

D T V - E B O O K

CỔ MÃ

TỬ LÂU

CỔ MA

Tác giả: Tử Lâu

Editor: hikenshi

Thể loại: Huyền Ảo

Nguồn: voz.vn

DTV-EBOOK.COM

Table of Contents

- [Chương thứ nhất, con trai đồ tể...](#)
- [Chương thứ hai đoạt xá.](#)
- [Chương thứ ba Càn Khôn sưu hồn](#)
- [Chương bốn phun khí sinh hương](#)
- [Chương thứ năm cổ kinh, tẩy tủy.](#)
- [Chương thứ sáu đổi huyết cổ, tấn thăng Tiên Thiên.](#)
- [Chương thứ bảy Huyết Sát cổ ma](#)
- [Chương thứ tám, quỷ khí](#)
- [Chương thứ chín tam nương](#)
- [Chương thứ mười gặp phải truy sát.](#)
- [Chương thứ mười một cung phụng tiên sư](#)
- [Chương thứ mười hai, nửa người nửa đêm đến.](#)
- [Chương mười ba ngàn năm tinh kim](#)
- [Chương thứ mười bốn vào cung, gặp mặt Thánh Nhân.](#)
- [Chương thứ mười lăm của Phệ Nhật trùng trùng.](#)
- [Chương 16 bổ sung tinh huyết.](#)
- [Ma Tụng thứ mười bảy trên chiến trường.](#)
- [Chương thứ mười tám tìm thù tới rồi...](#)
- [Chương thứ mười chín Kiếm Tiên môn, Hắc Hồng Nhất.](#)
- [Đệ nhị thập chương cứu kiếm tiên môn, Hắc khải nhị môn Hắc lập...](#)
- [Chương thứ hai mươi một Cửu Kiếm Tiên môn, Hắc Phong Tam Tam.](#)
- [Công việc của kiếm môn thứ hai mươi hai, Cửu Kiếm tiên môn, Hắc Hồng Tứ.](#)
- [Chương thứ hai mươi ba Đồ Thành](#)
- [Chương thứ hai mươi bốn hiểu lầm, Thần Tiêu Đạo Tông.](#)
- [Chương thứ hai mươi lăm Hỏa Tích Dịch](#)
- [Chương 216 “Tam nương, quỷ tu”](#)
- [Cổ phù thứ hai mươi bảy, ba đại cổ phù, Nhân cổ kiếm.](#)
- [Chương thứ hai mươi tám của tiên môn về huyết khí.](#)
- [Chương thứ hai mươi chín, Hắc Lũng ma kiếm, chín kiếm tự bạo.](#)
- [Chương thứ ba mươi, Hắc Lũng ma kiếm uy lực...](#)

- [Chương thứ ba mươi một, Chúng Sinh Pháp Tướng Trộn.](#)
- [Chương thứ ba mươi hai, người khát máu côn trùng.](#)
- [Chương ba mươi ba hồng trần.](#)
- [Chương thứ ba mươi bốn, Vong Tinh Động Thiên](#)
- [Chương thứ ba mươi lăm, Tầng Khí cổ, Hoàn Lang điện.](#)
- [Chương ba mươi sáu bị phát hiện rồi.](#)
- [Chương thứ ba mươi bảy Đại na di Nhiên Huyết Độn Pháp, Tuyệt Tinh Uyên.](#)
- [Chương thứ ba mươi tám, thiên địa kỳ trận, tịch tuyệt diệt tình.](#)
- [Chương thứ ba mươi chín phế cổ, chạy thoát trên trời.](#)
- [Chương bốn mươi Phệ Nhật Trùng, Âm Phong cốc...](#)
- [Chương thứ bốn mươi một, Độc Sơn.](#)
- [Chương thứ tư mươi hai, hoa đào chương, xích luyện bày răn.](#)
- [Chương thứ bốn mươi ba, cổ tri luyện xà cổ.](#)
- [Chương bốn, mười bốn, quấy rối.](#)
- [Chương bốn mươi lăm thí luyện, nhất dịch tại Vô Cầu cốc.](#)
- [Chương bốn mươi sáu thí luyện, Vô Cầu cốc hai](#)
- [Chương bốn mươi bảy thí luyện, Vô Cầu cốc tam](#)
- [Uy lực bốn mươi tám Chương đen nhánh.](#)
- [Chương thứ bốn mươi chín ma đầu](#)
- [Chương thứ năm mươi Hắc Thủy Lăng.](#)
- [Chương thứ năm mươi một của đáy hồ có huyết ngâm.](#)
- [Chương thứ năm Hắc Thủy Độc Liên, lột da.](#)
- [Chương thứ năm mươi ba, Hỏa Lân Sa tự bạo.](#)
- [Bích Thiềm thứ năm mươi bốn chương thứ mười bốn, mắt đỏ.](#)
- [Chương thứ năm mươi lăm Hắc Thủy Bích Thiềm Cổ, chương thứ năm.](#)
- [Chương thứ năm mươi sáu, nguy hiểm của mãnh hổ...](#)
- [Chương thứ năm mươi bảy bại lộ.](#)
- [Chương thứ năm mươi tám, Bích Vụ, Hắc Thủy.](#)
- [Chương thứ năm mươi chín tâm ma, tái ngộ...](#)
- [Chương thứ sáu mươi suu hồn, bí mật động trời.](#)
- [Phần thứ sáu mươi một của cạm bẫy.](#)

- Chương thứ sáu mươi hai, Mê Thần Quỷ Nguyệt Hương, tự bạo.
- Chương thứ sáu mươi ba ở sau chim sẻ, trăm vạn phạm nhân.
- Huyết thủy, sinh hồn thứ sáu mươi bốn...
- Ma bảo thứ sáu mươi lăm, Vô Cầu Chung Chung.
- Chương sáu mươi sáu Vô Cầu Chung Hoàn.
- Chương thứ sáu mươi bảy, Xích Luyện Xà Cổ thành.
- Năm thứ sáu mươi tám, nửa năm sau...
- Chương thứ sáu mươi chín, đại pháp Cầm Long Chung Độc.
- Kế hoạch thứ bảy mươi một của hắn là dẫn Vạn Độc Luyện Cổ Phiên.
- Điều thứ bảy mươi một, là dẫn Vạn Độc Luyện Cổ Phiên.
- Chương thứ bảy mươi hai dẫn Vạn Độc Luyện Cổ Phiên tam
- Chương thứ bảy mươi ba, đại hội gia tộc Ma đạo
- Chương thứ bảy mươi bốn, Loạn Táng Cương.
- Chương thứ bảy mươi lăm Luyện Thi đại pháp
- Chương thứ bảy mươi sáu Đông Lâm Trinh gia.
- Chương bảy mươi bảy cự tuyệt.
- Chương thứ bảy mươi tám, Bách Sơn Trọng Ma, khiêu khích.
- Chương thứ bảy mươi chín Xích Luyện Xà Bàn.
- Chương thứ tám mươi diệt sát, con Nhân Cổ Trùng thứ hai
- Đệ tử thứ tám mươi một bị thương.
- Chương thứ tám mươi hai, Trinh gia trực hệ.
- Thành trì hoàng kim thứ tám mươi ba
- Chương thứ tám mươi bốn sát khí.
- Chương thứ tám mươi lăm, Nhân cổ trùng kinh khủng
- Chương thứ tám mươi sáu, Yêu Nhân Đẳng lâm....
- Chương tám mươi bảy xuất phát.
- Chương thứ tám mươi tám hỗn chiến giết một.
- Chương thứ tám mươi chín hỗn chiến giết giết hai.
- Chương thứ chín mươi, hỗn chiến giết ba....
- Chương thứ chín mươi một, hỗn chiến giết giết bốn.
- Chương thứ chín mươi hai, sợ hãi....

- Chương thứ chín mươi ba thượng cổ cổ vu sư...
- Tu sĩ hắc hùng thứ chín mươi bốn...
- Chương thứ chín mươi lăm kêu to.
- Chương thứ chín mươi sáu, đại thụ, Bích Huyết đằng...
- Chương thứ chín mươi bảy do dự...
- Chương thứ chín mươi tám của đại hội Ma đạo ngàn năm trước
- Chương thứ chín mươi chín, Âm Lôi Từ Quang Phù, dị biến...
- Chương một trăm tiên đoán,
- Chương một trăm, tiếng gầm thét còn có một chương, chậm một chút sẽ qua, con cổ trùng thứ ba này liền muốn luyện thành. Mục tiêu mọi người đoán mình đoán đây là ai.
- Đầu thứ một trăm lẻ hai Chương thứ ba Nhân Trùng cổ thành.
- Bảy nhiều năm trăm lẻ ba con giận dữ đối với Đế Hoàng.
- Chương một trăm lẻ bốn ra mặt.
- Mùng Một trăm linh năm chế giễu.
- Đại hội gia tộc Ma đạo ở hạng một trăm linh sáu đã kết thúc.
- Chương một trăm lẻ bảy, nhục nhã...
- Chương một trăm lẻ tám, lão tổ tông Chu gia.
- Số một trăm lẻ chín, vòng tay trừ vật...
- Chương thứ một trăm mười truy sát.
- Sinh tử phục sát.... Mười một trăm mười một chương...
- Biến hóa tại Hồ Lô cốc thứ một trăm mười hai
- Chương một trăm mười ba, quỷ khí...
- Chương thứ một trăm mười bốn mở cổ nhãn nhìn thấu ba giờ thì qua.
- Đầu tiên, một trăm mười lăm Chương thứ nhất, Lam Lân Quỷ Tông gặp nạn.
- Mùng một trăm mười sáu, Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu.
- Mùng một trăm mười bảy điểm hỏa điểm
- Chương thứ một trăm mười tám...
- Đứng thứ một trăm mười chín, ngọc giản...
- Mùng một trăm hai mươi con sống trở lại Thanh Lương sơn.

- Chương thứ một trăm hai mươi một Băng Hỏa.
- Chương thứ một trăm hai mươi hai, Luyện Thể cổ.
- Chương thứ một trăm hai mươi ba mươi năm kết đan tông sư.
- Đột một trăm hai mươi bốn chương thứ nhất, mười vạn đại sơn nhất...
- Đột một trăm hai mươi lăm chương, mười vạn đại sơn Nhị Xà Cầu
- Mùng một trăm hai mươi sáu chương, mười vạn xà sát đại sơn.
- Chương một trăm hai mươi bảy, mười vạn bốn mươi vạn điều hồn trên ngọn núi lớn.
- Đột một trăm hai mươi tám chương thứ nhất, mười vạn ngọn núi lớn năm mươi vạn.
- Con Hàn Thiềm, vị trí một trăm hai mươi chín chương, mười vạn đại sơn, sáu mươi vạn chết công công.
- Chương một trăm ba mươi, mười vạn đại sơn Lục Tử Nguyệt Thiềm
- Chương thứ một trăm ba mươi một, mười vạn ngọn núi lớn bảy màu đen đầm lầy chín vạn dặm.
- Đột một trăm ba mươi hai chương, mười vạn tám ngàn năm đại sơn mục nát.
- Chương thứ một trăm ba mươi ba, mười vạn đại sơn cửu nạp uế.
- Chương một trăm ba mươi tư, mười vạn núi lớn mười ngàn đàn muỗi...
- Chương thứ một trăm ba mươi lăm, mười vạn ngọn núi lớn mười một long ngâm.
- Chương thứ một trăm ba mươi sáu, mười vạn đại sơn mười hai chiến Độc Long.
- Đột một trăm ba mươi bảy mươi vạn đại sơn, mười ba vạn thủy hỏa độc trận.
- Chương thứ một trăm ba mươi tám, mười bốn mươi bốn đại sơn.
- Chương thứ một trăm ba mươi chín, mười vạn mười vạn núi lớn mười lăm muỗi Vương.
- Chương một trăm bốn mươi, mười vạn mười sáu tù phạm đại sơn.

- Chương một trăm bốn mươi một, mười vạn mười bảy đại sơn bị vây.
- Đệ nhất Bách Thập Nhị Chương, mười vạn đệ tử núi lớn mười vạn ong sát ma châm mười tám muỗi.
- Đợt một trăm bốn mươi ba chương thứ nhất, mười vạn mười chín đại sơn, lại gặp Thần Tiêu.
- Đợt một trăm bốn mươi bốn Thiên Lang điện.
- Chương thứ một trăm bốn mươi lăm, chim sẻ...
- Chương thứ một trăm bốn mươi sáu, ngọc trùng...
- Đợt một trăm bốn mươi bảy chương thứ nhất, Tử Nguyệt Thiềm Cổ.
- Chương thứ một trăm bốn mươi tám, di hài hung thú...
- Tiên yêu đại chiến nhất, loại một trăm bốn mươi chín.
- Chương thứ một trăm năm mươi Tiên yêu đại chiến nhị hóa huyết.
- Chương thứ một trăm năm mươi Tiên yêu đại chiến với tam khôi lỗi cổ.
- Sa hồng thứ một trăm năm mươi hai...
- Hư ảnh chương một trăm năm mươi ba.
- Mùng Một trăm năm mươi bốn thiên cuối cùng cũng thần phục.
- Tàn hồn đầu một trăm năm mươi năm, oán hận.
- Khống chế từ một trăm năm mươi sáu chương.
- Chủ nhân đầu tiên của ta là một trăm năm mươi bảy.
- Chương đầu tiên thần phục chủ nhân của ta.
- Bá chủ duy nhất của đầm đen thứ một trăm năm mươi tám ngàn dặm...
- Chương thứ một trăm năm mươi chín, Trương Cuồng ma tính.
- Đầu tiên, một trăm sáu mươi Chương Thiên Chiêm đại lục.
- Chương thứ một trăm sáu mươi một Hóa Ma
- Khu vực thứ một trăm sáu mươi hai thấy kỳ quái...
- Cổ tri thứ một trăm sáu mươi ba, cổ tri...
- Thứ một trăm sáu mươi bốn, thú ảnh, thứ nhất, sáu mươi bốn...
- Chương một trăm sáu mươi lăm, khách quý

- Đầu tiên, một trăm sáu mươi sáu chương thứ nhất, tiếng tăm, Thiên Lang...
- Bên trong đại điện thứ một trăm sáu mươi bảy đại điện.
- Đầu tiên, một trăm sáu mươi tám chương, lũ yêu...
- Tiên yêu đại chiến ba trăm sáu mươi chín phong Tam Hắc Tuyết Phong
- Đợt một trăm bảy mươi chương không đề cập tới.
- Mùng bảy mươi một chương đầu tiên, quay về đầm lầy.
- Đợt thứ một trăm bảy mươi hai, giết chóc đầm máu...
- Cổ nhân thứ một trăm bảy mươi ba, cổ nhân...
- Đầu tiên, một trăm bảy mươi tư chương, nước lũ yêu thú...
- Đầu trăm bảy mươi lăm Chương Sát Ý nổi lên.
- Chương thứ một trăm bảy mươi sáu, Đô Ân Môn.
- Chương thứ một trăm bảy mươi bảy, vạn muỗi đăm thê.
- Chương thứ một trăm bảy mươi tám diệt môn
- Đứng thứ một trăm bảy mươi chín, con nhân trùng cổ trùng thứ tư.
- Chương thứ một trăm tám mươi, hạ cổ.
- Đợt một trăm tám mươi một con Xà Triều.
- Hoa Thần cốc thứ một trăm tám mươi hai
- Đợt một trăm tám mươi bốn, Lạc Hoa Nhận...
- Chương thứ một trăm tám mươi lăm của Hoa Hải Táng Xà triều.
- Chương thứ một trăm tám mươi sáu, Táng xà...
- Kết cục thê thảm thứ một trăm tám mươi bảy...
- Mùng Một trăm tám mươi tám chương đoạt đan
- Đợt một trăm tám mươi chín chương đầu tiên trọng thương...
- Đợt thứ một trăm chín mươi, Tử Linh Điệp...
- Chương thứ một trăm chín mươi một, Phong Vụ sơn trang.
- Đợt sáng thứ một trăm chín mươi hai, xui xẻo...
- Đệ nhất trăm chín mươi ba Chương Điệp Phê...
- Ngày thứ một trăm chín mươi bốn, thảm tượng Thảm Tứ.
- Chương một trăm chín mươi lăm, nhóm người cổ trùng thứ năm

- Sinh linh thứ một trăm chín mươi sáu, ấu sinh trùng Tử Linh Điệp...
- Chương thứ một trăm chín mươi bảy, dâm cổ thư....
- Chương thứ một trăm chín mươi tám, Hạo Nhiên...
- Đợt một trăm chín mươi chín mươi chín con thú nhốt rỗng lại.
- Chương thứ hai trăm, uy áp.
- Chương 2100 không đề cập tới.
- Chương thứ hai trăm lẻ hai, có nguy cơ quy long.
- Chương thứ hai trăm lẻ ba, lão giả thần bí.
- Chương thứ hai trăm lẻ bốn, sợ bỏ chạy.
- Trọng lâu thứ hai trăm lẻ năm.
- Chương thứ hai trăm lẻ sáu, Hạo Nhiên Hạo Nhiên.
- Chương thứ hai trăm lẻ bảy, Kim Cổ ăn kim loại cổ.
- Chương thứ hai trăm lẻ tám, Quy Long Đài.
- Chương thứ hai trăm lẻ chín bài kiến lão tổ tông
- Tĩnh Tĩnh thứ hai trăm mười, máu huyết...
- Chương thứ hai trăm mười hai, làm khó dễ.
- Chương thứ hai trăm mười ba, nuốt kim đan...
- Chương thứ hai trăm một, tất cả đều bị tiêu diệt.
- Chương thứ hai trăm mười lăm, con người cổ trùng thứ sáu
- Chương thứ hai trăm mười sáu lại thêm một vị cường giả Nguyên Anh kỳ...
- Chương thứ hai trăm mười bảy, thanh kỳ...
- Chương thứ hai trăm mười tám đấu một...
- Chương thứ hai trăm mười chín, đấu kiếm quang hai
- Chương thứ hai trăm hai mươi, đấu ba...
- Chương thứ hai trăm hai mươi ba, bắt đầu đấu danh lục hung.
- Chương thứ hai trăm hai mươi bốn, đấu bảy...
- Ngày thứ hai mươi lăm, đánh tám người, chém giết, huyết phệ của đám trùng.
- Thứ hai trăm hai mươi bảy Chương giết tim giết tim.
- Con huyết trùng thứ hai trăm hai mươi tám, thứ hai mươi tám.
- Chương thứ hai trăm hai mươi chín, hút máu.
- Chương thứ hai trăm ba mươi đã phải liều mạng.

- Chương thứ hai trăm ba mươi mốt, tàn nhẫn.
- Chương thứ hai trăm ba mươi hai Chân Ương Môn.
- Chương thứ hai trăm ba mươi ba, Vi Ương.
- Chương thứ hai trăm ba mươi bốn, vô cùng thâm hiểm.
- Chương thứ hai trăm ba mươi bốn, vô cùng thâm hiểm.
- Chương thứ hai trăm ba mươi lăm hỗn chiến.
- Tuyệt Hồn cầu xếp thứ hai trăm ba mươi sáu, cầu tuyệt hồn...
- Hạng hai trăm ba mươi bảy, phần mộ thục
- Chương thứ hai trăm ba mươi tám, uy lực của Nguyên Anh Tân Tân.
- Chương thứ hai trăm ba mươi chín hận Thiên Ma Đế.
- Chương thứ hai trăm bốn mươi, màu đỏ máu...
- Chương thứ hai trăm bốn mươi một muốn diệt thiên.
- Chương thứ hai trăm tư mươi hai, hư không loạn lưu.
- Chương thứ hai trăm bốn mươi ba Lôi Thần, thứ hai trăm bốn mươi ba...
- Chương thứ hai trăm bốn mươi bốn đã dẹp loạn.
- Chương thứ hai trăm bốn mươi lăm rời khỏi.
- Chương thứ hai trăm bốn mươi sáu, hai nhân trùng cổ xưa
- Chương thứ hai trăm bốn mươi bảy, Nhân cổ trùng cổ kiểm đại thành.
- Chương thứ hai trăm bốn mươi tám, lưu trào.
- Nguyên Anh thứ hai trăm bốn mươi chín, muốn thành công...
- Chương thứ hai trăm năm mươi Nguyên Anh thành Nguyên Anh.
- Chương thứ hai trăm năm mươi mốt Lưu gia bị diệt.
- Chương thứ hai trăm năm mươi lại tới thành Hoàng Kim.
- Chương thứ hai trăm năm mươi ba, thù
- Chương thứ hai trăm năm mươi bốn, chuỗi cười chuỗi.
- Ma chương thứ hai trăm năm mươi, thứ hai mươi lăm
- Ma La công tử xếp thứ hai trăm năm mươi sáu tập,
- Thất chương thứ hai trăm năm mươi bảy, Phá Hải Ma Phủ.
- Chương thứ hai trăm năm mươi tám, Nhân trùng huyết luyện trận

- Uy lực tiên khí thứ hai trăm năm mươi chín,
- Chương thứ hai trăm sáu mươi, huyết luyện.
- Chương thứ hai trăm sáu mươi một, tiêu diệt.
- Chương thứ hai trăm sáu mươi hai, đáng sợ.
- Công đoạn thứ hai trăm sáu mươi ba, Nhân Trùng Huyết Anh
- Chương thứ hai trăm sáu mươi bốn muốn tự bạo.
- Chương thứ hai trăm sáu mươi lăm của Ngự Thú Tông.
- Kết cấu thứ hai trăm sáu mươi sáu – phần mộ thực
- Chương thứ hai trăm sáu mươi bảy.
- Con huyết trùng thứ hai trăm sáu mươi tám bản thể.
- Thứ hai trăm sáu mươi chín, muốn biến thành ngọc cỏ trùng...
- Ngày thứ hai trăm bảy mươi, giết chóc giết chóc.
- Đài cổ bản căn nguyên thứ hai trăm bảy mươi một...
- Hai trăm bảy mươi hai chương không đề cập tới.
- Tiền đặt cược thứ hai trăm bảy mươi bốn nghìn.
- Chương thứ hai trăm bảy mươi lăm máu đen...
- Chương thứ hai trăm bảy mươi sáu, Tiêu Dao Kiếm Quân Tiêu Dao.
- Chương thứ hai trăm bảy mươi bảy, Huyết Linh khát máu.
- Chương thứ hai trăm bảy mươi tám, khó khăn hai lần.
- Chương thứ hai trăm bảy mươi chín đúc lại ma thể
- Chương thứ hai trăm tám mươi muốn lột hồng trần...
- Chương thứ hai trăm tám mươi một bắt hồng trần.
- Thứ hai trăm tám mươi hai, thị âm địa long.
- Con mắt thứ hai trăm tám mươi ba, thần thông của ngọc trùng – thứ hai trăm tám mươi ba...
- Mùng một trăm tám mươi tư được thăng cấp bằng một trăm tám mươi một giờ.
- Chương thứ hai trăm tám mươi lăm, Địa Long tinh huyết
- Chương thứ hai trăm tám mươi sáu, tuyên nhận bạo phát.
- Chương thứ hai trăm tám mươi bảy luyện bách cổ...
- Chương thứ hai trăm tám mươi tám trăm cổ xuất thế.
- Tế phiến thứ hai trăm tám mươi chín, tế phiến.
- Chương thứ hai trăm chín mươi, không đề cập tới.

- [Chương thứ hai trăm chín mươi một, khách khanh cõi hồ khó xuống.](#)
- [Chương thứ hai trăm chín mươi hai tạo thành cường.giả Nguyễn Anh.](#)
- [Di hài cự thú thứ hai trăm chín mươi ba, thứ hai trăm chín mươi ba](#)
- [Chương thứ hai trăm chín mươi bốn hóa cốt](#)
- [Chương thứ hai trăm chín mươi lăm luyện được Sát Cốt.](#)
- [Chương thứ hai trăm chín mươi sáu không đề cập tới.](#)
- [Công văn thứ hai trăm chín mươi bảy, thị thiếp thứ hai trăm bảy.](#)
- [Chương thứ hai trăm chín mươi tám, Yêu Thần Thất Điện](#)
- [Chương thứ hai trăm chín mươi chín Xích Sa mãng xà.](#)
- [Chương thứ ba trăm ám tử.](#)
- [Chương thứ ba trăm linh một, quỷ thành....](#)
- [Con đường thứ ba trăm linh hai, Hoàng Tuyền](#)
- [Chương thứ ba trăm linh ba mươi ba, đánh cuộc vạn năm...](#)
- [Chương thứ ba trăm lẻ bốn gặp lại Hoàng Tuyền Quý Mẫu.](#)
- [Con số ba trăm linh năm tam nương.](#)
- [Biển máu thứ ba trăm linh sáu....](#)
- [Huyết khí Chương thứ ba trăm linh bảy....](#)
- [Chương thứ ba trăm linh tám, ác quỷ...](#)
- [Cuối cùng mẹ thứ ba trăm lẻ chín mới giác ngộ.](#)
- [Chương thứ ba trăm mười, Tự Tiên đảo](#)
- [Con cá Tiên Sa thứ ba trăm mười một chảy nước miếng...](#)
- [Ba trăm một mươi hai lòng bàn tay.](#)
- [Tầng thứ ba trăm mười ba tạo nên Thâm Uyên ma đầu Côn Bằng.](#)
- [Con người thứ ba trăm mười bốn...](#)
- [Ma Côn Bằng hiện thân thứ ba trăm mười lăm...](#)
- [Chương thứ ba trăm mười sáu, ghen khuất.](#)
- [Chương thứ ba trăm mười bảy, Kiếm trận...](#)
- [Chương thứ ba trăm mười tám, tẩy tủy...](#)
- [Chương thứ ba trăm mười chín, hung thần...](#)
- [Chương thứ ba trăm hai mươi, cắn nuốt tất cả.](#)

- Chương thứ ba trăm hai mươi mốt, chuỗi cười của phế vật.
- Kết cục của hạng ba trăm hai mươi hai Chương, phế vật.
- Chương thứ ba trăm hai mươi ba mở mồi.
- Hạng ba trăm hai mươi bốn, oán khí.
- Ba trăm hai mươi lăm Chương, núi lửa bộc phát.
- Chương thứ ba trăm hai mươi sáu, trong lòng đất...
- Chương thứ ba trăm hai mươi bảy, băng hỏa cổ trùng...
- Linh mạch núi băng thứ hai trăm hai mươi tám,
- Chương thứ ba trăm hai mươi chín độ kiếp
- Chương thứ ba trăm ba mươi Ma La La.
- Chương thứ ba trăm ba mươi một sụp đổ.
- Chương thứ ba trăm ba mươi hai gặp mặt đám cừu nhân.
- Chương thứ ba trăm ba mươi ba hôn phi phách tán.
- Phần mộ Nguyên Anh thứ ba trăm ba mươi bốn...
- Chương thứ ba trăm ba mươi ba mươi lăm, Vực Ngoại Tinh Thần Thiết.
- Chương ba mươi sáu, sao rơi xuống.
- Chương thứ ba trăm ba mươi bảy bị bức hiếp.
- Ngôi sao thứ ba trăm ba mươi tám chương thứ tư.
- Chương thứ ba trăm ba mươi chín một năm...
- Chương thứ ba trăm bốn mươi luyện thể ngộ sa...
- Chương thứ ba mươi bốn mươi mốt, Bách Cổ tinh huyết.
- Chương thứ ba trăm bốn mươi hai, thượng cổ yêu văn
- Tối thu hoạch thứ ba trăm bốn mươi ba thì tính sổ.
- Ma đầu hành vi thứ ba trăm bốn mươi bốn....
- Chương thứ ba trăm bốn mươi lăm được đền...
- Chương thứ ba trăm bốn mươi sáu, Thượng Quan Dịch...
- Yêu nhân thứ ba trăm bốn mươi bảy.
- Thần niệm thứ ba trăm bốn mươi tám hiển hóa.
- Thị thiếp thứ ba mươi bốn mươi chín hồng trần thị thiếp.
- Chương thứ ba trăm năm mươi, Thiết Vũ Cự Bằng
- Chương thứ ba trăm năm mươi mốt của cường giả tập hợp.
- Chương thứ ba trăm năm mươi hai, Trương Cuồng
- Sinh linh lần thứ ba trăm năm mươi ba bắt đầu giết chóc khắp nơi.
- Chương thứ ba trăm năm mươi tư, bách cổ...

- Chương thứ ba trăm năm mươi năm mươi ba kiếm diệt thiên địa
- Ngày thứ một trăm năm mươi sáu người đã giết hẳn rồi đi.
- Sinh thứ ba trăm năm mươi bảy, huyết ma
- Thứ ba trăm năm mươi tám, năm mươi chín con nhân trùng cổ trùng.
- Chương thứ ba trăm năm mươi chín, hung uy tuyệt thế.
- Chương thứ ba trăm sáu mươi, cường giả vì tôn...
- Chương thứ ba trăm sáu mươi một Trương Cuồng tuyệt thế
- Thi hài thứ ba trăm sáu mươi hai...
- Con thú xấu xí thứ ba trăm sáu mươi bốn, thứ ba trăm sáu mươi bốn.
- Chương thứ ba trăm sáu mươi lăm, cụt tay...
- Chương thứ ba trăm sáu mươi sáu tham lam
- Chương thứ ba trăm sáu mươi bảy lấy mạng đổi mạng.
- Con số thứ ba trăm sáu mươi tám, bản thể hung thú.
- Đại dương mệnh mộng huyền bí thứ ba trăm sáu mươi chín.
- Chương thứ ba trăm bảy mươi, muốn đoạt chìa khóa tự bạo.
- Chương thứ ba trăm bảy mươi một, điện chủ Vạn Mộc Điện.
- Chương thứ ba trăm bảy mươi hai, tuyệt tình tuyệt nghĩa trầm.
- Hải thú thứ ba trăm bảy mươi ba ngàn ba ngàn con hải thú...
- Linh Tuyền đảo thứ ba trăm bảy mươi bốn...
- Linh mạch thứ ba trăm bảy mươi lăm, dưới đáy biển...
- Vòng tay thứ ba trăm bảy mươi sáu Chương Thiên Ma Thai đoạt được.
- Chương thứ ba trăm bảy mươi bảy, kinh thế.
- Sinh linh thứ ba trăm bảy mươi tám, không thành thì ta diệt thế ngay lập tức.
- Chương thứ ba trăm bảy mươi chín không biết sinh tử.
- Chương thứ ba trăm tám mươi, trọng sát từ viễn cổ.

- Chương thứ ba trăm tám mươi một điên cuồng, giết chóc chiếm hạng nhất.
- Ngày thứ ba trăm tám mươi hai chương tái tạo Ma Anh.
- Số thứ ba trăm tám mươi ba mươi ba, Hóa Linh thành...
- Được cái thứ ba trăm tám mươi tư, chỗ tốt...
- Nhớ trăm tám mươi lăm năm thứ ba mươi lăm...
- Chương thứ ba trăm tám mươi sáu lại thi cổ nhân.
- Con số thứ ba trăm tám mươi bảy, di hài viễn cổ huyền quy kiếp nạn viễn cổ...
- Chương thứ ba trăm tám mươi tám đánh lén, Huyết kích sa...
- U Minh Hải, tầng thứ ba trăm tám mươi chín: U Minh Hải...
- Chương thứ ba trăm chín mươi, toàn bộ chém giết.
- Chương thứ ba trăm chín mươi một, U Xà Viễn Cổ Thâm Uyên Viễn Cổ.
- Chương thứ ba trăm chín mươi hai, hạ phong.
- Chương thứ ba trăm chín mươi ba, bí giới thâm.
- Chương thứ ba trăm chín mươi tư tự bạo nhân trùng điên cuồng.
- Chương thứ ba trăm chín mươi lăm, trọng thương vào bụng.
- Biến cố lần thứ ba trăm chín mươi sáu...
- Kết cục thâm thúy thứ ba trăm chín mươi bảy...
- Chương thứ ba trăm chín mươi tám, bí mật huyết thể của bí giới.
- Chương thứ ba trăm chín mươi chín, Bách Cổ Phệ Hồn
- Chương bốn trăm không đề...
- Chương thứ bốn trăm lẻ một, mê trận chương độc.
- Chương thứ bốn trăm linh hai, Vạn Tà cổ thể.
- Chương thứ bốn trăm linh ba bỏ chạy khỏi thái dương sa trùng.
- Chương thứ bốn trăm lẻ bốn kinh thiên động địa.
- Chương thứ bốn trăm linh năm, chuyên tu.... Tỏa Liên...
- Chương thứ bốn trăm linh sáu ngồi khô héo mười năm dung hồn.
- Ngày thứ bốn trăm lẻ bảy Thiên Ma cấm khu Cửu Âm trùng, mở ra cấm vực Cửu Âm trùng.

- Chương thứ bốn trăm linh tám, thân hóa thân Xi Vưu.
- Công phu bốn trăm lẻ chín điều, trong nháy mắt bảy mươi năm Luyện Cổ Đài đã trải qua bảy mươi năm.
- Chương Thiên Ma kinh thứ bốn trăm mười.
- Chương thứ bốn trăm mười một, bắt đầu rối loạn. Bí giới bắt đầu rối loạn.
- Sinh linh thứ bốn trăm mười hai mất đồ thần...
- Chương thứ bốn trăm mười ba cùng Thiên Đồng Thọ Quả.
- Chương thứ bốn trăm mười bốn, Thái Thượng Vong Tình, khôi lỗi Thái Thượng Vong Tình Thiên Đạo.
- Kết cục đại khái là bốn trăm mười lăm kết cục.

Chương thứ nhất, con trai đồ tể...

“Ô ô” “ngươi thật là không có thiên lý a người tốt như vậy”
đừng giết mà, nàng không giết người đâu.” “Trời phù hộ vợ
của Giang gia đi.”

Dưới pháp trường, mọi người chen chúc không chịu nổi, phụ
lão hương thân của cả trấn hình như đều đến. Chúng bao vây
hình trường đầy ắp, một chút khe hở cũng không có. Ở giữa
pháp trường, một nữ tử mặc áo tù màu trắng quỳ gối, tóc dài
rối tung che khuất mặt nàng. Bất quá quần áo lại chỉnh tề,
cũng không thấy tiếng khóc, không giống người sắp bị chém
đầu.

Ngược lại phía dưới, cả đám người khóc thành một mảnh. Đặc
biệt là mười tên ăn mày ở góc của hình trường, ở đây khóc thê
thảm không gì sánh được, giống như người chết là thân nhân
của bọn hắn vậy. Những người khác vây xem cũng đều thở
ngán than ngán, ừn ừn mắng to thiên lý không còn, uổng mạng
giết người tốt.

“Triệu đồ tể trời đánh, nếu ngươi giết vợ của Giang gia, sẽ có
trời phạt. Ngươi thật sự không sợ sao.”

Một lão nhân bỗng nhiên từ trong đám người đi ra, thanh âm
già nua vang vọng hình trường, tất cả mọi người đột nhiên
trùng mắt nhìn chằm chằm vào giữa pháp trường. Một đại hán
phía sau nữ tử kia, đại hán kia cỡi trần thân trên, lộ ra cơ thịt
rắn chắc. Trên cằm tràn đầy râu ria rậm rạp, trong tay một
thanh đại đao sáng loáng, dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng
lạnh lẽo. Khí tức hung hãn ẩn hiện trong người, lại là một đao
phủ hung thần ác sát.

“Minh tiên sinh, chỉ là người hành hình tại hạ, thân bất do kỷ
mà” Nên nên, xin huyện thái lão gia kia khai ân, chỉ là...”

Hắn thở dài, đại hán như đao phủ thở dài một tiếng, nhưng lại
mang theo một loại không khí khác thường. Bì phần trong đám
người càng ngày càng nồng đậm, một tên ăn mày khóc lóc
cướp đất.

Lão tiên sinh vừa rồi lên tiếng cũng hiểu chuyện không thể làm, đành phải ai thán một tiếng, lui về trong đám người.

“Các vị phụ lão thân hương thân, chuyện thiếp thân đã định, không thể làm. Bất đắc dĩ thiếp thân không cam lòng, thiếp hận, hận cầu quan này là hận công nghĩa bất công hận thiên địa này...”

Ba tiếng quát ra khỏi miệng, bầu trời trên phạm vi hình trường nổ âm âm, thiên địa biến sắc. Cuồng phong nổi lên, Lục Nguyệt Liệt Dương Thiên, mọi người trong hình trường đều cảm thấy lạnh lẽo thấu xương. Tuyết rơi đầy trời, cuồng phong cuốn ngược, hoàn toàn che giấu hàn ý trong lòng mọi người. Tên đao phủ đứng giữa pháp trường, trong lòng bỗng nhiên cả kinh, một dự cảm không hay xuất hiện trong lòng.

“Thành hình, nhanh nhanh hành hình. Giết nàng cho ta, nhanh nhanh giết đi!”

Tiếng thúc giục dồn dập vang lên ở sau lưng, lão già có bộ dáng sư gia trông rất hèn mọn bĩ ối kinh hoàng nhìn thiên địa dị tượng. Lão già chân thúc giục, thấy đao phủ không có động tĩnh gì bèn cắn răng lấy một mảnh gỗ màu đỏ đen từ trong ống đồng ra, ném mạnh vào giữa pháp trường.

“Boong boong boong “

Những tấm gỗ tấn công lên mặt đất vang lên giòn giã, tiếng khóc của mọi người dừng lại, thời gian tựa như ngừng trôi, tất cả ánh mắt trong hình trường đều tập trung lên mảnh gỗ màu đỏ đen kia. Còn trên người đao phủ kia, dường như hắn cũng ngây ngẩn cả người, chỉ là trên mảnh gỗ màu đỏ đen kia mang theo một luồng sức mạnh kỳ dị mà thôi.

Bách tính đang nhìn xem gian nhân nhìn trời, bỗng nhiên nhìn thấy lưỡi đao lạnh lẽo bỗng nhiên xuất hiện giữa trời đất, giống như điện lạnh, vung xuống. Một giọt mồ hôi cùng một cái đầu người đồng thời rơi xuống đất, máu tươi đỏ thẫm phun ra, nhuộm trắng tuyết đã rơi đầy đất kia thành huyết hồng.

“A” ô ô “

Thiên địa quay về bình thường, tiếng khóc của dân chúng cùng tiếng cười gian của lão đầu sư gia kia đồng thời xuất hiện. Lục

Nguyệt Phi Tuyết, tuyết vốn trắng như tuyết trong khoảnh khắc đầu rơi xuống đất lại biến thành màu đỏ như máu. Viên phụ nhân kia trợn trừng hai mắt, tựa hồ còn đang khống chế thiên địa bất công, thiên lý không còn. Nỗi khổ của thương sinh không gì bằng.

Đêm hôm đó, tuyết rơi dày đặc, ước chừng rơi cả đêm. Khi đêm khuya, có bách tính bưng tỉnh trong mộng, chợt nghe tiếng quỷ khóc. Dường như là con dâu của Giang gia, phàn oan chết đi, mắng to thiên địa.

“Cha, cha làm sao vậy, sao đột nhiên bệnh rồi. Con đi tìm đại phu cho cha”.

Phía tây huyện thành, trong một gian nhà gỗ, trên giường nằm một đại hán. Một người thiếu niên vận nhược quan buông bát trong tay xuống, mặt mang vẻ kinh hoảng đi ra ngoài phòng.

Thiếu niên sau khi đi, đại hán nằm ở trên giường mở mắt ra, trên mặt tràn đầy vẻ mĩa mai không còn một chút khí tức hưng hân nào. Toàn là trắng bệch, thân hình cường tráng làm người ta sợ hãi lúc trước đã thành bệnh. Ánh mắt tuần tra trong phòng, cuối cùng dừng trên thanh đại đao lạnh lẽo trong góc, ánh sáng lạnh lẽo lưu chuyển trên lưỡi đao.

hung khí nha hung khí nha hung mãnh...”

Đại hán bỗng nhiên rống to lên, theo tiếng hô của hắn, hào quang trên thanh đại đao trong góc phòng càng thêm lạnh lẽo. Tựa hồ còn mang theo một tia khí tức càng thêm âm hàn, phảng phất như quỷ khí.

Ngọn đèn cuối giường lay động, dầu trong đèn nhanh chóng trôi đi, đồng thời biến mất còn có khí tức của đại hán trên giường. đèn cạn dầu khô người khô.

“Mệnh của ta thôi.”

Truyền thuyết nhân trước khi chết đều có thể đoán trước tử kỳ của mình, đại hán trên giường giống như thấy được tử trạng của mình, dưới sự kinh hoảng đột nhiên giãy dụa đứng lên. Nhưng mà trên giường chỉ nhúc nhích vài cái rồi cuối cùng bất động, ngọn đèn đuôi giường cũng theo đó dập tắt, trong phòng

chỉ còn lại ánh trăng lạnh lẽo cùng ánh đao càng thêm âm lãnh.

Sau một lát, thiếu gia đi ra ngoài cũng kéo theo một đại phu trở về, lúc vào nhà chợt thấy phụ thân đại nhân nằm trên giường không có một chút động tĩnh nào. Trong lòng không khỏi cảm thán, một tiếng “cha” kêu lên.

Ngày hôm sau, bên trong huyện thành đồng thời mai táng hai người. Gần đây vì thiên lại oan chết, đao phủ Triệu Tây Thiên cả đời giết người không hiểu chết không ngừng.

Hai người này bị chết trong dân chúng nhắc lên sóng gió rất lớn, suốt một tháng, vẫn có bách tính nhắc tới cái chết của hai người. Vợ dâu Giang gia kia, chính là vợ cả đại hộ giang gia trong huyện này, cả ngày làm việc thiện, bố thí thực vật tài vật., Thực là một người lương thiện lớn. Nhưng mà có một ngày, Giang gia chợt gặp đại biến, cả nhà toàn bộ chết hết. Chỉ có một mình sống ở Giang thị, là lấy huyện lệnh bắt nàng như thế nào, sau khi đánh thành chiều không kịp chờ đợi liền hỏi trăm sự.

Giang gia tức phụ là đại thiện nhân nổi danh thập lý bát hương, sau khi nàng chết oan, đám hương thân tự động khiêng quan tài cho nàng. Mà Triệu Tây Thiên, trừ con trai độc nhất của hắn, lại là cô đơn thê thảm.

“Cha.”

Thiếu niên quỳ gối trước ngôi mộ mới, khuôn mặt lạnh lùng, khóe mắt lộ ra bi thương. Tuy nhiên thiếu niên này cũng cực kỳ kiên cường, phụ thân chết bất đắc kỳ tử, chỉ còn lại một mình hắn trong vòng một đêm. Hắn lại không khóc, viền mắt hơi ươn ướt, thế nhưng từ đầu đến cuối không có lưu lại nước mắt.

“Phụ thân đã nói, nam nhi đỉnh thiên lập địa, máu không chảy nước mắt.”

Cổ thiếu niên khẽ động, có tiếng “Thùng thùng” đập đầu ở trên đất. Chín tiếng đập đầu, thiếu niên chậm rãi đứng dậy, cũng không vỗ bụi đất trên người, cổ nén nước mắt trong hốc

mất. Một bước ba quay đầu, cuối cùng hung hăng nhìn thoáng qua mộ phần dần dần đi xa, bước nhanh về nhà.

Nơi này là một huyện nhỏ dựa vào núi mà xây, tên là huyện Thanh Lương. Dân phong thuần phác, bất quá chung quy là một huyện nhỏ mà thôi, ngoại trừ một ngọn núi trong huyện thành hơi có thanh danh ra thì cũng không có gì đặc biệt. Ngọn núi kia tên là Thanh Lương sơn, trên núi linh khí tương đối tràn đầy, sinh ra một ít dược liệu thảo dược. Là đại phu gần các huyện gần đó đều thích tới đây hái thuốc, lúc này mới có chút thanh danh.

Thiếu niên kia, tên là Triệu Vô Tà, chính là nhi tử duy nhất hành hình trong nha môn huyện Thanh Lương Triệu Tây Thiên. Ngày thường Triệu Tây Thiên thiện lương bình thản, nhưng lại không có hàng xóm nào nguyện ý lui tới cùng hắn. Bởi vì hắn là đao phủ, trong đời này không có mấy chục người bị giết. Có thể nói là máu tanh đầy tay, tuy cũng không phải tội lỗi của hắn, nhưng vẫn không có bao nhiêu người nguyện ý lui tới với nhà hắn.

Nếu không phải Triệu Tây Thiên ngày thường có một ít huynh đệ trong nha môn giúp đỡ, Triệu Vô Tà một mình cũng không cách nào xử lý hậu sự của cha mình.

Không để ý đến việc đám hương thân trên đường chỉ trở mình, Triệu Vô Tà trực tiếp trở về nhà. Hắn sớm biết hiện tại toàn bộ huyện Thanh Lương đều đang bàn luận. Ai bảo cảnh tượng trong trường ngày ấy quá mức quỷ dị, đều nói người vợ giang gia bởi vì oan khuất mà hóa thành lệ quỷ đến đây đòi nợ. Triệu Tây Thiên chỉ là người đầu tiên, những người bên trong huyện nha Thanh Lương kia cũng trốn không thoát.

Trong đó đến cùng cất giấu cái gì gọi là nguyên do mặc kệ Triệu Vô Tà hắn, hiện tại hắn còn đang đắm chìm trong bi thương, chờ đợi trở về nhà. Làm mất đi Triệu Tây Thiên này trung chủ tâm cốt, gia đình càng thêm thanh lãnh.

“Sau này cha chỉ còn lại một mình vô tà.”

Triệu Vô Tà lẩm bẩm gì đó, khóe mắt dần ươn ướt, một lát sau liền tiến vào mộng đẹp. Chung quy vẫn là một thiếu niên.

Chương thứ hai đoạt xá.

Đêm tang, gió lạnh như nước. Triệu Vô Tà tuy ngủ, nhưng lông mày vẫn nhíu chặt, không biết là bi khổ hay là khí râm mát trong phòng. trán thiếu niên dần dần đỏ mồ hôi, nhỏ giọng thì thào, không phân biệt được đang nói cái gì.

“A cha “

Một tiếng bi thương từ trong miệng Triệu Vô Tà truyền ra, nhìn mồ hôi lạnh to như hạt đậu trên trán hắt ta mà chảy xuống, sắc mặt tái nhợt. Trán hắt ta nhả thành một chữ Xuyên, có lẽ là vừa mới gặp ác mộng, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Thiếu niên lăn qua lăn lại trên giường, trong miệng lẩm bẩm, mồ hôi lạnh trên trán cũng đã làm ướt sũng. Ngày đêm suy nghĩ, Triệu Vô Tà tuổi đã mất đi phụ thân, trong nhà lại là thân thích. Dưới sự bi niệm liên miên, ác mộng liên tục, xem bộ dạng này sáng mai chắc chắn sẽ mắc bệnh.

“Vù vù” “Đùng “

Gió đêm lạnh, sức lực lại mạnh, cửa sổ phòng nhỏ bị thổi thành tiếng bang bang. Đáng tiếc thiếu niên bị vây trong ác mộng, cái gì cũng không nghe thấy, thêm nữa hắt thì thào nói. Khí tức căn phòng nhỏ này lại thêm một chút âm lãnh, tựa hồ có chút khác thường.

Không hề có dấu hiệu báo trước, đại đao ở góc phòng bỗng nhiên rung động, biên độ không lớn. Nhưng động tĩnh tạo thành không nhỏ, gió lạnh vốn oành oành oành tựa hồ càng hung mãnh, không ngờ lại đem cánh cửa kia bắt đầu vỡ mạnh. Ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng chó sủa, ở nửa đêm bắt mắt rất nhiều, đại đa số người đều bị đánh thức.

Cả trấn chó đều kêu la, trong lúc nhất thời náo nhiệt phi phàm, chỉ có Triệu Vô Tà gia. Loại khí tức âm lãnh này chẳng những không yếu bớt, ngược lại càng càng thịnh, cửa sổ đều bị thổi lung lay sắp đổ. Điều này không bình thường, nửa đêm gió tuy lạnh, nhưng kinh lực không có khả năng lớn như vậy.

Hết thấy việc này thật đúng là quỷ dị.

Nhưng điều quỷ dị hơn hết vẫn còn ở phía sau. Thanh đại đao sáng loáng lúc trời chiều ở chung của Triệu Tây Sinh, trong ánh đèn nhàn nhạt lại lóe lên ánh sáng lạnh lẽo âm u.

Một sợi, chỉ là một sợi mà thôi, khí thể màu xám chậm rãi từ thân đao rút ra. “Phốc” Phong Túc, huyện thành trở nên an tĩnh, những tiếng chó sủa kia bỗng nhiên biến mất vô tung. Triệu Vô Tà vẫn là bộ dáng kia, ngay cả lúc mặt chén tranh cãi âm ỉ cũng không thấy hấn tỉnh lại, giống như là thật sự bị Mộng Ma vây khốn.

Khí thể màu xám tro mang theo một loại ma lực kỳ dị, sau khi xuất hiện, trong phòng yên tĩnh vô cùng, mỗi khi rơi xuống một cây châm đều có thể nghe rõ ràng. Một tia khí thể dưới sự yên tĩnh quỷ dị này, chậm rãi hướng về thiếu niên đang nằm trên giường mà đi.

Rất nhanh, khí thể màu xám đã đến bên người Triệu Vô Tà. Thoáng một cái, đúng là từ lỗ mũi Triệu Vô Tà tiến vào trong cơ thể. Như người bệnh không lành hồi quang phản chiếu, hai bên mặt Triệu Vô Tà lộ ra hai vệt đỏ hồng kinh tâm động phách, vẻ thống khổ giữa hai hàng lông mày càng thêm nồng đậm.

“Đừng giết ta cứu mạng a...”

Triệu Vô Tà mới chỉ mười ba tuổi, chung quy vẫn là một thiếu niên không rành thế sự. Trong mơ tựa hồ gặp tai họa gì đó, kêu lên thảm thiết, hô cứu mạng. Bất quá lúc này hấn ta tựa hồ đã bị bệnh, thanh âm khàn khàn vô cùng, hô cứu ngay cả tiếng cũng không ra khỏi phòng. Giờ phút này lại là đêm khuya, không người hỏi.

“Ông ông”

Thanh đại đao kia không hề có dấu hiệu báo trước lại là rung động hai lần. Hai lần rung động này làm cho tiếng kêu cứu của Triệu Vô Tà im bật lại, ngược lại hai tay hấn ta khẽ động, bóp mạnh cổ mình. Khí lực của Triệu Vô Tà vốn không lớn nhưng lúc này ngay cả gân xanh cũng nổi lên, chỉ trong chớp lát hai mắt hấn ta đã trắng bệch.

Lúc này nếu có người nhìn thấy, họ sẽ thấy trên người Triệu Vô Tà lúc này được bao phủ bởi một tầng bạch quang nhàn nhạt. Ánh sáng này vô cùng quý dị, từ đầu đến chân, cho dù trên người Triệu Vô Tà ở đâu cũng được bao phủ bởi một tầng bạch quang.

Bạch quang kia là bộ dáng con người, thoang thoang nhàn nhạt. Ánh sáng mờ lung xuất hiện trên người Triệu Vô Tà, đại đao góc phòng càng thêm hung phấn rung động, một loại hấp lực vô hình từ trên thân đao truyền đến. Dĩ nhiên là muốn đem đao bạch quang kia hút vào trong đao, trong phòng lúc này lại thổi lên gió lạnh, bất quá lần gió này chính là âm lãnh nhập tâm, sau khi thổi lên người, ngay cả xương cốt cũng sẽ phát run.

Có lẽ chính là cơn gió này Triệu Vô Tà cuối cùng cũng không kiên trì được nữa, hai chân duỗi ra nằm xụi lơ trên giường. Không một tiếng động, cứ như vậy không hiểu sao chết đi. Tầng bạch quang cuối cùng cũng trở nên rõ ràng, bị hấp lực vô hình kia chậm rãi phiêu phù.

Nổi bật lên, chính là hình người, khuôn mặt còn có thể mờ mờ nhìn thấy. Đúng là thiếu niên Triệu Vô Tà, hoặc có thể nói là hồn phách của hắn ta, sau khi người chết thật sự có hồn phách tồn tại.

Thiếu niên Triệu Vô Tà hướng về phía đại đao góc phòng, bị lực hấp dẫn vô hình làm ngơ ngẩn. Không thấy rõ ràng, cũng không giãy dụa, phảng phất như uống được Mạnh Bà Thang.

“Àm ăm ăm “

Rất đột ngột, bầu trời vốn bị tầng mây che đầy chặt chẽ bỗng nhiên tuôn ra một tiếng sấm sét, lôi quang bùng nổ trong phút chốc chiếu sáng toàn bộ trời đất. Bao gồm cả căn phòng nhỏ chỗ Triệu Vô Tà, lôi là thiên địa chính khí, đại đao kia phảng phất như con hổ bị kinh hãi. Đột nhiên rút lại, lực hút liền biến mất, hồn phách Triệu Vô Tà lại trở về trên thân thể hắn lơ lửng.

Chỉ là chịu một tiếng sấm này, hồn phách của hắn mỏng đi không ít, tựa như sắp tiêu tán. Ngay vào lúc này.

“Ầm ầm” “Ầm ầm ầm”

Giống như mỗi phần cuối, bầu trời chợt vang lên vô số tiếng sấm. Quá khác thường, hai ngày gần đây thời tiết thực sự quá khác thường. Theo tiếng sấm này, dân chúng trong huyện thành sợ tới mức không dám mở cửa, chỉ có thể nấp trong chạn xì xào bàn tán. Có lẽ ngày mai trời sáng, lại là đòn đải khắp trời.

Đại đao kia dường như cũng cảm thấy hồn phách Triệu Vô Tà tiêu tán, hai lần rung động “Ong ong” này so với trước kịch liệt gấp mấy lần, sinh ra lực hấp dẫn nhất thời mạnh hơn rất nhiều, hồn phách Triệu Vô Tà như bị một sợi dây dẫn dắt, nhanh chóng bay về phía đại đao kia, tốc độ mau lẹ vô cùng.

“Boong boong boong “

Như một lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ, bầu trời thế mà vang lên tiếng sấm, tầng mây đen kịt đột nhiên mở ra một cái lỗ. Hào quang kịch liệt vô cùng từ trong động đi ra, một đạo bạch quang to bằng cánh tay trẻ con từ trong động bắn ra.

Hướng thẳng xuống dưới, giống như sét đánh xông vào trong huyện Thanh Lương. Ngay giữa phòng nhỏ của Triệu Vô Tà, nóc nhà biến thành thùng rỗng kêu to, đạo bạch quang kia không chút trở ngại bắn vào.

Sự tình quỷ dị phát sinh nhiều, cho dù là ai cũng sẽ quen. Đạo bạch quang kia đánh trúng hồn phách Triệu Vô Tà, tuyết động gặp phải nước sôi, hồn phách Triệu Vô Tà bị hòa tan. Không còn lại chút gì, từ đầu đến chân dung hợp toàn bộ.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát nhau, nghiền nát tất cả mọi chuyện.

Hóa rồi.

Tiếng sấm đột nhiên ngừng, thiên địa lần nữa trở về yên tĩnh, trong huyện thành Thanh Lương tuy rằng yên tĩnh vô cùng. Nhưng chủ nhân các phòng sớm đã tỉnh dậy, chỉ là ngại uy thế của thiên địa, không dám mở cửa. Chỉ có thể nấp ở trong phòng thì thảo nói nhỏ, chuẩn bị cho ngày mai nhẩn nhắc nhờ bắt đầu.

Trong phòng Triệu Vô Tà, ánh sáng trắng kịch liệt đã biến mất, thay vào đó là một luồng sáng trắng hình người. Cũng là do Triệu Vô Tà phủ định hay sao, ánh sáng trắng hình người này cùng với hồn phách Triệu Vô Tà không kém nhau một chút nào. Chỉ riêng ánh sáng kia quả thực khác nhau một trời một vực.

Nếu như Triệu Vô Tà là đom đóm thì ánh sáng hồn phách kia chính là hải đăng sừng sững bên bờ biển, không thể so sánh nổi. Tia sáng này chậm rãi chuyển động một vòng, tựa hồ như có ánh mắt quét tới quét lui trong phòng, chẳng qua chỉ dừng lại một chút trên thanh đại đao. Sau đó lại dời đi, chỉ là đến phiên thi thể Triệu Vô Tà đã không còn một tiếng động, hồn phách kia rõ ràng đã bắt đầu run rẩy.

Không chút do dự, đạo bạch quang kia thoáng một cái liền chuyển động, quang mang chớp động. Hồn phách kia trôi lơ lửng đến trên không thi thể, đột nhiên bay xuống, hóa thành một viên quang châu to bằng hạt đậu chui vào mi tâm Triệu Vô Tà. Sau khi chui vào trong đó, mi tâm Triệu Vô Tà như ẩn giấu một viên dạ minh châu.

Mang theo ánh sáng nhàn nhạt, không nhạt cũng không kịch liệt. Bây giờ đang là nửa đêm, phòng nhỏ này lại là vắng vẻ, ngược lại không có người nào phát hiện trong phòng một loạt sự tình quỷ dị. Quang mang một mực lóe lên, không có ý tắt, trong phòng tối nhiều hơn ánh sáng. Nhưng lại không có ai hô hấp, nếu như không phải Triệu Vô Tà nằm, quả thực chính là một quỷ ốc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cái gì cũng đã dày vò đủ rồi, sau nửa đêm lại không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Đại đao kia tựa như có linh tính, đựng phải đồ vật lợi hại liền không dám vọng động, sau đó hồn phách từ trên trời giáng xuống xuất hiện, đao này liền không động tĩnh, giống như vật chết bình thường.

Trời dần dần sáng, đêm qua lãn lộn quá mức, dân chúng huyện Thanh Lương hôm nay nổi lên đặc biệt sớm. Bất quá cho đến khi gà trống gáy, mới lớn mật đi ra nhìn một chút, thấy không có gì dị thường, mới gọi dân chúng các nhà.

“Ông ông”

Giống như một đồng rác bỗng nhiên lòi ra một đồng ruồi bọ, huyện thành mát mẻ trong nháy mắt nổ tung, người nhàn rỗi của các giới trên đường tụ cùng một chỗ, đều bắt đầu nghị luận về chuyện tối hôm qua quỷ dị, các lão nhân đều khoe khoang kiến thức, nói là thiên biến. Có người chọc giận trời, đây là cảnh cáo, lần sau chính là trời phạt. Nói như vậy, dân chúng không thể không đưa đầu câu chuyện tới trên chuyện tức phụ Giang gia oan chết, thao thao bất tuyệt không dứt.

Trong phòng nhỏ của Triệu Vô Tà, hết thấy đều như thường, tối hôm qua nhiều chuyện như vậy không ảnh hưởng đến tử vật như nôi nôi niêu bàn. Điểm khác biệt duy nhất là thiếu niên đang nằm trên giường, không, lúc này hẳn là đang ngồi trên giường.

Đôi mắt nhắm chặt, tiếng hít thở nhàn nhạt từ trên người hẳn truyền đến, làm bộ suy nghĩ. Tối hôm qua rõ ràng mình đã từ cắt đứt hơi thở của bản thân, nhưng hôm nay, chẳng lẽ lại gặp quỷ rồi sao.

Cứ như vậy ngồi ở mép giường, thiếu niên không mở mắt, không nói chuyện. Mi tâm nóng bỏng chậm rãi bình tĩnh lại, thiếu niên kia cuối cùng cũng mở mắt. Bình thản thản nhiên, không buồn không vui, đây là một đôi mắt rất bình thường.

Bất quá chính là như vậy, bình thản quá mức, Triệu Vô Tà vừa mới mất cha, như thế nào lại không buồn không vui đây. Hơn nữa, cho dù là dân chúng bình thường cũng sẽ không có loại ánh mắt vô bi vô hỉ này. Trừ phi là hòa thượng trong miếu, người này không phải Triệu Vô Tà.

Thiếu niên ở trong phòng, không người đến hỏi, tự nhiên cũng không người hỏi. Hai tay non nớt xoa bóp cổ họng, ánh mắt không buồn không vui rốt cục xuất hiện một tia biến hóa, là sắc mặt vui mừng.

Đây chính là đoạt xá, thật đúng là may mắn a.

“Thiếu niên này tên là Triệu Vô Tà. Tên gọi không tà, từ nay về sau, ta chính là Triệu Vô Tà, ha ha.”

“Đoạt được thân thể của ngươi, nhân quả này là ta thiếu. Bất quá nếu ta hấp thu ký ức của ngươi, vậy liền thay ngươi tâm nguyện đi, hắc hắc, không nghĩ tới đến cái thế giới xa lạ này cũng giống vậy.”

Vỗ vết thương, thiếu niên thì ào ào nói, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười. Sau khi nói xong câu cuối cùng, Triệu Vô Tà trở nên dị thường đột nhiên đứng xuống giường, chậm rãi đi trong phòng.

Cuối cùng, đứng ở góc phòng, thanh đại đao này tiến về phía trước.

Chương thứ ba Càn Khôn sư hồn

Lúc này Triệu Vô Tà không còn chút non nớt nào nữa, ánh mắt bắn ra từ trong con ngươi quả thực sắc bén đến cực điểm, giống như lưỡi dao sắc bén. Nếu như không phải thân thể kia đúng là Triệu Vô Tà, thì quả thật giống như đã biến thành một người khác.

Ánh mắt sắc bén như lưỡi dao kia, đối tượng không phải người mà là một vật chết. Đại đao lẳng lẳng nằm ở góc phòng, đại đao ở nhà Triệu Tây Thiên ngay người trong tám mươi năm. Lưỡi đao vẫn sắc bén như mới như trước, nếu như không phải sự thật là như vậy thì ai mà ngờ được thanh đao này lại được sử dụng tới tám mươi năm chứ.

Bởi vì không chỉ có Triệu Tây Thiên, tính cả phụ thân gia gia của Triệu Tây Thiên, đều là đao phủ của huyện Thanh Lương này. Ở trong tay Triệu Tây Thiên, đao này đã mấy chục năm giết mười mấy người, cộng thêm hai đời phụ thân gia gia. Thanh đao dùng để hành hình này e là chém không dưới năm mươi đầu người, thật sự là một thanh hung đao. Từng có người giang hồ muốn mua thanh đao này, nhưng Triệu Tây Thiên không nỡ bán.

“Hay cho một thanh hung đao, qua nhiều năm nữa đều có thể tu luyện thành tinh. Được được.”

Triệu Vô Tà liên tiếp nói ba điều tốt, ánh mắt đảo tới đảo lui trên đại đao, như nhìn thấy trên bảo vật. Nhưng sâu trong ánh mắt lại ẩn giấu một tia sát khí như muốn bóp chết sinh linh, khóe miệng tươi cười cũng mang theo một chút âm trầm. Phong Thủy Luân chuyển, đại đao trên mặt đất như biết rõ đại nạn sắp tới, bắt đầu chấn động ông ông. Tiếng rên rỉ như cầu xin tha thứ, như lấy lòng.

Rất nhiều cảm xúc phức tạp bị rung động vài tiếng biểu đạt ra, biểu cảm trên mặt Triệu Vô Tà càng thêm đặc sắc, ánh mắt nhìn đại đao cũng càng thêm nóng bỏng.

Lại nhìn chăm chăm đại đao nửa ngày, Triệu Vô Tà bỗng nhiên xoay người lại, đào mấy thứ màu đen trong phòng bếp nhà mình, sau đó đổ mấy thứ đó lên đại đao, cuối cùng đắp lại một tấm vải đen. Những thứ này tối hôm qua, Triệu Vô Tà đột nhiên cảm giác đầu vầng mắt hoa, thân hình suýt nữa không đứng vững nổi.

Lảo đảo về tới bên giường, Triệu Vô Tà đặt mông ngồi lên, mặc kệ bị lật chần. “Vù vù” thổi hỗn hển mấy hơi, bình phục phiền muộn trong ngực, Triệu Vô Tà không khỏi cười khò.

“Bộ thân thể này thật đúng là yếu a...”

Nghỉ ngơi một hồi, Triệu Vô Tà lập tức ngồi xếp bằng lên, bưng tỉnh dưới chân vẫn còn mang giày. Nhắm mắt lại, Triệu Vô Tà không phải Triệu Vô Tà này bắt đầu thổ nạp tu luyện.

Người này xác thực không phải Triệu Vô Tà, cũng không phải người của thế giới này. Hắn tên là Hoàng Bác, là người đến từ thế giới gọi là Địa Cầu. Vốn là Phong Thủy tiên sinh, dựa vào việc giúp những người giàu có kia xem Phong Thủy Toán Mệnh là tính mạng., Lăn lộn cũng không tệ. Phong Thủy Huyền Học của hắn là gia truyền, từ nhỏ hắn đã có thiên phú, cũng là Phong Thủy tiên sinh nổi danh trong toàn bộ Hoa Hạ. Nhưng dã tâm của người này không nhỏ, cảnh giới Phong Thủy tới một tầng nhất định, hắn đã biết được sự tồn tại của một thế giới khác.

Tu chân giới, những nhân vật chỉ tồn tại trong thần thoại đều là, thời cổ có người thật sự có thể phi thiên độn địa, dời non lấp bể, không gì không làm được. Lúc này hoàng bác tuổi thọ cũng là đến điểm cuối, tựa hồ nhất định vô duyên với tiên. Nhưng chính vào lúc này, ông từ trong tay một tên trộm mộ tặc đạt được một miếng vải quái dị, nghe nói là cổ vật thời kỳ hoàng đế.

Hoàng Bác lấy phong thủy huyền học của mình cao siêu suy tính lai lịch khối vải này, không nghĩ tới chẳng những không có kết quả, còn có một loại lực lượng quỷ dị ngăn cản dẫn đến cản trở. Phong thủy đại sư một đời cứ như vậy mà chết. Nhưng trước khi chết, Phong thủy đại sư., Sau khi bị phản phệ, Hoàng Bác phun ra một ngụm máu tươi đầy quái dị lên tấm vải kia.

Sau đó tấm vải vẫn luôn không có động tĩnh kia đột nhiên toả sáng hào quang, hút hồn phách trên người Hoàng Bác vừa mới tràn ra, tiếp theo lão cũng không biết gì hết.

Lúc tỉnh lại chính là tối hôm qua, đạo bạch quang kia chính là hắc, sau khi từ trên trời giáng xuống hắc cũng bắt chập. Trông thấy thân thể vô chủ của Triệu Vô Tà, không chút khách khí liền chiếm đi, thuận tay còn hấp thu hồn phách nhỏ yếu của Triệu Vô Tà.

Hoàng Bác, a, lúc này hắc là Triệu Vô Tà. Khoan ngồi xếp bằng trên giường, yên lặng thổ nạp, không nhanh không chậm. Chỉ là theo thời gian trôi qua, hô hấp hỗn loạn dần dần trở nên chậm rãi, tựa như trẻ con chìm vào giấc ngủ.

Ban ngày, huyện Thanh Lương này coi như phồn vinh, tiếng người huyện náo. Hai ngày gần đây những dị thường đó quả nhiên, trở thành đề tài câu chuyện của dân chúng trong huyện Thanh Lương một ngày. Chỉ là tiếng huyện náo một ngày, lúc đêm xuống, cũng đặc biệt yên tĩnh.

Đã qua một ngày, Triệu Vô Tà nằm trên giường vẫn không nhúc nhích, hô hấp chậm chạp như đang ngủ. Đêm nay dường như không có gì khác thường, tầng mây cũng không dày, lộ ra một mảng lớn ánh sáng xanh. Ánh trăng tròn phân ra, không tiếc ánh sáng của mình, chiếu xuống mặt đất một mảng lớn ánh sáng xanh.

Đột nhiên, Triệu Vô Tà thông thả hô hấp theo, từng điểm ánh trăng màu trắng từ ngoài cửa sổ bay vào. Điểm sáng này không nhiều lắm, không tới nửa canh giờ sẽ có mười mấy điểm xông vào sau đó mũi Triệu Vô Tà hít vào trong cơ thể. Không biết là danh đường gì, đến nửa đêm, ánh trăng càng thêm sáng rõ.

Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện một nụ cười, tần suất hô hấp nhanh hơn một chút, nhất thời hơn hai mươi quang điểm từ ngoài cửa sổ đi vào. Sau đó lại là bị cái mũi Triệu Vô Tà hít vào, lặp đi lặp lại như thế cho đến khi mặt trăng biến mất sau tầng mây, lúc này, trời cũng đã sáng rồi.

“A...”

Triệu Vô Tà ngồi xếp bằng suốt một ngày một đêm rất cực cũng tỉnh lại, hai chân dưới giường duỗi lưng một cách to lớn. Nhìn dáng vẻ của hắn giống như rất sáng khoái tinh thần, tay chân linh hoạt dễ dàng. Không ngờ một chút tê dại cũng không có, ngay cả vết thương trên cổ cũng nhạt đi không ít, thật là quái dị.

Hoạt động tay chân, Triệu Vô Tà trực tiếp đẩy cửa ra, ở trong phòng hai ngày. Thời điểm đi ra ngoài một chút, mặc kệ ánh mắt quái dị của hàng xóm vừa mở cửa, Triệu Vô Tà liền nhắc chân đi về phía đường.

Hôm nay là sáng sớm, trên đường không có nhiều người đi đường, ngược lại là người bán hàng rong không ít. Cùng ở một huyện thành, lẽ ra nên quen biết nhau. Thế nhưng những người kia thấy Triệu Vô Tà đi tới đều né tránh qua lại., Không có một chút ý tứ chào hỏi, giống như Triệu Vô Tà là mãnh thú hay hồng thủy vậy, tựa hồ sớm đã biết tất cả những điều này, Triệu Vô Tà không bất ngờ chút nào. Mang theo một loại ánh mắt đã nhìn thấu hết thảy đi về phía trước, không phải là nhìn quanh xem đây là một thế giới như thế nào.

Đương nhiên Triệu Vô Tà không phải rảnh rỗi không có việc gì đi dạo mà đi dạo một lúc lâu, cuối cùng cũng đã tới nơi. Nhìn thêm đá trước chân, Triệu Vô Tà nở nụ cười, sau đó thu hồi thần thái thâm nhuần tất cả, bước lên mười bậc, chậm rãi gõ cửa lớn sơn son trước mặt.

“Thình thịch” “Thình thịch”

gõ cửa vào sáng sớm nay, sẽ bị chủ nhân mắng. Đặc biệt là nơi trước mắt này, trên cửa lớn sơn son, bốn chữ lớn bắt mắt.

Huyện nha mát lạnh...

Két.. một tiếng, cửa lớn mở ra, một cái đầu lâu từ bên trong thò ra. Vừa tới bên miệng quát mắng, khi nhìn thấy một khuôn mặt non nớt không thể không nuốt trở lại, còn phải mang theo vẻ mặt tươi cười.

Thực sự là khó coi a, Triệu Vô Tà tự nhiên không dám nói ra miệng, chỉ là trong lòng âm thầm oán trách. “Là vô tà a, tại sao lại tới chỗ này, cha ngươi đã làm xong hậu sự rồi sao?”

Một đại hán đầu rối bù, mặc bộ khoái phục rất thân thiết nói với Triệu Vô Tà, không chút ý tứ để Triệu Vô Tà đi vào.

“Ngày hôm qua cha đã xuống mồ, cảm ơn Lý thúc thúc quan tâm. Hôm nay là cha bảo ta tới nha môn, nói.”

“Cha con là ai?”

Triệu Vô Tà kỳ quái nhìn đại hán kia, rất kỳ quái vì hấn cắt ngang lời nói của mình, nhưng nhìn vẻ mặt tái nhợt của đại hán kia, giống như bị cái gì đó hù dọa, Triệu Vô Tà liền hiểu ngay. Lập tức cười thầm không thôi, nhưng vẫn đổi giọng.

“Là khi cha còn sống bảo ta tới, cha nói người cuối tháng nọ không nhận được lương bổng, bảo ta giúp đỡ. Nhưng trong khoảng thời gian này người bạn làm hậu sự cho cha, mãi không có thời gian, cho nên hôm nay mới tới. Làm phiền thúc thúc rồi.”

Triệu Vô Tà vừa nói vừa vái chào, trông rất hiểu lễ nghĩa. Thiếu niên mười ba tuổi, sau khi tang thân vẫn còn hiểu chuyện như thế, đại hán mặc bộ khoái phục bình phục cũng liếc nhìn Triệu Vô Tà thêm một cái. Triệu Vô Tà làm ra bộ dạng thương tâm.

Người này tên là Lý Đại, là một bộ khoái của huyện nha Thanh Lương, hôm nay đến lượt gã làm việc. Cho nên gã ngủ trong huyện nha, từ sáng sớm đã mở cửa cho Triệu Vô Tà, nhìn thấy nhi tử ngày trước thì cũng đành nuốt lại những lời chửi rửa vào trong miệng. Còn Triệu Vô Tà vừa mới mở miệng đã hù dọa gã, thì lại có nguyên do khác, không nói tí mị được.

“Thì ra là vậy, vậy người đi theo ta đi, Vô Tà Chân hiểu chuyện, Triệu đại ca dưới cửa tuyến nên vui mừng rồi.”

Đi theo sau bộ khoái, trong lòng Triệu Vô Tà xuất hiện một chút nghi hoặc. Vốn gã cho rằng đám nha dịch trong huyện nha này sẽ làm khó gã. Dù sao thì lương tháng của lão cha đỡ đầu kia không nhiều lắm nhưng cũng không thiếu, hẳn là đừng có tham lam. Nhưng bây giờ thì...

Một lát sau, Triệu Vô Tà đứng bên ngoài nha môn, trong ngực chứa một ít bạc vụn không thể không buông bỏ nghi hoặc

trong lòng. Đi về nhà, lúc này trên đường nhiều người hơn, nhưng vẫn không có ai phản ứng với Triệu Vô Tà. Trong cơ thể thiếu niên có một linh hồn đa mưu túc trí thành niên, còn là một Phong Thủy đại sư rất am hiểu thế sự.

Người trên đường ánh mắt không có sinh ra chút ảnh hưởng nào đối với Triệu Vô Tà, hắn tìm một tửu gia mua đủ thức ăn trong ba ngày rồi mang về nhà. Muốn lấy bổng lộc tháng nọ không phải là bởi vì nhà thiếu niên không có đồ ăn sao. Việc sau của Triệu Tây Thiên mặc dù rất thâm đậm nhưng dù sao cũng tiêu không ít, những người được gọi là thúc thúc bá cũng nhân cơ hội này mà thuận lợi lấy đi không ít tài vật trong phòng nhỏ.

Nếu không phải như vậy, Triệu Vô Tà sẽ không mặt dày đi lấy bổng lộc tháng kia, chỉ là vốn dĩ làm khó hắn ta mà thôi. Nha dịch kia cũng có chút quái dị, nhưng hôm nay Triệu Vô Tà không rảnh để ý tới những thứ này.

Gian phòng nhỏ u ám vẫn còn nguyên dáng vẻ đó, Triệu Vô Tà sau khi đóng cửa lại vẫn tiếp tục ngồi trên giường. Mặc dù đã trải qua một đêm điều tức, nhưng thân thể thiếu niên này đã có chuyển biến khá tốt, tuy vậy vẫn còn có chút mệt mỏi.

Một lát sau, Triệu Vô Tà nghỉ ngơi ổn thỏa. Lập tức cởi áo ra, tắm rửa mùi hương, sau đó lại nhắm mắt điều tức một lát. Cho đến khi quy luật hô hấp đến không thể bắt bẻ, hắn mới ngồi xếp bằng ở trên giường nhắm mắt lại.

Tinh khí hóa thần, ý tụ tập trong lòng.

Không biết qua bao lâu, chỉ có tiếng người bên ngoài ồn ào, căn phòng nhỏ hẻo lánh này cũng không thể tránh né những tiếng động lớn được. Có điều Triệu Vô Tà đang ngồi xếp bằng trên giường lại không chút ảnh hưởng, dường như đã tiến vào một cảnh giới vô cùng kỳ diệu nào đó.

Nội thị, kinh mạch toàn thân thiếu niên hiển lộ hết trong lòng, từng tắc từng tắc một quét xuống. Một chút địa phương cũng không bỏ qua, lại không biết bao lâu, vẫn không thu hoạch được gì. Không cam lòng lại từ trên xuống dưới quét qua một

lần, vẫn là không phát hiện cái gì. Cái này căn bản là thân thể một thiếu niên bình thường, có thể có bí mật gì.

Duy trì cảnh giới huyền diệu này, Triệu Vô Tà đau khổ suy nghĩ, hẳn sẽ không bỏ qua. Nếu vật kia không tìm được, hẳn đời đời kiếp kiếp cũng sẽ không an tâm, tất cả nhân quả đều ở trên người. Triệu Vô Tà vì sao lại chết, tại sao đi tới thế giới này, vì cái gì lại có thể chiếm cứ thân thể thiếu niên này.

Con đường tu chân đã vượt qua con đường tu chân. Tất cả đều ở trên vật kia, trong lòng Triệu Vô Tà cũng nổi lên khát vọng khôn cùng, nhất định phải tìm được thứ kia, thoát khỏi nỗi khổ luân hồi chết tiệt này.

Kiếp trước là Phong Thủy đại sư, lại dùng các loại bí pháp đem thọ mệnh thọ mệnh nhắc tới một trăm chín mươi tuổi, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là đi đời nhà ma. Triệu Vô Tà có một chấp niệm trong lòng, chấp niệm này nhất định phải đoạt được vật kia mới có thể hóa giải được.

Cho nên Triệu Vô Tà vẫn chưa từ bỏ ý định lại bắt đầu nội thị, tìm cái đồ vật tự nhiên biến mất kia. Nê Hoàn cung, không có. Đan điền, không có. Thật sự là tìm khắp thiếu niên rồi.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát, ba lần một đánh cuộc.

Thể nội hết thầy, vẫn là không thu hoạch được gì.

Cuối cùng hẳn không thể không mở mắt ra, lúc này đã là đêm, đúng là đã tìm được một ngày. Bụng sôi ục ục, cho dù là hoàng bác kiếp trước cũng không đạt tới cảnh giới Tích Cốc. Huống chi thiếu niên này, Triệu Vô Tà đứng dậy ăn vài thứ, sau đó lại ngồi trở lại trên giường.

Nắm mắt lại, bắt đầu suy tư, lông mày nhú chặt lại với nhau, không giống một thiếu niên giống như lão đầu. Lại là nửa đêm, Triệu Vô Tà mở mắt, lần này vẻ khổ não đã biến mất, thay bằng vẻ mặt kiên quyết, giống như dũng sĩ từ trước đến giờ chưa từng có.

Giơ tay lên, ngón trỏ đưa lên miệng, há mồm, không khách khí hung hăng cắn, ngón trỏ của thiếu niên yếu ớt, nhất thời đỏ thẫm bốc lên.

Cũng không chậm trễ, ngón trỏ đang chảy máu ấn lên mi tâm, một bàn tay khác bắt đầu bấm ấn quyết. Những ấn quyết này rất quái gở, không giống loại mà những đạo sĩ uống rượu lừa gạt có thể bấm niệm ra. Theo ấn quyết trên tay tốc độ bấm động càng lúc càng nhanh, mi tâm chợt sáng lên. Giống đêm hôm đó, mi tâm cất giấu một viên dạ minh châu.

“Thiên địa Càn Khôn suru hồn”. “Phốc “

Bỗng nhiên vang lên thanh âm đến từ trong miệng thiếu niên Triệu Vô Tà, chẳng biết từ lúc nào đầu đã đầy mồ hôi, sau khi uống xong mấy chữ đó, Triệu Vô Tà cuối cùng không kiên trì được nữa, thân hình nghiêng ngả ngã xuống giường.

Chương bốn phun khí sinh hương

Triệu Vô Tà vì cái gì đó quan trọng, không ngờ lại thi triển thuật nghịch thiên Càn Khôn Suru Hồn này, thật đúng là bất chấp mọi giá. Kiếp trước hoàng bác của hắn, một thân phong thủy huyền học tinh thâm là gia truyền, tổ tiên truyền thuyết là Lưu Bá Ôn. Một thân phong thủy huyền học, có thể nói là thông thiên triệt địa.

Mà Càn Khôn Suru Hồn thuật này lại càng là cấm thuật cường hãn nhất trong Phong Thủy Học, một người bình thường cả đời chỉ có thể thi triển một lần mà thôi, Triệu Vô Tà vì tìm ra vật kia mà dùng hết hy vọng duy nhất. Chẳng qua cũng khó trách, mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, tâm tư của hắn đều đặt trên con đường theo đuổi trường sinh. Bây giờ có một cơ hội đặt trước mặt, như thế nào có thể bỏ qua.

Triệu Vô Tà tuy rằng ngất xỉu trên giường nhưng cấm thuật đã thành công. Một tầng bạch quang bắt đầu hiện lên nơi mi tâm, sau đó hướng toàn thân mà đi, chỉ trong chốc lát đã biến toàn bộ thân thể thiếu niên thành một người quang nhân. Thời gian dần trôi qua, trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng trắng nhàn nhạt trên người Triệu Vô Tà.

“Ở nơi nào đến cuối cùng đã xảy ra “

Linh hồn Triệu Vô Tà điên cuồng gào thét, hoàn toàn không còn thần thái vô bi vô hỷ như ban ngày, nếu như không phải là hình thái linh hồn thì càng dữ tợn, có lẽ là ông trời quyết định cho hắn một cơ hội, một cơ hội trường sinh. Rất nhanh, tiếng vui mừng đã vang lên trong linh hồn Triệu Vô Tà.

“Đã tìm được, rốt cuộc cũng tìm được.”

Triệu Vô Tà sững sờ nhìn một khối vải quái dị nổi lơ lửng ở sâu trong linh hồn của mình. Tựa như vải mà không phải vải, như tơ nhưng không phải tơ, mà giống như được chế tạo từ một tấm da của động vật không biết tên. Triệu Vô Tà sững sờ đến mấy giây sau đó phân ra một ý niệm trong linh hồn, nhẹ nhàng chạm vào tấm da thú kia.

“Oanh “

Đột nhiên, một lượng lớn tin tức truyền vào trong linh hồn Triệu Vô Tà, giống như thủy triều. Linh hồn Triệu Vô Tà tuy bởi vì có quan hệ xuyên không nên càng thêm mạnh mẽ, nhưng mà đối mặt với lòng tin không ngừng tràn đến từ trong tấm da thú kia, hắn không kiên trì được mà hôn mê một cái. Tấm da thú kia không có ý dừng lại, vẫn là hào quang lập lòe, rất nhiều lòng tin dũng mãnh tiến vào trong linh hồn Triệu Vô Tà.

Lại là một buổi sáng sớm, thiếu niên trong phòng rên rỉ một tiếng giãy dụa tỉnh lại, tỉnh lại đầu tiên là kiểm tra thân thể có gì khác thường. Đáng tiếc còn chưa kịp có động tác, hắn đã lập tức cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút ra. Trừ lúc mở mắt ra thì không thể nhúc nhích được nữa, càng làm cho hắn kêu thảm thiết hơn chính là đầu lâu giống như muốn nổ tung, vô cùng đau nhức.

Đó là di chứng nhận được quá nhiều tin tức, Triệu Vô Tà đột nhiên nhớ tới chuyện tối hôm qua, vội vàng nhắm mắt lại cảm ngộ cái gì đó. Một lát sau, trong phòng nhỏ truyền ra tiếng cười điên cuồng khiến người ta nổi da gà.

“Ha ha ha ha ha trường sinh chi đạo, ha ha ha ha miêu cương cổ kinh Xi Vưu Quyết...”

“Kể từ hôm nay, Triệu Vô Tà ta muốn nắm mạng mình trong tay, tung hoành khắp thế gian. Ai có thể làm khó dễ được ta?”

May mắn là Triệu Vô Tà hiện tại thân thể cực kỳ suy yếu, một chút khí lực cũng không còn, tiếng cười tuy rằng cuồng vọng nhưng lời nói ra cũng rất kinh thế hãi tục. Chỉ là lúc này là bình minh, ngược lại không có ai nghe thấy. Nếu không nhất định sẽ hoài nghi Triệu Vô Tà có phải vì mất đi phụ thân nên mới mất đi tâm thần, nhất định sẽ đưa đến viện người điên.

Cười được một lúc, Triệu Vô Tà bưng tỉnh mở miệng như hiểu ra, thân thể vốn đã rất yếu ớt, nếu cứ tiếp tục cười như vậy sợ là sáng mai không thể nhúc nhích. Nhắm mắt lại bắt đầu điều tức, hô hấp dần dần chậm rãi, thể lực cũng đang chậm rãi khôi phục. Đây là dưỡng tâm pháp, là bộ tâm pháp hắn tu luyện từ

nhỏ. Tuy rằng hiệu quả không tồi nhưng chung quy vẫn là tâm pháp phạm nhân, không thể trường sinh.

Hiện tại trong trí nhớ của Triệu Vô Tà có thêm rất nhiều thứ, trong đó còn có trường sinh đại đạo hắc tha thiết ước mơ. Xi Vưu Quyết, chính là pháp quyết khoáng thế một đời tà ma Xi Vưu sáng chế. Thì ra tám vãi kia không phải thứ gì khác, chính là da của Xi Vưu chế tạo.

Thời kì thượng cổ, Hoàng Đế Vu Vưu tranh đoạt thiên hạ quyết chiến ở nơi chật hẹp của Xi Lộc, cuối cùng Xi Vưu chiến bại. Xi Vưu tuy chết, nhưng nó chính là tuyệt thế tà ma, lúc nào cũng có thể sống lại. Vì thế Hoàng Đế đem ngũ mã phân thân, chia làm sáu phần, trấn áp các nơi Cửu Châu, không thể sống lại nữa.

Đoạn lịch sử này không phân biệt rõ là thật hay thần thoại, Triệu Vô Tà thì rõ ràng rành mạch, năm đó hắn cũng từng tìm thấy Thần Binh Hiên Viên Kiếm mà Hoàng Đế sử dụng trong truyền thuyết. Thế nhưng không ngờ cuối cùng hắn lại có duyên với Ma Hữu Duyên, trước khi chết đã được một phần da trên người Xi Vưu, hay là ghi lại một phần da của Thiên Ma Kinh.

Từ trên tám da đó, Triệu Vô Tà biết được Xi Vưu tu luyện nguyên lai chính là Thiên Ma Kinh, bộ nghịch thiên chi kinh này vốn là thiên địa sinh ra. Ngẫu nhiên bị Xi Vưu đoạt được, thành tựu một thể hệ tà ma. Rơi vào trong tay Triệu Vô Tà, chính là một bộ phận của Thiên Ma Kinh, chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi.

Chính là một phần nhỏ này, Triệu Vô Tà cũng là hưng phấn đến cực điểm, dựa vào công pháp tu luyện được ghi lại trên tám da Côn Vưu kia. Triệu Vô Tà hắn cũng đủ cầu được trường sinh đại đạo kia, đủ tung hoành dị thế này.

Cổ nén xúc động hiện tại tu luyện Xi Vưu Quyết, Triệu Vô Tà không nề hà việc vận hành Dưỡng tâm pháp một lần lại một lần, khôi phục nguyên khí trong cơ thể. Lý trí nói cho hắn, hiện tại không phải lúc tu luyện Xi Vưu Quyết. Muốn tu luyện trường sinh đại đạo kia, nhất định phải tìm một nơi không người quấy rầy.

Một canh giờ trôi qua, Triệu Vô Tà cảm thấy khí lực trên người đã khôi phục lại một ít, bèn dừng dưỡng tâm pháp. Hắn từ trên giường chậm rãi đi xuống, tìm thức ăn hôm qua, ăn như hổ đói.

Tinh lực khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, Triệu Vô Tà hạ quyết tâm suy nghĩ chuyện tiếp theo phải làm. Đã biết rõ trường sinh đại đạo, tuyệt thế ma quyết đã ở trong đầu, quả quyết không có chuyện không tu luyện, chỉ là bây giờ không phải là thời cơ tu luyện.

Phải đạt được ngày mai, ra khỏi huyện thành Thanh Lương này, tìm một địa vực an toàn. Tu luyện tuyệt thế ma công kia, nghĩ tới đây, trong lòng Triệu Vô Tà đại định. Chắc hôm nay vô sự, liền khóa chặt cửa sổ, ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần.

Nhìn như dưỡng thần, Triệu Vô Tà thật ra là đang quan sát tuyệt thế ma công trong đầu. Đầu tiên tâm thần dừng ở trên Xi Vưu Quyết, cũng không dài lắm pháp quyết, thượng cổ yêu văn viết. Ước chừng một vạn chữ, âm hợp thiên đạo, nhưng lại nghịch thiên. Tự tự đều mang theo một loại lực lượng kỳ dị, khiến người ta nhìn thấy liền trầm mê trong đó, vạn kiếp bất phục.

Đây là người không thông hiểu yêu văn thượng cổ nhìn thấy kết cục Xi Vưu quyết, nếu là người thông hiểu yêu văn, tất nhiên là gặp cảnh khác. Triệu Vô Tà nói đến may mắn, kiếp trước Phong Thủy đại sư hoàng Bác tuy là nhân tộc, lại mang theo một tia huyết mạch thượng cổ yêu thần. Sau khi được Xi Vưu da, huyết mạch trong cơ thể bị kích phát, lúc này mới may mắn đem một bộ phận Thiên Ma kinh ghi trên da hòa tan làm một bộ phận ký ức.

Yêu văn vạn chữ, mỗi một chữ đều ẩn chứa trong trí nhớ tinh hoa của các thượng cổ yêu thần, mang theo một loại khí tức huyền ảo không hiểu. Năm đó hoàng đế Vu Vưu đại chiến, còn có Phong Thần chi chiến. Cũng là trận chiến Phong Thần kia, khiến linh khí của Hoa Hạ trôi qua., Những tu sĩ kia đều dồn dập trốn vào Tiên gia phúc địa. Không hiện nhân gian, đây cũng là nguyên nhân vì sao Hoàng Bác tìm mấy chục năm, lại

không nhận được tiên duyên. Nguyên nhân chính là vì những tu sĩ kia cũng đều tự thân khó bảo toàn, linh khí xói mòn, tu vi muốn gia tăng càng khó càng thêm khó.

Phần lớn tu sĩ dựa vào tổ tông lưu lại pháp bảo sống qua ngày, nếu là tu sĩ không có căn cơ, chỉ có thể theo thời gian biến thành bụi đất. Ở thời thượng cổ, ở đâu cũng có thể gặp được tiên nhân, đã đến thời đại của Hoàng Bác. Nhưng ngay cả một tu sĩ Nguyên Anh cũng rất khó tìm ra, nghĩ thông suốt những điều này, Triệu Vô Tà nhắm mắt lại nở nụ cười.

Những thượng cổ yêu văn này nếu như lưu lạc đến địa cầu, chỉ sợ sẽ bị những tu sĩ lánh đời kia cướp mất đầu. Vạn tự yêu văn a, chỉ có ở thời kì thượng cổ mới có thể nhìn thấy, địa cầu hiện nay là thời đại mạt pháp, ngay cả một chữ cũng khó được nhìn thấy.

Triệu Vô Tà bắt đầu quan sát yêu văn thượng cổ vô cùng trân quý kia, Xi Vưu Quyết mở đầu chữ đầu tiên, sau khi Triệu Vô Tà quan sát tâm thần đột nhiên hoảng hốt. Sau đó đột nhiên thông suốt, một loại cảm giác huyền diệu dâng lên trong lòng. Triệu Vô Tà nhất thời đắm chìm trong đó, chỉ một chữ kia, hắn đã dùng đủ một canh giờ mới rời khỏi loại khí tức huyền diệu này.

“Vù “

Mở mắt ra, Triệu Vô Tà phun ra một hơi vô cùng dài, khí xuất ra màu xám. Lại là trọc khí tích lũy kinh niên trong cơ thể, không nghĩ tới chỉ nhìn một canh giờ Thượng Cổ yêu văn đã nôn sạch sẽ luồng trọc khí này. Trong mắt Triệu Vô Tà tràn ra tinh quang trước giờ chưa từng có, hoàn toàn không giống một thiếu niên gầy yếu, so với ánh mắt chim ưng cũng không kém.

Thời gian dần trôi qua, Triệu Vô Tà chậm rãi nhắm mắt lại. Hắn không chút do dự bắt đầu quan sát chữ thứ hai, tâm thần hoảng hốt sau đó chìm vào cảnh giới huyền diệu. Cứ như vậy, vòng đi vòng lại, tốc độ của Triệu Vô Tà càng lúc càng nhanh. Sau khi tỉnh lại, hiệu quả cũng không thần kỳ như chữ đầu tiên, tuy vậy nhưng Triệu Vô Tà cũng cảm giác tâm linh của mình bắt đầu thay đổi.

Chữ thứ hai dùng trong nhất thời của hắn vẫn như cũ, đến khi chữ thứ tám bắt đầu, tốc độ của Triệu Vô Tà đột nhiên tăng lên không ít.

Lại là nửa đêm, Triệu Vô Tà rốt cục mở mắt, yêu văn chữ Vạn. Toàn bộ đã xem hết, một chữ cũng không rơi xuống. Triệu Vô Tà khoe miệng mỉm cười, há mồm phun ra một ngụm khí trắng mờ ảo kéo dài ra từ trong miệng hắn. Nhất thời, trong phòng nhỏ bỗng sinh ra một mùi thơm nhàn nhạt.

Hương khí sinh ra mùi thơm.

Lập tức trên mặt Triệu Vô Tà hiện lên vẻ không dám tin, đây chính là cảnh giới mà chỉ những vị Đại nho thánh hiền thời cổ mới có thể đạt tới. Đó là sự gột rửa đối với tâm linh mới đạt đến cảnh giới tinh khiết của Vô Trần, chính là Hoàng Bác kiếp trước chống lại danh hiệu tông sư của thế hệ Phong Thủy Huyền Học. Cũng vẫn cách cảnh giới này rất xa.

Triệu Vô Tà trong lòng rung động kịch liệt, cuối cùng cũng đạt được Trường Sinh Đại Đạo. Cho dù là ma công thì đã sao, chỉ bằng vào việc quan sát hết sức có thể khiến phạm nhân lập tức đạt tới cảnh giới hào khí sinh hương. Triệu Vô Tà hạ quyết tâm nhất định phải tu luyện Tuyệt Thế Ma Công này.

Tuy nhiên đạo thổ khí sinh hương này chỉ cho thấy tâm linh của Triệu Vô Tà đã được gột rửa tinh khiết, thân thể vẫn như cũ. Vẫn là thân thể phạm nhân như cũ, ngay cả võ giả bình thường cũng không sánh bằng.

Chương thứ năm cổ kinh, tẩy tẩy.

Triệu Vô Tà nhìn bóng đêm tối đen như mực ngoài cửa sổ, gạt bỏ tâm tư đang đi lại trên giường. Hắn ngồi ngay ngắn trên giường nghĩ về cảnh giới vừa mới dâng hương, ngay lập tức liền đắm chìm vào trong đó, giật mình nhận thấy mình đã biến thành Thượng cổ hiền tài. Chỉ để cho hắn biến thành người hiền tài này chính là yêu văn thượng cổ.

Lẳng lẳng trải qua nửa canh giờ, Triệu Vô Tà đột nhiên mở mắt, nói: “Thiếu chút nữa quên mất cái tên kia rồi.”

Triệu Vô Tà sau khi nói xong lại nhắm mắt lại, tâm thần chìm vào trong cơ thể, bắt đầu quan khán trí nhớ của mình. Nhưng lần này không phải yêu văn vạn chữ kia của Xi Vưu Quyết, mà là đồ vật khác. Cùng Xi Vưu Quyết đi qua da dung nhập ký ức của Lệ Dương, đã có thể cùng Xi Vưu Quyết viết ở trên da thú, chắc chắn sẽ không tầm thường.

Tâm thần vừa mới bám vào những ký ức kia, Triệu Vô Tà lập tức cảm thấy mình đặt thân trong một thế giới khác. Trong thiên địa này cái gì cũng không có, chỉ có hư vô. Chỉ có một con côn trùng quái dị xuất hiện trước mặt hắn, con côn trùng này thật quái dị vô cùng., Có loại côn trùng bình thường lại không phải. Hình thái vậy mà trong nháy mắt đã thay đổi ngàn vạn loại, những côn trùng này có vô số hình thái quái dị, cũng có hồng hoang cự thú. Cũng có nhân loại, dù sao cũng là thể gian đủ loại sinh linh, không phân biệt được loại đó mới là sự thật.

Lúc hình thái chuyển hoá, khí tức của côn trùng cũng không ngừng biến hóa, Triệu Vô Tà cảm giác mình đã biến thành con côn trùng kia. Thân thể thay đổi theo kiểu thiên biến vạn hóa, không có một hình thái chân chính nào.

Tâm thần trầm luân, hoàn toàn không cảm giác được vật ngoài, thật giống như biến thành côn trùng. Nếu như Triệu Vô Tà lúc này mở mắt ra sẽ phát hiện, thân thể của hắn vậy mà chậm rãi trở nên trong suốt, sau đó lại trở nên ngưng thực. Trên trán bỗng xuất hiện một cái phù văn, hoặc là một thứ gì

đó khác, phù văn này không ngừng vắn vẹo. Giống như một con côn trùng ở giữa hai hàng lông mày của Triệu Vô Tà vắn vẹo, vô cùng quái dị.

Giữa thiên địa dường như chỉ còn lại một con côn trùng này, những tồn tại còn lại đều bị con côn trùng này cắn nuốt sạch sẽ. Triệu Vô Tà nhìn con côn trùng vắn vẹo trước mắt, trong đầu không hiểu sao lại toát ra ý nghĩ này. Hơn nữa, ý nghĩ này vừa xuất hiện, lại như một ký ức thật sự đang cắm rễ sâu trong linh hồn.

“Khánh Quái sóc sóc”

Tiếng chuông vang lên, Triệu Vô Tà đột nhiên cảm thấy đầu đau nhức, giống như bị kim đâm vậy. Quả thực là đau thấu tim gan, một giọng nói dường như không hợp với trời đất vang lên không ngừng trong đầu rống lên một chữ, chỉ là đột nhiên nghe không rõ ràng lắm.

“A...”

Sau tiếng rống đau, Triệu Vô Tà mở mắt. Ngay khi ánh mắt của hắn mở ra, con trùng không ngừng vắn vẹo trên trán cũng biến mất theo. Bình ổn nội khí hô hấp một chút, Triệu Vô Tà hạ giường xuống. Hắn ta thản nhiên đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn ánh mặt trời xuyên thấu vào, trong mắt mang theo một tia kinh dị.

” lâu như vậy sao...”

Nói chuyện, bàn tay Triệu Vô Tà duỗi ra dưới ánh mặt trời kia, tựa hồ muốn thể nghiệm sự ấm áp đã lâu không gặp. Lúc này Triệu Vô Tà còn mang theo vẻ suy sút bất lực của thiếu niên mấy ngày trước, khí tức toát ra trên người quả thực giống như đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác. Trên thực tế cũng là như thế, tuy rằng coi như kiếp trước, nhưng dù sao linh hồn của Hoàng Bác cũng là chủ yếu.

“Cổ giả, đoạt thiên địa tạo hóa cũng thật tuyệt diệu a ha ha...”

Triệu Vô Tà bỗng nhiên nói ra một câu khó hiểu, nói xong còn cười phá lên. Hóa ra tối hôm qua Triệu Vô Tà hắn ta liên tục gặp gỡ, quan sát yêu văn chữ Vạn. Thức tỉnh tâm linh đã là khí sinh hương cảnh giới, mà sau nửa đêm lại chỉ nhìn thấy một

con yêu văn. Cũng chính yêu văn này đã khiến cho những suy nghĩ cất giấu trong lòng Triệu Vô Tà đều thức tỉnh.

Dị thể chưa từng biết, nên chờ bốn công tử giáng lâm đi.

Yêu văn khiến Triệu Vô Tà niệm muốn sống lại kia lại là một chữ úng. Nói là một chữ, nhưng cũng không ổn, hoặc là một mảnh kinh văn tốt hơn một chút. Một chữ úng Bang, gian thiên biến vạn hóa lại đem một thiên kinh văn nghịch thiên bày ra trước mặt Triệu Vô Tà. Gọi là cổ kinh, ngàn vạn pháp quyết đều ở trong chữ kia. Cũng được, chữ cũng tốt, đều là đoạt tinh hoa thiên địa thành của mình. Nên bị trời phạt hủy nhưng vẫn còn tồn tại.

Xi Vưu Quyết, cổ kinh, hai thứ này đều là bí mật lớn nhất của Triệu Vô Tà bây giờ, cũng là chỗ dựa để an thân lập mệnh ở thế giới không biết này. Triệu Vô Tà không dám chậm trễ, không chờ mặt trời hoàn toàn đi ra, liền thu thập vài thứ. Mang theo thanh đại đao hành hình sáng loáng kia, Triệu Vô Tà lên lút ra khỏi huyện thành, nhắm thẳng núi cao phía xa xa mà đi, sương mù sáng sớm đem thân thể nhỏ gầy của Triệu Vô Tà dần dần bao phủ.

Núi non mát lạnh, nổi tiếng bốn phương tám dậm, bởi vì trên đó có các loại thảo dược dược liệu. chung quy có thể thu hút được.

Dứt khoát chia sẻ từng phần một, âm thầm nghiền nát.

Người hái thuốc lên núi hái thuốc, cũng là một nơi thắng cảnh. Đặc biệt là canh giờ, những đại phu râu bạc trắng phất phơ như tiên nhân giữa lang sẽ công một sọt thuốc lên núi hái thuốc. Cũng có một số lão nông, hoặc là hán tử cường tráng, lên núi xem xem có vân khí tìm dược liệu trân quý hay không. Bán cho hiệu thuốc, phải tiêu xài chút bạc.

Triệu Vô Tà cũng công theo một giỏ thuốc, nhưng trong sọt đầy ắp, ngoại trừ thanh đại đao bị bao bọc cực kỳ kín kẽ thì còn có một ít chai lọ, ngoài ra chỉ còn lại một ít đồ ăn.

Khác với người hái dược, Triệu Vô Tà mặc dù lên Thanh Lương sơn nhưng điều hắn muốn tới lại không phải hướng về phía mặt trời, mà là phía sau Thanh Lương sơn, cũng chính là

âm u. Thiên địa có âm dương, người có âm dương, núi cũng có phân chia âm dương.

Bình thường mà nói, mặt núi hướng mặt trời kia, quanh năm chiếu sáng. Linh khí tràn đầy, tầm bổ đồ vật cũng nhiều hơn. Thanh Lương sơn này nhiều dược tài như vậy, cũng hơn phân nửa là ở hướng dương một mặt, chỉ có một ít dược thảo thiên môn mới có thể xuất hiện ở sườn Âm. Cái sườn núi này quanh năm không được ánh mặt trời, lại là gió núi không ngừng, là nơi âm lãnh. Nơi này sinh ra chương khí, khắp nơi sinh độc vật, ít người lui tới.

Triệu Vô Tà là người sinh trưởng ở huyện Thanh Lương, tự nhiên biết sự nguy hiểm ở sườn núi Thanh Lương, Triệu Vô Tà trước kia căn bản không dám lên núi. Vốn thân thể yếu ớt, nếu bị chương khí độc trùng linh tinh kia tìm trúng, cái mạng nhỏ khó bảo toàn.

Nhưng mà lúc này, Triệu Vô Tà lại đang muốn đi tới sườn dốc âm u kia. Tối hôm qua suy nghĩ thật lâu, cũng chỉ nghĩ đến sườn núi mát lạnh mới là địa điểm thích hợp nhất, dùng để tu luyện tuyệt thế ma công kia. Còn có cổ kinh cùng Xi Vưu Quyết đồng thời xuất hiện., Triệu Vô Tà ở kiếp trước cũng có chút hiểu biết đối với những tu chân kia, đạo trường sinh phải dựa vào Xi Vưu Quyết kia. Nhưng mà muốn tung hoành thiên địa, tiêu dao thế gian, dựa vào thủ đoạn sợ là sẽ rơi vào trên cổ kinh thần bí kia.

“Vù vù “

Thanh Lương sơn mặc dù không cao lắm nhưng dù sao cũng là một ngọn núi, muốn đi Âm triền thì nhất định phải lên đến đỉnh núi rồi mới đi. Triệu Vô Tà vẫn còn là thân thể thiếu niên, ra sức bò mấy canh giờ, sau đó mệt mỏi ngồi bệt trên mặt đất. Hắn ngửa đầu nhìn thoáng qua, đỉnh núi đã ở cách đó không xa, Triệu Vô Tà xốc lại tinh thần, từng bước một đi lên đỉnh núi.

“Tốt, chính là chỗ này, vận khí coi như không tệ.”

Đứng ở trước một cửa động lạnh lẽo, Triệu Vô Tà lẩm bẩm. Lúc này hắn đã ở sườn dốc âm u tìm hồi lâu mới tìm được cái

sơn động này. Lập tức đem sơn động này định làm cho mình tu luyện, cũng không quản sơn động này có chủ hay không.

Sau khi trừng mắt nhìn một hồi, Triệu Vô Tà không chút do dự bước vào. Kiếp trước Hoàng Bác là đại sư phong thủy huyền học, mặc dù chỉ nhìn qua vài lần nhưng ông ta có thể phán định trong sơn động này không có rắn rết chuột gì, hoặc là độc vật gì khác, chỉ là một sơn động bình thường mà thôi.

Đạo Phong Thủy, Quan Sơn biện thủy, nhưng cũng là thần thông lợi hại.

Đi vào sơn động, dần dần trở nên u ám, ánh sáng bên ngoài tiến vào không được. Bất quá sơn động cũng không sâu, đi một lát là tới, miễn cưỡng còn có thể nhìn vật. Triệu Vô Tà đặt mấy thứ trên lưng xuống, thấy sắc trời đã tối, cũng không nghỉ ngơi. Lập tức khoanh chân ngồi xuống, bình phục hô hấp, bắt đầu lần tu luyện đầu tiên.

“Đạo của Trường Sinh.”

Triệu Vô Tà cuối cùng nhắc tới một câu, lúc này mới nhắm mắt lại tiến vào trong cảnh giới đả tọa. Tâm linh hôm qua được gột rửa đến cảnh giới khí sinh hương, cho nên Triệu Vô Tà không chút trở ngại tiến vào trạng thái rất yên tĩnh. Trong lòng vừa động, yêu văn chữ Vạn trong đầu bỗng nhiên sinh ra biến hóa, giống như trùng trùng nước chảy, chậm rãi chảy qua trong lòng Triệu Vô Tà.

“Hỗn độn mới bắt đầu, thiên địa chưa mở, Đạo Giả tức ma...”

Thông hiểu thượng cổ yêu văn, trong Xi Vưu Quyết ẩn chứa đại đạo huyền ảo, Triệu Vô Tà lý giải không khó. Chỉ là kinh văn kia quá mức huyền ảo, Triệu Vô Tà không thể tránh khỏi, rất nhanh đã đắm chìm trong đó. Lần này không giống như quan khán, Triệu Vô Tà không quên tu luyện, tâm thần đắm chìm. Nhưng thân thể lại động, tay chân chuyển động, bày ra một tư thế quái dị vô cùng. Không phải ngũ tâm hướng lên trời, cũng không phải tư thế ngồi xếp bằng khác.

Duy trì tư thế quái dị vô cùng, Triệu Vô Tà vẫn luôn đắm chìm trong tu luyện. Thời gian trôi qua, đêm bên ngoài rất cực đã sâu, trong sơn động sớm không thể nhìn thấy. Triệu Vô Tà

không quản những thứ đó, hiện giờ tâm thần hắn đã không còn vật gì nữa, chỉ còn lại đại đạo huyền ảo mà thôi.

Tối nay chỉ lộ ra một chút Nguyệt nha nhi, Thanh Lương sơn rải không đến bao nhiêu ánh trăng, bất quá sườn dốc âm u này ngược lại nhiều hơn sườn dốc dương một chút. Nhật chủ dương, Nguyệt chủ âm.

Cũng không biết là ảo giác hay là thật, Nguyệt Nha Nhi treo trên bầu trời đêm bỗng nhiên rung động một chút, sau đó trên sườn núi mát lạnh bỗng nhiên phát sáng lên. Loại ánh sáng xanh này, mang theo một loại cảm giác mát mẻ, là một loại kỳ cảnh.

Bên ngoài Triệu Vô Tà như thế nào lại không biết, nhưng bên trong sơn động lại là một cảnh tượng khác. Vô số điểm sáng màu trắng xuất hiện quanh người Triệu Vô Tà, vây chặt lấy hắn ta. Những điểm sáng kia như những con bướm bướm nhìn thấy ánh đèn, chen lấn lao về phía Triệu Vô Tà.

Từng luồng từng luồng khí tức âm hàn từ bên ngoài tràn vào, sau đó lần lượt cọ rửa thân thể Triệu Vô Tà, những điểm sáng kia cũng không cam lòng rút lại phía sau. Một luồng tiến vào trong thân thể Triệu Vô Tà, thân thể hắn bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ.

Ngày hôm sau, Triệu Vô Tà đã bảo trì tư thế đêm đó mở mắt, lần đầu tiên nhìn thấy chính là tư thế quái dị của mình. Cũng không thèm để ý, mà là mỉm cười. Tối hôm qua tu luyện một đêm, tìm hiểu Xi Vưu Quyết, hắn đối với tu chân luyện khí cũng hiểu thêm một chút. Tư thế này gọi là ôm thai, chính là lấy thân hóa anh, thành thai giữa thiên địa.

Đứng dậy, Triệu Vô Tà vừa động thân thể đã lập tức phát ra những tiếng loạn hưởng như rang đậu. Hắn ta đều có thể nghe được tiếng xương cốt phát ra, trong cốt tủy truyền đến tiếng kêu ục ục, giống như ngay cả cốt tủy cũng sôi trào. Khí huyết dâng trào, trong người như có một luồng sức mạnh không thể không phát ra.

Triệu Vô Tà siết chặt nắm tay, đâm thẳng xuống đất. “Bộp” một tiếng vang lớn, một khối đá không nhỏ dưới chân Triệu

Vô Tà bị nắm đấm đánh trúng, lập tức dưới ánh mắt kinh ngạc của Triệu Vô Tà biến thành bột phấn.

“Cái này...”

Chương thứ sáu đổi huyết cổ, tấn thăng Tiên Thiên.

Triệu Vô Tà nhìn chăm chăm vào nắm đấm của mình, tuy trong lòng có chút chuẩn bị nhưng không nghĩ tới thân thể mình lại trở nên mạnh như vậy. Kiếp trước Hoàng Bác là Đại sư Phong Thủy Huyền Học nhưng trên người lại không có võ công, muốn lão dùng tay không đánh tảng đá thành bột phấn là chuyện không thể nào. Hôm nay mới chỉ tu luyện có một đêm mà thôi.

Ở trong sơn động giày vò hồi lâu, Triệu Vô Tà cuối cùng cũng làm xong trạng thái của cơ thể mình, trên cơ bản đã hoàn toàn thoát khỏi sự suy yếu. Với sức mạnh của hắn lúc này cũng đủ để so sánh với những võ giả tam lưu kia rồi. Kiếp trước tuy không thấy tu chân giả nhưng võ giả vẫn có không ít, Hoàng Bác có một người bạn tốt chính là cao thủ tiên thiên trong truyền thuyết.

Trong một đêm, từ một thiếu niên gầy yếu biến thành một võ giả tam lưu, Triệu Vô Tà nếm được ngon ngọt, dứt khoát đến cả sơn động cũng không ra. Lại ngồi trở lại trên mặt đất, bắt đầu tu luyện, ôm bụng bắt đầu tu luyện.

“Xem ra nếu muốn đột phá lên Tiên Thiên, cần phải động tay động chân một phen.”

Triệu Vô Tà đã nửa tháng chưa ra khỏi sơn động thì trong miệng lắm bả, lúc này quần áo trên người hắn nhăn nhúm, trên người tản ra một trận khí tức mốc meo. Tuy là như thế, nhưng trên người Triệu Vô Tà lại mang theo một loại khí thế hung hãn, ngưng mà không phát. Trong đôi mắt tinh quang trong suốt, dưới làn da mơ hồ có thể thấy được màu sắc giống như lưu quang của võ giả hạg nhất.

Ánh mắt hắn nhìn lướt qua bên trong dục lâu, bên trong ngoại trừ bình bình lọ lọ chưa động thì những đồ ăn kia đã sớm hỏng không rồi. Nửa tháng không ra sơn động, mặc dù tu luyện đến cấp bậc nhất lưu võ giả, nhưng lại ăn sạch những đồ

ăn đó. Dù sao còn chưa đạt đến tầng thứ tích cốc, không thể không ăn không uống.

Ánh mắt Triệu Vô Tà chuyển động, bỗng nhiên bị những bình lọ trong sọt hấp dẫn, trong đầu lóe lên linh quang. Khóe miệng không khỏi mỉm cười, còn có một tia kích động.

Đi đến phía trước sọt thuốc, đưa tay tùy tiện cầm một cái hũ lên ước lượng. Thuận tay gõ vài cái, hũ ngói phát ra vài tiếng “Thùng thùng”. Là một cái bình trống, nghĩ đến bình bình chứa bên trong sọt thuốc đều là như thế, Triệu Vô Tà mang nhiều bình ngói trống tới núi Thanh Lương rốt cuộc là vì cái gì.

Một tay xách theo cái hũ ngói trống, Triệu Vô Tà hai ba bước bước ra khỏi sơn động. Trong cơ thể có một cỗ khí tức lưu động, mặc dù ít đến đáng thương, nhưng lúc Triệu Vô Tà nội thị, nội tức chỉ lớn bằng một chiếc đũa lớn. Nhưng chính là một điểm nội tức này, đủ để Triệu Vô Tà tiến vào hàng ngũ võ giả nhất lưu.

Trong khi hành động thân thể lại sinh ra chút gió, khoảng cách mấy trượng vậy mà chỉ vượt qua dưới một bước, một chút trở ngại cũng không có. Đây là cấp độ võ giả hạ nhất rồi, địa hình núi non mát lạnh có chút hiểm ác, lúc đến khá phí công một phen. Lúc này Triệu Vô Tà hành tẩu lại như giẫm trên đất bằng, vô cùng dễ dàng.

Triệu Vô Tà dựa vào khả năng nhận khí, chạy vội trên núi. Thật lâu sau, Triệu Vô Tà đang cầm cái hũ đứng ở một khe núi. Hắn duỗi một tay ra huy động trong không khí một chút, sắc mặt Triệu Vô Tà trở nên vui vẻ, nói: “Cuối cùng cũng tìm được rồi, ha ha ha.”

Chỗ khe núi này ở dưới bụng mở ra một cái khe nhỏ, bên trong khí tức âm hàn phun trào, cũng không biết ẩn giấu đã thú độc trùng gì. Nhìn kỹ lại, ra khe núi này càng giống một cái bình hơn, bất quá là hình dạng miệng hẹp mà thôi.

Ở phía trước trầm ngâm một hồi, Triệu Vô Tà cuối cùng cũng buông bỏ ý định đi vào, tuy rằng đã là cấp bậc võ giả nhất lưu. Nhưng bất luận là Hoàng Bác ở kiếp trước hay là Triệu Vô Tà

trước kia, đều không hiểu rõ lắm, nhất là Thanh Lương sơn này có độc trùng lợi hại gì. Vạn nhất tùy tiện đi ra một con độc trùng, đều là loại có thể đẩy người vào chỗ chết, Triệu Vô Tà hẳn chẳng phải là thiệt thòi lớn sao.

Từ trong ống quần rút ra một con dao nhỏ, Triệu Vô Tà không chút do dự cắt đứt cổ tay của mình, máu tươi từ trên cổ tay chảy xuống. Một đường màu đỏ tươi chảy vào trong hũ ngói rỗng, mùi thơm bắt đầu tràn ngập.

Vừa vãn một trận gió núi thổi tới, đem dị hương trong không khí xuất hiện kia dần dần thổi vào trong khe núi kia, bên trong lập tức liền xuất hiện thanh âm Xi. Triệu Vô Tà nhìn thấy không sai biệt lắm, tùy tiện giật một miếng vải bọc vết thương lại, thân hình khẽ động nhanh nhẹn ẩn thân phía sau một khối đá lớn bên cạnh.

Bình sứ ngói trống là bị hấn lưu tại phía trước lỗ hồng, phía trên còn mang theo một vòng màu đỏ hồng.

Hắn cũng ngửi thấy mùi thơm lạ lùng trong không khí, mùi thơm này chính là tự nhiên phát ra trong cơ thể Triệu Vô Tà. Ngày ấy bởi vì cơ duyên, Triệu Vô Tà đã đạt đến cảnh giới nhả khí sinh hương, một hơi còn mang theo mùi thơm. Dòng máu trong cơ thể kia tự nhiên là mang theo mùi thơm lạ, mùi thơm này đối với nhân loại mà nói thì không là gì, nhưng đối với những độc trùng mãnh thú kia mà nói, lại là mê hoặc cực lớn.

Trong khe núi, thanh âm boong boong không ngừng vang lên, giống như bên trong có rất nhiều đồ vật đang động. Triệu Vô Tà kiên nhẫn chờ đợi, con mắt nhìn chăm chăm vào chỗ khe núi kia.

Một giây, hai giây, ba giây trôi qua, bên trong vẫn không có động tĩnh gì. Triệu Vô Tà cũng không nóng nảy, sắc mặt trầm tĩnh nhìn nơi đó.

“Ông ông”

Đột nhiên, một trận thanh âm kỳ quái truyền đến, Triệu Vô Tà thần sắc khẽ động. Thân hình trốn kỹ càng thêm, hô hấp cũng

ngừng lại, đại khí không dám hít nữa. Rốt cục sau một lát, thứ ở trong khe núi kia chậm rãi xuất hiện.

Ý niệm lần đầu lóe lên trong đầu Hoàng Phong Triệu Vô Tà, vật kia không có bộ dáng như ong vàng. Muốn chia ly, cũng chỉ có kim đuôi to gấp mấy lần bình thường thôi. Bình thường đàn ong vàng có độc, nhưng cũng không trí mạng, nhưng con ong vàng quái dị này, xem bộ dáng cũng biết không phải là tốt đẹp gì, đuôi châm lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

Ngay lúc ánh mắt Triệu Vô Tà đặt ở phía trên ong vàng quái dị, một mảng ô quang chợt hiện lên, chỉ thấy một loại rắn nhiều chân nhanh chóng từ trong khe núi bò ra. Toàn thân đen nhánh tỏa sáng, ước chừng hơn một trăm cái gai thật nhỏ, tốc độ bò trên mặt đất cực nhanh, làm cho người ta nhìn da đầu phát tê.

Rất nhanh, con mắt Triệu Vô Tà sáng lên, hai con độc trùng kia còn chưa kịp tới gần hũ ngói trống. Trong khe núi lại có rất nhiều độc trùng chạy ra, có lớn có nhỏ, cóc độc, rắn độc.

Triệu Vô Tà ẩn thân phía sau tảng đá lớn, mắt thấy bình gốm chứa máu mình đưa tới nhiều độc trùng như vậy, trong lòng tất tắc lấy làm kỳ lạ. Những pháp môn dẫn côn trùng này là thứ hần thông hiểu trong cổ kinh, chỉ là pháp môn thô thiển nhất mà thôi, nhưng điều này đã đủ để Triệu Vô Tà lấy làm kỳ lạ rồi.

Cái hũ ở khe núi không lớn, mồm nhỏ chỉ to bằng cánh tay, những thứ độc vật kia hiển nhiên không phải đều có thể đi vào. Nhưng máu Triệu Vô Tà lưu lại trong bình đối với những độc trùng này mà nói, hấp dẫn thực sự quá lớn, những độc trùng kia chịu đựng chỉ là một thoáng mà thôi. Chém giết thảm liệt trong nháy mắt đã bắt đầu.

“Xùy xùy” “Oa oa” “Ong ong” “Chi chi”.

Âm thanh hỗn loạn của đám côn trùng hình thành một mảnh, con mắt Triệu Vô Tà dần dần mở lớn ra, hần nhìn thấy trận đại chiến độc trùng này diễn ra ở trước cái bình ngói trống. Mấy chục con độc trùng chém giết cùng một chỗ, đều là từ trong khe núi kia đi ra.

Triệu Vô Tà chọn vị trí rất tốt, với khả năng phân biệt khí của hắn ta, vị trí kia có thể khiến mùi thơm trong máu của hắn ta toàn bộ chảy vào trong khe núi đó. Thật ra sẽ không hấp dẫn độc trùng ở nơi khác, khe núi kia vừa nhìn là biết là âm huyết, âm khí tràn đầy thì lại sinh ra rậm rạp sâu độc. Nhìn thẳng cảnh chỗ bình gốm kia liền biết rõ hàm nghĩa của lời nói đó.

Chém giết thảm liệt, Triệu Vô Tà ở phía sau tảng đá lớn lại nhìn say sưa, thậm chí nghĩ nếu mình ở trong đó mà nói, sợ là lành ít dữ nhiều, chứng kiến hiện tại., Triệu Vô Tà biết rõ những con độc trùng này mỗi một con rất dễ chọc. Lại nói con ong vàng kỳ lạ lúc trước có cái đuôi kịch độc kia hung hăng đâm trúng một con cóc, con cóc là một trong ngũ độc chỉ run rẩy vài cái đã biến thành một bãi nước mủ. Cuộc chém giết của độc vật vô cùng hung hiểm, Triệu Vô Tà nhìn mà liên tục cảm thán.

Sắc trời dần dần tối, Triệu Vô Tà không khỏi sốt ruột, độc trùng trên núi Thanh Lương quá nhiều. Ban ngày thì còn tốt, đến tối sẽ có càng nhiều độc trùng đi ra kiếm ăn. Với trình độ của võ giả hạng nhất hiện giờ chưa chắc có thể toàn thân trở ra.

Có lẽ những độc trùng kia cảm giác được Triệu Vô Tà sốt ruột, những độc trùng kia trong nháy mắt phân ra thắng bại, bốn con độc trùng thắng lợi cuối cùng vậy mà sau khi nuốt thì thể những độc trùng chết đi kia toàn bộ đều bỏ vào trong bình gốm.

Ánh mắt Triệu Vô Tà đột nhiên sáng ngời, thân hình nhanh chóng thoát ra, một đạo ảo ảnh hiện lên. Nấp bình sứ đóng lại, bên trong lập tức không có động tĩnh gì, Triệu Vô Tà nâng bình gốm lên, lắc lư một cái, bên trong vẫn là yên tĩnh.

Nhìn thoáng qua khe núi không chút động tĩnh nào, Triệu Vô Tà thở ra một hơi, thân hình như con chim lớn bay về phía sơn động. Sau một lát, Triệu Vô Tà tay nâng hũ gốm chạy vào trong sơn động. Lúc này bên ngoài đã tối, từng trận gió núi lạnh lẽo thổi qua, xen lẫn một mùi hôi thối nồng đậm không đồng nhất. Thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng vang của cương, tiếng va chạm chém giết của độc trùng.

Kiếp trước Triệu Vô Tà chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy, cố kiềm chế sự rung động trong lòng, ánh mắt chuyển lên trên cái hũ. Không biết có phải do tiếng côn trùng kêu bên ngoài kích thích bốn con độc trùng bên trong hay không mà cái hũ ngói bắt đầu có một tia động tĩnh, có thể trông thấy rõ ràng cái hũ đung đưa.

“Boong boong boong “

Triệu Vô Tà rút chủy thủ ra, đâm rách ngón tay, dứt vết thương vào bình gốm. Hắn cũng không mở nắp bình, mặc cho máu nhỏ vào mà nhỏ ra ba giọt máu đỏ thẫm. Triệu Vô Tà lập tức thu bàn tay lại, băng bó thật nhanh, tránh cho độc trùng ở bên ngoài.

Bên trong có bốn con độc trùng, thế nhưng Triệu Vô Tà lại rất âm hiểm cho ba giọt huyết dịch, mang theo mùi máu thơm kỳ dị kịch liệt tranh đoạt. Bình gốm rung động kịch liệt, hai mắt Triệu Vô Tà bắt đầu nheo lại.

Mới một đêm yên lặng, Triệu Vô Tà đang tu luyện tĩnh dật liền đưa mắt nhìn lên chiếc hũ. Lúc này chiếc hũ đã sớm dừng lay động, chém giết bên trong dường như đã phân thắng bại, chiến hũ lẳng lẳng nằm ở đó.

Hắn đứng dậy, vung nắp hũ lên, khí cơ lập tức dẫn dắt nắp hộp bỗng nhiên bay lên. Bên trong đột nhiên bắn ra.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền nát nhau.

Một đạo ô quang, tốc độ nhanh kinh người, hướng bên ngoài sơn động bỏ chạy. Đáng tiếc Triệu Vô Tà sớm đã có chuẩn bị, đi trước một bước ngăn chặn sơn động, thò tay nắm lấy đạo ô quang kia.

Buông bàn tay ra, Triệu Vô Tà lập tức bóp chặt thứ này, quả nhiên là con rết kia. Cắn nuốt máu Triệu Vô Tà, lại cắn nuốt hơn mười con độc trùng, con rết này đã có biến hóa rất lớn so với lúc mới gặp. Con rết vốn dài nửa cánh tay lúc này chỉ còn lại một ngón tay dài như cái cuôi. Trên thân thể đen nhánh lưu chuyển hàn quang, trăm chân mấp máy, nhìn qua vẫn khiến người ta sợ hãi.

Triệu Vô Tà ngoan lệ bóp một cái, cự lực trên hai ngón tay đột nhiên sinh ra, lập tức bóp chết con rết kia. Ngón tay nhẹ nhàng chà xát lên trán con rết, giáp xác nơi đó rời khỏi, trong huyết nhục bên trong rơi ra một hạt châu màu đỏ tím. Cự kỳ mướt mà, mang theo một vệt đỏ thẫm quái dị, tựa hồ chỉ cần nhẹ nhàng ấn vào bên trong sẽ nổ tung ra máu chảy.

“Đổi huyết cổ...”

Triệu Vô Tà đang nắm hạt châu tinh tế mướt mà kia, một tay xé rách y phục trước ngực của mình, đặt hạt châu kia lên trái tim. Chuyện kỳ lạ xảy ra, trong ánh mắt Triệu Vô Tà, hạt châu kia vậy mà chậm rãi chìm vào làn da của hắn ta. Từng đợt cảm giác tê ngứa truyền đến, cổ độc phát tác.

Cổ nén khó chịu trong lòng, Triệu Vô Tà ngồi xuống xếp bằng, tiến vào trong tu luyện. Xi Vưu Quyết vận khởi, từng đợt từng đợt linh khí xoay tròn tiến vào thân thể Triệu Vô Tà. Sau khi cổ châu kia tiến vào trái tim hắn, tim Triệu Vô Tà chợt đập ngừng lại, sau đó chính là khôn cùng thống khổ. Chẳng qua thống khổ này tới nhanh, đi nhanh hơn, cổ châu màu máu bỗng nhiên nổ tung. Sau đó theo tim dòng máu chảy về phía toàn thân, Triệu Vô Tà cũng mở mắt.

“Đổi huyết đại tẩy tẩy, cảnh giới Tiên Thiên.”

Triệu Vô Tà hét lớn một tiếng, bên ngoài sơn động vậy mà tràn vào lượng lớn linh khí, toàn bộ linh khí Thanh Lương sơn cũng bắt đầu dâng trào lên. Nơi này là sườn dốc âm u, trong linh khí đều mang theo âm lãnh, chẳng qua những linh khí này sau khi tiến vào trong người Triệu Vô Tà cũng không khó chịu gì. Xi Vưu Quyết chính là Khoáng Thể Ma Quyết, bất kỳ linh khí tính chất nào sợ là đều có thể luyện hóa.

Linh khí bạo dũng kéo dài mấy canh giờ mới dừng lại, trong sơn động Triệu Vô Tà đột nhiên bùng lên một trận sáng chói, hết sức dễ làm người khác chú ý. Trong sơn động, Triệu Vô Tà ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng nhìn hai tay của mình. Trong suốt như ngọc, mang theo chút ánh sáng, nơi này là tay. Rõ ràng chính là vỏ ngọc mỏng manh, rất đẹp. Toàn thân đều là như thế, cho dù là thiếu niên cũng không thể có được làn da như vậy.

“Đây chính là Tiên Thiên sao? Quả nhiên huyền diệu a.”

Cảm thụ được lực lượng dồi dào trong cơ thể, Triệu Vô Tà cảm thán vô hạn. Vậy mà vô cùng đơn giản đã tấn thăng đến cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa không có bất cứ di chứng nào. Đột nhiên huyền ảo của Triệu Vô Tà tuyệt đối có thể so sánh với Xi Vưu Quyết của cổ kinh, quả nhiên là đoạt tạo hóa của trời đất.

Vừa rồi Triệu Vô Tà nuôi con cở trùng đầu tiên, đổi huyết cở. Lấy tâm huyết chủ nhân dẫn cở trùng chém giết, cuối cùng cắn nuốt cở trùng tâm huyết của chủ nhân tức là đổi huyết cở, lấy cở châu. Cở độc vào cơ thể có thể thôn phệ tạp chất, lột sạch hậu thiên trọc khí, tấn thăng lên Tiên Thiên cở thể.

Triệu Vô Tà không nghĩ tới chỉ là một con cở trùng, đi mang đến thu hoạch khổng lồ như vậy. Xi Vưu Quyết thần diệu khôn cùng, khiến một thiếu niên suy yếu nửa tháng đạt tới cấp độ võ giả nhất lưu, thế nhưng Triệu Vô Tà ở một số phương diện nào đó vẫn thắng. Bây giờ Triệu Vô Tà không chỉ là thân thể tiên thiên, tạp chất trọc khí trong cơ thể đã bị quét sạch, trong cơ thể còn có thêm một ít biến hóa khác. Chỉ là hiện tại không rõ lắm, phải về sau chậm rãi tìm tòi.

“Thế giới này linh khí tràn đầy như thế, độc trùng lợi hại như thế, nói không chừng sẽ có tu chân sĩ nào đó tồn tại. Cổ kinh, Xi Vưu quyết, chính là Triệu Vô Tà tung hoành ỷ trọng. Xem Triệu Vô Tà ta như thế nào có được trường sinh đại đạo, ngạo thị thiên địa thương sinh, ha ha ha.”

Núi non mát lạnh truyền đến từng đợt tiếng cười phóng khoáng, cuồng ngạo vô hạn.

Chương thứ bảy Huyết Sát cổ ma

Lại qua nửa tháng, lúc bình minh, Triệu Vô Tà đang đứng trên đỉnh Thanh Lương Sơn. Giống như lão tăng đang nhập định, hai mắt nhắm hờ, không nhúc nhích. Chân trời lộ ra một điểm màu trắng bạc, mặt trời sắp mọc.

Cảnh giới Tiên Thiên, máu như ngọc thạch, da thịt óng ánh mượt mà phát ra hào quang mờ mờ. Cộng thêm Triệu Vô Tà phun ra hơi thở thơm ngát, lại là bộ dáng thiếu niên, thoát nhìn giống như thiên cung tiên đồng. Triệu Vô Tà rất buồn rầu với vẻ bề ngoài của mình lúc này. Bộ dáng này nếu tiến vào thâm sơn đại trạch, chỉ sợ sẽ bị những yêu quái kia coi như thịt Đường Tăng ăn sạch sẽ.

Chẳng qua cũng không phải là không có biện pháp, Triệu Vô Tà hiện tại đang muốn động thủ giải quyết vấn đề này. Thiên địa phân âm dương là có âm dương cổ. Dùng âm dương nhị khí, uẩn dưỡng trong cơ thể, lúc âm dương giao thái thì cổ thành. Âm dương cổ giấu ở hai mắt, là vì âm dương nhãn, thấy rõ vạn vật chi khí, cũng có thể hóa đi bản thân, ẩn thân trong thiên địa, không thể xem xét.

Trong cổ kinh, Âm Dương Cổ này cũng là loại hàng cao cấp, Triệu Vô Tà vốn cho rằng rất khó dưỡng thành. Bởi vì Âm Dương nhị khí rất khó tìm, thiên địa tuy phân âm dương, nhưng muốn cùng lúc xuất hiện Âm Dương nhị khí nói nghe thì dễ dàng. Bất quá có một ngày Triệu Vô Tà trong lúc vô tình lúc bình minh lại xuất động, vừa vận nhìn thấy ánh mặt trời mọc, toàn bộ linh khí trên núi Thanh Lương bắt đầu chia làm hai nửa.

dốc âm u, sườn núi Dương, may mắn là trên núi đặc thù như Thanh Lương Sơn. Trên hai sườn núi, tính chất linh khí lại vừa vặn là âm dương nhị khí, phát hiện này khiến Triệu Vô Tà hưng phấn không thôi. Chọn đặc biệt một ngày, lúc bình minh ở đỉnh núi lấy âm dương nhị khí, dụng dưỡng trong cơ thể.

Hôm nay, chính là ngày cổ thành.

Trên người hắn có một luồng hương khí nhàn nhạt, cả người trong suốt như ngọc, Triệu Vô Tà như tiên đồng không nhúc nhích. Mặt trời sắp mọc rồi, bỗng nhiên mí mắt Triệu Vô Tà giật giật, giống như bên dưới đang cất giấu thứ gì đó. Làm cho mí mắt mở ra, lặn tới lặn lui vô cùng quý dị. Triệu Vô Tà lại giống như cái gì cũng không biết, vẫn nhắm mắt như cũ.

“Oanh “

Thiên địa nhất thời trở nên náo nhiệt, mặt trời rớt cục dăng lên, ánh mặt trời nóng rực bắn về phía đại địa. Âm dương thiên địa giờ phút này giao hội, con mắt Triệu Vô Tà đang nhắm chặt bỗng nhiên mở ra. Hai đạo quang mang chói mắt từ bên trong bắn ra, quang mang tan hết, con mắt của hắn vậy mà biến thành một đen một trắng. Một con hình như chỉ còn lại có tròng mắt trắng, một con mắt còn lại có con ngươi.

“Cổ thành”

Triệu Vô Tà há miệng phun ra hai chữ. Hai ảo ảnh một đen một trắng lập tức kết hợp lại với nhau, giống như hai con sâu đang vặn vẹo quấn lấy nhau. Con mắt Triệu Vô Tà dần dần trở nên bình thường., Hai con côn trùng vặn vẹo một chỗ cũng chậm rãi biến mất, nhưng lúc này Triệu Vô Tà tựa hồ đã bất đồng. Trong cơ thể có thêm vài thứ, một loại cảm giác rất huyền diệu dâng lên trong lòng, hắn cảm giác mình có thể nhìn thấu rất nhiều thứ bình thường nhìn không thấu.

“Cảm giác thật kỳ diệu, Âm Dương cổ.”

Triệu Vô Tà thể vị nhận ra cảm giác kỳ diệu này, hắn ta không hề phát hiện ra vẻ ngoài của mình đã biến mất như tiên đồng. Làn da tuy vẫn còn rất non nhưng đã không còn vẻ óng ánh như ngọc nữa, mà chỉ là một thiếu niên bình thường mà thôi.

Âm dương cổ trùng chính là vật vô hình, nguyên hình là âm dương nhị khí, cho nên Triệu Vô Tà cũng vô pháp tự tìm ra cổ trùng trong cơ thể mình. Chỉ là cổ trùng này sẽ mãi ở trong cơ thể hắn, chỉ cần một ngày hắn không chết, cổ trùng sẽ không chết.

Thu lại khí tức toàn thân, Triệu Vô Tà đi đến sườn núi âm u trong Thanh Lương sơn. Ở chỗ này ngày người hơn một tháng,

cũng là lúc xuống núi. Chẳng qua là cũng phải làm.

Trở lại sơn động, Triệu Vô Tà không đi vào mà toàn thân chấn động phóng xuất ra khí tức Tiên Thiên Cổ Thể của mình. Trên vách núi đá bên trong lập tức hiện lên vài đạo ánh sáng nhạt, lóe lên rồi biến mất, biến mất trong khe hở của vách đá.

Vào sơn động, trong một cái hồ chứa đầy chai lọ, ước chừng mười cái. Lớn nhỏ không đồng nhất, sắp hàng chỉnh tề ở trong hồ. Bên trong bình đoán chừng không trông trơn, bởi vì thỉnh thoảng bên trong truyền đến một ít tiếng vang quái dị, hơn nữa những bình kia còn không ngừng lắc lư. dễ thấy nhất lại không phải là những bình lọ này, mà là đồ vật cắm ở chính giữa hồ.

Hàn quang lập lòe, lãnh ý lành lạnh. Chính là thanh đại đao này, dùng đao hành hình lâu nhất huyện nha mát lạnh, cũng không biết bao nhiêu cái đầu bị chặt đứt. Sao cũng có trên trăm cái, trong đó có không ít oan hồn, cho nên trên thanh đao này nhiễm nhiễm sát khí âm khí cũng cực kỳ nồng đậm.

Lúc hoàng Bác chiếm cứ thân thể Triệu Vô Tà, thanh đao này đang “Hành hung”. Khí tức hung sát trong đao tác quái, cường ép lõi linh hồn Triệu Vô Tà ra, nếu không phải linh hồn Hoàng Bác vào thời khắc máu chốt đã giáng lâm. Chỉ sợ linh hồn Triệu Vô Tà đã trở thành đồ ăn ngon của thanh đao, cắn nuốt linh hồn, đối với yêu vật mà nói là đại bổ.

Thanh đao này đã sớm hóa thành hung đao, bên trong ẩn chứa khí tức hung sát, trời vừa tối chắc chắn sẽ ra ngoài hại người. Lúc mang lên núi, Triệu Vô Tà đã dùng tro đen trong bếp phong bế khí tức hung sát lại, cho nên nó mới yên lặng như vậy. Thế nhưng hiện tại, nó muốn yên lặng cũng không được rồi.

Ở giữa hồ, cây đao không ngừng lay động, liên tục nghỉ ngơi. Lúc này Triệu Vô Tà đã luyện thành Âm Dương Cổ, trong cơ thể sinh ra một chút biến hóa huyền diệu, liếc mắt nhìn qua. Thế mà phát hiện mắt mình có thể nhìn ra một vài thứ gì đó khác, trong mắt Triệu Vô Tà, trên thanh đao quần quanh rất nhiều khí thể màu xám.

Càng quý dị hơn, những khí thể kia lúc này không ngừng chui vào trong những bình lọ kia, vỏ ngoài của bình không thể ngăn cản được những thứ vô hình này. Khí thể màu xám thoảng cái đã tiến vào trong đó, mà những bình bị khí thể màu xám kia chui vào trong sẽ bắt đầu lắc lư từng đợt một.

“Mấy cái đó chính là sát khí sao?”

Triệu Vô Tà lẩm bẩm, những khí thể màu xám kia chính là do lưỡi đao kia nhiễm oán khí sát khí ngưng kết ra. Nếu như những thứ khí này quần quanh thân người bình thường, sẽ khiến cho linh hồn người ta chần động, hồn phách không đồng đều. Cũng chính là trung tà trong truyền thuyết, vậy vẫn còn nhẹ, nếu đem thanh đao kia đặt ở nhà, linh hồn người trong nhà sợ cũng sẽ bị đao kia thôn phệ sạch sẽ, đao này có uy năng cỡ này, kỳ thật cũng là chuyện gần đây.

Linh hồn của Hoàng Bác và Triệu Vô Tà hợp làm một thể, Hoàng Bác chính là Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà chính là Hoàng Bác. Chỉ là linh hồn của Hoàng Bác quá mức cường đại, trí nhớ cũng chỉ chiếm chủ đạo. Nhưng vẫn gọi là Triệu Vô Tà.

Trong trí nhớ ban đầu của Triệu Vô Tà, chuyện tức phụ Giang gia lấy đi một phần lớn là chuyện chém giết. Triệu Vô Tà suy đoán, hẳn là tức giận của tức phụ Giang gia đã đánh thức hung đao, cho nó uy năng cực lớn. Triệu Vô Tà còn cảm thấy sự việc dường như không đơn giản như vậy.

“Lại hai ngày nữa, Huyết Sát cổ hắc là thành công, đến lúc đó xuống núi đi.”

Triệu Vô Tà đứng ngoài hồ nhìn những bình lọ kia nói như vậy.

Trên núi Thanh Lương, trừ độc trùng chương khí, còn có một số mãnh thú tồn tại. Bất quá đại bộ phận mãnh thú đều ở sườn Dương, những người lên núi hái thuốc, mỗi lần đều phải cẩn thận tránh né những mãnh thú này. Nếu không hái thuốc không được, vậy sẽ phải chết.

Mãnh hổ mắt nhắm, người mù, sài lang. Những mãnh thú nổi danh này còn được gọi là tốt, nếu đụng phải một vài mãnh thú không có tên thì càng khó giữ được tính mạng, cho nên những

người hái thuốc kia cũng không phải dễ dàng đâu, mỗi lần lên núi đều rất lo lắng đề phòng.

“Grào.”

Một con gấu đen toàn thân đen kịt rống lên đau đớn. Hùng chưởng cực lớn vô cùng hung hăng vồ vào trên một thân cây bên cạnh, lập tức liền đập gãy cây kia. Lực lớn vô cùng, hung hãn phi thường. Theo như nói mãnh thú như vậy, trên núi Thanh Lương này hẳn là không có đối thủ. Nhưng hiện tại trước mặt con gấu này lại đứng một người, hơn nữa còn là người bộ dáng thiếu niên.

Triệu Vô Tà giả vờ giả vệt thở dài một tiếng, “Hắc Hùng huynh, tại hạ cũng là bất đắc dĩ a, mượn tính mạng lão huynh của ngài dùng một chút. Ngài chịu trách nhiệm chờ chút.”

Hắc Hùng trong lời của Triệu Vô Tà đương nhiên nghe không hiểu, bây giờ nó chỉ muốn thoát khỏi cái tên nhân loại âm ỉ này. Đánh không lại, Hắc Hùng mặc kệ trên người truyền đến thống khổ, phí sức bỏ chạy về phía sâu trong rừng.

Đáng tiếc, Triệu Vô Tà cũng không có ý định buông tha hắn ta. Hắn ta nhỏ đuôi Hắc Hùng bỏ chạy, hắn ta chỉ đuổi theo, chỗ tốt của cảnh giới Tiên Thiên chính là thân thể nhẹ đến quá đáng, tốc độ của Hắc Hùng trong mắt Triệu Vô Tà thật sự quá chậm. Một bước mười trượng, hắn ta chỉ nhẹ nhàng bước hai bước, Triệu Vô Tà liền xuất hiện ở phía trước con gấu đen.

“Lên đường đi.”

Xem qua không sai biệt lắm, Triệu Vô Tà đột nhiên hạ độc thủ xuống. Bàn tay vung lên, thân hình bay lên không, thân thể Triệu Vô Tà xuất hiện trên đỉnh đầu hắc hùng. Hung hăng vồ xuống một chưởng, thân thể hắc hùng to lớn lập tức bất động, trong hai con mắt to lớn của con gấu chảy ra hai dòng máu tươi nồng đậm.

Không ngờ lại bị một chưởng của Triệu Vô Tà đánh nát đầu, lúc ở kiếp trước, tuy Hoàng Bác chỉ là một đại sư phong thủy huyền học, nhưng trí nhớ có không ít võ học. Hiện tại đã là cảnh giới Tiên Thiên, Triệu Vô Tà lấy những võ học kia ra, núi Thanh Lương không có mãnh thú nào là đối thủ của hắn. Con

gấu đen kia cũng không may, không chết thì gặp phải Triệu Vô Tà đi ra tìm huyết thực cho cổ trùng.

Một tay cầm lấy hắc hùng chưởng, Triệu Vô Tà nhanh chóng đi về phía sơn động.

“Bành”

Thân thể cực lớn của con gấu đen trên mặt đất nhấc lên một trận khói bụi, Triệu Vô Tà phát tay đánh tan những bụi mù kia. Hắc cong ngón tay búng ra, trên thân gấu đen lập tức bị phá vỡ mấy cái lỗ lớn, máu chảy ra xối xả. Một mạch máu chảy vào trong hố, chỉ chốc lát sau, trong hố liền nổi lên một tầng huyết tương. Máu đen cũng chảy hết, những bình lọ, bao gồm cả thanh đao kia đều ngâm trong huyết tương, tình cảnh có chút dọa người.

Triệu Vô Tà lẳng lặng nhìn vào trong hố, những huyết tương kia đang giảm đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ trong chốc lát huyết tương đã biến mất hầu như không còn, mùi máu tanh trong hố cũng trở nên nhạt đi. Những bình lọ kia tựa hồ như có chút hít thở, hút toàn bộ huyết tương kia vào không còn một chút nào. Triệu Vô Tà nhìn lại, trong hố đã rất sạch sẽ, những huyết tương kia không còn nữa.

Hắn thò tay kéo thi thể con gấu đen ra ngoài động rồi ném tùy ý, nhìn động tác quen thuộc của nó thì hiển nhiên không phải lần đầu tiên làm loại chuyện này. Đúng là như vậy, hiện tại hắn đang nuôi cổ trùng, Huyết Sát cổ. Bảy ngày trước đây..., Hắn bất ngờ phát hiện ra một cái cây bị cắn nuốt không còn, bên trong cây còn có một số quả trứng quái dị khổng lồ. Huyết Huyết trùng, loại độc trùng này rất nổi danh ở huyện Thanh Lương. Lúc ấu trùng, chỉ cần hút máu trùng ăn cây nhưng lại thành trùng. Huyết trùng sẽ cắn nuốt động vật thậm chí là con người, hơn nữa còn nuốt sạch không còn.

Huyết sinh trùng quá mức khủng bố, ngay cả Triệu Vô Tà cũng biết. Điều này cũng đối với hắn, trong lúc hưng phấn hắn lập tức lấy ra lượng lớn trứng trùng, ném vào trong những bình lọ kia bắt đầu nuôi dưỡng.

Huyết Sát cổ, lấy ấu trùng ở trong bình lọ, dùng tinh huyết dưỡng. Tìm một nơi tràn đầy sát khí hoặc trần chi, Cửu Nhật cổ thành. Đối với Huyết Sát cổ, Triệu Vô Tà rất chờ mong, Huyết Sát cổ trong cổ kinh tuy không thể so sánh với thần diệu của âm dương cổ. Nhưng Huyết sát cổ độc có uy lực khủng bố, sau khi cổ trùng thành thực thủy hỏa bất xâm. Nhanh như thiểm điện, khát máu tàn nhẫn, có thể trong một hơi hấp thôn phệ máu thịt toàn thân địch nhân không còn.

Đây cũng là cổ trùng cường đại nhất mà Triệu Vô Tà bây giờ có thể nuôi được, Xi Vưu Quyết mới tu luyện được một tháng, tấn thăng cảnh giới Tiên Thiên mà thôi. Đối với người bình thường mà nói, Tiên Thiên có lẽ có sự mạnh mẽ, nhưng từ tu thực mà nói, từ tu thực mà nói., Chẳng qua chỉ là nhập môn mà thôi. Cho nên Triệu Vô Tà bây giờ có thể nuôi được cổ trùng hộ thân cấp thấp cũng chỉ có Huyết Sát Cổ. Dù vậy, nếu để Triệu Vô Tà đối mặt với Huyết Sát Cổ này, tuyệt đối là kết cục chắc chắn phải chết. Cho nên cũng khó trách Triệu Vô Tà khẩn trương như thế.

Trong Xi Vưu Quyết, ban đầu mấy cảnh giới tu luyện chia làm: dẫn khí nhập thể, luyện khí hóa thần, luyện thần phản hư. Nay Triệu Vô Tà vẫn là Tiên Thiên, chỉ bắt đầu dẫn khí nhập thể mà thôi. Cảnh giới Tiên Thiên, chính là khởi đầu dẫn khí.

Chương thứ tám, quỷ khí

Hai ngày trôi qua nhanh chóng, lúc Triệu Vô Tà không ngừng bắt động vật thì lấy máu nuôi cổ, hai ngày cứ thế trôi qua. Nửa đêm, sơn động đen kịt một màu, nhưng cũng không ảnh hưởng đến thị lực của Triệu Vô Tà. Bởi vì Âm Dương Cổ trong cơ thể hiện giờ đã là đêm có thể nhìn thấy mọi vật, không khác gì ban ngày.

Ngồi xổm ở tận cùng trong sơn động, một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm mười bình lọ lọ kia, lúc này những bình kia ngược lại rất yên tĩnh. Ở trong hố, bùn đất biến thành màu đỏ như máu, bởi vì mấy ngày liền Triệu Vô Tà liên tục đổ máu vào trong bình. Những huyết tương kia sau khi bị cổ trùng trong bình hấp thu, còn đọng lại một chút ở phía trên bùn đất, cho nên mới biến thành như vậy.

Triệu...

Lần này dốc sức xem bói từng phần một rồi tiến hành thuật thuật nhúng tay vào.

Không ngờ chính bản thân hắn cũng không phát hiện, ánh mắt của hắn thật sự quá nóng bỏng, quả thực có thể dùng hai mắt phóng ánh sáng để hình dung. Huyết Sát Cổ muốn lúc âm khí nặng nhất mới có thể ra khỏi trùng, Triệu Vô Tà đánh giá một chút, qua một lát nữa là giờ Tý. Khi đó âm khí nặng nhất chính là lúc Huyết Sát Cổ luyện thành.

Thời gian từng chút trôi qua, bình ở trong hố bắt đầu có động tĩnh, bình lọ rung lên, va vào nhau phát ra âm thanh leng keng leng keng, thanh âm này ở Triệu Vô Tà lại nghe rất êm tai, cực kỳ êm tai.

“Sắp ra rồi”

Triệu Vô Tà chăm chú nhìn vào mười bình, hắn ta và con cổ trùng có một loại cảm ứng kỳ diệu, có thể cảm giác được đồ vật trong bình đang rục rịch.

“Ken két “

Một cái bình ở gần Triệu Vô Tà đột nhiên nứt ra, đường vân rạn nứt như mạng nhện nhanh chóng khuếch tán, chớp mắt đã vỡ thành từng mảnh nhỏ. Bình thứ nhất xuất hiện vết rạn, ngay sau đó, chín bình còn lại cũng không cam lòng rút lại phía sau, đồng thời vỡ ra. Chốc lát sau, mười cái hũ đầy vết rạn lẳng lẳng nằm trong hố.

“Bành” “Bành” “Bành” “Bành”

Âm thanh rất chói tai, mười cái bình đột nhiên nổ tung, mảnh vỡ lập tức bay loạn. Bên trong mỗi một bình đều bay ra mười mấy con sâu, ong ong bay thành một đám, một đoàn khí thể huyết hồng nhỏ bé xuất hiện ở trước mặt Triệu Vô Tà.

Những con côn trùng này bay đến trước mặt, bề ngoài khủng bố khiến Triệu Vô Tà nhìn rất rõ. Đầu nhọn, toàn thân đỏ như máu, miệng như một cái vòi dài hấp thụ. Sau lưng mọc ra hai cánh, trong lúc phi hành phát ra những âm thanh ong ong., Âm thanh kia khiến người nghe vô cùng phiền muộn. Trong mỗi bình có mười mấy con côn trùng như vậy, mười bình vốn dĩ vừa đủ một trăm tám mươi con rồi. Nhưng bởi vì có vài con bị cổ trùng khác nuốt vào trong bình nên thực sự xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà có một trăm lẻ tám con.

“Đây là Huyết Sát Cỗ, quả thật là khủng bố. Hắc hắc.”

Triệu Vô Tà nhìn một trăm lẻ tám con trùng khủng bố không ngừng ông ông trước mặt mình, trong lòng cũng phát lạnh từng đợt. Nếu không phải trong lòng Triệu Vô Tà có một tia cảm ứng khiến Triệu Vô Tà khẳng định đám cỗ trùng này sẽ không làm tổn thương hắn. Nói không chừng Triệu Vô Tà đã cướp đường mà chạy mất., Mặc dù con côn trùng hút máu trước khi thành cỗ này rất kinh khủng, nhưng lại không có đôi cánh kia, cũng không có khí tức khủng bố như vậy, tuy rằng có thể hút được tinh huyết của súc vật, nhưng đối mặt với Triệu Vô Tà, bao nhiêu côn trùng hút máu cảnh giới Tiên Thiên đều là chết.

Nhưng hiện tại, ma cà rồng đã bị luyện chế thành Huyết Sát Cỗ, nếu như đối thủ là Triệu Vô Tà, vậy cho dù hắn trốn cũng không thoát được bao lâu, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Đừng tưởng bây giờ một trăm lẻ tám con Huyết Sát Cỗ

này đang ngoan ngoãn đứng trước mặt Triệu Vô Tà, bọn chúng mà khê động chắc chắn sẽ nhanh như chớp, trong nháy mắt có thể cắn nuốt hoàn toàn đối thủ cường đại.

Triệu Vô Tà hài lòng nhìn huyết sát cổ trùng trước mặt, cảm giác sợ hãi trong lòng Triệu Vô Tà đã đủ nói lên sự mạnh mẽ của những cổ trùng này, tuyệt đối là vật phẩm cần thiết để giết người đoạt bảo, du lịch ở nhà.

Vào lúc Triệu Vô Tà cảm thán, một trăm lẻ tám cổ trùng bỗng nhiên có thêm chút biến hóa, trên người mỗi một cổ trùng bỗng nhiên bắt đầu tiết ra một chút sương mù màu đỏ. Mùi tanh hôi quái dị nhất thời bắt đầu tràn ngập toàn bộ sơn động, một trăm lẻ tám cổ trùng bay cùng một chỗ kia trong chốc lát liền bị sương mù huyết hồng bao phủ. Chỉ có thể nghe thấy thanh âm ông ông không ngừng truyền đến, lam nhân vô cùng.

Từ trong ngực lấy ra một cái túi màu xám, Triệu Vô Tà đã sớm chuẩn bị xong, từ khi bắt đầu dưỡng huyết sát cổ đã chuẩn bị xong cổ trùng. Một đoàn cổ trùng như vậy, cũng không thể để cho chúng bay theo mình khắp nơi trên túi vải bình thường được. Triệu Vô Tà không thể không cắt ngón tay, vẽ ra ký hiệu lên bên ngoài túi vải.

“Trần”

Thượng cổ yêu văn ẩn chứa thiên địa chí lý, một tay đem những cổ trùng kia bỏ vào trong túi vải, tiếng ong ong lập tức biến mất. Sách viết thượng cổ yêu văn là huyết dịch Triệu Vô Tà, bên trong ẩn chứa một ít linh lực, những cổ trùng kia nhất thời không còn động tĩnh gì nữa.

Đem túi vải đeo ở bên hông, Triệu Vô Tà thoải mái đi ra khỏi sơn động, lúc này trời đã sáng. Nhìn xung quanh vài vòng, Triệu Vô Tà đề khí chạy như bay, chỉ chốc lát đã lên tới đỉnh Thanh Lương sơn. Hắn suy nghĩ một hồi lâu vẫn quyết định trở về huyện Thanh Lương một chuyến, dù sao vẫn còn một số sự tình chưa giải quyết xong.

Lúc Triệu Vô Tà đi vào huyện Thanh Lương, thiếu chút nữa đã cho rằng mình đi nhầm, huyện Thanh Lương ngày xưa giờ đã thay đổi rất nhiều. Huyện Thanh Lương tuy không phồn

hoa lấm nhưng dân cư cũng không ít, bình thường rất náo nhiệt. Bình thường lúc giữa trưa, mọi người tụ tập cũng rộ ràng ràng ràng, náo nhiệt phi thường. Nhưng là hiện tại.

Triệu Vô Tà kỳ quái nhìn trên đường, gió lạnh thổi qua vậy mà vô cùng tiêu điều. Rất khó để nhìn thấy một bóng người trên đường, quả thực giống như quỷ vực. Triệu Vô Tà nhíu chặt lông mày, chuyện gì đang xảy ra vậy.

“Ai nha đứa nhỏ xui xẻo nhà ai, sao còn ở chỗ này hoảng loạn, mau đi về nhà.”

Một thanh âm già nua từ phía sau Triệu Vô Tà truyền đến, sau đó một trận tiếng bước chân dồn dập, lão nhân khom người tiến đến túm lấy bả vai Triệu Vô Tà kéo lại. Chẳng qua sau khi nhìn thấy khuôn mặt Triệu Vô Tà, lão nhân đột nhiên vẻ mặt trì trệ, sau đó mang theo một chút kỳ quái nhanh chóng thoát khỏi Triệu Vô Tà.

Triệu Vô Tà nhìn thấy lão nhân kỳ quái rời đi, cũng không có ngăn cản, chỉ lắc lắc đầu. Tiếp tục đi về phía phòng nhỏ của mình, túi vải bên hông nhẹ nhàng đung đưa, tựa hồ như trống trơn và dường như chứa đồ vật.

Trên đường vắng ngắt hoang vu, chỉ còn lại tiếng bước chân của Triệu Vô Tà vang lên rất rõ ràng, “lạch cạch” mang theo không khí rất quái dị.

“Lạch cạch “

Tiếng bước chân đột nhiên dừng lại, Triệu Vô Tà thần sắc khẽ động, như cảm giác được cái gì, hần chậm rãi xoay người. Đối mặt với một gian phòng lớn bên cạnh, vừa vặn trông thấy bảng hiệu và bốn chữ lớn kia.

Huyện nha mát lạnh...

Chân mày Triệu Vô Tà càng nhíu sâu hơn, ánh mắt nhìn về phía bốn chữ to kia mang theo một loại hào quang rất kỳ dị. Đứng lặng một lát, tiếng bước chân Triệu Vô Tà lại lần nữa vang lên, bước đi càng lúc càng xa.

Ngay lúc hần rời đi, đại môn sơn đỏ đóng chặt kia bỗng nhiên “Kẹt kẹt” một tiếng mở ra.

Trở lại phòng nhỏ, Triệu Vô Tà tìm trong nhà cuối cùng mấy lượng bạc, nhét vào trong ngực. Sau đó cũng không đi tìm đồ ăn, chỉ sửa sang lại giường một chút, sau khi đi lên ngồi xếp bằng liền tiến vào trong tu luyện. Tấn thăng đến cảnh giới Tiên Thiên, đã có nghĩa là bắt đầu tích cốc rồi, Triệu Vô Tà đã có thể mười ngày nửa tháng không ăn cơm rồi.

Hai mắt nhắm nghiền, Triệu Vô Tà bắt đầu tu luyện, cánh cửa phòng nhỏ không hề e dè. Chẳng qua chiếc túi treo bên hông Triệu Vô Tà không biết đã mở ra từ lúc nào, bên trong có một màu đỏ tươi.

Vào giữa trưa, Triệu Vô Tà đang tu luyện trong lúc sắp xếp lại, đợi đến lúc màn đêm buông xuống. Trong phòng nhỏ đã tối như mực, Triệu Vô Tà lại không định đứng dậy thắp đèn, vẫn như cũ ngồi xếp bằng trên giường tu luyện như một bóng ma. Thiên Đạo ân cần, Triệu Vô Tà vì trường sinh đại đạo, thật đúng là không lãng phí một chút thời gian nào.

Giờ Tý, trong thành Thanh Lương huyện một mực không có động tĩnh gì bỗng nhiên có dị động. Trước là một tiếng thở dài rất nhỏ, sau đó trầm mặc nửa ngày, như ầm như hiện tiếng khóc liên truyền đến. Như khóc như kể, than nhẹ nhập tâm, nghe mà đau lòng. Cũng không biết cô gái khóc kia gặp phải chuyện gì thương tâm, thế mà khóc thương tâm như thế.

Toàn bộ huyện thành đều lay động tiếng khóc của cô gái này, cũng truyền tới bên ngoài phòng nhỏ của Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà một mực tu luyện đột nhiên mở mắt, hai hốc mắt lập tức biến thành một đen một trắng.

“Quỷ khí “

Lông mày Triệu Vô Tà lúc này lại giãn ra, mặc kệ tu luyện. Thân hình như chim ưng lớn, hai chân đạp một cái đi ra khỏi phòng. Thân hình cực kỳ nhanh chóng, giống như quỷ ảnh xẹt qua một con đường hoang vu, đi thẳng tới một nơi.

Huyện nha mát lạnh không tính là phòng ở lớn nhất trong huyện Thanh Lương, nhưng cũng là có uy nghiêm nhất, đại môn sơn son cùng bốn chữ nghiêm lớn trên đó liền tràn ngập uy nghiêm nồng đậm. Thiếu niên Triệu Vô Tà thân thể đứng ở

ngoài huyện nha, con mắt nhìn về phía đại môn sơn son cùng hai mặt trống.

Cuối cùng liếc mắt nhìn tường vây cao cao, nhắc tới tiên thiên chân nguyên, tung người lướt qua tường rào tiến vào nội viện. Khi còn chưa hạ xuống đất, liền nhắm mắt cảm ứng một chút, khoảnh khắc rơi xuống đất Triệu Vô Tà lập tức biến thành quỷ ảnh, hướng một gian phòng ở nội viện chạy tới, gian phòng ở tận cùng bên trong nội viện.

“Đó là quy củ, Thái Thượng Lão Quân vội vàng mượn pháp Khu Ma, Trảm Yêu, Thiên Địa, Vô Cực Càn Khôn”

Phía trước hòn non bộ của nội viện, lúc này đang có một đám người, ở giữa đặt một hương án. Nhìn đám người kia, giống như bộ khoái và huyện lệnh đại nhân, còn có một người bộ dáng sư gia. Trước mặt đám người này, một lão đạo sĩ đang nhảy nhót lung tung, trong miệng còn lẩm bầm.

Nhìn thấy một màn này, Triệu Vô Tà ở phía sau giả sơn không khỏi mỉm cười, không nghĩ tới thế giới này cũng có kẻ lừa đảo. Xem ra cùng Trung Quốc cổ đại rất tương tự, Triệu Vô Tà thầm nghĩ trong lòng. Mặc kệ là đạo sĩ nhảy nhót lung tung đằng trước hương án, ánh mắt Triệu Vô Tà trực tiếp đặt lên căn phòng tận cùng bên trong phòng.

Trong mắt Triệu Vô Tà, trên nóc phòng có rất nhiều khí tức màu xám đỏ quần quanh, cảm giác lạnh lẽo từ trên những khí thể truyền tới. Một trận gió mát thổi qua, Triệu Vô Tà bỗng cảm thấy trong lòng run rẩy dữ dội, dự cảm không ổn tràn lên trong lòng.

Ánh mắt lập tức nhìn về phía huyện lệnh đại nhân bị mọi người bao vây kia, quả nhiên, Triệu Vô Tà đưa mắt nhìn qua. Quả nhiên nhìn thấy trên án đường huyện lệnh đại nhân phát ra trận trận hắc khí, từng sợi khí tức màu hồng xám quần quanh trên người hắn. Không chỉ là hắn, sư gia hèn mọn đứng ở bên cạnh hắn cũng giống vậy, toàn thân đều là loại khí tức đó.

Phía trước giả sơn đột nhiên thổi qua từng đợt âm phong, hàn ý truyền vào cốt tủy làm trong lòng mọi người không khỏi run

lên, đạo sĩ như đại thần kia liền biến sắc. Lời lầm bầm trong miệng càng thêm nhiều lần, bất quá nhìn hai chân hắc phát run, hiển nhiên trong lòng cũng không trấn định như vậy.

Triệu Vô Tà biến sắc, một cái bóng mơ hồ màu trắng đột nhiên từ trong phòng bay ra.

Chương thứ chín tam nương

Triệu Vô Tà tròn tròn hai mắt, sững sờ nhìn cái bóng mơ hồ xuyên qua mặt tường. Tóc dài khoác vai, không thấy rõ khuôn mặt, hai chân không chạm đất. Tất cả những thứ này đều phù hợp một loại đặc thù, nữ quỷ.

Phong thủy huyền học, đó là bản lĩnh giữ nhà của Triệu Vô Tà kiếp trước, trong khả năng phân biệt khí là có một bộ khả năng chuyên môn phân biệt quỷ khí. Người có linh hồn, tự nhiên cũng có quỷ hồn, theo lý thuyết sau khi chết đều gọi là quỷ hồn. Nhưng nữ quỷ kia hiển nhiên không phải quỷ hồn bình thường, nếu người sau khi chết mang theo oán khí, hơn nữa oán khí không phải lớn bình thường. Linh hồn người đó liền sẽ biến thành lệ quỷ, cũng giống như nữ quỷ kia.

Tuy không cách nào thấy rõ chính diện nữ quỷ kia, nhưng Triệu Vô Tà có thể cảm giác được oán khí mãnh liệt phát ra từ trên người nàng, từng sợi khí tức màu xám hồng giống như tơ nhện chính là oán khí trên người nàng. Quả thực là vô cùng vô tận.

Nữ quỷ hiện thân, trong sân bỗng dung treo lên một trận âm phong lạnh lẽo thấu xương tủy, mặc dù là huyện lệnh mê hồ kia đại nhân cũng biết không tốt.

“Hãy, yêu nghiệt to gan, còn không hiện hình, lát nữa đánh cho ngươi hình thần câu diệt đừng trách lão đạo vô tình.”

Đạo sĩ khiêu đại thần nắm chặt lấy thanh kiếm gỗ đào nhảy ra từ phía trước bàn hương, mắng thẳng vào mặt. Ở giả sơn Triệu Vô Tà vừa nghe liền vui vẻ, trong lòng thầm nói: Người lớn mật chính là ngài a, Lệ quỷ đang ở trước mắt, không chạy trốn thì thôi đi mắng lung tung. Sự thực chứng minh, lời mắng của đạo sĩ kia có tác dụng.

Tác dụng chính là, mục tiêu nguyên bản lệ quỷ là vị sư gia cùng huyện lệnh đại nhân kia, thế nhưng nghe thanh âm đạo sĩ kia. Vậy mà thân thể chuyển hướng, nhẹ nhàng bay về phía đạo sĩ kia, ngược lại cứu huyện lệnh một mạng.

“Ách khụ khụ cứu mạng a.”

Lão đạo sĩ vui quá hóa buồn, cổ bị một cổ lực lượng vô hình nhắc lên, hai chân đá loạn ở không trung. Bất quá cho dù là cái gì cũng đá không được, Triệu Vô Tà lại nhìn thấy rõ ràng, khuôn mặt nữ quý vào lúc này lộ ra. Tóc dài xõa ra, khuôn mặt kiều diễm lộ ra, nếu không phải là một đôi mắt dữ tợn lộ ra hung quang, nữ tử này là một mỹ nhân mê người.

“Đáng tiếc...”

Triệu Vô Tà thở dài, nhưng trên tay đã có thêm vài động tác khác, võ túi vải bên hông. Một lỗ hồng nhỏ được mở ra, bên trong lập tức xuất hiện hơn mười con côn trùng. Toàn thân màu đỏ như máu, chớp nhọt, đầu nhọn., Bình thường hút, sau lưng mọc ra hai cánh. Chính là Huyết Sát Cổ Kinh khủng kia, phẳng phất có thể ngửi thấy oán khí tràn ngập trong không trung, Huyết Sát Cổ đều biểu hiện rất hưng phấn. Thậm chí có một số cái miệng trạng thái hút còn liên tục hút, vài sợi khí thể màu xám đỏ đã bị hút vào trong cơ thể, Huyết Sát Cổ Trùng này càng hưng phấn.

Triệu Vô Tà trong lòng bỗng nhiên cả kinh, đám huyết sát cổ trùng này dường như còn kinh khủng hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, xem ra tình hình này ngay cả vô hình chi vật cũng có thể thôn phệ được. Vậy chẳng phải là Triệu Vô Tà thò người ra, nhìn về phía lệ quý kia, trong mắt hiện lên một tia kiêng kỵ duy nhất.

“A a cứu mạng, không cần a Giang gia tức phụ, hại ngài là sư gia, không liên quan đến ta a tha mạng a.”

Chỉ trong chốc lát, Triệu Vô Tà lại nhìn, cảnh tượng trong sân đã thay đổi. Đạo sĩ ồn ào kia đã biến thành một cỗ thi thể, hai mắt lồi ra, lưỡi dài xụi lơ bên mép, chết rất thê thảm. Nữ quý hiện thân, dọa một đám người huyện lệnh hai chân nhũn ra, ngay cả chạy cũng không chạy nổi.

Đến trước mắt, sư gia hèn mọn bỉ ổi cũng bất chấp phân cao thấp gì, thấy huyện lệnh đẩy mình đến trước mặt lệ quý. Sư gia linh hoạt quay người lại, lại chen huyện lệnh ra phía trước đối mặt lệ quý.

“Không không không nữ quỷ đại nhân, thê tử Giang gia, là huyện lệnh đại nhân vì tài sản Giang gia người mưu hại người. Ta chỉ là chạy việc, không liên quan đến ta a.”

Nhìn hai vị này, Triệu Vô Tà bây giờ rốt cục cũng biết rõ thân phận nữ quỷ kia, nói đến còn có chút quan hệ với hắn. Giang gia thê tử, cha tiện nghi của Triệu Vô Tà không phải cũng vì chém đầu nàng mà hại chết mình sao thanh hung đao kia bởi vì tức giận lớn lao của tức phụ Giang gia, cho nên hung uy đại thịnh, hại chết Triệu Tây Thiên. Thậm chí thiếu chút nữa ngay cả Triệu Vô Tà cũng trúng chiêu.

Nghe nói nữ quỷ kia là vợ của Giang gia, Triệu Vô Tà không biết phải làm gì bây giờ. Vốn Triệu Vô Tà dự định để Huyết Sát Cổ Trùng cắn nuốt lệ quỷ để tăng cường thực lực, nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại hình như không tốt lắm, nhất là vẻ đẹp của nàng tức phụ Giang gia khiến Triệu Vô Tà không hạ thủ được.

“A” “Xùy xùy”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Triệu Vô Tà vội vàng nhìn lại, không biết vì sao hồn phách Giang gia nương bốc khói xanh. Xem ra đã bị thương, tiếng kêu thảm thiết kia là do nàng phát ra.

“Pháp khí “

Triệu Vô Tà nhìn thấy đồ vật làm tổn thương vợ của Giang gia, là ngọc bội trên cổ huyện lệnh mờ nhạt kia. Ngọc bội trong bóng tối lúc này đang tản ra ánh sáng trong bóng tối, nhìn qua chính là bảo vật. Bất quá lấy thị lực của Triệu Vô Tà, tự nhiên có thể thấy rõ trên ngọc bội có khắc một ít hoa văn cổ quái, chính là ánh sáng phát ra từ những hoa văn này đã thương hồn phách của cô dâu Giang gia.

“Ha ha ha, đây chính là bảo vật tiên sư cung phụng tặng cho ta, thu thập lệ quỷ không thành vấn đề. Hừ hừ vợ của Giang gia, ta có thể giết người lần đầu tiên, có thể giết người lần thứ hai. Đi chết đi.”

“A...”

Huyện lệnh trông thấy ngọc bội của mình lợi dụng như vậy, mặt liền lộ vẻ đắc ý. Giơ ngọc bội kia liền xông lên, hồn phách tức phụ Giang gia bị ánh sáng của ngọc bội quét trúng, lại là một tiếng kêu thảm thiết dồn dập.

Triệu Vô Tà lúc này hưng phấn hẳn lên, miệng không ngừng lầm bầm: “Quả nhiên là có Tu Chân giả, quả nhiên có a ha ha. Triệu Vô Tà hưng phấn nhìn về phía này, hồn phách Giang gia tức thì thảm rồi. Tựa hồ rất sợ ngọc bội kia, không ngừng trốn tránh, nhưng Huyện lệnh sao bằng lòng bỏ qua. Một người một quỷ đang truy đuổi trong viện, trong lúc nhất thời náo nhiệt không thôi.

Đội Triệu Vô Tà một lần nữa đi ra ngoài chứng kiến cảnh này, trong miệng không khỏi cười mắng: “Đồ đàn, linh khí của ngọc bội kia sắp hao hết, đến lúc đó hắc hắc...”

Lần này hai ta cùng nhau nghiền nát nhau.

Nếu như huyện lệnh đại nhân biết Triệu Vô Tà tồn tại, nhất định sẽ mắng mỏ quạ đen. Bởi vì ngay sau khi nó nói xong, hào quang ngọc bội trong tay huyện lệnh dần dần yếu đi, uy lực cũng càng thêm nhỏ.

Cái gì gọi là vui quá hóa buồn, đây mới đúng. Huyện lệnh chơi còn chưa ý thức được tình cảnh của mình, mãi đến khi tức phụ Giang gia quay đầu lại, một cơn lạnh thấu xương từ đáy lòng mới từ từ dâng lên.

“Mẹ ơi mau chạy “

Một đám người âm một cái chạy trốn khắp nơi, không ít bộ khoái va thành một đồng. Trên khuôn mặt xinh đẹp của giang gia tức phụ hiện lên lệ khí nồng đậm, hung hăng hướng huyện lệnh đại nhân cùng sư gia kia đánh tới, bị thù hận che đậy ánh mắt, giang gia tức phụ không nhìn thấy khối ngọc bội cầm trong tay huyện lệnh đang áp ủ ánh sáng cuối cùng.

“A...”

Huyện lệnh thấy tức phụ Giang gia vọt tới trước mắt, vội vàng đem ngọc bội trong tay hướng về phía trước, sau đó liền nghe thấy một tiếng hét thảm. Giang gia tức phụ toàn thân như là bị lửa thiêu, đội khói xanh tán đi, oan hồn giang gia tức phụ đã

trở nên rất nhạt, giống như tùy thời đều sẽ tán đi, trên khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện kinh hoàng cùng không cam lòng trước nay chưa từng có.

Những bộ khoái kia tới gần, tuy rằng những người này đều là u sinh, nhưng dù sao cũng là nam nhân. Dương khí trên người còn sót lại một chút, bị dương khí này xông lên, hồn phách của nàng càng thêm mờ nhạt.

“Ha ha ha huyện lệnh bản huyện lệnh sẽ biết, ngọc bội tiên sư quả nhiên lợi hại.”

Bao huyện lệnh lại khôi phục dáng vẻ trước đó, bất quá vẫn không dám tới gần vợ của Giang gia, những bộ khoái kia cũng như vậy. Tới gần một chút thì không dám cử động nữa, một đám người sợ hãi rụt rè vây quanh hồn phách của vợ mình. Tiếp tục như vậy, nàng sớm muộn cũng là kết cục hồn phi phách tán.

“Có phải là ngọc bội tiên sư của người có thể ngăn cản bảo bối của bọn ta không, cạc cạc...”

Một tiếng cười kinh khủng đột nhiên vang lên không biết tên ở địa phương nào, ngay sau đó là tiếng vang của lam nhân ong ong. Triệu Vô Tà bước ra từ phía sau hòn giả sơn, đề khí tung bay, bỗng bễ hạ xuống trước người cô vợ. Quay đầu lại cho cô ta một nụ cười ôn nhu, khi xoay người thì khuôn mặt đã chuyển lạnh, một tiếng huýt gió vang lên.

“Ong ong ong ong “

Thứ kinh khủng rốt cuộc hiện nguyên hình, một trăm lẻ tám con Huyết Sát Cỏ bị Triệu Vô Tà thả ra toàn bộ tạo thành một đám Huyết Vân xuất hiện ở trước mặt một đám Huyết Sát Cỏ Trùng. Thanh âm Huyết Sát Cỏ Trùng phi hành làm cho người ta nghe xong sinh lòng bức bối, khí huyết phập phồng, càng thêm kinh khủng chính là tốc độ và cái miệng kinh khủng của chúng nó.

Tiếng huýt sáo của Triệu Vô Tà còn chưa dứt thì một trăm lẻ tám con Huyết Sát cỏ trùng đã lao ra. Đây là lần đầu tiên sau khi chúng luyện thành huyết thực, tất cả cỏ trùng đều rất hưng phấn, phóng nhanh về phía những bộ khoái kia. Từng tiếng

kêu thảm thiết vang lên từ bên trong huyện nha, tạo thành một con quỷ vực bên trong huyện nha.

Đứng ở phía sau Triệu Vô Tà, vợ của Giang gia nhìn thiếu niên trước mặt mình, ánh mắt bạo ngược bởi vì bị thương mà nhiều thêm một tia đáng thương. Cảm nhận được ánh mắt đáng thương của cô gái, Triệu Vô Tà âm thầm đề phòng., Tiên Thiên chân nguyên ngưng tụ mà không phát. Hắn không dám cam đoan lệ quỷ này có thể nổi hung tính, ngay cả ân nhân cứu mạng như hắn cũng muốn giết. May mắn nàng dâu Giang gia tuy rằng oán khí trùng thiên, nhưng vẫn chưa hoàn toàn biến thành lệ quỷ, còn giữ lại vài phần thần trí, lấy không ra tay với Triệu Vô Tà.

Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên ngừng lại, bên trong huyện nha lại từng chút từng chút một, ngay cả hơi thở của sinh linh cũng chỉ còn lại một cái. Đó chính là Triệu Vô Tà, những người khác đều đã chết. Nhìn hài cốt đầy đất, Triệu Vô Tà kỳ quái phát hiện mình vậy mà một chút cảm giác không khỏe cũng không có., Phải biết rằng huyết sát cổ trùng của hắn đã giết mấy chục người. Bao gồm huyện lệnh kia, mười mấy bộ khoái cộng thêm một số gia đình cùng sư gia kia, toàn bộ huyện nha mấy chục người đều bị huyết sát cổ trùng ăn sạch sẽ. Chỉ để lại mấy chục bộ hài cốt, một tia máu thịt cũng không lưu lại, toàn bộ bị huyết sát cổ trùng kinh khủng cắn nuốt.

Triệu Vô Tà mở túi vải ra, thu cổ trùng tỏa ra ánh sáng đỏ vào. Sau khi thôn phệ nhiều máu huyết như vậy, thực lực của đám cổ trùng này lập tức sẽ tăng lên một bậc, Triệu Vô Tà khiến chúng chìm vào giấc ngủ say. Sau khi chúng tỉnh lại, chỉ sợ chúng nó lại có bộ dáng kinh khủng khác.

“Tạ ơn ân nhân cứu giúp. Xin hỏi đại danh ân nhân, Tam Nương chắc chắn vô cùng cảm kích, trọn đời không dám quên.”

Có lẽ là Triệu Vô Tà giết sạch người trong huyện nha, coi như đã giúp vợ của Giang gia báo đại thù, cho nên oán khí trong cơ thể nàng bắt đầu giảm bớt kịch liệt. Chỉ chốc lát sau, bóng dáng mơ hồ của nàng lại ngưng thực chút ít, ánh mắt hung lệ trở nên dịu dàng.

Triệu Vô Tà đứng ở một bên, mỉm cười nhìn sự thay đổi của nàng.

Chương thứ mười gặp phải truy sát.

“Ân nhân “

Đã biến thành một vị Tam nương tuyệt đại giai nhân dịu dàng cúi đầu, Triệu Vô Tà theo bản năng đi đỡ, nhưng lập tức nhớ tới vị Tam Nương này chính là hồn phách chi khu. Chỉ có thể ngưng ngừng thu tay lại, nhưng vẫn nhảy sang một bên, không nhận nàng ta cúi đầu. Nói giỡn chơi, cha nàng ta là người chém đầu Tam Nương, một lạy này cũng không thể chịu được.

Vừa rồi Triệu Vô Tà đã nghe Tam Nương kể lại ân tình của mình, thì ra vị Tam Nương này vốn là thiên kim tiểu thư của gia đình giàu có bên trong huyện, được cha mẹ định đoạt. Thế nhưng sau khi gả vào Giang gia mới phát hiện thiếu gia Giang gia kia căn bản chính là một tên bệnh lao tử tế., Không thể nhân đạo, cho đến trước khi chết Tam Nương đều là tấm thân xử nữ. Giang gia chính là đại hộ đệ nhất huyện Thanh Lương, huyện lệnh mới tới mơ ước tài sản Giang gia, vì thế cả nhóm cùng sư gia hại chết cả nhà Giang gia còn vu hãm Tam Nương.

Tam Nương chết oan, sau khi chết hóa thành oan hồn đến tìm huyện lệnh tính sổ, mới đầu Tam Nương pháp lực không cao. Chỉ có thể quấy rối trong huyện nha, làm loạn đám cỗ khoái gác đêm lòng người hoảng sợ. Cho đến mấy ngày Triệu Vô Tà lên núi, pháp lực của Tam Nương càng lúc càng cao, lúc này mới đi ra hại tính mệnh người. Đây cũng là nguyên nhân vì sao, Triệu Vô Tà xuống núi nhìn thấy Thanh Lương huyện thành hoang vắng như vậy.

“Vậy Tam Nương, kế tiếp nàng có tính toán gì không...”

Triệu Vô Tà biết Tam Nương chết vì bị oan, lúc này mặc dù đã báo đại thù nhưng vẫn không thể đầu thai được. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Tam Nương chỉ có thể làm một con quỷ cô hồn dã quỷ mà thôi.

“Cái này...”

Trên khuôn mặt mỹ lệ của Tam Nương tràn ngập u sầu, Triệu Vô Tà biết nàng cũng biết, cũng khó trách nàng lo lắng.

“Ân nhân, xin thu lưu Tam Nương, cho phép Tam Nương phụng dưỡng ân nhân báo ân.”

Tam Nương lại bái, Triệu Vô Tà né tránh không kịp, bị đẩy lùi về phía trước. Sau khi nghe thấy Tam Nương nói vậy, Triệu Vô Tà trấn định không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Chẳng lẽ lại nghĩ rằng muốn hắn mang theo một con quỷ lung lay khắp nơi, Triệu Vô Tà nhất thời cảm thấy khó giải quyết.

“Ân nhân, đi theo Tam Nương.”

Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Triệu Vô Tà, Tam Nương nhẹ nhàng đứng dậy, ra hiệu cho Triệu Vô Tà đi theo. Một người là hồn phách, một người là cao thủ Tiên Thiên. Chỉ trong nháy mắt đã đi hết quãng đường, mục tiêu chính là gian phòng ở tận cùng bên trong kia. Đẩy gian phòng ra, hồn phách Tam Nương bay thẳng đến chiếc rương cuối cùng.

“Ân nhân, mời mở ra nhìn xem...”

Triệu Vô Tà cũng không kiêng kị, giơ tay mở rương lớn màu đỏ ra. “Ồ” trong lòng như có cảm ứng. Triệu Vô Tà mở cái rương ra nhưng không dừng lại mà lật loạn trong rương. Giống như đang tìm vật gì đó.

“Tìm được rồi...”

Sau một lát, thanh âm Triệu Vô Tà hơi chút hưng phấn truyền đến. Lúc này trong tay gã đang cầm một miếng ngọc bội loang lổ màu xám, nếu như không phải trong lòng bàn tay có một tia lạnh ý, Triệu Vô Tà căn bản không thể tin đồ vật trong tay cũng là một khối ngọc. So sánh với ngọc bội chết thảm trên cổ huyện lệnh đại nhân thì miếng ngọc bội này thật sự là vô cùng thê thảm, một chút sáng bóng cũng không có.

“Ân nhân, ngọc này gọi là Tử Ngọc, ngày thường Tam Nương có thể gửi hồn phách vào trong ngọc này. Ân nhân đeo trên người là được, mời ân nhân thành toàn.”

Tam Nương vừa dứt lời lại phải bái, Triệu Vô Tà vội vàng nhảy ra. Hai tay cầm Tử Ngọc, tâm tư trong lòng xoay chuyển

nhANH NHƯ CHỚP, CUỐI CÙNG HUNG HĂNG GẬT ĐẦU, TÌM MỘT SỢI DÂY THƯỜNG BUỘC DÂY TỬ NGỌC LÊN CỔ.

Tam Nương sau khi thấy Triệu Vô Tà đồng ý, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra một tia sáng, lại dịu dàng cúi đầu. “Tạ ơn nhân” sau đó thân thể hóa thành một luồng sáng, chui thẳng vào trong ngực Triệu Vô Tà, khối tử ngọc kia.

Triệu Vô Tà bĩu môi, không nghĩ tới nhất thời hiếu kỳ về huyện nha Thanh Lương, lại gây ra chuyện như vậy. Ngoại trừ tìm được đồ ăn cho đám bảo bối, còn tự mình tìm một người hầu quý hèn, còn là một mỹ nhân.

Có lẽ là “Mỹ nhân ở trong lòng”, có lẽ là vì để cho đám Huyết Sát cổ trùng ăn no một bữa, dù sao tâm tình Triệu Vô Tà không tệ. Thỉnh thoảng vỗ vỗ túi vải cùng ngọc bội trước ngực, lắc lư vài cái ra khỏi huyện nha, trước khi đi không quên cuốn đi mấy ngàn lượng bạc trong huyện nha. Đương nhiên một huyện nha không có khả năng chỉ có chút bạc như vậy, nhưng hắn cũng không cảm nổi.

“Xem ra lúc nào cần phải luyện một không gian pháp bảo.”

Lúc Triệu Vô Tà trèo tường đi ra ngoài, trong lòng vẫn không quên nhớ tới điều này, nhưng bây giờ cũng chỉ là nói một chút mà thôi. Bây giờ hắn chỉ mới đạt cảnh giới Tiên Thiên, còn dẫn khí sơ kỳ. Không nói có thể luyện chế pháp bảo như vậy hay không, ngay cả tài liệu hắn cũng không có.

Tiên Thiên cao thủ sơ bộ tiến vào cảnh giới Tích Cốc, không ăn không uống mười ngày nửa tháng cũng không sao, đem bản lĩnh này dùng trên đường cũng không tệ. Qua ba ngày đường, Triệu Vô Tà đã hoàn toàn rời xa phạm vi huyện Thanh Lương. Kể từ hôm nay, hắn mới xem như thoát khỏi nhân quả thân thể này, trở thành Triệu Vô Tà chân chính.

“Lạch cạch “

Tiếng vó ngựa vang lên trên con đường nhỏ phủ đầy bụi đất, một con ngựa trắng từ từ đi tới, trên lưng ngựa Triệu Vô Tà có vẻ rất nhàn nhã. Trong miệng ngâm cọng rơm, rất là bất lương nằm trên lưng ngựa, nhắm mắt giả tưởng. Bạch mã thỉnh

thoảng lại vang lên tiếng mũi, tựa hồ đang cảm thán tên vô lương này.

“Ồ “

Triệu Vô Tà đột nhiên ngồi dậy, trong miệng kinh ngạc kêu lên một tiếng, ánh mắt nhìn về phương xa. Nơi đó ngoại trừ một rừng cây ra thì không có gì cả, chính là rừng cây này hấp dẫn ánh mắt Triệu Vô Tà.

“Quản gì làm gì!”

Triệu Vô Tà ngồi trên lưng ngựa thì thảo tự nói, trong lòng dường như đang đấu tranh, do dự có nên hay không đi tới rừng cây đó để nhảy vào vũng nước đục kia. Vừa nãy hắn ta cảm giác được bên kia truyền đến một tia dao động năng lượng, xem tình huống bên trong có người đang đánh nhau, nhưng người đánh nhau hiển nhiên không có cảnh giới Tiên Thiên. Tuy nhiên dựa theo cảm ứng của Triệu Vô Tà, trong đó có một tên gia hỏa đạt đến cảnh giới hậu thiên đại viên mãn, chỉ thiếu một bước nữa là có thể tiến vào cảnh giới Tiên Thiên rồi.

“Đành vậy, bị ta đụng gặp rồi tính vận khí các ngươi.”

Triệu Vô Tà quyết định quản rồi, hai chân khê động, ngựa trắng dưới háng chạy băng băng băng. Kỳ thật rừng cây kia cũng không quá xa, chỉ chốc lát sau Triệu Vô Tà đã đến rồi, đứng ở bên ngoài rừng cây. Mơ hồ có thể nghe được tiếng đánh giết bên trong, Triệu Vô Tà không do dự nữa, thân hình khê động liền vọt vào.

“Nhị Hoàng Tử điện hạ, ngài hãy ngoan ngoãn thủ chịu trời đi, ta miễn cho thủ hạ đả thương huynh muội các người, đến lúc đó sẽ rất khó coi.”

Triệu Vô Tà vừa lao vào đã nghe thấy những lời này, trong đầu lập tức phác họa ra một ít ân oán của hoàng thất. Huynh đệ tự giết lẫn nhau, mua hung giết người. Thu lại khí tức, Triệu Vô Tà nhảy lên một cây đại thụ, lợi dụng cành lá rậm rạp ngăn trở thân hình. Nơi đánh nhau là một khoảng đất trống ngay phía trước đại thụ, ánh mắt Triệu Vô Tà liếc qua.

Hai phe giằng co nhau trên đất trống, nhưng mà thật thê thảm, một bên chỉ có hai người. Một thanh niên diện mạo hiên ngang

cùng một nữ tử nhìn qua nhu nhược, bên kia nhân số nhiều hơn, hơn nữa vừa nhìn đã biết là phản phái. Toàn bộ hắc y, che kín cả mặt, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt lộ ra hung quang.

“Lớn mật, đừng tưởng rằng có thái tử chống lưng thì ta không làm gì được ngươi. Quả thực là phản rồi, vậy mà quang thiên hóa nhật ám đâm vào đương kim hoàng tử. Đừng tưởng che mặt, ta không biết ngươi là người của thái tử.”

Thanh niên khí vũ hiên ngang kia chính là hoàng tử điện hạ, trong lúc nói chuyện anh khí bừng bừng, khó có thể nói rõ khí phách từ trên người hắt phát ra. Ở trên cây Triệu Vô Tà nhìn thầm khen, thanh niên này biết lợi dụng khí thế của mình như thế nào.

“Nhị Hoàng Tử, không cần uổng phí sức lực, bọn hắc không dám kháng mệnh. Nếu như không hoàn thành nhiệm vụ, vậy sẽ là nhiệm vụ cấp trên.”

Hắc y thủ lĩnh cũng không phải là kẻ ngu dốt, liếc mắt một cái đã nhìn ra thủ hạ phía sau mình bị khí thế Nhị hoàng tử ảnh hưởng, có chút không dám tiến lên. Vội vàng mở miệng, cũng không biết bình thường người áo đen trong miệng hắc đấng sợ như thế nào, những người áo đen kia sau khi nghe thấy lập tức toàn thân run lên. Sau đó trong nháy mắt ánh mắt trở nên kiên định, nhìn về phía Nhị hoàng tử phía trước ánh mắt khôi phục như cũ.

“Nhất định phải chết thôi!”

Triệu Vô Tà hai bên đều nhìn vài lần, lấy nhãn lực cảnh giới Tiên Thiên của hắn, liếc mắt liền nhìn ra hai bên thực lực chênh lệch nhau rất lớn. Nhị hoàng tử trong hắc y nhân khẩu bất quá chỉ có tu vi Hậu Thiên Trung Kỳ, nữ tử kia lại chỉ có Hậu Thiên Sơ Kỳ. Hắc y nhân dẫn đầu chính là Hậu Thiên đỉnh phong tu vi, phía sau hắn một đám hắc y nhân cũng đều có hậu kỳ hoặc hậu kỳ.

Nhị Hoàng Tử có thể kiên trì đến bây giờ chỉ sợ dựa vào thi thể đầy đất, vừa nhìn đã biết là người ăn mặc như thị vệ. Đáng tiếc những thị vệ này đã chết hết rồi, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hôm nay Nhị Hoàng Tử khó thoát khỏi cái chết.

“Ca ca, người không cần lo cho ta, đi mau bọn họ cũng không dám làm tổn thương Tiên nhi. Người trở về tìm phụ hoàng đi, mau đi nhanh đi.”

Bỗng nhiên mở miệng chính là cô gái kia rồi, phía dưới phần áo trắng giá trị xa xỉ là một khuôn mặt đẹp đằm đằm đáng yêu, khuôn mặt xinh đẹp. Không thua Tam Nương, Triệu Vô Tà sau khi trông thấy cô gái này thì đánh giá đặc biệt.

“Muội muội ngọc, đây là Thái tử muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết, ca ca sao có thể để một mình muội ở lại đây chứ.”

Những người áo đen bị thương hai huynh muội này sẽ không đồng tình, nghe răng cười chậm rãi tới gần hai huynh muội, tên thủ lĩnh áo đen kia vừa đi vừa lấy từ trong ngực ra một cái lưới kỳ quái.

“Thái tử pháp bảo vậy mà lại cam lòng dùng loại bảo vật này đến bắt ta.”

Trông thấy người áo đen lấy từ trong lòng ra một cái lưới, vị Nhị Hoàng Tử kia cả kinh nói.

“Không hổ là Nhị hoàng tử điện hạ, quả nhiên tầm mắt sáng như đuốc, không sai. Thái tử điện hạ muốn mời ngài trở về thì điện hạ đừng phản kháng, chẳng lẽ còn muốn chạy thoát khỏi tầm lưới thiên la này hay sao.”

Người áo đen cực kỳ tự hào đem cái lưới màu vàng trong tay giơ lên, ở đỉnh đầu hắt Triệu Vô Tà bắt đầu khinh thường bĩu môi. Trong lòng thầm nghĩ: Xem ra tu chân giả của thế giới này địa vị cao đến dọa người, chẳng qua chỉ là một pháp bảo cấp thấp dùng thủ pháp thấp luyện chế thấp kém đã được phạm nhân tôn sùng như thế, thật sự là.

Triệu Vô Tà mang theo công pháp nghịch thiên như Xi Vưu Quyết cùng Cổ Kinh, tự nhiên sẽ không quan tâm những pháp bảo cấp thấp kia, nhưng trên mặt khinh thường. Nhưng ánh mắt nhìn về phía cái lưới màu vàng kia vẫn tràn ngập tham lam, trong miệng còn lẩm bẩm: Bại gia bại gia, tư vàng như vậy, lãng phí.

“Thôi được, có thể giúp Triệu gia ta là rất thiện lương, ha ha...”

Triệu Vô Tà âm thầm cười, nhưng lúc nhếch khóe miệng, ánh mắt lại vô sỉ nhìn về phía cái lưới vàng kia.

Chương thứ mười một cung phụng tiên sư

Đây là lần thứ hai Triệu Vô Tà trông thấy cái gọi là pháp bảo cung phụng tiên sư luyện chế, lần đầu tiên là lúc ở huyện nha Thanh Lương, ngọc bội trong tay huyện lệnh kia. Nhưng theo Triệu Vô Tà, thủ pháp luyện chế hai pháp bảo đều bình thường, thậm chí có thể nói là thấp kém. Ngọc bội trong tay Huyện lệnh kia, chất ngọc không tẻ, bùa vẽ trên đó chỉ có thể thương tổn đến một con lệ quỷ cũng không tính là oan hồn.

Mà hiện tại cái túi trong tay người áo đen kia tựa hồ càng tốt hơn một chút, nhưng cũng bởi vì tài liệu trên võng ti, Kim Tà. Triệu Vô Tà là tu chân đến từ địa cầu, trên người có thể nói là nghèo kiết xác, không cần nói Kim Tà. Ngay cả mấy túi đựng Huyết Sát Cổ đều là túi vải bình thường, cộng thêm tinh huyết yêu văn của hắn, hôm nay nhìn thấy kim quang lập lòe, Triệu Vô Tà liền âm thầm đem cái lưới kia thu về.

“Ai là ai?”

Triệu Vô Tà trong lòng cả kinh, bị phát hiện rồi. Hắn cúi đầu nhìn, quả nhiên thật là tất cả mọi người đều đang nhìn hắn. Nguyên lai hắn nghĩ đến hưng phấn, vậy mà lại cười thành tiếng, làm sao để người khác không biết hắn đang ở đâu.

“Huynh đài,

Bọn chúng lần lượt xem tấn công từng lần một.

Nơi này rất nguy hiểm, người mau rời đi đi.”

Nhị hoàng tử khí vũ hiên ngang kia vậy mà chào Triệu Vô Tà rời đi, miễn cho bị lan đến, chỉ điểm này đã khiến Triệu Vô Tà lau mắt mà nhìn. Có điều cho dù hắn ta đang giở tâm cơ cũng không sao, dù sao Triệu Vô Tà hắn ta đã hạ quyết tâm phải quản chuyện này, đương nhiên chủ yếu vẫn là vì cái Kim Hoàng Truy kia.

“Nguy hiểm ha ha ha, ta không tin trên đời này còn có nơi Triệu Vô Tà ta không thể ở.”

Triệu Vô Tà tung người một cái, bỗng bèn hạ xuống, cười hi hi đối mặt với mọi người. Thân hình vừa vặn đứng giữa Hắc y nhân và hai huynh muội kia, ánh mắt như có như không bay về phía cái lưới kia.

“Vị huynh đệ này, người ở trên đó nghe bao lâu rồi, có phải là nghe được cái gì không nên nghe hay không.”

Triệu Vô Tà nghe xong lời này, lông mày nhíu lại, sắc mặt đang cười hi hi chợt thu lại. Ánh mắt Lãnh Lệ nhìn thẳng vào đầu lĩnh Hắc y nhân, nghe ý tứ trong lời nói của y, Triệu Vô Tà nghe được thứ không nên nghe. Cho dù muốn đi cũng không đi được, hai đời này là người nào chứ, thời điểm trước Hoàng Bác Triệu Vô Tà cũng là người không kiêng kỵ sát phạt. Kiếp này được Xi Vưu Quyết, cổ kinh tuyệt thế ma công này, làm sao còn có thể dung hạ được người uy hiếp.

“Nghe được thì thế nào?”

“Vậy thì đừng trách các huynh đệ không khách khí nữa, người tự mình chấm dứt đi cho bớt đau đớn lúc đó đi!”

“A...”

Hắc y nhân đầu lĩnh không biết mình nói sai còn đang muốn nói gì nữa, bỗng nhiên cảm giác yết hầu của mình bị một bàn tay hung hăng bóp chặt, một cỗ man lực tới người khiến cho hần trong nháy mắt cũng không nói nên lời, chỉ có thể đập loạn trên không trung.

“Khụ khụ khụ “

Trông thấy thủ lĩnh đột nhiên bị tiểu tử kia nắm trong tay, đám Hắc y nhân phía sau hắn ta muốn xông lên, Triệu Vô Tà lập tức vỗ túi vải bên hông một cái. Miệng mở ra, bên trong bay lên một đoàn Huyết Vân, tiếng ong ong mãnh liệt.

Khóe miệng nhếch lên cười lạnh, đám mây máu lập tức vọt ra ngoài, trong nháy mắt đã vọt tới đám người áo đen kia. Tiếng kêu thảm thiết bắt đầu vang vọng trong một rừng cây, đám người áo đen rất nhanh phát hiện ra sự khủng bố của đám mây máu này, bị đám mây máu quét trúng, nhao nhao run rẩy ngã xuống đất., Sau đó bắt đầu điên cuồng nắm làn da của mình. Giống như có thứ gì đó chui vào, muốn lôi vật kia ra, đáng tiếc

phí công vô ích. Lát nữa những người áo đen kia toàn bộ gặp nạn, thống khổ cực lớn từ trong cơ thể truyền đến, làm cho bọn họ cào nát toàn bộ làn da của mình, thậm chí ngay cả xương cốt cũng nhìn thấy.

“Oe.”

Vị công chúa Điện hạ kia trông thấy cảnh tượng khủng bố như vậy lập tức nhả ra, đứng ngây người ở một bên nhị hoàng tử tuy rằng tốt một chút nhưng sắc mặt cũng tái nhợt làm cho người ta lo lắng, vị thủ lĩnh hắc y nhân kia càng không chịu nổi, ánh mắt vẫn nhìn thấy kết cục bi thảm dưới tay mình.

“Tha mạng a ho khắc khắc tha mạng.”

Trên mặt thiếu niên áo đen Triệu Vô Tà lộ ra một nụ cười, hẳn ta nghe thấy thủ lĩnh cầu xin tha thứ của người áo đen cũng không tiếp tục giày vò nữa. Cổ tay khẽ chuyển, tiếng răng rắc vang lên, thân hình thủ lĩnh đám người áo đen lập tức uể oải gục xuống.

“Phốc “

Đem thi thể ném xuống đất, Triệu Vô Tà xoay người đối mặt với hai huynh muội Nhị Hoàng Tử, vẻ mặt lạnh lùng trong nháy mắt biến thành dáng vẻ cười tủm tỉm. Khuôn mặt nhanh chóng cực kỳ cảm thán Phất Nhược, không hổ là lão nhân tinh sống hơn một trăm tuổi.

Vị Nhị Hoàng Tử kia nhìn thấy Triệu Vô Tà xoay người lại, vội vàng tiến lên ôm quyền nói: “Đa tạ ơn cứu mạng của tiên sư, tại hạ Nhị Hoàng Tử của Đại Phong Hạo Đài Khánh, đây là ngô muội ngô công đài mưa.”

“Tiểu tử này lanh lợi, là một nhân vật.”

Triệu Vô Tà nhìn Nhị hoàng tử trấn định, trong lòng thầm khen, đối mặt với giết người như mình cũng có thể trấn định lại. Vị Nhị hoàng tử điện hạ này đích xác không đơn giản, về phần người hoảng sợ nhìn công chúa điện hạ của mình, Triệu Vô Tà chẳng thèm liếc mắt một cái.

“Ừm”

Sau khi trả lời Nhị hoàng tử một tiếng, Triệu Vô Tà xoay người lại thu thập chiến lợi phẩm của mình, đôi bàn tay to lớn thò tới sờ lui trên thi thể của Hắc y nhân. Chỉ chốc lát sau hắn mắng lớn một tiếng xui xẻo, đứng dậy chỉ cầm cái lưới kia thôi. Trên người Hắc y nhân chỉ có một món đồ này là Triệu Vô Tà để mắt tới.

Toàn thân túi lưới vàng óng do tơ vàng dệt thành, giống như được chân nguyên của nhân sĩ gia trì, mặt trên lộ ra một chút dao động chân nguyên. Sử dụng hắn có chút hiệu quả, nhưng đối phó với phạm nhân thì tốt, đối phó với những tu sĩ khác thì rất khó. Ngoại trừ tài liệu, chỉ có thể nói là một kiện pháp bảo bất nhập lưu.

Đem lưới nhét vào trong ngực, Triệu Vô Tà lúc này liền đi ra ngoài, thân hình thanh thoi. Trong miệng còn hừ hừ một tiếng, chỉ là ca hát cổ họng kia thật sự là không ra gì. Trông thấy Triệu Vô Tà muốn đi, Nhị hoàng tử điện hạ lập tức cuống lên, vội vàng đuổi theo.

Không dám giữ chặt Triệu Vô Tà, một màn vừa rồi hắn ta giết người đã khiến Nhị hoàng tử điện hạ anh minh thần võ trong lòng phát lạnh.

Đành phải ở phía sau cung kính nói: “Tiên sư dừng bước, không biết tiên sư có phải hay không phụng mệnh sư môn ra ngoài lịch luyện, nếu không chê. Có thể đảm nhiệm chức cung phụng Đại Phong quốc ta hay không, tại hạ đại biểu trên dưới Đại Phong quốc cảm động đến rơi nước mắt. Xin tiên sư thành toàn...”

Nhị Hoàng Tử điện hạ nói xong liền quỳ xuống, thật sự quỳ gối, cái đầu gối kia đều dán ở trên mặt đất. Triệu Vô Tà đi phía trước bỗng nhiên dừng lại, trong lòng khen ngợi tên tiểu tử này con mẹ nó cơ trí thật., Quả thực chính là một tiểu nhân tinh. Chẳng qua hắn ta dường như đã quên thân thể Triệu Vô Tà của mình còn là một thiếu niên. Một lời không hợp là giết người đoạt bảo vừa rồi quả thực khiến người ta ghen hòng trần trời. Nếu không phải vị hoàng tử điện hạ này có mục đích khác, hắn ta có đánh chết cũng không dám gọi Triệu Vô Tà lại.

“Ah cung phụng a chắc chắc, tiểu tử ngươi là muốn ta bảo hộ ngươi an toàn trở về đi.”

Triệu Vô Tà quay người lại, nói một câu đã chọc thủng mục đích của Nhị Hoàng tử điện hạ.

“Xin tiên sư thứ tội, nghiên mực cũng là bất đắc dĩ, sau khi trở lại Hoàng Đô, ăn mừng nhất định bẩm báo phụ hoàng, dốc hết lực báo đáp đại ân tiên sư.”

Xem bộ dáng nghiên mực Khánh cũng cho rằng mục đích của mình có thể giấu diếm được Triệu Vô Tà, sau khi nhìn thấy Triệu Vô Tà chọc thủng, lập tức lại cúi đầu. Trước khi đồng ý dốc hết lực lượng toàn quốc báo đáp Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà nói câu này như mở cờ trong bụng. Hắn hiện tại tuy trên người mang theo Vụ Quyết và loại ma công như Cổ Kinh, nhưng Trường Sinh đại đạo nơi đó có dễ dàng như vậy, những đồ vật phụ trợ tu luyện rất quan trọng.

Trên người Triệu Vô Tà không tính là chiếc lưới vừa cướp được kia, nhưng là một nghèo hai trắng. Đạm Đài ăn mừng một câu khuynh toàn quốc chỉ lực báo đáp lập tức đã dả động Triệu Vô Tà.

Rõ ràng trong lòng thẳng nhãi này vạn phần nguyện ý, thế nhưng mặt ngoài vẫn trầm ngâm một hồi, cuối cùng ” miễn cưỡng” mở miệng nói: “Được rồi.”

Phù Đài Khánh cũng là nhân vật khôn khéo, làm sao có thể nhìn không thấu tâm tư Triệu Vô Tà, câu khuynh quốc lực nói ra cũng không dễ dàng gì, hắn cũng suy nghĩ thật lâu. Hắn nhìn thủ đoạn Triệu Vô Tà giết người đoạt bảo, suy đoán hắn là đệ tử tông môn ma đạo nào đó, phụng mệnh xuống núi lịch lãm. Cũng chỉ có người trong ma đạo mới có thể như vậy, giết người đoạt bảo không chút kiêng kỵ, quang minh chính đại làm ra.

Triệu Vô Tà cũng mặc kệ nghiên mực buổi đầu giá như thế nào, sau khi hai người xác định “làm ăn”, Triệu Vô Tà liền mang theo hai cái bình dài rộng ung dung lên đường.

Muội muội Tuyên Đài Khánh kia âm thầm lôi kéo ống tay áo ca ca của mình, sau đó sợ hãi liếc nhìn Triệu Vô Tà một cái.

Trên mặt không che giấu được sự sợ hãi, cũng khó trách nàng, Triệu Vô Tà một thiếu niên bộ dáng như vậy. Nhưng giết người lại tàn nhẫn khủng bố như vậy, như vậy lại càng làm cho người ta sợ hãi. Nếu Triệu Vô Tà lớn lên hung thần ác sát còn đỡ, bộ dáng thiếu niên làm cho người ta phát run trong lòng.

Hắn vỗ vỗ tay an ủi muội muội, tỏ ý không có việc gì. Hắn cũng không muốn mời Triệu Vô Tà trở về vị sát tinh này, nhưng nếu không như vậy, khó đảm bảo huynh muội của mình sẽ không bị đuổi giết nữa. Vì nghĩ đến tính mạng, hắn chỉ có thể chịu đựng.

Chỉ là hai huynh muội đều không chú ý tới, sau khi bọn họ rời đi, những thi thể kia bỗng nhiên có động tĩnh. Làn da của bọn họ biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được, sau đó là máu thịt, không đến một lát. Những thi thể trên mặt đất, toàn bộ đều biến thành xương trắng hếu. Từng con Huyết Sát Cổ Trùng dữ tợn kinh khủng từ trong xương cốt bò ra, sau đó một lần nữa hóa thành một đám mây máu bay lên ong ong, đuổi theo bọn Triệu Vô Tà.

Nếu để cho nghiên mực Khánh Khánh thấy một màn này, nhắm chừng cho dù là đánh chết hắn, cũng không nguyện ý ở chung một chỗ với Triệu Vô Tà.

Trên đường, Triệu Vô Tà câu được câu không cùng nghiên mực chúc mừng. Đại bộ phận đều là nghiên mực chúc mừng, bất quá đều là trả lời vấn đề của Triệu Vô Tà, hắn cũng sợ nói sai đắc tội với Triệu Vô Tà người trong ma đạo này.

Dần dần, Triệu Vô Tà có hiểu biết sơ bộ đối với thế giới này. Thế giới này gọi là Thiên Vân Đại Lục, quốc gia lớn nhỏ san sát, trong đó có mười cái quốc gia lớn nhỏ., Phân biệt phụ thuộc vào thập đại tông môn. Trong thập đại tông môn có Phật có Đạo Hữu Ma, ngoại trừ các quốc gia với thập đại tông môn, Thiên Vân Đại Lục, trên Thiên Vân Đại Lục còn tồn tại vô số môn phái tu chân. Truyền thuyết tại Thiên Vân Đại Lục, còn có rất nhiều thế giới thần bí, chẳng qua cái kia không phải nhị hoàng tử của một quốc gia nào đó có thể hiểu được.

Mang Thai Khánh là Nhị hoàng tử của Đại Phong quốc, mà Đại Phong quốc chỉ là một quốc gia trung đẳng, phụ thuộc vào

Hồng Học quốc trong thập đại quốc. Mà cái gọi là cung phụng tiên sư, kỳ thật chính là chức vị những quốc gia kia chuẩn bị cho tu chân giả, phát ra một tác dụng chấn nhiếp. Cung phụng tiên sư, ngay tại địa phương chuyên môn tu luyện là được.

Triệu Vô Tà nghe nghiên mực giải thích xong, tạm thời yên tâm. Lúc trước ở Thanh Lương sơn, Triệu Vô Tà phỏng đoán thế giới này linh khí sung túc, tất nhiên sẽ xuất hiện sinh linh cường đại. Quả nhiên là Tu Chân giả, chỉ sợ còn có nhiều chuyện nguy hiểm hơn đang chờ.

Trong lòng thầm nghĩ: Bữa thịnh giảng quá mức đơn giản, thế giới này tuyệt đối sẽ không đơn giản như thế, chỉ sợ là loại tu sĩ kia đã bay loạn, thế giới yêu thú hoành hành chính là thế giới này. Rất nguy hiểm, như thời đại thái cổ trên đời, hơi vô ý sẽ tan thành mây khói.

Bất quá, đây mới là thế giới Triệu Vô Tà ta muốn, Xi Vưu Quyết, cổ kinh. Ha ha ha.

Chương thứ mười hai, nửa người nửa đêm đến.

Triệu Vô Tà đỉnh đạc đi cùng hai huynh muội nghiên mực Khánh Lương. Đã là ngày hôm sau, hai huynh muội không biết lấy được hai chiếc xe ngựa từ đâu. Tên Triệu Vô Tà này rất không khách khí một mình một chiếc, chẳng qua cho dù hắn ta không muốn, chỉ sợ gã nghiên mực kia cũng cứng rắn nhét cho hắn ta.

Tiên sư không ngồi, hắn làm sao dám ngồi, cho nên vì bản thân có thể thoải mái mà chạy đi. Hòe Đài Khánh nhất định sẽ nghĩ hết mọi biện pháp khiến Triệu Vô Tà ngồi lên xe ngựa, Triệu Vô Tà ở trên xe ngựa lại cảm thán lần nữa, địa vị Tu Chân giả của thế giới này thật đúng là cao. Cảnh giới hiện tại của hắn bất quá chỉ là dẫn khí sơ kỳ, xem như là tu sĩ cấp thấp nhất, trên người cũng không có bảo vật gì.

Ngoại trừ một trăm lẻ tám con Huyết Sát Cỏ, trải qua hai lần ăn uống, hiện tại một trăm lẻ tám con Huyết Sát Cỏ bộ dáng cũng thay đổi một chút. Lúc một trăm lẻ tám con Huyết Sát Cỏ phi hành, nếu Triệu Vô Tà nguyện ý, có thể khống chế chúng nó tiêu tán, trở nên vô thanh vô tức, càng thêm nguy hiểm. Lại thêm nước lửa bất xâm, thân thể vô cùng mạnh mẽ, Triệu Vô Tà tin tưởng có thể đánh bại tu sĩ Dẫn Khí trung kỳ. Đến lúc đó hắn có thể cười hắc hắc. Đến lúc đó, hắn có thể nói là vô thanh vô tức.

Không cần nói Triệu Vô Tà lại đang làm hình vẽ cướp đoạt mộng đẹp, nghĩ tới đây, Triệu Vô Tà nhớ lại Khánh Đài đã từng nói về cách phân chia sức mạnh tu chân của thế giới này.

Ngưng khí tầng mười tám, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần.

Tu chân giả cấp thấp trước tiên phải trải qua Ngưng khí kỳ, chia làm mười tám tầng, sau đó là trúc cơ, kết đan, nguyên anh, hóa thần. Tu chân cần thiên phú cường đại, nếu như thiên phú không tốt, ngay cả Ngưng khí kỳ cũng không qua được.

Càng không nói đến trúc cơ, về phần kết đan, cần nghị lực cùng khổ tu vô thượng. Cảnh giới nguyên anh càng cần cơ duyên, cảnh giới hóa thân, tại Thiên Vân đại lục đã là cảnh giới trong truyền thuyết.

Dựa theo lời Khánh Lễ, Chương môn mười đại tông môn kia chính là tu vi Nguyên Anh kỳ, đều được gọi là lão quái Nguyên Anh kỳ, một thân tu vi thông thiên triệt địa, mạnh mẽ vô cùng, dặm chân một cái là Thiên Vân đại lục sẽ sụp đổ.

“Nói như vậy, cảnh giới Tiên Thiên chính là Ngưng Khí tầng thứ mười tám à, không đúng không đúng.”

Triệu Vô Tà vượt mi tâm của mình, tự hỏi phân chia giữa cảnh giới Xi Vưu Quyết khác với thế giới này, lập tức lật đổ suy đoán. Xem ra phải nhìn thấy tu sĩ thế giới này mới có thể biết.

Nằm trong xe ngựa, Triệu Vô Tà bỗng cảm thấy trong ngực mình có thứ gì đó, thò tay lấy ra. Đó chính là cái túi vàng óng ánh kia, sau khi lục soát từ trên thi thể tên thủ lĩnh áo đen xong vẫn không thêm quản, lúc này.

“Xem ra, lại phải lấy máu...”

Triệu Vô Tà vẻ mặt đau lòng nhìn ngón tay của mình, hẳn muốn luyện chế món pháp bảo đầu tiên cho mình. Chính cái lưới trước mắt này, toàn bộ đều là do tơ vàng dệt thành, đồ vật này khiến Triệu Vô Tà kêu lên là phá của.

Trong Xi Vưu Quyết cũng không có pháp môn luyện chế pháp bảo, nhưng mà Triệu Vô Tà tự mình từ trong vạn chữ yêu văn tìm hiểu ra một bộ pháp môn luyện khí. Thượng cổ yêu văn nhưng kết hợp vô số thượng cổ yêu thần trí tuệ cùng tâm huyết, tùy tiện một chữ đều ẩn chứa vô số thiên địa chí lý, pháp môn luyện khí Triệu Vô Tà tìm hiểu ra gọi là thiên yêu huyết luyện.

Cảnh giới Tiên Thiên, trong cơ thể căn bản không có Tam Vị Chân Hỏa, không có chân hỏa làm sao luyện khí. Cho nên Triệu Vô Tà đã nghĩ ra cách dùng tinh huyết thay thế pháp môn, huyết luyện.

“Boong boong boong “

Dao găm ra khỏi vỏ, Triệu Vô Tà hung hăng cắt đứt cổ tay của mình, lập tức máu tươi tuôn như suối. Thế nhưng những huyết dịch kia dưới sự khống chế kỳ quái của một cỗ lực lượng không có chảy ra ngoài mà nhanh chóng hình thành một huyết văn trên cổ tay, dùng huyết thư ghi lại Yêu văn thượng cổ.

“Luyện”

Dòng chữ luyện màu huyết hồng phát ra ánh sáng rất nhạt ở trong xe ngựa, Thượng Cổ yêu văn này mang theo một loại lực lượng kỳ dị làm cho người ta nhìn không dời mắt đi được. Nhưng hiển nhiên Triệu Vô Tà đang miễn dịch với lực lượng này, thời gian cấp bách nên hắn ta ngừng chảy máu. Hắn ta kéo túi vải bên hông ra, Huyết Sát cổ trùng ở trong đồn dập bay ra.

“Đến lượt các ngươi, hắc hắc không thể để chủ nhân đổ máu được, các ngươi cũng phải cống hiến một chút đi.”

Triệu Vô Tà tâm thần tương thông với cổ trùng, tâm niệm vừa động, những cổ trùng kia hấp thu hình dạng miệng nhao nhao phun ra huyết dịch nồng đậm. Một trăm lẻ tám con cổ trùng, chỉ chốc lát, trên không trung liền xuất hiện một đoàn huyết dịch rất lớn. Ước chừng đã trưởng thành lớn như vậy, trôi lơ lửng ở bên cạnh thượng cổ yêu văn luyện chữ do Triệu Vô Tà tinh huyết thư viết.

“Hắc hắc “

Triệu Vô Tà thu cổ trùng có chút uể oải, cười đắc ý. Bàn tay run lên, cái lưới vàng óng ánh bị ném vào trong dòng máu sền sệt kia, đó là do đám huyết sát cổ trùng kia cống hiến ra. Để cho cổ trùng nuốt vào tinh huyết lại phun ra, sợ rằng là người duy nhất trong lịch đại tu luyện cổ kinh chỉ có một.

Sau khi lưới máu tiến nhập vào trong đoàn huyết dịch kia, Triệu Vô Tà vung bàn tay lên, thượng cổ yêu văn trên sách tinh huyết của hắn cũng theo đó tiến nhập vào đoàn huyết dịch kia.

“Rúc rúc “

Kinh huyết cổ trùng sôi trào, cổ trùng phun ra sôi trào. Như là bị lửa thiêu đốt, đoàn huyết dịch kia lấy tốc độ mắt thường có

thể thấy được giảm bớt, tiếng sôi trào mãnh liệt trong xe ngựa. Triệu Vô Tà không dám chần chờ, vội vàng ngưng thần bắt đầu luyện khí. Thời gian không còn nhiều, nếu tinh huyết của mình thiêu đốt xong, luyện khí còn chưa hoàn thành, tấm lưới thật vất vả đoạt được kia coi như bị phế.

“Vù “

Thở phào một hơi, Triệu Vô Tà buông xuống nỗi khẩn trương trong lòng, lúc này trong tay hắn ta có thêm một kiện đồ vật. Toàn thân vàng óng ánh, phía trên có một cái phù văn màu đỏ, trấn Thượng Cổ Yêu Văn. So với cái túi vải nhỏ hơn cái túi treo bên hông của Triệu Vô Tà lúc trước, Triệu Vô Tà hao phí tinh huyết luyện chế chiếc túi cổ.

Túi Trấn Cổ bình thường trước đó, Triệu Vô Tà ngại đặt tên cho nó. Nhưng hiện tại, toàn bộ túi vải đều dùng Kim Tầm luyện chế, tuy phẩm chất vẫn không tính là cao, nhưng so với cái túi kia thì tốt hơn nhiều.

Phủn túi trấn cổ, Triệu Vô Tà nhếch miệng cười, quên sạch một trăm lẻ tám con cổ trùng bị hao hụt tinh huyết bên cạnh.

Sau một ngày đi đường, hai chiếc xe ngựa rốt cục cũng tới một tòa thành, tòa thành này rất phồn vinh. Người đến người đi chen chúc không chịu nổi, ngay cả Triệu Vô Tà cũng thiếu chút nữa không kiếm được chỗ đặt chân. Nếu không phải Triều Đài mừng rỡ tìm được một khách sạn, Triệu Vô Tà không dám bảo đảm chính mình đã đi.

Cuối cùng hai tay hắn lần lượt thuật lại lần lượt từng con một.

Sẽ không thả hết Huyết Sát cổ trùng ra, người một thành ăn sạch sẽ.

Ở lại khách sạn, nghiên mực rất nhát gan chọn gian phòng của mình ở bên cạnh Triệu Vô Tà, phòng nghiên mực cũng như vậy, ở phía bên kia Triệu Vô Tà. Đối với chuyện này Triệu Vô Tà không có ý kiến gì, chỉ bữu môi đi vào phòng tu luyện.

Nửa đêm, Triệu Vô Tà ngồi trên giường tu luyện bỗng nhiên mở to mắt, như có cảm giác nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Sau đó khước miệng nhếch lên một nụ cười tà dị, chậm rãi đứng dậy, mở gian phòng đi ra ngoài.

Đại Phong Quốc mặc dù chỉ là một quốc gia tầm trung, nhưng cũng là quốc gia không nhỏ, cộng thêm lại là một quốc gia giàu có. Cho nên việc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế trong hoàng thất rất kịch liệt, đặc biệt là mấy vị hoàng tử điện hạ, cũng không bởi vì đã sắc phong thái tử mà dừng lại, thậm chí càng thêm thâm liệt. Nhị hoàng tử nghiên mực chúc mừng năng lực lớn nhất trong số các hoàng tử điện hạ, ủng hộ đại thần của hãn cũng nhiều nhất, uy hiếp nghiêm trọng đến thái tử.

Vị thái tử này cũng không phải hạng người lòng dạ rộng rãi gì, đối với việc hưởng thụ lễ vật của nghiên mực hãn vẫn rất ghen tị, lần này thật vất vả đợi đến ngày nghiên mực ăn mừng ra ngoài. Thái tử dứt khoát một khi đã làm thì hai là cùng, phái ra lượng lớn sát thủ đuổi giết hãn, nếu không phải cuối cùng đụng phải Triệu Vô Tà thì Nguyễn Đài Khánh đã chết trên tay huynh đệ của mình rồi.

Tuy nghiên mực có thể trốn thoát, nhưng thái tử hiển nhiên cũng không tính buông tha hãn dễ dàng như vậy, đã sớm đoán được lộ tuyến Khánh Hồi Cung của nghiên mực. Người chuyên môn phái chờ đợi, lần này thái tử thật đúng là dốc hết vốn, không giết được Lam Đài thì hãn sẽ phải chịu xui xẻo.

Một đạo hắc ảnh từ đằng xa nhanh chóng lướt tới, thân hình nhanh đến đáng sợ, như một luồng quỷ ảnh. Phòng ốc ở dưới chân hãn quả thực giống như đất bằng, vài ba cái, nửa tòa thành trì liền trôi qua. Xem mục tiêu của bóng đen kia, chính là khách sạn mà ba người Triệu Vô Tà đang ở.

Triệu Vô Tà không biết cái gì đã đứng trên nóc nhà của khách điểm, nằm rất không phong độ, đôi mắt liếc về bóng đen nơi xa đang lao tới. Cảm thán một câu, “Bảo tiêu này thật đúng là không thoải mái a xem nhân vật nào vừa tới, hắc hắc...”

Đừng nhìn hiện tại Triệu Vô Tà rất dễ tâm đến việc bảo vệ hai huynh muội khánh khánh trên nghiên mực, đêm hôm khuya khoắt không ngủ thì cũng chạy lên nóc nhà, trên thực tế là vì nếm được ngon ngọt. Thằng nhãi này có thói quen kiến quả hồng mềm nặn., Tên thủ lĩnh hắc y nhân kia là một ví dụ rất bắt mắt. Bóng đen lần này cũng vậy, người thấy Triệu Vô Tà nhàn nhã như vậy, lúc hãn ta vào thành liền thả ra hơn mười

con Huyết Sát Cổ Trùng. Chỉ cần có người khả nghi vào thành, hẳn ta tuyệt đối nhanh hơn bộ khoái trong thành.

“Tiên Thiên kỳ quả nhiên là một tu chân giả, hắc hắc, lần này thoải mái rồi, bảo vật a.”

Triệu Vô Tà hai mắt tỏa ánh sáng nhìn bóng đen đang lướt tới. Hắn đã sớm thông qua cổ trùng cảm ứng được thực lực của người mới đến, Tiên Thiên kỳ. Dựa theo phân chia thực lực của thế giới này thì hắn là đang ở Ngưng Khí tầng mười sáu trở lên. Chẳng qua Triệu Vô Tà cũng không sợ, thời điểm ngày hôm qua Triệu Vô Tà đã tiến vào trung kỳ dẫn khí. Phối hợp với Huyết Sát Cổ, cho dù là tu sĩ dẫn khí hậu kỳ tới cũng chỉ có đến mà không có trở lại.

Bóng đen đang bay lướt đột nhiên rùng mình một cái, trong lòng hiện lên dự cảm không tốt. “Chẳng lẽ phía trước có nguy hiểm...”

Bóng đen thầm suy đoán trong lòng, nhưng hắn vẫn hướng về khách sạn. Tuy rằng trong lòng bất an, nhưng cũng không thể lui bước mà đáp ứng Thái Tử điện hạ kia, nhất định phải lấy lại đầu của đệ đệ mình, lấy được lợi ích của người khác. Không làm việc không được, dù là tu chân giả cũng không thể làm hồng quy củ này.

Thân hình giống như con chim lớn để vào hấp viện khách sạn, bóng đen rút cục lộ ra hình dáng, có lẽ là đối với thực lực của mình rất tin tưởng. Gã ngay cả che mặt cũng không có, lộ ra một khuôn mặt cực kỳ thối bẹp. Cực kỳ bình thường mà thôi, khiến cho Triệu Vô Tà chịu không nổi mũi của hắn mà chết là được. Triệu Vô Tà chính là thiếu niên, trông rất tuấn tú, cư nhiên chịu không được người khác khó coi.

Chẳng qua nhìn dáng vẻ đức hạnh của Triệu Vô Tà, nếu đổi lại là một kẻ tuấn tú hơn hẳn ta, chỉ sợ tên này sẽ nói gì với hắn ta đây.

Người nọ phân biệt phương hướng một chút, trực tiếp đi về phía gian phòng nghiên mực ăn mừng. Động tác rất nhẹ, một chút âm thanh cũng không phát ra, giống như một con mèo

nhỏ. Bất quá hắn không nhìn thấy, một điểm màu đỏ lóe lên sau lưng hắn rồi biến mất.

Chương mười ba ngàn năm tinh kim

Triệu Vô Tà vẫn đứng ở trên nóc nhà, nhìn thấy bóng đen phía dưới đang cẩn thận như vậy, trong lòng thầm cười. Là một Tu Chân giả, không ngờ lại là hạng người trộm gà trộm chó, thật sự là mất mặt. Triệu Vô Tà thật sự không nghĩ đến hành vi cướp đoạt lưới của thủ lĩnh Hắc y nhân, thật ra hạng người trộm gà không khác mấy so với cường đạo.

Mắt thấy bóng đen kia sắp tiến vào phòng ăn mừng của nghiên mực, Triệu Vô Tà không do dự nữa, lập tức động thủ. Lúc trước hắn ta cũng không có thông tri cho nghiên mực Khánh, nếu bị bóng đen kia tiến vào, cho dù Triệu Vô Tà có bản sự lớn như trời thì cũng không ngăn được một cao thủ Tiên Thiên gần giết người như vậy.

Hồng quang chói mắt chột lóe, từ phía sau đâm về phía bóng đen kia. Người nọ kinh hãi, vội vàng xoay người, năm ngón tay mở rộng chộp tới đạo hồng quang kia. Chân nguyên dao động dư thừa tuôn ra, năm ngón tay người nọ mở ra chụp tới, từ góc độ của Triệu Vô Tà thật sự có một uy thế. Nếu như đánh nhau bằng thịt, Triệu Vô Tà muốn thắng hắn ta đều phải phí một phen tay chân.

Chẳng qua nhìn người nọ không biết chết sống chết vậy mà đột nhiên dùng tay bắt đồ ném tới, trong lòng thầm cười to. “Nếu tự chết Triệu Vô Tà chế sử dụng hồng quang khiến tốc độ của hắn chậm lại, bị người kia nắm trong tay.

Năm ngón tay mở ra, nhìn thấy một con cổ trùng dữ tợn, người nọ lập tức kinh hãi tới biến sắc. “Không tốt...”

“Chậm ừng ực...”

Tiếng cười điên cuồng của Triệu Vô Tà vang lên trong viện, thân hình như con chim lớn bay xuống trước người nọ, rơi xuống trước mặt người nọ. Lúc xuống Triệu Vô Tà cũng đã hạ lệnh cho sâu độc bắt đầu chui vào trong bàn tay của người nọ, Triệu Vô Tà mới vừa rơi xuống đất. Tiếng kêu thảm thiết của người nọ đã vang lên, thân thể cổ trùng không sợ nước lửa,

cứng rắn vô cùng. Bản thân Triệu Vô Tà muốn phá hoại cũng phải lẫn lộn cả buổi trời.

Người nọ tự đại cầm cổ trùng, đây không phải là tự đưa mình tới cửa sao. Cổ trùng sau khi bị hấn bắt được, xoay người liền chui vào cánh tay hấn. Cấn rách máu thịt trước tiên liền chui vào trong cốt tủy, vô biên thống khổ truyền đến não hải của người nọ, ngăn cản Triệu Vô Tà rú thăm lên. Loại thống khổ này không phải thứ người bình thường có thể thừa nhận được, cổ trùng tiến vào cốt tủy, ánh mắt Triệu Vô Tà cũng không khỏi mang theo một chút thông cảm.

“Boong boong boong “

Kiểm quang như ngân hà đảo chiều, người nọ không biết từ đâu rút ra một thanh trường kiếm, một mảnh lớn kiếm quang bắn ra che khuất ánh mắt Triệu Vô Tà, mơ hồ có thể thấy được người trong kiếm quang kia hung hăng huy kiếm hướng về phía cánh tay của mình.

“Rầm”

Đây là âm thanh cánh tay cụt rơi trên mặt đất, người nọ ôm chặt lấy chỗ cụt tay của mình, cũng không thèm nhìn cánh tay trên mặt đất lấy một cái. Chỉ là dùng ánh mắt oán độc nhìn Triệu Vô Tà một cái, tựa hồ muốn nhớ thật kỹ. Chân vừa động, thân hình lập tức tung người lên, nhanh chóng bay vút về phía xa.

Đợi đến khi Triệu Vô Tà lấy lại tinh thần từ trong kiếm quang, thân hình người nọ chỉ có thể nhìn thấy một chấm đen nhỏ, trong hậu viện khách sạn có thêm một cái tay cụt. Xem độ dài của cánh tay cụt kia, hiển nhiên là bị chém đứt ngang vai, hơn nữa mới vừa chém đứt, còn rất mới lạ.

“Chạy còn nhanh, nhưng mà người chạy mất thanh kiếm kia có phải là tinh kim không, nhất định là tinh kim, ha ha, phát tài rồi.”

Đêm hôm khuya khoắt, Triệu Vô Tà phát ra tiếng cười giống như thương nhân buôn bán, cũng không ngại kinh hoàng. Cúi đầu nhìn cánh tay cụt trên mặt đất, trong miệng lầm bầm: “Bảo

bối, đây là điểm tâm, lát nữa mời các người ăn bữa tiệc lớn.
Ha ha ha ha...”

Hắn vỗ túi trần cổ bên hông, thân hình đề khí tung bay theo, nhanh chóng điểm một cái trên phòng ốc. Đi về một hướng, tốc độ nhanh vô cùng, thậm chí so với bóng đen kia tốc độ còn nhanh hơn một đường.

Hậu viện khách điểm, sau khi Triệu Vô Tà nói xong, đoạn tay cắt kia biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Cuối cùng chỉ còn lại một đoạn hài cốt trắng hếu, ở trên mặt đất. Triệu Vô Tà không lấy nó đi, tuyệt đối là lòng dạ bất lương, đoán chừng muốn giữ nó lại để hù dọa người đầu tiên phải hoảng sợ.

Vì thanh trường kiếm này hình như là do tinh kim luyện chế ra, tốc độ của Triệu Vô Tà được hắn phát huy đến cực hạn, đã nhanh hơn bóng đen kia chừng ba phần. Dưới màn đêm hắn cũng không cố kỵ gì, chân nguyên do Xi Vưu quyết luyện ra bắt đầu khởi động, thân hình giống như quỷ ảnh nhanh chóng tiến lên.

Phía trước cách hắn không xa là bóng đen chạy trốn không chút mạng, cũng không phải là hắn phát hiện phía sau có truy binh. Mà bởi vì bị chặt một cánh tay, hắn muốn tìm một nơi an toàn chữa thương, nếu không thì sau này tay này liền phế.

Chỉ chốc lát sau, hai người trước sau đã ra khỏi tòa thành trì này, người nọ cũng không thèm nhìn. Sau khi ra khỏi thành, lập tức cắm đầu vào trong một rừng cây. Ở phía sau, khóe miệng Triệu Vô Tà lại nhếch lên, “Xem ra ta cùng khu rừng thật đúng là có duyên, đây khẳng định là dấu hiệu ta đã thu hoạch được đêm nay a ha ha ha...”

Nếu người tiến vào rừng cây trước đó biết Triệu Vô Tà ở phía sau định nghĩa hắn ta là người mang bảo vật, cho dù hắn ta có lấy hay không cũng không biết hắn ta có tức chết hay không.

Hai chân vô thanh vô tức đạp trên bãi cỏ bên ngoài rừng cây, Triệu Vô Tà mở bàn tay ra, một con Huyết Sát cỏ trùng không biết bay ra từ chỗ nào. Đứng ở trên bàn tay Triệu Vô Tà bộ dáng khùng bố, ở trên tay Triệu Vô Tà lại vô cùng nhu thuận.

“Bảo bối, làm rất hay.”

Triệu Vô Tà bỏ cổ trùng vào túi trấn cổ bên hông rồi bước vào rừng cây.

Sau khi vào rừng cây, Triệu Vô Tà mới phát hiện rừng cây này phức tạp trước nay chưa từng có. Không phân biệt được phương hướng, thậm chí một tiếng xui xẻo, Triệu Vô Tà đành phải đem cổ trùng cầm trên tay. Thừa dịp khí tức người nọ còn chưa biến mất, cổ trùng vừa đi ra đã bay về một hướng.

Cuối cùng tìm được người nọ trên một khoảng đất trống, địa phương hẳn chọn ngược lại rất tốt, bốn phía có mấy cây đại thụ quá lớn, che khuất toàn bộ không gian, nếu không chú ý nhìn, còn không biết nơi này còn có một chỗ an bình. Triệu Vô Tà ngồi ở trên một cây đại thụ nhìn người chữa thương phía dưới, trong ánh mắt đều không có ý tốt.

Hắn quên cảnh giới Tiên Thiên có lực cảm ứng, Triệu Vô Tà không chút che dấu sự tham lam của mình, tự nhiên bị người kia cảm giác được. Giống như con thỏ bị dọa, “Leng keng” một cái người kia liền nhảy dựng lên.

Một mảnh kiếm quang chói mắt từ phía dưới đâm tới, hù cho Triệu Vô Tà vội vàng chùn người xuống, lúc này mới tránh thoát được. Nhưng dù là như vậy, cũng suýt chút nữa chém bay đầu Triệu Vô Tà, dọa cho gã toát mồ hôi lạnh.

Mồ hôi lạnh tuôn ra sau đó là giận dữ, “Muốn chết” Triệu Vô Tà tránh thoát kiếm quang, chân nguyên bắt đầu khởi động. Một chân quét ngang tới, thế đại lực trầm, dù là một con voi bị đá trúng cũng sẽ không dễ chịu gì. Thế nhưng thân pháp người nọ linh hoạt quá mức, mạnh mẽ uốn éo trên không trung, như kỳ tích tránh thoát một cước của Triệu Vô Tà.

Thậm chí đáng tiếc, Triệu Vô Tà tung người nhảy xuống khỏi cây đại thụ, hai người bắt đầu giằng co trên mảnh đất trống.

“Các hạ là ai vì sao năm ba lượt muốn đẩy ta vào chỗ chết, muốn ta một tay tại hạ còn chưa đủ sao.”

Người này trong khi nói chuyện nộ khí dâng lên, hiển nhiên là bị hành vi vô sỉ của Triệu Vô Tà chọc giận. Cũng đúng, muốn

người ta một bàn còn chưa đủ, bây giờ còn tới đuôi giết người ta, đích thật là không chịu buông tha.

Chẳng qua người nọ sau khi thấy Triệu Vô Tà nhảy xuống, trong lòng cũng cả kinh, chẳng lẽ là người trong ma đạo. Cũng chỉ có tông môn ma đạo mới có thể từ nhỏ lược một ít trẻ con đến bồi dưỡng, những đứa trẻ kia đến thời niên thiếu, tâm trí lại thành thực ngoan lệ. Hoàn toàn không để ý đạo lý, chỉ dựa vào bản tính làm việc, mười phần tác phong ma đầu.

Triệu Vô Tà trước mặt bày ra dáng vẻ thiếu niên, nhưng giữa hai hàng lông mày lại mang sát khí dày đặc, hơn nữa lúc trước ra tay tàn nhẫn thì cũng khó trách người nọ và nghiên mực đều sẽ hoài nghi hẳn là người trong ma đạo.

“Là người tới hành thích Nhị hoàng tử điện hạ trước, tại hạ phụng mệnh bảo hộ, một bàn tay cũng không thể báo cáo kết quả. Thật ngại quá, người hay là theo ta trở về đi ha ha.”

Triệu Vô Tà đã rất vô sỉ, kiếp trước hơn một trăm tuổi không sống uống phí, chỉ vài ba câu đã đổ hết trách nhiệm lên người nghiên mực chúc mừng. Người nọ cũng đã nghe ra, hôm nay không thể bỏ qua.

“Đã như vậy, người đi chết đi.”

Người nọ có vẻ cũng chẳng phải loại tốt lành gì, còn biết thế nào là tiên hạ thủ vi cường. Thừa dịp Triệu Vô Tà đang rung đùi đắc ý, hắn xuất một kiếm, một bộ kiếm pháp tàn nhẫn thi triển ra từ tay người nọ. Vốn kiếm pháp này trong mắt Triệu Vô Tà cũng không có gì, có lẽ đứng đầu trước mặt phạm nhân nhưng kiếp trước hắn ta đã tiếp xúc với không ít nhân sĩ võ lâm Triệu Vô Tà. Khi kiếm pháp này vừa thi triển, hắn đã nhìn ra rất nhiều sơ hở.

“Xem ai sống ai chết, hắc hắc...”

Bàn tay non nớt nhẹ nhàng vỗ hai cái ở trên túi trần cổ bên hông, thượng cổ yêu văn sáng lên một cái, một lỗ lập tức mở ra. Bên trong dâng lên một đám mây máu, khí tức huyết hồng từ trên đám mây máu truyền tới, làm cho người ta bực bội không thôi tiếng ông ông vang lên nhất thời tiến vào trong lỗ tai người nọ.

Thi triển kiếm pháp tâm phiến ý loạn nhất, thế nhưng thanh âm của Huyết Sát cổ trùng khi phi hành lại khó có thể chịu đựng được như vậy. Người nọ nghe xong lập tức rối loạn tâm thần, kiếm pháp lập tức trở nên tán loạn vô cùng, lại thêm hắn nhìn thấy một đám cổ trùng khiến người ta sợ hãi, nhớ tới cánh tay cụt của mình. Nhất thời chiến ý mất hết, chân vừa động đã muốn chạy trốn.

Triệu Vô Tà vẫn có vài phần sợ hãi người nọ, nhưng không phải sợ hãi kiếm pháp của hắn mà là thanh kiếm kia. Thật sự quá sắc bén, thật sự là do tinh kim hắn đoán lúc trước luyện chế.

Sắc mặt hung ác, Triệu Vô Tà không chế một trăm lẻ tám cổ trùng, ông ông bay vút lên. Hắn không tin trường kiếm luyện chế từ tinh kim có thể giết được Huyết Sát Cổ Trùng đao thương bất nhập.

“Đinh đinh đinh “

Khi thanh âm đại tác như vậy, Triệu Vô Tà mới buông lỏng. Hắn biết thanh trường kiếm kia tuy rằng vô cùng sắc bén, nhưng vẫn không đủ thương được Huyết Sát cổ trùng, một thân huyết hồng ngoại xác quả thật vô cùng cứng rắn.

“A...”

Tiếng kêu vô cùng thâm trầm vang lên từ sâu trong rừng cây, vô số chim muội hoảng sợ rời đi, rừng cây náo nhiệt biến mất. Ở dưới nụ cười âm hiểm của Triệu Vô Tà, một con cột trùng phá tan phòng ngự của trường kiếm, bay đến trước ngực người nọ. Quần áo mỏng manh căn bản không ngăn được cổ trùng, hai ba luồng con liền xé rách quần áo của người nọ rồi chui vào trong ngực hắn.

Sự tình phát sinh tiếp theo khiến Triệu Vô Tà không đành lòng nhìn. Bị huyết sát cổ trùng tiến vào trong lòng ngực căn bản không có đường sống, cũng không thể chặt hết lòng ngực của mình được, đầu tiên là nghe thấy trong cơ thể người nọ truyền ra âm thanh cấn xé khùng bố, sau đó chính là tiếng kêu thảm thiết của người nọ.

“leng keng”

Trường kiếm sáng loáng rơi trên mặt đất, một trăm lẻ bảy cổ trùng còn lại nhất thời giống như mèo thấy tanh, đồng loạt bay lên. Trong rừng cây vang lên tiếng cấn xé ê răng, thi thể người nọ chỉ trong một thời gian ngắn thống khổ biến thành một đồng xương trắng hếu.

“Tinh kim ngàn năm, quả nhiên là tinh kim ngàn năm, ha ha ha, phát tài rồi...”

Tiếng cười hưng phấn khác hoàn toàn tiếng gào rú thống khổ vừa rồi vang lên đột ngột trong rừng cây, có thể mơ hồ trông thấy một người điên cầm một thanh trường kiếm sáng loáng nhảy tới nhảy lui trên bãi đất trống.

Chương thứ mười bốn vào cung, gặp mặt Thánh Nhân.

Khôi phục tâm tình hưng phấn trong lòng, Triệu Vô Tà giật mình nhớ tới trên mặt đất còn có một thi thể chưa xử lý xong, khi xoay người lại đúng lúc nhìn thấy người biến thành hài cốt kia. Bị một đám Huyết Sát Cổ chui vào thân thể, cho dù là tu sĩ Hóa Thân Kỳ cũng chưa chắc có thể sống sót, Triệu Vô Tà thầm nghĩ trong lòng. Mặc dù có chút đồng tình với vị nhân huynh này, trước khi chết Triệu Vô Tà cũng không biết tên của hắn ta, thật đúng là đáng thương.

Chẳng qua đáng thương thì đáng thương, đồng tình thì thông cảm, Triệu Vô Tà không chút khách khí. Hắn ngồi xổm xuống, đôi tay non nớt bắt đầu sờ soạng trên thân thể người nọ. Sau một lát, tiếng cười so với trước đó càng thêm hưng phấn vang lên trong rừng cây, chim thú vừa mới an tĩnh lại bị dọa cho chết khiếp.

Trường kiếm tinh kim bị hắn ném qua một bên, Triệu Vô Tà hai tay đang cầm một cái túi xám xịt, con mắt bắn ra một loại quang mang khó tả. Giống như là mười năm người ta chưa ăn cơm nhìn thấy một bàn kín, loại quang mang này quả thực muốn đem chiếc túi bỏ trong tay hắn.

Cuối cùng rồi rằm, hai tay nhau lần lượt nghiền nát nhau.

Túi này đã hòa tan rồi.

“Túi trữ vật, là túi trữ vật, ha ha ha...”

Triệu Vô Tà đã không biết phải hình dung tâm tình của mình như thế nào nữa, không nghĩ tới quyết định nhất thời của mình lại mang đến một con dê béo, túi trữ vật lớn a. Đây chính là thứ Triệu Vô Tà muốn có nhất hiện tại, pháp bảo trữ vật mặc dù chỉ là túi trữ vật cấp thấp nhất nhưng cũng đủ cho Triệu Vô Tà hưng phấn rồi.

Bởi vì trữ vật pháp bảo đối với người tu chân mà nói là một kiện đồ vật không thể thiếu, tu chân giả không có trữ vật pháp

bảo căn bản không thể gọi là Tu chân giả. Vấn đề Triệu Vô Tà buồn bức đã lâu, không nghĩ tới vào hôm nay giải quyết được.

Hung phấn thật lâu mới an tĩnh lại, Triệu Vô Tà thấy sắc trời sắp sáng, tranh thủ thời gian làm việc. Sắc mặt căng thẳng, đưa tay đưa tới một trăm lẻ tám con Huyết Sát Cổ Trùng. Vị thiếu gia này lại lần nữa làm cho cổ trùng của mình phun ra tinh huyết đã nuốt vào trong miệng, nếu những cổ trùng này có ý thức tự chủ, nhất định sẽ mắng to Triệu Vô Tà là da.

Không còn cách nào khác, túi trữ vật mặc dù chỉ là pháp bảo trữ vật cấp thấp nhất, nhưng cũng cần phải nhận chủ. Tuy hiện tại chủ nhân đã chết, nhưng ấn ký trong túi trữ vật này vẫn còn tồn tại, Triệu Vô Tà chỉ có thể lợi dụng tinh huyết Huyết Sát Cổ Trùng để ô nhiễm túi trữ vật này. Đương nhiên đây không phải là biện pháp duy nhất, cách tốt nhất chính là dùng pháp lực khu trừ ấn ký trong đó, hoàn hảo không tổn hao gì đạt được túi trữ vật.

Chẳng qua đáng tiếc, pháp lực Triệu Vô Tà quá thấp. Mới đạt được Xi Vưu Quyết, cổ kinh hơn một tháng thời gian mà thôi, có thể thành tựu cao thủ Tiên Thiên đã không tệ, chẳng lẽ còn yêu cầu xa vời một bước lên trời.

khẩn trương nhìn huyết sát cổ trùng phun vào trong túi vải, thanh âm “Xẹt xẹt” đại tác, bên trong không biết phát sinh cái gì. Giống như vật gì đang chậm chậm biến mất, sau một lát, trên túi vải rốt cục khôi phục bình tĩnh. Triệu Vô Tà biết, ấn ký người kia đã biến mất, túi trữ vật này đã thành vật vô chủ.

Bất quá bây giờ túi trữ vật này bán đi thật sự không có gì đặc biệt, một mảnh màu đỏ pha tạp, khó coi chết mất. Triệu Vô Tà cũng mặc kệ những thứ này, đem túi trữ vật đỏ toàn bộ đồ vật bên trong ra.

“Rầm rầm “

Một đồng lớn đồ vật rơi ra, mấy bình đan dược nhìn qua giống như bình thường, mấy chục lá bùa. Còn có một lá cờ vải màu đen nhìn không trọn vẹn, không nhìn vào, trong góc còn có tám quả cầu than đá màu đen.

“Gia hỏa này thật là giàu có, không tệ không tệ, hắc hắc.”

Triệu Vô Tà dứt khoát nhỏ máu trong túi trữ vật cho nó nhận chủ, cảm giác được mối liên hệ giữa mình và túi trữ vật đã được thành lập nên một cách kỳ diệu. Triệu Vô Tà tâm niệm vừa động, đem toàn bộ những thứ trên mặt đất kia thu hết vào trong túi. Bao gồm cả thanh trường kiếm được luyện chế từ ngàn năm tinh kim. Đây chính là thứ rất đáng giá. Về phần những thứ khác, Triệu Vô Tà cũng chuẩn bị đợi đến khi có thời gian sẽ nghiên cứu lại.

Cầm lấy túi trữ vật, bỗng nhiên trong lòng hơi động, thu túi trữ vật vào trong Trấn Cổ Đại.

“Hắc hắc, đây mới là nơi an toàn nhất.”

Hóa ra tên này đang suy nghĩ xem nên giấu thứ gì đó đi, trong túi trấn cổ, đúng là hắc nghĩ ra. Có một trăm lẻ tám con Huyết Sát Cổ Trùng trông coi, cũng đúng, nơi an toàn nhất trên người hắc. Cũng sẽ không có ai hoài nghi.

Triệu Vô Tà tiện tay xuất ra một đạo Tiên Thiên chân nguyên, sau khi chém bộ hài cốt trên mặt đất thành cốt phần liền khoan thai lên đường. Vỗ túi trấn cổ bên hông, Triệu Vô Tà lấy tốc độ nhanh hơn lúc trở về khách sạn với vẻ mặt tươi cười.

Hắn vừa vào khách điểm, bên trong lập tức truyền đến một tiếng rú thảm kinh thiên địa khiếp quỷ thần. Ánh mắt Triệu Vô Tà sáng ngời, “Chẳng lẽ lại có thích khách...”

Lúc Triệu Vô Tà xuất hiện ở hậu viện khách điểm, một bóng người chạy tới, dùng tốc độ Triệu Vô Tà không kịp phản ứng chui vào trong ngực hắn ta.

“Là nữ nhân...”

Kiếp trước Triệu Vô Tà không phải xử nam, cũng không phải là một tên lưu manh đơn thuần gì, ngược lại còn là một phong thủy đại sư. Cuộc đời có thể nói là trải qua vạn đoá hoa, phiến diệp không dính vào thân. Người kia vừa lao vào, Triệu Vô Tà liền đoán ra đây là một nữ nhân, còn là một nữ nhân có tư sắc không tệ.

Ôn ngọc nhuyễn hương trong lòng, Triệu Vô Tà tự nhiên sẽ không khách khí, hai tay ôm lấy cô gái kia. Lúc này hắn mới

chú ý tới, trên mặt đất trước mặt có một cái hố lấp mô trắng nhon, hơn nữa chỉ còn lại xương.

Trách không được nữ tử này sẽ bị dọa thành dạng này, Triệu Vô Tà vẽ mặt giệt mình, nhưng trên tay lại không có ý định buông ra. Hắn cũng tự giác quên mất, đoạn đoạn thủ kia là ai cố ý để lại ở nơi đó.

“Khụ khụ “

Một tiếng ho nhẹ vang lên, Triệu Vô Tà hơi tức giận nhìn qua, hắn muốn nhìn xem ai dám quấy rầy hắn ôm mỹ nữ. Vừa nhìn thấy Hòe Đài vẽ mặt kinh ngạc cùng bất đắc dĩ nhìn mình, Triệu Vô Tà có chút tức giận, thầm nghĩ: Ta ôm mỹ nữ liên quan gì tới ngươi chứ, đừng tưởng rằng là hoàng tử là ghê gớm lắm.

“Khụ khụ, tiên sư, có thể buông bỏ xá muội hay không.”

Sau khi nghiên mực Khánh Lương thấy Triệu Vô Tà không nói gì, vẫn như cũ không có ý buông tha mỹ nữ trong lòng, không thể không ho nhẹ hai câu, cuối cùng lại nói ra thân phận nữ tử trong lòng Triệu Vô Tà.

Lúc này cho dù Triệu Vô Tà da mặt có dày hơn nữa cũng không thể không buông ra, thì ra làm cả buổi, mỹ nữ trong lòng lại là Tuyên Cơ Vũ. Có lẽ là bị dọa sợ, có lẽ cũng có thể là ngượng ngùng, từ Mang Thai Vũ giải phóng trong lòng Triệu Vô Tà che mặt chạy mất.

“Xin Tiên sư chớ ngại, tính tình của Xá muội tương đối ngượng ngùng, hơn nữa lại bị vật kia làm cho kinh sợ.”

Tuyên Cơ Đài Khánh hỉ vô cùng, muội muội của mình bị người khác tự nhiên ôm lấy còn chưa tính, mình còn phải ở chỗ này cười làm lành giải thích.

“Không sao không sao, ha ha...”

Da mặt Triệu Vô Tà cũng không dày đến mức không thể tượng tượng nổi, khuôn mặt hiếm thấy đỏ lên, trên mặt thiếu niên nở nụ cười.

“Tiên sư, đây là “

Hướng ánh mắt về nghiên mực, Triệu Vô Tà đương nhiên biết hắn đang hỏi một đoạn xương tay trắng hếu trên mặt đất. Hắn đương nhiên không thể làm sao lui địch nhân hôm qua được, sau đó đi theo địch nhân, cuối cùng anh dừng nói hết thấy tài sản của kẻ địch cho mình nghe.

Cho nên không thể làm gì khác hơn khẽ mỉm cười nói: “Không có việc gì, tôi qua một tên tiểu tặc đến cửa bị ta đuổi đi rồi. Đây đại khái là vật kỷ niệm hắn lưu lại thôi, hắc hắc...”

Nghiên mực Khánh là hoàng tử, hơn nữa là một hoàng tử rất thông minh, tự nhiên có thể phân biệt được thật giả trong lời nói của Triệu Vô Tà. Nhưng cũng chính vì hắn ta thông minh, Triệu Vô Tà mới quang minh chính đại nói láo, bởi vì hắn ta biết, khánh khánh trên nghiên mực sẽ không vạch trần hắn.

Quả nhiên, nghiên mực Khánh Khánh nghe Triệu Vô Tà nói xong, chỉ là cảm ơn Triệu Vô Tà vài câu, hứa hẹn về cung nhất định phải tạ ơn Triệu Vô Tà thật tốt.

Sau một lát, ba người ăn xong điểm tâm lại lên đường. Nơi này cách Hoàng thành rất gần, Triệu Vô Tà cũng không cần lo lắng sẽ có kẻ đuôi mù đến giết Nhị hoàng tử, nằm thanh thoi trong xe ngựa. Bàn tay thỉnh thoảng vỗ vào túi trấn cổ bên hông, trên mặt nở nụ cười cực kỳ gọi đòn.

Sau khi đi được một buổi sáng, cuối cùng cũng tới Hoàng Đô trong tiếng than nhẹ của mã phu. Đạm Đài Khánh là hoàng tử, chỉ là sáng lên một chút thân phận, Thành Vệ quân liền nhường đi. Còn Triệu Vô Tà ngay cả đầu cũng chưa từng thò ra.

Xe ngựa chạy thẳng tới trước hoàng cung, ba người lúc này mới xuống xe, bởi vì có quan hệ với Triệu Vô Tà. Hòe Đài Khánh cũng không muốn bởi vì chậm trễ Triệu Vô Tà mà khiến vị tiên sư thật vất vả mới đưa tới nảy sinh ác cảm đối với mình. Ngay cả rửa mặt chải đầu cũng không có, nghiên mực đã trực tiếp mang theo Triệu Vô Tà tiến cung diện thánh.

Đại Phong quốc rất giàu có, cái này thời khắc Triệu Vô Tà tiến vào hoàng cung sẽ biết. Khắp nơi là thang bạch ngọc, ngói lưu ly hồng, tuy rằng những thứ này đối với tu chân giả không có

giá trị gì. Chẳng qua một mảnh ngói bừa bãi ở đây, chỉ sợ ra ngoài cũng khiến bách tính bình thường thoải mái vô cùng.

Bệ Ngạn Đài chúc mừng địa vị dường như rất cao, ven đường đi tới, những cấm vệ quân cùng thái giám kia không một tên nào dám cản trở hắn. Hai người đi tới, đột nhiên Triệu Vô Tà ở phía trước dừng lại. Ánh mắt hình như có cảm giác nhìn về một nơi, nơi đó so với hoàng cung còn xa xỉ xa xỉ hơn, bất quá nguyên nhân khiến Triệu Vô Tà dừng lại là vì hắn cảm ứng được dao động của linh khí, là dao động chân chính của thiên địa linh khí.

“Tiên sư, nơi đó là cung phụng điện, là chỗ các vị cung phụng tiên sư bình thường tu luyện. Đại Phong quốc tổng cộng cung phụng tám vị tiên sư, có ba vị ra ngoài, lúc này cung phụng điện có lẽ có năm vị tiên sư đại nhân.”

Nghe xong lời giải thích của nghiên mực, Triệu Vô Tà nhẹ nhàng ừ một câu, sau đó trả lời một câu: “Nếu ta đáp ứng làm cung phụng đại phong quốc của ngươi, có phải ta cũng muốn ở nơi nào a.”

Nghe được lời của Triệu Vô Tà, nghiên mực bỗng nhiên trở nên kích động, vội vàng nói: “Cái này phải xem ý nguyện của tiên sư, chỉ cần tiên sư nguyện ý làm cung phụng đại phong quốc ta, nghiên mực có thể vì tiên sư xây một tòa lầu các, thỉnh tiên sư sống không biết ý ý tiên sư như thế nào...”

Triệu Vô Tà cũng biết ý tứ của nghiên mực, tu chân giả trong quốc gia phàm nhân có địa vị cao đến dọa người, nếu như hắn thật sự đáp ứng làm cung phụng đại phong quốc. Vậy địa vị vị vị nhị hoàng tử này hiển nhiên cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, lại thêm có sự ủng hộ của hắn ta, có thể hỏi đỉnh ngôi vị hoàng đế cũng là điều hiển nhiên.

Không nói thêm gì nữa, hai người tiếp tục đi về phía trước. Dần dần xuất hiện một tòa cung điện nguy nga hùng tráng trước mặt hai người, nghiên mực Khánh Thụy trông thấy tòa cung điện này, ánh mắt hiện lên một tia nóng bỏng. Mặc dù chỉ có một điểm, nhưng vẫn bị Triệu Vô Tà phát giác được. Khóe miệng nhếch lên cười tà, Triệu Vô Tà đi theo Khánh Lương Đài vào bên trong.

Chương thứ mười lăm của Phệ Nhật trùng trùng.

“Phụ hoàng, lần này nhờ có tiên sư cứu giúp, nếu không thì thần cùng hoàng muội sẽ không trở về được a.”

Triệu Vô Tà ngồi ngay ngắn trên ghế hoa bên trong cung điện, cười thầm xem màn biểu diễn diễn ở nghiên mực, nhưng cũng không thể xem hoàn toàn như biểu diễn. Người trong hoàng thất, nhất là những hoàng tử, vì hoàng vị đều giỏi về làm bộ. Cũng vì để vị phụ hoàng kia sinh ra ác cảm với thái tử điện hạ, không thể không biểu diễn như vậy, chỗ bi thiết còn suýt chút nữa rơi lệ.

Nếu không phải Triệu Vô Tà biết nghiên mực cũng chẳng phải đèn cạn dầu thì lần đầu tiên gặp đã tin tưởng hẳn ta rồi. Nhưng nỗi đau bên cạnh hẳn ta lại hoàn toàn thay đổi, nàng ta thật sự rơi lệ, nhất là nhớ đến thứ kinh khủng mà lần ra ngoài gặp. Ví dụ như xương tay trắng của buổi sáng sớm hôm nay xuất hiện ở hậu viện khách sạn.

“Con ta oan ức, phụ hoàng nhất định sẽ điều tra rõ ràng, còn người và Vũ nhi là một cái công đạo.”

“Vị tiên sư này xưng hô thế nào?”

Thiếu niên bộ dáng Triệu Vô Tà nở rộ nụ cười rất sáng lạn, giống như một thiếu niên ngây thơ đáng yêu. Hai huynh muội đứng một bên gọi con gặp quý, hai người bọn họ đã gặp vị thiếu niên tiên sư này tâm địa độc ác, nhưng chưa từng nghĩ tới hẳn lại có nụ cười sáng lạn như thế.

“Bệ hạ, ta là người ngoài, danh hào gì đó thì không nói nữa. Người gọi ta là Vô Tà là được.”

Lúc Triệu Vô Tà nói chuyện thật đúng là một lão hoàng đế vẻ mặt vô tà, một câu cuối cùng dễ dàng ngồi ở trên cao, vui vẻ cười ha hả. Tu chân giả địa vị quá cao trước mặt phàm nhân, ngay cả hoàng đế bọn họ cũng không để vào mắt, lão nạp đài làm hoàng đế nhiều năm như vậy. Cũng chưa từng gặp qua

tiên sư hiền lành như vậy, hiện tại càng nhìn Triệu Vô Tà càng cảm thấy thân thiết a.

“Như vậy trăm sẽ đắc tội. Không biết lần này Vô Tà tiên sư có tính toán gì không, có thể ở lại cung phụng Đại Phong quốc. Trăm đại biểu thần dân Đại Phong quốc mời Vô Tà tiên sư, kính xin tâm ý trăm.”

Triệu Vô Tà sớm đã biết lão hoàng đế sẽ tới đây, nhưng trước đó đã nói xong với tiểu tử nghiên mực, hẳn không định nuốt lời. Vì vậy cũng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt nhìn lão hoàng đế một cái, sau đó lại nhìn nghiên mực ăn mừng.

“Cái này...”

“Phụ hoàng, tiên sư Vô Tà vì bảo vệ nhi thần cùng hoàng muội luân phiên ác chiến, lần này đã mệt mỏi. Cần để tiên sư đi nghỉ ngơi, không bằng việc cung phụng giao cho nhi thần xử lý đi, nhi thần nhất định sẽ làm cho tiên sư cảm nhận được thành ý trên dưới đại phong quốc của ta, đáp ứng lưu lại.”

Phù Đài Khánh nhìn Triệu Vô Tà làm, trong lòng mừng thầm, lập tức mở miệng không mất thời cơ. Lão hoàng đế kia tựa hồ cũng kinh ngạc, bất quá lập tức cười một tiếng, mắt lộ vẻ tán thành.

“Được rồi, Khánh nhi nhất định phải chào hỏi tiên sư Vô Tà thật tốt, không thể để mất thể diện Đại Phong quốc của ta.”

“Vâng, nhi thần cáo lui.”

Triều đài Khánh Chính nói xong cáo lui, Triệu Vô Tà cũng chuẩn bị đứng dậy, trong lòng nghĩ làm thế nào để hung hăng tổng tiền nghiên mực ăn mừng một phen. Kiếm đủ chỗ tốt, lúc này bên ngoài cung bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu bén nhọn.

“Thái tử điện hạ giá lâm, cầu kiến hoàng thượng.”

Hạo Đài Khánh biến sắc, trong lòng suy đoán. Triệu Vô Tà vừa đứng dậy bỗng lập tức thả trở về, vẻ mặt tìm vị đạo sĩ đi vào trong cung nhìn về phía một thanh niên.

Hai chòm râu vừa trưởng thành, khuôn mặt tuần lã, hai mắt âm trầm. Thái tử này lớn lên rất tốt, đáng tiếc lòng dạ hẹp hòi,

có khí khái đế vương nhưng không có tướng mạo đế vương. Kiếp trước Triệu Vô Tà nói thế nào cũng là đại sư phong thủy huyền học nổi danh khắp thiên hạ, một chút tướng mạo lý lẽ thì vẫn hiểu. Ở ngược lại Quan Đạm Thai mừng tiểu tử này, từ khí bốc lên giữa trán, một bộ tướng đế vương.

“Nhi thần tham kiến hoàng thượng, nghe nói nhị đệ bình an trở về, đại ca đặc biệt đến thăm.”

“Hòa nhau thôi.”

Lão hoàng đế không biết là thật hay là giả không biết, thái độ đối với vị thái tử kia tựa hồ rất bình thường.

“Còn không mau bái kiến Vô Tà Tiên Sư đại nhân.”

Lão hoàng đế lên tiếng, lúc này vị thái tử mới chú ý tới thiếu niên ngồi ngay ngắn bên cạnh, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc. Nhưng lập tức lại biến thành khiêm tốn hữu lễ, đi đến trước mặt Triệu Vô Tà rồi thi lễ.

“Tiên sư.”

Triệu Vô Tà nhin cười, dường như hẳn ta thật sự là cao nhân đắc đạo vậy, cười nhạt kêu Thái tử không cần đa lễ. Thời điểm vị thái tử này đứng dậy, khóe mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Triệu Vô Tà, giống như chỉ cần liếc qua là có thể nhìn thấu hẳn ta.

Triệu Vô Tà biểu hiện ra ngoài vẫn như vậy nhưng trong lòng hẳn ta đã sớm cười đến sôi máu. Có lẽ Thái tử đã biết vị tiên sư do hẳn ta phái ra đã xảy ra chuyện, sau khi biết tin Lam Đài Khánh Hồi Cung đã vội vã chạy trở về.

“Ồ Hoàng huynh, La Phồn tiên sư ngày thường vẫn luôn ở bên cạnh người, lần này sao...”

Triệu Vô Tà vừa nghe, Âm Đạo ngô đài mừng tiểu tử này thật thông minh. Chỉ sợ đã sớm đoán được người hạ sát thủ với hẳn là ai, cũng biết sẽ không chỉ có lần đó, khẳng định sau đó sẽ phái người trả lại. Nhưng hẳn và Tuyên Cơ Vũ có thể bình an trở về., Nhất định là vị tiên sư Triệu Vô Tà này thay hẳn giải quyết vấn đề, hôm nay vừa nhìn thấy chỗ dựa của thái tử, vị tiên sư đại nhân kia không đi theo thái tử. Liên tưởng đến sáng

sớm hôm nay nhìn thấy đoạn xương tay kia, nghiền mực đang cười thầm thì đồng thời lập tức mở miệng trao đổi thái tử.

“Cái này, hoàng đế không cần lo lắng, La Phồn tiên sư có việc đi ra. La Phồn tiên sư là đệ tử Cửu Kiếm Tiên Môn, nếu hấn xảy ra chuyện, các tiên nhân tiền bối Cửu Kiếm Tiên Môn sẽ không bỏ qua hung thủ.”

Nghe thấy lời này, vẻ mặt Triệu Vô Tà lập tức dừng lại, trầm nghĩ: Tên kia lại có sư môn, lần này gặp phải phiền toái lớn. Triệu Vô Tà lúc này có chút hối hận, không, là hối hờ rất lớn. Đang suy nghĩ đồn làm gì mà đáp ứng cái gì cung phụng ở Phong giới quý tộc này, sau khi giết người đoạt bảo thì hấn sẽ lập tức trốn xa, tránh bị kẻ thù tìm tới cửa.

Tuy rằng cho đến bây giờ, Triệu Vô Tà chỉ gặp được một người là tu chân giả, chính là người xui xẻo tối hôm qua. Chẳng qua là tu chân giả Tiên Thiên sơ kỳ, thấp nhất, ngoại trừ kiếm thuật còn có thể làm được. Bản lĩnh khác quả thực là vô cùng thâm hậu, nguyên bản Triệu Vô Tà còn tưởng hấn là tán tu, không nghĩ tới là có tu chân giả của môn phái.

“Cũng đúng, có túi trữ vật sao có thể. May mắn xử lý sạch sẽ, hấn là không lưu lại dấu vết gì.”

Triệu Vô Tà âm thầm suy nghĩ, sắc mặt khôi phục lại bình thường, thản nhiên cười nhìn phụ tử bọn họ nói chuyện với nhau với nhau là mặt ngoài cười nhưng trong lòng hấn không có tâm tư đi cảm thán Hoàng hậu vô tình, mà là đang suy nghĩ xem phải làm thế nào bây giờ.

“Đã như vậy, phụ hoàng, nhi thần liền dẫn tiên sư Vô Tà đi nghỉ ngơi.”

Bùi Đài Khánh rất nhanh đã kết thúc cùng lão hoàng đế cùng với thái hậu.

Cuối cùng hai tay nhau cùng nhau nghiền nát nhau, đọc âm thanh trò chuyện mười phần kết quả một lần.

Cuộc đối thoại của người con trai này mang theo Triệu Vô Tà bước nhanh ra khỏi hoàng cung. Trên đường đi, y như nhớ ra điều gì đó.

“Tiên sư, La Phồn tiên sư.”

Nghe nghiên mực nhắc tới La Phồn tiên sư, Triệu Vô Tà lập tức hung hăng trừng mắt liếc hắt ta một cái, thầm nghĩ nếu không phải vì bảo vệ người, bản thiếu gia sao có thể giết tên kia?, Vô duyên vô cớ chọc phải một môn phái tu chân làm kẻ địch. Triệu Vô Tà rất không phúc hậu lại đổ toàn bộ trách nhiệm lên người nghiên mực, đem chuyện mình kiếm tiền, quên sạch hết chuyện giết người đoạt bảo. Lúc này lại không nghĩ tới trong túi trấn của mình có một thanh tinh kim bảo kiếm cùng túi trữ vật của túi trữ vật ngàn năm.

Mặc dù trong lòng mắng thầm, nhưng Triệu Vô Tà không thể không đánh cho tên mập mặt sưng phù này một trận. Giờ phút này hắn còn nghĩ cách lấy đủ chỗ tốt từ trên người vị Nhi hoàng tử Đại Phong của thượng đài này.

“Không sao không sao, chắc hẳn tiểu tử kia sẽ không xuất hiện nữa, không ai tìm thấy hắn đâu. Hắc hắc...”

Hòe Đài nghe thấy lời nói của Triệu Vô Tà, trong lòng bỗng nhiên cả kinh, hắn vốn cho rằng Triệu Vô Tà chỉ là tổn thương La Phồn tiên sư bên cạnh thái tử. Nhưng không nghĩ tới ý tứ của Triệu Vô Tà lại là giết hắt ta. Hơn nữa còn hủy thi diệt tích, sạch sẽ vô cùng. Trông thấy Triệu Vô Tà vẻ mặt tươi cười sáng lạn, lại liên tưởng tới thủ đoạn tàn nhẫn của Triệu Vô Tà, Phù Đài Khánh chỉ có thể lựa chọn câm miệng không nói.

Hai người đi tới đi lui, Triệu Vô Tà bỗng cảm thấy bên hông có dị động, trong túi trấn cổ màu vàng kim kia truyền đến từng đợt chấn động. Triệu Vô Tà bất chấp bên cạnh còn có Tuyên Thai Khánh tiểu tử này, sợ đồ vật bên trong có mất, Triệu Vô Tà dùng một chương đánh bay túi trấn cổ.

Thấy túi trữ vật bên trong vẫn còn tốt ở chỗ nào, thế nhưng một trăm lẻ tám con huyết sát cô trùng bên trong lại không biết vì sao dị thường bất an, nếu như không phải có trấn cổ đại áp chế. Chỉ sợ những cột trùng này liền giương cánh bay đi, Triệu Vô Tà cùng cột trùng tâm thần tương thông, trong nháy mắt cảm thấy tâm tình sợ hãi của những cột trùng truyền tới này.

Sau khi luyện chế hoàn thành cổ trùng, tâm ý cùng chủ nhân tương thông, vốn là không có ý thức độc lập. Nhưng huyết mạch cơ bản vẫn tồn tại, cổ trùng sẽ bất an như thế, chỉ có hai cách giải thích. Một loại chính là bên cạnh Triệu Vô Tà có tu chân giả có tu vi dị thường mạnh mẽ, cơ bản không thể nào. Một loại khác chính là gần đó đồng loại cường đại, đồng loại cổ trùng tự nhiên cũng chỉ có thể là sâu bọ.

Triệu Vô Tà mí mắt vừa nhắm lại vừa mở, con mắt mặc dù giống như không có gì thay đổi nhưng lại có thêm một chút cảm giác không giống bình thường. Triệu Vô Tà nhìn quanh bốn phía xung quanh, Hoàng cung này trong mắt hắn trở nên có chút không giống.

Ánh mắt trải qua Cung phụng các ban ngày trông thấy, Triệu Vô Tà nhìn thấy năm luồng khói động trước mặt, trong màn đêm nhòe trôi. Nhìn thấy tình hình năm người cung phụng kia tu vi có mạnh có yếu, nhưng đều ở trên dưới cảnh giới Triệu Vô Tà. hoặc là La Phồn đã chết đi, thấp hơn Triệu Vô Tà một cảnh giới, hoặc là so với Triệu Vô Tà một cảnh giới.

Triệu Vô Tà rất nhanh đã dời mắt khỏi Cung phụng các, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người một tiểu thái giám đang chạy trốn. Từng luồng lực lượng vô hình truyền tới từ tay tiểu thái giám, không ngờ lại ngăn cản ánh mắt của Triệu Vô Tà., Phải biết rằng Triệu Vô Tà bởi vì trong cơ thể mình trồng Âm Dương Cổ, thân thể đã xảy ra một ít dị biến. Bản lĩnh quan khí này chính là một trong những dị biến kia, không nghĩ tới trên đời này vậy mà có thứ gì đó có thể ngăn cách thần thông Quan khí của Âm Dương Cổ.

“Tiểu thái giám kia, đứng lại...”

Triệu Vô Tà đột nhiên mở miệng, tiểu thái giám đang chạy nhanh phía trước bọn họ lập tức dừng lại, sau khi quay đầu nhìn thấy nghiến mực ăn mừng lập tức buông đồ đạc trong tay quỳ xuống.

“Tham kiến Nhị Hoàng Tử điện hạ “

Lúc này Khánh Lam Thai đã nhìn ra Triệu Vô Tà đối với tiểu thái giám kia có hứng thú, đành phải đi theo Triệu Vô Tà đến

đây. Đối với lời nói của tiểu thái giám thoáng có ân một chút, ý bảo hắn đứng lên.

“Tiên sư, đây là “

Triệu Vô Tà không thèm để ý đến câu hỏi của nghiên mực, chỉ có dùng ánh mắt như lưỡi dao sắc nhìn về vật trong tay tiểu thái giám kia. Một cái khay được phủ lên bằng vải đỏ, bên trong đang lấy ra một cái gì đó, không biết là nằm trong đó như thế nào.

“Bên trong là cái gì”

Đạm Đài Khánh hỏi, tiểu thái giám kia kỳ quái nhìn Triệu Vô Tà một cái, vội vàng trở về.

“Bẩm Nhị Hoàng Tử điện hạ, đây là lễ vật một nước nhỏ hiến cho bệ hạ. Nghe nói là một món dị bảo, đặt trong phòng, muỗi tránh bò, mùi thơm tỏa khắp phòng.”

“A...”

“Chẳng lẽ là “

Triệu Vô Tà sau khi nghe thấy tiểu thái giám nói gì đó, con mắt bỗng nhiên trợn to, trong lòng thầm nghĩ. Động tác trên tay không chậm chút nào, chậm rãi mở ra tấm vải đỏ kia, đồ vật bên trong xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà. Đó là một khối bảo thạch màu hổ phách, lớn cỡ ngón tay cái, tỏa ra một mùi thơm lạ lùng. Trong mắt Triệu Vô Tà lộ ra vẻ mừng như điên không che giấu được sự vui mừng, hai mắt trợn to.

Cố gắng ổn định tâm tình kích động, che giấu thần sắc mừng như điên, Triệu Vô Tà tận lực bình tĩnh nói: “Thứ này ta muốn.”

Triệu Vô Tà nói xong nhìn nghiên mực Khánh, khiến trong lòng hắn ta cảm thấy sợ hãi. Tựa hồ nhớ tới thủ đoạn tàn nhẫn của Triệu Vô Tà, trong lòng nghiên mực cũng không coi thứ này ra gì, nhanh chóng đáp ứng.

“Nhưng mà, Nhị Hoàng Tử điện hạ...”

“Lớn mật, vị này chính là tiên sư ta mời về, phụ hoàng muốn ta hảo hảo chiêu đãi tiên sư đại nhân. Không thể chậm trễ, nếu

tiên sư có hứng thú đối với vật này, vật ấy tự nhiên chính là tiên sư. Không lẽ ngươi còn dị nghị, hừ.”

Yến Đài Khánh làm Nhị hoàng tử, nổi giận vẫn rất có uy nghiêm, tiểu thái giám bị hù dọa kia cũng không dám nói. Triệu Vô Tà trong lòng khát vọng dị thường, cũng không khách khí với hắn mà trực tiếp chụp lấy. Khối đá quý kia liền vào trong tay hắn, cổ tay vung lên, đá quý lập tức biến mất.

Được vào bảo thạch, tảng đá lớn trong lòng Triệu Vô Tà mới buông xuống, trên mặt nở rộ ra hào quang trước nay chưa từng có. Nhìn sự ngạc nhiên trên nghiêng mực, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một ý niệm, “Hược thạch kia tựa hồ không phải là phàm vật...”

Nếu Triệu Vô Tà biết suy nghĩ trong lòng Phù Đài, nhất định sẽ cười ha hả ba tiếng, sau đó lớn tiếng nói: Đương nhiên không phải là vật phàm, đó chính là trứng Phệ Nhật Trùng đấy. Còn chưa kịp ấp trứng Phệ Nhật Trùng, trời ạ, phát tài rồi. Thật sự phát tài rồi, ha ha.

Chương 16 bổ sung tinh huyết.

Mang thai Khánh Tam hai ba tiếng quát lui tiểu thái giám kia, sừng sốt từ trong tay hấn đoạt lấy viên bảo thạch màu hổ phách, đưa cho Triệu Vô Tà. Cũng không hỏi Triệu Vô Tà vì sao đột nhiên phát hiện viên bảo thạch kia, lại vì sao muốn. Hấn tương đối thông minh, không muốn làm khó Triệu Vô Tà, chỉ muốn giao hảo.

Triệu Vô Tà không muốn đi cung phụng các, bởi vậy mới lấy được bảo vật, không muốn gặp mấy tên tu chân giả cấp thấp. Lúc này Triệu Vô Tà hấn đã hiểu ra, phạm nhân ở thế tục tu chân giả đều là những tu chân giả cấp thấp. Hoặc là một số tán tu thuộc môn phái không môn không phái, hoặc là đệ tử của vài tiểu môn tiểu phái đi ra để lịch lãm.

Về phần những đại phái tu chân chính, cho dù phái đệ tử ra ngoài lịch lãm cũng phải đi tới thâm sơn đại trạch, địa vực nguy hiểm. Như vậy mới có thể tiếp xúc những sự vật rất hung hiểm kia, tu vi mới có thể tăng vọt. Triệu Vô Tà sau khi bình tĩnh suy nghĩ lại, quyết định trước tiên ở đại phong quốc này vài năm, trước tiên đem tu vi tăng lên. Thuận tiện đem tu chân giới của thế giới này làm rõ, ít nhất cũng minh bạch thực lực những gì.

Triều đài cũng không biết trong lòng Triệu Vô Tà đối với việc Triệu Vô Tà nói ra ngoài đêm nay ở trong cung điện của hấn, nghiên mực mừng rỡ quá đổi. Điều này chứng tỏ vị tiên sư Triệu Vô Tà này đã tiếp nhận khánh đài, ít nhất giúp cho Đại Phong quốc tăng thêm công lao cho một vị tiên sư cung phụng cường đại cũng ghi lại, mà vị tiên sư này thân cận nghiên mực hấn ta ăn mừng.

Tiệc mừng trên nghiên mực rất nhiệt tình an bài tốt tất cả cho Triệu Vô Tà, biết người tu hành đều vui vẻ thanh tịnh, đặc biệt tìm một cái trang viên đơn độc trong cung điện của mình. Sai khai tất cả cung nữ và thái giám, để Triệu Vô Tà vào ở.

“Tiểu tử này rất thông minh, hắc hắc cũng được, hôm nay thừa nhận tiểu tử này, mấy ngày nữa tìm một cơ hội cho hấn chút

chỗ tốt.”

Triệu Vô Tà tuy đã là tu chân giới, nhưng thật ra chỉ là một con gà trống, nếu để hắn nói ra lời thừa tình, nhất định là được lợi ích to lớn, chính là viên bảo thạch hồ phách đoạt từ trong tay tiểu thái giám trong cung hôm nay.

Cẩn thận từng li từng tí lấy ra viên bảo thạch hồ phách từ trong lòng, hai mắt Triệu Vô Tà chăm chú nhìn nó, giống như nó là tình nhân của hắn vậy. Hai ngón tay vuốt ve ở trên viên bảo thạch quả thực rất muốn chết. Trong miệng bắt đầu lẩm bẩm: “Phệ Nhật Trùng trứng a, thế giới này lại có trứng Phệ Nhật Trùng.”

Phệ Nhật Trùng nở trong miệng Triệu Vô Tà chính là vật từ trong cổ kinh hắn biết đến, thời thượng cổ tu chân phồn thịnh. Khắp nơi đều là loại tu sĩ thần thông quảng đại, tự nhiên cũng xuất hiện rất nhiều đại yêu., Cự Ma, mà khi đó người nuôi cổ lại không nhiều, hơn nữa đều rất thần bí, không bị thế nhân biết. Thế nhưng những cổ trùng lợi hại kia đã từng khiến cho toàn bộ Tu Chân giới suýt chút nữa bị diệt sạch, cho nên thanh danh người nuôi cổ không nổi, nhưng những cổ trùng lợi hại kia lại được mọi người biết đến.

Phệ Nhật Trùng, thượng cổ yêu trùng, chính là một loại độc trùng khủng bố sau khi đất gặp Thái Dương Chân Hỏa nảy sinh. Con trùng này toàn thân cứng rắn như huyền thiết, không sợ bất cứ hỏa diễm nào, trong miệng còn có thể phun ra Phệ Nhật Độc Viêm có cấp bậc tương đương Thái Dương Chân Hỏa. Thiện thực, bụng tuy nhỏ, khẩu vị lại có thể so với Thao Thiết. Đã từng ở tu chân giới địa cầu gây ra đại nạn, bất quá con trùng này muốn xuất thế, điều kiện quá nhiều. Không phải đại cơ duyên không thể được.

Triệu Vô Tà vuốt ve trứng côn trùng, tâm tình từ từ bình tĩnh lại. Trong lòng suy nghĩ: Nếu như thế giới này có trứng Phệ Nhật trùng, nói cách khác độc khác cũng sẽ có. Ví dụ như Kim Tầm sáu cánh kinh khủng hơn Cửu Sí Thiên Cương.

Những độc trùng thời thượng cổ kia mỗi một con đều là tồn tại ghê gớm, ngay cả người có đại thần thông cũng không dám tùy tiện trêu chọc. Nhưng những độc trùng kia mặc dù lợi hại,

nhưng bị Tiên Thiên giới hạn, không thể hóa hình. Thậm chí linh trí đều thấp đến đáng thương, vì thế liền có dưỡng cổ nhân, thao túng độc trùng cho bản thân sử dụng.

Kiếp trước khi Triệu Vô Tà đang ở địa cầu, người biết nuôi cổ chính là một ít đầu sư còn sống ở Nam Dương. Người của Miêu Cương còn đỡ một chút, nói thế nào cũng là đời sau của tộc nhân sau khi Xi Vưu chiến bại, đương nhiên là thông hiểu một chút cổ kinh. Còn về phần những người đầu hàng sư, theo Triệu Vô Tà, căn bản chính là được một chút da lông. Không xứng với danh hiệu người nuôi dưỡng cổ.

“Thế giới này linh khí dồi dào, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, muốn tiêu dao tự tại giữa thiên địa. Chỉ sợ không dễ dàng như vậy, đây chính là gốc rễ để an thân lập mệnh.”

Ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn vào viên bảo thạch hồ phách trong tay, trong quang mang màu hồ phách có một điểm đoạt nhân nhãn màu vàng. Điều kiện Phệ Nhật Trùng hình thành rất khó, độc hỏa trong lòng đất rất khó gặp phải thái dương chân hỏa, cho dù gặp phải, trong nháy mắt Phệ Nhật Trùng nảy sinh cũng có thể bị hai luồng hỏa diễm vô cùng khủng bố đốt thành tro tàn. Cho nên Phệ Nhật Trùng một khi ra đời, nó sẽ lập tức đẻ trứng, sau đó mới có thể chạy trốn.

Mặc kệ mẫu thân có thể chạy thoát được hay không, trứng Phệ Nhật Trùng cũng sẽ biến thành một viên đá quý hồ phách, theo nham thạch nóng chảy phun ra. Nghĩ đến viên đá dưới tay Triệu Vô Tà chính là như thế, dưới cơ duyên xảo hợp bị quốc vương tiểu quốc kia hiến cho đất nước đại phong. Cuối cùng rơi vào trong tay tên Triệu Vô Tà này.

“Vậy thì thử một chút.”

Triệu Vô Tà đem cổ kinh trong đầu lật qua lật lại, cuối cùng xác định trứng trùng trong tay không có vấn đề gì, chính là trứng Phệ Nhật trùng. Về mặt không khỏi xuất hiện một tia kích động, lúc này tu vi của hắn là bậc khí trung kỳ, nếu như áp nổ con Phệ Nhật trùng này, chiến lực chỉ sợ lập tức tăng vọt đến Hóa Thần kỳ, cũng khó trách, uy lực của Phệ Nhật Trùng quả thật rất khủng bố.

Giấu đá quý của trứng côn trùng lẳng lẳng nằm ở lòng bàn tay Triệu Vô Tà, từng làn hương kỳ lạ từ phía trên tán phát ra, tràn ngập khí tức Phệ Nhật Trùng. Theo như lời tiểu thái giám kia nói, chính là cỗ khí tức này đã khiến những con kiến muỗi kia không dám tới gần.

Đôi mắt đỏ au nhìn chăm chăm vào viên bảo thạch trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn diễm lệ đỏ ửng chậm rãi bò lên trên, giống như những người trước khi chết đang hồi quang phản chiếu. Không chỉ như thế, không biết vì sao bàn tay Triệu Vô Tà cũng trở nên đỏ bừng, tựa như khối sắt đỏ thẫm, hình tượng lúc này của Triệu Vô Tà có chút dọa người.

Chẳng qua Triệu Vô Tà không rảnh quản những thứ này, lúc này đang trong lúc nguy cấp, tinh khí thần tập trung một cách dị thường. Rốt cục dưới sự áp bách từ tâm thần của Triệu Vô Tà, năm giọt máu đỏ thẫm chậm rãi từ năm ngón tay của Triệu Vô Tà tràn ra. Sau đó thuận theo đốt ngón tay hạ xuống, chảy vào lòng bàn tay.

“Máu ngũ tâm, tâm hỏa thiêu ma xá.”

Triệu Vô Tà nhẫn nhịn cơn đau từ ngực truyền đến, lớn tiếng quát, năm giọt máu đã tụ tập một chỗ lập tức sôi trào lên, sau đó chậm rãi bị hút vào trong bảo thạch kia, cuối cùng không có động tĩnh, đá quý màu hổ phách trừ có thêm một chút màu đỏ, không có bất cứ biến hóa nào khác.

Chậm rãi nhắm mắt lại, Triệu Vô Tà cảm nhận động tĩnh của trứng côn trùng bên trong. Năm giọt máu kia sau khi tiến vào trong đó, bên trong dường như có thêm một cái miệng nhỏ, chỉ hút vào một hơi, năm giọt huyết dịch đỏ thẫm sôi trào liền biến mất. Bên trong cũng chìm vào trong yên lặng giống như không có gì phát sinh.

Triệu Vô Tà nhếch miệng cười, “Thành công”

“Aiz, gần đây thật đúng là lưu niên bất lợi, hao tổn tinh huyết còn chưa bổ sung trở về. Lần này lại mất năm giọt tâm huyết, không được, tìm cơ hội bồi bổ cho tốt.”

Mặc dù Triệu Vô Tà nói đau lòng, nhưng vẻ mặt đắc ý của hắn lại không nhìn ra chút nào. Quả thật, so với Phệ Nhật Trùng

kinh khủng, năm giọt tâm huyết cũng không tính là gì. Dựa theo phương pháp dưỡng cổ trong cổ kinh, Triệu Vô Tà dùng năm giọt tâm huyết để cho Phệ Nhật Trùng đang ngủ say, thức tỉnh nó.

Nói cách khác, ngay khi Phệ Nhật Trùng tỉnh lại đã đánh án ký tâm huyết của Triệu Vô Tà vào lúc Phệ Nhật Trùng phá đá mà ra, Triệu Vô Tà lại cho nó ăn một giọt tâm huyết, Phệ Nhật Trùng chính là của Triệu Vô Tà rồi. Tâm thần tương thông, Phệ Nhật Trùng chính là Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà chính là Phệ Nhật Trùng, sử dụng dễ dàng như sử dụng cánh tay của mình.

“Chỉ cần tìm một chỗ núi lửa, để cho trứng trùng hấp thu hỏa diễm tinh hoa, liền có thể ấp trứng. Hắc hắc.”

Triệu Vô Tà cười vô cùng vui vẻ, trong miệng huýt một cái, vô thanh vô tức từ bên ngoài bay vào hơn mười cổ trùng huyết hồng dữ tợn. Chính là do Huyết Sát Cổ do đám ma cà rồng chuyển thành, luyện hóa trứng Phệ Nhật Trùng vào thời khắc sinh tử quan đầu này, Triệu Vô Tà làm sao lại không phòng bị. Sớm đã thả cổ trùng ra, phức tạp cảnh giới.

Mãnh lực vô túi trấn cổ bên hông, để cổ trùng tiến vào bên trong, truyền cho một trăm lẻ tám con cổ trùng một sợi thần niệm trấn an. Chúng nó cấp bậc quá thấp, hoàn toàn không thể so sánh với Phệ Nhật Trùng., Cho dù là trứng trùng cũng vậy, cảm nhận được khí tức Phệ Nhật Trùng bên người, trong huyết mạch những cổ trùng này bắt đầu bất an, có xu thế bạo động. Triệu Vô Tà bây giờ luyện hóa Phệ Nhật Trùng, tự nhiên cũng có thể đem khí tức của nó thu lại, một trăm lẻ tám con Huyết Sát Cổ Trùng nháy mắt trở nên an tĩnh.

Ngày hôm sau, Triệu Vô Tà tỉnh lại từ trong tu luyện. Thấy nghiên mực đã chuẩn bị từ sớm, sau đó còn có một đám tiểu thái giám đi theo, không hiểu nghiên mực ăn mừng là có ý gì. Nhưng Triệu Vô Tà cứ để bọn họ vào, về mặt Khánh Khánh lấy lòng để bọn tiểu thái giám mang những cái rương kia vào.

Triệu Vô Tà vẻ mặt tươi cười mở rương ra, sau khi nhìn thấy đồ vật bên trong, ở chỗ sâu trong ánh mắt hiện lên vẻ vui

mừng. Chẳng qua trên mặt hắn vẫn lộ dáng vẻ không bi không hi.

“Vô tà tiên sư, những thứ này chính là dược liệu ta đặc biệt chọn lựa từ trong quốc khố cho tiên sư, chính là thiên tài địa bảo trân quý nhất Đại Phong quốc ta. Xin tiên sư vui lòng nhận cho.”

Hòe Đài Khánh nhìn không thấy biểu cảm của mình, nếu không nhất định sẽ biết cái gì gọi là nịnh nọt. Trên mặt đều là nịnh nọt, nghiên mực cũng là bất đắc dĩ, hắn có thể không chuẩn bị tốt Triệu Vô Tà là đại thần hắn mời về, là chỗ dựa hắn về sau đoạt vị, có thể không tiếp đãi tốt sao.

Huống hồ bản lĩnh của Triệu Vô Tà cũng làm hắn kinh hãi, không nói hai ba lượt đã có thể thu thập những cao thủ nhất lưu, kể cả là từ lời nói của thái tử tối hôm qua cũng có thể suy đoán ra được. Không ngờ tên Triệu Vô Tà này lại giết chết tiên sư được Thái tử cung phụng một mực bí mật, chỉ cần nghĩ tới gương mặt của thiếu niên Triệu Vô Tà thì hắn ta đã có thủ đoạn có thể so với ác ma rồi. Tâm trạng của Yến Khánh Khánh vừa sợ lại vừa vui mừng, nếu như lúc trước không gặp phải.

“Nhị Hoàng Tử có lòng, bốn tọa sẽ không khách khí. Chẳng qua được điện hạ coi trọng, không tà cũng không dễ uống.

Lần này hai là rồi rắm chia sẻ li bì rồi.

Như thế thì việc ngày khác không tà truyền thụ cho điện hạ một ít phương pháp trường thọ, sống qua hai trăm năm cũng không thành vấn đề.”

Triệu Vô Tà đã nghĩ kỹ những lời này. Sau khi tiến cung, hắn ta dùng thần thức quét khắp toàn bộ Hoàng cung, không ngờ lại phát hiện không có một tên phạm nhân cảnh giới Tiên Thiên nào. Điều này khiến Triệu Vô Tà rất im lặng., Rõ ràng linh khí tràn đầy như thế, những người phạm tội này lại không cách nào đột phá cảnh giới Tiên Thiên. Nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt đến Hậu Thiên Đại Đỉnh phong. Điều này cũng làm cho Triệu Vô Tà hiểu được vì sao người tu chân ở thế tục địa

vị cao như thế, tu chân giả cấp thấp lại được tôn sùng làm tiên sư.

Quả nhiên, nghiên mực Khánh Khánh Khánh nghe Triệu Vô Tà nói, lập tức kích động một trận, vội vàng quỳ xuống, trong miệng liên tục nói: “Đa tạ tiên sư, nghiên mực chúc mừng vô cùng cảm kích.”

Triệu Vô Tà sờ sờ râu không tồn tại, trong lòng cười ngã trời, tùy tiện nói hai câu đã đổi lấy thiên đại chỗ tốt. Thật sự là quá sung sướng, ý của Triệu Vô Tà là tiện tay giúp Huyền Thai đã thông hai mạch Nhâm Đốc để câu thông Thiên Địa chi môn. Để cho hắn tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, sống qua hai trăm năm cũng không có vấn đề gì.

Sau khi để nghiên mực ăn mừng, con mắt Triệu Vô Tà tròn tròn nhìn được liệu trong rương.

“Bách năm Hà Thủ Ô, ngàn năm Nhân Sâm, a, đây là năm trăm năm tuổi a ha ha, lại là một gốc cây ngàn năm tuổi.”

Triệu Vô Tà sẽ thất thố như vậy, bởi vì lúc ở địa cầu, cái gọi là phát triển khoa học. Hoàn cảnh ô nhiễm nghiêm trọng, làm cho linh khí của địa cầu xói mòn nghiêm trọng, hơn nữa chém loạn phạt loạn. Địa cầu muốn nhìn thấy được tài nhiều năm so với lên trời còn khó hơn, đừng nói ngàn năm, cho dù là mấy chục năm, cũng khó có thể nhìn thấy.

Qua hồi lâu, Triệu Vô Tà mới có chút tỉnh táo, nhớ tới mình còn là một Tu Chân giả. Đám dược tài này tuy rằng trân quý, nhưng đối với hắn tác dụng đã không còn rõ ràng nữa, chỉ là như thế mà thôi. Vẫn là hữu dụng, vừa vặn bổ sung hao tổn tinh huyết.

Thò tay lấy mười gốc nhân sâm ngàn năm trong rương ra, Triệu Vô Tà vỗ vỗ Trần Cổ Đại bên hông, thả cổ trùng bên trong ra. Sau khi những cổ trùng kia đi ra, thấy được phần đông dược liệu trước mặt, nhận được tâm niệm của Triệu Vô Tà. Gã lập tức nhào tới, bắt đầu nuốt những dược liệu kia.

Không chỉ Triệu Vô Tà, tinh huyết một trăm lẻ tám con Huyết Sát Cổ Trùng cũng hao tổn nghiêm trọng, Triệu Vô Tà đành phải để chúng bồi bổ một phen. Tuy Huyết Sát Cổ Trùng cũng

không thích những dược liệu này, chúng nó thích máu thịt của máu tươi của súc vật yêu thú nhân loại hơn.

Mặc kệ những thứ khác, Triệu Vô Tà nuốt hết mười gốc nhân sâm, ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu bổ sung tinh huyết.

Ma Tung thứ mười bảy trên chiến trường.

Cuộc sống mấy ngày nay của Triệu Vô Tà rất thoải mái, Hòe Thai Khánh biết vị tiên sư đại nhân Thái tử điện hạ kia bị hấn giết, tự nhiên cho rằng thực lực của Triệu Vô Tà rất mạnh mẽ. Thêm vào bộ dạng hấn ta lại như thiếu niên, đương nhiên cho rằng Triệu Vô Tà đến từ một đại phái tu chân, cũng không sợ Cửu kiếm tiên môn kia đến trả thù. Cho nên, Triệu Vô Tà hầu hạ trên nghiên mực thoải mái, muốn cái gì thì có cái đó.

Triệu Vô Tà nằm trên giường trải tơ lụa đẹp dễ hơn, hai mắt híp lại, hưởng thụ sự hầu hạ của cung nữ bên cạnh. Thằng nhãi này dường như rất thích ứng cuộc sống xa xỉ trong hoàng cung, đối với lời chúc mừng của nghiên mực là không từ chối.

Đến buổi tối, Triệu Vô Tà đang híp mắt bỗng nhiên biến sắc, mở miệng đuổi cung nữ bên cạnh đi. Đợi tất cả cung nữ đều ra ngoài, Triệu Vô Tà vỗ túi trần cổ bên hông, một tiếng vù vù rất nhỏ vang lên. Hơn mười con cỏ trùng màu đỏ bay ra., Mỗi người tìm một nơi hạ xuống, có kẻ ở bên ngoài phòng, có kẻ ở ngay bên trong phòng. Là đang cảnh giới cho Triệu Vô Tà, lúc này trên mặt hấn đã không còn biểu tình, mặt hấn hiện lên vẻ, bắt đầu tu luyện.

Tuy mỗi ngày đều sống vô cùng xa xỉ, nhưng Triệu Vô Tà vừa đến buổi tối liền bắt đầu tu luyện, ngược lại là một ngày cũng không có hạ xuống. Kỳ thật không phải Triệu Vô Tà không muốn tu luyện, mà là hôm nay Xi Vưu Quyết tiến vào bình cảnh đầu tiên, muốn đột phá cần thời gian tích lũy. Hoặc là chính là bí pháp hoặc độn phải cơ duyên gì đó, cơ duyên liên không có, bí pháp Triệu Vô Tà hôm qua cũng đã thi triển.

Tu luyện nửa ngày, Triệu Vô Tà cảm giác khí tức trong cơ thể vẫn như vậy, rất khó tiến thêm một bước. Khóe miệng hấn nhếch lên ý cười, Triệu Vô Tà bắt đầu không lo lắng chút nào, thế giới này và địa cầu cổ đại không khác nhau lắm. Càng kỳ diệu hơn chính là, nơi này linh khí tràn đầy, hơn nữa còn rất nhiều người, quốc gia rất nhiều. Đây quả thực chính là nơi

Triệu Vô Tà muốn nhất, không cách nào không ai quản, tung hoành tiêu dao trần thế.

Hôm qua, Đại Phong quốc cùng một quốc gia bên cạnh bạo phát tranh chấp, hai nước đàm phán không vui mà tán. Tình huống như vậy, chỉ cần một kết quả, đó chính là kẻ ra chiến tranh. Đối với điều này Triệu Vô Tà hai tay giơ chân tán thành, nhất là thời điểm tướng lĩnh lĩnh lĩnh binh tới nghiên mực chúc mừng, đầu óc xấu xa của Triệu Vô Tà đã dùng tới.

“Nhị Hoàng Tử, sắp xuất chinh rồi, mời mang theo túi Tĩnh Tâm Hương của tiêu đạo, bảo vệ tính mạng người không có gì đáng ngại”

Triệu Vô Tà cười tủm tỉm đưa túi thơm trong tay cho nghiên mực chúc mừng, cũng không nghĩ tới việc một đại nam nhân đưa túi hương cho một nam nhân khác sẽ ghê tởm đến cỡ nào. Nhưng nghiên mực thì không nghĩ nhiều như vậy, vẻ mặt lập tức vui vẻ, vội vàng nhận lấy túi thơm. Cẩn thận cất vào trong ngực, trong miệng còn lớn tiếng cảm ơn ân đức của Triệu Vô Tà. Thái giám trong phủ đã dặn dò thị hậu Triệu Vô Tà phải thật tốt, không được chậm trễ.

“Lúc này có lẽ cũng sắp đến rồi, hắc hắc “

Triệu Vô Tà định chỉ tu luyện mở mắt, thì thảo lắm bầm. Sau khi hắn ta nói xong lập tức tiến vào một loại cảnh giới huyền ảo, tựa hồ như thần du thiên ngoại. Thân thể không nhúc nhích, ngay cả hô hấp cũng biến thành như có như không. Tâm thần phiêu đảng, đi đến biên cảnh Đại Phong quốc.

Lệ Ly thành, chính là nơi giao giới giữa Đại Phong quốc và biên giới Tiểu Thành, hôm nay đại quân một đường mới từ kinh sư tới thành này. Chính là do đại quân Quân Thượng Đài điện hạ Nhị Hoàng tử Khánh Khánh tự mình dẫn binh, sau khi đàm phán vỡ tan, sẽ cùng nước láng giềng bắt đầu tiến hành chiến tranh. Năm tay ai lớn, liền nghe theo người đó.

Lúc này là buổi tối nghiên mực đi một ngày đường chúc mừng sớm nghỉ ngơi, đã đổi một thân quần áo thoải mái, ngủ trong hành cung thành chủ chuyên môn chuẩn bị.

Vốn dĩ sau khi cho phép lui lại, bên trong phòng ngủ trên nghiên mực hắc là chỉ có tiếng hô hấp của hắc, nhưng lúc này lại có thêm một chút âm thanh dị động. Dường như lúc vỗ cánh, lại tựa hồ như là âm thanh của thứ gì đó phá vỡ mà ra, tóm lại cực kỳ quái dị, làm cho người ta có cảm giác sờn hết cả gai ốc.

Bỗng nhiên, trước ngực nghiên mực có một vật gì đó nâng lên, sau đó chỉ thấy nơi đó vô thanh vô tức bay ra hơn mười con sâu huyết hồng. Toàn thân huyết hồng, cái miệng thật dài dính hình dáng quái dị, cả người tầng tầng lớp lớp giáp trụ. Con sâu này bộ dạng dọa người, ở đêm hôm khuya lại càng dọa người.

Kỳ quái chính là, dưới thân mỗi một con côn trùng đều cầm một viên ngọc châu rất nhỏ, trong suốt sáng long lanh. Hiển nhiên là hàng thượng đẳng, xác suất xuất hiện hàng ngọc ở trong dân gian này cũng không cao, hiển nhiên là vật của cung đình. Sau khi toàn bộ những con côn trùng kia bay ra, đều im hơi lặng tiếng bay ra ngoài phòng.

Xem số lượng, tròn mười tám con, vô thanh vô tức bay ra ngoài thành. Tốc độ của những con côn trùng này quá nhanh, vừa ra khỏi gian phòng nghiên mực ăn mừng, quả thực nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã biến mất vô tung. Mượn sự yểm hộ của bóng đêm, không ai có thể phát hiện ra những con côn trùng đột nhiên xuất hiện này.

Bên trong hoàng cung Kinh Sư của Đại Phong quốc, Triệu Vô Tà đang ngồi xếp bằng trên giường, trên mặt lộ ra nụ cười âm hiểm, dường như có âm mưu quỷ kế gì đó đã thực hiện được.

Mười tám con sâu màu đỏ như máu mang theo mười tám viên ngọc châu thượng đẳng bay ra ngoài thành, tốc độ của chúng quá nhanh, một lát sau đã tới. Một con sâu ở đầu lĩnh không giống đám sâu khác, ở ngoài thành nhìn xung quanh một chút, cuối cùng chui xuống dưới. Con côn trùng phía sau nó rất nghe lời đi theo.

Bên ngoài thành Côn Bằng là một bình nguyên, rất thích hợp với chiến tranh của hai nước. Mặc dù hai nước đàm phán rất bất hòa, nhưng địa phương chọn chiến tranh thì lại giống nhau

như đúc. Ở bên kia của bình nguyên, từng bóng đen như rừng đứng, nhìn qua có cảm giác vô biên vô hạn.

Ánh mắt con côn trùng cảm đầu sáng ngời, dường như đang nghĩ đến điều gì đó rất là hưng phấn, nếu bên kia không có gì bất ngờ thì chính là quân đội nước láng giềng của Đại Phong quốc, nghiên mực hả mừng nếu đã đến, đối thủ dĩ nhiên cũng đã đến.

“Phân phạt “

Trên thân côn trùng đầu lĩnh hiện lên một đạo quang mang đỏ sậm, sau đó mười bảy con còn lại đều hiện lên quang mang, tán ra tứ tán. Bóng đêm mờ lung, rất nhanh che phủ mười bảy con côn trùng kia.

Hai cái chân nhỏ chậm rãi buông ra, viên ngọc châu óng ánh liền rớt xuống, chuyện kỳ quái phát sinh. Trên đại bình nguyên đều là một ít cây cỏ nhỏ thực vật, đất đai đó cũng coi như kiên cố, nhưng sau khi viên ngọc châu kia rơi trên mặt đất, dĩ nhiên như là thủy nhũ hòa hợp, ngọc châu hoàn toàn dung nhập trong đất đai, sau đó chậm rãi trầm xuống.

Mười bảy chỗ trên bình nguyên, lại phát sinh chuyện giống như vậy, mười tám viên ngọc châu cuối cùng toàn bộ chìm vào trong đất đai của Đại Bình Nguyên. Làm xong những thứ này, mười tám con sâu đỏ như máu phân phát một phát tập hợp lại một chỗ, sau đó chột bay về, cuối cùng trở về hành cung nghiên mực, chui vào trong ngực hắn.

Trong vòng nửa canh giờ, quá trình phức tạp đã kết thúc, tốc độ của những con trùng kia nhanh kinh người. Ai cũng không phát hiện được một màn quỷ dị này, trên bình nguyên rộng lớn lại có thêm mười tám viên ngọc châu óng ánh.

Chậm rãi mở mắt, Triệu Vô Tà cười tà, nói: “Nhị hoàng tử điện hạ, tại hạ không có lừa ngài a, mười tám con Huyết Sát Cỏ kia, hắn là đủ đảm bảo người bình an, bắt quá hồi báo thôi. Hắc hắc.”

Triệu Vô Tà lúc nào cũng quên mất mình là bộ dáng thiếu niên, luôn làm ra hành động khiến người ta phát lạnh đó là một bộ dạng thiếu niên nhưng lại như ma đạo đại hung. Như vậy

xem ra càng thêm đáng sợ. May mắn lúc này là nửa đêm, cũng không có ai trông thấy.

Nhìn xuống canh giờ, Triệu Vô Tà lấy đá quý hồ phách trước ngực ra, để ở lòng bàn tay. Lần này không có lấy máu nữa, mà là đem tinh thần của mình chìm vào trong đó, trao đổi với sinh linh nho nhỏ kia. Tâm thần lực là lực lượng cuồng bạo nhất cũng là lực lượng ôn hòa nhất, Triệu Vô Tà giống như mẫu thân dịu dàng, cẩn thận nói chuyện với sinh linh trong đá quý.

Chỉ đánh hạ lạc ấn tinh huyết còn chưa đủ, Triệu Vô Tà còn muốn Phệ Nhật Trùng chưa phá đá mà ra trên người hắn để lại dấu ấn tinh thần của hắn, chỉ đợi Phệ Nhật Trùng ra đời. Triệu Vô Tà hoàn toàn có năng lực xóa bỏ hoàn toàn linh trí của nó, sau đó mình chiếm cứ thân thể Phệ Nhật Trùng, luyện hóa nó thành nguyên thần thứ hai, biến thân ngoại hóa thân thể.

Triệu Vô Tà khi có được trứng côn trùng, đánh chủ ý chính là luyện hóa Phệ Nhật trùng thành hóa thân ngoại hóa thân của mình. Phải biết rằng Phệ Nhật trùng chính là thiên địa sinh ra, tuân theo tinh hoa lửa cường đại giữa hai đại thiên địa, hung tính khó thuần. Vốn là vì giết chóc mà sinh ra độc trùng., Không phải dễ thuần hóa như vậy. Tuy năng lực cổ kinh thông thiên triệt địa, hoàn toàn có thể thuần hóa nó, nhưng thực lực của Triệu Vô Tà lúc này quá mức nhỏ yếu. Hắn cần một thân ngoại hóa thân cường đại, Phệ Nhật Trùng chính là lựa chọn tốt nhất.

Không đề cập tới Triệu Vô Tà lòng dạ hiểm ác, đến sáng sớm hôm sau.

Bên ngoài thành Côn Bằng, từng đợt tiếng trống như núi kêu biển gầm truyền đến, hai quân đối trận. Mười vạn đại quân của Đại Phong quốc, đối thủ cũng là mười vạn đại quân, xem quân đội hai nước dường như ngang nhau.

“Giết “

“Giết “

Chủ soái hai phe đồng thời hung hăng vung lệnh kỳ trong tay, lập tức hai đạo nhân triều cực lớn bất chấp tất cả va chạm vào nhau, sau đó bắt đầu chém giết thảm liệt. Trên chiến trường,

có đôi khi không phân rõ ai là ai, những binh sĩ đỏ mắt rất dễ dàng bắt đầu tự giết lẫn nhau. Máu me bão táp, đáng giá đứt tay bay tứ tung, khắp nơi vang lên tiếng kêu giết, không có tiếng kim loại thu binh khí truyền đến, các binh sĩ sẽ không ngừng lại.

Rất nhanh, thi thể trên đại bình nguyên bắt đầu chồng chất, hai mươi vạn đại quân va chạm vào nhau. Tựa hồ ngay cả hai phương chủ soái cũng bị loại khí tức giết chóc tanh máu trên chiến trường này lây nhiễm, vậy mà phóng ngựa về phía trước, giết ngay tại giữa chiến trường. Chủ soái hai phe đều như thế, càng không nói đến những binh sĩ khác.

Vì vậy hẳn ở ngoài thành Ly Ly, đang tiến hành chiến tranh vô cùng thảm khốc, mạng người ở đây hoàn toàn không đáng giá. Một giây trước còn rất tốt, không biết từ lúc nào một đao sáng ngời mang theo máu tươi đã đâm vào từ phía sau lưng, lúc này tính mạng đã kết thúc. Có lẽ sau một khắc nữa người sẽ bị người ta giết chết.

Chiến tranh, mặc kệ ở đâu cũng là giống như máy xay thịt. Trận chiến này giết đến trời đất mịt mù, mãi tới buổi tối, chủ soái hai phe kiệt lực mới thu binh về thành.

Mười vạn mạng người, mười vạn thi thể, nằm lại trên bình nguyên rộng lớn này.

Xa kinh sư Đại Phong quốc, Triệu Vô Tà ngồi ngay ngắn trên giường, trên mặt lóng lánh hào quang hưng phấn.

“Mười vạn a, ha ha ha. Động thủ mau đi, nhân lúc hồn phách còn chưa chuyển hóa thành chiến hồn nếu không đến lúc đó khó rồi. Xin lỗi các vị, Triệu gia đây coi như siêu độ các người. thù lao ta tự thu a, hắc hắc...”

Triệu Vô Tà thì thào, nói ra là về tình huống Xi Ly Ly Ly Ly đã rời khỏi ngoại thành nơi giao chiến hai nước phương xa, chỉ thấy trên tay lão bắt đầu bấm ấn quyết. Ánh sáng màu đỏ sậm chậm rãi trong lòng bàn tay lão sáng lên, mười tám điểm đỏ thật nhỏ rõ ràng hiện ra.

Trên chiến trường, dưới bóng đêm, trên bình nguyên Đại Bình bỗng nhiên sáng lên mười tám luồng sáng đỏ sậm. Ánh sáng

này không chói mắt nhưng lại rất yêu dị, khiến người ta vừa nhìn đã thấy trong lòng sinh ra cảm giác ác cảm. Mười tám viên ngọc châu óng ánh từ trong đất chậm rãi hiện ra, những thi thể trên chiến trường bắt đầu có động tĩnh.

Ngày thứ hai, hai bên tới thu thập thi thể binh sĩ bỗng nhiên hét rầm lên, vang vọng Ly Thành.

Khánh kỵ nghiên mực ở trên ngựa, nhìn những thi thể phía dưới, sắc mặt tái nhợt một hồi. Những binh lính phía sau cũng vậy, vẻ mặt tái nhợt vô lực, có chút càng thêm không chịu nổi, trực tiếp đi qua một bên phun ra.

Trên chiến trường, tất cả thi thể đều biến mất, cũng không phải tất cả đều biến mất. Mà chỉ còn lại mỗi hài cốt, xương trắng hếu giống như là ma vực vậy. Cảnh tượng này cực kỳ kinh khủng. Trong vòng một đêm, thi thể đó vẫn còn nguyên vẹn toàn bộ máu huyết.

Đây chính là cảnh tượng mà bọn nghiên mực Khánh Thụy thấy, cũng khó trách bọn họ lại như thế. Cảnh tượng tương tự cũng phát sinh ở trong đại quân nước láng giềng phía đối diện, chủ soái của bọn họ sắc mặt cũng tái nhợt nhìn chiến trường.

Chương thứ mười tám tìm thù tới rồi...

“Bẩm Nhị Hoàng Tử điện hạ, thi thể năm vạn quân sĩ trên chiến trường đều biến thành hài cốt chỉ trong một đêm. Huyết nhục biến mất không còn tăm tích, chắc đối phương cũng như vậy.”

Sắc mặt nghiêm mực Khánh Khánh tái nhợt nghe tướng lĩnh phía dưới bẩm báo, lại nhìn thấy tướng lĩnh phía dưới muốn nói lại thôi, không khỏi nóng vội nói: “Muốn nói cái gì thì nói, đừng ấp úng cho ta.”

“Nhị Hoàng Tử điện hạ, theo mặt tướng thấy, việc này là do nhân lực chúng ta làm. Ứng mời cung phụng tiên sư trong triều đến đây, trong quân đã vì chuyện này lòng người bàng hoàng, quân tâm tan rã, xin hoàng tử ra lệnh cho Ban Sư trở về triều.”

Vị tướng lĩnh này vừa nói xong, lập tức một đám tướng quân phía dưới quỳ rạp xuống đất, hô to muốn khánh đài Khánh Ban Sư hồi triều. Trên mặt nghiêm mực Khánh Khánh Khánh có chút do dự, lần này là lần đầu tiên dẫn dắt quân đội xuất chiến, không ngờ đụng phải chuyện này. Không phải hẳn không muốn Ban Sư hồi triều, chỉ là sợ như vậy trở về sẽ bị Thái tử nắm được nhược điểm, đến lúc đó.

“Báo quân địch đã hồi triều.”

Câu báo khẩn cấp bên ngoài truyền đến quá đúng lúc khiến vẻ do dự trên mặt nghiêm mực cũng hết đi, hét lớn một tiếng “Rút quân”

Cứ như vậy, hai ngày một đêm, chiến tranh giữa hai quốc gia đã kết thúc bởi một sự kiện dị thường quỷ dị. Tuy nhiên sự kiện kia cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, mặc kệ là đại phong quốc hay là nước láng giềng, đều có tiên sư cung phụng của chính mình. Mỗi lần xảy ra chuyện như vậy, tiên sư cung phụng kia nhất định phải xuất mã.

“Các vị tiên sư, sự tình chính là như thế, có thể tiến hành giải quyết việc này hay không.”

Vị hoàng đế bệ hạ kia vẫn là ngồi ngay ngắn ghế rồng, chỉ là lần này ông ta bày ra tám ghế, trên mỗi một ghế đều có một người ngồi. Tiệc ăn mừng thì đứng yên bên cạnh hoàng đế, nơi này vậy mà không có chỗ ngồi của ông ta. Bất quá nhìn dáng vẻ của ông ta, cũng không có gì bất mãn, giống như lý lẽ.

Cuối cùng rồi rầm chia sẻ dốc sức thuật lại lần nữa.

Chuyện nên làm là như vậy.

Tám cái ghế, tên Triệu Vô Tà này lại có một cái, nhưng hắn ta nhắm hai mắt lại. Cho dù nghe thấy lời hoàng đế bệ hạ nói, hắn ta vẫn cứ như vậy, tựa như đang nhắm mắt dưỡng thần. Thật ra thằng nhãi này đã sớm cười đến phát điên rồi.

“Giải quyết như thế nào giải quyết chuyện trên chiến trường kia chính là ta làm ra, chẳng lẽ ta phải thu thập cho các người xem, hắc hắc...”

Triệu Vô Tà trong lòng vô sỉ nghĩ như vậy, cho nên cũng an tâm thoải mái giả bộ như cái gì cũng không nghe thấy. Hắn ta không nghe thấy không có nghĩa là người khác cũng không nghe thấy. Bình thường bảy vị tiên sư cung phụng còn lại đều được Đại Phong quốc ăn uống ngon lành cung phụng, đồ đặc tu luyện ngày thường đều cầm trong tay, làm sao còn không biết xấu hổ ra sức cho Đại Phong quốc xuất lực.

Mấy lão đầu gầy gò lập tức vỗ ngực cam đoan mình có thể giải quyết được khiến Triệu Vô Tà ở bên trong lòng càng cười toe toét hơn.

“Không biết vị Vô tà tiên sư này có dự định đi hay không”.

Đột nhiên một người hỏi Triệu Vô Tà, dám chất vấn tiên sư Vô Tà - Triệu Vô Tà, nhất định là những tiên sư cung phụng kia rồi. Triệu Vô Tà chậm rãi mở mắt, nhìn thoáng qua người đang đặt câu hỏi, người này là người trẻ tuổi nhất trong bảy vị cung phụng tiên sư. Nói như vậy kỳ thật cũng là trung niên.

Ánh mắt hắn chậm rãi quét một vòng trong đám bảy người, cuối cùng Triệu Vô Tà mới chậm rãi nói: “Chư vị đều đã đi, tại hạ tự nhiên sẽ không vắng mặt.”

Triệu Vô Tà nói chuyện có chút thờ ơ, lập tức liền đắc tội với mấy vị cung phụng tiên sư đã già đến mức không thể già hơn, nhưng Triệu Vô Tà cũng không để ý. Vừa rồi lúc nhìn bảy người, mặc dù trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn còn giật mình. Bảy người này tuy đều có cảnh giới Tiên Thiên, miễn cưỡng được coi là tu chân giả cấp thấp.

Nhưng trong mắt Triệu Vô Tà, kiếp này bảy người đều không thể nào tiến vào tầng thứ cao hơn nữa, có thể nói, tiên đồ dừng bước, mấy trăm năm thọ nguyên trôi qua, bảy người đều nâng một nắm đất vàng. Tư chất không thuần, tâm cảnh tu vi quá thấp, hỗn hồng trần. Ba điều này đã đủ để phán bảy người tử hình, chính là người trung niên duy nhất cũng vậy, tư chất thật sự có thể thấp.

“Xem ra không phải tất cả cung phụng đều là đệ tử trong các môn phái nhỏ, đại bộ phận có lẽ đều là cơ duyên có được một quyền hai quyền tâm pháp tu hành, tu vi sơ thiên bắt được, hoặc chính là vứt bỏ một ít môn phái.”

Trong lòng Triệu Vô Tà suy đoán lung tung, biếm bảy người không đáng một đồng, tiếp theo lại nhắm mắt dưỡng thần. Chẳng qua Triệu Vô Tà đã đoán tám chín phần mười, bảy người này là đệ tử cấp thấp của một vài môn phái nhỏ vứt bỏ, còn lại là năm người nhận được một ít tâm pháp tu hành không trọn vẹn. Sau đó chính mình tu luyện đã tiến vào cảnh giới Tiên Thiên.

“Không biết hôm nay Vô Tà tiên sư mới mấy tuổi, có thể nói cho lão phu biết được không.”

Triệu Vô Tà từ từ mở mắt ra, nhìn lão nhân đang đặt câu hỏi kia, chòm râu bạc trắng tung bay, một thân đạo bào không biết môn phái nào, nhìn qua có vẻ tiên nhân. Chẳng qua đáng tiếc, Triệu Vô Tà là một ma đầu mười phần.

“Hơn một trăm tuổi cũng không nhớ rõ lắm, trải qua nhiều năm như vậy.”

Triệu Vô Tà mở to mắt nói dối, lừa gạt bọn lão đầu tiên không có hy vọng, lừa mình dối người. Trong lòng vẫn còn tự bảo

mình nói: “Ta cũng không nói dối, hơn nữa kiếp trước, Triệu gia ta quả thật đã hơn một trăm tuổi. Khả khả khả...”

“Thì ra là thế, vậy lão phu nên gọi ngươi là lão đệ, lão ca ta lớn hơn ngươi mấy tuổi, ha ha ha.”

Triệu Vô Tà nghe xong liền âm thầm bĩu môi, thầm nghĩ: Lão nhân này thật đúng là không khách khí, cái này gọi là đi. Hừ.

Một bên cùng đám lão đầu nói chuyện phiếm, một bên tâm thần Triệu Vô Tà phân ra một luồng chú ý đến mười tám viên ngọc châu trên chiến trường. Ngọc châu trong đất đã biến thành màu đỏ, hoàn toàn đỏ như máu, giống như mười tám giọt máu đỏ thẫm. Tâm thần Triệu Vô Tà dừng lại trên những ngọc châu một lát, sát khí cùng oán khí khôn cùng đã đánh tới.

Nếu là tâm thần người bình thường, chỉ một lần này đã đủ để cho hồn phách hắn tiêu tán, bị sát khí đồng hóa. Hồn phách thì thể mười vạn quân sĩ, Triệu Vô Tà quả thực không thể tưởng tượng, vậy mà thật sự thành công. Trong lòng bắt đầu hô to may mắn, nếu ở địa cầu liền biết được Xi Vưu Quyết cùng cổ kinh, muốn tu luyện có thành quả quả quả thực là khó như lên trời.

Đã nói bí pháp thu thập tinh huyết hồn phách này, từ trong cổ kinh có được. Cường hoành vô cùng, kiêm ác độc tà ác, có chút ý tứ thiên lý nan dung. Cái này nếu đổi ở địa cầu, phải muốn chết mười vạn người., Sau đó thế giới sẽ không thay đổi. Đó là chuyện không thể nào, mà dị giới không khác địa cầu cổ đại chút nào, chỉ cần Triệu Vô Tà dừng để lại vết nhơ gì đó, hoặc là thực lực đủ mạnh, đừng nói là cắn nuốt mười vạn thi thể, dù ngươi có giết mười vạn người cũng sẽ không ai đến gây phiền toái cho ngươi.

Triệu Vô Tà hưng phấn thu hồi tâm thần, không để ý đến bảy gã cung phụng tiên sư còn đang om sòm, xin lỗi một cái liền trở về phủ đệ nghiên mực. Lúc này mấy vị tiên sư bọn họ đã trở về Cung Phụng Các, còn cứ thế mà kéo Triệu Vô Tà tới, nói là thương lượng làm như thế nào để trừ ma. Triệu Vô Tà đợi một lát liền không thể chịu được, vội vàng quay về phủ.

“Tam nương.”

Trong một không gian mờ mịt, một tiếng gọi nhẹ nhàng bỗng nhiên vang lên, thân hình thiếu niên Triệu Vô Tà hiện ra. Hắn ngưng thần nhìn quanh một chút, nơi này khắp nơi đều là khí thể tối tăm mờ mịt, giống như là sương mù. Làm cho người ta không nhìn thấy rõ phía trước, không rõ được Đông Nam Tây Bắc.

“Công tử, Tam Nương ở đây.”

Âm thanh đáp lại rất nhanh liền vang lên, Triệu Vô Tà xoay người nhìn thấy một cô gái xinh đẹp mặc áo trắng. Người đáng thương này, Triệu Vô Tà nhớ lại tào ngộ của Tam Nương, trong lòng có chút đồng tình.

Tam nương là hồn phách chi thể, Triệu Vô Tà cũng là hình thể hiển hiện lực lượng tinh thần, đều không chân thực. Nơi này là không gian trong khối tử ngọc kia, những khí thể tối tăm mờ mịt kia chính là quỷ khí, có thể khiến Tam Nương ký gửi đề quỷ khí. Tử ngọc là một loại linh thạch chỉ có dưới cơ duyên hình thành, mặc dù bên trong không có một tơ một hào linh lực, nhưng lại tràn đầy quỷ khí. Chỗ thích hợp để hồn phách ký cư, cũng là nơi tu luyện hồn phách bình thường.

“Tam Nương, ngươi có bằng lòng cùng bản tọa tu luyện, tu thành Trường Sinh Đại Đạo hay không.”

Triệu Vô Tà thấy Tam Nương thi lễ uyển chuyển trước mặt mình, thực sự xem mình như ân nhân. Không khỏi nghiêm mặt nói, dù sao mục đích tới nơi này cũng là như vậy. Tam Nương là hồn thể, mặc dù có tử ngọc tồn tại nhưng vẫn sống ở bên trong cũng không phải chuyện tốt.

Cho nên Triệu Vô Tà muốn để Tam Nương đi theo hắn tu chân, lấy hồn thể tu luyện, tất nhiên là tu đạo quỷ tu. Triệu Vô Tà hao hết tâm tư, tìm hiểu mấy ngày, rốt cục từ trong Vạn Tự Yêu Văn cùng Cổ Kinh của hắn tìm ra một bộ tâm pháp, thích hợp với tâm pháp quỷ hồn. Bất quá tâm pháp này lại huyền ảo kém hơn so với Xi Vưu Quyết.

Thanh âm Triệu Vô Tà đột ngột trở nên bất ngờ, nhưng Tam Nương vẫn nghe rõ, kinh ngạc nhìn về phía Triệu Vô Tà. Trong lòng chấn động mãnh liệt, từ khi còn sống, Tam Nương

đã buông bỏ sự lương thiện trong lòng rất nhiều. Cũng hiểu được thế giới này mạnh được yếu thua, người không chọc người khác, cũng không có nghĩa là người khác sẽ không tìm người gây phiền toái. Hoặc là lấy mạng của người, muốn bảo vệ tính mạng của mình, chỉ cần khiến bản thân trở nên càng mạnh mẽ hơn với những người khác.

“Tam Nương, bốn tọa hủi nàng, có bằng lòng...”

Triệu Vô Tà không biết được suy nghĩ trong lòng Tam Nương, hủi cau mày hỏi lại lần nữa, trong lòng thầm tính toán nếu như Tam Nương không muốn thì sẽ tìm cơ hội đưa nàng đi đâu thai. Điểm siêu độ đó hẳn vẫn có, không phải là thủ đoạn của Phật gia mới có thể siêu độ, Ma đạo đều có thể tiêu trừ oán khí, đưa vào luân hồi mà thôi, chuyện nhỏ rất nhỏ.

“Xin công tử đáp ứng Tam Nương một điều kiện, Tam Nương nguyện ý tu Trường Sinh Đại Đạo.”

Nghe nói như thế, Triệu Vô Tà nhú mày một chút, nhưng nếu đã đưa ra thì Triệu Vô Tà cất cao giọng nói: “Không thành vấn đề, nói đi”

“Xin công tử cho phép Tam Nương cả đời hầu hạ bên cạnh công tử, không được để Tam Nương rời đi.”

Triệu Vô Tà sửng sốt, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới Tam Nương lại là điều kiện như vậy. Quả thật khiến hủi kinh ngạc, nhưng tiểu hủi này lập tức lộ ra nụ cười không có hảo ý, cười tà nhìn Tam Nương. Bỗng nhiên thấy Tam Nương mặt đỏ tía tai, thẹn thùng cúi đầu.

“Được, bốn công tử đáp ứng người, ha ha ha...”

Lập tức Triệu Vô Tà cũng không do dự, đem bộ quỹ tu chỉ pháp kia đều truyền tới trong đầu Tam Nương, sau đó liền rời khỏi không gian Tử Ngọc. Tam Nương thì đắm chìm trong bộ công pháp kia, tuy rằng không bằng loại tuyệt thế ma công như Xi Vưu Quyết nhưng huyền diệu trong đó cũng khiến Tam Nương trầm mê không thôi.

Rời khỏi không gian Tử Ngọc, Triệu Vô Tà cười đầy tà khí, miệng vẫn nói: “Đáng tiếc chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, đáng tiếc đáng tiếc...”

Triệu Vô Tà tiếc nuối, đang chuẩn bị bắt đầu tu luyện, tuy rằng chỉ có thể trong thời gian ngắn không thể đột phá bình cảnh. Nhưng Tích Thiếu Thành thì vẫn có thể, đúng vào lúc này, một âm thanh như tiếng sấm vang vọng trên không Hoàng cung, kinh động tất cả mọi người.

“Vô tà tiểu nhi đi ra cho bọn tọa...”

Trong hoàng thành lập tức xôn xao, những thị vệ kia dồn dập xuất động, tiến về tâm cung của hoàng đế bệ hạ. Đám tiên sư cung phụng thì sắc mặt đại biến, bọn họ có thể nghe thấy, thực lực của người tới vượt xa bọn họ.

“Chà khả trả thù nhanh như vậy đã tới rồi, Triệu gia ta đã sớm chờ các ngươi rồi. Ha ha ha ha.”

Chương thứ mười chín Kiếm Tiên môn, Hắc Hồng Nhất.

Triệu Vô Tà sửa sang lại quần áo, khước môi nhếch lên ý cười rồi mở cửa phòng mở ra. Hai ánh mắt như lợi kiếm từ hư không bắn tới, một ánh mắt trong đó sắc bén nhất, cho dù là Triệu Vô Tà cũng cảm thấy cả người phát lạnh.

Trên bầu trời Hoàng thành, lúc này có hai người đang đứng lơ lửng giữa không trung. Hai người đều mặc áo gấm hoa phục, nhưng rõ ràng là thanh niên đứng đầu, đầu đội mũ quan, chấp hai tay sau lưng. Vị công tử thế gia trần thế hoạt bát, đáng tiếc trước mặt hắn là mấy lão già nát, căn bản không thương thức phong thái của thanh niên kiêu ngạo này.

“Các hạ là người phương nào, vì sao ở chỗ này hô to gọi nhỏ.”

Trong bảy người, một lão đầu trông như lão đại đứng dậy, nói với công tử hoa y đối diện, giọng điệu cũng không khách khí bao nhiêu, lập tức chọc giận thanh niên kia.

“To gan, Cứu Kiếm Tiên môn ta làm việc, ngươi là kẻ nào dám khoa tay múa chân trước mặt ta...”

Hiển nhiên mấy chữ Cứu Kiếm Tiên Môn này rất có lực uy hiếp, sau khi nghe thanh niên kia nói ra thân phận, bảy người kia đều lộ vẻ kinh ngạc, sau đó có chút sợ hãi lui về phía sau một bước. Tu chân giả tại thế tục địa vị rất cao, nhưng là tu chân giả cấp thấp như bọn họ. Đến Tu Chân Giới quả thực ngay cả một con tôm nhỏ cũng không được tính là, cũng chỉ có thể lưu manh ở thế tục mà thôi.

Môn phái như Cứu Kiếm Tiên Môn tuy nhỏ bé đến đáng thương, nhưng nói thế nào thì cũng là môn phái trong Tu Chân Giới, bên trong cũng có một ít cao thủ tu vi không tệ. Thanh niên kia sau khi trông thấy mấy vị cung phụng tiên sư của Đại Phong Quốc lui về phía sau, ánh mắt lộ vẻ khinh thường, đợi thấy Triệu Vô Tà đứng ở cửa ra vào, lập tức trợn trừng hai mắt, năm ngón tay vừa thu lại, một người kêu cha gọi bà ẵm đã bị hắn hút từ mặt đất lên.

Ngón tay hung hăng chỉ vào Triệu Vô Tà, hỏi: “Có phải hấn hay không, La Phồn sư đệ có phải chết trên tay hấn hay không, nói cho ta...”

Lúc này mọi người mới thấy rõ, người kêu loạn kia không ngờ là thái tử, thái tử điện hạ uy phong không ai bì nổi lúc này cũng chẳng khác gì một con chó. Nghe thấy thanh niên kia hỏi, nhìn Nhị hoàng tử đang đứng yên bên cạnh hoàng đế, cười âm hiểm xuất hiện trên mặt hấn.

Vội vàng gật đầu lia lịa, miệng còn nói: “Không sai, chính là hấn. Ngày ấy La Phồn tiên sư ra ngoài thì sau đó không trở về nữa, chỉ có tiểu tử kia mới có năng lực giết La Phồn tiên sư.”

Lúc này cho dù là người ngu ngốc cũng biết người phái người ám sát Nhị Hoàng Tử điện hạ là ai, phía dưới nhất thời nổ tung, thái tử phái người ám sát đệ đệ của mình. Râu của lão hoàng đế nóng nảy lên, trong miệng đứt quãng nghich tử a.

Triệu Vô Tà cười như không cười nhìn Thái tử trong tay hấn ta, trong ánh mắt ẩn giấu một tia trêu tức. Thái tử điện hạ bị hấn ta nhìn, toàn thân sợ hãi. Trong đầu hiện lên một tia dự cảm không tốt, bất quá lập tức bị hấn ta đè xuống. Tròng diện ngày hôm nay là do hấn ta tự mình thiết kế tốt.

La Phồn là một đệ tử của Cửu Kiếm Tiên Môn, xuống núi lịch lãm vừa vặn gặp được thái tử. Trong lúc vui mừng hấn đã lôi kéo La Phồn làm khách khanh của hấn, muốn gì cũng đều cho hấn. Người này cũng là phàm tâm rất nặng, làm khách khanh thái tử không biết thoải mái đến đâu, ý vào tu vi của mình không biết đã giúp thái tử bao nhiêu “Tốt chuyện”.

Đáng tiếc là đêm đó La Phồn xui xẻo đụng phải Triệu Vô Tà, tên này cũng mặc kệ người là môn phái nào, trực tiếp giết chết hấn. Còn thuận tiện mang theo túi trữ vật cùng đồ vật bên trong đi cướp đi La Phồn., Từ lúc trông thấy túi trữ vật, Triệu Vô Tà đã biết sẽ có người tìm tới cửa. Nguyên bản dựa theo nguyên tắc của Triệu Vô Tà, sau khi giết người đoạt bảo hấn là lập tức trốn đi thật xa, nhưng Triệu Vô Tà không biết nghĩ gì, lại còn đáp ứng với Hạo đài làm cái gì đại phong quốc khách khanh.

Bị người tìm tới cửa cũng là nằm trong dự kiến, Triệu Vô Tà một chút kinh hoảng cũng không có, vẫn là như cười như không nhìn ba người trên không trung. Lúc này mấy lão đầu cung phụng kia đã sớm vì sợ Cửu Kiếm Tiên Môn trả thù mà lui xuống, cung phụng tên vứt đi kia, có lúc tận khí lực là được, không cần thiết phải liều mạng.

“Ta không có giết tên La Phồn gì hết, cơ bản ta không biết hắn.”

Triệu Vô Tà thân hình khê động, bay lên bầu trời, thoáng cái đã đứng ở đối diện người thanh niên kia. Hắn ta không có thói quen ngưỡng mộ người khác, cho tới bây giờ chỉ có người khác ngưỡng mộ hắn ta. Về mặt cực kỳ chân thành tha thiết, trong ánh mắt một chút tạp chất cũng không có.

Thanh niên kia nhìn thấy bộ dáng Triệu Vô Tà, trên mặt lập tức xuất hiện một tia chần chờ, người đằng sau tiến tới nói thềm vài câu với hắn. Về mặt của hắn càng thêm chần chờ, trong tay vẫn mang theo Thái tử điện hạ kinh hoảng không thôi., Tuy rằng hai người này là do hắn mời tới. Nhưng hai gã sát tinh này cũng không phải là thứ mà những cung phụng vô dụng có thể so sánh. Bọn họ đều là tồn tại coi mạng người như con sâu cái kiến, đừng nói người là một Thái tử, cho dù là Hoàng đế, cũng là một đầu ngón tay nói đâm chết liền đâm chết.

“Người là đệ tử môn phái nào...”

Thanh niên kia chần chờ một chút, đột nhiên hỏi, Triệu Vô Tà sửng sốt, vội vàng nói: “Tại hạ không môn không phái, chính là một người cô độc, ngẫu nhiên có được phương pháp tu hành mới có cảnh giới như thế. Chỉ là tu luyện trăm năm, ngoại trừ dung nhan không xấu ra, vậy mà thủy chung dừng lại ở cảnh giới này. Ài đời này tiên đồ vô vọng...”

Triệu Vô Tà dùng sức kìm nén ý cười của mình, dùng hết khả năng biểu diễn, cuối cùng một tiếng than nhẹ cũng nói trúng tâm tình của mấy vị cung phụng kia. Khiến mấy lão đầu đều có chút cảm khái, bọn họ những tán tu không môn không phái, nhất định chỉ có thể lẩn lộn ở thế tục. Cuối cùng thọ nguyên hao hết, cuối cùng chết già, kết cục có chút bi thương.

Nghe được Triệu Vô Tà giải thích, trên mặt thanh niên thoáng buông lỏng lo âu. Vốn hẳn trông thấy Triệu Vô Tà còn trẻ như vậy, còn tưởng rằng Triệu Vô Tà là đệ tử của môn phái kia. Cử kiếm tiên môn ở trước mặt đám phàm nhân kiêu ngạo, nhưng tới trước mặt một môn phái tu chân chính, không thể không giả làm cháu tử.

“Đã như vậy, ngươi vẫn không thể rửa sạch hiềm nghi sát hại sư đệ La Phồn của ta, như vậy đi theo ta về Cử Kiếm Tiên Môn, để sư tôn ta thi triển bí pháp, điều tra ngươi có nói dối hay không. Nếu quả thật không sát hại sư đệ ta, đến lúc đó tự nhiên thả ngươi trở về. Đi thôi.”

Thanh niên khôi phục vẻ mặt kiêu căng, dùng ngữ khí không thể phản kháng nói với Triệu Vô Tà, giống như Triệu Vô Tà phải nghe lời hắn ta vậy. Triệu Vô Tà sau khi nghe thấy sâu trong ánh mắt xuất hiện một vòng lợi mang, nhưng vẫn bị hắn ta đè nén.

“Không biết đại ca ở Cử Kiếm Tiên Môn là...”

Triệu Vô Tà tiếp tục dùng giọng điệu rất hèn mọn nói chuyện, dường như sợ hãi môn phái tu chân Cử Kiếm Tiên Môn này.

“Sư huynh của ta là đệ tử thân truyền của chương môn, tu vi mạnh mẽ, Ngưng Khí kỳ tầng mười tám là đệ nhất cao thủ trong hàng ngũ đệ tử trẻ tuổi của Cử Kiếm tiên môn chúng ta.”

Người phía sau thanh niên kia bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng nói, lúc nói chuyện vẻ mặt rất kiêu căng, tựa hồ người mà hắn nói là chính hắn.

“Ngưng....”

Bọn chúng lần lượt nghiêng nát, cùng chia sẻ một trăm phần.

Mười tám tầng khí kỳ, Tiên Thiên hậu kỳ. Thì ra là thế...”

Trong lòng Triệu Vô Tà thầm nghĩ, lúc này hẳn rất cục hiểu rõ cảnh giới của mình. Ngưng Khí kỳ mười tám tầng, chính là sơ, trung, trung, hậu kỳ. Trúc Cơ chính là Hướng Khí kỳ, Kết Đan tương đương với Hóa Thần kỳ, Nguyên Anh đại khái chính là Phản Hư kỳ. Về phần cảnh giới cuối cùng của Hóa Thần, Hóa

Thần này không phải Hóa Thần, chính là cảnh giới cuối cùng của Xi Vưu Quyết, hợp đạo. Lấy bản thân hợp với thiên đạo, cuối cùng siêu thoát thiên đạo, đạo trường sinh cuối cùng.

“Nếu đã như vậy, tại hạ nguyện ý đi Cửu Kiếm Tiên Môn, bắt quá xin cho phép tại hạ đem việc riêng xử lý tốt.”

Triệu Vô Tà vẫn hèn mọn như vậy, tuy không nói bất cứ lời khen tặng nào nhưng đã khiến sắc mặt hai người kia phải vênh lên tận trời. Vẻ mặt kiêu căng của Tiêu Sát như đang đối mặt với một đám sâu kiến, phát phát tay ban ơn, khiến Triệu Vô Tà Mã Sơn quay về.

Nhìn bóng lưng Triệu Vô Tà xoay người lại, trong mắt thanh niên kia đột nhiên hiện lên sát khí hung ác.” “Hừ thực cho rằng ta là phế vật sao, đáng tiếc ngươi không biết. Món đồ trong túi trữ vật của phế vật La Phồn kia có cảm ứng với Hắc Lũng Ngọc của sư tôn, tiểu tử chết tiệt. Giết người đến trên đầu Cửu Kiếm Tiên môn ta, thiếu chút nữa làm lỡ đại sự của sư tôn, hừ đến Cửu Kiếm Tiên môn, bọn tọa muốn ngươi cầu sinh không được, muốn chết cũng không được.”

Triệu Vô Tà không biết thanh niên kia đang suy nghĩ gì trong lòng, chẳng qua ngay khi hắn xoay người đã cảm giác được sát cơ dày đặc sau lưng. Trong lòng cả kinh, biết biểu diễn của mình chỉ phí công, chỉ sợ đối phương đã sớm biết hắn là hung thủ giết người. Sau khi bị khám phá, Triệu Vô Tà không thấy nổi giận vẫn duy trì vẻ mặt đó, chỉ là khóe miệng cong lên, ẩn giấu sát khí dày đặc.

“Nhị hoàng tử điện hạ, qua nhiều ngày nhờ ngươi, không tà không có tạ ơn. Đây là ta tự luyện chế một lọ đan dược, không thể để ngươi trường sinh, nhưng kéo dài thọ nguyên, trăm năm bệnh tật cũng không phải là không thể.”

Đưa bình sứ trong tay cho nghiên mực chúc mừng, Triệu Vô Tà nở ra nụ cười quỷ dị, cho dù không cần quay đầu, hắn ta cũng có thể cảm giác được sắc mặt của hai người Cửu Kiếm Tiên Môn đã trở nên xanh mét rồi. Không sai, tên Triệu Vô Tà này đã đưa đan dược cướp được trên người La Phồn đây. Triệu Vô Tà chỉ biết dưỡng cổ, nơi đó có luyện đan, chẳng qua chỉ là mở to mắt nói bậy mà thôi, tên này am hiểu nhất.

Chẳng qua những người khác không biết, bao gồm cả vị hoàng đế kia, ánh mắt mọi người đều bị bình đan dược kia hấp dẫn. Người phạm cầu là cái gì, đơn giản là vinh hoa phú quý, hưởng thụ mà thôi. Nhưng người ở trong hoàng cung những thứ này đều có, vì thế trường sinh, bách bệnh bất xâm trở thành khát vọng.

“Khụ khụ điện hạ, cáo từ.”

“Tiên sư đi tốt nghiên mực Khánh Điền sẽ nhớ rõ tiên sư dạy bảo, hi vọng còn có cơ hội gặp lại tiên sư.”

Nghiên mực chúc mừng nắm chặt đan dược trong tay nói ra, hắn ta cũng kích động, Triệu Vô Tà nói muốn gia tăng thọ nguyên cho hắn ta. Vốn cho rằng hắn ta chỉ tùy tiện nói một chút, không nghĩ tới làm được thật.

“Sẽ có cơ hội ha ha.”

Triệu Vô Tà để lại nụ cười quỷ quyết sau lưng hai người rời đi, trong đầu nghiên mực hiện lên một buổi tối kia, Triệu Vô Tà lập tức giết sạch đám người áo đen kia.

“Có lẽ vậy...”

Đệ nhị thập chương cứu kiếm tiên môn, Hắc khăng nhị môn Hắc lân...

Triệu Vô Tà một mình bay ở phía trước, thân hình hơi lay động, nói đến đây là lần đầu tiên hắn ngự không phi hành. Mặc dù cảnh giới đã đến nhưng hắn có chút quá phận, vẫn luôn cười ngửa chạy đi. Lần này bị hai người Cửu Kiếm Tiên môn bắt được, vì thế buộc Triệu Vô Tà bay ở phía trước.

Mặc dù như vậy, trên mặt thẳng nhóc này vẫn mang theo ý cười, hào quang Chân Nguyên lấp lóe, có vẻ như hắn đang nỗ lực phi hành, trên mặt hai người phía sau đều lộ vẻ không kiên nhẫn.

“Vù “

Thanh niên kia bỗng nhiên xuất hiện ở phía trước Triệu Vô Tà, dưới chân thanh niên đạp một thanh bảo kiếm kim quang lập lòe, cho dù là ở giữa không trung. Kịch liệt lấp lóe kim quang kia cũng không giấu được, đối với cái này Triệu Vô Tà chỉ là âm thầm bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ: muốn khoe khoang như vậy, sớm muộn gì cũng bị người ta tranh đoạt.

Thanh niên đạp trên kim quang lập lòe bảo kiếm không biết mình đã bị Triệu Vô Tà nguyên rửa, chỉ là vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói với Triệu Vô Tà: “Người ngay cả một thanh phi kiếm cũng không có sao.”

Bọn Triệu Vô Tà chính là nói những lời này, vội vàng gật đầu, cố ý lắc lư, hồi hộp kéo dài tốc độ không phải là chờ đợi những lời này của hắn sao.

“Bá Hùng đại ca, tiêu đệ chẳng qua chỉ là một tán tu, tại sao có thể có bảo vật như phi kiếm vậy.”

Triệu Vô Tà nở nụ cười nịnh nọt, trên mặt lộ vẻ hâm mộ làm cho khuôn mặt Kiếm Hùng sáng ngời. Kiếm Nhân đi theo phía sau cũng lộ ra vẻ tự hào. Cửu Kiếm Tiên Môn là môn phái tu chân tầng lớp thấp nhất trong giới Tu Chân. Biểu hiện của Triệu Vô Tà thật sự là rất thỏa mãn lòng hư vinh của bọn hắn.

“Lên với tốc độ này của ngươi cho ta, năm nào tháng nào cũng tới Cửu Kiếm Tiên Môn được.”

Kiểm Hùng một phát bắt được Triệu Vô Tà đang đứng trên đại kiếm dưới chân mình, sau đó chân nguyên chột trút lên bàn chân, đại kiếm bên dưới trong bỗng nhiên bùng lên hào quang, trong nháy mắt tốc độ lập tức tăng lên gấp đôi., Lập tức khiến Triệu Vô Tà ăn không ít Cương Phong giống như đao. Cương phong trên trời cao đối với tu chân giả cấp thấp mà nói cũng là chuyện phiền phức, Triệu Vô Tà sau khi được rót vào cương phong, mặc dù không có việc gì cũng giả vờ ho khan vài tiếng.

Sát khí bùng lên trong mắt, Kiểm Hùng thấy Triệu Vô Tà còn đang diễn trò mà không chết thì sát cơ trong mắt đã không che dấu được. Trong không trung vô hình của phạm nhân có ba người công trên hai thanh phi kiếm bay nhanh về một hướng. Tốc độ quá nhanh còn truyền đến tiếng huyên náo của Triệu Vô Tà đáng ghét.

“Đã tới Cửu Kiếm Tiên Môn, đòi mạng của ngươi.”

Kiểm Hùng cố gắng che dấu sát cơ trong mắt, thầm nghĩ chủ quan, sát khí lúc trước hẳn chột lóe. Kiểm nhân đi theo phía sau đều cảm giác được, nhưng Triệu Vô Tà dường như vẫn đang diễn kịch, vậy mà phảng phất như không nghe thấy. Kiểm Hùng chỉ muốn cái này, hai mắt nhìn chằm chằm vào Triệu Vô Tà, sợ hẳn có dị động gì.

Trong lòng Triệu Vô Tà đã sớm cười đến đảo trời, nét mặt có chút run rẩy, là bị nụ cười làm cho ghen ngào.

“Bá Hùng đại ca, không biết Ly Cửu Kiếm Tiên Môn còn xa lắm không.”

Triệu Vô Tà bỗng mở miệng hỏi, tiện Hùng vẻ mặt sừng sốt, còn chưa kịp mở miệng thì tiện nhân đi theo sau đã nhanh chóng mở miệng.

“Còn tám trăm dặm nữa là tới, nửa nén hương là tới. Tiểu tử ngươi cầm miệng cho ta. Thật là ồn ào.”

Triệu Vô Tà vừa nghe liền vui vẻ, tiện hùng thì biến sắc, quay đầu lại hung hăng trừng mắt với tiện nhân. Trong ánh mắt chỉ có hai chữ, đó chính là cầm miệng. Tiểu tiện nhân đại ca như

nghĩ tới điều gì, sắc mặt đại biến, hai mắt khẩn trương nhìn chăm chăm vào Triệu Vô Tà.

Cảm nhận được hai người đang khẩn trương, bốn con mắt bắn ra chăm chú nhìn sau lưng, làm Triệu Vô Tà có một loại cảm giác rất không thoải mái. Tuy nhiên trong lòng tên này đang cao hứng nên cũng không để ý tới hai ánh mắt tràn ngập sát khí và kiêng kỵ này.

“Tám trăm dặm, bảy trăm dặm, sáu trăm dặm “

Triệu Vô Tà yên lặng tính toán, thời điểm tính đến hai trăm dặm, trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện nụ cười quỷ dị. Triệu Vô Tà đứng ở phía trước hắn ta không nhìn thấy nụ cười trên mặt Triệu Vô Tà, lúc này trên mặt hai tiện nhân đều lộ ra nụ cười. Bởi vì sơn môn ngay ở trước mắt, không bao lâu sau đã xuất hiện.

“Hừ tiểu tử, ngươi sắp tới giờ chết rồi. Trách trách ngươi không nên đánh chủ ý lên đầu Cửu Kiếm Tiên Môn ta, không nên lấy đồ không nên lấy.”

Tiên Hùng trong lòng khoái ý nghĩ, sát cơ ánh mắt rớt cuộc không cần che dấu nữa, cái ánh mắt kia quả thực là muốn đem toàn thân Triệu Vô Tà đâm ra mấy cái.

“A... Chân nguyên của ta đã tiêu hao hết rồi...”

Triệu Vô Tà bỗng mở miệng, khiến hai người sợ hãi kêu lên một tiếng. Càng khiến hai người kinh hãi chính là Triệu Vô Tà không biết vì sao thân hình đã nghiêng ra rơi phi kiếm xuống. Sắc mặt Kiếm Hùng kịch biến, vội vàng đưa tay ra kéo, ai biết được góc độ Triệu Vô Tà rơi xuống quá xảo trá. Vậy mà không kéo được, dưới chân là sương trắng mênh mông, Triệu Vô Tà vừa rơi vào liền không thấy bóng dáng đâu.

Hai người liếc nhìn sơn môn gần trong gang tấc, hung hăng cắn răng hạ phi kiếm xuống, ngàn mét a. Nếu như Triệu Vô Tà chân thực hao hết chân nguyên mà nói, vậy chỉ có một kết cục, chính là ngã thành một bãi thịt nát.

“Tìm cho ta, sống chết đều phải tìm. Còn sống ta muốn hắn cầu sống không được, muốn chết cũng không được, chết cũng

tốt, lấy túi trữ vật của hắn cho ta. Cũng giống như báo cáo kết quả.”

Phi kiếm của hai người tốc độ rất nhanh, thoáng cái xuyên qua tầng mây xuống tới mặt đất, phía dưới là một ngọn núi rậm rạp. Rất nhanh hai người đã tìm được thi thể Triệu Vô Tà trong một đầm nước trên núi, không biết có phải do quan hệ với đầm nước hay không mà thi thể của hắn vẫn còn rất hoàn hảo. Ngoại trừ một chỗ máu ở khoe miệng, quả thật tìm không ra vết thương nào khác.

Thi thể là do tiện nhân tìm được, lúc kiếm hùng tới hắn đã kiểm tra qua một lần. Xác nhận Triệu Vô Tà thật sự đã chết, tìm đập đều ngừng lại.

“Ha ha ha, đại sư huynh, người mau nhìn xem. Tiểu tử này quả thực quá xui xẻo, một tên tu chân giả thể mà lại ngã chết. Ha ha ha buồn cười quá.”

Tiện nhân kia đứng bên cạnh thi thể Triệu Vô Tà cười lớn, lúc này thi thể của hắn đã bị tiện nhân vớt lên. Vẫn là bộ dáng của thiếu niên kia, khoe môi nhếch lên nụ cười tà dị, chỉ tràn ra không ít máu. Nhìn qua có chút đáng sợ, dường như là vì ngã từ trên cao xuống làm vỡ nát tạng phủ trong người, nên mới phải chết.

“Cười cái gì, hắn chết ta sẽ báo cáo kết quả thế nào, không thể quay về tìm Hắc Hống. Chương môn dưới cơn giận nói không chừng có thể sẽ giết ta, nhanh, nhìn xem trữ vật túi của tiểu tử kia còn ở đó hay không.”

Kiếm Hùng gầm lên, tiện nhân bắt đầu vội vàng lục lọi trên người Triệu Vô Tà. Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên túi trần cổ bên hông hắn, đưa tay cởi xuống.

“Đại sư huynh, tìm được rồi.Ồ, cái này không giống như là túi trữ vật a, mở ra xem xem bên trong có cái gì.”

tiện nhân cầm túi trần cổ của Triệu Vô Tà, ngốc nghếch đưa tay ra cởi cái miệng trần cổ kia ra, không phát hiện khoe miệng Triệu Vô Tà đang nằm trên mặt đất chậm rãi cong lên.

“Đây là cái gì a...”

Trong lúc Kiếm Hùng chạy tới, tiện nhân đã bắt đầu kêu thảm thiết. Chỉ thấy gã mở ra cái túi tơ vàng kia, bên trong thoát ra một đám mây đỏ tươi, trực tiếp bao trùm lấy đầu con tiện nhân kia. Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết kinh khủng phát ra từ trong miệng gã, tiếng kêu thảm thiết làm cho tốc độ kiếm hùng nhanh chóng chạy tới không khỏi giảm xuống, sắc mặt kịch biến.

Tiếng kêu thảm thiết nhanh chóng ngừng lại, kiếm nhân vùng vẫy một lát rồi không phát ra được âm thanh nào nữa. Đám huyết vân bao trùm đầu hắn biến mất, dưới vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm của kiếm hùng, thân thể kiếm nhân biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Cuối cùng, biến thành một bộ xương trắng hếu.

Đáng sợ, một chút còn lại cũng không có, một chút máu thịt cũng không lưu lại. Toàn bộ hài cốt, tuy hiện tại ánh mắt trời chói mắt, nhưng trong lòng Kiếm Hùng không khỏi dâng lên hàn khí.

“Ong ong ong “

Biến kiếm nhân thành một bộ hài cốt hung thủ lộ diện, chậm rãi từ trong quần áo kiếm nhân bay ra, là một đám côn trùng dữ tợn. Toàn thân huyết hồng, phát ra thanh âm ong ong làm người ta bực bội, hít lấy cái mỏ dài đáng sợ. Trong đôi mắt nhỏ không có một chút cảm tình, toàn bộ đều là huyết quang lạnh như băng, đây quả thực chính là độc trùng khủng bố vì giết chóc mà sinh.

“Kiếm Hùng đại ca, bảo bối của chúng ta không tòi chứ?”

Một thanh âm cười hì hì mang theo sát khí vô tận bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau kiếm hùng, hù cho kiếm hùng toát mồ hôi lạnh, một chút do dự cũng không có. Sống chết trước mắt, do dự chính là mất mạng, kiếm hùng bạo phát chiến lực mạnh nhất của hắn.

Kiếm quang bùng lên, chân nguyên rót vào trong đó, thanh bảo kiếm lấp lánh kim quang kia tựa hồ thoát ra một con kim long, đánh về phía Triệu Vô Tà ở sau lưng, mang theo khí thế mạnh mẽ.

Kim Long Kiếm, một món binh khí không tẻ, chính là binh khí do chương môn Cửu Kiếm Tiên môn ban cho đệ tử Kiếm Hùng. Uy lực bất phàm, đến thời khắc sinh tử, Kiếm Hùng cầm thanh kiếm này tựa hồ phát huy ra uy lực càng thêm cường đại so với bình thường.

Kiếm Hùng cảm nhận được khí tức sắc bén trên thân kiếm truyền đến, vẻ mặt hắn trở nên có chút dữ tợn. Kiếm quang tăng vọt quét ngang qua phía Triệu Vô Tà. Vẫn là ý cười khảnh khảnh, máu tươi khoe miệng đối với hắn không chút ảnh hưởng, thân hình khễ động, như viên hàu trong rừng sâu núi thẳm tránh thoát một kiếm uy lực không tầm thường.

Tránh né được một kiếm, Triệu Vô Tà lại khễ động dưới chân, giẫm lên một bộ pháp cực kỳ huyền ảo lao về phía Kiếm Hùng. Trong lúc chạy trốn, thân hình hắn mơ hồ, bóng dáng rậm rạp. Đột nhiên bóng dáng hắn biến mất, Kiếm Hùng cảm giác gió nổi lên trên mặt, đôi móng vuốt Triệu Vô Tà lóe lên u quang chụp về phía mặt của hắn.

Nhìn ánh sáng âm u trên năm ngón tay của Triệu Vô Tà đã biết phía trên hiện đầy độc, liên tưởng đến tử trạng của tiện nhân lúc trước. Lông tóc Kiếm Hùng dựng đứng lên, hét lớn một trận, kiếm trong tay như vừa được ăn thuốc kích thích. Ánh sáng vàng vô biên từ thân kiếm phát ra, Triệu Vô Tà lập tức cảm thấy như sắp bị xé rách, mang theo nụ cười chán ghét mà bứt ra.

“Nạp mạng đi.”

Đáng tiếc, Kiếm Hùng cũng không có ý buông tha Triệu Vô Tà. Thấy Triệu Vô Tà rút ra, Kiếm Hùng cầm kiếm trong tay vọt tới phía Triệu Vô Tà, không để ý chút nào đến nụ cười quỷ dị nơi khoe miệng Triệu Vô Tà.

“Tùng mới đó.... mười lăm phút...”

Một tiếng huýt gió quái dị, Triệu Vô Tà dùng ánh mắt không có hảo ý nhìn về phía kiếm hùng đang xông tới, trong ánh mắt rõ ràng nói về phía trước một bước chính là cạm bẫy. Khí thế của kiếm hùng bạo liệt lập tức suy yếu xuống, hắn lại nhớ tới tình trạng thâm hiểm vô cùng của tiện nhân.

“Ông ông”

Tiếng con sâu vỗ cánh đột nhiên vang lên, kiếm hùng như con mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức thay đổi sắc mặt, nâng kiếm nhanh chóng thối lui, tốc độ cực nhanh, khiến Triệu Vô Tà nhìn mà xấu hổ.

Chương thứ hai mươi một Cửu Kiếm Tiên môn, Hắc Phong Tam Tam.

Tu vi của Kiếm Hùng là Ngưng Khí Kỳ mười tám tầng, nhìn xem đạt tới cảnh giới ngự kiếm phi hành, nhưng bị Triệu Vô Tà làm cho luống cuống tay chân làm sao có thể bay lên. Nhất là khi nghe thấy tiếng Huyết Sát Cổ Trùng kêu ong ong đập cánh, Kiếm Hùng cảm giác mình chưa từng cường đại như thế, bảo kiếm dưới sự quán chú của Chân Nguyên phát ra kiếm quang màu vàng, bao vây toàn thân Kiếm Hùng cực kỳ chặt chẽ.

Triệu Vô Tà đứng yên tại chỗ, một trăm lẻ tám con cổ trùng màu máu bay múa trước mặt, lúc này âm thanh của chúng đã không còn nữa. Chỉ có điều khuôn mặt vẫn dữ tợn như trước.

“Đây là ma công gì vậy, ngươi rốt cuộc là ai?”

Kiếm Hùng kinh hồn khiếp sợ, kiếm quang không dám buông lỏng, gắt gao bảo vệ quanh thân. Vừa rồi khí thế không ai bì nổi sớm đã không còn, lúc này cách Triệu Vô Tà rất xa, chỉ sợ hắn ta lại tiến về phía trước một bước.

Triệu Vô Tà bỗng nở nụ cười, trên mặt nở ra nụ cười tươi rói, kiếm hùng nhìn thấy mà giật mình trong lòng. Chẳng qua Triệu Vô Tà cũng không có hành động gì, chỉ mỉm cười dịu dàng nhìn hắn ta, không mang theo chút sát khí nào.

“Có thể nói cho ta biết, vì sao nhất định phải mang ta về Cửu Kiếm Tiên Môn gì đó, tại sao lại muốn đẩy ta vào chỗ chết chứ?”

Triệu Vô Tà mở lòng bàn tay ra, một con cổ trùng dữ tợn dừng lại ở phía trên, con mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm vào Kiếm Hùng. Bên trong không có lấy một chút cảm tình nào, chỉ tồn tại giết chóc, thôn phệ, khiến người ta nhìn thấy mà sinh ra sợ hãi. Kiếm Hùng muốn chạy trốn, nhưng con cổ trùng bay loạn ù ù kia nói cho hắn, tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn không phải đồ ngốc, vừa mới chứng kiến qua tốc độ của đám cỏ trùng đáng sợ kia, cho dù ngự kiếm phi hành cũng không có tốc độ như vậy. Nếu như hắn thật sự ngự kiếm bỏ chạy, bán đàng sau lưng, chỉ sợ kết cục cũng sẽ giống như kiếm nhân dưới đất. Hóa thành một bộ xương trắng hếu, toàn bộ huyết nhục đều bị cắn nuốt sạch sẽ.

“Cái này...”

Kiểm Hùng do dự, giống như có điều gì khó nói.

“Đừng nói cái gì mà La Phồn sư đệ kia của ta đã bị giết. Một đệ tử cấp thấp bị ta giết cũng đã giết, nhiều nhất cũng chỉ giết ta mà thôi. Làm gì cần người gọi một đệ tử thân truyền của chương môn tới tìm ta gây phiền toái, còn nhất định phải giam ta trở về. Nói xem, đến cùng là vì cái gì.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt thuật lại lần lượt từng bàn tay một.

”

Triệu Vô Tà dường như đã mất đi kiên nhẫn, ánh mắt lập tức trở nên tàn nhẫn, sát khí dày đặc. Khiến cho Kiếm Hùng kinh hồn táng đảm, không tự chủ mà lui về phía sau mấy bước. Hiện giờ cảnh giới của Triệu Vô Tà đã là trung kỳ, tương đương với Trúc Cơ trung kỳ, cảnh giới cao hơn Kiếm Hùng hai tầng. Khí thế bộc phát ra làm cho Kiếm Hùng nhất thời có cảm giác như đối mặt với sư tôn mình.

“Boong boong boong “

Cao sơn liên miên xa xa bỗng nhiên bộc phát một câu kêu sắc nhọn, mấy đạo kiếm quang mắt thường có thể thấy được từ mặt đất bắn lên bầu trời, sau đó hướng về phía Triệu Vô Tà mà đến. Vài đạo kiếm quang kia ngưng thực sắc bén, kéo dài vô cùng, căn bản không cùng một cấp độ với kiếm hùng trước mắt.

“Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, muốn chết...”

Triệu Vô Tà trông thấy vài đạo kiếm quang kia, lập tức giận dữ, không cần nói cũng biết là kiếm hùng đã thông tri cho

trường bối sư môn đến đây. Biết không thể do dự nữa, Triệu Vô Tà lập tức vung tay lên, một trăm lẻ tám con huyết sát cổ trùng toàn bộ nhào tới. Vốn lo lắng kiếm quang của kiếm này quá sắc bén sẽ có tổn thương đối với cổ trùng, nhưng bây giờ lo lắng cũng phải bỏ đi, bằng không bị mấy kiếm tu kia đuổi tới, Triệu Vô Tà còn chưa nắm chắc toàn bộ đánh thắng.

Tốc độ của cổ trùng rất nhanh, Triệu Vô Tà vung tay lên, đám mây máu kia lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh. Sau một khắc đã xuất hiện bên ngoài kiếm quang của Kiếm Hùng. Cổ trùng không có ý thức độc lập, hoàn toàn không e ngại những kiếm quang khiến người ta lui bước. Nó há mồm tấp tới, lập tức quanh người kiếm hùng vang lên tiếng leng keng.

Thân thể huyết sát cổ huyết hồng không phải trang trí, kiếm quang của kiếm hùng rất sắc bén, đáng tiếc còn đủ để cắt rách thể xác Huyết Sát Cổ. Bất quá kiếm của kiếm Hùng cũng không biết là vật liệu gì luyện chế thành, kiếm quang vung ra làm một trăm lẻ tám cổ trùng hoàn toàn không thể đến gần.

Kiếm Hùng nhìn thấy những con côn trùng đáng sợ kia tạm thời không làm gì được mình, trong lòng mừng rỡ quá đỗi, ánh mắt không khỏi chuyển hướng nhìn về phía những đạo kiếm quang đang nhanh chóng bắn tới. Chỉ cần kiên trì thêm chốc lát nữa, trường bối sư môn sẽ tới cứu viện, đến lúc đó hừ hừ.

“Đừng cao hứng quá sớm, người không thể chờ đến lượt bọn họ đâu.”

Kiếm Hùng đột nhiên nghe thấy những lời này, là một người dân ở phía sau hắn nói. Thanh âm vừa vang lên, kiếm hùng cảm giác hậu tâm mát lạnh, hướng trước người nhìn lại, trước ngực lộ ra một mũi kiếm, phía trên còn lưu lại vết máu chói mắt.

Không đến Nguyên Anh kỳ, Tu Chân giả cũng không thể có được cái mạng thứ hai, giống như những phạm nhân kia. Những chỗ quan trọng thương nặng cũng sẽ bị giết chết như vậy., Mất đi trái tim đầu cũng sẽ chết. Kiếm Hùng cảm giác ý thức của mình càng ngày càng mơ hồ, mơ hồ nhìn thấy gương mặt non nớt ngây thơ của Triệu Vô Tà. Ý niệm không cam lòng toát ra như nấm mọc sau mưa xuân, nhưng đáng tiếc,

ngay cả nói cũng không kịp, đã bị Triệu Vô Tà nhanh chóng kết thúc tính mạng.

Hắn rút trường kiếm ra khỏi tim của Kiếm Hùng, cũng không thèm nhìn mà trực tiếp bỏ vào trong túi trữ vật, sau đó giật lấy túi trữ vật của hắn. Trong miệng huýt một tiếng, lập tức cướp đường mà chạy. Thân hình hóa thành quỷ ảnh, loáng cái đã tiến vào trong núi sâu biến mất. Ở phía sau hắn, một đám mây máu tốc độ cũng không chậm, nhanh chóng biến mất theo hắn.

Thân ảnh Triệu Vô Tà vừa mới biến mất, vài đạo kiếm quang trắng xóa từ trên trời hạ xuống, từ đó đi ra mấy người mặc đạo bào. Đều là sắc mặt cương nghị, trên người tản ra khí tức sắc bén như kiếm, lão giả đứng ở phía trước lại càng như thế. Hai hàng lông mày như bảo kiếm hướng lên trời, có thể nói hai chữ kiếm.

Mấy người đáp xuống mặt đất, liếc mắt liền nhìn thấy hai thi thể trên mặt đất, chính xác mà nói là một bộ xương, một cái là thi thể.

“Hùng nhi.”

Lão nhân mày kiếm kinh hô một tiếng, lão giả chạy ra một bước, ngay cả tàn ảnh cũng không có. Sau một khắc liền xuất hiện bên cạnh thi thể của kiếm hùng, sau khi xác nhận kiếm hùng đã chết không thể chết lại, trên mặt lão giả hiện ra lệ khí nồng đậm. Mấy lão giả đi theo kia bình tĩnh đi tới trước bộ hài cốt kia, nhận ra đó là kiếm nhân của đệ tử bốn môn, sắc mặt mấy người lập tức đại biến.

“Chưởng môn, hai người kia vừa chết không lâu, hung thủ nhất định còn chưa đi xa.”

Một lão giả trầm tĩnh nói, trên người mơ hồ truyền ra phong mang giống như tuyết thế bảo kiếm, rất khó tưởng tượng trên người lão giả này lại có phong mang như thế.

“Đuổi theo ta nhất định phải nghiền xương hung thủ thành tro, báo thù cho Hùng nhi.”

Tiếng nói vừa dứt, mấy lão giả lập tức hóa thành kiếm quang, bắn về những phương hướng khác nhau. Bọn họ là trưởng lão Cửu Kiếm Tiên Môn, đều có tu vi Trúc Cơ Kỳ, lại là kiếm tu.

Thực lực mạnh mẽ, tốc độ ngự kiếm phi hành nhanh hơn so với hai người Kiếm Hùng không biết bao nhiêu lần, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Mấy lão giả đi rồi, vị Chương môn chậm rãi buông thi thể Kiếm Hùng đứng dậy. Đôi mày kiếm chậm rãi nhíu lại, trong mắt bắn ra kiếm quang sắc bén. Người này không hổ là Chương môn một phái. Đã đến cảnh giới Mục Kiếm, trong số kiếm tu coi như là một cao thủ.

“Rốt cuộc là thần thánh phương nào, sao lại lần lượt cướp của Hắc Hồng ta, lại giết đệ tử của ta. Chẳng lẽ mấy môn phái kia đã biết kế hoạch của ta không có khả năng, trừ Hùng nhi ra không ai biết rõ. Cái tên phế vật Hư La Phồn này, muốn hãm mang Hắc Hồng tới Phàm gian kích động chiến tranh để thu thập mười vạn hồn phách cho ta tu luyện ma kiếm, phế vật này thế mà lại để cho người ta cướp đi Hắc Hồng của ta. Đáng chết chết.”

“Nếu để cho ta biết là ai phá hư đại sự của ta, ta nhất định phải băm thây hắn thành vạn đoạn. Hư.”

Trong lúc lão giả mày kiếm nói chuyện, sát khí tỏa ra bốn phía, kiếm quang bắn ra trong mắt khiến tất cả thực vật trong vòng ba trượng xung quanh đều biến thành bột phấn.

Nhưng ông lão cũng không chú ý tới, cách đó không xa, một con sâu toàn thân đỏ như máu đang mở đôi mắt nhỏ màu đỏ nhìn hắn. Mỗi câu ông nói ra đều khiến người sau lưng con sâu này không thiếu một chữ.

“Hắc Hồng ma kiếm “

Triệu Vô Tà ẩn thân trong một sơn động, cái sơn động này rất đáng thương, tuyệt đối không dung tha cho một người đi vào. Là Triệu Vô Tà trong lúc chạy trốn vô tình phát hiện ra, cửa sơn động nhỏ như vậy, cực kỳ bí ẩn. Triệu Vô Tà cũng sẽ không ghét cái sơn động nhỏ này, trực tiếp dùng công pháp Súc cốt đưa mình vào, đi vào bên trong mới phát hiện không gian bên trong không nhỏ. Toàn bộ đều cho Triệu Vô Tà nhảy nhót ở bên trong.

Vừa rồi lúc hấn chạy trốn cố ý lưu lại một con cổ trùng, toàn bộ lời nói của lão giả mày kiếm, hấn đều nghe được. Lúc nghe được ba chữ Hắc Hống, tên này lập tức xoay người lật lại túi trần cổ của mình. Nửa ngày sau mới lấy từ bên trong ra một cây tàn phiến tối như mực, quan sát trong tay một lát, Triệu Vô Tà nhãn thần sáng ngời.

Hướng hung hăng nhìn ót mình, hét lớn: “VẬY mà thiếu chút nữa bị lừa, thủ đoạn không tồi chút nào, ha ha ha...”

Da mặt Triệu Vô Tà càng ngày càng dày, rõ ràng đã bị lừa còn nói suýt chút nữa bị lừa. Hóa ra trên lá cờ vải màu đen kia có cấm chế, cho nên mới giống như một lá cờ rách, trên mặt khắp nơi đều là lỗ thủng.

nhô đầu ra, nhìn một chút bầu trời bên ngoài, vừa lúc nhìn thấy một đạo kiếm quang vẽ một đường trên không trung. Ánh mắt sắc bén từ trên bầu trời quét xuống, Triệu Vô Tà bị dọa vội vàng co rút cổ lại, “Âm hồn bất tán” miệng vẫn không quên mắng to.

Mấy lão giả ngự kiếm bay loạn khắp nơi, ánh mắt như chim ưng quét tới quét lui, phương viên mấy trăm dặm lập tức bị bọn hấn lục soát mấy trăm lần. Mặc dù tu vi cảnh giới của Triệu Vô Tà không chênh lệch mấy so với bọn hấn, thế nhưng chiến lực kém hơn rất nhiều, Triệu Vô Tà giờ đùa bỡn cũng chỉ có một trăm lẻ tám con Huyết Sát Cổ Trùng.

Thế nhưng mấy lão giả kia đều không phải là đèn cạn dầu, tu vi Trúc Cơ kỳ, lại là kiếm tu cường đại. Thanh Phong trong tay không biết sắc bén bao nhiêu, Triệu Vô Tà cũng không dám đảm bảo huyết sát cổ trùng của mình sẽ không bị bọn họ kiếm khí tung hoành mấy lần mà giết sạch sành sanh. Triệu Vô Tà thật vất vả mới đào tạo ra một trăm lẻ tám con Huyết Sát Cổ này, nếu như một lần bị giết sạch sành sanh, hấn còn không khóc chết được.

Tuy rằng ngoài miệng mắng to không ngừng, nhưng Triệu Vô Tà vẫn nhin xuống ý định thò đầu ra ngoài, cẩn thận thu lại khí tức của mình. Đem tiểu phiến đen như mực cất vào trong túi trần cổ, Triệu Vô Tà dứt khoát hoặc không làm hoặc phải tiến vào trong tu luyện.

Công việc của kiếm môn thứ hai mươi hai, Cửu Kiếm tiên môn, Hắc Hồng Tứ.

“Mấy lão già đi rồi, muốn bắt Triệu gia ta, hắc hắc. Cửa cũng không có...”

Cái đầu nhỏ của Triệu Vô Tà thò ra từ cái cửa động nho nhỏ, nhìn thoáng qua bầu trời, lúc này đã sớm vào đêm. Ngự sử phi kiếm trên không trung tìm tòi trọn vẹn nửa ngày, đừng nói Triệu Vô Tà, trong vòng ngàn dặm ngay cả bóng dáng một người cũng không có.

Các trưởng lão Cửu Kiếm Tiên Môn đành phải bắt đắc dĩ trở về phục mệnh, lập tức vị lão giả mày kiếm kia lại giận dữ một trận, kiếm khí trong mắt bắn ra tước bằng tất cả thực vật chung quanh, thiếu chút nữa khiến con Huyết Sát Cổ Trùng kia bại lộ cả buổi, phát tiết một chút, lão giả mày kiếm mang theo thi thể Kiếm Hùng tuyệt trần mà đi.

Một đám lão già phía sau hắc cũng ngự kiếm đuổi theo, một đám người hóa thành từng đạo kiếm quang trắng xóa, vọt tới giữa núi nặng. Sau khi bọn họ rời khỏi, qua hơn một canh giờ, xa xa bỗng xuất hiện một bóng đen lén lút lút lút. Rõ ràng chỉ có trong hoàng cung Đại Phong quốc mới có hoa y, hành động lại giống như một tên trộm, đứng xa xa quan sát một hồi.

Sau khi xác định đám lão già kia sẽ không quay trở lại, Triệu Vô Tà tâm niệm vừa động, dưới chân lập tức bước ra ba bốn bước. Ảo ảnh đột nhiên sinh ra, từ dưới chân Triệu Vô Tà liên tiếp xuất hiện ảo ảnh kéo dài về phía chỗ lão già vừa đứng lúc này.

Triệu Vô Tà chậm rãi bước ra từ huyền ảnh, sau đó cúi người, đưa tay lôi từ trong bụi cỏ của bộ tộc ra một con côn trùng màu đỏ. Huyết Sát cổ trùng chính là loại côn trùng mà ban ngày Triệu Vô Tà cố tình lưu lại chỗ này.

Bất quá lúc này trạng thái của con côn trùng tựa hồ có chút không đúng, thân xác vốn đỏ bừng có chút ánh sáng đỏ lúc này trở nên xám trắng, sáu cái chân nhỏ bám sát vào nhau, đôi

mắt nhỏ màu đỏ cũng sắp nhắm lại. Toàn thân đều đang run rẩy, hơn nữa rung động kịch liệt giống như nó chết một khắc sau vậy.

“Bảo bối đáng thương, chỉ cần kiên trì thêm một chút là được rồi.”

Triệu Vô Tà trông thấy cổ trùng biến thành cái dạng này lập tức phóng như điên lên, tốc độ mau lẹ không gì sánh được. Đã sắp đuổi kịp tốc độ những lão giả kia ngự kiếm, một lát sau Triệu Vô Tà đã trở về sơn động ẩn thân ban ngày.

Thân thể co rút không thể tưởng tượng nổi tiến vào, sau khi đi vào, Triệu Vô Tà lập tức ngồi xếp bằng trên mặt đất. Hắn duỗi ra hai ngón tay, đầu ngón tay chạm vào nhau, một ngón tay xuất hiện. Một tay khác đem con Huyết Sát cổ trùng đưa đến trước vòng tay, trong lòng hơi động một chút, con cổ trùng này bỗng nhiên mở ra cái miệng thật dài phun ra một đạo kiếm khí trắng xoá.

Sau khi phun ra kiếm khí, cổ trùng lập tức sinh long hoạt hổ, khí tức hung hãn lại xuất hiện.

“Lão gia hỏa này quả nhiên mạnh mẽ, ta còn chưa phải đối thủ, Huyết Sát cổ trùng dù sao cũng là cổ trùng cấp thấp. Đối mặt với lão gia hỏa kia, một chút phần thắng cũng không có, có thể đào tẩu hay không cũng là vấn đề.”

Từ trong đạo kiếm khí này, Triệu Vô Tà nhìn thấy sự chênh lệch giữa mình và lão giả mày kiếm kia, trong lòng thu hồi sự coi thường đối với thế giới này. Ngay cả chương môn của một môn phái nhỏ được công nhận cũng lợi hại như vậy, vậy môn phái cỡ trung, môn phái cỡ lớn, thậm chí là siêu cấp môn phái trong truyền thuyết của tiên đạo ma đạo.

Kiểm khí sau khi bị cổ trùng phun ra, lập tức lại bị Triệu Vô Tà nhắm vào, một đạo kiếm khí trắng xoá như một con giao long màu trắng. Trong vòng tay của Triệu Vô Tà kiếm khí bốc lên không ngừng., Khí tức cực kỳ sắc bén từ phía trên phát ra, làm cho Triệu Vô Tà phải dồn hết chân nguyên trong cơ thể vào trong vòng tay, áp chế đạo kiếm khí này. Chân nguyên Xi

Vưu Quyết tu luyện ra là màu đen, sau khi rót vào trong vòng ngón tay, hai ngón tay của hắn lập tức lóe lên hắc quang.

Kiểm khí lão giả mày kiếm phát ra là mạnh mẽ, nhưng đạo kiếm khí này đã là kiếm khí vô chủ rồi, nếu như không phải Triệu Vô Tà chỉ, nó sẽ rất nhanh biến mất trong trời đất, hôm nay bị áp chế, đối mặt với áp bách của chân nguyên màu đen, rốt cuộc kiếm khí cúi thấp đầu cao ngạo, ngoan ngoãn ở trong vòng ngón tay Triệu Vô Tà không tiếp tục âm ỉ nữa.

“Hắc Hồng, cũng được, ta muốn xem rốt cuộc là đồ bỏ.”

Triệu Vô Tà cười khà khà lấy từ trong túi trần cổ ra một cây tàn phiến màu đen, bề mặt rách rưới rưới rưới, khắp nơi đều là lỗ nhỏ, lại đen sì như mực, cán cờ đều có màu đen.

“Ta không biết thuật phá cấm, nhưng ta biết những chuyện khác.”

Triệu Vô Tà nói xong, ngón tay chậm rãi ấn lên trên lá cờ đen, buồng chân nguyên ra để áp chế kiếm khí. Đạo kiếm khí kia lập tức như giao long ra biển, mãnh hổ xuống núi hung hăng xông vào trong lá cờ đen. Tìm đúng cơ hội Triệu Vô Tà lập tức tâm thần xuất khiếu, đi theo đạo kiếm khí kia tiến vào trong lá cờ đen.

Chỉ thấy sau khi kiếm khí tiến vào lá cờ đen, hắn không đi đâu mà đi thẳng đến đỉnh cửa. Thoáng cái đã tới nơi, Triệu Vô Tà cẩn thận đi theo kiếm khí, thấy kiếm khí đã tiến vào một địa phương. Tâm niệm vừa động muốn đi theo nhưng lập tức dừng lại, chậm rãi dạo quanh chỗ này vài cái, Triệu Vô Tà bên ngoài lộ ra nụ cười âm hiểm.

Thu hồi tâm thần, mở to mắt, trong miệng phun ra một câu: “Tìm được rồi...”

Ánh mắt hắn nhìn lên trên hắc kỳ, tại phần đỉnh của tàn phiến có một điểm chân nguyên dao động cực kỳ yếu ớt chậm rãi truyền ra. Nếu như không phải sớm biết rõ là chỗ này thì Triệu Vô Tà căn bản không cảm giác được nơi này là đầu mối then chốt của cấm chế.

Ban ngày, con cờ trùng kia ở một bên đem lời nói của lão giả mày kiếm, một chữ cũng không lọt ra, cờ trùng nghe được

chính là Triệu Vô Tà nghe được. Dựa theo lão giả mây kiếm kia nói, lúc trước đệ tử Cửu Kiếm Tiên Môn tên gọi La Phồn kia phụng mệnh xuống núi, khơi mào chiến tranh trong quốc gia phàm nhân. Sau đó dùng Hắc Hống thu nạp những hồn phách kia, dùng để luyện chế một thanh ma kiếm.

Đáng tiếc chính là, kế hoạch của La Phồn vừa mới thành công, đã bị Triệu Vô Tà đuổi kịp sau đó giết hắn. Cướp đi túi trữ vật của hắn, kể cả Hắc Hống bên trong. Chiến tranh đích thật đã đến, nhưng cũng bị Triệu Vô Tà chiếm tiện nghi, mười vạn hồn phách bị mười tám huyết châu của hắn hút mất, còn tiện thể còn phụng tặng huyết nhục tinh hoa mười vạn người.

Nếu Hắc Hống là công cụ để lão giả mây kiếm luyện chế Ma Kiếm, cấm chế phía trên đương nhiên là lão giả mây kiếm kia thiết lập, cho nên Triệu Vô Tà mạo hiểm để con cổ trùng kia đợi ở chỗ đó bị một đạo kiếm khí của lão giả mây kiếm. May mắn kiếm khí này là lão giả phát ra, uy lực cũng không phải quá cường đại, cổ trùng miễn cưỡng có thể chịu được.

Dẫn kiếm khí vào trong phiên, cấm chế mang theo khí tức của lão giả cùng với kiếm khí tức của lão giả cũng hấp dẫn lẫn nhau, điều này làm cho Triệu Vô Tà rất nhanh đã tìm được đầu mối then chốt của cấm chế trên áo khoác đen.

Tìm được đầu mối rồi, điều thứ tiếp theo Triệu Vô Tà sẽ làm đơn giản hơn nhiều. Chỉ cần đem bàn tay đặt ở chỗ đỉnh của hắc phiên, Ma nguyên trong đan điền như thủy triều cũng biến động, một mạch tuôn ra cuộn cuộn vào bàn tay hắc phiên., Sau đó tiến vào trong cờ đen, đại lượng ma nguyên đồng thời tràn vào, trong thời gian rất nhanh phát sinh, cấm chế phản ứng mặc dù nhanh, nhưng còn chưa kịp phát uy đã bị đại lượng ma nguyên bao phủ, bộp bộp vài tiếng, cấm chế trên áo khoác đen đã bị phá sạch sẽ.

Bỗng nhiên, trong Cửu Kiếm Tiên Môn cách đó trăm dặm, lão giả mây kiếm vốn ngồi xếp bằng trên một bờ đoàn trong mật thất. Chẳng qua là khoảnh khắc Triệu Vô Tà đem cấm chế bài trừ, con mắt nhắm chặt của lão giả đột nhiên mở ra, kiếm quang lợi hại đến cực điểm từ bên trong bắn ra, đem đá lớn

trên mặt đất cứng rắn tạo thành hai lỗ nhỏ đen tuyền, cũng không biết sâu bao nhiêu.

“Đáng giận a đoạt pháp bảo của ta, phá cấm chế của ta. Chuột nhắt, để ta bắt được ngươi, nhất định khiến ngươi sống không bằng chết. A a a.”

Lão giả nổi giận, hai đạo mây kiếm rung động kịch liệt, giữa ngực bụng pháp phòng rõ ràng. Thật vất vả bình ổn lửa giận, lão giả mây kiếm lại nhúu mây, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì gặp vấn đề khó khăn. Thật lâu sau, lão giả mây kiếm chậm rãi đứng dậy, đi tới trước một chỗ thủy mặc trong mật thất.

Trong nháy mắt ánh mắt trở nên sắc bén, một đạo kiếm quang từ trong mắt hần bắn ra, trực tiếp bắn tới trên bức tranh thủy mặc. Gợn sóng như làn nước nhộn nhạo ra, đây là một cấm chế rất bí ẩn, uy lực tất nhiên không cần phải nói. Kiếm khí ở trên cấm chế bắn ra một cái lỗ nhỏ, cái lỗ nhỏ này chậm rãi mở rộng, cuối cùng mở rộng đến lúc một người thông qua được.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát nghiền nát tri thức mười sáu lần.

Tới bước đường cùng.

Lão giả mây kiếm không nói lời nào, trực tiếp đi vào trong đó, đợi sau khi hần biến mất trong cấm chế, cái lỗ lớn có thể cho phép người ta thông qua liền khép lại, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa. Vào một khắc trước khi cấm chế hoàn toàn khôi phục lại bình thường, trong khoảnh khắc nọ, bên trong bỗng nhiên tuôn ra ma khí cường đại. Nếu Triệu Vô Tà ở đây, sẽ phát hiện cỗ ma khí này mạnh mẽ bao nhiêu, đổi lại là hần cũng phải tu luyện đến Hóa Thần Kỳ mới có thể phát ra ma khí cường đại như vậy.

Cấm chế cuối cùng cũng khôi phục bình thường, trong mật thất không có một bóng người.

Trong sơn động cách đó hơn trăm dặm, cái gã Triệu Vô Tà này cầm một lá cờ phướn dài đen sì hoa chân múa tay. Nhìn dáng vẻ của hần quả thực không khác gì một bà cụ già nhảy nhót đại thần. Chẳng qua trong tay gã còn cầm một lá cờ chưa từng thấy qua, mặt lá cờ chất liệu rất là quái dị, Toàn thân đen như

mực, mang theo một loại khí tức kỳ quái. Tựa hồ ngay cả ánh sáng chiếu lên phía trên cũng bị hút vào, phía trên có chín cái lỗ nhỏ, dựa theo thứ tự sắp xếp, tựa hồ là một loại trận pháp.

Cột cờ thật dài mới là trọng điểm, tài liệu của nó quả thực giống mặt lá cờ như đúc, đen sì giống như có thể thôn phệ ánh sáng. Vật quái dị như vậy nếu rơi vào tay phạm nhân, phỏng chừng sẽ bị cho là vật không may ném đi. Thế nhưng đến tay Triệu Vô Tà, quả thực khiến hắn ta cao hứng muốn gỡ bỏ.

“Hắc Hồng, ha ha ha bảo bối tốt ha ha ha.”

Triệu Vô Tà chỉ biết cười như điên, hoàn toàn quên mất hiện tại là canh giờ gì, trong đêm hoang sơn dã lĩnh cuồng tiếu. Nếu có người đi ngang qua đây, tuyệt đối sẽ bị dọa không nhẹ. Nhưng cũng không trách được thằng nhãi kia, ai biết được sau khi phá cấm chế của Hắc Giao, tàn phiên kia nháy mắt nở to đến mức đó, khí tức cũng hoàn toàn thay đổi.

Sau khi Triệu Vô Tà phá cấm chế, có ý nghĩa Hắc Hồng đã biến thành vật vô chủ. Hắn ta mặc kệ kiếp trước hay là kiếp này không biết thế nào là khách khí. Hắn ta trực tiếp vung tay lên, một giọt tinh huyết liền bịt lấy Hắc Hồng, biến vật vô chủ này thành vật thuộc sở hữu của Triệu Vô Tà hắn ta.

Hắc Hồng sau khi nhận chủ, Triệu Vô Tà trong nháy mắt liền biết lai lịch cùng tin tức của hắc phiên này. Hắc Hồng, ma khí ma đạo đại tông thời điểm hủy diệt ngàn năm trước lưu lạc ra ngoài, có thể hấp sinh linh hồn phách. Lại có thể công, uy lực cực lớn, ma khí lạnh lạnh. Chỉ cần chủ nhân tâm niệm vừa động, liền có thể bày thành một ma trận, tu sĩ dưới Trúc Cơ hậu kỳ bị nhốt trong đó tuyệt không may mắn thoát khỏi.

Từ trước đến nay, Triệu Vô Tà ngoại trừ một trăm lẻ tám con Huyết Sát Cổ Trùng, không có thủ đoạn công kích nào khác, cũng chỉ có một chút võ công từ kiếp trước mang đến mà thôi, uy lực quá nhỏ. Lúc này trong tay y có thêm râu đen, quả thực đang buồn ngủ gặp phải gối đầu, chẳng trách Triệu Vô Tà thất thố như thế.

Chương thứ hai mươi ba Đồ Thành

Hắc Hồng là pháp khí ma đạo, muốn khu sử ma phiên thì phải là ma nguyên mới được, nếu không hai loại lực lượng khác nhau sẽ tương xung. Lúc trước lão giả mày kiếm dưới cơ hội ngẫu nhiên chiếm được Hắc Hồng cùng một bộ pháp môn tu luyện ma đạo, lão giả mày kiếm khi đó đã là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong.

Nhưng là thủy chung không thể Kết Đan, tại tu chân giới, nhân vật Trúc cơ hậu kỳ cũng không ít. Nhưng tu sĩ Kết đan kỳ lại không nhiều, tu vi Kết đan kỳ sẽ được xem như tông sư, địa vị cao thượng. Mặc kệ đi đến nơi nào, cũng không có bao nhiêu người dám đắc tội. Nhưng tu hành không dễ, Trúc cơ còn khó khăn, huống chi kết đan.

Lão giả mày kiếm là chương môn Cử Kiếm Tiên Môn, là do công pháp tu hành giới hạn, mỗi chương môn đòi đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ. Thọ nguyên hao hết liền tọa hóa., Cho nên Cử Kiếm Tiên Môn mới chỉ là một môn phái nhỏ. Sau khi lão giả mày kiếm đạt được pháp quyết luyện chế Ma Đạo Ma Kiếm kia, ngọn lửa trong lòng kiếm nén lập tức bùng lên một chút bốc cháy. Bí mật kia hẳn cũng chỉ nói cho đệ tử thân truyền. Ngay cả La Phồn cũng không biết, chỉ cảm Hắc Hồng bị cấm chế đi thu thập hồn phách.

Luyện chế ma kiếm cần mười vạn hồn phách, lão giả mày kiếm tốt xấu gì cũng là môn phái Tiên đạo, không có khả năng nâng kiếm đến thể tục giới giết mười vạn người thu thập hồn phách. Vì thế mới có La Phồn xuống núi, khơi mào chiến tranh, cuối cùng lại là Triệu Vô Tà. Đại bộ phận thần thông pháp môn của Hắc Hồng đều cần ma nguyên mới có thể điều khiển, La Phồn không có ma nguyên, nhưng dùng để thu thập hồn phách vẫn có thể.

Trong bàn tay nắm cán phiên đen nhánh lạnh như băng, Triệu Vô Tà thầm nghĩ, cái áo khoác đen này hẳn là dùng một loại kim loại kỳ lạ luyện chế. Đối hồn phách có một loại khắc chế lực kỳ lạ, Triệu Vô Tà tâm thần dò vào trong ngọc bích trước

ngực, quả nhiên nhìn thấy tinh thần Tam Nương không tốt lắm. Quý khí toàn thân chậm rãi tiêu tán, tựa hồ hương Hắc Hồng bên ngoài mà đi.

“Tam nương chớ vội, không cần phải lo thiếu thốn gì cả, sắp xong rồi.”

Triệu Vô Tà dùng cổ tay lắc lắc Hắc Hồn, hấp thu lực lượng thôn phệ quý khí trên người Tam Nương lập tức biến mất không thấy gì nữa, Tam Nương thở phào nhẹ nhõm. Lực lượng này quá mức kinh hãi, Tam Nương có cảnh giới không cao thiếu chút nữa đáp lời.

“Bảo bối tốt a hợp lại là thứ ta có được, hắc hắc...”

Đầu ngón tay Triệu Vô Tà toát ra từng sợi hắc khí, chui vào bên trong Hắc Hồng, nhất thời phía trên lá cờ liền xuất hiện từng tầng từng tầng hắc quang. Hắc Hồng lúc này có một loại lực lượng dao động khiến tâm thần người ta dao động, liếc mắt một cái là được. Hắc Hồng đã bị Triệu Vô Tà luyện hóa, thuần thục một chút các cách dùng của Ma phiến, cổ tay Triệu Vô Tà lại lần nữa lắc lắc lá cờ.

Trong lúc nhất thời, hắc khí trong động tràn ngập, một cỗ hắc khí từ trong hắc động toát ra. Thân ảnh Triệu Vô Tà bị hắc khí che phủ, lá cờ thật dài lật tới, bao lấy Triệu Vô Tà hóa thành một đoàn hắc khí bay ra khỏi sơn động trên trời.

Trên bầu trời, không biết từ nơi nào bỗng nhiên bắn ra một đoàn hắc khí nồng đậm, may mắn đây là buổi tối. Cũng không cần lo lắng kinh thế hãi tục, đoàn hắc khí kia ở không trung xoay quanh một hồi, sau một tiếng huýt gió hướng phía xa xa bỏ chạy, tốc độ nhanh vô cùng.

Đại phong quốc, trong hoàng cung, nghiên mực đang tu luyện trong nội thất. Lúc này hần vừa ăn vào một viên đan dược màu xanh, trong nội thất bởi vì viên đan dược kia còn tràn ngập mùi thuốc nồng đậm. Tiểu thái giám thủ ở bên ngoài, giống như cơn gió thổi qua, hô hấp theo nội thất bay ra từng đợt từng đợt dược hương.

Trên không hoàng thành, một đoàn hắc khí từ đằng xa độn tới, cuối cùng ổn định dừng ở trên không sân nghiên mực chúc

mừng. Triệu Vô Tà quần bên trong lá cờ, tiểu ý liên tục, nói đến đại phong quốc này thật đúng là phúc địa của Triệu Vô Tà a. Ở nơi này hẳn có không ít chỗ tốt, nhìn vào ánh đèn cực kỳ sáng ngồi bên dưới.

Triệu Vô Tà trong lòng khẽ động, đoàn hắc khí kia chuyển động vài cái, lập tức hóa thành từng luồng khí đen cuối cùng tiêu tán vô hình. Mà thân hình Triệu Vô Tà lập tức xuất hiện trong đại viện phía dưới, binh sĩ gác đêm đối với sự xuất hiện của Triệu Vô Tà coi như không thấy, giống như không có người nào đứng ở đó.

Không coi ai ra gì đi vào căn phòng ăn mừng ở nghiên mực, Triệu Vô Tà liếc mắt đã thấy trên nghiên mực, Khánh Thân mặc đồ thái tử ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, đang hấp thu được lực của bình đan được mà hắn đưa cho.

Nhìn thấy một màn này, Triệu Vô Tà không khỏi bật cười. Hắn mất mấy ngày để luyện hóa áo khoác đen. Không nghĩ tới buổi ăn mừng trên nghiên mực lại ngồi lên vị trí thái tử mấy ngày nay. Nhớ đến mấy ngày nay, khi ở hoàng cung, cảnh tượng này liền buồn cười., Thái tử kia mật báo đem hai người Kiếm Hùng mời tới. Kết quả cuối cùng Kiếm Hùng hoàn toàn không để ý đến phạm nhân như gã, vội vã muốn mang Triệu Vô Tà đi, cuối cùng lại tiện tay ném đi Thái Tử đang cầm trong tay xuống dưới. Đại khái gã đã quên mất, thời điểm gã đem Thái Tử hút tới liền thuận tay giam cầm lại võ công trên người Thái Tử.

“Hắc hắc “

Triệu Vô Tà không cần thận cười ra tiếng, nghiên mực trong quá trình tu luyện lập tức bừng tỉnh, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Triệu Vô Tà đang đứng trước mặt mình. Tiếng kinh hô vừa đến khóe miệng lập tức đổi thành âm thanh vui mừng lẫn sợ hãi.

“Tiên sư.”

Hòe Đài Khánh vội vàng đứng lên, hướng về Triệu Vô Tà làm lễ bái đại lễ, Triệu Vô Tà cũng không khách khí. Hắn ta đỉnh đạc chịu một lễ Khánh Điện trên nghiên mực, phạm nhân truy

đuổi trường sinh thọ, Triệu Vô Tà thỏa mãn nguyện vọng của nghiên mực. Lễ này thật sự được tiếp thu rất nhiều.

“Lần này ta tới là phải về túi thơm của ta.”

Triệu Vô Tà cười tủm tỉm nói với nghiên mực. Đạm Đài ăn mừng vừa nghe, vội vàng từ trong ngực lấy ra túi thơm mà lúc trước Triệu Vô Tà đưa cho, cung kính dâng đến trước mặt Triệu Vô Tà.

“Tiên sư sau khi rời đi, nghiên mực một mực bảo quản túi thơm, lấy cảm niệm đại ân tiên sư.”

Ngón tay Triệu Vô Tà chỉ một cái, túi thơm liền bay tới lòng bàn tay Triệu Vô Tà, tâm niệm vừa động. Miệng túi thơm tự động mở ra, bên trong lập tức bay ra mười tám con côn trùng màu đỏ như máu, vô nhẹ túi trần cổ bên hông. Một lỗ thủng mở ra, mười tám cổ trùng lập tức bay vào trong đó.

Nhìn túi hương, lại nhìn nghiên mực chúc mừng, Triệu Vô Tà thở dài một tiếng “Cũng thôi, trả người một cái nhân tình lật cổ tay, một viên đan dược màu tím xuất hiện trong tay Triệu Vô Tà. Mở túi thơm ra, đem viên đan dược màu tím kia bóp thành bột phấn, đổ hết vào trong túi hương.

Mùi thơm nồng nặc từ trong túi hương phát ra, Triệu Vô Tà vung tay lên, hương khí này nhanh chóng tiêu tán. Đúng lúc nghiên mực đang ngẩng đầu hít vào một ngụm, nhất thời cảm thấy thần thanh khí爽, toàn thân thoải mái gần như muốn rên rỉ thành tiếng.

“Đây là túi Thanh Tâm Hương, bên trong có một viên bột phấn Thanh Tâm đan. Người đeo trên người, thanh tâm bình thần, không những mình vô bệnh vô tai. Nếu có người bệnh nặng, chỉ cần lấy từ trong đó ra một chút bột cho người nọ ăn vào, bất luận bệnh trạng gì đều sẽ khỏi hẳn. Bất quá hiệu dụng túi hương này cũng chỉ có một trăm năm, qua một trăm năm, hương khí bên trong tan hết cũng là vô dụng.”

Lòng bàn tay Triệu Vô Tà khẽ động, túi thơm kia lập tức bay tới nghiên mực chúc mừng. Lúc này trên mặt nghiên mực đã mừng như điên, vội vàng cẩn thận nhận lấy túi thơm, ngẩng

đầu nhìn lại. Thân ảnh Triệu Vô Tà đã biến mất không thấy đâu.

Bên ngoài hoàng thành, một đoàn hắc khí nhanh chóng bỏ chạy, không cần bao nhiêu thời gian liền bay qua hơn phân nửa đại phong quốc. Ly Ly Ly thành, nơi lúc trước đại phong quốc cùng nước láng giềng giao chiến, kết quả cuối cùng là hai bên tự mình bỏ lại năm vạn binh sĩ trở về triều.

Bây giờ Ly Ly thành so với mấy ngày trước tiêu diệt không ít, bởi vì ngoài thành kia. Mười vạn hài cốt, mười vạn bộ xương chồng chất thành núi, kinh khủng vô cùng. Mà đầu lúc trước ồn ào huyên náo quấy phá, nói là có ma đầu đem máu thịt mười vạn binh sĩ toàn bộ thôn phệ, còn nói ma đầu kia trốn trong Ly Ly thành.

Bởi vì những lời đồn đãi, Phù Ly thành đã không còn thắng cảnh Hoa thành biên cảnh năm đó. Lúc này, ngoài thành Lệ Ly, một đoàn hắc khí lặng lẽ trôi nổi. Đột nhiên, hắc khí tan hết, một lá cờ đen thật dài mở ra, bên trong đi ra một thiếu niên đang cười. Đúng là tên Triệu Vô Tà này, sau khi hắn đem Thanh Tâm Hương nang đưa cho nghiên mực ăn mừng thì chính là nắm được cát bụi của Đại Phong quốc.

Bước chân tùy ý đạp trên chiến trường, dưới chân thỉnh thoảng có hài cốt bị hắn đạp một cước vỡ nát, hắn cũng không thèm để ý. Dù sao huyết nhục linh hồn của những binh sĩ này đều bị huyết châu của hắn hút lấy, những hài cốt này chỉ là hài cốt mà thôi, không có gì kỳ quặc, đạp nát thì đạp nát cũng không có gì ghê gớm.

Mười tám bước nhìn như đơn giản nhưng lại trở hoa dưới chân Triệu Vô Tà, mỗi bước đều đi tới một khoảng cách rất xa. Mặt đất bị hắn đạp qua, trong màn huyết quang có một viên huyết châu óng ánh bay lên.

Cánh tay hắn chụp tới, hắc quang bốc lên, nắm chặt mười tám viên huyết châu trong tay. Nụ cười nở trên khuôn mặt non nớt của Triệu Vô Tà, rõ ràng chỉ là một thiếu niên nhưng Triệu Vô Tà làm việc cùng một ma đầu không khác gì nhau. Có điều, hắn dựa vào bản tâm làm việc, để tiêu diêu tự tại, tung hoành thiên địa. Dù là ma cũng không phải không thể.

Đưa mười tám viên huyết châu bỏ vào trong túi trấn cổ, Triệu Vô Tà vừa định bỏ chạy thì đột nhiên cảm giác được huyết sát cổ trùng trong túi trấn cổ bắt đầu chấn động. Huyết sát cổ trùng không có cảm xúc khác, chỉ cần cảm ứng được thứ gì thì mới có thể như vậy. Đang lúc Triệu Vô Tà không rõ cho nên, Hắc Hồng trong tay cũng chấn động, dường như cũng cảm ứng được gì đó.

“Đây là “

“Mùi máu tanh”

Triệu Vô Tà chun khịt mũi, bỗng nhiên mở miệng nói. Trong ánh mắt mang theo kinh ngạc, vừa rồi trong không khí bay qua một làn khí tanh máu nhàn nhạt, vừa vặn bị Triệu Vô Tà ngửi thấy.

Thần thức lập tức quét nhanh trăm dặm chung quanh, hiện tại thần thức của hắn vừa vặn chỉ có thể đến phạm vi này. Thế nhưng nhìn một vòng lại không phát hiện gì.

“Chẳng lẽ.”

Triệu Vô Tà nghĩ tới điều gì, mùi máu tanh này nhạt như thế, hắn là từ xa xa phiêu đẳng tới. Thế nhưng trong vòng trăm dặm không có gì, vậy chỉ có thể ở ngoài trăm dặm. Cách xa như vậy, mùi máu tươi còn có thể bay tới, nói rõ ở nơi đó đã nồng nặc đến mức khủng bố.

Lá cờ lật ngược lại, Triệu Vô Tà lập tức hóa thành một luồng khí đen nhanh chóng bay về phía mùi máu tanh kia. Khoảng cách trăm dặm, một lát đã trôi qua, mùi máu tươi bay vào trong mũi Triệu Vô Tà càng ngày càng nồng đậm.

Bay nhanh ba trăm dặm, một tòa thành trì khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà lập tức biến sắc, không khí có thể nhìn thấy từng sợi khí thể màu đỏ, mùi máu tanh.

Thân hình đáp xuống đầu tường, lúc ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn vào trong thành, lập tức bị thảm cảnh bên trong hù dọa. Khắp nơi đều là thi thể, huyết dịch nồng đậm chảy xuống các nơi, trên đường tụ tập thành từng dòng nước nhỏ. Tường thành,

phòng ốc, cửa sổ, đường phố, khắp nơi đều là vết máu, còn rất mới mẻ.

Những thi thể trải rộng trong thành, vẻ mặt đều lộ vẻ hoảng sợ như vậy, giống như nhìn thấy chuyện gì đó rất khủng bố. Triệu Vô Tà đứng thẳng cũng có thi thể, là những thi thể Thành Vệ quân kia, trên mặt những binh sĩ này cũng giống như vậy, hoảng sợ, sợ hãi.

“Đồ Thành”

Chương thứ hai mươi bốn hiểu lầm, Thần Tiêu Đạo Tông.

“Có người tàn sát hàng loạt dân trong thành...”

Trong đầu Triệu Vô Tà nảy ra một ý nghĩ, đè nén sự khiếp sợ trong lòng xuống. Hắc Hồng lay động, Hắc Hồng vốn còn cao hơn Triệu Vô Tà lập tức nhỏ đi, mang theo hắc quang ẩn hiện bay vào trong túi trần cổ bên hông Triệu Vô Tà.

Chân nguyên phun ra dưới chân, thân hình Triệu Vô Tà từ trên tường thành hạ xuống. Đi trên đường, những dòng máu còn chưa khô kia tản mát ra mùi máu tươi nồng đậm, đây là một tòa thành trì rất lớn. Ít nhất không thể so với hoàng thành Đại Phong quốc, người tàn sát thành cũng đủ tàn nhẫn, chỉ sợ người trong thành không ai chạy thoát.

Quan sát hồi lâu, Triệu Vô Tà không gặp một người sống, cuối cùng không chịu nổi mùi máu tươi muốn rời đi. Triệu Vô Tà bỗng nhiên trong lòng hơi động, giống như nghĩ tới điều gì. Trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, miệng lầm bầm: “Chẳng lẽ là vậy.”

Triệu Vô Tà đang muốn nghĩ thật kỹ thì từ xa bỗng nhiên có vài đạo độn quang bay tới, tốc độ vô cùng nhanh. Triệu Vô Tà theo bản năng muốn trốn đi, đáng tiếc là chủ nhân của độn quang liếc mắt đã nhìn thấy người sống duy nhất trong tòa thành chết này.

Tiếng gió dừng lại, sáu đạo độn quang dừng ở trước mặt Triệu Vô Tà. Từ bên trong đi ra sáu thanh niên nam nữ, cầm đầu là một nữ tử trông thấy đám người này. Triệu Vô Tà lập tức ánh mắt sáng ngời, không khỏi nhớ tới cảnh tượng lúc mới nhìn thấy kiếm hùng, những người này vừa nhìn đã biết là đệ tử tu sĩ có môn có phái. Hơn nữa sợ rằng trong môn phái địa vị không thấp, môn phái bọn họ cũng không phải loại môn phái nhỏ như Cửu Kiếm Tiên môn có thể so sánh.

“Quả nhiên là không thể so sánh a.”

Triệu Vô Tà thì thảo tự nói, sáu thanh niên nam nữ này vừa đứng ra, loại khí tức kia đã vượt qua Triệu Vô Tà. Liếc mắt nhìn qua, vậy mà không có ai là tu vi Ngưng Khí kỳ, sáu người đều là Trúc Cơ kỳ.

Cầm đầu nữ tử là một mỹ nữ tuyệt đỉnh, cho dù đứng bất động ở nơi đó cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của toàn trường. Điều duy nhất khiến Triệu Vô Tà tiếc nuối là hai đầu lông mày của nữ tử này có thêm một chút sát khí. Về phần năm người còn lại phía sau nàng ta, hai nữ ba nam đều là hạng người phong thần tuấn lãng. Bất quá sau khi xem qua mỹ nữ tuyệt đỉnh, Triệu Vô Tà đối với hai nữ tử kia một chút hứng thú cũng không có.

“Tiểu nương da này còn đẹp hơn cả tam nương, nếu có thể, sao lại tức giận nhìn ta như vậy...”

Triệu Vô Tà ánh mắt không kiêng nể gì đánh giá nữ tử cầm đầu, nhất thời làm cho nữ tử này sinh ra vài phần chán ghét hẳn.

“Là ngươi gây ra...”

Triệu Vô Tà nghe thế lập tức lắc đầu như trống bỏi.

Dứt khoát lần thứ hai chấm dứt, lần lượt đọc bí mật thứ mười bảy.

Điều này sao có thể thừa nhận, trong Đồ Thành ít nhất cũng có mười vạn người, mặc dù là phạm nhân, nhưng tội danh này hẳn không gánh vác nổi. Nếu thật sự bị ngồi thật, vậy cả đời cũng sẽ được gọi là ma đầu.

Có phải ma đầu Triệu Vô Tà không quan tâm, mấu chốt là sau khi thành ma đầu sẽ bị đuổi giết, có mâu thuẫn với ước nguyện ban đầu tung hoành tự tại của thiên địa. Cho nên tìm Vô Tà kiên quyết không chịu thừa nhận, đáng tiếc hẳn không thừa nhận. Có người buộc phải thừa nhận là không thể.

“Còn nói ngươi không phải là ngươi, trước khi tới đây bọn ta còn một mình ngươi, trông thấy bọn ta đến mà còn muốn trốn tránh. Không phải tặc giết mình thì là gì, mười vạn phạm nhân, thật độc ác. Ngươi cũng hạ thủ được, hừ...”

Cầm đầu là tuyệt đỉnh mỹ nữ lẳng lặng chờ đợi thanh niên đang không thể chờ đợi được kia nói xong mới chậm rãi ngăn hẳn lại. Thanh niên kia mặt mũi tràn đầy kiêu căng, vẻ mặt lúc trước có chút tương tự với kiếm hùng. Bất quá về khí thế đã cường đại hơn rất nhiều, dù sao cũng là nhân vật Trúc Cơ sơ kỳ.

“Người là đệ tử môn phái kia vì sao lại ở chỗ này...”

Mỹ nữ tuyệt đỉnh đánh giá vài lần trong thành, thấy mùi máu tanh trong không khí, nhú mày, sau đó bực bội hỏi Triệu Vô Tà hai câu hỏi, nghe giọng điệu kia, có vị vênh mặt hất hàm sai khiến.

Triệu Vô Tà lập tức nổi giận, đừng tưởng rằng là mỹ nữ thì ngon lắm, Triệu gia ta sống hơn một trăm năm, có mỹ nữ gì mà chưa thấy qua. Bị nữ tử cầm đầu tức giận, sắc mặt Triệu Vô Tà lập tức đen lại, nét mặt không còn cười tủm tỉm như lúc nãy nữa.

“Tại sao ta phải nói cho người biết môn phái của ta còn chưa xứng để các người biết. Còn nữa, ta nói rồi, thành không phải ta giết. Tin hay không tùy các người...”

Triệu Vô Tà lạnh lùng nói xong liền xoay người rời đi.

“Tiểu tử thật can đảm, khẳng định dám ma đạo, ở đây chỉ có một mình người. Còn nói không phải người giết, chỉ có người trong ma đạo người mới tàn nhẫn như vậy. Bây giờ bị chúng ta vạch trần là muốn đi, không dễ như vậy đâu. Đại sư tỷ, bắt hắn về Thần Tiêu Đạo Tông, giao cho Hình Đường xử lý.”

Triệu Vô Tà vừa đi được vài bước, thì phía sau cô gái cầm đầu lại xuất hiện một gã thanh niên tức giận, bô bô bô trực phủ lên tội danh tông môn cho Triệu Vô Tà. Cuối cùng nghe được ngữ khí kia, còn bắt Triệu Vô Tà trở về tông môn của bọn họ để thẩm vấn.

Sắc mặt vốn đã đen thêm ba phần, Triệu Vô Tà chậm rãi xoay người lại, dùng ánh mắt cực kỳ lạnh như băng nhìn nữ tử cầm đầu.

Bị Triệu Vô Tà nhìn có chút không thích ứng, trên mặt nữ tử cầm đầu xuất hiện vẻ bối rối, nàng lúc này mới phát hiện Triệu

Vô Tà chỉ là một thiếu niên. Nhưng mà tu vi thể nào nàng cũng không biết, bằng tu vi Trúc Cơ hậu kỳ của nàng vậy mà nhìn không ra tu vi của thiếu niên trước mắt, điều này làm nàng cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Thần Tiêu Đạo Tông uy phong thật. Con mắt kia của các người nhìn thấy ta sát hàng loạt thành, cho dù ta thật sự giết, các người dựa vào đâu mà bắt ta về.”

Triệu Vô Tà vẻ mặt lạnh như băng, không chịu thua chút nào. Tuy rằng sáu người trước mắt đều có tu vi Trúc Cơ kỳ, nhưng Triệu Vô Tà vừa mới có được áo khoác đen, không thể đánh thắng chạy trốn nhưng dù sao cũng có thể.

“Lớn mật, Thần Tiêu Đạo Tông ta chính là một trong mười đại tiên môn chính đạo, tất nhiên là có trách nhiệm quản thúc tu chân giới ác đồ. Nếu người thật sự trong sạch, liền theo chúng ta trở về Thần Tiêu Đạo Tông, tin tưởng các trưởng lão hình đường nhất định sẽ trả lại người một cái trong sạch. Đi theo ta đi.”

Nữ tử cầm đầu vừa nói ra, đã thấy sắc mặt lạnh như băng của Triệu Vô Tà liền biến mất, thay đổi đáng vẻ cười tủm tỉm lúc trước. Sáu người đều tưởng rằng hắn sẽ chịu thua, Triệu Vô Tà đột nhiên nói ra một câu.

“Cút”

Lần này không chỉ có nữ tử cầm đầu kia, sắc mặt năm người phía sau nhất thời đại biến, đến khi kịp phản ứng, ánh mắt toát ra lửa giận mãnh liệt. Ngay cả nữ tử cầm đầu kia, sát khí giữa hai hàng mi trở nên nồng đậm, xinh đẹp trên mặt hiện ra vẻ tức giận. Bọn họ sáu người là đệ tử Thần Tiêu đạo tông, bình thường bất kể đi đến nơi nào, tu sĩ gặp được đều rất cung kính đối với bọn họ.

Thế nhưng không nghĩ tới, tại trước mặt thiếu niên phách lối hôm nay, sáu người bọn họ lại bị mắng. Quả thực là muốn chọc tức bọn họ, trong lòng cũng mặc kệ không quan tâm, trực tiếp đem Triệu Vô Tà xác định là đồ sát người trong thành. Thậm chí hai thanh niên vừa mới mở miệng kia, trong lòng đã xuất hiện sát cơ.

Nhất thời, sáu đạo ánh mắt tràn ngập sát khí như lưỡi kiếm sắc bén bắn tới. Triệu Vô Tà nhíu mày, tóm lấy toàn bộ.

“Người nói cái gì mà người muốn chết...”

Không cần nữ tử cầm đầu động thủ, hai thanh niên phía sau nàng nhìn thấy vẻ tức giận của nữ thần lập tức ra tay. Lập tức hai đạo hồ quang điện trắng xóa từ hư không xuất hiện, hào quang trên điện hồ bùng lên làm cho người ta không mở mắt ra được. Triệu Vô Tà bị hai đạo hồ quang điện vây quanh ở giữa, còn chưa kịp phản ứng gì đã bị hai đạo hồ quang hung hăng đánh vào trên người hắn.

“Hây”

Điện hồ nhập vào cơ thể, nhất thời các vị trí bị điện giật lập tức cảm thấy tê liệt, tạng phủ bốc lên, thiếu chút nữa bất tỉnh, Triệu Vô Tà cảm giác thân thể mình có chút không nghe sai sử. May mắn là lúc này, ma nguyên trong đan điền lập tức từ đan điền trào ra, như thủy triều đem hai đạo điện hồ nhập vào cơ thể bao phủ.

Ma nguyên Xi Vưu Quyết tu luyện ra, chân nguyên bình thường nào có thể so sánh, tu sĩ khác đụng phải lời pháp sẽ rất phiền toái. Đến trong tay Triệu Vô Tà, nháy mắt đã mất đi năng lực sụp đổ.

“Bành”

Một tiếng nổ lớn vang lên, toàn thân Triệu Vô Tà bỗng nhiên tuôn ra hơn mười đạo hồ quang điện thật nhỏ, điện hồ này đã bị người ta đánh tan. Sau khi từ trong cơ thể Triệu Vô Tà đi ra lập tức tiêu tán vô hình., Sau khi điện quang tan hết, Triệu Vô Tà lộ ra bên trong vẫn hoàn hảo không tổn hại gì. Nữ tử cầm đầu có chút kinh ngạc, thần thông lời pháp của Thần Tiêu Đạo Tông luôn luôn khắc chế với những tu sĩ khác, cho nên chiến lực của Thần Tiêu Đạo Tông trong thập đại tiên môn bọn họ vẫn luôn đứng hàng đầu.

Thế nhưng thiếu niên này tựa hồ có chút không bình thường, lại không bị lời pháp của hai sư đệ đánh trúng.

“Cái này gọi là thập đại tiên môn, đánh lên một thiếu niên, quả thực so Ma đạo còn không chịu nổi.”

Triệu Vô Tà đứng tại chỗ lạnh lùng nhìn mỹ nữ tuyệt đỉnh kia. Trong ánh mắt chỉ có vẻ xem thường, không biết từ lúc nào trong tay hắn ta đã xuất hiện một lá cờ nhỏ đen kịt, đang được hắn ta nhẹ nhàng vuốt ve.

“Linh Khí.”

Nữ tử cầm đầu kinh ngạc nói. Hắn không nghĩ tới Triệu Vô Tà nhìn như bình thường lại có được một kiện linh khí. Phải biết rằng tại tu chân giới, binh khí tổng cộng chia làm bảo khí, linh khí, huyền khí, tiên khí. Tu sĩ tầm thường có thể có được bảo khí đã là không tệ rồi, chỉ có đệ tử danh môn đại phái mới có thể dùng một kiện linh khí.

Nàng vừa nói ra khỏi miệng, năm người đằng sau nhất thời ánh mắt tham lam bắn tới. Triệu Vô Tà trông thấy một màn này, khóe miệng vui vẻ chậm rãi nở rộ.

“Thế nào, muốn bảo vật của ta, cũng được nha.”

Trong nháy mắt năm người bị một câu của hắn hấp dẫn, thế nhưng câu nói tiếp theo của hắn lại khiến năm người phát điên lên.

“Giết nàng, bảo vật sẽ cho các ngươi.”

Câu nói này khiến sắc mặt năm người tái nhợt, tức giận nhất là sau khi hắn nói xong thì vô thức nhìn về phía nữ tử cầm đầu kia, giống như đang suy nghĩ xem có nên giết nàng hay không. Chuyện này đã chọc vào tổ ong vò vẽ rồi, trong lòng cả sáu người đều nổi lên sát cơ đối với Triệu Vô Tà.

“Ha ha ha, thập đại tông môn trong Tiên đạo. Tốt, tốt lắm. Có một ngày Triệu Vô Tà ta sẽ gặp lại các ngươi. Đến lúc đó nhìn xem các ngươi có gan nói chuyện với ta như vậy không.”

Tiếng cười dần dần biến mất, bởi vì Triệu Vô Tà đã đi rồi. Sáu người sững sờ nhìn độn quang của hắn ta, lá cờ đen sau khi cuộn ngược lá cờ lại hóa thành một đạo hắc quang trong nháy mắt biến mất ở cuối chân trời. Tốc độ cực nhanh, làm sáu người căn bản không kịp đuổi theo.

“Đáng giận...”

Cầm đầu chính là nữ tử nhìn độn quang biến mất cuối chân trời, trong lòng không tên hỏa hoạn, trong mắt toát ra sát cơ lạnh lạnh vô cùng. Nói không chừng lần sau Triệu Vô Tà lại nhìn thấy nàng, chỉ sợ không nói một câu đã động thủ rồi.

“Ma đầu diệt thành chết tiệt, lại hại ta bị oan, nếu để ta gặp phải người nhất định sẽ chết. Hừ.”

Triệu Vô Tà quần bên trong lá cờ, hung hăng nói, không khỏi nhớ lại thảm tượng trong tòa thành kia, một tia linh quang hiện lên trong đầu. Vừa rồi bị sáu người cắt đứt suy nghĩ một lần nữa nổi lên lại, một suy đoán nổi lên trong lòng.

“Hóa ra là hấn...”

Chương thứ hai mươi lăm Hỏa Tích Dịch

Triệu Vô Tà quần trong áo choàng đen, tốc độ nhanh đến cực hạn, Triệu Vô Tà không cần nhìn cũng biết đám đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông cao cao tại thượng kia căn bản không đuổi kịp. Hắc Hống là pháp bảo ma đạo, nếu bên trong tràn ngập các loại lệ quỷ sinh hồn, uy lực của Hắc Hống khẳng định sẽ vượt quá tưởng tượng. Nhưng hiện tại Hắc Hống, bên trong có thể nói là trống không một vật, chỉ có thể dùng để thi triển độn quang.

Trên người chỉ có cổ kinh cùng Xi Vưu Quyết, trong cổ kinh chỉ có Dưỡng Cổ thuật, Xi Vưu Quyết chỉ tu thân thể. Thủ đoạn công kích bên ngoài chỉ có Triệu Vô Tà tự nghĩ cách, cũng may hắn âm hiểm đến cực điểm, vài lần động thủ giết người đoạt bảo, hàng tồn trữ trong túi trần cổ bên hông cũng không ít, chỉ cần tìm một chỗ nghỉ ngơi và hồi phục một chút là được.

Cổ tay khê lật, lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một viên bảo thạch màu hổ phách, lấp lánh trong suốt. Từ sâu trong viên bảo thạch, một bóng mờ nho nhỏ tồn tại, từng hương thơm kỳ lạ từ trên viên bảo thạch tỏa ra. Triệu Vô Tà ánh mắt hưng phấn nhìn viên đá quý, miệng liên tục lẩm bẩm cái gì đó. Phệ Nhật trùng, nếu như có thể thuận lợi ấp trứng, sẽ trở thành chỗ dựa lớn nhất của Triệu Vô Tà.

Phệ Nhật Trùng vừa sinh ra đã có được chiến lực Trúc Cơ kỳ, nếu như đạt tới thành thực, Phệ Nhật Trùng tuyệt đối có thể so với một tông sư Kết Đan kỳ. Chỉ là Phệ Nhật Trùng này không thể so với những thứ khác, muốn ấp trứng thì cần phải có rất nhiều hỏa diễm tinh hoa, nếu như muốn nó tiến vào giai đoạn thành thực. Càng là độ khó không nhỏ, trả giá lớn bao nhiêu, thì thu hoạch sẽ lớn bấy nhiêu.

Trong một đám khí đen, Triệu Vô Tà nhìn ra phương hướng rồi bay đi. Lúc ở Phong Quốc, Triệu Vô Tà cũng đã tìm nghiên mực hỏi rõ ràng, ở một nơi cách Đại Phong quốc hơn vạn dặm

có một ngọn núi lửa. Núi lửa này tên là Ngưu Đầu sơn, quanh năm phun trào, dưới núi lửa không có con người nào dám ở.

Ở trong núi lửa trăm dặm, hoang vắng không một bóng người, ngay cả một con chim cũng không nhìn thấy. Triệu Vô Tà vuốt ve viên đá quý giấu trứng côn trùng trong tay, vừa trấn an Huyết Sát Cổ Trùng trong Trấn Cổ Đại. Sự uy hiếp của Độc Trùng cấp cao đối với Độc Trùng cấp thấp thực sự quá mạnh. Cho dù Triệu Vô Tà là người nuôi dưỡng Cổ cũng không thể tiêu trừ được uy hiếp của loại huyết mạch này.

Bay đã nửa ngày, rốt cuộc trước lúc nhập minh đã tới ngọn núi lửa này. Trước khi tiến vào núi lửa, Triệu Vô Tà ở trong áo khoác đen đã cảm thấy nhiệt độ đột nhiên tăng lên.

Một đoàn hắc khí từ xa độn tới, trong nháy mắt liền vượt qua cự ly thật lớn, hắc khí tán hết một mảnh trường phiên rơi xuống trước miệng núi lửa. Mặt lá cờ tản ra, một người bộ dáng thiếu niên từ bên trong đi ra.

Cái mũi hít hà, đầy mùi lưu huỳnh, bởi vì nhiệt độ quá cao. Không khí nơi này đều mang theo một cỗ nóng rực khó có thể chịu được, quả thực giống như muốn đốt cháy người ta, ngay cả Triệu Vô Tà cũng phải tản mát ra hỏa lực ma nguyên triệt tiêu không khí. Trách không được nơi này trong vòng trăm dặm không thể ở, hoàn cảnh như vậy ngay cả Tu Chân giả cũng không muốn ở lâu, thay người phạm chỉ sợ nhất thời nửa khắc sẽ bị nướng cháy.

Khóe miệng nở nụ cười, Triệu Vô Tà nhìn viên đá quý hổ phách trong tay, vẫn không có chút động tĩnh nào.

“Xem ra nhiệt độ nơi này quá thấp, còn chưa đạt được điều kiện. Hôm nay Triệu gia cũng vì ngươi mà đến biển lửa tiếp theo.”

Sau khi nói xong, thân hình Triệu Vô Tà đột nhiên bay lên đỉnh núi, trên đỉnh núi chính là miệng núi lửa. Đến chỗ nào, bên tai Triệu Vô Tà lập tức truyền đến âm thanh xì xào, mùi lưu huỳnh càng đậm đặc hơn tràn ngập trong không khí, nhiệt lực dường như cũng tăng lên một cấp. Thế nhưng những thứ

này cũng không quá quan trọng với gã, hiện tại thứ gã muốn, là phải tìm được một cái kén trùng trong tay cho ấm giường.

Thân hình bỗng nhiên chuyển động, hai chân treo trên bầu trời, Triệu Vô Tà thả người nhảy xuống. Đúng lúc này núi lửa tựa hồ hắt hơi một cái, một cỗ khói đặc từ trong nham thạch nóng chảy bên dưới miệng núi lửa phun ra, vừa vặn đụng phải Triệu Vô Tà.

“Khụ khụ xui xẻo a.”

Hắc Hồng bảo vệ quanh thân, Triệu Vô Tà đã ở trong nham thạch nóng chảy. Khắp nơi trong này đều là hồng sắc thế giới, là lửa, thần thức của Triệu Vô Tà ở đây đã bị hạn chế rất lớn. Thần thức vốn còn vượt qua trăm dặm, lúc này chỉ bao trùm trăm trượng chung quanh mà thôi, bất quá chút khoảng cách này cũng đủ rồi.

Trong nham thạch trong núi lửa bình thường không tìm thấy sinh vật gì, Triệu Vô Tà cũng không phí chút khí lực nào, liên tục lặn xuống phía dưới. Hắc quang trên Hắc Hồng lóe lên, không ngừng chống lại áp lực xung quanh, cũng không biết là tài liệu gì luyện chế thành. Trong nham thạch nóng rực của ngọn núi lửa, Triệu Vô Tà bị bao trùm trong một chút nhiệt khí cũng không cảm giác được, có lẽ đã bị Hắc Hồng ngăn cách toàn bộ.

“Ồ “

Triệu Vô Tà đột nhiên cảm giác áp lực toàn thân buông lỏng, tựa hồ Hắc Hồng đã thoát ly nham tương. Mặt phiên mở ra, Triệu Vô Tà chậm rãi đi ra, phát hiện mình đã ở trong một huyệt động. Trước người là một hồ nham thạch nóng chảy, nham thạch nóng chảy đang cuộn cuộn không ngừng bốc hơi nóng, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy khói đen bốc lên.

Mọi người nhìn quanh một chút, Triệu Vô Tà nhìn thấy chung quanh có rất nhiều thông đạo, bốn tám đạo không biết đi thông đến nơi nào.

“Nơi đây hẳn là trong lòng đất rồi, không biết có tìm được nơi nào có Địa Phế Độc Hỏa hay không nữa. Nếu có thể tìm được nó thì coi như đã tiết kiệm được không ít sức lực rồi.”

Triệu Vô Tà đi tới trước mặt những thông đạo này, vừa nói vừa nghe. Chẳng qua nhìn bốn tám thông đạo trước mắt, hẳn lại tái phát phiền muộn, thần thức dò xét ra ngoài giống như mò kim đáy biển, căn bản không có kết quả.

“Cái này...”

Trong tay cầm Hắc Hồng, Triệu Vô Tà vẫn không biết phải làm sao, lúc này lông mày nhíu chặt lại. Xem ra chỉ có một biện pháp ngu ngốc, đó chính là phái một trăm lẻ tám con Huyết Sát cổ trùng ra dò đường, còn mình thì ở chỗ này đợi kết quả. Triệu Vô Tà nghĩ là làm liền, lập tức mở ra túi trần cổ, một đám mây máu dần dần bay lên.

“Đi “

Dứt lời, đoàn mây máu lập tức chia làm hơn mười phần, dưới sự khống chế của Triệu Vô Tà tiến vào những thông đạo khác nhau. Sau khi cổ trùng được phái ra ngoài, Triệu Vô Tà ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần. Mặt đất nhiệt độ cao đến dọa người, nhưng từ trên xuống dưới toàn thân Triệu Vô Tà đều bị một tầng hắc quang bao phủ, đó là ma nguyên của hắn. Dựa vào nhiệt lực đánh úp lại khiến Triệu Vô Tà như lão tăng nhập định.

Nửa canh giờ sau, chỗ sâu trong một thông đạo bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống to lớn, chấn cho bột đá đỏ bùng rơi xuống trên vách đá trước mặt Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà đang dưỡng thần lập tức mở mắt ra, tóm lấy Hắc Hồng bên cạnh, lắc mình tiến vào trong thông đạo đó.

Tán bố tại thông đạo khác, cổ trùng nhao nhao bắt đầu chạy về, tốc độ so với Triệu Vô Tà nhanh hơn không ít, chờ Triệu Vô Tà thông qua thông đạo đến đích, phía sau gã đã lại dâng lên một đoàn huyết vân, thanh âm ông ông đại tác.

Đôi mắt mở thật to, cảnh tượng trước mắt khiến Triệu Vô Tà có chút ngạc nhiên, ở trước mặt hắn. Hơn mười con sâu toàn thân đỏ rực vây quanh một con thần lằn màu lửa, toàn thân con thần lằn này đều có vảy đỏ rực, con người màu đỏ trong bóng tối lạnh lùng nhìn chăm chú vào những con côn trùng đó. Đầu lưỡi lè ra, con thần lằn dài không nhỏ, thân dài mười mấy mét.

“Yêu thú “

Đây là lần đầu tiên Triệu Vô Tà chạm mặt yêu thú, hai đầu lông mày lập tức lộ vẻ hung phấn. Mười mấy con côn trùng toàn thân đỏ bừng kia đúng là do Triệu Vô Tà đi dò đường, không biết tại sao lại trêu chọc phải con yêu thú cường đại này.

Đánh giá khí tức trên thân con yêu thú trước mắt này một chút, khoảng Trúc Cơ sơ kỳ, Triệu Vô Tà khoe miệng vui vẻ liên tục. Trong lòng hơi động, ý niệm công kích của cổ trùng truyền ra ngoài, cổ trùng nhận được mệnh lệnh đương nhiên sẽ không khách khí, mang theo âm thanh vù vù làm cho người phiền lòng nhanh chóng vọt tới con thần lằn, mùi máu tươi nhàn nhạt từ trên người chúng phát ra.

“Vù “

Một đám lửa lớn bỗng nhiên dâng lên ở trước mặt Tích Dịch, bao bọc nó cực kỳ kín kẽ, toàn bộ cổ trùng xông lên tiến đến không phanh đụng vào ngọn lửa.

Cuối cùng hai tay nhau co lại, hai tay nhau lần lượt liếc mắt xem cuộc chiến giữa hai bên.

Bên trong.

“Bành”

Ngọn lửa nổ tung, chỉ thấy hơn mười cổ trùng Triệu Vô Tà bị sức mạnh cực lớn đập trúng lập tức bay hết, thân thể nho nhỏ đâm vào vách đá xung quanh. Hơn mười con sâu bị va trúng đầu choáng váng bay lên, mặc dù bị đụng có chút choáng váng, nhưng không có mệnh lệnh của Triệu Vô Tà, chúng nó cũng không dừng lại.

Vẫn bắn con thần lằn, mắt thấy công kích của mình vô dụng, con Hỏa Tích Dịch này cũng có chút kiêng kỵ đám sâu nho nhỏ này. Bất quá cũng chỉ kiêng kỵ mà thôi, còn chưa tới mức sợ hãi, thần lằn kỳ thật có chút linh trí. Thấy chúng vẫn theo lộ tuyến ban đầu đánh tới, thần lằn thu hồi đầu lưỡi phun, yết hầu đột nhiên phồng lên một cục lớn.

“Không tốt “

Triệu Vô Tà trong lòng xuất hiện một dự cảm không tốt, nhưng còn chưa kịp tới đây làm gì. Chỉ thấy một cột lửa màu đỏ rực phun ra từ miệng thần lằn, trực tiếp đánh vào trên người hơn mười con côn trùng kia.

“Dựa vào địa phé độc hỏa “

Chỉ thấy dưới ánh mắt vô cùng đau lòng của Triệu Vô Tà, toàn thân mười mấy con côn trùng kêu lộp bộp một trận rồi nhao nhao rơi xuống. Triệu Vô Tà tâm thần tương thông với chúng đương nhiên biết tình hình của chúng, chết rồi, đã chết đến mức không thể chết thêm nữa.

Mười mấy con Huyết Sát Cổ cứ như vậy mất mạng. Tuy rằng huyết sát cổ trùng thủy hỏa bất xâm, cái kia cũng là đối với phạm hỏa mà nói, vừa rồi con thần lằn chết tiệt kia phun ra là địa phé độc hỏa. Đó cũng không phải là phạm hỏa, mà là hỏa diễm nổi danh ngang với thái dương chân hỏa, uy lực vô cùng cường đại.

“Ta không tin ngươi có nhiều địa phé độc hỏa, giết nó cho ta.”

Lúc này Triệu Vô Tà giống như một tướng quân nổi giận, vì báo thù cho thủ hạ đã chết mà mất đi lý trí, vậy mà phái toàn bộ cổ trùng sau lưng tới.

“Ong ong ong ong “

Huyết Sát cổ trùng phát ra thanh âm có thể làm cho người ta tâm phiền không thôi, nhưng đáng tiếc, đối với yêu thú một chút tác dụng cũng không có. Bất quá Hỏa Tích Dịch trông thấy trên trăm con trùng không sợ chết kia bay tới, rốt cục xuất hiện một chút bối rối, thân hình vừa chuyển muốn trốn vào trong hỏa hồ cách đó không xa. Hỏa hồ này kỳ thật dùng nham tương tuyên tuyên nhãn thích hợp hơn một chút, bởi vì nó chỉ có phạm vi mấy trượng mà thôi.

“Hừ hừ muốn chạy.”

Không cần Triệu Vô Tà phân phó, trên trăm huyết sát cổ trùng vây lấy Hỏa Tích Dịch cực kỳ chặt chẽ, căn bản không cho nó cơ hội trốn vào trong nham thạch nóng chảy. Một trận chém giết thảm liệt bắt đầu, không cần hoài nghi, Triệu Vô Tà thật ra không có nổi điên. Địa Phé Độc Hỏa này cũng không phải

là rau cải trắng gì trên đường, phỏng chừng đầu Hỏa Tích Dịch kia có thể phun đến mấy lần là chết rồi.

Dưới tình huống Triệu Vô Tà hạ quyết tâm muốn giết nó, lại dùng chính sách chia binh bao vây vô sỉ. Cuối cùng dưới tình huống Hỏa Tích Dịch trong tình huống bắn hết lương thực. Ô hô một tiếng thảm thiết ngã xuống đất, một đầu yêu thú Trúc Cơ kỳ cứ như vậy ôm hận dưới sự vô sỉ của Triệu Vô Tà.

Nhưng Triệu Vô Tà cũng không dễ chịu gì, vốn có một trăm lẻ tám con Huyết Sát Cổ Trùng, hiện tại chỉ còn hơn ba mươi con mà thôi.

Chương 216 “Tam nương, quý tu”

“Con mẹ nó, con trùng của ta.”

Tiếng kêu thảm thiết của Triệu Vô Tà vang vọng trong sơn động tràn ngập mùi lưu huỳnh, theo đó là tiếng ong ong dần dần tích liêu cùng tiếng nham thạch nóng chảy vang lên, rốt cuộc tên này cũng biết thế nào là đau lòng rồi. Một trăm lẻ tám con Huyết Sát Cỏ Trùng, là nhóm cỏ trùng đầu tiên được Triệu Vô Tà nuôi dưỡng sau khi vào thế giới này.

Lúc trước, vì nuôi một trăm lẻ tám cỏ trùng này, không chỉ hao phí của hẩn không ít tinh huyết. Hơn nữa thanh đao hành hình chẳng mấy chốc sẽ tu luyện ra yêu đao có linh trí, khiến cho những cỏ trùng kia thôn phệ hung sát khí trong đó. Cuối cùng mới nuôi dưỡng được một trăm lẻ tám con, không nghĩ tới một trăm lẻ tám con trùng này đi theo Triệu Vô Tà còn chưa được bao lâu đã chết nhiều như vậy.

“Hừ tiểu nhân, mở rộng cửa cho ta ăn, báo thù cho huynh đệ tỷ muội các ngươi.”

Nhìn hơn ba mươi con côn trùng còn lại, Triệu Vô Tà vẫn đang nổi giận đùng đùng, ra lệnh một tiếng, đám Huyết Sát Cỏ Trùng đã sớm không chờ được nữa lập tức nhào tới, trong thời gian không đến vài nhịp thở, thân thể khổng lồ của con Hỏa Tích Dịch kia đã bị thôn phệ sạch sẽ, thậm chí trên bộ xương trắng hếu cũng lưu lại không ít “Vết hôn”.

“Ông ông”

Đột nhiên, Triệu Vô Tà sững sờ nhìn hơn ba mươi con cỏ trùng còn lại, phát hiện hồng quang trên người chúng có chút không bình thường. Nguyên bản chúng chỉ tản ra mùi máu tanh, bây giờ lại nhiều hơn một chút khí tức nóng rực. Ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, Triệu Vô Tà vội vàng ra lệnh đám cỏ trùng tiến vào trong túi trữ vật.

Hồng quang mang theo nhiệt khí, tiến hóa, cỏ trùng rốt cuộc tiến hóa. Trong cổ kinh, toàn bộ cỏ trùng đều có thể thôn phệ huyết thực để tiến hóa. Ngay từ đầu Triệu Vô Tà còn không

tin, bởi vì huyết sát cổ trùng cắn nuốt huyết thực cũng không ít, nhưng một chút dấu hiệu tiến hóa cũng không có. Không nghĩ tới hôm nay, vì họa được phúc, một trăm lẻ tám con huyết sát cổ trùng đã chết hơn phân nửa. Số huyết thực vật bị cổ trùng cắn nuốt còn lại cũng tăng lên, lập tức liền tiến hóa.

Cũng đúng, huyết nhục tinh hoa của một đầu yêu thú rất bô, những cổ trùng kia cũng khó trách tiến hóa. Nhìn kỹ một chút, cổ trùng còn lại ba mươi sáu con, vừa vặn hợp với số lượng Thiên Cương. Làm cho Triệu Vô Tà không thể không cảm thán hai câu, chẳng lẽ đây chính là ý trời.

Sau khi cổ trùng tiến vào trong Trấn Cổ Đại, nó lập tức tiến vào trong ngủ say, chúng nó không có linh trí sẽ không tu luyện. Năng lượng trong cơ thể đều là dựa vào trầm miên để luyện hóa. Tin tưởng đến khi chúng nó tỉnh lại, Triệu Vô Tà sẽ có được ba mươi sáu con Huyết Sát Cổ còn mạnh hơn rất nhiều so với một trăm lẻ tám con trước đó.

Xử lý xong côn trùng, ánh mắt Triệu Vô Tà lập tức chuyển sang dòng suối dung nham, bước chân chậm rãi đi tới. Về phần hải cốt Hỏa Tích Dịch trên mặt đất, Triệu Vô Tà mặc dù chưa thấy qua sự đời nhưng dù sao cũng biết Hỏa Tích Dịch này chẳng qua chỉ là một yêu thú cấp thấp. Da thịt tinh hoa của nó còn đỡ, về phần hải cốt thực sự không có bao nhiêu tác dụng.

Suối nham thạch nóng chảy giống như nham thạch nóng chảy ở nơi khác, sôi ùng ục ngấm. Khí tức nóng rực không ngừng phun ra, thỉnh thoảng bay lên từng luồng khói đen. Hắc vượn tay ra, hắc quang nhàn nhạt bao trùm toàn bộ bàn tay, Triệu Vô Tà chậm rãi để bàn tay vào trong nham thạch nóng chảy. Nhất thời, toàn bộ nham thạch nóng chảy bao vây lại, rất nhanh đã bao trùm bàn tay Triệu Vô Tà.

Nhiệt lực của nham thạch nóng chảy không cần nói, ném vào một khối tinh thiết, không bao lâu cũng có thể hòa tan sạch sẽ. Bây giờ tay Triệu Vô Tà lại không tổn hao gì, bởi vì hắc quang nhàn nhạt kia, tuy độ nóng của nham thạch rất cao, nhưng không thể làm gì được tảng hắc quang nhàn nhạt kia, không thể xâm nhập vào.

“Xem ra địa phé chi hỏa không có mặt ngoài, chẳng lẽ còn muốn xuống dưới...”

Triệu Vô Tà rút bàn tay về, thì ra hắn vừa mới dò xét độ nóng của dung nham, phát hiện ra đó chỉ là nham thạch nóng chảy bình thường, còn cách phé phối độc hỏa còn xa lắm.

“Thôi được, ai bảo bọn thiếu gia ta là người kiên trì không lơ lơi đâu, xuống đi.”

Lúc này còn không quên thói phong bản thân, đáng tiếc, trừ tử ngọc Trung Tam Nương. Nơi này cũng không ai nghe thấy hắn nói gì, mở áo khoác đen ra, quần Triệu Vô Tà thành một cái bánh chưng. “Bụp” một tiếng, một mảng nham thạch nóng chảy bay lên lại rơi xuống, thân ảnh Triệu Vô Tà đã biến mất trong con suối.

Vẫn giống như lúc trước, cái tên đen nhánh không phụ thuộc vào Linh khí, dung nham xung quanh căn bản không thể làm gì Triệu Vô Tà. Nhưng theo thời gian trôi qua, Triệu Vô Tà chợt thấy cách đó không xa có một cái cửa động màu đỏ nhanh chóng biến thành màu đen. Ánh mắt hắn lập tức sáng ngời, thân hình như một con cá vọt vào.

“Dòng suối nhãn địa độc hỏa”

Triệu Vô Tà vừa ra ngoài liền sợ hãi than, trước mắt hắn là một con suối nhỏ hơn một vòng so với con suối lúc trước, nhưng nham thạch nóng chảy lại hoàn toàn bất đồng. Bởi vì nham thạch nóng chảy trong con suối này vậy mà là loại đỏ có màu đen, chứng minh nhiệt độ cao hơn trước rất nhiều. Mấu chốt nhất chính là, cách mỗi vài nhịp thở, liền có một ngọn lửa màu đỏ đen từ phía dưới con suối phun lên.

Địa phé độc hỏa, chính là địa phé độc hỏa Triệu Vô Tà tha thiết ước mơ. Triệu Vô Tà dưới sự hưng phấn cũng không chậm trễ, lập tức đem Hồ Phách thạch quý lấy ra.

Bảo thạch tỏa ra mùi thơm kỳ lạ, một bóng đen nho nhỏ trong màu hồ phách phảng phất cảm giác được điều gì đó, vậy mà xuất hiện một điểm dị động. Triệu Vô Tà đã sớm liên hệ với trùng trùng bên trong lập tức cảm giác được, Phệ Nhật Trùng có động tĩnh rồi. Phát hiện này khiến Triệu Vô Tà hưng phấn

không thôi, vôi vàng bức năm giọt tinh huyết từ đầu ngón tay ra để trứng trùng hấp thu.

Lòng bàn tay chấn động, đá quý giấu trong trứng trùng bay lên, xách một cái rơi vào trong suối. Triệu Vô Tà vôi vàng ngồi xếp bằng, tâm thần đắm chìm, lợi dụng một đám thần niệm bám vào trên đá quý để cảm ứng tình hình.

“Quả nhiên, phía dưới chính là hỏa hà dưới lòng đất, khắp nơi đều tràn ngập địa phệ độc hỏa.”

Thần niệm Triệu Vô Tà ở phía dưới trở nên rất thấp, Triệu Vô Tà không dám tham lam, vôi vàng khổng chế trứng côn trùng tìm một địa phương có Địa Phế Độc Hỏa sung túc, sau đó để trứng côn trùng tự động hấp thu độc hỏa. Một tia thần niệm bị độc hỏa đốt trụi, Địa Phế Độc Hỏa không chỉ có thể thương tổn thân thể máu thịt, mà còn có thể thương tổn thần niệm vô hình.

Cũng như suy đoán của hắn, dưới con suối này có câu thông với Hỏa Hà dưới lòng đất nên thỉnh thoảng mới gây ra một chút Địa Phế Khí Độc Hỏa. Mà cảnh giới của Triệu Vô Tà không đủ, với tu vi Trúc Cơ trung kỳ của hắn cũng không dám hạ xuống toàn bộ địa phệ độc hỏa trong Hỏa Hà dưới lòng đất, cho dù có Hắc Hồng hộ thể cũng không khác gì nhau.

Bất quá mục đích của hắn cũng đã đạt tới, để trứng phệ nhật trùng xuống tới phía dưới là được rồi, trứng trùng sẽ tự động hấp thu địa phệ độc hỏa để ấp trứng. Tâm thần cũng cảm giác được trứng trùng trong bảo thạch bắt đầu có dấu hiệu thức tỉnh, lượng lớn địa phệ độc hỏa bắt đầu tiến vào trong bảo thạch, lớp áo màu hổ phách kia dần dần bắt đầu hòa tan.

Bất quá trứng trùng không dễ ấp ra như vậy, Triệu Vô Tà cũng biết Phệ Nhật Trùng mạnh mẽ như vậy. Sau khi tiến vào thời kỳ trưởng thành, càng là vô địch Nguyên Anh kỳ. Cho nên việc ấp trứng Phệ Nhật Trùng cũng không phải là một ngày hai ngày, ít nhất phải chờ một năm. Nói cách khác, Triệu Vô Tà muốn ở nơi tràn ngập hỏa khí này một năm.

Thần niệm tiến vào trong tử ngọc trước ngực, Triệu Vô Tà hiện hình gặp Tam Nương, lại nói tiếp, hắn cũng có chút xấu

hồ. Để Tam Nương ở trong tử ngọc, hấn cũng không để ý tới Tam Nương mấy lần, cho nên sau khi nhìn thấy Tam Nương, mặt hấn đã đỏ lên một chút.

Tam Nương cũng không biết trong lòng vị thiếu gia này có tâm tư gì, sau khi nhìn thấy Triệu Vô Tà, Tam Nương lập tức dịu dàng cúi đầu.

“Công tử.”

Một tiếng nũng nịu này lập tức làm Triệu Vô Tà nhẹ đi ba phần, con mắt lập tức trùng trùng nhìn khuôn mặt xinh đẹp cùng tư thái của Tam Nương. Trên mặt Tam Nương bay lên hai đóa hồng vân, ánh mắt mê đắm của Triệu Vô Tà làm cho nàng ta không thể chịu nổi, đầu khẽ xoay qua tránh né ánh mắt Triệu Vô Tà.

“Khụ khụ “

Bị phát hiện rồi, Triệu Vô Tà lập tức phát huy ra bản sắc vô sỉ của mình, ho nhẹ vài tiếng mượn cơ hội chuyển sự chú ý.

“Tam Nương, ở chỗ này cháu được, có gì cần cháu nói với thiếu gia. Đừng khách khí...”

Triệu Vô Tà ra dáng ta không nên khách khí với chủ nhân, khiến Tam Nương đỏ ửng mặt không muốn tiêu tan chút nào. Nàng ta lại dịu dàng cúi đầu, miệng nói: “Công tử quan tâm, Tam Nương là một nữ tử đáng thương, có thể tìm được một nơi dung thân trong thiên địa này đã là thiên ân cuồn cuộn. Làm sao dám nhiều lời, công tử đại ân, Tam Nương nhất định khắc ghi trong lòng, không dám quên.”

Triệu Vô Tà sau khi nghe thấy, lại nhìn vẻ đáng thương trong mắt Tam Nương, ý niệm thương hoa tiếc ngọc không thể ngăn chặn toát ra. Lập tức nhớ tới ý định tới nơi này, vội vàng lấy ra một hạt châu màu xám mờ ảo.

Hạt châu này không lớn, không khác móng tay là bao, chỉ là toàn thân đều tối tăm mờ mịt không có một chút hào quang nào, nhìn không ra có gì quý giá. Thứ này trong tay phàm nhân chẳng những không có chút giá trị, ngược lại là họa sát thân. Nhưng nếu rơi vào tay tu sĩ, nhất là ma tu, vậy tác dụng rất lớn.

Bởi vì bên trong chứa mười vạn sinh hồn, trọn vẹn mười vạn binh sĩ hồn phách, lực lượng những sinh hồn này so với hồn phách người bình thường lớn hơn rất nhiều. Bởi vì trên chiến trường sát khí rất nặng., Nếu hồn phách của binh lính không kịp thời siêu độ, thì sẽ chuyển thành chiến hồn. So với quý bình thường mạnh hơn nhiều, bất quá lúc trước Triệu Vô Tà thừa dịp những sinh hồn này còn chưa hoàn toàn chịu ảnh hưởng của sát khí trên chiến trường nên thu bọn chúng vào trong hạt châu, cho nên tuy lực lượng so với quý lớn bình thường vẫn không mạnh bằng chiến hồn.

“Tam Nương, hiện giờ nàng là quý hồn chi thể, chỉ có thể ở trong tử ngọc. Nếu muốn ra ngoài, nhất định phải trở thành quỷ tu, trong này mười vạn sinh hồn. Nàng chỉ cần hấp thu một vạn sinh hồn trong đó là có thể trực tiếp đến Quỷ linh cảnh, có thể hiện thân vào buổi tối. Bất quá, nếu như Tam Nương không muốn trở thành quỷ tu, ta có thể ngày sau vì Tam Nương mà tìm hảo thể đầu thai.”

Câu nói cuối cùng của Triệu Vô Tà khiến Tam Nương xoay người, còn có thể tìm được người tốt. Kỳ thật chính là trực tiếp khiến hồn phách Tam Nương sinh ra trong bụng nữ tử mang thai. Chẳng qua loại thân thông vi phạm thiên mệnh này, cũng chỉ cần đến Nguyên Anh kỳ là có thể làm được. Cho nên Triệu Vô Tà mới nói ngày sau.

“Tam Nương hiểu ý công tử, chỉ có điều Tam Nương đã từng thề mệnh, muốn cả đời phụng dưỡng công tử. Tam Nương nguyện ý trở thành quỷ tu, thỉnh công tử thành toàn.”

Triệu Vô Tà sững sốt, kết quả này có chút ngoài ý muốn. Hắn vốn cho là Tam Nương thiện lương như vậy sẽ không đi hấp thu những sinh hồn này để tu luyện, nhưng lại đoán sai rồi.

“Tam Nương không cần phải để ý, những sinh hồn này không giống Tam Nương, chúng nó kỳ thật đã sớm chết rồi. Bị sát khí trên chiến trường ảnh hưởng, sớm đã mất đi linh trí, bây giờ những sinh hồn này chỉ biết giết chóc mà thôi. Lúc Tam Nương hấp thu cũng phải cẩn thận, không nên để những oán khí kia ảnh hưởng, phải tránh tham công liệu lĩnh tiến vào. Con đường tu hành phải tiến hành theo chất lượng.”

Sau một hồi nói, quả nhiên thấy sắc mặt Tam Nương tốt hơn một chút, khả năng an tâm đạt được. Lưu lại hạt châu xám xịt, Triệu Vô Tà xuất ra tử ngọc.

“Cũng không biết là hại Tam Nương hay là giúp nàng, có điều đây là món nợ mà cha ta nợ người đã trả hết rồi.”

Triệu Vô Tà nói như vậy, thằng nhãi này tuy nham hiểm độc ác nhưng ân oán rõ ràng. Thiếu nợ nhân tình người khác, nhất định sẽ trả hết nợ, nghiêng mực mừng là như vậy. Đầu lâu bị cha chém mất Tam Nương của Triệu Vô Tà cũng là như vậy, tóm lại vẫn còn thanh tẩy mới thôi.

Cổ phù thứ hai mươi bảy, ba đại cổ phù, Nhân cổ kiếm.

“Được, mười vạn sinh hồn cứ như vậy đưa đi rồi, còn lại vẫn phải mời Tam Nương tu luyện. Xem ra không thể nào lấy lại được rồi, bên trong ma khí này chung quy vẫn trống rỗng không có việc gì, tìm thời gian đi vào lấy ít đồ vật, ha ha.”

Triệu Vô Tà này vừa suy nghĩ vừa tìm kiếm chút sinh hồn lệ quỷ gì đó để bổ sung ma khí Hắc Hồng này, vừa đi về hướng Độc Hỏa Tuyền. Lúc đi tới bên cạnh, vừa lúc một luồng địa phệ hỏa phun lên, dẫn phát hỏa khí nhất thời làm Triệu Vô Tà phun thẳng đầy mặt.

“Phi phi “

Triệu Vô Tà phát tay xua đi khói đen phía trước, nhìn chăm chú vào suối dung nham nóng rực trước mắt, trên làn da bịt kín một tầng ánh sáng màu đỏ. Nhiệt độ nơi này so với bên ngoài cao hơn nhiều lắm, ngay cả Triệu Vô Tà đã là Trúc Cơ trung kỳ cũng có chút không chịu nổi. Thế nhưng có chịu không được cũng phải chịu, bởi vì chuyện phải làm tiếp theo nhất định phải ở chỗ này một thời gian ngắn mới được.

Đưa tay vào trong túi trần cổ bên hông, lấy ra hai túi trữ vật, chính là đoạt được từ trên người Kiếm Hùng cùng Kiếm Nhân kia. Cừu Kiếm Tiên Môn là một tiểu môn phái, cho dù là đại đệ tử chương môn như Kiếm Hùng, sử dụng cũng chỉ là túi trữ vật pháp khí mà thôi. Lấy phương pháp lần trước cởi bỏ túi trữ vật của hai người mở ra túi trữ vật của mình, miệng túi hướng xuống dưới nhất thời lộn xộn một trận.

Trên mặt đất lửa nóng rơi vãi khắp nơi, có đan dược, dược liệu, luyện khí tài liệu, pháp khí. Triệu Vô Tà nhìn đồ vật trên mặt đất với ánh mắt tỏa sáng, hẳn là một tên nghèo rớt mòng tơi. Trên người ngoại trừ một cái túi trần cổ thì chỉ cần cướp được là có thể lấy được áo khoác đen trong hai túi trữ vật này, tuy rằng đều là đồ vật cấp thấp nhưng cũng đủ để Triệu Vô Tà tiêu xài trong một thời gian ngắn rồi.

“Có lẽ đủ rồi, đáng tiếc chỉ có thể luyện chế cấp thấp nhất.”

Quân sắc sắc, tổng cộng chia sẻ một tổng.

Triệu Vô Tà vẻ mặt tiếc nuối nhìn bốn thanh kiếm đang cầm trong tay, thân kiếm sáng ngời, lấp lánh hàn quang. Vừa nhìn đã biết đó là thần binh có lông đứt tóc, tài liệu cũng rất cứng rắn, đều được rèn từ tinh kim nghìn năm. Nhưng theo Triệu Vô Tà thấy, thủ pháp rèn thật sự quá thô ráp, quả thực lãng phí.

Ngàn năm tinh kim, chính là khoáng thạch được luyện ra từ trong quặng mỏ sắt, bình thường chỉ có một quặng sắt bình thường mới có thể đề luyện ra tinh kim ngàn năm. Có thể nói quý giá, bất quá đây cũng là ở thế tục giới mà nói, đến Tu Chân giới. Ngàn năm tinh kim nhắm chừng cũng chỉ là mặt hàng bình thường, Triệu Vô Tà thầm nghĩ.

Đây là Triệu Vô Tà hiểu lầm rồi, kỳ thật ngàn năm Tinh Kim cũng không tính là đồ vật gì quá thấp, chỉ ít ở các môn phái nhỏ cũng không tệ. Chỉ là Cửu Kiếm Tiên Môn kia là môn phái kiếm tu, cả đời chỉ dùng loại kiếm pháp khí này mà thôi, tự nhiên phải rèn cho tốt.

Bốn thanh thần binh được rèn từ tinh kim nghìn năm, Triệu Vô Tà Quang nắm trong tay cảm thấy khí tức sắc bén.

Trong đầu đột nhiên nhớ lại những thứ muốn rèn lần này, Yêu Phù Cổ Kiếm. Trong cổ kinh nói, thời thượng cổ, những người dưỡng cổ, phương pháp thao túng cổ trùng, phần lớn đều là dùng âm thanh để điều khiển, có chút cảnh giới cao thâm. Có thể không cần bồi dưỡng cổ trùng, trực tiếp thổi một khúc, để ngàn vạn độc trùng làm điều khiển.

Triệu Vô Tà không hiểu âm luật, bình thường cũng chỉ biết huýt sáo vài tiếng, cổ trùng do mình bồi dưỡng còn được. Nếu muốn huýt vài tiếng có thể điều khiển những độc trùng đã sinh kia, đó là nằm mơ.

Mà Yêu Phù Kiếm, chính là phương pháp mà những người dưỡng cổ thời thượng cổ kia đưa ra sử dụng một loại phương pháp khác, khắc trên thân kiếm Yêu Văn Cổ Phù. Trên thân kiếm sẽ mang theo một loại khí tức thân cận với độc trùng,

nếu như luyện chế ra Yêu Phù Cổ Kiếm cao cấp nhất, thật sự là ngàn vạn độc trùng vì nó mà sử dụng, không biết đã tiết kiệm bao nhiêu công phu bồi dưỡng. Yêu Phù Cổ Kiếm này từ cấp bậc rất nhiều phương diện quyết định, Yêu Văn Cổ Phù cấp bậc, bản thân Kiếm.

Mũi kiếm chỉ vào răng nhọn vạn trùng đã chém tới.

Triệu Vô Tà vừa nghĩ tới hình dung trong cổ kính, trong lòng lại nóng như lửa đốt. Chẳng qua đáng tiếc là với tu vi và tài liệu trong tay của hắn, có thể luyện chế ra yêu phù cổ kiếm cấp thấp nhất đã là may mắn lắm rồi.

Cổ giả, thiên địa người ba trùng đã có trời làm trùng, đất là trùng, người cũng là trùng.

Yêu phù cổ kiếm có ba cấp bậc. Tứ Thiên Trùng Cổ Phù, gọi là Thiên Trùng Cổ Kiếm; khắc Địa Trùng Cổ Phù, là Địa Trùng Cổ Kiếm; khắc Nhân Trùng Cổ Phù, tất nhiên là Nhân Cổ Kiếm.

Bây giờ tu vi và tài liệu trong tay Triệu Vô Tà miễn cưỡng có thể khắc Nhân Trùng Cổ Phù, cổ phù này cũng dễ khắc nhất. Triệu Vô Tà cũng không tham lam, dự định rèn Nhân Cổ Kiếm.

Trong đầu đột nhiên nổ vang một tiếng, một phù văn tản mát ra quang mang từ trong cổ kính tách ra, in sâu vào tâm thần Triệu Vô Tà. Bàn tay Triệu Vô Tà khẽ động, bốn thanh bảo kiếm ngàn năm kim loại rèn đều bị ném vào trong mắt nhám thạch nóng chảy, phía trên đã bị Triệu Vô Tà hạ cấm chế.

Bốn thanh bảo kiếm không hề có ý tứ chìm xuống, chỉ lẳng lẳng tiếp thu nhiệt độ nóng rực của nhám thạch, ngay từ đầu nhám thạch nóng chảy này còn không làm gì được mấy thanh kiếm này. Thế nhưng thỉnh thoảng phun ra địa phé độc hỏa phía dưới lại không giống nhau, bốn thanh kiếm dần dần hòa tan.

Địa Phé độc hỏa uy lực cường đại như vậy, mặc dù chủ yếu là bởi vì bên trong ẩn chứa vô tận hỏa độc, vốn pháp khí rèn chính là Thái Dương Chân Hỏa thích hợp nhất. Bất quá Triệu Vô Tà cũng không tìm thấy Thái Dương Chân Hỏa, đành phải

lùi lại mà cầu sử dụng Địa Phế Độc Hỏa. Nhưng giờ phút này xem ra, Địa Phế Độc Hỏa quả thực dư sức.

Từng chút từng chút, bốn thanh bảo kiếm chậm rãi hòa tan, chất lỏng hòa tan kia cũng không trộn cùng một chỗ với nham thạch nóng chảy, mà là chảy vào trong một cái vại trong suốt hình dung đồ vật, bốn thanh kiếm đều là như thế.

Mà lúc này Triệu Vô Tà không để ý đến sự nóng rực trên mặt đất mà ngồi xếp bằng ở trên đó. Hai mắt nhắm nghiền, thân hình biến thành Bão Thai ấn, chẳng lẽ hấn tiến vào trong lúc này. Không, không, không phải. Lúc này Triệu Vô Tà cũng không phải đang tu luyện, hấn biết rõ bây giờ không phải là thời cơ tốt để tu luyện.

Nhân trùng cổ phù, một trong tam đại cổ phù trong cổ kinh, một con trùng bộ dạng cướp đi thiên địa tạo hóa. Ở trong đầu Triệu Vô Tà không ngừng vận vẹo, nhìn qua, mặc kệ là ai cũng sẽ nhìn thấy khí tức hỗn loạn vô cùng, làm cho người ta thoáng cái choáng váng đầu. Con trùng kia bộ mặt mơ hồ hiện ra ngũ quan nhân loại, hỉ nộ ái ố, hối hận cừ hận đơn giản diễn dịch ra chúng sinh.

Triệu Vô Tà trầm mê, hấn ta chỉ liếc mắt nhìn thấy Nhân Trùng Cổ Phù đã trầm mê trong đó. Trên người một con côn trùng, lại có tất cả tình cảm nhân loại của vạn vật, từng bức sinh động chúng sinh hiện lên trong đầu Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà lặng lẽ thể ngộ, sự huyền bí của Nhân Trùng Cổ Phù, giống như đã giải khai hết mọi bí ẩn khôn lường thương sinh vạn vật. Thì ra đến cuối cùng, đều là một chữ trống không.

“Rầm”

Một tiếng vang nhỏ, bốn thanh bảo kiếm trong suối dung nham bị địa phế độc hỏa hòa tan. Mà lúc này kết giới do Triệu Vô Tà thiết lập, kết giới do ma nguyên của hấn thúc đẩy, đã sắp không kiên trì được nữa. Bởi vì địa phế độc hỏa kia cũng không biết nên đốt, cái gì không nên thiêu, hòa tan kiếm cũng sắp đốt hết kết giới rồi.

“Boong boong boong “

Giống như tiếng bảo kiếm ra khỏi vỏ, Triệu Vô Tà mở mắt bắn ra kiếm quang trong đôi mắt chuông môn Cửu Kiếm Tiên môn. Chuyện này thật không thể tin nổi, chuông môn Cửu Kiếm Tiên môn tuy là kiếm tu Trúc Cơ hậu kỳ, tu luyện kiếm tu chi đạo mấy trăm năm, có thể tu luyện đến thị kiếm cũng là bình thường. Triệu Vô Tà là như thế nào.

Kỳ thật không phải, vừa rồi chỉ là bởi vì Triệu Vô Tà từ trên Nhân Cổ Phù thể ngộ được tướng chúng sinh nên trong lúc nhất thời áp chế không được khí tức trong cơ thể tăng vọt, vậy mà biến những mũi nhọn kia thành hai đạo kiếm quang từ trong mắt bắn ra ngoài, bất quá hai đạo phong mang này bắn ra liền không có tác dụng, làm cho Triệu Vô Tà bắn thêm một lần nữa cũng không được.

Lòng bàn tay ép xuống phía dưới, ma nguyên bàng bạc phun ra, nháy mắt đem chất lỏng sau khi hòa tan bốn thanh kiếm hấp thụ lên. Tâm thần cường đại không chế, Ma Nguyên lập tức chui vào trong một bãi chất lỏng kia, tạp chất bên trong bị bài xích ra. Chất lỏng vốn to bằng đầu người bất quá chỉ còn lại có non nửa cái đầu mà thôi, nhắm chừng cũng chỉ đủ rèn đúc một thanh kiếm.

Trán thấy mồ hôi, Triệu Vô Tà vội vẻ mặt dữ tợn nhìn đoàn chất lỏng kia. Trong mắt hắn, đoàn chất lỏng kia đang chậm rãi biến đổi, cuối cùng biến thành mô hình một thanh trường kiếm. Thấy kiếm đã thành hình, Triệu Vô Tà vội vàng thu lại tâm thần đã hao phí rất nhiều của mình, thầm nghĩ phương pháp luyện thần này không phải người bình thường có thể làm được.

Thời khắc này không thể nghỉ ngơi, thừa dịp thân kiếm chưa lạnh, Triệu Vô Tà bỗng nhiên hét lớn một tiếng. Cẩn chót lưỡi, một ngụm máu lớn phun ra, trên không trung liền hình thành từng mảnh huyết trùng dài hẹp, vụn vụn thân hình quỷ dị vọt tới thanh kiếm kia. Những con côn trùng này đều là quỷ dị bẩm sinh, thân thể không ngừng vụn vụn thì thôi. Máu chốt là khuôn mặt của những con côn trùng này lại tương tự với ngũ quan của nhân loại, đúng là cỗ trùng Triệu Vô Tà quan suy nghĩ thật lâu.

Huyết trùng tuy quý dị, nhưng khí tức xa xăm, thậm chí mang theo một loại khí tức không rõ, tựa hồ có uy năng rất lớn. “Bộp bộp bộp” thanh âm vang lên, mang ý nghĩa toàn bộ huyết trùng kia đựng phải trường kiếm thành hình.

“Oanh “

Dung nham nổ tung, vẩy ra tứ tán, Triệu Vô Tà chậm rãi thốt lên hai chữ: “Kiếm thành...”

Một thanh trường kiếm từ nham thạch nóng chảy bắn ra, dừng trước mặt Triệu Vô Tà. Kiếm dài hơn ba thước, trên thân kiếm sáng loáng vậy mà hiện đầy một con sâu màu đỏ như máu, hình thái của mỗi con đều khác nhau. Triệu Vô Tà mừng như điên không thôi., Thanh kiếm này chỉ sợ lúc vũ động, thân thể những con côn trùng kia sẽ vụn vẹo, biến thành một tòa cổ trận. Cổ trận do Nhân Trùng Phù bày xuống, để cho người ta lâm vào trong huyễn cảnh chúng sinh xa xăm, người tâm trí không kiên định hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhân trùng cổ kiếm, chỉ bằng một tia huyết trùng cũng đủ để thanh kiếm này tiến vào cấp động, hơn nữa cấp bậc cũng không thấp. Lần này, Triệu Vô Tà đã có được hai thanh linh khí., Chiến lực tăng vọt, hơn nữa tác dụng của Nhân Trùng Cổ Kiếm không chỉ như vậy, thanh kiếm này có năng lực cảm ứng kỳ lạ với Độc Trùng. Chỉ cần nó cường đại đến mức đủ tư cách để cho độc trùng xuất hiện trong vòng trăm dặm, Nhân Trùng Cổ Kiếm sẽ nói cho Triệu Vô Tà.

Bàn tay vừa mới cầm cổ kiếm lên, thân kiếm bỗng nhiên rung mãnh liệt, Triệu Vô Tà sững sờ. Ngay sau đó sắc mặt vui mừng lan tràn, mắt nhìn dòng nham thạch nóng chảy, cười lên ha hả. Cười xong, Triệu Vô Tà cầm cổ kiếm đi ra ngoài động.

Vào canh thứ hai, các vị hãy ném ra vé vé vào cửa.

Chương thứ hai mươi tám của tiên môn về huyết khí.

Chỗ khe nước địa phệ độc hỏa kia là một cái động không rộng lắm, Triệu Vô Tà luyện chế xong Nhân Trùng Cổ Kiếm, tự nhiên là không muốn ở lại chỗ đó. Nơi đó linh khí tràn đầy không giả, nhưng đều là loại thiên địa linh khí hỏa thuộc tính tràn ngập khí tức nóng rực, cũng không thích hợp Triệu Vô Tà tu luyện.

Cầm theo thanh kiếm kia là bảo kiếm Huyết trùng, Triệu Vô Tà rất nhanh liền đi tới cửa động, bởi vì ngay từ đầu hắn là từ trong nham thạch nóng chảy tới. Cho nên thật ra trong động có hai con suối, nhưng Triệu Vô Tà cũng không định đi con đường kia. Cổ kiếm vung lên, kiếm khí sắc bén lập tức văng khắp nơi, vách đá trước mắt vốn cứng rắn đều bắt đầu rơi xuống mảnh đá vụn.

Rất nhanh, một cái thông đạo có thể cho một người đi qua đã bị cổ kiếm trong tay Triệu Vô Tà cưỡng ép rút ra. Dùng linh khí cao cấp như vậy đến đào động, cũng chỉ có Triệu Vô Tà mới có thể làm ra việc lãng phí như vậy.

Ra khỏi thông đạo, Triệu Vô Tà cảm nhận một chút hỏa khí chung quanh nhưng tiêu tan một chút. Ít nhất sẽ không khó chịu như vậy, cũng không bắt bẻ, Triệu Vô Tà lại dùng cổ kiếm mở ra một không gian cho một người ngồi trên thạch bích. Thân hình nhún xuống, trực tiếp ngồi xuống, đem cổ tượng đặt lên trên đầu gối. Triệu Vô Tà lại bày ra Bảo Thai ấn, tiến nhập trạng thái nhập định bắt đầu tu luyện.

Xi Vưu Quyết là ma công có một không hai, không đến một lát, liền thấy trong thông đạo dưới lòng đất linh khí cuộn cuộn. Điều hướng tới Triệu Vô Tà bên này, nơi này là lòng đất núi lửa, tự nhiên linh khí hỏa thuộc tính sung túc nhất. Cho nên thời điểm linh khí đến tình trạng mất thường có thể thấy được, trước người Triệu Vô Tà có thêm một con hỏa long, bất quá những hỏa long này đều chỉ có hư ảnh không có thực thể.

Là do hỏa linh khí quá nồng dẫn đến, thân thể Triệu Vô Tà như một cái động không đáy, nuốt chửng toàn bộ những linh khí kia. Những linh khí này quá nồng đậm, nếu thật sự để cho một người nuốt vào toàn bộ, hẳn là có thể đạt đến trình độ Kết Đan Tông sư. Thế nhưng Triệu Vô Tà sau khi nuốt vào lại không có động tĩnh gì tốt, ngay cả khí tức cũng không tăng lên một phần.

Tu sĩ bình thường sẽ không đến núi lửa tu luyện, bởi vì kia đơn giản là muốn chết, chỉ có tu sĩ đặc biệt tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính mới tới đây tu luyện. Thường tu sĩ hấp thu nhiều hỏa thuộc tính linh khí như vậy, cho dù không bạo thể mà chết, trên người cũng nóng như que củi. Nhưng sắc mặt Triệu Vô Tà lại như thường, một chút dị động cũng không có.

Nguyên nhân chính là vì Xi Vưu Quyết kia, thật sự là ma công tuyệt đỉnh trên thế gian, những linh khí hỏa thuộc tính kia bất luận đến bao nhiêu, toàn bộ bị nó vận hành một chu thiên sau đó biến thành ma nguyên tinh thuần, không bao giờ tìm được một chút bóng dáng hỏa thuộc tính nào nữa. Hôm nay, trong đan điền Triệu Vô Tà tràn ngập ma nguyên màu đen, từ các nơi dùng cho thân thể hắn ta.

Một đám lốc xoáy do Ma nguyên tạo thành xoay tròn trong đan điền, từng cái xoay tròn, không quấy nhiễu lẫn nhau. Đan điền của Triệu Vô Tà vẫn như cũ vô sự, linh khí tràn vào thân thể của hắn ta đều bị tinh thần của hắn ta dẫn đạo, lấy một loại phương thức huyền ảo đến cực điểm vận hành đại chu thiên. Cuối cùng biến thành ma nguyên tinh thuần, đơn thuần nói về lượng chân nguyên trong cơ thể, Triệu Vô Tà bây giờ đã có thể so với Kết Đan tông sư rồi.

Chẳng qua còn chưa đủ, theo những vòng xoáy kia xoay tròn, ma nguyên bên trong lại càng thêm ít. Bất quá ma nguyên màu đen vốn chỉ là màu đen nhạt biến thành màu mực đậm, giống như đêm tối. Đan điền Triệu Vô Tà biến thành hắc ám khôn cùng, một chút ánh sáng cũng không tìm được. Đây mới là Xi Vưu Ma Nguyên, chân chính ma nguyên.

Thời gian từng chút trôi qua, Triệu Vô Tà tu luyện, đại lượng linh khí bị hắn biến thành ma nguyên. Tu vi thông thả tăng lên,

ma khí trên người Triệu Vô Tà càng lúc càng tăng, trên khuôn mặt của thiếu niên kia xuất hiện một tia sát khí. Nhìn qua quả thật giống như một ma đầu, nhưng lại không nhìn thấy một chút ngậy thơ nào.

Một ngày, hai ngày, ba ngày.

Một năm sau, trong lòng đất phụ cận Ngưu Đầu sơn âm âm hai tiếng nổ vang, núi lửa đầu trâu trầm tĩnh đột nhiên bùng nổ, vô số nham thạch nóng chảy phun trào trên mặt đất. Nham thạch nóng chảy màu lửa đỏ như từng con Hoả mãng thật lớn từ đỉnh núi kéo dài xuống, tốc độ cực nhanh. Rất nhanh, phương viên mười dặm đều biến thành địa ngục nham thạch nóng chảy.

Trách không được ai ở đây, chỉ có mỗi lần này thôi, nếu thật sự có người ở lại, chỉ sợ một người cũng chạy không thoát. Theo nham thạch nóng chảy phun trào, còn có vô số khói đặc từ đỉnh núi bay về phía hắc. Trong khói đặc kia có hỏa độc nhàn nhạt, mùi lưu huỳnh nồng nặc, dù là chút hỏa độc nào cũng không phải phàm nhân có thể chịu nổi.

Nhưng ở nơi đáng lẽ phải lưu lạc chốn này thì đột nhiên có một thiếu niên từ trên núi đi xuống, mái tóc dài buộc ở phía sau. Trên mặt nở một nụ cười hèn mọn bỉ ổi, nhìn tướng mạo hắc cũng biết thiếu niên này không phải đèn cạn dầu.

Một tay cầm lấy trường phiên màu đen, một tay cầm theo một thanh kiếm tràn đầy huyết hồng trùng. Hai thứ này không phải là người bình thường có thể nhìn ra được, nếu cảnh giới này không cao hơn so với Triệu Vô Tà, mặc kệ dù là hắc sắc trường Phiên hay là Nhân Trùng Cổ Kiếm đều phải trả một cái giá. Nhất là Nhân Cổ Kiếm, đại trận sinh pháp của chúng sinh trên đó không phải người bình thường có thể chiêm chịu nổi.

Đến chân núi, Triệu Vô Tà thu lại lá cờ trong tay, hai thứ đó đột nhiên biến nhỏ, sau đó bay vào trong một túi vải màu đen khác bên hông hắc. Vốn hắc có ba túi trữ vật, nhưng đều bị hắc dùng phương pháp dơ bẩn phá vỡ cầm chế tâm thần, không tránh khỏi cả ba cái túi cũng bị tổn thương.

Vì vậy, Triệu Vô Tà dứt khoát đem ba cái túi biến thành một cái. Vỗ vỗ cái túi trữ vật kia, giống như có thể cảm nhận được

đồ vật bên trong không gian. Chẳng qua lúc này ngoại trừ một phiến một kiếm ra, những đồ vật khác đều bị hắc tiêu xài trong vòng một năm.

“Trúc Cơ hậu kỳ lại là người nghèo rồi. Ta còn phải tìm một chỗ ăn gió thu a.”

Tên Triệu Vô Tà này vừa đi ra đã muốn ăn đòn rồi, trong bụng đầy ý nghĩ xấu, ai gặp ai xui xẻo chứ. Tu vi đã đến Trúc Cơ hậu kỳ, đây đã là cấp bậc cường môn bình thường. Triệu Vô Tà lúc này có chút cảm giác đắc ý, bước chân khoan thai, đạp trên nham thạch nóng chảy đi ra ngoài núi.

Bản lĩnh một bước mười trượng, súc địa thành thôn. Bước chân Triệu Vô Tà không lớn không nhỏ, nhưng mỗi bước đều vượt qua không gian thật lớn, trong lúc giật mình hắn đã đi ra một đoạn đường lớn. Thân hình nhanh chóng biến mất, con mắt không theo kịp bước chân của hắn.

Ngưu Đầu Sơn cách Đại Phong Quốc chừng vạn dặm, Triệu Vô Tà cũng không có ý định trở về Đại Phong quốc, chỗ nghiên mực kia nhân tình đã hoàn trả. Cũng không có gì để xem, Triệu Vô Tà tùy ý phân biệt phương hướng một chút, bước chân liền đi.

Sớm đã ra khỏi phụ cận Ngưu Đầu sơn, Triệu Vô Tà bây giờ đang đi trên một con đường núi, cảnh sắc trên đường cũng không tệ. Triệu Vô Tà thu hồi bản lĩnh súc địa thành thôn, đi trên đường giống như người bình thường.

“Ai da đuổi đường miễn phí như vậy, cái tên Cửu Kiếm Tiên môn chết tiệt này.”

“Hoàng huynh, tranh thủ im miệng, người không muốn sống nữa sao. Các huynh đệ còn muốn đây này...”

Hai người đối thoại đột nhiên truyền vào lỗ tai Triệu Vô Tà, hắn nghe rất rõ ràng mấy chữ Cửu Kiếm Tiên Môn, ánh mắt không khỏi sáng ngời. Lúc trước có một đám thanh niên đi tới, sinh ra cũng không tệ, cũng có mấy người xem như phong thần tuấn lãng. Quần áo trên người vừa nhìn đã biết là thị phi phú tức quý, bên cạnh còn có gã sai vặt đi theo.

“Thế tục giới công tử ca sao lại xuất hiện tại hoang sơn dã lĩnh này, còn là một đồng thứ nhất.”

Triệu Vô Tà từng nhìn thấy phong độ của hoàng tử một nước này, nhận ra đối với những người có thân phận tôn quý. Đám người Triệu Vô Tà vừa nhìn đã biết không phải con cháu bình thường, tuy không bằng tiểu tử này của nghiên mực, nhưng chênh lệch cũng không xa.

“Các người là ai tới đây?”

Triệu Vô Tà đứng phía trước một đám người, miệng thản nhiên nói. Đối đãi với phàm nhân hẳn không có ở đó.

Cuối cùng rồi rầm, chúng ta cùng nhau nghiền nát nhau.

Không nhẫn nại nhiều, trực tiếp hỏi. Nghe thấy hẳn vô lễ như vậy, gã sai vặt phía sau đám người đều nổi giận, cộng thêm đây chính là cơ hội biểu hiện trước mặt chủ nhân, nhao nhao hét lớn, bất quá lập tức bị thanh niên dẫn đầu đám người kia ngăn cản.

“Bẩm tiên sư, chúng ta là người của Vĩnh Xuân quốc phụ cận, chuẩn bị đi Cử Kiếm Tiên môn báii sư.”

“A...”

Triệu Vô Tà nhướn mày, trong lòng thầm khen người này tuyệt đối không dưới sự ăn mừng của nghiên mực, lại có thể nhận ra hẳn là Tu Chân giả. Hơn nữa còn mặt không đổi sắc, xem ra tâm trí vẫn hơn nghiên mực ăn mừng vài phần. Chẳng qua dù có tốt hơn nữa hẳn ta cũng không có hứng thú, hẳn ta chỉ hứng thú với Cử Kiếm Tiên môn trong lời nói của hẳn ta, đó chính là lão oan gia.

“Vậy vì sao lại không lạy nha.”

Triệu Vô Tà siết chặt đám tóc buông xõa bên tai, chậm rãi vuốt ve, hỏi tiếp. Đám thanh niên đồng loạt biến sắc, bởi vì trong nháy mắt bọn họ đều cảm nhận được khí tức trên người Triệu Vô Tà, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ tuyệt đối không thể coi thường phàm nhân.

“Bẩm tiên sư, vốn một nhóm chúng ta đã tới dưới sơn môn Cử Kiếm Tiên Môn, thế nhưng bất đắc dĩ bị đồng tử ngăn lại.

Nói đúng hơn.”

“Là cái gì...”

Triệu Vô Tà trừng mắt, thẳng ôn này ghét nhất người khác phun nuốt nuốt phun ập khoe khoang, một chút sát khí lộ ra lập tức dọa thanh niên kia nói ra. Dù sao vẫn còn là phạm nhân, dù cho chỉ là một ánh mắt cũng không chịu nổi.

“Đồng tử nói, Cửu Kiếm Tiên Môn đã phong bế núi.”

Sát khí khắp người Triệu Vô Tà lập tức biến mất, đám người kia cũng thở dài một hơi, toàn thân xụi lơ. Chỉ có thanh niên cầm đầu còn có thể miễn cưỡng đứng thẳng, Triệu Vô Tà cho hắn một ánh mắt tán thưởng.

Cổ tay khẽ động, một thanh trường kiếm tràn ngập khí tức quý dị xuất hiện trong tay Triệu Vô Tà, trên thân kiếm tràn đầy huyết trùng đỏ bùng. Kiếm quang đột nhiên bùng lên, thân hình Triệu Vô Tà lập tức hóa thành một đạo kiếm quang biến mất trên mặt đất bắn lên bầu trời, hướng về một phía mà đi, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

“Đây là Cửu Kiếm Tiên Môn sao?”

Triệu Vô Tà đứng dưới một núi cao nhìn một đền thờ trước mặt. Trên đó viết bốn chữ lớn Cửu Kiếm Tiên Môn. Bài phông dựng thẳng ở giữa núi cao trùng điệp này cũng có chút kỳ quái. Nhưng Triệu Vô Tà mặc kệ những thứ này, hắn chỉ để ý nơi này là sơn môn của Cửu Kiếm Tiên Môn. Về phần đứa trẻ đứng trước sơn môn bất quá chỉ là một khôi lỗi cấp thấp mà thôi, Triệu Vô Tà tự có biện pháp khiến hắn ta không nhìn thấy mình.

“Hôm nay xem ta quấy long trời lở đất cho ngươi, vừa lúc đánh Thu Phong, hắc hắc.”

Triệu Vô Tà vừa nói xong, thân hình lập tức xông tới, đánh lên cấm chế phía trước đền thờ. Nhưng Triệu Vô Tà đã sớm có chuẩn bị, Nhân Trùng Cổ Kiếm, Phệ Phệ. Mũi cổ kiếm điểm lên cấm chế, từng đầu huyết trùng như sống lại trong nháy mắt, giãy dụa xông lên cấm chế.

Trong lúc huyết trùng giã giũa, những cấm chế này vậy mà bị cắn ra một cái động lớn, Triệu Vô Tà lập tức vọt vào. Thân hình vừa mới ổn định, lông mi lập tức nhắm lại, sắc mặt cũng thay đổi.

Mùi máu tanh, khắp nơi đều tràn ngập mùi máu tanh. Bắt đầu từ bậc thang dưới sơn môn, vậy mà hiện đầy vết máu màu đen, nhìn vết máu kia đã khô từ lâu. Về phần mùi máu tanh Triệu Vô Tà nghe thấy, là từ đỉnh núi truyền tới. Những vết máu dưới chân núi đã khô lâu, sớm cũng không ngửi được mùi. Nhưng trên đỉnh núi lại truyền ra huyết khí cực kỳ nặng, tràn ngập chớp mũi Triệu Vô Tà.

Từng nghi vấn xuất hiện trong đầu Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà triệu hồi ra Hắc Hồng, hóa thành một luồng sáng đen vọt về phía đỉnh núi.

Chương thứ hai mươi chín, Hắc Lũng ma kiếm, chín kiếm tự bạo.

Thân hình bị bao phủ bởi một lớp đen nhánh, Triệu Vô Tà vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc từ trên đỉnh núi truyền tới, hơn nữa chiếc áo khoác đen nhánh này tựa hồ có chút dị động. Triệu Vô Tà có thể cảm giác được sự rung động của nó, dường như nó cũng cảm ứng được điều gì.

Hắc quang xẹt qua, rất nhanh Triệu Vô Tà đáp xuống đỉnh núi, lúc này về mặt hắc ta hơi kinh dị. Bởi vì từ chân núi đi lên, khắp nơi đều là vết máu, thế nhưng nhìn nhát chỉ có vết máu, lại không thấy một cỗ thi thể nào. Những vết máu kia đã biến thành màu đen nhánh, hiển nhiên đã lưu lại từ rất lâu trước.

Đến đỉnh núi, Triệu Vô Tà thu lại khí tức, thân hình ẩn vào trong rồi vọt tới một đại điện. Nơi nồng nặc mùi máu nhất chính là phía sau đại điện.

“Ồ “

Triệu Vô Tà kinh ngạc ồ lên một tiếng, nhìn về phía Hắc Hống trong tay, ma phiến cao hơn đỉnh đầu Triệu Vô Tà đang rung động kịch liệt. Nếu không phải Triệu Vô Tà lẳng lẳng nắm trong tay chỉ sợ đã bay mất rồi, đây chính là linh khí lấy máu của mình. Triệu Vô Tà cũng không nỡ để nó bay đi, đành phải nắm chặt Hắc Hống, thân hình toàn lực xông về phía đại điện.

Cửu Kiếm Tiên Môn tuy chỉ là một môn phái nhỏ, nhưng trong sơn môn vẫn tồn tại không ít cấm chế, bất quá bây giờ những cấm chế này đều bị cây mạnh phá hết sạch sẽ. Cho nên Triệu Vô Tà không cần kiêng kị, toàn lực vọt về phía đại điện.

Trong đại điện có hình dạng gì, Triệu Vô Tà không nhìn thấy, bởi vì hắc ta vừa tiến vào đại điện liền vọt về phía sau. Nơi đó mới là nơi nồng đậm mùi máu tanh nhất, mặt phiến cuốn ngược, đem thân hình Triệu Vô Tà bao phủ vào trong. Sau đó trên áo khoác hắc mang chớp động, cuối cùng biến thành một cái bóng nhàn nhát, bám vào góc tường bỏ chạy về phía hậu điện.

“Chín vị trưởng lão, hay là đừng phản kháng, ngoan ngoãn giao ra chín kiếm ta sẽ tha cho các người không chết. Nếu không...”

Triệu Vô Tà vừa mới tiến vào, lập tức nghe thấy tiếng rất quen thuộc. Ở trong hậu điện, một người cầm kiếm đứng ở giữa, phía trước người nọ có chín lão giả đang ngồi xếp bằng. Trước mỗi một lão giả đều có một thanh trường kiếm lơ lửng, trên thân kiếm đều bắn ra từng sợi kiếm khí, kiếm khí của chín thanh kiếm hợp lại một chỗ tạo thành một vòng bảo hộ nửa vòng tròn.

“Hừ, đừng hòng kiếm vô mơ phụng dưỡng tâm, phát rồ, không ngờ tu luyện ma kiếm sát hại đồng môn. Truyền thừa Cửu Kiếm Tiên Môn ngàn năm, vậy mà lại bị hủy trong tay tên bạch nhãn lang nhà ngươi. Lạc Kiến ta cho dù chết, cũng sẽ không để ngươi thực hiện được.”

Chín lão giả xem ra bị thương không nhẹ, khóe miệng đều mang theo vết máu, một lão giả uy vũ quát người cầm kiếm ở giữa. Nói đến chỗ kích động, toàn thân run rẩy, hiển nhiên là hận người cầm kiếm tới cực điểm.

Một bóng đen ẩn trong góc tường dưới bóng râm, đôi mắt lạnh lùng nhìn xem một màn này. Người cầm kiếm là người quen cũ của hắn, hai cái mây kiếm chỉ lên trời, trong mắt có thể bắn ra kiếm mang lão giả. Chương môn đại nhân Cửu Kiếm Tiên môn, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, vì tấn thăng lên cảnh giới Kết Đan Tông Sư mà nghịch thiên tu luyện ma kiếm. Thì ra tên hắn là kiếm vô tín, vừa nghe đã biết không phải thứ tốt lành gì.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Triệu Vô Tà không khỏi dừng lại trên thân kiếm trong tay Kiếm Vô Phụ. Nghe đồn cả đời kiếm tu chỉ có thể tu luyện được một thanh kiếm, cho dù thanh kiếm này là sắt phàm cũng không thể đổi được thanh kiếm này. Thanh kiếm trong tay Kiếm Vô Phụ hiển nhiên không phải là thanh kiếm của hắn, bởi vì hiện tại thanh kiếm trong tay hắn nhìn qua thật sự không làm cho người ta yên lòng.

Toàn thân đen sì như mực, một ít đường vân như ẩn như hiện ở phía trên du động, mũi kiếm vô cùng quái dị. Trên thân kiếm truyền đến từng trận quái âm, một loại khí tức nhiếp tâm thần

người ta tràn ngập bên trong, ma khí dày đặc. Thanh kiếm này vừa nhìn đã biết là ma kiếm, thân là chương môn tiên đạo môn phái, kiếm Vô Phụ sao có thể tu luyện dạng kiếm như vậy.

Trong lòng Triệu Vô Tà có chút nghi hoặc, cũng không biết cách kiếm Vô Phụ này thoát khỏi thanh kiếm ban đầu mà tu vì không tổn hại gì. Đang lúc Triệu Vô Tà nghi hoặc, kiếm Vô Phụ lại mở miệng.

“Mắng thì mắng đi, mắng thì mắng đi, dù sao tử kỳ của các ngươi cũng không xa, giằng co với ta ở chỗ này mấy tháng rồi, ta đã chặt đứt linh mạch trong núi, ta không tin Cửu Kiếm Tiên Trận chết tiệt như vậy còn có thể bổ sung linh khí cho các ngươi. Ha ha ha ha.”

Kiếm Vô Phụ vừa nói xong câu đó, Triệu Vô Tà thâm mắng lão hồ ly này, tuyệt đối là cố ý. Quả nhiên, chín trưởng lão này đều là trung thần của môn phái, vừa nghe quan hệ đến sinh tử tồn vong của tông môn thì tức giận công tâm.

“Phốc phốc phốc “

Sau chín tiếng thổ huyết liên tiếp vang lên, Triệu Vô Tà than bọn họ học máu chính tề ở một bên.

“Ngươi ngươi...”

Lão già uy vũ kia ở trong vòng bảo hộ chỉ kiếm Vô Phụ, ngón tay run rẩy là nói không ra lời, hiển nhiên là bị tức không nhẹ. Một lão giả bên cạnh thì khàn khàn thanh âm khuyên nhủ:

“Đại sư huynh đừng mắc mưu lão tặc này, Cửu Kiếm Tiên môn chỉ còn lại chín lão già chúng ta, chúng ta không thể xảy ra chuyện. Chỉ cần chúng ta còn sống, cửu kiếm vẫn còn, Cửu Kiếm Tiên môn sẽ không tính là mất mạng.”

“Các ngươi có biết tại sao ta lại một lần nữa tu luyện thanh ma kiếm này không? Chín lão gia các ngươi cười ha hả, cầm môn quy áp chế ta, toàn bộ chín thanh linh kiếm đều bị các ngươi phân chia. Ta chỉ có thể tu luyện thanh bảo khí cấp bậc Phá Kiếm kia, hại ta không cách nào tấn thăng lên Kết Đan kỳ., Đều là các ngươi. Hừ may mắn vì trời cao giúp ta, cơ duyên xảo hợp khiến ta có được chuôi ma kiếm không trợn vện này, lão tử vất vả tàn sát cả một tòa thành trì, chuôi ma kiếm này

cẩn nuốt mười vạn sinh hồn mới hoàn toàn thay thế thanh kiếm nát ban đầu kia. Các người chờ đi, thu thập các người rồi ta có thể tấn thẳng lên Kết Đan kỳ, đáng tiếc a, chín lão gia hỏa các người không nhìn thấy ha ha ha ha...”

Bóng đen ở góc tường lay động một chút, nhưng lúc này không ai phát hiện ra. Triệu Vô Tà đang ẩn nấp trong lòng mắng to: “Quả nhiên là tên vương bát đản nhà người, hại lão tử mà chịu oan ức, ta sẽ không tha cho người.”

Triệu Vô Tà vừa mắng to vừa đánh chủ ý xấu xa. Nếu đã đến đây rồi, hắn cũng không còn lý lẽ tay không trở về, ánh mắt lập tức bắt đầu đảo quanh. Ánh mắt cuối cùng vẫn đặt ở trên chín thanh kiếm đang lơ lửng kia, phát hiện khí tức của chín thanh kiếm này không ngờ lại giống nhau, hiển nhiên là xuất phát từ một lò rèn mà thành. Mỗi một thanh kiếm đều là linh khí cấp thấp, nhưng tổ hợp lại với nhau lại có uy năng có thể so với thượng phẩm linh khí.

Ma kiếm trong tay Kiếm Vô Phụ còn có uy năng mạnh hơn một chút so với Hắc Hồng đã phá giải cấm chế trong tay Triệu Vô Tà, cộng thêm lúc này Kiếm Vô Phụ hắn là đã mạnh mẽ chuyển hóa chân nguyên trong cơ thể thành Ma Nguyên, nói rằng hắn cũng có thể phát huy lực lượng của Ma Kiếm trong tay. Thế nhưng vẫn không làm gì được chín người, có thể thấy được uy năng kiếm trận do chín thanh kiếm kia tạo thành.

“Có lẽ không sai biệt lắm, nên tiễn các người lên đường, trước khi chết thuận tiện nói cho các người biết tên, Hắc Lũng ma kiếm, chờ cẩn nuốt các người thì có thể tiến giai huyền khí, bảo bối tốt ha ha ha.”

Trong bất tri bất giác màn đêm đều buông xuống, vẻ mặt của kiếm Vô Phụ trở nên dữ tợn vô cùng, hai hàng lông mày kiếm dựng đưa rất là khủng bố. Trên người sát khí bốn phía, ma khí nồng đậm từ trên Hắc Lũng ma kiếm phát ra tràn ngập bốn phía. Uy lực của ma kiếm trong giây phút này bộc lộ ra, bầu trời bỗng nhiên phong vân biến ảo.

“Hãy”

Kiểm Vô Phụ buông lỏng bàn tay, hắc Lũng ma kiếm nhất thời bắn về phía bầu trời, vọt vào trong đám mây biến hóa kia. “Ầm ầm ầm”, tiếng sấm cuộn cuộn, mây đen cuộn thành một cái lốc xoáy chậm rãi cuộn về phía mặt đất. Mục tiêu chính là chín thanh tiên kiếm tạo thành vòng bảo hộ.

Triệu Vô Tà ở góc tường lập tức trợn to mắt, “Cái này, dẫn động thiên uy...”

Trong tiếng cười điên cuồng của kiếm vô kính, hắc Lũng ma kiếm từ dưới đáy vòng xoáy hiện ra, kiếm quang lạnh lẽo tới cực điểm từ trên mũi kiếm phun ra. Trong chớp mắt, kiếm quang trên mũi kiếm đã cùng vòng bảo hộ lưu chuyển kia tiếp xúc, không có tiếng nổ ầm ầm. Nhưng lại càn giày vò người ta, bởi vì thanh âm rất là sắc bén, giống như tại trên thủy tinh bén dùng sức hoạt động, hơn nữa bị mở rộng vô số lần.

Lông mày Triệu Vô Tà nhăn lại, hẳn ta cũng không chịu nổi loại thanh âm này. Thế nhưng không biết vì sao Hắc Hồng lại không thể ngăn cách âm thanh này.

“Xuy xuy xuy xuy “

Thanh âm kiếm khí phun ra truyền đến, kiếm quang của Hắc Lũng ma kiếm tản ra khắp nơi, mũi kiếm rất kiên định đột phá đến vòng bảo hộ. Tuy rằng thông thả, nhưng vẫn từng chút từng chút đẩy mạnh. Ma khí màu đen hạ xuống, ăn mòn chín thanh linh kiếm tạo thành kiếm trận, chín người trong vòng bảo hộ bắt đầu lung lay sắp đổ. Máu tươi không cần tiền từ khóe miệng chín người lưu lại, hiển nhiên là không kiên trì nổi nữa.

Lúc trước vốn đã bị thương, lại thêm linh mạch bị chém đứt, linh khí của chín người đã khô kiệt, giờ đã như nổ mạnh hết đà.

“Ha ha ha, lão tặc kiếm Vô Phụng, Lạc ta gặp có chết cũng không cho ngươi lấy được chín kiếm đâu. Các vị, động thủ đi. Hoành Bình là cái chết, không thể để lão tặc sống yên lành được.”

“Được” “Được” “Được”.

Tám người cùng quát lên, ấn quyết trên tay biến đổi, mang linh kiếm phát ra hào quang chói mắt. Nổi lại một chỗ, nhất thời phía sau điện biến thành một mảng trắng xóa, thân hình Triệu Vô Tà rớt cuộc không thể che giấu được nữa.

“Đáng chết...”

Triệu Vô Tà mắng một tiếng, đành phải rớt ma nguyên vào trong áo khoác đen, hắc mang nhàn nhạt lưu chuyển.

“Oanh “

Nổ vang một tiếng, vô tận kiếm khí tản ra, uy lực những kiếm khí này cực kỳ cường đại. Toàn bộ hậu điện căn bản kiên trì không được đến một hơi, sau khi kiếm khí nổ tung, bị phá hủy sạch sẽ. Không chỉ hậu điện, sau khi một mảng kiếm khí này nổ tung, đỉnh núi Cửu Kiếm Tiên Môn như bị một thanh đại kiếm hung hăng tước đi. Toàn bộ kiến trúc phía trên đều bị san bằng hết, đại điện, lầu các, lầu các gì đó, không sót một mảnh.

Kiếm khí tàn sát bừa bãi không ngăn được, Cửu Kiếm Tiên Môn có thể nói là hoàn toàn diệt vong. Lúc trước khi Cửu Kiếm Tiên Môn thành lập, dựa vào chín thanh linh kiếm huyền diệu kia, hôm nay Cửu Kiếm Tiên Môn bị hủy cũng là bị hủy trên chín thanh kiếm kia.

“Thất phu, hỗn đản chín lão thất phu, các người đáng chết.”

Đỉnh núi bị gọt thành bình địa vang vọng tiếng gầm rú của kiếm Vô Phụ. Vừa rồi không biết lão giả dùng phương pháp gì mà tự bạo linh kiếm trước mặt, chín tu sĩ Trúc Cơ kỳ cộng thêm chín thanh linh khí cấp thấp, uy lực tự bạo như vậy đủ để khiến nhân vật Kết Đan kỳ tông sư phải nhượng bộ.

Lúc này toàn thân Kiếm Vô phụng rách tung toé, trong tay cầm chuôi Hắc Lũng ma kiếm, giống như điên cuồng. Sau nửa ngày gầm rú, hắc tựa hồ tĩnh táo lại, ánh mắt như lợi kiếm bắn thẳng tắp về phía góc tường.

Cười khở, Triệu Vô Tà biết mình không giấu được nữa rồi, vừa rồi lúc cửu kiếm tự bạo hẳn đã vì tự vệ mà bại lộ bản thân. Kiếm Vô Phụng không phải kẻ ngốc mà là một cao thủ Trúc Cơ hậu kỳ, tự nhiên cũng biết đến sự tồn tại của Triệu Vô Tà.

Chương thứ ba mươi, Hắc Lũng ma kiếm uy lực...

Quần áo rách rưới, hắc kiếm mang theo ma khí nồng nặc. Kiếm Vô Cầm nguyên bản là một chương môn của một tiên đạo môn phái. Hôm nay lại biến thành bộ dáng như ma đầu, nhất là thanh ma kiếm kia, khí tức trên thân kiếm quá cường đại. Trong tay Triệu Vô Tà cũng đang run rẩy, hẳn đã có thể khẳng định, hai loại linh khí cấp bậc ma khí này chỉ sợ đều là thuộc về một người.

“Là người...”

Ánh mắt Kiếm Vô Kính lạnh lẽo như gió mùa đông, quét qua người Triệu Vô Tà, như muốn chặt hẳn ta ra thành tám khối. Triệu Vô Tà không thém để ý cười, cổ tay lay động, hắc quang lóe ra bay trở về trong túi trữ vật. Trong tay Triệu Vô Tà lại xuất hiện một thanh trường kiếm chứa đầy huyết trùng.

Đứng đối diện với kiếm Vô Phụ, thân kiếm nhẹ nhàng quỵ dị, một trận thanh âm vang lên thanh âm của Triệu Vô Tà.

“Không sai, là ta...”

Thật ra hai người chưa từng nhìn thấy mặt, về phần kiếm của Triệu Vô Tà thì chỉ thấy kiếm mà thôi, còn về phần kiếm Vô Phụ vừa thấy mặt đã sát khí lành lạnh. Bởi vì trong tay Triệu Vô Tà đang cầm Hắc Diệt, ai cầm Hắc Phượng, người đó chính là hung thủ giết chết La Phồn, Kiếm Hùng, kiếm nhân. Hơn nữa lúc này Triệu Vô Tà đã nhìn thấy quá trình diệt môn của hắn. Nếu truyền ra ngoài, kiếm Vô Cầm Vô phụng hẳn cũng chỉ có thể gia nhập vào Ma đạo.

Cũng là thù mới hận cũ dâng lên, kiếm Vô Phụ nổi giận, sát khí tỏa ra bốn phía.

“Người vừa mới nhìn thấy cái gì đó...”

Kiếm Vô Phụ nâng kiếm từ từ đi về phía Triệu Vô Tà, trên thân kiếm đen kịt của Hắc Lũng ma khí dày đặc, khiến hắn ta trông như ác ma đi ra từ trong vực sâu. Hai hàng lông mày

kiếm khê nhú, ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén nhìn thẳng vào mắt Triệu Vô Tà.

“Ta giống như nhìn thấy cái gì đó, lại không nhìn thấy gì cả. Hắc hắc...”

Dựa theo lời nói của kiếp trước ở Địa Cầu, giờ phút này Triệu Vô Tà xem như cực kỳ thiếu đòn, nụ cười trên mặt quả thực khiến Kiếm Vô Phụ có cảm giác muốn đứng thẳng.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát, đọc từng tự một.

Lập tức ý muốn chém hấn thành hai nửa.

“Mặc kệ ngươi nhìn thấy cũng tốt, không thấy cũng tốt, ngươi hôm nay đều phải chết. Hừ hôm nay cứ dùng ngươi tế kiếm...”

Sát khí mãnh liệt bỗng nhiên bộc phát ra, bao phủ Triệu Vô Tà. Kiếm Vô Phụ đã hành động, tu vi Chương môn của phái này biểu hiện ra vô sự. Triệu Vô Tà ngay lập tức cảm thấy không ổn, cổ kiếm Nhân Trùng trong tay điểm một cái về phía sát cơ nồng đậm nhất.

“Đinh “

Hai kiếm đối kích phát ra tiếng thanh minh, thế nhưng hắc khí phiêu tán kia cũng không dễ nhìn như vậy, hai thanh đều là Ma kiếm, đều là cấp bậc Linh Khí Ma Kiếm.

“Hừ, hôm nay ngươi nhất định phải chết...”

Kiếm Vô Phụ có chút kinh dị nhìn Nhân Trùng cổ kiếm trong tay Triệu Vô Tà, nhất là khi trông thấy huyết trùng quỷ dị trên đó, trong lòng lão toát ra một chút hàn khí. Bất quá lúc này sát cơ của lão chiếm cứ tư tưởng, Triệu Vô Tà chẳng những giết đệ tử của lão, hơn nữa còn đoạt lấy Hắc Hồng của lão, vừa rồi lại nhìn thấy quá trình hành hung của lão. Cho nên trong lòng kiếm vô lễ, Triệu Vô Tà đã là người chết.

“Hắc Lũng Kiếm Quyết Ma Sát”.

Ma khí trên thân Hắc Lũng kiếm đen kịt bắt đầu khởi động, từng sợi ma khí từ phía trên bốc lên, tựa hồ hóa thành từng đầu

quái thú muốn thôn phệ. Kiếm phong biến đổi, trực chỉ Triệu Vô Tà, tốc độ kiếm vô kinh nhanh chóng chỉ còn một tàn ảnh.

Con ngươi của Triệu Vô Tà kịch liệt co rút lại, trong mắt hắn không ngờ chỉ có thể thấy được mũi kiếm của Hắc Lũng ma kiếm mà thân ảnh lại không thấy. Một kiếm đơn giản này lại làm cho Triệu Vô Tà sinh ra cảm giác không thể tránh né, đây chính là kiếm tu, chỉ tu kiếm đạo. Một kích tùy tay tựa như Cửu thiên ngân hà chảy ngược, làm cho người ta không thể sinh ra cảm giác chống đỡ.

“Không trốn được ta cứ liều mạng, xem năm đám ai cứng rắn, hừ...”

Đáng tiếc Triệu Vô Tà cũng không phải tu sĩ bình thường, tu vi và Kiếm Vô Phụ đã là Trúc Cơ hậu kỳ, Nhân Trùng cổ kiếm trong tay càng không phải vật phàm. Thân kiếm run lên, nhất thời không gian xuất hiện vô số trùng ảnh, thân thể màu đỏ vặn vẹo, khí tức quý dị tản ra.

Ma khí, huyết trùng, hai thứ quý dị khủng bố va chạm vào nhau, Triệu Vô Tà lập tức cảm thấy tạng phủ dờn vị toàn thân run rẩy không thôi. Cước bộ vừa chuyển, Triệu Vô Tà lập tức thoát ly hạch tâm chiến đấu, cảm thấy trong tay có dị động. Vội vàng nhìn về phía Nhân Cổ Kiếm, phát hiện trên thân kiếm xuất hiện rất nhiều hắc khí, những huyết trùng kia không ngừng vặn vẹo du hành, hắc khí trên thân kiếm không bao lâu liền bị thôn phệ sạch sẽ.

Hắc Lũng ma kiếm đồng dạng cũng như thế, hơn mười hư ảnh huyết trùng di chuyển trên Hắc Lũng ma kiếm, quấy nhiễu ma khí bên trong. Bất quá hiển nhiên là đụng phải thiết bản, trong Hắc Lũng ma kiếm ma khí giống như biển trào ra trong nháy mắt liền đem những huyết trùng kia bao phủ.

“Ha ha ha ha, quay lại.”

Sự tin tưởng của Triệu Vô Tà nhất thời tăng mạnh, chiến ý trong lòng bỗng nhiên dâng lên, có xúc động muốn đại chiến một hồi.

Nhân cổ trùng hoành ngang trước người, Triệu Vô Tà không biết kiếm pháp gì, chỉ biết đơn giản bổ, chém, gọt mà thôi. Bất

quá những thứ này đã đủ, mang theo Nhân Trùng Cổ Kiếm, Triệu Vô Tà như một tên điên xông lên.

“Muốn chết “

Trên mặt kiếm Vô Phụ xuất hiện sắc mặt vui mừng, trong miệng hét lớn. Hắc Lũng ma kiếm cũng xông lên, nhất thời tại vô cùng trống trải trên đỉnh núi, một trận chém giết khoái ý bắt đầu.

“Đinh đinh đinh “

Hai thanh ma kiếm không ngừng va chạm, tiếng leng keng không ngừng, hiển nhiên là ai cũng không làm gì được ai. Bất quá Triệu Vô Tà hoàn toàn bị đè ép, căn bản không biết kiếm pháp gì, thế nhưng kiếm vô phụng đã chìm đắm trong đạo này không biết bao nhiêu năm, đã tu luyện đến cảnh giới của kiếm chủ. Kiếm pháp tu vi của hắn căn bản không phải Triệu Vô Tà có thể so sánh, thậm chí kiếm tu bình thường cũng không bằng.

“Tìm chết sao.”

Hắc Lũng ma kiếm bỏ tới, không gian nhất thời tiêu tán ma khí, trùng trùng điệp điệp ma ảnh bao phủ toàn bộ không gian. Nhân cổ trùng tự động phản kích, những huyết trùng kia giống như sống lại, hư ảo trùng từ trên thân kiếm bay ra, đụng vào ma ảnh trong không gian, lúc này trong lòng Triệu Vô Tà bỗng nhiên xẹt qua dự cảm không tốt.

Không kịp nữa rồi, một luồng ma khí cực kỳ xảo trá chui vào trong khe hở của trùng ảnh, hung hăng đánh vào lồng ngực Triệu Vô Tà.

“Phốc “

Miệng lớn há to, phun ra máu tươi, thân hình Triệu Vô Tà lập tức nhanh chóng lui lại. Kiếm Vô Văn tuy rằng không phải người trái đất, nhưng cũng biết thừa dịp người bệnh, muốn mệnh pháp tắc của người, thân hình không chút do dự đi theo, mũi kiếm trực chỉ ngực Triệu Vô Tà. Trong lòng mắng to lão thất phu khinh người quá đáng, Triệu Vô Tà cảm Nhân cổ kiếm chắn ngang trước người.

Chẳng qua chiêu này hiển nhiên là không được, tu vi kiếm pháp của hai người chênh lệch quá lớn, xem ra Triệu Vô Tà căn bản không ngăn được một kiếm này. Bất đắc dĩ, Triệu Vô Tà nghiêng răng, đột nhiên nhanh chóng đưa tay vỗ bên hông một cái.

“Ông ông”

Ba mươi sáu con cổ trùng lập tức hóa thành một đoàn huyết vân nho nhỏ bay ra, cũng không thèm nhìn ma ảnh khủng bố chung quanh Hắc Lũng ma kiếm. Những cổ trùng này mang theo thanh âm khiến người ta phiền lòng hóa thành từng đạo tàn ảnh phóng tới mặt kiếm vô phụng.

“Hừ, chút tài mọn”.

Kiếm Vô Phụ còn không thèm nhắc cổ tay lên một cái, mũi kiếm chỉ vào ngực Triệu Vô Tà, chỉ cần cho hấn thời gian một hơi thở là đã nắm chắc mười tầng trong lòng. Đối mặt với sâu độc trùng độc đang xông tới, con người của Kiếm Vô Phụ hơi co rút lại, kiếm khí lạnh thấu xương đột nhiên bộc phát ra từ trong mắt hấn.

Kiếm khí lăng tiêu, thần thông mục kiếm này cũng không tầm thường, lúc trước con Huyết Sát Cổ Trùng kia bất quá chỉ bị một luồng kiếm khí mà thôi đã biến thành như vậy. Bất quá nhất thời thay đổi, ba mươi sáu con Huyết Sát Cổ Trùng kia khác với Huyết Sát Cổ Trùng một năm trước rất lớn, toàn thân huyết hồng mơ hồ có thể phát giác được từng tia khí tức nóng bỏng.

“Tê tê”

Ba mươi sáu cổ trùng đồng loạt mở cái miệng dài ghê tởm ra, từ trong cái miệng như ống của chúng nó phun ra hỏa diễm dài nhỏ không gì sánh được, những hỏa diễm hồng kia mang theo một chút hắc. Ba mươi sáu cổ trùng, mỗi một con cổ trùng hỏa diễm tụ hợp cùng một chỗ, lập tức xuất hiện một mảng lớn tường lửa ở phía trước chúng nó.

Phong bạo kiếm khí đụng vào trên tường lửa, lập tức sinh ra biến hóa kinh người, những kiếm khí kia giống như gặp khắc tinh vậy. Vậy mà toàn bộ bị tường lửa đốt sạch sẽ, cho dù

kiếm khí có thể xuyên qua tường lửa, cũng không còn lại một chút xú, bị ba mươi sáu cổ trùng xông lên liền tiêu tán vô tung.

“A...”

Kiểm Vô Phụ hiển nhiên không biết ba mươi sáu cổ trùng nhỏ này có thần thông lớn như vậy, thấy kiếm khí của mình bị tường lửa đốt sạch sẽ, vội vàng dẫn kiếm tự cứu. Kiếm phong Hắc Lũng Ma Kiếm quay về dẫn dắt, những kiếm khí ma ảnh khổng lồ kia cũng cuốn về theo, Triệu Vô Tà cũng không nỡ để cổ trùng của mình tránh né. Vội vàng cho chúng tránh né, thoáng một phát, huyết vân lập tức phân tán, từng điểm điểm huyết quang tứ tán ra.

Mở ra túi trần cổ, để cổ trùng bay trở về, Triệu Vô Tà đứng yên tại chỗ. Trong tay Triệu Vô Tà cầm theo Nhân Trùng cổ kiếm, lạnh lùng nhìn chăm chú vào thanh kiếm vô lễ đối diện.

Đề nén khí huyết dâng trào trong cơ thể, tuy quần áo Vô Phụng tả tơi nhưng vẫn không che giấu được kiếm khí lạnh lạnh trên người. Tuy thăng nhĩ này vô sỉ, Nhưng đúng là một nhân vật lợi hại. Triệu Vô Tà bỗng nhiên vang danh tác phong của Kiếm Vô phụng, trước tiên hắn ta thu thập mười vạn sinh hồn luyện kiếm, sau đó giả phong sơn để giết sạch môn phái của mình. Nếu như không phải chín trưởng lão kia tự bạo làm hắn ta bị thương thì chỉ sợ hiện tại mình đã là người chết rồi.

Trong ánh mắt lạnh như băng của Triệu Vô Tà mang theo một chút bội phục đối với kiếm vô phụng, tên gia hỏa này nếu như sinh ra trong địa cầu loạn thế, tuyệt đối là một nhân vật giống như kiêu hùng. Đáng tiếc, ở tu chân giới, không phải là tâm ngoan có thể thành sự.

“Còn muốn đánh nữa sao, Kiếm chương môn...”

Phẩm lấy mũi kiếm của Nhân trùng cổ xưa, Triệu Vô Tà vẻ mặt thoải mái nói. Kỳ thật lúc này hắn đã là miệng cộp gan thỏ, Triệu Vô Tà hối hận vừa rồi quá kích động, không ngờ lại chạy đi so đấu kiếm pháp với Kiếm Vô Phụ, đây chẳng phải là muốn chết sao. Bây giờ thì tốt rồi, Ma Nguyên trong đan điền cũng không nhiều lắm.

“Giao Hắc Hồng, ta cho ngươi đi.”

Lúc này Kiếm Vô phụng vẫn còn ghi nhớ Hắc Hồng trong tay Triệu Vô Tà, nhưng cũng đúng, trước đó hẳn giao Hắc Hồng cho La Phồn bởi vì chính hắn cũng không cách nào sử dụng. Nhưng hiện tại sau khi tu luyện Ma kiếm, kiếm khí chân nguyên toàn thân đều biến thành Ma Nguyên, tự nhiên có thể sử dụng Hắc Hồng.

“Ngươi không phải có kiếm tu cho ngươi cũng vô dụng, còn không bằng kết một thiện duyên, tặng cho ta đi.”

Vẫn cợt nhả như trước, nụ cười trên mặt Triệu Vô Tà nở rộ. Đáng tiếc mấy câu cười tùm tùm lại đổi lấy một câu.

“Thối lắm.”

Lời còn chưa dứt, kiếm khí phong bạo do kiếm khí đen hóa cuốn tới, trên đỉnh núi nhất thời tuôn ra một đoàn ma khí lớn. Triệu Vô Tà ở dưới ma khí kia lộ ra rất nhỏ bé, mơ hồ có thể thấy được quỹ ảnh bên trong tầng tầng lớp lớp, làm cho người ta không thở nổi uy áp trong lòng Triệu Vô Tà. Hắc Lũng ma kiếm phát uy.

Chương thứ ba mươi mốt, Chúng Sinh Pháp Tướng Trận.

Lại lịch Hắc Lũng Ma kiếm cùng Hắc Thăng, Triệu Vô Tà chỉ biết là do một người sở hữu, người này hẳn là một đại ma đầu. Nhưng lại không nghĩ rằng Hắc Lũng ma kiếm uy lực lại cường đại như vậy, ma khí bộc phát ra lập tức đánh cho Triệu Vô Tà trở tay không kịp.

Miễn cưỡng cầm trong tay Nhân trùng cổ kiếm giơ lên, bị ma khí kích thích, Nhân cổ kiếm cũng phát uy. Huyết ảnh mờ lung từ trên thân kiếm dâng lên, bên trong mơ hồ có thể thấy được thân thể vô số huyết trùng vận vẹo, tựa hồ là một loại trận pháp kỳ lạ. Nếu cho Triệu Vô Tà và Nhân Trùng thời gian, nói không chừng Triệu Vô Tà còn có thể ngăn cản một kích này, đáng tiếc quá vội vàng.

Huyết ảnh của Nhân Cổ Kiếm vừa hiện, ma khí từ phía trên Hắc Lũng Ma Kiếm lao ra tới rồi, huyết ảnh kiên trì một lát liền bị nghiền nát. Tiếp theo ma khí toàn bộ đánh vào trên ngực Triệu Vô Tà. Răng rắc vài tiếng, lần này phủ tạng Triệu Vô Tà thật sự rời đi, hẳn biết được chỉ một lần này đến xương cốt cũng gãy mấy cái.

“Phốc phốc “

Liên tục hai tiếng thổ huyết, khoe miệng Triệu Vô Tà bị huyết dịch nhiễm đỏ, thân thể thiếu niên non nớt như điều đứt dây bị ném lên bầu trời.

“Bành”

Triệu Vô Tà chậm rãi bò dậy, đứng dậy lảo đảo. Ánh mắt lạnh như băng lập tức bắn tới, nghênh đón hẳn là ánh mắt lạnh như băng của Kiếm Vô Phụ. Hai người xem như không chết không thôi, đây là lần đầu tiên Triệu Vô Tà bị thương, dĩ nhiên là hộc máu. Hơn nữa không chỉ vậy, Triệu Vô Tà còn cảm giác được tạng phủ của mình có chút lệch vị trí.

Phiền toái nhất là mấy khúc xương trước ngực bụng đã gãy mất, những cái xương kia chỉ sợ đã cắm vào da thịt rồi, đau

nhức kịch liệt theo xương sống xông thẳng vào não. Dù là Triệu Vô Tà tâm trí kiên định, cũng là bị cơn đau kịch liệt này làm cho chau mày.

“Cho người thêm một cơ hội nữa, giao Hắc Hồng và thanh kiếm trong tay người ra, ta sẽ tha cho người một mạng. Nếu không thì...”

Hiện tại Kiếm Vô Phụ cũng không để Triệu Vô Tà vào mắt, một kích vừa rồi hẳn đã biết rõ uy năng của Hắc Lũng ma kiếm. Cho dù bây giờ Triệu Vô Tà còn có thể đứng lên chỉ sợ chiến lực cũng giảm xuống rất thấp, căn bản không đủ gây sợ hãi.

“Thối lắm, dám làm ta bị thương, hôm nay chúng ta không chết không thôi...”

Triệu Vô Tà phun ra bọt máu trong miệng, vẻ mặt lạnh lùng đưa tay vào trong Trần Cổ Đại, lấy từ bên trong ra một hạt châu màu huyết hồng. Hạt châu này xem ra được làm từ ngọc thạch, trong suốt óng ánh, chỉ là màu huyết hồng phía trên có chút chướng mắt.

Hai ngón tay nắm huyết châu, hung hăng ập vào ngực mình, dùng sức quá lớn lại là một hồi đau rát. Thiếu chút nữa khiến Triệu Vô Tà nhe răng nghiến sùi miệng, nhưng hắn vẫn kìm nén lại. Hai ngón tay đột nhiên dùng sức, nói như thế nào cũng là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, khí lực đâu chỉ ngàn cân, ngọc châu kia không chịu nổi cự lực lập tức liền bị phá nát.

“Rầm”

Ngọc châu bị nghiền nát, không có mảnh ngọc vụn rơi xuống mà tuôn ra một đoàn huyết vụ lớn. Huyết vụ này vừa xuất hiện, trong không khí lập tức tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc lạ thường, quả thực giống như đã chết một ngàn người. Trên đỉnh núi bị san bằng, gió núi mãnh liệt thổi bay huyết vụ ngưng kết trên ngực Triệu Vô Tà.

Dưới tốc độ mắt thường có thể thấy được huyết vụ nhanh chóng thấm thấu vào trong ngực Triệu Vô Tà, bên ngoài còn chưa nhìn ra cái gì. Thế nhưng bên trong thân thể, Triệu Vô Tà có thể cảm giác được ngũ tạng lục phủ của mình bị dời vị trí

đang nhanh chóng trở về vị trí ban đầu, xương cốt đứt gãy cũng nhanh chóng khép lại.

Vết thương do Triệu Vô Tà bị thương tích coi như nghiêm trọng trong mấy nhịp thở đã lành hoàn chỉnh. Không chỉ có như thế mà số huyết vụ kia còn chưa tiêu hao hết. Sau khi xuyên thấu qua da thịt tiến vào đan điền, bị vòng xoáy ma nguyên cuốn vào bên trong, Triệu Vô Tà vốn đã tiếp cận ma nguyên khô kiệt được bổ sung, ít nhất phải bổ sung lại năm thành. Chỉ là bên trong ma nguyên màu đen kia có mang theo một chút huyết hồng.

Vẻ mặt có chút phản kích, hai mắt Triệu Vô Tà trở nên đỏ như máu, đỏ như giết người vậy. Cổ kiếm trong tay tỏa ra huyết ảnh mờ mịt, mơ hồ có thể thấy được đám đông huyết trùng vận vẹo.

“Hóa ra là người trong ma đạo, vậy đừng trách kiếm mổ trừ ma vệ đạo. Ha ha ha ha.”

Kiếm Vô phụng dùng huyết châu chữa thương, trong nháy mắt đã chữa khỏi thương thế. Mùi máu tươi nồng nặc kia dù có giấu giếm cũng không giấu được, tự nhiên coi Triệu Vô Tà là đệ tử ma đạo. Cũng chỉ có đệ tử ma đạo mới dám cả gan dùng máu của người sống để trị thương.

“Ha ha ha, trừ ma vệ đạo thật nực cười, đại chương môn của ngươi tàn sát hàng loạt, đó mới thực sự là ma đạo. So với ngươi, ta là kẻ thiện lương tới mức không thể tiếp tục thiện lương hơn nữa. Ha ha ha ha...”

“Nhưng nếu ngươi đã muốn trừ ma, ta sẽ tác thành cho ngươi. Chúng sinh đều đang trong kiếp nạn, tương mạo chúng sinh...”

Triệu Vô Tà buông Nhân Cổ Kiếm ra, để nó trôi nổi trước người, sau đó phun ra một ngụm tinh huyết. Lập tức nhuộm thân kiếm thành một màu máu tươi, lấy được tinh huyết của Triệu Vô Tà, toàn bộ huyết trùng trên Nhân Cổ Kiếm đều linh hoạt chuyển động. Khuôn mặt mơ hồ kia dần dần trở nên rõ ràng, đều là ngũ quan của nhân loại, nhưng lại không giống nhau. Hơn nữa trong quá trình không ngừng biến hóa, vậy mà

lại không có bộ mặt tương thông, có thể nói chúng sinh đều nằm trong ngũ quan của chúng sinh.

Chúng sinh tướng mạo...

Trên thân cổ kiếm của Nhân Trùng trải rộng cổ trùng, được tinh huyết Triệu Vô Tà thôi hóa hiện ra chúng sinh pháp tướng. Một ảo trận khổng lồ xuất hiện, đại trận này vốn người càng nhiều càng tốt, có thể khiến người trong trận rơi vào trong ảo tưởng chúng sinh, không thể tự kèm chế.

tham niệm trong lòng Kiếm Vô Phụ vô cùng, vừa nhìn thấy huyết trùng vắn vẹo phía trên cổ kiếm của Nhân trùng, ngũ quan không ngừng biến hóa. Lập tức lạc đường, trong nháy mắt khi hấn bị lạc đường, toàn bộ huyết trùng trên thân kiếm dừng lại vắn vẹo. Ngũ quan biến hóa cũng dừng lại, chỉ để lại một khuôn mặt, đúng là Kiếm Vô dăng.

“A...”

Đột nhiên hấn giữ được cái đầu, trên mặt kiếm Vô Phụ tràn đầy đau đớn, lúc ngồi xổm xuống trán đã đầy mồ hôi. Hai hàng lông mày kiếm hung hăng nhú lại một chỗ, ngay cả Hắc Lũng ma kiếm cũng chẳng quan tâm. Vết đau đớn còn chưa duy trì được bao lâu, trên mặt kiếm đã xuất hiện biểu tình khoái trá, sau đó là cừ hận.

Vân Vân chúng sinh, yêu hận tình cừ, hỉ nộ ái ố. Chìm say chúng sinh, Kiếm Vô Phụ lâm vào trong pháp trận chúng sinh, thể nghiệm thất tình lục dục của chúng sinh.

Mà lúc này Triệu Vô Tà bỗng nhiên cảm giác trong cơ thể mình truyền đến một cảm giác suy yếu, thì ra duy trì chúng sinh pháp tướng trận không chỉ cần một ngụm tinh huyết mà thôi. Triệu Vô Tà đã đem toàn bộ ma nguyên quán chú vào trong Nhân Trùng Cổ Kiếm, thế nhưng Kiếm Vô Phụ lại kiên cường ngoài dự liệu, vậy mà ở bên trong chúng sinh Pháp Tướng còn có thể kiên trì,

“A...”

Trên đỉnh núi đều là tiếng kêu thảm thiết của kiếm Vô Phụ, ôm đầu của mình, trong thất khiếu đều chảy ra máu tươi. Bị chúng sinh pháp tướng giày vò không phải người bình thường có thể

chịu đựng được, chỉ cần là người có tâm trí cực kỳ kiên định mới có thể kiên trì ở trong đó lâu một chút, nhưng cũng chỉ là lâu một chút mà thôi.

Vốn cho rằng người có tâm tính tham lam như Kiếm Vô Phụ, tâm trí hẳn là không kiên định, nhưng không nghĩ tới lại không phải như thế. Kiếm Vô Phụ đã kiên trì trong chúng sinh pháp tướng trận nửa canh giờ rồi, Triệu Vô Tà cảm giác được trận pháp bắt đầu yếu đi, Ma Nguyên cũng không đủ.

Trên mặt rốt cục cũng lộ vẻ khản trương, nếu như để cho kiếm Vô Phụ thoát ly chúng sinh pháp tướng đại trận, vậy có nghĩa là sinh mệnh Triệu Vô Tà đã tới điểm cuối. Tuy rằng kiếm Vô Phụ bị trọng thương chưa chắc có thể làm được.

Cuối cùng hai mươi hai lần nghiền nát nhau, rồi cùng nhau nghiền nát.

Đủ giết Triệu Vô Tà, thế nhưng sau khi ma nguyên khô cạn lại rất nguy hiểm.

Nhân trùng cổ kiếm trôi lơ lửng giữa kiếm Vô Phụ cùng Triệu Vô Tà, trên thân kiếm huyết ảnh trùng điệp, bên trong trái rộng vạm trù. Trên mỗi một đầu huyết trùng đều là gương mặt kiếm vô phụng, ngay lúc này, gương mặt phía trên những huyết trùng kia bỗng nhiên bắt đầu mơ hồ, chớp động không ngớt, tựa hồ tùy thời có thể biến mất, mà kiếm vô dăng trong trận giã giụa kịch liệt.

Thật ra nguyên nhân Kiếm Vô Phụ có thể kiên trì đến bây giờ là rất đơn giản, bởi vì trong lòng có một phần chấp niệm, Kiếm Vô Phụ thề nhất định phải trở thành cảnh giới Kết Đan Tông Sư. Hắn bị vây ở Trúc Cơ Hậu Kỳ hơn trăm năm, chấp niệm tiến vào Kết Đan Kỳ đã xâm nhập vào trong tâm thần của hắn, trở thành tâm ma.

Chính là vị chấp niệm kia biến thành tâm ma đang trợ giúp hắn, đồng thời cũng đang hại hắn, cho dù hắn có thể thoát khỏi chúng sinh pháp tướng đại trận, cũng sẽ bởi vì đại trận này tăng cường lực lượng tâm ma, để cho Kiếm Vô Phụ trở thành con rối tâm ma, linh trí không còn, chỉ biết giết chóc.

Triệu Vô Tà không biết điểm này, hắn ta chỉ thấy vạn trùng bên trong huyết ảnh do cổ kiếm nhân trùng biến thành bắt đầu chuyển động, “Bốp bốp”

Tiếng động không phát ra, vạn trùng bắt đầu tan biến, đầu tiên là một con, hai con. Về mặt Triệu Vô Tà hơi khựng lại, ma nguyên khó có thể tiếp tục. Pháp trận sắp sụp đổ rồi.

“Grào.”

Nhân trùng cổ kiếm mất đi Triệu Vô Tà ma nguyên duy trì, cuối cùng pháp trận ngưng lại, ảo ảnh tan vỡ. Kiếm Vô Phụ lập tức thoát khỏi chúng sinh vạn tượng, vừa thoát ly trận pháp, kiếm Vô Phụ lập tức giơ kiếm hét lớn.

Thanh âm kia hoàn toàn không giống tiếng người, hai mắt đỏ như máu, càng không có sắc thái cảm xúc mà nhân loại nên có. Kiếm Vô Phụ đã chết, chết ở dưới pháp trận chúng sinh, chết ở dưới chấp niệm của chính mình. Hiện tại kiếm vô phụng, bất quá chỉ là con rối tâm ma cầm trong tay ma kiếm mà thôi, không biết tất cả chỉ biết giết chóc.

Có lẽ là một khắc suy nghĩ cuối cùng, dù sao kiếm Vô Phụ vừa thấy Triệu Vô Tà ngồi liệt dưới đất, thần sắc dữ tợn kinh khủng hét lớn một tiếng nâng kiếm lao đến. Kiếm Vô Phụ bị Tâm Ma khống chế không bằng kiếm vô phụng có linh trí, bởi vì hắn là kiếm tu, mất đi linh trí. Chỗ huyền diệu bên trong kiếm pháp đều không sử dụng được, bất quá cho dù là như vậy, Triệu Vô Tà hiện tại lại càng không bằng lúc trước.

Hai bên đối đầu, phân cao thấp.

Cười khở một tiếng, Triệu Vô Tà lập tức gỡ túi trần cổ bên hông ra, trong lòng vô cùng hối hận. Nếu không phải chỉ thiếu một ý niệm là muốn giữ lại Phệ Nhật Trùng để cắn nuốt địa phệ độc hỏa trong núi lửa để tiến giai, chỉ sợ lúc này Kiếm Vô phụng đã là người chết.

Đáng tiếc hối hận cũng không kịp, nhanh chóng triệu hồi ra ba mươi sáu con Huyết Sát Cổ Trùng, chỉ có thể trông cậy vào những cổ trùng này. Bất quá trong lòng Triệu Vô Tà vẫn lo lắng không thôi, bởi vì Huyết Sát Cổ Trùng hôm nay chỉ còn lại có ba mươi sáu con, tuy uy lực lớn hơn trước không ít.

Nhưng loại cỏ trùng cấp thấp này chính là loại cỏ trùng cấp thấp, mới tiến hóa một lần mà thôi, căn bản không có khả năng là đối thủ của một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bị Tâm Ma khống chế trong tay cầm Ma Kiếm.

Quả nhiên, ba mươi sáu cỏ trùng xông tới, đầu tiên là trong miệng phun ra từng đợt hỏa diễm mang theo một ít địa phệ độc hỏa, ngăn cản bước chân kiếm vô dăng, đáng tiếc Hắc Lũng ma kiếm kia thật sự quá lợi hại, ma khí phun trào vung lên đã đem những ngọn lửa kia xua tan.

Cỏ trùng không có linh trí, chỉ biết xông tới, Triệu Vô Tà lúc này cũng không dư lực khống chế chúng. Cho nên, chỉ trong nháy mắt, ba mươi sáu cỏ trùng liền bị giết sạch sành sanh, giống như mưa rơi âm ỉ xuống, sau khi rơi xuống đất đều chia thành mấy khối tứ chi. Hắc Lũng ma kiếm thôi phát kiếm khí so với kiếm khí trong kiếm Vô Phụng Mục thì sắc bén hơn nhiều.

“Hừ “

Đau lòng thì đau lòng, Triệu Vô Tà không muốn ngồi chờ chết. Trong lúc bất đắc dĩ, Triệu Vô Tà đột nhiên nặn ra một vật tròn trịa trong Trấn Cổ đại, trong màu vàng có màu xanh. Có chút kỳ quái, sắc mặt hung ác, Triệu Vô Tà ném vật kia vào trong miệng.

“Phốc phốc “

Máu tuôn như suối, nuốt vật kia không bao lâu, trên người Triệu Vô Tà lập tức bị phá vỡ mấy cái lỗ lớn. Máu đỏ tươi phun ra nhuộm đỏ nửa người hắn ta, chỉ có điều lần này hắn ta đã bị thương nặng. Thậm chí dưới đất dưới chân hắn ta còn tụ tập một bãi máu, rất là chói mắt.

Chương thứ ba mươi hai, người khát máu côn trùng.

Sau khi nuốt được vật màu xanh lá cây vàng sẫm kia, trạng thái của Triệu Vô Tà lập tức phát sinh biến hóa kinh người. Vốn là gã bị trọng thương, sau đó làn da toàn bộ biến thành màu đỏ máu, bất luận là bên ngoài hay là bên ngoài đều bị quần áo bao trùm. Mà ở ngực gã, có vài chỗ lòi ra rất rõ ràng, thậm chí có thể nhìn thấy xuyên thấu qua quần áo.

Tình cảnh này rất quỷ dị, Triệu Vô Tà nghiêng rặng, hai mắt đỏ thẫm. Khóe miệng một mảng lớn vết máu cũng mặc kệ, trên người trào ra huyết dịch cũng mặc kệ. Triệu Vô Tà đưa tay cầm lấy Nhân Cổ Kiếm, chậm rãi đâm rách làn da nơi ngực mình, từ dưới làn da chui ra một con sâu màu đỏ như máu.

Hình dáng của huyết trùng cùng huyết trùng trên thân cổ kiếm giống nhau như đúc, mặt mũi mơ hồ, có thể nhìn thấy một tầng màng mỏng chắn lấy. Bên trong cái gì, không thấy rõ lắm. Con huyết trùng này vừa chui ra ngoài, lạch cạch một cái vậy mà chui vào trong thân kiếm. Tình cảnh này càng quỷ dị, một đầu thực chất huyết trùng làm sao tiến vào cực kỳ cứng rắn, trong thân kiếm không hề có khe hở.

Nói cũng kỳ quái, sau khi huyết trùng chui ra, khí thế trên người Triệu Vô Tà đột nhiên biến đổi. Màu đỏ chậm rãi thối lui, nhưng khí thế lại tăng cường từng chút một, lỗ hồng trên thân cũng khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Đến cuối cùng, ngoại trừ hai mắt hay màu đỏ máu, Triệu Vô Tà đã khôi phục thực lực ở thời kỳ toàn thịnh.

“Lão già khốn kiếp nhà ngươi, lần này ta chém không chết ngươi.”

Triệu Vô Tà xem ra rất tức giận, vừa thấy Vô Phụ xông tới đã xách kiếm xông lên.

“Đinh đinh đinh “

Hai kiếm giao nhau nhất thời lại một trận loạn hưởng, nhưng làm cho Triệu Vô Tà kinh ngạc chính là, lão già Kiếm Vô Tôn

tuy rằng mất đi linh trí, nhưng sau khi trở thành Khôi Lỗi, những kiếm pháp tinh diệu kia một chút cũng không vứt bỏ, hơn nữa bởi vì không sợ chết, cho nên Triệu Vô Tà mới chỉ có mấy chiêu đã không chịu nổi mà bại lui.

Luận kiếm pháp, mười người Triệu Vô Tà cũng kém Kiếm Vô Phụng. Lão thất phu này là kiếm tu, không chỉ ma kiếm trong tay có thể phát ra kiếm khí sắc bén, kiếm khí trong hai mắt càng khiến cho Triệu Vô Tà chịu đủ đau khổ.

Bước chân dịch một cái thôi lui cách kiếm Vô Phụ ba trượng, bỗng nhiên cảm giác sau đầu sinh ra một cơn gió, vội vàng giơ lên Nhân Cổ Kiếm quét về phía sau. Kiếm phong đen kịt cách cổ kiếm xẹt qua đầu Triệu Vô Tà, cắt đi một mảng lớn tóc dài, thiếu chút nữa ngay cả Thiên Linh Cái cũng xóc lên cho Triệu Vô Tà.

Triệu Vô Tà bị dọa đến toát mồ hôi lạnh muốn lập tức chửi ầm lên, đáng tiếc tiếng mắng kia còn chưa ra khỏi miệng, lập tức liền nuốt trở lại toàn bộ. Bởi vì trước mắt lại bắt đầu lóe lên mũi kiếm đen sì, kiếm Vô Phụng lại sử dụng phi kiếm thuật, cái này không phải là tùy tiện có thể sử dụng. Kiếm tu mạnh mẽ, chúng sinh chỉ tu luyện một thanh kiếm, cho nên cùng kiếm nhất thể.

Nếu như dùng tới thuật phi kiếm, cho dù là cấp bậc Kiếm chủ tầng cao hơn một cũng không phải không thể đánh một trận. Triệu Vô Tà và Kiếm Vô Tướng đều là Trúc Cơ hậu kỳ, Ma nguyên trong cơ thể Kiếm Vô Phụng dồi dào hơn Triệu Vô Tà rất nhiều, cộng thêm đã nhập ma. Coi như là Ma nguyên không còn thì cũng có thể tiêu hao tinh, khí, thần, căn bản không cần lo lắng vấn đề tiêu hao.

Triệu Vô Tà căn bản không có bản pháp ứng phó với phi kiếm thuật của Kiếm Vô Phụ, nhất thời trở nên chống đỡ hết nổi, thỉnh thoảng lại bị mũi kiếm vạch lên một cái. Kiếm khí trên thân Hắc Lũng Ma Kiếm quá mức khủng bố, mặc dù là chém lên một điểm cũng da tróc thịt bong, nếu không phải tình huống trong cơ thể Triệu Vô Tà cũng có chút quý dị thì hẳn ta còn chưa có biện pháp hóa giải kiếm khí tiến vào trong cơ thể.

“Khinh người quá đáng, lão thất phu ta không phải lột da người.”

Triệu Vô Tà buông Nhân trùng cổ kiếm trong tay ra, để cho nó cùng Hắc Lũng ma kiếm triển đấu, dưới chân liên tục đạp vào bộ pháp quái dị. Huyền ảnh rậm rạp, ma khí chớp động không ngờ Triệu Vô Tà lại vọt tới trước mặt Kiếm Vô dăng.

Trên nắm tay che kín hắc quang, Triệu Vô Tà cũng không thèm nhìn đến một quyền, quyền kinh cô đọng. Nếu bị một quyền này đánh trúng, mạng của kiếm Vô dăng cũng dừng lại, bởi vì nắm đấm của Triệu Vô Tà rất vô sỉ đánh về phía đầu của Kiếm Vô dăng.

Ngay cả khi yêu ma thật sự bị đánh bay đầu cũng sẽ chết, huống hồ kiếm vô phụng chỉ là nhập ma. Kiếm mi nhướng lên, kiếm khí phong bạo làm cho người ta không mở mắt từ trong mắt kiếm vô tôn bắn ra.

“Hừ “

Sớm biết kết quả này Triệu Vô Tà không chút bất ngờ, dưới chân khê động, thân hình mạnh mẽ dịch chuyển đến phía sau kiếm Vô Phụ, quyền thế không thu, đánh về phía ót của hắn.

Đúng lúc này, Triệu Vô Tà bỗng cảm thấy thanh kiếm trước người truyền đến một luồng khí tức cực kỳ sắc bén, đang ngậy người thì đột nhiên một thanh trường kiếm đen kịt xuyên qua bụng Kiếm Vô Phụ, tiếp theo xuyên thủng bụng Triệu Vô Tà.

“Phốc phốc “

Quần áo rách bươm, da thịt trên bụng làm sao đỡ nổi một thanh ma kiếm mà lập tức xuất hiện một lỗ thủng lớn. Triệu Vô Tà nhìn vào bụng mình, trong đầu truyền đến từng luồng đau đớn kịch liệt, thậm chí còn có sự suy yếu.

Trong nháy mắt ánh mắt hắn ta biến đổi, nếu như lúc trước chỉ nổi giận thì lúc này Triệu Vô Tà đã rơi vào tình trạng điên cuồng rồi. Lần đầu tiên hắn ta bị thương khi trùng sinh là nhờ thanh kiếm vô phụng này ban tặng, lần đầu tiên trọng thương cũng là lễ bái kiếm Vô phụng ban tặng, chẳng lẽ ngay cả mạng cũng phải để lão thất phu không phụng lấy.

“Không có “

Hắc quang trên hai tay Triệu Vô Tà bùng lên, hung hăng cầm chặt Hắc Lũng ma kiếm, “A a” Triệu Vô Tà cứng rắn ngạnh ngăn thế tấn công của Hắc Lũng ma kiếm lại.

Thân hình nhanh chóng lui lại, mạnh mẽ từ phía dưới mũi kiếm của Hắc Lũng ma kiếm rút lui ra ngoài, phần bụng giống như lại cảm nhận được một lần bị xuyên thấu. Từng đợt lãnh ý kéo tới, khiến cho trán Triệu Vô Tà ướt đầm mồ hôi.

Đưa tay che bụng, bên trong vẫn là như phiến giang đảo hải, bởi vì hắc Lũng ma kiếm khí còn lưu lại ở bên trong. Lần này thật sự là tổn thất lớn, chẳng những cái gì kiếm được, còn bị thương nặng như vậy, chỉ sợ không có mấy tháng căn bản không tốt.

“Lão thất phu, ta muốn ngươi vĩnh viễn không được siêu sinh, ta không tin thế giới này có thiên phạt.”

Triệu Vô Tà sau khi nói xong câu nói có chút khó hiểu này, bỗng nhiên buông tay ra, không lùi mà tiến. Thân hình lần nữa di động, lưu lại huyền ảnh trong nháy mắt đến gần kiếm Vô Phụ. Kiếm Vô Phụ hiện tại đã mất đi linh trí, là một con rối, không thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Triệu Vô Tà. Hắc chỉ biết tên tiểu tử đang xông tới này chính là người mà hắn muốn giết.

Phi kiếm thuật, Hắc Lũng Ma Kiếm đã từ trong thân thể của Kiếm Vô Thiếu lui ra, mũi kiếm giương lên chỉ về phía Triệu Vô Tà. Cho dù tốc độ của Triệu Vô Tà có nhanh hơn nữa cũng không thể so được với phi kiếm, chỉ lập tức một người một kiếm đánh lên.

“Phân phạt “

Phiên diện đen kịt đón gió mà đứng, Hắc Hống trống rỗng xuất hiện trước người Triệu Vô Tà, đem Hắc Lũng ma kiếm né tránh không kịp bao vây lại. Sớm đã bị Triệu Vô Tà nhò máu nhận chủ, Hắc Tiêu mới không quản Hắc Lũng ma kiếm có phải là chiến hữu trước kia hay không, sau khi bao trùm ma kiếm không còn để nó đi ra nữa.

Liếc mắt nhìn ma kiếm bị nhốt trong phiên, Hắc Hồng có vẻ cũng không kiên trì được bao lâu, lung la lung lay bất cứ lúc nào cũng có thể bị ma kiếm phá vỡ.

Bước ra một bước cuối cùng, súc địa thành thốn, trong nháy mắt Triệu Vô Tà đã xuất hiện ở trước mặt Kiếm Vô Phụng. Lần này hắn không có cơ hội thi triển thi kiếm nữa, phát tay một cái, nhân cổ kiếm hung hăng xuyên qua ngực của Kiếm Vô Phụng. Chuyện tiếp theo Triệu Vô Tà không khống chế được, lúc này hắn cũng đã đến cực hạn, chỉ có thể lão đảo đi sang một bên.

Mà lúc này, thân thể kiếm Vô Phụng đột nhiên bắt đầu run rẩy, ngực bị xỏ xuyên qua nhưng một chút máu cũng không chảy ra. Mà huyết trùng trên thân cổ trùng thân kiếm lại bắt đầu vận vẹo, một con huyết trùng hình như thực chất không biết từ nơi nào chui ra, trực tiếp chui vào tim kiếm vô phụng.

Một màn khủng bố diễn ra, kiếm Vô Phụng im ắng bóp lấy cổ họng mình, trong ánh mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ. Không ngờ giờ phút này khôi phục thần chí, thoát khỏi khống chế của tâm ma. Chẳng qua tin tưởng, nếu ông có thể lựa chọn thì hắn tình nguyện không thoát khỏi tâm ma khống chế. Bởi vì dưới ánh mặt trời, thân thể kiếm Vô Phụng bắt đầu từ từ bị một con sâu máu xâm chiếm.

Bởi vì chỉ có một con huyết trùng, tốc độ cắn nuốt vô cùng chậm chạp, nhưng kiếm Vô Tà lại cảm giác mình hoàn toàn không thể động đậy. Ma nguyên, thân thể đều bất động, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể mình bị con huyết trùng kia cắn nuốt, bắt đầu từ ngực., Sau đó phủ tạng, tứ chi, kiếm Vô Phụng ngã trên mặt đất, linh hồn phảng phất phiêu phù trên không, sau đó nhìn thân thể của mình bị xâm chiếm. Loại thống khổ này quả thực là không phải con người có thể thừa nhận, hết lần này tới lần khác kiếm vô kên không ra, cũng không cách nào hôn mê.

Chỉ có thể hoàn toàn lĩnh hội được loại thống khổ phi nhân này, thân thể huyết trùng không biết là làm từ cái gì. Thế nhưng ăn thể nào cũng không thay đổi, cuối cùng ăn xong óc Vô Phụng đầu lâu, mới lẳng lặng bò trở về bên trong Nhân trùng cổ kiếm. Thân kiếm của Nhân cổ trùng bỗng nhiên sáng lên,

một đầu huyết trùng khuôn mặt bỗng nhiên rõ ràng lên, ngũ quan phía trên mơ hồ có thể nhìn thấy là kiếm vô phụng.

“Ài”

Thở dài thườn thượt, Triệu Vô Tà ngồi liệt trên mặt đất, nhìn chăm chú lên bầu trời. Cảnh tượng thê thảm như vậy diễn ra, Triệu Vô Tà nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hồn phách Kiếm Vô Phụng.

Nhân cổ trùng, cổ trùng tàn nhẫn nhất, lấy Nhân Trùng cổ phù làm vật dẫn. Nhân cổ kiếm là nơi nuôi cổ, tinh huyết cổ chủ ấp trứng, thôn phệ tinh khí thần thần hồn một người, vân vân. Cuối cùng thành một cổ, gửi vào trên Nhân Cổ Kiếm, uy lực vô cùng. Nhưng cổ trùng này đúng là phương pháp nghịch thiên, người dùng sẽ bị trời phạt.

Triệu Vô Tà vốn chỉ muốn ấp trứng Nhân Cổ, mượn nhờ sâu độc mang đến sức mạnh chống đỡ một chút, thế nhưng cuối cùng Kiếm Vô phụng thực sự quá hung hãn. Vậy mà thoáng cái đã trọng thương Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà dưới sự điên cuồng thi triển cổ pháp tàn nhẫn như Nhân Cổ. Bây giờ không còn Kiếm Vô phụng nữa, thân thể, hồn phách đều bị sâu độc ăn sạch sẽ.

Đợi cả buổi, bầu trời vẫn không có thiên khiên giáng xuống, Triệu Vô Tà thở phào nhẹ nhõm. Xem ra thế giới này khác với thế giới địa cầu, quy tắc khác nhau tất nhiên không giáng xuống thiên khiên. Triệu Vô Tà miễn cưỡng thu Hắc Hống và Nhân Trùng vào túi trữ vật, đột nhiên cảm thấy đau đầu vô cùng, cảm giác suy yếu trong cơ thể nổi lên một đợt.

Kiểm khí của Hắc Lũng ma kiếm tàn sát bừa bãi trong cơ thể, Ma Nguyên đã sớm tiêu hao không còn, trạng thái của Triệu Vô Tà lúc này quả thực không xong. Một người cũng có thể dễ dàng lấy mạng của hắn.

Đầu tiên là bị kiếm Vô Phụng trọng thương, sau đó dùng huyết châu chữa thương, lại bị trọng thương. Tiếp đó thi triển pháp thuật nghịch thiên như Nhân Cổ, tuy rằng không có thiên phạt nhưng tiêu hao tinh khí trong đó không phải chỉ một chút.

Trong cơ thể Triệu Vô Tà sớm đã là tặc đi lâu trống, suy yếu tới cực điểm, gần như dầu hết đèn tắt.

Kiên trì được nửa canh giờ, cuối cùng hai mắt tối sầm, không kiên trì nổi nữa, bất hôn.

Được rồi, các người làm được rồi, chương này là thêm vào, ta cảm thấy chương này viết không tệ. Khả khả, cảm giác lúc tốt lúc nhỏ của mình, còn có những lời phát ra từ tâm vé, cho thêm mấy tờ nữa, rộng to đi.

Chương ba mươi ba hồng trần.

Giữa núi cao, trên mây trắng vốn không có dấu chân người, không có dấu chân con chim nào.

Bất quá lúc này lại có thêm một xa giá, trên cổ hai con khổng tước toàn thân lóe ra hào quang năm màu buộc hai dải băng màu, Không Tước không vỗ cánh, chỉ là cái chân dài nhỏ nhẹ nhàng nhấc lên đã vượt qua khoảng cách rất dài. Chung quanh xa giá buông xuống Đồng Anh đài, tầng tầng lớp lớp sương mù phấn hồng từ trong xe chạy dưới đất tản ra, giữa mông lung trên xa giá treo chuông đồng xanh nhỏ, không tim ngọc đèn ngọc, loan nguyệt linh đang đang.

Giống như thanh âm của bách linh trong u cốc truyền đến, nương theo trận trận mùi hương thơm lạ lùng giống như tiên cảnh vậy. Bên trong xa giá cực kỳ mông lung, cũng không biết là người phương nào xuất du ngoạn, trận thế lớn như vậy. Bốn phía mỗi nơi đều có bốn tỳ nữ, lại có một người ngồi ngay ngắn trên xa giá điều khiển hai đầu khổng tước mỹ lệ kia.

“Tiểu thư, thêm nửa ngày nữa là có thể trở về, phụ cận nơi này chỉ có mấy tiểu môn phái. Bằng tiểu tỳ mới nói dùng Thái Vân tước này thay đi bộ, để tiểu thư nghỉ ngơi một lát, không sợ bị những người trong chính đạo chết tiệt phát hiện.”

Tỳ nữ ngồi ngay ngắn trên xa giá tựa hồ địa vị hơi cao, trong tay nắm hai dải băng tinh tế, trong miệng vẫn không quên hai dải băng mỏng manh.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền nát nhau.

Hướng với người trong xe ngựa cung kính nói. Hai con Không Tước nhìn qua đều không phải yêu thú bình thường, trên người linh khí dạt dào, tấm bình tước mở ra mang theo một loại khí tức mê huyền. Dựa vào hai cái dây nhỏ, hai con chim kéo xe đi trên mây trắng.

“Tiểu Lục, tăng tốc đi, đừng để mấy người Động Thiên đuổi kịp. Đến lúc đó lại thêm phiền toái.”

Âm thanh truyền ra khiến tim người ta không khỏi đập chậm lại, quả thực là tiên âm quán quanh tai. Nếu có nam nhân ở đây, chỉ sợ nghe được âm thanh này liền lập tức dục hỏa sôi trào, âm thanh trong xa giá kia truyền ra thật sự quá hấp dẫn. Chỉ cần là nam nhân đều không chịu nổi, tâm ngựa ngáy bị trêu chọc, hận không thể vén rèm lên nhìn cho rõ ràng.

“Hi hi tiểu thư, người là đệ nhất mỹ nữ ma đạo chúng ta, chẳng trách các thiếu gia đều đuổi theo người a.”

Thiếu nữ tay cầm dải lụa cười khanh khách, ngón tay khẽ động vài cái, phía trên dải băng lập tức nhiều thêm một chút lực đạo. Hai con Không Tước dường như rất có linh tính, bước chân liền nhanh hơn, rít gào bay qua mây trắng.

“Đều là hạng vô năng, ngay nhìn cũng chẳng thèm nhìn.”

Người trong xe ngựa tựa hồ ý thức được đàm luận chuyện này không tốt, ngừng lại sau đó.

“Tiểu Lục lắm mồm, nhanh lái xe đi, Hồi Vong Tình động thiên...”

Nữ tử phía trước xa giá thè lưỡi, bất quá trên mặt vẫn cười khanh khách như cũ, cô gái này xem ra là thích nhất người trong xe, nên cho nàng nói chút ít lời không đâu vào đâu.

Thải Vân tước giá, danh xưng với thực, phía trên xa giá tràn ngập cầu vồng. Lúc phi hành, từng trận chim tước hót, tiếng chuông, cộng thêm cái kia thỉnh thoảng phiêu tán dị hương. Nếu phàm nhân nhìn thấy, đều sẽ cho rằng là xa giá tiên nhân trên cửu thiên thái vân đi xuống.

Nhưng thật ra xa giá này cũng là một kiện pháp bảo, tính cả hai con linh tước kia, trên xa giá đảm nhiệm một vật phàm vật. Toàn bộ xa giá cộng lại, chỉ sợ giá trị vượt quá Nhâm Nhất huyền khí, quả thật là chí bảo.

Chẳng qua xa giá này không phải ai cũng có được, bởi vì thái vân xa giá này là xe ngựa mà đại đệ tử của lục đại Ma Đế Vong Tình Ma Đế dùng riêng. Hai con linh tước trước xa giá chính là thái vân không tước của linh thú cấp cao, vô cùng trân quý. Tông môn bình thường căn bản không gặp được một con, Vong Tình Ma Đế sủng ái hồng trần, vì vậy đặc biệt chạy đến

trong phạm vi thế lực Yêu tộc bắt hai con tới dâng cho hồng trần.

Do thế lực của Vong Tình Ma Đế, Yêu tộc cũng không tiện nói gì, hai con Thái Vân tước kia cũng chỉ có hồng trần mới có được. Nói đến hồng trần, mặc kệ là tiên đạo hay ma đạo, mọi người đều biết. Bởi vì cô gái này là đệ nhất mỹ nữ Ma đạo, luận nhan sắc, không thua thần tiên cung thần bí nhất Phiêu Miểu kia.

Cho nên những thế hệ trẻ tuổi tiên đạo, ma đạo thậm chí yêu tộc, đều là phần khích muốn ôm mỹ nhân về ở trước mặt nàng. Tiên đạo, yêu tộc khá nhiều, ngại ngần cách giữa hai bên chỉ có thể âm thầm theo đuôi, thế hệ trẻ tuổi của ma đạo liền không khách khí, trắng trợn quần lấy nàng.

Trong đó không thiếu những đệ tử của mấy vị Ma Đế khác, cho nên Hồng Trần phiên nhất là gặp được bọn họ, để sau khi tham gia đại điển thu đồ đệ của Phạm Thiên Ma Đế xong lập tức rời đi. Về phần sư tôn của nàng, Vong Tình Ma Đế và Phạm Thiên Ma Đế có giao tình rất tốt, lúc này còn lưu lại trong Phạm Thiên Cảnh.

Mây trắng phiêu tán, trước mắt sáng tỏ thông suốt, bầu trời biến thành vạn dặm không mây. Thái vân tước giá ở trên trời trở nên rõ ràng, bất quá nơi này ít người lui tới, đều là núi non trùng điệp. Cũng không sao.

“Tiểu Lục, phụ cận nơi này có ma đạo tiên đạo gì đó của môn phái...”

Tiên âm mê người trong xa giá lại đi ra, nắm hai dải lụa màu thiếu nữ lập tức xoay người nói.

“Tiểu thư, tiểu tỳ nhớ rõ trong phạm vi vạn dặm chỉ có mấy quốc gia cùng vài tiểu môn phái Tiên đạo, nơi đây hẳn là một tiểu phái Tiên đạo tên là Cửu Kiếm Tiên môn. Cho dù cho bọn hắn mười lá gan, bọn hắn cũng không dám lên quấy rầy tiểu thư. Tiểu thư yên tâm đi.”

Thanh âm của cô gái này nghe cũng không tệ, như là Bách Linh Diệu liếc mắt một cái trong trẻo, rất là thoải mái.

“Ma khí thật mãnh liệt, là người hay là pháp khí...”

Người trong xe nhẹ nhàng nói, từng làn hương lạ lùng vẫn không thấy rõ phía sau rèm che.

Cỗ xe đi rất nhanh, đảo mắt đã đi cả trăm dặm, lúc này trên bầu trời bỗng có luồng ma khí nồng nặc bay tới. Không chỉ mình Tiểu Lục đang đứng phía trước, mà ngay cả thiếu nữ đứng thẳng bốn phương cũng nghe thấy.

“Tiểu thư, này...”

Phía trước xa giá Tiểu Lục nín thở lấy dải băng vải, mở miệng dò hỏi, không biết là tiếp tục đi đường hay là qua xem một chút. Đầu nói nữ nhân trong lòng rất tò mò, Tiểu Lục vất vả lắm mới ra ngoài một chuyến, trong lòng cũng không muốn cùng tiểu thư mau trở về như vậy. Có náo nhiệt xem tự nhiên là muốn đi xem thử.

“Đi qua xem một chút đi.”

Đối với Tiểu Lục mà nói, đây mới thực sự là Tiên âm, ngón tay vôi vàng vừa động, không chế hai con Linh Tước hơi chuyển hướng, bay về phía đó với tốc độ nhanh vô cùng.

“Tiểu thư, nơi đó hình như chính là Cửu Kiếm Phong của Cửu Kiếm Tiên Môn, ma khí nồng đậm. Chẳng lẽ là do tên ma đạo tông môn kia lại làm ra chuyện giết người diệt tông.”

Tiểu Lục vừa tự nói, vừa bảo Linh Tước tăng tốc, chỉ chớp lát sau, tước giá đã đến đỉnh núi của ngọn núi kia, dù là Tiểu Lục từng theo tiểu thư chứng kiến không ít tràng diện lớn cũng bị một màn trước mắt làm cho kinh sợ.

Vốn là toàn bộ đỉnh núi đều có kiến trúc, cung điện, lầu các, toàn bộ đều đã biến mất, khắp nơi đều là kiếm khí tàn phá bừa bãi. Kiếm khí còn chưa kịp tản mát kia có thể mơ hồ thấy được màu đen, chỉ sợ pháp khí phát ra kiếm khí là một thanh ma kiếm. Toàn bộ đỉnh núi tựa hồ bị một thanh ma kiếm siêu cấp cực lớn gọt bằng phẳng.

“Tiểu thư, này...”

Tiểu Lục đánh xe đồ đám mây trên đỉnh núi, ánh mắt kinh ngạc nhìn xuống dưới. Không cần nàng nói, người trong xe đã

sớm dùng thần thức quét qua toàn bộ Cửu Kiếm Tiên Môn, nàng cũng có chút kinh ngạc.

“Tựa hồ là Ma đạo hai Kết Đan tông sư động thủ, Cửu Kiếm Tiên môn này bất quá chỉ là một môn phái nhỏ, chẳng lẽ có bảo vật gì đáng để tu sĩ Kết Đan kỳ động thủ tiêu diệt cả nhà hắn. Ma tu Kết Đan kỳ dùng kiếm, sẽ là đệ tử tông môn kia sao?”

“Tiểu thư, phía sau hình như có người không biết đã chết chưa.”

Đôi mắt màu xanh của Tiểu Lục, liếc mắt thấy Triệu Vô Tà đã hôn mê trên đỉnh núi, quần áo hoa lệ giờ đã sớm vỡ nát. Khắp người đầy những vết thương, khắp nơi đều là vết máu, Triệu Vô Tà lúc này có thể nói là thảm a. Đi tới thế giới này, lần đầu tiên bị thương đã thành như vậy, gần như là muốn lấy mạng hắn ta.

Tiểu thư đã lên tiếng, Tiểu Lục khẽ lắc dải băng, xe giá chậm rãi đáp xuống đỉnh núi. Rèm che xốc lên, bên trong đầu tiên là vươn một bàn tay ngọc ra. Đúng là trong suốt như ngọc, hương thơm thấm vào tim, người trong xe dần đi ra. Đúng là môi hồng môi hồng răng trắng, bả vai đầy sương lạnh, diễm lệ như đào đào.

Không bằng thần nữ từ trên chín tầng trời xuống mờ ảo như vậy, nhưng bước sen lướt nhẹ liền sinh ra kim liên, kiều ngọc chỉ mềm như nước, chỉ liếc mắt một cái, chính là vạn năm. Thế gian bất cứ nam tử nào cũng chỉ sợ đều nguyện ý say mê trong mùa thu đó, cũng không phải là cố ý, tuyệt thế mỹ thái đã bày ra. Quả thật khuynh quốc chi dung khuynh quốc, được thiên địa chung linh khí.

Đáng tiếc, nữ tử như Triệu Vô Tà lúc này bởi vì hôn mê nên không thể nhìn thấy. Khẽ nhíu mày, nữ tử tuyệt thế đang điều khiển xe ngựa đang nhìn Triệu Vô Tà một lát, cuối cùng dừng lại trên mặt hắn. Mặc dù trải qua một năm tu luyện đều là thiên địa linh khí, thức ăn đã sớm tích cốc. Nhưng dù sao Triệu Vô Tà vẫn còn là một thiếu niên, tuy rằng có thể cưỡng ép thay đổi dung mạo nhưng Triệu Vô Tà vẫn không làm như vậy.

Bởi vì thiếu niên này có bộ dáng lừa gạt nhất, ít nhất người nhìn thấy mặt trước nhất cũng sẽ không đề phòng hắn bao nhiêu. Điều hắn không biết chính là hình dáng của thiếu niên này, lúc này đã cứu tính mạng hắn.

“Mang về đi!”

Tiểu Lục bỗng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tiểu thư nhà mình, luôn không dính chút khói bụi trần gian, xem thường thế gian bất cứ nam tử nào tiểu thư vậy mà muốn đem nam nhân về, điều này quả thực là quá đáng.

“Tiểu Lục”

Thấy tỷ nữ kinh ngạc nhìn mình, tuyệt mỹ nữ tử sắc mặt lạnh lẽo, nhất thời bị dọa cho Tiểu Lục giật mình một cái, liền tranh thủ nâng Triệu Vô Tà đang nằm trên mặt đất lên.

“Người này có ma khí trong cơ thể, tuổi còn nhỏ đã có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nói không chừng là đệ tử Ma Đế hoặc đại môn phái nào đó. Đều là người trong ma đạo, có thể cứu được là cứu.”

Nữ tử tuyệt mỹ dường như là tự nói, lại như đang nhắc nhở Tiểu Lục, Triệu Vô Tà vẫn chỉ là một thiếu niên. Nói xong liền lên xe, không còn âm thanh nào truyền ra.

Lúc này Tiểu Lục mới nhìn thấy khuôn mặt Triệu Vô Tà quả nhiên là hình dáng thiếu niên. Nó lập tức lè lưỡi, may mắn vừa rồi tiểu thư không có trách tội. Nó ngược lại không hoài nghi, cũng không cần hoài nghi. Tiểu thư nhà mình đã là cảnh giới Trúc Cơ Đại viên mãn, chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào cảnh giới Kết Đan Tông Sư.

Hơn nữa thần thông pháp bảo toàn thân không biết bao nhiêu, chính là đối mặt với Kết Đan Tông Sư, tiểu thư cũng chưa chắc không có lực đánh một trận. Trong Tu Chân Giới mặc dù có một ít tu sĩ sẽ nhàm chán dùng khuôn mặt của mình khi còn trẻ, nhưng mà thay đổi luôn có dấu vết, thiếu niên này giữa hai hàng lông mi ẩn giấu vẻ ngây thơ. Vừa nhìn đã biết là thật là thiếu niên, không có giả.

Vừa nghĩ đến đây, Tiểu Lục lập tức bị hù dọa. Tuổi của nó nhìn qua thì lớn hơn Triệu Vô Tà một chút, nhưng mà tu vi

cũng chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, hay bởi vì theo tiểu thư thu được không ít chỗ tốt mới có tu vi như vậy. Thế nhưng thiếu niên này đã là Trúc Cơ hậu kỳ, ánh mắt Tiểu Lục nhìn về phía Triệu Vô Tà lập tức thay đổi khác thường.

Triệu Vô Tà được đưa tới một bên xa giá, do một tỳ nữ chiếu cố, xa giá lại lần nữa phi hành. Lần này mỹ nữ trong xe trực tiếp nhường hai con linh tước bay lên, tốc độ lập tức nhanh đến cực hạn, chỉ có thể nhìn thấy trên bầu trời một đám mây sắc sỡ nhanh chóng trôi qua. Thái Vân đi một lúc lâu, mới có thể nghe thấy tiếng chuông, chim tước kêu mơ hồ mà đến.

Chương thứ ba mươi bốn, Vong Tình Động Thiên

Hai con linh tước giương cánh phi hành lên, tiếng hót thanh thúy vang vọng chín tầng mây, Thái Vân tước bay vút qua bầu trời, hướng về phía xa vạn dặm. Trên Thiên Vân đại lục, các môn phái đông đúc, mỗi một môn phái đều chiếm lấy một khu vực, có rất nhiều địa phương Thái Vân tước giá bay qua đều bị môn phái chiếm cứ.

Có tiên đạo, cũng có ma đạo. Bất quá đều không ngoại lệ, chỉ cần nghe thấy tiếng kêu trong trẻo kia, ngẩng đầu nhìn thấy một áng mây sắc sỡ bay vút qua. Tất cả đều ngậm miệng lại, trong lòng bay lên ngăn cản người dám tới, ý niệm lập tức bị nước lạnh dội thẳng vào đầu. Có vài người có thể chọc, có người không thể trêu chọc, có người căn bản là không dám gặp. Cho dù muốn thấy, cũng không có lá gan đó.

Vong Tình Ma Đế, nữ Đế duy nhất trong lục đại Ma Đế, ngũ đại Ma Đế còn lại đều xem như huynh trưởng của nàng. Nhưng Vong Tình Ma Đế không cần năm vị huynh trưởng tung hoành thiên hạ chống lưng cho nàng, vì nàng cũng không phải người hiền lành gì, Vong Tình Ma Đế. Hắn đã xưng vong tình, tu luyện chính là Vong Tình Ma Công, chém lại thất tình lục dục. Một thân ma công thông thiên triệt địa, chiến lực chân chính, năm vị Ma Đế còn lại cũng chưa chắc biết được.

Lục Đại Ma Đế là thế lực cường đại nhất trong Ma Đạo, tung hoành thiên hạ, dẫn dắt Ma Đạo và thập đại môn phái Tiên Đạo tranh được một nửa giang sơn. Về phần Yêu tộc, có yêu thần thần thần bí bảy điện thần bí kia., Trên Thiên Vân đại lục, một ít man hoang địa vực tiên ma không tới đều thuộc về Yêu tộc sở hữu. Mà thực lực của yêu thần thất điện, nói ra so với bất kỳ một đại môn phái nào trong thập đại tiên đạo đều mạnh hơn, nếu không như thế thì địa bàn Yêu tộc sớm đã bị tiên ma lưỡng đạo chia cắt sạch sẽ, những Yêu tộc kia cũng phải biến thành dưỡng thú.

Đông Lai quốc là đại quốc có tên mây trên Thiên Vân đại lục. Hơn một ngàn tòa thành trì, quốc thổ lớn mười đại phong quốc, tu vi tiên sư cung phụng của Đông Lai quốc đều ở Trúc Cơ kỳ. Tới giờ Ngưng Khí cũng chỉ có thể làm khách khanh trong quý tộc hoàng thân nào đó.

Chẳng qua Đông Lai quốc là cấm địa của đệ tử môn phái tiên đạo, vì Đông Lai quốc cung phụng một đại thế lực, Vong Tình động thiên. Thế lực mà Vong Tình Ma Đế một tay sáng tạo ra, động thiên giàu có nhất của ma đạo. Không phải vì bên trong linh khí tràn đầy, bảo vật rất nhiều, mà vì bên trong tập trung nhiều nữ tu xinh đẹp nhất ma đạo.

Môn hạ Vong Tình Ma Đế chỉ thu nữ tu, không thu nam đệ tử, cộng thêm bức tường cửa của Vong Tình Ma Đế đều có yêu cầu nghiêm ngặt. Tư chất nhất định phải là thượng thừa, cho nên trong động thiên, tất cả đều là nữ tử được thiên địa linh khí. Đệ nhất mỹ nữ ma đạo, hồng trần cũng là như thế.

Đi vào khu vực Đông Lai quốc vực, tốc độ Thái Vân tước giá không hề giảm, trực tiếp xẹt qua bầu trời. Trên mặt đất là tiếng người ồn ào huyên náo, xứng với tên đại quốc Đông Lai quốc.

Thái Vân tước giá lâm trong nháy mắt, trong một tòa kiến trúc cao nhất trong hoàng thành, một cô gái xinh đẹp mở mắt, một tia quang mang khó có thể nói rõ bắn ra, lộ ra khuôn mặt lạnh như băng của nàng.

“Hồng Trần đã trở về.”

Phía đông Đông Lai quốc, Vong Tình động thiên có một cấm chế rất lớn, trải rộng phạm vi vạn dặm. Không sai, Vong Tình động thiên chiếm cứ địa vực ngàn dặm. Nơi này đối với tiên đạo môn phái là cấm địa tuyệt đối, đối với nam tử mà nói. Cũng là cấm địa, nếu nam tử kia rảnh rỗi đi vào trong đó chỉ có đường chết.

Cấm chế rất lớn, chẳng qua chỉ là một màng mỏng mà thôi, nhắc nhở một ít người không biết sống chết. Động thiên chân chính ở chỗ sâu hơn, tới trước cấm chế, Thái Vân Tước giá bỗng nhiên tuôn ra một đoàn ngũ thái quang mang, sau đó

giống như tiến vào trong nước dần dần dung nhập vào trong đó.

Tiên cảnh, không, nơi này là động thiên của Ma Đế. Là nơi mà tiên cảnh chân chính không thể sánh bằng, tràn ngập sắc thái mê muội, sau khi tiến vào cấm chế, thiên địa trở nên khác biệt, mỗi một thực vật, mỗi một sự vật đều tỏa ra hào quang như mộng ảo. Trên ngọn núi xa xa treo từng cái cầu vòng, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy tiên hạc, linh thú như Không Tước bay lên hạ xuống. Ánh cầu vòng lay động, mơ hồ có thể thấy được cung điện mây trắng giữa ngọn núi kia.

“A vẫn là Động Thiên Linh Khí tràn đầy, ở bên ngoài cũng nghẹn chết rồi.”

Phía trước xa giá Tiểu Lục buông ra hai dải băng màu, có chút thoải mái khoan khoái mở miệng nói. Bất quá cũng nên như thế, linh khí của thiên địa bên ngoài làm sao có thể so được với Vong Tinh Động Thiên, ít nhất kém gấp đôi có thừa.

“Oanh “

Đột nhiên, trên không xa giá vang lên một tiếng nổ không nhỏ, Tiểu Lục, bốn tỷ nữ kia cùng nhìn về phía Triệu Vô Tà. Vừa hay nhìn thấy vòng xoáy linh khí trên bầu trời đột nhiên hình thành ở trên người Triệu Vô Tà, linh khí từ bốn phương tám hướng tràn vào trong vòng xoáy, cuối cùng bị thân thể Triệu Vô Tà hấp thu.

Trên người Triệu Vô Tà có rất nhiều vết thương, bị kiếm khí làm cho da tróc thịt bong, còn có mấy cái lỗ thủng lớn kia nữa. Bất quá vào lúc này, những vết thương còn chưa kịp khép lại bắt đầu khép lại ngay dưới mắt của mấy người kia. Những linh khí kia tiến vào trong cơ thể hắn, những vết thương kia nhanh chóng khép lại.

Nhưng Triệu Vô Tà vẫn nhắm chặt hai mắt, trên mặt xuất hiện vẻ thống khổ, hẳn là bị những linh khí đã rót vào trong cơ thể kia chống đỡ. Cảnh tượng quỷ dị này khiến mấy người Tiểu Lục kinh ngạc không thôi.

“Mang về Hồng Trần các.”

Bỗng nhiên bên trong xa giá truyền đến một tiếng quát nhẹ, Tiểu Lục lập tức phản ứng lại, sợi tơ khế rung lắc. Hai con linh tước dường như không thu được ảnh hưởng của vòng xoáy linh khí, trực tiếp hét vang một tiếng, giương cánh bay vút đi. Hướng phía ngọn núi lẻ loi lơ lửng ở phía đông mà đi, nơi đó mơ hồ có thể thấy được khắp nơi lầu các, môn lung huyền ảo.

Các nàng vừa đi là vì vòng xoáy linh khí mà các đệ tử Động Thiên lao tới đều vô huyệt, một đám mỹ lệ nữ tử dừng ở chỗ Thái Vân tước giá dừng lại.

“Giải tán đi, hẳn là Hồng Trần sư tỷ đã trở lại, không có chuyện gì nữa.”

Trong đó có một cô gái mặc áo đỏ nhẹ giọng nói. Trên mặt cô gái này không có biểu lộ gì nhưng dáng vẻ quyền rũ tuyệt thế lại như trời sinh. Thật sự là một yêu nữ.

“Tiểu thư, nếu động chủ trở về phát hiện, chúng nô tài đảm đương không nổi, tự mình mang nam tử tiến vào Hồng Trần các là tội chết a.”

Tiểu Lục đột nhiên nhớ ra cái gì đó, thần sắc đại biến, trong giọng nói đầy kinh sợ nói. Tỷ nữ đứng ở bốn phía kia cũng đều lộ vẻ sợ hãi, hiển nhiên là cực kỳ sợ hãi.

“To gan, sư tôn muốn nghe, lời của ta không cần nghe sao.”

Nữ tử tuyệt mỹ trong xa giá lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói lại mang theo sát khí, tựa hồ sau một khắc sẽ là sát khí.

Lần này hai lòng hai tay đều cùng nhau nghiền nát nhau.

Nàng ta sẽ động thủ giết người giống như vậy.

“Tiểu thư thứ tội, tỷ nữ tử tội cũng không sao, nhưng Tiểu Lục lo lắng tiểu thư bị Động chủ trách phạt. Tiểu thư tu luyện Vong Tình ma công, cả đời không thể động tình, nếu động chủ biết có nam tử tiến vào Hồng Trần các, tiểu thư nhất định sẽ bị trách phạt.”

Tiểu Lục hoảng sợ quỳ dưới đất, liên tục nói. Trong lời nói ý tứ tựa hồ Hồng Trần tu luyện ma công Vong Tình Ma Đế, Vong Tình ma công, cả đời không thể động tình. Tu luyện tới

cảnh giới cao nhất, chính là chân chính đoạn tuyệt ngàn vạn tình trên thế gian, lấy thân hóa thân thành trụ bất hủ.

“Ai thế gian ai có thể chân chính vong tình, cũng tạm thời đem hắc đặt tạm ở Hàn Băng động, bên trong có vạn năm băng giường chữa thương cho hắc, đợi hắc tra rõ thương thế lai lịch sẽ đưa ra khỏi Vong Tình Động Thiên a.”

Nữ tử trong xa giá thở dài thườn thượt, tựa hồ trong lòng nhớ ra điều gì, chỉ nói hai ba câu với Triệu Vô Tà. Sau đó Thái Vân tước giá nhanh chóng chui vào trong lầu các mơ hồ có thể thấy được.

Bị ném trên không trung chính là Tiểu Lục và Triệu Vô Tà, lúc này dòng suối linh khí đã sớm ngừng lại, vết thương trên người Triệu Vô Tà đã hoàn toàn biến mất không còn thấy gì nữa. Chỉ còn lại vết máu đầy người, rõ ràng như thế, Triệu Vô Tà vẫn mang vẻ mặt thống khổ như cũ.

“Hi hi, tiểu tử ngươi cũng không biết vận khí cắt chó gì, hôm nay tiểu thư đối với ngươi tốt như vậy. Lúc chia tay, tiểu thư căn bản sẽ không quản sinh tử của người khác. Khuôn mặt nhỏ nhắn này, rất tuần tú, sinh ra không tồi. Đáng tiếc là quả dưa hấu, sau này lớn lên trông như thế nào cũng không biết a.”

Tiểu Lục này dung mạo cũng rất đẹp, chỉ là tính cách quá mức cởi mở, một tay xách theo Triệu Vô Tà. Tay kia lại không an phận chút nào, xoa xoa trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Vô Tà. Dưới chân nó liên tục, xuất hiện một phi kiếm óng ánh màu xanh lục, Tiểu Lục đạp lên phía trên vọt tới một nơi.

“Rầm”

Thân thể Triệu Vô Tà bị “nhẹ nhàng” ném lên một cái giường băng vô cùng lớn, nhất thời thân hình đã bị hàn khí che lấp hơn phân nửa, nơi này là một cái động rất sâu thẳm. Nhưng đỉnh động khảm mấy viên dạ minh châu to bằng nắm tay làm cho trong động nhiều thêm rất nhiều ánh sáng, chỉ là nơi này hàn khí quá mạnh, không phải là chỗ để ở lâu.

Trừ phi là tu luyện băng thuộc tính công pháp, nếu không thật đúng là nhiều người nguyện ý ở chỗ này. Chẳng qua chỗ tốt duy nhất của nơi này chính là linh khí rất tràn đầy, so với bên

ngoài động thiên linh khí tràn đầy rất nhiều, trên người Triệu Vô Tà lại có ý bắt đầu tụ lại vòng xoáy linh khí.

“Tiểu tử, Tiểu Lục tỷ tỷ của ngươi ta phải đi rồi, ngươi hãy chữa thương cho tốt, nơi này có cấm chế do tiểu thư thiết lập, có lẽ ngươi không ra được, một ngày ta sẽ lại tới thăm ngươi. Hi hi...”

Tiểu Lục nhìn qua thì tâm tình rất tốt, lại véo má Triệu Vô Tà một cái, cuối cùng đặt một viên trân châu hình dáng như Dạ Minh Châu vào một nơi đặc biệt. Đột nhiên phía trước giường băng sáng lên một tầng màn sáng, hào quang tràn đầy màu sắc khiến cho người ta không nhìn được muốn chạm vào.

Tiểu Lục đi rồi, qua đại khái nửa canh giờ, Triệu Vô Tà trên giường đã không còn động tĩnh bỗng nhiên tỉnh lại. Tuy sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, nhưng tinh quang trong hai mắt như thế nào cũng không che giấu được.

“Tồn trướng của ca ca ta có mê người như vậy sao, không được, lần sau phải bắt nha đầu về. Dám không có lễ Triệu gia ta, thật sự là không muốn sống nữa. Xem ra Triệu gia ta khuôn mặt này thật đúng là người gặp người yêu a, rống oa ha ha, vạn năm băng sàng phát tác.”

Hóa ra tên này đã sớm tỉnh lại, chỉ là không rõ tình huống nên mới có ý giả bộ bất tỉnh. Hiện tại vừa mới đi, hẳn liền tỉnh lại. Vuốt vuốt giường băng vạn năm, Triệu Vô Tà không chế suy nghĩ đặt sàng băng vào trong túi trữ vật. Căn bản không gian trong túi trữ vật của mình không chứa nổi một băng giường lớn như vậy.

Bỏ qua suy nghĩ trong lòng, Triệu Vô Tà chợt nhớ tới cô gái đang ở trong xe, chỉ nghe tiếng thôi hẳn đã cảm thấy ngứa ngáy trong lòng. Trong lòng hẳn vạn phần muốn xem thử nhưng so với tính mạng thì hết thấy đều không quan trọng. Cuối cùng Triệu Vô Tà vẫn nhìn xuống được dụ hoặc.

“Vong Tình động thiên, nghe qua cũng không phải dễ chọc. Một ả tì nữ đánh xe đều là Trúc Cơ kỳ. Nơi này quá nguy hiểm, tốt nhất là chữa thương cho tốt một chút.”

Triệu Vô Tà lúc này mới nhớ tới nữ tỳ vừa bóp mặt hắn ta chẳng qua chỉ là một cái lái xe, thế nhưng tu vi so với đại đệ tử Chương môn xui xẻo kia thì kiếm huyệt cao hơn một mảng lớn, lại nghĩ tới nữ tử cực kỳ thần bí trong cỗ xe kia. Triệu Vô Tà đỏ mồ hôi lạnh, vội vàng bắt đầu chữa thương, chỉ cần bị thương lành hẳn trong lòng mới an tâm một chút.

Chương thứ ba mươi lăm, Tàng Khí cổ, Hoàn Lang điện.

Thời gian một ngày ngắn ngủi, đối với người tu chân mà nói, chẳng qua chỉ là trong nháy mắt nhắm mắt lại mở ra mà thôi. Triệu Vô Tà không có hứng thú đi thăm dò cấm chế mà Tiểu Lục lưu lại trước khi đi. Hai chân hắn trực tiếp thu lại ngồi xếp bằng trên giường băng vạn năm, ôm nguyên thủ tâm, bảo thai ấn. Xi Vuư Quyết vận chuyển, lập tức trong động lộ ra một trận băng tuyết, hàn khí lạnh thấu xương hình thành một vòng xoáy nhắm thẳng về phía Triệu Vô Tà.

xoáy nước linh khí, đây là bởi vì uy năng cường đại của Xi Vuư Quyết, cũng không phải tu vi Triệu Vô Tà cao thâm bao nhiêu. Muốn giơ tay nhắc chân hình thành một cái vòng xoáy linh khí, ít nhất cũng cần tu vi cường đại như Kết Đan hậu kỳ, nếu không chỉ có thể chậm rãi từ trong thiên địa linh khí rộng lớn khôn cùng hấp thu linh khí để rèn luyện thân thể.

Xi Vuư Quyết chính là tuyệt thế ma công, đòi đầu heo để tu luyện vẫn có thể nhắc lên linh khí lóc xoáy, vẫn dư thừa linh khí nhập thể Triệu Vô Tà tu luyện một năm nếu không có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, vậy thật sự là muốn đâm chết.

Lúc Tiểu Đình Thiển Ảnh xuất hiện ở phía trước cấm chế, Triệu Vô Tà vẫn nhắm mắt chữa thương, linh khí trong Hàn Băng động đều mang theo hàn ý lạnh liệt. Lúc hấp thu linh khí này trên người Triệu Vô Tà không thể tránh khỏi một tầng băng sương, tóc tai đều biến thành bạc trắng.

“Ồ, tiểu tử này biến thành người tuyết rồi. Hì hì...”

Ngón tay tại cấm chế liên tục điểm hơn mười cái, một đám ma nguyên đặc thù bắn vào trong đó, nhất thời quang mang của cấm chế chợt lóe biến mất không thấy nữa. Tiểu Lục sôi nổi chạy đến trước người Triệu Vô Tà, hai bàn tay nhỏ bé duỗi ra, lại muốn bóp chết khuôn mặt Triệu Vô Tà.

“Dựa lại muốn phi lễ lão tử, quả thực là đáng nhẩn nhin. hù chết người...”

Từ lúc Tiểu Lục tiến đến, tên Triệu Vô Tà này đã phát hiện nàng, chỉ là một mực giả vờ chữa thương, nhìn cô nàng này muốn làm gì. Không ngờ lại là bề mặt, lần trước Triệu Vô Tà bị nhéo là Triệu Vô Tà không muốn đả thảo kinh xà, lần này hẳn không muốn nhin nữa.

“A...”

Hai mắt nhắm nghiền bỗng mở to, sau đó há to miệng hét lớn một tiếng, lập tức dọa Tiểu Lục giật mình. Chẳng những bàn tay nhỏ bé vươn ra thu về, cả người nhảy về phía sau một bước lớn, trên người lập loè hào quang. Một thanh đoản kiếm lập lòe lục mang từ cổ tay của nàng trượt ra, vắt ngang giữa hai người, còn mang theo vẻ mặt kinh hãi của Tiểu Lục nhìn Triệu Vô Tà.

“Ngươi ngươi làm sao vậy...”

Thấy Triệu Vô Tà nửa ngày không có động tĩnh, Tiểu Lục không khỏi kỳ quái nói. Chỉ là ngại chuyện phát sinh lúc trước nên đoản kiếm trước người nha đầu này vẫn chưa hạ xuống, nó cũng là một kiện pháp bảo cấp bậc linh khí. Mặc dù cấp bậc không cao nhưng so ra thì kém hơn Hắc Giao Bằng, Hắc Lũng Ma kiếm hoặc là Nhân Trùng cổ kiếm, nhưng cũng không phải là bảo vật mà tu sĩ bình thường có thể có được.

“Nơi này làm sao ta lại ở chỗ này ngươi là ai...”

Triệu Vô Tà đánh chết hẳn cũng sẽ không để Tiểu Lục biết hẳn vừa rồi là cố ý dọa nàng, vì vậy nó bắt đầu giả bộ mơ hồ. Cũng chỉ có tiểu nha đầu như Tiểu Lục mới bị lừa thôi, thấy Triệu Vô Tà sắc mặt tái nhợt giấy dựa muốn đứng lên, vội vàng đi qua đỡ lấy.

“Ngươi nghe đây, nơi này là Vong Tình Động Thiên, tiểu thư chúng ta cứu ngươi trong sơn môn Cửu Kiếm Tiên Môn. Sau đó để ngươi ở đây chữa thương, động chủ của chúng ta rất đáng sợ, sau khi ngươi khỏi thương rồi...”

Sau khi Tiểu Lục đỡ Triệu Vô Tà, lập tức nói như liên châu pháo khiến Triệu Vô Tà sững sờ.

Ba ngày sau, Hàn Băng động vẫn còn, bắt quá bên trong vang lên thanh âm lại làm cho người ta không khỏi nổi da gà trên

mặt đất.

“Tiểu Lục tử, tử mau cho ta gấp tiểu thư đi, ta muốn cảm ơn ân cứu mạng của nàng, cầu xin tử.”

Lúc Triệu Vô Tà cứng rắn gạt ra âm thanh như vậy, chắc chắn sẽ làm người ta nổi da gà khắp mặt đất, nếu như Đạm Đài Khánh ở đây nhất định sẽ thổ huyết ba thăng.

Hết lần này tới lần khác Tiểu Lục lại ăn một trò này, nghe thấy những lời Triệu Vô Tà nói, thần sắc vốn kiên định của nó đột nhiên xuất hiện một chút dao động. Triệu Vô Tà lập tức thừa dịp nóng rên sốt, bắt đầu nói những lời buồn nôn.

Trong ba ngày này, Triệu Vô Tà đã quen biết với Tiểu Lục, bởi vì Tiểu Lục không hề nghi ngờ tuổi của Triệu Vô Tà. Cho rằng hắn chỉ là một thiếu niên, còn là một thiếu niên có tu vi cao hơn mình một mảng lớn. Hoàn toàn không biết thân thể kia thật sự là thiếu niên tuổi, nhưng linh hồn ẩn bên trong lại là một lão khôn kiếp sống hơn một trăm tuổi.

“Không được không, tiểu thư sẽ không gặp người đâu. Người đã khỏi thương tích nhiều lắm rồi, mau rời khỏi đây, nếu không động chủ trở về người nhất định sẽ chết.”

Triệu Vô Tà nghe xong lập tức trừng mắt, thâm nghĩ: Hoá ra Triệu gia ta biểu diễn nửa ngày cũng không có tác dụng gì, còn bị hạ lệnh đuổi khách. Chẳng qua trong lòng Triệu Vô Tà nghĩ tới đây là nơi nào, cảm giác nguy cơ nảy sinh, nghĩ thầm tốt nhất là nên đi rồi. Nếu bị tên đệ tử kia Vong Tình Ma Đế kia phát hiện, cho dù mình có mười cái mạng cũng chỉ là cái chết mà thôi.

Ba ngày ở đây, Triệu Vô Tà từ tiểu lục tiểu nha đầu tâm tư đơn thuần xuất hiện không ít tình huống ở tu chân giới thế giới này. Cũng như vậy, hắn càng biết nơi này là địa phương nào. Địa bàn của Vong Tình động thiên, Vong Tình Ma Đế có thể nói là nơi nguy hiểm nhất đại lục Thiên Vân cũng không quá đáng. Trong lòng hắn càng thêm khẳng định muốn rời khỏi. Trong đầu hắn liền cảm giác được sinh mệnh trọng yếu, mỹ nữ có thể tìm cơ hội xem.

“Dạ, Tiểu Lục tỷ, thương thế của muội đã khỏi. Đưa muội đi rồi không cần liên lụy tiểu thư nữa.”

“A, vẻ mặt của ngươi trở nên thật nhanh a...”

Tiểu Lục thâm nói, vẻ mặt Triệu Vô Tà vừa nãy nháy mắt đã thay đổi hoàn toàn, nghiêm trang tỏ vẻ muốn rời khỏi Vong Tình Động Thiên.

“Nhưng không được rồi, hôm nay có tỷ võ tỷ võ ở các biệt viện, quá nhiều tiểu thư cũng không thể đưa ngươi ra ngoài được. Thôi thì chờ hai ngày nữa, động chủ chắc phải mấy ngày nữa mới trở về. Được rồi, ta về trước đây, ngươi tranh thủ thời gian chữa thương đi. Ra bên ngoài không có vạn năm băng sàng chữa thương cho ngươi đâu.”

Tiểu Lục gật đầu, lắc lư cái bản nhỏ đi ra ngoài. Sau khi Tiểu Lục rời khỏi, Triệu Vô Tà lập tức khôi phục vẻ âm hiểm, trong ánh mắt đầy đắc ý. Nơi này là địa bàn Vong Tình Ma Đế thì thế nào, Triệu gia cho tới bây giờ đều là chim quá non, không thể nào tới kho báu tay không mà về được.

Tên này vậy mà vô sỉ muốn thuận tiện đi ra ngoài Vong Tình Động Thiên, bắt quả bị giam cầm trong Hàn Băng động không ra được, đành phải thi triển một ít thủ đoạn khác.

Sau khi tỉnh lại, hắc lâm thời biên soạn lai lịch chính là một đệ tử của gia tộc ma đạo lánh đời. Bởi vì hắc không hiểu chuyện chạy ra ngoài rèn luyện, kết quả không cẩn thận phá vỡ chưởng môn Cửu Kiếm Tiên Môn Đồ Thành, cuối cùng vì tự vệ mà liều mạng với Kiếm Vô Phụ. Mặc dù dựa vào pháp bảo để thủ thắng, nhưng bản thân cũng bị trọng thương, được Hồng Trần tiểu thư cứu.

Mây khói mịt mù, tiếng chim tước hót thanh thúy, Hạc Ngoan đan xen cùng một chỗ với nhau, hương thơm thoang thoảng. Lầu các ẩn hiện, cô gái mặc y phục phiêu dật thảnh thơi bay qua trên không trung, dải lụa màu phát phơ. Một thanh đoản kiếm màu xanh lục đột nhiên xuất hiện giữa không trung, trên đó có một cô gái, chính là Tiểu Lục.

Thân hình nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, Tiểu Lục đi vào trong một gian lầu mê huyền. Trên sách viết ba chữ to thanh tú

cực lớn, Hồng Trần các. Trong Hồng Trần các, Tiểu Lục đứng sau lưng một mỹ nữ tuyệt trần.

“Tiểu thư, thương thế của tiểu tử Vô Tà kia gần như đã khỏi hẳn, hai ngày nữa sẽ tiến hẳn đi thôi.”

Tiểu Lục ở phía sau tuyệt mỹ nữ tử, trong giọng nói mang theo một chút ý tứ không rõ.

“Người luyện tiếu...”

Nữ tử tuyệt mỹ kia chậm rãi mở miệng, vẫn là Tiên âm mê hoặc thấm vào ruột gan như vậy, chỉ là Tiểu Lục nghe lại có tiếng sét đánh giữa trời quang, vội vàng cúi đầu cuống quýt giải thích, không dám nhìn ánh mắt lạnh lùng của tuyệt mỹ nữ tử kia.

“Vậy thì tốt, nhanh tiến sư tôn đi, nói không sai, nam nhân mỗi một thứ tốt đều có tuổi học được cách lừa gạt lòng nữ nhân. Tình đạo, là đạo bất quy đích thực. lún vào đó chắc chắn vạn kiếp bất phục...”

Nữ tử tuyệt mỹ chính là đại đệ tử hồng trần Vong Tình Ma Đế, một tuyệt mỹ tử đạt được thiên địa linh khí chung linh, cho dù là người trong tiên đạo cũng sẽ xưng hô một câu Hồng Trần tiên tử. Nghe giọng điệu của nàng, quả nhiên là người tu luyện Vong Tình ma công, khinh thường tình yêu nhân gian.

“Được rồi, theo ta đi Hoàn Lang điện xem chút điển tịch.”

Tiểu Lục vốn đang cực kỳ hoảng sợ nghe xong lời này, lập tức đổi lại khuôn mặt tươi cười, nàng ta cũng không phải thật sự thích Triệu Vô Tà. Chẳng qua là cảm thấy Triệu Vô Tà chơi vui mà thôi, tâm tính thiếu nữ, bất quá. Nghe nói có thể đi Hoàn Lang điện xem những điển tịch kia, đôi mắt Tiểu Lục lập tức sáng lên.

Nàng không chú ý tới, vị Hồng Trần tiên tử kia cũng không chú ý tới. Trên quần áo của Tiểu Lục có một con côn trùng trong suốt, cả người trong suốt. Ngay cả phản quang cũng không biết, cho dù nhìn chăm chăm vào nơi đó cũng không phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Đây là thủ đoạn của Triệu Vô Tà, tàng khí cổ, cổ trùng đơn giản nhất. Cũng là cổ trùng kỳ diệu nhất, phải nuôi dưỡng cổ nhân tàng khí, phải nuôi qua cổ trùng mới có thể. Lấy máu của cổ trùng, bám vào trên vật khác là thành cổ. Cổ này một ngày chỉ có thể nuôi ra một con, trong vòng một ngày sẽ biến mất, cho nên cũng có chút gân gà.

Bất quá lúc này ngược lại phải tới sử dụng, tàng khí thành cổ đơn giản, có thể ẩn giấu tất cả khí tức của vật kia không một chút sơ hở. Vô thanh vô tức, vô hình vô chất, trong vòng một ngày tựa như thân ngoại hoá thân của cổ chủ.

Trong Hàn Băng động, con mắt Triệu Vô Tà nhìn chăm chăm vào nữ tử đang quay lại, trong ánh mắt đầy mê say. Miệng lẩm bẩm nói: “Đẹp quá...”

Không phải Triệu Vô Tà chưa từng cho thêm mỹ nữ vào, mà là thật sự rung động, thế giới này tràn đầy linh khí. Mà Hồng Trần tiên tử lại là nữ tử thiên địa linh khí, Chung Linh, khí tức trên người quả thực là mỹ hoặc thiên hạ, tin rằng chỉ cần là nam nhân nhìn thấy đều sẽ yêu nàng. So với Hồng Trần tiên tử, những mỹ nữ kiếp trước Triệu Vô Tà ở địa cầu nhìn thấy ở đây quả thực chính là những minh tinh thôn cô, không đáng nhắc tới.

Ngay khi Triệu Vô Tà sững sờ, Hồng Trần tiên tử đã dẫn theo Tiểu Lục tới Hoàn Lang điện, cách Hồng Trần các không xa. Một lát sau đã đến, vừa đến trước điện chỉ thấy đầu đầu cũng có cấm chế. Linh khí dao động mạnh mẽ truyền đến, hiển nhiên nơi này có không ít cao thủ ẩn nấp, thông qua Tàng Khí Cổ, Triệu Vô Tà biết ít nhất phải mười nhân vật Kết Đan kỳ.

May mắn là tên cổ ma giấu khí, đổi lại là Triệu Vô Tà lập tức sẽ bị phát hiện sau đó giết. Phòng vệ nơi này sâm nghiêm như vậy, diễm tịch bên trong đều rất khắc khắc.

Triệu Vô Tà bỗng trở nên âm hiểm, sau khi thoát ly khỏi tuyệt mỹ của Hồng Trần tiên tử đã khôi phục bản sắc âm hiểm. Thằng nhãi này đã sớm biết sự tồn tại của Hoàn Lang điện từ Tiểu Lục nói đến. Hoàn Lang điện là một trong những cấm địa của Vong Tình Động Thiên, bên trong có ghi chép các loại diễm tịch mà Vong Tình Ma Đế đã dùng ngàn năm để vơ vét.

Phương thức cướp đoạt điền tịch của người trong Ma đạo là hủy sạch một môn phái, sau đó dọn sạch tất cả điền tịch trong môn phái, Vong Tình Ma Đế tâm địa cũng không thiện lương. Ngàn năm qua không biết diệt bao nhiêu môn phái, điền tịch trong Hoàn Lang điện đã sớm chất cao như núi.

Chương ba mươi sáu bị phát hiện rồi.

Hồng Trần tiên tử là đệ tử mà Vong Tình Ma Đế sủng ái nhất, Hoàn Lang điện mặc dù là cấm địa, nhưng cũng không phải có người đi vào. Chỉ là người đi vào đều có thân phận Vong Tình Động Thiên rất cao, nhưng rải rác mười mấy người, Tổ Tổ Tiểu Lục không thể đi vào, hôm nay là bởi vì lây lây ánh sáng của tiểu thư, nghĩ tới có thể đi vào xem các điển tịch tu luyện trân quý, mắt Tiểu Lục đều biến thành màu xanh.

Xuyên qua trùng trùng cấm chế, còn bị hơn mười đạo thần thức đảo qua trên người, ngay cả lá gan của Tiểu Lục cũng có chút sợ hãi. Khi tiến vào Hoàn Lang điện, đôi mắt Tiểu Lục lập tức trợn lớn đến cực hạn. Trước mắt là một tòa đại điện cực lớn, không có giá sách. Nhưng có một loạt những ôn lạng trải dài từ mặt đất đến mái vòm.

Trong ô vuông lưu quang tràn đầy màu sắc, tản ra các loại quang mang mờ ảo, quang mang trôi nổi bên trong.

Dứt khoát chia sẻ hai mươi năm dốc sức đọc một lần.

Rất nhiều ngọc giản thư tịch các loại. Hoa cả mắt, căn bản nhìn không thấy có bao nhiêu thứ, trong đại điện tùy ý đều có thể nhìn thấy điển tịch trân quý. Trong những ô vuông đó, đều có cấm chế, những hào quang đại biểu cho cấm chế.

Hào quang càng thêm chói mắt, điển tịch bên trong càng trân quý, tu vi không đến một cái liếc mắt cũng khó. Ánh mắt Tiểu Lục dừng ở phía trên mái vòm, nơi đó có một ô vuông, bên trong nổi lơ lửng mười mấy ngọc giản. Quang mang cấm chế mãnh liệt tới cực điểm, giống như một tiểu thái dương, cực kỳ nóng bỏng.

Ánh mắt Hồng Trần tiên tử không hề lay động như Tiểu Lục, cũng đứng, ở đây nàng đã tới rất nhiều lần rồi. Trực tiếp đi thẳng tới một chỗ, hào quang nơi đó không quá chói mắt, ở trong đại điện này cũng chỉ có thể coi là bình thường mà thôi. Đi tới trước cái ô vuông kia, ông tay áo thật dài vung lên, cấm chế chớp động trước mặt nhất thời biến mất không thấy gì nữa.

Mười cái ngọc giản bên trong bay ra, mỗi cái đều không giống nhau, nhưng đều mang theo bạch quang mờ lung.

Ngọc giản mà Vong Tình Động Thiên diệt môn phái khác đoạt được sẽ không ghi chép lại lần nữa, tất cả đều được chuyển vào Hoàn Lang điện. Cho nên ngọc giản mới không giống vậy, Hồng Trần tiên tử sau khi bài trừ cấm chế nơi này cũng không thèm liếc nhìn mười mấy ngọc giản kia, thân hình phiêu phù lên tới tầng thứ hai mới dừng lại.

Thấy tiểu thư hành động như vậy, đôi mắt Tiểu Lục lập tức lộ vẻ cảm kích, vốn dĩ tỷ nữ như cô không thể nào đi vào được Hoàn Lang điện, càng đừng nói đến việc quan sát điện tịch bên trong, chỉ có tiểu thư hiền lành mới được hưởng phúc lợi như vậy.

Miệng thầm niệm đại ân của tiểu thư, Tiểu Lục cũng không chậm trễ, lập tức cầm qua một ngọc giản rồi chìm tâm thần vào trong đó. Lúc này trong điện chỉ có hai người nàng cùng tiểu thư, nếu có người khác của động chủ hoặc trưởng lão tiến vào, nhìn thấy tiểu thư để cho lần này sợ là ảnh hưởng không tốt.

Chỉ có điều ngay lúc này hai người đều không phát hiện, một con trùng toàn thân trong suốt từ trên áo xanh bay lên. Đầu tiên là nhìn mười mấy cái ngọc giản trước mặt Tiểu Lục vài lần, sau đó trực tiếp bay về phía Hồng Trần tiên tử.

Trong động hàn băng, Triệu Vô Tà bĩu môi, có vẻ khinh thường nhìn lại. Bởi vì lúc này một luồng tâm thần của hắn gửi gắm trên người Tàng Khí cổ, Tàng Khí cổ tạm thời trở thành thân ngoại hóa thân của hắn, tất cả mọi thứ bên trong Hoàn Lang điện đều lọt vào mắt hắn.

Mười mấy cái ngọc giản trước mặt Tiểu Lục đều là pháp quyết rất dễ hiểu, như là một chút thuật ngự kiếm, chỉ thích hợp cho người Trúc Cơ sơ kỳ hoặc là Ngưng Khí kỳ tu luyện. Triệu Vô Tà bây giờ đã là Trúc Cơ hậu kỳ, đáng tiếc cổ trùng quá ít, mặc kệ là công kích hay phòng ngự đều chỉ có Nhân Cổ Trùng và Hắc Hống, nhưng Hắc Hống lại quan hệ đến một kế hoạch khác của nó nên không thể vận dụng.

Làm âm ỉ đến cuối cùng, trong tay Triệu Vô Tà chỉ có Nhân Trùng cổ kiếm có thể lấy được mà thôi, hấn thật ra muốn nuôi thật nhiều cao giai cổ trùng. Nhưng không có điều kiện a, đến nay hấn còn chưa kịp đi tìm những cao giai cổ trùng kia. Lần này có cơ hội có thể lấy được một ít pháp quyết cao giai cũng không tệ, tốt nhất là công kích hoặc phòng ngự.

Đang lúc suy nghĩ, bỗng Hồng Trần tiên tử mở cấm chế trước mặt, lấy một khối ngọc giản màu đỏ ra đọc. Nhân cơ hội này, Triệu Vô Tà không thèm thương thức mỹ nữ. Tàng khí cổ bay lên, trực tiếp bám vào một cái ngọc giản khác, đưa tâm thần vào.

“Đại na di Nhiên Huyết độn pháp...”

Mấy chữ to hiện lên trong tâm thần của Triệu Vô Tà, là một quyển độn pháp cao giai, chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ mới có thể thi triển. Thiêu đốt cơ thể một nửa tinh huyết đổi lấy một lần dịch chuyển đi., Độn ngàn dặm, chính là pháp quyết độn pháp của thương gia Ma đạo. Ba trăm năm trước Thương gia giết chết một đệ tử Vong Tình Động Thiên, Ma Đế giận dữ tiêu diệt cả nhà thương nhân. Lượng lớn điển tịch chuyển vào Hoàn Lang điện, dịch chuyển Nhiên Huyết Độn Pháp xem như độn pháp cao cấp, được đặt ở tầng thứ hai.

Triệu Vô Tà mắng to trong lòng, vốn hấn ta định dùng pháp quyết công kích hoặc phòng ngự, không nghĩ tới lại đụng phải một người chạy trốn. Triệu gia là ai, chẳng lẽ còn cần phải chạy trốn nói như vậy sao. Triệu Vô Tà tâm thần đọc qua độn pháp này cũng rất bất mãn, độn pháp này chỉ có hơn ngàn chữ, Triệu Vô Tà đã đọc hết trong chốc lát.

Đem Đại na di tu luyện thành công Nhiên Huyết Độn Pháp Quyết ghi nhớ trong lòng, Triệu Vô Tà lập tức rời khỏi ngọc giản, hấn vừa lui ra ngoài. Hồng Trần tiên tử bên kia cũng lui ra, may mắn nàng chỉ là kỳ quái nhìn khối ngọc giản bên cạnh có chút chớp lên ánh sáng, sau đó liền chuyển lực chú ý lên trên một khối ngọc giản khác.

“Nguy hiểm thật...”

Triệu Vô Tà trong động hàn băng thở phào nhẹ nhõm, đọc qua ngọc giản vẫn lưu lại một chút vết tích, tuy rằng dấu vết này biến mất rất nhanh. Nhưng nếu để Hồng Trần tiên tử phát hiện ra thì không ổn, Tàng Khí cổ cũng không phải điều bí mật gì. Ít nhất nếu Hồng Trần tiên tử dùng thần niệm quét qua hoàn toàn thì vẫn có thể phát hiện được tung tích của Tàng Khí cổ.

Đúng lúc Triệu Vô Tà định không chế Tàng Khí Cổ nhìn lên ngọc giản, Hồng Trần tiên tử đột nhiên đem tâm thần lui ra, sau đó như có cảm ứng trầm ngâm một chút. Động tác này làm Triệu Vô Tà sợ hãi, vội vàng không chế Tàng Khí Cổ bay trở về trên người Tiểu Lục, lúc không phi hành Tàng Khí Cổ có thể ẩn giấu khí tức đến loại như Hồng Trần tiên tử cũng không phát hiện được. Cho dù dùng thần niệm quét qua mười lần.

Thế nhưng kế tiếp câu nói của Hồng Trần tiên tử khiến Triệu Vô Tà suýt chút nữa không không chế nổi Tàng Khí, đôi môi đỏ mē người khế nói: “Sur tôn đã trở về.”

Trong Hàn Băng động, mặt Triệu Vô Tà trắng bệch: “Chết tiệt, không phải nói phải mấy ngày mới trở về sao.”

Người có danh như cây có bóng cũng khó trách Triệu Vô Tà lại kinh hoàng như vậy. Kể từ khi trải qua đại chiến với kiếm vô tôn, Triệu Vô Tà đã không còn dám coi thường tu chân giả của thế giới này nữa. Chưởng môn của một môn phái nhỏ đã thiếu chút nữa lấy mạng của hắn rồi. Nếu như trên người hắn có quá nhiều thủ đoạn quái dị thì chỉ sợ lúc đó Hồng Trần tiên tử nhìn thấy cũng chỉ là thi thể mà thôi.

Kiểm Vô Phụ rất mạnh, nhưng so sánh với vị sắp xuất hiện này, căn bản là hai đẳng cấp hoàn toàn bất đồng. Vong Tình Ma Đế, một trong sáu Đại Ma Đế, Nguyên Anh trung kỳ cực lớn. So sánh với nàng, kiếm Vô Phụng ngay cả một tiểu tử cũng không tính là. Trúc Cơ hậu kỳ, Nguyên Anh trung kỳ, trung gian chênh lệch chính là một trời một vực. Cho dù cho hắn kiếm Vô Phụng một ngàn năm, hắn cũng chưa chắc đuổi kịp.

Sắc mặt gã trắng bệch không chế Tàng Khí Cổ Tướng trở nên yên lặng, tranh thủ lấy một chút sơ hở cũng không lộ ra. Hồng Trần tiên tử cũng không biết nghĩ thế nào, sau khi cảm ứng

được sư tôn trở về, vậy mà bỏ ngọc giản xuống, mang theo Tiểu Lục ra ngoài nghênh đón.

Lúc này Vong Tình động thiên cũng trở nên náo nhiệt hẳn lên, một đám người đứng ở không trung, phía sau là động thiên lầu các đẹp đến cực hạn. Những linh thú bay lượn cũng biết là động chủ trở về, vậy mà đều xếp hàng chỉnh tề ở không trung, chờ nghênh đón Vong Tình Ma Đế.

Hai điểm đen xuất hiện từ phía chân trời, ngay tức khắc, thật sự chỉ là chớp mắt mà thôi. Hai bóng người liền xuất hiện trước mặt mọi người, người phía trước, toàn thân áo đen, đeo mạng che mặt. Nhưng áo đen đơn bạc hoàn toàn không che giấu được dáng người uyển chuyển của cô gái này, quả thực là làm người ta rơi vào vực sâu mê hoặc, nhưng ánh mắt của nàng lại có thể khiến tiểu đệ mới vừa giơ tay lập tức rút về, từ nay về sau không nhắc lên nổi nữa.

Lạnh, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo. Kiếp trước Triệu Vô Tà cũng đã gặp không ít mỹ nữ băng sơn, nhưng ánh mắt như vậy Triệu Vô Tà sống hơn trăm tuổi đúng là chưa từng thấy qua. Ánh mắt hẳn ta như ngưng đọng khí lạnh, có thể khiến xương tủy người ta đông cứng. Đây là một nữ nhân ngay cả nhìn cũng không thể nhìn, nhất là nam nhân, liếc mắt một cái cũng không thể tiêu thụ nổi.

Phía sau nàng, một người toàn thân bao phủ trong sương mù, từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu, đều bao lấy sương mù, hoàn toàn không nhìn thấy một chút diện mục, không phân biệt được nam nữ. Xem ra nữ tử lộ ra khí tức băng lãnh cực độ phía trước chính là Vong Tình Ma Đế.

“Giải tán “

Hai chữ này bắt nguồn từ miệng Vong Tình Ma Đế.

“Vâng, sư tôn” dạ, động chủ...”

Cả đám người tới nhanh mà đi cũng nhanh hơn, Vong Tình động thiên này đúng là không có chút mùi nhân tình nào. Cái đầu lớn nhất là núi băng tuyết thế, chẳng trách những người phía dưới đều là núi băng, mỗi ngày xị mặt xuống đều có thể cạo một lớp sương.

“Hong Trần sư tôn tới đã muốn mời sư tôn thứ tội!”

Hong Trần tiên tử mang theo Tiểu Lục từ Hoàn Lang điện đi ra, lập tức đi tới trước người Vong Tình Ma Đế. Tiểu Lục ở phía sau không dám giống như tiểu thư của nàng chỉ có thể cúi đầu, vội vàng quỳ lạy.

“Ân đi Hoàn Lang điện.”

Nhìn dáng vẻ Vong Tình Ma Đế rất sùng ái Hong Trần tiên tử, ánh mắt lạnh như băng có chút hòa hoãn, ngữ khí cũng không còn cứng nhắc như vạn năm không nói chuyện nữa, lại liếc nhìn Tiểu Lục phía sau nàng.

“Người ngược lại rất sùng ái nha đầu này. Ừm, trở về đi thôi.”

Vong Tình Ma Đế vừa nói xong đang muốn rời khỏi, Triệu Vô Tà ở trên người Tiểu Lục vội vàng thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng chính một hơi này đã khiến Vong Tình Ma Đế thu chân lại, một luồng khí thể khổng lồ đến mức căn bản không cách nào chống cự, Triệu Vô Tà cảm giác như bị lột sạch thân thể, phong bế tu vi sau đó bị ném vào trong băng thiên tuyết địa.

Một đôi mắt ngay cả linh hồn cũng bị đông cứng bắn tới, không nhìn thấy bất kỳ cảm tình gì, tựa hồ người nhìn mình giống như người chết vậy. Triệu Vô Tà hô to, không chế Tàng Khí cổ nhanh chóng bỏ chạy. Đáng tiếc đã muộn.

Hai ngón tay đẹp đến cực điểm nắm lấy thân thể Tàng Khí cổ, tâm thần Triệu Vô Tà vẫn còn kịp cảm giác được gì đó, lập tức một lực lượng cực lớn thông qua tâm thần truyền vào trong cơ thể Triệu Vô Tà.

“Phốc “

Trong Hàn Băng động, Triệu Vô Tà phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cả băng sàng. Không quan tâm đến thương thế trên người, Triệu Vô Tà lập tức triệu hồi Nhân Trùng Cổ Kiếm, thầm nghĩ lúc này ra khỏi Hàn Băng động nhất định sẽ bị phát hiện. Chỉ có thể đi ngược lại con đường, Triệu Vô Tà quyết định rất nhanh, lại gọi Hắc Hống bao lấy toàn thân, vọt sâu vào trong Hàn Băng động.

“Còn muốn chạy.”

Vong Tình Ma Đế ánh mắt lạnh như băng không có cảm tình nhìn về phía Hàn Băng động, trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà bị hung hăng bóp một cái, lập tức tiêu tán. Triệu Vô Tà đang chạy trốn há mồm phun ra một ngụm máu tươi, miệng bắt đầu mắng to.

Còn không có mắng vài câu, một đạo cường đại đến nỗi Triệu Vô Tà cảm giác được thực lực của nó, thần niệm quét qua người Triệu Vô Tà đang bỏ chạy. Thần niệm kia hóa thành một cây chùy lớn, hung hăng nện lên người Triệu Vô Tà.

“Phốc “

Lại một ngụm máu tươi, Triệu Vô Tà quả thực sắp phát điên, đây là đồ cái gì vậy?

Chương thứ ba mươi bảy Đại na di Nhiên Huyết Động Pháp, Tuyệt Tình Uyên.

“Không thể rơi vào tay bà nương kia, nếu không ngay cả xương cốt cũng không còn.”

Triệu Vô Tà lập tức hạ quyết định, đó chính là tuyệt đối không thể rơi vào tay Vong Tình Ma Đế, nếu không nhìn thủ đoạn của bà nương này. Nếu thật sự rơi vào tay nàng, chỉ sợ sẽ là sống không bằng chết. Triệu Vô Tà rất sợ chết, vô cùng sợ, cho nên hắn ta đã liều mạng chạy trốn rồi.

Hàn băng động rốt cuộc nổi với nơi đó, Triệu Vô Tà không biết, hắn chỉ biết là bây giờ phải nhanh chóng chạy trốn. Hắc quang do Hắc Thăng hóa thành dòng tốc độ khủng bố lén vào sâu trong động. Tốc độ đó khiến Triệu Vô Tà rất hưng phấn, quả thực sắp đạt đến cấp bậc tông sư Kết Đan. Mắt thấy đã sắp ra khỏi địa bàn của Vong Tình động thiên, Triệu Vô Tà đã có thể thấy được một màng ánh sáng mỏng manh.

Cắm chế, tầng cắm chế kia trong mắt Triệu Vô Tà quả thực giống như tờ giấy, chỉ cần là người Trúc Cơ kỳ cũng có thể xuyên phá. Nhưng vào lúc này, thanh âm Vong Tình Ma Đế thúc giục hồn vang lên bên tai Triệu Vô Tà, làm cho lòng hắn lạnh đi một nửa.

“Vụ Nô, bắt hắn về cho ta.”

Triệu Vô Tà nhất thời trong lòng lộ bộ một cái, Vụ nô, hắn đã từng nghe Tiểu Lục nói qua cái tên này. Tồn tại thần bí nhất bên trong Vong Tình động thiên, quả thực so với trưởng lão thủ hộ cấm địa còn thần bí hơn ba phần, bất kể là lúc nào. Người này cả người đều được bao bọc bởi sương mù trắng xóa, cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng tu vi của người này lại mạnh mẽ đến đáng sợ.

Vụ nô không biết bắt đầu từ đâu, luôn đi theo phía sau Vong Tình Ma Đế, chỉ nghe mệnh lệnh của Vong Tình Ma Đế. Ai dám mạo phạm Vong Tình Ma Đế, cho dù chỉ một câu cũng sẽ bị Vụ Nô bất kể sinh tử đuổi giết. Nghe nói một gia tộc Tiên

đạo tương đối lớn, bởi vì trong lúc vô tình nói xấu một câu Vong Tình Ma Đế, bị Vụ Nô nghe thấy. Vụ Nô liền giết mấy người kia ngay tại chỗ, qua vài ngày lại diệt cả nhà.

Tuy rằng một cao thủ Nguyên Anh kỳ của gia tộc kia cũng không có, nhưng vẫn có vài nhân vật Kết Đan Hậu Kỳ của tông sư, cho dù như vậy cũng không một ai may mắn thoát khỏi mà chết hết. Từ nay về sau hung danh Vụ Nô được truyền khắp Tu Chân Giới, cái này lai lịch thần bí, cao thủ không biết nam nữ, chí ít cũng có tu vi Nguyên Anh Kỳ.

Lúc Vong Tình Ma Đế phân phó Vụ Nô, tốc độ của Triệu Vô Tà lại nhanh hơn một chút, chỉ cần ra khỏi tầng cấm chế kia là được. Ra khỏi cấm chế hẳn chỉ có biện pháp thoát thân khi thủ hạ của Vụ Nô, Hắc Hồng dần dần sắp tiếp xúc với tầng cấm chế kia, ngay lúc này một đám sương mù trắng xóa xuất hiện ở phía sau hắn.

Hắc khí trên Hắc Hồng lan tràn ra đâm phá cấm chế, một bàn tay lớn trắng xóa cũng đã đến, hung hăng bóp chặt Hắc Hồng. Bị bàn tay lớn bóp chặt, Triệu Vô Tà chỉ cảm thấy trong cơ thể mất đi liên hệ với Hắc Hồng, Ma nguyên toàn thân cũng không cảm ứng được. Triệu Vô Tà giống như một con rối bị Sương Nô xách ở trong tay.

“Đáng giận, thiếu chút nữa là chết chắc rồi, lần này chết chắc rồi...”

Khuôn mặt non nớt của Triệu Vô Tà tràn đầy sự hối hận, nhưng cả người bị giam cầm toàn bộ, ngay cả quyền nói chuyện Vụ Nô cũng bị hắn cướp đoạt.

“Rầm”

Triệu Vô Tà bị ném xuống đất, phát ra một tiếng vang nặng nề, Triệu Vô Tà ánh mắt u oán trừng mắt nhìn Vụ Nô. Thầm nghĩ người sẽ không nhẹ nhàng như vậy sao Triệu gia ta thân thể yếu ớt, bị người ném đi thiếu chút nữa là tan vỡ.

Nhìn thấy gương mặt thiếu niên Triệu Vô Tà, Vong Tình Ma Đế sửng sốt, nhưng lửa giận trong ánh mắt vẫn không giảm chút nào. Chỉ nhìn thoáng qua thôi đã lười nhìn Triệu Vô Tà, ánh mắt chuyển tới hồng trần cùng Tiểu Lục.

“Hồng Trần, người đã quên quy củ của vong tình động thiên ta sao.”

Thanh âm rất bình tĩnh, nghe không ra chút tức giận, nhưng trong lòng Triệu Vô Tà lại có chút lo lắng. Nghe ngữ khí Vong Tình bà nương này liền biết kế tiếp căn bản không có chuyện gì, quả nhiên.

“Hừ” “Phốc” “

Hừ lạnh một tiếng, hồng trần theo sau chính là một ngụm máu tươi, trên khuôn mặt kiều diễm có thêm một vết đỏ thẫm.

Triệu Vô Tà ngây dại, không phải nói vong tình nương sủng ái hồng trần sao. Vì sao vừa đến đã hạ độc thủ, lấy kiến thức của hần cũng có thể nhìn ra, lần này hoàn toàn là nhằm vào hồng trần. Cho dù không phải bị trọng thương, trong cơ thể khẳng định cũng bị ngũ tạng dồi vị, khí huyết bốc lên.

“Nói, chuyện gì đã xảy ra...”

Vong Tình Ma Đế nhìn chằm chằm Tiểu Lục không chút tình cảm, hiển nhiên là muốn nàng nói. Lúc này Tiểu Lục đã bị dọa đến ngây người, nhìn thấy ánh mắt Vong Tình Ma Đế, vội vã quỳ trên mặt đất.

“Động chủ, chuyện không liên quan tới tiểu thư, là lỗi của tỷ nữ. Lúc tỷ tử và tiểu thư trở về, gặp tiểu tử Vô Tà này đang hôn mê trong sơn môn Cửu Kiếm Tiên Môn. Cả nhà Cửu Kiếm Tiên Môn bị diệt, Tiểu Lục thấy thiếu niên này là người trong ma đạo, tuổi lại nhỏ, nhất thời mềm lòng rồi...”

“Trong vong tình động thiên, không cho phép nam nhân xuất hiện, cho dù là thiếu niên cũng vậy. Vụ nô, giết hần đi. Tiểu Lục người tự đi tuyệt tình uyên lĩnh phạt đi hồng trần, người cho ta Hàn băng động diện bách trăm năm. Lần sau có chuyện như vậy, ta liền phí ma công của người ném người vào tuyệt tình uyên.”

Sau khi nghe Tiểu Lục kể lại xong, Vong Tình Ma Đế chẳng những không đánh tan được một chút tức giận nào, ngược lại còn dễ dàng phán tử hình cho hai người.

Triệu Vô Tà ngây ngẩn cả người, Tiểu Lục thì mặt xám tro ngồi bệt xuống đất, trong ánh mắt không còn chút sức sống

nào. Triệu Vô Tà chỉ ngốc qua một giây đã phản ứng lại, lúc này hấn cũng không thể chờ chết được. Thế nhưng toàn thân bị một cỗ lực lượng cường đại giam cầm, không thể động đậy, ngay cả nói cũng không ra lời.

“Hừ “

Triệu Vô Tà sắc mặt hung ác, tâm niệm vừa động, trong đầu lập tức truyền đến cảm giác đau đớn như bị ngàn vạn kim đâm. Cảm giác đau đớn kịch liệt khiến Triệu Vô Tà lập tức lộ ra.

liền liền liền liền liền hai mươi hai tay khép lại, hai bên cùng đánh tiếp.

Mồ hôi đầm đìa suýt nữa đã bất tỉnh, thế nhưng hấn vẫn cắn răng chịu đựng.

“Rầm”

Trong cơ thể truyền đến một tiếng vang nhỏ, lập tức cả người hấn đều biến mất, chỉ là sắc mặt tái nhợt và khóe miệng chảy ra máu tươi cho thấy cái giá phải trả cho việc Triệu Vô Tà bài trừ cấm hoa cũng không nhỏ.

“Ồ “

Vong Tình Ma Đế bị tiếng vang kinh động, có chút kinh dị nhìn Triệu Vô Tà phóng người lên. Có điều động tác kế tiếp của Triệu Vô Tà khiến vị Ma Đế tung hoành thiên vân này nổi giận.

Triệu Vô Tà sau khi lao người lên, vậy mà bước chân đạp một cái, liền tụt vài cái. Lá cờ đen nhánh cuốn tới, lại bao vây ba người chạy trốn, Vong Tình Ma Đế và Vụ Nô đều bị hấn bài trừ giam cầm đến cạn cả giây. Chính một giây này, Triệu Vô Tà đã thành công, Hắc Hống lần nữa hóa thành một luồng sáng màu đen bỏ chạy bên ngoài.

Đồng thời, huyết quang trên người Triệu Vô Tà bắt đầu khởi động, một đạo huyết hồng quang mang xuất hiện bên trong hắc quang. Hắc Hống tốc độ nhất thời đề cao gấp mấy lần, thậm chí hóa thành tàn ảnh, giống như chỉ sau một khắc sẽ thuận di biến mất.

“Đại na di thiêu đốt độn pháp.”

Không biết nên nói Triệu Vô Tà lớn mật hay là vô tri, dám thi triển Nhiên Huyết Độn Pháp vừa rồi, nếu thật sự bị bỏ chạy thì mặt Vong Tình Ma Đế sẽ rơi vào nhà bà ngoại rồi. Thực ra lúc hấn bỏ chạy còn tiện thể cuốn theo hai người cuốn Vong Tình độn thiên của mình, trong đó còn có một đại đệ tử sủng ái nhất.

“Bành”

Lại là một tiếng trầm đục, nhưng lần này là từ trong Hắc Giao truyền đến, hắc quang tan hết, huyết mang trôi đi. Hắc Giao quay về trong cơ thể Triệu Vô Tà, thân hình ba người nhất thời hiện ra, trước ngực Triệu Vô Tà một mảnh huyết hồng. Còn Tiểu Lục lại kinh hoảng không hiểu sao, chỉ có mỗi Hồng Trần tiên tử với vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Triệu Vô Tà đang nằm trên mặt đất.

Ánh mắt Triệu Vô Tà đầy vẻ không thể tưởng tượng và phẫn nộ, vừa rồi đã muốn thành công nhưng Hồng Trần tiên tử đánh một chưởng vào đan điền Triệu Vô Tà, trực tiếp đánh tan ma nguyên do Triệu Vô Tà ngưng tụ, thi triển độn pháp đến thời khắc mấu chốt, kết quả là bị phản phệ.

Mạnh mẽ bài trừ giam cầm chi lực, bị kích phá đan điền, độn pháp cản trở. Triệu Vô Tà cười khổ, miệng còn lẩm bẩm: “Người tốt không nên làm.”

Hắn khó có thể làm người tốt một lần, muốn báo đáp ân cứu mạng của Hồng Trần tiên tử cùng Tiểu Lục, muốn mang các nàng cùng đi. Kết quả không nghĩ tới Hồng Trần tiên tử một chưởng đánh cho hắn trở về nguyên hình, lại bị trọng thương một lần nữa, tăng thêm lúc trước còn chưa hoàn hảo hoàn toàn bị thương. Trong cơ thể Triệu Vô Tà đã loạn thành một nồi cháo, những ma nguyên trong đan điền bị bạo loạn, giống như muốn phá vỡ hết thủy trong cơ thể.

“Trời ạ, lần này không nhọc ngài động thủ nữa. Chỉ chốc lát nữa Triệu gia ta sẽ cáo biệt thế giới này.”

Triệu Vô Tà xem như một cái que, liên tục bị thương hắn ta đã không áp chế nổi thương thế, chỉ sợ thân thể này chẳng mấy

chốc sẽ bị phế bỏ. Nhưng Triệu Vô Tà hẳn ta không phải thật sự chết, lúc này trong lòng hẳn ta đang cảm thấy may mắn vì mình không cho Phệ Nhật Trùng ra khỏi núi lửa, tuy rằng thân thể này không còn nhưng hẳn ta vẫn có thể lấy thân ngoại hóa thân tồn tại, có điều trước kia là người, qua không lâu sẽ biến yêu. Điều này làm cho Triệu Vô Tà rất bối rối.

Xung quanh bỗng dâng lên một luồng khí lạnh, lạnh thấu linh hồn, dù Triệu Vô Tà không quan tâm đến sống chết của cơ thể này, cũng không khỏi rùng mình. Nơi phát ra hàn khí chính là Vong Tình Ma Đế., Một đôi mắt xinh đẹp cực kỳ lại không cảm tình nhìn chằm chằm vào Triệu Vô Tà. Tựa như muốn phanh thây hẳn ra, thật đúng là đừng nói, trong cơ thể Triệu Vô Tà như dãi sông lấp biển. Sau khi tiếp xúc với ánh mắt của Vong Tình Ma Đế, trên người thật sự có một loại cảm giác bị thiên đao vạn quả.

“Người là đệ tử môn phái kia...”

Ai cũng không biết Vong Tình Ma Đế đang suy nghĩ cái gì, một khắc trước còn dùng ánh mắt lạnh như băng không có chút cảm tình nào nhìn chằm chằm Triệu Vô Tà, một khắc sau lại hỏi một vấn đề không đầu không đuôi.

“Không môn không phái...”

Triệu Vô Tà lúc này rất kiên cường, chẳng sợ khí thế của Ma Đế chút nào cả, cũng lạnh lùng đáp.

“Hong Trần vừa rồi đã làm tốt, nếu bây giờ ta giao hẳn cho người. Người định làm thế nào?”

Vong Tình Ma Đế bỗng nhiên quay đầu nói với Hồng Trần, khí thế một đời Ma Đế hiển lộ hết không thể nghi ngờ, tu luyện Vong Tình ma công. Hình như nàng thật sự quên tình, trong lời nói không có chút cảm tình nào, hết như âm thanh vang lên từ trong Cửu Thiên Ma Vực.

“Giết “

Triệu Vô Tà lại một lần nữa nghe được hai chữ này, tức giận trong lòng rốt cuộc không khống chế nổi nữa. Âm Dương quái khí nói.

“Tốt tốt, cái mạng này vốn là do tiểu thư cứu, vốn dĩ ta còn định kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp ngài đây. Nếu ngài muốn thu hồi cái mạng tiện này của ta, vậy càng tốt, đỡ tốn công cho ta. Nhưng kiếp sau ta sẽ còn tìm ngài, dù sao đây cũng là duyên phận không phải sao.”

Triệu Vô Tà ngoài miệng nói, ánh mắt hung hăng trừng mắt nhìn Hồng Trần tiên tử, nhân cơ hội này hung hăng ăn đậu hũ, quét tới quét lui trên người nàng, vẽ mặt dâm tà.

“Ném hẳn vào Tuyệt Tình Uyên, ta tha cho Tiểu Lục.”

Sau khi Vong Tình Ma Đế nói xong, thân ảnh uyển chuyển vô cùng kia cùng vụ nô sau lưng biến mất. Nhất thời tại chỗ chỉ còn lại có ba người, Tiểu Lục sợ ngây người, vẫn là vẻ mặt lạnh lùng hồng trần tiên tử cùng Triệu Vô Tà đang ngồi trên mặt đất.

“Chờ đã, sao phải ném ta vào Tuyệt Tình Uyên cái thứ vứt bỏ kia, đó rốt cuộc là địa phương quỷ quái gì, chết cũng phải để ta chết rõ ràng chứ.”

Triệu Vô Tà gào loạn trên mặt đất, đáng tiếc Vong Tình Ma Đế và Vụ Nô đều không đáp lại, chỉ có sâu trong ánh mắt Hồng Trần tiên tử lộ ra một chút không đành lòng. Nhưng chỉ một chút thôi đã biến mất ngay lập tức. Người trong ma đạo đều là hạng người vô tình tàn nhẫn, không phải sao?

“Tuyệt Tình Uyên, đi vào rồi sẽ không còn kiếp sau...”

Giống như sấm sét giữa trời quang, câu nói này đánh thẳng vào mười tám tầng địa ngục vốn còn sống của Triệu Vô Tà.

Chương thứ ba mươi tám, thiên địa kỳ trận, tịch tuyệt diệt tình.

“Có ý gì mà vào thì chẳng có kiếp sau...”

Triệu Vô Tà sau khi sửng sốt liền vội vàng hỏi, nguyên nhân lúc trước hắn có thể nhẹ nhõm như vậy là bởi vì hắn còn có một phệ nhật trùng làm hóa thân ngoại thân, cho dù bản tôn có chết cũng có thể sống sót. Nhưng tất cả cái này đều xây dựng trên cơ sở có thể tồn tại hồn phách của hắn, bởi vì trên người phệ nhật trùng chẳng qua chỉ là ký thác vào thần niệm của hắn mà thôi, nếu không có thân thể hóa thân này của chủ hồn thì cũng vô dụng.

“Đến nơi ngươi sẽ biết”

Nói xong Hồng Trần tiên tử cũng mặc kệ Tiểu Lục trên mặt đất, đề cập tới Triệu Vô Tà sau đó hóa thành một đạo thanh mang bay đi trong hàn băng động. Phương hướng hoàn toàn khác nhau, dọc đường đâu cũng có cấm chế, rất khó tưởng tượng lực lượng phòng vệ nơi này thậm chí còn nghiêm mật hơn so với Hoàn Lang điện.

Với tốc độ của Hồng Trần tiên tử rất nhanh đã đi tới phần cuối của hàn băng động, vực sâu đen kịt ngay trước mắt. Triệu Vô Tà vẫn mang vẻ mặt mê mụ, không biết ý tứ trong lời nói của Hồng Trần tiên tử nhưng ở trước vực sâu hắn đã nhìn thấy một người đặc biệt. Toàn thân Vụ Nô được bao phủ trong sương mù, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được vị cao thủ thần bí khó lường này.

“Vụ nô tiên bối, giao hắn cho người.”

Lúc này Triệu Vô Tà đã hiểu, chẳng trách Vong Tình Ma Đế vừa rồi rất yên tâm giao hắn cho Hồng Trần mà không sợ nàng lén thả hắn đi, hóa ra người trông coi Tuyệt Tình Uyên này là Vụ Nô.

Sương mù trắng xóa quay cuồng một chút, Hồng Trần tiên tử đem Triệu Vô Tà ném xuống vực sâu rồi xoay người rời đi. Triệu Vô Tà bỗng như nhớ ra cái gì đó, vội vàng mở miệng

nói: “Tiểu thư, hiện tại ân tình cứu mạng của người ta ta còn có thể thanh tẩy, nếu như lần sau ta còn có thể còn sống gặp được người. Ta nhất định sẽ cướp người về làm vợ, ha ha ha.”

Tiếng cười không kiêng nể gì của Triệu Vô Tà khiến cho bóng dáng của Hồng Trần tiên tử dừng lại một chút, sau đó lại kiên định rời đi. Trong khoảnh khắc nàng xoay người rời đi, Triệu Vô Tà âm thầm thề. Triệu Vô Tà hẳn chưa bao giờ thiếu nợ ân tình của ai, hôm nay Hồng Trần tiên tử đã dùng ân tình cứu Triệu Vô Tà mệnh của nàng, lần sau Triệu Vô Tà nhìn thấy nàng, nhất định sẽ đoạt nàng trở về làm vợ.

Mặc dù là thân thể thiếu niên nhưng bên trong lại cất giấu một trái tim nam nhân. Lời thề của nam nhân nhất định sẽ thực hiện được, Hồng Trần tiên tử đã định trước sẽ là nữ nhân của Triệu Vô Tà ta.

Có lẽ cảm nhận được tiếng gào thét trong lòng của Triệu Vô Tà, vụ nô trắng xóa kia bay tới, vừa tóm được chân Triệu Vô Tà đã ném hắn ta xuống.

“Đợi một chút, Vụ Nô tiền bối, tốt xấu gì người cũng phải nói cho Tuyệt Tình Uyên biết đây là vật gì rồi lại vứt ta xuống đó chứ. Để ta chết cũng phải chết cho rõ ràng.”

Triệu Vô Tà lòng nóng như lửa đốt tru lên, đáng tiếc vụ nô bất vi sở động, cổ tay hất lên. Triệu Vô Tà chợt cảm thấy trời đất quay cuồng, thân thể bị vực sâu đen kịt nuốt chửng.

“Tuyệt Tình Uyên, vĩnh viễn trầm luân, nếu như người thật sự có thể đi ra, có lẽ...”

Trong sương mù trắng xóa bỗng nhiên truyền đến một giọng nam cực kỳ dịu dàng, nếu mịt mù Tiêu Âm, nghe giọng nói này chỉ biết là một tuyệt thế mỹ nam tử. Không nghĩ tới trong sương mù trắng xóa kia lại cất giấu một nam tử như vậy, Vụ Nô theo Vong Tình Ma Đế mấy trăm năm lại là một nam tử.

Hắn còn chưa nói hết lời, bởi vì Triệu Vô Tà căn bản không nghe thấy gì, bởi vì hiện tại hắn cảm thấy thân thể của mình đã không còn thuộc về mình nữa.

“Xảy ra chuyện gì quỷ quái vậy?”

Triệu Vô Tà sững sờ nhìn thân thể trước mặt mình, lại nhìn nhìn thân thể trong suốt của mình, có một loại cảm giác muốn khóc không ra nước mắt trào lên. Rốt cuộc hẳn cũng hiểu câu nói kia của Hồng Trần tiên tử có nghĩa là gì, Tuyệt Tình Uyên chết tiết này vậy mà không được sự đồng ý của bản nhân đã cưỡng ép đem hồn phách và thân thể chia lìa.

Trong thoáng chốc, Triệu Vô Tà bỗng thấy bốn phía giao nhau bằng sáng ngời, mê huyền bất định. Từng đốm sáng lóm đốm xuất hiện rồi lại biến mất, thay thế cho bóng tối vô tận. Sau đó, thứ ánh sáng này đến con mắt cũng không mở ra được. Giống như được đặt trước mặt mặt trời, chỉ còn lại ánh sáng rực rỡ mà thôi.

Ba cảnh tượng còn chưa được luân hoàn tất, hai mắt Triệu Vô Tà trở nên vô thần, giống như rơi vào một thứ gì đó. Không, là mất đi cái gì. Mất đi thất tình lục dục, mất đi bất cứ cảm giác gì, thân thể không hề có cảm giác. Linh hồn đã biến thành rồi gỗ không còn hơi thở sinh mệnh, vĩnh viễn bị cướp cảm giác.

Đây chính là Tuyệt Tình Uyên, nếu như vực sâu này không có một vật nào thì chẳng qua cũng chỉ là một vực sâu bình thường mà thôi. Thế nhưng cái vực sâu này, người nào cũng không dám tiến vào cấm địa tuyệt đối.

Trên Thiên Vân Đại Lục, ngoại trừ thập đại môn phái Tiên đạo, Lục Đại Ma Đế Động Thiên, Yêu Thần Thất Điện ra, còn có rất nhiều địa phương khác nguy hiểm. Những địa phương này thường thường trong thiên địa thần kỳ, bên trong có nguy hiểm không thể chống cự, có nhiều chỗ cho dù cao thủ Nguyên Anh Kỳ tiến vào cũng chỉ có chết mà thôi.

Tuyệt Tình Uyên là nơi như vậy, trong vực sâu có một tòa đại trận, chính là đại trận thiên địa trải qua không biết bao nhiêu vạn năm hình thành. Thiên Địa Tịch Diệt đại trận, chỉ cần đi vào vực sâu, sẽ lâm vào trận pháp này. Bị cưỡng ép tước đoạt thất tình lục dục, linh nhục chia lìa, cuối cùng thân thể sẽ hóa thành tro bụi. Mà linh hồn, thì vĩnh viễn trầm luân.

Tuyệt Tình Uyên là tên Vong Tình Ma Đế đặt cho thâm uyên này, từ sau mấy trăm năm thụ tình sau khi tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ, đón ngộ ra Vong Tình ma công, thành lập

Vong Tình động thiên trong phạm vi vạn dặm tại Tuyệt Tình Uyên thành lập Vong Tình động thiên, trở thành Vong Tình Ma Đế trên Thiên Vân đại lục.

Minh diệt luân chuyển, sinh tử luân hồi. Tòa Tịch Diệt đại trận này căn bản không phải do sức người có thể phá được, cũng không tồn tại cái gọi là mất trận, mạnh mẽ cướp đoạt thất tình lục dục cùng cảm giác. Tự nhiên cũng sẽ cướp đoạt sức mạnh tự hồi của người, trừ phi người có hai hồn phách, nếu không thì không thể nào phá vỡ được.

Từ từ đã, hai cái hồn phách. Có lẽ tìm khắp toàn bộ Thiên Vân Đại Lục cũng không tìm ra hai cái hồn phách. Nhưng hết lần này tới lần khác, hồn phách đến từ Địa Cầu và hồn phách nguyên bản của thiếu niên kia.

Đột nhiên, đúng lúc này, thân thể Triệu Vô Tà vốn chỉ đang lẳng lặng trôi nổi bỗng nhiên mở mắt. Tia sáng trắng nhàn nhạt sáng lên, Triệu Vô Tà mở miệng nói một câu.

“Không ngờ lại có địa phương quý quái như thế này.”

Triệu Vô Tà nhìn linh hồn không trọn vẹn, hào quang âm đạm, trong mắt đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, hắn vốn cho rằng linh hồn của mình đã căn nuốt sạch sẽ linh hồn thiếu niên Triệu Vô Tà. Không nghĩ tới hắn còn có tàn hồn giấu ở sâu trong linh hồn mình, cũng may là như vậy mới khiến Triệu Vô Tà tránh thoát được một kiếp.

Tòa Tịch Diệt Tình đại trận này chính là thiên địa hình thành, không có người chủ trì, tự hấp thu thiên địa linh khí vận chuyển. Như vậy mang ý nghĩa uy lực giảm xuống một cấp độ, tuy vẫn là trận pháp vô giải, nhưng đối với Triệu Vô Tà lại có thêm một đường sinh cơ.

Đại trận ở trong hai cái hồn phách lựa chọn hồn phách thiếu niên Triệu Vô Tà để cướp đoạt thất tình lục dục cùng năng lực cảm giác, bởi vì thiếu niên Triệu Vô Tà một lòng muốn báo thù cho phụ thân, chấp niệm trong lòng rất sâu. Cho nên đại trận mới có thể lựa chọn hắn, mà Triệu Vô Tà tâm tư độc ác “thuần khiết” hiện tại lại tránh thoát một kiếp.

Cố gắng một chút, Triệu Vô Tà phát hiện chính mình cũng không thể khống chế thân thể của mình, mặc dù không bị đại trận khống chế, nhưng hồn phách vẫn bị giam ở trong thân thể này không ra được.

“Làm sao bây giờ...”

Triệu Vô Tà mở đôi mắt mê mang, trừng mắt nhìn quang cảnh diệt luân hồi. Không có tâm tình than thở sự thần kỳ của thiên địa, đau khổ suy nghĩ kế thoát thân. Nửa ngày qua đi, không có biện pháp. Lại qua đi nửa ngày, vẫn không có biện pháp.

Không biết qua bao lâu, chờ cho ánh mắt của Triệu Vô Tà nhìn chằm chằm vào mình, rốt cục trong đầu cũng lóe lên linh quang. Triệu Vô Tà tâm thần tập trung cao độ nhiên bắt được đạo linh quang này, chỉ là biện pháp này thoáng chốc đã buông lỏng rồi. Nếu dựa theo biện pháp này thì có thể thoát khốn, nhưng lại gặp nguy hiểm vạn kiếp bất phục.

Triệu Vô Tà tiếp tục trầm tư suy nghĩ, nhưng cảm giác ở đây không có thời gian trôi qua, Triệu Vô Tà cũng không biết mình suy nghĩ được bao lâu. Nhưng hắn quay đầu lại cảm ứng một chút, nhất thời bị dọa không nhẹ, thân thể này bắt đầu nhanh chóng suy nhược. Lực lượng trong đó nhanh chóng biến mất, vốn là cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ, không biết từ lúc nào đã biến thành Trúc Cơ trung kỳ.

Mặc dù chỉ là một cảnh giới, nhưng lực lượng lại khác biệt lớn, nhất là khi Triệu Vô Tà phát hiện lực lượng đang không ngừng giảm bớt, hắn ta lập tức hoảng hốt.

“Xem ra chỉ có thể như vậy.”

Triệu Vô Tà tìm được đạo linh quang trong trí nhớ lúc trước, bất đắc dĩ kia là phệ Cổ.

Trong cổ kinh, thiên địa người là tam trùng, đều có thể là cổ trùng. Tam cổ này có thể nói là cổ trùng có uy năng cường đại nhất trong cổ kinh, một khi dưỡng thành, chính là thiên địa cũng không làm gì được người. Cho nên mới có chuyện Thiên khiến kia, là vì thiên địa đều đổ kỵ, muốn ngăn chặn hậu hoạn. Lần trước Triệu Vô Tà không để ý tới Thiên khiến đã sử dụng

Nhân Trùng cổ, lần này Triệu Vô Tà vì mạng sống mà không lo được nhiều như vậy, hẳn muốn phế cổ.

Đây là chuyện càng thêm đáng sợ hơn việc nuôi dưỡng loại cỏ trùng thiên khiến kia. Cỏ vốn chính là đoạt tạo hóa thiên địa mà thành. Không có bất cứ loại nào là lương thiện, mỗi một loại cỏ trùng đều là đại đạo trong thiên địa, cướp đoạt tinh hoa của trời đất. Cường đạo còn cùng hung cực ác, hưởng hờ đạo tặc ngày đó, nếu người phế nó chẳng khác nào khiến nó phun ra tinh hoa thiên địa cướp đoạt. Trời đất có lúc có lúc tức giận, hưởng hờ đại đạo.

Trong Nhân Cổ Kiếm có một cỏ trùng nhân trùng, xem như đã dưỡng thành. Uy lực to lớn Triệu Vô Tà đến bây giờ còn chưa biết, bởi vì hắn không dám dễ dàng gọi cỏ trùng người ra, cỏ trùng Triệu Vô Tà cường đại như vậy hiện tại tu vi có lẽ không không chế được. Một khi nó mất khống chế, đầu tiên chính là cản trở chủ nhân, cắn nuốt hết thủy bao gồm linh hồn.

Hiện tại Triệu Vô Tà không thể không gọi nó ra, chỉ có Nhân trùng cỏ trùng mới dám cưỡng ép cướp đoạt lực lượng đại trận do thiên địa hình thành, cũng chỉ có nó mới có thể chịu được cản trở để chạy thoát khỏi đại trận. Nhưng những thứ này đều phải xây dựng trên một điều kiện tiên quyết, đó chính là phế cổ thành công.

Triệu Vô Tà muốn phế bỏ căn cơ của Nhân trùng, để nó thôn phệ không biết bao nhiêu thì phun ra bấy nhiêu, nhất định là vì chỉ có một Nhân Trùng cổ. Cho nên kỳ thật Nhân cổ này cũng không coi là dưỡng thành, nếu trên cả chuỗi Nhân Trùng cổ kiếm đều là Nhân trùng cỏ trùng do trứng nở, vậy thì Triệu Vô Tà có thể vùng kiếm mạnh mẽ khám phá không gian rồi bỏ đi.

Nhưng mà hôm nay, trên Nhân Trùng Cổ Kiếm chỉ có một nhân cổ, muốn đối kháng Thiên Địa Đại Trận. Nhất định phải phế bỏ căn cơ Nhân Cổ, để nó hòa hợp với nó.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát, xem lần tấn công thứ hai mươi bảy.

Đại trận bấm niệm, thừa dịp Triệu Vô Tà nhân cơ hội này thoát ra ngoài.

Chương thứ ba mươi chín phế cổ, chạy thoát trên trời.

Người có căn cơ, là hồn, mất đi căn cơ nhân cho dù vạn kiếp bất phục. Trùng cũng vậy, nghịch thiên như nhân trùng cổ, cũng có căn cơ. Mất đi căn cơ, nhân trùng dù cường đại cũng giống như vạn kiếp bất phục.

Triệu Vô Tà nhìn những con côn trùng huyết hồng bơi tới bay lui trước mắt mình, trong ánh mắt hiện lên một tia không đành lòng cùng không muốn. Con côn trùng trước mắt này không phải hàng thông thường như Huyết Sát Tầm mà là bảo vật tuyệt thế chân chính a. Nhân trùng cổ mạo hiểm bị Thiên Khiển mới nuôi dưỡng thành, Triệu Vô Tà cũng chỉ có một con này mà thôi, trên Nhân Cổ Kiếm chừng trăm con Nhân Cổ Trùng.

Nhưng đây chẳng qua là cổ phù mà thôi, hư ảnh mà thôi, không phải là Nhân Trùng cổ thực sự. Hoặc là Nhân Trùng cổ còn chưa nở, nhưng mà Nhân Trùng cổ này, tuy bây giờ Triệu Vô Tà không dám dùng nó để đối địch, nhưng tu vi của Triệu Vô Tà lại rất cường đại. Thời điểm có thể khống chế Nhân Trùng cổ, chính là cùng tu chân giả của toàn bộ Thiên Vân Đại Lục cũng dám làm đối với hắn.

Nhưng hiện tại, vì tính mạng của mình, nhất định phải phế bỏ căn cơ Nhân Cổ. Triệu Vô Tà không muốn, phế đi Nhân Cổ này có nghĩa là Nhân Trùng Cổ Kiếm sẽ không thể đại thành. Cho dù sau này có thể nuôi dưỡng chín mươi chín con Nhân Cổ Cổ, uy lực Nhân Cổ Kiếm cũng giảm đi.

“Ai mà thôi, không bị Thiên Phật thì kiếm được, người không thể tham lam như vậy a...”

Triệu Vô Tà vẻ mặt than thở, nhưng trong lòng đã nói mấy chuyện này, không thể khống chế thân thể tự nhiên cũng không được nói chuyện.

“Tiểu trùng trùng a, xin lỗi, một tên cứu chủ nhân chết người, ta nghĩ ngươi thực nguyện ý.”

Vô cùng vô sỉ, Triệu Vô Tà không nói lời nào đã cho rằng con người là thừa nhận, hẳn cũng không nghĩ, một con cở trùng làm sao có thể nói được. Lúc này Triệu Vô Tà đột nhiên nhớ tới trước ngực mình còn có một linh hồn khác., Tam Nương, bên trong tử ngọc còn cất giấu Tam Nương. Bất quá nghĩ lại, Tam Nương hẳn là vô sự, dù sao Tam Nương chỉ là một hồn phách không có thân thể, không phù hợp với yêu cầu của đại trận Tịch Diệt, vậy Tử Ngọc hẳn có thể ngăn cách ảnh hưởng của đại trận.

Lại nhìn thoáng qua tàn hồn của thiếu niên Triệu Vô Tà trên không trung, bị tước đoạt cảm giác cùng cảm tình, hẳn xem như đã chết triệt để. Chỉ là những ký ức đó để lại cho Triệu Vô Tà bây giờ mà thôi, xem như là một loại trọng sinh khác.

“Lại cứu ta một lần nữa, tuy nhiên lần này ta không có cách nào trả ân tình của ngươi, chỉ có thể để tên của ngươi vang vọng toàn bộ Thiên Vân đại lục. Bất luận là Ma Yêu Tiên Phàm, ai nghe cũng đều sợ, đại trượng phu chắc là như thế.”

Triệu Vô Tà bỗng âm thầm hạ quyết định khiến hẳn ta nhiệt huyết sôi trào, khiến ba chữ Triệu Vô Tà vang vọng toàn bộ Thiên Vân đại lục. Sau khi hạ quyết định, Triệu Vô Tà bỗng nhiên cảm thấy trong lòng mình sáng sủa hơn rất nhiều, gạt đi tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc trong lòng sáng ngời.

Tuyệt Tình Uyên bên trong là có cảm giác thời gian trôi qua, Triệu Vô Tà cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ biết là tu vi trong cơ thể đang giảm về hướng Trúc Cơ sơ kỳ, không hề do dự, lập tức động thủ.

“Phế”

Một chữ rất đơn giản, trong mắt Triệu Vô Tà bỗng nhiên bộc phát ra quang mang mãnh liệt chưa từng có, con huyết hồng tiểu trùng kia bị quang mang kia hút vào. Triệu Vô Tà tụ tập linh hồn lực, hung hăng hướng vào trong cơ thể nhân trùng ủa đi.

Bỗng nhiên, thân thể huyết hồng cở trùng sáng lên từng đợt quang mang chói mắt, mang theo nồng đậm huyết khí. Mang

theo một loại khí tức thôn phệ hết thấy, mang theo một loại khí tức hủy diệt hết thấy.

Mặc dù Nhân Trùng cổ không có linh trí, nhưng chuyện Triệu Vô Tà phải làm là hủy diệt căn cơ của nó, chuyện này liên quan đến việc có tồn tại thế giới này hay không. Nhân trùng cổ không có linh trí cũng muốn phản kháng, thân thể nho nhỏ vận vẹo kịch liệt, giãy dụa dưới linh hồn lực của Triệu Vô Tà.

“Hãy”

Sâu trong linh hồn truyền đến đau nhức kịch liệt, lực lượng Nhân trùng cổ vừa mới áp trúng không lâu tuy không mạnh, nhưng vì bảo vệ căn cơ bộc phát lực lượng thật sự cường đại. Triệu Vô Tà bởi vì là quan hệ với cổ chủ, nhân trùng không dám thương tổn hấn, thế nhưng giãy dụa lực lượng phản chấn cũng đủ cho Triệu Vô Tà uống một hớp.

“Nhân trùng phệ thiên...”

Rõng to một tiếng, linh hồn lực còn thừa của Triệu Vô Tà toàn bộ dừng mãnh tiến vào trong cơ thể Nhân Cổ. Nhân Trùng cổ thật ra là do Nhân Cổ Phù biến thành, bên trong không có gì cả, chỉ có từng mảnh từng mảnh huyết sắc hư vô, huyền ảo không giải thích được. Thời điểm linh hồn lực của Triệu Vô Tà tràn vào, những khí tức huyền ảo kia một chút ngăn cản cũng không có, bởi vì Triệu Vô Tà là cổ chủ.

“Rầm”

Dây cung đứt đoạn, trong cơ thể Nhân Trùng cổ truyền đến một tiếng vang trầm, nghe được tiếng vang này. Trong ánh mắt Triệu Vô Tà lập loè mang ý vị khó nói, giống như hưng phấn, giống như không muốn. Bất quá vẫn không có lực lượng linh hồn bị gián đoạn vận chuyển ra, cả Nhân Trùng cổ biến thành một đoàn quang mang huyết hồng.

“Tê”

Đầu nhân trùng cổ đột nhiên hướng xuống phía dưới, mở ra thứ tựa như cái miệng, hung hăng cắn vào phía trên không gian hư vô. Cổ lực lượng hư vô huyền ảo mang theo một loại khí tức tịch diệt bị trùng cổ hấp thu vào trong cơ thể, sau đó lại tiêu tán ra. Đáng tiếc những lực lượng này đã đi qua thể nội

nhân trùng cổ. Không còn thuộc về lực lượng của tòa đại trận này, năng lượng bạo loạn, lập tức cả tòa đại trận lắc lư lên.

Triệu Vô Tà thu hồi linh hồn lực còn lại, không cần nữa, căn cơ Nhân Trùng Cổ đã bị hủy. Hiện tại Nhân Cổ nổi điên, căn cơ đã đứt, một chút lực lượng nguyên bản trong cơ thể lập tức xói mòn. “Nhân trùng cổ đói khát phát cuồng” lập tức mở ra cái miệng rộng bắt đầu hút lực lượng đại trận phát ra, nhân trùng cổ có uy năng cường đại, không cần tìm đến nguồn gốc cái gọi là kia.

Chỉ cần thân ở trong trận, là có thể hấp thụ lực lượng của tòa thiên đại trận này. Chỉ là trận pháp này là thiên địa tự nhiên hình thành, có thể cướp đoạt cảm giác cùng cảm xúc người ta, cũng là ảo diệu vô cùng.

Triệu Vô Tà đang chờ, chờ lúc đại trận và nhân cổ bắt đầu so đấu, có thể bắt lấy cơ hội chạy thoát. Nhìn nhân cổ trùng hút lực lượng đại trận cuộn cuộn không ngừng vào trong cơ thể, lại liên tục không ngừng phóng thích ra, vừa hút, lực lượng vừa phóng xuất ra lại cuộn lên một cơn bão năng lượng trong đại trận.

Hư vô, nhưng mà mang theo một loại khí tức huyền ảo, tịch diệt vô thanh. Nhân cổ trùng từ đại trận hút vào chính là như vậy, sau khi được phóng thích ra, loại lực lượng kỳ dị này mang theo một tia khí tức cắn nuốt hủy diệt. Chính là khí tức tiên thiên của nhân trùng cổ, có thể ô nhiễm thiên địa tự nhiên hình thành lực lượng kỳ lạ, nhân cổ cổ quả nhiên là một trong ba loại cổ trùng uy năng cường đại nhất trong cổ kinh.

Bỗng nhiên, đại trận lắc lư càng thêm kịch liệt, không gian chỗ Triệu Vô Tà vỡ ra một lỗ hổng lớn. Cảnh tượng khác lộ ra, Triệu Vô Tà rõ ràng nhìn thấy, trong những lỗ hổng lớn kia xuất hiện rất nhiều thi thể cùng hồn phách trắng xoá. Có vài cái đều có, có cái chỉ có hồn phách không có thân thể, có lẽ là thân thể kia đều hóa thành tro bụi.

Quang mang huyết hồng trên thân cổ nhân càng tăng thêm, nó điên cuồng hút vào rốt cuộc cũng lay động lực lượng đại trận. Thế nhưng trong ánh mắt Triệu Vô Tà vẫn mang theo lo lắng,

bởi vì hấn cảm giác lực lượng giam cầm linh hồn mình cũng không giảm bớt, hấn vẫn không thể chạy đi.

“Khách Khách Khách Khách “

Thanh âm quái dị, giống như có cái gì đó bị nghiền nát. Triệu Vô Tà chỉ có một đôi mắt có thể nhìn, trong ánh mắt hấn, không gian lộ ra kia đều bị nghiền nát. Linh hồn và thân thể bên trong cũng theo đó mà biến thành mảnh vỡ.

Bởi vì năng lượng cân bằng đại trận bị phá vỡ, cho nên những không gian kia mới có thể vỡ nát, những người đáng thương bên trong đó ở trong thiên địa hoàn toàn biến mất.

“Không trách được ta, cho dù không như vậy thì các người cũng có chết cũng không khác gì nhau. Như vậy có lẽ là chỗ dựa tốt nhất của các người.”

Triệu Vô Tà trầm nghĩ, bên người Nhân Trùng cổ đã dấy lên một cơn phong bạo lực lượng rất mãnh liệt, chỉ là cơn bão này rất kỳ quái. Nó không ảnh hưởng chút nào tới thân thể Triệu Vô Tà, ngược lại đẩy thân thể hấn ta về phía rìa không gian. Mà cơn bão kia cũng giống như miệng Nhân Trùng cổ, bắt đầu điên cuồng phá hoại vận chuyển của toàn bộ đại trận.

Mang theo một tia lo lắng, Triệu Vô Tà chăm chú nhìn Nhân Trùng Cổ, tuy khí tức trên người nó càng tăng lên. Thế nhưng dù sao cũng bị hủy căn cơ, căn bản không cách nào luyện hóa những năng lượng hút vào kia, cho nên tuy khí thể rất thịnh vượng. Nhưng mà chắc chắn sẽ có lúc cực thịnh mà suy yếu, nếu như trước khi đại trận trước đó không vỡ ra một lỗ hổng, Triệu Vô Tà đừng hòng vĩnh viễn đi ra ngoài.

“Không, ta đã nói nhất định phải làm được. Ta muốn Triệu Vô Tà nhấn mạnh ba chữ triệt tiêu thiên vận, ta muốn tung hoành thiên địa không ai dám chọc vào. Ma đạo thì đã sao, chuyện muốn làm của Triệu Vô Tà ta, không ai ngăn được.”

Triệu Vô Tà bỗng tỉnh táo lại, ánh mắt nôn nóng biến mất, thay vào đó là vô tận tự tin. Ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Nhân trùng cổ, thân thể vận vẹo mang theo khí tức vô cùng huyền ảo, thôn phệ, hủy diệt.

Lúc này, nhân trùng cổ cũng dần dần sinh ra biến hóa, ngũ quan vốn rất rõ ràng. Là khuôn mặt kiếm vô phụng, người đầu tiên làm cho Triệu Vô Tà bị trọng thương thiếu chút nữa chết, nhưng bây giờ ngũ quan đã mơ hồ. Dần dần từng chút, cho đến khi biến mất cũng không thấy nữa.

“Đã đến thời điểm thịnh cực suy rồi sao.”

Ánh mắt không buồn không vui, một điểm lo lắng vận mệnh của mình. Ngũ quan kiếm vô tôn dần dần mơ hồ, có nghĩa cuối cùng sức mạnh của Nhân trùng cổ sắp hao hết, may mắn căn cơ của nó bị phá hủy nên còn có thể kiên trì một chút. Nếu không hủy căn cơ, chiếu theo tình huống này sẽ khiến nhân trùng cổ trùng thú hóa thành trạng thái chưa nở.

Hiện tại mới là cổ cường đại nhất của Nhân Trùng cổ, lực lượng hút tự kiếm vô phụng biến mất, Nhân Trùng cổ trở lại thời nguyên thủy nhất. Vẫn là Nhân Trùng cổ phù kia, lúc này lực lượng mới cường đại nhất, bởi vì căn cơ của nó bị hủy.

“Oanh “

Phảng phất như trời long đất lở, đại trận rung mãnh liệt bỗng nhúc nhích, một điểm tinh quang màu đỏ từ trong miệng con côn trùng phun ra. Khi thấy hết thấy đều tan rã, khí tức, đại trận, hư không đều biến thành hư vô. Thật ra không phải, đều bị chút huyết quang này cắn nuốt, nhưng nhân trùng cổ lực lượng cường đại như vậy lại không luyện hóa được.

“Đi “

Triệu Vô Tà chợt cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, lực lượng giam cầm cực kỳ cường đại trên người biến mất không còn tăm tích, một lần nữa đoạt lại quyền khống chế thân thể. Không dám chậm trễ một chút, lực lượng khởi nguồn của đại trận này quá cường đại, Nhân Trùng cổ lúc này bộc phát lực lượng mạnh nhất mới có thể mở ra một lỗ hồng. Nếu lúc này không đi, chờ cho lực lượng Nhân Cổ biến mất thì có muốn cũng không đi được.

Thân hình hóa thành một đạo lưu quang biến mất ở dần dần bị tinh quang màu máu phá vỡ trong động, sau khi hấn rời khỏi, trong đại trận đột nhiên bộc phát ra một cỗ lực lượng cường

đại hơn trước nay. Khí tức tịch diệt trước nay chưa từng có, trực tiếp che mất khí tức điên cuồng của nhân trùng, nổ mạnh hết đà. Nhân cỏ không phản kháng bao lâu liền bị tiêu diệt, hồn phách thiếu niên Triệu Vô Tà, thân thể người cổ tàn phá. Ngay cả không gian kia, cũng bị nghiền nát.

Chương bốn mươi Phệ Nhật Trùng, Âm Phong cốc...

Trong nháy mắt thân thể Nhân Trùng cổ nổ tung ra, một đoàn huyết quang lớn đánh cho không gian mở ra một cái động lớn. Sau khi thân thể Triệu Vô Tà hóa thành lưu quang biến mất, vốn nên yên lặng trở về. Thế nhưng sau khi gã rời đi, không gian trong đại trận có rất nhiều không gian giam cầm linh hồn bởi vì Nhân Cổ bộc phát lực lượng cuối cùng mà bị phá vỡ.

Dưới vực sâu tuyệt tình đen kịt, huyết mang, bạch mang luân chuyển cùng một chỗ, âm âm nổ vang. Một làn sương mù trắng xóa chẳng biết từ lúc nào xuất hiện ở trên không tuyệt tình, nhìn chăm chú đại trận biến hóa đáng sợ phía dưới. Bởi vì tâm tình người trong sương mù dao động, đoàn sương mù kia cũng quay cuồng không ngớt, thanh âm ôn nhu tới cực điểm của nam nhân kia từ trong sương mù truyền ra, bất quá lần này mang theo một chút kinh ngạc.

“Chẳng lẽ...”

Vụ nô đang suy nghĩ gì mà Triệu Vô Tà lại không biết, hắc hiện tại chỉ biết là thân bất do kỷ thôi. Hắc vẫn coi thường sức mạnh của Nhân Trùng cổ, bởi vì nó là cổ chủ, cổ chủ hội được căn cơ của Nhân Trùng cổ. Tự nhiên phải thừa nhận lực lượng cản trở của Nhân cổ, tuy đại bộ phận là Tịch Diệt đại trận đã bị nàng ta nhận lấy nhưng đáng tiếc vẫn còn một chút sơ sót trên người Triệu Vô Tà. Vì vậy Triệu Vô Tà toàn thân đầy vết máu lại lần nữa bị trọng thương.

“Bành”

Ra khỏi Vong Tình Động Thiên, huyết quang bùng lên, một luồng lưu quang lấy tốc độ khủng khiếp biến mất ở phía chân trời. Tốc độ đó thật sự quá nhanh, cho dù là cao thủ Nguyên Anh Kỳ cũng không theo kịp. Hai mắt Triệu Vô Tà tối sầm, thân thể ngã trên mặt đất.

Hắc chỉ liếc mắt nhìn cảnh sắc xung quanh mà thôi. Đây là một sơn cốc hoang vu, đâu đâu cũng có hòn đá màu đen. Chỉ

liếc mắt nhìn mà thôi. Sau khi nhìn xong, Triệu Vô Tà rất vinh quang lại hôn mê bất tỉnh.

“Mẹ nó chứ “

Đây là những lời mà trước khi Triệu Vô Tà đã ngất đi, linh hồn lực của hắn đã tiêu hao quá nhiều, ma nguyên trong cơ thể cũng đã tiêu hao hết. Nói là dầu hết đèn tắt quá nhiều, nhưng một chút dư lực cũng không còn, ngoại trừ ngất xỉu thật đúng là không có kết cục khác.

Sơn cốc chỗ hắn, khắp nơi đều là một mảnh đen kịt, cũng không biết là màn đêm bao phủ hay là vốn đã như vậy. Lúc này cách lúc Triệu Vô Tà bị ném vào Tịch Tuyệt Tinh đại trận đã hơn nửa tháng, nơi này cách Vong Tinh Động Thiên cũng hơn vạn dặm, không nghĩ tới Nhân Trùng cổ bặc phát lực lượng cuối cùng, trực tiếp đưa Triệu Vô Tà ra ngoài vạn dặm.

Cùng lúc đó, tại một ngọn núi lửa cách đó mấy ngàn dặm, xâm nhập phía dưới nham thạch nóng chảy, trong một huyết động bí ẩn, có một con mắt nham thạch nóng chảy. Bên trong thỉnh thoảng phun trào lửa đỏ có màu đen, nhiệt độ cao lạ thường, không khí nơi đó bị đốt đến vặn vẹo. Trên mặt đất huyết động có một bộ khung xương trắng hếu, nhìn đáng vẻ tựa hồ là một vật bò đi sau khi chết lưu lại.

“Bành”

Bỗng nhiên, trong huyết động yên tĩnh phát ra một tiếng nổ lớn, con suối kia đột nhiên phun trào. Vô số nham thạch nóng chảy từ trong suối tràn ra, lần này gây họa lớn, toàn bộ huyết động kịch liệt rung động. Những thạch bích kia không ngăn được nham thạch nóng chảy, nham thạch nóng chảy nơi khác cũng bạo động, trong lòng đất liên thông.

“Ầm ầm” “Ầm ầm ầm”

Núi lửa bùng nổ, nham thạch nóng chảy đỏ tươi từ miệng núi lửa phun trào ra, khói đặc tối đen như mực xông thẳng lên trời. Mùi lưu huỳnh nồng đậm lan tràn khắp nơi, những nham thạch nóng chảy từ miệng núi lửa tuôn ra từ đỉnh núi cuộn cuộn chảy xuống, ven đường thỉnh thoảng bốc lên một ngọn lửa. Đó là

nham thạch nóng chảy gặp phải thứ gì có thể thiêu đốt được, lập tức liền cháy sạch sẽ.

Cũng may nơi này vốn không có người cư trú, cây cối cũng ít đến đáng thương, tuy rằng núi lửa phun trào uy thế rất đáng sợ. Nhưng không ai nhìn thấy, chỉ là sau khi nham thạch nóng chảy phun trào lần thứ nhất xong xuôi, một đạo lưu quang từ trong miệng núi lửa chạy ra, chạy về phía xa, tốc độ vô cùng nhanh, ở bầu trời lửa đỏ lưu lại một cái bóng mơ hồ.

Người tiếp tục bộc phát núi lửa.

Luồng sáng kia lướt qua bầu trời các nơi bởi vì vào buổi tối nên có vẻ hết sức đáng chú ý. Nhưng lúc này đa số mọi người đều đang ngủ, những người thường kia không có duyên nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này. Nhưng trải qua một vài tu chân ở các môn phái khác thì đều bị những tu sĩ đó nhận ra, bắt đặc dĩ lưu quang kia tốc độ quá nhanh, những tu sĩ kia sau khi nhìn thấy cũng không dám đuổi theo.

Tu chân giới cấp bậc rõ ràng, độn tốc nhanh như vậy, cấp cho những người này một trăm lá gan cũng không dám đuổi theo ngần vị “tiền bối” kia.

Lưu quang sau hai canh giờ hạ xuống trong một sơn cốc. Sơn cốc đen kịt này bởi vì khách không mời mà đến này sáng lên một chút quang mang, trong lưu quang đồ vật rút cục lộ ra đội hình.

Giống như một con bọ cánh cứng nhưng thân thể hoàn toàn bị ngọn lửa bao trùm, đôi cánh đang nhanh chóng vỡ mạnh nhìn qua giống như một ảo ảnh vậy. Hoàn toàn không phân biệt được nó có bao nhiêu cánh, những chỗ còn lại cũng bị ngọn lửa bao trùm nên không thể nhìn rõ bên trong rốt cuộc là cái gì.

Hỏa Diễm Giáp Trùng vừa xuất hiện đã bay thẳng đến Triệu Vô Tà đang nằm trên mặt đất, sau khi xoay hai vòng trên đỉnh đầu Triệu Vô Tà, con Hỏa Diễm Giáp Trùng đã xuất hiện ngay trước mũi Triệu Vô Tà.

“Vù vù “

Một đạo lưu quang giống như là hỏa diễm từ miệng con bọ cánh cứng phun ra, trực tiếp chui vào trong mũi Triệu Vô Tà. Đạo lưu quang kia dường như chỉ có hào quang không có nhiệt độ, cái mũi Triệu Vô Tà tuy rằng trở nên đỏ bừng nhưng không có chút dấu vết bị thiêu.

“Hô hô” “Hô hô” “

Một đạo tiếp một đạo, Hỏa Diễm Giáp Trùng không biết đang làm cái gì, trong miệng không ngừng phun ra ánh sáng giống như hỏa diễm.

Dứt khoát chia sẻ hai trăm cân, rồi cùng nhau nghiền nát nhau.

Từng đạo hỏa diễm lưu quang to cỡ chiếc đĩa không ngừng tiến vào trong mũi Triệu Vô Tà, lỗ mũi Triệu Vô Tà vẫn duy trì trạng thái đỏ bừng. Như vô cùng vô tận, bọ cánh cứng kia một chút ý tứ dừng lại cũng không có, thân thể nho nhỏ bên trong không biết cất giấu bao nhiêu ngọn lửa.

Đến nửa đêm, giáp trùng này giống như một mối, ngọn lửa trên người cũng nhỏ đi một chút. Lộ ra giáp xác bên trong có hoa văn huyền ảo, phía trên có một loại hoa văn lưu chuyển, vô cùng huyền ảo.

“Xoạt xoạt “

Sau khi bọ cánh cứng ngừng phun lửa, thân thể từ từ thu nhỏ lại, chính mình chui vào trong Trần Cổ Đại của Triệu Vô Tà. Lúc trước bị Vong Tình Ma Đế bắt được, có lẽ bởi vì chúng mắt, túi trần cổ cùng túi trữ vật trên người Triệu Vô Tà vậy mà không lấy đi một cái nào, vẫn còn bên hông hắn.

Không có Hỏa Diễm Giáp Trùng phụt ra hỏa diễm, cái mũi Triệu Vô Tà từ từ khôi phục bình thường nhưng những nơi khác của Triệu Vô Tà bắt đầu xuất hiện hồng quang. Bắt đầu từ đỉnh điểm từ bách hội xuống, hồng quang chói mắt lập lòe. Trải qua cái cổ, bụng, rốn, rốn.

Khi ánh sáng màu đỏ chói mắt cuối cùng đã tới lòng bàn chân, Triệu Vô Tà đột nhiên mở mắt ra, thân hình lắc lư, khi đã ở tại chỗ chiến đấu thẳng tắp, nhìn thấy hắn đột nhiên có thể sinh ra ảo ảnh, vết thương của Triệu Vô Tà cũng đã khỏi hẳn.

Lúc này đã là giữa trưa, trên bầu trời treo một luồng sáng trắng chiếu rọi toàn bộ đại địa. Chẳng qua cho dù như vậy, sơn cốc chỗ Triệu Vô Tà một chút khí tức nóng rực cũng không cảm giác được, ngược lại từ sâu trong sơn cốc thổi ra từng đợt gió mát.

Cảm ứng một chút trong cơ thể, Xi Vưu quyết tự động vận chuyển, ma nguyên trong đan điền tụ tập lại. Linh khí trong cốc thổi quét tới, đều bị Triệu Vô Tà hấp thu luyện hóa, lại là linh khí vòng xoáy, bản thân Triệu Vô Tà đều có thể thấy được dòng suối linh khí bên cạnh mình. Linh khí dư thừa nhập vào trong cơ thể hắn, linh khí nơi này tựa hồ âm trầm hơn so với những nơi khác rất nhiều, Triệu Vô Tà vốn mang theo lửa nóng dần dần trở nên lạnh buốt.

Chẳng qua Xi Vưu Quyết là ma công, nơi này âm khí vừa vặn dùng để khôi phục tu vi. Tại Tuyệt Tình Uyên, bởi vì đại trận ảnh hưởng, tu vi Triệu Vô Tà từ Trúc Cơ hậu kỳ rút xuống trung kỳ. Sau nửa canh giờ, vòng xoáy linh khí tiêu tán, Triệu Vô Tà bất đắc dĩ thở dài.

“Lần này lỗ lớn rồi, Nhân Cổ chết không tính, ngay cả tu vi đều phải luyện lại lần nữa.”

Triệu Vô Tà thật sự khóc không ra nước mắt, tuy ma nguyên trong cơ thể đã khôi phục, nhưng cảnh giới lại dừng ở Trúc Cơ trung kỳ. Lực lượng của tòa Thiên Địa Đại Trận kia quá kinh khủng, hy sinh nhân trùng cổ mới miễn cưỡng trốn ra được, thế nhưng ảnh hưởng của tu vi lại không dễ dàng tiêu trừ như vậy.

“Hừ Vong Tình Ma Đế, Vong Tình động thiên, Hồng Trần tiên tử. Chờ có một ngày, Triệu Vô Tà ta sẽ trở lại thực hiện lời thề của ta, Hồng Trần tiên tử hừ.”

Triệu Vô Tà lạnh lùng siết chặt nắm đấm, liên tiếp gặp bất hạnh, Triệu Vô Tà trong lòng cũng căm tức muôn phần. Trải qua tao ngộ ở Vong Tình Động Thiên, hắn lúc này mới hiểu rõ tầm quan trọng của thực lực, thế giới này không phải là địa cầu. Nếu như ở địa cầu,, Bằng vào tu vi Trúc cơ hậu kỳ của hắn, cũng đủ xưng vương xưng bá. Đáng tiếc nơi này không phải, khắp nơi đều có tu chân giả, Trúc cơ kỳ không phải tầng

dưới chót, nhưng so sánh với cao thủ Nguyên Anh kỳ chênh lệch không phải là bình thường.

Nhưng Triệu Vô Tà rất nhanh đã có lòng tin rút ngắn khoảng cách. Bởi vì hắn còn có át chủ bài Phệ Nhật Trùng, Phệ Nhật Trùng sau khi thành thực mặc dù không thôn phệ bất cứ thứ gì. Cũng có thực lực Kết Đan Đại viên mãn, cộng thêm Triệu Vô Tà, dùng không bao nhiêu năm hắn có thể đánh một trận với tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Nghĩ tới đây, Triệu Vô Tà lại cảm ứng được Hỏa Diễm Giáp Trùng bên trong túi trần cổ, tuy rằng tối hôm qua hắn đã hôn mê bất tỉnh, nhưng sau đó cũng tỉnh lại, đúng là Phệ Nhật Trùng mà trước khi ngất đi đã để hắn còn ở trong núi lửa chạy tới để chữa thương cho bản tôn, mặc dù chỉ mới bước đầu luyện hóa một chút Phệ Nhật Trùng.

Phệ Nhật Trùng vẫn chưa hoàn toàn trở thành hóa thân bên ngoài của Triệu Vô Tà, nhưng một đạo ý niệm đã có thể khống chế được Phệ Nhật Trùng rồi, Phệ Nhật Trùng khi chưa trưởng thành cũng không lo lắng nó sẽ phản phệ phát cuồng. Độc trùng hung ác như vậy, chỉ có thể luyện chế thành hóa thân bên ngoài mới có thể an tâm. Tuy nhiên bây giờ không phải là thời cơ, chỉ là xem xét một chút trạng thái của Phệ Nhật Trùng, thấy nó không có việc gì chỉ cần nghỉ ngơi Triệu Vô Tà cũng đem thần niệm rút đi.

“Ồ “

Triệu Vô Tà vừa mới đem thần niệm rời khỏi, lúc này rốt cuộc cũng chú ý tới sự khác thường của sơn cốc, hắn thân ở lối vào sơn cốc, gió mát lạnh từ sâu trong sơn cốc thổi ra. Thân thể Triệu Vô Tà đã sớm được ma nguyên chùy luyện qua, vô cùng cứng cỏi, nhưng khi những cơn gió mát lướt qua người hắn thì hắn vẫn cảm giác được từng đợt mát lạnh từ trong cốt tủy bay ra.

Bước chân nhấc lên, Triệu Vô Tà chậm rãi đi vào trong sơn cốc. Vào tới bên trong, Triệu Vô Tà mới phát hiện ra khe núi này không ngờ lại rất ảo diệu. Cửa vào bên trong nhỏ đến đáng thương nhưng càng lúc càng lớn, đến nơi sâu nhất. Triệu Vô

Tà không thể không gọi Hắc Giao ra, mặt phiên bị lá cờ cuốn lấy, bao phủ kín mít thân thể hắn ta.

Lúc này hắn mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bởi vì lúc này hắn cũng không còn cảm giác được luồng khí lạnh từ cốt tủy dâng lên nữa rồi. Âm phong nơi này quá mãnh liệt, ngay cả ma nguyên bố trí ở bên ngoài cơ thể cũng không chống đỡ nổi, Triệu Vô Tà dứt khoát gọi Hắc Hống ra.

Nhìn một mảng tối đen như mực bên trong, Triệu Vô Tà nhấc chân bước vào, đây là nơi cuối cùng. Khe núi này quá kỳ lạ, có hình dạng hồ lô, bên ngoài thì lại lớn lên thần kỳ. Chẳng qua, càng đi sâu vào bên trong âm phong lại càng mãnh liệt.

Nửa ngày sau, từ sâu bên trong truyền tới tiếng cười điên cuồng của Triệu Vô Tà.” Hắn ta cười ha hả, không ngờ ta lại gặp phải hắn. Vong Tình Ma Đế, ngươi chờ ta về báo thù đi, ha ha ha...”

Rõ ràng là ban ngày, nhưng tiếng cười cuồng tiếu của Triệu Vô Tà xen lẫn gió lạnh cũng vang lên một chút âm lãnh, truyền đi một khoảng khá xa.

Chương thứ bốn mươi một, Độc Sơn.

Trần Phú Cẩm, trấn nhỏ thuộc về một tiểu quốc, xây dựa vào núi. Nơi này cách những đại quốc tương đối xa, chu vi phụ cận cũng không có gì giàu có. Cho nên nơi này đã trăm năm không thấy chiến loạn, dân chúng sinh sống ở đây đều không biết đao binh, rất là chất phác.

Nhưng gần đây trong trấn Phú Cẩm lại lưu truyền một ít lời đồn, đại khái là Âm Phong cốc quý dị đáng sợ trên núi Âm Phong đã không thấy đâu nữa. Sơn cốc quanh năm thổi gió lạnh lẽo ở trấn Phú Cẩm trước đó đã tồn tại, bên trong rất quý dị, đã từng có một ít bách tính đi vào nhưng lại không ra được nữa.

Bây giờ sơn cốc quý dị kia đã biến mất, hoặc có thể nói là bị sương mù dày đặc che phủ. Từ xa nhìn lại sẽ không thấy sơn cốc kia, tới gần lại phát hiện nơi đó bị sương mù dày đặc bao phủ, tình cảnh bên trong cuối cùng không thể nhìn thấy nữa. Nói cũng kỳ quái, cũng không có mưa, núi xung quanh nơi này trước kia cũng không có sương mù che phủ. Thế nhưng hôm nay, sau khi sương mù nổi lên thì không hề biến mất.

“Haizz, vậy xung quanh Âm Phong cốc đừng đi nữa, quá nguy hiểm. Trước đây không bốc lên sương mù thì thôi, nhưng hiện giờ nơi này lại bị sương mù bao trùm, nếu bị cuốn vào trong thì không thể nào ra được nữa.”

Trong một quán trà trong trấn Phú Cẩm, hai đại hán trung niên uống trà vừa nói, nhìn như vậy hẳn là bách tính trong trấn. Một người trong đó vừa nói xong, người kia liền tiếp lời.

“Ai nói không chứ, nghe nói Vương lão nhị trong trấn rảnh rồi không có gì đi dạo trên núi, kết quả bị vụ mù nọ làm cho tiến vào Âm Phong cốc. Đã ba ngày nay còn chưa đi ra. Sợ là dữ nhiều lành ít, trên núi kia cũng không có đồ vật gì làm gì, người nói không có việc gì đi tới cái địa phương quý quái đó làm gì.”

Nghe hắn nói xong, một đại hán trung niên khác gật đầu vâng dạ. Hai người uống trà, lại nói sang đề tài khác. Hai người cũng không chú ý tới, một thiếu niên toàn thân mặc áo bào đen mang theo một nụ cười quỷ dị chậm rãi từ bên ngoài quán trà đi qua. Thiếu niên hai tay trống trơn, lớn lên cũng tính là tuấn tú, chỉ là trong ánh mắt mang theo ngầy thơ chứng minh người này quả thật là thiếu niên.

Thiếu niên đi trên đường, ánh mắt mang theo chút tà khí nhìn loạn xung quanh, cũng không biết đang tìm cái gì. Trần Phú Cẩm tuy chỉ là trấn nhưng cũng coi như phồn vinh, thanh âm huyền não bốc lên, vang vọng bên tai thiếu niên.

“Phàm trần cuộn cuộn như vậy, ta độc cầu trường sinh...”

Thiếu niên bước ra một bước, nháy mắt thoát ly nhân triều cuộn cuộn, thân hình chuyển hướng ra ngoài trấn. Bước chân chậm rãi, nhưng mỗi một bước đều đi ra một khoảng rất dài, đám người chung quanh tự động tránh hắn ra một con đường. Cảnh tượng quỷ dị bậc này, dân chúng trấn dân chúng trên đường kia lại không cảm thấy kỳ quái chút nào, vẫn là nên làm gì.

“Hắc hắc “

Trong lúc cười khẽ, thiếu niên biến mất ở bên ngoài trấn. Ra khỏi trấn, thân hình thiếu niên bắt đầu trở nên mơ hồ, bước chân sau khi bước ra huyễn ảnh rậm rạp. So sánh với trong trấn, tốc độ của thiếu niên càng nhanh hơn.

Phương hướng hắn đi là xa xa một ngọn núi thấp, nói là ngọn núi thấp, kỳ thật cũng không thấp. Chằng qua đối với mấy ngọn núi cao bên ngọn núi kia mà nói, ngọn núi đó xác thực tính là một ngọn núi thấp. Thiếu niên lúc này ánh mắt rất quái dị, tựa như quanh quẩn hai sợi quán quanh cùng một chỗ nhưng khí tức lại hoàn toàn trái ngược. Bất quá thiên sinh ở dưới ánh mặt trời này cũng không nhìn thấy hai luồng khí tức này, lại tăng thêm thần bí cho thiếu niên này.

“Âm Dương cổ”

Cho Triệu Vô Tà một ít cổ trùng rất kỳ diệu biến hóa, cổ vô hình, Ngưng Khí mà thành. Chỉ có cổ kinh mới có thần thông

thần bí, ngay cả bản thân Triệu Vô Tà cũng không rõ sau khi nó nhập thể sẽ có biến hóa gì. Chẳng qua hẳn ta biết nó không có chỗ nào hư hỏng là được.

Không sai, thiếu niên kia chính là Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà vừa từ “Âm Phong Cốc” trong miệng trần dân nói ra. Sương trắng bên ngoài Âm Phong Cốc kia chính là do hắn làm ra, bởi vì lúc này Âm Phong Cốc đã bị Triệu Vô Tà chiếm lấy, xem như là nơi tu hành của hắn. Cuối cùng hắn cũng không coi là tán tu nữa, bởi vì nơi mình có động phủ tu hành.

Về phần khủng hoảng do trần dân tạo thành, cùng những sinh tử ngộ nhập kia, Triệu Vô Tà không quan tâm. Không phải bởi vì hắn lấy việc giết người làm niềm vui cho nên không để ý, mà là bởi vì hắn là người tu hành, cho nên không để ý. Từ lúc bước trên con đường trường sinh, phạm nhân cùng tu sĩ chính là sinh linh ở hai thế giới, giống như phạm nhân cùng con sâu cái kiến vậy.

“Trăm khí dây dưa, không nghĩ tới ta lại gặp phải một tòa Độc Sơn, có lẽ độc vật nơi đó còn lợi hại hơn cả Thanh Lương Sơn, hi vọng sẽ không đi một chuyến uổng công, hắc hắc...”

Triệu Vô Tà dường như không muốn từ bỏ ý định dùng chân chạy đi, vẫn lắc lư thể xác và tinh thần, trong ảo ảnh xuất hiện bay về phía ngọn núi thấp xa xa kia.

Vọng Sơn bỏ chạy chết ngựa, đây là lời nói của địa cầu cổ xưa. Triệu Vô Tà dùng chính thân mình nghiệm chứng trí tuệ của cổ nhân Địa Cầu, thần thông súc địa thành thôn của hắn mạnh hơn tốc độ thiên lý mã rất nhiều. Nhưng đến buổi tối, hắn vẫn lắc lư trên đường, mà khoảng cách giữa hắn và ngọn núi nhỏ kia vẫn khiến người ta vô lực như trước.

Cười cười tự giễu, Triệu Vô Tà tùy tiện tìm đại thụ, triệu hồi ra Hắc Hồng. Mặt cờ trải rộng, Triệu Vô Tà trực tiếp ngủ ở phía trên ôm thai ẩn. Ban đêm, nơi này là vùng hoang vu, Triệu Vô Tà một chút cô kỵ cũng không có. Vòng xoáy Linh khí bắt đầu quét về phía Triệu Vô Tà, tu vi cũng chậm rãi tăng lên. Tuy nhiên tuy chậm chạp, Triệu Vô Tà vẫn có thể cảm nhận được.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm, con mắt Triệu Vô Tà từ từ mở ra. Một luồng tinh quang bắn ra, khí tức Triệu Vô Tà lúc này rất sắc bén, bộc lộ tài năng. Chẳng qua sau khi luồng tinh quang chậm rãi biến mất, khí tức Triệu Vô Tà khôi phục yên lặng, nhìn qua giống như một thiếu niên bình thường.

“Trúc Cơ trung kỳ, Tuyệt Tình Uyên chết tiệt, nếu phải tu luyện tới năm nào tháng nào mới về được.”

Triệu Vô Tà hung hăng nói, thân hình từ trên cây lớn bông bành hạ xuống, áo khoác đen cuộn ngược trở về, hóa thành một đạo hắc quang chui vào trong túi trữ vật.

Hôm nay tựa hồ đã mất đi hứng thú như ngày hôm qua, trên tay huyết mang lóe lên, Nhân Trùng cổ kiếm xuất hiện trong tay Triệu Vô Tà. Nhìn đám Nhân Trùng cổ phù chẳng chịt trên thân kiếm, thân thể đám Huyết trùng hư ảo kia không nhìn thấy mặt mũi. Năm Nhân trùng cổ kiếm, Triệu Vô Tà lại nghĩ đến Nhân cổ trùng bị hủy đi căn cơ kia, trong lòng bốc lên hỏa khí.

Đối với Vong Tình Ma Đế sinh ra vô số oán niệm, tà hỏa kia là xuy xuy hướng lên trên, trong lòng thầm hạ quyết định. Nhất định phải thực hiện lời thề, đoạt lấy Hồng Trần tiên tử, hung hăng đánh mất thể diện của Vong Tình Ma Đế. Đợi khi tu vi đến, nòng đến Vong Tình động tiên khuấy trời long đất lở.

“Hừ “

Kiểm khí ngang trời, Triệu Vô Tà nhảy lên trên Nhân Cổ Kiếm, tiếng “Vèo” kiếm khí xé gió vang lên, bóng dáng Triệu Vô Tà biến mất trên bầu trời. Ngự kiếm phi hành, khác biệt đi đường không phải lớn bình thường, ít nhất sau nửa canh giờ Triệu Vô Tà đáp xuống chân núi liền nhìn ra.

Kiểm quang từ trên trời giáng xuống, Triệu Vô Tà từ trên thân kiếm nhảy xuống, Nhân Cổ Kiếm tức thì hóa thành kiếm quang chui vào trong túi trữ vật. Ngẩng đầu nhìn ngọn núi thấp này, ở chân núi kỳ thật xem ra là một ngọn núi rất cao, chỉ là ngọn núi này hơi quái dị một chút. Triệu Vô Tà không

khỏi nhớ tới phong thủy học vấn kiếp trước, phong thủy một đạo, không ngoài biện luận khí nhìn sơn thức thủy.

Ngon núi này, chư khí không thông, bách khí quán lấy. Hà tỵ âm khí, ngăn cách ngoại lai chi khí, tất sinh độc vật ác thú. Nói đơn giản mấy câu lại đem phong thủy huyền học kiếp trước Triệu Vô Tà thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, ngon núi này đúng là giống như đúc những gì hắn nói. Bởi vì địa hình kỳ lạ kẹp ở trong núi cao, khí lưu bất đồng. Cho nên nơi này quanh năm đều có chương khí mọc lan tràn, độc vật hoành hành.

“Người là tiểu tử nhà ai, sao lại chạy tới đây chơi đùa, mau trở về đi. Nơi này không phải chỗ để người có thể ở, quá nguy hiểm.”

Triệu Vô Tà đang nhìn ngon núi này, đằng sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng nói già nua. Triệu Vô Tà xoay người lại, một lão nông bình thường xuất hiện ở trước mặt, nhìn sọt thuốc sau lưng hắn hắn là tới nơi này hái thuốc. Cùng với Thanh Lương sơn lúc trước không khác nhau là mấy, chỉ là ngon núi này nguy hiểm hơn rất nhiều so với sườn núi mát lạnh.

“Lão nhân gia, nơi này chương khí lan tràn, độc vật tàn phá bừa bãi, có thuốc nào hái được không lão nhân gia?”

Triệu Vô Tà cười nhạt nói, hắn ta là một phạm nhân nhưng lại khuyên người tu hành này rời khỏi địa phương nguy hiểm. Cảm giác thú vị cùng không khỏi hỏi khẽ một câu, hắn ta đương nhiên biết tuy nơi này là núi độc, nhưng có một số độc vật là có thể làm thuốc. Hơn nữa là thuốc tốt, lão nhân so sánh với những độc vật kia.

“Là thuốc đều độc, là độc cũng là dược, trẻ con không hiểu dược lý chớ hỏi lung tung. Mau trở về đi, miễn cho bị một ít độc trùng cắn, đến lúc đó còn phải tìm lão phu. Chẳng phải vô sự gây sự, ha ha.”

Lão nhân này là người hiền lành, cố ý giơ khuôn mặt lên để hù dọa Triệu Vô Tà, sau đó sờ lên đầu hắn ta rồi ha ha đi lên núi. Ở phía sau hắn ta, Triệu Vô Tà vẻ mặt tươi cười, trong lòng thâm hạ quyết định. Nếu lão giả này gặp phải nguy hiểm,

không ngại cứu một mạng, ngón tay bắn ra, một luồng thần niệm thật nhỏ ký thác lên người lão giả.

Làm xong những thứ này, thân hình Triệu Vô Tà uốn éo, đi thẳng lên núi. Khác với lão nhân chậm rãi ung dung bất đồng, Triệu Vô Tà trong nháy mắt tránh được các loại độc trùng cấp thấp, chui vào rừng rậm phía sau núi.

Thần thông Âm Dương Cổ vào lúc này hiển hiện ra, tìm một chỗ tốt, đứng tại chỗ. Hai mắt nhìn chung quanh cả ngọn núi, vốn Phong Thủy đại sư có một bản lĩnh phân khí, nhưng bởi vì Âm Dương Cổ, ánh mắt Triệu Vô Tà có thể phân biệt ngàn vạn khí. Bản lĩnh phân khí thì không dùng được, chỉ cần một đôi mắt thường là đủ rồi.

Dưới sự quán lấy hai loại âm dương khí, tất cả đều không có chỗ trốn tránh. Khí lưu trên không trung của cả tòa núi rõ ràng hiện ra ở trong ánh mắt của Triệu Vô Tà. Nhất thời ngàn vạn màu sắc, luân phiên biến hóa, làm cho Triệu Vô Tà nhất thời đắm chìm trong đó.

“Thanh sắc, phấn hồng, hắc, tử sắc...”

Vô số loại màu sắc quán quýt cùng một chỗ, rất khó phân biệt đâu là nơi nào. Đó là khí tức độc vật phát ra, có độc trùng, có độc thảo, cũng có một ít tương đối khó hiểu. Ví dụ như chướng khí. Khí tức đám độc trùng cấp thấp phát ra là màu xanh hoặc màu xanh lục, phức tạp không thể dùng màu sắc phân biệt cấp bậc.

Triệu Vô Tà nhìn một chỗ, nơi đó trăm khí giao quán lấy nhau, nhưng lấy màu tím và màu đen là chính. Hẳn là địa phương tương đối nhiều độc trùng cấp cao, lại là ở phía sau núi.

“Hắc hắc “

Thân mang cổ kinh, cho dù là nơi vạn độc tụ tập, Triệu Vô Tà vẫn vui vẻ không sợ. Thân hình hóa thành lưu quang điện xạ về phía sau núi, vừa tới gần nơi đó, từng tiếng gầm rú của độc vật liền truyền đến. khắp nơi đều là sương mù bốc hơi, những sương mù này đều có.

Lần này hai lòng hai lòng dốc sức tranh đấu, cùng nhau im hơi lặng tiếng.

Màu sắc vừa nhìn đã biết là khói độc.

“Khá lắm, quả nhiên là nơi bách độc, ha ha ha...”

Tiếng cười hưng phấn của Triệu Vô Tà quanh quẩn phía sau núi, nhất thời khiến nhiều độc trùng kinh hãi, đều hướng về Triệu Vô Tà mà gào thét. Độc trùng dù là phạm nhân hay là tu sĩ, tiến vào địa bàn của chúng nó chính là đi tìm chết.

Chương thứ tư mươi hai, hoa đào chương, xích luyện bảy răn.

Từ trên trời nhìn xuống, khắp nơi phía sau núi đều tràn ngập sương mù, các loại màu sắc sương mù đều có. Hơn nữa khí tức cũng hoàn toàn khác biệt, có mùi vị khó ngửi, có mùi hương thoang thoảng. Phía dưới sương mù, từng tiếng độc trùng gào thét truyền đến, chấn nhiếp tâm thần người ta. Đôi lại phạm nhân, nhìn thấy cảnh tượng bức này chỉ sợ là bị dọa cho xụi lơ trên mặt đất.

Nhưng lúc này, ở phía sau núi này không phải phạm nhân mà là một người dưỡng cổ. Trong thiên địa thích hợp nhất trở thành cổ trùng, chỉ có độc trùng, chính là thiên địa tinh hoa côn trùng. Bình thường độc trùng Triệu Vô Tà căn bản chương mắt, hẳn muốn tìm đều là kịch độc trùng, độc trùng cực kỳ mạnh mẽ.

Đôi mắt nhìn quanh một chút, Triệu Vô Tà phát hiện nơi này có khí tức dây dưa rất chặt, cho dù đôi mắt dị biến của hắn ta cũng không phân biệt được nơi nào có độc trùng. Hắn ta đành phải bay xuống mặt đất, nhìn sương mù xanh biếc trước mặt, khẽ cười một tiếng rồi bước vào trong.

Thân hình vừa đi vào lập tức bị lục sắc vụ khí vây quanh, chung quanh truyền đến thanh âm khanh khách. Tựa hồ có rất nhiều chân đang nhúc nhích, màu xanh lá này cũng rất là mê nhãn, không thấy rõ cảnh tượng chung quanh. Triệu Vô Tà có chút không kiên nhẫn, vung ống tay áo, nhất thời không khí nổ tung, một tiếng nổ vang thật lớn vang lên, lục sắc vụ khí xung quanh lập tức bị đại phong thổi tan.

Sương mù tan hết, khung cảnh xung quanh tự nhiên hiện ra, nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, khóe miệng Triệu Vô Tà nở nụ cười đầy ẩn ý. Bắt đầu từ bên chân, khắp nơi đều là độc trùng, toàn là loại trùng nghìn chân. Toàn thân màu đỏ thẫm, phía dưới giáp xác có rất nhiều bàn chân nhỏ, ước chừng khoảng ngàn cái. Trách không được cái gọi là Thiên Túc Tiết

Trùng, sương mù màu xanh lá kia chắc là từ trong cơ thể đám Thiên Túc tiết trùng tỏa ra.

Những con Thiên Túc Tiết Trùng chui ra từ những chỗ lõm trên mặt đất, che kín chung quanh Triệu Vô Tà, những độc trùng này cũng coi như là độc trùng cấp thấp. Có lẽ nguyên nhân đám độc trùng này có thể tụ lại khỏi độc, mới có thể khiến chúng nó tể thân vào hậu sơn cạnh tranh kịch liệt.

Cười khẽ một tiếng, bước tới, không chút cô kỵ. Trực tiếp đạp nát mấy con Thiên Túc Tiết Trùng phía trước, nhưng khi đám Thiên Túc Tiết Trùng kia ngo ngoe muốn nhào tới, trong tay Triệu Vô Tà bỗng nhiên xuất hiện một con bọ cánh cứng hỏa diễm toàn thân. Nhất thời, xung quanh sau một thoáng ngưng trệ trở nên hỗn loạn vô cùng, những con Thiên Túc Kiếm Trùng kia bắt đầu nhao nhao chạy trốn.

Quả thực là hốt hoảng chạy trốn, tựa như Triệu Vô Tà là loại sinh vật khủng bố gì đó nên hoàn toàn không dám tiếp xúc với hắn. Nụ cười trên mặt càng thêm rõ ràng, vừa rồi hắn mới nghĩ ra một biện pháp tốt, đem Phệ Nhật Trùng vừa mới ấp trứng mà ra. Hiện tại Phệ Nhật Trùng cũng lắm chỉ là ấu trùng, thực lực chỉ có Trúc Cơ sơ kỳ, điều này cũng đủ rồi.

Thứ Triệu Vô Tà muốn tìm chính là độc trùng có thể chịu được uy áp của Phệ Nhật Trùng trong ngọn núi này. Độc trùng như vậy mới có thể khiến Triệu Vô Tà không đến mức tay không mà quay về.

Lòng bàn tay run lên, Phệ Nhật Trùng bay lên, dừng ở đầu vai Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà tay không ngừng lại, lại đưa tay vào túi trữ vật lấy ra một bình ngọc óng ánh. Cao như bàn tay, trong suốt lóng lánh quang mang ần ần lộ ra, vừa nhìn đã biết là hàng tốt.

Nhìn bình ngọc, Triệu Vô Tà dùng ngón tay cái hung hăng nhấn mạnh lên trên, lập tức bên dưới ngón tay cái chảy ra một chút máu. Những giọt máu này, Triệu Vô Tà nhanh chóng vẽ ra một cái phù văn, trong khoảnh khắc phù văn thành hình lập tức dừng lại. Vốn bình ngọc chỉ tỏa ra ánh sáng màu ngọc lập tức có thêm một ít tia máu kỳ dị.

“Hưởng thu.”

Triệu Vô Tà đột nhiên lên tiếng, giống như tiếng sấm nổ từ chín tầng trời vang vọng khắp hậu sơn. Vừa dứt lời, miệng bình ngọc bỗng sinh ra một lực hút không cách nào tưởng tượng được, khí lưu bắt đầu khởi động. Khói độc các màu chung quanh lắc lư một cái, sau đó toàn bộ đều bay về phía bình ngọc.

Bước chân tiến về phía trước, phía sau núi xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, đi theo bước chân Triệu Vô Tà. Những sương độc kia nhao nhao chui vào trong bình trong tay Triệu Vô Tà, bình ngọc kia tựa như không đáy, như thế nào cũng chứa không vừa lòng. Mà độc trùng trên mặt đất, cảm giác được Triệu Vô Tà đi qua, vậy mà không công kích hấn mà rất khùng hoảng lui tránh.

Phía sau núi rất lớn, tốc độ của Triệu Vô Tà lại chậm, đi một lát. Triệu Vô Tà đột nhiên thu cái bình lại, bởi vì trước mặt xuất hiện một cái khe sâu, những khói độc kia đã biến mất. Toàn bộ đều bị Triệu Vô Tà hút vào trong bình ngọc, Triệu Vô Tà vốn chuyên này định trắng trợn cướp đoạt độc trùng. Đáng tiếc công cụ không đủ, bên trong túi trữ vật không thể chứa độc trùng, túi trần cổ quá nhỏ cũng không thể chứa được, hơn nữa trong đó đã bị Phệ Nhật Trùng chiếm cứ.

“Ài, nếu có Vạn Độc Phiên thì tốt rồi.”

Triệu Vô Tà chợt nhớ tới pháp bảo được đề cập đến trong cổ kinh, Vạn Độc Phiên. Thu nhiếp vạn độc chỉ trong một ý niệm, pháp bảo như vậy quả thực là thứ người muốn nhất. Đáng tiếc, Triệu Vô Tà hiện tại không có bản lĩnh luyện chế, cũng không có những tài liệu đó.

Bất đắc dĩ thu hồi bình ngọc, nhìn về phía khe sâu kia, không nhìn thấy mặt đất. Hẳn là rất sâu, Triệu Vô Tà ánh mắt dần dần dời xuống phía dưới, lông mày bắt đầu có biến hóa.

“Ồ “

Ánh mắt Triệu Vô Tà bỗng dừng ở khe sâu, nơi đó giống như một rừng đào, phát hiện này khiến Triệu Vô Tà chau mày. Trên rừng đào sương khói tràn ngập, màu hồng phấn bay lên,

phía dưới khe sâu an tĩnh vô cùng. Chỉ có sương mù biến hoá phần hồng kia bốc lên, nhìn không rõ trong rừng đào có gì.

“Chẳng lẽ là Đào Hoa Chương...”

Triệu Vô Tà kinh ngạc lớn tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm sương mù màu hồng phần bốc lên phía dưới. Có điều ông trời hôm nay dường như rất cao hứng, cho hẳn một cái chương khí còn chưa đủ, lúc hẳn đang ngây người, phía dưới khe sâu bỗng nhiên trở nên náo nhiệt hẳn lên. Vô số âm thanh sột soạt vang lên, từ bốn phương tám hướng truyền đến âm thanh chấn động có tiếng bò sát.

Lập tức, trong nháy mắt, từ bốn phương tám hướng hiện ra số lượng lớn độc trùng. Xà, nhện, cóc, rết, rết đủ loại độc trùng nhiều đến mức đếm không xuể, chỉ chít chằng chịt xung quanh rừng hoa đào. Vốn đang yên tĩnh, khe sâu phía dưới lập tức náo nhiệt hẳn lên, còn chưa ngừng lại thì những độc trùng kia mới vừa hiện thân.

“Xùy xùy” “Xùy xùy” “Xùy xùy”

Từ khe sâu truyền đến thanh âm như vậy, Triệu Vô Tà lông mày kinh ngạc khẽ giật, mà những độc trùng kia thì có vẻ nóng nảy bất an, dường như tiếp theo có vật gì xuất hiện. Quả nhiên, phía bên kia khe sâu lộ ra mấy thứ kia.

Toàn thân đỏ như lửa, một cái lưới rắn dài phân nhánh không ngừng phun ra nuốt vào, khí tức mạnh mẽ từ trên thân thể dài nhỏ buồn nôn kia phát ra. Là bầy rắn, từ phía bên kia khe sâu bỗng nhiên toát ra một bầy rắn, đàn rắn rất lớn. Tuy so ra kém xa những độc trùng vây quanh rừng đào, nhưng trong độc trùng không có một tộc đàn nào có thể so sánh với số lượng rắn.

“Xích luyện xà đàn”.

Triệu Vô Tà kinh ngạc nói lần nữa, so với vụ khí hoa đào tràn ngập trên rừng hoa đào, Triệu Vô Tà nhìn về bầy rắn đỏ thẫm, ánh mắt càng thêm nóng bỏng và tham lam. Đó là ánh mắt nhìn thấy con mồi yêu thương.

“Phát tài”

Triệu Vô Tà ngồi xổm trên vùng đất tiềm tàng, vẻ mặt nhàn nhã nhìn trảng cảnh hỗn loạn bên dưới. Bởi vì bầy độc trùng vừa mới Xích Luyện Xà xuất hiện, vốn còn bình an vô sự đều rối loạn cả lên, có vài độc trùng thuộc tính tương khắc lập tức bóp ngay tại chỗ, trong lúc nhất thời âm thanh gào rú không ngớt vang lên bên ngoài rừng đào.

Đàn rắn xích luyện từ đằng xa đi ra, từng cái đầu màu đỏ thẫm hình bầu dục xuất hiện, trong mắt rắn đầy vô tình. Bởi vì khi bầy rắn Xích Luyện đến, nhiệt độ phía dưới khe sâu lập tức tăng lên không ít, những con Xích Luyện xà này cũng mặc kệ bên ngoài rừng đào hỗn loạn. Dựa vào bầy rắn đông thế mạnh, bầy rắn đâm lung tung trong rừng đào, không có độc trùng nào có thể ngăn trở chúng nó.

Trong lúc nhất thời, máu thịt văng tung tóe, sương mù bốc lên. Triệu Vô Tà vô sỉ nhìn đám độc trùng đang đại chiến dưới khe, tay đùa nghịch bình ngọc chứa khói độc, ánh mắt liếc nhìn về phía rừng hoa đào. Hắn rất muốn nhìn xem rốt cuộc bên trong là thứ gì, có thể khiến đám độc trùng này điên cuồng như vậy.

Đối mặt với công kích của Xích Luyện Xà, những độc trùng kia tuy rằng không địch lại nhưng cũng không muốn thoái lui, vì thế đại chiến không thể tránh khỏi diễn ra. Dưới khe sâu, những độc trùng kia đã bắt đầu chiến tranh với bầy Xích Luyện Xà, độc trùng không có linh trí không hiểu về chiến thuật liên hợp, rất nhanh đã tụ tập lại một chỗ tiêu diệt sạch sẽ bầy rắn, một ít độc trùng rất không cam lòng lui bước.

Lúc này đã qua năm canh giờ, đại chiến độc trùng phía dưới khe sâu mới chấm dứt, Triệu Vô Tà xem lại. Phía dưới khe sâu tất cả đều là thi thể độc trùng, nọc độc, máu chảy thành một đồng. Bầy rắn Xích Luyện thương vong không lớn, lúc này nhìn chằm chằm vào rừng hoa đào, chỉ là ngại chương khí đào bốc lên không dám tiến lên mà thôi.

“Xuy xuy “

Một con Xích Luyện Xà còn đỏ hơn những con rắn khác uốn lượn trong bầy rắn, lượn vài vòng quanh Đào Hoa Chương, Triệu Vô Tà nhìn mà tim như muốn rớt xuống cổ họng. Thầm

nghĩ: Ngài tuyệt đối đừng nghĩ quẩn mà đừng phải chỗ đó, đào hoa chương không phải là thứ các ngươi có thể chọc được. Có lẽ Triệu Vô Tà cầu nguyện có tác dụng, thủ lĩnh bày răn Xích Luyện di chuyển vài cái vẫn không đi vào, mà là trở lại bên trong bày răn.

Triệu Vô Tà thâm thở phào một hơi, thằng này quá tham lam, bày răn Xích luyện cùng Đào Hoa Chương hẳn cũng không muốn buông tha. Hai thứ này đều là vật hiếm lạ, Đào Hoa chương cần một mảnh độc trùng hoành hành kéo dài đến trăm năm mới có thể sinh trưởng ra, mà bày răn Xích Luyện thì càng hiếm thấy. Bản thân Xích Luyện răn chính là độc trùng cấp bậc không thấp, bây giờ lại có cả một bày răn, vậy có nghĩa là Triệu Vô Tà có thể nuôi xà cổ.

“Vù vù “

“Ồ lại xảy ra chuyện gì vậy.”

Thời điểm Triệu Vô Tà ngây người, dưới khe sâu lại phát sinh biến cố, Triệu Vô Tà vừa nhìn thấy đã lập tức chửi má nó rồi.

“Tên chó chết, đừng đốt hoa đào chương của lão tử, lão tử lột da răn của các ngươi.”

Đáng tiếc, Triệu Vô Tà không phải thủ lĩnh đi luyện bày răn, ngăn cản không được bọn chúng hành động. Toàn bộ bày răn xích luyện, ước chừng mấy trăm con, đều ngẩng đầu lên. Miệng răn, đuổi theo rừng đào chính là một trận hỏa diễm. Xích Luyện xà quanh năm sinh trưởng ở nơi nồng đậm khí tức hỏa diễm, trong cơ thể tích lũy không biết bao nhiêu hỏa độc hỏa khí, phun ra liền thời gian mười mấy hơi thở.

Nhưng một màn kế tiếp khiến cho tâm trạng đang đề khí của Triệu Vô Tà lập tức buông lỏng. Không ngờ Đào Hoa Chương kia lại hoàn toàn không sợ hỏa diễm, chỉ bị hỏa diễm thiêu đốt vài cái đã hoàn toàn ngăn hỏa diễm do bày răn Xích Luyện ở bên ngoài.

Cũng chính cái vòng quay kia đã làm cho Triệu Vô Tà thấy rõ bên trong rốt cuộc là thứ gì, khuôn mặt vốn đang kích động liền biến thành một loại gà động, có dấu hiệu run rẩy.

“Ha ha ha ha ha đào ngàn năm, thì ra là thế, chẳng trách. Lần này ta phát tài rồi.”

Trên khe sâu, một thiếu niên triệt để giật mình.

Chương thứ bốn mươi ba, cổ tri luyện xà cổ.

Hai mắt toả sáng, tham lam không hề có kỵ hiển lộ ra, Triệu Vô Tà nằm sấp trong khe sâu. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào bầy rắn đỏ rực và rừng đào quý dị kia, chương khí màu hồng phấn như một tấm bình chương không thể phá vỡ ngăn cản bầy rắn ở bên ngoài.

Lúc này Triệu Vô Tà đã biết vì sao những độc trùng và bầy độc xà Xích Luyện kia có thể hảo hảo chạy tới quấy rối rừng đào, hay là muốn mạo hiểm tính mạng nguy hiểm đến. Bởi vì rừng đào này sinh trưởng trên núi độc hơn trăm năm, cũng coi như là bá chủ một phương trên núi độc này. Bình thường phát ra độc tính chương khí mãnh liệt, độc trùng bình thường không dám bước chân vào, nhưng hôm nay lại mặc kệ.

đào ngàn năm, đây chính là nguyên nhân khiến những độc trùng điên cuồng. Trăm năm trở lên rừng đào đều có một gốc đào ngàn năm thụ vương. Cây đào này tụ tập lực lượng toàn bộ rừng đào, độc tính bên trong rừng hoa đào cũng đại bộ phận là từ trên người thụ vương đào. Mà ngàn năm đào thụ vương mỗi một lần một ngàn năm lại kết ra một trái cây, trái cây này ngưng kết lực lượng tinh hoa lực lượng của Đào Thụ Vương.

Thiên tài địa bảo, nói là bảo vật như vậy. Đào ngàn năm mặc dù hấp thu đào hoa chương mà kết thành, nhưng một chút độc tố cũng không có. Hoàn toàn có thể so với linh đan diệu dược, đủ để cho tu sĩ hoặc yêu thú độc trùng tấn thăng một cấp. Bảo vật bậc này, trách không được chúng nó lại đoạt kịch liệt như thế.

Nhưng đáng tiếc là bầy rắn kia đã giết sạch những độc trùng kia, nghĩa là chúng nó cũng không vào được. Vốn là mượn lực lượng những độc trùng kia, có thể tiêu hao rất nhiều chương khí hoa đào, con Xích Luyện xà vương kia có thể ăn được qua đào. Nhưng bây giờ, chỉ là nằm mơ mà thôi.

“Là của ta, là của ta...”

Triệu Vô Tà lảo bả trong khe sâu, hết như một kẻ bệnh thần kinh. Nhìn bầy rắn Xích Luyện khét lẹt chuyển qua vòng lại bên ngoài rừng đào, Triệu Vô Tà không muốn chờ thêm nữa, tung người nhảy xuống khỏi khe sâu. Toàn thân Triệu Vô Tà mở rộng, lập tức một mảng lớn bóng đen bao bầy rắn lại. Chẳng qua Triệu Vô Tà cũng mặc kệ thu bầy rắn vào trong đám rắn.

Mà là quán chú ma nguyên, tạm thời áp chế bầy rắn Xích Luyện lại. Áp lực thật lớn “Xẹt xẹt” đến người, lực lượng bầy rắn so với tưởng tượng của hắn lớn hơn một chút, Triệu Vô Tà thiếu chút nữa cầm lấy Hắc Hồng. Hắn vội vàng vẫy tay một cái, Nhân Trùng cổ kiếm xuất hiện trong tay, cầm mạnh xuống đất. Lập tức một cỗ khí tức huyền ảo cường đại truyền tới bầy rắn, bầy rắn vốn còn chưa yên tĩnh trở lại.

Thu hồi Hắc Hồng, bước chân nhanh chóng đập mạnh, lao tới trước người Xích Luyện Xà Vương. Nhân cổ kiếm mang theo khí tức Nhân Trùng cổ, có lực áp chế đặc biệt đối với ngàn vạn độc trùng, nhưng cũng không thể áp chế quá lâu. Dù sao phía trên không có một con Nhân Cổ, căn rách đầu ngón tay, một giọt máu tươi nhỏ lên trán Xích Luyện Xà Vương.

Hồng mang chột lóe, Triệu Vô Tà cảm thấy liên hệ giữa mình và Xích Luyện xà vương đã thành lập tạm thời, bèn thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng tạm thời khống chế được bầy rắn, quay người đối mặt với rừng đào.

Ở phía dưới xem ra, chướng khí hoa đào bốc lên kia hoàn toàn che dấu mất quả đào sắp trưởng thành ngàn năm. Đây là một trận chiến thủ vệ, nếu rừng đào giữ được quả đào, vậy cũng đồng nghĩa với việc đạo hạnh của cây Đào ngàn năm thụ vương đã sâu hơn một mảng lớn, cuối cùng sẽ có một ngày hóa thành yêu. Nhưng thất bại, mang ý nghĩa rừng đào mất đi năng lượng tinh hoa ngàn năm qua tích tụ.

“Ngàn năm kỳ thực hắc hắc, thật sự là lễ vật ông trời tặng ta, tu vi có thể khôi phục rồi. Hắc hắc.”

Triệu Vô Tà hắc hắc cười lạnh, đồng thời lấy bình ngọc ra, thu nhiều chướng khí sương độc như vậy. Bình ngọc này lại không có chút biến hóa nào, vẫn sáng long lanh như vậy. Miệng bình

hướng về phía Đào Hoa Chương, tâm niệm vừa động, ma nguyên liền quán chú vào trong bình ngọc. Hấp lực cường đại sinh ra, chương khí Đào Hoa kịch liệt quay cuồng.

“Thu”

Tiếng nói vừa dứt, toàn bộ khí tức hoa đào nồng đậm đều hướng tới miệng bình ngọc. Người tới không cự tuyệt toàn bộ thu vào. Một mảng rừng đào lớn lập tức xuất hiện trước mắt, ở giữa có một gốc đào đặc biệt lớn. So với cây đào xung quanh, gốc cây đào kia quả thực là hạc giữa bầy gà, đặc biệt là quả đào bắt mắt kia.

“Xuy xuy “

Lưỡi rắn của Xích Luyện Xà Vương phun ra nuốt vào hai cái, hồng quang trên trán hơi lay động, tựa hồ muốn thoát khỏi sự khống chế của Triệu Vô Tà. Bước chân Triệu Vô Kiệt dịch chuyển, di chuyển trên dưới trong rừng đào, một lát đã đến bên dưới gốc đào. Túi trữ vật bay lên, tự động bọc lấy quả đào, lúc bay xuống quả đào ngàn năm kia thì quả đào đã biến mất.

Mất đi đào thực, rừng đào lập tức tràn ngập một tầng màu xám, chương khí màu phấn hồng cũng không tản ra. Tựa như biến thành rừng đào phổ thông, Triệu Vô Tà trực tiếp bắn ra như điện. Bởi vì tạm thời mất đi lực lượng, cho nên tầng cấm chế cuối cùng của mê trận Đào Hoa cũng biến mất, Triệu Vô Tà không chút trở ngại đi ra.

Nhưng thật ra lúc đi vào, nhảy nhót trên dưới một phen tay chân, thu đào, khí tức Xà Vương Xích Luyện yên tĩnh trở lại, trên trán hồng quang chớp động. Toàn bộ bày rắn kỳ quái nhìn nhân loại kia, trên người hắn dĩ nhiên có khí tức giống với xà vương.

“Hắc hắc “

Triệu Vô Tà thu hoạch tương đối khá khẽ cười một tiếng, Hắc Hống một lần nữa xuất hiện trong tay, nhìn về phía mặt đất.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền nát nhau.

Hỗn loạn. Sau khi chém giết lưu lại thi thể và nọc độc, huyết dịch các loại, trên mặt đất trải lên một tầng thi thể trùng.

“Không thể lãng phí.”

Hắc quang phía trên Hắc Hồng bùng lên, điên cuồng hấp thu trên mặt đất, những thi thể huyết dịch các loại đều bị hút vào Hắc Hồng. Thậm chí một ít độc trùng hồn phách cũng vậy, tuy thân thể không bằng yêu thú nhân loại nhưng năng lượng trong cơ thể những độc trùng này không hề thua kém. Thậm chí còn hơn nhân loại không ít, Hắc Hồng hấp thu hắc quang phía trên càng thêm kịch liệt.

Hồn phách mấy con độc trùng hiện ra phía trên mặt đen nhánh, là một con rất lớn, một con bò cạp lớn, mấy con nhện lớn. Lực lượng của mấy con độc trùng này mạnh một chút, hồn phách cũng cường đại hơn một chút, bị Hắc Hồng giam cầm ở trên lá cờ. Lúc cần thiết có thể triệu hoán ra chiến đấu, bất quá cũng chỉ là chiến lực Ngưng Khí kỳ, quá yếu ớt.

Hắc Hồng cùng Hắc Lũng ma kiếm là một đôi pháp khí, Triệu Vô Tà sau khi tìm được chúng rốt cục cũng rõ ràng lai lịch. Ngàn năm trước, một gia tộc Ma đạo tên gọi Hắc Lũng ma quân cao thủ ma đạo, nghe nói cũng là một thiên tài, chỉ là vị thiên tài này cuối cùng không có tiến vào đạo chương ngại Nguyên Anh kỳ. Mặc dù là Kết Đan Đại viên mãn, nhưng bởi vì thọ nguyên đã hết mà tử vong.

Hai loại pháp khí này là pháp khí thành danh của Hắc Lũng ma quân, uy lực cường đại, có thể thôn phệ tinh huyết hồn phách tiến giai. Cẩn nuốt càng nhiều, uy lực càng lớn, thậm chí cường đại nhất có thể đạt tới huyền khí. Thật là kinh người, kế hoạch Triệu Vô Tà đánh Phệ Nhật Trùng thành Hắc Lũng ma quân thứ hai. Dựa vào hai loại pháp khí, cộng thêm thân thể độc đáo của phệ nhật trùng, thần thông, gặp gỡ tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng chưa chắc không thể đánh một trận.

Nhưng không phải hiện tại, Triệu Vô Tà hiện tại muốn bản tôn trở nên cường đại hơn, về phần Phệ Nhật Trùng, cần tìm một nơi có thái dương chi hỏa, để Phệ Nhật Trùng cẩn nuốt tiến giai, đến lúc đó đại công cáo thành.

Triệu Vô Tà nghĩ đến đây, trong lòng liền nổi lên một trận lửa nóng, tu vi bản tôn chỉ cần đến Kết Đan hậu kỳ, lập tức đi đến Vong Tinh Động Thiên kia, quấy hấn long trời lở đất, thuận

tiện đoạt Hồng Trần tiên tử làm vợ. Người không phạm ta, ta không phạm người, Vong Tình Ma Đế thiếu chút nữa khiến Triệu Vô Tà chết trong tuyệt tình uyên, nếu không báo thù thì trách hắn.

Vụ nô là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, Vong Tình Ma Đế cũng vậy. Nhưng sau khi Phệ Nhật Trùng tiến giai đã đủ để ngăn chặn Vụ Nô, còn Vong Tình Ma Đế, Triệu Vô Tà có thể nắm chắc việc dùng cỏ trùng giết chết nàng.

“Đi “

Triệu Vô Tà có chút đắc ý vung tay lên, thân hình lướt qua phía bên kia của khe sâu, phía sau đầu Xích Luyện Xà Vương chợt lóe hồng quang. Đi theo bầy rắn, Triệu Vô Tà không có gì có thể giả thành bầy rắn chỉ có thể để chúng đi theo.

Triệu Vô Tà mang theo bầy rắn đi về phía chân núi, được một ngàn năm đào, lại không chế bầy rắn Xích Luyện, Triệu Vô Tà cảm thấy thu hoạch hôm nay của chúng rất tốt, núi Độc này đối với hắn mà nói quả thật là một tòa Bảo Sơn. Chẳng qua lần sau chúng ta lại đến đây, trên người hắn ngoại trừ trần cổ đại ra, thật đúng là không có cách nào chứa được những độc trùng kia. Hết lần này tới lần khác túi trần cổ quá nhỏ, còn để cho Phệ Nhật Trùng chiếm cứ.

“Di, lão nhân này thật đúng là không may.”

Đang lúc Triệu Vô Tà muốn rời đi, một tiếng thét kinh hãi vang lên ở sườn núi, Triệu Vô Tà đang muốn đi qua nơi đó. Cho nên dừng lại, vừa hay nhìn thấy lão đầu vừa mới gặp gỡ hái thuốc ở chân núi, lúc này thân hình lão đầu này chật vật chạy tán loạn giữa chạc cây. Triệu Vô Tà nhìn bộ dáng đề khí tung bay của lão, hắn là một võ giả thể tục, dựa theo tính toán của giới Tu Chân hắn là hai, ba tầng của Ngưng Khí kỳ.

Ở phía sau lão đầu, một loạt âm thanh ông ông vang lên, một mảng lớn ong vàng to bằng ngón cái truy đuổi theo. Bầy ong độc, lão nhân này không ngờ lại chọc phải một bầy ong, xem ra độc tính cũng không nhỏ. Chẳng qua Triệu Vô Tà không để vào mắt, loại độc trùng cấp thấp như vậy, đối với Triệu Vô Tà

mà nói một chút tác dụng cũng không có. Tùy tiện một con xích luyện xà cũng mạnh hơn so với chúng.

“Vù “

Một mảng lớn lửa không biết từ chỗ nào phun ra, trực tiếp đem đàn ong kia đốt hết, ngay cả căn cũng không còn. Con Phệ Nhật Trùng từ trong địa phệ độc hỏa áp trúng ra, uy lực phun ra lửa không thua gì địa phệ độc hỏa. Bầy ong kia chỉ là đàn độc trùng bình thường, căn bản không thể chống cự, nháy mắt biến mất sạch sẽ.

“Lão đầu, nơi này không phải là nơi người có thể ở, mau xuống núi đi.”

Triệu Vô Tà nhất thời đại phát từ bi cứu lão đầu một mạng, cũng không nhìn lão đầu phản ứng gì, mang theo một đám Xích Luyện xà đi về phía trấn phú cẩm. Tốc độ cực nhanh, không chỉ Triệu Vô Tà mà tốc độ những con Xích Luyện Xà kia cũng nhanh thần kỳ. Hầu như tốc độ mỗi con Xích Luyện Xà đều nhanh hơn lão già kia ba phần, bầy rắn nhất động hỏa khí bốc lên, những nơi đi qua đều cháy đen một mảnh, không biết còn tưởng là bị sơn hỏa giảm đi.

Hai ngày sau, Triệu Vô Tà mang bầy rắn trở lại Hắc Phong Sơn.

Sơn cốc phía sau bạch vụ mờ lung, Triệu Vô Tà không thêm để ý sương trắng đang bốc lên, trực tiếp mang bầy rắn tiến vào trong đó. Vẫn là từng trận âm phong như vậy, lạnh thấu xương tủy. Hàng năm Xích Luyện xà ở nơi nóng bỏng sau khi đến đây có vẻ rất không thích ứng, ngay cả Xích Luyện xà vương cũng cảm thấy bất an.

Xuyên qua sương trắng, tiến vào nơi sâu nhất trong nội cốc, hồ lô. Nơi đó vốn là một mảnh đất trống lớn, lúc này đất trống biến mất, biến thành mười cái hố to. Trong hố không có gì, chỉ có một tầng khí lưu màu xám bắt đầu di động, nhìn qua hết sức quỷ dị.

Cái hố ở giữa là lớn nhất, chín cái hố còn lại thì giống nhau như đúc, trong hố đều có như nhau. Một tầng khí tức màu xám chậm rãi lưu động, nguyên bản nơi này chính là nơi có âm

phong mạnh mẽ nhất. Nhưng lúc này lại không có, hoàn toàn giống với những chỗ bình thường khác.

“Đi “

Triệu Vô Tà nhìn về phía cái hồ to ở bên trái, tâm niệm vừa động, ánh sáng màu đỏ trên trán Xà Vương lập tức tách ra, mang bảy rắn tiến vào trong hồ. Mấy trăm con Xích Luyện Xà đang quần lấy một cái hồ to.

Vốn là khí lưu màu xám, sau khi Xích luyện rắn đi xuống, lập tức tựa như hỏa tinh rơi vào trong cỏ khô. Khí lưu màu xám lấy tốc độ khủng bố biến thành hỏa hồng, bên trong vốn Xích Luyện xà bất an trở nên hưng phấn hẳn lên. Cái miệng lớn phun ra nuốt vào khí tức hỏa hồng bên trong, lập tức một cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt.

Mỗi một con xích luyện xà đều trở nên rất hưng phấn, những tia hỏa hồng khí tức giống như tràn đầy dụ hoặc, tín hương rắn phun ra nuốt vào không ngừng vang lên. Mà những hỏa hồng khí thể tựa hồ vĩnh viễn sẽ không thôn phệ sạch sẽ, một chút biến hóa cũng không có.

“Trong ao hỏa khí thành, cỏ trùng này chính là luyện xà luyện thành, gọi là Xích Luyện Xà Cỏ. Trăm ngày sau, là ngày mà cỏ thành.”

Triệu Vô Tà vung tay lên, lập tức không biết từ nơi nào xuất hiện một đoàn sương trắng bao phủ toàn bộ hồ kia. Rốt cuộc không nhìn thấy tình cảnh bên trong, không có bất cứ âm thanh nào phát ra. Ánh mắt Triệu Vô Tà lại tỏa ra vẻ hưng phấn, ánh mắt nhìn về phía ao nước kia vô cùng mãnh liệt.

Y yếu ớt hỏi lại một câu: “Sớm đã có hết vé chưa”

Chương bốn, mười bốn, quấy rối.

Cực Âm chi huyết, chính là nơi tụ tập cực âm chi khí, sơn cốc dạng hồ lô này chính là như thế. Lúc trước Triệu Vô Tà đi vào sơn cốc này, liền phát hiện nơi này tụ tập lượng lớn âm khí, nồng đậm quá mức. Sơn cốc này được dân chúng của Phú Cẩm trấn gọi là Âm Phong cốc, đúng như ý, nơi này đích thật quanh năm âm phong từng trận.

Giống như Thanh Lương sơn lúc trước, là nơi âm khí tụ tập, nhưng khác biệt lớn nhất chính là âm khí nơi này nồng đậm mấy chục lần, thậm chí gấp trăm lần. Đối với Triệu Vô Tà mà nói, sơn cốc dạng hồ lô này quả thực chính là bảo tàng lớn nhất.

Trên đời này, trên thế gian, trong Xi Vưu nhất tộc có người dưỡng cổ, chính là nơi âm khí tụ tập. Tụ âm pháp trận trói buộc âm khí, không thể tiết ra ngoài, thành ao. Là ao sâu, cổ chính là âm khí tụ tập, độc trùng vào trong trăm ngày. Có thể thành cổ trùng, đây là phương pháp thượng thừa.

Lúc trước Triệu Vô Tà cũng biết sự tồn tại của cổ trì, nhưng mà nơi âm khí tụ tập không dễ tìm, Thanh Lương sơn kia mặc dù miễn cưỡng nhưng không đủ tư cách. Mà Hồ Lô sơn này lại không giống như vậy, địa hình đặc biệt được trời cao chiếu cố, có thể nói cướp đoạt âm khí trong phạm vi ngàn dặm tới thành Âm Phong cốc này.

Sơn cốc vô chủ, Triệu Vô Tà rất không khách khí chiếm lấy, lúc này liền bố trí Tụ Âm pháp trận đem toàn bộ âm khí trói buộc lại. Trận nhãn của Tụ Âm pháp trận chính là chỗ sâu nhất trong Hồ Lô sơn cốc, nơi đó cũng là nguồn gốc của âm khí. Có những âm khí hầu như không cạn kiệt này, Triệu Vô Tà ở trong sơn cốc đào cửu đại cổ trì cùng một đại chủ trì.

Ảo diệu của cổ trì, Triệu Vô Tà không cần nghĩ cũng biết, hiện tại hắn rất chờ mong ngày Xích Luyện xà cổ thành cổ kia sẽ luyện ra bao nhiêu cổ trùng mạnh mẽ. Trong cổ kinh miêu tả về xà cổ, tựa hồ Cửu âm xà cường đại nhất, bất quá Cửu âm xà chính là cổ đại thể hệ trước. Thế giới này không biết có hay

không, với thực lực của Triệu Vô Tà căn bản cũng không thể bắt được Cửu âm xà.

“Vẫn nên khôi phục tu vi trước thì hơn. Ngàn năm đào thật, hắc hắc...”

Triệu Vô Tà chậm rãi đi đến nơi sâu nhất trong sơn cốc, nơi này không có chút âm khí nào, ngược lại thiên địa linh khí rất nồng đậm. Mặt đất có một tảng đá xanh lớn, phía trên tảng đá rất là sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi. Hiển nhiên thường xuyên có người ngồi ở chỗ này chính là chỗ Triệu Vô Tà để lại cho hắn ta.

Hắn ngồi xuống tảng đá, lật tay một cái, quả đào tỏa ra mùi hương ngào ngạt xuất hiện trong tay Triệu Vô Tà. To nhỏ đối với nắm tay của Triệu Vô Tà giống nhau, trong trắng lộ ra màu phấn hồng, vô cùng non mịn. Chỉ cần nhìn một lần là có thể mê hoặc rồi, quả đào ngàn năm, ngưng kết thành một mảng tinh hoa hơn ngàn năm ở trong rừng đào.

Nuốt vào đào ngàn năm, kết đan kỳ một lần tất cả đều là tấn thăng một cấp bậc, có thể nói thiên địa linh vật thích hợp nhất cho tu sĩ trúc cơ kỳ. Triệu Vô Tà cổ họng nhấp nhô nuốt nuốt nước miếng, hai ba cái liền đem quả đào ngàn năm tỏa ra hương thơm nồng đậm nuốt vào bụng.

Trái đào vào bụng, nhất thời một đoàn linh khí nồng đậm tới cực điểm từ đan điền dâng lên, Triệu Vô Tà không dám chần chờ. Vội vàng tiến vào cảnh giới Vô Pháp Vô Niệm, Bảo Thai ấn, vòng xoáy ma nguyên trong đan điền cuốn về phía đoàn linh khí kia. Xi Vưu Quyết vận chuyển tốc độ cao, một tiểu chu thiên, một cái đại chu thiên, hai cái, ba cái.

Đoàn linh khí kia quá nồng đậm, vòng xoáy ma nguyên trong đan điền toàn bộ vận chuyển mở ra, đem đoàn linh khí kia phân giải. Nhưng vẫn có không ít linh khí chạy về các nơi trong thân thể, ma nguyên do Xi Vưu Quyết hình thành càn quét các nơi trong cơ thể, vận hành chu thiên.

Thời gian dần trôi qua, cảm giác sung tấy truyền ra từ đan điền Triệu Vô Tà và trong cơ thể đã biến mất, một cảm giác huyền ảo tràn lên. Tâm thần Triệu Vô Tà chưa bao giờ sôi sục như

vậy, quả thực giống như vừa ăn phải thuốc kích thích, mặt mày hồng hào. Không biết có phải do nguyên nhân đào hay không mà trên mặt Triệu Vô Tà hiện lên một tầng phấn hồng. Nếu để nữ nhân nhìn thấy bộ dạng này chắc chắn sẽ nhào tới, bởi vì quá đáng yêu, ai bảo Triệu Vô Tà trung ra cái mặt thiếu niên này chứ.

Bất quá theo linh khí của Đào Thực bị hấp thu luyện hóa thành ma nguyên, khí tức phấn hồng trên mặt Triệu Vô Tà cũng đang chậm rãi thối lui. Đến cuối cùng sắc mặt Triệu Vô Tà khôi phục bình thường, tu vi Triệu Vô Tà cũng dừng lại ở Trúc Cơ hậu kỳ. Cách Trúc Cơ Đại viên mãn cũng chỉ là một bước ngắn, có lẽ ngày bước vào Kết Đan kỳ cũng không còn xa nữa.

Mỗi một cảnh giới kỳ thật không chỉ đơn giản là phân chia sơ trung hậu kỳ, còn có một cảnh giới Đại viên mãn, cho rằng tu vi đã đến mức có thể tấn thăng một cảnh giới. Nhưng chỉ thiếu một cước của cảnh giới trong tâm linh, chính là một cước kia, không biết đã khiến bao nhiêu thiên tài ngã xuống rồi.

Nhân vật cấp bậc Kết Đan Tông sư mặc kệ ở đó đều là thập đại môn phái, tiên đạo thập đại môn phái, Chấp Sự trong bọn họ cũng bất quá là kết đan kỳ tu vi. Trên phương diện này chính là trưởng lão, muốn trở thành trưởng lão, vậy nhất định phải là tu vi Nguyên Anh Kỳ. Vậy thì quá mức xa xôi rồi, Triệu Vô Tà hiện tại chỉ muốn trở thành tu sĩ Kết Đan kỳ là được rồi.

Chậm rãi mở mắt, thể vị đến cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ, trên mặt Triệu Vô Tà nở nụ cười. Mặc dù có tuyệt thể ma công như Xi Vưu Quyết, nhưng tu vi của hắn cũng không phải tùy tiện đã tu luyện tới. Tại Tuyệt Tình Uyên, tùy tiện bị tước đi một tầng tu vi, Triệu Vô Tà đã tức giận không ít, cuối cùng cũng khôi phục.

“Hừ Vong Tình bà nương thối tha, chờ Triệu gia đi, ta nhất định sẽ trở lại, đến lúc đó sẽ có người khóc.”

Triệu Vô Tà có oán niệm rất sâu đối với Vong Tình Ma Đế, nguyên nhân vì tiểu tử này mặc kệ như thế nào cũng phải lấy được chỗ tốt. Lúc trước tuy bị kiếm Vô phụng trọng thương, thiếu chút nữa mất mạng nhưng vẫn chiếm được Hắc Tiêu

cùng Hắc Lũng ma kiếm. Thế nhưng ở Vong Tinh Động Thiên, chẳng những không kiếm được chỗ tốt gì mà còn bị ném tới Tuyệt Tinh Uyên. Thiếu chút nữa vĩnh viễn không ra được, cuối cùng còn bỏ qua một Nhân Trùng cổ cùng một tảng tu vi mới chạy thoát được.

Người cảm chịu thiệt thòi lớn như vậy, cũng khó trách oán niệm của Triệu Vô Tà thâm sâu như vậy. Dừng lại bên cổ tri Xích Luyện Xà Cổ một hồi, Triệu Vô Tà nhắc chân đi về hướng Độc Sơn. Vẫn là chín cổ tri kia, ngoại trừ đại cổ tri kia có tác dụng khác, tám cổ tri còn lại đều được dùng để dưỡng cổ. Triệu Vô Tà ý định mấy ngày nay đều hao tổn trên núi độc kia rồi.

Thân hình ra khỏi sương mù dày đặc, Triệu Vô Tà để Phệ Nhật Trùng ở lại nơi đó, mặc dù có uy lực công kích của Tụ âm pháp trận nhưng vẫn an toàn hơn một chút. Triệu Vô Tà giẫm lên Nhân Trùng cổ kiếm, bay về hướng Độc Sơn.

Vượt qua chân núi, thẳng đến hậu sơn, Triệu Vô Tà hạ xuống phía trên cái khe sâu hôm qua. Nơi đó lúc này chỉ còn tro trọi một mảnh rừng đào tro trọi, chương khí vốn nồng đậm bị Triệu Vô Tà hút đi, qua một đêm lại khôi phục. Chỉ là mỏng đi rất nhiều, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong cây đào ngàn năm cực cao lớn.

Cười nhẹ, Triệu Vô Tà khẽ động thân hình, một ảo ảnh xuất hiện trên không của khe sâu. Ngay sau đó, thân ảnh Triệu Vô Tà đã xuất hiện ở một bên khác của khe sâu. Phía sau núi rất lớn, Triệu Vô Tà phải đi vào chỗ sâu hơn. Nếu như có thể gặp được độc trùng cường đại, tốt nhất là tạo thành quần kết đội, mấy cổ tri đó còn có khách trọ.

Triệu Vô Tà lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, hai mắt liếc loạn xung quanh, bởi vì âm dương cổ mà con mắt dị biến có thể phân biệt vạn khí. Độc trùng càng cường đại khí tức sẽ càng cường đại, trên người sẽ tỏa ra khí tức đặc biệt. Triệu Vô Tà dựa vào đôi mắt đã có thể nhìn thấy, cho nên sắc mặt hắn càng ngày càng hưng phấn.

“Lão Lục, nghe nói nửa tháng nữa chính môn thí luyện do Lam Lâm Quý Tông tổ chức sẽ bắt đầu, huynh đệ chúng ta

cũng nên tới tham gia náo nhiệt chứ. Trong thí luyện tràng kia có vô số bảo vật, kỳ ngộ rất nhiều a.”

Triệu Vô Tà dừng bước, khí tức toàn thân thu lại, thân hình vọt về phía khe núi. Nơi đó xem ra là một ổ độc trùng sinh sống, bất quá lúc này có hai vị khách không mời mà đến, hai gia hỏa mặc hắc y.

Hai người đều có đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh, thân hình thấp bé, vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi. Không phải đồ tốt gì, Triệu Vô Tà ở bên cạnh nhìn lên thăm bình luận với hai người, hai người này thoạt nhìn không giống người trong chính đạo.

“Ai da, người cho rằng ta không muốn đi, nhưng chúng ta không có cái mạng đó. Yêu Vân Tông chúng ta chẳng qua chỉ là một môn phái nhỏ, danh ngạch chỉ có vài người, làm sao cũng không tới lượt hai chúng ta. Hơn nữa, nếu chúng ta thực sự đi vào, khẳng định sẽ bị giết ngay lập tức. Không nói tới đám ma đầu Lam Lâm Quỷ Tông kia, bất kỳ một đệ tử Ma đạo cỡ trung nào cũng có thể tiêu diệt chúng ta. Những môn phái chính đạo liên vô sỉ, nhìn thấy chúng ta nhất định là diệt sạch sẽ mới thôi.”

Hán tử hèn mọn trả lời kia trong tay vậy mà cầm một cái vại ngọc, phía trên khắc một ít phù lục, hán tử kia đang rót ma nguyên vào trong phù lục. Theo hào quang của ma nguyên sáng lên, trên phù lục tuôn ra từng luồng hấp lực, những độc trùng giấu ở trong kẽ đất đều bay vào trong vại ngọc.

Trông thấy một màn này, Triệu Vô Tà có chút không biết nói gì, cảnh giới của hai người đều quá thấp, bộ dáng cũng chỉ là Ngưng Khí kỳ bảy tám tầng, quả thực là tiểu Ngư. Trong tay bọn họ có một cái vạc ngọc phẩm bình thường, chỉ có mặt phù triện có khắc trên mặt còn nhìn qua, nếu không phải là nghe được tin tức của hai đại môn phái. Triệu Vô Tà đã sớm rời đi rồi, phỏng đoán hai người hẳn là đệ tử của một môn phái ma đạo ở gần đó.

“Đúng vậy, chúng ta hay là không nên mạo hiểm. Ta nghe các sư huynh nói, trong hội trường thí luyện kia mặc dù có bảo vật rất lớn, thậm chí ngay cả Tử Ngọc Đàn Quả bậc này cũng có. Nhưng bên trong cạnh tranh đấu quá kịch liệt, động cái giết

người đoạt bảo, một lời không hợp liền giết người. Chuyện như vậy tại Thí luyện tràng Thái Phổ, hơn nữa phải trong vòng ba tháng đi ra ngoài.

Cuối cùng hai người chia nhau thảo luận một nghị sự mười ba phen.

Đến đây, nếu không sẽ bị trận pháp bên trong sân thí luyện cưỡng ép xoá bỏ. Thật quá kinh khủng...”

Ngay từ đầu hán tử vừa nói chuyện vừa tiếp tục nói, trong miệng hai người vừa nói, vạc ngọc trên tay không ngừng hấp thu độc trùng trong kẽ đất. Cấp bậc đám độc trùng kia rất thấp, đại bộ phận là độc trùng như Thiên Túc tiết trùng. Chẳng qua xem tu vi hai người chướng mắt, cũng chỉ có loại độc trùng này hai người mới có bản lĩnh thu nhiếp, đôi bầy rắn Xích Luyện đến hai người khẳng định là không còn sót lại chút gì.

“Không nói nữa, ta đầy rồi. Lão lục người thì sao?”

Một tên hèn mọn trong đó bỗng nhét một khối ngọc rất lớn vào trong vạc ngọc, ngừng quán chú Ma Nguyên, xem ra vạc ngọc của hắn đã chứa đầy độc trùng.

“Sư huynh chờ ta một chút, ta cũng sắp rồi, cái địa phương quỷ quái này lần sau cũng không muốn tới nữa.”

Người nọ vừa ra sức thu nhiếp độc trùng, từng con độc trùng từ trên mặt đất bay lên sau đó rơi vào trong vạc ngọc kia, dường như cũng sắp đầy.

“Người đừng oán giận, ai bảo sư thúc nhất định phải luyện độc đan, khổ cực còn là huynh đệ chúng ta. Địa phương quỷ quái này rất nguy hiểm, ngàn vạn lần đừng để chúng ta đụng phải độc trùng lợi hại.”

Hai người lại bắt đầu nói liên miên không dứt, không ngừng nói lung tung. Triệu Vô Tà cũng lười lắng nghe, khước miệng nhếch lên nụ cười âm hiểm, lấy Nhân Cổ Kiếm của mình ra. Hung hăng cắm xuống đất, uy áp nặng nề tản ra khắp nơi, độc trùng trong kẽ đất bạo loạn. Uy áp của Nhân Cổ Kiếm sợ hãi, những độc trùng này ùn ùn chạy trốn tứ phía, giờ lại khổ sở hai người kia.

Độc trùng trên mặt đất mặc dù đều là loại cấp thấp, thế nhưng lúc bạo loạn vẫn làm cho hai người luống cuống tay chân quất mắng một hồi.

“Xảy ra chuyện gì sao lại như vậy.”

Hai người toàn thân quang mang lóe ra, không ngừng tránh né độc trùng chạy loạn, kinh ngạc hỏi. Ngưng khí kỳ bảy tám tầng, đối phó những độc trùng này đều có chút cố hết sức. Triệu Vô Tà trốn ở một bên khóe miệng không ngừng run rẩy cười trộm, khó có được hôm nay hấn tâm hài tử đại phát, lại dám quấy rối đối với hai đệ giai tu chân giả.

Chương bốn mươi lăm thí luyện, nhất dịch tại Vô Cầu cốc.

Đang lúc hai người rất lo lắng tránh né độc trùng trên mặt đất, tính cách Triệu Vô Tà cũng trôi qua, rút Nhân Trùng Cổ Kiếm ra, chậm rãi từ chỗ tối đi ra, khí thế của tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bộc phát ra.

Tựa như một trận phong ba, khí thế Triệu Vô Tà quét qua, những con độc trùng cấp thấp trên mặt đất giống như bị một lực đánh trúng. Thân thể hần lặn về phía xa, nguyên bản vô cùng hỗn loạn, những con độc trùng bò loạn khắp nơi trên mặt đất nhất thời trở nên sạch sẽ vô cùng. Ngay cả những hòn đá nhỏ cũng bị thổi bay đi, hai người kia sững sờ nhìn Triệu Vô Tà chậm rãi đi tới.

Hàm răng có chút run rẩy, hai người tận lực làm cho chân mình đứng thẳng một chút, bất quá nhìn bộ dạng lão đạo của bọn họ cũng biết bị dọa không nhẹ.

“Tiền bối ” ” ” tiền bối”.

Hai người nếu đã là Tu Chân giả, mặc dù là hai Tu Chân giả cấp thấp không thể thấp hơn, dùng phế vật để hình dung cũng không quá đáng. Nhưng vẫn biết Tu Chân giả không thể nhìn dung mạo, cho nên sau khi cảm nhận được khí thế Triệu Vô Tà, không chút do dự nào. Hai người đồng thời nửa quỳ trên mặt đất cung kính nói với Triệu Vô Tà.

“Đem trận thí luyện mới rồi nói lại cho ta nghe một lần, phải nói tường tận. Ừm, người nói xem.”

Triệu Vô Tà đứng trước mặt hai người, ngón tay non mịn tùy tiện chỉ một cái, sau đó nhắm mắt lại giả vờ nghe.

” Vâng, tiền bối “

Người bị điểm đến đây chỉ là ngơ ngẩn một chút sau đó nhanh chóng mở miệng bắt đầu nói. Thí luyện tràng là do chính môn cùng Lam Lâm Quỷ Tông chủ trì, mỗi trăm năm một lần, hai tông phái môn hạ đệ tử tham gia thí luyện. Đồng thời trong

phạm vi thống trị của hai đại tông phái phái phái phái người tham gia., Ngoài ra, tán tu cũng tham gia, bên trong có rất nhiều bảo vật, cũng có rất nhiều nguy hiểm, người tham gia có thể ở bên trong ngồi chơi ba tháng. Nếu ba tháng sau không ra sẽ bị hai tông liên thủ bố trí trận pháp cường đại hủy diệt.

Tràng thí luyện cách Vô Cầu cốc hơn năm ngàn dặm này.

“Vô Cầu cốc...”

Triệu Vô Tà nhẹ nhàng phun ra ba chữ, dáng vẻ suy tư, người không nói chuyện bên cạnh dường như biết rõ Vô Cầu cốc là nơi nào. Muốn nói lại thôi, bởi vì không được vị “tiền bối” trước mắt cho phép, hắn ta không dám mở miệng.

“Người biết, vậy người nói đi”.

Mặc dù hai mắt nhắm lại nhưng phản ứng của hai người hắn ta đều thấy rõ ràng mạch. Người nọ nghe thấy Triệu Vô Tà mở miệng, vội vàng nói: “Tiền bối., Vô Cầu cốc kia vốn là do một vị tiền bối tán tu Ma đạo ngàn năm trước phát hiện, thế nhưng bị người hai đại môn phái chạy tới chiếm cứ. Cho nên tiền bối tán tu mới đề nghị biến Vô Cầu cốc trở thành sân thí luyện, dùng đó để cho những đệ tử trẻ tuổi trải qua chém giết gia tăng tu vi, vị tán tu kia còn tranh thủ được mười vị trí. Vì vậy tán tu cũng có tư cách tiến vào thí luyện trong Vô Cầu cốc.”

“Người nói là tán tu cũng có thể đi vào “

Triệu Vô Tà đột nhiên mở to mắt, hai luồng tinh quang bùng lên khiến hai người đang quỳ trên mặt đất cảm thấy ánh mắt đau đớn. Người nói chuyện cố nén sự khó chịu trong mắt, mở miệng nói: “Không sai, tiền bối. Nhưng nghe nói chỉ có mười vị trí, đôi khi cần tranh đoạt.”

Trên mặt Triệu Vô Tà bỗng nở nụ cười, tinh quang chói mắt chậm rãi biến mất. Hai người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Triệu Vô Tà gây cho bọn họ áp lực quá lớn. Qua nửa ngày, hai người đột nhiên không nghe thấy động tĩnh gì. Một người trong đó cả gan ngẩng đầu lên nhìn, trên mặt đất còn có bóng dáng Triệu Vô Tà đã sớm biến mất.

“Lão lục, hắn đi rồi. Đứng lên đi.”

Hai người run rẩy đứng thẳng người, sắc mặt đều tái nhợt, hai người này bị dọa sợ không ít. Chênh lệch giữa hai người và Triệu Vô Tà quá lớn, bởi vì tư chất, có lẽ hai người cả đời cũng không có cách nào Trúc Cơ. Chỉ có thể dừng lại ở Ngưng Khí kỳ, cuối cùng thọ nguyên hao hết, kết cục chết già.

“Khí thể thật đáng sợ, ta dám nói, sư thúc ở trước mặt thiếu niên kia đều không ngẩng đầu lên nổi.”

“Người biết cái gì, người nọ đâu là thiếu niên, khẳng định là lão quái vật vài trăm tuổi. Đừng nói sư thúc, cho dù là cường môn, tu vi cũng chưa chắc cao bằng hắn. Cái khí thể vừa rồi, quá khủng bố, thiếu chút nữa ta sẽ cho rằng trái tim của ta sắp ngừng lại.”

Trong lòng hai người vẫn còn sợ hãi, không dám ở lại, ôm hai cái vạc ngọc chạy xuống núi.

Lúc này, Triệu Vô Tà đã trở lại Hồ Lô cốc, đang ngồi ngay ngắn trên tảng đá xanh. Triệu Vô Tà cau mày suy nghĩ điều gì đó. Không cần phải nói cũng biết đây là việc của cuộc thí luyện.

“Vô Cầu cốc...”

Triệu Vô Tà miệng lầm bầm ba chữ, khí tức trên người rải rác, cuối cùng ánh mắt hắn ngừng lại ở trên cổ trì Xích Luyện Xà Cốc. Một tầng sương trắng vẫn đang dâng trào, cảnh tượng phía dưới bị che lấp, ngay cả chính Triệu Vô Tà cũng không nhìn thấy. Chỉ có thể cảm nhận được mấy trăm xà cốc không an phận, mỗi ngày đều như vậy, thôn phệ khí tức hỏa diễm.

Trong cơ thể mỗi một con xích luyện xà đều tràn ngập hỏa diễm khí, khiến chúng nó rất bất an, bởi vì hỏa khí đã đầy. Chúng vốn nên mượn hỏa khí này để tiến giai, nhưng mà không có, chúng nó bắt đầu mỗi ngày bởi vì hỏa khí trong bụng mà bạo loạn.

Cảm ứng được cảnh tượng trong cổ trì, Triệu Vô Tà bỗng có chút hiểu ra, chỉ sợ mấy trăm con Xích Luyện Xà này. Cuối cùng có thể lưu lại sẽ không quá nhiều. Quả nhiên ý nghĩ này của Triệu Vô Tà mới vừa toát ra, trong cổ trì đã bắt đầu chém giết.

Không chịu nổi bạo loạn trong cơ thể, những độc trùng đồng tộc này bắt đầu chém giết, mấy trăm con Xích Luyện Xà quấy cùng một chỗ. Thỉnh thoảng có máu rắn phun ra, khung cảnh kia khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, đáng tiếc Triệu Vô Tà chỉ có thể cảm ứng được nhưng không nhìn thấy. Dù như thế, trên mặt Triệu Vô Tà cũng xuất hiện vẻ kích động.

Bỗng nhiên, Triệu Vô Tà dường như đã hiểu ra điều gì đó, khoe miệng nở một nụ cười khó hiểu.

“Thì ra là thế, nếu như không trải qua chém giết, cho dù cho ngươi một bước lên trời Linh dược, ngươi cũng là một phế vật, bởi vì ngươi thiếu một trái tim cường giả.”

Triệu Vô Tà nỉ non, khí tức trên người càng ngày càng mạnh mẽ, không phải dựa vào khí thể tu vi phát ra mà chỉ dựa vào khí tức trên người, loại khí tức khiến người ta không thể không nhìn. Giống như một cường giả, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Vô Cầu cốc, Triệu gia ngươi tới rồi. Ha ha ha ha...”

Tiếng cười vẫn cuồng vọng như trước, nhưng khí tức trong đó lại thay đổi. Tụ âm pháp trận cũng không phải là một trận pháp bình thường, Triệu Vô Tà một chút cũng không thể truyền ra ngoài, toàn bộ đều bị trận pháp ngăn trở. Hồ Lô sơn cốc bị sương mù dày đặc phủ đi bao lấy, không biết bên trong có cái gì, nơi này đã biến thành cấm địa. Đừng nói là người, cho dù là chim, cũng sẽ không chạy đến nơi này ỉa đái.

Mười ngày sau, một đạo lưu quang đột nhiên từ trong sương mù bắn ra, hướng phương xa mà đi. Tốc độ vô cùng nhanh chóng, rất nhanh đã biến mất ở cuối chân trời.

Cách đó năm ngàn dặm, một sơn cốc phía trước, một đạo lưu quang từ trên trời giáng xuống. Từ trong hào quang đi ra một người, thân cao ba thước, toàn thân cao thấp đều là cơ bắp căng phồng, người này trời sinh có một loại khí thể hung hãn.

“Ha ha ha, không ngờ là Hồ gia ta đến sớm nhất. Ha ha ha...”

Thanh âm của hắn cũng giống như mọi người, tràn ngập khí tức hung hãn, truyền ra rất xa. Chỉ có điều lời còn chưa dứt, xa xa đã vang lên hai tiếng cười.

“Tiêu Tiêu, đại lão tới rất sớm sao, không đợi được nữa rồi. Có cần huynh đệ chúng ta hỗ trợ chiếm một vị trí hay không a.”

Kiều ngạo cực kỳ lại mang theo một thanh âm âm ý vị âm hiểm vang lên giữa không trung, đại hán ba mét kia nghe được thanh âm này, biến sắc. Khí tức hung hãn không kiêng nể gì bộc phát ra, phóng tới hai đạo độn quang tốc độ xiêu xiêu vẹo lại nhanh vô cùng.

“Thả mẹ ngươi ra, Âm thị huynh đệ các ngươi bớt tới chọc ta, cẩn thận Hồ gia vào bên trong thì sẽ giết các ngươi. Hừ.”

Hai đạo độn quang kia, trong lúc vận vẹo đã tránh được khí tức hung sát của tráng hán, tới gần mới thấy rõ dáng vẻ hai người. Hai người đều là nam tử, trên người mặc lục y, vẻ mặt âm khí, làm cho người ta không phân biệt được tuổi tác, hai đôi mắt người toát mồ hôi lạnh đồng thời nhìn chằm chằm vào tráng hán kia.

“Ha ha, ba vị đúng là thích đấu võ mồm như vậy, trong phương viên năm ngàn dặm này nổi danh đấy. Bất quá bảo lão ca ca ta nói vài câu, hiện tại vẫn nên an phận một chút, miễn cho cho sư môn cùng Lam Lâm Quỷ Tông xem thường chúng ta.”

Một nam tử trung niên khuôn mặt hồng hào, bụng to bồng xuất hiện bên cạnh ba người, tựa hồ luôn mang theo ý cười. Trên mặt hồng quang từng trện, người này nhìn qua không giống người tu hành, mà giống một thương nhân làm ăn.

Sau khi người này xuất hiện, ba người đều lựa chọn câm miệng, tựa hồ như rất kiêng kị người này, không cảm thấy vẻ mặt hân ý cười hòa nhã chút nào, người nọ tựa hồ cũng quen thuộc như thế, khẽ cười vài tiếng rồi không nói gì nữa.

“Không sai không sai, vẫn là Thảm đại ca nói có lý. Hắc hắc.”

Một thân ảnh cực kỳ hèn mọn xuất hiện trước mặt bốn người, thân thể thấp bé, mặt đỏ, hai cái răng hô hung hăng mở miệng chen ra. Tráng hán kia cùng hai nam tử âm khí vừa thấy nam tử hèn mọn này, đồng loạt hừ một tiếng, đi xa một chút. Tựa như không muốn cùng hắn làm bạn, chỉ có nam tử mặt hồ cười nhặt cười nói một câu.

“Như thế nào, các người thần bí môn liền phái một trưởng lão đến đây.”

Đối với hành vi của ba người kia, hán tử bí ỏi kia hình như cũng quen rồi, khinh thường bĩu môi, nói: “Phù Ma tông của người không phải cũng giống vậy sao, chẳng phải ca ca của người cũng tới một mình à?”

Nói xong liền tự nhiên tìm một địa phương đứng vững, híp mắt tại đó huyết sáo. Người trung niên thương nhân mặt đầy hồng quang kia cũng không để ý, cũng tìm một địa phương, trên mặt đất trải tơ lụa sau khi ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại. Cũng không biết là chợp mắt hay là nhập định, nhưng quá nửa là chợp, nơi này nhiều người như vậy, cho dù hán có lớn mật, cũng không dám nhập định tu luyện.

Ngay sau đó mấy người, lần lượt từ các nơi đều có lưu quang chạy tới, từng người từ quang mang đi ra. Từ trên phi kiếm nhảy xuống, trong vòng mấy canh giờ lại có mấy trăm người đến. Đứng đầy đất trống trước sơn cốc, những người phía sau thậm chí ngay cả vị trí đứng cũng không có.

Bốn ngày, trọn vẹn bốn ngày, không ngờ không ngừng có tu sĩ đi tới phía trước sơn cốc này. Tông môn trong phạm vi năm ngàn dặm tựa hồ cũng phái người tới, tiểu môn phái chỉ phái một hai người, những môn phái cỡ trung kia thì nhiều hơn chút. Cũng có một ít tán tu đến đây, hoặc là đơn thương độc mã, cũng có đội ngũ kết thành.

Sơn cốc phía trước trở nên cực kỳ náo nhiệt, thanh âm huyền ảo vang lên trên không trung, quả thực so với chợ đồ ăn ở thế tục không sai biệt lắm. Tu sĩ bình thường hiếm thấy, hôm nay khắp nơi đều là, phía trước sơn cốc đã đầy đứng. Mơ hồ đếm qua, chỉ sợ có trên dưới ngàn người.

Chương bốn mươi sáu thí luyện, Vô Cấu cốc hai

Trên đất trống trước sơn cốc có một ngàn người đứng, tiếng người huyên náo. Bất quá ngàn người chia làm ba trận doanh rất rõ ràng, đều có vẻ không vừa mắt nhau.

“Vù” “Vù” “Vù”

Thỉnh thoảng lại có tiếng kiếm quang phá không vang lên, từ phía chân trời xa xa phóng tới, dừng lại trên không trung bên ngoài sơn cốc. Những người từ trong kiếm quang đi ra đều là vẻ mặt kiêu căng, chỉ khi nhìn thấy người quen mới lộ ra khuôn mặt tươi cười. Cũng có một số người là từ mặt đất chạy tới, lục địa bay khắp nơi, lưu lại từng đám huyễn ảnh sau đó xuất hiện ở bên ngoài sơn cốc.

Những tu sĩ ngự kiếm bay đến nhìn thấy tu sĩ cấp thấp dùng chân chạy đi, mặc dù không nói gì thêm, nhưng khóe miệng cũng đã liên lụy đến sự khinh thường. Cũng đúng, tu chân giới cũng là cấp bậc rõ ràng, tu sĩ có thể ngự kiếm phi hành đều có tu vi Trúc Cơ Kỳ. Tu sĩ cấp thấp chỉ có thể đi chân mà thôi, bất quá trong hơn một ngàn người kia, đại bộ phận đều là tu sĩ cấp thấp Ngưng khí kỳ.

“Grào.”

Một tiếng hô gầm vang vọng núi rừng vang lên bên tai mọi người, một ngàn người cùng lúc bên ngoài vòng sơn cốc nhìn lại, một con hổ màu tím toàn thân chậm rãi cất bước mà đến. Khí thế của vua bách thú từ trên thân mãnh hổ hiển lộ ra, chữ Vương trên trán tỏa ra khí tức hung hãn nồng đậm, làm người ta kinh ngạc nhất chính là đại hán ngồi ngay ngắn phía trên mãnh hổ kia.

Mở ra trước ngực, lông đen sum xuê mọc thành bụi, cơ bắp giống như từng khối đá chông chát trên người hấn. Khuôn mặt càng là hung thần ác sát, một đôi mắt to bằng chuông đồng. Dung mạo này đôi lại thể tục, tuyệt đối có thể chỉ cho trẻ con khóc đêm.

“Một kẻ như vậy, hừ, đám phé vật này cũng muốn tham gia thí luyện sao.”

Đám người phía trước lập tức ồ lên, những lời này của đại hán cười hồ đã đắc tội với rất nhiều người. Hắn nói chính là tu sĩ Ngưng khí kỳ, đa số là tán tu cùng một số đệ tử môn phái nhỏ. Đều là sắc mặt xanh mét, ánh mắt lộ vẻ không cam lòng. Nhưng những người này cũng không dám nói gì, thân phận đại hán kia trong phạm vi vạn dặm hầu như mỗi tu sĩ đều biết.

Mãnh Hồ tông, một môn phái cỡ trung trong phạm vi vạn dặm quanh đây chỉ đứng sau tông môn Ma đạo của Lam Lâm Quỷ Tông. Phần lớn tu sĩ bên trong Mãnh Hồ tông đều là đồ tể, giống như đại hán kia.

“Grào” “Gao”

“Ha ha ha sư huynh nói rất đúng, những tên phé vật này căn bản không xứng tham gia thí luyện. Tốt nhất là sớm rút đi.”

“Ha ha ha...”

Tiếng hồ gầm cùng tiếng cười vang lên bên ngoài sơn cốc, ngoại trừ đại hán hung thần ác sát ngay từ đầu kia, phía sau hắn lại xuất hiện mấy tráng hán cười mãnh hổ. Xem khí tức hung hãn và máu tanh khắp người bọn họ, quả nhiên đều là nhân vật giống như đồ tể.

Trong ngàn người, hai huynh đệ Âm thị đầu tiên âm thầm bĩu môi, tuy rằng đều là người trong ma đạo, nhưng mà Mãnh Hồ tông hiển nhiên không tuyển gặp, chẳng qua bởi vì thực lực gần bằng Lam Lâm Quỷ Tông, nên không ai dám nói gì.

“Hừ đều là người tu hành cả, chớ nên khinh người quá đáng ở Mãnh Hồ tông.”

Một thanh âm nhẹ như mây gió từ trên trời giáng xuống, một người trung niên đạp phi kiếm mà đến, đi theo phía sau là một đám tu sĩ khí thế kinh người.

“Mỗi môn phái đều có thể phái đệ tử vào khu vực thí luyện, Lam Lâm Quỷ Tông cũng không phản đối. Mãnh Hồ tông người có tư cách gì mà nói chuyện.”

Lần này hai bên cùng nhau nghiền nát nhau, rồi cùng nhau nghiền nát nhau.

Người trung niên xem ra là một kẻ tính tình nóng nảy, lại còn có cảm giác quá chính nghĩa, vừa xông lên đã hung ác khiến cho mãnh hổ tông ngừng lại.

“Khắc khắc khắc, Vân Kiếm Tông đến rồi, ồn ào chút rồi đánh nhau đến cuối cùng, nếu có trò hay để xem vậy thì...”

Người nói lần này là tên gây thô bỉ, hẳn có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, cười rộ lên cũng hèn mọn như vậy. Nhưng trận doanh mà hắn đứng là bên ma đạo, đều không phải người tốt, nghe thấy lời hắn nói đều ồn ào hẳn lên. Trong lúc nhất thời, phía trước sơn cốc càng thêm ồn ào.

“Người nói cái gì mà các người ảo tưởng, muốn tìm ta đánh sao.”

Triệu Vô Tà ẩn thân trong ngàn người, âm thầm lắc đầu, ánh mắt không khỏi nhìn về phía sơn cốc kia, sơn cốc rất bình thường. Ít nhất từ bên ngoài là dạng này. Nhưng sau khi Triệu Vô Tà chăm chú nhìn một hồi, sắc mặt đột nhiên biến đổi, sau đó về mặt quý dị dời đi ánh mắt.

“Trận pháp thật cường đại...”

Động tác của Triệu Vô Tà mặc dù bí ẩn nhưng vẫn có người nhìn thấy một thanh niên đứng bên cạnh hắn ta. Trận doanh cũng giống như hắn ta, cũng là nơi tán tu, cũng là nhỏ yếu nhất.

“Huynh đệ, trận pháp này chính là của Chính Nhất Tông và Lam Lâm Quỷ Tông, nghe nói chính là cao thủ Nguyên Anh Kỳ, muốn mạnh mẽ xông vào cũng phải lột da một lớp da.”

Thanh niên này là người nhiệt tình, ở bên cạnh Triệu Vô Tà ung dung giới thiệu. Muốn Triệu Vô Tà tiến vào trong cũng phải cẩn thận, đừng nhìn hiện tại một ngàn người đang bình an vô sự, vừa vào bên trong, một lời không hợp sẽ động thủ, nếu như người chiếm được bảo vật gì đó cho người khác nhìn thấy, nhất định sẽ giết người đoạt bảo.

“Đừng nhìn đám Vân Kiếm Tông kia hiện tại đang quang minh chính đại như vậy, vào bên trong rồi muốn giết người,

nên cướp bảo vật thì cướp đoạt không làm đâu. Hừ, người trong chính đạo đều không phải là thứ tốt, thẳng nhãi ranh ma đạo kia tuy hung thần, nhưng ít ra cũng phải làm quang minh lỗi lạc. Không giống môn phái chính đạo, đều là hạ dao sau lưng. Huynh đệ, huynh cần phải cẩn thận một chút đến lúc đó đừng trách ca không nhắc nhở huynh.”

Triệu Vô Tà không nói gì gật đầu, sau đó mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, dứt khoát làm bộ như nhập định. Trong lòng nói: Tên gia hỏa này thực sự ồn ào. Thanh niên kia thấy đáng vẻ Triệu Vô Tà, rất thức thời bĩu môi, không hề nói gì.

Hơn một ngàn tu sĩ lẳng lặng trú ở bên ngoài sơn cốc, không người nào dám đi vào sơn cốc kia. Lúc này người nên đến thì tới, ngoại trừ hai đại môn phái kia. Triệu Vô Tà nghe thanh niên kia nói, đối với thế lực trong phạm vi ngàn dặm cũng có chút hiểu biết.

Chính tông, Lam Lâm Quỷ Tông là hai môn phái cỡ lớn. Thực lực vô cùng mạnh mẽ, trong hai đạo Tiên Ma cũng chỉ đứng sau mười đại môn phái chính đạo và sáu thế lực Đại Ma Đế kia mà thôi. Còn Vân Kiếm Tông và Mãnh Hồ tông thì nằm trong vòng vạn dặm, chỉ đứng sau chính tông và môn phái cỡ trung đẳng của Lam Lâm Quỷ Tông.

Tại Vân Kiếm Tông và Mãnh Hồ tông, còn có rất nhiều môn phái nhỏ cùng một số gia tộc tu chân, xuống dưới nữa là một phương tán tu. Tán tu là phương nhỏ yếu nhất, từ xưa đến nay đều là như thế.

Bởi vì tán tu, không môn phái, vô pháp bảo, không đan dược, không công pháp. Nếu đổi thành địa cầu, đó là điển hình từ bốn không một tộc. Triệu Vô Tà áp chế tu vi của mình, Trúc Cơ hậu kỳ bị hấn mạnh mẽ áp chế đến cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ. Cho dù như vậy, tu vi của hắn cũng là một trong những người cao nhất trong các tán tu.

Người thanh niên vừa mới cô động kia là một gã Ngưng khí tầng mười, đương nhiên là không nhìn thấu tu vi của Triệu Vô Tà, nhưng nhìn tuổi của Triệu Vô Tà cũng không nghĩ nhiều như vậy. Cho nên mới dám nói nhiều như vậy, nếu biết Triệu

Vô Tà một cước đã bước vào cảnh giới Kết đan tông sư, đánh chết hắn ta cũng không dám lăm miệng.

Triệu Vô Tà nhắm mắt lại một hồi, bỗng nhiên như phát hiện gì mở mắt nhìn về phía chân trời xa xa. Cùng lúc đó, hai tu sĩ Vân Kiếm Tông cùng mãnh hổ tông tu sĩ nhìn nhau không vừa mắt cũng đồng thời nhìn về nơi đó. Ba người đều là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, đều có phát hiện khác thường trước.

“Vù vù “

Phi kiếm phá không, một đoàn người xuất hiện ở phía chân trời, sau đó chỉ trong vài nhịp thở đã đáp xuống phía trước sơn cốc. Một cỗ khí thế làm cho người ta hít thở không thông phát ra từ đoàn người, một đạo bào màu trắng thống nhất, bất quá hai người dẫn đầu là đạo bào màu xanh. Triệu Vô Tà đi theo mọi người nhìn qua, đồng tử hơi co rút lại, đoàn người này vậy mà đều có tu vi Trúc Cơ kỳ trở lên. Nhất là hai người đầu lĩnh, tu vi ngay cả Triệu Vô Tà cũng nhìn không thấu.

“Kết Đan Tông Sư”

Trong đầu Triệu Vô Tà phun ra một từ, có thể khiến hắn ta nhìn không thấu chỉ có thể là Kết Đan Tông Sư. Về phần Nguyên Anh kỳ, rõ ràng hai người kia vẫn chưa tới, Triệu Vô Tà đã cảm thụ được tu vi Nguyên Anh kỳ khủng bố của hắn trên người Vong Tình Ma Đế và Vụ Nô. Đó là sự tồn tại căn bản không thể phản kháng, về phần hai người kia.

“Liều mạng, sáu thành cơ hội...”

Triệu Vô Tà liếc mắt một cái rồi nói. Nếu hắn mà chém giết cùng hai người, bất luận là kẻ nào chỉ cần Triệu Vô Tà chịu liều mạng có sáu thành có thể giết chết đối phương.

“Tiêu đạo huynh, Trịnh đạo huynh, hai vị đã đến sớm a.”

Mọi người còn tới nghỉ ngơi đôi chút, phía chân trời bỗng nhiên bay tới một đám mây đen, chấn động khiến cho âm thanh ừ ừ trong tai mọi người truyền ra. Rõ ràng là một đám mây đen, nhưng tốc độ không chậm chút nào so với phi kiếm, vừa xuất hiện ở chân trời. Sau một khắc liền xuất hiện ở trên đỉnh đầu mọi người, hạ xuống, từ bên trong đi ra một đoàn người.

Đạo bào thống nhất, bắt quá phía trên đều mang theo điểm điểm quái dị, tựa hồ tản ra hào quang màu lam dịu dàng. Không phải phản quang, mà là vật trên đạo bào kia tự động phát sáng, lam quang mênh mông làm cho lòng người có điểm sợ hãi.

“Người của Lam Lâm Quỷ Tông đến”

Thanh niên bên cạnh chỉ mở miệng nói một câu chỉ rõ thân phận của đám người này, sau đó im lặng không nói. Về mặt rất kiêng kỵ đám người này, ngay cả nói một câu cũng không dám. Không chỉ hắn, tu sĩ xung quanh đều như vậy, ngay cả mấy tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng vậy.

“Hóa ra là Lam Tín đạo huynh, đã lâu không gặp. Ta rất mong ngóng đây.”

Triệu Vô Tà nhíu mày, nếu lúc đầu nghe thấy lời này còn tưởng hai người kia có giao tình cơ mà. Nhưng Triệu Vô Tà liếc mắt một cái đã nhìn thấy cừu hận sâu trong ánh mắt của người nói chuyện kia, xem ra hai người chẳng những không có giao tình, mà ngược lại còn có khúc mắc.

“Hắc hắc phiền muộn nhớ tới.”

Tên Lam Tín là một người trung niên, nhưng hai bên tóc mai đã có chút hoa râm, nhìn không ra tuổi thật. Chẳng qua giữa hai hàng lông mày mang theo khí tức trưởng thành, rất là tuần lãng, mang theo một loại mị lực tà dị. Phía sau hắn, đi theo một đám đệ tử, chẳng qua người đứng phía trước lại là một cô gái.

Đạo bào màu lam quần trên người nữ tử nhưng không che được thân thể động lòng người kia, tư sắc không dưới Tam Nương, nữ tu sĩ Triệu Vô Tà gặp qua cũng chỉ có Vong Tình Ma Đế và Hồng Trần tiên tử có thể vượt qua. Nàng này nhìn quanh, một loại khí tức mị hoặc kỳ dị bỗng sinh ra, làm cho người ta nhìn không khỏi giận dữ.

Triệu Vô Tà liếc mắt nhìn qua, không ít nam tu giữa hai chân đều là dựng thẳng quần lên. Nhìn thấy một màn này, nữ tử áo lam cười hì hì, đột nhiên phát hiện Triệu Vô Tà, ánh mắt sáng

ngồi, hướng về Triệu Vô Tà liếm liếm môi, một đôi mắt Câu Hồn mi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Triệu Vô Tà.

“Tiểu đệ đệ, thế này đệ đi, vào cốc rồi thì tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ, hi hi.”

Thật bất hạnh, Triệu Vô Tà bị đùa giỡn bởi khuôn mặt thiếu niên tuần tú. Triệu Vô Tà không khỏi sờ sờ cái mũi, thậm chí một tiếng “Yêu nữ”.

Chương bốn mươi bảy thí luyện, Vô Cấu cốc tam

“Các vị, có lẽ các vị đã hiểu rõ quy củ của thí luyện rồi. Có điều ta vẫn phải nói lại lần nữa, muốn vào cốc muốn làm gì cũng được. Nhưng sau ba tháng nữa phải đi ra. Nếu không, xóa bỏ.”

Triệu Vô Tà hí mắt nhìn qua, trung niên tên Lam Tín kia nói đến lúc xóa bỏ hai chữ. Ánh mắt bắn ra, không ngờ lại là sát khí thật sự, những đệ tử của Lam Lâm Quỷ Tông đứng sau hắn đều lộ vẻ khát vọng. Quả nhiên là ma đạo đại tông, sát ý quá nặng.

Nhưng điều khiến Triệu Vô Tà kinh ngạc nhất là tu vi của đám đệ tử chính tông không khác biệt lắm so với Lam Lâm Quỷ Tông. Tuy nhìn qua thì chính khí nhưng sâu trong ánh mắt, Triệu Vô Tà có thể thấy rõ sát cơ lập lòe. Triệu Vô Tà khinh thường bĩu môi, quả nhiên là như vậy, thế giới này căn bản chính là mạnh được yếu thua. Không có đồng tình, nếu muốn sống sót nhất định phải tâm ngoan.

Cái gọi là chính đạo, chẳng qua chỉ là thêm một tầng khăn che mặt mà thôi, bên trong cất giấu nói không chừng còn không chịu nổi Ma đạo. Thời điểm ở Địa Cầu, Triệu Vô Tà liền hiểu rõ điều này. Hiện tại, hắn càng thêm rõ ràng, muốn hưởng thụ trường sinh đại đạo của hắn. Muốn tung hoành thiên hạ, nhất định phải tâm ngoan, trở thành cường giả cường đại nhất.

Giờ khắc này, quyết tâm kiên định trong lòng Triệu Vô Tà chưa từng có.

“Dựa theo quy củ trước đây, tán tu chỉ có mười danh ngạch, nhưng năm nay là do Lam Lâm Quỷ tông chủ ta làm. Phá lệ một lần, toàn bộ tán tu đều có thể đi vào.”

Lời vừa nói ra, cả đám đều trở nên yên tĩnh, sau đó liền nổi lên sóng to gió lớn. Ánh mắt Triệu Vô Tà lập tức chuyển đến trên người của Chính Nhất Tông, nhưng dường như bọn họ đã biết

từ sớm, thần sắc có vẻ phức tạp, nhưng vẫn không có mở miệng phản bác.

“Lam tiên bối, lời này là thật”

Một tán tu cao giọng nói, trên mặt rõ ràng là vui mừng khó tả. Còn những tán tu khác cũng vậy, trong Vô Cầu cốc có rất nhiều thiên tài địa bảo., Chỉ cần may mắn đạt được giống như vậy có thể làm cho tu vi tán tu tiến một bước dài. Cho nên mỗi lần thí luyện đối với tán tu mà nói đều là một cơ hội thiên đại, trước kia vì tranh đoạt Thập đại danh ngạch kia mà đầu rơi máu chảy, hôm nay nghe nói có thể không cần tranh giành. Tất cả tán tu đều có một loại xúc động muốn khóc.

Sau khi nhìn thấy phản ứng vừa lòng của đám tán tu, Lam Tín khẽ mỉm cười vuốt cằm, “Không sai”

Triệu Vô Tà trong lòng lạnh lẽo, “Có vấn đề”, con mắt Triệu Vô Tà nheo lại. Liền quét qua từng tên đệ tử trong Lam Lâm Quỷ Tông, cuối cùng trong lòng khẽ động, nhìn về phía yêu nữ cực kỳ xinh đẹp kia. Chỉ một cái liếc mắt, Triệu Vô Tà đã dời ánh mắt đi, bởi vì yêu nữ kia cũng đang nhìn Triệu Vô Tà, còn trừng mắt nhìn hắn ta một cái.

“Hừ “

liếc mắt kia là đủ rồi, trong lòng Triệu Vô Tà đã có tính toán, khôi phục thần sắc bình thường. Không có ý tứ gì, chỉ là chỗ sâu trong ánh mắt xuất hiện một tia đùa cợt cùng hưng phấn.

“Thật tốt quá” “ha ha” “Thật sự không cần tranh nữa, hắc hắc “

Bên trong trận doanh của tán tu vang lên một tràng hoan hô, đám người đáng thương này đều tại cơ hội cực lớn mà hoan hô. Không có phát hiện ra sát khí lạnh lạnh trong đám đệ tử Quỷ Tông Lam Lâm kia, càng không có phát hiện ra sự trào phúng ở chỗ sâu trong ánh mắt đám đệ tử kia.

“Khai cốc.”

Trung niên tên Lam Tín quát nhẹ một tiếng, lấy từ bên hông ra một lệnh bài màu xanh, phía trên khắc đầy phù văn, cực kỳ

phức tạp. Với thị lực của Triệu Vô Tà cũng không thấy rõ phía trên rớt cuộc khắc bao nhiêu phù văn.

“Tiêu đạo huynh, xin mời.”

Lam Tín sau khi đem lệnh bài xuất ra, hướng về phía trung niên nhân mặc đạo bào bên cạnh. Người nọ thần sắc lạnh lùng cũng từ bên hông lấy ra một lệnh bài, giống như mặt trước của Lam Tín, chỉ là màu sắc tím. Cùng là phù văn cực kỳ phức tạp, hai người đồng thời cổ tay chấn động, hai khối lệnh bài đồng thời đánh về phía cốc khẩu.

“Rầm”

Hai khối lệnh bài va chạm vào nhau, dính chặt vào nhau, vuông vức chính trực. Ánh sáng lung linh, những phù văn phức tạp bắt đầu tản mát ra ánh sáng mãnh liệt, giống như một mặt trời nho nhỏ đang lơ lửng trên không cốc khẩu, một chùm sáng từ trong lệnh bài hợp hai làm một bắn ra, trực tiếp đánh lên phía trên cốc khẩu.

“Oanh “

Miệng cốc vốn yên bình bỗng dấy lên một trận sóng khí, một tầng màng mỏng nhàn nhạt xuất hiện ở miệng cốc. Con mắt Triệu Vô Tà co rút lại, trận pháp này Triệu Vô Tà có một cảm giác chính là dùng hết tất cả thủ đoạn của hắn., Cũng không thể phá vỡ tầng mỏng màng kia. Có lẽ thay đổi Vong Tinh Ma Đế hoặc là Vụ Nô có thể tới, hai người đều là cao thủ Nguyên Anh kỳ, cũng không thấy đệ tử Vong Tinh Động Thiên tham gia thí luyện, nói rõ trên hai đại tông môn siêu nhiên, chương mắt nơi thí luyện này.

“Mở”

Theo tiếng nói của Lam, lệnh bài phiêu phù trên không trung đột nhiên biến đổi, lại là một chùm sáng bắn ra. Đánh vào cốc khẩu, đám người Triệu Vô Tà nhất thời cảm giác mặt đất truyền đến cảm giác chấn động, tựa hồ như là động đất. Qua thời gian mười mấy hơi thở, miệng cốc kia bỗng nhiên vỡ ra một cái động lớn, đủ để mười người song song đi vào trong.

Triệu Vô Tà ánh mắt không ngừng quét qua trận pháp, chán nản phát hiện trận pháp này căn bản không có thu hồi, ngược

lại còn tiến vào trạng thái càng thêm nguy hiểm. Có lẽ lúc này trận pháp công kích sẽ là nguy hiểm nhất.

“Các vị, các người có thời gian nửa nén hương đi vào.”

Lam Tín sau khi nói xong thì không nói nữa, một đoàn mây đen ở dưới chân hắn sinh thành nâng hắn lên không trung. Sau đó nhắm mắt lại, vị trung niên họ Tiêu của Chính Nhất Tông kia cũng ngồi ngay ngắn trên phi kiếm giống như Lam Tín, sau đó nhắm mắt nhập định.

Tầm lệnh bài kia một mực duy trì hai chùm tia sáng, cái lỗ lớn vỡ ra kia một mực duy trì không khép lại, bất quá phía trên trận pháp kia tràn đầy màu sắc. Giữa hào quang chớp động có thể nhìn thấy cảnh sắc kỳ lạ trong cốc, Triệu Vô Tà vuốt vuốt ấn ký kỳ lạ trên trán, theo người đi hướng cửa cốc.

Đi ở phía trước tất nhiên là đệ tử của hai đại tông môn, cái lỗ đó rất lớn, chỉ khoảng ngàn người mà thôi. Chỉ chốc lát là có thể đi hết, cho nên không cần chen lấn, trật tự rất tốt. Sau khi hai đại tông môn đệ tử đi vào đến phiên đệ tử Vân Kiếm Tông và Mãnh Hồ tông, tiếp theo.

Triệu Vô Tà xếp ở phía sau, theo trận doanh của tán tu chậm rãi đi vào Vô Cấu cốc. Chân vừa bước qua cái động lớn kia, linh khí nồng đậm ập vào mặt, hai thế giới. Triệu Vô Tà nhất thời cảm thấy bên ngoài cốc là hai thế giới, nồng độ linh khí căn bản không cùng một cấp bậc. Tu luyện bên ngoài cốc, một phạm nhân tu luyện tới Ngưng Khí tầng một năm, nhưng ở chỗ này chỉ cần ba tháng là đủ.

“Vù vù “

Không chỉ một mình Triệu Vô Tà có cảm giác như vậy, những tán tu kia cũng như thế, nhao nhao hít vào một ngụm không khí. Linh khí nồng đậm tràn ngập trong phổi, khiến đám tán tu cảm giác sảng khoái tỏa ra tứ chi bách hải.

“Kẻ quê mùa đúng là nhà quê, chưa từng trải đời.”

Người nói chuyện là một đại hán cười trên mảnh hổ, toàn thân tản ra khí tức thô bỉ. Là đệ tử Mãnh Hồ tông, một câu mắng của hắn chỉ sợ là toàn bộ tán tu, sau khi nói xong lại dùng ánh mắt khiêu khích trừng mắt nhìn đám tán tu. Ý tứ không phục

có thể tới đây khoa tay múa chân, rất nhiều tán tu mặt lộ vẻ không dám tiến lên.

“Mãnh Hồ tông thật thô kệch. Các người khi dễ ai tử tử ta mặc kệ, có điều đệ đệ này là của tử tử đây. Nếu ai dám khi dễ nàng, thì chính là đối nghịch với Lam Lâm Quỷ tông ta, biết không.”

Triệu Vô Tà cảm giác một làn gió thơm phả vào mặt, một dải lụa mỏng chậm rãi bay tới bờ vai hắn ta, kế đó còn một bàn tay nhỏ nhắn trơn trượt. Không biết từ lúc nào, Lam Lâm yêu nữ kia đã xuất hiện ở sau lưng Triệu Vô Tà. Hai tay nàng ta khoác lên vai Triệu Vô Tà, bí ẩn dụi dụi, kích động tâm thần Triệu Vô Tà.

Vị yêu nữ của Lam Lâm Quỷ Tông này, lực mê hoặc rất lớn, nếu đổi lại là người khác bị vuốt ve vài lần, khẳng định là hai mắt đỏ như máu, chịu không nổi. Nhưng đáng tiếc, Triệu Vô Tà chỉ cười “hắc hắc” một tiếng, sau đó liền không có động tĩnh gì nữa.

“A a trán tiểu đệ đệ là cái thứ gì vậy, thật đáng yêu nha, nghe lời, để tử tử sờ sờ...”

Triệu Vô Tà toàn thân căng thẳng, vật kia cũng không phải tùy tiện sờ soạng. Triệu Vô Tà một thân tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nếu hiển lộ tu vi, lúc ở bên ngoài nhất định là hơn một ngàn người chú ý đến mình. Hai tên Kết Đan Tông Sư kia nói không chừng sẽ âm thầm giải quyết hắn, ai nguyện ý để một tên Trúc Cơ hậu kỳ tiến vào, vạn nhất Triệu Vô Tà giết chết đệ tử của bọn hắn thì phải làm sao bây giờ.

Ân Khí cổ, lấy ba giọt tinh huyết của cổ chủ, lấy cổ phù thai nghén giữa lông mày. Một ngày sau, cổ có thể thành. Đây là cổ trùng cùng cấp bậc với tàng khí cổ, xem như cổ trùng cấp thấp, một chút chiến lực cũng không có. Nhưng có rất nhiều diệu dụng, ẩn khí trong người, trừ phi cao hơn ba cảnh giới của Triệu Vô Tà, nếu không căn bản nhìn không ra Triệu Vô Tà là tu vi gì.

“Ôi, còn là...”

Lần này tần số của hai người đã tăng thêm ba mươi độ, rồi tiếp tục xem ba ngàn nghị khí.

Rất khẩn trương, tốt rồi. Tỷ tỷ còn có việc phải làm, trước hết bỏ qua cho người. Các người nghe cho ta, nếu ai dám thương tổn tiểu đệ đệ này của ta, ta sẽ nhổ da của người đó. Hừ.”

Câu cuối cùng kia là nói với những người khác, nhưng hiển nhiên không phải tất cả mọi người đều muốn mua. Đoàn người chính tông liếc mắt khinh miệt nhìn yêu nữ, sau đó hừ lạnh một tiếng ngự kiếm bay đi.

Phảng phất như là một tín hiệu, tất cả mọi người đều nghĩ giống như nhớ tới cái gì, toàn bộ thi triển thủ đoạn rời đi. Nhất thời, nguyên bản địa phương còn náo nhiệt phi phàm, trở nên chỉ còn lại có Triệu Vô Tà.

“Tiểu đệ đệ, phải bảo vệ tính mạng thật tốt a. Ba tháng sau nếu người còn sống, tỷ tỷ sẽ dẫn người vào Lam Lâm Quỷ Tông, hi hi.”

Triệu Vô Tà lại lần nữa cười khở, sờ sờ mũi. Lần thứ ba bị yêu nữ này đùa giỡn, Triệu Vô Tà có vài lần muốn bạo khởi giáo huấn yêu nữ một phen. Cuối cùng đành phải từ bỏ.

Hắn cũng không vội, chậm rãi đi tới, bước chân khoan thai. Súc địa thành thôn, mặc dù là chậm rãi nhưng Triệu Vô Tà vẫn tìm rừng rậm đi vào. Bên ngoài cốc này là hai thế giới, không chỉ có khác biệt về linh khí, bên trong Vô Cấu cốc quả thực rộng lớn vô biên. Ít nhất Triệu Vô Tà liếc mắt một cái là không thấy được biên giới của Vô Cấu cốc, chẳng trách có thể trở thành sân thí luyện ngàn năm.

“Yêu nữ, không cần tới ba tháng là chúng ta có thể gặp mặt rồi. Hắc hắc...”

Triệu Vô Tà cười lạnh, đưa tay vượt qua bờ vai, sau đó ma nguyên bắt đầu khởi động trên bàn tay, lập tức hơn mười đoàn ánh sáng màu lam phát ra từ lòng bàn tay của Triệu Vô Tà. Ánh sáng này cũng giống như ánh sáng trên đạo bào của đám người Lam Lâm Quỷ Tông, hiển nhiên là được ả yêu nữ kia âm thầm đặt trên người Triệu Vô Tà.

“Ầm ầm “

Bàn tay chấn động, một ngọn lửa bay lên, lập tức trong lòng bàn tay vang lên tiếng đồ vật nóng rực. Những hạt cát nhỏ lấp

lòe lam quang trong nháy mắt bị đốt sạch, ngay cả bụi bặm cũng không lưu lại.

Uy lực bốn mươi tám Chương đen nhánh.

Thời khắc Triệu Vô Tà thiêu hủy đồ vật mà yêu nữ của Lam Lâm Quỷ Tông lưu lại trên người hắn, thì ở ngoài mấy trăm dặm, trên khuôn mặt kiêu diễm của vị yêu nữ của Lam Lâm Quỷ Tông kia lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay sau đó nhoẽn miệng cười, trong miệng nói: “Tiểu đệ đệ rất thú vị, hi hi.”

Đệ tử của Lam Lâm Quỷ Tông đứng cạnh nàng nghe thấy tiếng cười, da đầu không khỏi run lên, lưng lạnh toát, thầm nghĩ: vị nhị sư tỷ này là ma nữ nổi danh trong phạm vi vạn dặm, thủ đoạn tàn nhẫn rất nhiều, mọi người trong ma đạo đều sợ hãi không chịu nổi. Cũng không biết là tên xui xẻo kia, bị nhị sư tỷ nhìn chăm chăm.

Tên xui xẻo trong miệng đệ tử Lam Lâm Quỷ Tông lúc này đang thần nhiên phi hành, chỉ là nhìn dưới chân hắn không có một thanh phi kiếm nào, mà dùng cũng là thuật Đằng Không của lục địa. Pháp thuật này bình thường là do tán tu sử dụng, bởi vì phần lớn tán tu không có pháp bảo, cho dù vận khí tốt đạt tới Trúc Cơ kỳ cũng không có biện pháp ngự kiếm phi hành, cho nên đành phải sử dụng thuật Đằng Không, tựa như bộ dáng Triệu Vô Tà hiện tại.

Sau khi phi hành một đoạn thời gian ngắn, Triệu Vô Tà đột nhiên hạ xuống một ngọn núi, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào một gốc Linh Chi thảo trên vách núi đá.

“Năm trăm năm, ha ha, đồ tốt a...”

Triệu Vô Tà vẻ mặt hồng quang bay lên, đưa tay cẩn thận tháo xuống, sau đó dùng hộp ngọc niêm phong vào trong túi trữ vật. Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, Triệu Vô Tà giống như châu chấu. Dùng tốc độ khủng khiếp quét sạch cả ngọn núi, phạm là dược liệu linh thảo có chút niên đại đều bị hắn cất vào trong túi trữ vật.

Nếu như để cho mãnh hổ tông hoặc là đệ tử môn phái Vân Kiếm tông nhìn thấy, nhất định lại là một tên nhà quê. Cũng

vậy, ngoại trừ gốc linh chi thảo năm trăm năm ban đầu, giá trị những thứ thu được sau lưng Triệu Vô Tà cũng không lớn lắm.

Bận rộn cả ngày, đợi đến lúc hoàng hôn, Triệu Vô Tà mới tìm được một chỗ để nghỉ ngơi. Hắn nặng nề hít thở một hơi, xem ra hắn mệt mỏi không ít. Nhưng sờ sờ túi trữ vật bên hông, trên mặt lại nở nụ cười đắc ý, bộ dáng rất thỏa mãn.

Tiện tay bày ra một cái trận pháp đơn sơ ngăn cách khí tức, Triệu Vô Tà đang ngồi xếp bằng trong trận, bắt đầu nhập định tu luyện. Thời gian trôi qua, đến nửa đêm, trên người Triệu Vô Tà một chút động tĩnh cũng không có. Xem ra là đã tiến vào cấp độ sâu tu luyện rồi, ngay cả hô hấp đều biến mất. Linh khí trong ban đêm giống như là bị cái gì hấp dẫn đến đến bên cạnh Triệu Vô Tà.

Vòng xoáy linh khí, Triệu Vô Tà mỗi lần tu luyện đều có thể ngưng kết ra thứ này, Xi Vưu Quyết mạnh mẽ thật sự là công pháp thế giới này không thể so sánh. Linh khí nồng đậm bị Triệu Vô Tà hấp thu trong cơ thể, sau đó luyện hóa thành ma nguyên, tu vi thông thả tăng trưởng.

“Đát”, “Đát” “Đát đát”

Thanh âm rất nhỏ vang lên, như là âm thanh bàn chân một số dã thú rơi trên mặt đất. Thanh âm này vốn rất nhỏ, nhưng bởi vì bây giờ là đêm khuya, yên tĩnh không hề có một tiếng động. Thanh âm này vừa xuất hiện, lập tức đánh thức Triệu Vô Tà đang tu luyện.

Giống như thức tỉnh, Triệu Vô Tà thoáng cái đã bị cảnh tượng xung quanh hù dọa. Trong bóng tối xung quanh vậy mà hiện ra một đôi mắt tràn đầy ánh đỏ. Ánh sáng màu đỏ lóe ra tất cả đều là khát máu, chủ nhân đôi mắt kia hiển nhiên không phải là nhân loại, mà là một loại dã thú hung hãn nào đó.

“Đát đát đát đát.”

Thanh âm bàn chân rơi xuống đất lần nữa vang lên, Triệu Vô Tà kinh ngạc nhìn qua, những dã thú kia từ trong bóng tối đi ra. Chậm rãi từ bốn phương tám hướng đi tới, vây quanh Triệu Vô Tà ở giữa, một khe hở nhỏ cũng không có. Bốn phương tám hướng toàn bộ đều là loại dã thú đáng sợ này, thân thể tràn

đầy đường vân, răng nanh dữ tợn lộ ra ngoài, giữa trán có một chữ Vương màu đỏ.

Cuồng Huyết Hồ, dĩ nhiên là loại dã thú này. Triệu Vô Tà ánh mắt hơi co rút lại, lai lịch Cuồng Huyết Hồ hẳn biết rõ. Giữa dã thú và yêu thú, bởi vì chúng không có huyết thống yêu thú, nhưng lực lượng lại vượt qua dã thú bình thường quá nhiều. Quả thực có thể đánh đồng cùng một ít Yêu thú.

Triệu Vô Tà thầm đếm, Triệu Vô Tà phát hiện mình bị hơn năm trăm con Cuồng Huyết Hồ vây quanh, đúng là một chút khe hở cũng không có. Con mắt Triệu Vô Tà híp lại, ánh mắt nhìn bốn phía dò xét. Dường như đang tìm kiếm đường ra, một lát sau, ánh mắt Triệu Vô Tà ngừng lại trên một gốc cây ở phía xa.

“Đi ra đi “

Triệu Vô Tà bỗng thay đổi dáng vẻ hoảng sợ lúc trước, hẳn ta cất cao giọng nói với cây cổ thụ xa xa kia, khoe miệng nở một nụ cười kỳ dị. Theo tiếng nói của hắn ta, một đại hán cường tráng từ dưới tàng cây chậm rãi đi ra.

Thân cao ba mét, bóng cây hoàn toàn che không được bóng dáng của hắn. Cơ bắp khủng bố khiến hắn nhìn qua có một sức uy hiếp, tuy rằng tu vi cũng là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng nếu hai người luận võ, chỉ sợ tất cả mọi người đều sẽ cho là người đàn ông này thắng, mà không phải là Triệu Vô Tà kia nhìn qua rất gầy yếu.

“Ha, làm sao ngươi phát hiện ra ta?”

Đại hán bị gọi nát thân hình cũng không giận, chỉ là dùng ánh mắt trêu tức nhìn Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà giống như là con chuột mặc hắn ta nắn bóp vậy.

Cười khế, Triệu Vô Tà hồn nhiên không thèm để ý ánh mắt lạnh như băng trên người. “Nếu ta nói, ta không muốn nói cho ngươi biết.”

giận dữ hiện ra ở trên mặt hung hãn, đại hán tháo vải trên người xuống, lộ ra trên người như hổ vân. Nếu không phải có một cái đầu người, người khác còn có thể tưởng hắn là một đầu đại trùng.

“Tiểu tử, có lẽ ngươi còn chưa rõ tình thế, hiện tại mạng nhỏ của ngươi đang nằm trong tay Hồ gia. Nếu ngươi không ngoan ngoãn nghe lời, đám huynh đệ này của ta sẽ không khách khí, ngươi cứ chờ xé nát đi.”

Triệu Vô Tà chậm rãi đứng lên, lông mày nhíu lại, dấu vết quỷ dị trên trán lóe lên một cái. Ánh mắt khinh miệt quét khắp nơi, những cuồng huyết hồ kinh khủng kia tựa hồ không rõ đẳng cấp chênh lệch, ý vào số lượng nhiều răng nanh nhe răng há hốc mồm với Triệu Vô Tà. Nước dãi dịch nhờn ghê tởm theo răng nanh nanh dữ tợn, nhỏ xuống đất rung động xuy xuy.

“Chỉ bằng mấy con đại trùng buồn nôn này, ha ha ha, ta cho ngươi xem, hiện tại tình thế nào.”

Triệu Vô Tà nói tới đây, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, khát máu hiện ra trên mặt. Sát khí tỏa ra bốn phía, một cỗ âm phong thấu xương bỗng sinh ra, cuồng huyết hồ thối đều lui về phía sau một bước. Hướng về phía Triệu Vô Tà gằm nhẹ, nhưng lại không dám tiến lên, bị Triệu Vô Tà đột nhiên nổi lên sát khí, dọa cho nhảy dựng lên.

Đại hán ba mét kia bỗng nhiên cũng cảm giác được không đúng, trên người tên tiểu tử này căn bản không có bộ dáng ban ngày gà mờ, quả thực giống như là một đối thủ đáng sợ sát phạt quyết đoán. Bất quá nghĩ đến tu vi của mình, cộng thêm độ tuổi của Triệu Vô Tà, hắn lại đứng thẳng thân thể. Không có lựa chọn thối lui, hắn không biết, lựa chọn này làm cho hắn mất đi tính mạng.

Nhìn thấy đại hán không lựa chọn đào tẩu, khóe miệng Triệu Vô Tà càng thêm vui vẻ, bước chân chậm rãi chuyển động. Xem ra thân thể gầy yếu chậm rãi hướng những Cuồng Huyết Hồ kia đi đến, từng luồng sát khí tràn ngập trong không khí.

“Tiểu tử, đừng giả bộ nữa, mau giao công pháp tu hành của ngươi ra đây. Ta sẽ tha cho ngươi, nếu không, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết. Hừ.”

“A, ngươi muốn công pháp tu hành của ta...”

Triệu Vô Tà dừng bước, hắn ta suy tư một chút, trong mắt hiện ra vẻ chột hiệu, thầm nghĩ: Vẫn là tính sai, tuổi còn nhỏ mà đã

có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, nếu không có vấn đề gì thì trách đi. Rốt cuộc Triệu Vô Tà cũng hiểu tại sao trên đường đi lại có người cảm giác như có người đang dò xét mình, thì ra là do tu vi trên người cùng tuổi tác gây ra tai họa.

“Thế nào, giao ra công pháp, ta tha cho ngươi một mạng.”

Triệu Vô Tà dừng suy tư, ngẩng đầu lên nhìn tráng hán ba mét một cái đầy quỷ dị. Khóe miệng đầy vẻ khinh miệt, cứ như đại hán kia chỉ là con kiến hôi vậy, một cước là có thể đạp chết được. Tráng hán kia còn chưa kịp nổi giận, bỗng nhiên không khí toát ra khí thế cường đại tới cực điểm, ma khí lạnh lạnh, sát khí cuộn cuộn.

“Khụ khụ “

Tráng hán cao ba mét đột nhiên như con vẹt đực bị bóp cổ, trong cổ họng phát ra tiếng vang quái dị, giống như nhìn thấy quỷ ánh mắt nhìn chằm chằm vào Triệu Vô Tà. Lúc này Triệu Vô Tà ở dưới bóng đêm xác thực cũng rất kinh người. Tóc đen tung bay khắp nơi., Ấn ký quỷ dị trên trán thần sắc dữ tợn. Kinh khủng nhất chính là, khí thế cùng ma khí trên người Triệu Vô Tà tràn ra, nơi đó còn có Trúc Cơ sơ kỳ, rõ ràng là tu vi khủng bố của Trúc Cơ hậu kỳ.

“Ngươi ngươi...”

Tráng hán trong lòng hồi hận cùng kinh hãi quả thực muốn bao phủ hẳn, không nghĩ tới tiêu tử nhìn qua rất dễ khi dễ, lại là một gia hỏa khủng bố đến cực điểm.

“A...”

Lúc này còn không trốn đi đã thật sự là ngu xuẩn rồi, tráng hán kia hoảng sợ quát to một tiếng, dưới chân xuất hiện một thanh đại đao, hóa thành một luồng sáng định bay lên trời bỏ chạy. Vì chạy trốn, hắn đã phát huy mười hai phần khí lực rồi.

“Muốn chạy trốn, ha ha ha muện. Sống không bằng chết, ta không chỉ lấy mạng ngươi, ngay cả hồn của ngươi ta cũng muốn. Ha ha ha ha ha.”

Bộ dáng của thiếu niên, nhưng lúc này lại cùng ma đầu không khác nhau chút nào. Tâm niệm vừa động, một ma phiến đen

kịt đột nhiên xuất hiện, mang theo ma khí vô biên, đem tráng hán đã bay đến không trung mạnh mẽ giật xuống, tiếp một màn, làm cho tráng hán kia thiếu chút nữa vãi cả ra quần.

Ma phiên tán mát ra ma khí vô biên che kín cả đêm, Triệu Vô Tà trong bóng tối nở nụ cười như ma quỷ. Từng sợi ma khí giống như những sợi dây thừng từ trên ma phiên bắn ra, hung hăng trời đám cuồng huyết hổ đang kinh hoàng kia lại. Ban đầu còn nhe răng, miệng đầy những con cuồng huyết hổ hung hãn, giống như một con chó bị đánh rụng răng, dưới hắc cương tán phát ra ma khí rên rỉ ú ớ ớn rĩ.

“Huu huu huu”.

Thanh âm ma khí phá không, toàn bộ những “Dây thừng” bắn ra đều thu về, bắt quá dưới mỗi một sợi dây thừng đều mang theo một con Cuồng Huyết Hổ. Cuồng Huyết Hổ hung hãn một chút năng lực phản kháng cũng không có, toàn bộ bị Hắc Giao kéo vào trong phiên.

“Rống rống rống”

Tiếng hổ gầm lặn này tuyệt đối không thể nghe ra chút uy nghiêm nào, giống với tiếng khóc nức nở của Tiểu Miêu, tràn ngập ý cầu xin tha thứ. Nhưng đó đều là phí công, cuối cùng toàn bộ Cuồng Huyết Hổ vẫn bị kéo vào trong Hắc Hống. Sau nửa ngày, huyết khí trên áo khoác đen đã lan tràn, ngay sau đó Triệu Vô Tà bỗng nhiên tuyệt đối cảm thấy sáng khoái trong cơ thể truyền đến một cảm giác như keo kiệt.

Bỗng nhiên hấn cả kinh, cảm giác này quả thực quá sung sướng. Tâm thần hấn và Hắc Hống tương thông, bên trong phát sinh chuyện gì mà Triệu Vô Tà rất rõ ràng, toàn bộ những con Cuồng Huyết Hổ kia đều đã chết. Máu huyết, huyết nhục, xương cốt không còn sót lại bất cứ thứ gì, thậm chí ngay cả thú hồn cũng bị Hắc Hống hút sạch sẽ.

Đại bổ, khó trách Triệu Vô Tà có một loại cảm giác sáng khoái như keo kiệt, Hắc Hống ngàn năm qua chưa từng cắn nuốt hồn phách huyết nhục hồn phách. Máu chót là những hồn phách thú, Hắc Hống cùng Hắc Lũng ma kiếm không giống nhau, ma kiếm chỉ cần thôn phệ huyết nhục tinh huyết đủ có thể tiến giai

đến cấp bậc Huyền khí. Nhưng Hắc Hồng phải hút hồn phách mới được, hơn năm trăm con thú hồn Cuồng Huyết Hồ, làm cho uy lực của Hắc Hồng khôi phục non nửa.

“Hắc hắc “

Cảm nhận được khí tức Hắc Hồng truyền đến, Triệu Vô Tà nhếch miệng cười. Thế nhưng tráng hán kia lại sợ đến ngây người, kinh hãi nhìn Hắc Hồng, sau đó như là nhớ ra điều gì đó. Kịch liệt giãy dụa kéo gã xuống, chính là ma khí mà Hắc Hồng bắn ra. Tận mắt nhìn thấy một màn khủng bố, nỗi sợ hãi trong lòng tráng hán đã sắp bao phủ lấy gã.

Chương thứ bốn mươi chín ma đầu

“Thế nào, không muốn công pháp tu hành của ta ư?”

Triệu Vô Tà cười tủm tỉm đi tới trước mặt tráng hán ba mét kia, trên mặt tràn đầy ý cười, hoàn toàn không có chút sát khí nào. Bộ dáng hiện tại hoàn toàn vô hại, giống như thiếu niên nhà bên vậy. Trên mặt tráng hán hiện lên vẻ hồi hận cùng sợ hãi, còn có một điểm kinh hãi, tốc độ biến sắc của Triệu Vô Tà quá nhanh.

Nếu như không phải chỉ thấy bộ dạng của hắn, ai cũng không ngờ được ma đầu có ma khí lạnh lạnh vừa rồi lại là hắn. Tráng hán kia cũng không phải kẻ ngu, nghĩ lại sẽ biết chân tướng.

“Ban ngày ban mặt cô là giả vờ, cô muốn dụ dỗ ta ra tay.”

Triệu Vô Tà cười gật đầu, vỗ vỗ vai tráng hán vô lực trước mặt, bị ma khí đen nhánh quấn quanh. Với lực lượng Trúc Cơ sơ kỳ của hắn, hắn vẫn có thể phản kháng, thế nhưng Triệu Vô Tà thành linh vỗ một cái, nhất thời hắn cảm giác lực lượng toàn thân đều bị giam cầm.

“Tiền bồi tha mạng, xin tiền bồi tha cho ta, ta nguyện ý giao hết mọi thứ ra. Tiền bồi, túi trữ vật của ta xin cứ việc lấy đi. Tha cho ta một mạng!”

Triệu Vô Tà có chút không biết nói gì nhìn tráng hán trước mắt cầu xin tha thứ, vốn tưởng rằng vị này sẽ là một người rắn rỏi, Triệu Vô Tà còn định thi triển một ít thủ đoạn để bức vật mình muốn. Không nghĩ tới vị này tự động dâng tặng cho hắn, còn nước mắt giàn giụa cầu xin tha thứ.

Nhẹ nhàng gỡ túi trữ vật ở bên hông của gã đại hán xuống, túi trữ vật này còn cao giai hơn Triệu Vô Tà nhiều, không phải loại màu sắc xám xịt gì, mà là có tơ vàng dệt thành, thủ pháp luyện chế cũng cao minh hơn rất nhiều, chắc hẳn không gian trữ vật cũng tốt hơn Triệu Vô Tà rất nhiều.

“Biết phải làm gì rồi đây.”

Bàn tay vung lên, nhất thời ma khí phía trên áo khoác đen chậm rãi thu trở về, đem tráng hán kia buông ra. Triệu Vô Tà vẻ mặt vô hại đưa túi trữ vật của hắn lên, chép miệng ý bảo tráng hán nhanh lên một chút.

Tráng hán gian nan cắn răng, vẻ mặt đau lòng xóa đi ấn ký tâm thần trong túi trữ vật. Ánh sáng lóe lên, túi trữ vật này liền biến thành vật vô chủ. Tráng hán còn chưa kịp liếc mắt nhìn lần nữa, trên tay đã trống không, túi trữ vật đã đến tay Triệu Vô Tà.

Ngay trước mặt tráng hán, Triệu Vô Tà cười tủm tỉm đem túi trữ vật của Vô chủ nhin xuống máu nhận chủ thành của mình. Một bên thần niệm tra xét vào trong rồi tìm kiếm trong túi trữ vật của mình. Tráng hán đưa mắt nhìn xuống bầu trời, mạnh mẽ đem trong đầu nhân cơ hội thi triển Huyết Động để chạy trốn đề xuống.

Gã không chú ý tới, lúc Triệu Vô Tà cúi đầu xem xét túi trữ vật, khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị. Đợi cho tráng hán bỏ qua ý định bỏ chạy, ý cười Triệu Vô Tà càng thêm rõ ràng.

“Đây là vật gì vậy.”

Triệu Vô Tà giơ tay lên.

Lần này tần số của chúng ta đã bị nghiền nát hết tám mươi năm.

Một cái vòng sáng loáng, nhìn giống như là vòng tay của những sủng vật địa cầu mang theo, có điều ở phía trên Triệu Vô Tà cảm ứng được một loại khí tức kỳ dị. Hơn nữa bên trong còn có một chút khí tức của sinh linh.

“Tiền bối, đây là Ngự Thú Quyển, có thể thu phục yêu thú đã thú vào trong đó. Bình thường có thể lấy ra để đối địch, đây là pháp bảo giữ nhà của tiểu nhân. Bên trong còn có một trăm con Cuồng Huyết Hồ, tiểu nhân phải lao lực đến chín trâu hai hổ mới có thể thuần phục.”

Triệu Vô Tà lắc lắc cái vòng trong tay, bàn tay bỗng nhiên tuôn ra ma nguyên, cấm chế trên đó lập tức bị phá sạch sẽ. Mọi thứ bên trong như những mỹ nữ bị lột ra hiện ra trước mặt

Triệu Vô Tà, thần niệm tiến vào, bên trong xác thực có một trăm con Cuồng Huyết Hồ.

“Hắc hắc, trong này có thể chứa được bao nhiêu yêu thú...”

Triệu Vô Tà mặt đầy hồng quang nhìn vào cái vòng sáng loáng trong tay, sau đó lại hỏi, ánh mắt lợi hại làm cho tráng hán trong lòng nhảy dựng.

“Thưa tiên bối, đây là một Ngự Thú Quyển cấp trung, tổng cộng có thể chứa được một ngàn con yêu thú. Ngự Thú Quyển cấp thấp là một trăm con, Ngự Thú Quyển cấp cao có thể chứa được một vạn con yêu thú.”

Giống như sợ Triệu Vô Tà có lý do nổi giận, tráng hán không chỉ trả lời vấn đề, còn kèm theo không ít tin tức. Nghe được cái vòng cao giai kia có thể chứa một vạn yêu thú, Triệu Vô Tà trong mắt bắn ra ánh sáng tham lam không chút che giấu.

Tráng hán trong lòng thầm mắng không thôi, bất quá xem cơ hội tới, ngoài miệng vội vàng không ngừng.

“Tiên bối, Ngự Thú Quyển là vật của Ngự Thú Tông, trong lúc vô tình ta mới giết được một tên đệ tử Ngự Thú Tông nên mới cướp được về đây. Nếu tiên bối có ý định thì vẫn bối có thể dẫn tiên bối đến Ngự Thú Tông để đoạt mấy người.”

Trên mặt mang theo nét cười nịnh nọt, chỉ kém cho Triệu Vô Tà liếm đáy giày, cười tùm tùm vỗ vỗ mặt tráng hán. Triệu Vô Tà thả lại vòng ngự thú vào túi trữ vật, nhìn xem bên trong cũng không có gì kỳ quái mà không nhận ra. Triệu Vô Tà đột nhiên hạ thấp người, một chương hung hăng đánh vào đan điền tráng hán, nhất thời giống như một quả bóng khí bị chọc thủng, bên trong đan điền bị lộ sạch sẽ. Đan điền tráng hán bị phá, lực lượng toàn thân lập tức liền bị rút sạch.

“Vừa rồi nếu ngươi thi triển Huyết Động thì có ba thành cơ hội đào tẩu, dù sao ta cũng sợ ngươi tự bạo. Nhưng bây giờ hắc hắc...”

Giờ phút này Triệu Vô Tà quả thực là một ác ma, cười âm hiểm nói với tráng hán. Sắc mặt xám tro leo lên khuôn mặt tráng hán, trong ánh mắt đầy chán nản, bỗng nhiên ngẩng đầu. Hắn chăm chú nhìn Triệu Vô Tà, biết khó giữ được tính mạng,

hận ý trong lòng người này dâng lên ngập trời. Cho dù nước Thiên Hà trong lòng hắn cũng được tẩy rửa không hết, nhưng Triệu Vô Tà da mặt dày kinh người, không thềm để ý tới ánh mắt cừu hận của tráng hán mà quay người lại.

“Vút”

Một luồng ma khí từ trên bầu trời đen nhánh bắn ra, nhanh đến mức ngay cả cái bóng cũng không thấy rõ.

“Á, ma đầu nhà ngươi, ta có thành quý cũng không bỏ qua cho ngươi.”

Cuối cùng một tiếng hét thảm vang lên, sau đó không còn tiếng động nào nữa. Triệu Vô Tà vẻ mặt thản nhiên nói: “Ta sẽ không cho ngươi cơ hội làm quý...”

Bộ dáng tráng hán bị ma khí xuyên qua thân thể lúc này đủ để người ta toát mồ hôi lạnh trong mùa đông, thân thể cao ba mét cường tráng khô héo với tốc độ mất thường có thể thấy được, cơ bắp cường tráng xẹp xuống. Rất nhanh, tráng hán vốn còn vô cùng cao lớn giờ chỉ còn lại một bộ túi da. Ngay cả hài cốt cũng không lưu lại, toàn bộ đều bị tan vào trong ma khí, truyền tới trong Hắc Hồng.

Sau khi cốt nhục biến mất, một cái bóng trắng mờ mịt chậm rãi từ trong thân thể tráng hán hiện lên, bóng dáng mơ hồ có thể thấy được là tráng hán kia. Bất quá cái bóng kia bị ma khí cuốn lấy, nhanh chóng bay vào trong Hắc Hồng. Cái bóng không ngừng giãy dụa, đáng tiếc lực lượng quá yếu ớt, một chút cũng không thể rung chuyển được sợi ma khí kia, rất nhanh liền bị kéo vào trong Hắc Hồng, không còn một tiếng động.

Khóe miệng nhếch lên một tia vui vẻ, Triệu Vô Tà không triệu hồi Hắc Hồng mà đột nhiên mở miệng nói: “Nhìn đủ chưa ra đi.”

Cách đó không xa trong bóng tối có một cái bóng rất sâu nhẹ nhàng động một cái, sau đó không chút do dự, lập tức hóa thành một cái bóng vùn vệu hướng xa xa chạy đi. Tốc độ nhanh vô cùng, vùn vệu giữa tầm mắt của Triệu Vô Tà.

“Ồ “

Triệu Vô Tà kinh ngạc ồ nhẹ một tiếng, lá cờ đen nhánh cực lớn cuốn tới, hừ lạnh một tiếng, thân hình Triệu Vô Tà hóa thành một luồng sáng đen đuổi theo. Tu vi Trúc Cơ Hậu Kỳ mạnh mẽ rót vào trên áo khoác đen, tốc độ nhanh đến cực hạn, so với cái bóng vượn vẹo kia còn nhanh hơn một phần.

Trong bóng đen, một người gầy thấp bé trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, ma nguyên trong cơ thể không cần tiên tuôn ra, không ngừng tăng tốc độ độn pháp, vẻ mặt như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng.

“Ma đầu, đó mới là ma đầu chân chính.”

Trong lòng người gầy chỉ có suy nghĩ này, vừa rồi hấn nấp trong bóng tối, chứng kiến cảnh tượng cả đời hấn sẽ không quên. Thiếu niên kinh khủng kia, ma khí lành lạnh, ma phiến kinh khủng. Khiến hấn sợ hãi nhất là sau cùng, tráng hán quen thuộc kia ngay cả hồn phách cũng không đào tẩu, quả thực là thân hình câu diệt. Hoàn toàn bị xóa khỏi thế gian này, giết người đoạt bảo, ngăn chặn hậu hoạn không chút nương tay. Đây mới là ma đầu chân chính.

“Boong boong boong “

Ma âm vang vọng bên tai, trong lòng người gầy ồm trong bóng đen chấn động mạnh, cái bóng xuất hiện một tia ngưng trệ. Hắc quang do Triệu Vô Tà biến thành lập tức áp sát, ma khí vô biên dâng lên như thủy triều muốn bao phủ cái bóng vượn vẹo kia lại.

Cảm giác nguy cơ nhất thời sinh ra, người gầy đột nhiên phun ra một búng máu, tốc độ lập tức tăng lên không ít. Tạm thời thoát khỏi hắc quang do Triệu Vô Tà biến thành, không cần quay đầu cũng biết là ma đầu đáng sợ kia đã đuổi tới. Người gầy cắn răng thật mạnh, lúc này nếu không hạ quyết tâm e rằng sẽ cùng tráng hán kia một kết cục, bị quỷ dị quỷ dị ma phiến kia hút thành một tảng đá cuối cùng, ngay cả hồn phách cũng không chạy thoát.

“Phốc phốc “

Cái bóng vượn vẹo phía trước bỗng nhiên tuôn ra một đoàn huyết vụ, sau đó chỉ thấy cái bóng vượn vẹo kia trong giây lát

tăng lên mấy lần, nhanh chóng vặn vẹo vài cái rồi biến mất. Triệu Vô Tà sửng sốt một chút, đè xuống độn quang, dừng lại tại chỗ.

Trên mặt đất vẫn còn máu của người gầy, một bãi u tối, có vẻ hơi chướng mắt. Đó là người gầy gò thì triển huyết độn lưu lại, hẳn rất quyết đoán, biết rõ không như vậy căn bản chạy không thoát. Càng biết rõ nếu rơi vào trong tay Triệu Vô Tà, nhất định sẽ bị cắn nuốt đến một mẫu vụn cũng không còn.

Nhẹ nhàng sờ sờ mũi, Triệu Vô Tà buồn bực nói: “Triệu gia ta đáng sợ như vậy sao, chạy nhanh như vậy.”

Triệu Vô Tà vô sỉ quên đi hành vi đáng sợ của ma đầu, lại khôi phục bộ dáng thiếu niên vô tội, giống như ma đầu đáng sợ vừa rồi không phải hắn.

“Hừ đáng tiếc a, ta cũng không muốn giết ngươi. Nhưng ngươi thấy được thứ không nên thấy, nhất định phải chết”

Xoay người lại, nhìn chằm chằm một bãi huyết dịch trên mặt đất, trong mắt Triệu Vô Tà lóe lên sát khí. Cái hắn ta theo đuổi là Trường Sinh Đại Đạo, là tung hoành Đại Đạo, tiêu dao Đại Đạo. Cho dù ở trong đó, lại dùng thủ đoạn Ma Đạo thì thế nào. Sát phạt quyết đoán, không kiêng thủ đoạn gì, dù sao Tu Chân Giới này cũng chỉ là một thế giới rừng rậm khác, thứ hắn ta thờ phụng cũng là pháp tắc mạnh được yếu thua.

Chương thứ năm mươi Hắc Thủy Lăng.

Bỏ qua việc truy đuổi cái bóng vắn vẹo kia, người kia thì triển huyết độ, tốc độ quá nhanh. Triệu Vô Tà cũng không am hiểu độ pháp, muốn đuổi cũng chỉ là hữu tâm vô lực. Cước bộ lão đảo quay về, lúc này đã sắp trời sáng rồi, bất tri bất giác đã lăn qua một đêm.

Đưa tay vào túi trữ vật mới có được, trên tay đã có thêm một cái vòng cung sáng loáng, Ngự Thú Quyển. Theo như tráng hán cao ba thước kia nói chính là thứ của Ngự Thú Tông, Ngự Thú Tông chính là một trong thập đại môn phái của Tiên Đạo, thực lực cường đại không thể so sánh. Đồ vật truyền ra từ trong Ngự Thú Tông xác thực phi phàm.

“Khà khà, Triệu gia ta... ta...”

Cổ tay lắc lư, một trăm con Cuồng Huyết Hồ bị hấn phóng xuất. Tiếng hồ gầm “rào” còn chưa dứt thì ma khí trong áo khoác đen bắn ra hơn một trăm đã lại tái hiện. Một trăm con Cuồng Huyết Hồ có thể so với Yêu thú cấp thấp đã mất đi cốt nhục tinh huyết, còn có cả thú hồn.

Lại là một bữa huyết thực, Triệu Vô Tà triệu hồi hắc giao trong tay, Hắc Hống vốn còn ảm đạm không ánh sáng lúc này đã biến dạng lớn. Trên mặt giống như thủy chung có một tầng ma khí lưu động, mấy cái lỗ nhỏ kia xếp hàng quỹ dị, tựa hồ có một loại ma lực kỳ dị. Ma khí mới có bộ dáng ma khí, tuy vẫn chưa thể cùng Hắc Lũng ma kiếm khôi phục lại bốn thành uy năng nhưng đã bắt đầu tiến giai.

Triệu Vô Tà nhếch miệng cười một tiếng, hấn có thể tưởng tượng được, chờ sau khi hấn đem hai kiện ma khí này tiến cấp lên huyền khí rồi mới đem chúng giao cho thân ngoại hóa thân, đến lúc đó một ma đầu tuyệt thế xuất hiện, đại sát tứ phương.

Cổ tay khê đao, một thanh ma kiếm vô cùng đen sì xuất hiện trên tay Triệu Vô Tà. Hắc Lũng ma kiếm, hai ma khí này tụ lại một chỗ, ma khí bắt đầu tàn sát bừa bãi, một luồng gió xoáy

đen sì chậm rãi hình thành, bao phủ Triệu Vô Tà vào bên trong. Bộ dáng mười phần giống ma đầu.

Tâm niệm vừa động, Triệu Vô Tà đi về một phương hướng, trong nháy mắt biến mất nơi chân trời.

Ba ngày sau, bên cạnh một hồ nước, Triệu Vô Tà từ xa đi tới. Bước chân thông thả, súc địa thành thốn, trong chớp lát đã tới. Triệu Vô Tà thần kỳ trong Vô Cầu đã thấy lạ, trong một sơn cốc có núi non sông ngòi, rộng lớn vô biên. Một cái hồ nước thì tính là gì, nhưng đối với Triệu Vô Tà mà nói, một hồ nước mang ý nghĩa là Hắc Ly và Hắc Lũng ma kiếm lại phải ăn no một bữa.

Tiện tay gọi ra Hắc Hồng và Hắc Lũng ma kiếm, lúc này phía trên hai ma khí đều có ma khí phun trào, hắc quang lấp lóe. Hiện nhiên phẩm so với ba ngày trước lại tốt hơn không ít, trong ba ngày này Triệu Vô Tà không đụng phải tu sĩ khác, Vô Cầu cốc quá lớn. Nếu không tận lực tìm kiếm cũng rất khó gặp được, như vậy Triệu Vô Tà rất kiên ky.

Một đường đi tới, hai tay không biết dính đầy máu tanh bao nhiêu, phạm là các sinh linh tộc đàn bị hấn gặp qua, toàn bộ bị hai ma khí giết sạch, mỗi ngày cắn nuốt đại lượng tinh huyết hồn phách, Hắc Hồng cùng Hắc Lũng ma kiếm tựa hồ bảo trì trạng thái rất kỳ lạ. Bất quá đáng tiếc, trong ba ngày không có gặp một đầu yêu thú, đại bộ phận đều là dã thú, đối với hai loại ma khí mà nói vẫn không đủ.

“Hi vọng không nên để cho ta thất vọng”.

Triệu Vô Tà hai mắt nhìn chăm chăm mặt hồ, muốn xem thấu phía dưới có sinh linh gì, đáng tiếc bị mặt hồ ngăn trở tầm mắt. Chỉ có thể đại khái nhìn thấy rất nhiều khí tức hỗn tạp cùng một chỗ, có mạnh có yếu, không phân biệt rõ ràng.

Hắc sắc ma kiếm cùng hắc huỳnh ma kiếm ném lên trên mặt hồ, đón gió tăng vọt, phiên kỳ đen nhánh bỗng nhiên triển khai bao phủ toàn bộ mặt hồ. Trong nháy mắt, cả hồ nước trở nên tối đen vô cùng. Sinh linh dưới nước giống như cũng cảm giác được cái gì, xao động lên, hồ nước có chút quay cuồng.

Mà Hắc Lũng ma kiếm chậm rãi dừng ở trên mặt hồ, mũi kiếm điểm vào trong nước. Theo Triệu Vô Tà vừa động tâm niệm, Hắc Lũng ma kiếm hóa thành một đạo hắc quang chìm xuống, lần này giống như là chọc vào tổ ong vò vẽ. Động tĩnh rất lớn từ dưới nước truyền đến, một đoàn bóng đen chậm rãi bành trướng ở dưới nước, sau khi đến cực hạn.

“Bành”

Mặt hồ bỗng nhiên nổ tung, vô số đạo ma khí bắn tung toé, lập tức xuyên thấu qua tất cả sinh linh dưới mặt nước. Hồ nước vốn trong suốt khoảnh khắc biến thành màu huyết hồng, hơn nữa còn có màu huyết hồng dinh dính. Tựa hồ máu trong cơ thể tất cả sinh linh đều bị rút ra, trên thực tế cũng là như vậy, mặc kệ là tôm tép cá nhỏ cũng được. Hay là loại cá cỡ lớn, hoặc là loại cá hung mãnh, sau khi bị ma khí xuyên thủng toàn bộ hòa tan ở trong nước.

Trên lá cờ đen nhánh truyền đến tiếng vang phản phật, giống như có gió thổi, từng cái bóng mờ hồ từ dưới mặt hồ bị hút lên. Cuối cùng chui vào trong lá cờ đen nhánh vô cùng, màu máu vây quanh, màu máu dinh dính dưới mặt hồ đột nhiên toàn bộ hướng đến trung tâm vây quanh.

Chỗ đó có một ma kiếm tối đen dần dần trở nên rõ ràng, ma kiếm bị hút huyết hồng nhất thời rung động kịch liệt. Ma khí tứ tán một lần nữa trở lại ma kiếm, sau một hồi lâu, ma kiếm từ từ bay lên.

Đưa tay vẫy một cái, Hắc Hồng và Ma Kiếm đồng thời bay trở về trong tay. Triệu Vô Tà nhìn hồ nước thật lớn trước mắt, tuy vẫn bất động như cũ, nhưng phía dưới hồ nước lại là hai loại thiên địa. Trước đó vô số Thủy tộc sinh linh phía dưới, tất nhiên là khí tức hỗn tạp, phi thường náo nhiệt. Nhưng lúc này, hồ nước này đã chết.

Trong ánh mắt không nhẫn tâm, chuyện như vậy đã làm nhiều, Triệu Vô Tà liền chết lặng. Tu chân giả vốn là như thế, xẹt qua những sinh linh thế gian, cuối cùng thành tựu bản thân.

Vừa định nhắc chân rời đi, bỗng nhiên trong lòng Triệu Vô Tà khẽ động, bàn chân vừa nhắc ra lại thu trở về. Hắc chau mày,

nhìn chăm chăm mặt hồ yên lặng, phía dưới tựa hồ nhiều thêm một chút động tĩnh. Dường như có thứ gì sắp xuất hiện, từng chút một khí tức hung hãn từ thời viễn cổ truyền đến.

Chân mày Triệu Vô Tà càng nhíu chặt hơn, khí tức này rất cường đại, ít nhất so với lúc Triệu Vô Tà toàn thịnh không thể phát ra khí thể kém hơn. Ngay lúc Triệu Vô Tà đang ngây người, mặt hồ bỗng nhiên nổ tung một cột nước cực lớn, một cái đầu lâu cực lớn chậm rãi từ dưới đáy hồ bốc lên.

Nhìn cái đầu lâu to lớn kia, Triệu Vô Tà theo bản năng lui về phía sau vài bước, quả nhiên. Ngay sau đó cái đầu là con quái thú này cũng có thân thể rất lớn, bốn cái nhìn qua là chân thịt sần sệt, một cái đuôi rất dài. Dưới bụng nhô ra một cái bọc lớn, trên lưng tràn đầy xù xì, cực kỳ buồn nôn.

“Kinh tởm...”

Nhìn thấy dịch nhờn rơi ra từ trên người quái thú, cỏ cây trên mặt đất rung lên xuy xuy, Triệu Vô Tà nhíu chặt lông mày lại. Không nghĩ tới dưới đáy hồ này lại cất giấu một con quái thú như vậy. Nhưng Triệu Vô Tà cũng không phải người của thế giới này, tương mạo con quái thú này quá kỳ lạ. Triệu Vô Tà căn bản không quen biết, chẳng qua dựa vào khí tức hung hãn trên người quái thú cũng biết nó không dễ chọc.

Nếu như lúc này đổi một tu sĩ kiến thức rộng rãi ở đây, nhất định sẽ kinh hô một tiếng “Hắc Thủy Thiên Mãng”, sau đó liền cướp đường mà chạy. Lai lịch quái thú này không nhỏ, chính là yêu thú thực sự, huyết thống đến từ Thượng Cổ. Hắc Thủy Phụng, yêu thú trung giai, thực lực ấu niên kỳ tương đương với tu sĩ nhân loại Trúc Cơ kỳ. Đến lúc trưởng thành, đó chính là tồn tại cấp bậc Tông sư Kết Đan.

Triệu Vô Tà gặp con Hắc Thủy Ngẫu này đã yên lặng trên hồ nước này hơn trăm năm, đang tiến giai thành thực, thực lực hung hãn có thể so với Trúc Cơ Đại viên mãn. Hơn nữa thân thể nó còn có thần thông hung hãn, ngay cả Kết Đan tông sư bình thường cũng nhìn thấy nó đi vòng vòng.

Vốn nó đang yên lặng, nhưng Triệu Vô Tà lại thao túng Hắc Lũng ma kiếm làm loạn trong hồ, khiến nó từ trong giấc ngủ

say mà giật mình tỉnh lại. Chẳng khác nào cắt ngang con đường tiến giai của nó, lúc này Hắc Thủy Sang đã là trong con giận dữ rồi.

“Nhân loại, người quấy rầy giấc ngủ của ta, ta muốn người chết”

Yêu thú chính là yêu thú, tuy rằng trên trung giai yêu thú đều có một chút linh trí, nhưng mà vĩnh viễn đều là thắng thần. Nói một chút cũng không chịu nhiều lời, trực tiếp bỏ nhào về phía Triệu Vô Tà, thân thể vô cùng to lớn từ trong hồ nước nhảy lên, mang theo cột nước văng khắp nơi, khí thế kinh khủng xông lên bờ.

“Bành”

Thanh âm rất khủng bố, bùn đất vấy ra, mặt đất bị đập ra một cái hố to. Triệu Vô Tà từ trong hố bay ra, phun ra bùn đất trong miệng, hô to xui xẻo. Bất quá thần sắc hẳn một chút xui xẻo cũng không có, ngược lại rất hưng phấn đem Hắc Hồng che ở không trung bên cạnh hồ nước. Tuyệt nó biết đường trong hồ, một bên đem Hắc Lũng ma kiếm nắm trong tay.

” Súc sinh muốn chết”

Một tiếng quát chói tai, phía trên Hắc Lũng ma kiếm tản mát ra kiếm khí lạnh lẽo, xuy xuy rung động. Cũng không nhìn những thứ khác, đề khí nhảy lên, đối với Hắc Thủy lân chính là một kiếm. Kiếm khí xuy xuy rung động đâm thủng da ngoài của Khám, nhất thời dòng máu màu xanh lục ghê tởm cùng dịch nhờn cùng một chỗ rơi ra, sau khi nhiễm phải kiếm đã bị ma khí phía trên đốt cháy sạch sẽ.

“Tê”

Hắc Thủy Phốc kêu lên thảm thiết, tiếng kêu của nó không hùng hậu chút nào, ngược lại rất bén nhọn. Đủ để cho người ta màng nhĩ vỡ nát, thất khiếu chảy máu, nhưng đó là người bình thường. Triệu Vô Tà là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, trong tay nắm một thanh uy lực cường đại.

Lần này hai tay cùng nhau lần lượt đọc ba mươi âm cuối cùng của Tam thập tam thức.

Linh ma khí thật lớn, căn bản không sợ con Hắc Thủy Tam Tư này.

“Bành” “Bành” “Bành”

Cái gì gọi là Nhạc Cực Sinh buồn phiền, chính là như vậy, Triệu Vô Tà còn chưa kịp rút kiếm ra. Một tàn ảnh hiện lên, Triệu Vô Tà lập tức cảm thấy bên hông truyền đến một luồng sức mạnh, thân hình bị đánh văng ra ngoài.

“Phốc”

Một ngụm máu phun ra, Triệu Vô Tà mới nhìn thấy tàn ảnh kia là cái gì, cái đuôi của Hắc Thủy Giác. Tốc độ nhanh đến cực hạn, Triệu Vô Tà căn bản không tránh được, dù có nhìn thấy cũng không tránh được. Huống chi nó vẫn đánh lên, đã chịu một thiệt thòi lớn.

Bình phục khí huyết một chút, thần sắc Triệu Vô Tà trở nên nghiêm túc, vừa nhanh chóng giao thủ. Triệu Vô Tà đã biết rõ con yêu thú trước mắt này không phải loại tầm thường, chiến lực cũng không kém hẳn.

“Súc sinh chính là súc sinh, hừ, ta muốn lột da ngươi.”

Hừ lạnh một tiếng, Triệu Vô Tà buông ma kiếm trong tay ra, tâm niệm vừa động. Ma kiếm lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh hắc quang bay ra ngoài, ma khí kiếm khí xuy xuy vang đậm thẳng vào mắt Hắc Thủy Phôi, con mắt đen nhánh lúc này trong mắt Triệu Vô Tà rất là chán ghét.

Đây là lần đầu tiên Triệu Vô Tà sử dụng Ngự Kiếm thuật. Lần trước sau khi giết Vô phụng, hắn đã lấy được Ngự Kiếm thuật của Cửu Kiếm Tiên Môn. Thuật ngự kiếm của môn phái Kiếm tu lại cao hơn một bậc so với thuật ngự kiếm của các môn phái cỡ trung khác.

Trong lúc thần niệm thao túng, Hắc Thủy Lăng bị bao phủ trong một mảnh kiếm ảnh, mặc cho nó rống giận thế nào cũng vô dụng.

Chương thứ năm mươi một của đày hồ có huyết ngâm.

“Tê tê “

Thanh âm làm cho màng nhĩ của người ta đau nhức kịch liệt xuyên qua kiếm ảnh của Hắc Lũng Ma Kiếm tứ tán ra, Triệu Vô Tà không hề cử động, từ thuật ngự kiếm của Cửu Kiếm Tiên Môn được thi triển ra. Ma khí vô biên bên trong Hắc Lũng Ma Kiếm bị kích phát ra, kiếm khí biến thành xuy xuy rung động, bao phủ thân hình to lớn của Hắc Thủy Mẫu Linh.

“Ba” “Ba” “

Liên tục vài tiếng nổ vang, từng sợi kiếm khí sắc bén đâm thủng những cơn buồn nôn trên lưng Hắc Thủy Tam Lăng, nước mủ độc dịch bên trong chảy ra toàn bộ. Dịch nhờn trên thân nó ghê tởm trộn lẫn cùng một chỗ với dịch nhờn, nhất thời đem mặt đất làm thành một đồng bừa bộn, đất đá thảo mộc đều bị ăn mòn cả rồi.

Bản lĩnh của Hắc Thủy Tam Lăng ngoại trừ thân thể cao lớn, chính là những kịch độc vật trong cơ thể, Triệu Vô Tà tuy không e ngại độc vật. Nhưng cũng không muốn bị những thứ buồn nôn trên người Hắc Thủy Lăng tìm được, cho nên đã hạ quyết tâm không đến trước.

“Kiếm khí lăng tiêu”

Bỗng nhiên bước chân Triệu Vô Tà khẽ động, một bộ bước chân huyền diệu bước ra, khí thể Hắc Lũng ma kiếm vốn chỉ là một mảnh kiếm ảnh đột nhiên biến đổi. Mũi kiếm bỗng nhiên hướng lên trên, thân kiếm chấn động, trong giây lát, ngàn vạn kiếm khí từ trên trời giáng xuống, toàn bộ rơi lên phía trên pho tượng Hắc Thủy đang giãy dựa trên mặt đất.

“Xuy xuy xuy xuy “

Hơn một ngàn đạo kiếm khí giống như từng cây đinh, hung hăng đóng thân thể cao lớn Hắc Thủy Tam Lăng xuống đất. Lưng nó đã trở nên một mảnh máu thịt mơ hồ, bốn cái chân có

vẻ cũng bị thương không nhẹ, từ thân nó hạ lưu ra một bãi chất lỏng lớn buồn nôn. Hắc, vàng, xanh hỗn tạp cùng một chỗ, thật sự đủ đáng ghét.

Trông thấy thảm tượng như Hắc Thủy Phục, Triệu Vô Tà chẳng những không thở được một hơi, ngược lại sắc mặt ngưng trọng hẳn lên. Cước bộ trở nên cực kỳ cẩn thận, tùy tay chuẩn bị triệu hồi Hắc Hồng hộ thể.

“Rầm”

Quả nhiên, tiếng gió nổi lên, Triệu Vô Tà sắc mặt cứng đờ, thân hình vội lui về phía sau, đáng tiếc vẫn hơi chậm một chút, vẫn là trên lưng, lại bị mạnh mẽ giật một cái. Triệu Vô Tà lập tức cảm giác một trận khí huyết mãnh liệt trào lên, xương cốt bên hông đã nứt ra. Cố gắng đè xuống máu muốn phun ra, Triệu Vô Tà lẳng lặng nhìn chằm chằm Hắc Thủy quảng cáo đang chậm rãi đứng dậy.

Kiểm khí cuồng bạo vừa rồi đã kích khiến cho thân thể cao lớn thụ thương không nhẹ, bốn chân thật phanh phanh phanh đứng dậy, hai con ngươi đen nhánh giống như đá quý nhìn chăm chú trên người Triệu Vô Tà. Con mắt Hắc Thủy Lăng vô cùng quý dị, Triệu Vô Tà thậm chí còn cảm giác được một lực lượng rất nhỏ đã quán quanh được, chỉ là lúc đi qua Hắc Lũng ma kiếm đã bị kiếm khí sắc bén bên trên tước mất rồi.

“Xuy xuy”

Lui mấy bước, triệu hồi Hắc Lũng ma kiếm trên không trung, Triệu Vô Tà trừng đôi mắt nhìn nhau với Hắc Thủy Lăng.” Thanh âm “Thôi đi” bỗng nhiên vang lên, đôi mắt Hắc Thủy Lăng phóng ra hắc quang mãnh liệt., Hắc quang kia dần dần lan tràn ra, bao trùm lưng và đuôi, chân thịt bị thương, dưới ánh mắt kinh dị của Triệu Vô Tà, những nơi huyết nhục mơ hồ bắt đầu khép lại, khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, hơn nữa nhanh chóng lại mất đi vết sẹo.

Triệu Vô Tà còn đang đắm chìm trong một màn kinh ngạc này, không chú ý tới Hắc Thủy guốc đột nhiên bắt đầu lớn lên. Cảm giác nguy cơ bỗng sinh ra, Triệu Vô Tà theo bản năng bước sang bên cạnh, súc địa thành thốn, lui ra hơn năm trượng.

“Tê”

Nơi Triệu Vô Tà đang đứng ban đầu chính là một bãi cỏ xanh, thay vào đó là một cái hố to. Hố sâu đen kịt, một bãi chất lỏng màu đen bốc lên từng tiếng động thật lớn. Nó nhanh chóng ăn mòn cát đá phía dưới, xem tình hình đã dài như một cánh tay, những chất lỏng kia đã không có dấu hiệu giảm bớt bao nhiêu.

Triệu Vô Tà mở to mắt nhìn, con yêu thú này rốt cuộc có lai lịch như thế nào, quá kinh khủng. Nếu như để cho chất lỏng này phun lên, chỉ sợ cho dù thân thể Triệu Vô Tà có mạnh mẽ hơn nữa cũng sẽ hóa thành hư vô.

Hắn vẫy tay một cái, Hắc Hồng trở lại tay Triệu Vô Tà, lúc này mà còn ỷ mạnh lên mình thì chính là chết không có chỗ chôn. Triệu Vô Tà không giống như ở Vô Cầu cốc này chiếm được bao nhiêu tiện nghi rồi chết ngay dưới miệng một con yêu thú vô danh, hắn muốn liều mạng.

Con Hắc Thủy Lãng này chỉ kém một bước nữa là tiến vào thành thực, chiến lực tương đương với tu sĩ nhân loại Trúc Cơ Đại viên mãn, cao hơn Triệu Vô Tà một tầng. Nhưng chiến lực Hắc Thủy Kinh lại là tu sĩ cấp bậc Kết Đan Tông Sư cũng không dám đi trêu chọc, bởi vì toàn thân nó kịch độc đáng sợ, giải độc đan tằm thường căn bản không có.

Nếu bị dính một ngụm nước đen, đừng nói giải độc đan, cho dù dùng tiên đan cũng không cứu được. Bởi vì chỉ trong nháy mắt, thân thể người sẽ bị hòa tan ngay cả cận cũng không thừa.

“Hừ súc sinh, Triệu gia ta nói lột da ngươi liền muốn lột da ngươi, nói được làm được.”

Hắc Hồng cuộn ngược quay về, bao vây chặt chẽ Triệu Vô Tà, trên Hắc Lũng ma kiểm phát ra kiểm khí lạnh lạnh. Ma nguyên trong cơ thể tuôn ra, Triệu Vô Tà không giữ lại chút nào, toàn lực thi triển ngự kiểm thuật.

“Kiểm khí tung hoành chín kiểm hợp nhất.”

Pháp quyết này có uy lực kiểm quyết cường đại nhất từ trên người Kiểm Vô Phụ, Triệu Vô Tà cũng không để ý đến ma nguyên trên người đang nhanh chóng truyền ra, một luồng ý niệm rót vào phía trên Hắc Lũng ma kiểm. Ma khí kích phát

kiếm khí có màu đen kịt, mang theo một cỗ âm lãnh lạnh lẽo thấu xương tủy, càng tăng thêm uy lực.

Hắc Lũng Ma Kiếm đột nhiên chia ra làm chín, mỗi một thanh đều là kiếm khí lạnh lạnh, ma khí tung hoành. Thật vô cùng, chín thanh ma kiếm từ bốn phương tám hướng bay tới. Tất cả con đường của Hắc Thủy Tùng bị chặn chết, theo kiếm quyết của Triệu Vô Tà biến đổi, bỗng nhiên tám thanh ma kiếm nhanh chóng biến thành hư ảnh cùng thanh ma kiếm cuối cùng hợp thành một.

Một cỗ kiếm khí vô cùng cường đại tạo thành, kiếm khí rộng khoảng một trượng, tản ra quang mang đen kịt. Khí tức âm lãnh truyền đến, trong lúc trời đang sáng làm cho người ta cảm thấy phát lạnh.

Hoàn toàn không thể tránh né, Hắc Thủy Lăng chỉ tới tránh đi chỗ yếu hại, liền nghe được một tiếng. Như bẻ gãy, Hắc Thủy Phốc từ cổ trở xuống, một mảng lớn vết thương xuất hiện. Thậm chí lộ cả nội tạng bên trong, một bãi máu màu xanh vàng phun ra, kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Hắc Thủy Lăng, truyền ra rất xa.

Sau khi Triệu Vô Tà thi triển xong kiếm quyết, trong cơ thể truyền đến một cảm giác suy yếu, Ma Nguyên đã đi hơn phân nửa. Vì để thi triển ra kiên quyết uy lực cường đại nhất, cái giá phải trả cũng không nhỏ. Nhưng cũng rất đáng giá, tiếng kêu thảm thiết của Hắc Thủy guốc là hàng thật giá thật, lần này nó thật sự bị thương nặng.

Cái đuôi quét ngang, đóng đưa trên mặt đất một trận khói bụi lập tức bay lên, che tầm mắt Triệu Vô Tà. Bàn tay mang theo kinh phong vung qua, khói bụi phiêu tán, thế nhưng Triệu Vô Tà cũng chỉ nhìn thấy một đoạn đuôi cuối cùng của Hắc Thủy Lăng xuống nước.

Trên mặt xuất hiện vẻ ngoài ý muốn, Triệu Vô Tà không nghĩ tới Hắc Thủy Lăng vậy mà vừa thấy tình thế không ổn lập tức bỏ chạy. Lúc muốn đuổi tiếp, nó đã xuống nước. Mắt nhìn Hắc Hồng trong tay, Triệu Vô Tà bỗng nhiên sắc mặt hung ác, Hắc Lũng ma kiếm ở phía trước. Kiếm khí rung động xuy xuy tách

mặt hồ ra một cái động lớn, Triệu Vô Tà hóa thành một đạo hắc quang chui vào trong hồ nước.

Xuống nước, Triệu Vô Tà vừa vặn nhìn thấy một đoạn đuôi biển mất ở sâu dưới đáy nước, cả người bị bao bọc bởi một lớp áo khoác đen nhánh. Triệu Vô Tà trợn tròn hai mắt, ma nguyên cuộn trào, cả người bắn thẳng xuống đáy nước như một viên đạn pháo.

” Súc sinh ghê tởm, Triệu gia ta nói nhất định phải làm được. Hôm nay ta nhất định phải lột da của ngươi.”

Triệu Vô Tà ở dưới đáy nước ánh sáng ngậm chiếu rọi, sắc mặt cực kỳ dữ tợn, bởi vì không tiếc hao phí ma nguyên gia tốc. Tốc độ của hắn không thua gì chọi tổ Hắc Thủy đang chạy trốn, thậm chí còn nhanh hơn một chút. Truy một hồi, khoảng cách dần dần kéo gần, Triệu Vô Tà thậm chí có thể thấy được một mảng lớn vết thương trên Hắc Lũng ma kiếm bị Hắc Thủy ma kiếm chém ra.

Ở dưới nước, vết thương của Hắc Thủy Cửu không ngừng toát ra huyết dịch. Đổi lại trước kia, huyết dịch đủ để độc chết tất cả sinh vật Thủy tộc trong hồ nước này. Đáng tiếc, những Thủy tộc này đã sớm chết dưới Ma kiếm cùng Ma phiên của Triệu Vô Tà. Nếu như chúng nó ở trên trời có linh, chỉ sợ hi vọng hai tên Ma đầu bá chủ này đồng quy vu tận.

Có lẽ hắn cảm giác được phía sau Triệu Vô Tà đuổi tới, tròn mắt đen kịt của Hắc Thủy Tam Lăng sáng ngời một hồi, tốc độ sau khi hắc khí phun trào chột tăng. Lại một lần nữa đẩy Triệu Vô Tà ra một khoảng cách lớn, Triệu Vô Tà cười hắc hắc, căn bản không gấp gáp. Bởi vì thằng nhãi này đã thấy được đáy hồ, Hắc Thủy Lăng đã không còn đường để chạy trốn.

Đúng lúc này, sự tình phát sinh làm cho Triệu Vô Tà Hỏa bốc lên ba trượng, Hắc Thủy Lăng đột nhiên ngẩng đầu lên. Chui vào trong một cái động lớn dưới đáy nước, cái động lớn kia rất là ảm nấp, hơn nữa thân thể Hắc Thủy Lăng quá mức khổng lồ nên Triệu Vô Tà nhất thời không nhìn thấy. Vừa không để ý, thân thể Hắc Thủy Hình đã chui vào trong động lớn.

Càng làm cho Triệu Vô Tà nổi giận chính là, khi Hắc Thủy Tam Lăng đi thì vẩy đuôi đánh sụp cửa động. Nhất thời đáy nước là một mảng ô ướ, tảng đá lớn ở cửa động nhao nhao rơi xuống, che lấp cửa động cực kỳ chặt chẽ.

“Hừ “

Phần nộ thì nổi giận, Triệu Vô Tà không hề phát cuồng, mà là thần sắc lạnh lùng đưa Hắc Lũng ma kiếm về phía trước. Kiếm khí lạnh lẽo ở đáy nước bộc phát, trong ô trọc, kiếm khí đem tảng đá chặn ở cửa động đập vỡ nát. Bên trong lộ ra cửa động tối đen như mực, Triệu Vô Tà không do dự nữa, hắc quang do Hắc Giao biến thành bắn vào trong.

Tiến vào cửa động, là một hành lang tối đen không gì sánh được, mơ hồ có tiếng xấu truyền đến. Xem ra con Hắc Thủy Mẫu này bình thường đã trầm miên ở trong động, trong hành lang cũng không bằng phẳng, khắp nơi là kỳ quái thạch kỳ dị. Hoàn cảnh tương tự, những tảng đá kia cũng đen kịt vô cùng.

Không kịp quan sát nhiều, khí tức cảm ứng của Hắc Thủy Khoảnh trong lòng Triệu Vô Tà càng ngày càng mờ nhạt, Triệu Vô Tà cũng chẳng quan tâm nhiều hơn. Chân vừa động đuổi theo, rất nhanh đã biến mất ở sâu trong hành lang tối đen.

Không còn bị Triệu Vô Tà và Hắc Thủy Ngũ Tư quấy rối, hồ nước này dần dần khôi phục lại bình thường, đáng tiếc là, bên trong hồ nước lớn như thế vậy vậy mà ngay cả một con thủy tộc sinh vật cũng không tìm thấy, biến thành một cái hồ chết.

Chương thứ năm Hắc Thủy Độc Liên, lột da.

Thân thể bị bao phủ kín, không thể dùng con mắt chỉ có thể cảm ứng hoàn cảnh bốn phía xung quanh. Ban đầu khi đi vào, hành lang này thâm sâu dọa người, những tảng đá màu đen cổ quái trải rộng trong hành lang tĩnh mịch. Có đôi khi có thể nghe thấy từng giọt nước đọng, khắp nơi đều là khí tức âm trầm.

Không hề đình trệ, Triệu Vô Tà chạy tán loạn trong hành lang, khí tức Hắc Thủy Tướng phía trước đã càng ngày càng gần, nét mặt Triệu Vô Tà đầy hưng phấn. Hôm nay hắn ta không muốn giết con súc sinh này, không chỉ khiến hắn ta bị thương, còn theo nó đuổi tới loại địa phương quý quái này.

“Hừ “

Trong cơ thể Triệu Vô Tà tuôn ra một cỗ ma nguyên nồng đậm, tốc độ nhất thời lại tăng thêm, hắc quang lóe lên ở ngã rẽ của hành lang. Phía trước nhất thời xuất hiện ánh sáng yếu ớt, tựa hồ là một cái cửa động, Triệu Vô Tà không chút do dự. Dù sao có Hắc Hống bảo hộ, cũng không cần cố kỵ gì.

Ánh sáng mặc dù mỏng manh, nhưng cũng đủ để chiếu sáng toàn bộ cửa động. Triệu Vô Tà tiến vào trong cửa động kia, lập tức thu lại khí tức toàn thân, bởi vì hắn cảm ứng được khí tức Hắc Thủy Phốc vậy mà biến mất. Thật sự đã biến mất, ít nhất với lực cảm ứng của Triệu Vô Tà cũng không cảm ứng được sự tồn tại của đại gia hỏa kia.

Trước mắt là một cái động rất lớn dưới mặt đất, mái vòm cao hơn mười trượng, chu vi xung quanh cũng đạt tới hơn trăm trượng. Nơi này mùi hôi thối tràn ngập, Triệu Vô Tà chịu đựng mùi hôi, quan sát hoàn cảnh xung quanh. Ánh mắt chậm rãi di chuyển trong động, giống hệt hành lang, bốn vách tường đều là quái thạch lởm chởm.

“Đây là “

“Khí tức rất nguy hiểm, lẽ nào thứ này...”

Triệu Vô Tà kinh ngạc nhìn một hồ nước cách hắn hơn mười trượng. Đầm nước kia lớn kinh người, cơ hồ chiếm một phần ba cái động lớn. Toàn bộ đầm nước đều là màu đen, đen tới cực hạn, tựa hồ ngay cả ánh sáng cũng bị hấp dẫn trong đó. Chân chính khiến Triệu Vô Tà chú ý chính là đồ vật ở giữa đầm nước.

Một đóa hoa sen, một đóa hoa sen rất quý dị. Tất cả cánh hoa đều là màu đen, cùng màu sắc phía dưới là như nước đen, ngoài nhành hoa mảnh khảnh kia. Dĩ nhiên là màu sắc trong suốt như bạch ngọc, còn hiện ra một chút quang mang, vô cùng hoàn mỹ.

Thế nhưng hoa sen ở phía trên lại rất quái dị, đen như là tan vào đêm tối, tản ra khí tức quý dị nguy hiểm. Triệu Vô Tà nhìn chăm chăm vào đóa hoa sen đen kia, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một âm thanh.

Bước chân di động, Triệu Vô Tà vậy mà vô thức bước về phía trước hai bước, tay cũng đã duỗi ra. Vậy mà lại thật sự muốn đụng chạm vào đóa hoa sen quý dị kia, mi tâm bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn, thần tình Triệu Vô Tà buông lỏng. Mồ hôi lạnh dẫm tọt từ trán chảy xuống, may mà kịp thời dừng lại, nếu không kết cục sẽ biến mất.

Là người dưỡng cổ, Triệu Vô Tà cũng không e ngại kịch độc, dù sao hắn ta nhất định sẽ tiếp xúc với độc trùng. Hơn nữa độc trùng càng mạnh thì càng tốt, thế nhưng đóa hoa sen màu đen trước mặt này quá quý dị, lại còn có thần thông mê hoặc tâm thần. Vừa rồi Triệu Vô Tà trong lúc vô tình đã nói, bây giờ xem ra, toàn bộ hang động đều lộ ra một sự quý dị.

“Hừ “

Hai mắt Triệu Vô Tà bỗng nhiên phủ kín hai tầng khí tức, hai màu đen trắng giao nhau, âm dương cách nhau. Con người âm dương cổ quái trong con người biến dị nhìn chăm chăm hoa sen màu đen ở giữa hồ nước. Cảnh tượng trước mắt lập tức biến đổi, vô số khí tức màu đen bắt đầu dâng lên, quần lay nhau, không ngừng hạ xuống từ trên xuống.

Triệt khí, thần thông phân biệt khí của đôi mắt của Triệu Vô Tà đã vượt qua khả năng phân biệt khí của hắn. Hắc khí do Triệu Vô Tà khởi động kia biết rõ là cái gì, khí độc, kịch độc. Lợi hại đến cực hạn, có thể nói, đã là thứ độc nhất mà Triệu Vô Tà nhìn thấy sau khi đến thế giới này.

Đóa sen màu đen này là vật kịch độc, có phát hiện này, Triệu Vô Tà nhất thời trên mặt tản mát ra điểm điểm hồng quang. Trong lòng khẽ động, hiện lên một ý niệm trong đầu, lập tức càng thêm hưng phấn.

“Có đóa hắc liên này, luyện chế món đồ kia sẽ có kết quả ngay. Hắc hắc.”

Triệu Vô Tà thần sắc hưng phấn vô cùng chậm rãi đi về phía Hắc Liên, chỉ có điều lần này không phải bị hấp dẫn mà là hắn có ý đồ rồi. Hắc Hồng nắm trong tay, đến bên cạnh hồ nước, không chút do dự cắm cán cờ thật dài xuống.

“Lên”

Sau khi hét lớn một tiếng, Ngân Bạch Hoa củ khoai bị một cỗ ma khí mạnh mẽ đào ra. Mang theo Hắc Liên bay ra khỏi hồ nước màu đen, Triệu Vô Tà đột nhiên vồ vào túi trữ vật bên hông, miệng túi mở rộng. Hắc Liên cùng với cây hoa kia lập tức bị bỏ vào Túi Trữ Vật, Triệu Vô Tà nhanh chóng lui lại.

Mất đi hắc liên, đầm nước lớn như vậy yên lặng một chút, sau đó bỗng nhiên bộc phát ra một cột nước thật lớn. Nương theo một tiếng nhùng đường.

Lần này tần số của ba ngàn nghị, chúng ta cùng nhau nghiền nát nhau.

Tiếng kêu bén nhọn xuyên thủng màng nhĩ người ta, là Hắc Thủy Lăng.

“Ha ha ha, giờ mới đi ra, đã muộn.”

Triệu Vô Tà tươi cười khi âm mưu thành công, trong tay xuất ra một lọ đan dược, xem bộ dáng phẩm giai không thấp. Một chút cảm giác đau lòng đều không có, một bình đan dược toàn bộ đều rót vào miệng. Nhất thời trong ngực dâng lên một luồng linh khí nồng đậm, bị ma nguyên vòng xoáy trong đan

điền nhanh chóng vận hành, một chu thiên đã bị luyện hóa thành ma nguyên.

Hắc Lũng ma kiếm từ trong tay bay ra, kiếm khí xuy xuy từ trên mũi kiếm toát ra, ma khí lạnh lạnh cũng tiêu tán ra. Nhất thời trong huyết động tràn đầy khí tức âm lãnh, hắc Lũng ma kiếm đã từng cắn nuốt tinh huyết hồn phách của mười vạn người. Uy năng mạnh mẽ tự nhiên không cần phải nói, trong linh ma khí còn không có bao nhiêu binh khí có thể so sánh.

Tuy nhiên trong cơn tức giận, Hắc Thủy Linh Lung một chút cũng không bận tâm đến thanh Ma kiếm đã từng khiến nó nếm mùi đau khổ này, há mồm hung hăng nhổ ra một ngụm lớn hắc thủy, không gian nơi này không lớn. Triệu Vô Tà căn bản cũng không thể tránh né, Triệu Vô Tà đành cười lạnh một tiếng, lá cờ đen nhánh cuộn lên, đón lấy toàn bộ hắc thủy, nhất thời tiếng cười nhạo loạn hưởng.

Nước đen tan hết, Triệu Vô Tà kéo mặt cờ nhìn thấy mặt cờ không có gì hư hại. Nhưng trong lòng hắn ta vẫn giận dữ, bởi vì ma khí tràn ngập trên áo khoác đen bị ăn mòn sạch sẽ, tương đương với độc thủy trông trơn khiến Hắc Hồng khó khăn lắm mới khôi phục lại một chút uy lực về nguyên điểm.

” Súc sinh, cho ngươi sống đến bây giờ đã là ban ân, ngươi đi chết đi.”

Triệu Vô Tà nổi giận, uy lực Hắc Lũng ma kiếm tăng lên, kiếm khí vô biên bao vây chặt chẽ hắc thủy sóc.

Kiếm khí cắt ở trên thịt, hắc thủy sóc tuy da thịt dày, nhưng cũng không chịu nổi tra tấn như vậy. Rất nhanh toàn thân lại da tróc thịt bong, trước đó bị thương trên bờ cũng hoàn toàn tốt, hiện tại lại tăng thêm vết thương mới.

Thanh âm giận dữ ở trong động vang lên, khuếch tán đến toàn bộ hành lang, càng thêm cảm giác quỷ dị âm thâm. Đáng tiếc chính là, mặc cho Hắc Thủy Lăng rống giận như thế nào cũng không làm nên chuyện gì, bởi vì nó căn bản không thoát được Hắc Lũng ma kiếm. Ngự kiếm thuật vốn là khắc chế yêu thú, tu luyện đến cao thâm, ngoài ngàn dặm cũng có thể lấy thủ cấp địch.

Cười lạnh liên tục, Triệu Vô Tà học khôn, một chút cũng không tới gần Hắc Thủy Lăng. Chẳng qua là dùng Hắc Lũng ma kiếm chậm rãi giầy vò nó, mặc nó rống giận hao hết lực lượng trong cơ thể.

Bị Triệu Vô Tà dùng chiến thuật vô sỉ tra tấn muốn điên cuồng va chạm lung tung ở trong huyết động, nhất thời đá vụn bay loạn khắp nơi, những tảng đá màu đen kia nhìn qua cũng không quá cứng rắn. Bị Hắc Thủy Phốc va chạm, đá trên vách động sụp xuống không ít, ngay cả mái vòm đường như cũng lay động.

Hắc Thủy Trĩ bị hòn đá rơi xuống nện vào trên người không hề có cảm giác, vẫn là đâm lung tung khắp nơi, thân thể khổng lồ ý đồ tới gần Triệu Vô Tà. Đường như muốn tìm cơ hội phun thêm một ngụm nọc độc màu đen nữa, Triệu Vô Tà này giống như con khỉ nhảy nhót trong huyết động.

“Muốn Hắc Liên phải không? Đáng tiếc, thứ đã đến trong tay Triệu gia người, trước nay không có khả năng lại giao ra. Người ngủ yên đi.”

Triệu Vô Tà khôi phục tâm tình cao hứng, cũng mặc kệ Hắc Thủy Lăng nghe không nghe hiểu, cười tủm tỉm nói.

“Tê”

Lại là một tiếng kêu khó nghe, Triệu Vô Tà càng muốn chửi ầm lên, bỗng nhiên nhìn thấy một bãi lớn nọc độc màu đen phía trên sẽ rơi xuống, bị hù cho vội vàng kéo phiên diện của Hắc Giao tới, lại là một trận tiếng vang xuy xuy xuy xuy, ở trong ánh mắt cực kỳ đau lòng của Triệu Vô Tà, Hắc Hồng lần nữa bị hung hăng tra tấn một lần nữa.

“Tê”

Còn chưa kịp thở dốc một hơi, liếc mắt nhìn thấy một vật màu đen lại muốn từ trên trời giáng xuống, vòng tròn giận tím mặt. Vì mạng nhỏ suy nghĩ, Triệu Vô Tà vẫn đem Hắc Tiêu kéo tới, chặn đoàn hắc thủy kia lại.

Ngay sau đó, liên tục ba lần, trong ánh mắt vô cùng đau lòng của Triệu Vô Tà. Hắc Hồng bị độc dịch màu đen phun ra khắp nơi, phun nhiều như vậy, trong cơ thể Hắc Thủy Phối tựa hồ

không còn tồn trữ nữa. Thân hình nhỏ đi một vòng so với trước đó, mùi hôi thối toàn thân cũng nhạt đi một chút.

“Mẹ nó, ta muốn lăng trì ngươi!”

Triệu Vô Tà thật sự nổi giận, hoặc có thể nói là đã xuất ra sự tức giận, Hắc Hồng hiện tại trong tay hắn rất trọng yếu. Linh ma khí duy nhất công thủ đủ thứ, còn có thể tiến giai đến Huyền ma khí. Hắc Hồng đối với Triệu Vô Tà có thể nói là vô cùng trân quý., Nhưng chính là Hắc Thủy Lăng mây ngậm phun, Hắc Hồng hoàn toàn bị đánh trở về nguyên hình. Biến thành nhỏ như ban đầu, to bằng bàn tay, ma khí vốn tràn ngập khí thế kinh người. Bây giờ ảm đạm vô quang, ngay cả hóa ra hình lá cờ dài cũng không làm được.

Đem Hắc Hồng thu hồi trong túi trữ vật, Triệu Vô Tà sắc mặt trở nên rất khó coi, trong con mắt tràn đầy nộ khí vô biên. Hắc Lũng ma kiếm tựa hồ cũng cảm ứng được chủ nhân tức giận, ơng ơng kịch liệt run rẩy.

“Giết “

Một tiếng quát xuống, ngàn vạn kiếm khí trên Hắc Lũng ma kiếm phun ra, biến thành một màn kiếm. Bao trùm Hắc Thủy Thiên, kiếm khí không kiêng nể gì hạ xuống thân thể chịu đủ sự tàn phá của Hắc Thủy quốc.

“Tê”

Tiếng kêu khó nghe xuyên thấu hành lang, thậm chí đến được trong hồ, hỗn loạn vô biên thống khổ. Dưới hồ nước này, bá chủ xưng bá ít nhất trăm năm, lần này đụng phải một sát tinh.

Chó nóng nảy biết nhảy tường, Hắc Thủy Tamng cũng không phải là động vật ôn hòa như vậy. Nó là một đầu yêu thú hung tàn. Sau khi bị kiếm khí của Hắc Lũng ma kiếm tổn thương thể thảm vô cùng, cặp mắt đen nhánh như bảo thạch của nó bắt đầu bò lên một tia hồng mang. Dần dần, hồng mang nhanh chóng lan tràn, rất nhanh sẽ phủ kín toàn bộ con ngươi.

Triệu Vô Tà đang nổi giận, nhưng mà một điểm cũng sợ ý, lập tức liền phát hiện Hắc Thủy Lăng không đúng. Bất chấp tra tấn Hắc Thủy quốc, tâm niệm vừa động, Hắc Lũng ma kiếm hoặc làm một đạo hắc quang tốc độ cực nhanh. Xoẹt một

tiếng, từ đỉnh môn tiến vào. Từ dưới cầm đi ra, Hắc Lũng ma kiếm đâm vào hắc thủy lân.

Nguyên bản khí thể tăng vọt giống như quả bóng xì hơi, nháy mắt hạ xuống, con người tràn đầy hồng quang cũng khôi phục nguyên dạng. Hắc Thủy Phốc nghẹn ngào vài tiếng, xụi lơ trên mặt đất, từ trong miệng chảy ra lượng lớn máu.

Mất thấy khí tức Hắc Thủy guốc càng ngày càng yếu, đã sắp biến mất, Triệu Vô Tà mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Trong bất tri bất giác, Ma nguyên trong cơ thể hắn cũng đã hao phí gần hết. Cảm giác suy yếu truyền đến, Triệu Vô Tà mạnh mẽ chống đỡ đi về phía Hắc Thủy Uẩn.

Hắn rút Hắc Lũng ma kiếm ra, mũi kiếm mở ra lớp da đỉnh chóp, một kiếm đánh tới cùng. Tầm da bên ngoài Hắc Thủy Tam Lăng đã rách nát không chịu nổi bị nhỏ xuống chính tề, ném xuống mặt đất tràn đầy hồng trần. Giờ phút này trên mặt Triệu Vô Tà tràn đầy vẻ băng lãnh, ma khí lạnh lạnh.

Chương thứ năm mươi ba, Hỏa Lân Sa tự bạo.

“Xùy”

Thanh âm vô cùng dứt khoát, một tay Triệu Vô Tà cầm Hắc Lũng ma kiếm xuống mặt đất, mặt đất cứng rắn dưới Hắc Lũng ma kiếm phong giống như đậu hũ không chịu nổi một kích. Nửa thanh kiếm nhập vào mặt đất, Triệu Vô Tà ngồi xuống khoanh chân, ôm thai ấn. Sau khi nhập định, ba mươi sáu đại chu thiên mặc dù đây là lòng đất dưới đáy hồ.

Nhưng linh khí lại không hề ít, ngược lại càng thêm nồng đậm, một cái vòng xoáy linh khí rất nhanh từ hành lang cùng dưới đất cuốn lên. Trung tâm vòng xoáy chính là Triệu Vô Tà, lần này linh khí tựa hồ có chút không giống nhau, điểm điểm màu vàng đất cùng khí mát xen lẫn ở trong đó. Đại khái bởi vì quan hệ trong lòng đất, phụ cận lại có một hồ lớn, trong linh khí có một thổ linh khí cùng thủy linh chi khí.

Mấy canh giờ trôi qua, theo Triệu Vô Tà mở mắt, vòng xoáy linh khí bỗng nhiên tản đi. Hai luồng tinh quang bắn ra, mỗi lần nhập định tĩnh lại đều là như thế, Triệu Vô Tà cũng không quản nó nữa. Hắn trực tiếp đứng dậy, đem ánh mắt nhìn về phía đông thi thể trên mặt đất.

Đã chết không thể chết thêm nữa, nguyên bản trên thân thể xấu xí có thêm một tầng màu xám trắng, sinh cơ đã không còn. Mặt đất phụ cận thi thể Hắc Thủy Phối bị máu kịch độc của nó ăn mòn không còn, đã lún xuống rất nhiều. Da bị Triệu Vô Tà nhổ xuống thì tùy ý bị ném qua một bên.

Trông thấy thi thể Hắc Thủy Lãng, khuôn mặt vốn lạnh như băng của Triệu Vô Tà lập tức lóe lên ánh mắt hưng phấn. Cầm lấy Hắc Lũng ma kiếm, trực tiếp bắt đầu phẫu thuật trên thi thể Hắc Thủy Lãng.

Sau nửa ngày, thủ hạ Triệu Vô Tà vang lên tiếng sột soạt, một viên nội đan lớn bằng nắm tay tỏa ra hắc quang xuất hiện

trong tay Triệu Vô Tà. Trông thấy viên nội đan này, ánh mắt Triệu Vô Tà lóe lên lục quang, nội đan yêu thú a.

Triệu Vô Tà mặc dù đã làm mấy lần hoạt động giết người đoạt bảo, nhất là mấy tên xui xẻo của Cửu Kiếm Tiên Môn, trên cơ bản sau khi môn phái bị tiêu diệt, Triệu Vô Tà lấy đi một mình. Nhưng nói cho cùng, Triệu Vô Tà vẫn còn là người nghèo, có lẽ chỉ giàu hơn tán tu bình thường một chút. Nếu như không tính hai kiện linh ma khí Hắc Lũng Ma Kiếm và Hắc Hồng.

Nội đan yêu thú, ngưng kết tinh hoa trong cơ thể yêu thú, nội đan trong cơ thể yêu thú càng cao giai tự nhiên cũng cao giai. Bình thường tu sĩ muốn đạt được nội đan yêu thú cơ hồ là không có khả năng, bởi vì chỉ có thể trong cơ thể yêu thú trung giai mới tồn tại nội đan, lực lượng của yêu thú cấp thấp đại đa số ở trên thân thể ngưng tụ không ra nội đan.

Hắc Thủy Phối là yêu thú trung giai, tuy còn chưa tiến vào thành thực, nhưng giá trị nội đan của nó tuyệt đối có thể so sánh với một món linh khí tốt. Chẳng qua Triệu Vô Tà không biết những thứ này, hiện tại hắn đang nghĩ tới chuyện khác dùng nội đan này.

“Quỷ vật này là loại cổ thể thượng hảo, nếu để cho ma kiếm và Hắc Hồng cắn nuốt huyết nhục quá lãng phí, dù sao lúc xuất cốc không mang theo bất kỳ cổ trùng nào. Hắc Hồng bị quỷ vật kia làm cho uy lực hoàn toàn biến mất, nếu như không thể gia tăng thủ đoạn, chỉ sợ trong vòng ba tháng có khả năng lật thuyền trong mương.”

Triệu Vô Tà cầm nội đan trong tay, vẻ mặt hồng quang lại lấy ra một hộp ngọc, bỏ nội đan vào trong đó. Quý trọng như vậy bỏ vào trong túi trữ vật, ánh mắt tiếp tục đánh giá thi thể khổng lồ trên mặt đất. Cái đầu của Hắc Thủy Lãng không phải quá lớn, nhưng cũng không nhỏ, dài đến tầm mười chương. Cộng thêm kịch độc toàn thân, cho dù đã biến thành thi thể, vẫn đáng sợ như cũ.

Suy tư nửa ngày, Triệu Vô Tà vẫn quyết định không để Hắc Hồng và Hắc Lũng ma kiếm thôn phệ huyết nhục của nó, mà giữ lại làm cổ thể. Hắn quyết định trong vòng ba tháng nuôi

một loại độc cổ lợi hại, tránh lãng phí một lần cơ duyên. Từ trong túi trữ vật lấy ra mấy lá cờ nhỏ, bên trên khắc một ít phù văn kim hoàng kỳ quái, tổng cộng chín mặt.

Bước chân đạp liên tục, mười tám dấu chân, vừa vặn ở chín vị trí. Sau khi cắm xong lá cờ nhỏ, Triệu Vô Tà lập tức ép ra một giọt máu nhỏ, nhỏ xuống bề mặt lá cờ ở trung môn. Hào quang lóe lên, phù văn màu vàng trên mặt cờ sau khi tiếp xúc với máu cũng sáng lên, tám mặt còn lại cũng sáng lên theo. Một trận thể chậm rãi hình thành, ánh sáng vàng lưu chuyển, tự có một uy thế.

Hài lòng gật gật đầu, Triệu Vô Tà thâm nghĩ: Lần này đã bỏ tiền ra rồi, bộ Cửu Kỳ Kim Quang trận này là đồ tốt nhất có thể lấy được từ trong túi trữ vật của Kiếm Vô Phụ. Sắp kê biên giới của trận pháp trung cấp rồi, cao thủ Trúc Cơ kỳ cũng phải tốn nhiều sức mới phá được. Hơn nữa một khi trận thể được công kích mở ra, Triệu Vô Tà lập tức có thể cảm ứng được sau đó chạy đến.

Dưới kim quang, thi thể Hắc Thủy Lãng bị che phủ, Triệu Vô Tà dời ánh mắt về phía một bên đầm nước. Đầm nước trông không, vốn dĩ nước vẫn còn có chút sền sệt đã trở nên trong suốt, có thể thấy được vũng bùn phía dưới rồi. Đầm nước đen biến thành đầm nước bình thường, Triệu Vô Tà lập tức nghĩ đến đoá hoa sen màu đen kia.

Trong lòng suy nghĩ một chút liền nghĩ thông suốt điểm mấu chốt trong đó, nghĩ đến đoá hoa sen màu đen kia hẳn là hàng năm chịu ảnh hưởng của độc khí trong cơ thể Hắc Thủy Lãng, nước đầm kia cũng giống như vậy. Lúc này không có Hắc Liên, đầm nước tự nhiên khôi phục bình thường.

Triệu Vô Tà đoán không sai, Hắc Thủy Độc Liên kia vốn dĩ nên là Thủy Liên dưới lòng đất, ngoài ý muốn chịu đan khí trong đan điền Hắc Thủy. Chuyển hóa thành Hắc Thủy Độc Liên, vốn coi như là một gốc linh dược, bây giờ lại là một gốc hoa độc.

Thần niệm dò xét toàn bộ huyết động một lần, cũng không có phát hiện đồ vật có giá trị gì, Triệu Vô Tà ở trong huyết động

âm thâm này mà ngậy ngốc nhiều lần, cầm trong tay Hắc Lũng ma kiếm, hóa thành một đạo hắc quang quay về hành lang.

Sau một lát, hồ nước đã bình tĩnh lại đột nhiên tuôn ra một cột nước thật lớn, từ bên trong lao ra một bóng người. Một thân áo bào đen, dần dần thoát khỏi khuôn mặt non nớt, trong tay cầm một thanh trường kiếm đen kịt vô cùng. Thân sắc lạnh như băng nhìn bốn phía, trên mắt như phủ một tầng hơi nước, cực kỳ kỳ dị.

“Tây phương”

Đôi mắt nhìn bốn phương, cuối cùng nhìn về phía tây, bước chân đạp trên trường kiếm. Trong nháy mắt phá không mà đi, hồ nước lại trở về bình tĩnh.

“Yêu nữ vậy xanh, đừng nên khinh người quá đáng, huynh đệ chúng ta khi nào đắc tội với ngươi, thì đuổi tận giết tuyệt như thế...”

Phía tây trên bầu trời, phía dưới là một mảng bình nguyên lớn. Hai thanh niên tướng mạo âm nhu, khuôn mặt tương tự nhanh chóng bay đi, tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, độn tốc cũng coi như nhanh. Bất quá sắc mặt bọn họ hoảng sợ, giống như có cái gì đó đáng sợ đang theo chân bọn họ, hận không thể để cho cha mẹ sinh ra một đôi cánh cho bọn họ.

“Chẳng phải huynh đệ Âm thị không sợ ai sao? Sao lại thấy tiểu nữ tử chạy nhanh như vậy, Âm Quỷ tông các ngươi như thế nào cũng xem như là môn phái nắm giữ địa bàn năm trăm dặm, cứ như vậy chạy trốn không sợ mất mặt sao.”

Vô thanh vô tức, một bóng người cực kỳ xinh đẹp xuất hiện đằng sau huynh đệ Âm thị. Áo lam điểm lệ thần bí tràn ngập sức hấp dẫn, trên mặt thủy chung mang theo vẻ tươi cười mỉa hoặc, đúng là vị yêu nữ của Lam Lâm Quỷ tông đã từng đùa giỡn Triệu Vô Tà kia.

Nguyên bản nghe được tiếng cười như chuông bạc làm cho trong lòng ngứa ngáy, Âm thị huynh đệ đang chạy trốn nghe lại giống như thúc giục hồn ma âm. Trong lòng vô cùng hy vọng cái yêu nữ này biến mất, nhưng mà sự thật luôn rất tàn khốc.

Hai tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ chết cũng không chịu tách ra, không có khả năng thoát khỏi lòng bàn tay của một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ.”

Trong lúc tiếng gió bỗng nhiên xuất hiện, gió thơm xông vào mũi, huynh đệ Âm thị sắc mặt đột nhiên biến đổi. Thân hình dừng lại, vẻ tái nhợt hiện lên trên khuôn mặt, nhìn yêu nữ phía trước liên tục cười yếu ớt liên tục.

Không thể không thừa nhận, vị nhị sư tử của Lam Lâm Quỷ Tông này đúng là một mỹ nhân cực kỳ mỹ hoặc, chỉ cần là nam nhân, sau khi trông thấy đại khái đều đang trợn trừng hai mắt, chân ngọc ẩn như hiện, cao vút trong mây, ánh mắt câu dẫn. Mặc dù Âm thị huynh đệ có chút âm nhu, nhưng dù sao cũng là nam nhân, nhìn thấy một màn thân thể này vẫn có phản ứng.

“Khanh khách, nếu các ngươi còn dám nhìn ta một cái, ta sẽ đào mắt của các ngươi trước.”

Quả thật là kim đuôi ong vàng, lòng dạ đàn bà ác độc, hỉ nộ vô thường. Một lời không hợp là muốn móc mắt người, huynh đệ Âm thị mặc dù sợ hãi uy thế của Lam Lâm Quỷ Tông, nhưng cũng không có nghĩa là bọn hắn nguyện ý bị người tùy ý nắm bóp nhục nhã, chứ đừng nói là lấy tính mạng bọn hắn. Liếc nhau, thần niệm quét động, hai người xác nhận phụ cận nơi này chỉ có ba người bọn hắn.

“Yêu nữ, hai huynh đệ chúng ta vẫn chưa đắc tội với Lam Lâm Quỷ Tông ngươi, vì sao cứ nhất định phải giết ta hai cái. Tuy Âm Quỷ Tông không lớn bằng Lam Lâm Quỷ Tông các ngươi, nhưng cũng không phải dễ bắt nạt. Nếu ngươi nhất định phải động thủ, đừng trách huynh đệ chúng ta không nói tình cảm.”

Âm thị huynh đệ không biết có phải là Liên Thể Anh hay không, nói chuyện là đồng thời lên tiếng, hơn nữa lại giống nhau như đúc. Liền cùng nhau kêu lên ong ong, làm cho trong lòng người ta không thoải mái.

“Tình cảm, người trong ma đạo chúng ta khi nào nói về tình cảm. Ta và các ngươi nói nhảm lâu như vậy, cũng không phải vì lôi kéo giao tình với các ngươi. Ha ha ha.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Âm thị huynh đệ nhất thời trở nên rất khó coi, kinh hãi nhìn bốn phía. Nhất thời ba hồn bảy vía mất một nửa, trong lòng chấn động mãnh liệt. Không biết bắt đầu từ lúc nào, bốn phía Âm thị huynh đệ vấy mà đầy cát đen nhỏ bé vô cùng. Dưới ánh mặt trời, những cát đen này tản ra hắc quang quỷ dị, Âm thị huynh đệ bị bao vây nhất thời cảm thấy lưng phát lạnh.

“Không tốt, là Hỏa Lân Sa”

Lúc này hai âm thanh trùng trùng điệp điệp vang lên cũng không dễ cười, bên trong tràn ngập sự hoảng sợ. Xem ra những hạt cát mịn kia cũng không phải thứ gì tốt, vậy mà có thể dọa hai tu sĩ ma đạo Trúc Cơ sơ kỳ thành bộ dạng như vậy.

“Các người lên đường đi.”

Lúc này Lam Lân đã bắt đầu hành động.

Cuối cùng rồi rít, chúng lần lượt xem lần tấn công thứ ba ba mươi hai.

Yêu nữ nói chuyện ngược lại không có tiếng cười câu người, mà là lạnh như băng vô tận, lúc này nàng mới càng giống người trong ma đạo.

“Yêu nữ da xanh, huynh đệ chúng ta không dễ bắt nạt như vậy đâu “Hừ Âm Xà song câu”

Đến thời khắc sinh tử, huynh đệ Âm thị không hề kiêng kỵ thế lực Lam Lân Quỷ Tông gì nữa. Giữ được tính mạng quan trọng hơn, hai người bàn tay đẩy ra, hai thanh móc câu bích lục giống nhau như đúc bay nhanh ra, hóa thành hai con rắn độc xanh biếc xoắn trái hướng yêu nữ phía xa xa.

“Lạc khách khách không cảm thấy chậm rồi sao” Tự Hỏa Lân Sa bạo bạo “

Vừa dứt lời, tinh sa màu đen xung quanh Âm thị huynh đệ vấy mà nổ tung. Từng đoàn từng đoàn hỏa diễm màu đen từ trong cát nhỏ tuôn ra, từng luồng từng luồng gió xoáy âm âm nổ tung, uy lực sóng khí vô cùng tản ra. Tiếng nổ trên không trung giăng co tròn vện nửa nén hương mới dừng lại, huynh đệ Âm thị bên trong không biết như thế nào, chỉ sợ dưới uy lực

cực lớn như thế, căn bản không có khả năng sống sót, có tiếng kêu thảm thiết cũng sẽ bị tiếng nổ bao trùm.

Đúng lúc này, bên trong truyền ra hai tiếng rống giận dữ, mang theo vô tận không cam cùng phần hận.

“Yêu nữ, huynh đệ chúng ta có chết cũng phải kéo theo ngươi.
“Oanh” “Oanh” “Oanh” “Oanh”.

Hai tiếng nổ ầm ầm vang lên, bầu trời một khu vực kia quả thực lập tức biến thành hỏa diễm, gió lốc, sóng khí đan xen cùng một chỗ, yêu nữ vẩy xanh biến sắc, thân hình chạy trốn đi nơi khác. Lửa, gió lốc, sóng khí kịch liệt bành trướng lên, sau đó ầm vang một tiếng nổ tung.

Đó là huynh đệ Âm thị bỏ qua tính mạng, hai người Tề Tề nghịch mạch tự bạo, nhất thời tăng uy lực Hỏa Lân Sa nổ mạnh lên một bậc thang. Tuy rằng yêu nữ Lam Lân Tông biết thời cơ, nhưng vẫn bị cái đuôi nổ lớn quét qua một cái, không trung lập tức xuất hiện một tiếng kêu đau đớn.

Ta còn tưởng là ta hiểu được vé của ngươi.

Bích Thiềm thứ năm mươi bốn chương thứ mười bốn, mắt đỏ.

Khóe miệng chậm rãi nhỏ xuống máu tươi, tăng thêm một chút khí tức yêu dị cho yêu nữ mị này, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chăm chăm mảnh đất kia dần dần bình ổn. Có lẽ tâm tình của vị yêu nữ này cũng không tốt lắm., Đuổi giết hai gã tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, vốn là mười phần chắc chín. Thế nhưng không nghĩ tới cuối cùng huynh đệ Âm thị này vậy mà lựa chọn tự bạo, đem uy lực Hỏa Lân Sa nọ tăng lên ước chừng gấp đôi có thừa, cái đuôi quét qua nàng bị thương nhẹ một chút.

Loạn lân sa, chính là vật độc hữu của Lam Lân Quỷ Tông, đòn đải chính là Hỏa Lân sa đặc biệt luyện chế. Uy lực cực lớn, một khi nổ tung, liền có thể dẫn ra lửa tự hỏa. Đây là vụ hỏa mạnh mẽ vô cùng, tu sĩ dưới Trúc Cơ trung kỳ căn bản không thể sống sót dưới nghi hỏa. Dù là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, không chết cũng phải mất một lớp da.

Huynh đệ Âm thị lai lịch cũng không nhỏ, chính là hai đệ tử trẻ tuổi thanh danh vang dội nhất môn phái trung đẳng Âm Quỷ tông, tu luyện ba mươi năm đã là Trúc Cơ sơ kỳ. Hai người chính là sinh đôi, trời sinh tâm linh tương thông, hai người liên hợp cùng một chỗ, thật ra là có thể đánh một trận với tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, đáng tiếc yêu nữ Lam Lân Quỷ Tông lặng yên không một tiếng động bày ra đại trận Hàm Hỏa.

“Hừ vì sao phải giết các ngươi, các ngươi không có cơ hội biết đâu. Ha ha ha...”

Vị yêu nữ váy xanh này lại khôi phục bộ mặt mị hoặc, thần sắc băng lãnh trong nháy mắt tan rã, cười duyên tự nhiên xuất ra một thanh phi kiếm kỳ lạ. Thân kiếm màu trắng bạc, phía trên lam quang điểm điểm, tựa hồ bị nhiễm một ít vật gì đó phát sáng, làm cho người ta nhìn thấy hoa mắt thần mê, cũng là một kiện dị bảo phi kiếm.

“Vút”

Phi kiếm phá không, yêu nữ giẫm lên phi kiếm, rất nhanh biến mất ở không trung. Sau một lát, lại thấy một đạo ánh sáng xanh mênh mông hiện lên, yêu nữ vẫy xanh vẫy mà quay lại, khoe miệng mang theo một tia hồ nghi, bất quá sau khi thần niệm quét một vòng vẫn không phát hiện gì, lại lần nữa rời đi.

Ước chừng một canh giờ sau, từ trong một ngọn núi cách đó không xa phóng tới một đạo hắc quang. Tỳ Hưu giống như cái bóng vắn vẹo, tùy thời đều biến mất. Hắc quang hé mở, bên trong đi ra một người. Đúng là Triệu Vô Tà vẻ mặt quý dị, trên mặt mang theo một tia nghi hoặc, Triệu Vô Tà nhìn bầu trời vừa mới phát sinh bạo tạc.

“Thủ đoạn thật ác độc, thật sự là lòng dạ đàn bà độc ác, yêu nữ này về sau ít trêu chọc thì tốt hơn. Bất quá nếu Lam Lâm Quỷ Tông đui mù mà đánh chủ ý lên người Triệu gia ta, vậy thì đừng nói Triệu gia ta đại khai sát giới. Hừ.”

Triệu Vô Tà tuy rằng kinh hãi vị yêu nữ kia, chung quy vẫn là đệ tử của đại môn phái, nội tình không phải tu sĩ tầm thường có thể so sánh. Triệu Vô Tà thầm nghĩ mình nổ tung ở Hỏa Lâm Sa cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra, khẳng định là khinh thương hoặc trọng thương. Hiện tại mất đi thủ đoạn bảo hộ của Hắc Giao, đại khái là bị trọng thương càng nhiều.

Mặc dù vậy, Triệu Vô Tà lại không có ý định cúi đầu trước Lam Lâm Quỷ Tông. Năm đó đối mặt với cự phách Ma Đạo như Vong Tình Ma Đế, hắc đều mặt không đổi sắc, đừng nói là Lam Lâm Quỷ Tông kém cỏi như vậy.

“Vẫn nên mau chóng dưỡng thành Hắc Thủy cổ trùng đi, không biết sẽ tìm được độc trùng nào đến thành cổ. Tóm lại hy vọng không nên quá kém. Thời gian không nhiều, trong vòng ba tháng phải cổ trùng thành.”

Triệu Vô Tà tâm niệm vừa động, Hắc Lũng ma kiếm bỗng nhiên xuất hiện ở lòng bàn chân, hắc quang hiện lên ở phía chân. Hướng phi độn hoàn toàn trái ngược với phương hướng của yêu nữ kia, tốc độ của Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ hoàn toàn được thi triển, một chút dừng lại cũng không có. Triệu Vô Tà dùng tốc độ nhanh nhất hướng về phía tây mà đi.

Phía tây Vô Cầu cốc, trong một cái đầm lầy. Mùi tanh tươi nồng nặc từ bên trong truyền ra, phía dưới nước nông đục ngầu vô cùng là nước bùn đen sì. Có lẽ nơi nơi đều tràn ngập khí tức mục nát, chất dinh dưỡng nơi này rất phong phú, thực vật trong đầm lầy sinh trưởng vô cùng tươi tốt. Trong đó còn nở ra không ít đóa hoa màu sắc cực kỳ tươi đẹp, thỉnh thoảng có thể ngửi thấy từng đợt mùi hương.

Hoa nở ở nơi này, lại có hương, không cần nói chắc chắn là độc vật. Không sai, nơi này chỉ là một đầm lầy độc địa, thật ra trong Vô Cầu cốc không có bao nhiêu nơi an toàn. Cái đầm lầy này trông thì yên tĩnh nhưng thật ra khắp nơi đều là sát khí, không lưu ý chút nào sẽ mất mạng dưới độc vật.

Nơi này đều là độc vật, cũng không có bảo vật gì, bình thường không có tu sĩ nào đặc biệt tới đây. Bất quá hôm nay tựa hồ có chút không giống.

Vô thanh vô tức, một đạo hắc quang từ đằng xa độn tới, tốc độ nhanh như thiểm điện. Chỉ trong nháy mắt, từ chân trời đã đến bên bờ đầm lầy.

Con người đen nhánh nhìn chăm chú vào tất cả sinh vật trong đầm lầy, thần thông phân biệt khí, Triệu Vô Tà không cần biết những độc vật kia tiềm ẩn ở nơi nào của đầm lầy. Chỉ cần nhìn những khí tức trên không kia là biết, mỗi một độc vật đều có khí tức riêng của mình, chỉ sợ cũng chỉ có con mắt Triệu Vô Tà mới có thể nhìn thấy.

Màu trắng, màu xanh lá, màu vàng, màu tím, màu tím tươi đẹp đan xen cùng một chỗ, Triệu Vô Tà cố gắng phân biệt rõ ràng khí tức mạnh mẽ nhất. Có đôi khi màu sắc không đại biểu cho lắm chính là những thứ cường đại nhất, còn phải cân nhắc độ đậm đặc và độ trắng kiện.

Lại một canh giờ nữa trôi qua, Triệu Vô Tà đưa tay lau mồ hôi trên trán, mũi chân kiễng lên tiến vào trong đầm lầy. Trong cơ thể mang theo khí tức Âm Dương Cổ, thật ra Triệu Vô Tà là thân thể bách độc bất xâm. Nhưng Triệu Vô Tà cũng không muốn dính mùi tanh hôi và chất nhầy ghê tởm dính phải trên người đám độc trùng kia, một tầng ma nguyên nhân nhật sáng

lên quang mang bao trùm mỗi một chỗ trên người Triệu Vô Tà.

Mũi chân rất nhanh đạp lên đầm lầy, nhẹ nhàng điếm trên dòng nước nhạt tiến lên, tiến vào trong đầm lầy không xa liền xuất hiện sương trắng nồng đậm. Triệu Vô Tà cũng mặc kệ trong đó có nguy hiểm gì, trực tiếp xông vào, thân hình bị sương trắng nuốt chửng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên tai Triệu Vô Tà truyền đến tiếng gió vù vù, nhưng sương trắng quanh người lại không có chút ý tứ tản ra. Khóe miệng Triệu Vô Tà nhếch lên, không nghĩ tới ngoại trừ Tuyệt Tình Uyên ở Vong Tình Động Thiên, trong đầm lầy này vậy mà cũng có một trận pháp thiên địa tự nhiên hình thành.

Chẳng qua là so với Tịch Diệt Tình đại trận, trận pháp trong mảnh đầm lầy này thì chỉ là một mê trận đơn giản mà thôi. Có thể đánh lạc cảm ứng, chỉ tiếc lực lượng, tu sĩ bình thường đối phó còn được. Thậm chí đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng có một ít tác dụng, bất quá Triệu Vô Tà chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi.

Đôi mắt trong bóng đêm lóe lên tia sáng phân biệt khí thần thông kỳ dị kia không phải một mê trận có thể ngăn cách, Triệu Vô Tà tùy ý đạp vài bước, trước mắt chợt sáng sủa. Sương mù biến mất, một cái đầm nước nhỏ xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà không khỏi mỉm cười. Gần đây đúng là rất có duyên với đầm nước nhỏ, bất quá sau một khắc hần lập tức có một loại xúc động cười to.

“Oa oa” oa oa “

Nghe thấy giọng nói này, khóe miệng Triệu Vô Tà nứt ra.

“Ha ha ha, tìm được rồi, là các ngươi rồi. Đám nhóc ha ha ha...”

Trước mặt Triệu Vô Tà, một đám thiềm thừ toàn thân xanh biếc đang kêu loạn, theo tiếng kêu trong cổ lòi ra một cục u lớn sau đó xẹp xuống. Mỗi một tiếng kêu của chúng nó, sẽ có một chút sương mù màu xanh lá từ trong miệng chúng tràn ra,

dần dần trên đầm nước bốc lên một mảng sương mù xanh biếc rất lớn, nhìn qua cũng biết không phải thứ tốt lành gì.

Tu luyện Cổ Kinh, Triệu Vô Tà có một phương pháp phân biệt đẳng cấp chất độc, nhìn thấy những thiềm thừ này. Triệu Vô Tà lập tức nghĩ tới bảy rắn Xích Luyện trong cổ hồ lô, xem như bảy rắn Xích Luyện xem như là độc trùng trung giai, sau khi trở thành Xà Cổ thì uy lực có thể so với một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ. Một đám cóc xanh biếc trước mắt này, Triệu Vô Tà ở địa cầu liền biết là thứ gì.

Bích Thiềm, sinh ở đầm lầy, toàn thân xanh biếc. Độc tố quần cư, âm thanh đều là phun khói độc, là Bích Thiềm Vụ. Kích độc vô cùng, xúc tu tuyệt đối phải chết.

Xem ra Bích Thiềm này cũng là độc trùng trung giai, bất quá Xích luyện bảy rắn cùng Bích Thiềm Trùng thuộc tính tương khắc, hai người chiến đấu vẫn là Xích Luyện bảy rắn chiếm tiện nghi.

“Hắc hắc “

Triệu Vô Tà thò tay vào túi trữ vật khua lên vài cái, lấy ra một cái túi, cái lưới nhỏ nhắn không hề hấn gì. Mỗi một con Bích Thiềm đều có hình thể to bằng nắm tay, cơ bản không thể trốn thoát. Lúc này Triệu Vô Tà cười rạo rờ, quả thực muốn cười ra hoa cả mắt.

“Oa “

Một tiếng vang rất kỳ dị bỗng nhiên truyền đến, Triệu Vô Tà đột nhiên ổn định thân hình, nhìn về phía đàn Bích Thiềm. Hơn một trăm con Bích Thiềm bỗng nhiên nhảy ra một con Bích Thiềm rất kỳ lạ, kích thước nhỏ hơn một vòng so với đám Bích Thiềm khác, nhưng đôi mắt của nó lại đỏ rực, giống như hồng ngọc vậy.

“Hồng nhãn bích thiềm...”

Triệu Vô Tà như nhìn thấy một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Bích Thiềm Thú kỳ lạ kia. Nhưng vẫn còn kịp quan sát một chút, con Bích Thiềm Thú này đột nhiên phun một ngụm khói độc về phía Triệu Vô

Tà, một độc vật có nhiều ánh sáng đỏ nhanh chóng bao phủ lấy Triệu Vô Tà.

Triệu Vô Tà trừng mắt, vung tay bắn ra một đạo Ma Nguyên nghênh đón, cả hai va chạm vào nhau trên không trung.

“Xuy xuy “

Ma Nguyên và khói độc đụng vào nhau vậy mà phát ra thanh âm tan rã, làm cho người ta không khỏi ngửa răng, cuối cùng Ma Nguyên biến mất khói độc cũng biến mất theo. Mạt tiêu, ánh mắt Triệu Vô Tà càng thêm kỳ dị, nhìn ánh mắt đỏ nhãn Bích Thiềm kia càng thêm kinh hãi.

“Chính là các ngươi rồi, ha ha ha, sau ba tháng Hắc Thủy Bích Thiềm Cổ, xem ai dám đối nghịch Triệu gia ta...”

Triệu Vô Tà ngậy người một chút, sau đó toàn thân tuôn ra ma nguyên, trải rộng ra toàn bộ lưới, vẫy tay một cái, lưới từ trên trời hạ xuống, đem hơn một trăm con Bích Thiềm thú toàn bộ vây lại. Trên tay trống trơn hào quang lập loè, nhân trùng cổ kiếm đầy máu xuất hiện trên tay Triệu Vô Tà, hung hăng cắm Nhân Cổ kiếm về phía trước một đám Bích Thiềm.

Nhất thời, hơn một trăm con bích thiềm vốn còn nổi loạn đã an tĩnh lại, Triệu Vô Tà dùng tốc độ ấy sinh ra ảo ảnh, tự động tràn ra một giọt huyết dịch, rất nhanh vẽ lên trên đầu của bích thiềm mắt đỏ.

“Im lặng tiểu gia hỏa kia, đợi chút nữa cho các ngươi thứ tốt ăn. Hắc hắc.”

Triệu Vô Tà mặt mày hớn hở thu lại cái lưới, vội vàng đem ánh mắt đỏ dao động vốn đang bắt an đứt vào trong ngực, thu hơn một trăm con Bích Thiềm vào trong người rồi treo trên Nhân Trùng Cổ Kiếm. Triệu Vô Tà đắc ý cười to, sau đó điên cuồng phá tan sương mù bay lên không trung.

“Vút”

Bóng người biến mất, một đạo hắc quang dần dần biến mất cuối chân trời, chỉ để lại tiếng cười rất đắc ý của Triệu Vô Tà.

Chương thứ năm mươi lăm Hắc Thủy Bích Thiềm Cổ, chương thứ năm.

Thanh âm cuồng tiếu vang lên trong không trung, xẹt qua, theo sát là một đạo hắc quang nhanh như thiềm điện. Đứng ở phía trên Hắc Lũng ma kiếm, một tầng nhàn nhạt ma nguyên bao trùm ở trên người, ngăn trở cao không trung thiên phong. Triệu Vô Tà lúc này tạo hình rất kỳ lạ, trên vai dùng Nhân trùng cổ kiếm treo một cái lưới, bên trong lưới là hơn một trăm con bích lục thiềm thừ.

Kiếm quang lóe lên, tiếng cười của Triệu Vô Tà tắt ngấm, không trung nhanh chóng khôi phục yên tĩnh. Vô Cầu cốc thật sự rất lớn, Triệu Vô Tà lại nghiệm chứng điểm này, một đường bay tới tiếng cười ngông cuồng của Triệu Vô Tà nhưng lại không đưa tới một tu sĩ nào. Nói rõ xung quanh đây không có một tu sĩ nào, hơn ngàn tu sĩ sau khi tiến vào lại rải rác khắp nơi như vậy. May mà Vô Cầu cốc to lớn như vậy cũng có thể thấy được.

“Oanh”, “Phân phạt”

Một màn sáng kiếm khí đen kịt từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh tới một hồ nước thật lớn, nước hồ phẳng lặng bị cường ép tách ra một cái động lớn. Thân ảnh Triệu Vô Tà lập tức chui vào trong đó, bởi vì kiếm khí còn lưu lại trong nước, lỗ thủng lớn trên mặt hồ thật lâu không thể khép lại. Hình thành một vòng xoáy, cuốn động nước trong hồ, đáng tiếc trong hồ vẫn không có một sinh vật nào. uổng phí công phu như vậy, vẫn là một cái hồ chết.

Đến đáy nước, Triệu Vô Tà huy động Hắc Lũng ma kiếm trong tay, kiếm khí cuồng bão. Đá lớn chắn ngang cửa động trước mắt bị kiếm khí phân cách thành đá vụn, chìm xuống đáy hồ. Triệu Vô Tà nhẹ nhàng bơi vào trong động, thu hồi Hắc Lũng ma kiếm, đạp chân bước vào trong hành lang. Trong hành lang đen kịt, trống rỗng từ xa đến gần sinh ra ảo ảnh, một mực kéo dài đến chỗ sâu trong hành lang.

“Rầm”

Lưới lớn phía trên Nhân Cổ Kiếm rơi xuống, hơn một trăm con Bích Thiềm nhao nhao nhảy ra ngoài, vậy mà trực tiếp nhảy vào trong hồ nước. Tuy nhiên bởi vì liên quan đến Nhân Trùng Cổ Kiếm nên chúng cũng không dám om sòm, chỉ dùng một đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm Triệu Vô Tà. Hoặc là nói là nhìn chằm chằm vào ngực Triệu Vô Tà.

“Ha ha, một đám tiểu tử còn rất trung thành, không tệ không tệ...”

Triệu Vô Tà hiển nhiên là tâm tình rất tốt, không ngờ lại ôn hòa nói chuyện với đám Bích Thiềm. Nhưng nhìn dáng vẻ của chúng, hiển nhiên là không nể mặt tên Triệu Vô Tà này chút nào. Hắn cười ngượng ngùng một tiếng, Triệu Vô Tà thò tay vào ngực, tóm lấy Bích Thiềm mắt đỏ so với Bích Thiềm bình thường bên trong ra.

Hai ngón tay vuốt lên trán nó một cái, vết máu phù văn trên đó trong nháy mắt bị xóa đi, đôi mắt đỏ đờ dần lập tức khôi phục nguyên trạng. Triệu Vô Tà cũng không muốn bị phun khói độc nữa, cổ tay chấn động, đôi mắt đỏ Bích Thiềm lập tức bay lên sau đó rơi vào trong đầm nước.

“Oa oa” “Oa oa” “

Triệu Vô Tà lập tức đổ mồ hôi lạnh trên trán, không nghĩ tới thủ lĩnh vừa trở về, đám Bích Thiềm bắt đầu ồn ào. Không ngờ Hồng Nhân Bích Thiềm lại không sợ uy áp của Nhân Trùng Cổ Kiếm. Triệu Vô Tà buồn bã thu hồi Nhân Trùng cổ kiếm vào túi trữ vật., Trong lòng lại nghĩ tới kinh lịch tại Vong Tình động thiên, trên mặt hiện lên vẻ phẫn hận. Nếu không phải vì chạy trốn lên trời, cũng không đến mức hủy đi căn cơ Nhân Cổ Trùng duy nhất, đánh cho Nhân Trùng cổ kiếm mới thăng cấp trở về nguyên hình.

“Hừ nếu là Nhân Trùng cổ còn, đừng nói tiểu gia hỏa các ngươi. Cho dù Phệ Nhật Trùng có ở đây, cũng phải ngoan ngoãn ngồi chồm hổm cho ta.”

Triệu Vô Tà vừa nghĩ đến việc mất đi một nhân trùng cổ duy nhất, oán niệm đối với Vong Tình Ma Đế cứ nổi tiếp nhau đợt

này. Nhân cổ trùng kiếm nếu như không có người cổ trùng, uy năng quả thực đã bị thiên đại giảm đi, Triệu Vô Tà thầm nghĩ muốn mau chóng áp tiếp một con nhân trùng cổ nữa. Nhưng thứ nghịch thiên như nhân trùng cổ, không phải dễ dàng áp trướng, cần cơ duyên đến mới được.

Đè nén oán niệm trong lòng xuống, Triệu Vô Tà lại đưa mắt nhìn chăm chăm vào Bích Thiềm đang ngồi trong đầm nước, lúc này hơn một trăm con Bích Thiềm hiển nhiên có chút nôn nóng bất an. Tựa hồ là vì đã đến một hoàn cảnh mới, hoặc là khí tức quỷ dị trên người tên Triệu Vô Tà này.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát nhau, lần lượt xem tân công lần lượt.

.

“Oanh “

Bên trong huyết động đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, liền thấy Triệu Vô Tà hưng phấn thu hồi ma kiếm Hắc Lũng, mà cách hắn không xa trên mặt đất lại có thêm một cái hố to. Hố to rất tròn, vừa nhìn liền biết là kiếm khí vô cùng sắc bén cắt chém đến.

Sau khi hố lớn xuất hiện, Triệu Vô Tà lại lấy ra ba khối đá màu xám xịt, từng tầng sương trắng từ trên tảng đá tỏa ra. Nhìn bề ngoài tảng đá kia trông như khối băng, nhiệt độ thấp đến dọa người nhưng trên mặt Triệu Vô Tà ngoại trừ hưng phấn ra thì còn mang thêm vẻ mặt đau lòng.

Âm Phong Thạch, Triệu Vô Tà ngẫu nhiên phát hiện trong hồ lô, bởi vì nhiều năm âm khí tích tụ hình thành một loại đá, nhiệt độ cực thấp, thậm chí còn thấp hơn cả khối băng, xem như là một loại khí. Lúc phát hiện tổng cộng có mười tám khối, bởi vì Triệu Vô Tà đưa chín khối trong đó cho Tam Nương tu luyện hóa hình pháp quyết, về sau đổi Hồ Lô cốc thành cỗ trì cũng dùng hết mấy khối.

Triệu Vô Tà bây giờ cũng chỉ còn lại ba khối mà thôi, bên trong có âm khí rất nồng đậm, dùng để nuôi dưỡng cổ hoặc là tu luyện quỷ pháp là vô cùng thích hợp. Trong Tử Ngọc, Tam Nương đã hấp thu những lực lượng hồn phách kia, bây giờ

đang ở giai đoạn Hóa Hình, rất nhanh là có thể ra ngoài hoạt động vào buổi tối.

“Âm Phong Trận Hắc Hắc Hắc, như vậy là được rồi.”

Ba khối Âm Phong Thạch được đặt ở đáy hồ, tạo thành một loại trận thể, thời khắc trận thể thành hình, một cỗ Âm Phong lập tức nổi lên. Nhiệt độ trong động bỗng nhiên giảm xuống, ngay cả Triệu Vô Tà cũng không nhịn được rùng mình, hơn một trăm con Bích Thiềm càng thêm bất an kêu to.

“Hắc hắc, đừng nóng vội”.

Năm ngón tay của Triệu Vô Tà biến thành trảo, vung tay về phía đầm nước bên kia. Hơn một trăm con Bích Thiềm Thú, kể cả con mắt đỏ đều bị hấn thu lại, sau đó hung hăng hút về phía đầm nước, lập tức toàn bộ nước trong đầm nước bay lên trời, theo tâm niệm Triệu Vô Tà rơi vào trong hồ to.

Cái hồ này cũng không nhỏ hơn hồ nước kia, thậm chí còn sâu hơn. Triệu Vô Tà sau khi làm xong hết những thứ này, lại vung tay lên, lập tức từ một chỗ còn sót lại trong huyết động bay tới vài lá cờ nhỏ kim quang lập lòe. Đồ vật bị che lấp lộ ra, thi thể Hắc Thủy súc vẫn là như vậy không có chút biến hóa nào.

Đi đến bên cạnh Hắc Thủy Lăng, hướng về thi thể Hắc Thủy Tam Lăng một cước, cái bịch một cái. Thi thể khổng lồ rơi vào trong hồ, lập tức chiếm hơn phân nửa diện tích. Nước trong hồ cũng không tính là cạn, sau tiếng nổ mạnh vẫn chậm rãi đem thi thể Hắc Thủy Lăng nhấn chìm.

Không biết có phải vì rơi xuống nước hay không, nhiệt độ trong huyết động không thấp, tuy rằng vẫn còn chút lông tóc dựng đứng, nhưng vẫn có thể chịu đựng được.

Thu hồi Cửu Kỳ, Triệu Vô Tà cũng không thả lại trong túi trữ vật, mà là bàn tay vừa đặt. Chín lá cờ nhỏ kim quang lập lòe đều bay lên cắm vào chín phương vị của hồ to, Cửu Kỳ Kim Quang trận, bất quá lần này đổi địa phương khác.

Đứng ở bên cạnh hồ to, Triệu Vô Tà cầm lấy Nhân Trùng cổ kiếm, hung hăng vạch cổ tay mình một cái. Nhất thời máu chảy như suối, từng giọt từng giọt máu rơi xuống hồ. Thời

điểm máu Triệu Vô Tà nhỏ xuống trong nước lập tức xảy ra biến hóa làm người ta nghen hòng nhìn trôn trối, xuy xuy xuy xuy xuy xuy. Âm thanh như bị thiêu đốt từ trong hố truyền ra, sương mù trắng mịn bốc lên rất nhanh đã che lại toàn bộ hố to.

“Oa oa “

Hơn một trăm con Bích Thiềm Thú yên tĩnh hồi lâu bỗng nhiên bạo động, hung hăng kêu to về phía hố to, con Bích Thiềm cuối cùng nhanh chóng nhảy chồm về phía cái hố. Rất nhanh, hơn một trăm con Bích Thiềm đều lao đến phía hố to.

Triệu Vô Tà sắc mặt vui vẻ, không chế Cửu Kỳ Kim Quang trận mở ra một cái trận môn, đem đám Bích Thiềm Thú buông xuống. Trong hố tuy bị sương mù che lấp nhưng vẫn có thể nghe thấy âm thanh rơi bịch bịch bịch xuống. Ở cuối đội ngũ là con Hồng Nhân Bích Thiềm kia, trong con mắt màu đỏ dường như có một tia giãy dụa, tốc độ nhảy cũng chậm nhất.

“Hắc hắc, tiểu gia hỏa, ngươi có thể chống lại sự cám dỗ này sao?”

Không ngoài dự đoán của Triệu Vô Tà, độc trùng cấp bậc càng cao có năng lực chống cự máu mình càng mạnh, nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó mà thôi. Cấp bậc của Bích Thiềm mắt đỏ hiển nhiên còn chưa đủ, nó cùng cấp bậc với thủ lĩnh bày răn Xích Luyện là một cấp bậc, căn bản không thể chống lại được mê hoặc của huyết dịch dưỡng cở nhân Trúc Cơ hậu kỳ.

“Phù phù “

Cuối cùng, một con Bích Thiềm thú nhảy vào trong hố lớn, trên mặt Triệu Vô Tà mặt mày hơn hớn hớn lên. hưng phấn chà xát tay, cổ thể, cổ tri đều xuất hiện. Chỉ còn chờ bốn mươi chín ngày sau,, Ngày từ sâu độc trở thành, cấp bậc giống như Bích Thiềm Cổ và Xích Luyện Xà Cổ, Xích Luyện Xà Cổ cần trọn vẹn trăm ngày mới có thể thành cổ. Thế nhưng nơi này là Vô Cầu cốc, căn bản không có một trăm ngày để Triệu Vô Tà dưỡng cở, cho nên hắn đành dùng phương pháp huyết dụ, sớm xóa đi linh trí nhỏ yếu của độc trùng.

Chỉ cần thôn phệ máu của Triệu Vô Tà nhỏ trong hố, đám Bích Thiềm kia sẽ thôi lui linh trí, bắt đầu chuyển hóa thành

cổ. Như vậy sẽ rút ngắn thời gian một nửa, đủ để bốn mươi chín ngày. Vốn phương pháp sử dụng như vậy sẽ khiến uy lực của cổ trùng giảm xuống, nhưng Triệu Vô Tà gia nhập vào những thứ khác, lần nuôi dưỡng cổ trùng này chẳng những sẽ không giảm xuống, ngược lại có thể sẽ biến thành cổ trùng càng thêm mạnh mẽ.

Có lẽ gọi là Bích Thiềm Cổ đã không đúng, nên gọi là Hắc Thủy Bích Thiềm Cổ mới phù hợp. Toàn thân Hắc Thủy Đẳng Cổ là độc, tui độc trong cơ thể nó Triệu Vô Tà không đào ra, chính là vì để nó trở thành Cổ thể thượng thừa. Sau khi Bích Thiềm Hóa Cổ sẽ cắn nuốt độc vật thôn phệ ngoài đồng loại chung quanh, thì thể Hắc Thủy Giác sẽ trở thành món ăn ngon.

Bích Thiềm vốn là độc vật, sau khi cắn nuốt thì thể Hắc Thủy Lăng, có vài phần đạt được kích độc trong cơ thể Hắc Thủy Lăng. Cơ hội rất lớn sinh ra dị biến, Bích Thiềm Cổ có lẽ sẽ biến dị thành Hắc Thủy Bích Cổ uy lực càng thêm cường đại.

Ở thời đại thượng cổ của trái đất, đi theo Dưỡng Cổ Ma Sư của Xi Vưu Ma Tôn liên lợi dụng loại phương pháp này, nuôi dưỡng thành ngàn vạn loại cổ trùng cường đại quý dị. Đây là lần đầu tiên Triệu Vô Tà sử dụng loại phương pháp dưỡng cổ này, cho nên hẳn mới hưng phấn như thế.

Thu nhiếp tâm tình, đè xuống hơi thở xao động, Triệu Vô Tà ngồi xếp bằng ở bên cạnh hố. Tiến nhập nhập định, hẳn muốn ở chỗ này thủ túc bốn mươi chín ngày, xem Hắc Thủy Bích Thiềm Cổ rốt cuộc có thành công hay không.

Theo yêu cầu của phó bài, viết kỹ càng về Dưỡng Cổ một chút, hy vọng các vị thư hữu đưa ra vé xem. Lâu nhỏ bị thành tích của mình đả kích, chẳng lẽ ta viết thật không tốt như vậy. Mặt khác, gần đây rất nhiều thư hữu đều có ý kiến với ta, mặc dù không phải là trong lâu ý kiến đưa ra. Bất quá vẫn là cảm tạ, lúc nào cũng có,

Chương thứ năm mươi sáu, nguy hiểm của mãnh hổ...

Bốn mươi chín ngày trôi qua, trong Vô Cấu cốc, các nơi bí ẩn tu sĩ phân tán tìm kiếm thiên tài địa bảo. Linh thảo, dược liệu, khoáng thạch, yêu thú, tóm lại những thứ có thể khiến tu vi bọn họ tăng lên, những tu sĩ kia đều không bỏ qua. Đặc biệt là tán tu, có thể tiến vào Vô Cấu cốc là niềm vui ngoài ý muốn, lần này ngay cả những tu sĩ cấp thấp vốn tới tham gia nào nhiệt cũng đi vào.

Ngưng khí kỳ tổng cộng có mười tám tầng, tại tu chân giới, đại bộ phận tu sĩ đều ở nơi này bồi hồi. Những tán tu kia càng như thế, Triệu Vô Tà lấy tu vi Trúc cơ sơ kỳ xen lẫn trong đám tán tu, đã thu hút sự chú ý của tu sĩ. Cho nên nói, tán tu là một đám tu sĩ có tu vi thấp nhất đáng thương trong tu chân giới.

“Ha ha ha ha, Cố Thần Thảo, vận khí thật tốt a, rõ ràng được ta tìm được một gốc Cố Thần Thảo, lần này tán chức đã có hi vọng Ngưng Khí tầng mười sáu rồi. Ha ha ha ha.”

Trong một sơn cốc, một trung niên tu sĩ mặc áo vải cần thận từng li từng tí đem một gốc linh thảo xanh tươi ướt át từ trong đất lấy ra. Cần thận cất vào trong túi trữ vật bên hông, xem Túi Trữ Vật của hắn, linh khí ba động trên mặt thật sự quá bé nhỏ, hiển nhiên là không gian trữ vật bên trong cũng nhỏ đến đáng thương.

Vì một lần có cơ hội thăng cấp lên Ngưng khí tầng mười sáu hưng phấn như thế, không cần phải nói khẳng định là tán tu. Cũng chỉ có tán tu mới có thể như vậy, cùng lắm cũng chỉ có thể vang lên những tiếng leng keng. Cho dù là đệ tử trong môn phái loại nhỏ cũng sẽ không hưng phấn như thế. Cố thần thảo nọ bất quá cũng chỉ là một gốc linh thảo cấp thấp mà thôi, cũng không phải là hiếm có.

Chỉ e rất nhiều cảnh tượng như vậy đang trình diễn ở Vô Cấu cốc, hơn một ngàn tu sĩ, thật ra đa số đều là tán tu rất nhỏ yếu. Có thể bình an ra khỏi Vô Cấu cốc hay không cũng là vấn đề.

Lúc này, một tán tu đặc biệt nhất lại ở một địa phương rất đặc biệt, hành lang đen nhánh vô cùng. Gió lạnh vô cùng lạnh lẽo đang rót vào trong một huyết động, trong giọng nói lộ ra thanh âm vô cùng hưng phấn từ bên trong truyền ra.

Triệu Vô Tà từ trong nhập định tỉnh lại, ngay cả tu vi tiến cảnh cũng không quan tâm, ánh mắt trực tiếp mang theo vô cùng hưng phấn nhìn về phía hồ to được kim quang sương mù bao trùm bên cạnh. Vung tay thu Cửu Kỳ Kim Quang trận bên ngoài, nhất thời kim quang thối lui, chỉ còn lại sương mù mù mù trắng mịn quay cuồng không ngớt kia.

Từ khi Bích Thiềm Bằng nhảy vào trong hồ, thì ngoại trừ chút thời gian ban đầu có vẻ rất hỗn loạn thì phần lớn thời gian đều an tĩnh vô cùng. Dường như vậy cái gì cũng không phát sinh, nếu không phải kiến chế trước mặt Triệu Vô Tà đã sống hơn một trăm tuổi, chỉ sợ đã thốt bỏ sương trắng đi xem cuối cùng.

“Thời gian đã đến, được hay không xem hiện tại.”

Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện thần sắc nghiêm túc ít có, đôi mắt chăm chú nhìn cái hồ to kia. Bàn tay bịt kín một tầng ma nguyên, hưng hăng vỗ về phía không khí, nhất thời chương phong kịch liệt sinh ra trong hư không.

“Vù vù “

Sương trắng phiêu tán, sương trắng bao trùm hồ to biến mất sạch sẽ, cuối cùng tất cả trong hồ đều hiện ra trước mặt Triệu Vô Tà. Một đám Bích Thiềm đã thay đổi bộ dáng ngồi xổm dưới đáy hồ, sương trắng biến mất., Tất cả đám Bích Thiềm thú này đồng thời mở mắt ra, toàn thân màu xanh biếc, trên thân thể xuất hiện từng vòng đường vân màu đen, hình thể thu nhỏ lại một vòng, đáng chú ý nhất là một con Hồng Nhân Bích Thiềm đang ngồi ở trước nhất, trong con mắt màu đỏ nguyên bản xuất hiện một ít phù văn màu đen, quý dị đáng sợ xuất hiện trên thân thể.

“Thành công...”

Triệu Vô Tà bỗng nhiên cảm giác được tâm thần của mình đã thành lập liên hệ với một đồng lớn Bích Thiềm đáng sợ trước mắt, tựa hồ có thể chỉ huy bọn chúng làm bất cứ chuyện gì.

Sâu trong đôi mắt Triệu Vô Tà đầy hưng phấn. Hắn thành công, cuối cùng cũng dưỡng thành nhóm cỏ trùng biến dị đầu tiên.

Tâm niệm vừa động, Bích Thiềm Tử dưới đáy hồ kia, không, hiện tại hẳn là Hắc Thủy Bích Thiềm Cỏ. Hơn một trăm con Hắc Thủy Bích Thiềm Cỏ nhảy lên, hồ to cao năm trượng hoàn toàn không ngăn được chúng. Khí tức nguy hiểm quý dị từ trên người mỗi con Hắc Thủy Bích Thiềm Cỏ truyền đến, bất cứ kẻ nào nhìn thấy đều cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Trong thế giới này chưa bao giờ xuất hiện sinh linh bởi vì Triệu Vô Tà đến, Hắc Thủy Bích Thiềm Cỏ đã ra đời. Bích Thiềm đã mất đi linh trí, chỉ còn lại bản năng. Nàng đưa tay cầm lấy Hồng Nhân Hắc Thủy Bích Thiềm đặt ở lòng bàn tay, Triệu Vô Tà nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm ứng hết thảy trong cơ thể nó.

Một lúc lâu, Triệu Vô Tà chậm rãi mở mắt, hưng phấn nồng đậm đã viết ở trên mặt. Hoàn toàn cắn nuốt sạch sẽ kịch độc thân thể Hắc Thủy Lãng, trong hồ trừ một bãi nước đọng ra, thi thể Hắc Thủy Lãng kia đã biến mất, toàn bộ đã đến cơ thể hơn một trăm con Hắc Thủy Bích Thiềm này.

Hiện tại hơn một trăm con Hắc Thủy Bích Thiềm hiện ở trước mắt Triệu Vô Tà, chiến lực thậm chí đã vượt qua Hắc Lũng ma kiếm. Ngoại trừ độc vật vốn có thể phun ra, Hắc Thủy Bích Thiềm còn có thể phun ra hắc thủy khủng bố này. Càng thêm kinh dị là tốc độ những con Hắc Thủy Bích Thiềm này cũng nhanh đến cực hạn. Trong lúc liên tục nhảy lên, thế mà chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng.

Kéo túi trần cỏ bên hông xuống, Triệu Vô Tà mở túi ra, tâm niệm vừa động. Nhất thời hơn một trăm con cá sấu đã rút nhỏ một vòng tiến vào trong túi trần cỏ, nhất thời làm cho túi trần cỏ trở nên hơi phồng lên, chẳng qua bên ngoài vẫn nhìn không ra cái gì.

“Ha ha ha...”

Sau khi Hắc Thủy Bích Thiềm Cỏ thành, Triệu Vô Tà không cố kỵ nữa, đè nén tâm tình bốn mươi ngày rồi bùng nổ. Tiếng

cười điên cuồng vang lên, kiếm khí của Hắc Lũng Ma Kiếm hung hăng bắn lên, xuyên thẳng xuống mặt đất.

“Oanh “

Bùn đất cát bắn tung tóe, một bóng người từ lòng đất bay ra, chính là Triệu Vô Tà đang cuồng tiêu không thôi. Vậy mà hắn ta lại trực tiếp từ trong huyết động bay xuống mặt đất, cũng mặc kệ tạo thành bao nhiêu tàn phá. Bởi vì kiếm khí tàn sát bừa bãi, mặt đất dưới chân hắn ta đã sụp một khối lớn rồi.

Triệu Vô Tà vừa mới đi ra sẽ không để ý tới những điều này. Thần niệm Trúc Cơ Hậu Kỳ không kiêng nể gì quét ra bốn phía, trong lòng hắn có một loại xúc động muốn tìm yêu thú thử uy lực của Hắc Thủy Bích Thiềm Cổ vừa mới luyện thành. Loại xúc động này diễn diễn sinh ra đã không áp chế nổi nữa, cho nên mới dùng thần niệm tìm kiếm tung tích yêu thú.

“Phụ cận đây không có yêu thú...” Muốn có dao động chân nguyên, có tu sĩ đang đánh nhau.”

Thần niệm Triệu Vô Tà ở ngoài trăm dặm dò xét được rất nhiều cổ chân nguyên dao động, suy nghĩ một chút liền biết có tu sĩ đang đánh nhau ở nơi đó, trầm ngâm một chút. Triệu Vô Tà đột nhiên ngẩng đầu, cười khà khà không ngừng.

“Vù “

Thân hình hiện lên, Triệu Vô Tà đạp lên Hắc Lũng ma kiếm bay nhanh về phía cách đó trăm dặm. Khoảng cách trăm dặm, ngự sử phi kiếm không còn bao nhiêu thời gian là đến rồi. Còn một lúc nữa, Triệu Vô Tà cúi người xuống, ẩn giấu khí tức toàn thân, lén lút đi về phía chiến trường kia.

“Trương Phượng Khâu, ngươi đừng nên khinh người quá đáng. Rốt cuộc Mạnh Hồ Tông chúng ta đắc tội với Chính Nhất Tông ngươi như thế nào, không ngờ lại bày đại trận mai phục chúng ta ở chỗ này.”

Triệu Vô Tà đang tiềm hành bỗng nhiên ngẩng ngẩng cả người, nghe những âm thanh vang dội này, lại liên hệ được tới Độc Hồ tông. Xem ra đại hán mở miệng nói chuyện chính là tu sĩ của Mạnh Hồ tông lúc đầu rất kiêu ngạo, bất quá xem ra bọn

họ gặp phải phiền toái lớn, một trong hai đại tông môn tu sĩ chính phái lại bày đại trận mai phục bọn họ.

Triệu Vô Tà bước một bước dài về phía trước, lập tức cảnh tượng xuất hiện trước mắt hắn. Trên bãi đất cách đó không xa, năm đại hán mặc áo trắng đang tức giận nhìn đám tu sĩ vây quanh bọn họ. Bị mấy đại hán tỏa ra khí tức hung hãn nhìn chằm chằm, mấy tu sĩ áo trắng này một chút cảm giác cũng không có, ngược lại vẻ mặt khinh thường.

Triệu Vô Tà nhìn rất rõ phương vị của mấy tu sĩ áo trắng kia, là một đại trận uy lực không tầm thường. Luận về tu vi thì năm kỳ hồ tráng hán, bốn người tu vi Trúc Cơ sơ kỳ., Hai người còn lại là Ngưng Khí kỳ tầng mười tám, cách Trúc Cơ sơ kỳ cũng chỉ một bước ngắn. Còn mấy tu sĩ kia, bốn người Trúc Cơ sơ kỳ, cuối cùng không ngờ lại đạt tới Trúc Cơ trung kỳ. Chính là nhóm người lúc đầu tiến vào trong Vô Cầu cốc, không ngờ bọn họ không tách ra mà tụ tập với tu sĩ mai phục mảnh hồ tông.

Vốn thực lực cách xa nhau, chính nhất tông này thế mà còn thiết lập đại trận mai phục, hiển nhiên là không muốn để tu sĩ Mạnh Hồ tông đào tẩu một người. Con mắt Triệu Vô Tà không khỏi hơi nheo lại, không biết vì sao, hắn bỗng nhiên nghĩ tới yêu nữ của Lam Lâm Quỷ Tông kia. Yêu nữ kia cũng giết Âm thị huynh đệ của Âm Quỷ Tông, đồng dạng là bày ra đại trận ba hoa hỏa, không cho một người đào thoát.

Triệu Vô Tà chau mày, Triệu Vô Tà cảm thấy có lẽ bên trong có chút mờ ám cũng không chừng.

“Trừ Ma vệ đạo là trách nhiệm của người trong tiên môn ta, Trương Phượng Khâu ta là đại đệ tử thủ tịch chính tông, tự nhiên không thể trách nhiệm. Mạnh Hồ tông các người xưa nay giết người ăn tim, thủ đoạn tàn nhẫn, trời giận người oán. Hôm nay ta ngoại trừ các người, dương lên chính đạo uy nghiêm của ta.”

Những lời này nói ra, Triệu Vô Tà đang núp trong bóng tối cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên. Nói thật quá hay, không chê vào đâu được, chính nghĩa lắm liệt. Nhưng mấy vị của Mạnh Hồ tông không thể như vậy được, mảnh hồ rực rỡ dưới

chân không ngừng gào thét, chứng tỏ cơn giận của vị chủ nhân này sắp bộc phát.

“Trương Phụng Khâu, người khác sợ mãnh hổ tông ta chứ không sợ. Muốn giết lão tử, cùng lắm thì đồng quy vu tận”

Đại hán nổi giận ùng ùng nói, sau khi nói xong lại dùng ánh mắt hung hãn nhìn chăm chăm vào mấy đệ tử chính tông khác, mãnh hổ dưới khó cũng rống to theo. Trong nhất thời, trong tiếng hổ gầm vang lên.

“Tên này cũng không phải đèn cạn dầu a.”

Triệu Vô Tà kinh ngạc liếc nhìn mãnh hổ kia.

Lần này hai tay ta chia sẻ nhau, cùng nhau nghiền ngẫm lại lần nữa.

Tráng hán cầm đầu liếc mắt một cái, vừa rồi câu đồng quy vu tận kia quả thực rất có lực chấn nhiếp. Giữa tu sĩ chém giết mặc dù hung hiểm, nhưng bình thường cũng sẽ không thi triển pháp quyết đồng quy vu tận, tử như tự bạo. Nhưng tráng hán này xem ra bị bức bách, vậy mà trực tiếp uy hiếp. Nhìn dáng vẻ của gã, hiển nhiên không phải là nói đùa.

“Ha ha cùng quy vu tận sao dưới Ngũ Hành Kim Viêm đại trận của ta, ta xem ngươi làm sao cùng ta đồng quy vu tận.”

Vị đại đệ tử thủ tịch chính tông kia bỗng nhiên há mồm cười ha hả, tùy ý ngang ngược, giống như đang nghe một chuyện cực kỳ buồn cười khó tin. Cuối cùng khi nói ra Ngũ Hành Kim Viêm đại trận, tráng hán của Mãnh Hổ tông kia bỗng nhiên sắc mặt trắng nhợt, giống như nghĩ tới điều gì.

Chương thứ năm mươi bảy bại lộ.

“Ngũ Hành Kim Viêm đại trận”

Ngoại trừ tráng hán cầm đầu kia, mấy đại hán cười hồ còn lại cũng nhao nhao biến sắc, trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi. Vẻ mặt Triệu Vô Tà giấu ở bên cạnh thì lại tràn đầy nghi hoặc, cẩn thận nhìn Trương Phượng Khâu áo trắng cùng mấy người khác bày trận pháp, phát hiện không có gì đặc biệt.

“Trương Phượng Khâu, mãnh hổ tông ta rốt cuộc đắc tội người như thế nào đây. Chỉ cần người nói, chúng ta nhất định nhận lỗi. Sau này có Trương Phượng Khâu người, nơi có chính tông của người, mãnh Hồ tông ta đều phải nhượng bộ.”

Triệu Vô Tà thầm khen một tiếng, quả nhiên tráng hán này cũng không phải tu sĩ tầm thường. Tâm trí, mưu kế đều là thượng đẳng, sợ rằng ở Mãnh Hồ tông cũng là nhân vật có uy vọng cực cao. Chỉ có điều đáng tiếc, Trương Phượng Khâu rõ ràng không muốn thả cho bất cứ ai trong bọn họ.

“Ha ha ha không cần nói nhảm, hôm nay các người nhất định phải chết.”

Sau khi nói xong, trường kiếm trong tay Phượng Khâu lập tức bay ra khỏi lòng bàn tay của hắn, bay vút lên trên bầu trời, mặt khác mấy tu sĩ thấy hắn động thủ, cũng làm như vậy, năm thanh phi kiếm hào quang khác nhau biến mất trên bầu trời. Nhất thời sấm nổ vang lên, mặt đất vốn còn đang yên lặng đột nhiên bị bao phủ trong một mảng khí tức mạnh mẽ.

Sự kiên cường dẻo dai, sắc bén, không cách nào phản kháng. Triệu Vô Tà thoáng cảm ứng một chút, sắc mặt cũng xuất hiện biến hóa, bao phủ mấy người của Mãnh Hồ tông rõ ràng là một cỗ kiếm thế. Là kiếm trận, hóa ra Ngũ Hành Kim Viêm đại trận này là một cái kiếm trận, không trách được lúc trận pháp còn chưa khởi động cũng không mở mắt. Lúc này vừa khởi động, mấy người bọn Mãnh Hồ tông lập tức cảm giác được trên bầu trời truyền đến áp lực rất mạnh.

“Grào” “Grao”

Tiếng hổ gầm bỗng nhiên vang lên, vài con hổ dữ sắc sỡ rống to lên. Mấy con hổ này không phải là mặt hàng bình thường, mà là bản mạng linh thú của mấy người Mãnh Hổ tông, từ nhỏ đã làm bạn. Có thể nói, mấy tráng hán cùng cha mẹ ruột đều không có con hổ thân. Bản thân những con hổ này đều có huyết thống yêu thú, cộng thêm mỗi ngày ăn tim người, có thể nói đã sớm lột xác thành yêu thú.

Cuồng Huyết Hổ mà Triệu Vô Tà đã gặp qua có thể coi là lợi hại, nhưng gặp phải mấy con hổ này nhất định là phải cúi đầu xưng thần. Mãnh Hổ tông nổi tiếng về nuôi hổ, thực lực mạnh mẽ tể thân trong môn phái cỡ trung vạn dặm quanh đây.

Bị tiếng gầm rú của mãnh hổ bên dưới kích động, mấy tráng hán kia cũng đều phát cuồng, vứt bỏ sự sợ hãi đối với Ngũ Hành Kim Viêm đại trận, nhao nhao rống to xé y phục trên người, bộ lông cuồng đã dày đặc lộ ra, giống như dã thú.

“Grào” “Grao” “Grao”

Tiếng rống gầm như mãnh hổ bên dưới đều từ miệng của mấy người phát ra, vang đến màng nhĩ mọi người. Triệu Vô Tà đang núp trong bóng tối từng giờ ngón tay cái lên, luận đến trình độ hung hãn thì mấy người này là kẻ hung ác nhất mà Triệu Vô Tà gặp.

“Hừ Đường môn, tay làm xe.”

Tu sĩ áo trắng thân hình thon dài, Trương Phượng Khâu lạnh lùng cười một tiếng, trên tay chớp động hào quang, một cái kiếm quyết bắt đầu khởi động. Một cỗ kiếm khí mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, mấy người trong trận căn bản không kịp phản ứng, một người trong đó là lão hổ vừa lúc bị bắn trúng. Nhất thời con mãnh hổ gầm rú một tiếng gào thét, chân sau móng vuốt duỗi ra, tê liệt ngã xuống.

“A, Trương Phượng Khâu, nạp mạng đi.”

Mất đi mãnh hổ bầu bạn từ nhỏ, vị đại hán kia đã điên cuồng, hai mắt biến thành màu đỏ máu, hung hăng xé một mảng lớn lông tóc ở trước ngực mình, nhất thời máu tươi phun như suối, kích thích đại hán kia càng thêm điên cuồng, vậy mà mặc kệ

trận hình tướng thủ lúc trước, vọt tới phía Trương Phương Khâu.

Bộ dáng điên cuồng, bàn chân to đập trên mặt đất rung động âm âm, khí thế cũng bất phàm.

“Giun dế mà thôi.”

Lại một đạo kiếm khí hạ xuống, ở giữa trán đại hán này, xẹt xẹt một cái kiếm khí chui vào. Một lỗ máu xuất hiện, máu tươi từ bên trong toát ra. Thân thể đại hán chậm rãi ngã xuống, đến chết đều trừng to mắt, đây chính là chết không nhắm mắt.

Triệu Vô Tà nhìn thấy một màn này, đồng tử hơi co lại, “Uy lực thật mạnh”. Trong này cảnh giới của ai cao nhất, không thể nghi ngờ gì nữa khẳng định là Triệu Vô Tà. Ngay vừa rồi, hắn ta nghe thấy một tiếng vang nhỏ, rất là khó hiểu. Sau khi hắn ta ngã xuống đất, Triệu Vô Tà mới trông thấy trên mặt đất cũng xuất hiện một cái lỗ nhỏ đen kịt.

Đạo kiếm khí kia chui từ trán đại hán vào, vậy mà từ dưới lòng bàn chân chui ra, ý nghĩa là đạo kiếm khí kia đâm rách đan điền đại hán vẫn còn chưa tiêu tán. Sắc mặt Triệu Vô Tà nghiêm túc, bắt đầu coi trọng tòa đại trận này.

“Làm thịt toàn bộ.”

Trương Phương Khâu sát khí trong tay, lạnh lùng hạ lệnh. Mấy tu sĩ áo trắng khác âm âm đáp ứng. Nhất thời, ngũ sắc quang mang sáng lên, kiếm quyết kết động. Năm thanh trường kiếm quang mang chớp động trên bầu trời hiện ra hình thể, trên lưỡi kiếm quang mang lưu chuyển, đợi cho mấy người đồng thời thi triển kiếm quyết. Ngàn vạn kiếm khí âm âm hạ xuống, tầng tầng mây trắng bị mạnh mẽ đánh tan, khí lưu dao động cũng bị kiếm khí chém cho thất linh bát lạc.

“A” “A”..

Tình cảnh thâm trầm xuất hiện trong trận, tiếng kêu thảm thiết dần dần biến mất, Triệu Vô Tà tròn mắt quan sát trận pháp. Chẳng qua, hắn ta không coi là gà mờ trên phương diện trận pháp, cuối cùng chán nản từ bỏ ý định này.

Nhìn thoáng qua bên trong trận, mấy tráng hán đã biến mất, tọa kỵ của bọn họ cũng giống như vậy. Trong trận xuất hiện mấy đồng thịt người cũng không lưu lại, huyết nhục mơ hồ. Thịt người cùng thịt hổ hỗn tạp một chỗ, đã không phân biệt được là người hay hổ.

Trương Phượng Khâu nhíu nhíu mày, trên tay lại bấm một cái ấn quyết, quang mang chợt lóe. Nhất thời từ dưới mặt đất tuôn ra một mảng lớn hỏa diễm, đốt sạch toàn bộ những thịt nát kia. Thấy một màn như vậy, khóe mắt Triệu Vô Tà lập tức co giật, đại trận vút đi này không ngờ không chỉ có kiếm khí mà còn có cả hỏa diễm.

“Ai”

Một đạo kiếm khí bỗng nhiên bắn tới, khí tức sắc bén đâm rách làn da, Triệu Vô Tà bước chân đạp mạnh sang bên cạnh. Áo ảnh ùn ùn, kiếm khí phá vỡ bóng dáng Triệu Vô Tà, nhưng lại không có thương tổn đến thực thể.

“Bị phát hiện rồi...”

Triệu Vô Tà có chút ngạc nhiên, hắn ta từ trong chỗ trốn đi ra, rung đùi đắc ý quan sát mấy người. Dù sao mới nhìn thấy người ta phóng hỏa giết người, tuy là Triệu Vô Tà dày da cũng không biết nói gì cho phải.

“Ngươi là tu sĩ môn phái kia...”

Tu sĩ áo trắng lúc trước vẫn luôn rất hấp dẫn sự chú ý của Triệu Vô Tà đã chậm rãi đi tới. Lúc này Triệu Vô Tà mới thấy rõ tướng mạo của người này, trong lòng thầm mắng một tiếng mặt trắng nhỏ, mặt như ngọc, phong thần tuấn lãng. Khuông Phượng Khâu này quả thật xứng đáng với ba chữ mặt trắng nhỏ nhắn của Triệu Vô Tà.

Mặc dù là mặt trắng trẻo, thể nhưng khí thể phát ra trên người lại rất đáng sợ, giữa hai đầu lông mày tràn ngập khí tức sắc bén. Giống như một thanh kiếm sắc bén giấu ở trong lòng, tuyệt đối không phải là một nhân vật tầm thường.

“Ta nha, không môn không phái, là tán tu. Vừa vặn đi ngang qua nơi này, không nghĩ tới mấy vị đại ca của Chính Nhất tông ở chỗ này làm việc, tiêu đệ đường đột. Vậy liền rời đi.”

Triệu Vô Tà hì hì vui vẻ hành lễ, xoay người rời đi. Lúc này, một thanh âm vô cùng lạnh lẽo vang lên phía sau.

“Nếu đã xuất hiện, đừng đi nữa, làm bạn với người của Mãnh Hồ tông đi.”

Thanh trường kiếm kim quang lập lòe không biết như thế nào lại xuất hiện trong tay Trương Phượng Khâu, cổ tay hấn chân động một cái, lập tức hơn mười đạo kiếm khí phun ra, chặn tất cả đường đi của Triệu Vô Tà, chỉ một lần này, chính là sát chiêu.

“Giết người diệt khẩu a.”

Bước chân đột nhiên ngừng lại, sau đó liên tiếp bước ra mấy bước, tốc độ cực nhanh. Lại là huyền ảnh liên tiếp từ trên người Triệu Vô Tà kéo dài ra, hơn mười đạo kiếm khí chui vào trong ảo ảnh, sau khi phá vỡ cái bóng liền bắn về phía xa.

“Ồ “

Trương Phượng Khâu hiển nhiên là không nghĩ tới có người chỉ dựa vào bộ pháp mà đã bỏ qua vây quanh kiếm khí của hắn, là trên mặt xuất hiện vẻ kinh dị, bất quá sau một khắc. Trương Phượng Khâu nheo mắt lại, sát cơ lạnh lạnh bạo phát.

Trường kiếm hung hăng vung lên, lập tức rời tay mà đi, một cái bóng mờ nhạt đã nhanh đến cực hạn hướng bóng lưng Triệu Vô Tà bay đi. Thăng nhĩ này vừa mới né tránh kiếm khí, không chút nào có phong thái cao thủ bỏ chạy về phía xa. Đáng tiếc Trương Phượng Khâu không có ý định buông tha hắn, ngay cả phi kiếm cũng vung ra.

Triệu Vô Tà đang chạy trốn liền biến sắc, vẻ vui cười cũng biến mất, thay đổi ánh mắt lạnh như băng. Đang chuẩn bị lấy ra Hắc Lũng ma kiếm giết hắn long trời lở đất, bỗng nhiên một thanh phi kiếm xanh thẫm không biết từ chỗ nào bay ra, nhẹ nhàng va chạm với trường kiếm màu vàng trên thân Trương Phượng Khâu.

Hai thanh phi kiếm đồng thời bay ngược về, làm cho tâm thần người ta dao động cười mỉ hoặc đúng lúc vang lên.

“Khanh khách Phượng Khâu huynh, hà tất phải khi dễ một tiểu đệ đệ nha.” Tiểu đệ đệ tuần tú, tới, đến chỗ tỷ tỷ này.”

Triệu Vô Tà vẻ mặt đỏ mề hôi lạnh, nhìn thấy một thân ảnh mười phần mê hoặc đang từ từ đi tới. Áo lam tung bay, một làn gió thơm xông vào mũi, Triệu Vô Tà nhú nhú mày. Chân vừa động, lập tức lùi lại mấy bước.

“Ha ha ha....

Dưới sự đồng thời nhú mày của Trương Phượng Khâu cùng Triệu Vô Tà, yêu nữ Lam Lâm Quý Tông mang theo mấy tên đệ tử Lam Lâm Quý Tông xuất hiện, chậm rãi vuốt ve phi kiếm màu lam bay ngược trở về.

Ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn về phía thanh phi kiếm này, nếu so sánh với thanh phi kiếm của Trương Phượng Khâu thì thanh kiếm màu lam này chỉ có thể coi là một thanh đoản kiếm. Trên bề mặt ngoại trừ màu lam ra còn có vẽ một ít đồ án phù văn hoa mỹ, nếu không nhẹ nhàng hời hợt như lúc trước chỉ sợ Triệu Vô Tà sẽ cho rằng thanh kiếm này là một vật phẩm trang sức.

“Lam Mị Nhi, ngươi có ý gì đây...”

Trương Phượng Khâu hung hăng nhìn yêu nữ của Lam Lâm Quý Tông, trong ánh mắt tràn đầy bất mãn, bất quá Triệu Vô Tà trong ánh mắt hẩn ta nhìn thấy vẻ dâm tà, trong lòng cười thầm, quả nhiên, người trong chính đạo đều là nguy quân tử. Xưa nay ra vẻ đạo mạo, khi giết người phóng hỏa sẽ không nương tay chút nào.

Hiện tại ấn tượng của Triệu Vô Tà đối với ma đạo Tiên đạo đều không tốt, có thể nói là chán ghét.

“Ta giúp ngươi đấy. Phượng Khâu huynh, tên tiểu đệ đệ này không phải một mình ngươi đối phó được đâu nha...”

Lời này vừa nói ra, Triệu Vô Tà đột nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn về phía yêu nữ thiên kiều bá mị kia, khóe miệng dần dần hiện ra tiểu ý, vẻ vui cười vốn giả vờ chậm rãi biến mất.

“Lam Mị Nhi đúng không, người làm sao biết ta khó đối phó?”

Trong lúc nói chuyện, khí thế của Triệu Vô tà Trúc cơ hậu kỳ hoàn toàn hiển lộ, ma khí lạnh lạnh tràn ra từ trên người hắn. Lập tức cuồng phong nổi lên, trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt đều kinh nghi nhìn chăm chăm vào Triệu Vô Tà. Sắc mặt Trương Phượng Khâu bỗng nhiên trở nên rất khó coi, Trúc cơ hậu kỳ, không nghĩ tới hắn vừa mới ra tay đánh lén một cao thủ Trúc cơ hậu kỳ.

Chương thứ năm mươi tám, Bích Vụ, Hắc Thủy.

Nhìn Triệu Vô Tà ma khí cuồng phong trước mắt, trên khuôn mặt tuần tú của Trương Phượng Khâu liền trắng bệch một trận, hắn vừa rồi lại không biết sống chết đánh lên một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ. Đừng xem thường một người trong đó có chênh lệch cấp bậc, so sánh với Ngưng Khí Kỳ, Trúc Cơ Kỳ muốn tăng lên một cái cảnh giới là rất khó khăn. Đồng dạng, trung kỳ cùng hậu kỳ khác biệt cũng rất lớn.

“Ngươi là đệ tử môn phái kia...”

Trương Phượng Khâu nhìn chăm chăm vào mặt Triệu Vô Tà, lấy nhãn lực của hắn ta có thể nhìn ra Triệu Vô Tà không phải dùng thuật trú nhan mà là thật sự niên niên kỷ. Nghĩ đến đây, Trương Phượng Khâu mồ hôi lạnh liền rơi xuống, sợ tên Triệu Vô Tà này sẽ là đệ tử của một gã ma đạo cự phách nào đó, vậy thì phiền toái.

“Ha ha, không cần sợ hãi, ta thật sự không môn không phái. Tán tu là...”

Triệu Vô Tà rất thẳng thắn thừa nhận thân phận của mình, hắn tuy rằng âm hiểm vô sỉ, nhưng ngạo cốt vẫn có. Chẳng thêm dùng uy danh của người khác để che chở bản thân, giống như lúc trước đối mặt Vong Tình Ma Đế mặt không đổi sắc vậy.

“Lam Mị Nhi kia, nói xem ngươi làm thế nào nhìn thấu liễm tức thuật của ta.”

Triệu Vô Tà thu hồi ma khí, cười tà dị nói với Lam Mị Nhi.

“Đừng có giả bộ như tiểu đệ đệ, lúc trước thiếp thân không biết tốt xấu bày ra vài thứ trên người ngươi, những thứ đó nếu không phải người có cảnh giới cao hơn ta thì không thể phát hiện ra. Cho nên không nghĩ tới tiểu đệ đệ không môn không phái tu vi lại kinh người như thế, có thể nói cho tỷ tỷ tại sao không?”

Mặc kệ bất luận lúc nào, vị yêu nữ Thanh Lâm Quỷ Tông này đều có bộ dáng thiên kiều bá mị, ngũ khí nhẹ nhàng có thể làm xương cốt của người đều mềm đi ba phần. Nhưng sau khi nghe xong lời này, Triệu Vô Tà trong mắt lại phun ra một cỗ tức giận.

“Yêu nữ thật âm hiểm...”

Nghe ý tứ trong lời nói của nàng, chỉ có người có trí tuệ đều hướng nơi khác suy nghĩ. Triệu Vô Tà tuổi còn nhỏ, tu vi lại cao như thế, lại không môn không phái. Vậy đáp án chỉ có một, hoặc là trên người Triệu Vô Tà có công pháp tuyệt đỉnh, hoặc là trên người Triệu Vô Tà có pháp bảo phụ trợ tu luyện.

Mặc kệ kết quả là thế nào, đều không có lợi đối với Triệu Vô Tà, bởi vì nếu lan truyền ra ngoài, Triệu Vô Tà khẳng định sẽ đưa tới sự đuổi giết vô cùng vô tận, một số thời điểm, tu chân giả thật ra cùng thổ phỉ không khác gì nhau. Thậm chí càng thêm cùng hung cực ác, vì pháp bảo công pháp những thứ đó, tuyệt đối là không màng tất cả.

“Kỳ thật cũng không có gì, tư chất của ta thiên phú quá tốt, cũng không biết vì sao. Tu vi tăng đặc biệt nhanh, ai nha nha, ta cũng rất phiền não a...”

Triệu Vô Tà cười ha ha, lùi lại phía sau mấy bước rất tự nhiên. Nhưng đáng tiếc, ở đây không phải là tên ngu ngốc, Triệu Vô Tà vừa động bọn họ đã chú ý tới.

“Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ muốn mời người đến Lam Lâm Quỷ Tông ta làm khách, không biết người có thể cho tỷ tỷ chút mặt mũi được không đây này!”

Lam Mị Nhi mặt không đổi sắc đi về phía trước một bước dài, trong mũi Triệu Vô Tà nhất thời chui vào một làn gió thơm, quần áo màu lam tung bay đến trên người Triệu Vô Tà. Thầm mắng một tiếng yêu nữ, Triệu Vô Tà đành phải lui lại một bước dài.

“Khanh khách khanh khách!”

Lại bị đùa giỡn, Triệu Vô Tà sắc mặt hung hăng trừng mắt lườm Lam Mị một cái.

“Tiểu huynh đệ, tại hạ kính nể tu vi của người, không bằng đến chính tông làm khách. Các trưởng bối của tại hạ nhất định sẽ rất hoan nghênh tiểu huynh đệ, kính xin nể mặt.”

Nghe Trương Phượng Khâu nói xong, Triệu Vô Tà vẻ mặt bất đắc dĩ. Không nghĩ tới mình còn biến thành bánh thơm, hai đại tông môn ma đạo tiên đạo đều mời ta đi làm khách, vậy nên đi nơi nào mới tốt đây.

“Ha ha ha ha, các người cũng đừng giả bộ nữa. Không phải chỉ là mơ ước bí mật trên người của ta thôi sao, có bản lĩnh đánh bại ta rồi nói sau.”

Triệu Vô Tà giả vờ giả vệt suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên lớn tiếng cười như điên, ngay sau đó lời nói ra khiến khuôn mặt Lam Mị Nhi và Trương Phượng Khâu tái nhợt. Hơn nữa Lam Mị Nhi, vốn hấn còn tưởng Triệu Vô Tà chỉ là một thiếu niên, ngay cả tu vi tâm trí kinh người cũng chưa hấn thành thực. Không nghĩ tới thiếu niên trước mắt này, tâm tư xảo trá thế này rõ ràng chính là tiểu hồ ly.

Vừa nghĩ tới hai người phía trước đều bị thiếu niên này trêu đùa, mặc kệ là Lam Mị Nhi hay là Trương Phượng Khâu trên mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng hóa thành lửa giận xông thẳng lên đỉnh cửa.

“Phượng Khâu đại ca, nếu tiểu đệ đã có suy nghĩ như vậy, không bằng chúng ta thành toàn cho hấn đi.”

Lời này nói ra không chỉ Triệu Vô Tà, ngay cả Trương Phượng Khâu cũng có chút kinh ngạc. Bất quá rất nhanh sắc mặt gã liền thay đổi, vẻ hưng phấn tham lam hiện lên ở chỗ sâu trong ánh mắt, đồng thời đối với Lam Mị Nhi cách đó không xa có thêm sự kiêng kị.

“Vậy cứ theo lời của Lam tiểu muội mà động thủ đi.”

Triệu Vô Tà chỉ biết ngẩn người nhìn.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền án bốn mươi lần.

Nhanh chóng đạt thành hiệp nghị hai người, ai nói đệ tử đại môn đại phái đều u u u, trước mắt hai người này. Kẻ nào cũng không dễ đối phó, tâm tư ngoan độc âm hiểm không dưới

Triệu Vô Tà, ít nhất Triệu Vô Tà cũng tuyệt đối không dễ đối phó với hai người này.

“Tiểu huynh đệ, người là từ chỗ chúng ta đi qua Ngũ Hành Kim Viêm đại trận của đại ca Phượng Khâu, người cũng đã thấy qua, trừ phi là tông sư Kết Đan, nếu không hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Về phần tỷ tỷ ta, thiên văn Hỏa Lân sa đại trận uy lực kỳ thật cũng không thấp hơn Phượng Khâu đại ca trận. Tiểu huynh đệ tuy rằng tu vi không tồi, nhưng cũng không có biện pháp đào tẩu khỏi hai đại trận này a.”

Lam Mị Nhi vừa mới nói xong, Triệu Vô Tà lập tức cảm giác được hai cỗ áp lực thật lớn đến từ người. Trong lòng mắng to yêu nữ, dâm phụ, Triệu Vô Tà sắc mặt có chút khổ sở. Kỳ thật lúc Lam Mị Nhi vừa mới xuất hiện, Trương Phượng Khâu đã âm thầm bày ra Ngũ Hành Kim Viêm đại trận, Lam Mị Nhi cũng giống như vậy. Đại trận Loạn Hỏa Lân Sa kia vốn dĩ là vì phòng bị đối phương, không ngờ lại vô tình hại đến Triệu Vô Tà.

Bị trận thế bao phủ, Triệu Vô Tà không dám hành động thiếu suy nghĩ, hẳn đều đã kiến thức qua hai trận pháp. Một trận pháp nào hẳn không nắm chắc toàn thân trở ra, nhất là Ngũ Hành Kim Viêm đại trận, quả thực là biến thái.

“Hai vị đại ca đại tỷ cứ chậm rãi động thủ đã, để ta suy nghĩ một chút, rút cuộc ta đến từ nơi nào để làm khách là Lam Lân Quỷ tông hay là Chính Nhất tông đây.”

Triệu Vô Tà đột nhiên đảo tròn mắt, bắt đầu suy nghĩ. Bộ dáng kia, hình như rất khó quyết định sẽ đi đâu làm khách.

“Tiểu huynh đệ, đến chỗ tỷ tỷ rồi đi sao. Nhất định tỷ tỷ sẽ khoản đãi đệ thật tốt.”

Lần này đến phiên Trương Phượng Khâu mắng to vô sỉ, vừa rồi nói muốn cùng nhau bắt được Triệu Vô Tà thì bên này muốn ăn một mình. Thế nhưng hết lần này tới lần khác, hẳn cũng không có biện pháp nào, cũng không thể để cho hắn ở trước mặt Triệu Vô Tà vuốt tóc làm dáng a.

“Hừ tiểu muội hãy suy nghĩ cho kỹ, đừng đi tới cuối cùng, hừ hừ...”

Lam Mị Nhi biến sắc, kẻ ngu cũng có thể nghe ra được sự uy hiếp trong lời Trương Phượng Khâu, vị yêu nữ này cũng không phải hạng người dễ chịu. Bị người uy hiếp hay là trước mặt môn phái mình thì sắc mặt trở lên lạnh lẽo, trong tay xuất hiện một hạt cát nhỏ màu đen, lóe lên hàn quang.

Loạn Lâm Sa, có pháp bảo thủ pháp đặc thù luyện chế, uy lực vô cùng.

“Lam Lâm Quỷ Tông ta cho tới bây giờ cũng không sợ người khác uy hiếp, Phượng Khâu huynh cứ tự cầu phúc đi.”

Lam Mị Nhi tức giận, nàng vung ống tay áo lên, mấy tu sĩ vẫn giả câm phía sau nàng đều ra tay. Lập tức trên đỉnh đầu mấy người Trương Phượng Khâu xuất hiện vô số lá Hỏa Lâm Sa, dưới ánh mặt trời hiện ra hào quang làm lòng người phát lạnh.

“Hừ, chẳng lẽ chính tông ta lại sợ Lam Lâm Quỷ Tông các người sao.”

Trường kiếm lóng lánh trong tay Trương Phượng Khâu rời khỏi tay, trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu của đám người Lam Lâm Quỷ Tông, sau đó hiện ra bốn thanh trường kiếm, màu sắc khác nhau, phân bốn ngũ hành, ngũ hành Kim Viêm đại trận.

Mắt thấy hai người sắp bắt đầu chém giết, trên mặt Triệu Vô Tà lập tức xuất hiện ý cười, nhưng trong lòng bỗng nhiên hiện lên một tia dự cảm không tốt. Sắc mặt lập tức biến đổi, thân hình nhanh chóng bỏ chạy về phía sau.

“Ầm ầm” “Xuy xuy xuy”

Tiếng nổ thật lớn làm cho màng nhĩ người ta bỗng nhiên vang lên, không phải bên phía Lam Lâm Quỷ Tông, cũng không phải một tông môn chính tông, mà là chỗ Triệu Vô Tà, kiếm khí phá không cùng tiếng nổ liên tục truyền đến.

Bụi đất mù tan đi, Trương Phượng Khâu và Trương Phượng Khâu cười lạnh nhìn nơi Triệu Vô Tà đang đứng ban đầu, lúc này chỗ đó không có ai. Bất quá cách đó không xa, Triệu Vô Tà đứng yên, khóe miệng chảy xuống một dòng máu.

“Thật tốt thật tốt...”

Triệu Vô Tà khen liên tiếp ba tiếng tốt, nhưng sắc mặt lại cực kỳ lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi. Lửa giận tràn đầy trong lòng Triệu Vô Tà. Gã tự nhận là âm hiểm xảo trá, không ngờ núi cao còn có núi cao hơn nữa. Hai người trước mắt cũng chẳng phải đèn dầu, nói về độ âm hiểm tàn nhẫn còn cao hơn Triệu Vô Tà.

Thì ra vừa rồi hai người giả vờ như còn đánh nhau, kỳ thật là định ám toán Triệu Vô Tà. Nếu không phải Triệu Vô Tà sớm biết được nên bỏ chạy trước, chỉ sợ đã không bị thương nhẹ như vậy.

“Tiêu đệ đệ, không phải tỷ tỷ lòng dạ độc ác, tu vi của đệ thực sự cao hơn tỷ tỷ. Tỷ tỷ sợ không có bản lĩnh mời đệ bình yên trở về. Cho nên, thỉnh tiêu đệ đệ gánh thêm một chút.”

Đến lúc này còn có thể nói với vẻ mặt uất ức, ngay cả Triệu Vô Tà cũng không thể không thừa nhận. Đây mới chính là yêu nữ, đây mới là bản sắc của người trong ma đạo.

“Các ngươi muốn chết...”

Chuyện cho tới bây giờ, Triệu Vô Tà cũng chẳng buồn diễn kịch cùng bọn họ, dù sao cuối cùng cũng phải dùng nắm tay để nói chuyện. Khí thế của Trúc Cơ hậu kỳ lại lần nữa tăng vọt lên, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm vô cùng đen kịt, khí tức lạnh lẽo từ trên mũi kiếm truyền đến.

“Linh khí” “Thượng phẩm linh khí”.

Hai tiếng kinh hô ra từ trong miệng Trương Phượng Khâu và Lam Mị Nhi, kinh ngạc thì kinh ngạc, hai người động thủ cũng không chậm chút nào. Ngàn vạn kiếm khí cùng lân sa màu đen dày đặc từ trên trời giáng xuống, giống như muốn bao phủ cả Triệu Vô Tà.

“Hây”

Phía trên Hắc Lũng ma kiếm đồng dạng cũng là ngàn vạn kiếm khí cùng phát, cùng kiếm khí của Ngũ Hành Kim Viêm đại trận đụng vào nhau. “Phốc” không có thể lực ngang nhau, Triệu Vô Tà há mồm chính là một ngụm máu, trọng thương. Triệu Vô Tà vẫn còn kịp thở dốc, Hỏa Lân Sa dày đặc đã đến.

Thân hình khẽ động, bay về phía xa, ánh mắt mị hoặc của Lam Mị Nhi khẽ động. Đám lân sa kia vậy mà đi theo Triệu Vô Tà, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn cả Triệu Vô Tà.

Trên không trung, Triệu Vô Tà vỗ mạnh vào túi trần cổ bên hông, miệng túi mở ra, lập tức bên trong vang lên âm thanh ồn ào. Từng bóng dáng màu xanh từ bên trong nhảy ra, sắp xếp chỉnh tề trên mặt đất.

“Oa oa oa “

Thanh âm vang lên, một mảng lớn hắc thủy từ trong miệng hơn một trăm con Hắc Thủy Bích Thiềm phun ra, đem lân sa đuổi theo toàn bộ cuốn vào.

Lập tức, thanh âm xuy xuy đại tác, như là trời mưa, lân sa quang mang đại phóng, sau đó nhanh chóng ảm đạm xuống, cuối cùng vô lực rơi trên mặt đất.

Triệu Vô Tà cưỡng ép đè xuống khí huyết giữa ngực bụng, một người cùng hai đại trận đối kháng, Triệu Vô Tà cũng không thoải mái như trong tưởng tượng. Thừa dịp Trương Phượng Khâu và Lam Mị Nhi đều đang kinh ngạc, Triệu Vô Tà tâm niệm vừa động, hắc thủy bích thiềm trên mặt đất nhất tề hé miệng.

Lam Mị Nhi và Trương Phượng Khâu nhất thời cảm giác được bầu trời có gì đó khác thường, giống như một tấm lưới, một mảng lớn nước đen trộn lẫn cùng một chỗ với độc vật xanh biếc. Chúng còn chưa rơi xuống, độc khí làm cho người ta thiếu chút nữa là choáng váng đã đến trước rồi. Ngoại trừ Trương Phượng Khâu cùng Lam Mị Nhi, mấy người còn lại của hai phái đều không kịp trốn tránh đã bị phun trúng.

“A” “A” “A” cứu mạng a...”

Bầu trời vang lên tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, Triệu Vô Tà vội vàng đập lên Hắc Lũng ma kiếm bỏ chạy ra xa. Lúc này mà còn không đi thì sẽ không kịp nữa., Uy lực của Hắc Thủy Bích Thiềm Cổ mạnh mẽ, nhưng mà Triệu Vô Tà vừa mới bị Ngũ Hành Kim Viêm đại trận làm bị thương nặng. Ma nguyên trong cơ thể đã đi hơn phân nửa, lại thêm hắc thủy độc vụ trong cơ thể Hắc Thủy Thiềm Cổ cũng không phải vô cùng

vô tận. Đem tất cả mọi người trong đó bao phủ đều phun ra một mảng lớn, thật ra đã là cực hạn của hơn một trăm con Hắc Thủy Bích Thiềm này.

“Chính là Trương Phụng Khâu, Lam Lâm Quý Tông Lam Mị Nhi, bốn thiếu gia nhớ rõ các ngươi. mỗi thù ngày hôm nay, ngày sau nhất định hoàn trả. Ha ha ha ha.”

Trong ánh mắt phần nộ cùng không dám tin của Trương Phụng Khâu và Lam Mị Nhi, tiếng cười cuồng tiếu của Triệu Vô Tà từ từ biến mất. Mặc dù giao phong rất ngắn, nhưng quá trình quá hung hiểm, Triệu Vô Tà vừa đối mặt đã bị trọng thương.

Phản kích kế tiếp khiến cho đệ tử hai đại phái tử thương thảm trọng, ngoại trừ Trương Phụng Khâu cùng Lam Mị Nhi, các đệ tử còn lại không ngờ chỉ còn sống được có hai ba người. Độc vụ bích lục cùng hắc thủy độc tính quá mạnh mẽ, người bị phun trúng đều bị hòa tan thân thể, tương chết thể thảm vô cùng.

Chương thứ năm mươi chín tâm ma, tái ngộ...

Tiếng kêu thảm thiết phiêu đảng trên bầu trời dần dần tiêu tán, tu sĩ bị thiêu đốt thành mây người than đen rơi xuống đất, phát ra tiếng vang nặng nề. Hai tu sĩ may mắn sống sót đều là vẻ mặt sợ hãi., Không thể tin được hết thấy phát sinh trước mắt. Bọn họ cho tới bây giờ vẫn còn không dám tin tưởng, vừa rời khỏi độc hắc thủy kia đã bao trùm xuống. Bọn họ cũng không phải dùng ma nguyên tạo ra vòng bảo hộ, thế nhưng một tầng ma nguyên vốn kiên cố hai ba lần đã bị sương độc kia ăn mòn sạch sẽ.

“Hừ, chúng ta đi!”

Trương Phượng Khâu sắc mặt khó coi tới cực điểm, không nghĩ tới cùng Lam Mị Nhi của Lam Lâm Quỷ Tông hợp lực cũng không giữ lại Triệu Vô Tà, còn chết mấy sư đệ. Hắn ở chính tông là đại sư huynh có uy vọng cực cao, nhưng mấy vị sư đệ kia cũng có trường bối, những điều này về sau hắn sẽ không được sống yên ổn.

Đối với việc Trương Phượng Khâu nổi giận dùng dùng rời đi, Lam Mị Nhi căn bản thờ ơ, Trương Phượng Khâu hấn sống cũng vậy. Lam Mị Nhi ở trong tông có uy vọng cực cao giống nhau, bất quá còn có cơ hội, nếu có thể hoàn thành việc lần này. Còn có hi vọng, chẳng những tu vi có thể đề cao, địa vị trong tông cũng sẽ tăng vọt.

“Đi thôi!”

Mang theo bóng hình xinh đẹp của sư đệ Lam Mị Nhi đi về phương xa, lúc này nàng không còn nghe thấy tiếng cười thiên kiều bá mị của mình nữa.

Lúc này, trên bầu trời xa xa xuất hiện một đạo hắc quang, sau đó biến mất với tốc độ khủng khiếp. Tầng mây trên trời bị đạo hắc quang vẽ ra một dấu vết rất dài, xa xa nhìn không thấy cuối. Không biết bay bao lâu, dù sao đợi đến khi Triệu Vô Tà

áp chế không được thương thế, hắc quang đáp xuống một đỉnh núi.

Hắc Lũng ma kiếm trên mũi kiếm bộc phát ra mấy đạo kiếm khí, trực tiếp đem ngọn núi trước mắt đánh ra một cái đại động có thể dung nạp người, Triệu Vô Tà thân hình không ngưng trệ vọt vào. Thu hồi Hắc Lũng ma kiếm, tùy tay đem lỗ hổng mở rộng một ít, nhanh chóng đưa tay vào túi trữ vật. Chín mặt tiểu kỳ màu vàng xuất hiện trong tay Triệu Vô Tà.

Cửu Kỳ Kim Quang trận.

Sau khi bố trí xong trận pháp, Triệu Vô Tà ngồi xếp bằng xuống, lập tức Bảo Nguyên Thủ vừa tiến vào nhập định. Xi Vưu Quyết vận chuyển, ma nguyên đen như mực từ trong đan điền chảy ra, bắt đầu chảy khắp toàn thân, thư giãn khí huyết trong cơ thể, chữa trị kinh mạch bị hao tổn.

Ngũ Hành Kim Viêm đại trận, năm thanh phi kiếm thuộc cấp bậc ngũ hành, lấy Kim Viêm kiếm của Trương Phượng Khâu làm chủ tạo thành đại trận. Uy lực vô cùng cường đại, có thể nói trừ phi là tông sư Kết Đan, nếu không tuyệt không may mắn thoát khỏi. Triệu Vô Tà rất xui xẻo cũng may mắn, không ở trong trận nhưng lại không thể không đón đỡ toàn bộ uy lực của trận pháp.

Kết quả là Triệu Vô Tà cùng trận pháp đối kháng với trọng thương, xuất kỳ bất ý dùng Hắc Thủy Bích Tầm giết chết mấy tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ. Phần chiến tích này nói ra cũng không có gì là mất mặt, đến cuối cùng lại là Chính Nhất tông và Lam Lâm Quỷ Tông chịu thiệt thòi lớn.

Một ngày sau, Triệu Vô Tà chậm rãi mở mắt, trên mặt lại khôi phục thần thái sáng láng. Tinh quang trong mắt tỏa ra bốn phía, xem ra đã bị thương nặng rồi. Vừa vung tay, lá cờ chín mặt bay lên, bay trở về trong túi trữ vật. Triệu Vô Tà đứng dậy, nhìn cảnh đêm bên ngoài bầu trời, có chút mênh mông.

Không biết như thế nào, Triệu Vô Tà bỗng nhiên có chút mệt mỏi, thế giới này đáng để chém giết như vậy sao, là Hoàng Bác hay Triệu Vô Tà đều trầm mặc không có. Triệu Vô Tà

bỗng nhiên lâm vào mê mang, nghi ngờ về mục đích của mình, không từ thủ đoạn âm hiểm độc ác rốt cuộc là vì cái gì.

Trên bầu trời đêm treo đầy sao, thay đổi vị trí, kéo theo vẻ mặt của Triệu Vô Tà. Giãy dụa, mê mang, hồi hận, biến ảo vô thường như thế. Tâm ma quấy phá, vậy mà Triệu Vô Tà lại lâm vào ảo cảnh do Tâm Ma chế tạo, tai họa ngầm do tu vi tăng lên quá nhanh cuối cùng cũng bạo phát.

Triệu Vô Tà tới thế giới này cũng chưa tới một năm, nhưng tu vi lại có thể dùng từ tăng vọt để hình dung, Trúc Cơ hậu kỳ. Đổi lại là tu sĩ khác, ít nhất cũng phải trăm năm. Mặc dù là Xi Vưu Quyết mạnh mẽ, nhưng tu vi tâm cảnh của Triệu Vô Tà lại không theo kịp, tự nhiên cũng sẽ sinh ra tâm ma.

Trên người không tự chủ mà tràn ra ma khí, giống như có một cái đuôi từ sau lưng kéo dài ra, từng sợi ma khí bò lên khuôn mặt hắn. Bộ dáng mười phần giống ma đầu, lúc này một chút cảm giác non nớt cũng không nhận ra.

Đứng ở cửa động mạnh mẽ kia, Triệu Vô Tà ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, thần sắc trên mặt thay đổi liên tục, dường như đã đến một điểm giới hạn nào đó.

“A...”

Triệu Vô Tà vốn đang bình tĩnh đột nhiên há to miệng rộng to, tiếng gầm cuộn cuộn tỏa ra bốn phía, từng luồng khí lưu cuộn lại một chỗ, bị hắn rồng một cái tạo thành vòi rồng, thanh thế kinh người không gì sánh được.

“Boong boong boong “

Càng làm cho người ta kinh hãi còn ở phía sau, ma kiếm lạnh lạnh bỗng xuất hiện trong tay Triệu Vô Tà, ma khí tiêu tán khiến hắn dung hợp hoàn mỹ với ma kiếm.

“Vù vù vù” “Ầm ầm ầm “

Kiếm khí xé gió phát ra tiếng nổ lớn, ngay sau đó là tiếng vỡ nát của ngọn núi, kiếm khí trên Hắc Lũng ma kiếm đủ để phá hủy bất cứ ngọn núi cao nào. Ít nhất hiện tại ngọn núi cao này không ngăn cản được ma kiếm khí lạnh lạnh, vách núi bị nghiền nát, đá vụn bay loạn.

Hai mắt Triệu Vô Tà mờ mịt, giống như mất đi thần trí, chỉ biết phát tiết. Dùng ma kiếm trong tay hủy diệt mọi thứ nhìn thấy trước mắt, Tâm Ma huyền cảnh, bất luận kẻ nào cũng không thể hỗ trợ. Muốn tỉnh táo lại chỉ có thể dựa vào chính mình.

Trong nháy mắt trôi qua, bóng đêm chậm rãi biến mất, một tia nắng mặt trời xuất hiện trên mặt đất. Ánh mặt trời mới mọc chậm rãi bay lên, giống như một cái khay ngọc vàng óng khiến cho người ta phải nhìn vào.

“Vù vù “

Triệu Vô Tà hít một hơi thật sâu, phát tiết một đêm cũng không phải không có hiệu quả. Chỉ ít ma nguyên trong cơ thể Triệu Vô Tà đã tiêu hao không còn, giống như một phàm nhân, hai mắt đỏ ngầu, chống kiếm mà đứng. Thần sắc hắn ta vẫn điên cuồng, chỉ là mất đi Ma nguyên, không còn sức mà động đậy.

Ánh mặt trời vàng kim chiếu xạ đến mu bàn chân Triệu Vô Tà, sau đó chậm rãi đi lên, cuối cùng dừng lại trên mặt hắn. Triệu Vô Tà bỗng nhiên ổn định lại, ánh mắt thuận theo ánh nắng kia bắn lên bầu trời, lúc này mặt trời đã lên cao.

Ánh mắt Triệu Vô Tà và thái dương nhìn nhau, có lẽ là quan hệ của Âm Dương Cốt, con mắt của Triệu Vô Tà không phải là một con mắt bình thường. Đối với ánh mặt trời, hắn vậy mà một chút cảm giác khó chịu cũng không có, trái lại vẻ điên cuồng trên mặt dần dần nhạt đi, con ngươi đỏ đậm chậm rãi khôi phục bình thường.

Một chút linh khí bắt đầu vờn quanh người hắn, những linh khí này mang theo một cảm giác ấm áp, tiến vào trong cơ thể Triệu Vô Tà. Chậm rãi tràn ngập kinh mạch khô cạn, chảy vào trong đan điền, ma nguyên của Triệu Vô Tà từ từ khôi phục. Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, linh khí tiến vào trong cơ thể Triệu Vô Tà bắt đầu trở nên nóng rực không gì sánh được. Như bàn ủi vậy, khiến kinh mạch Triệu Vô Tà run rẩy từng đợt.

“Ha ha ha ha, Tâm Ma Ảo Cảnh, phá cho ta...”

Triệu Vô Tà bình tĩnh biến sắc, há mồm quát một tiếng chói tai, lập tức tiếng gầm vang lên cuồn cuộn. Trong ánh mắt điên cuồng biến mất, thanh minh tái hiện. Xi Vưu Quyết tự động vận chuyển, linh khí cực kỳ nóng rực bị vòng xoáy ma nguyên cực kỳ cường đại quét qua, trong nháy mắt đồng hóa thành tồn tại ma nguyên. Ma nguyên vốn phát tiết một đêm đã mất đi không đến nửa nén hương liền khôi phục.

“Đại trượng phu sinh ra trên đời, chính là muốn vô câu vô thúc, Triệu Vô Tà ta muốn tung hoành thiên địa, tùy tâm sở dục, xem ai dám ngăn trở. Ha ha ha ha.”

Triệu Vô Tà không thềm để ý đến biến hóa bên ngoài cơ thể, chỉ cất tiếng cười điên cuồng, trong lòng có cảm giác sáng tỏ thông suốt. Cảm giác ngưng trệ trên tu hành toàn bộ biến mất không thấy gì nữa, thân thể Triệu Vô Tà thậm chí thoải mái phát ra tiếng rên rỉ, Trúc Cơ đại viên mãn. Không ngờ vào lúc này tu vi lại lần nữa tăng lên một cấp độ.

“Ha ha ha...”

Trên đỉnh núi, thanh âm cuồng tiếu như biển gầm, phô thiên cái địa ra bốn phương tám hướng.

“Vù” “Vù” “Vù”

Phía xa bỗng nhiên bắn ra hơn mười đạo quang mang, hướng tới núi cao Triệu Vô Tà bay tới, có lẽ là nghe thấy tiếng cười của Triệu Vô Tà. Hơn mười đạo quang mang kia rõ ràng ngưng trệ một chút, sau đó lại hướng về phía bên này.

Cuối cùng hai người chia nhau thảo luận Tỷ thí Thập Nhị Bàn.

Y bay thẳng về phía trước.

“Ồ “

Triệu Vô Tà kinh ngạc ồ lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía mấy đạo quang mang kia. Quả nhiên đều là tu sĩ, vừa nhìn liền thấy người đến chia làm ba nhóm. Có hơn mười mấy người, tốp đầu tiên chỉ có một người đứng ở trên một thanh phi kiếm không bắt mắt. Về mặt hãn cực kỳ kinh hoàng, xem khoe miệng còn dính vết máu, có lẽ là trước đó đã bị thương.

Hai tốp người phía sau có vẻ cao thấp không đều, phần lớn là tu vi Ngưng khí tầng mười tám, miễn cưỡng có thể ngự không phi hành. Tốc độ vô cùng chậm chạp, bất quá trong mười mấy người, có mấy tu sĩ tu vi đều là Trúc cơ sơ kỳ. Sắc mặt hung hăng nhìn người phi hành phía trước, không điên cuồng hét lên, đáng tiếc là không đuổi kịp.

Khóe miệng Triệu Vô Tà từ từ nhếch lên thành một nụ cười, không ngờ ở đây lại có thể gặp được người quen, người đang điên cuồng bay ở phía trước chính là người quen của Triệu Vô Tà. Thân hình thấp bé, vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi, đôi mắt đảo khắp nơi. Gã này vừa nhìn liền biết không phải hạng người tốt lành gì, gà gáy chó trộm.

“Gia hỏa phía trước, cho ta...”

Người gây gò trông thấy Triệu Vô Tà đang đứng trên đỉnh núi, bởi vì lúc nói chuyện quá xa nên không thấy rõ khuôn mặt Triệu Vô Tà. Thế nhưng sau khi bay tới gần trông thấy khuôn mặt Triệu Vô Tà, âm thanh của người gây gò này lập tức im bật, giống như con vịt bị bóp cổ. Y sợ hãi nhìn Triệu Vô Tà không nói nên lời.

“Má ơi, chạy mau “

Gã gây bồng kêu lên một tiếng quái dị, chân lập tức đổi hướng chạy trốn về một hướng khác.

“Đạo huynh mau ngăn tên kia lại, hắn là tạp chủng thân thâm môn.”

Hai tốp người phía sau nhìn thấy người gây lại muốn chạy trốn, vội vàng mở miệng kêu Triệu Vô Tà hỗ trợ ngăn hắn ta lại. Nhưng khi bọn họ bay đến gần đỉnh núi, trông thấy ngọn núi này thâm thúy như thế nào, nhất thời hít một hơi lạnh.

“Tê tê “

Hai tốp người đang đứng ở phía xa xa không dám tới gần, âm thanh hít một hơi lạnh khí vang lên không dứt.

“Thế nào, không trốn nữa rồi...”

Triệu Vô Tà nhìn người gây đang đứng trên không trung, khuôn mặt vui vẻ, hắn ta thấy mồ hôi lạnh trên trán túa ra, thân

thể cũng có chút run rẩy, trong ánh mắt đầy hoảng sợ. Ở trước người hắn ta có một thanh ma kiếm đen kịt đang lơ lửng, kiếm khí lạnh lạnh gần như tiếp xúc với làn da gầy. Làm cho làn da hắn ta rung mạnh lên, cảm giác lạnh lẽo từ tận sâu trong xương tủy trào ra.

Chương thứ sáu mươi tư hồn, bí mật động trời.

“Tiền bối, tha mạng a.”

Gã gầy gò đứng trên phi kiếm khó khăn xoay người lại, trong lòng từ đầu đến cuối vẫn sợ thanh ma kiếm đen kịt đang lơ lửng đột nhiên làm cho hắn lạnh thấu tim. Gã lắp bắp mở miệng, mồ hôi lạnh từ trán đột nhiên rơi xuống.

Triệu Vô Tà nhếch môi nở một nụ cười sáng lạn với người gầy, nhưng đáng tiếc cái nụ cười này trong mắt người gầy lại không hề thân thiết chút nào. Ngược lại có loại khí tức nguy hiểm, thế nhưng hắn không dám động đến, thủ đoạn sấm sét của Triệu Vô Tà hắn đã từng thấy từ trước rồi. Hắn phỏng đoán giờ phút này cho dù có liều lĩnh thi triển Huyết Động cũng chưa chắc có thể chạy thoát được, có lẽ hắn vừa động thanh ma kiếm kia cũng đã lấy đi tính mạng của mình rồi.

“Vị tiền bối này, ngài biết người này?”

Triệu Vô Tà xoay người lại, đối mặt với hai tóc tu sĩ đang đuổi tới, gật đầu cười. Nhưng thanh ma kiếm đang huyền phù trước người tên gầy kia lại không hề động, kiếm khí lạnh lạnh theo mũi kiếm diễn xuất hiện, cảm giác đau đớn làm cho tên gầy kia giật mình một cái. Hắn vội vàng đè xuống ý niệm suy nghĩ trong đầu.

“Ừm, xem như biết hắn nợ ta chút ít.”

Miệng nói nhảm, Triệu Vô Tà cười thâm trong lòng, những tu sĩ này xem ra một phương là tán tu, một bên là đệ tử của vài môn phái nhỏ. Vốn nhìn thấy Triệu Vô Tà còn khí thế hùng hổ, nhưng sau khi nhìn thấy thảm trạng ngọn núi cao này, cộng thêm vẻ mặt kẻ gầy như gặp quỷ sợ hãi. Những người này cho dù có ngốc cũng biết Triệu Vô Tà không phải dễ trêu vào.

“Tiền bối, thằng nhãi này là tên tạp chủng ăn trộm của Thần Môn, thừa dịp hai phe chúng ta tranh đoạt một viên nội đan yêu thú bỗng nhiên ra tay cướp đi. Nếu thằng nhãi này đắc tội

với tiên bối, có thể cho hắn trả lại nội đan cho chúng ta hay không.”

Nói xong lời này, tu sĩ này lại thấp thỏm bất an, đôi mắt lóe lên. Vừa cẩn thận lui về phía sau mấy bước, hắn cũng không dám cam đoan vị “tiên bối” Triệu Vô Tà này sẽ không nổi giận đả thương người, ở Vô Cấu cốc mặc kệ tiên đạo ma đạo. Đều phải đề phòng tử vong, nếu không nhất định là mình chết thảm nhất.

“Ah, nhìn không ra, ngươi làm không ít chuyện xấu. Thần châu môn đều là chuột xấu xa giống như ngươi sao.”

Lông mày Triệu Vô Tà nhíu lại, ánh mắt tràn ngập sát khí đột nhiên bắn ra, khiến cho trong lòng Triệu Vô Tà máy động sát cơ, tên gầy đúi cũng bất chấp, trong lòng lập tức nhớ tới tử trạng mà tráng hán ba mét không hề có năng lực phản kháng đêm đó. Cảm giác nguy hiểm trong lòng đại thịnh, lập tức hung hăng cắn răng một cái, cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu lớn.

Điều khiến Triệu Vô Tà kinh ngạc là trong huyết dịch phun ra của người gầy kia còn có một hạt châu màu đen thật sâu, vài tia điện hồ trên hạt châu lấp lóe.

Khoảng cách gần như vậy, Hắc Lũng ma kiếm lại đụng phải viên châu kia, tiếng vang “Bành” thật lớn vang vọng trong không trung. Tâm thần Triệu Vô Tà kịch liệt chấn động một cái, một màn cảnh tượng kế tiếp càng làm cho trong lòng Triệu Vô Tà nổi giận. Sau khi gã gầy gò lợi dụng vụ nổ từ hạt châu trong miệng phun ra đánh bay Hắc Lũng ma kiếm của Triệu Vô Tà.

Sau đó, vươn tay lấy xuống Túi Trữ Vật của mình, đưa tay đi vào. Lúc đi ra thì giờ tay lên là một khối lớn hình cầu đen kịt, đúng là loại hạt châu từ trong miệng hắn phun ra, ngay cả Hắc Lũng ma kiếm cũng có thể đánh vỡ đồ vật.

“Không tốt, trên người tên này có lôi hỏa Phích Lịch châu, đi mau...”

Một hạt châu như vậy có lẽ uy lực không lớn, nhưng nhìn hai nhóm người kia rơi ra một bó lớn, liền vội vàng rống giận bay

ra. Bọn hắn ai cũng không ngờ tới, hạt hạt châu bị bọn hắn đuổi chặt vật vô cùng lại có bảo vật Lôi Hỏa Phích Lịch châu như vậy. Lúc trước hắn là tình nguyện bị người ta đuổi giết cũng không muốn sử dụng loại bảo vật này, bây giờ sinh tử quan đầu, không thể không dùng.

“Hừ muốn chết”

Trong lòng Triệu Vô Tà tức giận vô cùng, không nghĩ tới tên gầy này lại nhiều lần trêu chọc hắn, điều này khiến Triệu Vô Tà không chịu nổi. Thân kiếm Hắc Lũng Ma kiếm ông ông rung động. Lôi hỏa Phích Lịch châu kia tuy rằng uy lực không tệ, nhưng khi nổ thì một mảnh lôi hỏa đan xen nhau, uy lực không tầm thường, phi kiếm tầm thường chỉ sợ bị nổ một phát sẽ rơi xuống, nhưng đối với Hắc Lũng ma kiếm lại không có ảnh hưởng lớn.

Một đạo kiếm quang hiện lên, Hắc Lũng ma kiếm trực tiếp xuyên thấu một mảng lớn lôi hỏa Phích Lịch châu, hướng về phía người gầy bắn tới. Nhìn thấy phi kiếm phóng tới, người gầy thần sắc kinh hoảng cắn chót lưỡi, hướng phía trên phi kiếm của mình lại có một ngụm máu tươi.

“Vút”

Tốc độ bỗng tăng lên rất nhiều, người gầy và phi kiếm hóa thành một đạo quang mang, bỏ chạy về phía xa.

“Hừ “

Hừ lạnh một tiếng, dưới chân Triệu Vô Tà lại xuất hiện một thanh phi kiếm, tràn đầy hư ảnh huyết trùng. Nhân cổ kiếm cũng hóa thành một đạo hào quang, tia máu phá không. Triệu Vô Tà biến mất trước mặt mọi người, dùng tốc độ cực kỳ khủng khiếp đuổi theo người gầy.

Thanh âm khí bạo vang vọng trong không trung, Triệu Vô Tà lần này thật sự nổi giận, ngay cả những tiếng nổ do chân nguyên ngăn cách bởi vì tốc độ quá nhanh cũng không để ý. Nhân trùng cổ kiếm hoàn toàn biến thành một đạo huyết quang, xẹt qua bầu trời, tốc độ nhanh đến mức khủng bố.

Tu vi tấn thăng đến Trúc Cơ Đại viên mãn, tốc độ đột thuật của Triệu Vô Tà lập tức tăng lên một cấp. Cho dù là người gầy

trình độ thi triển Huyết Độn cũng chưa chắc thoát khỏi lòng bàn tay của Triệu Vô Tà.

Người gầy nghe thấy tiếng nổ kinh khủng sau lưng, quay đầu lại nhìn, lập tức làm cho hắn hoảng hồn. Ánh mắt Triệu Vô Tà lạnh lùng nhìn lại, như một thanh kiếm sắc bén khiến trong lòng người gầy gò biến thành trời đông giá rét. Gió lạnh thổi vù vù, trực tiếp xuyên qua cảm giác trong lòng.

“Kiếm khí lăng tiêu”

Thanh âm làm cho người gầy càng thêm sợ hãi vang lên sau lưng, Triệu Vô Tà nói ra từng chữ một, Hắc Lũng ma kiếm đột nhiên từ trên cao hạ xuống. Kiếm phong hàn quang bạo thiểm, ngàn vạn ngân bạch kiếm khí như cửu thiên ngân hà rơi xuống, đem người gầy bao phủ một khu vực lớn trong đó.

“Lần này xem ngươi còn thủ đoạn gì không...”

Triệu Vô Tà đạp lên Nhân trùng cổ kiếm, vẻ mặt lạnh lùng, chăm chú nhìn vào người gầy. Bị ngàn vạn kiếm khí bao phủ trong đó, quả nhiên là tam hồn thất phách mất một nửa, vốn liếng nhà mình tự biết. Thần Thâu Môn tại Tu Chân Giới chính là hạng người nổi tiếng gà trộm chó, mặc dù dựa vào một ít thủ đoạn tiện nghi đã chiếm được một ít bảo vật tốt.

Lôi Hỏa Phích Lịch châu kia chính là kẻ gây yếu âm thâm khơi mào mâu thuẫn giữa Lôi Hỏa môn và đệ tử môn phái khác, khiến cho hai người liều chết chém giết, cuối cùng để cho hắn chiếm được tiện nghi. Chẳng qua vừa rồi vì chạy trốn chết, trong túi trữ vật ném ra một mảng lớn là toàn bộ Lôi Hỏa Phích Lịch châu trên người hắn.

Hiện tại là sơn cùng thủy tận, đối mặt ngàn vạn kiếm khí từ trên trời rơi xuống, trái tim người gầy triệt để nguội lạnh. Mặt xám xịt, hắn mặc dù có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, bất quá đây không phải là hắn tu luyện từng bước một, tu vi đều là hư ảo.

“Đừng giết ta ta ta cho ngươi một kiện bảo vật, thật là bảo vật, đừng giết ta...”

Đang lúc hắn ta muốn nhận mệnh, bỗng nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, con mắt bỗng nhiên sáng ngời. Giống như bắt

được cộng rơm cuối cùng lên tiếng kinh hô, hướng về phía Triệu Vô Tà đang bay tới cầu xin tha thứ.

“Vù “

Chỉ trong chớp mắt, ngàn vạn kiếm khí đã bao phủ toàn bộ đám người gây gò, Triệu Vô Tà vung tay lên. Lập tức toàn bộ kiếm khí kia rẽ ngoặt, hướng một ngọn núi thấp cách đó không xa mà đi tới. Ngọn núi nhỏ “Ầm ầm” bị chém thành một tầng sóng sờ sờ. Với tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn của gã, uy lực thật sự là quá kinh người.

“Bảo vật “

Triệu Vô Tà cau mày dò xét túi trữ vật, nghi ngờ vừa rồi bởi vì câu bảo vật kia mà giờ đây sát khí đã được thu lại.

“Không không không, bảo vật không ở trên người ta, ở bên trong một ngọn núi lửa. Bên trong có một yêu thú rất lợi hại, lúc đó ta ở bên ngoài xem, có ba tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ chết trong tay con yêu thú kia. Ta không dám dựa vào quá gần., Tuy nhiên ta nhìn thấy bảo quang, bảo quang rất chói mắt. Khẳng định là không thua gì linh vật của Tử Đàn Ngọc Quả, nếu không sẽ không có yêu thú lợi hại như thế trông coi. Tiền bối chỉ cần ngời bỏ qua cho ta, ta liền dẫn người đi ngọn núi lửa kia. Lấy tu vi tiền bối mạnh mẽ nhất định có thể đánh bại con yêu thú kia, đoạt được bảo vật.”

Liên tiếp phun ra, sợ nói chậm một chút Triệu Vô Tà sẽ hạ sát thủ, diệt sát hẳn ta ngay tại chỗ. Sau khi nói xong, ánh mắt cẩn thận nhìn Triệu Vô Tà, vẻ mặt cầu xin tha thứ.

“A, ngươi muốn dựa vào một tin tức mà đòi lấy mạng sống của mình sao? Ngươi còn nhớ rõ, lúc trước ngươi nhìn thấy chuyện gì không nên nhìn thấy không.”

Trên mặt Triệu Vô Tà lộ ra một tia quỷ dị, ánh mắt lại càng làm cho người gây trong lòng sợ hãi. Nhớ tới cảnh huyết tinh đêm đó, người gây trong lòng không khỏi hoảng hốt. Đồng thời ánh mắt lại sáng ngời, sắc mặt đột nhiên trở nên hung ác, “Phốc” lại là một ngụm máu lớn. Nhưng lần này huyết dịch không có rơi xuống, mà là ngưng kết thành một ký hiệu kỳ quái, thoáng chốc hào quang đại phóng.

“Ta thần thần môn Cát Đình thề, cả đời sẽ không nói cho tiền bối biết chuyện gì, nếu làm trái lời thề này, bạo thể mà chết, thần hình câu diệt, vĩnh viễn không thể siêu sinh.”

Lời thề xong, đoàn huyết dịch kia lập tức bay đến trán kẻ gây, biến thành một cái phù văn mờ mịt ở phía trên.

“Tiền bối, tại hạ đã phát huyết thệ, tiền bối có thể tin tưởng ta được rồi chứ.”

Triệu Vô Tà ánh mắt lộ ra ngạc nhiên, hẳn ta biết rõ về huyết thệ, nhưng hẳn ta không ngờ tên gây ồm này lại thật sự dám phát ra. Người tu hành được trời cao ủng hộ, đồng thời cũng là trời đổ kị. Lời thề máu này vừa phát ra, trời đất sẽ nhớ rõ, nếu như về sau người gây thật sự vi phạm lời thề này, vậy thì sẽ bị quy tắc thiên địa trừng phạt, bạo thể mà chết, thần hình câu diệt, vĩnh viễn không siêu sinh.

“Ừm”

Triệu Vô Tà nhẹ nhàng cười, tán thành gật đầu, hắc linh ma kiếm cũng quay về túi trữ vật.

“Còn không mau dẫn đường...”

Nghe thấy lời này, sắc mặt người gây nhất thời lộ ra vẻ hung phấn, nhanh chóng xoay người như khỉ. Phi kiếm dưới chân chớp động hào quang, may mắn tránh được tính mạng xuất hiện trong mắt.

Miệng nói: “Tiền bối, bên này...”

Lời còn chưa nói hết, thanh âm của hắn đã biến thành kêu thảm, chỗ đan điền ở bụng hắn. Một thanh ma kiếm đen kịt từ trong cơ thể chui ra, kiếm khí xuy xuy tàn phá bừa bãi trong cơ thể hắn, lực lượng nhanh chóng biến mất.

Khuôn mặt lạnh như băng của Triệu Vô Tà xuất hiện trước mặt người gây, bàn tay chậm chậm ấn lên đỉnh đầu người gây, từng sợi ma khí bị năm ngón tay kẹp lấy.

“Vì sao?”

Đã là hắn phải chết, đan điền bị kiếm khí bám vào trên ma kiếm phá toái, kinh mạch trong cơ thể bị phá hư hầu như

không còn. Giờ phút này gầy Tử muốn tự bạo cũng không có khả năng, chỉ là hấn không rõ, vì sao hấn đã phát huyết thể, Triệu Vô Tà còn muốn lấy mạng hấn.

“Bởi vì ngươi vừa mới nói dối còn có một điểm, ta không tin thiên địa, ta chỉ tin tưởng vào chính mình. Cho nên, ngươi đi chết đi” Suru hồn”

Nghe câu nói đầu tiên của Triệu Vô Tà, sắc mặt người gầy đột nhiên đỏ lên, giống như nhìn thấy chuyện gì đó không thể tin được. Đầu lâu gầy ồm nói xong hai chữ cuối cùng của Triệu Vô Tà lập tức bị nghiền nát, một cái bóng màu trắng không hề ngưng trệ bị Triệu Vô Tà cưỡng ép lôi ra.

Ma khí xâm nhập vào trong cái bóng màu trắng trên bàn tay, lập tức có cái bóng giống như người gầy run rẩy kịch liệt, không một tiếng động kêu thảm thiết truyền vào trong không gian. Triệu Vô Tà chậm rãi nhắm hai mắt lại, trí nhớ như thủy triều từ trong hồn phách của người gầy truyền tới trong đầu Triệu Vô Tà.

Một lúc lâu sau, Triệu Vô Tà vẻ mặt kinh ngạc mở mắt, ngay cả trong tay không cẩn thận bóp nát hồn phách của thằng gầy cũng không biết. Trên mặt hấn lộ vẻ kinh hãi, dường như phát hiện ra một bí mật động trời vậy.

Phần thứ sáu mươi một của cạm bẫy.

Lúc này về mặt Triệu Vô Tà có thể nói là đặc sắc, đến cùng trong trí nhớ hồn phách Cát Đình phát hiện cái gì khiến hắn kinh ngạc như thế. Kinh ngạc một lát, Triệu Vô Tà tiện tay giật xuống túi trữ vật bên hông Cát Đình. Sau đó ném thi thể Cát Đình ra ngoài, túi trữ cổ bỗng nhiên mở ra một cái lỗ nhỏ, một dòng nước đen từ bên trong phun ra.

Hạ xuống thi thể Cát Đình một cách vô cùng chuẩn xác, âm thanh xuy xuy vang vọng, thi thể Cát Đình nhanh chóng bị ăn mòn. Đến khi rơi xuống đất, đã biến thành khung xương pha tạp không chịu nổi, rơi trên mặt đất một tiếng vang nhỏ biến thành một đồng bột phấn theo gió mà biến mất. Thần Thâu Môn là hạng người trộm gà trộm chó, theo đuổi vô tung ảnh, quy mô như vậy thật sự rất thích hợp.

Một cơn gió thổi qua, Triệu Vô Tà lập tức biến mất.

Rời khỏi hiện trường hung án, tùy ý tìm một chỗ, Triệu Vô Tà bình tĩnh lấy Cửu Kỳ Kim Quang trận ra. Sau khi bày ra trận pháp, lại ở bên ngoài thêm một mê trận đơn giản, đem hào quang của Kim Quang trận bao phủ. Ngồi xếp bằng trong đó, Triệu Vô Tà cau mày nhắm mắt lại, hắn cần sửa sang lại một chút suy nghĩ. Dù sao tin tức kia thật sự quá chấn động.

Trong trí nhớ Cát Đình, Triệu Vô Tà biết được một tin tức rất kinh người, lần thí luyện Vô Cấu này căn bản chính là một lời nói dối, hoặc có thể nói là một cái bẫy. Đây là một cạm bẫy do Chính Nhất Tông và Lam Lâm Quỷ Tông hợp lực bố trí, hai môn phái này đều là môn phái lớn, nhưng lại không phải Nhâm Nhất trong những thế lực cường đại nhất trong Tiên Đạo Ma Đạo.

Bất kể là chính tông hay là Lam Lâm Quỷ Tông đều không cam lòng, vì vậy hai tông âm thầm đạt thành hiệp nghị, chuẩn bị hợp làm một. Lợi dụng lần thí luyện này đoạt được một kiện bảo vật, sau đó diệt sát sạch sẽ những môn phái khác trong vòng một vạn dặm, khiến cho Chính Nhất tông và Lam Lâm Quỷ Tông trở thành thế lực đứng đầu của hai bên tiên ma đạo.

Tin tức này thực sự quá kinh người, nếu để lộ ra ngoài sẽ khiến cho sóng gió ngập trời của hai thế lực Tiên Ma. Máy thế lực siêu cấp kia nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện như vậy, nếu để cho Chính Nhất Tông hợp nhất với Lam Lâm Quỷ Tông thì thật sự là mất mặt, để cho đám người Yêu tộc chế giễu.

Vì kế hoạch này, chính tông và Lam Lâm Quỷ Tông đã an bài rất lâu, căn bản không cho phép thất bại. Đầu tiên chính là thí luyện, tin tức Cát Đình nghe lén được là phải đạt được.

Lần này hai lần rồi rằm chia lãi, hai tay nhau lần lượt liếc mắt xem cuộc chiến giữa hai bên.

Kiện bảo vật, phải dùng tinh huyết hồn phách của rất nhiều người hiến tế. Nếu là tu sĩ thì càng tốt, cho nên lần thí luyện này, tán tu mới được cho phép tiến vào. Nhưng một mặt, các đệ tử môn phái trung hình lại nhất định phải chết, bởi vì sợ đến thời khắc mấu chốt bọn họ sẽ dùng linh phù đưa tin đem tin tức truyền ra.

Triệu Vô Tà từ từ hiểu rõ sự tình, xem ra lần thí luyện này thật sự là một cái bẫy to, Triệu Vô Tà đã thấy hai lần chính tông vây giết đệ tử hai môn phái cỡ trung và Lam Lâm Quỷ tông rồi.

“Quả nhiên là rắn nuốt voi lòng người a.”

Triệu Vô Tà mở mắt cảm thán một câu. Hắn từng ở Vong Tình Động Thiên ngây ngốc, mặc dù chỉ là một thời gian rất ngắn nhưng tồn tại mạnh mẽ khắp nơi ở bên trong lại để cho hắn ấn tượng phi thường sâu sắc, càng quyết định tu vi không đến Nguyên Anh kỳ tuyệt đối không đặt chân lên Vong Tình Động Thiên. Có thể thấy được thế lực đứng đầu Ma đạo rất mạnh mẽ, chính là Lam Lâm Quỷ Tông mà cũng muốn trở thành thế lực như vậy, lá gan thật sự là lớn.

Chẳng qua.

Triệu Vô Tà đột nhiên nhớ ra mình còn đang ở trong Vô Cầu cốc, kế hoạch của hai tông tuy không biết chi tiết, nhưng so với lần thí luyện này thì mỗi tu sĩ của Vô Cầu cốc đều chết cả. Lòng mày hắn đột nhiên nhú lại, cảm giác nguy cơ lập tức xuất hiện, Triệu Vô Tà bắt đầu suy nghĩ. Cát Đình không nghe

được căn kế kế hoạch, trong trí nhớ của ông ta cũng không cần thận nghe hai đệ tử chính tông nói ra, chỉ là một chút tin tức mà thôi.

“Đành vậy, xem ra Triệu gia lại muốn giết người rồi.”

Triệu Vô Tà chậm rãi đứng dậy, nghĩ lại, sau đó liền phát hiện sự tình vô cùng đơn giản, chỉ cần tìm được bất kỳ nhân vật trọng yếu nào của Chính Nhất Tông hoặc Lam Lâm Quỷ Tông. Sau đó giết chết, thi triển Suru Hồn Đại Pháp, biết được kế hoạch của hai tông, sẽ biết làm thế nào để chạy thoát tính mạng. Về phần món bảo vật kia, Triệu Vô Tà không hề nghĩ tới.

Bây giờ Vô Cầu cốc sắp biến thành nghĩa trang rồi, nghĩ cách chạy đi rồi tính.

“Trương Phụng Khâu, Lam Mị Nhi, hắc hắc...”

Triệu Vô Tà nhếch mép cười lạnh, trong mắt sát khí bùng lên, chín cái tiểu kỳ mang theo một luồng kim quang bay vào trong túi trữ vật. Triệu Vô Tà thân hình gầy yếu từ trong sương mù chậm rãi đi ra.

Lúc này bên ngoài Vô Cầu cốc, hai người vốn đang ngồi xếp bằng trên không trung đột nhiên mở mắt. Trên mặt cùng nở nụ cười, còn có vẻ không thoải mái như lúc trước.

“Tiêu huynh, qua vài ngày nữa, ta nên gọi sư huynh người đến lúc đó đừng làm tiểu đệ khó coi a...”

Vị trưởng lão này của Lam Lâm Quỷ Tông bỗng nhiên mở miệng, nụ cười trên mặt cực kỳ xán lạn, ngữ khí càng thân thiết. Cho dù là ai cũng không nghĩ tới hai người trước đó còn muốn sống.

“Sao lại là ngu huynh phải gọi người là sư đệ, đến lúc đó Lam sư đệ cũng đừng gây khó dễ cho ta nữa. Ha ha ha ha.”

Hai người này nói lời này, nếu để cho tu sĩ trong cốc nhìn thấy, nhất định sẽ không thể tin được.

“Đã đến lúc rồi, hãy để tông môn động thủ đi “Ừm”

Cổ tay Lam Tín khẽ lật, hào quang lóe lên, một viên ngọc châu phát ra ánh sáng lấp lánh xuất hiện trên tay hắn. Bên trong ngọc châu có một luồng khí tức rất kỳ lạ, không chỗ nào là không lọt. Vị tu sĩ họ Tiêu kia cũng đồng thời lật cổ tay, một viên ngọc châu xuất hiện.

Hai người môi khẽ nhúc nhích, tựa hồ nói với ngọc châu kia những gì, sau đó trên ngọc châu quang mang rất có quy luật chớp động. Phù văn thấp thoáng xuất hiện ở trong ngọc châu, linh châu đưa tin, có thể truyền thanh âm hình ảnh. Loại đồ vật này không phải ai cũng có thể có, cho dù là đệ tử môn phái đưa tin hạng nhất cũng phải có.

Đồng thời mở miệng đồng thời ngậm miệng lại, linh châu đưa tin trong tay hai người bỗng nhiên trở nên ảm đạm, sau đó lại lóe lên hào quang kịch liệt.

“Vù vù “

Hai tiếng xé gió vang lên, hai viên linh châu biến mất cuối chân trời, không biết đi về hướng nào.

“Đại sư huynh, bọn Lương sư đệ đã chết ba người, tặc tử kia còn chạy. Trở về làm sao báo cáo kết quả với Tiêu sư bá đây.”

Ban đêm không trung, Trương Phượng Khâu lạnh lùng bay đi, phía sau hắn là một đệ tử mặt ủ mày chau. Bên cạnh hắn còn có Lam Mị Nhi và một đệ tử của Lam Lâm Quỷ Tông khác, có lẽ là để cho kế hoạch thuận lợi ra tay. Trương Phượng Khâu và Lam Mị Nhi đều chỉ có mấy đệ tử tiến vào Vô Cầu cốc.

Nhưng bị Triệu Vô Tà, Hắc Thủy Bích Thiềm đánh lén, chỉ còn lại hai con, lúc này trên mặt hai người đều khó coi. Ai cũng không ngờ trên người Triệu Vô Tà lại có độc vật mạnh đến như vậy, không chỉ một con. Hắc Thủy và Bích lục độc vụ đối với tu chân giả đều là kịch độc, hơn một trăm con cùng nhau phun tới. Lại không có phòng bị, tử thương thảm trọng cũng là bình thường, nhưng lần sau đụng phải sẽ không dễ dàng như vậy.

“Phượng Khâu đại ca không cần phát sầu. Chỉ cần kế hoạch kia thành công, ta và người không những không có công mà còn có công.”

Lam Mị Nhi bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, khôi phục lại bản sắc yêu nữ của nàng, nũng nịu liếc nhìn Trương Phượng Khâu, dừng một chút, sau đó lại nói: “Hiện giờ Lam sư thúc hẳn là đã phát ra tin tức linh châu rồi, chỉ cần huynh muội chúng ta giết chết đệ tử Vân Kiếm Tông là hoàn toàn xong nhiệm vụ. Chỉ cần xuất cốc trong vòng ba ngày, chúng ta xem như đã hoàn thành nhiệm vụ. Đến lúc đó sẽ có công lao của huynh muội chúng ta, huynh nói xem...”

Lam Mị Nhi bất quá nói chuyện đều mỉa mai hoặc như thế, vốn Trương Phượng Khâu còn có vẻ mặt khổ sở, hôm nay bỗng tỉnh cảm thấy cũng không có gì, hơn nữa nhìn thấy vẻ tuyệt sắc của Lam Mị Nhi, dưới bụng lập tức dâng lên một đoàn tà hỏa.

“Yêu nữ này, chờ hai tông hợp nhất, nhất định phải thu người.”

Trương Phượng Khâu một bên dùng ánh mắt không kiêng nể gì nhìn trên người Lam Mị Nhi, trong lòng như thế nào lại càng sáng tỏ, trên mặt lộ ra vẻ dâm tà.

“Phượng Khâu đại ca.”

Giọng nói nũng nịu từ trong miệng Lam Mị Nhi phát ra, mang theo tiếng thở dốc khiến lòng người ngựa ngáy khó chịu. Yêu nữ này còn cố ý uốn ngực cao hung khí, Trương Phượng Khâu gian nan nuốt nước miếng, lửa giận trong lòng càng bùng lên, một tia ửng hồng hiện lên trên khuôn mặt.

“Gian phu dâm phụ.”

Đi theo phía sau là hai tên đệ tử chính tông và Lam Lâm Quý Tông, e ngại uy vọng bình thường của hai người, đều làm bộ như mắt không liếc, trong lòng mắng to, gian phu dâm phụ.

“Phượng Khâu đại ca, bây giờ các người tách ra đi tìm đệ tử Vân Kiếm Tông dùng linh phù đưa tin. Hôm nay Phượng Khâu đại ca mất đi ba vị sư đệ, Ngũ Hành Kim Viêm đại trận kia không thể bố trí được. Còn phải cẩn thận mới được.”

Lam Mị Nhi bỗng nhiên dừng thân hình lại, nàng nói với Trương Phượng Khâu, muốn tách ra đi tìm kiếm đệ tử Vân Kiếm Tông. Sau đó vây giết, mặc dù Trương Phượng Khâu

không muốn tách khỏi yêu nữ Lam Mị Nhi này, nhưng vì kế hoạch kia mà cũng không thể phản bác được. đành phải đồng ý, sau đó nghe thấy Lam Mị Nhi nhắc nhở hẳn phải cẩn thận.

Mây kiếm chớp động, trên mặt lộ ra vẻ ngang ngược kiêu ngạo, thân hồ chấn động khí thế đột nhiên.

“Tính mạng Trương Phụng Khâu ta không phải ai cũng có thể lấy được, ít nhất trong Vô Cầu cốc này không ai làm được.”

Nói xong liền tìm một nơi ngự kiếm phá không mà đi, mặc kệ Lam Mị Nhi vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, nhưng cũng không chú ý tới khóe miệng Lam Mị Nhi nhếch lên cười nhạt.

Chương thứ sáu mươi hai, Mê Thần Quỷ Nguyệt Hương, tự bạo.

Trương Phượng Khâu và Lam Mị Nhi đều không biết, có một tên sát tinh đã chú ý đến tính mạng của hai người bọn họ. Trong bốn mươi chín ngày nuôi Hắc Thủy Bích Thiềm Cổ của Triệu Vô Tà, Chính Nhất Tông và Lam Lâm Quỷ Tông đã âm thầm tự sát hơn phân nửa trong Vô Cấu cốc, sau khi đệ tử Mãnh Hồ tông chết hết, cuối cùng chỉ còn lại Vân Kiếm Tông.

“Vân Kiếm Tông, hừ...”

Thần niệm khổng lồ như một tấm lưới lớn trải rộng ra, một khu vực lớn bao phủ trong đó, bất cứ tồn tại nào cũng không thoát khỏi sự nhìn quét của hắn. Trúc Cơ trung kỳ, phạm vi thần niệm bao trùm là năm trăm dặm, đây đã là khu vực rất lớn. Trương Phượng Khâu áo trắng tung bay, đi theo sau là một sư đệ, hai người nhanh chóng tìm kiếm tung tích của đệ tử Vân Kiếm Tông.

Tán tu ở giữa bị hắn dùng thần niệm đảo qua chỉ kinh ngạc một chút, nhưng không dám tới quá rõ ràng. Trước khi vào cốc sơn thì tu vi cao nhất chính là Trương Phượng Khâu cùng Lam Lâm Quỷ Tông Lam Mị Nhi, những tán tu kia đều là hạng người nhanh nhẹn kinh hồn. Căn bản không dám đắc tội với Trương Phượng Khâu và Lam Mị Nhi, cho nên mặc cho hai người dùng thần niệm quét tới quét lui.

“Tìm được rồi, hắc hắc “

Trương Phượng Khâu vốn mặt không biểu tình bỗng nhiên triển khai cười lạnh, sát cơ lạnh lạnh tại khóe mắt hiển hiện, làm cho tu sĩ áo trắng bên cạnh lạnh cả sống lưng. Vị đại sư huynh này xưa nay nhìn qua thường ngày ôn hòa dễ nói chuyện, nhưng âm thầm vì đạt mục đích mà cái gì cũng làm ra.

Quang mang trên tay chớp động, một mảnh ngọc phù lớn bằng bàn tay xuất hiện trên tay Trương Phượng Khâu, quang mang phía trên cùng linh châu vị trưởng lão của Lam Lâm Quỷ Tông

bên ngoài Vô Cầu cốc lấy ra giống nhau như đúc, chỉ là quang mang càng thêm mỏng manh.

“Rầm”

Năm ngón tay hung hăng dùng sức, ngọc phù nhất thời bị nghiền nát, một đạo khí tức cực kỳ mịn mờ từ trong ngọc phù phá toái phát ra, trong nháy mắt biến mất. Ở ngoài ngàn dặm, Lam Mị Nhi bỗng nhiên lấy ra một khối ngọc phù, mặt trên không ngờ tự động phát sáng. Thần niệm dò xét bên trong ngọc phù, một lát sau, trên khuôn mặt kiều diễm của Lam Mị Nhi nở ra nụ cười.

“Đi “

Giữa không trung, một đám tu sĩ cười nói nói bay về phía trước, dường như vừa mới nhận được bảo vật gì đó mà có vẻ rất hưng phấn.

“Cổ sư huynh, thật là trùng hợp a, không nghĩ tới ở chỗ này gặp phải chư vị đạo huynh Mị Nhi có lẽ.”

Lam Mị Nhi bỗng nhiên từ xa bay tới, vẻ mặt vui mừng lẫn sợ hãi nhìn về phía tráng hán đứng phía trước Vân Kiếm Tông. Thân hình nàng cường tráng, trong tay cầm một thanh cự kiếm, trên người tản ra khí tức hung hãn. Đặc biệt thanh cự kiếm kia lại là một thanh phi kiếm có cấp bậc linh khí, mặc dù chỉ là trung giai mà thôi, nhưng đặt trong tay đệ tử như Vân Kiếm Tông này cũng là hiếm có.

“A, ra là Lam tiên tử, thật sự là trùng hợp.”

Đệ tử đứng đầu Vân Kiếm Tông chính là tráng hán cầm cự kiếm kia, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Lam Mị Nhi, không chút nào giống những đệ tử khác lộ ra vẻ mặt mê đắm. Xem ra là một tu sĩ chuyên tu luyện, không có gì đáng trách có thể nắm cự kiếm trong tay, địa vị người này ở Vân Kiếm Tông không thấp.

“Cổ sư huynh, Mị Nhi xui xẻo gặp phải một đầu yêu thú lợi hại, bất hạnh cùng các sư huynh đệ thất lạc. Không biết chư vị đạo huynh có thể cùng mọi người kết làm bạn hay không, cũng thật nhiều chiêu cố lẫn nhau.”

Trong lúc nhìn quanh, sóng mắt lưu chuyển, lực mị hoặc vô cùng phát ra. Khiến mấy đệ tử Vân Kiếm Tông tròn tròn hai mắt, Tu Chân giả, cũng có thất tình lục dục giống như phạm nhân. Nói nghiêm trọng một chút, chẳng qua chỉ là một đám phạm nhân lực lượng cường đại mà thôi.

“Cái này...”

Cổ Kiếm Phong nhăn mày lại, nhìn khuôn mặt kiêu diễm của Lam Mị Nhi, trong lòng có một loại cảm giác kỳ dị. Tựa hồ muốn nói cho hắn biết không nên giao tiếp nhiều với yêu nữ này. Tiên Ma lưỡng đạo vốn không nên tiếp xúc.

“Không dám không dám, Lam tiên tử cũng là người tu hành của chúng ta, tuy không giống tông phái nhưng có thể đồng hành cùng đồng bạn, các vị sư huynh đệ, các người nói có đúng hay không a...”

Một tu sĩ mày chuột mắt to như mắt chuột từ sau lưng cổ kiếm lóe lên, khom người tiến đến trước người Lam Mị Nhi, miệng ân cần nói. Nhưng ánh mắt kia nhìn loạn khắp nơi, nhìn qua không phải là mặt hàng tốt lành gì. Lời của hắn lập tức khiến đám đệ tử phía sau âm âm đồng ý, tuy rằng Cổ Kiếm Phong không muốn cùng bọn yêu nữ của Lam Lâm Quỷ Tông lẫn lộn, nhưng mọi người mở miệng nói một tiếng hắn cũng không tiện nói gì.

Lam Mị Nhi nhoẻn miệng cười, chân thành đi tới một đám nam đệ tử, trên mặt luôn giữ vẻ tươi cười. Những đệ tử Vân Kiếm Tông xem kia tâm thần rung động, mặt lộ vẻ tiêu hồn, không hề chú ý tới trong không khí có thêm một mùi thơm kỳ dị, nhàn nhạt nhưng lại bay vào trong mũi của bọn họ.

Cổ Kiếm Phong vừa mới bay một hồi bỗng nhiên cảm giác không ổn, chân nguyên vận chuyển trong cơ thể thậm chí có chút cảm giác ngưng trệ. Có thể tu luyện tới Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong, được trưởng bối sư môn ban cho một thanh phi kiếm cấp bậc linh khí, hắn cũng không phải kẻ ngu. Lập tức trong đầu hiện lên một ý niệm, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

“Không tốt, có bẫy.”

Cổ Kiếm Phong đột nhiên quay đầu lại quát một tiếng chói tai, nhưng đáng tiếc, đã chậm. Một dải lụa mỏng màu từ dưới cổ tay Lam Mị Nhi trượt ra, gắt gao quấn quanh cổ Cổ Kiếm Phong, lập tức trên cổ hắn xuất hiện một điểm đỏ thật nhỏ, giọt máu từ vết thương trên cổ chậm rãi tràn ra.

“Yêu nữ, ngươi muốn chết...”

Cự kiếm ngang trời, hung hăng chém xuống dải lụa, cũng là linh khí. Cũng là cấp bậc, dải lụa này của Lam Mị Nhi bất quá chỉ là linh khí cấp thấp, chuỗi kiếm này của Cổ Kiếm Phong lại là trung phẩm phẩm giai. Thêm vào phong khí của cổ kiếm hung hãn, Lam Mị Nhi đành vội bỏ dải lụa.

“Khanh khách, hay sao tính tình của Cổ sư huynh lại nóng nảy như vậy, chỉ là tiểu muội làm không tốt. Hay là hai chúng ta tìm một nơi u bí để tâm sự một chút đi.”

Lam Mị Nhi cười cười khiếp sợ, nhưng đáng tiếc đối với hán tử không hiểu phong tình của cổ kiếm phong tình mà nói thì vô dụng. Tay cầm cự kiếm lạnh lùng trừng mắt nhìn Lam Mị Nhi, ở phía sau Lam Mị Nhi, ánh mắt của đám đệ tử Vân Kiếm Tông ngơ ngác, hoảng hốt, hiển nhiên là nàng đã mất đi thần trí.

“Yêu nữ, rốt cuộc ngươi đã làm gì bọn họ?”

Cổ Kiếm Phong liều mạng áp chế khó chịu trong cơ thể, quát hỏi Lam Mị Nhi.

“Ha ha ha, Cổ sư huynh đệ muốn biết sao, vậy thì xuống địa ngục đi hỏi Diêm Vương đi.”

Trương Cuồng cười điên cuồng đột nhiên vang vọng bên tai cổ kiếm, một luồng kim quang từ trên trời giáng xuống, khí tức sắc bén làm vài sợi tóc bên tai cổ kiếm nhẹ nhàng rơi xuống. Hai luồng khí tức lạnh lẽo nóng rực dung hợp hoàn mỹ với nhau, mâu thuẫn vừa hài hòa, vô cùng nguy hiểm.

“Kim Viêm kiếm là ngươi, Trương Phượng Khâu.”

Cự kiếm trong tay cổ kiếm phát ra ánh sáng mãnh liệt, hung hăng đẩy tới một luồng kim quang kia, hai kiếm tấn công “Bành” vậy mà phát ra tiếng vang ầm ầm như thế. Bất quá rõ

ràng là cổ kiếm phong rơi vào hạ phong, cự kiếm còn chưa kịp xuất ra kiếm thứ hai, Kim Viêm kiếm của Trương Phượng Khâu đã như điều long, quỷ dị chui lên.

Luận về kiếm pháp, Cổ Kiếm Phong vốn cùng Trương Phượng Khâu ngang nhau, bất quá hiện tại, tình cảnh vị đại sư huynh này của Vân Kiếm Tông không ổn chút nào.

Cảm giác vô lực trong cơ thể càng ngày càng dày đặc, thần thức cũng trở nên mơ hồ, tựa hồ sau một khắc sẽ mất đi linh trí. Mũi kiếm cổ đột nhiên nhớ tới mùi thơm lúc đầu ngửi thấy, giống như nghĩ tới điều gì, lên tiếng kinh hô.

“Hồ Thần Quỷ Nguyệt Hương, người lại dùng Mê Thần Quỷ Nguyệt Hương với chúng ta.”

Cổ Kiếm Phong sắc mặt hung hăng nhìn Lam Mị Nhi liên tục cười, cánh tay nắm cự kiếm run rẩy, căn bản không cách nào chống đỡ được Kim Viêm Kiếm, trong lúc giật mình trên người đã bị kiếm khí màu vàng óng tạo thành rất nhiều vết thương.

“Khanh khách tiểu muội cũng không cam lòng a, bất quá nếu không phải như thế, Phượng Khâu đại ca cũng không tiện xuống tay a. Phượng Khâu đại ca người nói có phải hay không vậy ha ha.”

“Trương Phượng Khâu, Chính Nhất tông chính là môn phái Tiên Đạo, sao người lại có một phản đồ như vậy.”

Hai mắt đỏ lên, thân thể không tự chủ được hung hăng run rẩy, tựa hồ áp chế không nổi tức giận trong lòng. Cũng khó trách Cổ Kiếm Phong không thể tin được, Trương Phượng Khâu xưa nay nguy trang quá hoàn mỹ, mọi người đều cho rằng đó là quân tử. Không ngờ lại là tiểu nhân vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn.

“Bớt nói nhảm đi, đi chết đi.”

Trên Kim Viêm Kiếm tỏa sáng hào quang, kiếm khí vàng óng tung hoành bay vút tới bao trùm mũi kiếm cổ. Chân nguyên trong cơ thể đã bị một luồng lực lượng quái dị hạn chế, cổ kiếm phong ngay cả cự kiếm cũng bắt đầu không cầm nổi. Căn

bản không thể đón đỡ được một mảng lớn kiếm khí kia, biết rõ hẳn phải chết, hẳn cũng nảy sinh ác độc.

“Hừ yêu nữ, Trương Phượng Khâu. Các ngươi không được chết tử tế ‘A...’”

Hồng triều lên mặt, thân thể bắt đầu nhanh chóng bành trướng, một cỗ khí thể cường đại một lần nữa trở về trên người hắn.

“Không hay rồi, hắn muốn tự bạo.” “Bành” “

Lam Mị Nhi thét lên kinh hãi, tuy nhiên hơi chậm một chút, sau khi nói xong thì thân thể Cổ Kiếm Phong đột nhiên nổ tung. Lực lượng to lớn ầm ầm tản ra, hướng về bốn phương tám hướng mà đi. Nàng đứng mũi chịu sào chính là Lam Mị Nhi và Trương Phượng Khâu.

Lam Mị Nhi dải lụa bay ngược lại, cuốn lấy đám đệ tử Vân Kiếm Tông bị Quỷ Nguyệt Hương khống chế, chắn ở trước người. Toàn bộ lực lượng do mũi kiếm tự bạo sinh ra lập tức đánh vào.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt đọc kết cục ba năm lần.

Trên người mấy đệ tử kia, Lam Mị Nhi nhân cơ hội bỏ chạy về phía xa.

“Phốc “

Trương Phượng Khâu còn gần hơn so với Lam Mị Nhi, một nửa uy lực đều tập trung trên người gã, một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ tự bạo cũng đủ làm bản thân trọng thương. Sau khi phun ra một ngụm máu tươi, thân hình gã như điều đứt dây rơi xuống phía xa.

Chương thứ sáu mươi ba ở sau chim sẻ, trăm vạn phàm nhân.

Lam Mị Nhi dựa vào mấy tu sĩ giúp nàng ngăn trở phần lớn vụ nổ, ngay cả vết thương nhẹ cũng không bị thương, nhẹ nhàng rời khỏi khu vực kia. Mấy tu sĩ bị Mê Thần Quỷ Nguyệt Hương mê hoặc tâm thần thì biến thành một đám tay chân cụt tay biến mất trong vụ nổ, xui xẻo nhất vẫn là Trương Phượng Khâu, máu nhuộm đỏ trước ngực của hắn.

Bất quá ngay lúc này, Lam Mị Nhi bỗng nhiên nhìn thấy một đạo lưu quang từ xa xa bay tới nhắm thẳng chỗ Trương Phượng đang rơi xuống. Độn tốc cực kỳ khủng bố, Lam Mị Nhi căn bản không kịp mở miệng nhắc nhở, thật ra nàng cũng không cần nhắc nhở. Trương Phượng Khâu chỉ bị thương không phải là hôn mê, đã sớm cảm giác có người hướng hắn bay đến.

“Khụ khụ “

Miễn cưỡng không chế tinh thần, huyết máu chân nguyên chảy xuống, Trương Phượng Khâu khoát tay. Kim Viêm Kiếm hóa thành một luồng kiếm quang vờn quanh trước người y, hai mắt chăm chú nhìn vào người mới tới.

“Vù “

Tiếng gió vừa dừng lại, thân hình người nọ lộ ra khuôn mặt, vẻ mặt tà dị. Chính là gã Triệu Vô Tà.

“Là người...”

Trong lòng Trương Phượng Khâu hiện lên ý niệm không tốt, sớm không đến muộn không đến, hết lần này tới lần khác lại xuất hiện vào lúc này. Hơn nữa lúc trước có mâu thuẫn, Trương Khâu Khắc sẽ không cho rằng Triệu Vô Tà đến chữa thương cho y.

“Hây”

Tiên hạ thủ vi cường, Trương Phượng Khâu cũng sẽ không khách khí, lúc này cũng không dám khách khí. Chỉ hơi không

cẩn thận liền mất mạng, hắc không thể không bắt tâm ngoan lệ. Kim Viêm kiếm kiếm quang từ bốn phương tám hướng đem thân hình Triệu Vô Tà bao phủ vào trong, không chỗ để trốn.

“Hừ “

Hừ lạnh một tiếng, từ trong túi trữ vật chui ra một đạo hắc quang, ma khí lạnh lạnh Hắc Lũng Ma Kiếm. Mũi kiếm quét ngang, đem Kim Viêm Kiếm hoàn toàn ngăn cản, lúc này Trương Phượng Khâu vội vàng bỏ chạy về phía sau. Đồng thời mở miệng cầu viện Lam Mị Nhi. Hắc nhớ rõ ràng sự mạnh mẽ của Triệu Vô Tà, đừng nói hiện tại bị thương. Cho dù không bị thương, một đôi Phượng Khâu cũng không phải là đối thủ của Triệu Vô Tà.

Đáng tiếc chính là, Triệu Vô Tà cũng không có ý định buông tha hắc ta, thấy hắc ta lui về phía sau. Bỗng nhiên trên mặt nở ra nụ cười âm mưu, Trương Phượng Khâu nhìn thấy nụ cười mơ hồ trên mặt Triệu Vô Tà, lập tức cảm giác không tốt. Xoay người nhìn lại, trên trăm con lần trước nhìn thấy loại cóc khổng lồ kia đang ngồi chồm hổm trên không trung, phía dưới còn lót một tầng khói độc xanh biếc.

Khiến Trương Phượng Khâu vẻ mặt kinh hãi chính là chuyện xảy ra phía dưới, hơn một trăm con Hắc Thủy Bích Thiềm bỗng nhiên mở miệng, nhất thời một mảng khói độc lớn từ trong miệng chúng phun ra. Thân hình Trương Phượng Khâu giống như bị đông lại, căn bản tránh không thoát. Lập tức nói, trong đầu truyền đến từng đợt cảm giác choáng váng.

“Hắc hắc “

Lúc tiếng cười lạnh của Triệu Vô Tà xuất hiện bên tai, Trương Phượng Khâu hai mắt khép lại, ngất đi. Khuôn mặt trắng nõn ngày trước lúc này đã rất kinh khủng bò lên màu xanh nồng đậm, giống như lá xanh bình thường, hiển nhiên là trúng kịch độc.

“Ồ, Lam Mị Nhi.”

Triệu Vô Tà bỗng nhiên cảm giác không đúng, hắc ta đánh lên Trương Phượng Khâu tuy rằng động tác rất nhanh nhưng chỉ

với chút thời gian này đã đủ để Lam Mị Nhi tới cứu viện. Nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng của nàng ta Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà ngẩng mắt lên nhìn, nhất thời mặt tối sầm lại. Yêu nữ Lam Mị Nhi này thấy tình thế không ổn vậy mà lại bỏ chạy.

“Quả nhiên là yêu nữ, hắc hắc hắc lần sau sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi như vậy đâu. Hừ.”

Cầm lấy Trương Phượng Khâu, Hắc Thủy Bích Thiềm cố gắng hóa thành hắc quang chui vào trong Trấn Cổ Đại. Mũi kiếm chuyển động, Triệu Vô Tà hướng xa xa chạy đi. Chiến đấu bắt đầu đến khi chấm dứt chỉ trong chớp lát, thật sự là nhanh kinh người. Bất quá cũng là bình thường, lấy cảnh giới Trúc Cơ Đại viên mãn của hắn, đi đánh lén một Trúc Cơ trung kỳ bị thương, còn không phải dễ như trở bàn tay.

“Bành”

Dem Trương Phượng Khâu ném xuống mặt đất, đây là một địa phương bí ẩn mà Triệu Vô Tà tìm khắp, tùy tiểu kỳ kim quang lấp lánh vung ra. Cửu kỳ kim quang trận, Triệu Vô Tà sử dụng trận pháp này đều là thượng lực, liên tiếp dùng mấy lần.

Sau khi bố trí trận pháp che dấu khí tức hành tích, Triệu Vô Tà đi tới trước mặt Trương Phượng Khâu, liếc xéo hắn ta một cái. Quả thật là một thanh niên tuấn lãng, nhưng đáng tiếc, giữa hai hàng lông mày thủy chung giấu một tia sát khí, nhìn như người tốt, kì thực là gian trá.

“Yên tâm đi, ngươi sẽ không có cơ hội tỉnh lại đâu, ta tiễn ngươi lên đường vậy.”

Triệu Vô Tà không có hứng thú để Trương Phượng Khâu tỉnh lại tự mình nói ra những bí mật kia, như vậy thật sự quá phiền toái, phải giúp hắn giải độc còn có chữa thương. Triệu Vô Tà không phải đại thiện nhân, huống chi tên kia còn là kẻ thù của hắn.

Năm ngón tay thành trảo, kinh phong chợt sinh, hung hăng chụp lấy đầu Trương Phượng Khâu. Bí pháp sư hồn phát động, từng sợi hắc khí từ đầu ngón tay Triệu Vô Tà thẩm thấu

đến bên trong đầu Trương Phượng Khâu, nhất thời Trương Phượng Khâu liền kêu thảm lên.

“A” “A”..

Nghe thanh âm này tuyệt đối làm cho người ta sờn hết cả gai ốc, người phải gặp phải thống khổ lớn cỡ nào mới có thể phát ra tiếng hét thảm thiết như thế, thật sự là làm cho người ta không dám nghe nữa. Trương Phượng Khâu khuôn mặt xanh biếc đã vắn vẹo, trong thất khiếu đều chảy ra huyết dịch, đồng tử chậm rãi khuếch tán ra. Theo tiếng kêu thảm thiết, sinh cơ bắt đầu chậm rãi rút khỏi thân thể Trương Phượng Khâu.

Sưu hồn thuật, vốn người trong ma đạo đều biết, thế nhưng hiệu quả thi pháp lại không giống nhau. Bí pháp sưu hồn này của Triệu Vô Tà là ma công đạt được trong Xi Vưu Quyết., Có thể nhận được ký ức vô cùng hoàn chỉnh của người bị thi pháp, cho dù một ít người thi pháp quên mất trí nhớ cũng không thoát khỏi tay người thi pháp. Nhưng bí pháp này cũng không tốt, đó là hồn phách bị người thi pháp xóa bỏ hoàn toàn, trong lúc thi pháp lại càng thống khổ không chịu nổi.

Tiếng kêu thảm thiết giăng co ước chừng nửa khắc đồng hồ, Triệu Vô Tà nghe tiếng kêu thảm tuyệt nhân hoàn kia, trên mặt không biểu tình bất động. Chỉ nhắm mắt lại quan sát lấy ký ức, mãi đến khi nhìn thấy bộ phận máu chót, trên mặt Triệu Vô Tà mới bắt đầu biến hóa.

“Bành”

Tiếng kêu thảm thiết chợt ngừng lại, Triệu Vô Tà đúng lúc mở mắt ra, năm ngón tay của hắn dùng sức quá độ đã bóp nát đầu Trương Phượng Khâu. Đại đệ tử thủ tịch của chính tông cứ như vậy chết ở một nơi vô danh, phơi thây hoang dã.

“Thì ra là thế, trong Vô Cầu cốc lại cất giấu một kiện ma bảo. Chẳng trách Chính tông và Lam Lâm Quỷ Tông không tiếc mạo hiểm lớn lao liên hợp cùng một chỗ với Bất Túc, nếu kế hoạch kia thực sự có thể lấy được ma bảo, lại chém giết tất cả các môn phái trong phạm vi vạn dặm, có lẽ hai tông này thật sự có thể chống lại Vong Tình động thiên cách đây vạn dặm.”

Triệu Vô Tà kinh hãi đưa mắt nhìn Trương Phượng Khâu đang ở trên mặt đất, người này rất được coi trọng chương môn Chính Tông, tất cả bí mật đều không có che dấu hẩn. Triệu Vô Tà thật dễ dàng học được trí nhớ của hẩn, kế hoạch của hai tông đã bị hẩn biết hết.

Trong Vô Cầu cốc cất giấu một món ma bảo, hai tông từ ngàn năm trước sẽ biết, cho nên hàng năm đều phái đệ tử âm thầm đi vào tìm kiếm. Lần này cuối cùng bị hai tông biết được cách lấy được ma bảo, định dùng vô số tinh huyết sinh hồn dẫn dụ ma bảo ra rồi thu phục, cho nên mới có lần thí luyện này.

Để không bị tiết lộ ra tin tức, những đệ tử có được linh châu đưa tin hoặc linh phù đệ nhất định phải chết, Trương Phượng Khâu cùng Lam Mị Nhi chính là phụ trách việc này. Về phần những tán tu kia, chẳng qua là bởi vì đông đảo, tinh huyết sinh hồn so với phạm nhân lại càng cường đại hơn, cho nên trở thành một phần tế phẩm mà thôi.

“Chính Tông, Lam Lâm Quỷ Tông, thật là độc ác. Vật phẩm cuối cùng lại là trăm vạn phạm nhân, bách tính của cả một nước lớn đều bị hẩn thu lấy hết.”

Thứ mà Triệu Vô Tà thực sự kinh hãi chính là tin tức này, khi ở địa cầu, Triệu Vô Tà đã nghe qua tin tức Sát Thần Bạch của sáu nước từng giết chết ba mươi vạn binh sĩ Triệu Quốc. Đây đã là hành vi khiến người ta trời đầy oán, vốn là Chiến Thần đã trắng bệch, lại còn được đối với Sát Thần. Bây giờ so với đám Tu Chân giả này, trắng tinh là lương thiện.

“Chẳng qua nếu vì ma bảo, có lẽ ta cũng sẽ làm như vậy.”

Triệu Vô Tà lại nghĩ tới món đồ cổ cất giấu trong Vô Cầu cốc. Ma đạo Tiên đạo, đối với người tu chân mà nói, mê người nhất không phải đan dược cực phẩm hoặc công pháp. Mà là binh khí, linh khí, huyền khí, tiên khí. Trong Tiên đạo có tiên khí, còn Ma đạo được gọi là ma bảo. Trong Vô Cầu cốc có cất giấu một món ma bảo, nhưng trong trí nhớ của Trương Phượng Khâu không hề đề cập đến tên ma bảo.

Có lẽ chỉ có hai lão gia hỏa Chính Nhất Tông và Lam Lâm Quỷ Tông mới biết được.

“Bây giờ Lam Mị Nhi chạy trốn rồi, chắc chắn hai tông đã biết kế hoạch đã bị bại lộ, xem ra sắp sửa Vô Cấu cốc biến thành nghĩa trang rồi.”

Ánh mắt Triệu Vô Tà lập loè, nhớ ra cái gì đó, không thèm nhìn Trương Phượng Khâu trên mặt đất. Thân hình đột nhiên khẽ động, bỏ chạy về phía xa, trên mặt đất có chín đạo kim quang bay lên chui vào trong túi trữ vật của hắn. Phượng hướng Triệu Vô Tà đi chính là cửa cốc của Vô Cấu cốc, hôm nay thời hạn ba tháng đã sắp đến, đã có không ít tán tu bắt đầu muốn xuất cốc.

Ngoài Vô Cấu cốc, tu sĩ hai phe số lượng đông đảo gặp nhau trên không trung. Một bên tiên khí tung bay, một bên ma khí âm u, nhưng rất kỳ quái là, Ma đạo Tiên đạo hẳn là kẻ thù, thế nhưng sau khi thấy hai phe này lại như là lão bằng hữu thân thiết trò chuyện.

“Lam Thần đạo huynh...”

Một ông lão thoát nhìn giống như tiên nhân cười tùm tùm bay ở phía trước tiên đạo, dưới chân đạp một đám mây trắng, giống như thần tiên.

“Huyền Kỳ Tử đạo huynh, không, phải gọi là sư huynh rồi. Sư đệ bái kiến sư huynh, ha ha ha...”

Một tu sĩ áo lam cả người cường tráng đi ra từ bên phía Ma đạo. Khuôn mặt trung niên bình thường hiện lên vẻ quý dị, nhưng trong đôi mắt lại lóe lên một tia sáng màu lân. Làm cho người ta không khỏi cho rằng đây là một đôi Quỷ Nhân.

“Lam sư đệ không cần đa lễ, hai tông chúng ta ngàn năm trước vốn là một nhà, hôm nay cũng chỉ là nhận tổ quy tông mà thôi, không phải sao”.

Khí tức trên thân hai người này đều mạnh mẽ quá mức, hình thành một khu vực trên không trung, làm cho người ta không dám nhìn qua. Kết đan đại viên mãn, dĩ nhiên là Kết Đan Tông Sư cảnh giới đại viên mãn. Chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu một bước nữa chính là Nguyên Anh Kỳ chân nhân. Kết Đan Kỳ trở thành Tông Sư, Nguyên Anh Kỳ tu sĩ trở thành chân nhân, nếu

là đến Hóa Thần Kỳ, vậy sẽ xưng hô là Đạo Quân hoặc là Ma Quân.

“Chính Tông, Hoàng Xa Quốc, trăm vạn phàm nhân.”

Áo trắng tung bay, Huyền Kỳ tử tiên khí dạt dào bỗng nhiên lấy ra một cái bảo tháp, mặt trên ánh sáng chớp động, hiển nhiên là một kiện dị bảo mạnh mẽ. Nhưng lời trong miệng của gã lại làm cho người ta không hiểu, không hiểu là ý gì.

“Lam Lâm Quỷ Tông, Đàm phủ quốc, trăm vạn phàm nhân.”

Tu sĩ Quỷ Nhãn, Lam bào cũng xuất ra một cái bạch cốt chậu, trên bề mặt ma khí lẫm liệt, quang mang trắng toát làm cho người ta kinh hãi lưu chuyển. Đó chính là một Ma binh đã giết người đoạt mệnh.

“Nhanh lên, Vô Cầu cốc.”

Hai người cùng lên tiếng, thân hình đột nhiên hóa thành hai luồng hào quang nhanh chóng bay về phía Vô Cầu cốc. Sau lưng hai người, mỗi người đều có tu vi cao thâm, có tu sĩ lộ vẻ phức tạp. Có người hưng phấn không thôi, tóm lại sau khi hai người đi rồi, bọn họ cũng nhanh chóng bỏ chạy theo.

Huyết thủy, sinh hồn thứ sáu mươi bốn...

Phía trên Hắc Lũng ma kiếm, Triệu Vô Tà cau mày tựa hồ đang suy nghĩ gì đó. Chính Nhất Tông và Lam Lâm Quỷ Tông đều có cao thủ Kết Đan Tông canh chừng bên ngoài Vô Cầu cốc, Triệu Vô Tà muốn bình an xuất cốc cũng không phải chuyện đơn giản, hơn nữa để hắn ta rời đi như vậy hắn ta cũng không muốn.

Ma bảo, sức mê hoặc của từ này so với Lam Mị Nhi mạnh hơn nhiều. Pháp bảo uy lực cường đại nhất hiện tại của Triệu Vô Tà chính là Hắc Lũng ma kiếm, áo khoác đen hình thức phòng ngự bị Hắc Thủy Lăng vật kia phun trở về nguyên hình. Về phần Nhân trùng cổ kiếm có uy lực vô cùng cường đại là bởi vì đã mất đi Nhân trùng độc cổ duy nhất mà tạm thời vô dụng.

Ngoài Phệ Nhật Trùng và một ổ xà cổ, Triệu Vô Tà hiện tại chỉ có Hắc Lũng ma kiếm và Hắc Thủy bích cổ mới có thể sử dụng, Hắc Lũng ma kiếm là trung giai linh khí đỉnh phong. Hắc Thủy Bích Thiềm uy lực cường đại, tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường không thể chống đỡ. Dựa vào những thứ này, Triệu Vô Tà gặp phải cao thủ cấp bậc Kết Đan tông sư thì miễn cưỡng còn chưa chết. Nhưng mà muốn chiến thắng là điều không thể được.

Đừng nhìn Trúc Cơ Đại viên mãn cùng Kết Đan sơ kỳ chỉ kém nhau một cảnh giới, nhưng mà thực lực trong đó chênh lệch nhau một trời một vực, giống như Kết Đan sơ kỳ cùng Kết Đan trung kỳ chênh lệch lớn.

“Không được, ta không tin ma bảo xuất thế lại lớn như vậy. Chính Nhất tông và Lam Lâm Quỷ Tông có thể giấu được.”

Thân hình đang phi hành của Triệu Vô Tà bỗng nhiên ngừng lại, lông mày dần dần giãn ra, hắn nghĩ tới máu chót của sự việc. Ma bảo cũng tương tự như Tiên khí, uy năng cường đại không thể tưởng tượng được. Nếu như một tu sĩ Trúc Cơ kỳ có được một kiện Ma bảo, như vậy hắn ít nhất có thể chiến đấu với hai tu sĩ cấp bậc cao hơn mình mà không rơi xuống hạ phong, thậm chí diệt sát.

Có thể bỏ qua sự chênh lệch cấp bậc, nếu rơi vào tay Kết Đan Tông Sư hoặc Nguyên Anh chân nhân thì uy lực của ma bảo kia sẽ càng được phát huy cao hơn. Đối với bất kỳ tu sĩ nào, ma bảo đều là tồn tại không thể kháng cự, ngay cả Nguyên Anh chân nhân cũng vậy.

Vong Tình Động Thiên, trong phạm vi vạn dặm này, chỉ có một thế lực có thể làm cho kế hoạch Chính Nhất Tông và Lam Lâm Quỷ Tông phá sản, chính là Vong Tình Động Thiên, Triệu Vô Tà cũng đã kiến thức qua thủ đoạn của phụ nữ Vong Tình Ma Đế kia, hẳn không tin Vong Tình Ma Đế lại không biết chuyện lớn như vậy.

“Không ngờ tùy tiện tham dự một trận thử luyện cũng có thể dẫn ra nhiều chuyện như vậy, lần này thật sự là muốn mạo hiểm. Ngàn vạn lần không thể rơi vào tay Vong Tình Ma Đế, nếu không nhất định sống không bằng chết.”

Triệu Vô Tà hạ quyết tâm mạo hiểm muốn trở thành một cường giả tung hoành thiên địa. Không thể mất đi tâm tư cường giả, nếu biết rõ qua vài ngày Vô Cấu Cốc sẽ có ma bảo xuất thế mà phải chạy trốn thì có lẽ trong lòng sẽ có tỳ vết, nói không chừng lần sau lại nảy sinh tâm ma. Phú quý cầu trong nguy hiểm, mặc kệ.

“So với phạm nhân, các người chỉ là một đám con kiến có lực lượng cường đại mà thôi, vẫn là một quân cờ như cũ.”

Nhìn mấy tán tu dưới chân nhanh chóng bay vút trên mặt đất, bởi vì cảnh giới chỉ có Ngưng Khí kỳ, cho nên chỉ có thể sử dụng lực địa đặng không thuật. Nhưng không thể giống như Triệu Vô Tà đứng ở trời cao, những tán tu này còn chưa biết, bọn họ sẽ lập tức trở thành vật hi sinh để có ma bảo xuất thế.

Hắc Lũng ma kiếm đột nhiên biến mất khỏi mũi kiếm, hóa thành một đạo hắc quang mang theo Triệu Vô Tà biến mất trên bầu trời.

Một nén nhang sau, một hồ nước phẳng lặng, mặt hồ như gương. Một chút gợn sóng cũng không có, đột nhiên trên trời rơi xuống một đạo hắc quang, trực tiếp rơi vào trong hồ nước, mơ hồ có thể thấy được một bóng người.

Trong hành lang đen kịt, Triệu Vô Tà thản nhiên đi vào bên trong huyết động, lần trước Triệu Vô Tà trực tiếp từ trong lòng đất phá động mà ra. Bây giờ lại trở về, Triệu Vô Tà phát hiện động khẩu kia đã bị bùn đất lấp kín, vẫn còn là khu vực tối om như trước.

Hạ quyết tâm muốn nhòm ngó món ma bảo kia, lá gan Triệu Vô Tà thật sự rất lớn, hắn ta đang đánh cuộc. Đánh bạc món ma bảo kia không phải dễ dàng thu phục như vậy, lúc đánh cuộc cũng đủ hỗn loạn, thuận tiện cho hắn ta ra tay. Đương nhiên, nếu thật sự nguy hiểm bất tiện, Triệu Vô Tà cũng sẽ không mạnh mẽ động thủ.

Mấy ngày nay liên ần nấp trong huyết động dưới lòng đất, sau khi Triệu Vô Tà đến huyết động lập tức ngồi xếp bằng xuống bắt đầu tu luyện. Cảnh giới Trúc Cơ Đại viên mãn, mặc dù Ma Nguyên dồi dào, nhưng vẫn không cảm giác được lúc nào mới có thể tiến vào cảnh giới Kết Đan Tông Sư. Nghe nói có một ít tu sĩ bị kẹt cảnh giới này vài chục năm, liền biết muốn đến cảnh giới Tông Sư là khó như thế nào.

Lúc này bên ngoài Vô Cầu cốc xuất hiện một đám người, người đi đầu là lão ông và người áo lam Quỷ Nhân tiên khí đang phiêu phù kia.

“Tông chủ”, “Tông chủ”.

Lam Tín cùng tu sĩ họ Tiêu vội vàng từ trên không hạ xuống, cung kính nói, đều hướng về tông chủ của mình. Hai người mỉm cười gật đầu, sau đó liếc nhau, trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“Vào cốc đi.”

Hai người cầm bảo tháp và chậu xương trắng đi vào trong Vô Cầu cốc, sau lưng là một loạt tu sĩ. Đợi bọn họ vào cốc rồi, Lam Tín và tu sĩ họ Tiêu đứng ở phía sau cùng đối diện.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt thuật lại lần lượt.

Nhìn một lát, sau đó đi đến phía trước lệnh bài của mình.

“Ông ông”

Khóe miệng khẽ nhúc nhích, hai người bắt đầu niệm chú ngữ, nhất thời hai lệnh bài ông ông rung động.

“Tuân” “T xá”

Âm thanh đồng thời vang lên, hai lệnh bài kia phát ra hào quang vạn trượng, gần như che lấp nửa bầu trời. Bao phủ toàn bộ Lam Tín và tu sĩ họ Tiêu vào trong, đợi đến khi ánh sáng tan hết, lệnh bài kia lao đảo vài cái rơi xuống mặt đất, linh khí mất hết biến thành phàm vật. Hai người không thèm nhìn lệnh bài trên mặt đất mà chuyển ánh mắt sang trận pháp bên ngoài Vô Cầu cốc.

Hào quang ảm đạm dần, màn sáng mỏng manh cuối cùng cũng biến mất, trận pháp cực kỳ mạnh mẽ cứ thế biến mất. Trong Vô Cầu cốc, như thể trận pháp đã biến mất, có thêm một chút khí tức.

Khí tức này rất cường đại nhưng lại rất yếu ớt, nếu không phải cảm ứng của Kết Đan tông sư thật nhạy cảm thì thật sự không thể cảm ứng được. Sắc mặt Lam Tín và tu sĩ họ Tiêu đồng thời sáng ngời, thân hình bay vút vào, lập tức bên ngoài Vô Cầu cốc chỉ còn lại một số đệ tử cấp thấp.

Triệu Vô Tà ở trong huyết ngâm cũng cảm ứng được gì đó, mở to mắt, lập tức hai luồng khí tức khác thường quán quanh trong mắt hắn. Bởi vì ánh mắt của Âm Dương Cổ dị biến, có thể nhìn hết vạn vật chi khí, đáng tiếc vật kia hiển nhiên không phải là vật tầm thường. Mặc dù cảm ứng được cái gì, bất quá cuối cùng vẫn nhắm mắt lại.

Ba ngày, trọn vẹn ba ngày qua đi, khí tức trong Vô Cầu cốc càng ngày càng cường đại, càng ngày càng mãnh liệt. Đây không chỉ là cao thủ Kết Đan tông, cho dù là tán tu Ngưng Khí kỳ, cũng cảm giác tim đập nhanh, dồn dập nhìn dưới chân mình, như có thứ gì sắp xuất hiện.

Đồng thời tại khu vực trung tâm Vô Cầu cốc, không biết sao lại xuất hiện một cái hồ to lớn trên bầu trời hồ. Một cái bảo tháp và một cái chậu xương trắng trôi nổi trên không, khí tức của hai món pháp bảo hoàn toàn khác nhau. Bảo tháp kia vừa

nhìn đã biết là pháp khí tiên gia, còn chậu xương trắng thì tà khí lắm liệt, pháp bảo ma đạo.

Nhưng khi hai kiện pháp bảo trôi nổi cùng một chỗ, huyết khí vô biên từ bên trong phát ra. Cơ hồ là cùng lúc, hai kiện pháp bảo hào quang tỏa sáng, đầu tiên là chậu xương trắng. Miệng rửa xuống phía dưới, nhất thời huyết quang thoáng hiện, giống như thiên hà. Một màn huyết hồng treo ngược xuống, huyết thủy ào ào từ trong chậu xương trắng rơi vào trong cái hồ kia, vô cùng vô tận. Giống như Cửu Thiên Huyết Hà, trong chậu Bạch Cốt cũng không biết có bao nhiêu máu, đổ xuống không hết.

Rất nhanh, hồ máu lấp đầy một nửa, chậu xương trắng kia vẫn không có ý dừng lại. Máu loãng đậm đặc vô cùng đổ xuống, mùi tanh tanh hôi bắt đầu truyền khắp Vô Cầu cốc. Vì vậy tán tu đều nghe thấy., Trên mặt mỗi người đều hiện ra vẻ kinh hô và mê mang, có chút ngẩn ra, trực tiếp hướng về phía huyết khí truyền tới. Tán tu có chút kinh nghiệm thì lại xông ra ngoài cốc, nhưng lúc này đều đã chậm, dưới sự bày mưu của hai vị tông chủ.

Hai tốp người đồng thời xuất động, như rải lưới bao phủ toàn bộ Vô Cầu cốc vào trong, những tán tu kia dồn dập bị bắt, một chút năng lực phản kháng cũng không có, bởi vì trong số tu sĩ tới bắt người lại có rất nhiều Kết Đan tông sư. Cấp bậc thấp nhất đều là Trúc Cơ kỳ, những tán tu kia căn bản không có năng lực phản kháng, thậm chí tự bạo cũng không làm được.

Lập tức, trong vòng một canh giờ, Vô Cầu cốc trở nên thảm đạm. Tán tu chạy trốn, nhưng rất nhanh sẽ bị tu sĩ của hung thần ác sát và Lam Lâm Quỷ Tông bắt về.

Ngay lúc này, trong lúc cái hồ chứa đầy máu loãng bị chậu xương trắng chứa đầy một nửa, thì bảo tháp đã động. Cửa tháp trên bệ đá đột nhiên mở ra, lập tức có một cây cầu vàng hạ xuống, rơi thẳng vào trong hồ. Cầu vàng mới vừa xuất hiện, từ trong tháp lập tức lao ra một luồng khí lưu màu xám, giống như hồng thủy lao thẳng xuống.

“A” “Ô ô” “Chiêm chiêm”

Bên trong luồng khí lưu màu xám kia không phải thứ gì khác, chính là vô số hồn phách. Đều là hồn phách chết oan, đều là sinh hồn phạm nhân, trong thời gian ngắn, ngoại trừ mùi máu tanh phiêu đẳng bên trong Vô Cấu cốc, còn có vô số hồn linh kêu la thảm thiết, biến Vô Cấu cốc thành một con quỷ vực, một con địa ngục Vô Gian.

Ma bảo thứ sáu mươi lăm, Vô Cầu Chung Chung.

Máu loãng tràn đầy, oan hồn kêu thảm thiết, quả thực là tồn tại giống như địa ngục. Trong cái hồ to vô cùng lớn bị hai tông dùng phi kiếm đào ra kia, đã tràn đầy máu, trong nước quần quanh sinh hồn oán khí không tiêu tan. Hồn phách những phạm nhân này bởi vì chết rất thê thảm, cho nên oán khí không tiêu tan, có thể nói hòa làm một thể với những huyết thủy kia.

Tóc trắng phiêu phiêu, vẻ mặt hiền lành, giống như là một tông chủ chính tông vậy của Tiên Ông, Huyền Kỳ Tử. Trông thấy chính mình tự tay tạo ra trong một cái Huyết Hồn Sát trăm vạn người này, trên mặt xuất hiện thần sắc phức tạp, tu sĩ của chính tông phía sau hẳn cũng đều như thế.

Tu sĩ áo lam Quỷ Nhân đứng bên cạnh vội nghiêng người, mở miệng nói: “Huyền Kỳ Tử đạo huynh không đành lòng...”

Huyền Kỳ Tử gật đầu không nói gì, thần sắc trên mặt càng thêm phức tạp, không đành lòng. Tên tu sĩ mặc áo lam mắt quỷ cười quỷ dị, ma khí trên mặt chợt lóe.

“Phạm nhân như con kiến hôi, đạo huynh cần gì để ý. Chờ các người lấy cái kia ma bảo, hai tông hợp nhất, vạn dặm này chẳng phải là hết thấy các người nắm giữ. Rốt cuộc không cần phải chịu sự giận của vong tình phụ nữ kia, các người từ trong tiên đạo ma đạo đến, sau khi thành sự không nhập hai đạo, đơn thành tà đạo, như thế nào?”

Thanh âm nói chuyện không cao, có thể nghe thấy trong đêm chỉ có Huyền Kỳ Tử, sức hấp dẫn là lớn đến lạ thường. Huyền Kỳ Tử sau khi nghe xong sắc mặt lập tức sáng ngời, không đành lòng chậm rãi thối lui, thay vào đó là vẻ mặt kiên quyết. Mấy tên tu sĩ Kết Đan phía sau mặc dù không biết lam bào tu sĩ Quỷ Nhân nói gì, nhưng nhìn thấy tông chủ nhà mình đã quyết định, đành phải nhìn nhau không nói gì.

Cũng không phải tất cả đệ tử chính tông đều phản đối hành động lần này, có vài đệ tử vừa nghe có thể liên hợp với Lam

Lân Quỷ Tông, hai tông một tất nhiên trở thành thế lực lớn như thập đại môn phái Tiên đạo, Ma đạo lục đại Ma Đế, lập tức đồng ý, thậm chí đã sớm âm thầm cấu kết với đệ tử của Lam Lâm Quỷ Tông.

“Các người...”...” Ma đầu, các người đúng là ma đầu.” Sẽ bị trời phạt, một tông môn chính, Lam Lâm Quỷ Tông, các người sẽ bị trời phạt.”

Ở bên ngoài miệng hồ, một đám tán tu bị phong bế toàn thân tu vi ném ở nơi đó, tận mắt nhìn thấy cái hồ máu, sinh hồn tràn ngập này. Có một số tán tu lúc này mặt như sắc thái, một số còn lại chửi ầm lên, một số còn lại thì là nhận mệnh đồng dạng, vẻ mặt đại ra. Mấy trăm người, những tán tu này thế nhưng có tới mấy trăm người, bắt đầu mắng cũng là thanh âm khá lớn.

“Tất cả ném xuống đi.”

Lam bào tu sĩ Quỷ Nhãn bị mắng tâm phiền muộn, ra lệnh một chút, nhất thời những tán tu mất đi tu vi bị mấy đệ tử Quỷ tông dùng ma nguyên quét sạch. Tràn ngập huyết thủy và sinh hồn, lúc này đã sớm không phải là hồ to bình thường, đám tán tu kia lại mất đi tu vi.

Thoáng cái đã vào trong hồ, lập tức liền kêu lên thảm thiết. Có lẽ bởi vì những người phạm tội này ở trong tay tu sĩ hai tông cho nên đối với tu chân giả hân thấu xương, thấy đầy xuống được mấy trăm tu chân giả. Nhất thời trăm vạn sinh hồn vẫy lên, kịch liệt cắn xé thân thể đám tán tu, rất nhanh liền ăn sạch sẽ.

Mặc kệ các tán tu giãy dụa thế nào, cuối cùng đều trở thành một bộ phận của Huyết Hồn Khanh. Vô Cầu cốc trở nên thanh tịnh, bởi vì chỉ còn lại một loại âm thanh, tiếng kêu thảm thiết của sinh hồn. Huyết thủy đậm đặc cùng trăm vạn sinh hồn tiến hành biến hóa, huyết khí và quỷ khí nồng đậm đã sắp phiêu đẳng ra ngoài ngàn dặm.

Mặc dù sắc mặt của tu sĩ áo lam Quỷ Nhãn vẫn như thường, nhưng trong ánh mắt xuất hiện một tia khản trương lại bán đứng lão. Nếu như hôm nay lão không bán đứng ma bảo kia,

chỉ sợ sẽ gặp phiền toái lớn cho cả tông môn và Lam Lâm Quỷ Tông. Lúc trước đã nói rõ nếu không lấy được ma bảo thì việc này sẽ do Lam Lâm Quỷ Tông gánh chịu. Còn bên ngoài tông môn vẫn là Tiên Đạo đại tông như cũ.

Mấy tên Kết Đan tông sư của Chính Nhất Tông hiển nhiên là biết rõ tình huống này, trên mặt đều lộ ra vẻ chế nhạo, đợi lát nữa chuẩn bị xem tên tu sĩ áo lam mắt kia bị xấu mặt. Nhưng Huyền Kỳ Tử, trên mặt lại xuất hiện vẻ sốt ruột, thần niệm không lơ quét ra tìm kiếm cái gì đó.

“Àm âm âm “

“Sắp ra rồi” Đã đến “Sắp hiện thế”

“Nó sắp ra rồi sao?”

Phía trên hồ to, vẻ mặt của Lam Lâm Quỷ Tông và tu sĩ chính tông kinh hãi lẫn khẩn trương, ngay cả Huyền Kỳ Tử cùng tu sĩ áo lam Quỷ Nhãn cũng như thế. Trong huyết tối, Triệu Vô Tà vốn đang nhắm mắt ngồi xếp bằng đột nhiên mở mắt ra, đứng lên, Hắc Lũng ma kiếm hóa thành một đạo hắc quang từ trong túi trữ vật chui ra.

Sau khi xác định rõ phương hướng một chút, Triệu Vô Tà cũng không rời khỏi lòng đất mà vung cổ tay lên. Nhất thời Hắc Lũng ma kiếm liền xuyên thủng thành động, mũi kiếm xoay tròn, rất nhanh mở ra một cái thông đạo. Thân hình Triệu Vô Tà khê động liền tiến vào bên trong, từ lòng đất đến chỗ kia.

“Àm âm” “Àm âm âm”

Tiếng chấn động càng lúc càng kịch liệt từ lòng đất truyền đến, một luồng uy áp rất cường đại xuất hiện trên không Vô Cầu cốc, toàn bộ tu sĩ hai tông đều cảm thấy uy áp này. Chân nguyên trong cơ thể vận chuyển không thông, tâm thần cũng hơi hoảng hốt. Nhưng Huyền Kỳ Tử và tu sĩ Quỷ Nhãn Lam Bào lại không hề hấn gì, với cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn của bọn họ, ngược lại không bị luồng uy áp này ảnh hưởng.

“Két” “Àm âm” “Àm âm “

Hai tiếng nổ mạnh ngay dưới chân hai người, huyết hồn dưới đáy hồ đột nhiên vỡ ra. Huyết thủy sinh hồn toàn bộ rót vào lòng đất, giống như phía dưới có viên cổ cự thú gì đó nuốt vào toàn bộ.

“Đạo huynh khoan đã, không thể mạnh động.”

Huyền Kỳ Tử thấy Huyết Hồn Khanh bỗng nhiên vỡ ra, sau đó những tinh huyết sinh hồn vất vả thu thập kia cứ như vậy biến mất, nhất thời sốt ruột muốn bay xuống. Tu sĩ Quỷ Nhãn Lam Bào vội vàng ngăn lại.

Tất cả tu sĩ hai tông kinh ngạc nhìn cái hồ to vỡ ra kia, giống như một cái bát bị đập vỡ, thủng đến tận đáy. Nói cũng kỳ quái, vốn lòng đất còn âm âm rung động bỗng nhiên một chút thanh âm cũng không thấy. Yên tĩnh đến quá mức, nhưng tất cả mọi người đều có một loại cảm giác, rất nhanh loại yên tĩnh này sẽ bị phá vỡ.

Nhìn đại động cùng trong nháy mắt tinh huyết sinh hồn biến mất, Huyền Kỳ Tử thầm nghĩ bản thân quá mức sốt ruột, vật nọ tựa hồ thật muốn đi ra. Cũng chỉ có ma bảo mới có thể tạo thành động tĩnh lớn như vậy, nếu là muốn người làm, nhất định phải có Nguyên Anh chân nhân mới được. Điều này rõ ràng là không có khả năng, cho nên Huyền Kỳ Tử cũng buông xuống khẩn trương tạm thời nhìn chằm chằm vào hắc động.

“Vù vù “

Tiếng gió đột nhiên xuất hiện trong Vô Cầu cốc, tiếng gió rất kịch liệt như muốn thổi vào làn gió xoáy. Toàn bộ cát bụi Vô Cầu cốc đều bị thổi bay, che phủ bầu trời. Phối hợp với tiếng gió này lại khiến lòng đất chấn động, uy áp cường đại xuất hiện. Khí tức lần này càng thêm chân thực, quả thực như đang ở trước mắt.

Thật sự, ngay trước mắt.

Trong cái hồ lớn dưới đáy kia, một cái huyết ảnh từ từ hiện ra, nó rất nhỏ. So với cái hồ cực lớn mà nói thì nó rất nhỏ, chỉ là một cái huyết ảnh nhàn nhạt, giống như hình một cái chuông. Mang theo uy áp vô cùng, khí tức vô cùng mạnh mẽ, huyết ảnh này vừa nhìn đã biết là một kiện bảo vật mạnh mẽ. Mọi

ánh mắt đều tập trung vào phía trên huyết ảnh kia, nhất là Huyền Kỳ Tử cùng tu sĩ Quỷ Nhân Lam Bào.

“Ra tay”

Đến lúc này, chỗ hai tông môn còn quản được liên minh gì đó, Huyền Kỳ Tử xuất thủ đầu tiên. Chỉ trong chớp mắt, thân hình đã tới ngay bên cạnh huyết ảnh, tu sĩ Quỷ Nhân Lam Bào đi phía sau một bước, gấp gấp hai mắt hấn phải đỏ lên. Đang lúc hấn chuẩn bị đánh lén, bỗng nhiên Huyền Kỳ Tử phía trước hét thảm lên một tiếng.

“A” “Xùy xùy”

Giống như thịt nướng, Huyền Kỳ Tử vươn bàn tay lên phía trên huyết ảnh bị một cỗ huyết khí mờ mờ hung hăng thiêu đốt, thoáng cái thấy được bạch cốt bên trong.

“Ha ha ha, đạo huynh, hay là để ta đi đi.”

Tu sĩ áo lam Quỷ Nhân Lam bào lắc mình một cái, vượt qua Huyền Kỳ tử, một thanh phi kiếm từ trong miệng gã phun ra, bay đến phía dưới huyết ảnh. Giống như phải đem huyết ảnh nâng lên, đáng tiếc là tựa hồ không dễ dàng như vậy.

“Phốc “

Không có tiếng kêu thảm thiết, bất quá tu sĩ Quỷ Nhân áo lam một ngụm máu phun ra, về phần thanh phi kiếm kia, bị hai luồng huyết khí mờ nhạt phía trên huyết ảnh xoắn một cái, lập tức mất đi linh khí rơi xuống phía dưới. Đây chính là một thanh thượng phẩm linh khí, tương thông với Quỷ Nhân Lam Bào tu sĩ, linh khí bị hủy tự nhiên là thổ huyết thụ thương.

“Oanh “

Giống như bị nhen lửa, huyết ảnh nhàn nhạt kia đột nhiên tuôn ra một tầng huyết hôn nhàn nhạt, tứ tán ra. Những tu sĩ hai tông đang muốn bắt lấy huyết ảnh kia nhất thời cùng huyết ảnh kia đụng phải nhau.

“Phốc” “Phốc” “

Trong lúc nhất thời, những tu sĩ kia cảm giác trong cơ thể những Chân Nguyên Ma Nguyên đã mất đi toàn bộ khổng chế,

vì vậy kết cục rất là thê thảm rơi xuống phía dưới. Thoáng cái sau đó Huyền Kỳ Tử và tu sĩ Quỷ Nhãn Lam Bào đang đứng trên không trung.

Hai người liếc nhau, hung hăng cắn răng một cái, lần nữa phóng tới huyết ảnh. Huyết ảnh hình chuông lơ lửng ở không trung, hai bàn tay che kín Chân Nguyên Ma Nguyên bắt được lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Huyền Kỳ Tử cùng tu sĩ Quỷ Nhãn Lam Bào đều sửng sốt.

“Oanh “

Khiến bọn họ thất vọng, chỉ là hai luồng máu mà thôi, toàn bộ máu thịt trên bàn tay của hai người đã biến mất. Bộ xương trắng lộ ra ngoài, vẻ mặt đau đớn tới cực điểm. Không phải vì bàn tay mà vì mắt thấy ma báo ngay trước mắt, bọn họ bất lực.

“Vô Pháp Vô Niệm Vô Trần Vô Cấu không ngờ ngàn năm trước gia tộc Ma đạo chí bảo Vô Cấu sẽ lưu lạc tới nơi này.”

Trên không trung bỗng nhiên truyền đến một tiếng nói lạnh nhạt cực kỳ, xa xa một điểm đen nhỏ xuất hiện, ngay lập tức đã đến. Trông thấy người tới, hai mắt Huyền Kỳ Tử cùng tu sĩ Quỷ Nhãn, Lam bào đều lộ ra vẻ không dám tin, hơn nữa còn kinh hoảng.

Cầm đầu là một nữ tử mặt đeo hắc sa, đứng ở không trung, tràn ngập khí tức lạnh lùng vô cùng. Làm cho người ta ngay cả dũng khí liếc mắt cũng không có, phía sau nàng ta cũng là một nữ tử, nhưng trên mặt lại là phấn sa, một đôi mắt đẹp lộ ra. Khí tức như thật như ảo, giống như hồng trần cuộn cuộn, làm cho người ta trầm mê trong đó.

Phía sau hai nàng là một nhóm nữ tu với khuôn mặt cực kỳ đẹp đẽ nhưng lại rất lạnh lùng, xem khí tức trên người các nàng, vậy mà mỗi người đều vô cùng cường đại, căn bản không thể nhìn thấy người của Ngưng Khí Kỳ.

“Sương Nô, đi lấy Vô Cấu Chung đi.”

Nữ tử cầm đầu nói xong, một đoàn sương mù hình người trống rỗng xuất hiện. Đợt sương mù này xuất hiện, Huyền Kỳ Tử cùng tu sĩ áo lam Quỷ Nhãn mặt càng lộ vẻ xám xịt.

Chương sáu mươi sáu Vô Cầu Chung Hoàn.

Ma đạo lục đại Ma Đế, mỗi người đều là đại cao thủ Nguyên Anh trung kỳ, trong đó Ma La Ma Đế cường đại nhất nghe nói đã tấn thăng đến Nguyên Anh hậu kỳ. Lục đại Ma Đế này là thể lực hàng đầu của Ma đạo, cho nên bất luận tiên đạo ma đạo, tất cả tu sĩ đều biết không ít về Lục Đại Ma Đế.

Nhất là Chính Nhất tông cùng Lam Luân Quỷ Tông, hai tông phái đều là tông phái cỡ lớn, không bằng thể lực đứng đầu. Nhưng mà nơi đóng quân của môn phái lại ở phụ cận Vong Tình Ma Đế Vong Tình động thiên vạn dặm, cự ly này cũng không lớn, ở giữa còn cách không xa vô số tiểu môn phái. Do không thể để hai tông không đi chú ý tình huống ở Vong Tình Động Thiên, Huyền Kỳ Tử và Quỷ Nhân Lam Bào tu sĩ tự nhiên là quen biết Vong Tình Ma Đế, nàng vừa xuất hiện hai người cũng đã biết chuyện không thể không làm.

Huống chi lúc này người muốn ra tay thu lấy Vô Cầu Chung cũng không phải là bọn họ có thể trêu, không nói hấn là người của Vong Tình Động Thiên, cho dù không phải, nhưng hai người hôm nay cũng chỉ có thể nuốt vào kẻ cầm điếu này, bởi vì người này là Vụ Nô, một Nguyên Anh chân nhân mà mọi người trong Tu Chân giới đều biết.

Vụ nô, mặc kệ lúc nào đều bị sương mù nồng đậm bao phủ, sương mù của người cũng kỳ lạ. Mặc người như thế nào cũng không thể nhìn rõ khuôn mặt người bên trong, càng không phân biệt được nam nữ. Nhưng thực lực vụ nô là Nguyên Anh kỳ được công nhận, thậm chí không kém gì Vong Tình Ma Đế, ai cũng không biết vì sao một cao thủ như vậy lại cam tâm tình nguyện sử dụng vong tình Ma Đế. Mà là đối xử bình đẳng.

Sương mù sau khi bay ra, sương mù cuộn cuộn đã đến bên cạnh huyết ảnh mơ hồ, tựa hồ cảm ứng được nguy cơ. Đạo huyết ảnh này trên huyết quang chột lóe, định bỏ chạy, nhưng đáng tiếc là đã muộn. Tốc độ kinh khủng, vụ nô đuổi ra một đôi vẫn như cũ.

Cuối cùng hai người chia nhau mà xem thì toi công bối động bội chất bội bội bội bội bội bội.

Bao vây trong tay của sương mù, hung hăng bóp chặt lấy huyết ảnh.

“Bành”

Một tiếng vang không nhỏ, huyết ảnh nhàn nhạt nhất thời tiêu tán, đồ vật bên trong lộ ra nguyên hình. Quả nhiên là một kiện pháp bảo hình chuông, huyết sắc không còn, bạch ngọc không tỳ vết. Chuông nhỏ kia vậy mà toàn thân bạch ngọc, một chút tì vết đều không nhìn thấy, khí tức lưu chuyển giống như đồng thời nước chảy trên tay vụn.

Mọi người hoảng sợ, tập trung nhìn vào, chuông vẫn còn. Nếu như nhìn tới nhập thần, chuông kia lại như muốn hóa thành dòng nước lưu động, thật là thần diệu vô cùng.

Vô Pháp Vô Niệm Vô Trần Vô Cấu.

Nhưng vừa nhìn là biết, chẳng trách gọi là Vô Cấu đồng hồ đúng như vậy. Chuông nhỏ này hình như vĩnh viễn không nhiễm được bẩn thỉu, còn hoàn mỹ hơn bạch ngọc, không biết tạo ra từ thứ gì.

“Ma Đế đại nhân, đây...”

Mất thấy Vô Cấu Chung thần diệu như vậy, lực hấp dẫn của ma bảo lại khiến Huyền Kỳ Tử đánh bạo, mở miệng nói với Vong Tình Ma Đế. Chuyện này cực kỳ khủng khiếp, làm cho tu sĩ Quỷ Nhãn Lam Bào ở bên cạnh sợ tới mức mặt lộ vẻ hoảng hốt, người khác không biết.

Hắn là người trong ma đạo thì sao có thể không biết. Đừng tưởng Vong Tình Ma Đế là nữ tu, nhưng so với thủ đoạn ma đạo, thậm chí còn hơn cả ngũ đại Ma Đế khác. Bảo vật hôm nay rõ ràng đã là của Vong Tình Ma Đế. Tu sĩ Quỷ Nhãn Lam Bào tuy không cam lòng nhưng cũng không dám vượt râu cọp, đó căn bản chính là tự tìm đường chết.

Nhưng không nghĩ tới thẳng nhãi Huyền Kỳ Tử này lại bị ma bảo làm cho choáng váng đầu óc, không ngờ lại mở miệng vào lúc này.

“Cho các ngươi thời gian ba tức, cút “

Dưới hắc sa loé lên lệ quang, thanh âm có thể làm cho tinh thần con người đông lạnh hoàn toàn truyền đến, nhất thời làm cho Huyền Kỳ Tử cùng tu sĩ Quỷ Nhãn, lam bào tro bụi hết nửa đoạn. Khí thể của Nguyên Anh kỳ chân nhân ai cũng có thể chịu được, mặc dù chỉ là một cái ánh mắt, đã làm cho hai người kinh hãi không thôi. Lúc trước chịu khinh thương dưới Vô Cầu Chung lại biến thành trọng thương dưới cái liếc mắt kia, một dòng máu tươi chậm rãi chảy xuống khóe miệng hai người.

“Đi “

Tu sĩ áo lam Quỷ Nhãn Lam bào giật ống tay áo Huyền Kỳ tử, trước tiên liền hóa thành một đạo quang mang bắn đi. Đồng thời một thanh âm vang lên trong đầu Huyền Kỳ Tử: Thời gian còn dài, tính mạng ta và ngươi coi trọng. Lúc này mà còn không biết nặng nhẹ thì Huyền Kỳ Tử đã làm tông chủ trăm năm rồi.

Mặt lộ vẻ không nở, ánh mắt dừng lại trên cái chuông Vô Cầu trong tay Sương Nô trong nháy mắt, gần đây lại hung hăng bỏ đi. Chính Nhất Tông và Lam Lâm Quỷ Tông cũng không dám đắc tội Vong Tình Ma Đế, Vong Tình Ma Đế nổi tiếng là lòng dạ độc ác, Vô Cầu này đành chấp tay nhường nhịn. Hơn nữa hai người xem ra cũng không có biện pháp thu phục món ma bảo này, điều này khiến hai người có chút an ủi trong lòng.

“Vụ nô”.

Vong Tình Ma Đế đột nhiên cảm thấy có gì đó khác thường, nắm lấy sương mù toàn thân Vô Cầu của Vô Cầu Ma Nô, trên chiếc chuông Vô Cầu của Bạch Ngọc Vô Hạ bắt đầu có chút màu máu. Nhìn thấy mà kinh người, Vô Cầu Chung vốn không chút tỳ vết dơ bẩn, giờ lại có thêm tơ máu. Khí tức hắc đột nhiên biến đổi, nếu lúc trước Vô Cầu Chung có vẻ như là một món tiên gia chí bảo.

Bây giờ Vô Cầu chung mới xứng đáng được gọi là ma bảo, mùi máu tanh cuồng phong, trong không khí vang lên tiếng

gầm ô ô. Giống như quỷ âm, toàn bộ bầu trời xuất hiện biến hóa kinh người.

“Hừ “

Trong sương mù truyền đến một tiếng hừ lạnh như có như không, sương mù trắng mịn mờ như dòng nước, chảy từ cánh tay Vụ Nô lên trên Vô Cầu Chung. Chậm rãi bao phủ lấy Vô Cầu Chung, tiếng rít của quỷ âm lập tức im bật. Những sợi tơ máu nhìn thấy mà giật mình cũng biến mất, Vô Cầu Chung được sương mù bao bọc, khôi phục bình tĩnh.

Tiên khí, ma bảo, đều là pháp bảo chí cao. Uy lực vô cùng cường đại, thậm chí có đôi khi tương đương với một cao thủ Nguyên Anh kỳ. Một chân nhân Nguyên Anh sơ kỳ cầm một món ma bảo, thậm chí có thể tạo thành uy hiếp đối với chân nhân Nguyên Anh trung kỳ, thậm chí triệt để diệt sát. Có thể thấy được Ma bảo tiên khí rất quan trọng, Vô Cầu Chung kia rõ ràng là một kiện ma bảo lợi hại, nhưng vì yên lặng ngàn năm mà uy năng giảm xuống hơn phân nửa.

Chẳng qua là sau khi hấp thu tinh huyết sinh hồn của chính tông và Lam Lâm Quỷ Tông thu thập được trăm vạn phạm nhân, uy năng của Vô Cầu Chung mới khôi phục lại một chút, chẳng qua chỉ là một cái Ma bảo vô chủ, đối với một cao thủ có thể so với Nguyên Anh trung kỳ chân nhân mà nói, vẫn có thể thu phục được.

“Vút”

Ngay lúc mọi người kể cả Vong Tình Ma Đế đều cho rằng Vô Cầu Chung đã bị vụ nô thu phục, một luồng sáng đen đột nhiên bắn ra từ hố lớn, tốc độ cực nhanh. Chỉ trong chớp mắt, luồng sáng đó đã tới trước mặt Vô Cầu Chung.

“Keng “

Một tiếng chuông rất thanh thúy vang lên, sương mù bao phủ lấy Vô Cầu Chung lập tức bị một tầng bạch quang đánh nát, từng tầng bạch quang từ trên Vô Cầu Chung tỏa ra. Ngay lập tức đánh văng bàn tay Vô Cầu nô, Vô Cầu Chung thoát khỏi không chế lập tức chạy về nơi khác, cuối cùng cũng hiện nguyên hình từ phía dưới bay tới.

“Chung Hoàn “

Lại là một cái vòng chuông, đen sì như mực, giống như vòng tay. Rất tự nhiên, Chung Hoàn và chuông Vô Cầu chậm rãi kết hợp cùng một chỗ, tốc độ cực nhanh trốn về phía xa. Rất khó tưởng tượng ra một món ma bảo vô chủ đột tốc lại không kém tu sĩ cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, nhưng đáng tiếc là...

Trên không trung có hai chân nhân Nguyên Anh trung kỳ, nếu như để Vô Cầu Chung chạy thoát thì đúng là gian lận. Vong Tình động thiên không thể để người này mất mặt, vụ nô bị đánh văng ra có vẻ tức giận, sương mù cuộn cuộn kịch liệt, như là tâm trạng vụ nô.

Một bàn tay đột nhiên xuất hiện phía trước Vô Cầu Chung, trong lúc sương mù cuộn cuộn lại nắm lấy Vô Cầu Chung, lần này hấn dứt khoát trực tiếp nắm lấy Chung Hoàn. Dưới làn sương mù, một luồng chân nguyên khổng lồ bùng lên trực tiếp trấn áp Vô Cầu Chung vào trong. Nguyên Anh trung kỳ chân nguyên khổng lồ nhường nào, cho dù Vô Cầu Chung là một ma bảo cường hãn, giấy dựa vài cái cũng chậm rãi yên tĩnh trở lại.

Lạnh lùng nhìn vụ nô, vong tình Ma Đế dưới hắc sa cũng không biết là vẻ mặt gì, tựa hồ không nhìn thấy sắc mặt vui mừng của một kiện ma bảo.

Bàn tay vừa nhắc, Vô Cầu Chung trong lòng bàn tay Vụ Nô lập tức bay đi, bay về phía lòng bàn tay Vong Tình Ma Đế. Ở giữa dường như có một sợi dây vô hình gắt gao giam cầm lấy Vô Cầu Chung, tuy thoát khỏi sự khống chế của Vụ Nô nhưng lại rơi vào vũng bùn càng khó gãy giũa hơn, giấy dựa không ngớt cũng vô dụng.

“Hừ chỉ là thứ vô chủ mà cũng ngoan ngoãn như thế sao...”

Vươn một ngón tay đủ dụ hoặc bất cứ nam nhân nào, nhẹ nhàng búng lên Vô Cầu Chung, “Keng” một tiếng vang lên. Các nữ tu đứng sau Vong Tình Ma Đế đều nhú mày, cố gắng bình tĩnh áp chế phiền não trong lòng, tiếng chuông này nghe thật sự là cực kỳ bức bối.

“Keng “

Lại một tiếng, nhưng lần này khác, sắc mặt những nữ tu kia đều buồn lòng. Âm đạo thần diệu, lần này tiếng chuông dường như có tác dụng thư giãn tâm thần, khác xa tiếng chuông lúc trước.

Nhưng không ai chú ý tới, một quãng đỏ máu chậm rãi từ trong vòng chuông thấm thấu vào trong Vô Cầu Chung. Không ngờ trước đây hấp thu tinh huyết sinh hồn không phải Vô Cầu Chung mà là Vô Cầu Chung Hoàn. Vong Tình Ma Đế cong ngón tay búng ra, lập tức đánh tan quãng đỏ máu kia.

“Ồ “

Dù sao cao thủ ma đạo Nguyên Anh trung kỳ, lập tức phát hiện không đúng, sợi tơ máu vốn đã biến mất lại xuất hiện. Lần này càng thêm đáng sợ, trực tiếp phủ kín toàn bộ thân chuông bạch ngọc.

Ma nguyên bùng lên, Vong Tình Ma Đế trực tiếp trút ma nguyên trong cơ thể mình vào trong Vô Cầu Chung, muốn trấn áp hẳn. Lúc này trong đôi mắt không chút tình cảm của nàng rớt cuộc xuất hiện vẻ dữ tợn, bị một vật vô chủ đùa bỡn, Vong Tình Ma Đế tức giận.

“Rầm”

Như một sợi dây đứt đoạn sau khi kéo quá nhanh, vòng chuông đen kẹt trên Vô Cầu Chung đỉnh đột nhiên đứt gãy, tách khỏi Vô Cầu Chung. Sau đó dưới một luồng sáng đỏ như máu chảy ra, gần như thuận di biến mất không thấy đâu, ngay cả Vong Tình Ma Đế cũng kịp thấy một bóng đen biến mất nơi chân trời.

Vong Tình Ma Đế nổi giận, con người thanh lãnh phun ra hào quang bạo nộ, không ngờ đường đường một Ma Đế lại bị một cái chung hoàn nho nhỏ đùa bỡn. Đầu tiên là cắn nuốt trăm vạn phạm nhân tinh huyết., Sau đó mới xuất hiện sau Vô Cầu Chung, mượn máu huyết của trăm vạn phạm nhân kia bỏ chạy. Nếu không biết Vô Cầu chỉ là một món ma bảo, còn là Vô Chủ Ma Bảo lặng lẽ ngàn năm, Vong Tình Ma Đế còn tưởng hẳn là một tu sĩ đang trêu đùa mình.

Trong lòng đất, một bóng người nhanh chóng bỏ chạy về phía xa, mũi kiếm Hắc Lũng Ma Kiếm nhanh chóng xoay tròn. Từ lúc Vong Tình Ma Đế cùng Vụ Nô xuất hiện, Triệu Vô Tà đã bỏ qua ý nghĩ cướp đoạt Vô Cấu chung, mà liều mạng chạy trốn. Đối mặt với hai gã biến thái Nguyên Anh kỳ, suy nghĩ lúc trước của Triệu Vô Tà cực kỳ buồn cười, cho nên hắn rất không có tôn nghiêm bỏ chạy.

Bây giờ đã cách Vô Cấu cốc mấy ngàn dặm, hắn là không có nguy hiểm, Triệu Vô Tà trong lòng đất đột nhiên lao lên.

“Bành”

Bùn đất bắn tung tóe, thân ảnh Triệu Vô Tà từ dưới đất chui lên. Đang lúc hắn chuẩn bị quay về Hồ Lô cốc, đột nhiên từ phía chân trời truyền đến tiếng thét chói tai, một đạo hắc quang từ xa đến gần, tốc độ vô cùng nhanh chóng hướng phía Triệu Vô Tà bay đến. Nhưng điều kỳ quái là tốc độ đạo hắc quang kia càng lúc càng chậm, khi đến trước mặt Triệu Vô Tà thì tốc độ đã không sai biệt lắm so với tốc độ của tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Triệu Vô Tà trừng mắt nhìn, khí tức thật quen thuộc, trong đầu nhất thời hiện lên linh quang. Không kịp do dự, Hắc Lũng ma kiếm hóa thành một đạo hắc quang bắn tới, muốn ngăn hắc quang lại.

“Đinh “

Hai vật chạm vào nhau, Triệu Vô Tà lập tức cảm thấy tâm thần chấn động, khó chịu gần muốn thổ huyết. Thế nhưng trên mặt lại hưng phấn khó hiểu, Nhân Trùng cổ kiếm trong túi trữ vật cũng chui ra, gia nhập hàng ngũ vây chặn hắc quang kia.

Hai thanh phi kiếm chặn hắc quang lại, tăng thêm lực lượng dùng hết, hắc quang này rốt cục bị kẹp lại. Trông thấy hắc quang xuất hiện, Triệu Vô Tà sửng sốt.

Chương thứ sáu mươi bảy, Xích Luyện Xà Cổ thành.

Màu đen như mực, giống như vòng tay, không phải dáng vẻ của Vô Cầu Chung trong tưởng tượng. Triệu Vô Tà không khỏi ngây người, thế nhưng cảm ứng sẽ không có vấn đề, khí tức trên vòng tay này truyền tới giống hệt Vô Cầu Chung. Lại thêm lúc này xuất hiện, từ hướng nào thì có thể là thứ gì đây.

Triệu Vô Tà trầm ngâm, chẳng lẽ là vậy.

“Chung Hoàn “

Kiếp trước là kẻ sống hơn một trăm tuổi, Triệu Vô Tà cũng không dần, rất nhanh đã suy đoán ra bảy tám phần sự thật. Chắc Ma bảo Vô Cầu Chung này vì ngàn năm yên lặng nên lực lượng biến mất hơn phân nửa, chia làm hai bộ phận. Một là thân chuông Vô Cầu, một bộ phận khác chính là chung hoàn này.

Nếu so sánh với thân chuông thì Vô Cầu Chung Hoàn càng có linh tính hơn, cho nên mới có thể trốn thoát dưới tay hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Nghĩ thông suốt những điểm mấu chốt trong đó, Triệu Vô Tà không khỏi hưng phấn hẳn lên, một bộ phận của ma bảo. Có thể nói giá trị của nó còn cao hơn cả huyền khí, Triệu Vô Tà lập tức trở nên nghiêm túc.

Nhanh chóng đem vòng chuông đen kịt từ trên hai thanh phi kiếm gỡ xuống, vòng chuông vốn còn đang gãy giũa không ngớt giờ lại rơi vào tay Triệu Vô Tà vậy mà yên lặng một cách kỳ lạ.

Ánh mắt kinh dị, do dự thật lâu, Triệu Vô Tà vẫn đứng tại chỗ bày ra trận pháp. Sau khi ngồi xuống, hắn ta đem thần niệm của mình dò xét vào trong. Nhất thời giống như đến một thế giới khác. Còn chưa kịp quan sát cái gì, tin tức như thủy triều đã tràn vào trong đầu Triệu Vô Tà.

Sau nửa ngày, Triệu Vô Tà chậm rãi mở mắt nhìn về phía Chung Hoàn trong tay. Khóe miệng hắn ta nhếch lên cười, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng nồng đậm.

“Thì ra là thế, Triệu gia ta quả nhiên là người có phúc. Hắc hắc...”

Triệu Vô Tà cười đắc ý, bây giờ hắn đã biết lai lịch của Vô Cầu Chung. Ngàn năm trước trong ma đạo có một gia tộc là Trầm gia. Khi đó Trầm gia là cường thịnh, không chỉ có cao thủ cấp bậc Nguyên Anh chân nhân mà còn có ma bảo Vô Cầu Chung chí cao. Có thể nói ma đạo là một thế lực lớn, so với lục đại Ma Đế hiện tại cũng không kém hơn chút nào.

Đáng tiếc là, thịnh rồi suy, vị Nguyên Anh chân nhân kia không biết vì sao mang theo Vô Cầu Chung biến mất chỉ trong một đêm. Trầm gia bị đả kích nặng nề, nhanh chóng suy sụp, đến bây giờ cũng không biết còn tồn tại hay không.

Những thứ đó không quan trọng đối với Triệu Vô Tà, điều hắn quan tâm là trong thông tin trong đầu hắn có phương pháp nhận chủ Vô Cầu Chung. Trong đó Vô Cầu Chung Hoàn là mấu chốt, nếu mất đi Chung Hoàn chỉ lấy được Vô Cầu Chung, căn bản không thể nhận chủ, uy lực không cách nào nhận chủ chỉ là huyền khí mà thôi.

Đắc ý một hồi, Triệu Vô Tà lại cười khỏ, bà nương Vong Tình Ma Đế kia không cách nào nhận chủ. Triệu Vô Tà hắn ta chẳng phải cũng vậy, không có Chung Chung, không có Chung Hoàn thì không được.

“Hừ để cho bà nương Vong Tình kia vui vẻ một hồi cũng tốt, Chung Hoàn Triệu Gia này ta thu.”

Triệu Vô Tà rất lưu manh bốc lên chuông hoàn, một giọt máu tươi nhỏ vào trong đó, hào quang lập lòe. Chuông hoàn nhận chủ, ngay khi giọt máu nhận chủ hoàn thành, Triệu Vô Tà không khỏi sửng sốt, ngay sau đó vui mừng nói: “Phát tài rồi, không ngờ lại là không gian trữ vật.”

Vòng chuông Vô Cầu lại là một pháp bảo trữ vật, bên trong có không gian trữ vật khổng lồ. Trên mặt Triệu Vô Tà lộ vẻ vui mừng, cuối cùng thằng nhãi này cũng đạt được thứ mong muốn. Vốn dĩ hắn luôn không cam lòng dùng túi trữ vật nghèo kiết hủ lậu như vậy. Lúc trước giết Trương Phượng Khâu, hắn

còn chưa lục soát được pháp bảo trữ vật trên người, khiến hấn rất mất hứng.

Không nghĩ tới trong vòng chuông này lại có không gian trữ vật, điều đáng tiếc nhất là không gian bên trong vòng chuông không có gì cả.

Triệu Vô Tà lòng tham không đáy, lúc này liền chuyển toàn bộ những thứ trong túi trữ vật vào trong vòng chuông, sau đó thu hồi trận pháp, lắc lư bay về phía hồ lô. Lúc trước chui sâu ngàn dặm trong lòng đất, Hồ Lô cốc đã không xa nữa.

Trên ngọn núi sau trấn Phú Cẩm, sương mù tràn ngập từ nơi đó đến, che đầy một sơn cốc. Bây giờ toàn bộ người của Phú Cẩm đều biết sự quý dị cùng đáng sợ của Hồ Lô cốc, đã có rất ít người dám lên núi, sợ bị sương mù cuốn vào trong sơn cốc ăn thịt người kia.

Vào giữa trưa, nơi này vẫn như cũ là từng trận gió lạnh, một đạo hắc quang từ đằng xa phóng tới. Đáp xuống phía trước cốc khẩu sương mù tràn ngập, chính là Triệu Vô Tà, bước ra hai ba bước. Thân hình của hấn bao phủ ở trong đó, sương mù cuộn cuộn khôi phục bình thường.

Triệu Vô Tà vừa bước vào trong hồ lô, một bóng dáng đỏ rực đột nhiên từ bên trong vọt ra, vù một cái đậu trên vai Triệu Vô Tà. Lại là giáp trùng, phệ nhật trùng toàn thân đỏ rực như lửa., Một dãy hỏa diễm không phải từ trên người nó bốc ra, khí thế kinh người vô cùng, Triệu Vô Tà Trúc Cơ Đại viên mãn khí thế thậm chí còn không bằng nó, chẳng qua Phệ Nhật Trùng này bởi vì có một đạo thần niệm của Triệu Vô Tà nên tuy không có linh trí nhưng lại rất thân mật với Triệu Vô Tà.

Đưa tay sờ sờ giáp xác Phệ Nhật Trùng, Triệu Vô Tà đi vào trong hồ lô, khí tức biến đổi. Khí tức âm lãnh đánh úp lại, chẳng qua tu vi của Triệu Vô Tà là Trúc Cơ Đại viên mãn căn bản không cảm giác được cái gì không khỏe.

“Ân nhân, Tam Nương bái kiến “

Một tiếng động vang lên, Triệu Vô Tà không khỏi quay người lại, phía sau hấn có một nữ tử áo trắng bay theo. Khí tức mờ mịt, dịu dàng động lòng người, đúng là Tam Nương. Lúc trước

Triệu Vô Tà thấy trong hồ lô âm khí rất đầy đủ, đã khiến Tam Nương xuất hiện ở đây tu luyện tử ngọc, hiện giờ đã tu luyện tới cảnh giới quý linh hiện hình.

“Tam Nương, nàng đã tu luyện tới cảnh giới hiện tại rồi. Có thể xuất hiện vào ban ngày.”

Triệu Vô Tà liếc mắt liền nhìn ra cảnh giới hiện tại của Tam Nương, quý tu càng khó khăn, nếu muốn có sức tự vệ thì phải tu luyện thật lâu. Tam nương hấp thu những hồn phách kia, trong thời gian không đến một năm miễn cưỡng tu luyện tới cảnh giới hiện hình. Chỉ là hồn phách vẫn còn nhỏ yếu, nếu là người bình thường thì còn đỡ, nếu gặp phải tu sĩ. Cho dù là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, cũng đủ để lấy mạng của Tam Nương rồi.

“Tu hành không dễ, Tam Nương nếu không tu luyện đến cảnh giới Quý binh hóa thể, cũng đừng nên rời khỏi hồ lô này. Ta không hy vọng Tam Nương có việc, Tam Nương, cũng được.”

Đối với tam nương một lòng muốn báo ân, sự kiên nhẫn cùng thái độ của Triệu Vô Tà đều không tệ, trong lòng càng suy nghĩ muốn tìm cho Tam Nương một bộ quý tu pháp quyết. Trầm ngâm hồi lâu sau lại nói: “Tam nương an tâm tu luyện, việc tu hành pháp quyết không tà nào giải quyết được.

Quân sư suy chia xỉ lượng thốt tha đọc mật hoàng.

Tam Nương không cần lo lắng.”

Tam nương dịu dàng động lòng người mở đôi mắt đẹp, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Triệu Vô Tà mấy giây, Triệu Vô Tà nhìn không rõ cho lắm. Chẳng qua sau khi nhìn thấy Tam Nương thì sắc mặt ửng đỏ, vội vàng quay người rời đi, đi về phía chỗ sâu trong cốc mà Triệu Vô Tà an bài tu luyện. Thật lâu sau trên không trung mới truyền đến một thanh âm đáp ứng tình cảm không thể nghe thấy.

Có chút kỳ quái sờ sờ đầu của mình, qua hồi lâu, Triệu Vô Tà giống như nhớ ra cái gì đó. Thân hình khẽ động đi về phía sâu trong cốc, nơi đó hết thảy không thay đổi.

Thập đại cốc, chủ trì và tám cốc khác không thay đổi chút nào, chẳng qua khí lưu màu xám dưới đáy càng ngày càng ngưng thực. Bởi vì âm khí tụ tập càng ngưng thực, vì dưỡng

cổ. Triệu Vô Tà hầu như hút toàn bộ âm khí ngàn dặm phụ cận tới, âm khí trong mười đại cổ tri tàn sát bừa bãi.

Triệu Vô Tà xuất hiện bên cạnh cổ tri, những thứ khác đều không để ý tới, trực tiếp đưa mắt nhìn về phía cổ tri cuộn cuộn sương mù kia. Lúc trước buông xuống hơn một trăm địa phương Xích Luyện Xà, Triệu Vô Tà dùng ánh mắt gần như muốn phát ra hào quang, lần đầu tiên dùng cổ tri dưỡng cổ. Cũng khó trách Triệu Vô Tà khản trương như thế, lúc ở Vô Cầu cốc, tuy lợi dụng kịch độc trong cơ thể Hắc Thủy Lăng Lân Viêm dưỡng ra Hắc Thủy Bích Thiềm cổ.

Nhưng Xích Luyện Xà Cổ trong cổ tri mới là thứ hấn để ý nhất, chỉ cần lần này thành công, Triệu Vô Tà có thể nuôi ra vô số cổ trùng lợi hại vô cùng. Về sau tu vi cho dù không đến Nguyên Anh kỳ cũng có thể khiến chân nhân Nguyên Anh kỳ bị đè chết.

“T xá”

Bàn tay huy động, sương trắng cuộn cuộn phía trên cổ tri toàn bộ biến mất không thấy gì nữa, cảnh tượng bên trong hiện ra trước mắt Triệu Vô Tà. Trộn vện đầy đủ, một, hai, ba.

Triệu Vô Tà ngây ngẩn cả người, trong cổ tri có Xích Luyện Xà, nhưng trước kia hơn một trăm con hiện tại chỉ còn lại chín mươi chín con. Không nhiều không ít, chính là chín mươi chín con. Nhưng sau khi trăm mặc nửa ngày, trên mặt Triệu Vô Tà bỗng nhiên tràn ra hồng quang, khóe miệng co quắp. Đó là do hưng phấn quá độ mà tạo thành, sắc mặt vui mừng không thể che giấu được nữa, cũng không cần phải che giấu.

“Thành công rồi, ta rốt cuộc luyện thành rồi. Ha ha ha...”

Tiếng cười điên cuồng không kiêng nể gì truyền ra ngoài hồ lô cốc, vang vọng rất xa. Trong cốc, Triệu Vô Tà vẻ mặt hưng phấn nhìn chín mươi chín con xà cổ phía dưới cổ tri. Thân thể vẫn đỏ như lửa, chỉ là thân hình đã thu nhỏ lại rất nhiều, con rắn thủ lĩnh Xích Luyện xà kia co rút nước nghiêm trọng. Vốn nó to bằng bắp đùi người, bây giờ lại chỉ to bằng đầu ngón tay.

Nhưng kể cả là như vậy, khí tức của bảy rắn khi trước cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, từng cổ khí tức giống như

núi lửa phun trào vờn quanh cổ trì, tựa hồ ngay sau đó sẽ bộc phát, thôn phệ hết thấy vật trước mắt.

“Mở mắt, bảo bối của ta...”

Triệu Vô Tà giống như một vu sư đứng bên cạnh ao cổ thét to, tâm niệm vừa động, bày rần trong ao cổ đồng loạt mở mắt. Núi lửa bộc phát, ngay cả Triệu Vô Tà cũng cảm thấy trước mắt là ánh lửa đỏ lòm, trong ánh mắt truyền đến một cảm giác đau đớn. Đầu óc cũng có chút choáng váng, nhưng rất nhanh những cảm giác này hẵn rồi cuộc không cảm giác được nữa.

“Hưu hưu hưu”.

Cung tiễn bắn phá trời cao, do cổ chủ mà Triệu Vô Tà có thể miễn dịch được độc tính của độc tính của Xà cổ nên có thể thấy rõ toàn bộ Xích Luyện Xà Cổ hướng tới hắn. Từng cái thân rắn thẳng tắp phóng tới, toàn bộ xoay quanh, bao vây Triệu Vô Tà vào trong đó.

Xích luyện xà cổ, do xích luyện đàn rắn luyện trăm ngày mà thành, thôn phệ âm hỏa khí. Hỏa độc trong cơ thể tăng vọt, tạp chất trong thân rắn mất hết, mạnh mẽ vô cùng, vô địch thủ Kết Đan kỳ trở xuống.

Triệu Vô Tà nhìn xà cổ xích luyện xoay quanh người mình, hạ đánh giá. Những bảo bối này xứng đáng với một câu vô địch thủ Kết Đan kỳ trở xuống, chỉ dựa vào hỏa độc chi khí vừa mới khiến cổ chủ cảm nhận được mà chuyển sang tu sĩ khác. Trong chiêu Xích Luyện xà mở mắt kia, đã bị chọc mù mắt, trúng hỏa độc mà choáng váng đi qua.

Tuy rằng mất đi mười mấy con xích luyện xà, thế nhưng cảm giác này của Triệu Vô Tà mới thật sự là phương pháp luyện cổ. Cổ chính là kẻ trộm, cướp đoạt tinh hoa thiên địa, tạo ra ngàn vạn cổ trùng. Con rắn màu đỏ thật sự còn sót lại chính là xà cổ Xích Luyện chân chính đạt được tinh hoa của thiên địa.

Hôm nay cái gì cũng không cầu cái gì.

Năm thứ sáu mươi tám, nửa năm sau...

“Không biết Hắc Thủy Bích Thiềm Cổ và Xích Luyện Xà Cổ loại nào lợi hại hơn. Hắc hắc.”

Triệu Vô Tà vuốt ve thủ lĩnh Xích Luyện Xà chiếm giữ phía trên đầu ngón tay hắc, bỗng nhiên sinh ra suy nghĩ muốn cho Hắc Thủy Bích Thiềm và Xích Luyện Xà Cổ thi đấu một phen, hắc muốn xác định hai loại cổ trùng, loại nào mạnh hơn.

Ý niệm này vừa động liền áp chế không nổi, Triệu Vô Tà đột nhiên đứng dậy vỗ túi trần cổ bên hông. Miệng túi lập tức mở ra, bên trong bắn ra hơn một trăm bóng đen, thanh âm “Oa oa” vang vọng.

Hơn một trăm con Hắc Thủy Bích Thiềm ngồi xôm trên mặt đất, lập tức trùng đôi mắt cóc đen sì nhìn chăm chăm bày răn đỏ rực. Hắc Thủy Xích Luyện, tựa hồ là hai loại cổ trùng trời sinh tương khắc, bất quá Hắc Thủy Bích Thiềm so với Xích Luyện Xà Cổ còn nhiều hơn thủ đoạn phun khói độc này, cũng không biết đến cùng ai mạnh hơn ai nữa.

Triệu Vô Tà nghĩ lại, cũng không thể nghĩ đến chuyện hai bên chém giết nhau thật sự được, đây đều là dấu hiệu của Triệu Vô Tà a. Nếu như chết mất một nửa, Triệu Vô Tà chắc chắn sẽ đau lòng muốn chết, huống chi nếu chém giết nhau, tuyệt đối sẽ là tử thương thảm trọng. Triệu Vô Tà ngàn vạn lần không nguyện ý.

“Đã có “

Bàn tay khế vậy, một đạo hắc quang hiện lên, lòng bàn tay Triệu Vô Tà xuất hiện một con Hắc Thủy Bích Thiềm. Huyết Nhãn Hắc Thủy Bích Thiềm, khi tiểu gia hỏa này dừng lại ở lòng bàn tay của Triệu Vô Tà, đám thủ lĩnh bày răn Xích Luyện đang nhắm mắt bỗng nhiên mở to hai mắt. Xà quang cực kỳ sắc bén từ trong mắt nó phun ra, hung hăng nhìn thẳng vào Hắc Thủy Bích Thiềm Huyết Nhãn.

“Quả nhiên...”

Thấy một màn này, Triệu Vô Tà khẳng định hai loại cổ trùng có thuộc tính tương khắc. Khóe miệng hắn ta nhếch lên vui vẻ, song phương mắt to trùng mắt nhỏ. Khí tức không ngừng trở nên mạnh mẽ, khí thế cũng muốn tăng lên, nhất thời ở hai bên Triệu Vô Tà bốc lên một mảng sương mù đen sì, bên kia là một đám mây lửa đỏ.

Hai loại khí tức hoàn toàn bất đồng, nhưng cũng vô cùng cường đại va chạm với nhau, nhất thời trong cốc nổi lên từng đợt bão táp. Sương mù bích hắc và khí tức Hỏa Vân va chạm với nhau không ngừng tăng lên, cuối cùng va chạm với sương mù ở phía trên cùng, tốc độ vô cùng nhanh chóng.

“Oanh “

Sương mù nồng đậm bị nổ tung thành một lỗ hồng lớn, hai loại khí tức lộ ra ngoài, xông thẳng tới chân trời. Rùng đất trắng lệt, lần này đã dọa cho dân chúng trấn phủ Cẩm nhảy dựng, nhao nhao bắt đầu truyền ngôn trên núi có yêu quái. Mọi chuyện trước đó cũng đã được giải thích, từ nay về sau núi không ai dám đi lên nữa, khe núi kia cũng dần dần bị người quên lãng.

“Thế lực ngang nhau “

Trên mặt Triệu Vô Tà lại là hồng quang, không nghĩ tới khí tức Hắc Thủy Bích Thiềm Cổ vậy mà có thể hấp thu âm hỏa khí bách nhật xích luyện xà cổ va chạm mà không rơi xuống hạ phong, điều này biểu thị trên tay Triệu Vô Tà đã có hai đại cổ trùng vô cùng lợi hại.

Cổ tay chấn động, nhất thời huyết nhãn hắc thủy bích thiềm ở lòng bàn tay rơi xuống bên cạnh một cái ao cổ cách đó không xa, vừa lúc đối diện cùng cổ trì Xích Luyện xà cổ. Thủ lĩnh Xích Luyện xà cũng bị Triệu Vô Tà ném vào trong ao cổ, hơn một trăm con hắc thủy bích thiềm nhao nhao nhảy vào trong ao cổ bắt đầu hấp thu những âm khí dưới đáy đó. Bầy rắn Xích Luyện cũng như vậy, trở lại trong ao cổ.

Xử lý xong hai đại cổ trùng, Triệu Vô Tà trầm tĩnh lại, bắt đầu tổng kết thu hoạch chuyến đi Vô Cầu cốc lần này. Ban đầu giết trắng hán ba mét, giết người gây, giết Trương Phượng Khâu.

Tổng cộng thu được hai túi trữ vật, lại ở trong huyết ngảm đáy hồ chiếm được một đóa Hắc Thủy Độc Liên và đan dược Hắc Thủy bội. Tu vi thăng cấp lên Trúc Cơ Đại viên mãn, cuối cùng ngoài ý muốn có được Vô Cầu Chung Hoàn.

Nghĩ đến lần thu hoạch cực lớn này, Triệu Vô Tà càng thêm hưng phấn. Nhưng trong hai túi trữ vật, đại bộ phận đều là đan dược phù lục các loại, còn có một kiện linh khí pháp bảo cấp thấp. Là tên gầy gò kia, nhưng đối với Triệu Vô Tà mà nói thì không có tác dụng gì.

Thứ Triệu Vô Tà thật sự đề ý là Hắc Thủy Độc Liên, nội đan của Hắc Thủy Lăng và Chung Hoàn Vô Cầu. Trong đầu Triệu Vô Tà lúc này đã nổi lên một ý niệm không thể ngăn chặn, đó chính là luyện chế Vạn Độc Cổ Phiên.

Thời đại cổ đại trên đời, vì Xi Vưu Ma Tôn nuôi dưỡng những vu sư kia, từng hợp lực luyện chế một lá Vạn Độc Cổ Phiên. Trong lá cờ có không gian vô tận, có vô thượng ma lực, có thể thu vạn độc, có thể dung vạn cổ. Cổ khí này, Triệu Vô Tà nằm mơ cũng muốn luyện chế, đáng tiếc là, hắn căn bản không có bản lãnh này, bởi vì luyện chế Vạn Độc Cổ Phiên nhất định phải có tu vi Nguyên Anh kỳ, còn phải thu nhiếp vạn độc làm cơ sở, lấy thành độc phiên.

Một đóa Hắc Thủy Độc Liên căn bản không chống đỡ nổi một góc Vạn Độc Cổ Phiên, thế nhưng Triệu Vô Tà muốn luyện chế lại không phải Vạn Độc Cổ Phiên chân chính mà là bán thành phẩm. Cho dù là bán thành phẩm, uy năng của Vạn Độc Cổ Phiên cũng cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Ánh mắt nhìn chăm chú một chỗ ngoài cốc, nơi đó là mấu chốt luyện chế bán thành phẩm Vạn Độc Cổ phiên, tòa Độc Sơn kia. Trong ánh mắt Triệu Vô Tà lập loè quang mang, ý niệm luyện chế Vạn Độc Cổ Phiên như nước lũ trong đầu không thể vãn hồi.

“Trước hết củng cố tu vi đã.”

Triệu Vô Tà lẩm bẩm một tiếng, sau đó ngồi xếp bằng ở giữa mười đại cổ tri, chậm rãi nhắm mắt lại. Xi Vưu Quyết trong cơ

thể vận chuyển ra, vòng xoáy ma nguyên trong đan điền bắt đầu xoay tròn, toàn bộ ma nguyên trong cơ thể chuyển động.

Một chu thiên, hai chu thiên, ba chu thiên, ba mươi sáu chu thiên trôi qua, Triệu Vô Tà vẫn không có ý định dừng lại. Một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, Triệu Vô Tà vẫn lẳng lẳng tu luyện. Khí tức trên người hắn bắt đầu trở nên vô cùng cường hoành, hoàn toàn là Trúc Cơ Đại viên mãn, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Về sau, khí tức của hắn bắt đầu trở nên vắng lặng, tựa hồ đã mất đi tu vi bình thường.

Nửa năm sau, Triệu Vô Tà rốt cuộc cũng mở mắt, lúc này trên người hắn ta đã phủ đầy bụi đất. Quần áo trên người hắn ta vì không ngừng tràn vào linh khí mà bị xuyên thủng, ngay lúc này, hắn ta mở mắt, nhắm thật lâu.

Rất bình tĩnh, một chút ánh sáng sắc bén cũng không có, ánh mắt bắn ra giống như nước trong bình thủy. Cảnh giới như trước, vẫn là Trúc Cơ Đại viên mãn, là chân chính đại viên mãn. Hiện tại Triệu Vô Tà đã hoàn toàn củng cố cảnh giới của mình, tựa hồ tùy thời đều có thể tiến vào cảnh giới Kết Đan Tông Sư.

“Ầm ầm ầm “

Theo hắn đứng dậy, quần áo trên người chậm rãi vỡ vụn rơi xuống, càng làm cho người ta nghe rõ ràng. Là thanh âm xương cốt trong cơ thể hắn truyền đến tiếng vang, trong nháy mắt đó, tựa hồ có thể nghe được cốt tủy lưu động của hắn. Có một loại thanh âm tựa như lôi âm vang lên, bất quá rất nhạt, tựa hồ tại một không gian khác vang lên. Cảm giác này rất huyền diệu.

Nửa năm tu luyện này, Triệu Vô Tà đã thay đổi, tâm cảnh càng thêm viên mãn. Kính, nước, giống như viên mãn. Ánh mắt bình tĩnh nhìn thân thể của mình, lấy từ trong Vô Cấu Chung Hoàn trên cổ ra một bộ quần áo mặc vào. Bởi vì không có tiết chế, mái tóc đen sau lưng kéo dài trong nửa năm, đã đến thắt lưng.

Cười nhạt một tiếng, một đạo kiếm khí đột nhiên xuất hiện, cắt ngang tóc dài kia. Một mảng lớn tóc đen rơi trên mặt đất, lúc

Triệu Vô Tà khôi phục lại dáng vẻ tóc đen trước kia. Chỉ là lúc này Triệu Vô Tà hoàn toàn khác trước, vẻ ngây thơ trên mặt vậy mà biến mất vô ảnh vô tung sau nửa năm, thân hình không biết vì sao lại tăng vọt lên cao như người trưởng thành.

Nhìn một cái, Triệu Vô Tà giống như một thanh niên thanh tĩnh, trầm tĩnh như một cái đầm nước u thủy. Khiến cho người ta không thể nhìn thấy, cả người lộ ra khí tức thần bí khó lường.

“Vút”

Cái bóng màu đỏ hiện lên, một con bọ cánh cứng toàn thân đỏ như lửa từ trong sương mù bay tới, dừng ở trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà. Nhìn Phệ Nhật Trùng, trên mặt Triệu Vô Tà lập tức nở nụ cười, thẳng nhóc này bởi vì một đạo thần niệm của Triệu Vô Tà mà biến Triệu Vô Tà thành một dạng phụ thân, rất khó tưởng tượng, Phệ Nhật Trùng chính là độc trùng đẳng cấp cao trời sinh nuôi dưỡng.

Đợi đến khi Phệ Nhật Trùng tiến vào thời kỳ trưởng thành, vừa xuất hiện đã là trăm dặm đất căn, không phải Nguyên Anh kỳ chân nhân không thể khống chế.

Hiện tại, Phệ Nhật Trùng vẫn còn đang ở thời kỳ ấu niên nhưng vẫn có thể chiến đấu bất phân thắng bại với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ. Triệu Vô Tà vì muốn hấn thuận lợi tiến vào giai đoạn thành thực, một mực tìm kiếm nơi có Thái Dương chân hỏa, đáng tiếc đến nay vẫn không tìm được.

“Đến cùng ta có nên đem người luyện chế thành thân ngoại hóa thân hay không...”

Triệu Vô Tà nói yếu ớt, mang theo một chút do dự và không đành lòng, kỳ thật thần niệm của hắn đã hòa làm một thể với Phệ Nhật Trùng. Nếu không luyện chế thành hóa thân ngoại thân chỉ trong một ý niệm của Triệu Vô Tà, một chút cơ hội phản kháng của Phệ Nhật Trùng cũng không có.

Ánh mắt hướng vào trong cốc nhìn thoáng qua, nơi đó tràn ngập quỷ khí dày đặc, là chỗ tu luyện của Tam Nương. Bởi vì không có pháp quyết tu luyện, Tam Nương chỉ có thể từ từ hấp thu những hồn thể âm khí cường đại kia, những âm khí kia tụ

tập ở trong hồn phách lại mà không bị luyện hóa. Triệu Vô Tà biết, cứ như vậy cũng là một tai họa ngầm.

“Xem ra ta đã không thể ở đây lâu nữa, cũng tốt, sau khi làm xong chuyện này ta sẽ đi tìm pháp quyết cho Tam Nương, cũng là tâm nguyện của Tam Nương.”

Triệu Vô Tà vuốt ve Phệ Nhật Trùng trong lòng bàn tay, ngón tay nhẹ nhàng búng lên giáp xác đỏ rực, miệng nói. Bước chân đi chuyên, Triệu Vô Tà chậm rãi ra khỏi Hồ Lô cốc, đi ra bên ngoài.

Nhìn chăm chú cảnh sắc ngoài cốc, trong nửa năm không ai dám đi lên ngọn núi này, những cây cối kia sinh trưởng tươi tốt. Không người săn thú, động vật cũng sinh sản rất nhiều, ngọn núi này ngược lại rất náo nhiệt.

Cười khẽ, tiếng gió đột nhiên vang lên, thân hình Triệu Vô Tà lập tức bay lên trời, bay về phía xa. Kỳ quái chính là Triệu Vô Tà thi triển thuật Đằng Không của lục địa, nhưng tốc độ phi hành lại không khác gì tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ. Giống như nước chảy mây trôi, ngay tức khắc đã biến mất nơi chân trời.

Nếu để người ta nhìn thấy, chắc chắn sẽ cho rằng là người trong chốn thần tiên.

Chữ đã quên mất thời gian, chậm một chút, xin lỗi.

Chương thứ sáu mươi chín, đại pháp Cầm Long Chứng Độc.

Trúc Cơ Đại viên mãn, đó là một loại cảnh giới rất huyền diệu, lòng chim trong cơ thể bị diệt sạch. Tâm cảnh đại viên mãn, tu vi viên mãn, chỉ cần tiêu đi một chút cơ duyên hoặc là một chút đốn ngộ. Triệu Vô Tà có thể kết thành vô thượng kim đan, tiến vào cảnh giới Tông Sư. Lấy Triệu Vô Tà hiện giờ mà thi triển những pháp quyết ma công kia, đều là đắc tâm vận thủ, nước chảy mây trôi.

Lấy độn tốc của Trúc Cơ trung kỳ mà đi về phía xa xa, nơi đó có một tòa núi nhỏ giữa hai ngọn núi cao, là núi độc nổi danh gần đây. Lúc trước Triệu Vô Tà lấy được quần xà xích luyện, cuối cùng luyện thành xà cổ. Bất quá lần này, cũng không đơn giản là với việc lấy một chút thứ đơn giản như vậy.

Không cần hồi lâu đã đến, đáp xuống chân núi, thần niệm đảo qua cả tòa độc sơn. Cũng không phát hiện tung tích của người khác, cũng không phát hiện ra độc trùng lợi hại gì khiến Triệu Vô Tà động tâm, những độc trùng cường hoành kia đều có một phương pháp sinh tồn. Triệu Vô Tà cũng không phải thần, thần niệm không phát hiện được cũng là bình thường.

Đến Độc Sơn, Triệu Vô Tà cũng không vội vã đi tìm độc trùng lợi hại gì, sau đó bắt về luyện cổ. Hai mắt hẩn nhắm lại, sau đó lại mở ra lần nữa, lúc này ánh mắt của hắn đã phủ kín hai luồng khí tức bí ẩn.

Quan Sơn Vọng Khí, đây vốn là bản sự kiếm cơm của kiếp trước Triệu Vô Tà, hôm nay có một đôi mắt dị biến. Thi triển thần thông này ngược lại thuận tiện hơn rất nhiều, nghỉ chân một hồi tại chỗ một hồi, thân hình khẽ động đi về phía sau núi.

“Nếu là ở Địa Cầu, chỉ sợ những chuyện ta phải làm đều bị trời phạt, nhưng ở thế giới này lại không sao.”

Đứng ở sườn núi, Triệu Vô Tà nhìn xuống vùng đất bằng phẳng dưới chân, miệng lầm bầm.

Bị trời phạt, luyện chế Nhân trùng cổ là chuyện đầu tiên Triệu Vô Tà làm ra bị thiên khiển. Có điều có lẽ do quy tắc thế giới nên Triệu Vô Tà không bị thiên khiển, tuy cuối cùng con Nhân trùng cổ kia vẫn bị phá hủy hoàn toàn.

Khí tức kỳ dị che trên con mắt Triệu Vô Tà chậm rãi nhạt đi, bước chân liền vài bước, dừng ở một địa phương. Vọng Khí, thể gian vạn vật đều có khí. Người có, trùng có, núi cũng có. Hiện tại dưới chân Triệu Vô Tà chính là nơi linh khí nơi núi độc này ứ đọng, cũng chính là linh mạch.

Cuối cùng hai người chia ra nghiên nhánh nghiên cứu bốn trăm nghị tề...

Nơi linh mạch không biết nồng đậm gấp bao nhiêu lần linh khí nơi khác, nếu có thể ở linh mạch tu luyện, tu vi tu sĩ nhất định sẽ tăng vọt. Nhưng nếu có tu sĩ tu luyện tại linh mạch nơi này, chỉ sợ không bao lâu sẽ trúng kịch độc mà chết.

Bởi vì nơi này là Độc Sơn, những độc trùng kia ưa thích ở chỗ này nghỉ lại, độc khí trên thân ngàn vạn độc trùng sớm đã triệt để thẩm thấu đến trong linh mạch tòa Độc Sơn này. Hoặc là nói linh mạch ngọn núi này chính là tồn tại độc nhất tòa núi này, khí độc tích tích tụ ngàn vạn độc trùng, ngay cả tu sĩ Kết Đan kỳ cũng giống như vậy không chịu nổi linh mạch khí trong núi độc này nhập thể.

Nhưng đối với Triệu Vô Tà mà nói, luyện chế Vạn Độc Cổ Phiên cần chính là ngàn vạn độc khí ứ đọng. Nếu không thì Triệu Vô Tà muốn luyện chế Cổ phiên, nhất định phải dẫn toàn bộ độc trùng tới đây, đến lúc đó mới có thể lợi dụng tinh hoa máu thịt của độc trùng để luyện chế ra cổ phiên.

“Nếu có thể đánh vỡ linh mạch thì tốt, đáng tiếc vẫn phải dùng cách cũ.”

Triệu Vô Tà vẻ mặt bất đắc dĩ, phương pháp đưa vạn trùng tới có rất nhiều, ví dụ như để lại nơi này một thứ rất có sức hấp dẫn đối với độc trùng. Ví dụ như tiên phẩm thảo độc thảo các loại trong truyền thuyết, đáng tiếc chính là, đừng nói tiên phẩm. Trên tay Triệu Vô Tà có giá trị nhất chính là một gốc hắc thủy độc liên, chỉ có thể coi như một gốc độc hoa trung

giai, đã xem như khó được rồi. Độc hoa cấp tiên, đó chính là tồn tại tương đương với tiên khí hiếm thấy.

Đừng nói là không có, cho dù là có thì việc bảo vệ độc hoa cũng không phải là thứ Triệu Vô Tà có thể chọc được. Cho nên Triệu Vô Tà đành phải dùng cách cũ.

“Boong boong boong “

Cổ kiếm Nhân Trùng từ bên trong Chung Hoàn Vô Cầu chui ra, hóa thành một đạo huyết ảnh nhàn nhạt đảo trên cổ tay Triệu Vô Tà một cái, máu chảy như suối. Máu đỏ thẫm từ vết thương ở cổ tay phun ra, toàn bộ tưới lên mặt đất, mùi máu tươi lập tức phiêu tán. Mang theo máu bùn đất bay lên, một vũng máu xuất hiện trên mặt đất.

Trên sườn núi không giống nơi khác, không có độc trùng cũng không có ác điều nào khác. Thậm chí ngay cả cây cỏ cũng không có, cực kỳ hoang vu, Triệu Vô Tà đứng ở nơi đó trông rất là đột ngột.

Huyết dịch nhiễm khí tức của Nhân trùng cổ kiếm ào ào phun ra trên mặt đất, sắc mặt Triệu Vô Tà không thay đổi chút nào, phương pháp phóng huyết đã dùng không biết bao nhiêu lần. Có thể nói là cuờn nhẹ quen tay, lại thêm tấn thăng tới Trúc Cơ Đại viên mãn, khí huyết trong cơ thể sung túc cực kỳ.

Khí tức cổ kiếm của Nhân Trùng, Triệu Vô Tà là cổ chủ, những huyết dịch kia mang theo hai loại khí tức cực kỳ hấp dẫn nhanh chóng thẩm thấu đến chỗ sâu linh mạch.

Dần dần, chỗ sườn núi bắt đầu sáng lên quang mang tối tăm mờ mịt, giống như trong lòng đất có vật gì đó muốn chui lên từ dưới đất. Thấy cảnh này, sắc mặt Triệu Vô Tà lập tức vui mừng, hẳn đã đoán đúng.

Người có linh căn, núi có linh mạch. Muốn dẫn tới vạn trùng, có một phương pháp chính là lấy đại thần thông đánh nát linh mạch, linh khí vạn trùng sẽ bị hấp dẫn đến thôn phệ tán loạn. Thế nhưng phải đánh nát linh mạch, là phải chịu cả tòa độc sơn cản trở, đừng nói Triệu Vô Tà, chính là đời là tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn, cũng sẽ bị linh mạch cản trở làm cho bạo thể mà chết.

Có lẽ Nguyên Anh kỳ chân nhân có bản lĩnh đem linh mạch của Độc Sơn đánh nát, nhưng Triệu Vô Tà chỉ nhận biết hai Nguyên Anh chân nhân, Vong Tình Ma Đế và Vụ Nô. Đáng tiếc chính là, nếu để cho bọn họ nhìn thấy Triệu Vô Tà, đừng nói là hỗ trợ. Khẳng định ngay lập tức đánh nát xương cốt toàn thân Triệu Vô Tà chứ không phải giúp hắn đánh nát linh mạch.

“Phương pháp bắt rồng.”

Triệu Vô Tà đột nhiên quát lớn, bàn tay hung hăng chống trên mặt đất, kim sắc quang mang nồng đậm trong lòng bàn tay hắn sáng lên. Máu dính hai loại khí tức trên mặt đất đã hoàn toàn thẩm thấu vào trong lòng đất, Triệu Vô Tà sắc mặt quỳnh lên, ma nguyên trong cơ thể nhanh chóng rót vào lòng bàn tay. Lập tức lực hút tăng mạnh, quang mang tối tăm mờ mịt dưới lòng đất càng thêm chói mắt.

“Đi ra”

Gân xanh nổi lên, diện mục dữ tợn, Triệu Vô Tà lúc này còn có bộ dáng vân đạm phong khinh lúc trước. Bàn tay chậm rãi nâng lên, theo lòng bàn tay rời khỏi mặt đất, một cái đầu rồng xám xịt chui ra từ lòng đất.

Gương mặt đầu rồng rất mơ hồ, nhưng có thể trông thấy vẻ dữ tợn cực kỳ, phát ra linh khí mờ mịt. Quả nhiên là linh mạch núi Độc Sơn, không giống linh mạch sông lớn khác mà là màu hoàng kim, long hình hiển hóa ra cũng là màu xám.

Phương pháp bắt rồng, không phải ma công trong Xi Vưu Quyết, cũng không phải thần thông trong cổ kinh. Mà là lúc Triệu Vô Tà ở kiếp trước, trong lúc vô ý có được pháp quyết, truyền thuyết chính là chí pháp của Mao Sơn Tông, có diệu dụng vô thượng. Vốn Triệu Vô Tà không tin, nhưng sau khi lấy được Xi Vưu Quyết và Cổ Kinh, Triệu Vô Tà mới lựa chọn tin tưởng.

Thế nhưng lúc trước tu luyện Cầm Long Chí Pháp này, một chút hiệu quả cũng không có, thẳng đến bây giờ đã là Trúc Cơ Đại viên mãn. Phương pháp bắt rồng này mới có tác dụng, có thể một tay đem linh mạch của Cao Sơn Đại Xuyên hút ra, chỉ

là một câu nói thần thông này đã làm cho người ta không thể tin được rồi.

Hình thể núi cao linh mạch hiển hóa ra đều là rỗng hình, chỉ là vì linh khí không giống, cho nên uy năng lớn nhỏ màu sắc cũng không giống nhau. Ngọn núi Độc Sơn này, ngàn vạn khí độc tích tụ, linh mạch tự nhiên dơ bẩn không chịu nổi, nên mới có thể như thế.

“Hãy”

Sâu trong yết hầu phát ra tiếng gầm nhẹ, Triệu Vô Tà không kiên trì được bao lâu, nếu không nhờ thủ pháp bắt rỗng Triệu Vô Tà căn bản không thấy được bóng dáng linh mạch. Hôm nay lòng bàn tay hấn lại nhìn thấy hai sừng của rồng, lúc này nếu không động thủ thì đã muộn rồi.

“Trồng độc pháp Hắc Thủy Độc Liên chủng “

Triệu Vô Tà gian nan nói xong, đóa Hắc Thủy Độc Liên chậm rãi bay ra từ trong Chung Hoàn Vô Cấu của Triệu Vô Tà, mang theo một tia sáng đen chậm rãi bay lên phía trên đầu rồng tối tăm mờ mịt.

“Rầm”

Thanh âm quái dị, có điều sau khi nghe được âm thanh này, sắc mặt thống khổ của Triệu Vô Tà liền buông lỏng. Hào quang màu vàng trên bàn tay chậm rãi biến mất, Triệu Vô Tà xụi lơ trên mặt đất như suy yếu. Lúc này hấn mới phát hiện ma nguyên trong đan điền đã tiêu hao hết, pháp môn bắt rỗng. Không hổ là thần thông đạo gia chí pháp, chỉ là lần đầu tiên dùng đã đáng sợ như thế.

Chân chính dọa người là đầu rồng bị Triệu Vô Tà cưỡng ép lôi ra, linh mạch hiển hóa thân rồng bị dòng máu Triệu Vô Tà hấp dẫn từ sâu trong lòng đất lên, kết quả lại bị phương pháp bắt rỗng hút lấy. Bây giờ muốn đi cũng không đi được.

Một đóa hắc liên màu đen đến cực hạn cắm ở trên đầu rồng, vô số xúc tu màu đen từ phía trên Hắc Thủy Độc Liên toát ra, trong nháy mắt che kín toàn bộ đầu rồng. Đầu rồng vốn tối tăm mờ mịt biến thành màu đen, thân rồng kịch liệt giãy dụa,

cả tòa độc sơn bắt đầu chấn động, giống như muốn địa chấn vậy.

Triệu Vô Tà ngồi liệt trên mặt đất, mặc kệ, nhắm mắt lại, tranh thủ thời gian điều tức.

Chủng độc đại pháp, chính là pháp quyết thần thông áp chế cỗ thể trong cỗ kinh, lợi dụng độc chủng đặc thù luyện chế trên cỗ thể. Độc vật kia sẽ ngăn chặn được cỗ thể, cuối cùng bị xâm chiếm sạch sẽ.

Có lẽ cảm giác tận thể đã đến, phạm vi long thể giãy dụa lớn hơn rất nhiều, núi độc thật sự giống như bị động đất. Đá núi chảy xuống, mặt đất sụp đổ, rất nhiều mãnh thú độc trùng bị đập chết.

Bất quá những chuyện này Triệu Vô Tà mặc kệ, hắn chỉ biết là không ngừng tiến hành vận chuyển công pháp đại chu thiên, rất nhanh bổ sung ma nguyên đã tiêu hao không còn. Có lẽ là nguyên nhân những xúc tu màu đen kia, màu sắc trên đầu rồng của Hắc Thủy Độc Liên trở nên vô cùng đậm, giống như là dung nhập vào trong bóng tối vậy.

Hào quang màu đen sáng lên, thân rồng kia thiếu chút nữa biến thành một mặt trời màu đen. Hương thơm kỳ lạ bắt đầu phiêu tán, rất nồng đậm, so với lúc Triệu Vô Tà phát hiện độc liên trong huyết ngâm còn nồng đậm gấp mười lần.

Trong lòng đất, một Long thể màu xám kéo dài sâu vào trong, thể nhưng bên trong Long thể, vô số xúc tu màu đen lan tràn, dần dần hoàn toàn bao trùm toàn bộ Long thể, Hắc Thủy Độc Liên kia đã tỏa ra mùi thơm nồng đậm gấp trăm lần so với trước.

Núi độc sôi trào, mùi thơm nồng nặc kia tràn đầy lực mê hoặc vô cùng, tất cả độc trùng đều sôi trào, đều điên cuồng.

Sớm nghe cái gì, ai cũng đều ha ha ha.

Kế hoạch thứ bảy mươi một của hắn là dẫn Vạn Độc Luyện Cổ Phiên.

“Ông ông” “Phốc xuy” “Tê tê “

Vô số âm thanh quái dị vang lên, sườn núi vốn yên tĩnh không gì sánh được bắt đầu trở nên náo nhiệt vô cùng, bất quá những thanh âm kia khiến người nghe không khỏi tê dại da đầu.

Mí mắt mở ra, mùi hương quá nồng, ngay cả Triệu Vô Tà đang nhập định cũng ngủi thấy. Lúc này nếu không mở mắt đã sắp trở thành bữa điểm cho độc trùng. Thân hình Triệu Vô Tà khẽ động, lập tức bước nhanh vài bước đứng bên cạnh Hắc Thủy Độc Liên.

Bởi vì hấp thu linh khí linh mạch, những linh khí kia là độc khí tụ từ ngọn núi này trăm năm ngàn năm, kịch độc vô cùng. Đối với tu sĩ bình thường mà nói là trí mạng, thế nhưng đối với Hắc Thủy Độc Liên của Triệu Vô Tà mà nói là đại bổ, những linh khí màu xám kia tiến vào trong Hắc Thủy Độc Liên. Vốn chỉ là độc hoa trung giai, cấp bậc bay lên, vậy mà có uy thế của Tiên phẩm độc vật.

Bất quá đây đều là biểu tượng, Hắc Thủy Độc Liên cuối cùng vẫn là độc hoa trung giai, tuy rằng có núi độc linh mạch tương trợ nhưng trong một ngày mùi phát ra đều không khác gì độc vật tiên phẩm, ít nhất mùi thơm chỉ có hơn chứ không kém.

Hắc liên có chín cánh hoa, bây giờ mỗi một phiến đều bắt đầu xuất hiện mạch lạc màu đen, trong mạch lạc thể mà đều là linh khí. Linh khí tinh thuần đến cực điểm, mỗi một cánh hoa đều là như thế, tràn ngập sức hấp dẫn. Một trận gió nhẹ thổi tới, nhất thời mùi thơm phiêu tán đến chỗ xa hơn.

“Nửa nén hương bên trong, độc trùng cả ngọn núi đều sẽ ngủi được mùi thơm của hoa sen độc, đến lúc đó có thể thành sự rồi.”

Triệu Vô Tà nhìn chăm chăm vào Độc Liên, nhẹ nhàng nói, hai tay đột nhiên nắm chặt hai sừng đầu rồng kéo mạnh ra phía ngoài. Long thể đã được Độc Liên khống chế hoàn toàn không

sinh ra lực phản kháng lớn bao nhiêu, một con cự long màu xám đen lớn trăm trượng bị Triệu Vô Tà cưỡng ép từ trong thân núi lòi ra.

Linh mạch núi độc này vốn trải qua độc khí ứ đọng trăm ngàn năm, nay đã biến thành màu sắc tối tăm mờ mịt. Thế nhưng hôm nay, bị Triệu Vô Tà dùng chủng độc đại pháp trồng Hắc Thủy Độc Liên lên trên thân rồng, Hắc Thủy Độc Liên mượn nhờ lực lượng long thể, trong vòng ba ngày đều tản mát ra mùi vị giống như độc vật Tiên phẩm.

Cũng chính là như vậy, long thể vốn màu xám giờ biến thành màu đen, tản ra khí tức giống như Hắc Thủy Độc Liên.

“Grào.”

Cự long rống to, chẳng qua một chút thanh âm cũng không phát ra được, chỉ tản ra gợn sóng cuộn cuộn, tản ra bốn phương tám hướng. Sau khi rống xong, Triệu Vô Tà buông lỏng bàn tay, cự long lập tức thoát khỏi sự khống chế của Triệu Vô Tà. Thân rồng xoay quanh vài cái liền bay lên trời, Triệu Vô Tà bước chân xê dịch, trên mặt lộ ra thần sắc giãy giụa cực kỳ.

Tuy nhiên ngẩng đầu trông thấy trên đầu rồng nở rộ vô cùng kiều diễm, đóa sen độc màu đen mang theo lực dụ hoặc trí mạng, sắc mặt Triệu Vô Tà cuối cùng cũng trở nên hung ác. Chung Hoàn Vô Cấu phát ra hào quang lập lòe, một lá cờ nhỏ màu đen cực kỳ âm đậm từ bên trong bay vào lòng bàn tay Triệu Vô Tà.

Ma Nguyên quán chú trong đó, nhất thời trên áo khoác đen lấp loé hắc quang, vung tay ném đi. Hắc Hồng đón gió dài ra, nháy mắt biến thành ma phiến lớn mấy trượng. Chỉ là khí tức trên đó rất là tối nghĩa, hiển nhiên lần trước bị Hắc Thủy Lăng làm bị thương còn chưa khôi phục.

Cùng là ma khí, khác biệt cũng rất lớn, Vô Cấu đồng thời tồn tại. Cho dù yên lặng ngàn năm, uy lực vẫn không thể tượng tượng nổi. Hắc Lũng ma kiếm khác với Hắc Khuyết, ngàn năm trước là huyền khí, nhưng vì chủ nhân cũ mất mạng. Hai ma

khí này cũng chịu đả kích trí mạng, cấp bậc rơi xuống mức linh khí.

Mặc dù bởi vì kiếm Vô phụng dùng tinh huyết mười vạn phạm nhân khôi phục một ít uy năng của Hắc Lũng ma kiếm, nhưng còn cách huyền khí còn một khoảng, càng đừng nói đến Hắc Hồng. Bị độc thủy của yêu thú cường đại như Hắc Thủy Lăng phun một cái, Hắc Hồng chẳng những bị đánh về nguyên hình, độ tổn thương càng thêm sâu.

“Phốc phốc “

Trên mặt đất truyền đến một tiếng vang nhỏ, một tay Triệu Vô Tà cầm Hắc Giao xuống thẳng tấp ở sườn núi. Hắc Long trên bầu trời xoay quanh vài cái rồi hạ xuống, dưới ánh mắt Triệu Vô Tà chậm rãi xoay tròn. Hắc Hồng vừa lúc ngay giữa thân thể Hắc Long cùng Hắc Thủy Độc Liên đang ngồi trên cao.

Hắc Thủy Độc Liên bị Triệu Vô Tà luyện chế qua, một đạo độc khí cực kỳ tinh thuần mang theo uy năng cường đại từ trong Hắc Thủy Độc Liên chạy ra, trực tiếp chui vào trong Hắc Thủy Độc Liên. Nhất thời, bùm bùm một trận loạn hưởng, trận pháp bên trong vậy mà bị phá sạch sẽ. Hắc Hồng lần này không còn khả năng khôi phục bộ dáng trước kia nữa, có thể nói là căn cơ bị hủy, trận pháp phức tạp bị độc khí của Hắc Thủy Độc Liên hủy sạch sẽ.

Phải nói là bị Triệu Vô Tà tự hủy đi, bất quá lúc này trong ánh mắt gã đã không còn do dự, vì luyện chế Vạn Độc Cổ Phiên gã quả nhiên là bỏ ra đại giới. Hắc Thủy Độc Liên mượn nhờ lực lượng linh mạch, tạm thời đạt đến cấp bậc tiên phẩm độc hoa, đạo tinh hoa độc khí kia ẩn chứa uy năng tự nhiên cường hoành không gì sánh được. Muốn phá hủy trận pháp trên Hắc Ly cũng không tính là quá khó, hướng chỉ vẫn do Triệu Vô Tà khống chế.

Mất đi những trận pháp kia, Hắc Hồng chẳng khác gì bị hủy, miễn cưỡng để lại một cái giá trống mà thôi. Từng trận mùi hôi thối từ đằng xa truyền đến, Triệu Vô Tà biết không thể tiếp tục ở lại chỗ này nữa, thân hình khẽ động. Hắn vọt về phía đỉnh núi, lúc này hắn là một sinh vật cũng sẽ không tồn tại.

Độc Sơn bắt đầu hành động, chân chính sôi trào. Hương khí nồng đậm bao phủ cả tòa Độc Sơn, toàn bộ những độc trùng kia dốc toàn bộ ra, từ trong huyết động bò ra khỏi sườn núi.

Phía sau núi, một con rết khổng lồ cùng một con bò cạp hai lưỡi vô cùng khủng bố đang chiến đấu kịch liệt. Hai con độc vật này hiển nhiên không phải mặt hàng tầm thường, nhìn xung quanh bị chúng làm thành một mớ hỗn độn, thỉnh thoảng nhìn thấy một ít độc trùng lọt vào người. Xem uy thế của hai con độc trùng này, ít nhất cũng là yêu thú cấp thấp.

Bất quá ngay lúc chúng nó muốn đánh nhau to ra, đột nhiên từ sườn núi bay tới một mùi cực kỳ nồng nặc, nhất thời hai con độc trùng giống như cơn lốc, thân thể run rẩy kịch liệt. Điên cuồng hút hương khí kia, sau đó đồng loạt ngưng trệ, ngay sau đó vút đôi thủ bay về phía sườn núi. Tốc độ như điện xẹt, nhanh đến mức chỉ còn lại có hai cái bóng.

Trên núi độc, từ các hang động u ám có rất nhiều bóng dáng, tất cả đều hướng về sườn núi mà đi. Tất cả đều là độc trùng cường đại, tốc độ vô cùng nhanh. Còn có một số độc trùng tương đối cấp thấp, chỉ có thể dùng tốc độ chậm chạp đi nơi nào, trong lúc nhất thời không thấy được độc trùng, bò đầy cả tòa núi độc.

Triệu Vô Tà đứng trên đỉnh núi, mặt lộ ý cười nhìn tràng diện hỗn loạn bên dưới. Dùng ánh mắt chăm chú nhìn những độc trùng kia, nhưng những độc trùng có thể lọt vào mắt hắn đều không phải loại tầm thường.

Một mặt thạch bích đột nhiên sụp đổ, bên trong lộ ra một đám Tri Chu, lập tức hấp dẫn ánh mắt Triệu Vô Tà. Mỗi con Tri Chu đều to bằng nắm tay, con Tri Chu lớn nhất nhìn qua thì to cỡ cái mặt thủ lĩnh. Mà điều làm cho Triệu Vô Tà hưng phấn chính là phần lưng của nó lại có bộ dáng của một người ngũ quan.

Nhân Diện Ma Chu, Triệu Vô Tà một mực tìm kiếm độc trùng, không nghĩ tới lại tìm được ở chỗ này. Phải nói là chui đầu vào lưới. Nhưng Triệu Vô Tà đã có chút do dự, đám Nhân Diện Tri Chu này rõ ràng là nhắm vào Hắc Thủy Độc Liên, vì luyện chế.

Lúc Triệu Vô Tà đang nhú mào, bỗng nhiên nhìn thấy một huyết động sâu thẳm sau thạch bích kia, khé miệng Triệu Vô Tà lộ ra ý cười. Thân hình khế động, hai ba bước xuống núi, chui vào trong huyết động kia. Sau một lát, Triệu Vô Tà lộ vẻ mặt tươi cười hài lòng từ trong huyết động đi ra, trở lại đỉnh núi.

Lúc này trong Trấn Cổ Đại của hắn nhiều ra một ít thú, một ổ Ma Chu mặt người nhỏ. Những con nhện mặt người lớn kia bị Hắc Thủy Độc Liên dẫn đi, nhện mới sinh tự nhiên bị ném vào trong huyết động, không công để Triệu Vô Tà nhặt tiện nghi.

Con rết, thềm, nhện, rắn, đây đều là loại bình thường, nhưng cũng có loại dị chủng như Nhân Diện Tri Chu. Loại độc trùng như bầy rắn cũng vô cùng cường đại. Song loại độc trùng lợi hại thật sự hẳn là tồn tại như Phệ Nhật trùng, đáng tiếc, ở trên ngọn núi độc này tựa hồ rất khó gặp loại độc trùng như vậy.

“Ngang “

Rất chói tai tiếng kêu, Triệu Vô Tà trong giây lát nghĩ thấy một mùi hôi thối rất mạnh mẽ, quả thực là mùi vị cực kỳ hôi thối.

Lần này dốc sức xem xét rồi cuộc chiến bốn năm lần một.

So sánh. Ngay cả Triệu Vô Tà cũng không nhận được, nhú mào. Ánh mắt tìm kiếm nơi phát ra tiếng kêu, Triệu Vô Tà đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy đồ vật phát ra tiếng kêu, lập tức kinh hô.

“Âm Tiên Chu Cáp “

Khuôn mặt Triệu Vô Tà đầy vẻ kinh ngạc, sau đó biến thành vui mừng như điên, thân hình vừa định hành động thì bỗng mơ thấy vật kia hóa thành một cái bóng lửa đỏ rực, trong nháy mắt đã biến mất, sau một khắc liền xuất hiện ở sườn núi. Ánh mắt Triệu Vô Tà bắt đầu giãy dụa, trên mặt do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn lùi lại.

Mặc dù chỉ liếc mắt một cái, Triệu Vô Tà cũng thấy rõ bộ mặt của vật kia, tuyệt đối là Âm Tiên Chu Cáp được nhắc tới trong cổ kinh. Toàn thân đỏ như lửa, giống như cóc, cổ họng hướng lên trên hai mảnh màu đen. Âm Tiên Chu Cáp xen vào giữa

độc trùng trung giai và cao giai độc trùng, kịch độc âm tiên trong miệng phun ra cực kỳ nhanh, cộng thêm tốc độ của nó nhanh như tia chớp. Đây chính là dị chủng độc trùng, Triệu Vô Tà thiếu chút nữa đã ra tay bắt Âm Tiên Chu Cấp về.

Chỉ là nhớ tới Hắc Thủy Độc Liên ở sườn núi, lại tắt cái ý niệm này, hiện tại hắn mới nhớ tới. Ngọn núi độc này không phải Thanh Lương huyện Thanh Lương sơn có thể so sánh, có lẽ độc trùng gì đó đều có thể xuất hiện, vì không bị cảm dỗ. Triệu Vô Tà dứt khoát nhắm hai mắt lại, tranh thủ thời gian điều tức.

Sau khi Triệu Vô Tà nhập định, khắp nơi trên núi độc, thậm chí toàn bộ độc trùng trong phạm vi trăm dặm đều chạy về phía núi độc, nhất thời mùi tanh tươi ngút trời, trong lúc hành động của những độc trùng kia tản ra tanh hôi vô cùng. Người bình thường nhân nhặt ngửi được mùi đó, sẽ trúng độc mà bỏ mình.

Thế nhưng ở trong không khí lại tồn tại một mùi thơm kỳ dị, làm cho người ta ngửi thấy muốn say, không thể tự thoát ra được. Hắc Thủy Độc Liên, tiên phẩm độc hoa, hương thơm cũng có thể so sánh với tiên phẩm linh thảo.

Triệu Vô Tà nhắm mắt lại là đúng, bởi vì ngay sau khi hắn nhập định, chỗ sườn núi không ngừng xuất hiện độc trùng kỳ lạ. Uy thế hoàn toàn không bằng Âm Tiên Chu Cấp kia, tộc đàn độc trùng dị chủng như Nhân Diện Tri Chu cũng từ tám hướng hội tụ lại. Tóm lại, nhìn lại, ngoại trừ độc trùng vẫn là độc trùng.

Cũng may trong phạm vi trăm dặm này đều không có người ta cho nên mặc dù độc trùng hoành hành nhưng không ai biết được. Bất quá tình cảnh nơi này thật sự quá hỗn loạn, cũng quá nguy hiểm, nhìn bộ dạng này, cho dù là Kết Đan Tông Sư tiến vào cũng sẽ bị độc trùng điên cuồng gây thương tích, thậm chí chết không chừng. Về phần tu sĩ Trúc Cơ kỳ, không biết sống chết mà tiến vào chỉ có một con đường chết.

Điều thứ bảy mươi một, là dẫn Vạn Độc Luyện Cổ Phiên.

Trong núi độc hiện giờ có thể thấy được độc trùng, những ác điều kia vốn còn tồn tại một số thì điên rồi, mặc kệ chúng đi tới nơi nào. Gặp phải đều là độc trùng, giống như một hồi tai ương, đám ác điều đó gặp tai ương.

“Grào.”

Một con mãnh hổ vô cùng to lớn từ bên trong rừng rậm lao ra, chỉ là nhìn bộ lông vốn vàng óng của nó bây giờ lại biến thành màu xanh vàng óng, khắp nơi hỗn độn. Là vua của rừng rậm, vốn là một tiếng gầm kinh bách thú, thế nhưng tình cảnh của con mãnh hổ hôm nay tựa hồ không tốt. Vốn là hành động nhẹ như gió, nhưng lúc này lại tập tễnh bước chân, tựa hồ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

“Oanh “

Không, phải nói là đã ngã xuống rồi, thân thể khổng lồ ầm ầm đổ xuống mặt đất, từ trong miệng mũi của nó chảy ra huyết dịch đỏ sẫm. Sau khi nó tử vong không lâu, từ trong rừng rậm kia chậm rãi bò ra một đám độc trùng hình tượng quái dị. Xem ra giết chết con mãnh hổ này đã là chúng, nhanh chóng bò qua thân thể mãnh hổ, toàn bộ những độc trùng này đều đi về phía sườn núi.

Cảnh tượng tương tự ở khắp nơi trên núi độc đều phát sinh, những ác điều kia đối mặt với độc trùng phô thiên cái địa căn bản ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có, đụng phải một đám độc trùng phát cuồng về sau cũng sẽ bị độc chết. Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thống khổ của ác điều vang vọng khắp núi rừng.

Triệu Vô Tà đã sớm đoán được sự bạo loạn của độc trùng, độc hoa cấp Tiên, mùi phát ra quả thực đáng sợ. Đối với độc trùng mà nói, chính là mê hoặc thiên đại, tựa như một món tiên khí ma bảo hấp dẫn tu sĩ vậy. Vì đạt được nó, thậm chí có thể không cần tính mạng.

Động tĩnh hỗn loạn truyền tới tai Triệu Vô Tà khiến khoe miệng Triệu Vô Tà nhếch lên một nụ cười vui vẻ. Tới đây nào, đến đây nào.

Sau nửa ngày, Triệu Vô Tà mở mắt ra, đã điều tức xong. Đứng dậy, ánh mắt nhìn lên sườn núi, chăm chú nhìn vào cây cờ phướn màu đen phát phơ theo gió. Hắc Hồng, không, bây giờ nó chỉ là một lá cờ bình thường thượng đẳng trên tài liệu mà thôi. Những trận pháp uy lực khổng lồ vô cùng phức tạp kia đã bị hủy, tương đương với việc Hắc Tiêu bị hủy.

Triệu Vô Tà vì luyện chế Vạn Độc Cổ Phiên, cũng không phải là không có trả giá đắt, ít nhất mất đi một kiện binh khí ngày sau có thể khôi phục cấp bậc huyền khí. Bất quá cái giá này Triệu Vô Tà rất nguyện ý thanh toán, Hắc Tiêu vốn là dự định cho thân ngoại hóa thân Phệ Nhật Trùng của mình sử dụng, cùng Hắc Lũng ma kiếm tập hợp thành một bộ ma khí.

Nhưng hiện tại Triệu Vô Tà đã từ bỏ ý định này, cho dù thật sự muốn luyện chế Phệ Nhật Trùng thành hóa thân, Hắc Hồng và Hắc Lũng ma kiếm cũng không thích hợp để Phệ Nhật trùng. Bởi vì thuộc tính bốn nguyên của Phệ Nhật trùng là hỏa, cho dù muốn dùng cũng là ma khí hỏa thuộc tính.

Dưới chân dãy độc trùng, cơ hồ vô biên vô hạn, chỉ cần có thể cử động được độc trùng thì chúng không có trí tuệ như nhân loại, lúc này uy áp bậc như vậy cũng mất đi tác dụng, một con độc trùng tầm thường cũng dám khiêu chiến với một con độc trùng cấp cao.

Đất đá trên núi không ngừng bị lật tung, bên trong không ngừng leo ra độc trùng, rừng cây bị độc trùng ven đường đi qua làm thành một mảnh hỗn độn. Về phần những thi thể ngã trên mặt đất, lại là mảnh cảm chạy trốn chung quanh bị độc chết lưu lại.

“Ngang “

Thanh âm như trâu rống, Triệu Vô Tà nghe được thanh âm này thì ánh mắt sáng ngời. Nhìn về nơi đó, lập tức cười, không nghĩ tới độc trùng lại lần đầu tiên giao phong lại triển khai ngay giữa hai người này.

Âm Tiên Chu Cáp và Nhân Diện Ma Chu, con Âm Tiên Chu Cáp to bằng nắm tay kia ghé vào trên một khối đá vụn nhỏ, hai con mắt nhỏ đỏ đậm nhìn chăm chăm một đám nhện đáng sợ phía trước. Trên lưng đám người, tản ra khí tức khủng bố cùng mùi hôi thối, chính là Nhân Diện Ma Chu. Âm Nhân Chu Cáp muốn nhảy đến chỗ Hắc Thủy Độc Liên cắm trên long thể, nhưng ở phía trước nó, chắn đường chính là đám người Ma Chu kia.

Hắc Thủy Độc Liên lúc này đã hóa thân vì tiên phẩm độc hoa, tràn ngập hấp dẫn trí mạng đối với độc trùng, toàn bộ độc trùng đều muốn tới gần Hắc Thủy Độc Liên. Âm Tiên Chu Cáp cũng tương tự, nhất là cấp bậc của nó rất cao, lại là dị chủng. Độc đường không có loại độc trùng nào có thể ngăn cản thân ảnh của nó, nhưng hôm nay nó đối mặt cũng là dị chủng độc trùng. Hơn nữa còn là một bầy, tuy rằng cấp bậc không bằng nó, nhưng giờ phút này nó đang đối mặt với một đám.

“Ngang “

Âm Tiên Chu Cáp bỗng nhiên gầm lên một tiếng, sau đó phía dưới yết hầu đột nhiên phồng lên một cục u lớn, ngay sau đó miệng mở ra. Một chất lỏng tanh hôi màu xanh xám đột nhiên phun ra, ba con Nhân Diện Ma Chu không kịp né tránh bị phun trúng.

“Xuy xuy “

Thanh âm rất khiến người ta ê răng, ba con Ma Chu mặt người kia không có động tĩnh gì, lập tức bị ăn mòn sạch sẽ. Chỉ còn lại cốt phần phiêu tán theo gió, Âm Tiên Chu Cáp, trong miệng phun ra chất lỏng như đồ vật âm phủ. Truyền thuyết thậm chí có thể thiêu đốt quỷ hồn, chính là độc trùng âm phủ.

Bầy Ma Chu mặt người lập tức nổ tung, Ma Chu to bằng chậu rửa mặt kia nhanh chóng bò tới, mở ra hàm răng độc về phía Âm Tiên Chu Cáp. Xì xì vài tiếng rất chói tai, tất cả mọi người mặt Ma Chu đều là như thế.

Một mảng lớn tơ nhỏ màu trắng từ phía dưới mặt người Ma Chu phun ra, tốc độ vô cùng nhanh. Nó nhanh chóng tạo thành

một cái lưới lớn, phạm vi bao trùm lớn thần kỳ, Âm Tiên Chu Cáp căn bản không kịp trốn tránh. Tấm lưới lớn rơi xuống trói nó lại.

“Ngang” “Ngang”

Tiếng kêu liên miên bất tuyệt từ trong miệng Âm Tiên Chu Cáp phun ra, đồng thời còn có chất lỏng khủng bố không ngừng phun ra, thỉnh thoảng phun trúng mấy con Ma Chu. Chẳng qua đáng tiếc chính là, con Ma Chu lớn nhất kia căn bản không động đậy. Tám cái chân dài lông xù không ngừng giãy dụa, những tơ nhện kia càng thêm cứng cỏi thần kỳ, mặc kệ Âm Nhân Chu Cáp giãy dụa như thế nào cũng vô dụng.

Một lát sau, Âm Tiên Chu Cáp bị trói thành một cái bánh chưng bị kéo vào trong đàn Ma Chu mặt người. Nhất thời, một đoàn Ma Chu toàn bộ dâng lên, mở ra răng độc đem Âm Tiên Chu Cáp ăn sạch sẽ.

Triệu Vô Tà lơ đãng nhìn cuộc chiến bắt đầu đến khi chấm dứt, nhìn thần sắc trên mặt hắn ta, hiển nhiên đã sớm biết kết cục này. Lại nói tiếp, trận chiến âm tiên Chu Cáp chiến bại cũng là vì Triệu Vô Tà, nếu như không phải hôm nay, đổi lại là ngày hôm nay hai người gặp nhau, bảy Ma Chu mặt người tuyệt đối sẽ sợ hãi uy áp của Âm Nhân Chu Cáp mà lui tránh. Nhưng chính là ngày hôm nay.

Đôi mắt nheo lại, bịt kín hai cổ khí tức, Triệu Vô Tà lại lần thứ hai mở mắt nhìn lại. Chỉ thấy dưới Hắc Thủy Độc Liên, một luồng khí màu xanh lục từ trên thi thể Âm Tiên Chu chết đi kia bay lên, nhanh chóng bị lá cờ dài màu đen hấp thu. Tiếp theo là vài luồng khí thể nhỏ màu đen, bay lên từ thi thể những người chết đi kia rồi bị lá cờ đen hấp thu.

Nhìn thấy một màn này, trên mặt Triệu Vô Tà lập tức nở nụ cười, khí tức trên lá cờ bắt đầu chuyển động. Một đạo khí thể màu xanh xám cùng vài đạo khí thể màu đen dây dưa cùng một chỗ phiêu đảng.

Âm Tiên Chu Cáp và Nhân Diện Ma Chu chém giết giống như một tín hiệu, phía dưới Hắc Thủy Độc Liên, những độc trùng kia bắt đầu chém giết. Phảng phất trong nháy mắt đều giống

như phát cuồng, không quan tâm đối thủ, những độc trùng kia chỉ cần nhìn thấy trước mắt mình còn có độc trùng khác, sẽ giống như bạt phong đi lên chém giết.

Nhân Diện Ma Chu, Xích Độc Hạt, Thiên Túc Tiết Trùng, Quỷ Vĩ điệp, Xích Kính, dưới cái nhìn chăm chú của Triệu Vô Tà, những con độc trùng kia không muốn sống mà chém giết. Kiểu chém giết như vậy dường như không có điểm cuối, độc trùng chiến bại chết rồi, người thắng thì lại ngã xuống sau một lát. Độc trùng phía trước chết, vừa vắn dành ra vị trí cho những con Độc Trùng phía sau.

Một trận gió thổi tới, trừ mang theo mùi hôi thối ra, còn nhiều hơn một ít huyết khí. Bị gió thổi qua, chín cánh hoa Hắc Thủy Độc Liên đều rung lên, một cỗ mùi thơm càng thêm nồng đậm phiêu tán ra.

Người thấy mùi thơm, trong lòng Triệu Vô Tà không khỏi hiện lên một ý niệm trong đầu muốn lấy Hắc Thủy Độc Liên ra nhấm nháp một chút, nhưng lập tức đã bị hấn dè xuống. Nói giỡn à, nếu là người chần độc trúng độc của mình, thật sự là buồn cười vô cùng.

Từ đầu đến cuối vẫn mở to mắt, nhìn những khí thể màu sắc khác nhau từ trên thi thể những độc trùng kia bay vào trong cò đen. Triệu Vô Tà quay đầu nhìn xuống dưới núi, lúc này còn chưa hết, những độc trùng từ nơi khác chạy đến kia vẫn là lên núi. Cuộc chém giết này chỉ sợ ngày mai cũng sẽ không dừng lại, có lẽ hai ngày nữa, có lẽ sẽ đến ba ngày.

“Ông ông”

Âm thanh chi chít làm cho người ta nghe xong tê cả da đầu, Triệu Vô Tà như có giác giác quan nào đó mà nhìn sang. Nhất thời mừng rỡ, một mảng lớn độc trùng từ xa bay tới, bộ dáng khác nhau. Có tộc đàn, có độc trùng đơn độc, hiển nhiên là phi trùng từ đằng xa chạy tới. Bất quá một mùi phi trùng phát ra cũng không dễ chịu chút nào, tanh hôi không xuống đất đám độc trùng kia.

Lúc màn đêm hạ xuống, Triệu Vô Tà cũng nhìn rất mệt mỏi, hết thấy đều dựa theo dự liệu của hắn phát triển. Lúc này, ở

phía dưới Hắc Thủy Độc Liên, một mảng lớn thi thể độc trùng trôi nổi. Chất lỏng đủ mọi màu sắc trộn lẫn cùng một chỗ, phát ra một mùi tanh hôi xộc thẳng lên trời, khí chất này kịch độc không gì sánh được, đối với tu sĩ cũng có thể tạo thành thương tổn.

Mặc dù là ban đêm, chém giết đám độc trùng vẫn không đình chỉ, thậm chí càng thêm thảm liệt.

Chương thứ bảy mươi hai dẫn Vạn Độc Luyện Cổ Phiên tam

Một đêm trôi qua, trên sườn núi, một mảnh hỗn độn.

Vẫn giống ngày hôm qua, bắt đầu từ chân núi, không ngừng lại từ xa bò tới độc trùng. Nghĩa vô phản cố đi về phía sườn núi, tầng tầng lớp lớp, đầy khắp núi đồi. Dùng tai trùng để hình dung là vô cùng thích hợp, toàn bộ là độc trùng, độc trùng vô cùng kịch độc.

“Tê tê “

Triệu Vô Tà đang nhập định được nửa đêm thì nghe tiếng kêu bưng tỉnh, hẩn mở mắt ra thì phát hiện một đàn rắn lớn toàn thân vô cùng tiên diễm đang chiếm cứ vị trí dưới Hắc Thủy Độc Liên. Lưỡi rắn đang đe dọa đám độc trùng ở phía sau, màu sắc trên người chúng quả thực tươi đẹp đến cực điểm, con nào con nấy đều giống cầu vồng.

Triệu Vô Tà không nhận ra loại rắn độc này, mặc kệ cảm ứng được khí tức của đám rắn độc này, Triệu Vô Tà vẫn lấy làm kinh hãi. Khí tức của hẩn còn cường đại hơn cả bầy rắn Xích Luyện, đương nhiên là bầy rắn Xích Luyện trước khi thành cổ, nhưng cũng đã chứng minh được độc tính của bầy rắn độc này vô cùng kịch liệt. Ở bên cạnh rắn độc là thi thể Ma Chu của Nhân Diện.

Trải qua một đêm chém giết, Ma Chu mặt người vốn vẫn uy phong lẫm liệt giờ đã không còn một con, bị đông độc trùng xé thành mảnh nhỏ. Ánh mắt lãnh khốc quét qua bên trong bầy Thái Hồng Xà một lượt, không có đồng tình., Triệu Vô Tà nhìn bất kỳ một con độc trùng nào mà cũng không tỏ vẻ đồng tình. Mặc dù hẩn biết kết cục của mấy con độc trùng này đều là chết, không có ngoại lệ, toàn bộ đều sẽ chết. Hơn nữa là vì Triệu Vô Tà chết, nhưng tâm địa Triệu Vô Tà đã sớm bị ma công tôi luyện vô cùng lãnh khốc.

Cổ là ma, Xi Vưu cũng là ma, Triệu Vô Tà ngoại trừ thành ma, chẳng lẽ còn có thể lựa chọn khác, làm tiên đạo chính đạo

ngụy quân tử, Triệu Vô Tà khinh thường bữu bữu môi. Triệu gia ta muốn làm một ma đầu, âm hiểm độc ác, chỉ vì tiêu dao. Ân đương nhiên, oán tất báo.

“Xuy xuy “

Triệu Vô Tà không cần nhìn cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Khổng định là đám Thái Hồng độc độc kia bị giết sạch sẽ, giương mắt nhìn xuống dưới núi, vẫn là vô cùng vô tận độc trùng bò tới. Bất chấp tất cả gia nhập vào trong trùng triều, cho dù Thái Xà có lợi hại hơn nữa, vẫn không ngăn được cơn thủy triều của cơn trùng.

Mà trên ma phiến đen nhánh kia đã bắt đầu không nhìn thấy màu sắc ban đầu, khí tức đủ mọi màu sắc chuyển động trên lá cờ. Mùi Hắc Thủy Độc Liên đã phát ra tới cực hạn, mùi hương này mê hoặc trí mạng, có thể nói thiên hạ không có độc trùng nào ngăn cản được loại mê hoặc này.

Ba ngày, Hắc Thủy Độc Liên có thể duy trì được ba ngày, nhưng ba ngày sau, toàn bộ độc trùng trong vòng trăm dặm này đã tập trung hết lên núi, thời gian vừa đúng lúc. Triệu Vô Tà cảm thấy dự vọng muốn bành trướng, lần này nhất định phải luyện chế Vạn Độc Cổ Phiến thành công, đó mới là chỗ dựa để hấn sau này tung hoành thiên hạ trở thành một ma đầu Tiêu Dao.

Nhưng cho dù là như thế, Triệu Vô Tà cũng chỉ có thể luyện chế ra bán thành phẩm. Một là vì Triệu Vô Tà tu vi quá thấp, hai là vì dẫn vạn trùng tới cấp bậc quá thấp. Truyền thuyết nói rằng ở thời đại Xi Vưu Ma Tôn, vu sư dưỡng độc vì luyện chế cổ phiến, thậm chí đem loại độc trùng thiên giai cỡ sáu thước này giết đi lấy tinh hoa ném vào trong cổ phiến.

Triệu Vô Tà nhìn thoáng qua Hắc Thủy Độc Liên ở sườn núi, trông thấy đều là độc trùng bình thường, hoặc là một ít dị chủng. Cường đại nhất cũng chỉ là một ít độc trùng trung giai, ngay cả một con độc trùng cao giai cũng không có, căn bản không thể nào so sánh với Vạn Độc Cổ Phiến chính phẩm.

Cấp bậc của độc trùng bình thường, thấp, trung, cao. Điều này cũng bình thường, chỉ là một loại, còn có một loại, đó chính là

Thiên Địa Nhân Tam giai. Loại độc trùng này đều là tồn tại siêu thoát, mạnh mẽ đến cực điểm, Phệ Nhật Trùng kia chẳng qua là độc trùng đẳng cấp cao. Thế nhưng đến giai đoạn thành thực có thể đối kháng Kết Đan Tông Sư đại viên mãn.

Mà thiên địa nhân tam giai độc trùng thì càng thêm mạnh mẽ. Nhân giai độc trùng, đó chính là tương đương Nguyên Anh sơ kỳ cùng trung kỳ chân nhân, Địa giai độc trùng, sau khi tiến vào thành thực cũng chỉ có Nguyên Anh đại viên mãn chân nhân mới có thể miễn cưỡng đối kháng một hai. Về phần Thiên giai độc trùng, chỉ sợ chỉ có đạo quân Hóa Thần kỳ mới có thể chống lại.

Hiện tại Triệu Vô Tà đừng nói là độc trùng Thiên Giai, cho dù để hắn ném Phệ Nhật Trùng vào trong Cổ phiến, hắn cũng là trăm ngàn lần không nguyện ý. Cho nên chỉ có thể luyện chế bán thành phẩm, may mắn có độc sơn linh mạch tương trợ, cho dù là bán thành phẩm. Cơ sở cũng rất rắn chắc, về sau nếu có cơ duyên là có thể biến thành Vạn Độc Cổ Phiến chính phẩm.

Vừa nghĩ tới Vạn Độc Cổ Phiến chính phẩm, trong lòng Triệu Vô Tà liền nóng như lửa đốt, đây chính là nghịch thiên pháp khí tung hoành thiên địa không người dám trêu chọc. Thu nhiếp vạn độc, dung nạp vạn cổ, cắn nuốt thiên hạ không ai có thể ngăn cản.

“Hãy”

Bình phục chốc lát kích động trong lòng, Triệu Vô Tà một lần nữa đưa mắt nhìn về phía Hắc Thủy Độc Liên ở sườn núi đón gió lắc lư.

“Chít chít”

Dị biến phát sinh, một bóng dáng màu tím hiện lên, dưới Hắc Thủy Độc Liên đột nhiên bộc phát ra một ảo ảnh màu tím sau đó là sóng máu lớn. Đám độc trùng vốn tụ lại dưới Hắc Thủy Độc Liên bỗng nhiên bị phân chia một cách quỷ dị.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát, nghiền cứu bốn phần cuộc chiến.

Thì, trên mặt đất lại nhiều thi thể lớn hơn, mùi tanh tươi lại nồng đậm thêm mấy phần.

Triệu Vô Tà cực lực nhìn lại, cuối cùng nhìn thấy đầu sỏ gây nên. Hóa ra đó là một con chồn nhỏ màu tím, toàn thân lông màu tím đen, một chút tạp sắc cũng không có. Nếu để thợ săn của thế tục giới nhìn thấy nhất định sẽ mắt bốc lên lục quang. Thế nhưng trong mắt Triệu Vô Tà, thế giới này không có thợ săn nào có bản lĩnh bắt được nó.

Tử Huyết Độc Điều, Triệu Vô Tà trợn mắt thật to, không nghĩ tới ở đây lại thấy được Tử Huyết Độc Điều. Độc trùng cấp cao, à không, là độc thú cấp cao. Bất luận ở chỗ này, trong cơ thể nó có kịch độc cũng không phải chỉ là độc trùng mà thôi, còn có một số kịch độc trong cơ thể dã thú thậm chí còn mạnh hơn độc trùng.

Rất hiển nhiên, Tử Huyết Độc Điều chính là người nổi bật trong đó. Nó chính là độc thú đẳng cấp cao, toàn thân màu tím, răng nanh, đều trào chứa kịch độc. Còn có thể phun ra khói độc màu tím, tu sĩ từ Nguyên Anh kỳ trở xuống tất vong.

Sau khi tiểu gia hỏa này xuất hiện, chỗ sườn núi xảy ra biến hóa to lớn, mảng lớn độc trùng bị nó phân hủy. Rất nhanh nơi đó đã chất đầy thi thể độc trùng, bị những thi thể trong thi thể kia ngâm mình một cái, mùi thối phát ra quả thực làm người ta muốn chết.

“Thú vị thú vị ha ha thật thú vị...”

Triệu Vô Tà rất hài lòng ngồi ngay ngắn ở trên đỉnh núi, nhìn xuống phía dưới chém giết, những độc trùng kia đối mặt với Tử Huyết Độc Điều vẫn không chút do dự, trực tiếp xông lên chịu chết, Hắc Thủy Độc Liên tiếp tục tản ra mùi mê hoặc, để cho đám độc trùng dưới chân núi tranh nhau chen lấn xông lên phía trước.

Trong lòng sớm đã có dự đoán, Tử Huyết Độc Điều là mạnh mẽ, nhưng cũng chưa chắc có thể chống đỡ được tất cả độc trùng. Dù sao trong đó còn kèm theo không ít độc trùng trung giai, hơn nữa còn có một số là sống quần cư, đến cuối cùng người kiên trì chưa nhất định là Tử Huyết Độc Điều.

Quả nhiên, sau khi Triệu Vô Tà ngồi xuống không lâu, tình huống ở sườn núi lại phát sinh biến hóa. Tử quang chói mắt đã không còn chói mắt như trước, Tử Huyết Độc Điều đổi mặt với trùng triều vô biên vô hạn cũng phải tạm thời rút lui, theo sát một bên. Dù sao cũng là độc thú cao giai, hung uy không tầm thường, sau khi bảo vệ một bên thì không có độc trùng nào sống nổi.

Thời gian từng chút trôi qua, chém giết ở sườn núi đã cực kỳ thảm thiết, lúc này đã qua hai ngày rồi. Bởi vì vào đêm, một ngày nữa, mùi thơm của Hắc Thủy Độc Liên sẽ phát ra đến cực hạn. Những độc trùng kia sẽ cho rằng Hắc Thủy Độc Liên sắp trưởng thành, đến lúc đó nhất định sẽ càng thêm điên cuồng, bất quá chúng sẽ không biết.

Ngày mai, Hắc Thủy Độc Liên sẽ không trưởng thành, nhưng chúng nó. Một con độc trùng cũng không chạy thoát, toàn bộ sẽ chết, trở thành tế phẩm của Vạn Độc Cổ Phiến. Danh tiếng của nó chính là ma đầu của Triệu Vô Tà.

Dưới bóng đêm, trên khuôn mặt thanh lãnh như đao gọt của Triệu Vô Tà bỗng nhiên nổi lên một tầng cười lạnh, giống như một loại tiêu ý của ma đầu vực sâu.

Ngày thứ ba, Triệu Vô Tà từ đỉnh núi tỉnh lại, theo thường lệ nhìn về phía sườn núi. Nơi đó kết quả làm cho hắn không khỏi sửng sốt, sau đó trên mặt lại trở nên vui vẻ. Trải qua một đêm chém giết, phía dưới Hắc Thủy Độc Liên đã bị bốn phương chiếm cứ.

Một bên lớn nhất tự nhiên là Tử Huyết Độc Điều vẫn hung uy như trước, chất đầy thi thể độc trùng. Ba bên còn lại đều bị ba con độc trùng dị chủng trung giai chiếm cứ.

Hàn Băng Thiên, vốn sinh ra ở nơi băng hàn, toàn thân màu trắng, có thể phun ra hàn vụ cùng tia trắng có hàn độc. Tiểu gia hỏa này không biết từ nơi nào bay tới, không ngờ lại rất hung hãn chiếm cứ một khu vực, ở phía trước nó, phía dưới một mảnh màu trắng, dưới hàn băng là thi thể cùng độc huyết đủ mọi màu sắc của độc trùng.

Con rết lưng sắt, độc trùng dị chủng bậc trung, toàn thân cứng rắn như sắt. Mỗi một con đều to bằng cánh tay người trưởng thành, lúc bò lúc nhúc xông tới, rất là dọa người. Đặc biệt khi mười mấy con độc trùng như vậy tụ cùng một chỗ, ngay cả Tử Huyết Độc Điều cũng không dám dễ dàng mạo phạm địa bàn của chúng nó.

Phe cuối rất kỳ quái, không ngờ lại bị một màn sương mù màu xám bao phủ, không thấy rõ bên trong là cái gì. Nhưng Triệu Vô Tà vẫn biết rõ lai lịch của những vật kia, cánh xám hai đuôi, độc trùng dị chủng trung giai. Trong cơ thể không ngừng phun ra bột phấn màu xám, hình thành sương mù, lại là quần cư độc trùng. Những bột phấn kịch độc kia vô cùng, độc tính chỉ yếu hơn so với nanh vuốt của chồn độc mà thôi.

Đại cục đã định, Triệu Vô Tà sau khi xem xong bèn nói một câu, bốn phương độc trùng này thật lợi hại. Độc trùng còn lại đều là độc trùng phổ thông, hoặc là một ít độc trùng cấp thấp, căn bản chỉ là đồ sát bốn phương mà thôi.

“Nên thu lưới lại thôi, hắc hắc...”

Triệu Vô Tà bắt đầu cười âm hiểm, trong vòng ba ngày, hẳn ta không biết đã hại tính mạng của bao nhiêu sinh linh. Tuy rằng đều là độc trùng, nhưng luận nhân quả, vẫn tính hẳn ta. Đáng tiếc là, thế giới này không có chuyện thiên khiên, lấy tên Triệu Vô Tà này hoàn toàn không quan tâm.

Có lẽ linh khí trong linh mạch không thể tiếp tục được nữa, hoặc là đã đến lúc, cánh hoa Hắc Thủy Độc Liên đột nhiên run lên. Nhất thời một mùi thơm dị thường nồng đậm phiêu tán ra, bốn phương phía dưới Hắc Thủy Độc Liên ngửi thấy trước tiên, nhất là Tử Huyết Độc Điều, thân thể đột nhiên run rẩy một cái, con ngươi tràn đầy băng lãnh nhìn chằm chằm Hắc Thủy Độc Liên phía sau.

“Sắp trưởng thành rồi.”

Nếu như độc trùng có tư tưởng mà nói, trong đầu chúng nó nhất định là ý niệm này, giống như tu sĩ trông thấy bảo vật muốn xuất thổ sẽ xuất hiện ý niệm trong đầu.

Nhưng mà, ngay lúc này, hắc phiên kia đột nhiên lay động. Phía trên đã hoàn toàn ngàn vạn màu sắc, những khí tức kia cũng hỗn tạp quay cuồng, dung đưa làm cho người ta đầu váng mắt hoa. Càng làm cho người ta kinh dị còn ở phía sau, Hắc Thủy Độc Liên cắm ở trên đầu rồng kia không ngờ sau khi run rẩy vài cái liền điều linh.

Chín cánh hoa, toàn bộ rời khỏi rễ cây, hướng mặt đất rơi xuống. Một màn này nhìn toàn bộ độc trùng phía dưới ngay ngắn cả người, sau đó liền thấy độc trùng chiếm cứ bốn phía toàn bộ hướng về chín cánh hoa mà đi.

Trông thấy những thứ này, Triệu Vô Tà nhất thời vui mừng không ngừng, trong miệng đột nhiên hét lớn một tiếng. “Thu”

Phía trên hắc kỳ đột nhiên thoát ra vô số độc khí đủ mọi màu sắc, một cái lại một cái, tạo thành một cái lưới lớn. Dem toàn bộ độc trùng bao phủ vào trong, Tử Huyết Độc Điều, Thiết Bối Ngô Công, Hàn Băng Thiên, toàn bộ đều không tránh được. Bao gồm chín cánh hoa Hắc Thủy Độc Liên kia, bao gồm thi thể trên mặt đất, toàn bộ bị những độc khí kia kéo vào trong phiên kỳ.

“Rầm”

Ánh sáng bảy màu lập loè, cả tòa Độc Sơn trống trơn, tất cả độc trùng tại trận chiến tới hôm qua đã tử vong hầu như không còn. Cuối cùng Ma phiên độc vồng tung ra, toàn bộ độc trùng đều bị cuốn vào trong đó. Kể cả những thi thể kia cùng máu độc ngấm trong thi thể, quả thực giống như châu chấu quá cảnh.

Tiếp tục bước từ trên không trung đi đến phía trước ma phiên, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Quang mang trên hai bàn tay lập loè, đột nhiên một chương võ mạnh lên trên thân rồng, linh mạch núi độc dài đến trăm trượng bị đập nát, hóa thành từng khối đá màu xám rơi xuống đầy đất. Trong vòng ba ngày, cả tòa linh mạch trên ngọn núi đã bị Hắc Thủy Độc Liên rút sạch. Long thể kia đã biến thành tảng đá không còn chút linh khí, Triệu Vô Tà đập nát cũng xong.

Nắm chặt cán dài ma phiên, Triệu Vô Tà cắn chót lưỡi, một ngụm máu lớn phun ra ở trên lá cờ bảy màu hỗn độn phía trên. Máu của hắn nhanh chóng bị hấp thu, huyết dịch sau khi biến mất, một phù văn màu máu kỳ dị đột nhiên xuất hiện ở trên lá cờ. Cổ phù này khác với những thượng cổ yêu văn kia, cổ phù này chỉ có rải rác mấy cái mà thôi. Nhưng mà mỗi một cái đều ẩn chứa uy năng cực lớn, Triệu Vô Tà sau khi lấy tinh huyết của mình hóa thành cổ phù.

Trong ma phiên lập tức xảy ra biến hóa, thi thể những độc trùng kia, độc huyết biến thành bảy màu như cầu vồng bắt đầu từ từ hòa tan, hòa tan vào hỗn độn.

Triệu Vô Tà đứng phía trước ma phiên, ánh mắt nhìn về phía chướng khí độc vụ của cả tòa núi độc kia, khóe miệng hiện lên ý cười. Trên tay hào quang chớp động, ấn quyết bấm một cái, lập tức ma phiên lay động. Toàn bộ chướng khí khói độc trên núi độc đều hướng về phía Ma phiên mà đến, một lát sau đã bị hấp thu vào trong phiên kỳ.

Tất cả những chuyện này diễn ra quá nhanh, dưới sự chỉ hai ba lần của Triệu Vô Tà, độc sơn vốn đã hỗn độn nay đã biến thành núi hoang. Bình thường độc trùng huyền ảo, cảnh tượng mãnh cầm gào rú cũng biến mất, trên núi độc này vậy mà không thể nghe thấy một chút âm thanh nào.

Tựa như tất cả sinh linh trong một đêm biến mất, rất khó tưởng tượng, có thể yên tĩnh như thế. Triệu Vô Tà cũng mặc kệ những thứ này, một tướng công thành vạn khô cốt. Triệu Vô Tà muốn thành ma, tất nhiên bạch cốt dưới chân sẽ không thiếu, bất luận là người hay là sinh linh khác.

Luyện chế Vạn Độc Cổ Phiên, quan trọng nhất chính là phải tụ tập vạn độc chi khí, độc trùng sau khi chết tản ra tử linh tinh khí. Toàn bộ sau khi bị ma phiên hấp thu, luyện hóa hỗn độn, sẽ trở thành Vạn Độc Cổ Phiên. Dựa vào Hắc Thủy Độc Liên vô cùng dự hoặc, Triệu Vô Tà dẫn vô số độc trùng tới, tuy không so được với thần thông vu sư thời thượng cổ.

Nhưng có thể có thủ bút như vậy cũng là hiếm có, nếu không có ngọn núi độc này, nếu không có đại pháp bắt rồng, Triệu Vô Tà sẽ không có ý niệm nổi lên trong đầu luyện chế Vạn

Độc Cổ Phiên, dù sao đó là tồn tại cường đại nhất ngoại trừ Thiên Địa Nhân Tam Cổ Trùng.

Trong cổ kinh, có thể hình dung là Nhân Trùng Cổ Kiếm, nếu là trăm đầu Nhân Trùng Cổ Trùng viên mãn, có thể thôn phệ ngàn vạn sinh linh, bất cứ tồn tại nào cũng không ngăn được Nhân Trùng Cổ. Về phần Địa Trùng, đối với Triệu Vô Tà hiện tại mà nói, căn bản chính là tồn tại xa không thể chạm tới Hóa Thần Kỳ.

Vứt bỏ tạp niệm trong lòng, Triệu Vô Tà nhìn ma phiên trên đỉnh đầu mình, lúc này vạn độc chi khí đã sắp bị luyện hóa. Quang mang kịch liệt lập loè, lúc này chính là lúc mấu chốt, nếu ma phiên không có biện pháp phong ấn vạn độc chi khí vào trong lá cờ. Vạn độc chi khí kia sẽ bộc phát, lao ra khỏi ma phiên, đến lúc đó người chịu khó đầu tiên chính là Triệu Vô Tà.

Vạn độc chi khí, tụ tập vạn độc tinh hoa, trong đó còn có độc thú cao giai cùng đông đảo độc trùng trung giai. Cho dù Triệu Vô Tà đã là Trúc Cơ Đại viên mãn, nhưng thủ đoạn hộ thân cũng không ít, cũng có thể chết. Đổi lại Kết Đan Đại viên mãn tông sư đến đây cũng là chết, trừ phi là Nguyên Anh chân nhân có lẽ còn có thể giữ được nửa cái mạng.

Lúc này Triệu Vô Tà bỗng nhiên trở nên vô cùng bình tĩnh, từ lúc luyện chế Vạn Độc Cổ Phiên đã biết rất nguy hiểm, cũng đã sớm chuẩn bị phương pháp đối phó với Vạn Độc Chi Khí.

Đột nhiên đứng dậy, ngón tay chỉ xa xa, trên người dâng lên một cột ma khí, xông thẳng lên trời, thẳng tắp vô cùng, mà trong hồ lô cóc xa xa, một cột khí màu xám cũng theo đó phá tan sương mù phong tỏa, thẳng tới chân trời.

“Cửu Âm Chi Khí”

Cổ khí trụ kia đột nhiên thay đổi phương hướng, sau khi Triệu Vô Tà ra lệnh một tiếng, liền bay về hướng núi Độc Sơn. Tốc độ của nó nhanh tới cực điểm, đạo khí trụ màu xám kia âm âm nổ vang, bay thẳng đến phía trên Ma phiên.

Lập tức bộc phát ra vô số âm khí, đem vạn độc chi khí kia một mực phong ấn ở trong ma phiên, hỗn độn chi sắc nhanh chóng

lột xác. Vạn độc khí tức càng ngày càng yếu, mặt khác một cỗ khí tức làm cho tim người ta đập nhanh càng ngày càng mạnh.

Cuối cùng, thời điểm một tia âm khí cuối cùng tiêu tán, từ trên ma phiến phát ra một cỗ khí từ đó khiến người kinh sợ, đem cả tòa độc sơn bao vây bên trong, bên trong mấy sinh linh còn sống sót đều bị hút đi tinh khí trong cơ thể, đại bộ phận đều là côn trùng hoặc trứng. Độc sơn này là hoàn toàn diệt sạch, một sinh linh cũng không còn, trừ Triệu Vô Tà.

“Thành công rồi, ha ha ha ha...”

Triệu Vô Tà ngửa mặt lên trời cười như điên, cực kỳ ngông cuồng, tùy ý đến cực điểm.

Chương thứ bảy mươi ba, đại hội gia tộc Ma đạo

“Ha ha ha...”

Triệu Vô Tà cũng không phải loại xúc động thiếu suy nghĩ, chẳng qua Vạn Độc Cổ Phiên đối với Triệu Vô Tà mà nói, hấp dẫn quả thực không thua gì một kiện ma bảo. Nếu có một sự lựa chọn, để Vô Cấu Chung và Vạn Độc Cổ Phiên làm ra lựa chọn, hẳn nhất định sẽ lựa chọn Vạn Độc Cổ Phiên.

Có được Vạn Độc Cổ Phiên, Triệu Vô Tà cuối cùng cũng có một ngày thu nhiếp vạn độc, dung nạp vạn cổ, tung hoành thiên hạ không ai có thể ngăn cản. Dưới ngàn vạn cổ trùng, cái gì Nguyên Anh kỳ, cái gì Hóa Thần kỳ, toàn bộ sẽ bị thôn phệ sạch sẽ, mặc dù Vạn Độc Cổ phiên trong tay Triệu Vô Tà ngay cả một phần ngàn mục tiêu này cũng chưa đạt tới. Nhưng chỉ cần Vạn Độc Cổ Phiên ở trong tay, người ý nghĩa sớm muộn gì cũng có ngày này.

Triệu Vô Tà cầm cán cờ đen kịt của Vạn Độc Cổ Phiên, tùy ý cười điên cuồng nửa ngày mới dừng lại, ánh mắt cực kỳ sắc bén bắn ra. Thuận tay lay động, sinh linh trên núi độc lại bị quét sạch một lần nữa, thật sự sạch sẽ. Vốn một ngọn núi độc, bây giờ lại là một ngọn núi chết.

Triệu Vô Tà ngừng cười, bắt đầu cảm ứng Vạn Độc Cổ phiên trong tay. Cán cờ đen nhánh như mực, vốn dĩ cũng đã có mặt cờ đen kịt biến thành màu xám, ở chính giữa xuất hiện một đóa hoa sen màu đen. Chín cánh hoa sen rõ ràng có thể thấy được, chính là Hắc Thủy Độc Liên, độc liên vốn dĩ đã điều linh nay đã được phục hồi như cũ.

Bên cạnh Hắc Thủy Độc Liên, lúc ẩn lúc hiện một con chồn nhỏ toàn thân tím đậm, diện mục mơ hồ nhưng vẫn rất ngoan cường tồn tại.

“Tử Huyết Độc Điều “

Triệu Vô Tà sững sốt, lập tức cười thần bí, hẳn cũng không nghĩ tới. Không hổ là Độc thú cấp cao, vậy mà trong Vạn Độc

Cổ Phiên còn bảo vệ được nửa tàn hồn. Độc trùng còn lại, bắt luận hồn phách hay là nhục thể, toàn bộ biến thành chất dinh dưỡng cho cổ phiên. Bị luyện hóa sống, cũng là có những độc trùng kia, Triệu Vô Tà mới miễn cưỡng lợi dụng một cỗ Cửu Âm khí tinh thuần trong hồ lô cốc tụ tập luyện thành Vạn Độc Cổ Phiên bán thành bán thành phẩm.

“Cũng là cơ duyên, cũng được ta lưu lại tàn hồn của ngươi, hắc hắc.”

Lắc động cán phiên, hoa sen màu đen trong Vạn Độc Cổ Phiên tựa hồ đập dòn lên một tầng hắc quang, lập tức trên mặt phiên xuất hiện vô số huyễn ảnh độc trùng độc thú. Lúc ẩn lúc hiện, tạo thành vô số trận thể, làm cho người ta tâm thần lâm vào không thể tự kiềm chế. Trận thể Hắc Hồng trước kia bị phá trừ, Triệu Vô Tà lại không cần tốn sức khắc xuống trận pháp kia nữa, hẳn cũng không có bản lãnh đó.

Trong Vạn Độc Cổ Phiên, thu nhiếp tinh hoa ngàn vạn độc trùng của núi độc, tự động sinh thành một ít trận thể. Toàn bộ do ảo ảnh độc trùng cấu thành, khi đối địch có thể thả ra, chỉ là những ảo ảnh này chỉ là đồ hữu biểu. Nếu là đối địch thật, chỉ cần vừa đối mặt đã bị tiêu diệt. Ai bảo những cái này đều chỉ là huyễn ảnh, còn là ảo ảnh của độc trùng cấp thấp.

Mặc dù lực lượng cường đại đáng sợ của Vạn Độc Cổ Phiên chính phẩm, nhưng bán thành phẩm lại kém không biết bao nhiêu lần, hiện tại cùng lắm chỉ là một kiện Linh Khí thượng giai mà thôi. Vẫn là bởi vì kỳ dụng của nó, nếu chỉ bàn về uy lực, chỉ sợ cũng chỉ có thể coi là Linh Khí trung giai. Bất quá Triệu Vô Tà đã rất hưng phấn, từ nụ cười trên mặt hẳn mà nhìn ra.

“Ai lén lút lút, đi ra cho ta.”

Nụ cười đột nhiên thu lại, Triệu Vô Tà lập tức lay động cổ phiên, lập tức hai sợi dây nhỏ màu xám từ trên lá cờ bắn ra. Hào quang lóe lên, dưới chân núi bỗng nhiên vang lên một tiếng hét thảm, ngay sau đó một bóng người nhanh chóng xông lên núi. Hoặc có thể nói là bị cưỡng ép kéo lên, hai luồng khí xám nhanh như tia chớp kéo hẳn ta đến trước mặt Triệu Vô Tà.

Người này vẻ mặt cẩn thận cùng đề phòng, bất quá sau khi nhìn thấy Triệu Vô Tà, rõ ràng là ngây ngốc. Sau đó như nhớ tới cái gì, vội vàng mở miệng.

“Tiền bối, xin hãy chậm rãi động thủ, nghe ta một câu.”

Nói giống như liên châu pháo vậy, rõ ràng là lo lắng Triệu Vô Tà sẽ ra tay giết người mà không nói gì. Chẳng qua đúng là nếu hắn không mở miệng thì Triệu Vô Tà đã ra tay giết người rồi. Quá trình mình luyện chế Vạn Độc Cổ phiến nếu để người khác nhìn thấy, cho dù là ai Triệu Vô Tà cũng sẽ nghĩ đủ mọi biện pháp trừ khử.

“Nói”

Ngữ khí lạnh lẽo như hàn băng vạn năm, thân thể người nọ chấn động. Triệu Vô Tà nhìn chăm chăm vào trên người hắn ta với sát khí âm trầm, hắn ta không khỏi sợ hãi.

“Tiền bối, văn bối chính là người của Trịnh Gia, gia tộc ma đạo. Mới vừa rồi cách xa vài dặm đuổi theo một con Hoàng Thổ Linh Thử, trong lúc vô ý xông vào nơi tiền bối tu luyện, mong tiền bối thứ tội, bỏ qua cho văn bối lần này”

Triệu Vô Tà lông mày khẽ động, giọng nói như có dấu hiệu mềm mại, mở miệng nói: “Người vừa nhìn thấy cái gì à?”

Thanh niên sắc mặt tái nhợt này cẩn thận giương mắt lên nhìn Triệu Vô Tà một chút, thấy hắn không có phản ứng gì về Trịnh gia, ánh mắt đầy kinh ngạc và sợ hãi. Chẳng qua rất nhanh đã bị hắn che dấu đi, không biết Triệu Vô Tà có phát hiện ra hay không.

“Không có, cái gì cũng không thấy. Văn bối chỉ vì một con mà thôi.

Lần này dốc sức nghiên nát tới tận cùng, đọc một hồi năm mươi lần.

Màu vàng đất Linh Thử mà thôi, đầu kia Linh Thử hẳn là ngay tại phụ cận, lấy thần thông tiền bối tự nhiên có thể biết được Hoàng Thổ Linh Thử này lúc nào mới tới phụ cận. Xin tiền bối minh xét “

Vì tánh mạng của mình mà thanh niên này đã nghĩ hết mọi cách, tình thế lúc này rất rõ ràng. Triệu Vô Tà không che dấu tu vi của đại viện Trúc Cơ, hẳn chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. Về phần pháp bảo, Triệu Vô Tà cầm trên tay tấm ma phiến kinh khủng kia, hiển lộ ra khí tức là thượng phẩm linh khí. Tất cả đều nói cho thanh niên trước mắt biết, nếu Triệu Vô Tà muốn giết hẳn chỉ sợ không tốn nhiều sức.

Nghe thanh niên này nói xong, Triệu Vô Tà thần niệm lập tức tung lưới mở ra, phương viên trăm dặm nhanh chóng xuất hiện trong đầu Triệu Vô Tà. Bởi vì tai ương trong vòng ba ngày, trăm dặm gần núi độc của sinh linh đã sớm trống rỗng, những hung cầm kia cơ hồ đều đã chết dưới kịch độc của độc trùng. Cho dù may mắn sống sót, cũng đều trốn đi.

“Ồ “

Nhẹ a một tiếng, Triệu Vô Tà đột nhiên đắm xuống mặt đất cách đó không xa, lập tức bùn đất bắn tung tóe. Một cái hố to xuất hiện, bên trong một bóng người màu vàng đất sắp biến mất. Năm đấm của Triệu Vô Tà mãnh liệt thu lại, năm ngón tay biến thành trảo, lực hút sinh ra. Thân ảnh nhỏ bé màu vàng đất kia lập tức bị lực hút cực lớn hút vào trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà.

“Chít chít”

Hai ngón tay nắm chặt lông vàng trên đỉnh đầu con vật này, Triệu Vô Tà nhắc nó đến trước mặt, liếc mắt một cái rồi dời đi. Chẳng qua là một con Yêu thú cấp thấp, thực lực quá thấp, Triệu Vô Tà căn bản không để vào mắt.

“Chính là tiểu gia hỏa này...”

“Không sai, tiền bối. Đây là Hoàng Thổ Linh Thử, tuy chỉ là yêu thú cấp thấp, nhưng giỏi về ẩn nấp khí tức. Văn bối phụng mệnh trưởng bối trong nhà, muốn lấy một vật trong cơ thể Hoàng Thổ Linh Thử dùng để luyện chế một loại đan dược có thể ẩn nấp khí tức. Chỉ là Hoàng Thổ Linh Thử này trời sinh nhất gan, vừa có gió thổi cỏ lay liền bỏ trốn mất dạng. Là văn

bồi đuổi tới nơi này, thần thông tiền bồi quả nhiên phi phạm, trở tay bắt lấy Hoàng Thổ Linh Thử này. Văn bồi bội phục “

Đối với hai câu võ mộng ngựa cuối cùng của người này, Triệu Vô Tà một chút phản ứng cũng không có.

“Người là người trong ma đạo, hắc cũng biết ta cũng là người trong ma đạo. Hôm nay người xông vào nơi ta tu luyện, ta làm sao biết người có thấy được bí mật gì của ta không. Thế giới này, chỉ có người chết mới có thể thủ khẩu như bình, người nói đúng không?”

Mồ hôi lạnh từ trán gã thanh niên nhỏ xuống, ý tứ trong lời nói của Triệu Vô Tà đã rất rõ ràng. Hắc không dám bảo đảm gã thanh niên kia không phát hiện ra bí mật của gã, cho nên muốn cho gã trở thành người chết. Như vậy, cho dù biết được bí mật gì cũng sẽ bị chôn lạng không ai biết được.

“Không không không không tiền bồi, người không thể giết ta. Ta là người của Trịnh gia, Ma đạo Trịnh gia, đệ tử trên vạn. Trong gia tộc có mười vị Kết Đan tông sư, lão tổ chính là Nguyên Anh chân nhân.”

Thanh niên liên tục nói, nhưng lời nói ra lại khiến Triệu Vô Tà ngừng chuẩn bị sát thủ.

“A Nguyên Anh chân nhân”.

Triệu Vô Tà mặt không chút biểu tình, tuy trong lòng vẫn còn chút kinh ngạc. Ánh mắt Triệu Vô Tà hỏi thăm nhìn lại, người thanh niên kia lập tức giống như vớ được cọng rơm cứu mạng, nhanh chóng nói ra.

“Không sai, Trịnh gia ta chính là một trong số hai đại gia tộc của Ma đạo, trăm năm trước lão tổ cũng đã là Nguyên Anh chân nhân. Tiền bồi nếu chịu bỏ qua cho văn bồi lần này, văn bồi nguyện ý dẫn tiền bồi đến Trịnh gia ta làm một chức cung phụng.”

Thanh niên kia đột nhiên có vẻ thấp thỏm, hắc sở dĩ dám nói ra lời khiến Triệu Vô Tà cung phụng là bởi vì hắc ta đoán Triệu Vô Tà là tán tu không môn không phái. Nghe thấy Trịnh gia nhưng không chút phản ứng nào, khí tức trên người lại

không giống đệ tử của các đại phái ma đạo, tất nhiên đó là tán tu của Vô Môn Vô phái.

Còn tu vi đáng sợ của Triệu Vô Tà, hẳn ta đoán có lẽ đây là một khổ tu sĩ chỉ biết tu luyện.

“Cung phụng giống như những quốc gia ở thế tục giới cung phụng sao?”

Lời Triệu Vô Tà vừa nói ra khỏi miệng, trên mặt thanh niên lập tức xuất hiện ý cười mịt mờ, hẳn đã đoán được. Tu sĩ trẻ tuổi trước mắt này quả nhiên là một tán tu, sau khi cười qua hẳn lại cảm thấy hưng phấn, nếu có thể vì gia tộc mà kéo trở về một tán tu có tiền lực cường đại mới là một đại công to lớn.

“Hừ, tại sao ta phải gia nhập Trịnh gia cái gì chứ, người vẫn nên làm người chết thì hơn.”

Trong lúc Triệu Vô Tà nói chuyện, bàn tay đã chậm rãi đặt trên đỉnh đầu thanh niên, tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn. Với khoảng cách này, cho dù thanh niên kia có dị động gì cũng không còn kịp nữa. Chỉ cần đánh ra một chương, kết cục sẽ lập tức chết thảm.

“Tiền bối đừng nóng vội không biết có thể vui vẻ với vạn niên mình hay không.”

Tới thời khắc sinh tử, thanh niên nhất thời kích động, đánh cuộc một phen. Thấy Triệu Vô Tà vẻ mặt kinh ngạc, gã thanh niên không dám dừng lại lâu, lập tức nói xong mọi chuyện.

“Nửa tháng sau, tất cả gia tộc Ma đạo cử hành thi đấu đại hội, lần này thừa hành chính là Chu gia. Người thi đấu thắng sẽ đạt được rất nhiều ban thưởng, trong đó có ba mươi sáu viên trùng noãn vạn năm Hàn Minh.”

Dùng tốc độ nhanh nhất nói xong lời này, thanh niên kia như nhận mệnh nhắm hai mắt lại, nếu Triệu Vô Tà vẫn muốn giết hẳn như cũ, vậy thật sự chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Chương thứ bảy mươi bốn, Loạn Táng Cương.

Lần thứ bảy...

Nửa ngày sau, thanh niên không cảm thấy bàn tay đang vỗ lên đỉnh đầu mình mà ngược lại cảm giác sợ hãi trong lòng kia biến mất. Thanh âm ung dung của Triệu Vô Tà bay tới, tuy rằng vẫn lạnh như băng nhưng thanh niên nghe rất dễ nghe giống như tiên âm.

“Làm thế nào mới có thể tham gia đại hội Ma đạo gia tộc kia, đều là những người nào tham gia đại hội.”

Dường như đã sớm có chuẩn bị, Triệu Vô Tà vừa hỏi xong thì thanh niên kia lập tức nói ra đáp án.

“Đại hội Ma đạo gia tộc chỉ có các tu sĩ Ma đạo mới có thể tham gia, hơn nữa Kết Đan Tông Sư không thể tham dự đại hội thi đấu. Chỉ cần tiền bối gia nhập Trịnh gia, có thể đại diện cho Trịnh gia ta tham gia thi đấu đại hội. Lấy tu vi tiền bối, muốn lấy danh hiệu đệ nhất quả thực đơn giản giống như lấy đồ trong túi”.

Sau khi thanh niên nói xong bỗng nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, hai luồng khí xám kinh khủng một mực quán quanh người đã biến mất. Cũng chỉ còn kịp nhìn một chút, hai luồng khí xám đúng là chui vào trong lá cờ quý dị kia.

Một đóa hoa sen màu đen, chín cánh hoa, tựa hồ trên mỗi cánh hoa đều mang theo khí tức kỳ dị. Hơn nữa mặt cờ màu xám giống như có vô số ảo ảnh lúc ẩn lúc hiện, làm cho người ta nhìn một lát sẽ cảm giác toàn thân vô lực, tâm thần giống như muốn thất thủ.

“Ngươi tên là “

Một tiếng kêu bỗng nhiên truyền đến, đánh thức thanh niên kia, mồ hôi đầm đìa. Rất khó tưởng tượng vừa rồi hẳn đã trải qua chuyện gì, bởi vì hoa sen màu đen kia nhiều thêm một chút, tâm thần thiếu chút nữa thất thủ. Nếu vừa rồi hẳn thật sự

bị mê hoặc tâm thần, cho dù tỉnh lại, tu vi sau này chỉ sợ cũng khó tiến thêm.

Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Triệu Vô Tà mang theo một tia cảm kích, sau khi nghe thấy câu hỏi của Triệu Vô Tà lập tức cúi đầu cung kính nói.

“Vãn bối Trịnh Phương, thủ tịch đệ tử chi một mạch Trịnh gia.”

Triệu Vô Tà mặt không chút thay đổi gật đầu, sau đó quay người đối mặt với cả tòa độc sơn. Vạn độc cổ phiến trong giây lát thu nhỏ lại lớn bằng lòng bàn tay. Sau đó hào quang chợt lóe rồi biến mất trên tay Triệu Vô Tà, mà trên cổ tay Triệu Vô Tà có thêm một dấu vết ma phiến. Khí tức trên mặt hắn như ẩn như hiện khiến người ta sợ hãi.

Nhìn bóng lưng Triệu Vô Tà, Trịnh Phương tâm thần chấn động mãnh liệt, thầm nghĩ tu sĩ trẻ tuổi kinh khủng trước mắt này là một tên hỉ nộ vô thường. Trong khoảng thời gian ngắn, vài lần làm cho tâm tình của hắn đại biến, cảm giác nguy hiểm về tính mạng không thể nằm trong tay mình thật sự không tốt. Lần này lại là một nan đề, nếu xử lý không tốt, Trịnh Phóng hoài nghi tên trước mắt này nhất định sẽ bạo khởi giết người.

“Trịnh Phương ta nguyện ý thề, bất luận thấy cái gì, có thấy không. Vĩnh viễn không được tiết lộ tất cả mọi chuyện vừa mới phát sinh, như có lời thề, thiên lôi oanh tâm mà chết.”

Đây đã không phải lần đầu tiên Triệu Vô Tà thấy huyết thệ, chỉ có điều lần trước người nọ đã dám thề máu, Triệu Vô Tà không chút do dự giết hắn ta.

“Ta còn có một số việc cần phải xử lý, tới lúc đó làm sao tìm được người.”

Một cái bóng màu vàng đất lóe lên, Trịnh Phương bỗng cảm thấy trong ngực có thêm vài món đồ. Cúi đầu nhìn lại, lập tức sửng sốt, đó là con chuột đất màu vàng. Lại nghe Triệu Vô Tà nói, sắc mặt hắn lập tức vui vẻ, hắn biết hôm nay đã bảo vệ tính mạng của mình rồi. Hơn nữa nhiệm vụ cũng hoàn thành, vừa nghĩ tới sự thần bí và mạnh mẽ của Triệu Vô Tà, vẻ mặt Trịnh Phương mừng như điên.

“Cách nơi đây ba nghìn dặm, có một tòa thành trì, ngoài thành có một bãi tha ma. Văn bối sẽ ở lại nơi đó năm ngày, đến lúc đó tiền bối có thể đến tìm ta, nếu không đủ thời gian, tiền bối có thể...”

“Vậy là đủ rồi...”

Trịnh Phương còn chưa nói xong, Triệu Vô Tà đã cắt đứt hắc ta, đợi đến khi hắc ta ngẩng đầu nhìn, Triệu Vô Tà đã hóa thành một đạo quang mang bỏ chạy về phía xa xa. Trịnh Phương vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nhìn con thổ linh thử trong ngực.

“Quá kinh khủng “

Cảm giác được toàn thân đều đã ướt trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, trong thời gian ngắn như vậy người nào ở Quỷ Môn Quan đi qua mấy lần cũng sẽ như vậy. Trịnh Phương sắc mặt tái nhợt bay về phía xa. Trước khi đi không quên đem Hoàng Thổ Linh Thử trói lại, bỏ vào trong một cái túi bên hông.

Hồ Lô cốc, một đạo quang mang từ đằng xa phóng tới, hiện ra trong cốc. Chính là Triệu Vô Tà, lúc này trên mặt của hắc ta xuất hiện một nụ cười.

“Ma đạo gia tộc vạn năm hàn minh “

Trên mặt Triệu Vô Tà chớp động quang mang thú vị, vừa rồi hắc ta tha cho Trịnh Phương kia một mạng, muốn gia nhập cung phụng Trịnh gia gì đó. Không phải là do lâm thời nảy lòng tham mà là do hắc ta đã sớm muốn tiếp xúc với các tu sĩ khác, chỉ là hắc ta vẫn luôn thiếu một thân phận. Nếu như dùng thân phận tán tu, có thể tiếp xúc với các tu sĩ khác thực sự quá ít, chẳng lẽ muốn hắc ta ra cửa dùng thần niệm đi tìm kiếm những tu sĩ kia sao.

Sự xuất hiện của Trịnh Phương kia vừa lúc cho Triệu Vô Tà một cơ hội, tham gia đại hội của gia tộc Ma đạo gì đó cũng càng hiểu rõ thế giới này hơn. Cho đến tận bây giờ, tu vi của Triệu Vô Tà đã tăng vọt đến Trúc Cơ Đại viên mãn, nhưng lại đứng ở rãnh trời của Kết Đan Tông Sư.

Hơn nữa hấn tiếp xúc rất ít tu sĩ, đối với thế giới này cũng không đủ hiểu, không biết nên tới nơi đó tu luyện đã vượt qua ngưỡng cửa kia. Lần này là một cơ hội tốt.

Suy nghĩ một hồi, Triệu Vô Tà quyết định sửa sang lại mọi thứ trong cốc sau đó sẽ lên đường đến Trịnh gia, xem đại hội gia tộc Ma đạo rốt cuộc như thế nào.

Đứng yên tại chỗ, Triệu Vô Tà trầm ngâm một hồi, Vô Cầu Chung Hoàn trên cổ tay đột nhiên tỏa sáng. Sau đó chỉ thấy một bình ngọc xuất hiện trong tay Triệu Vô Tà, sương mù phần hồng cuộn cuộn trong bình ngọc.

“Rầm”

Bình ngọc phía trên nắp tự động bật ra, lập tức sương mù bên trong toàn bộ tuôn ra, nhất thời trong cốc bắt đầu tràn ngập một cỗ sương mù màu hồng phấn. Sương mù kia thật là kỳ dị, quay cuồng từng trận hương khí dị dạng, làm cho người ta không khỏi muốn ngửi thêm vài cái. Chỉ là nếu thật sự ngửi thấy cái này, đó chính là muốn mạng người đấy.

Sương mù màu hồng phấn kia chính là chương khí hoa đào mà Triệu Vô Tà thu nhiếp từ núi độc, nếu không phải lần này luyện thành Vạn Độc Cổ phiên thì e là sương mù hoa đào này vẫn còn tồn tại trong bình.

Sau khi thả ra Hoa Hoa Chương, Triệu Vô Tà rung cổ tay, trong giây lát một mặt Ma phiên đón gió liền dài ra. Sự liên hệ giữa Triệu Vô Tà và Ma phiên đã có tâm thần với nhau nên lập tức tâm niệm vừa động, hấn không chế ma phiên mở ra một ít cấm chế.

Nhất thời, từ trong cổ phiên bắt đầu tràn ngập vô số sương mù, đủ mọi màu sắc. Bảy màu khác nhau, quả thực mê hoặc đến cực điểm, mùi thơm cũng cực kỳ nồng đậm. Những thứ này đều là chương khí, khí độc, đều là độc trùng hoặc là thiên địa sinh thành. Phàm là những thứ này, đều mang theo mùi vị kỳ dị, khiến người ta nhịn không được trầm mê trong đó, uống phí mất mạng.

Hồ Lô cốc cũng không lớn, chỉ chốc lát, toàn bộ sơn cốc đều tràn ngập sương mù như cầu vồng. Thân ảnh Triệu Vô Tà trở

nên mơ hồ, chẳng qua đối với Triệu Vô Tà cũng không phải là vấn đề lớn.

Làm như vậy vốn là để biến hồ lô thành nơi dưỡng cổ chính thức, cũng là phòng ngự, nếu có tu sĩ khác xông vào, phá vỡ trận pháp bên ngoài, chỉ cần gặp phải chướng khí sương độc này, cũng là chết.

Sau khi làm xong hết thấy, Triệu Vô Tà đột nhiên nhảy vào ao nước lớn nhất kia, sau đó ngồi xếp bằng xuống. Vạn Độc Cổ phiên thu nhỏ lại rồi trở lại trên cổ tay hắn ta, ẩn kỹ Ma phiên kia. Tâm thần hắn ta hơi động, Triệu Vô Tà bắt đầu tế luyện Vạn Độc Cổ phiên. Mặc dù cổ phiên là do hắn ta luyện chế, nhưng nếu muốn tâm thần tương thông vẫn cần phải luyện hóa.

Bốn ngày sau, Triệu Vô Tà từ trong cổ tri nhảy ra, lúc này chướng khí sương độc vẫn trải rộng toàn bộ Hồ Lô cốc. Bị trận thế ảnh hưởng, mấy thứ này đều không ra được. Hai con mắt che đầy khí tức quỷ dị nhìn xung quanh vài lần, trong miệng huýt một tiếng, một bóng người đỏ rực từ sâu trong hồ lô chui ra.

“Vút”

Dừng trên vai Triệu Vô Tà, khí tức mạnh mẽ của độc trùng cấp cao phát ra từ trên người hắn. Dù sao cũng là độc trùng cấp cao dị chủng, uy áp của nó còn cường đại hơn uy áp của Tử Huyết Độc Điêu mà Triệu Vô Tà đã từng gặp. Cả hai đối kháng chắc là Phệ Nhật Trùng thắng. Hắn duỗi ngón tay ra sờ sờ xác Phệ Nhật Trùng, Triệu Vô Tà nhấc chân đi về phía cổ tri bên cạnh.

Bàn tay vung lên, sương mù bao trùm phía trên cổ tri tản ra, tất cả đồ vật bên trong đều hiện ra ở trước mắt Triệu Vô Tà. Chín mươi chín con xích luyện xà toàn thân đỏ như lửa, trong nháy mắt đồng thời mở xà nhãn. Ánh mắt lạnh như băng vô tình ai nhìn cũng không dám nhìn thẳng, Triệu Vô Tà thật ra một chút cảm giác cũng không có.

Ngược lại sắc mặt hưng phấn bầm một cái pháp quyết, lập tức cổ phiên mặt phiên màu xám mở ra, hoa sen màu đen ở trung

ương phát ra một điểm u quang. Xích Luyện xà cở trong cở trì hình như cũng hưng phấn, hóa thành chín mươi chín đạo hồng quang chui vào trong lá cờ, một màn này khiến cho trên người Phệ Nhật Trùng trên đầu vai Triệu Vô Tà cũng bốc lên ánh sáng màu đỏ.

Vạn Độc Cở Phiên có lực dụ hoặc không kém gì uy hiếp độc trùng, chỉ cần thành cở, uy lực bên trong cở phiên sẽ tăng gấp bội. Đây cũng là chỗ Vạn Độc Cở Phiên mạnh mẽ, cở trùng bị thương trong cở phiên, chỉ cần nửa ngày là có thể phục hồi như cũ.

Sau khi Xích Luyện Xà Cở tiến vào Vạn Độc Cở Phiên, bên cạnh hoa sen màu đen lập tức có thêm một huyễn ảnh Xích Luyện Xà, rõ ràng không gì sánh được. Thậm chí hoa sen kia còn rõ ràng, mắt xà băng lãnh càng thêm băng lãnh.

Triệu Vô Tà mặt vẫn không biểu tình, chỉ là ánh mắt có chút hưng phấn. Thu nhiếp vạn độc, dung nạp vạn cở, bây giờ xem như hoàn thành bước đầu tiên. Triệu Vô Tà hưng phấn cũng là điều đương nhiên.

Thân hình khê động, Triệu Vô Tà xuất hiện tại nơi Tam Nương đang tu luyện sâu trong Hồ Lô cốc, một cỗ thần niệm truyền vào trong đó.

“Tam Nương, an tâm ở lại đây tu luyện. Ta sẽ sớm trở lại.”

Sau khi nói xong, thân ảnh Triệu Vô Tà như một mũi tên nhọn bắn thẳng lên bầu trời, sau đó chuyển hướng, bay về phía xa xa.

Không lâu sau đó, trong một tòa thành trì cách Độc Sơn ba ngàn dặm, một thanh niên lạnh như băng mặt không biểu tình chậm rãi đi trên đường. Hắn tiện tay giữ chặt một lão nhân, hỏi: “Phía ngoài thành có bãi tha ma”

Triệu Vô Tà vừa nói xong, lão nhân kia liền giống như nghe được chuyện gì đó khủng bố, thần sắc kinh hoảng giãy giụa thoát khỏi hai tay Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà sững sốt, sau đó thân hình khê động xuất hiện trước mặt lão nhân, nắm lấy tay lão.

“Rốt cuộc ở hướng nào cũng có bãi tha ma...”

Ngữ khí của Triệu Vô Tà lần này trở lại vẻ lạnh như băng, không còn khách khí như trước. Có lẽ là bị tốc độ của Triệu Vô Tà hù dọa, có lẽ là bị sự lạnh lẽo của Triệu Vô Tà hù dọa. Lão nhân kia càng thêm hoảng sợ.

“Địa phương quỷ quái kia, tại Tây Môn, Tây Môn.”

Lão nhân nói chuyện rất lớn tiếng, những người còn lại trên đường đều nghe thấy, ngay từ đầu còn không có gì. Nhưng nhìn vẻ mặt hoảng sợ của lão nhân, sau đó lại giống như nghĩ tới điều gì, “Bá” một cái tất cả mọi người đều tự động rời xa Triệu Vô Tà mấy bước lớn. Giống như Triệu Vô Tà là mãnh thú nước lũ, tránh né cũng không kịp.

Chương thứ bảy mươi lăm Luyện Thi đại pháp

Mắt thấy mặt lão nhân kia...

Cuối cùng chia năm xẻ bảy thảo luận cuộc chiến âm thế nào.

Người trên đường nghe thấy cảnh Tây Môn bãi tha ma đầy hoảng sợ như vậy liền nhanh chóng thoát đi, liều mạng tránh đi.

Hắn như có mây, có điều Triệu Vô Tà lại lập tức như ảo thuật thay đổi một bộ mặt khác, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ bi thương, giống như người thân vừa chết đi vậy, vẻ mặt chân thật đó, người khác không thể không tin được.

“Các vị hương thân, không biết bãi tha ma này rốt cuộc có gì đáng sợ, tiểu đệ chỉ là nghe nói cậu của mình bị bệnh chết. Nó không có con cái, xác chết rồi bị vứt ở bãi tha ma, muốn tìm về mà thôi.”

Triệu Vô Tà càng nói càng thương tâm, trên mặt thiếu chút nước mắt, nhưng Triệu Vô Tà cũng sẽ không rơi lệ. Hắn không có khả năng vì một đám phạm nhân diễn kịch mà rơi lệ. Nhưng người sống hơn một trăm tuổi này lại không giống nhau, trên mặt biểu lộ thật sự là ai cũng sinh lòng không đành lòng.

“Tiểu huynh đệ thật là hiếu thuận, có điều đại ca vẫn khuyên ngươi, đừng đi tới địa phương quỷ quái đó nữa. Mấy ngày tới bãi tha ma ở phía Tây đã khiến lòng người bàng hoàng rồi.”

“Nghe nói vậy sao...”

Đại hán đứng bên cạnh Triệu Vô Tà đột nhiên nhỏ giọng nói với Triệu Vô Tà. Những người còn lại trên đường nghe Triệu Vô Tà nói chuyện xong, đều cảm thán tiểu huynh đệ này quá lương thiện. Vì vậy cũng không còn chú ý và tránh né như ban nãy nữa.

“Mấy ngày trước không biết vì sao, trong thành không ngừng có người chạy đến bãi tha ma để tự sát, ngày hôm sau liền phát

hiện thi thể những người đó không thấy đâu nữa, nghe các lão nhân nói là bị ma quỷ quấy phá. Những thi thể kia đều bị trộm đi luyện yêu pháp, kể cả những thi thể vứt bỏ trong bãi tha ma cũng vậy.”

Đại hán tuy rằng có thể hạ thấp thanh âm, bắt quá tiếng nói của hắn thật sự quá lớn, mọi người chung quanh đều nghe thấy. Bất quá đều là vẻ mặt hồi hộp, có vài lão nhân lớn tuổi còn đứng bên cạnh hoảng sợ gật đầu.

Nhìn thấy một màn này, Triệu Vô Tà xem như đã hiểu rõ, bãi tha ma này có người luyện ma công. Kết quả lại để cho phạm nhân phát hiện, nghĩ lầm là quỷ mị quấy phá, lúc này mới hoảng sợ như thế đối với bãi tha ma.

Nghe đại hán nói xong, Triệu Vô Tà trên mặt mang theo một tia hoảng sợ ngẩng đầu lên, sau đó hỏi.

“Đại ca, người nói là thái bình thịnh thế, tại sao có thể có quỷ mị quấy phá chứ.”

Thiên phú của Triệu Vô Tà diễn kịch đã nhận được đầy đủ biểu hiện ở đây, đại hán kia thấy lời nói của mình bị hoài nghi, sắc mặt lập tức đỏ lên, sau đó nổi giận đùng đùng nói, giọng điệu như hận rèn sắt không thành thép vậy. “Người thật là không biết tốt xấu, không nghe lời đại ca của người. Đánh mất tính mạng cũng không trách được người bên ngoài, hừ” Triệu Vô Tà thấy đại hán có chút tức giận, vội vàng nhận lỗi, liên tục nói cảm ơn. Sau đó làm bộ như lòng có sợ hãi mà rời đi. Đại hán kia ở sau lưng Triệu Vô Tà nhìn thấy lời nói của hắn mà rời đi, nhặt về một tính mạng, trong lòng giận phồng khoáy, có thể nói lúc xoay người bỏ đi là ngang ngực, bởi vì khi nói về sự sợ hãi của đám người Tây Môn Táng, về sợ hãi cũng không thiếu gì cả. Trong đám người Triệu Vô Tà, mỗi một bước đi, vẻ mặt âm trầm một chút, đã khôi phục lại một con đường nhỏ trong ngõ nhỏ, giống hệt như cái bóng người đang lạnh lùng lạnh nhạt không thấy bóng dáng của Triệu Huyền Trĩ Chân ở thôn quê vậy. Khi hắn vừa mới từ trong lúc rời đi, Triệu Vô Tà ma tâm liền mang theo bóng hình, Cũng chậm rãi đứng dậy ra khỏi khách sạn. Quả nhiên, trên đường lập tức có không ít người đi ra khỏi phòng, thần sắc ngốc trệ đi

về phía Tây Môn, nơi đó hẳn là ban ngày đã đi qua một bãi tha ma.” Bước chân thú vị “Triệu Vô Tà” chậm rãi đi tới, theo những người này rời khỏi Tây Môn, nói cũng kỳ quái. Lúc này là giờ đã tới, cửa thành vốn nên đóng chặt, chẳng biết vì sao lúc này cửa thành phía Tây mở rộng, tổng cộng mười mấy người đang đứng chờ, có nam có nữ, nhưng đều là thanh niên. Triệu Vô Tà đi theo bọn họ tới sườn núi cực kỳ âm trầm, còn qua một khu rừng nhỏ. Lúc đi qua rừng, Triệu Vô Tà cảm giác được một đạo thần niệm từ phía sau quét tới, chủ nhân tu vi không bằng xương cốt Triệu Vô Tà, có chút quen thuộc với khí tức của thần niệm, hiện lên bên trong miệng không còn cảm thụ được chút ý cười, cảm thụ rõ ràng.”. Mà là một loại khác. Mùi của hủ bại, giống như mùi của rất nhiều thi thể thối rữa, quả thực khiến người ta muốn nôn mửa. Mặc dù Triệu Vô Tà ngửi thấy ngàn vạn độc trùng cùng một chỗ phát ra mùi tanh hôi xông lên trời, nhưng vẫn có chút không chịu nổi mùi này, lông mày nhíu lại. Hắn chăm chú nhìn, ở giữa bãi tha ma là một thanh niên sắc mặt tái nhợt ngồi ngay ngắn trên một đồng xương trắng. Là cốt sơn nhỏ do xương sọ của người sống chôn chặt thành, nhắm chặt hai mắt, trên mặt thỉnh thoảng lại hiện vẻ ửng hồng. Nhưng sau khi lát nữa Trịnh Vô Tà lại càng thêm tái nhợt. “Quả nhiên là hắn không chịu nhận ra, rất vô sỉ muốn nhìn lên Trịnh Dục tu luyện ma công. Lúc trước Trịnh Phương cũng từng có cơ hội nhìn lên Triệu Vô Tà Vạn Tà Thảo luyện, đáng tiếc, tu vi của hắn còn chưa đủ. Còn chưa kịp nhìn thấy, Triệu Vô Tà Hành lập tức đã bị bắt lấy cái thi thể đang từ từ từ chuyển sang thời điểm Mai Khang Luân chuyển sang màu trắng, từ từ chôn cất cất cất cất cất cất cất cất thi thể, sau đó trở thành hình thể của nam tử đầy đặn vàng ròng ròng ròng trong những khối máu máu, từ từ từ từ từ từ trong những bụi., Sau đó dừng lại ở trên đồng xác, trên khuôn mặt tái nhợt xuất hiện một khuôn mặt cực kỳ đỏ tươi đẹp, nhắm chặt hai mắt lại, hai cánh tay bày ra một tư thế rất kỳ quái, sau đó liền thấy trong bãi tha ma đột nhiên xuất hiện một cái âm phong. Rất nhanh, nhanh chóng vô cùng, thi thể dưới thân Trịnh Phương xếp thành một cái đài cao do xương trắng chất thành. Huyết nhục mười mấy người biến mất, tốc độ nhanh đến dọa người, chỉ trong nháy mắt đã chỉ còn lại xương

trắng dày đặc. Lúc này Triệu Vô Tà cũng vừa mới khôi phục bình thường, ngay vừa rồi, con mắt dị biến của hắn rõ ràng nhìn thấy thi thể hư thối nhanh chóng thối rữa. Không sai, là hư thối, nhanh chóng thối rữa. Sau đó những khí tức thối rữa kia hình thành lập tức bị Trịnh Phương lập tức hấp thu toàn bộ vào trong cơ thể, không còn một chút nào, sắc mặt Trịnh Phương lập tức tái nhợt, khi thấy vẻ mặt không còn chút gì tà dị thường, cũng tái nhợt như tái nhợt không còn. Lúc này Trịnh Vô Tà đã trở nên vô cùng nghiêm túc, sau khi nhìn thấy bóng dáng yêu nghiệt của Triệu Vô Tà Ma vừa mới xuất hiện trong xương cốt, ánh mắt hắn đã hoàn toàn bộ dáng yêu thương không còn chút nào cả.

Chương thứ bảy mươi sáu Đông Lâm Trịnh gia.

Giày vải màu đen từ hư không chậm rãi đáp xuống, mũi chân điểm ra tầng tầng gợn sóng, mượt mà vô cùng ngưng trệ không có. Sâu trong ánh mắt Trịnh Phương hiện ra vẻ kinh hãi, hắn tuy rằng không phải tu sĩ tu vi cao thâm gì, nhưng xuất thân từ trong đại gia tộc ma đạo như Trịnh gia, mưa dầm thấm đất cũng là kiến thức phi phàm.

Triệu Vô Tà chỉ đơn giản vài cước từ hư không hiện ra, theo hắn ta thấy lại là thuật Đằng Không không giống người thường. Đây là một pháp thuật rất nhạt, không cần nói người của Trịnh gia ma đạo như hắn ta chỉ sợ cũng có thể thi triển được.

Thuật Đằng Không của lục địa là dành riêng cho những tu sĩ không thể ngự kiếm phi hành tạo ra, chỉ có thể bay lên không mà thôi, tốc độ cũng không nhanh. Cấp thấp tu sĩ cũng có một số người có thể thuần thục tu luyện thuật Đằng Không của lục địa, thế nhưng Triệu Vô Tà thi triển ra lại khác.

Trịnh Phàm có một loại cảm giác, hai chân Triệu Vô Tà đáp phải trên mạch lạc của không gian, cho nên mới lưu loát như vậy. Có thể nói là một chút chân nguyên cũng không lãng phí, thậm chí Trịnh Phương cho rằng cho dù mình ngự kiếm phi hành có tốc độ linh hoạt cũng không sánh được với Triệu Vô Tà thi triển thuật Đằng Không của lục địa.

“Tiền bối, ngài đã tới.”

Trong lòng cảm thán sự khủng bố của người này, Trịnh Phương lại cung kính hướng về phía Triệu Vô Tà đang đứng trước mặt hắn ta mà nói, thân hình hơi cong xuống, vào lúc không có nguy hiểm đến tính mạng, hắn ta vẫn không kiêu ngạo không tự ti.

“Ùm lại đến ban ngày, có điều nghe những phàm nhân kia giảng giải sự khủng bố của bãi tha ma, liền kéo dài một hồi mới tới xem.”

Vẻ mặt tựa cười như không cười của Triệu Vô Tà nhìn Trịnh Phương, trực tiếp nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn ta đỏ lên. Hiểu được có che dấu nữa cũng vô dụng, một màn vừa rồi tu luyện ma công kia nhất định khiến Triệu Vô Tà thấy rõ ràng. Trịnh Phương trong lòng nghĩ lại, dứt khoát hào phóng thừa nhận, đều là người trong ma đạo.

Dùng tính mạng phạm nhân để tu luyện ma công cũng là bình thường, có lẽ Triệu Vô Tà cũng sẽ không có ý kiến bất mãn.

“Khiến tiên bối chê cười, đây là một bộ ma công vẫn bối vô tình có được, được xưng là vi luyện thi đại pháp, nghe đồn là một công pháp Ma Đạo đã tuyệt diệt truyền ra. Vẫn bối nhất thời trong lòng ngửa ngáy, đã tu luyện nửa năm, cũng có chút thành hiệu, trợ giúp vẫn bối tấn thăng đến cảnh giới Trúc Cơ.”

Trịnh Phương trong lúc nói chuyện cẩn thận chú ý nét mặt của Triệu Vô Tà, thấy tên Luyện Thi Đại Pháp không có chút biểu lộ gì. Nhất thời trong lòng hai ba người tâm thần bất định, dè dặt hỏi: “Tiền bối tu vi cao thâm, không biết có thể chỉ điểm cho ta một chút hay không.”

Trịnh Phương kêu lên hai chữ tiền bối càng thêm thuận thực, cũng vậy, Trúc Cơ sơ kỳ cùng Trúc Cơ đại viên mãn tùy ý nhìn đều là cảnh giới Trúc Cơ. Nhưng mà trong đó chênh lệch không biết bao nhiêu, một tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn, ít nhất có thể chiến đấu với mười tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ. Cho nên Trịnh Phương sau khi nhìn thấy Triệu Vô Tà tuổi còn trẻ, lập tức liền muốn nịnh bợ cái tên “Tán tu sĩ” có tu vi cao thâm.

“Luyện thi đại pháp, thật không tệ...”

Triệu Vô Tà trông thấy Trịnh Phương cẩn thận từng li từng tí, trong lòng hiểu rõ, hắn ta đơn giản chỉ là cho rằng Triệu Vô Tà rình mò ma công của hắn ta. Đáng tiếc, Triệu Vô Tà đã sớm đem đại pháp luyện thi kia biếm không đáng một đồng, đừng nói là mơ ước. Cho dù Trịnh Phương chủ động đưa tới, Triệu Vô Tà cũng nhất định sẽ không coi trọng.

Nghe được Triệu Vô Tà trả lời có chút qua loa, Trịnh Phương thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nghĩ thì ra Triệu Vô Tà đối với ma công này của gã không có chút hứng thú nào.

Vừa nghĩ đến tuổi cùng tu vi khủng bố của Triệu Vô Tà, Trịnh Phương mới có chút thoải mái, nghĩ đến bộ ma công luyện thi đại pháp này gã căn bản là chướng mắt.

Trịnh Phương nghĩ cũng không sai, nửa năm mới khiến cho một tu sĩ Ngưng khí tăng mười tám thăng lên Trúc Cơ kỳ, công pháp như vậy Triệu Vô Tà thật đúng là chướng mắt.

“Lên đường đi.”

Triệu Vô Tà bỗng mở miệng, nét mặt lạnh như băng của hắn ta vẫn không có lấy một chút buông lỏng.

Đang nghĩ tới điều gì đó, Trịnh Phương liền sửng sốt, sau đó mới nhớ tới mục đích tới nơi này của Triệu Vô Tà, trên mặt mang theo một chút hưng phấn. Có lẽ vì muốn mang về một tán tu tu có tu vi cao thâm, tư chất siêu quần mà cũng là một công lớn, ít nhất là trưởng lão trong gia tộc sẽ không bạc đãi mình. Đến lúc đó bản thân là thủ tịch đệ tử của chi mình có thể tiến vào pháp đường trong gia tộc tu luyện.

Một ánh mắt lạnh như băng từ trong mắt Triệu Vô Tà bắn ra, Trịnh Phương lập tức cảm thấy mặt đau nhức, vừa quay đầu đã thấy Triệu Vô Tà đang dùng ánh mắt “thú vị” nhìn mình.

“Tiền bối thứ tội, văn bối có chút thất lễ, liền xuất phát đi trong gia tộc. Bây giờ thời gian coi như đầy đủ, có lẽ còn có thể đuổi kịp đại hội của gia tộc Ma Đạo.”

Trịnh Phương không dám lại chậm trễ, vội vàng vận chuyển chân nguyên, hướng lên bầu trời vọt tới. Dưới chân của hắn xuất hiện một thanh bạch cốt phi kiếm, mang theo từng điểm lân quang, nếu không có ánh mắt Triệu Vô Tà đã là dị biến, trong ban ngày thật đúng là không thể nhìn ra được những lân quang kia.

Linh khí cấp thấp, một khắc bạch cốt phi kiếm dưới chân Trịnh Phương đi ra Triệu Vô Tà đã nhận ra, hắn còn nhìn ra bạch cốt phi kiếm kia là dùng tinh hoa của rất nhiều hài cốt phạm nhân luyện chế thành. Bất quá cũng chỉ là nhìn thoáng qua như vậy mà thôi, Triệu Vô Tà sau khi luyện thành Vạn Độc Cổ Phiên cũng không quá quan tâm đến những binh khí pháp bảo kia.

Chỉ là một kiện linh khí cấp thấp, cũng chỉ là một cái nhìn của hân mà thôi.

Triệu Vô Tà đạp chân, như đang dựng một cái thang giữa không trung, tầng tầng mà lên. Giữa hai ba bước, gọn sóng như gọn nước dập dờn, Triệu Vô Tà đã đứng ở phía sau Trịnh Phương.

Trịnh Phương ở phía trước dùng tốc độ nhanh nhất ngự kiếm phi hành, mà Triệu Vô Tà ở phía sau, giống như đang nhàn nhã dạo chơi. Bước chân thông thả, vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt. Nhưng Trịnh Phương ở phía trước liên tục lùi, quả nhiên thăng này quả thực chính là quái vật. Trịnh Phương nhớ lại ngay từ đầu đã dùng thuật Đằng Không của lục địa xuất hiện ở trước mặt mình.

Đây chính là tâm cảnh đại viên mãn, tâm ma bất sinh, tâm lặng như nước.

Đè nén sự khiếp sợ cùng hoảng sợ trong lòng, chân nguyên toàn thân Trịnh Phương bắt đầu khởi động, dùng tốc độ nhanh hơn bay về phía xa. Triệu Vô Tà vẫn như trước, tốc độ lại không chậm chút nào, theo sát phía sau Trịnh Phương.

Ngoài chín ngàn dặm, giữa núi non trùng điệp đứng lặng một tòa thành trì vô cùng cao lớn. Toàn bộ tòa thành đều được xây dựng bằng đá xanh lớn cứng rắn như sắt, kín kẽ, khe hở giữa các tầng đá thậm chí không khác mấy so với tiểu đạo.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền nát tất cả mọi chuyện.

Mười triệu, như vậy tường thành, nếu muốn mạnh mẽ đánh hạ, chỉ sợ không có mấy trăm vạn quân đội là không thể, nhưng không biết vì cái gì, ở nơi thâm sơn ít người lui tới lại có một tòa thành trì như vậy.

Phía trước thành trì là một cánh cửa sắt to lớn được khảm trên thành trì, cảnh tượng trong thành ra sao đều bị ngăn trở không thấy được. Phía dưới cửa thành, hai thiết giáp binh sĩ khuôn mặt như con rối đứng thẳng tắp, thẳng tắp như côn, một chút biểu tình cũng không có.

Lúc này, hai đạo quang mang bỗng nhiên từ đằng xa phóng tới, phía trước có một đạo kiếm quang trắng xoá, đằng sau là

một đạo nhân ảnh, mơ mơ hồ hồ, nhìn không rõ.

“Vù” “Vù” “Vù”.

Kiểm quang dừng lại, bóng người hiện ra, Trịnh Phương cùng Triệu Vô Tà đồng thời xuất hiện ở trước cửa thành. Hai cây thiết mâu lạnh lẽo lập tức đâm về phía cổ họng hai người, tốc độ nhanh như tia chớp. Triệu Vô Tà biến sắc, có chút kinh ngạc nhìn hai binh sĩ kia, không nghĩ tới hai binh sĩ thủ thành lại có thể có sát kỹ lợi hại như thế.

Chỉ một chiêu này đã đủ để cho tu sĩ Trúc Cơ Kỳ ôm hận, chẳng qua muốn đối phó với hai người này hiển nhiên là không đủ. Nhưng Triệu Vô Tà còn chưa kịp suy nghĩ gì thì Trịnh Phương đã giải quyết xong phiền toái nhỏ trước mắt rồi.

Một lệnh bài màu xanh bỗng nhiên xuất hiện trong tay Trịnh Phương, cánh tay giơ lên, trên lệnh bài hiện ra hai chữ hoàng kim thật lớn Đông Lâm. Hai cây thiết mâu trong nháy mắt dừng lại, hai binh sĩ một mực không biểu tình lập tức trở nên cung kính, thu hồi thiết mâu lạnh lẽo lui sang một bên.

Trịnh Phương sau khi lấy ra lệnh bài, hai binh sĩ liền khôi phục bộ dáng ban đầu, thân hình đứng thẳng ở hai bên cửa thành. Không để ý đến hai người Trịnh Phương và Triệu Vô Tà, tựa hồ như hai đại nam nhân không ở đó.

“Tiền bối, xin mời “

Trịnh Phương dường như đã sớm biết bộ dáng của hai binh sĩ này, cổ tay nhoáng lên một cái thu hồi lệnh bài, làm ra một tư thế mời với Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà nhìn Trịnh Phương, rồi lại nhìn thành trì to lớn trước mặt một chút, toàn thân xanh đá, mang theo một loại khí thế nguy nga, giống như một ngọn núi cao vậy.

Quả thật không phải thành trì bình thường, sau khi đến nơi này, Trịnh Phương mặc dù đối với Triệu Vô Tà vẫn rất cung kính, nhưng Triệu Vô Tà vẫn có thể cảm giác được vẻ mặt kiêu ngạo của Trịnh Phương. Trong lòng Triệu Vô Tà hơi động một chút, xem ra Trịnh gia này thực lực không tệ.

Chân mang ủng đen nâng lên, Triệu Vô Tà đi theo Trịnh Phương tiến vào tòa thành cực lớn gọi là Đông Lâm thành này.

Vừa tiến vào trong thành, Triệu Vô Tà lập tức cảm giác được mười mấy đạo thần niệm từ các nơi trong thành quét đến, thần niệm không kiêng nể quét qua quét lại trên người hai người.

Trịnh Phương bỗng nhiên biến sắc, trình tự này mỗi lần tiến vào Đông Lâm Thành đều có, đều là thần niệm của chấp sự phụ trách nhiệm vụ trong gia tộc. Hắn biết rõ cũng đã thích ứng “lễ nghi” này. Nhưng Triệu Vô Tà thì lại khác.

“Hừ “

Quả nhiên, Trịnh Phương vừa định nói cái gì, Triệu Vô Tà sắc mặt lạnh lẽo, trong miệng hừ lạnh một tiếng, khí thể trên người bộc phát ra, khí tức băng lãnh lan tràn ra. Các nơi trong thành theo thứ tự truyền đến mấy tiếng kêu rên, hiển nhiên là bị Triệu Vô Tà chấn thương thần niệm.

Cảnh tượng trầm mặc hồi lâu, trên không trung bỗng nhiên truyền tới một câu: “Trịnh Phương, dẫn khách vào nhà, người khác còn tưởng rằng Trịnh gia Đông Lâm ta không biết lễ nghĩa, chậm trễ khách nhân.”

Một thanh âm tràn đầy uy nghiêm vang lên, người nói chuyện này rất hiểu lễ, chỉ là nói chuyện mà thôi. Cũng không có đem thần niệm quét tới, lúc này sắc mặt Triệu Vô Tà mới thoáng có chút thu liễm lại.

Chẳng qua là trong lúc vô tình, khí tức trên người vô cùng cường đại sẽ tiết lộ một chút. Kinh sợ những người trốn ở trong thành, Trịnh Phương dẫn Triệu Vô Tà đi một con đường lớn đặc thù, trên đường chỉ có thừa thớt mấy người mà thôi, hơn nữa đều là tu sĩ. Những người kia nhìn thấy Triệu Vô Tà một chút kinh ngạc cũng không có, thậm chí còn coi như không thấy.

Triệu Vô Tà có thể cảm giác được con đường này không giống, bởi vì khi vào thành hắn sẽ biết trong thành không phải không có phạm nhân. Có, cũng có rất nhiều, chỉ là không phải ở trên đường cái này mà là ở những nơi khác, dường như nơi này đều là tu sĩ.

“Tiền bối, thành này chính là Đông Lâm thành của Trịnh gia ta, là chi nhánh cường đại nhất của Trịnh gia ta. Thành chủ

Đông Lâm chính là sư bá của ta, tu vi là Kết Đan hậu kỳ, ở tu chân giới cũng được gọi là Ma tu.”

Đến Đông Lâm Thành, Trịnh Phương rõ ràng không phải sợ Triệu Vô Tà như vậy, trong lúc nói chuyện hơi ít vẻ cung kính. Chẳng qua Triệu Vô Tà không thèm để ý, ánh mắt hắn ta chỉ chăm chú nhìn vào một tòa lầu các rất to ở phía xa. Ở nơi đó, Triệu Vô Tà cảm nhận được uy hiếp, Tông Sư Kết Đan hậu kỳ. Ít nhất ba người, ấn ký cổ tay trên cổ tay phát ra một chút ánh sáng.

Hồ Hán tam ta đến hạng nhất lại hạng nhất, vì bồi thường chuyện tối hôm qua chỉ có một. Đêm nay bùng nổ, chỉ ít còn có hai chương. Mặt khác, cảm tạ Vu Hình Phong Huyết của thư hữu cùng với hai thư hữu tên tuổi đặc biệt khác đang tán thưởng. Cảm tạ các vị bùng nổ thật lớn, xin hãy bỏ phiếu dùng vé đập chết tiêu lâu đi.

Chương bảy mươi bảy cự tuyệt.

Cảm ứng được thần niệm mạnh mẽ đảo qua thân thể Triệu Vô Tà, khí tức Vạn Độc Cổ Phiến tự động lưu chuyển ra, nếu không phải Triệu Vô Tà áp chế di động của cổ phiến. Lúc những thần niệm kia đảo qua, Vạn Độc Cổ Phiến đã bắt đầu phản kích, vậy thì thật sự không ổn.

Hôm nay Vạn Độc cổ phiến là bán thành phẩm, không có uy áp mạnh mẽ nhưng không xứng đôi chút nào. Nếu quả thật kinh động đến những lão gia hỏa có thực lực cường đại ẩn giấu trong tòa thành này, Triệu Vô Tà đúng là không chịu nổi gánh nặng rồi. Mặc dù không có lão quái Nguyên Anh, nhưng khả năng bắt được Triệu Vô Tà là rất cao.

Nhưng mà vất vả lắm mới tìm được cơ hội chiến đấu với càng nhiều tu sĩ, gia tăng kinh nghiệm của mình, Triệu Vô Tà cũng không muốn chạy trốn không cửa giống như ở Vong Tình Động Thiên.

Trịnh Phương cẩn thận nhìn Triệu Vô Tà, lúc trước thanh âm sư bá vang lên, mười chấp sự Trúc Cơ hậu kỳ dùng thần niệm thăm dò Triệu Vô Tà. Kết quả bị một tiếng hừ lạnh phản kích đả thương, quá mạnh mẽ, quá biến thái. Trịnh Phương trong lòng vô cùng hâm mộ. Cùng tuổi như thế, không, tuổi Trịnh Phương xem ra còn lớn hơn Triệu Vô Tà.

Nhưng chênh lệch giữa hai người lại không phải lớn bình thường, trong số các đại gia tộc ma đạo Trịnh gia này, còn có rất nhiều bàng chi huyết mạch. Trịnh gia Đông Lâm chính là một chi trong số đó, cũng có thể xem như một chi mạnh nhất. Trịnh Phương cũng coi như là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi của Đông Lâm Trịnh gia, nhưng năm mươi năm đã tu luyện tới cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ.

Tuy rằng không so sánh được với những kỳ tài ngút trời nhưng cũng tính là hiếm có. Không giống một vài môn phái cỡ trung bình thường chỉ có một hai đệ tử tư chất xuất chúng, vì vậy sẽ trọng điểm bồi dưỡng một hai đệ tử. Đây cũng là lý do vì sao một ít đệ tử môn phái cỡ trung, tu vi thậm chí so với tông phái

cỡ lớn cao hơn. Thậm chí một ít đệ tử môn phái cỡ nhỏ, tu vi đều có thể so sánh với môn phái cỡ lớn của bọn họ.

Thanh âm uy nghiêm vang lên ở trên không thành trì kia, tựa hồ là người địa vị cực cao, dọc theo đường đi cũng không còn thần niệm đảo qua hai người Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà tựa hồ không bị cử động vô lễ vừa rồi của đối phương ảnh hưởng, vẫn như cũ mặt không biểu tình, nhìn không ra cảm xúc là cái gì.

Sau khi hai người đi được một đoạn đường, Trịnh Phương đứng đầu tiên ở phía trước một cầu thang bạch ngọc, trên cầu thang là phòng ốc và đại điện hùng vĩ. Nhìn qua, thánh quang bạch ngọc, mùi thơm ngào ngạt ập tới. Nơi này tương đối xa hoa mang theo trang nhã, đáng tiếc chính là, bất luận là Triệu Vô Tà hay Trịnh Phương. Đối với những thứ này đều coi như không thấy, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía ba người xuất hiện trên bậc thang bạch ngọc.

Áo đen bó sát người, vẻ mặt lạnh lùng của ba đại hán, nhất là cái người ở giữa kia. Vẻ mặt dữ tợn, không giận mà uy uy, đúng là uy vũ bất phạm. Trong ba người mặc kệ một người, đều là kết đan tông sư hậu kỳ tu vi, một thân khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Con người Triệu Vô Tà hơi co lại, ba vị Kết Đan tông sư đi ra nghênh đón hẳn. Nếu không phải vì lý trí ngăn chặn thì Triệu Vô Tà đã nổi giận đả thương người, ánh mắt sắc bén như mũi tên bắn về phía Trịnh Phương.

Trịnh Phương Nhất nhất thời trên mặt liền nóng rát đau, trong lòng nổi lên kinh thiên hải lãng, loại ánh mắt này, loại ánh mắt này, cho dù thời điểm đại trưởng lão tức giận cũng không có ánh mắt sắc bén như vậy, bước chân đập đập đập lùi liên mấy bước, sắc mặt kinh hoảng không gì sánh được.

Ba gã Kết Đan tông sư cũng kinh hãi, ánh mắt sắc bén của Triệu Vô Tà, trong đó gã đại hán râu quai nón, trên mặt hiện lên vẻ khác lạ, khuôn mặt tràn đầy uy nghiêm bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, tiếng cười sang sảng từ trên bậc thang bạch ngọc truyền xuống.

“Tiểu huynh đệ không nên trách Trịnh Phương, tiểu tử này nếu như trước đó không có đem tin tức truyền về, hôm nay hai người các ngươi cũng không dễ dàng nhìn thấy ba lão gia hỏa chúng ta như vậy, ha ha ha.”

Trong khi nói chuyện, đại hán râu xồm bước ra hai ba bước, trong nháy mắt vượt qua chín mươi chín bậc thang xuất hiện trước người Triệu Vô Tà. Bàn tay to như cái quạt hương bồ chụp về phía bả vai Triệu Vô Tà, vẻ mặt tràn đầy sang sảng cùng thân thiết. Nói thật, đại hán này cười lên cũng làm cho người ta an tâm, vừa nhìn đã biết là người thẳng thắn.

Triệu Vô Tà cúi thấp đầu, sâu trong ánh mắt hiện lên một tia tàn khốc, muốn né tránh bàn tay đang chụp tới. Nhưng vẫn không tránh né, mặc cho bàn tay to lớn vỗ lên vai, thân hình Triệu Vô Tà không chút lay động. Chỉ dùng ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt nhìn đại hán râu quai nón.

“Ha ha ha tiểu huynh đệ tu vi không tệ, Trịnh Phương đã nói với ta, ngươi cảm thấy hứng thú đối với Băng Minh của đại hội Ma đạo gia tộc kia. Chỉ cần tiểu huynh đệ trở thành chấp sự của Đông Lâm Trịnh gia ta, đại hội ma đạo năm nay sẽ do ngươi đại biểu Đông Lâm Trịnh gia chúng ta tham gia. Đến lúc đó, lấy tu vi tiểu huynh đệ đại viên mãn, nhất định có được thứ ngươi muốn.”

Sắc mặt Triệu Vô Tà hơi đổi, trong lòng sinh ra cảm giác không thoải mái, đại hán này thoát nhìn rất thẳng thắn. Nhưng trong lúc nói chuyện lộ ra khí tức người thượng vị không cho phép phản kháng làm cho trong lòng Triệu Vô Tà rất khó chịu.

“Chấp sự.”

Triệu Vô Tà lộ ra một điểm nghi hoặc nói.

“Đông Lâm Trịnh gia ta chính là bàng chi huyết mạch thực lực cường đại nhất trong Ma Đạo Trịnh gia, ta muốn cho chức vị tiểu huynh đệ là chấp sự áo tím, ngoại trừ chấp sự áo đen duy nhất kia, năm trăm vạn phạm nhân và đệ tử trong gia tộc ở Đông Lâm thành này cũng không thể phản kháng ngươi. Đương nhiên, ngươi cũng không thể xúc phạm quy củ trong gia tộc, nhưng trở thành chấp sự. Ngươi sẽ trở thành một thành

viên của Đông Lâm Trịnh gia ta, gia tộc sẽ cho người tất cả những thứ người muốn.”

Đại hán râu quai nón này hiển nhiên chính là trưởng lão đứng đầu thành Đông Lâm, bất kể lúc nào, trên người gã vẫn mang theo khí tức của người thượng vị, vênh mặt hất hàm sai khiến dần dần trở nên lạnh như băng.

“Ta không thích bị ràng buộc.”

Lời này vừa nói ra, kể cả vị Trịnh Phương kia, mọi người đều ngây ngẩn cả người. Vốn trước khi hai người tới đây, Trịnh Phương đã mang tin tức mình muốn mang về một tán tu trẻ tuổi Trúc Cơ Đại viên mãn truyền về Đông Lâm Thành, sau khi tam đại trưởng lão biết chuyện lập tức hưng phấn. Bọn họ không giống Trịnh Phương, bọn họ hiểu rất rõ việc tu luyện đến Trúc Cơ Đại viên mãn, huống chi là một tán tu.

Có lẽ ở những môn phái cỡ trung, có đệ tử Trúc Cơ sơ kỳ, thậm chí Trúc Cơ trung kỳ, nhưng tuyệt đối sẽ không tồn tại đệ tử trẻ tuổi Trúc Cơ hậu kỳ. Càng không nói đến Trúc Cơ đại viên mãn, bởi vì chỉ cần một ít đan dược là có thể làm được.

Một tán tu có thể tự mình tu luyện đến Trúc Cơ Đại viên mãn, đối với những thế lực siêu cấp mà nói có lẽ không mấy dễ trong lòng, nhưng mà đối với Đông Lâm Trịnh gia mà nói lại là vô cùng hấp dẫn. Nếu như có thể đưa người này vào trong gia tộc thì có thể., Dựa theo bồi dưỡng, tương lai không chừng Đông Lâm Trịnh gia có thể có một tia cơ hội sinh ra một Nguyên Anh chân nhân. Đến lúc đó thực lực vượt qua bản gia cũng không phải không có khả năng, cho nên ba người mới coi trọng như vậy, tự mình đi ra nghênh đón.

Bốn người này không nghĩ tới lại bị Triệu Vô Tà cự tuyệt, bởi vì bọn họ biết rõ một tán tu khó khăn, không nghĩ tới lại có tán tu từ chồi cành ô-liu của một đại gia tộc Ma đạo.

“Tiểu tử, ngươi phải nghĩ cho kỹ, nơi này là Đông Lâm thành. Không phải hoang sơn dã lĩnh gì, ngươi phải biết, có một số người ý chí không thể phản kháng. Bởi vì, ngươi không trả nổi cái giá đó.”

Tu sĩ ma đạo thì chính là trực tiếp, mặt khác, một trong hai người trên bậc thang bạch ngọc kia thấy Triệu Vô Tà cự tuyệt đại hán râu quai nón, trên mặt lập tức hiện ra vẻ tức giận. Cuối cùng đều mở miệng uy hiếp, sau khi nói xong trên người bộc phát ra khí thể cực kỳ mạnh mẽ, Kết Đan hậu kỳ.

Khí thể trực tiếp hướng Triệu Vô Tà mà đến, giống như sóng lớn lật trời, làm cho người ta hô hấp khó khăn. Kết Đan Hậu Kỳ, quá cường đại, Triệu Vô Tà hoàn toàn không phải là đối thủ, ngay cả thủ đoạn trên người cũng xuất hiện, không phải đối thủ. Nhân vật cấp bậc Tông sư, không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh.

Đối mặt với khí thể mạnh mẽ như vậy, Triệu Vô Tà chỉ lạnh lùng liếc đại hán một cái, sắc mặt vẫn lãnh đạm như trước.

“Ta đã nói rồi, ta không thích bị ràng buộc...”

Lần này Trịnh Phương hoàn toàn choáng váng, Triệu Vô Tà thể mà hai lần cự tuyệt hai vị trưởng lão, ngay cả trưởng lão tự mình mở miệng uy hiếp cũng vô dụng. Phẫn nộ, cười lạnh.

“Người đại khái đã quên, Đông Lâm Trịnh Gia chúng ta không phải gia tộc chính đạo. Là ma đạo, chúng ta coi trọng người, nhưng hôm nay muốn giết người cũng là chuyện dễ như trở bàn tay. Người muốn chết sao.”

Đại hán bị cự tuyệt kia tính tình rất nóng nảy, bước tới, thân hình cũng vượt qua bậc thang bạch ngọc chín mươi chín bậc kia. Một nắm đấm cực lớn vô cùng trống rỗng xuất hiện ở phía trước mặt Triệu Vô Tà, trên nắm tay mang theo khí tức hung hãn vô cùng, lại nhìn đại hán kia vẻ mặt giận dữ. Hung thần ác sát, bất quá khí thể lộ ra khiến Triệu Vô Tà không thể phản kháng.

Quanh thân dưới truyền đến áp lực cường đại, trên người Triệu Vô Tà dần dần sáng lên quang mang thuộc về Ma Nguyên. Giờ phút này cường hoành của Kết Đan Tông Sư hiển lộ không bỏ sót chút nào. Chỉ là khí thể mà thôi, để Triệu Vô Tà dùng một nửa Ma Nguyên trên người.

“Được rồi, lão nhị, dừng tay. Tiểu huynh đệ không muốn thì thôi, Trịnh gia Đông Lâm chúng ta chưa bao giờ ép buộc

người khác, vậy tiểu huynh đệ trước hết gia nhập Cung phụng các đi Trịnh Phương, đưa tiểu huynh đệ xuống dưới đi.”

Vị đại hán râu xồm kia bỗng nhiên mở miệng nói, phát tay để Trịnh Phương mang theo Triệu Vô Tà rời đi. Trịnh Phương đã hơi tê dại, ánh mắt nhìn Triệu Vô Tà tất cả đều không thể tin được, hẳn không thể tin một tán tu dám cự tuyệt lời mời của đại trưởng lão Trịnh gia Đông Lâm.

Triệu Vô Tà đi theo Trịnh Phương tới nơi khác, lúc gần đi, Triệu Vô Tà cúi đầu, khóe miệng nở một nụ cười khó có thể chênh lệch, vui vẻ như đã làm được.

Đến lượt thứ hai, bỏ phiếu à...

Chương thứ bảy mươi tám, Bách Sơn Trọng Ma, khiêu khích.

“Sư huynh, thằng nhãi này thật không biết tốt xấu, thật sự cho rằng chúng ta không làm gì được nó.”

Đại hán kia nhìn Triệu Vô Tà rời đi, trên mặt vẫn còn tức giận liên tục. Hắn đường đường là một tông sư Kết Đan, lại bị cự tuyệt, cũng khó trách, vốn tưởng rằng Triệu Vô Tà chỉ là một tán tu. Có thể may mắn được Trịnh gia Đông Lâm coi trọng, hắn là mang ơn. Thế nhưng Triệu Vô Tà chẳng những không mở miệng cự tuyệt.

“Được rồi, lão nhị, tiểu tử này không phải nhân vật tầm thường. Nếu hắn không muốn, vậy thì thôi, bắt quá Đông Lâm Trịnh Gia ta không phải mặt mũi dễ dãi như vậy. Hắn không phải muốn tham gia đại hội của gia tộc Ma Đạo sao, chúng ta năm nay có hai suất, chi bằng nhường ra một người còn lại đi.”

Đại hán râu quai nón bỗng nhiên nheo mắt lại, trong lời nói mang theo ý tứ âm hiểm.

“Ý của sư huynh là...”

Sự thật chứng minh, người có thể tu luyện tới cảnh giới Kết Đan tông sư, cũng sẽ không quá ngu ngốc. Đại hán kia hơi suy nghĩ liền hiểu rõ ý tứ của đại hán râu quai nón, lập tức trên mặt hiện ra một nụ cười thâm ý.

Mặt mũi ba tên Kết Đan tông sư bị một tên tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn phát rồi, nhưng gã đại hán râu quai nón kia lại không hề động thủ giết hắn. Bởi vì gã cảm giác được trên người Triệu Vô Tà có một loại cảm giác nguy hiểm, loại cảm giác này làm cho gã cảm thấy rất hoang đường, thế nhưng gã cẩn thận vẫn quyết định buông tha cho Triệu Vô Tà.

Hắn không biết chính là vì Triệu Vô Tà dám làm mất mặt ba người bọn họ là bởi vì Triệu Vô Tà căn bản không sợ ba người. Lấy tu vi hiện tại của hắn là Trúc Cơ Đại viên mãn cộng với việc chuyển động Nhiên Huyết Độn Pháp, nếu thật

sự muốn chạy trốn thì ba người bọn hắn không thể làm gì được Triệu Vô Tà.

Chẳng qua Diêm đại hán bỏ qua cho Triệu Vô Tà nguyên nhân là vì tư chất của hắn, một tán tu có thể đạt đến Trúc Cơ đại viên mãn, chỉ có thể dùng một cơ hội phi thiên. Có thể nói, có một tia cơ hội có thể tiến giai lên cảnh giới Nguyên Anh chân nhân, chính là cơ hội lớn hơn so với tu sĩ bình thường làm cho đại hán quyết định buông tha.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền nát tất cả mọi chuyện. Hắn.

Nếu có một ngày Triệu Vô Tà thật sự tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ, ít nhất hắn từng ở Trịnh gia Đông Lâm, đến lúc đó vô hình lại gia tăng lực uy hiếp của Trịnh gia.

Chỉ là một tia cơ hội mà thôi, đã có thể khiến một tu sĩ Kết Đan tông đối với Triệu Vô Tà có vài phần kính trọng, có thể thấy lực chấn nhiếp của Nguyên Anh chân nhân. Nhưng dù sao hắn cũng là người trong Ma Đạo, trong lúc buông tha Triệu Vô Tà, trong lòng hắn ta cũng quyết định nếu như Đông Lâm Trịnh gia trở mặt với hắn ta, vậy hắn ta không cần dùng bất cứ thủ đoạn gì, đều sẽ lấy mạng Triệu Vô Tà.

Ma đạo một lời không hợp có thể giết người, vô duyên vô cớ cũng có thể giết người, muốn sinh tồn ở ma đạo. Chỉ cần có một biện pháp, đó chính là thành ma.

Trong một gian phòng, Triệu Vô Tà nhìn theo Trịnh Phương rời khỏi gian phòng, trông thấy dáng vẻ Trịnh Phương có chút run rẩy. Ý cười trên khóe miệng Triệu Vô Tà càng lúc càng rõ ràng. Chờ hắn ta rời khỏi, Triệu Vô Tà vung tay lên. Trên cửa phòng lập tức có thêm một tầng ma nguyên, “Bành” đóng chặt cửa phòng.

Sau khi đóng cửa phòng, Triệu Vô Tà nhớ tới vừa phát sinh chuyện gì dưới bậc thang bạch ngọc, cười lạnh thành tiếng. Hắn cự tuyệt lời mời của vị Diêm trưởng lão kia, không phải bởi vì thứ khác, mà là thật sự không muốn bị trói buộc. Đắc tội một vị Kết Đan Tông Sư, cũng không phải xúc động trẻ con, mà là tâm cảnh của hắn đã là tùy tâm sở dục, tùy ý tung hoành.

Kiếp trước chỉ là một Phong Thủy Huyền Sư, mặc dù có chút thủ đoạn, nhưng dù sao lực lượng không đủ. Có thể sống hơn một trăm tuổi, vậy cũng đã làm không ít chuyện vi phạm tâm ý của mình. Bây giờ thay đổi một thế giới, đổi một thân phận, cũng đã nhận được lực lượng cường đại. Nếu vẫn không thể tuân theo bản tâm, vậy thật sự chính là sống uổng phí.

Huống chi, hấn căn bản là không sợ tu sĩ Kết Đan tông. Đánh không lại, ta chạy trốn.

Một đường đi tới, Triệu Vô Tà cũng có hiểu biết nhất định đối với Đông Lâm Thành này, nơi này chính là một trong những chi nhánh của đại gia tộc Ma đạo Trịnh gia. Đông Lâm Trịnh gia, đệ tử một ngàn, ba vị sư trưởng Kết Đan tông. Việc này không giống như lúc trước Trịnh Phương nói, nhưng cũng hợp ý của Triệu Vô Tà, nếu Trịnh Phương thật sự mang hấn ta đến Trịnh gia nơi nào.

Nếu như càng xui xẻo hơn, hết lần này tới lần khác lại đụng phải Nguyên Anh chân nhân kia, Triệu Vô Tà kia ngay cả khóc cũng không có chỗ. Nguyên Anh chân nhân Triệu Vô Tà hiểu rất rõ, mặc kệ là vụ nô hay là Vong Tình Ma Đế, Triệu Vô Tà cũng không có biện pháp chạy khỏi tay bọn họ. Cho dù thi triển Đại na di Nhiên Huyết Độn pháp cũng vậy, ở Vong Tình động thiên cũng đã chứng minh điểm này.

Suy nghĩ một lát, Triệu Vô Tà khẽ vuốt Vạn Độc Cổ Phiên trên cổ tay. Nhắm mắt lại, phân tâm sử dụng. Yên lặng trong Vạn Độc Cổ Phiên, vừa vận khởi Xi Vưu Quyết, Ma Nguyên Tuyền Qua càn quét toàn thân. Tâm thần cùng Vạn Độc Cổ Phiên dung hợp cùng một chỗ, ôn dưỡng, chuẩn bị áp chế.

Vạn Độc cổ phiên hôm nay là cổ khí cường đại nhất trên người Triệu Vô Tà. Nhân cổ trùng kiếm bởi vì nguyên khí đại thương, cần thời gian không ngắn. Cho nên Vạn Độc cổ phiên sẽ trở thành vũ khí cường đại nhất của Triệu Vô Tà. Tâm thần tế luyện, muốn làm gì thì làm, tâm niệm tương thông.

Một đêm trôi qua, Triệu Vô Tà còn mở mắt, nhưng hấn không ra khỏi phòng. Đông Lâm thành này, không có nơi nào có thể hấp dẫn hấn đi, mặc dù có năm trăm vạn phạm nhân. Nhưng đó đều được nuôi dưỡng từ sâu bệnh, người trong ma đạo tu

luyện ma công thường xuyên dùng đến tinh huyết, hồn phách, huyết nhục, xương cốt các loại.

Những phạm nhân Đông Lâm Thành kia, chính là như thế, kết quả cuối cùng người sinh hoạt trong thành đều trở thành chất dinh dưỡng cho đệ tử Trịnh gia tu luyện ma công. Những đứa trẻ sinh ra ở Đông Lâm Thành thì càng bi thảm, có một số đứa bé mang theo thể chất đặc thù, vừa sinh ra đã mất đi tính mạng. Triệu Vô Tà tu luyện Xi Vưu Quyết, đối với mấy thứ này một chút cũng không cần, Triệu Vô Tà cũng không nhân tình thoả mái lại nhìn những đệ tử Trịnh gia kia dùng phạm nhân tu luyện.

Nhưng hắn không muốn đi nhìn người khác, người khác lại tìm tới cửa.

“Trịnh Phương, tiểu tử kia ở chỗ này sao?”

Một thanh âm lớn vang vọng ở bên ngoài gian phòng Triệu Vô Tà nghỉ ngơi, ngay sau đó là tiếng bước chân rất lộn xộn, tựa hồ bên ngoài có rất nhiều người đã tới. Triệu Vô Tà ở trong phòng quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo chột lóe.

“Bành”

Nổ vang một tiếng, ván gỗ bỗng nhiên bay ra ngoài, bụi mù bay lên lại bị một cỗ lực lượng đẩy ra. Mọi thứ trong phòng đều lộ ra dưới ánh mắt của đoàn người, Triệu Vô Tà mặt không biểu tình ngồi ngay ngắn trên giường, chỉ là ánh mắt kia thực sự lạnh lẽo. Sát khí nhân nhật quanh quần trong phòng.

Đoàn người xem ra đều là đệ tử Trịnh gia, ăn mặc y phục tu hành giống nhau, khí tức trên người cũng giống như vậy. Khí tức ma công mang theo mùi máu tanh, có lẽ bởi vì nhiều năm dùng máu người sống để tu luyện ma công, trên thân đám người này đều mang theo mùi máu tanh nồng đậm. Triệu Vô Tà nhíu nhíu mày, sau đó ánh mắt nhìn thẳng về phía Trịnh Phương đang đứng phía trước đám người.

“Người chính là tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia, muốn đại biểu Đông Lâm Trịnh gia ta tham gia đại hội Ma đạo gia tộc, ha ha ha. Cũng không nhìn xem mấy cân mấy lượng, ở thời điểm này xuất hiện, ta hoài nghi ngươi là gian tế của môn

phái khác. Một tán tu, làm sao có khả năng tu luyện đến Trúc Cơ đại viên mãn. Trịnh Phương, người giải thích rõ ràng cho ta.”

Trông thấy ánh mắt Triệu Vô Tà bắn tới, Trịnh Phương thầm kêu khổ một tiếng, chỉ là còn chưa kịp mở miệng. Người trung niên khuôn mặt dữ tợn đứng ở phía trước liền giật lấy không khí, thiếu chút nữa chỉ vào mũi Triệu Vô Tà mắng chửi. Nhưng trên người hắn ta mặc một bộ trường bào đen tuyền khác với những đệ tử khác, lại thêm khí tức Trúc Cơ Đại viên mãn trên người hắn ta, địa vị của người này tại Đông Lâm Thành chỉ sợ không thấp.

“Hồi bẩm chấp sự đại nhân, Triệu Cung phụng hiện tại là cung phụng của Cung phụng các, hắn đã gặp qua ba vị trưởng lão. Là Đại trưởng lão tự mình bổ nhiệm, người muốn kháng mệnh sao.”

Xem ra Trịnh Phương cũng bất mãn với vị chấp sự áo đen mập mạp Trịnh Nguyên Bá kia, trong khi nói chuyện mang theo một chút tức giận. Người trước mắt này mặc dù là người có địa vị nhất ở Đông Lâm Thành trừ ba vị trưởng lão ra, nhưng Trịnh Phương hắn cũng là đại đệ tử thủ tịch, không cho phép bị người ta quát lớn như vậy.

“Còn nữa, năm nay danh ngạch tham gia đại hội của gia tộc Ma đạo chỉ có một. Đại sư bá nói, do hai bên Cung phụng các cùng Chấp Sự điện tranh đoạt, người thắng đại biểu Trịnh gia Đông Lâm ta xuất chiến. Trịnh Nguyên Bá chấp sự đại nhân, nếu người có ý kiến, thì đi tìm ba vị trưởng lão thương lượng đi.”

Sau khi nói xong, Trịnh Phương đi tới bên cạnh Triệu Vô Tà, hơi khom người, cung kính nói.

“Triệu cung phụng, muốn tham gia đại hội của gia tộc Ma đạo, trước tiên phải tham gia vào danh ngạch tranh đoạt Đông Lâm thành. Đánh bại tất cả người tham gia là có thể đại diện cho Đông Lâm Trịnh gia ta tham gia đại hội.”

Trịnh Phương lúc nói chuyện mặt hiện lên ửng hồng, Triệu Vô Tà sau khi đến Đông Lâm Thành, lúc trước vì bảo vệ tánh

mạng mà hấn ta đã xé da trâu ra rồi. Hấn ta không cách nào cam đoan Triệu Vô Tà nhất định có thể tham gia đại hội, còn muốn hấn ta tự mình đi tranh đoạt.

Triệu Vô Tà không nghe Trịnh Phương nói gì, mà dùng một loại ánh mắt có thể nhìn thấu hết thấy mọi thứ nhìn Trịnh Nguyên Bá, Trịnh Nguyên Bá nhìn về mặt không thoải mái, ánh mắt có chút trốn tránh, bất quá giống như nhớ ra cái gì đó, trong mắt chợt lóe sát khí.

“Tiểu tử, dám so sánh với ta, ai thắng ai sẽ có thể đạt được tiêu chuẩn kia.”

Ánh mắt tràn đầy khiêu khích bắn về phía Triệu Vô Tà, khí tức trên người bộc phát, đồng dạng là tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn. Giờ phút này đại hán này thoát nhìn thực lực so với Triệu Vô Tà mạnh hơn nhiều, đại hán kia tu luyện công pháp tựa hồ cũng không giống với các đệ tử Trịnh gia khác, khí tức trầm trọng như núi truyền đến.

“Triệu cung phụng, thằng nhãi này là một ma đầu mười phần, uống máu thịt người, ăn thịt người cũng làm không ít. Bất quá thực lực của hấn xác thực rất cường đại, mặc dù bởi vì tu luyện một bộ ma công không trọn vẹn mà vĩnh viễn dừng ở Trúc Cơ đại viên mãn., Nhưng bộ ma công kia uy lực vô cùng cường đại. Thi triển ra, khiến người ta như bị trăm ngọn núi đè ép, khó có thể giãy thoát. Cho nên ngoại hiệu của thằng nhãi này còn gọi là Bách Sơn Trọng Ma, là chấp sự áo đen của Đông Lâm Thành ta. Bởi vì có chỗ dựa ở bản gia, là lấy sự ngang ngược bình thường của ba trưởng lão đối với nó cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt.”

Có lẽ vì để đền bù tổn thất trước đó nên Trịnh Phương đã dùng thần niệm truyền âm báo tin tức về Trịnh Nguyên Bá cho Triệu Vô Tà biết.

Khóe miệng nhếch lên, ý cười thâm trường thủy chung vẫn không rời khuôn mặt Trịnh Nguyên Bá. “Bách Sơn Trọng Ma hắc hắc hắc” một mảng sát khí lạnh lạnh từ sâu trong ánh mắt hấn hiện lên, lần này hấn thật sự động sát khí. Trịnh Nguyên Bá đột nhiên cảm giác lưng mát lạnh, dự cảm không tốt chợt lóe qua trong lòng, khiến hấn kinh ngạc không thôi.

Thứ ba thì đến ngày hôm nay đã thực hiện được, tay mệt mỏi, đi ngủ. Ngày mai lại bộc phát, hắc hắc cần vé, có hay không có.

Chương thứ bảy mươi chín Xích Luyện Xà Bàn.

Hắc y chấp sự, địa vị gần với sự tồn tại của tam đại trưởng lão Đông Lâm Thành, có thể phân phối càng nhiều tài nguyên để tu luyện ma công. Hoặc là tinh huyết phạm nhân, hoặc là cái gì khác. Tóm lại Trịnh Nguyên Bá này là một tu sĩ rất lâu trước kia đã tấn thăng đến Trúc Cơ Đại viên mãn, mặc dù là bởi vì một bộ ma công không trọn vẹn, nhưng nhìn khí thế trên người hắn, quả thực không sai biệt lắm so với một tông sư Kết Đan sơ kỳ, quả nhiên tích lũy cũng có thể gia tăng bốn tiền.

Trịnh Nguyên Bá khinh thường nhìn Triệu Vô Tà, hắn ta biết rõ Triệu Vô Tà cũng có tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn. Hắn ta ghen ghét, hắn ta vốn là đệ tử trực hệ, năm đó bởi vì lòng tham không nghe trưởng bối trong gia tộc khuyên bảo., Tu luyện bộ Bách Sơn quyết kia, mặc dù đã tấn thăng tới cảnh giới Trúc Cơ Đại viên mãn, nhưng vĩnh viễn mất đi khả năng kết đan, ma nguyên bị phân tán đến khắp toàn thân, hoàn toàn thâm thấu vào bên trong kinh mạch cơ nhục, vĩnh viễn không có khả năng ngưng tụ Kết Đan.

Cũng chính vì vậy, trưởng bối gia tộc mới đẩy hắn đến Đông Lâm Trịnh gia này, tuy nói là chi mạch chi phụ lớn nhất. Nhưng địa vị cách biệt một trời một vực với trực hệ. Đại hội Ma đạo gia tộc lần này, Trịnh Nguyên Bá muốn lập công để trở lại trong gia tộc trực hệ. Thế nhưng nửa đường giết ra Trình Giảo Kim, thế mà ừ ừ cạc cạc không hiểu được một tán tu cung phụng cùng cảnh giới với hắn muốn tranh đoạt danh ngạch duy nhất kia với hắn.

Tam trưởng lão nói với chính mình, cần phải đánh bại cung phụng kia mới có thể đạt được danh ngạch, hắn ta cũng muốn không nghĩ nữa. Tức giận dùng dùng đã đến, hôm nay bị Triệu Vô Tà dùng ánh mắt đầy ý vị nhìn, không biết vì cái gì. Trịnh Nguyên Bá cảm thấy chuyện Tam trưởng lão biết rõ Tam trưởng lão đã phân phó cho Triệu Vô Tà một bài học khắc sâu.

“Tiểu tử, ngươi đến cùng không dám thi đấu cùng ta lời không dám nói, rút ra khỏi Đông Lâm Thành, trở về hoang sơn dã lĩnh của ngươi đi.” Hừ.”

Trịnh Nguyên Bá khí thế bừng bừng, nhìn qua giống như một ngọn núi cao, không thể ngửa được. Cảnh giới Trịnh Phương bên cạnh còn xa mới bằng Trịnh Nguyên Bá, nhin không được lui về sau hai bước, lập tức truyền âm nói.

“Tiền bối, không nên mắc mưu với thằng nhãi này, thằng nhãi này tiến vào Trúc Cơ Đại viên mãn đã lâu. Trên người cũng có vài món linh khí không tệ, tiền bối chớ để trúng phép khích tướng của hắn.”

Trịnh Phương vội vàng nói, Triệu Vô Tà lại không hề bị lay động, mà chỉ lẳng lặng nhìn Trịnh Nguyên Bá, chậm rãi đứng dậy, không nhìn khí thế hùng hậu hùng hồn của Trịnh Nguyên Bá mà đi đến trước mặt lão.

“Ngươi nói là, đánh bại ngươi liền có thể đạt được cái danh ngạch duy nhất kia.”

Triệu Vô Tà nói chuyện tuy chậm, nhưng mang theo một ý kiên định, Trịnh Nguyên Bá lại giống như nghe truyện cười. Quay đầu cười ha ha với đám đệ tử Trịnh gia sau lưng, trong miệng rất ngạo mạn nói: “Tiểu tử này nói muốn đánh bại ta, một tên tán tiên muốn đánh bại ta, ha ha ha.”

Hai miệng mở ra, phát ra tiếng cười điên cuồng, những đệ tử phía sau nhìn thấy gương mặt trẻ tuổi của Triệu Vô Tà và túi trữ vật đeo bên hông cũng cười ha hả. Chỉ có Trịnh Phương sắc mặt có chút khó coi, Triệu Vô Tà là do hắn ta mang về, nếu là bị khi dễ hắn ta cũng mất mặt mũi.

Dường như Triệu Vô Tà đã sớm biết là sẽ không để ý đến. Vô Cầu Chung Hoàn của hắn ta đang giấu trong tay áo, không thể để người khác nhìn vào, đương nhiên hắn ta sẽ được nhận là một tán tu nghèo kiết hủ lậu. Thân hình quay lại, nhẹ nhàng mở miệng, nói với Trịnh Phương: “Ta có đánh bại hắn hay không, là có thể lấy được vị trí kia”

Trịnh Phương sững sốt, kinh ngạc nhìn khuôn mặt phong đạm phong khinh của Triệu Vô Tà, quên mất trả lời. Không đợi

Triệu Vô Tà nói gì, Trịnh Nguyên Bá phía sau hấn lại nổi giận, mạnh mẽ đè một quyền của mình xuống đánh chết Triệu Vô Tà xúc động, Trịnh Nguyên Bá giận quá hóa cười, chỉ vào Triệu Vô Tà cười như điên.

“Ta đến thay hấn nói, Chấp Sự điện ta là lão đại, người chỉ cần đánh bại ta, không ai dám tranh giành với người, người muốn vị trí kia, vậy đến đây đi diễn võ trường đi. Bất quá, nếu bị ta đánh chết rồi thì cũng không nên trách người khác, ha ha ha đi.”

Trịnh Nguyên Bá tựa hồ đã khẳng định Triệu Vô Tà sẽ chết dưới nắm đấm của mình, cười như điên, sải bước đi ra khỏi phòng bị hấn đập hỏng cửa phòng.

Dưới chân vừa động, Triệu Vô Tà vậy mà một câu cũng không nói, vô thanh vô tức đi theo. Trịnh Phương sùng sốt, lập tức biến sắc vội vàng đi theo, đám đệ tử Trịnh gia vừa thấy có náo nhiệt xem, thì rầm một tiếng toàn bộ theo sau.

Trịnh Nguyên Bá xuất ra một quần thể kiến trúc, lập tức giống như Xa Xa, ở trên đường mạnh mẽ lao tới, hướng về một đài cao vô cùng to ở trung tâm Đông Lâm Thành mà đi. Đài cao kia ở trung tâm Đông Lâm Thành, cao tới trăm trượng, phương viên gần chỉ vài dặm, thật sự rất dễ làm người ta chú ý.

Bước chân Trịnh Nguyên Bá đạp trên mặt đất, những phiến đá xanh vốn nhìn rất cứng rắn kia nhao nhao hóa thành vô số mảnh vụn bắn tung tóe ra. Nơi hấn đi qua, mặt đất giống như bị một ngàn con trâu điên đồng loạt đạp qua, phá hỏng tạo thành nhìn thấy mà giật mình.

Hơn nữa dưới sự dẫn dắt đặc biệt của Trịnh Nguyên Bá, tất cả những mảnh vụn đá bắn tung tóe ra đều hướng về phía sau Triệu Vô Tà mà đi, gia trì cho mảnh đá vỡ của Trịnh Nguyên Bá Ma Nguyên có uy lực vô cùng lớn, giống như viên đạn mà kiếp trước hấn gặp được lúc ở địa cầu, phá vỡ không khí, thanh âm bạo phát vang vọng ở ven đường.

Triệu Vô Tà nhếch miệng cười lạnh, thân hình bắt đầu vận vẹo quỷ dị, dưới chân bước ra một bộ pháp quỷ dị. Thân ảnh vận

vẹo thành một góc độ không giống người, từ những khe hở của hòn đá đi qua. Hoàn toàn không dính vào, chỉ trong chớp mắt, Triệu Vô Tà đã xuất hiện ở bên cạnh Trịnh Nguyên Bá.

giòi trong xương. Trên mặt Trịnh Nguyên Bá hiện ra vẻ tức giận, cả người bộc phát đạo đạo khí tiến. Ma Nguyên Khí Tiến, tốc độ nhanh đến cực hạn, chỉ có thể nhìn thấy không khí vẩn vẹo chứ không nhìn thấy quỹ tích. Khoé miệng Triệu Vô Tà vẫn cười lạnh, thân hình lần nữa vẩn vẹo, tốc độ trở nên lúc nhanh lúc chậm, vậy mà toàn bộ tránh thoát được những mũi tên khí kia.

“Phế vật “

Hai chữ nhàn nhạt bay tới trong lỗ tai Trịnh Nguyên Bá, Triệu Vô Tà đạp bước chân, không trung giống như có cầu thang vậy. Thân hình hần bay lên như điều gặp gió, quần áo tung bay rơi xuống đài cao.

Con mắt nhìn thẳng phía trước, ở trên trăm trượng đã có chút gió mạnh rồi, có điều là những luồng gió mạnh kia khi đến trước người Triệu Vô Tà đều quỵ đi vòng qua. Lam Thiên Bạch Vân, bất quá sau một khắc liền biến mất không thấy, một tiếng rống từ phía dưới truyền đến.

Bàn chân Trịnh Nguyên Bá đạp mạnh xuống mặt đất, thân hình trắng kiện như một viên đạn pháo, vọt thẳng tắp lên trên đài cao. Không khí vẩn vẹo còn chưa khôi phục bình thường, trên đài cao truyền đến một tiếng nổ ầm vang, một cái hố to xuất hiện ở rìa đài cao.

Khói bụi mù mịt, ánh sáng bùng lên, Trịnh Nguyên Bá từ bên trong chậm rãi đi ra. Lão đang nghiêng răng nói với Triệu Vô Tà: “Ta muốn băm ngươi thành thịt vụn...”

Hung hãn chi khí từ trong dòng chữ lộ ra, nhưng mới gặp mặt đầu tiên, Trịnh Nguyên Bá đã đối với Triệu Vô Tà hận thấu xương. Nhân vật ma đạo chính là như thế, Triệu Vô Tà đã bị Trịnh Nguyên Bá xếp vào danh sách tất sát.

“Vù vù” “Vù vù “

Kiểm quang lập lòe, thân hình phiêu động, ở trên không bốn phía đài cao chợt xuất hiện đông đảo bóng người. Đều là Trịnh

gia đệ tử, 99% đều có tu vi Ngưng Khí kỳ, thi triển lục địa đằng không thuật phi hành ở bốn phía đài cao. Chỉ có một người đứng ở trên phi kiếm, Trịnh Phương vẻ mặt lo lắng nhìn Triệu Vô Tà.

Nghĩ đến hắn cũng cho rằng, Triệu Vô Tà cũng có tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn, nhưng nếu là tu sĩ tấn thăng tới cảnh giới Đại viên mãn với Trịnh Nguyên Bá mà nói thì còn có chênh lệch. Chẳng qua không biết vì sao, trong lòng Trịnh Phương vẫn có một ý niệm không ngừng nổi lên, có lẽ Triệu Vô Tà thật sự có thể đánh bại Trịnh Nguyên Bá.

Đệ tử Trịnh Gia Đông Lâm mặc dù có thể được xưng là đệ tử của Ma đạo Trịnh gia, nhưng chỉ là một chi nhánh mà thôi, địa vị thật ra không cao lắm. Bình thường người có thể nhìn thấy tu vi cao nhất chính là gã chấp sự áo đen này, Trúc Cơ đại thịnh.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát nhau, nghiền nát tất cả mọi chuyện.

Tu vi viên mãn, trong mắt những đệ tử này là xa không thể chạm tới.

Hôm nay có thể nhìn thấy chấp sự áo đen đấu với một cung phụng mới tới, hơn nữa tên cung phụng này cũng có tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn, cho nên những đệ tử này đều rất hưng phấn chạy đến quan chiến.

Trên đài cao, hai người đang đứng đối diện nhau, trong mắt Trịnh Nguyên Bá chợt hiện ra sát cơ vô tận. Thân hình Trịnh Phương muốn động, miệng muốn nói gì đó nhưng lúc này trên đài cao đột nhiên tuôn ra một cỗ lực lượng khổng lồ. Chân gã vừa bước ra lập tức thu về, nguồn lực lượng này quá quen thuộc, chính là ma công Bách Sơn của Trịnh Nguyên Bá.

“Oanh”, “Oanh” đi chết đi.”

Xem ra Trịnh Nguyên Bá thật sự rất chán ghét Triệu Vô Tà, một câu chào cũng không đánh, trực tiếp động thủ. Một nắm đầm to lớn đột nhiên đầm ra, âm thanh nổ tung liên tiếp từ chỗ Trịnh Nguyên Bá đứng lúc đầu kéo dài đến trước người Triệu Vô Tà.

Lực lượng trên nắm tay thực sự quá cường đại, sóng khí trắng xóa bạo phát, Ma Nguyên chỉ thiếu chút nữa sẽ đánh lên người Triệu Vô Tà. Đồng thời, trong mắt Trịnh Nguyên Bá hiện lên một vòng hào quang màu vàng, ngay sau đó Triệu Vô Tà cảm giác không khí bốn phía truyền đến áp lực vô cùng.

Bách Sơn tới trước người, mặc dù không có khoa trương như vậy, nhưng áp lực kia cũng đủ so với ba ngọn núi lớn. Vòng xoáy Ma Nguyên trong đan điền nháy mắt lưu chuyển toàn thân, chậm rãi áp lực cường đại, xương cốt Triệu Vô Tà phát ra thanh âm nổ lốp bốp. Toàn thân không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn nắm đấm to lớn vô cùng của Trịnh Nguyên Bá đánh lên.

Khóe miệng cười lạnh liên tục, Trịnh Nguyên Bá đã có thể thấy được cảnh tượng Triệu Vô Tà bị một quyền của mình đánh thành đồng thịt vụn rồi, miệng điên cuồng hét lên.

“Tên phế vật không chịu nổi một kích, đi chết đi.”

“Oanh “

Bụi mù đầy trời, không cần phải nói, phiến đá trên mặt đất lại bị Trịnh Nguyên Bá một quyền đánh ra một cái hố to. Nếu như trên đài cao không có trận pháp bảo hộ, chỉ sợ đài cao kia cũng không cầm được một ma tu Trúc Cơ Đại viên mãn mấy quyền.

“A...”

Trịnh Nguyên Bá vẻ mặt hung hãn từ trong bụi mù lao ra, trên mặt mang theo vẻ tức giận cùng kinh ngạc, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Triệu Vô Tà bỗng nhiên xuất hiện ở một bên khác của đài cao, trên bàn tay xuất hiện một lá cờ nhỏ màu xám đang chậm rãi lơ lửng.

“Đến lượt ta rồi.”

Ngữ khí của Triệu Vô Tà rất lạnh nhạt nhưng lại khiến lòng người ta bỗng dâng lên một luồng khí lạnh, trên lá cờ nhỏ màu xám bỗng nhiên sáng lên hào quang đỏ thẫm. Chín mươi chín luồng sáng bắn ra từ lá cờ nhỏ, bao vây lấy Trịnh Nguyên Bá.

Ánh sáng đỏ tan hết, chín mươi chín con Xích Luyện Xà xuất hiện ở trên đài cao, mỗi con xoay quanh một vòng. Chín mươi

chín đạo ánh sáng mắt rắn bắn vào trên người Trịnh Nguyên Bá, lạnh lẽo không chút cảm tình, từng điểm ánh sáng đỏ lưu chuyển ra. Nhiệt độ giống như núi lửa, ngưng tụ mà không phát ra, nhưng lại mang theo cảm giác hô hấp không thông.

“Xích luyện xà quần giết giết “

Thanh âm tràn ngập sát khí của Triệu Vô Tà từ một nơi không xa truyền đến.

Chương thứ tám mươi diệt sát, con Nhân Cổ Trùng thứ hai

Bị bày răn vây quanh, Trịnh Nguyên Bá kinh ngạc lùi lại phía sau mấy bước, Xích Luyện Xà, hắn không phải chưa từng gặp qua. Nhưng ở trước mặt hắn chín mươi chín con Xích Luyện Xà lại có chút khác biệt với Xích Luyện Xà mà hắn đã gặp qua trước đây, trong mắt răn càng thêm lạnh lẽo, càng thêm khát máu.

Không chỉ có Trịnh Nguyên Bá, mà những đệ tử Trịnh gia đang xem cuộc chiến cũng như thế, họ đều cảm nhận được bày răn trước mắt này không phải răn Xích Luyện bình thường. Chúng hình thể nhỏ hơn nhưng khí tức lại càng bạo ngược, hỏa khí cực nóng ngưng tụ mà không phát, khiến cho người ta cảm giác có thể bộc phát ra một ngọn núi lửa bất cứ lúc nào, trong lòng thấp thỏm không yên.

“Hừ “

Trịnh Nguyên Bá trông thấy những đệ tử kia đều đang nhìn mình, xưa nay là chấp sự áo đen địa vị cực cao, há có thể bị những đệ tử cấp thấp này xem thường. Lập tức trên người liền phủ kín một tầng ánh sáng màu vàng nồng đậm, bất quá dưới ánh sáng màu vàng kia, từng điểm hắc mang lưu chuyển, giống như mặc một bộ áo giáp màu vàng đen giao nhau.

Hai quyền hung hăng nắm lên, làm cho lòng người sáng lên quang mang làm lòng người kinh sợ, nặng như núi. Bàn chân to bước về phía trước một bước, “Oanh” một cái hố to xuất hiện, đá vụn vấy ra. Kỹ năng lặp lại, phía trên những mảnh đá vấy ra kia gia trì ma nguyên thuộc tính Thổ nặng nề của Trịnh Nguyên Bá, xen lẫn thanh âm xoẹt xoẹt phá không gian hướng tới bày răn tản mát ra.

Nhiều đá vụn như vậy, hầu như mỗi một con xích luyện xà đều chiếu cố đến.

Triệu Vô Tà nhìn thấy một màn này thì mặt vẫn không chút thay đổi, bày răn Xích Luyện đã thành cổ. Bản năng chém giết

trong chiến đấu đã sớm in thật sâu vào trong người bọn chúng, cho dù không cần con sâu độc ngốc Triệu Vô Tà này không chế chúng nó cũng biết phải làm sao để chém giết. Làm sao để diệt sát kẻ địch của Triệu Vô Tà.

Lần này vừa lúc nghiệm chứng uy lực của xà cổ Xích Luyện, nhìn xem thai nghén cổ tri, uy lực của bầy rắn Xích Luyện rốt cuộc biến thành như thế nào.

“Vù vù “

Giống như những mảnh đá bắn ra kia, không khí chung quanh bầy rắn đồng dạng vang lên thanh âm vạch phá không khí, từng đạo bóng dáng lửa đỏ bỗng nhiên chớp động xuống. Không phải mạnh mẽ đâm tới, mà là một trận thể phòng ngự, khí tức nóng rực bộc phát ngay lập tức yên tĩnh. Chỉ là trong nháy mắt đó đã đủ rồi, đợi hồng quang tan hết, mặt đất đã nhiều ra rất nhiều tro tàn màu đen.

Trịnh Phương kinh ngạc nhìn bầy rắn đang vây quanh Trịnh Nguyên Bá, sau đó lại quay đầu nhìn Triệu Vô Tà, khi nhìn thấy lá cờ nhỏ trong tay Triệu Vô Tà, trên mặt chợt hiện ra vẻ chợt hiểu, còn có một chút hâm mộ, lúc trước nhìn thấy Triệu Vô Tà là bị hơi khí trên mặt tiểu phiến bắn ra bắt lấy.

Kiến thức tuy rằng không tính là uyên bác, nhưng Trịnh Phương tốt xấu cũng là đệ tử bàng chi của đại gia tộc, tự nhiên có thể đoán ra lá cờ nhỏ trong tay Triệu Vô Tà không phải vật phàm. Chẳng qua không biết vì sao, ý niệm hấn đối với Triệu Vô Tà không dậy nổi một tia đối kháng trong đầu., Có lẽ thời điểm ở núi độc, Triệu Vô Tà hung hãn vô cùng, uy áp có thể lấy tính mạng của hấn ta trong nháy mắt đã khắc sâu vào tâm thần Trịnh Phương, cho nên đối với Triệu Vô Tà hấn ta vẫn rất tôn kính, cho dù đã đến Đông Lâm thành.

Trịnh Phương vẫn đứng về phía Triệu Vô Tà, gã không làm nhục Triệu Vô Tà cùng Trịnh Nguyên Bá, bây giờ nhìn thấy một màn kia, Trịnh Phương bỗng nhiên buông lỏng lo lắng, ngược lại còn đồng tình với Trịnh Nguyên Bá, gã có lẽ rất nhanh sẽ biết rằng Triệu Vô Tà trầm mặc lạnh như băng không phải là tán tu dễ bắt nạt, mà là một tên ma đầu khiến người ta không dám phản kháng.

“Hừ, thả một ít bò sát nhỏ ra thì đã sao, ta muốn đập nát người. Bách Sơn ma đạo, sắp tới rồi!”

Trịnh Nguyên Bá mặc dù có chút kinh ngạc với tốc độ của bây rấn, bất quá vẫn không có đem bàn tay bình thường có thể bóp chết Xích Luyện Xà, mà là thân hình đột nhiên thẳng tắp.

Mười hạt châu màu vàng đất đột nhiên từ trong miệng hắn nhỏ ra, tản ra ánh sáng màu vàng nồng đậm di động trên dưới, đồng thời ở phía trên những hạt châu đó. Từng hư ảnh ngọn núi xuất hiện, hào quang bỗng nhiên hướng lên trên bay đi, mười hạt châu toàn bộ bay lên trời cao. Qua một lúc, áp lực dày đặc đột nhiên từ trên cao đè xuống, trên sân nhất thời kêu thảm một mảnh.

Thân hình Trịnh Phương mãnh liệt lay động một cái, bất quá cuối cùng vận chuyển ma nguyên tăng thêm phi kiếm dưới chân tương trợ vẫn đứng lại, như cũ dừng lại ở không trung. Nhưng những đệ tử khác đã thảm, áp lực nặng nề giống như núi cao đè xuống, những đệ tử kia đều kêu thảm thiết rơi xuống phía dưới. Bất quá may mắn bọn họ đều có tu vi Ngưng khí tầng mười trở lên, những áp lực kia đến dưới đó nhanh chóng biến mất, cho nên mới không có đệ tử nào bị trọng thương.

“Bành”

Cho dù khi Trịnh Nguyên Bá phun ra mười hạt châu màu vàng kia, Triệu Vô Tà đã cảm thấy có gì đó không đúng, cũng âm thầm phòng bị. Nhưng áp lực so với mười ngọn núi cao kia vẫn làm cho hắn ta nửa quỳ trên mặt đất chật vật, đầu gối hung hăng quỳ vỡ vụn mấy tảng đá trên mặt đất.

Không còn cách nào khác, cho dù Triệu Vô Tà vận chuyển Ma Nguyên toàn thân nhưng vẫn không thể triệt tiêu áp lực từ mười hạt châu kia truyền đến. Quá kinh khủng, mười hạt châu kia phảng phất hóa thành mười ngọn núi cao, nặng nề vô cùng đè lên đầu Triệu Vô Tà.

“Hây”

Yết hầu Triệu Vô Tà truyền đến tiếng gầm trầm thấp, đầu gối nâng lên nhanh chóng buông xuống, lại lần nữa bành vũ khói

bụi. Tiếng ken két không ngừng vang lên, xương cốt toàn thân Triệu Vô Tà đều đang rên rỉ, áp lực thật sự quá kinh khủng.

Trịnh Phương ở bên ngoài cũng lắc lư, bất quá hắn vẫn kiên trì, chín thành áp lực đều tập trung trên đài cao. Trịnh Phương cũng không chịu đựng nhiều, bất quá vẫn đủ cho hắn chịu.

Kinh ngạc ngẩng đầu, Triệu Vô Tà có chút bất đắc dĩ nhìn chín mươi chín con rắn đang bị áp lực mạnh mẽ đè lên mặt đất cách đó không xa, kể cả thủ lĩnh bày rắn đều bị ép chặt xuống mặt đất, mặc cho chúng có giãy dụa thế nào cũng vô dụng. Hào quang cũng sáng lên trên đài cao, trên đài cao này là bày trận pháp, nhưng lại bị áp lực cường đại đè ép xuống.

Bắt đầu từ trung tâm, từng khe nứt lan ra bốn phía, đá bay tứ tung. Cũng bị áp lực đè nát, ngay cả trận pháp đều có chút ngăn không được, thật là khủng bố.

“Ha ha ha, đi chết đi.”

Trịnh Nguyên Bá chân to đạp tới, hắn ta dường như không chịu ảnh hưởng của áp lực khủng bố, lại cố ý đi chậm như vậy. Chân đạp trên mặt đất tạo ra tiếng vang thật lớn, vang lên trong lòng Trịnh Phương như tiếng trống, hắn ta kinh ngạc nhìn chiến cuộc đột nhiên thay đổi. Kinh ngạc nhìn Trịnh Nguyên Bá chậm rãi đi về phía Triệu Vô Tà, sợ sau một khắc Trịnh Nguyên Bá đã hạ sát thủ rồi.

Triệu Vô Tà vẫn đang nửa quỳ trên mặt đất, nhưng khi trông thấy Trịnh Nguyên Bá đang chậm rãi đi tới thì trên mặt bỗng nhiên nổi hung. Trên người đột nhiên sáng lên quang mang nồng đậm, ma nguyên cuồng bạo bắt đầu khởi động, sắc mặt Triệu Vô Tà đỏ lên.

“Phốc “

Một ngụm máu lớn phun ra, Triệu Vô Tà cưỡng ép nghịch chuyển một đường kinh mạch, dùng cái giá bị thương để đổi lấy một lượng lớn ma nguyên. Lập tức tiếng rên rỉ của xương cốt lại vang lên, nhưng Triệu Vô Tà vẫn dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai giờ đầu gối lên.

Trông thấy Triệu Vô Tà bị thương thà rằng cũng không muốn quỳ gối trước mặt Trịnh Nguyên Bá, trong lòng Trịnh Phương

bỗng nhiên có thêm một chút cảm giác kỳ dị, giống như là kính nể. Rất khó tưởng tượng, người trong Ma đạo luôn luôn ngoan độc vô tình, người được bọn họ kính nể cũng không nhiều.

Không chỉ có Trịnh Phương, xa xa giữa trời cao, có ba bóng người lơ lửng. Trong đó có một đại hán trung niên thấy Triệu Vô Tà bị thương cũng muốn đứng lên, trong miệng không khỏi kinh ngạc nói: “Tiểu tử này có chút thú vị.”

“Hừ vẫn không biết tốt xấu.”

Người đàn ông tiếp lời là một người có khuôn mặt hung hãn, là nhị trưởng lão nóng tính nhất trong tam đại trưởng lão, vẫn còn chú ý đến chuyện lúc trước Triệu Vô Tà cự tuyệt ba người bọn họ.

Đại trưởng lão râu quai nón uy nghiêm nhất trong ba người lại không nói gì, mà là dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Triệu Vô Tà khoe miệng còn lưu lại vết máu, không biết đang suy nghĩ gì.

“Tiểu tử, chỉ cần ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, ta sẽ bỏ qua cho ngươi.”

Đôi mắt to như chuông đồng của Trịnh Nguyên Bá hung hăng trừng Triệu Vô Tà, sát cơ trong mắt không giảm chút nào, bất quá ngoài miệng vẫn nói ra điều kiện tha cho Triệu Vô Tà, nhìn đáng vẻ vênh váo tự đắc của hắn ta, tựa như Triệu Vô Tà đã mất đi khả năng phản kháng của hắn ta, mặc cho để mặc cho hắn ta tùy ý làm thịt.

“Ha ha ha cầu xin tha thứ ha ha...”

Triệu Vô Tà đột nhiên cười như điên, trong tiếng cười đều là cười nhạo, thân thể ho khan kịch liệt. Như là cười nhảm rồi, nhưng Trịnh Nguyên Bá lại không nghĩ như vậy, một tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn làm sao có thể chê cười làm được. Dự cảm không tốt nhất thời từ đáy lòng dâng lên, da đầu bỗng nhiên nổi tung, chân vừa định động.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói trầm thấp mang theo sát khí vô tận bỗng nhiên vang lên bên tai hắn.

“Cho dù người cầu xin tha thứ, ta cũng muốn mạng của người.”

Thanh âm trầm thấp giống như dã thú, ẩn chứa sát cơ dày đặc, hai mắt Trịnh Nguyên Bá bỗng nhiên trừng to. Trong ánh mắt kinh hãi không hiểu của hắn, Triệu Vô Tà bỗng ưỡn người, toàn bộ làn da lộ ra ngoài đều tràn ra huyết châu. Ma nguyên cuồng bạo tràn ra bên ngoài cơ thể, hào quang kịch liệt thậm chí đem thân hình hai người bao phủ vào trong.

Sau khi quang mang che khuất thân hình hai người, trong mắt Triệu Vô Tà lóe lên lệ quang, trên Vạn Độc Cổ phiên lập tức tràn ra sương mù màu xám. Trong nháy mắt đã che khuất hoàn toàn thân hình hai người, lúc này ngăn cách hoàn toàn thần niệm đang rình mò.

“Ồ “

Ba tiếng kinh ngạc đồng thời vang lên, bất quá tam đại trưởng lão còn chưa kịp biết rõ chuyện gì xảy ra thì trong sương mù màu xám xen lẫn hào quang kia truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Trịnh Nguyên Bá, không biết hắn rốt cuộc đã gặp phải chuyện kinh khủng gì, tiếng kêu kia quả thực là bi thảm, làm cho người ta nghe mà sợ hãi trong lòng.

Trong sương mù, Trịnh Nguyên Bá nhìn Nhân Trùng cổ kiếm trong ngực mình hoảng sợ kêu lên thảm thiết, một con côn trùng huyết hồng ngưng đọng như thực chất chậm rãi từ trên Nhân Cổ Kiếm kia bò ra, oạch một cái chui vào trong cơ thể Trịnh Nguyên Bá, chuyện tiếp theo phát sinh, giống như lúc trước phát sinh ở Cửu Kiếm Tiên môn.

Chỉ là khác với lúc trước chính là, Triệu Vô Tà bây giờ luyện chế thành Vạn Độc Cổ Phiên, cũng không cần thôn phệ Dẫn Cổ đan. Không cần phải chịu nỗi thống khổ do Nhân Trùng nhập thể, con Nhân Trùng thứ hai sắp ra đời, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ hưng phấn của Triệu Vô Tà.

Lông tóc, làn da, máu thịt, nội tạng, xương cốt đều biến mất một cách nhanh chóng. Trịnh Nguyên Bá vẫn còn tỉnh táo, hắn trơ mắt nhìn mình bị côn trùng thôn phệ sạch sẽ. Tiếng kêu thê

thảm đến cực điểm vang vọng toàn bộ không trung, ba thân ảnh mơ hồ nhanh chóng bay về phía đài cao.

Triệu Vô Tà nhếch miệng cười lạnh. Lúc này Nhân Trùng cổ đã chui trở về bên trong Nhân cổ kiếm, một con cổ trùng có gương mặt rõ ràng xuất hiện.

“Bành”

Không biết tại sao, chỗ hai người bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ thật lớn. Thanh âm vừa dứt, sương mù quang bụi nhanh chóng tan hết, ba đạo thần niệm mạnh mẽ quét tới. Ngay sau đó ba thân ảnh cường tráng đáp xuống trên đài cao, lúc này thân hình Triệu Vô Tà đang lão đảo mới chậm rãi đứng lên.

Khóe miệng chậm rãi lưu lại máu đỏ thẫm, nhìn chật vật vô cùng, nghịch chuyển mười hai kinh mạch toàn thân. Hắn đã trọng thương, nhưng dù như thế, hắn vẫn vẫy tay một cái. Trong ánh mắt kinh ngạc của ba người, hắn đem mười hạt châu màu vàng đất rơi trên mặt đất thu hồi.

Canh hai, gần đây bị thành tích của mình đã kích, trạng thái có chút không tốt, có điều con bài này viết không tệ. Ài hôm nay không xin nữa rồi, cái gì cũng không cần canh ba đến điểm thứ hai.

Đệ tử thứ tám mươi một bị thương.

Lai lịch mười viên châu màu vàng đất thật ra rất đơn giản, không có trải qua luyện chế đặc thù gì. Khi Trịnh Nguyên Bá lấy ra chúng, Triệu Vô Tà đã đoán được lai lịch. Trên những hạt châu đó có linh khí hệ Thổ nồng đậm tới cực điểm, cộng thêm khí tức giống như một tòa núi cao. Khẳng định là Trịnh Nguyên Bá tốn hao rất nhiều sức lực tinh luyện tinh hoa của mười tòa núi cao mà thành.

Sự thật cũng không sai khác lắm so với Triệu Vô Tà suy đoán, mười hạt châu kia tên là Sơn Linh Châu, chính là linh châu khiến Trịnh Nguyên Bá tốn hao năm mươi năm tinh hoa của ngọn núi này luyện thành. Bất quá mười ngọn núi cao kia trong ngọn núi cũng không có linh mạch, chỉ là núi cao bình thường, dù như thế. Mười hạt linh châu hình thành trận thế, khí thế núi cao tản mát ra cũng đủ để cho tu sĩ dưới Kết Đan Tông mất đi năng lực phản kháng.

Triệu Vô Tà có thể giết Trịnh Nguyên Bá, ngoại trừ vì Nhân Cổ Trùng mạnh mẽ nghịch thiên ra, quan trọng nhất là Triệu Vô Tà đã sử dụng Nghịch Mạch Pháp, cưỡng ép nghịch chuyển mười hai kinh mạch, đổi lấy Ma Nguyên mạnh mẽ vô cùng, phá tan ảnh hưởng của khí thế núi cao bên trong mười viên linh châu, cắm Nhân Cổ Kiếm vào ngực Trịnh Nguyên Bá.

Đầu thứ hai Nhân Trùng cổ, đã ra đời.

Đại hán râu quai nón có chút kinh ngạc nhìn Triệu Vô Tà đang lão đảo đứng, về phần động tác thu mười viên sơn linh châu kia gã cũng không quá để ý, chân chính để gã kinh ngạc chính là khí tức Trịnh Nguyên Bá hoàn toàn không thấy.

“Người làm sao mà giết được hắn?”

Đối với vấn đề đại hán râu xồm, Triệu Vô Tà chỉ là nhàn nhạt lắc đầu, đưa tay lau đi vết máu khóe miệng. Chậm rãi ngồi xuống, ngay tại một mảnh đất hỗn độn bất đầu nhập định. Xi Vu Quyết chậm rãi vận khởi, nhưng Triệu Vô Tà cố ý áp chế

hiệu quả Xi Vu Quyết, cho nên không hình thành vòng xoáy linh khí.

Chỉ là có thể cảm ứng được từng sợi linh khí chậm rãi tiến vào trong cơ thể Triệu Vô Tà, chữa trị kinh mạch bị tổn thương, bất quá nghịch chuyển kinh mạch bị nội thương thể này. Không tu dưỡng mười năm căn bản không có khả năng phục hồi như cũ. Theo đại hán râu quai nón thấy, Triệu Vô Tà nhất định có biện pháp khôi phục kinh mạch bị thương.

Có hay không?

Năng lực của hắn cũng vô cùng thành thực, hắn cũng biết được hệ thống lực lượng sức mạnh của công văn.

Còn căn bản không có khả năng sử dụng phương pháp nghịch chuyển kinh mạch như vậy để đả thương bản thân, bởi vì loại pháp quyết này có khả năng làm cho mười hai kinh mạch vĩnh viễn bị phế bỏ. Đến lúc đó sẽ trở thành phế nhân thật sự, đại hán râu quai nón đột nhiên cảm giác trong lòng có chút phát lạnh, tuy nhiên ý niệm trong đầu cũng nhanh chóng bị trục xuất ra ngoài.

Bản thân hắn cũng cảm giác kinh ngạc, một nhân vật cấp bậc Đại Tông Sư Kết Đan hậu kỳ như hắn vậy mà lại sinh ra tâm lý sợ hãi đối với một tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn. Chuyện này quả thực quá điên cuồng, đối với bản thân tàn nhẫn, đối với địch nhân càng thêm hung ác. Trầm mặc như băng, tinh táo như lang, thủ đoạn thần bí.

Trên người Triệu Vô Tà dường như cất giấu rất nhiều bí mật, gã râu quai nón có ý nghĩ muốn giết Triệu Vô Tà, sau đó tiến hành sưu hồn. Gã thở ra một hơi nặng nề, nói với Trịnh Phương vẫn còn ở trên không trung.

“Hắn nếu là cung phụng của Đông Lâm thành ta, thì đầu giết Trịnh Nguyên Bá Chấp Sự cũng không thể trách hắn, người tạm thời thủ hộ ở chỗ này. Danh ngạch kia thuộc về hắn.”

Sau khi nói xong, đại hán râu quai nón mang theo hai vị sư đệ của mình rời đi, lúc rời đi, ba người ở trong mắt đối phương đều thấy vẻ không dám tin.

“Kẻ này tương lai nhất định không thể đo lường. Lão Tam, người cho đồ nhi kia của người giao hảo với hắn. Xem xem có thể lôi kéo Đông Lâm Trịnh gia ta hay không, có lẽ còn có cơ hội trở thành cường giả cấp bậc Nguyên Anh chân nhân.”

Ba người thực sự coi trọng Triệu Vô Tà, bọn họ tự hỏi, lúc bọn họ là Trúc Cơ kỳ, không dám dùng pháp quyết nghịch chuyển kinh mạch thương tổn thương bản thân như thế, lại càng không có thủ đoạn có thể nháy mắt giết chết một đối thủ mạnh mẽ cũng là cảnh giới Trúc Cơ đại viên mãn như nhau.

“Sư huynh, chắc chắn trên người tiểu tử kia cất giấu bí mật gì đó. Người nói xem chúng ta có nên hay không...”

Đại hán tính tình nóng nảy kia trong mắt hiện lên sát khí lạnh như băng, đã động sát khí với Triệu Vô Tà. Nhưng gã râu quai nón kia vẫn lắc đầu, nói: “Không được, ta luôn cảm thấy trên người kẻ này cất giấu thứ gì đó rất khủng bố, ngay cả ta cũng cảm thấy khiếp đảm. Nhất là vào lúc vừa rồi, khi Trịnh Nguyên Bá chết, khí tức kinh khủng kia thật sự là.”

Ba người đều có tu vi Kết Đan hậu kỳ, đại hán râu quai nón cảm giác được hai đại hán còn lại cũng cảm giác được. Vừa nghĩ đến cỗ khí tức nguy hiểm kia, ba người đều cảm giác không thể tin được.

“Sư huynh, vậy có nên đem chuyện tiểu tử kia truyền về gia tộc hay không.”

Đại hán tính tình nóng nảy do dự hồi lâu, nói ra một câu. Gã râu quai nón nghe xong lập tức lắc đầu, trên mặt hiện ra một nụ cười thần bí.

“Không cần, những lão gia hỏa trong gia tộc nếu biết chuyện này, nhất định sẽ ép hỏi trăm phương ngàn kế. Đến lúc đó Trịnh gia chúng ta sẽ không lấy được lợi ích gì, còn không bằng...”

Sau đó đại hán im lặng, chẳng qua môi còn đang động đậy, hiển nhiên là đang thần niệm ba người. Thần niệm ba người truyền âm một hồi, lập tức đều lộ ra tiểu ý thần bí, một chút âm mưu xuất hiện trong ba người.

Trên đài cao, sau khi ba trưởng lão kia rời đi, khoe miệng Triệu Vô Tà nở một nụ cười. Hắn ta biết, hắn ta lại đánh cuộc đúng rồi. Hắn ta dám cự tuyệt lời mời của ba đại trưởng lão, hắn ta dám giết Trịnh Nguyên Bá, hắn ta dám nhập định ngay dưới mí mắt ba người. Ba lượt đều là đánh bạc, nhưng mỗi lần hắn ta đều đánh cuộc, mỗi lần đều là vì thế mà dẫn dắt, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng cuối cùng vẫn hữu kinh vô hiểm.

Kỳ thật cho dù thua cuộc cũng không sao, trên người có rất nhiều thủ đoạn, cho dù có xé rách da mặt đi nữa, Triệu Vô Tà vẫn có thể vỗ vỗ mông bỏ đi, chỉ là bị thương nhẹ mà thôi, điểm này hoàn toàn không đặt trên người Triệu Vô Tà. Thế nhưng Triệu Vô Tà đã cược thắng, có được rất nhiều chỗ tốt, trong đó chỗ tốt lớn nhất chính là luyện thành con Nhân Trùng cổ thứ hai.

Lần thứ ba Triệu Vô Tà có thể đánh cược một trong nguyên nhân chính là Nhân Trùng Cổ. Khí tức của Nhân Trùng, Triệu Vô Tà rất rõ ràng, ngay cả cao thủ Nguyên Anh kỳ cũng có cảm giác khủng bố. Huống chi là Tông Sư Kết Đan, đây cũng là một phần của thể, khiến ba người kia không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cảm ứng được bên cạnh có một người đang đứng, Triệu Vô Tà không cần nghĩ cũng biết là Trịnh Phương, biết có người thủ hộ. Triệu Vô Tà rất yên tâm bắt đầu chữa thương, nhưng chỉ có thể hồi phục một chút mà thôi. Gã râu quai nón kia không hề đoán sai, Triệu Vô Tà quả thực có phương pháp chữa trị thương tổn do kinh mạch nghịch chuyển của mình gây ra, nhưng không thể thi triển ngay lúc này, chỉ có thể tìm một chỗ khác mà thôi.

Tin tức đại nhân chấp sự áo đen Trịnh Nguyên Bá chết nửa canh giờ đã truyền khắp toàn bộ Đông Lâm Thành, không chỉ những đệ tử tu sĩ kia, đến ngay cả những người phạm tục cũng biết vị chấp sự áo đen ngang ngược hung ác kia đã chết. Uy danh của Triệu Vô Tà lập tức truyền khắp toàn bộ Đông Lâm Thành, tin tức càng truyền càng thái quá, cuối cùng Triệu Vô Tà trở thành một ma đầu còn hung ác hơn cả Trịnh Nguyên Bá.

Ba ngày sau, tại một căn phòng, bên trong sáng lên quang mang. Triệu Vô Tà giờ bàn tay lên, thu hồi Kim Quang trận vốn đang ở bốn phía xung quanh căn phòng, lập tức hiện ra thân hình cường tráng chưa từng có. Triệu Vô Tà bây giờ đã hoàn toàn cởi bỏ hoàn toàn vẻ non nớt trên người, thoát nhìn chỉ thấy là một thanh niên tuấn tú lạnh như băng.

“Vù “

Triệu Vô Tà chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, thương thể trên người đã hết, nghịch chuyển mười hai kinh mạch bị thương tích đã được hãn khôi phục. Bàn tay chậm rãi duỗi ra, một thanh trường kiếm quái dị tràn đầy trùng ảnh huyết hồng xuất hiện trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà, ước chừng trăm trùng ảnh. Tựa hồ mỗi giờ mỗi khắc đều vận vẹo thân thể, chỉ là vẻ mặt không rõ.

Nhưng lúc này, một con huyết trùng phía dưới chuôi kiếm, diện mạo vậy mà rõ ràng vô cùng. Giống như đang trải qua thống khổ vô biên, trên mặt giống như Trịnh Nguyên Bá đều là vẻ vận vẹo, đây chính là Nhân Trùng cổ, đem máu thịt linh hồn dịch nhân, hết thấy đều phong ấn ở bên trong một đầu nhân trùng cổ, để linh hồn hãn vĩnh viễn gặp phải thống khổ khôn cùng, sinh ra oán khí linh hồn cực kỳ tinh thuần, cho người cổ trùng càng thêm mạnh mẽ lực lượng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao luyện chế cổ trùng, luyện chế cổ trùng sẽ bị trời phạt, quá mức nghịch thiên mà đi. Có thể nói là thiên lý khó dung, nhân thần cộng phẫn.

“Thình thịch”

“Tiền bối, phải khởi hành rồi. Trong gia tộc gửi thư muốn chúng ta xuất phát tham gia đại hội. Cần hai ngày mới có thể đến đó, cho nên mới tạm biệt.”

“Kẹt kẹt” một tiếng, thân hình Triệu Vô Tà từ bên trong chậm rãi đi ra. Trịnh Phương dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Triệu Vô Tà một cái, hãn cảm thấy Triệu Vô Tà lúc trước có chút không giống với lúc đi vào, chẳng qua có chỗ nào không giống hãn lại không nói ra được.

“Chẳng lẽ thương thể của hãn đã khôi hãn”

Trịnh Phương cũng bị ý niệm này làm cho hoảng sợ, nghịch chuyển kinh mạch, hắc ta là biết sự tình này. Trong mắt hắc ta, không có tu dưỡng mười năm, Triệu Vô Tà căn bản không có khả năng khỏi hắc. Làm sao có thể trong vòng ba ngày lại khôi phục, Trịnh Phương hung hăng lắc đầu đem ý nghĩ này đuổi ra khỏi đầu.

Canh ba, không ngờ bắt đầu vớ vét hết rồi, ha ha thật đúng là được rồi, mặc dù có hiềm nghi ăn bớt ăn trộm, bắt quá ta hoàn thành hứa hẹn không phải là đi ngủ sao.

Chương thứ tám mươi hai, Trịnh gia trực hệ.

Tham gia đại hội Ma đạo đối với Trịnh gia mà nói cũng là đại sự khó lường, khẳng định là đại đội nhân mã cùng nhau xuất phát, bất quá chi mạch Đông Lâm thì khác, vốn có hai danh ngạch. Bất quá không biết vì sao tam đại trưởng lão lại nhường danh ngạch ra ngoài, cho nên đại hội Ma đạo có tư cách tham gia cũng chỉ có Triệu Vô Tà mới đến cung phụng.

Triệu Vô Tà và Trịnh Phương sau khi đến ngoài Đông Lâm Thành, chỉ thấy trên không trung có một cái đèn thờ vô cùng to lớn, toàn bộ đều được làm từ ngọc thạch màu đỏ đậm, đang lơ lửng trên không trung tỏa ra ánh sáng đỏ nhạt.

Đồng tử hơi co rút lại, Triệu Vô Tà kinh ngạc nhìn đèn thờ kia, thầm nghĩ: Thật là khí tức mạnh mẽ. Huyền khí, Triệu Vô Tà rất khẳng định, đèn thờ này chính là một món huyền khí. Đây là lần đầu tiên Triệu Vô Tà nhìn thấy huyền khí, đủ để Triệu Vô Tà sinh ra cảm xúc mạnh mẽ kinh hãi, nhất là một đại hán râu quai nón ngồi ngay ngắn trên đèn thờ.

“Đây là hồng ngọc cổ bài của sư bá, trung phẩm huyền khí, là năm đó lão tổ tông ban cho sư bá. Uy lực mạnh mẽ vô cùng, tam đại trưởng lão bao gồm sư tôn ta, mỗi người đều có một kiện huyền khí. Bất quá lấy Hồng Ngọc cổ bài của sư bá uy lực mạnh nhất, sư bá cũng là chỗ dựa lớn nhất của Trịnh gia Đông Lâm ta.”

Nhìn thấy Triệu Vô Tà thần sắc kinh ngạc, Trịnh Phương mang theo một tia tự hào ngồi bên cạnh nói khẽ. Lần này đi tham gia đại hội của gia tộc Ma đạo, Trịnh Phương làm thủ tịch đệ tử chi mạch của Trịnh gia Đông Lâm đương nhiên cũng phải đi theo.

“Người của bốn gia sắp đến rồi, chúng ta phải cùng đi với bọn họ.”

Trịnh Phương vừa mới nói xong, đại hán râu quai nón đang ngồi trên công chào liền mở to mắt, trong mắt bắn ra tinh

quang sắc bén, làm Triệu Vô Tà vừa vặn đối diện với gã trong lòng chột lạnh, trong lòng hoảng hốt. Đây chính là tu vi của tông sư Kết Đan hậu kỳ sao? Trong lòng Triệu Vô Tà âm thầm lắc đầu.

Ngay vừa rồi, ánh mắt kia của đại hán râu quai nón bao hàm hơn phân nửa khí thế tu vi hình thành của hắn, rắn chắc cho Triệu Vô Tà một cái. Chẳng qua cũng chỉ là khê động liền rời khỏi, cũng không làm cho Triệu Vô Tà bị thương. Thế nhưng lại làm cho Triệu Vô Tà cảm nhận được sự mạnh mẽ của tông sư Kết Đan hậu kỳ., Không thể chiến thắng, ít nhất Triệu Vô Tà bây giờ hoàn toàn không có khả năng chiến thắng. Cho dù vận dụng tất cả thủ đoạn trên người cũng chỉ có thể giữ được tính mạng của mình, nếu muốn đánh bại đại hán râu quai nón thì đúng là vọng tưởng.

Đè nén khiếp sợ trong lòng, Triệu Vô Tà trên mặt bình tĩnh không chút gợn sóng, một chút cảm xúc cũng không hiển hiện ra. Khiến đại hán râu quai nón vẫn luôn chú ý hắn nhíu mày, nhưng ngay lập tức cười bí ẩn, ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà càng thêm sâu sắc.

Thân hình bay lên, Triệu Vô Tà hai chân xếp bằng ngồi xếp bằng, ngồi ngay ngắn ở phía sau đại hán râu quai nón. Vừa ngồi xuống, hai mắt lập tức nhắm lại, nhập định. Trịnh Phương thấy Triệu Vô Tà như vậy, lập tức khản trương lên, như vậy xem như là một cử động vô lễ. Trịnh Phương thật sự lo lắng sợ bá nôi giận, bất quá đại hán râu quai nón chỉ là thản nhiên nhìn Triệu Vô Tà, sau đó liền không có động tĩnh.

“Đi “

Hồng Ngọc Bài Phường rất lớn, đừng nói ngồi ba người, cho dù là ba trăm người cũng hoàn toàn không có vấn đề. Đại hán râu quai nón vừa động tâm niệm, hào quang đỏ thẫm nồng đậm sáng lên, Hồng Ngọc Bài Phường bỗng nhiên vọt tới phía Vân Tiêu.

Chỉ trong nháy mắt, Hồng Ngọc bài phường đã bay lên cao ngàn trượng, cương phong mãnh liệt kéo tới. Triệu Vô Tà đột nhiên mở to mắt, cương phong thổi tới quá mức kịch liệt, hắn đã cảm nhận được. Bất quá ngay khi hắn mở mắt ra, trong

nháy mắt trước khi Hồng Ngọc bài phường đột nhiên bao phủ một tầng vòng bảo hộ mờ nhạt. Vòng bảo hộ tản ra hào quang đỏ thẫm, giống như một con hỏa xà chậm rãi lưu chuyển.

“Vù vù “

Cương phong thổi phát ở trên vòng bảo hộ, có thể làm cho tu sĩ cấp bậc Kết Đan sơ kỳ đều phải tránh né cương phong ngàn trượng trên không nhưng lại không làm gì được tầng vòng bảo hộ nhàn nhạt kia. Triệu Vô Tà lần nữa kinh dị nhìn thoáng qua Hồng Ngọc bài phường dưới người, sau đó thản nhiên nhìn đại hán râu quai nón phía trước rồi nhắm mắt lại.

Hồng Ngọc Bài Phường bay nhanh trên bầu trời ngàn trượng, tốc độ vô cùng nhanh, nhưng Trịnh Phương và Triệu Vô Tà ở bên trong vòng bảo hộ lại không có cảm giác gì, cứ như ngồi trên đất bằng vậy.

Đền thờ hóa thành hỏa vân bắn nhanh về phía bầu trời xa xa.

Một ngày sau, Triệu Vô Tà bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt nhìn về phía trước đền thờ. Điều này làm cho trên mặt đại hán râu quai nón xuất hiện vẻ kinh ngạc, chẳng qua phía trước đã dần xuất hiện một đám điểm đen nhỏ, đại hán râu quai nón cũng không kịp nói gì.

Hắn thúc giục công chào đón những điểm đen phía trước, khoảng cách lập tức rút ngắn, Triệu Vô Tà cũng nhìn thấy đám người kia.

Cầm đầu là một thanh niên phong thần tuấn lãng, mặc y phục trắng toát, trên mặt mang theo nụ cười như ánh mặt trời. Mỹ nam tử thanh thoát, bất kể là ai trông thấy trong lòng người này cũng sẽ hiện lên ý niệm như vậy. Chẳng qua khiến Triệu Vô Tà kinh ngạc chính là tuổi tác của thanh niên này không lớn hơn Triệu Vô Tà bao nhiêu, thế nhưng tu vi lại là Trúc Cơ đại viên mãn.

Đứng phía sau thanh niên này là hai vị lão giả, vẻ mặt lạnh lùng. Nhưng là Triệu Vô Tà sau khi trông thấy bọn họ thì ánh mắt càng thêm kinh ngạc, hai vị lão giả này đều là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ. Hai vị tông sư Kết Đan sơ kỳ lại cam tâm tình nguyện đi theo sau một tu sĩ Trúc Cơ kỳ trẻ tuổi.

“Tiền bối, bọn họ chính là đệ tử bốn gia Trịnh gia ta, người thanh niên trước mặt kia tên là Trịnh Ngạo. Nghe nói là kỳ tài ngút trời tư chất tốt nhất bốn gia mấy trăm năm qua, hai mươi năm đã tu luyện đến Trúc Cơ đại viên mãn. Một chân đã bước vào cảnh giới Kết Đan tông sư, nhưng hẳn là người tốt, không giống như những đệ tử bốn gia khác, ngạo mạn phải chết.”

Xem ra Trịnh Phương oán niệm rất sâu, lúc nói chuyện ánh mắt nhìn về phía sau hai lão giả kia, Triệu Vô Tà đi theo nhìn qua. Quả nhiên trông thấy mười mấy tu sĩ trẻ tuổi vẻ mặt ngạo mạn vô cùng, tu vi đều ở Trúc Cơ sơ kỳ trung kỳ, nhưng mà mặt đều sắp nhăn lên trời rồi.

“Ha ha ha ha, đã lâu không gặp, cháu thật sự rất nhớ nhung a.”

Thanh niên kia cười sang sảng, chân đạp một thanh trường kiếm màu trắng bạc, hào quang chói mắt. Triệu Vô Tà nhàn nhạt nhìn thoáng qua, đỉnh cấp linh khí, không hổ là đệ tử trực hệ Trịnh gia có tư chất nhất. Trên người không có thứ nào là phàm phẩm, ngoại trừ một thanh đỉnh cấp linh khí, vòng tay đeo trên cổ tay mới càng khiến Triệu Vô Tà chú ý.

Pháp bảo trữ vật, dưới ống tay áo của mình có giấu Vô Cầu Chung Hoàn, Triệu Vô Tà đương nhiên có thể nhận ra vòng tay trên cổ tay thanh niên này cũng là pháp bảo trữ vật. Tuy cấp bậc không cao bằng Vô Cầu Chung Hoàn nhưng đã rất hiếm thấy. Xem ra Trịnh gia này có thực lực cường đại hơn chính tông và Lam Lâm Quỷ Tông, ít nhất Triệu Vô Tà không phát hiện trữ vật thủ trạc trên người Trương Phượng Khâu.

“Chỉ e là ta vẫn luôn nhớ thương cái xương già này vẫn chưa tới đại nạn.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Triệu Vô Tà nhất thời trở nên kỳ quái, nhưng biểu tình của Trịnh Phương lại rất bình thường, dường như đã sớm biết đại hán râu quai nón sẽ nói như vậy.

“Ha ha” “Hừ”

Thanh niên kia cười gượng vài tiếng, vẻ mặt có chút xấu hổ, có điều sâu trong ánh mắt của hắn Triệu Vô Tà nhìn thấy sát khí cùng tức giận dày đặc. Quả nhiên, đệ tử ưu tú của gia tộc Ma đạo không phải là hạng người dễ dàng gì. Triệu Vô Tà

thầm nghĩ, trong lòng đối với thanh niên kia có thêm một tia cảnh giác.

Đối với đại hán râu quai nón vô lễ, hai lão giả đứng sau lưng thanh niên kia hừ lạnh một tiếng, bất quá ngại bởi khí thế mạnh mẽ của đại hán râu quai nón, hai người cũng không dám nói gì, chỉ là ánh mắt có chút bất thiện.

“Trịnh thúc, phụ thân ta muốn...”

“Câm miệng, đừng có nhắc tới hần trước mặt ta. Được rồi. Đi thôi, chờ một lát đừng để người Chu gia chê cười.”

Đại hán râu quai nón nghe thấy người thanh niên kia nhắc tới phụ thân hần, con mắt lập tức trừng lên, khí thế đột nhiên bộc phát. Đám người đứng phía sau thanh niên sắc mặt đại biến, nhất là lão giả kia, nhao nhao đứng về phía trước một bước. Phóng khí thế chống đỡ khí thế mạnh mẽ của đại hán râu quai nón, chẳng qua rõ ràng hai người tu vi cách đại hán râu quai nón quá xa.

Hần kêu lên một tiếng đau đớn, hai người cùng lui về phía sau một bước, chẳng qua khí thế đại hán cũng thả ra một lát rồi thu hồi. Sau đó là sắc mặt lạnh như băng của ngự động quỳ lệnh bài bay sang một bên, hoàn toàn không thèm nhìn người thanh niên kia một cái.

Triệu Vô Tà rất kinh ngạc nhìn mọi chuyện phát sinh rất nhanh, nhưng vẻ mặt của hần lại rất bình thường, không biểu hiện cảm xúc của mình trên mặt. Trịnh Phương thì có chút lúng túng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng sau lưng đại hán râu quai nón, thừa nhận ánh mắt bất thiện của những đệ tử trực hệ đang nhìn tới.

“Hừ “

Ánh mắt sắc bén của đại hán râu quai nón đột nhiên bắn tới đám đệ tử trực hệ, nhất thời khiến cho bọn họ rung mình một cái, kinh hãi nhìn đại hán râu quai nón tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đồng thời quay đầu lại, không dám nhìn lại.

Thanh niên kia trông thấy một màn này, đồng tử có chút co rút lại, một đám sát cơ nhàn nhạt hiện lên. Bất quá quá quá nhanh,

chợt lóe liền biến mất, ngoại trừ Triệu Vô Tà, ngay cả đại hán râu quai nón cũng không chú ý tới.

Vui giận không lộ ra trên mặt, có thể ẩn nhẫn, không phải người bình thường. Sinh ở Ma đạo gia tộc là một nhân vật khó chơi. Triệu Vô Tà trong lòng đã đánh giá thanh niên kia.

“Phù thúc vẫn như thế, nếu đã như vậy, tiểu chắt cũng không miễn cưỡng. Vậy lên đường thôi, hẳn là người của Chu gia phải nóng nảy rồi, đi thôi.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền nghiền nghiền nghiền nghiền nghiền nghiền nghiền lục cục.

”

Hào quang Chân Nguyên chớp động, phi kiếm trắng bạc dưới chân thanh niên lập tức hóa thành một đạo kiếm quang, bao bọc Trịnh Ngạo vào trong đó. Ánh sáng chiếu lên không trung, đạo kiếm quang kia đã bay về phía xa.

Hai lão giả phía sau dấm lên linh khí của mình, tốc độ không thua gì gã thanh niên kia. Chớp mắt đã đuổi kịp, đám đệ tử trực hệ cũng nhao nhao triển khai ngự kiếm thuật, đi theo ba người.

Hồng quang đột nhiên xông thẳng tới chân trời, bài phường Hồng Ngọc như ảnh tùy hình xuất hiện, vòng bảo hộ nhân nhật xuất hiện lần nữa. Triệu Vô Tà lần này không nhắm mắt lại, mà nhìn thẳng đại hán râu quai nón phía trước, còn đại hán kia giống như không cảm giác được ánh mắt Triệu Vô Tà. Gã chậm rãi nhắm mắt lại, học theo bộ dạng lúc đầu của Triệu Vô Tà, tiến vào trạng thái nhập định.

Được rồi, ta thừa nhận, hai ngày nay trạng thái không tốt. Đang điều chỉnh, rất xin lỗi, hôm nay chỉ có một. Ngày mai ít nhất phải bù lại bốn cái. Ta không cầu, ngại cầu các vị xem to không thoải mái, có thể đi khu bình thư của ta phát tiết một chút, bất quá không nên mắng quá ác.

Thành trì hoàng kim thứ tám mươi ba

Hơn mười đạo kiếm quang phá không, quang mang lấp lóe trên không, theo phía sau là một đạo quang mang màu đỏ sậm. Khoảng cách ngàn dặm “Vù vù” chỉ cần thời gian rất ít là đi qua, đoàn người Trịnh gia bay nhanh về một phương. Nhưng một đường đi tới, ngoại trừ Trịnh gia Đông Lâm Trịnh gia, thế mà không còn bất kỳ gia tộc nào khác thêm vào nữa. Tựa hồ Trịnh Ngạo chuyên môn đến đây tiếp đón đại hán râu xồm, nghênh đón Đông Lâm Trịnh gia.

Trong lúc giật mình, đường xá năm ngàn dặm đã bay qua. Triệu Vô Tà hình như cảm giác được, lại mở mắt, phía trước đoàn người. Có rất nhiều khí tức hỗn loạn, nhưng trong khí tức có không ít cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí trong cảm ứng của Triệu Vô Tà, khí tức của một số người không khác gì đại hán râu quai nón trước người hắn.

“Đến rồi, Thiên Long Chu gia.”

Triệu Vô Tà đang ở phía trên Hồng Ngọc Bài Phường, nhìn về phía trước, lập tức sâu trong ánh mắt xuất hiện vẻ kinh ngạc. Triệu Vô Tà đã không biết hôm nay cảm thấy kinh ngạc lần thứ mấy, cho đến bây giờ hắn ta mới phát hiện trước kia thật sự kiến thức rất ít, thế giới này so với Địa Cầu của kiếp trước thì đặc sắc hơn không biết bao nhiêu lần. Đáy lòng Triệu Vô Tà toát ra vô tận hưng phấn, trùng sinh một lần, không thể tùy tâm sở dục, tung hoành thiên địa thật sự là uổng người.

Quyết tâm của Triệu Vô Tà càng thêm kiên định, dù cho có thành ma cũng không được để bản thân bị bất kỳ trói buộc nào.

Phía trước đoàn người là một tòa thành trì hùng vĩ đang lơ lửng trên không trung. Không sai, ở trên không có một tòa thành trì màu vàng óng đang lơ lửng. Giống như Hoàng Kim thành trong truyền thuyết, hào quang tỏa ra tuy rằng không chói mắt như mặt trời nhưng cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Hoàng kim chi thành, hoàn toàn thành một thể, một chút kẽ hở cũng không có. Cả tòa thành trì giống như được đúc từ hoàng kim, ánh sáng màu vàng chiếu phạm vi mười dặm.

Một đoàn người trong nháy mắt bay tới gần tòa Hoàng Kim thành trôi nổi ở phía trên bầu trời kia, nhất thời, trên người tất cả mọi người đều bị độ lên một tầng hoàng kim. Đó là ánh sáng của Hoàng Kim Chi Thành, đem tất cả mọi người đều nhuộm thành kim nhân.

Trịnh Phương tựa hồ biết Triệu Vô Tà kinh ngạc, môi khẽ động, một đoạn thần niệm truyền đến trong đầu Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà càng nghe càng kinh ngạc, cuối cùng mới lộ ra một tia chột hiệu.

Hoàng Kim chi thành, là đại bản doanh của ma đạo đại gia tộc Chu gia, toàn bộ đều có thiên dương hoàng kim chế tạo thành. Thiên dương hoàng kim cứng rắn vô cùng, lại cực kỳ dẻo dai, chính là tài liệu tốt để đúc phi kiếm. Một khối thiên dương hoàng kim giá trị, thậm chí có thể đổi lấy một tòa thành trì của các quốc gia trung đẳng ở thế tục, có thể nói là giá trị liên thành.

Thế nhưng tục truyền, tòa Hoàng Kim Chi Thành này toàn thân đều do Thiên Dương Hoàng Kim tạo thành, sử dụng trọn vẹn một cái Thiên Dương Hoàng Kim khoáng mạch. Loại cánh tay này chỉ có Chu gia mới có thể làm được, những gia tộc Ma đạo khác cũng không có loại bản lãnh này. Cho dù có chỉ sợ cũng không xa xỉ như thế.

Điều này cũng không phải là vì Chu gia chính là thế lực cường đại nhất trong số các gia tộc lớn ở Ma đạo, mà là vì Chu gia không giống với các gia tộc khác. Chu gia là gia tộc mới quật khởi từ ngàn năm trước. Tiền thân chính là một thế lực hoàng thất ở thế tục giới. Hoàng thất của quốc gia đó xuất hiện một kỳ tài ngút trời trước ngàn năm trước, chỉ dùng ngắn ngủi hai trăm năm đã tu luyện đến Nguyên Anh kỳ.

Bởi vì Nguyên Anh chân nhân này, Chu gia mới từ một thế lực hoàng thất thế tục, nhất cử tấn thăng đến Ma đạo đại gia tộc hàng đầu. Bất quá chính là như thế, thế lực Chu gia tại thế tục giới so với các đại gia tộc Ma đạo khác lớn hơn nhiều, cái này

cũng bị các Ma đạo gia tộc khác xem thường. Cho rằng Chu gia kỳ thật chính là nhà giàu mới nổi, quật khởi mới mấy trăm năm, không có nội tình.

Triệu Vô Tà nghe xong thần niệm của Trịnh Phương truyền âm, quay đầu nhìn về phía Trịnh Ngạo, quả nhiên trong mắt hắn đã nhìn thấy một tia khinh thường. Lúc này Trịnh Ngạo cũng giống như hắn, hai mắt nhìn Hoàng Kim thành trì phạm vi mười dặm phía trước.

Có lẽ là cảm thấy cái gì đó, Trịnh Ngạo quay đầu nhìn về phía Triệu Vô Tà, ánh mắt hai người trên không trung vừa chạm liền tách ra. Trong nháy mắt đó, Triệu Vô Tà chợt phát hiện trong ánh mắt Trịnh Cao có một vài thứ khác, tựa như hắn đã sớm biết Triệu Vô Tà tồn tại. Sau khi quay đầu, khóe miệng Trịnh Ngạo nhếch lên ý cười khó hiểu.

Cảm giác trong lòng có chút không tốt, phản ứng của Trịnh Ngạo làm cho hắn tựa hồ có một loại đang chờ mình, loại cảm giác tất cả không phải mình nắm giữ làm sắc mặt Triệu Vô Tà lạnh lẽo, ấn ký cổ tay sáng lên một chút chợt ẩn đi. Bất quá lúc này, Triệu Vô Tà đối với Trịnh Ngạo kia càng thêm cảnh giác.

“Chu Giác huynh, huynh đệ đã tới, không nghênh đón một chút sao?”

Trịnh Ngạo đứng trên thân kiếm màu trắng bạc, khí tức thần nhiên, hướng tới Hoàng Kim Chi Thành trên bầu trời cát cao giọng nói. Hắn vừa dứt lời, từ Hoàng Kim Chi Thành lập tức truyền đến tiếng cười to.

“Ha ha ha, Trịnh huynh tới rồi, tiểu đệ sao có thể không đến nghênh đón. Đến a, hạ thang trời”

Thanh âm này chưa hết, từ Hoàng Kim Chi Thành bỗng nhiên bắn ra vô số ngọc phiến thật lớn, trong suốt long lanh. Những ngọc phiến này cấp bậc dĩ nhiên cũng không thấp, giống như trong vô hình có một bàn tay to thao túng, toàn bộ ngọc phiến chậm rãi hướng về đoàn người Triệu Vô Tà.

Giống như trước đó đã xếp xong thứ tự, mỗi một khối ngọc phiến đều theo thứ tự trên không trung mà xếp gọn gàng trong nháy mắt. Vốn ngọc phiến hỗn loạn liền biến thành một cầu

thang bạch ngọc cực kỳ mỹ lệ, từ trên Hoàng Kim thành kéo dài xuống đến bên chân. Hoàng Kim thành ánh sáng chiếu rọi lên những đám mây trắng kia, thật sự là xa hoa. Quả thực có thể gọi là thang trời, cầu thang trên trời.

“Trịnh huynh, xin thứ cho tiểu đệ đến chậm, tiểu đệ ở chỗ này nhận lỗi.”

Từ thang trời bạch ngọc đi xuống, một thanh niên mặc hoàng long bào, đầu đội tử kim ngọc quan đi tới trước mặt Trịnh Ngạo, trong giọng nói đều là khách khí. Bất quá khí tức trên người người người này ung dung cao quý, tôn quý vô cùng, mặc dù nói chuyện khách khí, nhưng nhìn qua lại không có chút khó chịu nào, khí tức đối với Chân Long trên người hẳn không giảm chút nào.

“Chu gia thái tử Chu Giác...”

Triệu Vô Tà giương mắt nhìn thoáng qua người này, trong lòng vẫn còn kinh ngạc, khí tức của người này càng giống một hoàng đế thái tử ở thế tục giới. Long khí trên người quá thịnh, loại khí tức thống ngự vạn dân này thực sự quá nồng đậm. Nếu là ở thế tục giới nhìn thấy người này, chắc chắn sẽ cho rằng đây là một hoàng đế vô cùng anh minh.

Thế nhưng là, tại Tu Chân giả, khí tức người này quả nhiên là độc nhất cách. Dù là đệ tử của ma đạo đại gia tộc, Trịnh Ngạo hiển nhiên một chút cũng không chịu ảnh hưởng của khí tức của Chu gia thái tử, trên mặt nở nụ cười, nghênh đón.

“Không sao, Chu huynh đừng ngại. Thừa dịp đại hội lần này, chúng ta phải thân cận thật tốt nhé.”

Tên Trịnh Ngạo này quả thật rất biết nói, hoặc là Chu Giác kia vốn có ý kết giao, chút thời gian hai người đã thân thiết như huynh đệ rồi. Nếu không phải Triệu Vô Tà biết trước hai người này kỳ thật chỉ gặp nhau vài lần, giao tình bình thường, chỉ sợ còn cho rằng hai người vốn đã có giao tình tốt như thế.

“Trịnh huynh, những người còn lại của quý gia đều đã đến đông đủ, chúng ta lên ngay đây.”

Chu Giác nhìn về phía sau Trịnh Ngạo một vòng, vừa nói chuyện vừa nói, nhưng khi nhìn thấy Triệu Vô Tà và đại hán

râu quai nón, vẻ mặt liền sừng sốt, hiển nhiên là bị tu vi của Triệu Vô Tà và đại hán râu quai nón hù dọa, một tu sĩ trẻ tuổi Trúc Cơ Đại viên mãn, một đại tông sư Kết Đan hậu kỳ, khỏe miệng Chu Giác lộ ra vẻ tươi cười.

“Trịnh huynh, vị tiền bối này cùng vị tiểu huynh đệ kia là...”

Mi tâm Chu Giác mang theo nghi vấn nói, nghiêng người cúi mặt với Trịnh Ngạo, tựa hồ chờ hắn giới thiệu. Trịnh Ngạo cười khở một cái, hơi khom người đi đến trước mặt đại hán râu quai nón, trên mặt mang vẻ cung kính.

“Vị này là gia chủ của Đông Lâm nhất mạch Trịnh gia ta, ngu huynh cũng phải xưng hô một tiếng Kính thúc.”

“Về phần vị tiểu huynh đệ này, hẳn nên gọi là Triệu Vô Tà a, là cung phụng nhất mạch Trịnh gia Đông Lâm ta, đại biểu cho Đông Lâm Trịnh gia tham gia lần đại hội này.”

Chu Giác nghe Trịnh Ngạo giới thiệu xong, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, chỉ chột lóe lên rồi biến mất, sau đó liền đi đến bên cạnh đại hán râu quai nón, khom người hành lễ nói: “Tiền bối.”

Triệu Vô Tà tinh mắt, trông thấy Chu Giác sau khi nghe Trịnh Ngạo giới thiệu xong, trong ánh mắt xuất hiện vẻ hiểu rõ. Hơn nữa lúc này đối với hành động cung kính của đại hán râu quai nón, Triệu Vô Tà khẳng định chắc chắn., Chắc chắn Chu Giác biết đến đại hán râu quai nón. Điều này làm cho Triệu Vô Tà có chút kinh ngạc, một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ tông sư, mặc dù khó được, nhưng cũng không uy danh hiển hách như một Nguyên Anh chân nhân, ngay cả những gia tộc ma đạo có liên hệ chặt chẽ với thế tục như thái tử cũng biết đến sự tồn tại của đại hán râu quai nón.

Vậy chỉ có một lời giải thích, đại hán râu quai nón trước kia khẳng định không phải hạng người vô danh, mới đáng đường đường một Thái tử Ma đạo đại gia tộc cung kính với hắn như vậy.

Một ánh mắt phóng tới, nhưng rất nhanh đã dời đi, Triệu Vô Tà không muốn cũng biết là ánh mắt của Chu Giác. Khí tức của Hoàng Giả, Triệu Vô Tà nhìn sang, như trông thấy một

con Chân Long đang chiếm cứ. Hấn nhẹ nhàng dời đầu, âm thầm cảm thán khí tức Chân Long toàn thân của vị Chu gia thái tử này. Tu hành hấn là làm nhiều công ít, chẳng trách năm tháng nhẹ nhàng đã là tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn.

“Các vị, xin mời.”

Liếc nhìn Triệu Vô Tà một cái, tuy rằng Triệu Vô Tà cũng có tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn, nhưng Chu Giác từ trên người hấn ta nhìn không ra có gì đặc biệt. Cũng không để ý gì đến, con cháu của đại gia tộc, thủ đoạn cả người không biết bao nhiêu. Một tán tu cung phụng, thật sự không thả hấn ta trong mắt, Chu Giác tự tin nếu Triệu Vô Tà không có thủ đoạn gì, hấn ta tùy tiện giải quyết.

Chu Giác vươn tay ra hư không để cho mọi người tiến lên thang trời bạch ngọc kia, hoàng kim quang mang vẫn chói mắt như trước. Theo mọi người đều bước lên cầu thang kia, quang mang vàng óng càng trở nên chói mắt hơn, sau đó bậc thang bạch ngọc tự động hướng vào trong thành bay đi.

Sự chú ý của Triệu Vô Tà đều tập trung trên người đại hán râu quai nón trước mắt, đối với sự cung kính của Chu Giác, vị chủ này vẫn lãnh đạm như vậy. Chỉ là nhẹ nhàng ừ một cái, Triệu Vô Tà khẳng định suy đoán của mình, e rằng thân phận của vị đại hán râu quai nón này không chỉ là một gia chủ của Đông Lâm Trĩn Gia.

“Khanh khách, Thiên Dương Hoàng Kim quả nhiên to lớn...”

“Chu huynh, như thế nào tiểu muội còn chưa lên, liền phải thu lại thang. Chẳng lẽ, là xem thường Thiên gia chúng ta, ngay cả hoan nghênh một chút cũng không nguyện ý.”

Một tiếng cười như chuông bạc bỗng nhiên xuất hiện sau lưng đoàn người, nghe thấy thanh âm này, Chu Giác vừa chuyển thân qua liền lập tức quay lại, kinh ngạc nhìn đoàn người đang bay tới.

Canh tư

Chương thứ tám mươi bốn sát khí.

Hương phong từng trận, theo gió nhẹ từ xa bay tới, hơn mười người giẫm lên phi kiếm nhanh chóng bay tới. Đầu lĩnh là một nữ tử che mặt mặc áo tím, đằng sau đi theo một đám người, đại bộ phận đều là nam tu sĩ. Ở phía sau nữ tử kia, cũng đi theo hai tu sĩ cấp bậc Kết Đan sơ kỳ.

Yêu thú eo ong uyển chuyển, ngực cao vút hùng vĩ, đôi mắt to như dạ minh châu, sau lưng như thác nước. Triệu Vô Tà giương mắt nhìn thoáng qua nữ nhân này, than thở một tiếng. Vốn đứng sau lưng nữ nhân này còn có mấy nữ tu sĩ tư sắc thượng thừa. Thế nhưng so sánh với nữ nhân này thì lại hoàn toàn bằng nhau.

Chẳng qua cho dù như vậy, cũng chỉ là để Triệu Vô Tà liếc mắt nhìn mà thôi, không phải là trong số những nữ tử hấp dẫn mê người hơn. Hồng trần tiên tử Vong Tình Động Thiên chính là một trong số đó, về phần cái khác, ví dụ như Vong Tình Ma Đế đã khiến Triệu Vô Tà ăn đau khổ.

Triệu Vô Tà như thế, những người khác thì khác, Chu Giác và Trịnh Ngạo sau khi nhìn thấy nàng, đồng thời nhãn thần sáng ngời, Chu Giác lập tức nghênh đón, ngay cả một tiếng xin lỗi Trịnh Sàm cũng quên mất. Đây vốn là không đúng, chẳng qua bởi vì nữ tử kia, Trịnh Ngạo lại không chú ý tới chi tiết này.

“Nguyên lai là Thiên gia muội muội, như thế nào mà vừa đến đã oan uổng vì huynh, đây không phải là đang nghênh đón Trịnh huynh đây mà. Ai mà không biết phương pháp liêm tức của Thiên gia muội muội người thiên hạ vô song, nếu không phải người lên tiếng, vì huynh chính là tìm hơn một ngàn năm cũng không tìm được người a.”

“Khanh khách khanh khách!”

Nữ tử áo tím che miệng cười duyên, tựa hồ rất hài lòng với câu trả lời của Chu Giác.

“Chu đại ca vẫn biết ăn nói như vậy, được rồi, tiểu muội không tính toán nữa.” Bây giờ tiểu muội có thể lên cầu thang chưa?”

Nữ tử áo tím dùng một đôi mắt như biết nói nhìn Chu Giác, nhất thời làm cho Chu Giác như bị đại hỏa nổi lên, công pháp hắc tu luyện cũng không phải là chuyện nam nữ. Âm dương giao chấp trái lại có trợ giúp tu vi của hắc, đừng nhìn Chu Giác tuổi tác không lớn, thế nhưng cũng không biết là nữ. Nữ tử áo tím tuyệt sắc như vậy là hấp dẫn cực lớn với hắc, không thua gì một kiện thượng phẩm linh khí.

“Đương nhiên, mời muội muội Thiên gia.”

Tuy trong lòng Chu Giác khát vọng vô hạn nhưng cũng không thể hiện ra ngoài. Hắc tu luyện theo con đường đế vương, cửa đầu tiên là hỉ nộ không hiện trên mặt, hiển nhiên Chu Giác đã làm vô cùng tốt. Trong lòng rõ ràng Chu Giác có rất nhiều tà niệm với cô gái áo tím, thế nhưng trên mặt vẫn tràn đầy khí độ.

Bước sen nhẹ nhàng, nữ tử áo tím nhẹ nhàng bước lên một khối bạch ngọc óng ánh, phía sau người vội vàng đuổi theo. Một đường đi tới, nữ tử áo tím nhẹ nhàng đi tới trước người Trịnh Ngạo, Chu Giác cùng đi bên cạnh muốn giới thiệu.

“Khanh khách Chu đại ca không cần phiền toái, vị này nhất định là đại công tử Trịnh gia. Tử Y đã sớm nghe nói, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là danh bất hư truyền. Tiểu muội tử y, sau này mong Trịnh đại ca chiếu cố nhiều hơn.”

Nữ tử áo tím mí mắt chớp chớp hai cái, nghịch ngợm lại có chút quyến rũ, lời nói càng khiến Trịnh Ngạo vui mừng. Vốn tâm cơ Trịnh Ngạo không kém hơn Chu Giác, nhưng hôm nay mỹ nhân khen ngợi, trong lòng Trịnh Ngạo cũng vui vẻ vô cùng.

Mắt thấy một màn này, khóe miệng Triệu Vô Tà nhếch lên cười lạnh, ánh mắt xoay chuyển. Ánh mắt hắc bắn thẳng vào Hoàng Kim Chi Thành do Thiên Dương Hoàng Kim tạo thành, hai luồng khí tức mật mờ nhưng hoàn toàn bất đồng che giấu trong mắt hắc, nhất thời Hoàng Kim Chi Thành trở nên khác hắc. Từng đạo khí tức đan xen cùng một chỗ, cho dù Triệu Vô Tà tâm thần mạnh mẽ cũng rất khó để ý tới khí tức này.

Hắn chỉ có thể cảm ứng được trên Hoàng Kim thành bày ra rất nhiều trận pháp, những trận pháp này chồng chất tầng tầng lớp lớp bao trùm, uy lực phức tạp vô cùng. Chu gia này.

Triệu Vô Tà cảm thấy Chu gia không phải là nhà giàu mới nổi, tuy rằng nội tình không bằng mấy gia tộc Ma đạo được truyền thừa mấy ngàn vạn, nhưng thực lực của Chu gia tuyệt đối không dưới Trịnh gia, ít nhất hiện tại xem ra là như vậy, bản lĩnh của Chu Giác không dưới vị thiên tài có tư chất nhất Trịnh gia này.

Triệu Vô Tà đắm chìm trong suy tư không thấy, ánh mắt của nữ tử áo tím trong lúc vô tình nhìn về phía hắn mang theo một chút ý vị khó hiểu, còn có một tia hiếu kỳ và tức giận.

“Nghênh khách hàng bốn phương thang trời “

Thanh âm của Chu Giác truyền khắp bầu trời, từ bốn phía của Hoàng Kim Chi Thành bay ra rất nhiều cầu thang bạch ngọc. Xem ra đại hội sắp bắt đầu. Chu Giác sau khi đưa Trịnh Ngạo và Thiên Tử Y đến Hoàng Kim Chi Thành thì ra lệnh cho thang trời bốn phía hạ xuống, nghênh đón những đệ tử của những gia tộc ma đạo khác.

“Phụ thân đại nhân, Ngạo nhi đã đem Kỳ thúc tới.”

Ở trong một cung điện to lớn, hai bên cung điện đã đứng hai bên.

Năm đó từng lần bảy thành một, hai bên cùng nhau xem một lần.

Rất nhiều người. Trịnh Ngạo vừa tiến vào đứng ở điện hạ, nói với lão giả rất uy nghiêm. Lão giả mặc trang phục bình thường, nhưng dưới miệng là một bộ râu dài màu trắng, trên mặt tuy có chút nếp nhăn. Nhưng toàn thân tản ra khí tức uy nghiêm, mày ngang rậm lại càng khiến lão nhìn không giống người tốt, đáng sợ nhất chính là ánh mắt của lão. Quả thực giống như lưỡi dao nhọn sắc bén, hung hăng khoét sâu trong tim mỗi người.

Đứng ở trước mặt lão giả này, Trịnh Ngạo đại khí không dám thở ra một cái, toàn bộ những đệ tử trực hệ về mặt ngạo mạn

Trịnh gia kia cũng thu liễm lại rồi. Cả đám đều ngoan ngoãn như là bảo bảo bảo, thành thật đứng ở phía dưới điện hạ.

Trịnh Ngao vừa dứt lời, đại hán râu quai nón cùng Triệu Vô Tà tiến vào. Đại hán râu quai nón khí thế hùng hồn, không thua gì lão giả râu bạc, ánh mắt hai người chạm nhau. Nhất thời mọi người cảm giác toàn thân căng thẳng, áp lực cường đại từ trên thân hai người phát ra, trong lòng mọi người cảm giác áp lực phi thường.

Ngoại trừ mấy lão Kết Đan Kỳ bình thường ra, mọi người còn lại đều cảm giác hô hấp có chút khó khăn, ngay cả Triệu Vô Tà cũng bị áp lực cường đại kia làm cho ngừng thở, nhưng Vô Cầu Chung Hoàn trên cổ tay hắn bỗng nhiên phát ra hắc mang nhàn nhạt, triệt tiêu sạch sẽ áp lực kia.

Hô hấp buông lỏng, Triệu Vô Tà lập tức nhìn về phía hai người còn đang đối diện, tựa hồ không bị khí thế cường đại của đối phương ảnh hưởng. Hai người bình tĩnh nhìn nhau, một lát sau, lão giả râu bạc uy nghiêm chủ động dời ánh mắt đi.

“Tiểu Kiệt à, ngươi vẫn như thế, ài...”

Không biết tại sao, Triệu Vô Tà ở trong mắt lão giả râu bạc trắng nhìn thấy một tia bất đắc dĩ, bất quá cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi. Sau một khắc lão giả liền khôi phục khí thế hùng hồn, uy nghiêm như trước.

“Gia chủ không cần khách khí, Trịnh Ngọc không chịu nổi đâu.”

Hóa ra đại hán râu quai nón gọi là Trịnh Diêu, Triệu Vô Tà kỳ quái nhìn thoáng qua hai người, không cần đoán cũng biết giữa hai người này chắc chắn có một đoạn chuyện cũ. Đúng vào lúc này, Triệu Vô Tà bỗng nhiên cảm giác một ánh mắt tràn ngập sát khí bắn tới.

Trong lòng cả kinh, Triệu Vô Tà thuận theo ánh mắt nhìn tới, vừa lúc đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của lão giả áo xám. Triệu Vô Tà không biết từ lúc nào đã đắc tội lão giả này, ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà tràn ngập sát khí, thật sự là sát

khí. Triệu Vô Tà nheo mắt lại, hai cổ tay đồng thời sáng lên quang mang cực kỳ yếu ớt.

Vạn Độc Cổ phiên Vô Cầu Chung Hoàn, Vạn Độc Cổ phiên.

“Hừ “

Là thanh âm của gã râu quai nón, có lẽ gã cảm nhận được ánh mắt của lão giả áo xám kia, khí thế hung hãn vừa thu lại đang hướng về phía lão giả kia mà đi. Tu vi của lão giả kia không thấp, đã đạt đến cảnh giới Kết Đan trung kỳ, nhưng lại bị khí thế của đại hán râu quai nón đánh một cái. Lão giả áo xám lập tức hừ một tiếng, xem ra chịu thiệt một chút.

“Người của Trịnh gia Đông Lâm ta, không phải ai cũng có thể tùy tiện trêu vào. Trịnh Nguyên Bá chết trên lôi đài. Sinh tử An Thiên Mệnh, muốn báo thù thì đến tìm Trịnh Sầm ta.”

“Người...”

Lão giả áo xám tức giận râu tóc dựng lên, chỉ vào Trịnh Huyền nói cái gì cũng nói không nên lời. Bất quá đại bộ phận đều là sợ uy thế của hắn, Kết Đan hậu kỳ cùng Kết Đan trung kỳ, đừng nhìn chỉ là cảnh giới thiếu chút nữa. Nếu thật đánh nhau, hai lão giả áo xám cũng không phải là đối thủ của Trịnh Ly. Huống chi Trịnh Huyền còn có một kiện huyền khí, tuy không biết huyền khí của lão giả áo xám là cấp bậc gì, nhưng chỉ sợ tuyệt đối không có khả năng có Hồng Ngọc Cổ Bài cấp bậc cao.

“Đủ rồi, lão Thất, Nguyên Bá là người của Trịnh gia ta. Vị Triệu cung phụng này cũng là người của Trịnh gia ta, nếu dám so đấu, vậy thì sống chết mặc kệ. Không trách được ai.”

Kết Đan hậu kỳ, lão giả râu bạc trắng xem bộ dáng xem ra chính là gia chủ Trịnh gia. Hắn vừa lên tiếng, vị lão giả áo xám kia cũng đành phải oán hận thu hồi ánh mắt, chẳng qua là cố ý vô tình đảo qua ánh mắt của Triệu Vô Tà, vẫn mang theo sát khí cùng oán hận.

“Nếu đã đến đông đủ, vậy thì đi thôi. Đại hội sắp bắt đầu rồi, lần này đệ tử Trịnh gia ta nhất định phải đoạt được vị trí thứ nhất, đè hết những tên kia xuống cho ta, Ngạo Nhi, có nghe thấy không.”

Lão giả râu bạc ngũ khí lãnh đạm, nhưng mà trong đó mang theo uy thế vô tận, đám người điện hạ nhất là những đệ tử trẻ tuổi. Mặc kệ là trực hệ hay chi mạch của đệ tử chi phụ, trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn, ngay cả Trịnh Ngạo cũng như thế.

Triệu Vô Tà thì lại giống như căn bản không nghe thấy lời của hắn, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì. Nhưng lúc rời cung điện, Triệu Vô Tà khòe miệng nhếch lên cười lạnh lùng. Con mắt nheo lại, bên trong sát khí bùng lên, không đủ cho hắn cúi đầu. Không ai phát hiện dị thường của hắn, hắn ta đã biết vì sao lão giả áo xám kia lại hận mình như vậy.

Hắn là thúc thúc của Trịnh Nguyên Bá, là thân thúc thúc của hắn, trong gia tộc to lớn của Trịnh gia, người thân của trực hệ đều rất thân mật, Trịnh Nguyên Bá bị cho rằng sẽ ở lại vĩnh viễn Trúc Cơ đại viên mãn, sung quân đến Đông Lâm Thành rồi còn có thể kiêu ngạo như vậy, cũng là bởi vì hắn có một vị thúc thúc Kết Đan trung kỳ.

Hôm nay, Trịnh Nguyên Bá chết vì Triệu Vô Tà thụ thương, lão giả áo xám tất nhiên hận thấu xương Triệu Vô Tà. Chẳng qua ngại uy thế của Trịnh Sầm, lão ta lại không làm gì được Triệu Vô Tà. Nhưng lão giả áo xám không biết, lão động sát khí với Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà cũng động sát khí với lão, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, Triệu Vô Tà đều có thói quen bóp chết uy hiếp từ trong nội.

Phía trên Hoàng Kim Chi Thành, một quảng trường khổng lồ, bốn phía quảng trường có rất nhiều cung điện. Lớn nhỏ bất đồng, không cần phải nói cũng biết bên trong an trí Ma đạo thế lực mạnh yếu không đều nhau. Trong những cung điện này, lớn nhất có năm tòa cung điện, đoàn người Trịnh gia chính là từ trong một tòa cung điện đi ra.

Gần như cùng lúc đó, trong các cung điện cũng có rất nhiều người đi ra, trải rộng khắp quảng trường. Phía sau quảng trường có một đài cao, trên đài cao còn nổi lơ lửng hơn mười cái ghế ngọc tỏa ra bảo quang nồng đậm.

“Mời các vị gia chủ vào chỗ ngồi đi.”

Một thanh âm hùng vĩ không biết từ chỗ nào vang lên, vừa dứt lời.

“Vù vù “

Nhất thời vang lên tiếng xé gió, hơn mười bóng người bỗng nhiên từ các nơi chạy ra, trong nháy mắt ngồi ở trên những ghế kia. Triệu Vô Tà nháy mắt, lão giả râu bạc đứng ở phía trước mọi người đã biến mất, khi xuất hiện lại đã ngồi ngay ngắn trên mấy cái ghế ngồi chính giữa.

Còn hai chương, đêm nay mười hai điểm tả hữu truyền...

Chương thứ tám mươi lăm, Nhân cổ trùng kinh khủng

Triệu Vô Tà đếm một chút, chỗ ngồi phiêu phù trên đài cao tổng cộng có ba mươi lăm cái, trên mỗi cái đều có bảo quang lấp lóe. Hào quang vàng óng ánh, ngọc quang đan vào cùng một chỗ, làm người hoa mắt. Cảm ứng một chút, Triệu Vô Tà có thể khẳng định giá trị của vật liệu dùng để chế tạo ghế ngồi không thấp hơn chút nào so với một kiện trung phẩm linh khí.

Mặc dù bởi vì tu luyện Cổ Kinh, lại mang trong người Vạn Độc Cổ Phiến, Nhân Cổ Kiếm là Cổ Khí đỉnh giai, Triệu Vô Tà đã hoàn toàn không để ý đến Linh Khí của thế giới này. Trừ phi là Huyền Khí hoặc là Tiên Khí, nếu không thật đúng là rất khó khiến Triệu Vô Tà chú ý đặc biệt, chớ nói chi là tham niệm.

Điều khiến Triệu Vô Tà thật sự để ý, là gia chủ của các gia tộc Ma đạo ngồi trên ghế phía trên mấy chục cái ghế kia. Trước kia Trịnh Phương đã nói cho hắn biết một số chuyện về đại hội của gia tộc Ma đạo lần này, cho nên hắn biết, có thể làm được việc trên ghế kia đều là gia tộc có thực lực.

Tỷ như Trịnh gia, là một trong ngũ đại gia tộc ma đạo, vị trí Trịnh gia chủ Trịnh Hận ở chính giữa mấy chỗ ngồi. Ở hai bên hắn, có bốn lão giả khí thế bất phân cao thấp, tu vi đều là Kết Đan hậu kỳ. Ngoại trừ Ngũ đại gia chủ, ba mươi một người còn lại tu vi đại bộ phận đều là Kết Đan trung kỳ. Tuy rằng cũng có mấy người Kết Đan hậu kỳ, nhưng khí thế rõ ràng không bằng ngũ đại gia chủ.

“Thế lực thật mạnh.”

Triệu Vô Tà thầm nghĩ, nhìn bốn phía xung quanh quảng trường. Có rất nhiều người đứng, tu vi Kết Đan kỳ trở lên còn có hơn tám mươi vị trí, ngay cả tâm trí kiên định của Triệu Vô Tà cũng bị dọa cho hết hồn. Nếu những gia tộc Ma đạo này triệt để liên hợp lại, chỉ sợ muốn tiêu diệt thế lực Ma đạo như Vong Tình Động Thiên cũng có thể.

Bên trong Vong Tình Động Thiên, ngoại trừ Vụ Nô và Vong Tình Ma Đế, có lẽ còn có thể che giấu một hai cao thủ Nguyên Anh. Nhưng tu sĩ cấp bậc Kết Đan Tông Sư tuyệt đối không vượt quá hai mươi vị, là vô luận như thế nào cũng không thể cùng những Ma Đạo gia tộc này liên hợp chống lại lực lượng. Bất quá Triệu Vô Tà cũng rõ ràng rằng đó là tình huống tuyệt đối không có khả năng phát sinh, cho dù có xảy ra thì năm Đại Ma Đế khác cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

“Chu huynh, bắt đầu đi.”

Người vừa mở miệng là một trong ngũ đại gia chủ, một lão già ngồi bên cạnh Trịnh Hận, mặt không râu. Nếu không phải mái tóc bạc trắng, sẽ khiến người ta cho rằng lão là một kẻ mặt trắng trẻo. Thật sự là quá anh tuấn, khí tức toàn thân đối với nữ nhân mà nói đều là chí mạng, ánh mắt rất nhiều nữ tu trên quảng trường đều dán lên người này.

“Ừm”

Gia chủ Chu gia cũng là một trong ngũ đại gia chủ, lúc này đang ngồi ngay ngắn ở giữa cùng, trên người mặc hoàng bào thuộc về Đế Hoàng. Mặc dù tóc cũng bạc trắng, nhưng chòm râu lại có màu đen, đôi mắt như vực sâu, khiến người ta không đoán được trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì. Đạo Đế Hoàng, hiển nhiên hắn cao hơn Chu Giác không biết bao nhiêu lần.

Nếu nói Chu Giác là một con Bàn Long, vị gia chủ Chu gia này chính là Đằng Long đã bay lượn tận chân trời, khí tức Đế Hoàng hùng hồn khiến người ta sợ hãi tản ra.

Nhẹ nhàng trả lời một tiếng, gia chủ Chu gia quét mắt một vòng trên quảng trường, sau đó nhẹ nhàng nói: “Các vị, mục đích tới đây ta cũng sẽ không nói. Gia tộc Ma đạo chúng ta không giống với thế lực của các môn phái kia. Lục đại Ma Đế, thập đại tiên môn tiên đạo., Yêu Thần Thất Điện. Chúng nó đều vô cùng cường đại, nhưng mà, thế lực của Ma đạo gia tộc chúng ta liên hợp cùng một chỗ, cũng cường đại vô cùng, từ vạn năm trước đã tổ chức đại hội của gia tộc Ma đạo chính là vì mục đích này. Phải làm cho tất cả tu sĩ giới Tu Chân biết,

gia tộc Ma đạo chúng ta đoàn kết cùng cường đại, không thể mạo phạm.”

Lúc này, gia chủ Chu gia dừng lại một chút, sau đó lại nói: “Được rồi, ta cũng không nói nhiều nữa, đại hội lần này do Chu gia ta tổ chức ở Hoàng Kim thành.”

“Quy củ mọi người cũng hiểu, mỗi gia tộc đều có danh ngạch tham gia cố định. Hiện tại, mời những tuấn kiệt trẻ tuổi này tiến lên đi.”

Gia chủ Chu gia vừa dứt lời đã thấy trong quảng trường có rất nhiều tu sĩ đi ra, phần lớn đều là hình dáng thanh niên, có mấy người trung niên tu vi đều đã ngoài Trúc Cơ trung kỳ, khí thế bất phàm.

“Mời các vị xem. “

Đưa tay hư không, hư không bỗng nhiên bị phá vỡ, Triệu Vô Tà lẫn trong đám người nhìn về phía đỉnh đầu gia chủ Chu gia. Đó là phần thưởng cho đại hội lần này, là thứ hấp dẫn sự vui mừng của những thế hệ trẻ tuổi các đại ma đạo này.

Ba kiện đồ vật, mỗi một kiện đều tản ra quang mang, đầu tiên là một thanh trường đao. Mặt đao hẹp dài, một rãnh máu dữ tợn kéo dài từ chuôi đao đến mũi đao, trên thân đao trải rộng một ít hoa văn kỳ dị. Quang mang chính là từ trên hoa văn kia phát ra, thanh trường đao này vừa xuất hiện, tất cả tu sĩ trên quảng trường lập tức kinh hô.

“Huyền khí” lại là “Huyền khí” “A Huyền khí...”

Những tiếng kinh hô vang lên, Triệu Vô Tà nhìn chằm chằm vào thanh trường đao, những hoa văn kỳ dị kia dường như là một loại trận pháp nào đó. Trận pháp có thể dùng phù lục hoa văn khắc lên trường đao, thủ đoạn rèn đúc thanh trường đao này Luyện Khí Sư có chút cao minh, Triệu Vô Tà tuy rằng không phải Luyện Khí Sư nhưng nhãn lực vẫn phải có.

Triệu Vô Tà xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía mấy người Trịnh Ngạo cùng Chu Giác, đệ tử của mấy đại gia tộc Ma đạo kia đều đứng chung một chỗ. Biểu hiện trên mặt bọn họ cũng rất bình thường, thanh trường đao cấp bậc Huyền khí này sau khi xuất hiện, thậm chí mấy người còn âm thầm bĩu môi.

“Huyền khí hạ phẩm mà thôi, một đám quê mùa.”

Một thanh niên vẻ mặt ngạo mạn đứng bên cạnh Trịnh Ngạo nhìn những tu sĩ trên quảng trường, khinh thường nói một câu. Chẳng qua thanh âm của hắn rất nhỏ, nghe thấy chỉ có Triệu Vô Tà cùng đệ tử của mấy đại gia tộc kia, mấy người sau khi nghe thấy đều là vẻ mặt lạnh nhạt, từ chối cho ý kiến.

Triệu Vô Tà quay đầu lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, thầm nghĩ: Nếu như thật sự có món đồ kia mà nói, thì các ngươi cũng đừng mơ mà nhìn, hạng nhất là của ta.

Một lần nữa con mắt lại nhìn về phía vật thứ hai trong không trung, từ hư không rơi ra ngoài, bảy mươi hai cây châm dài màu đen. Sắc đen như mực, nhưng dưới ánh sáng vàng óng của Hoàng Kim Chi Thành, có thể thấy rõ ràng được bảy mươi hai cây châm màu đen.

“Ta nói đi, bảy mươi hai cây Thiên Sát ma châm, đại năng có thể nhỏ, biến ảo khó lường, nếu bị bắt cứ một cây ma châm nào nhập thể, từ Kết Đan Tông Sư trở xuống tuyệt đối không có may mắn gì. Nếu có thể đem bảy mươi hai cây ma châm này tế luyện tâm thần tương thông, tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn chống lại Tông Sư Kết Đan sơ kỳ cũng sẽ không bại. Đây chính là kho tàng trân quý của Chu gia ta, lần này ta làm chủ, là một trong những phần thưởng của hạng nhất. Các vị phải cố gắng.”

Sau khi gia chủ Chu gia nói xong, tất cả tu sĩ lại nhìn về phía bảy mươi hai cây ma châm, quả nhiên thấy những ma châm kia nhanh chóng biến hóa. Một hồi to như ngón tay cái, một hồi lại mỏng như lông trâu, ma châm phát ra khí tức không yếu hơn so với thanh trường đao kia chút nào.

Ánh mắt tất cả tu sĩ trẻ tuổi trên quảng trường nhất thời trở nên nóng bỏng, cho dù là đám người Trịnh Ngạo cũng vậy, bọn họ có thể khinh thường trường đao cấp bậc Huyền Khí hạ phẩm. Nhưng bảy mươi hai cây Thiên Sát ma châm này lại khác, tuyệt đối có thể giúp người ta đem chiến lực tăng lên hai cấp bậc, tuyệt đối là Ma binh tuyệt hảo giết người đoạt bảo.

Chỉ là khi Chu Giác trông thấy bảy mươi hai cây Thiên Sát ma châm kia xuất hiện, sâu trong ánh mắt xuất hiện một nụ cười thần bí khó lường. Chẳng qua lúc này ngoại trừ Triệu Vô Tà, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị cây ma châm kia thu hút. Nhưng không ai phát hiện ra hắc hắc thường, đương nhiên Triệu Vô Tà ngoại trừ hắc hắc.

Ngay từ đầu mục tiêu của thăng nhải này chính là những đệ tử của các đại gia tộc Ma đạo kia, thậm chí lúc ra sơn tu vì đã được hắc hắc giấu trở thành Trúc Cơ trung kỳ, so với những tu sĩ kia cũng không sai biệt lắm.

Nơi này ngoại trừ Trịnh Ngạo cùng Chu Giác kia, thật đúng là không có ai biết chi tiết về hắc hắc. Trịnh Ngạo chắc chắn sẽ không nói ra. Chỉ có Chu Giác, Triệu Vô Tà có một loại cảm giác, hắc hắc cũng sẽ không nói ra.

Ánh mắt trực tiếp dò đi, bảy mươi hai cây Thiên Sát ma châm kia tuy rằng mê người, nhưng còn chưa đủ để khiến Triệu Vô Tà thất thố. Thứ hắc hắc thật sự để ý còn chưa kịp hiện ra, chờ giây lát, trong hư không rốt cục rơi ra thứ thứ thứ ba.

Một hộp ngọc, một bạch ngọc không tỳ vết, xem ra là chiếc hộp được chế tạo từ hàn băng vạn năm. Sau khi từ hư không đi ra, hàn khí bốc lên, nắp hộp từ từ mở ra, bên trong xuất hiện thứ gì đó.

Con mắt Triệu Vô Tà lập tức co lại, sau đó lập tức khôi phục bình thường, chỉ là khóe miệng run rẩy không giấu được. Thật sự là món đồ kia, Triệu Vô Tà thầm kêu trong lòng, món đồ khiến hắc hắc cảm thấy hứng thú.

“Vạn năm hàn minh, dưới băng sơn vạn năm sinh tồn yêu thú dị chủng, trời sinh thần thông khổng bằng cường hoành vô cùng. Chu gia ta ngày trước vì tìm kiếm một kiện đồ vật lão phu tự mình xuống dưới băng sơn vạn năm kia, ngoài ý muốn có được ba mươi sáu quả Hàn Minh trứng vạn năm này. Vừa lúc gặp đại hội lần này, lão phu đã làm chủ đề lấy ra làm phần thưởng.”

Giới thiệu rất đơn giản, so sánh với hai kiện đồ vật phía trước, ba mươi sáu quả trứng trùng trùng vạn năm Hàn Minh này hiển

nhiên không có lực hấp dẫn lớn như vậy. Bất quá vẫn có một ít tu sĩ tu luyện bằng thuộc tính ma công đem ánh mắt cực nóng nhìn chăm chăm về phía những trứng trùng kia, nếu có thể đem trứng trùng này ấp trứng, đối với bọn họ mà nói trợ giúp cũng phi phạm.

“Cũng giống như trước đây, tất cả phần thưởng đều là đứng hạng nhất. Người có thể kiên trì tới cuối cùng sẽ có thể đạt được những thứ này, hắc hắc...”

Không hổ là nhân vật ma đạo, hai câu sau cùng đã nói ra hoàn toàn sự tàn khốc của đại hội lần này, vì tranh đoạt ba kiện bảo vật. Tu sĩ trẻ tuổi này chưa đạt tới Kết Đan Tông Sư, nhất định sẽ phải chém giết đến tình trạng vô cùng thê thảm. Người chết, chỉ sợ là chuyện cực kỳ bình thường.

“Hiện tại, bắt đầu khởi động võ đài.”

Thanh âm to lớn của gia chủ Chu gia vang vọng khắp Hoàng Kim Chi Thành. Trung tâm quảng trường bỗng nhiên rung động kịch liệt, hơn trăm đài cao đột nhiên từ mặt đất mọc lên.

“Oanh “

Tất cả mọi người hoan hô rầm rộ lên, đại hội tàn khốc này mới chính là một trong số ma đạo đó.

Lần này hai tay ông ông ông chia sẻ bao vây năm sẻ sẻ với nhau.

Người muốn nhìn thấy.

Triệu Vô Tà cảm thấy trong ngực nóng lên, lấy món đồ kia ra, bên trên vừa vặn sáng lên một con số, cùng con số kia hô ứng lẫn nhau, cách đó không xa là một đài cao.

“Tất cả mọi người, đều tiến lên võ đài của mình, mỗi tòa võ đài năm người. Người có thể kiên trì đến cuối cùng mới có tư cách tiến vào lần thi đấu thứ hai.”

Đây không phải là thanh âm của gia chủ Chu gia, mà là một âm thanh lạnh như băng không có tình cảm khác. Triệu Vô Tà nghe thấy thanh âm này liền nhú mày, song vẫn theo lời nhảy lên võ đài cách đó không xa. Ý tứ trong câu nói vừa rồi chính

là một trăm năm trăm người trên võ đài, cuối cùng chỉ còn lại một trăm người.

Thân hình đứng vững, lúc này phía trên đã đứng bốn người, cộng thêm Triệu Vô Tà. Vừa vặn năm người, trông thấy Triệu Vô Tà lên, bốn người ánh mắt đồng loạt bắn tới, bắt quá sau khi thấy tu vi hắn là Trúc Cơ trung kỳ, mấy người đều trở nên khản trương, cũng không biết nguyên nhân Triệu Vô Tà vận khí tốt hay là cái gì, bốn người kia vậy mà chỉ có hai là Trúc Cơ trung kỳ, còn lại đều là Trúc Cơ sơ kỳ.

“Giết “

Vẫn là thanh âm kia, lạnh như băng không hề có cảm tình, nhưng âm thanh của hắn vừa dứt, trên tất cả võ đài lập tức bao phủ một tầng kim quang nhàn nhạt, mở ra trận pháp phòng hộ, mang ý nghĩa bắt đầu chém giết.

“A...”

Hồi sắc vụ khí quay cuồng, bên trong truyền ra một tiếng kêu cực kỳ sợ hãi, sau đó sương mù phiêu tán. Trên mặt đất võ đài lập tức xuất hiện một cốt thi thể, chỉ còn lại xương cốt trắng sẫm, một đạo ma nguyên rơi xuống. Nhất thời bộ hài cốt biến thành xương phân phủ đất trên mặt đất, Triệu Vô Tà cười một tiếng tàn bạo khát máu, nhìn chăm chăm vào người còn lại.

Ngay lúc này, Triệu Vô Tà vung tay lên, một làn sương mù màu xám nhanh vô cùng bay ra. Sau đó bao phủ lấy một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ bị sương mù bao phủ còn chưa kịp phản ứng đã thấy trước mắt hoa lên. Một bóng dáng màu đỏ máu hiện ra, sau đó trên người xuất hiện một con côn trùng màu đỏ như máu, như mộng như ảo, như ảo.

Ngắn ngủn mấy chục nhịp thở, đã có ba tu sĩ chết trên tay Triệu Vô Tà. Còn lại một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ dùng ánh mắt vô cùng kinh hãi nhìn Triệu Vô Tà.

Chương thứ tám mươi sáu, Yêu Nhân Đăng lâm....

Cổ kiếm chẳng biết lúc nào đã bị Triệu Vô Tà nắm trong tay, khí tức kỳ dị, hư ảnh huyết trùng làm cho người ta nhìn hoa cả mắt. Ngũ quan mơ hồ, nắm trong tay Triệu Vô Tà, loại khí tức lực lượng có thể nhìn thấu sâu trong linh hồn làm người ta khó chịu đến muốn học máu.

“Người...”

Người còn sót lại sợ hãi nhìn Triệu Vô Tà, hẳn thật sợ đến ngây người, nhưng chỉ trong nháy mắt thời gian. Vừa rồi còn hảo hảo ba người, cứ như vậy chết ở trên tay thanh niên trước mắt này. Cũng là tu vi Trúc Cơ trung kỳ, thế nhưng chiến lực lại chênh lệch một trời một vực, thủ đoạn của Triệu Vô Tà quả thực làm người ta sợ hãi.

Chỉ thấy một đoàn hơi sắc vụ khí quỷ dị xuất hiện, khi tan hết thì mặt đất xuất hiện một cỗ thi thể. Loại thủ đoạn này cùng với vị tu sĩ của Triệu Vô Tà chưa từng gặp qua, nhưng kinh khủng giống như thủ đoạn ma đạo mà hắn đã gặp qua. Chỉ là vụ khí tràn ngập rất nhanh sau đó dứt một tiếng thảm thiết.

“Lao thít”

Nhẹ nhàng giơ chân lên đi về phía tu sĩ còn sót lại kia, nụ cười trên mặt Triệu Vô Tà dần nở rộ, Nhân Trùng cổ kiếm chậm rãi giơ lên. Trên cổ tay ấn ký cổ phiên sáng lên ánh sáng yếu ớt, sương mù màu xám nhạt tràn ra ít, sát khí nồng đậm tản mát ra.

“Người không thể giết ta, ta là người của Nam Cung gia. A.”

Triệu Vô Tà lắc đầu, Trúc Cơ trung kỳ, tâm trí người này không chịu nổi như thế. Thật không biết làm thế nào để tu luyện tới Trúc Cơ trung kỳ, sợ lại là dùng linh dược đổ ra, lãng phí một thân tư chất.

“Nam Cung gia.”

Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện một tia kinh dị, giống như đã từng nghe qua về cái gia tộc này, Triệu Vô Tà giật mình đứng ở trước người nọ cách đó không xa. Mũi của cổ trùng mơ hồ chỉ thẳng vào ngực hắn, đáng tiếc là tu sĩ này hoàn toàn không chú ý tới sát cơ nồng đậm sâu trong ánh mắt của Triệu Vô Tà.

“Không sai, chúng ta là người của Nam Cung gia “

“Xùy” “Xùy” người...”

Âm thanh nói chuyện im bật, vị tu sĩ trẻ tuổi Nam Cung gia này không thể tin được nhìn huyết trùng trường kiếm trong ngực mình, trên mặt tràn ngập vẻ kinh hãi cùng sợ hãi. Một màn phát sinh kế tiếp làm cho hắn rất cục biết được ba người kia chết như thế nào, bất quá nếu hắn biết rõ phương thức của hắn sẽ như vậy, hắn tình nguyện cả đời cũng đừng biết.

Cổ tay lắc lư, lập tức cổ phiến phía trên bay ra một đoàn sương mù màu xám nồng đậm, bao phủ hoàn toàn người nọ. Một con huyết trùng chậm rãi bò ra từ phía trên cổ kiếm, vặn vẹo thân thể hư ảo, cùng ngũ quan Trịnh Nguyên Bá giống nhau như đúc. Sau khi leo ra cổ kiếm, tốc độ huyết trùng kia bỗng nhiên tăng lên tới tốc độ khủng bố, phẳng phát cách không gian kia không tồn tại.

Trong lúc thân thể vặn vẹo, con huyết trùng kia nháy mắt xuất hiện ở ngực tu sĩ trẻ tuổi, sau đó oạch một cái chui vào. Trong nháy mắt, lại là vì không bị phát hiện. Triệu Vô Tà khổng chế Nhân Trùng cổ, chỉ mất một hơi thở đã đem hết thầy thể nội của người này cắn nuốt sạch sẽ.

Nhân trùng một lần nữa trở lại trong cổ kiếm, liên tục cắn nuốt bốn tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thân thể huyết trùng tựa hồ càng thêm ngưng thực. Bỏ qua không gian tồn tại, không gian vặn vẹo là có thể vượt qua cự ly rất lớn, uy lực của nhân trùng rất cuộc tăng lên một bậc thang.

Thu hồi nhân trùng cổ kiếm, chỗ sâu ánh mắt Triệu Vô Tà mang theo sắc mặt vui mừng, trên mặt vẫn là lạnh nhạt không gì sánh được. Một nhân trùng cổ này không phải kiếm vô phụng cái kia, căn bản chưa kịp thôn phệ tinh huyết hồn phách để tăng cường uy lực đã bị hủy căn cơ. Lấy tinh huyết hồn

phách Trịnh Nguyên Bá làm dẫn, áp trứng ra Nhân Trùng cỏ này, đã cắn nuốt bốn tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Uy lực tăng lên một bậc thang, muốn áp trứng ra một người cỏ trùng cũng nhanh hơn rất nhiều.

Nhẹ nhàng nhìn thoáng qua kim quang nhàn nhạt xung quanh, Triệu Vô Tà cười lạnh, võ đài được trận pháp phòng hộ. Người bên ngoài không thể nhìn thấy chuyện gì phát sinh bên trong., Nhưng Triệu Vô Tà không dám cam đoan thủ đoạn của mình sẽ không bị rình mò, cho nên Triệu Vô Tà mới thả ra cổ vụ trong Vạn Độc Cổ Phiến, có thể ngăn cản thân niệm của tất cả mọi người. Cho dù cái gọi là Ngũ đại gia chủ kia cũng vậy, căn bản không biết Triệu Vô Tà giết chết bốn người như thế nào.

“Oanh “

Sương mù tan hết, trong tay Triệu Vô Tà cầm năm tấm lệnh bài hoàng kim tinh xảo, trên đó có viết cùng một con số. Đáng lẽ trước kia chúng thuộc về năm người, nhưng hôm nay toàn bộ lại nằm trong tay Triệu Vô Tà.

Những ” khán giả” ở bốn phía trăm tòa võ đài nhìn thấy Triệu Vô Tà đi ra đều kinh hô. Bởi vì vào lúc này, có thể từ trên võ đài đi xuống, điều này có nghĩa là người đã bỏ qua hoặc là giết chết tất cả tu sĩ cùng đài của người.

Vốn phần đông tu sĩ còn tưởng rằng Triệu Vô Tà từ bỏ, nhưng sau khi chợt nhìn thấy năm tấm lệnh bài trên tay Triệu Vô Tà, tất cả mọi người đều không dám tin tưởng. Bởi vì chỉ trong thời gian ngắn ngủi, một tu sĩ từ một trăm tòa võ đài xuống đây, ngoại trừ Triệu Vô Tà.

Mà một người khác, tất cả tu sĩ hiển nhiên đều biết sự tồn tại của hắn, đối với việc hắn có thể nhanh như vậy đã giải quyết tất cả tu sĩ không chút nghi ngờ. Nhưng Triệu Vô Tà đột nhiên xuất hiện lại làm cho bọn họ không hiểu ra sao, bởi vì Triệu Vô Tà có thể là hạng người vô danh chân chính. Đừng nói là những tu sĩ này, cho dù là đệ tử Trịnh gia, cũng đều kinh ngạc nhìn Triệu Vô Tà.

Ở trong trận doanh Trịnh gia, Trịnh Phương vẽ mặt hung phẫn, đại hán râu xồm Trịnh Diêu chỉ là nhẹ nhàng giương mắt nhìn Triệu Vô Tà một cái. Mà Trịnh gia chủ biết được thân phận thì trong ánh mắt xuất hiện một tia kinh dị, bất quá trên mặt hắn lập tức biến thành vẻ mặt mỉm cười, bởi vì lúc này Chu gia chủ bên cạnh đã nói chuyện rồi.

“A, người thứ hai đi ra là người của Trịnh gia. Trịnh huynh, xem ra lần này Trịnh gia các người nhất định phải có được. Chỉ là người này tu vi như thế, trước kia sao không thấy hắn chứ, Trịnh huynh, chẳng lẽ là huynh cũng biết giấu.”

“Chu huynh nói quá rồi, người này là tân cung phụng mới gia nhập Trịnh gia ta, Trịnh gia nhất mạch Đông Lâm ta cung phụng.”

Sau khi Trịnh Hận nghe thấy những lời Chu gia gia chủ nói, trên mặt nở nụ cười, sau đó thản nhiên nói.

Nghe hắn nói xong, mấy vị gia chủ của đại gia tộc vốn đang yên tĩnh liền nhao nhao đưa ánh mắt về phía Triệu Vô Tà, sau đó lại dời ánh mắt về phía một thanh niên đứng bên cạnh.

Động tĩnh của mấy đại gia chủ Triệu Vô Tà biết rõ, hắn biết mình tính sai, vừa mới động thủ quá nhanh. Bốn người rất nhanh đã được giải quyết, hắn không thể không nhanh chóng xuống võ đài. Nhưng ngoài dự liệu của hắn, không nghĩ tới ngoài hắn, còn có một người cũng xuống võ đài.

Là một thanh niên vẽ mặt đậm mạc, vẽ mặt lạnh lùng, ngay cả ánh mắt cũng lạnh như băng vạn năm. Khí tức cả người đều lạnh như băng, không có một chút nhân khí, Triệu Vô Tà nhìn thấy cũng cả kinh.

“Thanh niên lạnh quá...”

Quay đầu, Triệu Vô Tà đi về phía Trịnh Thiện, cuối cùng đứng ở bên cạnh Trịnh Diêu, không nói một lời, nhắm mắt lại, bày ra trạng thái nhập định.

“Hãy” “Bùng”

Giống như đã có hẹn, bốn võ đài trước sau truyền đến tiếng nổ mạnh ầm ầm, sau đó nhìn thấy vòng phòng hộ kim quang sáng

lên. Ngay sau đó vòng bảo hộ đều biến mất, từ trong bụi mù đi ra bốn người, trong tay đều cầm năm tấm lệnh bài. Bốn người tự có cảm giác, đều nhìn lại đối phương, sau khi trông thấy ba người kia đều không cảm thấy bất ngờ.

Chẳng qua.

Khi bốn người trông thấy đã có hai tòa võ đài trống, đồng thời kinh ngạc kêu lên một tiếng, tiếp theo liền nhìn về phía thanh niên đậm mặc kia. Nhìn thấy năm cái lệnh bài trong tay thanh niên đậm mặc, bốn người trên mặt đều lộ ra vẻ chột hiệu. Nhưng cuối cùng bốn người lại nhìn thấy năm cái lệnh bài trên tay Triệu Vô Tà, bốn người đều sửng sốt, nhất là vẻ mặt càng thêm kinh ngạc, lập tức âm trầm cúi đầu đi trở về trong trận doanh Trịnh gia.

“Ha ha ha, không ngờ bốn người chúng ta chỉ giành được một người hạng ba.”

Vị tiểu thư Thiên gia kia dùng ánh mắt đầy hứng thú nhìn Triệu Vô Tà. Trong miệng tự giễu, nàng vừa dứt lời thì Chu Giác ở bên cạnh đã mở miệng.

“Từ Y muội muội, mấy lời này của muội đã sớm rồi. Thắng bại chân chính phải nằm trong Yêu Mục Đăng lâm mới có thể phân ra được.”

Lời này vừa nói ra, chẳng những làm cho thiên tử y, Trịnh Ngạo và một thanh niên mặc áo xanh khác đều kinh hãi nhìn Chu Giác. Ngay cả người thanh niên vẫn luôn rất đậm mặc kia cũng giương mắt liếc Chu Giác một cái, mà kẻ nghe thấy bọn họ nói chuyện Triệu Vô Tà lại vẫn lạnh nhạt như vậy, tựa hồ không hề dao động.

Hắn làm như vậy lập tức khiến cho Chu Giác bất mãn, ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà có chút bất thiện. Sau khi biết mình tiết lộ bí mật, Chu Giác chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó nói tiếp: “Không sai, lần thi đấu thứ hai là do chính năm đại gia chủ tự mình định ra. Ta cũng mới vừa biết không lâu, ta nghĩ, lần thi đấu thứ hai này có chút ý tứ. Các ngươi nói đi.”

Lúc này vẻ mặt Chu Giác cười xấu xa, tay vuốt ve con dấu hoa lệ đến cực điểm, hào quang trên con dấu kia cực kỳ chói mắt.

Khí tức mạnh mẽ, không ngờ lại là một kiện huyền khí.

Ba người nghe xong lời cuối cùng của Chu Giác, đều không nói gì, tựa hồ rơi vào trầm tư. Trong lòng Triệu Vô Tà có một nghi vấn dâng lên. Vừa rồi bọn họ không nói một chữ thì hẳn đã nghe thấy toàn bộ. Yêu Mục Đăng Lâm kia cũng không biết đến cùng là địa phương nào mà có thể làm cho mấy vị thiên chi kiêu tử có bộ dáng như thế.

Đã đuổi kịp rồi.

Chương tám mươi bảy xuất phát.

Triệu Vô Tà hít mắt lại, hào quang chớp động, nhìn nhìn Trịnh Phương đang đứng phía sau. Môi khẽ nhúc nhích, một luồng thần niệm rất nhỏ truyền vào trong đầu Trịnh Phương, tiếp nhận được thần niệm của Triệu Vô Tà. Trịnh Phương lập tức thất kinh, há miệng có thể nuốt một quả trứng ngỗng, cuối cùng vang lên tiếng kinh hô ở đâu đó.

Sau khi tỉnh táo lại, khóe miệng Trịnh Phương khẽ nhúc nhích, cũng truyền đến tai Triệu Vô Tà một tia thần niệm. Nghe xong lời giải thích của Trịnh Phương, ánh mắt của Triệu Vô Tà đã khôi phục lại bình thường, khóe miệng tiếp tục xuất hiện nét cười lạnh lùng. Tiếp theo nhắm mắt lại, không hề nhìn mấy người Trịnh Ngạo kia nữa.

“Bành” “Bành” “Bành”

Lần lượt, trên trăm tòa võ đài lần lượt truyền đến tiếng nổ vang, sau đó là trận pháp phòng hộ mở ra. Những người từ bên trong đi ra, phần lớn trong tay đều cầm năm tấm lệnh bài, nhưng phần lớn đều là thụ thương, xem ra những đệ tử của các gia tộc ma đạo này cũng không phải tất cả đều là phế vật. Trên cơ bản muốn mỗi người lấy được bốn tấm lệnh bài còn lại, không trả một cái giá nào là không thể nào.

Thời gian đến tối, trăm tòa võ đài đã trống không, chém giết một ngày. Năm trăm người toàn bộ phân ra thắng bại, tổng cộng hơn tám mươi người lấy được năm tấm lệnh bài. Còn lại hoặc đồng quy vu tận hoặc đồng quy vu tận, hoặc là đồng loạt từ bỏ. Bởi vì có đôi khi phân cho năm người trên một tòa võ đài, thực lực không kém bao nhiêu, cuối cùng năm người đành phải lựa chọn buông tha.

Nhưng đáng nhắc tới chính là trong tám mươi người này, ngoài Triệu Vô Tà và thanh niên lạnh lùng kia, những người còn lại đều thi triển ma công uy lực vô cùng cường đại, nhất cử đem bốn người giết chết. Cho nên trận pháp phòng hộ mới có động tĩnh như vậy, mà thanh niên lạnh nhạt cùng Triệu Vô Tà thì vô thanh vô tức từ bên trong đi ra. Không ai biết bên

trong đã xảy ra chuyện gì, hai người đã thông qua thủ đoạn nào để đoạt lấy.

Hơn tám mươi người mỗi người nắm giữ năm tấm lệnh bài, đứng dưới đài cao mà các đại gia chủ đang trôi nổi lẳng lặng chờ Chu gia gia chủ lên tiếng. Ai cũng biết còn có khảo nghiệm trận thứ hai, hơn tám mươi người lấy được lệnh bài cũng không thể đều là đệ nhất được.

Hơn ba mươi vị gia chủ, ngoại trừ Ngũ đại gia chủ ở giữa, tất cả đều tròn mắt nhìn xem đệ tử nhà mình có mấy người thành công. Nhân số trong gia tộc chiếm nhiều thì mặt mày hơn hớn, ít thì vẻ mặt hiện vẻ lo âu. Chỉ có năm vị gia chủ kia, một ngày đa số thời gian đều nhắm mắt mở ra ba lần.

Một lần nữa là lúc thanh niên mặt đậm mạc đi xuống đài, còn một lần thì là lúc Triệu Vô Tà đi ra, một lần còn lại tự nhiên là khi bốn tên tuấn kiệt trẻ tuổi cùng đi ra. Ba lần mở mắt cũng không phải tầm thường, nhưng uy nghiêm của năm đại gia chủ quá nổi, ngược lại không ai dám nói gì.

“Tốt lắm tốt lắm...”

Giọng nói của gia chủ Chu gia vẫn tràn ngập uy nghiêm của Đế Hoàng, khiến cho người ta nghe xong không dám ngẩng đầu, Triệu Vô Tà hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Hắn ngẩng đầu nhìn thẳng vào gia chủ Chu gia, nhưng ánh mắt kia không mang theo chút cảm xúc nào, nếu không phải gia chủ Chu gia nhìn thấy Triệu Vô Tà đang nhìn mình, hẳn căn bản không biết có người đang nhìn chằm chằm hắn ta.

“Thú vị “

Trong lòng bỗng dâng lên hứng thú nồng đậm đối với Triệu Vô Tà, ánh mắt gia chủ Chu gia dừng lại trên người hắn một chút, sau đó tiếp tục nói chuyện.

“Các vị đều đã thành công vượt qua cửa thứ hai, vậy tiếp theo chính là cửa thứ hai. Nhưng hiện giờ trời đã là tối, cửa thứ hai khảo hạch sẽ là sáng mai, các ngươi tự mình xem đi, thời hạn hay là một ngày. Nhưng có thể sống sót hay không còn phải xem chính các ngươi. Ha ha ha...”

Tiếng cười tràn ngập ma tính, trên mặt gia chủ Chu gia đầy vẻ trêu tức, không hề lo lắng con trai mình và đệ tử gia tộc đang ở trong số hơn tám mươi người đó. Đây chính là ma đạo a, cho dù là thân tình, cũng có đôi khi trở nên nhạt nhẽo, vì đạt được lực lượng cường đại. Vì thành ma, vậy muốn làm chuyện người khác không dám làm.

Một khối ngọc giản lóe lên bạch quang bay lên không trung, cương quang từ trên ngọc giản phát ra, chiếu xạ trên không trung giống như trăng sáng.

Nhớ lại ngọc giản, có thể ghi chép thần niệm văn tự, thậm chí là những thứ trong thần niệm, mọi người vừa nhìn thấy ngọc giản xuất hiện. Thần niệm lập tức liền quét tới, nhất thời hơn mười đạo thần niệm đan vào cùng một chỗ.

Lúc này Triệu Vô Tà đã đọc hết nội dung trong ngọc giản từ lâu, tuy rằng hắn sớm biết nội dung trong ngọc giản kia nhưng cũng đưa thần niệm vào dò xét. Thần niệm vừa tiến vào bên trong ngọc giản, Triệu Vô Tà lập tức cảm giác trong đầu có thêm một vài thứ.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền nát tất cả mọi chuyện.

Đồ vật tự động theo thần niệm truyền tới trong đầu của hắn.

Thử thách lần thứ hai, Yêu Mục Đăng lâm, ở ngoài ba trăm dặm quanh Hoàng Kim Chi Thành. Nơi đây vốn là lãnh địa của Yêu tộc, bây giờ vì Chu gia ta mà tất cả. Võ đài người chiến thắng đều có thể tiến vào trong rừng, sau khi vào rừng tranh đoạt lệnh bài trong tay mình, ai có thể đoạt được lệnh bài của người khác nhiều nhất chỉ là người thắng.

“Yêu mục đăng lâm, hóa ra là yêu mục đăng lâm...” “Trời ạ, không ngờ lại là ở nơi quỷ quái đó.” Thật sự phải đối mặt với những thứ quỷ quái kinh khủng kia sao.”

Trên quảng trường bắt đầu trở nên xôn xao, những tu sĩ quan sát qua ngọc giản vội vàng la hét nội dung trong đó, nhất thời khiến cho toàn bộ tu sĩ nghị luận. Đại bộ phận tu sĩ sau khi nói về địa phương giao đấu cuối cùng lại là lúc Yêu Mục đăng lâm, sắc mặt đều đại biến, giống như nghĩ tới điều gì đáng sợ.

Nhưng hơn tám mươi tu sĩ trẻ tuổi kia cũng khá hơn, bọn họ đều không phải tu sĩ tầm thường, có thể đánh bại bốn tu sĩ xấp xỉ mình. Sau đó đoạt được lệnh bài, hơn tám mươi tu sĩ trẻ tuổi này đều là cao thủ hàng đầu của gia tộc mình, cho nên dù kinh ngạc trước yêu mục đằng lâm kia nhưng vẫn có thể giữ được tỉnh táo.

Triệu Vô Tà thuộc về Trịnh gia, dĩ nhiên cũng đứng về phía Trịnh gia, bên cạnh hắn ta cũng có bảy tám đệ tử Trịnh gia đang đứng. Ngoại trừ hắn ta, còn có Trịnh Ngạo, cùng với mấy đệ tử Trịnh gia mặt đầy sát khí. Bất quá trên người bọn họ đều bị thương, lúc này mới biết nơi thi đấu thứ hai là sau Yêu Mục Đằng lâm, sắc mặt đều là trắng nhợt.

Bọn họ có thể đánh bại đối thủ của mình đoạt được lệnh bài, nhưng vẫn không thể tránh khỏi kết quả bị thương, sau khi bị thương lại nghe được muốn cùng người khác tiến hành chém giết càng thêm thảm liệt. Bọn họ không khỏi khản trương và biến sắc bởi vì nơi đó.

“Thế nào có người muốn bỏ cuộc?”

Gia chủ Chu gia chậm rãi đứng lên, cứ như vậy dừng lại trên không trung, dưới chân giống như có vật gì chèo chống hẳn. Hắn hỏi xong, trên quảng trường lập tức yên tĩnh lại, hơn mười ánh mắt sắc bén từ trên đài cao bắn xuống đám tu sĩ trẻ tuổi.

Là những gia chủ kia, gia chủ Chu gia nói một câu kia rất lợi hại, hiện tại chính là đại hội của gia tộc Ma đạo. Các đại gia tộc Ma đạo đều tụ tập ở đây, mỗi đại gia chủ đều cần thể diện, vào thời điểm này ai dám từ bỏ chứ. Đó không phải là tự tìm đường chết sao?

Cảm nhận được ánh mắt sắc bén cùng vẻ cảnh cáo của gia chủ, tất cả tu sĩ trẻ tuổi đều lựa chọn trầm mặc, có lẽ tiến vào rừng yêu nhãn đằng sẽ rất nguy hiểm, thậm chí mất mạng, nhưng nếu lúc này mở miệng bỏ qua, chẳng khác nào hung hăng tát gia chủ một bạt tai, vậy chính là tội chết.

Tiến vào Yêu Mục Đằng Lâm nguy hiểm, nhưng đắc tội với gia chủ nhà mình, chính là muốn chết. Quả thực là không thể

không chết, những gia tộc ma đạo không phải là những gia tộc tiên đạo, trừng phạt đối với đệ tử gia tộc tuyệt đối là cực kỳ ngoan lệ. Trước mặt mọi người quét sạch gia chủ mình, là muốn phế bỏ tu vi.

“Tốt lắm, nếu như không có ai buông tha, vậy các vị hãy nghỉ ngơi trong thành một đêm, ngày mai xuất phát a.”

Gia chủ Chu gia trên mặt nở nụ cười, xưa nay nụ cười của Đế Hoàng luôn khiến người ta như tắm gió xuân, nhưng lúc này, các tu sĩ trẻ tuổi đều cảm thấy gia chủ Chu gia này không phải người tốt lành gì. Đương nhiên, ngoại trừ người của Chu gia.

“Vù vù “

Tiếng xé gió không ngừng vang lên, những gia chủ kia nhao nhao từ trên ghế ngồi xuống, đứng ở phía trước gia tộc mình. Sắc mặt lạnh lùng mang theo người của gia tộc mình đi về phía cung điện của mình. Sau lưng Triệu Vô Tà Trịnh Diêu, chậm rãi đi về phía cung điện.

Trịnh gia là một trong ngũ đại gia tộc lớn, cung điện của bọn họ rất thần kỳ, ít nhất cung điện lớn nhất mà Triệu Vô Tà nhìn thấy ở thành Đông Lâm cũng kém hơn cung điện trước mắt này. Nâng lên phú lệ đường hoàng là càng không bằng, Chu gia này không hổ là thế gia Hoàng đế. Liên hệ với thế tục vô cùng chặt chẽ, cũng dễ dàng đạt được tài nguyên tu chân cấp thấp nào, số lượng nhiều như vậy.

Tuy nhiên đáng tiếc, bất kể là tu sĩ ma đạo hay tu sĩ tiên đạo, đều sẽ không thích thứ đồ như hoàng kim này.

Triệu Vô Tà cúi thấp đầu, ánh mắt lập lòe, thỉnh thoảng lại hiện lên một đạo lệ mang. Từ lúc bắt đầu, đến khi hấn vào phòng, vẫn có một ánh mắt nhìn chăm chăm trên người. Có thể làm được điều này, trong cung điện của Trịnh gia chỉ sợ chỉ có Trịnh Diễm và gia chủ Trịnh gia kia. Nhưng Triệu Vô Tà nghĩ mãi cũng không hiểu, vì sao gia chủ Trịnh gia lại cứ nhìn chăm chăm vào hấn.

Tuy trong lòng cực kỳ khó chịu, nhưng Triệu Vô Tà vẫn âm thầm chịu đựng. Hiện tại thực lực của hấn còn chưa tới thời điểm trở mặt. Đừng tưởng rằng Trúc Cơ Đại viên mãn đã rất

lợi hại rồi, nhưng trước mặt những Kết Đan Đại Tông Sư kia, hấn vẫn là không có bao nhiêu năng lực phản kháng.

“Hừ “

Trong không khí bỗng nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh, ngay sau đó bên ngoài cửa phòng truyền đến một tiếng trầm đục, trên mặt Triệu Vô Tà hiện ra vẻ kinh ngạc. Sau đó khóe miệng cười khỏ, tiếp theo nhắm mắt lại, bắt đầu nhập định tu luyện.

Ở một gian phòng khác, sắc mặt đại hán râu quai nón Trịnh Huyền lạnh như băng, môi khẽ nhúc nhích. Không khí lập tức chấn động, một đạo thần niệm cực kỳ yếu ớt truyền ra bên ngoài.

“Trịnh hận, đừng có được một tác lại muốn tiến một thước, người này là Trịnh gia Đông Lâm ta. Nếu ngươi muốn nhúng chàm, đừng trách ta không khách khí.”

Đại hán râu quai nón rất tức giận, trong giọng nói đầy tức giận, chủ nhân đạo ánh mắt kia tựa hồ cũng có chút giật mình. Sau một hồi lâu, trong không khí mơ hồ truyền đến một tiếng than nhẹ, sau đó không còn tiếng động.

Tiếp theo chính là, một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai, từ trên Hoàng Kim Chi Thành bay ra hơn tám mươi đạo quang mang, tốc độ cực nhanh hướng phía đông vọt tới. Đúng là tu sĩ trẻ tuổi của hơn tám mươi gia tộc đang tiến hành thi đấu đứng đầu đoàn người., Phi hành nhanh nhất có năm người. Đi đầu là một thanh niên sắc mặt đậm mạc, dưới chân dẫm lên một thanh trường đao ảm đạm vô quang. Nhưng tốc độ lại nhanh tới mức tất cả mọi người không theo kịp, phía sau hấn có bốn người bay ngang, là bốn người Trịnh Ngạo Chu Giác.

Mà ở phía sau cùng, Triệu Vô Tà một mình bay tới, dưới chân hấn ta lại dị thường. Không có gì, ánh mắt nhìn hơn mười người phía trước, lộ ra một ý tứ không rõ. Sát ý lạnh lùng lan tràn, khóe miệng nhếch lên, tà tiếu liên tục.

Ngẫu nhiên sưu tập a, lui xuống canh mười hai điểm trước thời điểm, ngẫu nhiên tuyên bố lần nữa, sẽ không có thái giám nhỏ

giọt.

Chương thứ tám mươi tám hỗn chiến giết một.

Trong ba trăm dặm này, hơn tám mươi tu sĩ trẻ tuổi đều là những người xuất sắc nhất trong thế hệ trẻ của các đại gia tộc, bất luận là tư chất hay là linh khí trên người đều không phải tầm thường, thậm chí mấy đệ tử siêu cấp đại gia tộc còn có huyền khí, cho nên tốc độ của hơn tám mươi người này cũng đều nhanh thần kỳ.

Triệu Vô Tà thi triển thuật lục địa Đăng Không, miễn cưỡng treo sau lưng mọi người, đi về phía rừng rậm xa xa. Còn chưa tới khu rừng rậm kia, Triệu Vô Tà đã nhớ tới những chuyện mà Trịnh Phương đã giảng giải về Yêu Mục Đăng, Triệu Vô Tà nhắm mắt lại sau đó mở mắt ra. Hai luồng khí tức kỳ dị quán quanh, bởi vì con mắt của Âm Dương Cổ dị biến bắt đầu quan sát khu rừng rậm kia.

“Yêu khí”

Phiên rừng rậm này chỉ có một loại khí tức bay lên, tràn ngập khắp bầu trời rừng rậm, giống như một tấm lưới lớn ẩn hình. Loại khí tức này rất quen thuộc, ở rất nhiều thời điểm Triệu Vô Tà cũng đã từng cảm nhận được, ví dụ như lúc đối mặt với lân giáp Hắc Thủy. Hoặc là lúc nhìn thấy Tử Huyết Độc Điều, đó là một loại khí tức chỉ có Yêu thú mới có.

Nhưng rất kỳ quái chính là, trên khu rừng rậm kia tràn ngập khí tức của yêu thú cũng không phải đơn thuần, mà là mang theo một loại khí tức giống như cỏ cây. Chỉ là loại khí tức này thật sự mạnh mẽ quá nhiều, hoàn toàn không giống với khí tức cỏ cây bình thường.

“Vù vù “

Bên ngoài rừng rậm có một khoảng đất trống lớn, lúc này có rất nhiều người đang đứng. Những tu sĩ khác của gia tộc sớm đã đến đây, còn có các đại gia chủ, đứng đầu tất nhiên chính là ngũ đại gia chủ rồi.

“Các vị, đi vào thôi.”

Hơn tám mươi người đồng thời cũng biết lúc này đã không còn cơ hội hối hận, các đại gia tộc đều đang nhìn, chẳng những có người của năm đại gia tộc mà còn có tu sĩ của mấy chục gia tộc khác, một đôi mắt nhìn bọn họ, ánh mắt có nhiệt liệt cũng có may mắn gặp họa. Có ít người trong mắt còn mang theo một chút sợ hãi.

Ma đạo chính là như thế, muốn tiếp tục sinh tồn, phải vứt bỏ cái gọi là đồng cảm. Có thể giữ được tính mạng mình mới là lẽ phải, bất quá muốn tại Tu La trường kế tiếp giữ tính mạng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Yêu Mục Đằng lâm, trong toàn bộ rừng rậm trải rộng Yêu Mục Đằng quý dị, Yêu Mục Đằng kia chính là một loại sinh linh nằm giữa Yêu thú và Thảo mộc. Trên mỗi một đầu yêu mục đằng đều có một loại độc nhãn huyết hồng, chính là Yêu Mục, chỉ cần có người cùng Yêu Mục Đằng đối diện, hoàn cảnh này sẽ bị mê hoặc, sau đó mất đi thần trí, kết cục chính là bị Yêu Nhãn Đằng cắn nuốt thân thể.

Mà điểm khủng bố của Yêu Mục đằng chính là, chúng nó đều là những sinh tồn tụ tập thành từng nhóm tại rừng rậm, sẽ không bị hạn chế bởi cỏ cây không thể di động. Yêu Mục Đằng có thể di động, mà lực công kích của Yêu Mục đằng cũng có thể chống lại tu sĩ Ngưng Khí kỳ tầng mười tám, nếu bị một mảng lớn Yêu Mục Đằng vây quanh, trừ phi là tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn, nếu không chỉ có con đường chết.

Vốn ở nơi này có một thế lực Yêu tộc khá lớn, nhưng thế lực Yêu tộc kia lại đang cùng Chu gia đối kháng thất bại, lúc rút lui cũng không mang theo Yêu Mục đằng lâm. Bởi vì Yêu Mục đằng cũng không được Yêu tộc thừa nhận, chúng nó không phải Yêu tộc.

“Chẳng qua chỉ sợ cái chính thức nguy hiểm không phải là Yêu Mục đằng, mà chính là mấy vị kia a.”

Triệu Vô Tà nhìn mấy người đi đầu, một người đầu là thanh niên tuấn lãng phong thần, tuấn của mấy đại gia tộc. Ánh mắt nhìn Chu Giác và Trịnh Ngạo một chút, cuối cùng dừng lại trên người Chu Giác, Triệu Vô Tà biết trên người Chu Giác có huyền khí. Nhưng hắn ta luôn cảm thấy, Chu Giác tựa hồ rất

nắm chắc việc chiếm được đệ nhất, thủ đoạn che giấu trên người hẳn ta sợ sẽ là nhiều nhất.

Nơi này là địa bàn của Chu gia, tòa Hoàng Kim chi thành lơ lửng giữa không trung khiến cho Triệu Vô Tà thật sự rung động. Triệu Vô Tà có thể khẳng định, gia chủ Chu gia nhất định đã cấp cho Chu Giác thủ đoạn lợi hại không biết bao nhiêu lần.

Quy củ ngày hôm qua cũng đã biết toàn bộ rồi, ngoại trừ mấy người Trịnh Ngạo, còn lại mười mấy người còn lại đều liếc nhau một cái rồi ánh mắt kiên định đi vào trong Yêu Mục Đằng lâm. Về phần Triệu Vô Tà đã sớm xen lẫn trong đám người, cùng đi với mọi người.

“Rốt cuộc tiếng quát cũng thoát khỏi rồi.

Triệu Vô Tà thở phào nhẹ nhõm, từ lúc mới bắt đầu, ánh mắt vẫn đặt trên người hắn ta. Hơn nữa không chỉ có một đạo, dường như người quan tâm hắn ta không ít, cho dù hắn ta ẩn thân trong đám người cũng không tránh né được những ánh mắt kia. Điều này làm hắn ta rất tức giận, tuy rằng chủ nhân những ánh mắt kia không khủng bố như Vong Tình Ma Đế, nhưng vẫn khiến Triệu Vô Tà cảm nhận được sự uy hiếp của sinh mệnh.

Sinh mệnh của mình không thể nắm giữ trong tay, loại cảm giác này thật không tốt.

“Hừ “

Không nói một câu, hắn hừ lạnh một tiếng, Triệu Vô Tà cũng không thèm nhìn đến mà uốn éo thân thể biến mất sâu trong rừng rậm. Trừ hắn ra, những đệ tử còn lại của các gia tộc Ma đạo cũng như vậy mà tiến vào rừng rậm liền thi triển thân phận bỏ chạy.

Bọn họ không phải kẻ ngốc, quy củ lần thi đấu này là liên quan tới lệnh bài trong tay mỗi người, ngày hôm qua. Năm tám lệnh bài trong tay mỗi người toàn bộ dung hợp lại với nhau, biến thành hơn tám mươi người. Muốn đạt hạng nhất phải nhiều hơn so với lệnh bài trong tay ai đó.

Vì tranh đoạt lệnh bài, ai cũng không dám cam đoan chuyện gì sẽ xảy ra ở rừng rậm, bọn họ đều không dám tin tưởng người bên cạnh mình. Cho nên họ lựa chọn trốn trước, tùy cơ ứng biến.

“Hắc hắc các vị, bắt đầu xem ai mới đệ nhất ai.”

Trên mặt Chu Giác nở nụ cười, nói với ba người còn đang đứng bên cạnh hắn. Ba người kia là Trịnh Ngạo và Thiên Tử Y cùng với một thanh niên Trúc Cơ Đại viên mãn. Xem bộ dáng cũng có lẽ là đệ tử của Ngũ đại gia tộc, nhưng trên mặt bọn họ đều mang ý cười.

“Lục gia ca ca, huynh cần phải có chút tiểu muội nha.”

Giọng nói loong co của Thiên Tử y vang lên, là nói với thanh niên lạnh lùng kia, một mình hắn đứng cách xa bốn người. Trên tay cầm trường đao ảm đạm vô quang, cả người dựng ở đầu đó, giống như một cây lao màu xám. Nếu bàn về khí thế, không ai ở đây hơn được hắn.

“Hi vọng khi gặp được các người, lệnh bài trong tay các người có rất nhiều.”

Thanh niên lạnh lùng xách trường đao lên hoàn toàn không để ý tới bốn người, trực tiếp thả người bay vào sâu trong rừng rậm. Không bao lâu, tốc độ cực nhanh, tu sĩ các gia tộc khác bỏ chạy với tốc độ hoàn toàn kém. Không bao lâu, một tiếng hét thảm từ đằng xa truyền đến, mang theo không cam lòng.

“Hừ” “Lục thiếu gia quả nhiên kiêu ngạo” “Hừ”

Bốn người sau khi nghe thấy tiếng kêu, sắc mặt đều không tốt, nhất là Thiên Tử Y. Trong ánh mắt kiêu mị phun ra lửa giận, nhìn qua tâm tình rất không tốt.

“Đi xem ai giết nhiều...”

Chu Giác âm trầm nghiêm mặt, thân hình khẽ động, cũng thả người biến mất ở sâu trong rừng rậm. Ba người còn lại liếc nhau, vẻ mặt lạnh lùng đều biến mất. Sau nửa ngày, từ chỗ tối chậm rãi đi ra một người.

Trên mặt mang theo ý cười, ánh mắt lóe ra quang mang, đúng là Triệu Vô Tà ngay từ đầu đã biến mất. Lúc này năm người

đối thoại hẳn đều nghe được rõ ràng rành mạch.

Ánh mắt nhìn chăm chăm phương hướng thanh niên lạnh lùng biến mất, Triệu Vô Tà lẩm bẩm: “Cuộc săn bắt đầu rồi.”

Chậm rãi, rất chậm rãi, trên thân một thanh trường kiếm huyết trùng mờ hồ tràn đầy thân thể, từ trong Chung Hoàn Vô Cầu tán phát ra ánh sáng bay ra. Quang mang vẫn u ám như vậy, Nhân trùng cổ kiếm, đỉnh giai cổ khí. Liếc nhìn cùng Vạn Độc Cổ Phiên, là một trong những chỗ dựa lớn nhất của Triệu Vô Tà.

Vạn Độc Cổ Phiên là bán thành phẩm, cần phát huy toàn bộ uy lực của nó cần thời gian rất lâu, phải nuôi ngàn vạn cổ trùng mới được. Cho nên, Triệu Vô Tà nhanh chóng đặt hy vọng mạnh lên người cổ trùng trên thân kiếm.

Trong cơ thể Tiễn Kích khởi động Ma Nguyên, thân thể vặn vẹo thành một cái bóng, chạy sâu vào trong rừng rậm. Tu vi của hắn là Trúc Cơ Hậu Kỳ, ở trong các đại gia tộc đệ tử trẻ tuổi, cũng coi như là người nổi bật. Ít nhất ở Tiên gia, những trưởng bối kia đều đối với hắn vô cùng tốt, lần tham gia này lớn hơn sẽ là được gửi gắm kỳ vọng rất cao.

Lúc này hắn thi triển độn pháp cũng là độn pháp bất truyền của Tiên gia, lấy tu vi Trúc Cơ hậu kỳ của hắn, tốc độ thi triển lại đạt đến độn tốc của Trúc Cơ Đại viên mãn.

“Vút”

Một đạo kiếm quang đột nhiên từ xa xa bay đến, dầm lên trên một thanh phi kiếm là một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, trên khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy vẻ kinh hoàng. Người này có thể trên võ đài chiến thắng được người khác đoạt được lệnh bài, khẳng định có thủ đoạn không tồi. Nhưng hôm nay, phía sau hắn tựa hồ có truy binh gì đó khiến hắn không thể không ngự sử phi kiếm chạy trốn.

“Phốc phốc “

Một màn làm cho người ta kinh hãi đã xảy ra, một đạo hôi quang hiện lên, người trốn chạy trong đó nhất thời bị rơi từ trên phi kiếm xuống. Cách đó không xa, trong lòng Tiễn Kích

bỗng nhiên cả kinh, vội vàng thay đổi phương hướng, chạy trốn về một hướng khác.

Hắn không phải kẻ ngu, vừa rồi hắn cảm giác được đạo hôi quang kia khủng bố cỡ nào, một chút phản kháng và chiến ý cũng không cao. Lúc này Tiền Kích chỉ biết muốn nhanh chóng rời khỏi, nếu bị Sát Thần kia phát hiện thảm rồi.

Ngay trong nháy mắt khi hắn bỏ chạy, một bóng người từ đằng xa bay tới, tốc độ nhanh đến mức trúc cơ kỳ có thể đạt tới cực hạn. Trúc cơ đại viên mãn, tu vi người tới là trúc cơ đại viên mãn.

Vẻ mặt lạnh lùng, giống như hàn băng vạn năm, trên đôi mắt tràn ra sát khí. Chỉ vài bước đã tới trước mặt tu sĩ rơi xuống, tu sĩ không biết tên kia đã không còn hơi thở, bụng thủng một lỗ lớn, bụng đang bốc lên làn khói xèo xèo. Đan điền, toàn bộ đan điền đều bị đóng băng.

Bàn tay khế vẫy, một đạo hôi quang cùng một đạo kim quang từ trên người tu sĩ kia bay lên, dừng lại ở trước mặt thanh niên lạnh lùng. Một thanh tiểu đao nhỏ bé ảm đạm, một kim quang lập lòe.

Lần này hai bên cùng nhau nghiền nát nhau, sau đó cùng nhau nghiền nát mọi chuyện.

Lệnh bài thỉnh thoảng phía trên có hiện ra một con số.

Thu hồi lệnh bài, thân hình chậm rãi bay lên, đứng ở trên tiểu đao kia. Tiểu đao vốn dĩ còn vô cùng trân quý nháy mắt dài ra, sau đó hóa thành một đạo kiếm quang biến mất ở trong rừng rậm. Bất quá trước khi hắn rời đi, lông mày nhẹ nhàng nhíu một chút, ánh mắt hướng phương hướng Tiền kích độn tẩu nhìn thoáng qua.

“Vù vù vù “

Ngực bụng nhanh chóng phòng lên như ống bễ, Tiền Kích chạy thoát rất may mắn quay đầu nhìn lại một cái. Quá kinh khủng, mặc dù không nhìn thấy tu sĩ thần bí kia, nhưng đạo khí tức hôi quang kia đã đủ rồi. Tiền Kích ở trên đạo ánh sáng xám kia cảm giác được một loại khí tức làm tim hắn đập

nhANH, đây mới là điểm mấu chốt để hấn ngay cả mặt địch nhân cũng chưa thấy đã chạy trốn.

Người trong ma đạo chạy trốn không phải là chuyện mất mặt, vì bảo vệ tính mạng của mình mà có thể dùng mọi thủ đoạn gì cũng có thể dùng.

Trạng thái giống như đã trở lại, chương bổ sung ngày hôm qua...

Chương thứ tám mươi chín hỗn chiến giết giết hai.

Tiền gia cũng là một đại gia tộc, ở Ma đạo thế lực tuy không mạnh mẽ bằng Ngũ đại gia tộc, nhưng cũng là một trong số ít các gia tộc có tính là cường đại, trong gia tộc cũng có một vị đại tông sư Kết Đan hậu kỳ.

Mà Tiền Kích là thiên tài trọng điểm bồi dưỡng của Tiền gia, tự nhiên trên người mang theo cũng không ít đồ vật, tu vi là Trúc Cơ Hậu Kỳ. Trong cơ thể có hai kiện tâm thần tế luyện Linh Khí, một kiện là Linh Khí trung phẩm có tính phòng hộ, một kiện là đỉnh giai Linh Khí công kích. Hai thứ này đã đủ để chiến lực Tiền Kích tăng lên một bậc thang, nhất là món Linh Khí có tính phòng hộ ở tu chân giới cũng là vật hiếm lạ.

Đáng tiếc, lần thi đấu này không phải là cuộc đấu bình thường, ở trong mảnh rừng rậm này. Tiền Kích của hắn không còn là thợ săn săn đùa bốn con mèo như trước rồi, mà đã trở thành một con mèo thất kinh, trăm cay nghìn đắng tránh né thợ săn đuổi bắt. Cái này vừa rồi hắn mới hiểu được, chính là đạo ánh sáng lờ mờ kia đã làm cho hắn minh bạch.

“Ngũ đại gia tộc, sẽ là ai đây...”

Tiền Kích cau mày suy nghĩ một chút, mới vừa rồi hắn cảm nhận được nguy cơ liền bỏ chạy, căn bản không nhìn thấy người kia là ai. Một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, ngay cả cơ hội phản kháng đều không có, thậm chí ngay cả mặt người giết mình cũng chưa thấy đã chết. Ngoài ngàn dặm lấy thủ cấp địch.

Tiền Kích tựa hồ suy tư, gã tựa hồ đã quên mất đây là nơi nào, may may không chú ý tới cảnh vật chung quanh bắt đầu xuất hiện biến hóa.

“Vút”

Tiếng xé gió chói tai vang lên, ba đạo lục quang đột nhiên từ ba phương hướng bay lên, sau đó hung hăng vụt xuống. Tiền kích đột nhiên bừng tỉnh, sắc mặt biến hóa, thân hình lui

nhANH. Bất quá không kịp, ba đạo trường trường mang theo cái đuôi toàn bộ rút ở trên người hấn.

“Oành oành oành”

Liên tục ba tiếng nổ vang, thân hình Tiền Kích bị quật bay, ở không trung phun ra một ngụm máu. Theo hấn rên rỉ, chạt vật đứng trên mặt đất. Thân hình vừa rơi xuống đất, trên người hấn hiện lên hư ảnh một bộ áo giáp, nhất thời hấn trở nên quang mang vạn trượng. Áo giáp kia giống như là kẻ sát người, mặc ở trên người hấn một chút cảm giác đột ngột cũng không có.

Nguyên Di khái, đây chính là món trung phẩm linh khí có tính phòng hộ, vừa rồi hấn không kịp triệu hoán áo giáp đã bị đánh bay. Bây giờ mặc vào áo giáp, trong lòng hấn hơi bình tĩnh, bất quá ánh mắt vẫn mang theo sự sợ hãi. Nhìn về phía trước cách đó không xa, lúc này bộ dáng ba đạo lục quang kia cũng đã xuất hiện.

Toàn thân xanh biếc, ngón cái thô to như con người, dĩ nhiên là ba sợi dây mây. Bất quá sau khi Tiền Kích trông thấy ba sợi dây mây này, sắc mặt trở nên rất khó coi.

“Yêu Mục đẳng.”

Tiền Kích vội vàng nhắm mắt lại, thần niệm tràn ra bên ngoài cơ thể, gần như cùng lúc. Ngay sau khi Tiền Kích nhắm mắt lại, phía trên ba nhánh dây mây kia lắc lư vài cái, giống như nhân loại hít gió kịch liệt run rẩy xuống. Sau đó liền nhìn thấy phía trên ba đầu dây leo đồng loạt hiện lên một con mắt, đỏ bừng như máu, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Yêu mục của Yêu mục đẳng có thể làm cho người ta mất phương hướng bởi sức mạnh quỷ dị. Tiền kích hiểu rất rõ sự khủng bố của Yêu Mục đẳng, sau khi dùng yêu vật phát hiện ra ba quỷ vật kia là Yêu Mục đẳng thì lập tức nhắm mắt lại.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, bất quá mặt lại bốc lên tức giận, Tiền Kích nổi giận. Cao thủ thần bí kia có thể xem hấn là con mồi, nhưng mà ba cây Yêu Mục đẳng mà thôi, vậy mà cũng dám đến đây mạo phạm hấn.

Tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, chỉ cần có thể né tránh được Yêu mục của Yêu Nhãn Đẳng, trên cơ bản dù là mười Yêu Mục đẳng cũng không thể làm gì được hắn. Huống chi lúc này chỉ có ba con mà thôi, trước đó hắn sẽ bị thương là vì ba đầu Yêu mục đẳng đánh lén, hắn chưa kịp triệu hồi ra áo giáp phòng hộ.

“Tìm chết quỷ vật đi.”

Tiền Kích đại nhân có ý tứ bị cao thủ thần bí kia trút lên người Yêu Mục Đẳng đưa tới cửa, trong miệng hắn bỗng nhiên toát ra ánh sáng mãnh liệt, sau đó một viên đá chậm rãi từ trong miệng hắn toát ra. Ánh sáng màu vàng mãnh liệt ở trên hạt châu kia, mang theo hiệu quả làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Đồ Hoàng Thạch là một loại linh thạch rất cứng rắn, là tài liệu thượng phẩm dùng để luyện chế pháp bảo. Khối đá trong miệng Tiền Kích kia chính là Đại trưởng lão của Tiên gia dùng Hoàng thạch luyện chế thành Linh Khí thượng phẩm có uy lực vô cùng cường đại, thậm chí có thể so sánh với một ít Huyền khí hạ phẩm.

Dùng thượng phẩm Linh Khí như Đồ Hoàng Thạch tiêu diệt ba kiện Thượng phẩm Linh Khí chỉ là Yêu Mục Đẳng Ngưng Khí Kỳ tầng mười tám, tựa hồ có chút cảm giác giết gà dùng dao mổ trâu, bất quá tiền kích đã nổi giận, căn bản không quản, Âm Hoàng Thạch mang theo tiếng gió gào thét đùng chạm vào, một mảng lớn hoàng quang lập lòe, nhìn lại, ba đầu Yêu Mục Đẳng kia đã biến mất.

“Hừ “

Tiền kích mở mắt, lạnh lùng chuẩn bị thu hồi Hoàng Thạch. Nhưng vào lúc này, bốn phương tám hướng đột nhiên lại có tiếng vù vù xé gió, như là đàn ong, âm thanh rất dày đặc.

Tiền Kích giương mắt nhìn lên trên, lập tức ba hồn bảy vía đi một nửa, từ trên trời giáng xuống là một tấm lưới lớn phô thiên cái địa. Nhưng lưới lớn này lại có từng cây dây leo xanh biếc chồng chất cùng một chỗ, tầng tầng lớp lớp, căn bản thấy không rõ có bao nhiêu cái.

Căn bản là không thể lui được nữa, tấm lưới kia chính là do Yêu Mục Đằng tạo thành, liếc mắt nhìn qua tất cả đều là như vậy. Ít nhất cũng có trên trăm thanh, vừa rồi Tiền Kích còn uy phong không thôi lập tức kinh hoàng thất thố, trong chớp mắt hấn miễn cưỡng tỉnh táo lại. Bàn tay huy động, đá vàng nhanh chóng bay trở về, bay đến đỉnh đầu của cái lưới lớn kia.

Ánh sáng vàng của Lăng Hoàng đại phóng, bao lấy tấm lưới lớn xanh biếc rồi dừng lại giữa không trung. Đột nhiên, toàn bộ Yêu Mục Đằng bắt đầu run rẩy, sau đó một con mắt đỏ như máu hiện ra. Mỗi một sợi dây đều có một con mắt đỏ như máu, tựa hồ đã thương lượng kỹ càng, hào quang trong con mắt máu tỏa sáng.

Hoàng quang cùng hồng quang lập tức đan vào cùng một chỗ, một kiện thượng phẩm linh khí cùng trên trăm đầu Yêu Mục đằng đã bắt đầu độ sức. Thượng phẩm linh khí uy lực tương đương với một cái Trúc Cơ trung kỳ chiến lực. Tựa hồ không đủ để đối phó với trên trăm đầu Yêu mục đằng kia, ý niệm trong đầu Tiền Kích vừa nảy lên.

Đỉnh đầu hấn lập tức truyền đến thanh âm ken két, hình như là tiếng làm từ Hoàng thạch phát ra. Tiền kích mặc dù biết làm Hoàng thạch là không thể vỡ ra, nhưng vẫn phải lau mồ hôi, từ trong vòng tay trữ vật của mình lấy ra một bình đan dược.

Nấp bình mở ra, lập tức mùi thơm tràn ra bốn phía, vừa nhìn đã biết đan dược chứa trong những bình kia đều không phải loại bình thường. Đều là thượng phẩm, Tiền Kích lúc này cũng không thể lo được nhiều như vậy, đem những đan dược kia trút vào trong miện.

Đan dược biến thành ma nguyên, giúp Tiền Kích chèo chống lâu hơn, bởi vì những Yêu Mục Đằng kia chẳng những áp bức mà còn phân ra hơn mười con, hung hăng rút lấy Tiền Kích, lỗ cho “Mai rùa” trên người hấn mới miễn cưỡng không cần lo.

Hơn một trăm Yêu Mục đằng, cộng lại thật sự có thể đánh một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ không hề có lực phản thủ. Tiền kích trong lòng đau khổ, hấn không nghĩ tới hấn lại xui xẻo như vậy.

“Xoẹt xoẹt xoẹt “

Tiền Kịch đang đau khổ kiên trì chờ phát hiện áp lực của mình buông lỏng, sau đó liền nhìn thấy trên đỉnh đầu trong nháy mắt bị một mảng lớn kiếm quang màu đen quấy nát, Yêu Mục đằng vốn còn kiêu ngạo ở dưới mảng hắc quang kia vậy mà không hề có năng lực phản kháng. Hồng quang tiêu tán, từng con từng con huyết nhãn theo yêu mục đằng bị quấy nát mà biến mất.

Ánh mắt Tiền Kịch ngạc nhiên tìm kiếm khắp nơi, sau khi một mảng lớn kiếm quang màu đen kia xoắn nát Yêu Mục Đằng, quy về hóa thành một thanh trường kiếm màu đen bắn vào trong rừng cách đó không xa.

“Vút”

Tiếng kiếm quang phá không vang lên, một thanh trường kiếm màu đen dừng trước người Tiền Kịch, bên trên có một người đang đứng. Trên mặt là nụ cười thân thiết, khuôn mặt thanh tú, cho nên khi cười cũng khiến người ta không nhắc lên được lòng đề phòng.

Triệu Vô Tà nhìn Yêu Mục Đằng bị xoắn nát vài lần trên mặt đất, sau đó cười nói với Tiền Kịch: “Tiểu đệ thấy vị đại ca này đang dây dưa cùng những thứ quỷ quái này, mạo muội ra tay tương trợ, hy vọng vị đại ca này bỏ qua cho. Hắc hắc...”

Trên mặt tươi cười, Triệu Vô Tà vừa chỉ vào Yêu mục đằng trên mặt đất nói: “Trong rừng rậm khắp nơi đều là những thứ quỷ quái này, thật là đáng ghét...”

Tiền Kịch kinh nghi nhìn Triệu Vô Tà, rất khó tưởng tượng cao thủ vừa tiêu diệt một trăm Yêu Mục đằng là hắn, thế nhưng sau đó tu vi Trúc Cơ trung kỳ. Hắn cũng chưa từng gặp qua Triệu Vô Tà, còn tưởng rằng là tên đệ tử gia tộc không biết tên kia.

Bất quá hắn cũng từng ra ngoài rèn luyện vài lần, cũng không vì vậy mà buông lỏng bao nhiêu cảnh giác, nghe Triệu Vô Tà phàn nàn. Sắc mặt Tiền Kịch khẽ động, ánh mắt chuyển tới thanh trường kiếm màu đen dưới chân Triệu Vô Tà, trong lòng cả kinh. Thượng phẩm linh khí.

Trách không được có thể đảo nát hơn trăm con yêu mục đằng, vẻ tham lam trong ánh mắt hắn chợt lóe lên rồi biến mất, tuy rằng chỉ có trong nháy mắt. Nhưng vẫn khiến cho Triệu Vô Tà nhìn thấy, trong lòng hắn cười thầm: Đây là người trong ma đạo, bên này vừa mới cứu mạng hắn, hắn đã đổi với bảo vật của người.

“Ha ha, đa tạ tiểu huynh đệ viện thủ, những thứ quý quái này đích xác rất đáng ghét. Khắp nơi đều không cẩn thận là bị nhốt, vẫn là may mắn có tiểu huynh đệ kiếm. Di tiểu huynh đệ là người của gia tộc, ta hình như chưa thấy qua.”

Vừa nói, Tiễn Kích vừa nuốt ngoan thạch vào miệng, áo giáp trên người cũng chậm rãi hạ xuống. Thấy vậy, Triệu Vô Tà khước miệng bắt đầu cong lên, sau đó ngũ khí bỗng nhiên biến đổi. Dáng vẻ thân thiết vừa rồi không còn nữa, sát khí tỏa ra bốn phía lập tức làm cho Tiễn Kích giật mình tỉnh lại nhưng không còn kịp nữa.

Pháp bảo vốn là tâm thần tế luyện, chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể đi ra, nhưng chỉ trong nháy mắt đó, mũi kiếm băng hàn một bước đâm xuyên qua ngực hắn, trên thân kiếm tràn đầy trùng ảnh huyết hồng, sau khi nhiễm vết máu tựa hồ đều sống lại, sau đó vặn vẹo thân thể đứng dậy, làm cho người ta nhìn vô cùng khó chịu.

“Người...”

Tiền Kích nhìn huyết kiếm trong ngực mình, cảm nhận được toàn bộ lực lượng trong cơ thể mình bị giam cầm, sợ hãi trong lòng đã lật trời rồi. Ở trước mặt hắn, Triệu Vô Tà đâu còn có một tu sĩ chất phác nào nữa, trên mặt tràn đầy sát ý lạnh như băng. Nếu như lúc này còn không hiểu, thì Tiễn Kích đã tự mình rèn luyện quá nhiều lần rồi.

“Thủ đoạn thật độc ác, tại hạ bội phục, bất quá ngươi thật sự dám giết Tiền gia ta sao? Thực sự chỉ đứng sau ngũ đại...”

“A... Người...”

Câu nói của Tiễn Kích nói đến một nửa bỗng nhiên nói không được nữa, Triệu Vô Tà tâm niệm vừa động, Nhân Trùng Cổ Kiếm muốn tính mạng của hắn. Bây giờ uy lực của một con

Nhân Trùng cổ kia đã đến một cấp độ khác, bắt quá chỉ trong nháy mắt, thân thể màu đỏ như máu từ cổ kiếm đi ra, tiến vào trong một hơi thở sau khi tiến vào ngực của Tiễn Kích liền cắn nuốt sạch sẽ tinh huyết và hồn phách toàn thân Tiễn Kích.

“Hắc hắc “

Đưa tay giật xuống túi trữ vật bên hông Tiễn Kích, cổ tay nhoáng lên một cái, một lệnh bài xuất hiện trong tay hắn. Khóe miệng hắn mỉm cười, Vô Cầu Chung Hoàn trên cổ tay bỗng nhiên lóe lên hào quang, lệnh bài kia ngay cả túi trữ vật cũng bị thu vào. Nhân cổ trùng cũng chui vào trong Chung Hoàn, không thềm nhìn hài cốt trên mặt đất, Triệu Vô Tà tung người nhảy vào sâu trong rừng rậm.

Canh hai, các vị còn phải thu gom những thứ khác, xin mau chóng rút lui. Ta cũng không thềm nữa, ta viết của ta, thích xem hay không thì đọc.

Chương thứ chín mươi, hỗn chiến giết ba....

“Boong boong boong “

Nhân trùng kiếm tràn ngập trùng ánh huyết hồng từ mặt đất bay ra, oạch một cái chui vào bên trong Vô Cầu Chung Hoàn, mà ở bên chân Triệu Vô Tà một bộ hài cốt trắng bệch nằm trên mặt đất, năm ngón tay hư trương, nhẹ nhàng hút vào. Một cái lệnh bài kim quang lóng lánh từ trong bộ hài cốt kia bay ra, nhập vào lòng bàn tay Triệu Vô Tà.

Trong một mảnh kim quang lập lòe, rõ ràng hiện ra một con số, cổ tay nhoáng một cái. Lệnh bài kia biến mất không thấy gì nữa, Triệu Vô Tà khoe miệng vui vẻ liên tục, đây đã là con số thứ tám rồi., Nhân trùng liên tục cắn nuốt tám tu sĩ trẻ tuổi. Năm Trúc Cơ trung kỳ, còn lại đều là Trúc Cơ hậu kỳ, mặc dù trên thân tám người đều có thủ đoạn bí ẩn ngoài dự liệu. Bất quá đều bị Triệu Vô Tà dùng rất nhiều thủ đoạn hèn hạ lừa gạt sau đó giết, luận âm hiểm, Triệu Vô Tà cũng là lão hồ ly.

Thu hồi lệnh bài, Triệu Vô Tà cũng giật xuống túi trữ vật của tên tu sĩ xui xẻo trên mặt đất, ném vào trong Vô Cầu Chung Hoàn. Sau khi tám tên đệ tử xui xẻo của tám gia tộc bị Triệu Vô Tà giết chết, tất cả mọi thứ trên người đều không buông tha. Cướp đoạt sạch sẽ, chẳng qua thứ quý giá nhất vẫn là ngay từ đầu hắn đã giết tên Tiền Kích kia, viên Đồ Hoàng thạch kia uy lực cực lớn.

Linh khí thượng phẩm, cho dù là ở trong đại gia tộc thì cũng không phải ai cũng có được.

“Ồ “

Thu thập xong hết thảy, Triệu Vô Tà đang chuẩn bị rời đi bỗng nhiên kinh dị một tiếng, thân thể đột nhiên thẳng tắp. Ánh mắt nhìn về phía xa xa, thần niệm nhân nhật tràn ngập ra, dò xét phía trong rừng rậm xa xa.

Ở ngoài trăm dặm, một đám người vây quanh hai người, cây cối chung quanh đều bị dọn dẹp sạch sẽ. Còn rải rác không ít

Yêu Mục Đăng, bắt quá những yêu mục đăng kia đều bị kiếm khí cùng ma nguyên quấy nát, Yêu mục đăng lúc trước bị truyền ra tựa hồ không đáng sợ như vậy.

“Nam Cung vọng, người không nên khinh người quá đáng.”

Một giọng nữ cường ngạnh vang lên, chỉ nghe âm thanh đã biết người này anh khí bức người, người nọ chính là một trong hai người bị vây quanh. Một nam một nữ, nam tu kia rất thanh tú nắm một cây quạt, nhưng nhìn hào quang phía trên cây quạt cũng biết đó là linh khí phẩm giai không tệ. Về phần nữ tử kia mặc trang phục bên người, khuôn mặt tràn đầy anh khí, quả như người.

Trước mặt hai người, một thanh niên trên mặt tràn đầy kiêu ngạo đang đứng, trước mặt hắn là một thanh phi kiếm hàn quang bạo liệt. Khí thế toàn thân kinh người, vậy mà cũng có tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn, Triệu Vô Tà ở ngoài trăm dặm không khỏi ngạc nhiên. Tu sĩ Nam Cung Vọng này lại có tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn, quả thật ngoài ý muốn.

“Bớt nhiều lời đi, ngoan ngoãn giao ra lệnh bài, Nam Cung Uyên ta sẽ tha cho các người một mạng.”

Vị thanh niên này không hề biết khiêm tốn một chút nào, trên mặt tràn ngập sự hung hăng, động tác nói chuyện lại càng hung hăng vô cùng. Hai người kia sắc mặt xanh mét, bắt quá nhìn thấy năm tu sĩ vây quanh họ, trên mặt lại xuất hiện vẻ chần chờ. Nhưng muốn hai người giao ra lệnh bài lại không cam lòng, lâm vào tình thế khó khăn.

“Hừ, Nam Cung vọng, Nam Cung gia các người không sợ hai nhà Mạnh Tiêu chúng ta liên thủ sao?”

Cô gái anh khí bức nhân lau vết máu trên khóe miệng, hung hăng nói, trong giọng nói mang theo ý uy hiếp. Thế nhưng tu sĩ trẻ tuổi Nam Cung nhìn không chút cảm kích, không để ý tới uy hiếp trong miệng nàng, trực tiếp cười điên cuồng.

“Ha ha ha liên thủ hai nhà Mạnh Tiêu các người chưa bao giờ liên thủ, không nói đến chuyện bị cháy khét không rời Mạnh, Mạnh Bất Ly Tiêu sao lại sợ Nam Cung gia chúng ta. Hôm

nay nếu các người không giao lệnh bài ra, ta sẽ róc xương róc thịt các người.”

Nam Cung nhìn câu cuối cùng nói ra, trường kiếm trước người lập tức phát ra kiếm quang dài hơn trượng, khí tức sắc bén làm cho nữ tử anh khí kia nhướng mày. Nàng cùng nam tu kia là đến từ hai gia tộc, Mạnh gia và Tiêu gia cũng là gia tộc không nhỏ. Bất quá vẫn không thể cùng Nam Cung gia chống lại, vừa rồi Nam Cung Vọng mới thừa dịp hai người cùng yếu mục triển đấu đánh trọng thương hai người.

Hiện tại, Nam Cung vọng một người chính là tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn, bốn người còn lại đều có tu vi Trúc Cơ trung kỳ. Mà hai người mặc dù là Trúc Cơ Hậu Kỳ tu vi, nhưng đã thụ thương, đối với năm người cũng không có.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiên cứu một nghị tề một trăm phần mười.

Bất cứ lợi lộc gì.

Ở ngoài trăm dặm, khóe miệng Triệu Vô Tà lại nhếch lên ý cười, dưới chân bắt đầu liên tục bước ra bước chân huyền ảo. Áo diêu đột nhiên sinh ra, giống như bấp chân có kim liên vậy, Triệu Vô Tà đi lướt qua. Mặt đất đều sáng lên từng vòng sáng, trong lúc đó ảo ảnh xuất hiện, Triệu Vô Tà đã đi ra một khoảng cách rất xa, biến mất ở nơi sâu trong quang mang, rừng rậm.

Trên mảnh đất trống bị cưỡng ép dọn dẹp hiện ra, nữ tử mặc trang phục khỏe khoắn chần chờ một hơi thở, rốt cục sắc mặt hung ác. Sau đó từ trong túi trữ vật lấy ra một khối lệnh bài, kim quang thoáng hiện ra con số.

“Lấy ra”

Nữ tử mặc trang phục khỏe khoắn vươn tay ra tới trước người nam tu sĩ thanh tú, nam tu cầm cây quạt không hề chần chờ, cổ tay khẽ lật đã đặt một cái lệnh bài vào trong tay nữ tử mặc trang phục xinh đẹp kia.

“Nam Cung vọng, nếu người dám ăn nói bậy bạ, hai nhà chúng ta đốt nhà cho dù đốt hết toàn bộ lực lượng gia tộc cũng phải đem Nam Cung gia người hủy diệt. Hừ đi!”

Vừa nói xong, hai tay của nữ tử chấn động, lệnh bài hai mặt lập tức bị một cỗ lực lượng chấn động bay lên không trung. Nam Cung Uyển còn chưa đồng ý, khi nghe được nữ tử mặc trang phục mạnh mẽ nói muốn dùng hết lực lượng của hai nhà này để hủy diệt Nam Cung gia, lập tức giận dữ, đang muốn hạ lệnh lưu lại hai người thì bỗng thấy hai lệnh bài bay lên không trung, theo bản năng liền phi thân tiếp ứng.

“Hắc hắc “

Nam tu sĩ thanh tú này giờ vẫn không nói gì bỗng nhiên hướng lên không trung hung hăng thổi một cái, nhất thời đao phong ma nguyên màu đen sinh ra, nháy mắt đã tới trước người Nam Cung Uyển.

“Hừ “

Nam Cung Vọng sắc mặt đỏ lên, hừ lạnh một tiếng, toàn thân toả sáng hào quang. Một tầng áo giáp do Ma Nguyên tạo thành xuất hiện, nhanh chóng đem hai lệnh bài nắm ở trong tay, sau đó nhắm mắt lại hung hăng đụng vào những phong nhận màu đen kia.

“Cút đi.”

Nam Cung Uyển nhắm mắt lại, nữ tử và nam tu sĩ thanh tú đồng thời phóng ra bên ngoài, động tác gần như giống nhau. Giống như một người, hai người giờ phút này bộc phát ra chiến lực mạnh mẽ, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ hoàn toàn hiện ra. Bốn người chỉ mới tiếp xúc một chút đã bị mạnh mẽ phá vỡ, hai người vừa thoát khỏi vòng vây, lập tức ma nguyên bắt đầu vận động thi triển độn pháp biến mất trên không trung.

Mất đi lệnh bài chẳng khác nào bị đào thải, lúc này hai người cũng chẳng để ý tới cái khác. Bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, bốn người bị phá hủy kia đều là người của Nam Cung gia, vốn không đến nỗi bị hai tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bị thương đầy ra, nhưng hai người kia vì bảo vệ tính mạng mà bộc phát ra chiến lực cực kỳ mạnh mẽ.

Bốn người lập tức muốn đuổi theo, nhưng lúc này âm thanh lạnh như băng của Nam Cung Uyển truyền đến.

“Không cần, chờ đại hội kết thúc thì xử lý hai nhà bọn họ triệt để. Tiêu Bất Ly Mạnh Bất Ly Tiêu, hừ, đến lúc đó hai nhà đều sẽ diệt tộc.” Hừ.”

Nam Cung Vọng sắc mặt âm trầm, giọng điệu lạnh như băng, trong tay hung hăng nắm hai cái lệnh bài. Ánh mắt nhìn phương hướng hai người bỏ chạy, vừa bị nam tu thanh tú khí kia cho một cái tát từ không trung cho xuống dưới, mặc dù không bị thương chút nào, nhưng lại tổn hại da mặt, Nam Cung Vọng có thể không giận sao?

“Tìm người kế tiếp, chắc chắn hạng nhất đại hội lần này là của ta. Bảy mươi hai cây Thiên Sát Ma Châm kia, ta nhất định phải lấy được.”

Nam Cung nhìn sắc mặt âm trầm, đang chuẩn bị mang bốn thủ hạ của mình tìm kiếm một mục tiêu khác, Nam Cung Vọng đã cố gắng che dấu tu vi của mình cho đến khi vào trong Yêu Nhân Đẳng lâm mới phóng xuất ra tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn, trong Yêu Mục Đẳng lâm này, tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn tổng cộng chỉ có bảy người.

Bảy mươi hai cây Thiên Sát ma trận, trong ba món được ban thưởng đứng đầu, xem như là món rất trân quý. Một loại kỳ hình pháp bảo tương đối hiếm thấy, đại bộ phận tu sĩ Tu chân giới đều dùng phi kiếm trường đao các loại, ma châm xem như rất kỳ quái. Nhưng sự hấp dẫn của bảy mươi hai cây Thiên Sát ma châm lại là bất cứ tu sĩ Kết Đan kỳ nào cũng không thể kháng cự.

Nếu như có được Thiên Sát ma châm, vận dụng tốt hơn, có lẽ tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng có thể giết chết được Kết Đan Tông Sư. Quả thực không thua gì huyền khí, không, thậm chí pháp bảo còn trân quý hơn cả hạ phẩm huyền khí. Khó trách Nam Cung Uyển khát vọng có được bảy mươi hai cây Thiên Sát Ma Châm kia như thế.

Tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn mang ý nghĩa thần niệm mạnh mẽ, lực cảm ứng mạnh mẽ. Nam Cung Vọng đang muốn khởi hành đột nhiên có cảm giác, nhìn về một hướng, sau một lúc lâu.

“A” “Cứu mạng”

Một tu sĩ bình thường đang đứng trên phi kiếm từ đằng xa bay tới, khuôn mặt tuấn tú hiện đầy vẻ kinh hoàng thất thố, dường như hắn gặp phải chuyện gì đó rất khủng bố. Dọc theo đường đi đều sắp không không chế nổi phi kiếm, đầu đá lung tung khắp nơi, mà ở phía sau hắn, một mảng lớn dây leo dài xanh biếc uốn lượn nhanh chóng đuổi theo người nọ.

“Yêu Mực đẳng.”

Nam Cung nhìn tu sĩ kia kinh dị, nhất là Yêu Mực đẳng phía sau hắn, ánh mắt kinh ngạc. Một mảnh Yêu Mực đẳng ít nhất cũng tới ba trăm sợi, tuy nói trong yêu mực đẳng khắp nơi đều là loại Yêu Mực đẳng này, nhưng thoáng cái xuất hiện nhiều như vậy cũng là kỳ quái.

“Ngăn hắn lại.”

Nam Cung nhìn cau mày hạ lệnh, trong bốn người lập tức có một người đi ra ngăn người nọ lại. Triệu Vô Tà, khuôn mặt tu sĩ này chính là Triệu Vô Tà, nhưng lúc này mặt Triệu Vô Tà đầy vẻ kinh hoàng, tựa hồ bị dọa không nhẹ, phi kiếm dưới chân có chút lảo đảo.

“Các ngươi làm gì, chạy mau, lũ quỷ kia đuổi tới rồi.”

Triệu Vô Tà luôn một lời thúc giục năm người Nam Cung vội vàng nhanh chóng rời đi, chẳng qua Nam Cung nhìn chăm chăm vào yêu mực đẳng phía sau hắn, không hề để ý đến tiếng gấp gáp của Triệu Vô Tà.

Chương thứ chín mươi một, hỗn chiến giết giết bốn.

Hơn ba trăm Yêu mục đằng, thân hình xanh biếc hung hăng quát về phía mọi người, phô thiên cái địa. Tốc độ mau lẹ vô cùng, bất quá mọi người đều không phải tu sĩ tầm thường. Tu vi Trúc Cơ trung kỳ, tốc độ bản thân cũng rất kinh người, mũi chân điểm xuống mặt đất một cái. Mọi người nhất tề lui về phía sau một đoạn.

Nam Cung trên không trung, khước miệng nhếch lên cười lạnh, tùy ý độ cong, cười lớn.

“Ha ha ha, tất cả đi chết đi!”

Hàn quang bùng lên, kiếm khí lạnh lạnh phóng lên tận trời, Nam Cung nhìn thấy một mảng lớn kiếm quang trước người dựng thẳng lên. Giống như một tầng màn sáng, nhưng tầng màn sáng kinh khủng này lại rất khó tưởng tượng, giống như đầy máy đất hung hăng hướng hơn ba trăm Yêu Mục đằng đầy tới.

Giống như băng tuyết gặp phải liệt dương, những yêu mục đằng uy thế kinh người kia trong nháy mắt đều bị kiếm khí quấy nát bấy, hơn ba trăm yêu mục đằng đã biến mất. Một sợi đều không còn, toàn bộ đều bị kiếm khí trắng toát quấy nát.

“Boong boong boong “

Nam Cung Uyên thi triển ra kiếm kỹ kinh người tùy ý cười cười, thanh âm lộ ra bên ngoài vài dặm, tu sĩ gần đó đều kinh hãi. Sau đó giống như nghĩ tới điều gì, toàn bộ đều thả người rời khỏi khu vực này, chẳng qua là cũng có ngoại lệ.

Ngoài mười dặm, một thanh niên vẻ mặt đạm mạc chậm rãi thu hồi trường đao của mình, lệnh bài kim quang lập lòe chậm rãi từ mặt đất bay lên đến trong tay hắn. Nhìn cảnh tượng chung quanh hắn, cảnh tượng khiến người ta hoảng sợ, giống như bị gió lốc tàn sát bừa bãi. Xung quanh thanh niên kia, hết thảy mọi thứ đều bị cày bằng, cây cối tảng đá đều biến mất.

Thu hồi lệnh bài, vị thanh niên đậm mặt của Lục gia sẽ rời đi ngay lúc này. Một tiếng cười lớn từ ngoài mười dặm truyền đến, mặc dù đã loáng thoáng, nhưng vẫn để cho hắn nghe thấy được. Thân hình vừa mới cử động dừng lại, khẽ chau mày, một luồng sát khí nhàn nhạt tràn ra từ trong ánh mắt hắn.

“Xùy”

Một luồng đao khí từ trường đao ảm đạm vô quang bắn ra, giống như hắc ám bầu trời hiện lên một đạo lôi quang doạ người, nháy mắt kinh thiên động địa. Thanh trường đao kia tuy vẫn ảm đạm vô quang như vậy, nhưng khí tức phía trên lại làm cho người ta kinh hồn táng đảm, so với khí tức phương ngự tử mà Chu Giác đã lấy ra còn mạnh mẽ hơn.

Huyền khí, hơn nữa lại là trung phẩm Huyền khí, không nghĩ tới trường đao dưới chân thanh niên này lại là một kiện trung phẩm Huyền khí. Đây chính là tồn tại có thể trong nháy mắt chuyển biến cuộc chiến, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ cầm thanh đao này, hoàn toàn có thể bảo trụ tính mạng dưới tay Kết Đan Tông sư, nếu mà cảnh giới không kém quá nhiều thậm chí có thể giết chết Kết Đan Tông Sư.

Quá mạnh mẽ, luồng đao khí kia bắn ra từ mũi đao, bắn lên trên hai thi thể dưới đất. Một tiếng nổ vang lên, một bóng người nhanh chóng lao về phía cách đó mười dặm.

Ánh mắt lóe lên, hung quang mơ hồ, cái đầu của Triệu Vô Tà có chút cúi xuống. Năm người không thấy rõ được biểu tình của hắn, Nam Cung Hoàn vừa mới xuất kiếm tiêu diệt sạch sẽ Yêu Mục Đằng rồi thu hồi lại tiếng cười cuồng dã, mà chỉ nhìn Triệu Vô Tà với nụ cười nghiền ngẫm.

“Không ngờ lại mượn đao giết người hừ, xem ra chiêu này của ngươi không phải lần đầu tiên. Giao ra đây đi.”

Tốc độ biến sắc của Nam Cung Vọng có thể nói là không thua gì tên Triệu Vô Tà này, vừa rồi còn cười tủm tỉm lập tức mặt biến thành sát khí tỏa ra bốn phía, thi triển ra siêu tuyệt kiếm kỹ trường kiếm hàn quang chột lóe đánh vào cổ họng Triệu Vô Tà. Kiếm khí lạnh lẽo chậm rãi phun ra nuốt vào, chỉ cần Nam

Cung Uyển tâm niệm khế động là có thể lấy được tính mạng Triệu Vô Tà.

“Xuy xuy “

Thanh âm cười nhạo vang lên, Triệu Vô Tà cúi thấp đầu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Nhưng còn ẩn giấu một tia tức giận, hắn không nghĩ tới, những đệ tử của các gia tộc ma đạo này mỗi một người đều vô sỉ như thế. Sát nhân đoạt bảo tựa hồ đã thành thói quen, Triệu Vô Tà còn muốn diễn một chút kịch để đánh lén một phen. Không nghĩ tới lập tức bị vạch trần, không sai, hơn ba trăm yêu mục đẳng kia chính là do hắn dẫn tới.

“Ồ “

Triệu Vô Tà vừa định nói gì đó bỗng nhiên nhìn về một hướng, đúng lúc phía sau cánh rừng sáng lên một đạo quang mang, cầu vòng xuyên qua không trung, khí thế âm âm. Triệu Vô Tà và Nam Cung Vọng đồng thời biến sắc, cao thủ.

“Xùy xùy” “Oanh “

Kiểm khí xé gió mới vừa xuất hiện, sau đó một tiếng nổ vang, nổi bật bởi khuôn mặt kinh hãi của Nam Cung Vọng. Cách hắn ta không xa, Triệu Vô Tà với vẻ mặt tươi cười nhẹ nhàng đang đứng trước mặt. Mà ở quanh người Triệu Vô Tà, một thanh trường kiếm đen kịt đang xoay tròn, xoay tròn quanh thân thể hắn ta, kiếm khí lạnh lạnh bảo vệ Triệu Vô Tà.

“Ngươi là ai...”

Nam Cung Vọng liều mạng tìm tòi trong đầu tư liệu về các đệ tử của các đại gia tộc khác, nhưng nửa ngày vẫn không nhớ tới Triệu Vô Tà. Điều này làm cho hắn càng thêm kinh ngạc, ngay vừa mới bắt đầu giao thủ. Nam Cung Uyển không ngờ lần đầu tiên không chiếm được chút tiện nghi nào, hai loại kiếm khí trắng đen kịt đụng vào nhau, hai người đều bị văng ra.

Đối mặt với câu hỏi của Nam Cung Uyển, Triệu Vô Tà chỉ cười nhẹ một tiếng, không nói gì. Sau đó lại thể hiện ra vui vẻ càng thêm thần bí khó lường, ánh mắt liên tục lóe lên dị sắc.

“Âm âm âm “

Giống như muốn biểu diễn lực lượng mạnh mẽ của những người tới, cây cối ở bốn phía mọi người bỗng nhiên bị một luồng đao khí toàn bộ quấy nát, một thông đạo không biết dài bao nhiêu trần gian xuất hiện. Ánh mắt mọi người kinh ngạc nhìn qua, một hình ảnh một đạo kiếm khí mạnh mẽ phá không mà đến.

Chỉ riêng tốc độ phi hành đã sinh ra tiếng âm bạo chấn động màng nhĩ bốn gã tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ của Nam Cung gia đau đớn thì trên mặt hai người Triệu Vô Tà lại xuất hiện vẻ ngưng trọng.

“Đát đát.”

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, sát khí đột nhiên xuất hiện trong không khí, một thân ảnh thon dài xuất hiện trước mặt mọi người. Khuôn mặt vô cùng lãnh đạm, có thể cạo một lớp sương trên mặt, trong tay nắm một thanh trường đao vô cùng âm đạm. Trông thấy người này, Nam Cung Uyển sắc mặt kịch biến.

“Lục Hàn “

Triệu Vô Tà nhướng mày, ánh mắt bắn thẳng về phía thanh niên đạm mạc kia, không kiêng dè tra xét của mình chút nào. Triệu Vô Tà hơi kinh ngạc phát hiện, hắn cảm thấy một tia uy hiếp từ trên người thanh niên này. Đây là chuyện trước kia chưa từng xuất hiện, cho dù là lúc đối mặt với đại đệ tử của Vong Tình Ma Đế, Triệu Vô Tà cũng không có cảm giác này.

“Là người...”

Thanh niên đạm mạc Lục Hàn nhẹ nhàng quét mắt một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt Triệu Vô Tà, hiện lên một tia dị sắc. Hắn thể mà mở miệng nói chuyện, câu đầu tiên chính là nói với Triệu Vô Tà. Trên mặt Triệu Vô Tà lập tức nhộ nhạo lên nụ cười càng thêm sáng lạn, hướng về thanh niên đạm mạc nói: “Không sai, là ta”

“ Bao nhiêu...”

Lục Hàn mở miệng lần nữa, bất quá có chút khó hiểu, làm cho người không biết hắn muốn nói cái gì. Bất quá Triệu Vô Tà sau khi nghe thấy, lập tức cười đùa trả lời.

“Tạm thời tám người, có điều lát nữa không biết được. Người nói xem...”

Triệu Vô Tà mỉm cười thần bí, ánh mắt nhìn sang Nam Cung ở bên cạnh, sau khi nhìn một chút. Ánh mắt của hắn rõ ràng chuyển đến cổ tay của thanh niên đậm mạc, nơi đó có một cái vòng tay cũng âm đậm. Giống như hắc thiết, tối đen vô cùng, rất khó có thể liên tưởng tới cái vòng tay này với bảo vật.

Bất quá vòng tay kia trân quý không thua gì một kiện huyền khí, bởi vì đó là một kiện trữ vật pháp bảo, vòng tay trữ vật. Cái này cũng không phải là loại hàng kém cỏi như túi trữ vật, vòng tay trên tay Lục Hàn tuyệt đối có thể so sánh với huyền khí.

“Hừ “

Đối với ánh mắt của Triệu Vô Tà, Lục Hàn rõ ràng cảm giác được, trong mắt hiện lên sát cơ nồng đậm lập tức hừ lạnh một tiếng. Tuy rằng gã không động thủ, nhưng ánh mắt cũng đòi theo cổ tay của Triệu Vô Tà, cái vòng tay bị ống tay áo che khuất kia. Ánh mắt hai người trên không trung va chạm nhau một chút, tạo nên một trận cuồng phong.

Khí thể của hai người đồng thời phá thể mà ra, hai luồng vờirồng đồng thời vươn người lên, theo ánh mắt hai người hung hăng cuốn lấy nhau. Tất cả chướng ngại vật giữa hai người đều biến mất, tu vi mà Triệu Vô Tà che giấu đã lộ ra, tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn.

Hai tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn dùng khí thể tiến hành trận chém giết đầu tiên, con mắt Triệu Vô Tà hơi nheo lại, ma nguyên trong cơ thể bắt đầu khởi động nhưng không ra khỏi cơ thể. Lục Hàn cũng như thế, nếu ở xa xa, có thể nhìn thấy hai luồng khí tức bất đồng của vờirồng quấn lấy nhau.

Bên ngoài cơn lốc, Nam Cung vọng cùng bốn tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ khác kinh hãi nhìn tất cả phát sinh trước mắt, nhất là Nam Cung vọng. Hắn căn bản không nghĩ tới, vừa rồi hắn còn cần tu sĩ chống đỡ mũi kiếm, hôm nay lắc mình biến hóa có thể chống đỡ cùng tu sĩ thiên tài Lục Hàn trong số các thể hệ trẻ tuổi cường đại nhất của các Ma gia.

“Hừ “

Nam Cung Vọng sắc mặt khó coi hừ lạnh một tiếng, dường như cảm nhận được sự khinh thường của hai người đối với hắn, hắn liền đứng ra một bước lớn. Sắc mặt đỏ lên, Ma Nguyên trong cơ thể hung hăng chuyển động, giống như phiên giang đảo hải. Nam Cung Vọng làm ra một cái khiến hắn hồi hận không thôi quyết định, hắn gia nhập vào cuộc chiến khí thế của hai người.

Trong rừng rậm, luồng khí thứ ba đột nhiên dâng lên, hung hăng khuấy động khí thế của hai người. Một người lạnh lùng như hàn băng vạn năm, một người bình thường lại mang theo một khí tức quỷ dị như viêm cổ, cuối cùng quấy vào tựa như cự kiếm phá tan tầng mây. Ba luồng khí thế hoàn toàn không giống nhau mà cùng một chỗ, hình thành lực trùng kích khiến tu vi của bốn tên Trúc Cơ trung kỳ không thể không tránh lui.

Đợi sau khi bốn người thối lui đến khu vực an toàn, chợt nhìn về phía bầu trời, có thể rõ ràng chứng kiến ba cỗ khí thế cường đại quần lấy nhau. Chỉ là bốn người cũng không chú ý tới, cỗ khí thế thứ ba kia, cũng chính là khí thế của Nam Cung Uyển, vừa mới tiến vào liền có vẻ chống đỡ hết nổi.

Sắc mặt hắn đỏ lên, không phải vì tức giận mà là vì khí huyết bốc lên. Hắn khó khăn nhìn hai người kia, phát hiện hai người đều có vẻ mặt thoải mái, không có chút bộ dáng nào giống hắn.

“Hừ” “A”

Thanh âm cuồng hồng vang lên, Nam Cung Vọng rất không cam lòng lấy ra một kiện đồ vật, một viên châu mang theo khí tức sắc bén. Màu trắng bạch kỳ dị chính là, khí tức phía trên viên châu này lại sắc bén như kiếm khí. Liếc qua, giống như là trông thấy ngàn vạn kiếm khí phóng lên cao vậy.

Nhìn thấy động tác của Nam Cung Vọng, nhất là khi nhìn thấy viên châu kia, Triệu Vô Tà và Lục Hàn đồng thời nói: “Kiếm hoàn.”

Canh tư

Chương thứ chín mươi hai, sợ hãi...

Triệu Vô Tà và Lục Hàn, kinh ngạc nhất không ai qua được Triệu Vô Tà, hẳn ta đã biết đến sự tồn tại của kiếm hoàn. Cho dù là ở kiếp trước khi còn ở Địa Cầu, hẳn ta cũng đã nghe qua truyền thuyết về kiếm hoàn.

Loại người mạnh nhất trong các tu chân giả, không phải là loại luyện khí.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt thuật lại lần lượt xem lần tấn công sau cùng của hai người.

Sư loại hình, là kiếm tu. Đó là cường giả chân chính, cả đời chỉ tu kiếm, lấy kiếm làm sinh mệnh. Người là kiếm, kiếm cũng là người. Mà kiếm hoàn chính là kiếm tu sau khi chết, kiếm khí tinh hoa toàn thân cô đọng ra, uy lực vô cùng.

Có thể nói kiếm hoàn chính là tinh hoa kiếm tu cả đời, nếu có người đạt được kiếm hoàn dẫn động kiếm khí bên trong làm nó nổ tung, sợ rằng tạo thành phá hoại khi còn sống, chủ nhân kiếm hoàn kia cũng không làm được. Quá cường đại, tu vi cả đời cô đọng trên một viên kiếm hoàn, cũng chỉ có kiếm tu mới có thể làm được điều này.

Mà làm cho hai người Triệu Vô Tà cùng Lục Hàn kinh hãi chính là, Nam Cung Vọng xuất ra khỏi kiếm hoàn này khí tức mạnh mẽ, thậm chí so với hai người tán phát ra khí tức còn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Kết Đan Tông Sư, trong đầu hai người đồng thời hiện lên ý niệm này, hai người có thể khẳng định chủ nhân viên kiếm hoàn khi còn sống kia là cao thủ cấp bậc Tông Sư Kết Đan.

“Hừ “

Nam Cung Vọng sắc mặt giận dữ, bại bởi Lục Hàn còn có thể tha thứ, dù sao hẳn cũng là đệ tử xuất sắc nhất trong tất cả các Ma đạo gia tộc. Mặc dù những đệ tử đại môn phái kia cũng chưa chắc có thể sánh bằng, nhưng bại bởi tên vô danh tiểu tốt Triệu Vô Tà này, tính cách Nam Cung Vọng cao ngạo vô cùng

căn bản chịu không nổi. Cho nên mới lấy ra kiếm hoàn vốn muốn làm lá bài tẩy.

“Khanh” “Ông ông”

Kiếm khí sắc bén bỗng nhiên từ trên trường kiếm của Nam Cung Uyển bắn ra, ngay lập tức bắn lên phía trên kiếm hoàn, sau đó dung nhập vào trong đó. Ngay sau đó sắc mặt Nam Cung Uyển trở nên rất khó coi, dường như đang trải qua chuyện gì đó rất đau đớn. Biểu tình thiên biến vạn hóa, giống như thật sự rất thống khổ, lại giống như là đã nhận được cái gì đó.

“Hãy”

Dung hợp kiếm khí, Nam Cung Vọng nhìn bất chấp cảm giác đau đớn trong cơ thể truyền đến, cầm kiếm hoàn hung hăng ấn lên trường kiếm của mình. Chuyện khiến người ta kinh ngạc đã xảy ra, kiếm hoàn kia vậy mà hoàn toàn dung nhập trên thân trường kiếm, giống như nước chảy, hai thứ đó dung hợp hoàn mỹ với nhau.

“Oanh “

Khí thể của Nam Cung nhìn đột nhiên thay đổi, cước bộ đột nhiên đạp mạnh về phía trước, trường kiếm đã biến thành một thanh quang kiếm bị hấn nắm trong tay. Vô cùng khí tức sắc bén trào ra, một mảng lớn kiếm khí trắng bệch xông thẳng lên trời, kiếm thể. Hóa ra là kiếm thể, Triệu Vô Tà ngạc nhiên, không nghĩ tới Nam Cung Vọng thể nhưng mượn kiếm hoàn mà tạo thành thể kiếm.

“Ha ha ha, trời cũng giúp ta, ta thành công dung hợp rồi. Thành công rồi, hiện tại ta xem ai dám cản ta.”

Nam Cung nhìn xem cuồng tiếu, tiếng cười rung trời truyền ra ngoài mười dặm, lập tức khiến rất nhiều người đều nghe thấy. Lục Hàn cùng Triệu Vô Tà nhìn kiếm khí trắng xóa bốc lên tận trời, cũng không khỏi ngạc nhiên. Thật sự là kiếm thể, kiến thức của hai người không thấp, đều biết một khi người tu kiếm tạo thành kiếm thể. Vậy có nghĩa là người này cách tông sư Kết Đan không xa, tu sĩ cấp tông sư đều có được khí thể của mình, khí thể độc đáo.

Hai người đều không nghĩ tới, một viên kiếm hoàn, dĩ nhiên làm cho Nam Cung vọng hướng tới cảnh giới Kết Đan Tông Sư bước ra một bước lớn. So với hai người càn tiếp cận Kết Đan Tông Sư, liếc mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy sát cơ trong mắt đối phương.

Một nụ cười nhạt xuất hiện trên khóe miệng Triệu Vô Tà, hắc giống như một con hồ ly, vẻ xảo trá chột lóe lên rồi biến mất. Ở cách hắc không xa, Lục Hàn trên mặt chột lóe lên hàn quang, trong mắt sát cơ bốn phía. Hai người đồng thời chuyển động, tựa như đã diễn luyện cả ngàn vạn lần, không hề xuất hiện chút sai lầm nào.

Hai cao thủ tuyệt đỉnh Trúc Cơ Đại viên mãn đồng thời động thủ, tuyệt đối là kinh thiên động địa. Ít nhất thì tiếng cười điên cuồng của Nam Cung Uyển đã bị cắt đứt bởi trước mắt hắc xuất hiện hai luồng hào quang hoàn toàn khác nhau.

Một màu đen kịt, ma khí dày đặc nhuộm bầu trời thành màu đen. Một luồng đao khí khác cực kỳ cô đọng, hàn ý lạnh thấu xương tràn ra, giống như một dải lụa màu trắng hung hăng chém tới.

Hai người liên thủ

Tiếng cười của Nam Cung nhìn đột nhiên im bật, giống như con vẹt đực bị bóp chặt cổ họng, thanh âm gì cũng không phát ra được. Kiếm thể mới hình thành hướng về phía hai đạo quang mang vô cùng mạnh mẽ nghênh đón, toàn bộ ma nguyên trong cơ thể Nam Cung Uyển tràn vào trong đó, kiếm thể bỗng nhiên tăng mạnh.

Cười dữ tợn hai tiếng, Triệu Vô Tà không hề nhượng bộ chút nào, ma nguyên trong cơ thể đều tràn vào trên ma kiếm của Hắc Lũng. Chuôi ma kiếm này đã tiếp cận huyền khí, được ma nguyên dư thừa của Triệu Vô Tà tương trợ, kiếm khí đánh ra càng thêm mạnh mẽ.

Lục Hàn lại càng kinh người, thân hình vừa chuyển biến mất không thấy gì nữa, nhưng thanh trường đao xoay tròn trên không trung lại đột nhiên xuất hiện một cỗ khí tức cường đại. Lấy thân hóa đao, đao khí đầy trời bỗng nhiên xuất hiện, mỗi

một đạo đều mạnh mẽ như đạo trước đó, hung hăng chém tới hướng Nam Cung Vọng.

“Một chiêu định thắng bại.”

Triệu Vô Tà cùng Lục Hàn bức Nam Cung vọng một chiêu quyết định thắng bại, bởi vì hắn đã ngộ ra kiếm thể, nếu cho hắn thời gian, sợ rằng hôm nay hai người sẽ không làm gì được hắn. Mục tiêu của Triệu Vô Tà là hạng nhất, bởi vì món đồ kia hắn nhất định phải đoạt được. Mục đích của Lục Hàn cũng như thế, vì vậy, hai người rất ăn ý quyết định cùng bóp chết Nam Cung vọng.

“Tìm chết sao.”

Khóe miệng cười lạnh liên tục, Ma Kiếm hung hăng đánh tới phía trước.

“Ầm ầm ầm “

Thanh âm như sét đánh, uy lực lại kinh khủng hơn nhiều, chỉ trong nháy mắt ngưng trệ. Sau một khắc, lấy ba người làm trung tâm, một cỗ phong bạo cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi bạo phát. Kiếm khí đao khí xen lẫn một cỗ lực lượng phong bạo càng thêm mạnh mẽ, bộc phát ra bốn phương tám hướng.

Cây cối, cát đá, dã thú, những thứ này đều không thấy nữa, toàn bộ đều biến mất. Trong phạm vi năm dặm, một vùng đất trống phạm vi năm dặm xuất hiện, hoàn toàn bằng phẳng, một chút lồi lõm cũng không có. Tất cả đều bị san bằng, tất cả đều bị quấy nát biến mất, bạo phát ra phong bạo phá hủy hết thảy trong phạm vi năm dặm.

Bốn tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ kia đồng thời phun ra một búng máu, thân hình chật vật đứng cách đó năm dặm, bọn hắn bị gió lốc kia đánh văng ra. Cảnh giới bốn người cũng không thấp, nhưng vẫn bị phong bạo bộc phát sau khi đối kháng ba người kia đánh bay.

“Phốc” “Phốc” “Phốc “

Giống như đã có hẹn, vô cùng chính tề, ba người đồng thời phun ra một búng máu. Chẳng qua xem ra, thương thế của

Nam Cung Uyển càng thêm nghiêm trọng. Hai lỗ thủng thật lớn xuất hiện trước ngực hắn, trên vết thương sáng lên quang mang, một chút ma nguyên còn lại trong cơ thể hắn chống đỡ đao khí cùng kiếm khí xâm nhập.

Về phần Triệu Vô Tà và Lục Hàn, tình cảnh của hai người cũng chẳng tốt hơn là bao, cũng là trước ngực. Nhưng hai người chỉ có một vết thương, một vết thương rất quý dị, bởi vì một chút huyết dịch cũng không chảy ra. Song vẻ mặt của hai người rất thống khổ.

Giống như Nam Cung Vọng, ma nguyên tồn tại trong cơ thể hai người đang chống đỡ kiếm khí quý dị xâm lấn, rất tinh thuần. Giống như một chút tạp chất đều không có, cho nên mới phiền toái vô cùng, ma nguyên không ngăn cản được những kiếm khí này. Hai người đứng một hồi sau lại phun ra một ngụm máu lớn, đó là do kiếm khí tàn sát bừa bãi trong cơ thể tạo thành.

Ba người thi đấu, tựa hồ là Nam Cung vọng chiếm thượng phong.

Bất quá Nam Cung Vọng trong lòng âm thầm khổ sở, nhìn hai người kia đối với kiếm thể của hắn rất là kiêng kị, nhưng một chiêu vừa rồi ba người đều bị trọng thương. Bây giờ ba người giằng co, ai cũng không dám lấy đan dược chữa thương, sợ bị hai người khác chiếm tiện nghi.

Sinh tử chân chính thật sự chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Trong ánh mắt kinh hãi của Lục Hàn và Nam Cung Vọng, Triệu Vô Tà huyết một tiếng, trên cổ tay đột nhiên xuất hiện một lá cờ nhỏ màu xám tro. Trong nháy mắt nó đã lớn hơn Triệu Vô Tà rất nhiều.

Một trận khói xám tràn ra, trong giây lát, chín mươi chín đạo quang mang đỏ thẫm từ trong Trường phiên bắn ra. Rơi xuống đất, lập tức truyền đến thanh âm tê tê, nghe được thanh âm này. Vẻ mặt hai người đồng loạt biến đổi, cảm giác nguy cơ dâng lên trong lòng, từng người cảm giác được có mấy chục đạo khí tức nóng rực phóng tới bọn họ.

“Hừ” “Hừ”

Triệu Vô Tà đã động thủ, hai người cũng không có ý định chờ chết. Trường đao trong tay Lục Hàn vạch phía trước một cái, sau đó đao khí tinh thuần kéo dài từ phía trước đến sau lưng gã, chỉ còn thiếu một chút thời gian mà thôi. Đao khí và khí tức nóng rực kia liền đánh vào nhau.

“Bành”

Tia lửa bắn ra, đem sương mù xám đẩy ra một ít, hai mắt Lục Hàn nheo lại. Một tia kinh ngạc hiện lên, hắn rốt cục nhìn thấy trên mặt đất là vật gì rồi, dĩ nhiên là một đám rắn lửa đỏ to lớn cuộn mình lên.

“Xích luyện xà sát”

Triệu Vô Tà cũng không định giết Lục Hàn, bởi vì cho dù thụ thương, trên người Lục Hàn vẫn có một loại khí tức làm tim hắn đập nhanh. Hiện tại Triệu Vô Tà không có ý định trêu chọc Lục Hàn, mục tiêu thực sự của hắn là Nam Cung Vọng.

Bốn chữ nhẹ nhàng bay vào trong tai Nam Cung Vọng, nhất thời tóc gáy dựng đứng, rất nhanh từ trong vòng tay trữ vật lấy ra một lọ đan dược nuốt vào. Tâm niệm vừa động, ma nguyên mới xuất hiện toàn bộ tràn vào đan điền, ngay sau đó một cái khiên nhỏ hình tròn xuất hiện ở trước người Nam Cung Vọng.

Thượng phẩm linh khí, cái khiên nhỏ kia phát ra khí tức không ngờ lại là thượng phẩm linh khí. Triệu Vô Tà đứng ngoài sương mù trừng lớn hai mắt. Sau đó cười tà dị, một tia tham lam xuất hiện trong mắt hắn. Những thượng phẩm linh khí khác hắn không để vào mắt, nhưng loại phòng ngự thượng phẩm linh khí nhìn thì không nhiều lắm, trong thời khắc mấu chốt, một món phòng ngự thượng phẩm linh khí đủ để cứu người một mạng.

“Hắc hắc”

Nam Cung Vọng biểu tình sửng sốt, bởi vì hắn vốn phải xuất hiện công kích nhưng không xuất hiện, chung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh. Sương mù màu xám quỷ dị quay cuồng, ngăn cách tất cả, ngay cả âm thanh cũng không thể lọt vào.

Thế nhưng vào lúc này, thanh âm lạnh như băng mang theo sát khí của Triệu Vô Tà vang lên sau lưng hắn ta.

“Nhớ kỹ, tên của ta là Triệu Vô Tà...”

Một câu nói rất đơn giản chính là sau khi Nam Cung Uyển nghe được thì tóc gáy toàn thân đều dựng đứng lên, da đầu lại càng có chút tê dại. Muốn nổi giận nhưng thể kiếm hấn vừa hình thành đã bị hai người đánh tan, muốn vận dụng kiếm hoàn nhất định phải khôi phục nguyên khí. Nhưng Triệu Vô Tà không thể cho hấn thời gian này, Nam Cung Vọng cảm giác được sát khí trên người Triệu Vô Tà.

Sát khí ngưng đọng như thực chất, hoàn toàn không cố kỵ, giống như Nam Cung Vọng hấn tùy tay cũng có thể bóp chết một con kiến.

Vô thanh vô tức, loại tĩnh lặng như chết này không duy trì được bao lâu, một mảng huyết quang nhàn nhạt xuất hiện. Một tiểu trùng toàn thân huyết hồng từ trong sương mù màu xám bò ra, thân hình vặn vẹo đi về phía trước, giống như ở trong nước. Quỷ dị chính là, huyết trùng nhìn như thông thả, trong nháy mắt đã đến trước người Nam Cung Vọng.

Sau đó trong ánh mắt hoảng sợ của hấn, con huyết trùng kia lộ ra ngũ quan và khuôn mặt, đó là mặt Trịnh Nguyên Bá. Mặc dù Nam Cung vọng không nhận ra Trịnh Nguyên Bá, nhưng nhìn thấy mặt thống khổ của Trịnh Nguyên Bá, trong lòng hấn lập tức run lên hung hăng.

Người có thất tình lục dục, tu chân giả cũng là người, bất quá là lực lượng mạnh hơn rất nhiều so với nhân loại bình thường mà thôi. Nhưng bọn họ vẫn có thất tình lục dục như cũ, khi một ít chuyện phát sinh, bọn họ sẽ xé rách mặt nạ cao cao tại thượng mà biểu hiện ra.

Sợ hãi, hiện tại, trên mặt Nam Cung Vọng tràn ngập cảm xúc này. Giống như con người gặp phải chuyện khủng bố không thể chống cự, Nam Cung Hoàn hoàn toàn lâm vào trong sợ hãi.

Huyết trùng kia không ngờ không nhìn thấy tiểu thuận nguyên hình trước người hấn, “Ba” một cái xuyên qua. Tiểu thuận này là một kiện thượng phẩm linh khí, tên là Ngân Quang Thuận, lực phòng ngự cực mạnh. Thậm chí có thể chịu được công

kích của mấy lần Kết Đan Tông Sư, nhưng làm cho Nam Cung Vọng kinh hãi là, Ngân Quang Thuần lại không ngăn được một con trùng nhỏ màu đỏ như máu.

Hơi chậm một chút xuyên qua ngân quang thuần phát ra ánh sáng, huyết trùng hướng tới ngực Nam Cung Vọng mà chui vào. Lúc này Nam Cung Vọng đã sắp hỏng mắt rồi bởi vì hắn phát hiện mình không thể động đậy, huyết trùng kia sau khi đến gần hắn sẽ không thể động đậy. Bởi vì sợ hãi, bởi vì sợ hãi con huyết trùng quý dị kia nên biểu tình của Nam Cung Uyên đã vặn vẹo.

“A...”

Tiếng kêu khiến người ta cảm thấy kinh sợ phát ra từ trong miệng Nam Cung Vọng, trong thanh âm tràn ngập sự sợ hãi.

Giáp cáo gọi là Trùng Thái giám quyển sách này, bởi vì mỗi ngày đều cất chứa. Tiểu lâu chỉ muốn nói, chỉ cần còn một người muốn xem quyển sách này, tiểu lâu sẽ không quản lắm. Hôm nay canh ba, quyết không nuốt lời.

Chương thứ chín mươi ba thượng cổ cổ vu sư...

Sợ hãi không thể thay đổi vận mệnh, Nam Cung Vọng sắp sụp đổ, không cảm ứng được thân thể mình. Giống như hồn phách của mình đã rời khỏi cơ thể, nhưng vừa có ánh mắt vừa có thể hoàn toàn bị sương mù màu xám ngăn cách.

Vì thế, ngay trong ánh mắt vô cùng hoảng sợ của Nam Cung Uyển, Nhân Trùng cổ chậm rãi chui vào ngực hắn. Ngay sau đó là kêu thảm thiết khôn cùng, khuôn mặt tuần tú hoàn toàn vặn vẹo, ngũ quan đều bị bóp méo. Hắn có thể rõ ràng cảm giác được huyết nhục, tạng phủ của mình, tất cả mọi thứ trong cốt tủy đều bị cắn nuốt.

Hắn có thể thấy rõ huyết trùng từ từ thôn phệ sạch sẽ của hắn, không hề còn lại chút gì. Thậm chí ngay cả hồn phách sau khi mất đi trái tim của mình, Nam Cung Uyển kinh hãi phát hiện mình còn có thể cảm nhận thống khổ. Lúc này hắn mới biết thống khổ chân chính mới bắt đầu.

Kỳ thật thân thể bị cắn nuốt còn có thể chịu đựng được, ít nhất người tâm trí như Triệu Vô Tà có thể trơ mắt nhìn thân thể của mình bị cắn nuốt sạch sẽ, thế nhưng là linh hồn đây.

Nam Cung nhìn hoàn toàn tuyệt vọng, hắn nhìn thấy hồn phách của mình đang bị thôn phệ, linh hồn sẽ không há mồm kêu thảm thiết. Nhưng trong hồn phách của hắn không ngừng tuôn ra màu xám, khí thể nồng đậm hóa không lộ ra rốt cuộc hắn đau đớn bao nhiêu, đó là oán khí. Oán khí vô biên, oán khí vô tận, rất khó tưởng tượng một hồn phách có thể phát ra oán khí cường đại như vậy.

Triệu Vô Tà có chút ngạc nhiên nhìn hết thảy trước mắt, trước kia quá trình Nhân Cổ thôn phệ huyết thực hắn cũng chưa từng xem qua, lần này hắn lại ở bên cạnh nhìn rành mạch. Hắn cuối cùng minh bạch tại sao Nhân Trùng cổ có thể trở thành một trong tam đại cổ trùng siêu tuyệt, quả thực là đáng sợ, chỉ thôn

phệ hồn phách một người mà có thể đạt được bao nhiêu lực lượng a.

Sau khi hồn phách Nam Cung Vọng tuôn ra những oán khí kia, trên thân Nhân Trùng Cổ cũng theo đó sáng lên huyết quang, tốc độ thôn phệ lập tức trở nên chậm chạp. Thế nhưng thống khổ mà Nam Cung Uyển nhìn lại tăng gấp bội, oán khí tuôn ra cũng càng nhiều.

Cuối cùng sau nửa ngày, theo cái liếc mắt cuối cùng của Nam Cung nhìn thấy hắc biến mất trên thế giới này. Ánh mắt hắc mang theo một chút kinh ngạc, vừa rồi Nam Cung vọng tựa hồ thấy được Triệu Vô Tà ẩn thân trong sương mù màu xám nhờ vào oán khí có thể khiến trời giáng thiên phạt xuống. Nam Cung Vọng đem ánh mắt cuối cùng nhìn về phía Triệu Vô Tà ở thế giới này, cho dù là Triệu Vô Tà tâm trí kiên định, cũng bị cái liếc kia hù dọa.

Đó là một đôi ánh mắt gì a, tràn ngập oán khí, giống như tất cả oan khuất đều thêm vào trên người của hắn.

Chẳng qua khi Nhân trùng cổ xưa trở lại trong Nhân trùng cổ kiếm, ánh mắt Triệu Vô Tà lập tức sáng ngời, cảm giác vừa rồi lập tức bị hắn vứt bỏ. Mặt mang vui mừng, không, là mừng như điên. Bàn tay Triệu Vô Tà vuốt nhẹ lên thân kiếm, bên cạnh đại biểu con Nhân trùng cổ kia, một con trùng cổ nguyên bản ảm đạm bắt đầu lóe lên huyết quang.

“Sợ thứ ba sắp áp nỡ rồi ha ha...”

Đến phiên Triệu Vô Tà cười điên cuồng, trong khoảnh khắc đó, trên người Triệu Vô Tà đã bớt chút cổ kỳ. Bàn tay hắn vung nhẹ lên, sương mù màu xám nồng đậm tiến vào trong Vạn Độc Cổ Phiên. Tay hắn cầm Nhân Cổ Kiếm, Triệu Vô Tà nhìn về phía Lục Hàn đang chật vật, lúc này hắn bị chín mươi chín con xà cổ Xích Luyện vây quanh.

Hỏa khí nóng rực, hỏa độc không thể không lui tránh, tốc độ quỷ mị. Chín mươi chín Sát trận do Xích Luyện xà hình thành làm trên người Lục Hàn thêm nhiều vết thương, bất quá Lục Hàn lại giống như hoàn toàn không thèm để ý, vẻ mặt vẫn ảm đạm như trước.

“Người rút cuộc là ai...”

Lục Hàn giống như biết có người rình mò hẩn, xoay người lại đối mặt với Triệu Vô Tà đang chậm rãi đi ra từ sương mù màu xám. Vấn đề đầu tiên gã mở miệng khiến Triệu Vô Tà sững sốt, nhưng sau khi nghe xong, gã cười tà một chút rồi không trả lời. Gã nhìn Xích Luyện xà trện trên mặt đất, vung tay thu lại, Vạn Độc Cổ Phiến cũng biến mất trên cổ tay của gã.

“Ta là ai không quan trọng, có lẽ ta chỉ là khách qua đường mà thôi, đạt được thứ ta muốn thì sẽ biến mất. Ha ha ha ha.”

Triệu Vô Tà lúc này lại có chút ý tứ của cao nhân ẩn sĩ, ở bên trong...

Lần này dốc sức xem bói từng lần một như ruồi nhặng kiến thức ba lần tấn công.

Trong ánh mắt phức tạp của Lục Hàn đằng thân biến mất. Triệu Vô Tà cảm nhận được khí tức nguy hiểm từ trên người Lục Hàn, Lục Hàn cũng có thể cảm giác được khí tức làm tim hẩn đập nhanh, ngay cả món đồ giấu ở trong cơ thể cũng bắt đầu xao động bất an.

Lục Hàn không ngăn cản Triệu Vô Tà rời đi, mặc dù hẩn biết lệnh bài trên người Nam Cung Vọng đã trên người Triệu Vô Tà, nhưng Triệu Vô Tà quá thần bí. Lục Hàn hoàn toàn nhìn không thấu, đây là người duy nhất trong cùng thế hệ trong mấy chục năm nay hẩn không thể nhìn thấu.

Lục gia, đứng đầu năm đại gia tộc ma đạo, địa vị ở ma đạo chỉ đứng sau sáu đại Ma Đế kia. Nghe đồn Trung Lục gia thậm chí có hai vị chân nhân Nguyên Anh kỳ, thật sự cường đại vô cùng. Mà Lục Hàn chính là lãnh tụ trong thế hệ trẻ tuổi của Lục gia, tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn, một tiếng tu vi là đứng đầu phân đông tuần kiệt trẻ tuổi.

Sau khi Triệu Vô Tà rời đi, Lục Hàn lạnh lùng nhìn lướt qua bốn phía, sau đó thân đao chấn động cũng rời đi theo. Sau khi hai người rời đi, bốn tên tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ mới từ cách xa năm dặm trở về, đến khi trông thấy mặt đất là một mảnh hỗn độn hỗn độn, quần áo và cốt phần trên người Nam Cung Vọng, sắc mặt bốn người nhất thời trở nên vô cùng khó coi.

Trong một nơi bí ẩn ở Yêu Mục Đằng lâm, nơi này là một nơi có cây cối rất tươi tốt, ánh mặt trời, gió gì đó đều bị những cành lá kia che khuất, chỉ có ánh sáng rất nhỏ xuyên thấu vào trong.

Triệu Vô Tà đứng trong đó, trên không trung trước mặt hắn ta có một món đồ đang trôi nổi. Vòng tay màu bạc trắng, mang theo ánh sáng nhàn nhạt. Vòng tay trữ vật là vòng tay trữ vật chân chính, ánh mắt Triệu Vô Tà có chút nóng bỏng. Nhưng hắn ta lại quay đầu nhìn thấy Chung Hoàn Vô Cấu trên cổ tay mình, sự nóng bỏng trong mắt đã hạ xuống.

Trong trữ vật pháp bảo, bậc cao nhất là nhân trữ vật, bất quá vật kia không phải ai cũng có. Đại khái chỉ có đệ tử siêu cấp như Hồng Trần tiên tử mới có được. Bên dưới nhân trữ vật là vòng tay trữ vật, tựa như vòng tay màu trắng trước mắt, Vô Cấu Chung Hoàn trên cổ tay Triệu Vô Tà cũng coi như vậy.

Đã có Vô Cấu chung hoàn, Triệu Vô Tà cũng thiếu đi một chút nóng bỏng với vòng tay trữ vật, ngược lại mong ngóng đồ vật bên trong. Hào quang lóe lên trong tay, trên thân kiếm tất cả đều là cổ trùng của huyết trùng xuất hiện trong tay hắn. Hắn nhắm mắt lại, tâm thần chìm đắm vào trong cổ kiếm của con người, cảm ứng một chút cổ trùng đã tiến cấp trong đó.

Đầu thứ hai là Nhân trùng cổ, cắn nuốt không ít hồn phách tu sĩ Trúc Cơ kỳ, lực lượng đại tăng. Phối hợp Vạn Độc Cổ Cổ Phiên, Nhân Trùng cổ đã có thể tùy tiện cắn nuốt tu sĩ Kết Đan Tông Sư trở xuống. Nếu không phải cổ kỵ món đồ kia trên người Lục Hàn, Triệu Vô Tà sau khi giết Nam Cung Vọng, khẳng định sẽ thuận tay lý giải được Lục Hàn.

Cho dù biết thân phận của Lục Hàn không đơn giản, Triệu Vô Tà vẫn làm như thế, đối với các đại ma đạo gia tộc mà nói hắn thật sự chỉ là khách qua đường mà thôi. Thứ Triệu Vô Tà muốn chỉ là vạn năm hàn minh mà thôi, liên quan đến cảnh giới của hắn. Triệu Vô Tà bất luận như thế nào cũng phải lấy được trứng côn trùng ba mươi sáu năm Hàn Minh kia.

“Boong boong boong “

Quang mang chớp động, tia lửa văng khắp nơi, Nhân Trùng cổ kiếm hung hăng bổ vào vòng tay màu trắng bạc. Thân thể sâu độc vụn vụn từ trên cổ kiếm bò ra ngoài, lách cách một cái rõ ràng chui vào trong vòng tay kia, sau đó liền nghe thấy một tiếng kêu cùng loại quỷ hồn. Vòng tay trắng bạc lập tức tỏa sáng hào quang, giống như một mặt trời nhỏ, ánh sáng kia quá mức chói mắt.

Triệu Vô Tà không thể không nhắm mắt lại, nửa ngày sau, Triệu Vô Tà lại nhìn lần nữa. Vòng tay màu trắng bạc đã khôi phục bình thường, ánh sáng nhàn nhạt vẫn như trước, chỉ là khí tức càng thêm mật mờ. Vô chủ chi vật, vòng tay này đã biến thành vật vô chủ, ai cũng có thể nhò máu vào vòng tay trư vật.

Thần thức đột nhiên tiến vào, trong đầu Triệu Vô Tà hết thảy đều hiện lên. Chớp mắt, toàn bộ những gì Triệu Vô Tà đã biết rõ.

Mang theo ý cười hài lòng rời khỏi thần niệm, cũng không nhỏ máu nhận chủ, chỉ là tâm niệm vừa động. Một đoàn quang mang xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà, một đoàn quang mang trong đó là năm khối lệnh bài, trên lệnh bài hiện ra các con số khác nhau. Mà những quang mang khác lại là một khối đá tản ra kim quang, một cái bình chứa chất lỏng óng ánh.

Trên Chung Hoàn Vô Cầu sáng lên hào quang, ba món đồ kia đều biến mất, khóe miệng Triệu Vô Tà lộ ra ý cười. Hắn thu hồi vòng tay màu trắng bạc, đồ vật bên trong đều không động đậy. Hắn vuốt nhẹ Vạn Độc Cổ Phiến trên cổ tay một cái, lại dùng ngón tay búng ra lưỡi kiếm của Nhân Cổ Kiếm.

Trong đầu Triệu Vô Tà không khỏi hiện lên một hình ảnh, thời đại Thiên Nguyệt cổ, quần tiên chiến đấu pháp ở thế giới Ma đạo, một đám cường giả đặc thù đứng ở phía sau Xi Vưu Ma Tôn. Một vu sư cầm một lá cờ dài trăm trượng, trong lá cờ nghìn vạn khí tức lẫn lộn, mặt lá cờ lay động một chút. Nhất thời ngàn vạn cổ trùng từ trong lá cờ xuất hiện, cắn nuốt không trung vô số tiên thần, không thể ngăn cản.

Lại có một vu sư tay cầm một thanh trường kiếm toàn thân đỏ như máu, trên thân kiếm tràn đầy huyết trùng vụn vụn, mang

theo khí tức Man Hoang quỷ dị. Trường kiếm vung lên một phen, một trăm con nhân trùng cổ chen chúc ra, sau khi nhân cổ rời kiếm nhất thời biến thành lớn như ngọn núi, lao vào trong đám đông tiên thần, các tiên thần vốn còn uy phong cực kỳ nhìn thấy bọn huyết trùng này toàn bộ bỏ chạy nhanh chóng, nhưng vẫn bị bắt kịp cắn nuốt sạch sẽ.

Khi đó, ma trưởng đạo tiêu, các cổ vu sư.

Vuốt ve hai kiện cổ khí, Triệu Vô Tà ánh mắt dần dần trở nên thanh minh, thở nhẹ một hơi. Thời đại thượng cổ Xi Vưu Ma Tôn, các cổ vu sư tuyệt đối là cường giả khiến toàn bộ tiên thần đều sợ hãi không thôi, bọn họ nuôi dưỡng vạn ngàn cổ trùng. Cướp đoạt thiên địa tinh hoa, đối kháng thiên phạt, giết tiên diệt thần, thậm chí viết cổ kinh ba đại cổ trùng nghịch thiên như vậy, thiên địa nhân, tu luyện đến cảnh giới tối nhất thậm chí có thể hủy thiên diệt địa.

Đáng tiếc đến cuối cùng, không biết vì nguyên nhân gì, cổ vu sư cuối cùng biến mất ở trong dòng sông Thời Gian.

“Được rồi, đã như vậy, cứ để cho ta ở thế giới này tái hiện uy danh cổ vu sư. Ta muốn dùng ngàn vạn cổ trùng, lấy danh nghĩa cổ ma của ta, ha ha ha.”

Triệu Vô Tà trong lòng vô cùng sáng khoái, nếu nói trước đó tấn thăng đến Trúc Cơ Đại viên mãn là hoàn toàn vui vẻ, lần này chính là xác định mục tiêu. Trừ để cho mình tùy tâm sở dục, tung hoành thiên địa ra, hắn còn muốn cổ vu sư tái hiện thế gian, nhưng lần này lại khác.

Nếu Vô Thiên khiến, vậy cứ tận tình cướp đoạt thiên địa đi.

Tu sĩ hắc hùng thứ chín mươi bốn...

“Đát đát đát đát.”

Tiếng bước chân vang lên, thân hình dài của Triệu Vô Tà từ trong bóng tối của rừng cây chui ra, tu vi trên người đã không còn ẩn tàng nữa. Cũng không cần phải nói nữa, trong yêu mục đằng này, ngoại trừ Lục Hàn và Chu Giác tựa hồ có địa bàn lợi hại kia, Triệu Vô Tà đều không thèm để ý. Thậm chí còn giống như gã đều là Trúc Cơ Đại viên mãn Trịnh Ngạo, cũng không lọt vào mắt gã.

Lạnh lùng nhìn bốn phía một chút, trên cổ tay Triệu Vô Tà bỗng nhiên chớp động quang mang, Vạn Độc Cổ Phiên chậm rãi bay ra. Phiên diện xám xịt đón gió mở ra, phía trên một đóa hoa sen màu đen cùng một con trường xà xích hồng rõ ràng có thể thấy được trong bóng tối còn có thể nhìn thấy hư ảnh một con chồn tước nhỏ màu tím.

Giống như Nhân Cổ Kiếm, Vạn Độc Cổ Phiên cũng không có uy lực cường đại thời đại thể thái cổ trên thế gian. Bất quá cho dù là bán thành phẩm, uy lực của Vạn Độc Cổ Phiên cũng không tầm thường. Nhẹ nhàng lay động cán phiên, nhất thời khói xám tràn ngập ra, từng điểm đỏ đậm từ trên mặt cờ rơi xuống.

“Tê tê “

Đám xích hồng rơi xuống mặt đất, lập tức biến thành một mảng lớn xích luyện xà, lưỡi rắn đỏ thẫm phun ra nuốt vào. Khí tức nóng rực từ trên thân những con xích luyện xà này phát ra, đầu rắn cuộn lên mang theo khí tức mãnh hoang quỷ dị, mang theo uy lực cường hoành. Chín mươi chín con xích luyện xà, lúc tạo thành xà trận, đối mặt với tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn tuyệt đối là phải giết.

Hồi vụ bỗng nhiên thu lại, chui vào trong Vạn Độc Cổ Phiên, để lại trên mặt đất chín mươi chín đầu Xích Luyện Xà Cổ tản ra khí tức nguy hiểm. Bước chân Triệu Vô Tà khẽ động, đi tới trước đầu lĩnh Xích Luyện Xà Cổ.

Nhẹ nhàng vươn một ngón tay ra, một giọt máu đỏ tươi lập tức tràn ra, nháy mắt ẩn lên trên mắt rắn của đầu lĩnh Xích Luyện Xà. Máu Triệu Vô Tà nhanh chóng bị mắt rắn của đầu lĩnh Xích Luyện Xà hấp thu, vốn chính là trong mắt đỏ thẫm còn có màu đỏ máu, khiến cho người ta nhìn càng thêm lạnh lẽo.

Giống như đang cùng đầu lĩnh Xích Luyện Xà trao đổi, ánh mắt Triệu Vô Tà trở nên đại ra, sau khi ánh sáng lạnh lóe lên liền khôi phục bình thường. Trong mắt Xà đi theo chín mươi chín con Xích Luyện Xà vậy mà sáng ngời toàn bộ, từng điểm ánh sáng màu đỏ lập lòe.

“Đi đi “

Nhẹ nhàng phun ra hai chữ, tiếng chữ rơi xuống, mặt đất lập tức chảy qua chín mươi chín luồng khí lưu màu đỏ. Tốc độ quá nhanh, khiến người ta giống như chỉ nhìn thấy hồng tuyến. Biến mất không thấy nữa, chín mươi chín con xà cổ xích luyện, nháy mắt đã biến mất trước mặt Triệu Vô Tà.

Mà ở trong rừng rậm, lập tức có thêm chín mươi chín đạo khí tức đỏ thẫm, tán loạn khắp nơi. Tốc độ vô cùng nhanh chóng, lại rất bí mật, hơn tám mươi tu sĩ đã bị giết không ít, Triệu Vô Tà không giống như đám người đi tìm, dứt khoát thả ra Xà Cổ, phân tán đến trong toàn bộ Yêu Nhân Đẳng lâm tìm kiếm.

Lạnh lùng vui vẻ triển khai, hai đầu gối cong lên, Triệu Vô Tà lập tức ngồi xuống ngay tại chỗ. Nhắm mắt bắt đầu nhập định, tu luyện Xi Vưu Quyết, Trúc Cơ Đại viên mãn. Trong đan điền tràn đầy vòng xoáy Ma Nguyên màu đen, vòng xoáy xoay tròn quanh thân., Vận hành đại chu thiên, thông thả gia tăng ma nguyên, ma nguyên tinh thuần vô cùng, Xi Vưu Quyết vận hành toàn thân Triệu Vô Tà bị bịt kín một tầng hắc quang. Nhìn qua giống như lòng mây đen đỉnh, thế nhưng khí thế trên người lại cường đại vô cùng, hùng vĩ, bàng bạc, rất khó tưởng tượng trên thân thể một tu sĩ tu luyện ma công sẽ có khí tức tiên đạo thật lớn.

Sự thật chính là như thế, nếu như không phải tầng hắc quang kia, nếu có người chỉ sợ sẽ cho rằng Triệu Vô Tà là người trong Tiên đạo. Cái khí tức kia thật sự làm cho người ta sinh ra hảo cảm, bất quá đáng tiếc chính là, nơi này một người trong

Tiên đạo cũng không có. Đệ tử của gia tộc Ma đạo cũng sẽ không cho rằng Triệu Vô Tà là thân thiết.

Thời gian từng chút trôi qua, Xích luyện xà cổ vẫn chưa truyền tin tức về, yêu mục đằng lâm này xem ra không nhỏ. Một canh giờ trôi qua, Triệu Vô Tà đang tĩnh tọa bỗng nhiên mở mắt, một luồng tinh quang hung hăng đâm rách không khí. Một tiếng nổ phát ra, tuy rằng yếu ớt, nhưng uy thế cũng kinh người.

Trực tiếp đứng dậy, Hắc Lũng ma kiếm xuất hiện dưới lòng bàn chân hắn, thân hóa thành hắc sắc kiếm quang. Triệu Vô Tà trực tiếp hướng về một phương hướng bắn nhanh đi, kiếm quang vắn vẹo, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Tốc độ ngự kiếm của Trúc Cơ Đại viên mãn nhanh bao nhiêu, khoảng cách năm trăm dặm trong thời gian mười hơi thở đã chạy tới, thần niệm đảo qua. Một tiếng gào thét của tu sĩ truyền đến, hùng hậu trầm thấp, tựa hồ đang cùng một thứ gì đó chém giết. Tiếng rống liên tục, kinh khí bắn ra bốn phía.

“Ha ha “

Triệu Vô Tà nghe thấy thanh âm của người này, trên mặt ý cười liên tục, chân đạp Hắc Lũng ma kiếm, tay cầm Nhân Trùng cổ kiếm, một mảng lớn huyết hồng kiếm chém ra, đỏ đậm một mảng. Một mảng rừng cây chặn phía trước Triệu Vô Tà toàn bộ quỷ dị biến mất, như gặp phải kiếm khí đỏ như máu, gặp kích độc ăn mòn hóa thành khói trắng biến mất.

rừng cây phía trước biến mất, người ở phía sau xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà. Là một tu sĩ trung niên lưng hùm vai gấu, vô cùng thâm chính là khuôn mặt người này tràn đầy lông đen. Từ xa nhìn lại, giống như một con Hắc Hùng, hai thanh cự chùy trong tay. Cự chùy huy động, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ hiển thị rõ không thể nghi ngờ.

Ở xung quanh người này, có hơn hai mươi sợi màu đỏ vây quanh nó, từng luồng khí tức nóng rực từ trong những sợi tơ màu đỏ kia phun ra, mang theo hỏa độc làm người ta run sợ, chính là Xà Cổ Xích Luyện của Triệu Vô Tà.

“Tiểu tử, ngươi là ai...”

Hai mắt to của tu sĩ hắc hùng trừng lại, một bên dùng song chùy bảo vệ quanh thân, chỉ có hơn hai mươi con xích luyện xà. Không thể kết thành xà trận, ngược lại không thể làm gì được tu sĩ này. Dưới chân vang lên âm thanh ma sát trên mặt đất, Triệu Vô Tà chậm rãi đi về phía hắc hùng tu sĩ, nụ cười trên mặt nhìn qua không có chút thiện ý nào.

Tu sĩ của gia tộc ma đạo đối với người khác không tin, huống chi là tu sĩ gặp hắc ở chỗ này. Vừa thấy Triệu Vô Tà đi tới, trên mặt tu sĩ hắc hùng lập tức hiện ra vẻ cảnh giác, bởi vì hắc phát hiện, hắc căn bản không cảm ứng được tu vi của Triệu Vô Tà. Tình huống này phát sinh có hai khả năng.

Thứ nhất là tu vi của Triệu Vô Tà cao hơn hắc ta, khả năng này Hắc Hùng không muốn tin. Bởi vì thoát nhìn Triệu Vô Tà có vẻ tuổi quá nhỏ, còn trẻ hơn so với mấy tên đệ tử siêu tuyệt của Ngũ đại gia tộc.

Người thứ hai có khả năng là pháp môn đặc thù trên người Triệu Vô Tà có thể ẩn giấu tu vi, ánh mắt tu sĩ hắc hùng sáng ngời, gã rất khẳng định là như vậy.

Dùng ánh mắt tràn ngập uy hiếp trừng mắt nhìn Triệu Vô Tà, hiện tại hắc ta đang bị hơn hai mươi con xích luyện xà cuốn lấy. Nếu Triệu Vô Tà thừa cơ đả kích, hắc ta thật sự là rất khó xử. Chẳng qua hắc ta cũng nhanh chóng không khó xử, bởi vì Triệu Vô Tà đã động.

Bước chân đột nhiên hướng phía trước đạp một bước lớn, một tầng ma nguyên nhân nhát bao trùm ở đế giày của hắc, hung hăng giẫm trên mặt đất một cái dấu chân. Dấu chân này vừa xuất hiện, một luồng hắc khí hướng tu sĩ hắc hùng bắn tới. Giống như lợi kiếm, hung hăng đâm vào lòng bàn chân tu sĩ hắc hùng.

“A...”

Tu sĩ như Hắc Hùng thân hình nhanh chóng lui lại, một màn vừa rồi phát sinh quá nhanh, khiến hắc căn bản không kịp phản ứng đã bị một luồng ma khí của Triệu Vô Tà tổn thương. Bàn chân bị tước đi một mảng lớn huyết nhục, kinh hãi cực kỳ, hắc hùng tu sĩ kêu thảm.

Nhưng tiếng kêu thảm còn chưa chấm dứt, trên mặt hắc đã tràn ngập sợ hãi, bởi vì tu sĩ của Triệu Vô Tà đã lộ ra. Trúc cơ đại viên mãn, chỉ là nhẹ nhàng đứng ở nơi đó, ma khí lạnh lạnh liền phóng lên cao. Mặc dù không bằng kết đan tông sư, nhưng khí thế mạnh mẽ của tu sĩ ngưng tụ cùng một chỗ kia vẫn khiến cho sắc mặt Hắc Hùng tu sĩ trở nên rất khó coi.

“Trúc cơ Trúc cơ đại viên mãn...”

Một người đàn ông giống như gấu đen nói lấp bắp cũng vô cùng ngốc nghếch, như một thằng ngốc nhìn chăm chăm vào Triệu Vô Tà, căn bản không thể tin được điều trước mắt. Một tiểu tử không chút bắt mắt thế mà nháy mắt đã biến thành một cao thủ trẻ tuổi Trúc Cơ Đại viên mãn.

“Người rốt cuộc là ai...”

Nghe được vấn đề này, Triệu Vô Tà bĩu môi, mỗi người đều hỏi vấn đề này. Chẳng qua xem ra hắc không có ý trả lời, ánh mắt chuyển lạnh, sát khí dày đặc tỏa ra bốn phía. Thời gian chỉ có một ngày mà thôi, ngày mai tất cả mọi người đều phải rời khỏi đây, Triệu Vô Tà phải tranh thủ thời gian.

“Người đi chết đi.”

Dưới chân chớp mắt, khoảng cách một đoạn lớn bị rút ngắn không hề có khoảng cách. Trước mắt hoa lên, tu sĩ hắc hùng cảm giác có chút choáng váng đầu óc, đến khi nhìn lên đỉnh đầu đã xuất hiện một thanh trường kiếm huyết quang lập lòe. Trên thân kiếm tràn đầy hư ảnh côn trùng huyết hồng, mỗi một con huyết trùng thân hình đều khác nhau, góc độ vận vẹo cũng khác nhau.

Trong đó hai con đặc biệt rõ ràng, trên một cái huyết trùng lại có ngũ quan rõ ràng có thể thấy được. Rõ ràng là một người, tu sĩ hắc hùng không biết vì sao mình lại nhìn rõ như vậy. Hắc chỉ biết là khi hắc nhìn thấy khuôn mặt huyết trùng kia, đột nhiên phát giác mặt thống khổ của huyết trùng hướng về phía hắc xoay tròn.

choáng váng, vừa tránh thoát khỏi choáng váng lập tức lâm vào trong choáng váng, trước mắt nhất thời trở nên hoàn toàn mơ hồ. Theo bản năng, tu sĩ hắc hùng giãy dụa giơ lên song

chùy trong tay, rất gian nan đỡ được Nhân trùng cổ kiếm mà Triệu Vô Tà bỏ xuống.

Cắn đầu lưỡi một cái, ý nghĩ vừa hoàn toàn tỉnh táo thì tu sĩ hắc hùng lập tức đại kinh thất sắc lùi nhanh về phía sau. Song chùy trầm trọng không hề có chút cảm giác trời buộc, ngay tức khắc đã thối lui đến một nơi rất xa.

Rút kiếm mà đứng, Triệu Vô Tà không đuổi bắt mà hứng thú nhìn tu sĩ Hắc Hùng đang bạo thoái. Nhưng sát cơ trong ánh mắt không thay đổi chút nào, trên Nhân Trùng Cổ Kiếm bắt đầu tỏa ra huyết quang nhàn nhạt.

Sợ hãi, khôn cùng sợ hãi, hắc hùng tu sĩ không dám tin nhìn Triệu Vô Tà. So với lúc vừa mới nhìn thấy Triệu Vô Tà thì triển lộ ra tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn còn kinh ngạc hơn, nhất là khi ánh mắt hắc hùng tu sĩ xẹt qua huyết hồng trường kiếm trong tay Triệu Vô Tà càng thêm toát ra vẻ kinh hãi sâu sắc, quả thực là đáng sợ.

Trong đầu hắn còn lưu lại cảm giác đáng sợ vừa rồi, toàn thân tu sĩ hắc hùng bắt đầu run rẩy, trái tim trong cơ thể đập mạnh.

“A...”

Hắc hùng tu sĩ giống như muốn xua đi sợ hãi trong lòng, hướng về phía bầu trời rộng to lên, cả người lông đen run run. Ma nguyên run rẩy.

Lần này hai bên chia sẻ nhau nghiền ngẫm xem biến số sáu. Sáu lợi.

Trong song chùy, cơ bắp toàn thân gồ lên, khí thế hung hãn bộc phát âm ầm.

Nhìn thấy một màn này, Triệu Vô Tà sắc mặt có chút kinh ngạc, nhưng càng làm cho hắn kinh ngạc vẫn còn ở phía sau. Hắc hùng tu sĩ sau khi khí thế bạo phát, chẳng những không có phóng tới Triệu Vô Tà, ngược lại lập tức quay đầu bỏ chạy. Toàn thân ma nguyên bùng lên, lấy động tốc khủng bố bỏ chạy về phía xa, dĩ nhiên trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Canh ba, ta làm được rồi, không phải sao?

Chương thứ chín mươi lăm kêu to.

“Vút”

Một đạo quang mang từ phía trên rừng rậm xẹt qua, tiếng xé gió kịch liệt vang vọng. Bên trong quang mang là một trung niên tu sĩ cường tráng giống như một con Hắc Hùng, dưới chân giẫm lên song chùy của hắn, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy. Về mặt rất là sợ hãi, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn phía sau, tựa hồ có thứ gì đó kinh khủng đang đuổi theo hắn.

Độn tốc của hắn đã đạt đến cực hạn mà Trúc Cơ Hậu Kỳ tu sĩ có thể đạt tới, lấy hình dạng như hắn thì cân nặng đã là rất khó có được. Nhưng mà ở phía sau hắn, một cái bóng vận vẹo theo sát tới.

Cái bóng vận vẹo kia là ở mặt đất, tốc độ kinh khủng, cái bóng kia đang đi xuyên qua rừng. Không có thứ gì có thể ngăn cản cái bóng kia, trong lúc vận vẹo, vượt qua kịch liệt.

Tu sĩ Hắc Hùng vừa thấy bóng dáng kia xuất hiện, sắc mặt càng thêm kinh hãi, hung hăng cắn răng một cái. Ma nguyên trong đan điền toàn bộ tuôn ra, độn tốc chợt tăng lên không ít. Nhưng là vẫn như cũ không có việc cắt bỏ độn tốc của đạo hư ảnh kia, Trúc Cơ Hậu Kỳ tu sĩ. Bất luận biến như thế nào, cũng không thể đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ Đại viên mãn.

Trừ phi tu sĩ Hắc Hùng thân mang độn pháp cao cấp, có thể thi triển để thoát khỏi Triệu Vô Tà, bất quá lúc này cho dù hắn có cũng không kịp rồi. Bởi vì Triệu Vô Tà động thủ, cái bóng chợt vận vẹo đến tình trạng khó tin, ngay sau đó một đạo quang mang từ trong cái bóng bắn ra, nháy mắt đã xuất hiện phía trước hắc hùng tu sĩ.

Khóe miệng tiêu ý liên tục, nhưng trên mặt lại có sát khí lẫm liệt, làm cho người ta trong lòng phản lạnh. Khuôn mặt tuấn tú lạnh xuống cũng rất có lực uy hiếp, tu sĩ hắc hùng đã kiến thức thủ đoạn khủng bố của Triệu Vô Tà, thủ đoạn ma đạo chân chính.

“A...”

Chợt nhìn thấy Triệu Vô Tà xuất hiện phía trước mình, tu sĩ hắc hùng lập tức mồ hôi lạnh đầm đìa, trong đầu lập tức nhớ tới thanh trường kiếm huyết hồng này. Trong lòng rõ ràng không muốn, thế nhưng ánh mắt vẫn không tự chủ được nhìn về phía chuôi trường kiếm trong tay Triệu Vô Tà. Quá khủng bố, loại khí tức quỷ dị đáng sợ đó đánh úp tới, tu sĩ hắc hùng tựa hồ lại nhìn thấy con huyết trùng kia.

“Vù “

Thở ra một hơi thật sâu, hắc hùng tu sĩ bừng tỉnh nhớ tới mình cũng là người trong ma đạo, tuy rằng sợ thủ đoạn quỷ dị quỷ dị của Triệu Vô tà nhưng cũng không đến mức phải mạnh mẽ đè xuống sợ hãi trong lòng, hắc hùng tu sĩ hơi khom người.

“Các hạ muốn cái gì...”

Hắc hùng tu sĩ tận lực làm cho ngữ khí của mình bình tĩnh một chút, có điều âm thanh run rẩy vẫn không tránh khỏi tai Triệu Vô Tà, khóe miệng cong lên càng thêm tùy ý. Hắn đột nhiên phát hiện, loại cảm giác làm cho người ta sợ hãi này cũng không tệ lắm, ít nhất hiện tại, Triệu Vô Tà tuyệt không chán ghét loại cảm giác này.

“Lệnh bài.”

Một chút ý tứ nói nhảm cũng không có, hai chữ lạnh lùng từ trong miệng Triệu Vô Tà phun ra. Hắc hùng tu sĩ sau khi nghe được sắc mặt rõ ràng buông lỏng, không khỏi âm thầm trách cứ mình. Tu sĩ có thể xuất hiện ở nơi này., Chỉ có tám mươi mấy đệ tử của các gia tộc ma đạo ngay từ đầu đi vào, mục đích của bọn họ hiển nhiên chỉ có một. Bản thân mình còn chạy trốn lâu như vậy, sớm biết như vậy thì ngay từ đầu đã đem lệnh bài cho hắn, để cho tên ma đầu trước mắt đi tranh với đám đệ tử siêu cấp của các gia tộc ma đạo kia.

“Các hạ có thể bỏ qua tội mạo phạm tại hạ tên là Tôn Di, chính là đại đệ tử thủ tịch Tôn gia.”

Đưa tay vào túi trữ vật, hắc hùng tu sĩ đột nhiên hỏi, bởi vì hắn cảm giác được sát khí trên người Triệu Vô Tà đang từ từ rút đi. Chẳng qua vì xác nhận, hắn vẫn cẩn thận hỏi một câu,

thuận tiện báo ra khỏi nhà, hy vọng Tôn gia chỉ đứng sau Ngũ đại gia tộc cùng với thế lực Nam Cung gia mà uy hiếp một chút cao thủ trẻ tuổi thần bí trước mắt này.

“Lệnh bài.”

Thanh âm lạnh đến xương tủy, Triệu Vô Tà vẫn làm như vậy, chỉ là nụ cười trên mặt đã thu lại. Nhân cổ trùng trong tay sáng lên quang mang huyết hồng nhàn nhạt, một màn này tu sĩ hắc hùng kinh hồn táng đảm, vội vàng ném lệnh bài đi.

Tay áo cuốn một cái, lệnh bài kim quang lập lòe kia biến mất dưới ống tay áo của Triệu Vô Tà, sát khí dày đặc hoàn toàn biến mất. Lạnh lùng liếc nhìn hắc hùng tu sĩ, Triệu Vô Tà hóa thành một đạo hắc quang biến mất nơi chân trời.

Bị Triệu Vô Tà liếc mắt một cái mà trong lòng giật thót, nhưng cuối cùng Triệu Vô Tà vẫn rời đi, thở phào nhẹ nhõm. Thậm chí tu sĩ Hắc Hùng còn có một loại xúc động đặt mộng ngồi trên mặt đất, nhưng vẫn đè nén sự sợ hãi còn thừa lại trong lòng xuống, trong lòng hẩn hiểu rõ. Nếu như không thể vượt qua nỗi sợ hãi đối với Triệu Vô Tà, chỉ sợ cả đời này hẩn cũng chỉ có thể dừng lại ở Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi.

Trong miệng có một loại hương vị đắng chát, đây là hẩn xui xẻo, gặp phải tu sĩ cường đại hơn mình rất nhiều. Nhưng mà tu sĩ hắc hùng rất xui xẻo, bởi vì hẩn sợ hãi chuôi huyết hồng trường kiếm trong tay Triệu Vô Tà nên sợ hãi một con huyết trùng quý dị kia. Làm ra chuyện không quá am hiểu tính cách mình, chính là bỏ chạy, chỉ giao thủ một chút liền xoay người bỏ chạy.

Kinh khủng của Nhân Trùng cổ kiếm đã khắc sâu vào tâm linh của Hắc Hùng tu sĩ, không thể khu trừ, vậy hẩn muốn tấn thẳng tới cảnh giới tiếp theo thì càng khó.

Hung hăng lắc đầu, hắc hùng tu sĩ bây giờ nghĩ muốn đi ra địa phương quỷ quái này, hẩn rất cuộc không nghĩ tới nữa. Trong đầu thỉnh thoảng hiện lên vẻ mặt lạnh như băng của Triệu Vô Tà, hiện lên một thanh huyết trùng trường kiếm.

Ngay tại thời điểm hẩn muốn rời khỏi, bỗng nhiên, rất là đột ngột. Một mảng lớn màu đỏ đậm bỗng nhiên từ xa xa phóng

tới, tốc độ vô cùng nhanh chóng, lúc tiếng xé gió vang lên đã đến trước mặt hắc hùng tu sĩ.

Ánh mắt của hắn lập tức trùng lớn, một mảnh hào quang đỏ rực rất quen thuộc, chính là đàn rắn Xích Luyện đang vây khốn hắn lúc trước. Lúc này nếu còn không biết tên Triệu Vô Tà này đối ý, muốn trở về giết hắn mà nói, tu sĩ Hắc Hùng thật quá ngu xuẩn.

“Khinh người quá đáng.”

Người bùn còn ba phần tức giận, hướng chỉ là tu sĩ tính tình vốn nóng nảy như gấu đen, sợ hãi thì sợ hãi. Giờ phút này đối mặt với sự vô sỉ của Triệu Vô Tà, hắn ta cũng mạnh mẽ đề xuống sự sợ hãi, nội khí bộc phát ra. Toàn thân khí thể bộc phát, râu đen dày đặc, uy thế kinh người.

Song chùy nâng lên, mang theo âm thanh ầm ầm nổ vang nên xuống mảng lớn xích hồng quang mang kia. Đáng tiếc là, hắn nhất định phải chết. Bởi vì hắn đã quên quy tắc của ma đạo, vậy chính là không nên tin tưởng bất luận kẻ nào, hắn cho rằng Triệu Vô Tà là một cao thủ ít nhất. Hắn sẽ không làm ra chuyện đánh lén, càng thêm quên, người trong ma đạo lúc nào cũng không nên buông lỏng cảnh giác.

“Oanh “

Ầm ầm nổ vang, song chùy kia cũng là một kiện bảo vật tốt, linh khí thượng phẩm. phối hợp ma nguyên cuồng bạo trong cơ thể hắc hùng tu sĩ, uy lực cũng rất cường đại, bất quá Xích luyện xà nào cũng không phải tầm thường, chúng nó đã thành cổ. Muốn giết chúng nó cũng không phải chuyện dễ dàng, bây giờ chẳng qua là bị đập bay mà thôi, không tổn hao gì.

“Phốc phốc “

Một đạo hồng mang hiện lên, Nhân Trùng Cổ Kiếm xen lẫn ở trong đám xích hổ xà không chút khó khăn liền xuyên qua ngực hắc hùng tu sĩ, một chút chênh lệch cũng không có. Kháng định rất chính xác xuyên qua ngực ngực, sau đó tiếp theo chính là một màn thâm hiểm, huyết trùng xuất hiện khiến hắc hùng tu sĩ kinh hồn chiến xuất hiện.

Không cảm ứng được sức mạnh trong cơ thể, kinh khủng, sợ hãi, điên cuồng. Trên không rừng rậm, trong một mảng lớn khí tức đồ đậm, tiếng kêu thảm thiết của một người truyền khắp chung quanh. Vô cùng oán khí phóng lên tận trời, thế nhưng còn chưa kịp hiện hình, oán khí đã biến mất. Kỳ thực cũng không thể xem như là biến mất, chỉ là bị cắn nuốt mà thôi.

Đứng trên một sườn núi, Triệu Vô Tà bỗng vươn một cánh tay ra, mở bàn tay ra. Một đạo hồng quang “Vèo” từ đằng xa phóng tới, sau đó nhẹ nhàng dừng trước bàn tay Triệu Vô Tà, năm ngón tay nắm chặt.

“Rốt cuộc có thể, con Nhân Trùng cổ thứ ba, chỉ cần tìm một huyết thực thành cổ là được.”

Thời điểm Triệu Vô Tà nói lời này, hai ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve một cổ nhân trùng rõ ràng bên cạnh cổ trùng của Trịnh Nguyên Bá. Thân thể vắn vẹo, ngoại trừ ngũ quan vẫn là hoàn toàn mơ hồ, chỗ khác với hư ảnh nhân trùng hoàn toàn khác.

Con Nhân trùng kia hấp thu không ít máu thực, mấy ngày gần đây cuối cùng cũng sinh ra con Nhân trùng cổ thứ ba, chỉ cần tìm huyết thực để con trùng cổ mới thôn phệ là có thể tạo ra con thứ ba.

“Trịnh Nguyên Bá là Trúc Cơ Đại viên mãn, huyết thực của con Nhân Cổ thứ ba cũng không thể quá thấp, nếu không sẽ giảm uy lực Nhân Cổ Kiếm xuống.”

Đứng ở trên đỉnh sườn núi, Triệu Vô Tà trầm ngâm, có chút rầu rĩ. Con Nhân trùng thứ ba là huyết thực cũng không dễ tìm, tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn vốn không dễ đối phó, Lục Hàn kia trên người mang theo một loại khí tức khiến hắn cảm thấy nguy hiểm, cho nên Triệu Vô Tà cũng không hạ sát thủ với hắn. Chu Giác, trong cơ thể cũng có át chủ bài, Triệu Vô Tà cũng không muốn trêu chọc hắn.

Trong rừng Yêu Mục này, những người còn lại tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn chỉ còn lại ba người. Trịnh Ngạo, Vương điện và Thiên Tử Y, Vương điện và Trịnh Ngạo đều là đệ tử của Vương gia trong ngũ đại gia tộc.

Đúng lúc Triệu Vô Tà đang suy nghĩ xem ai có thể trở thành huyết thực của Nhân Trùng cổ thì bỗng nhiên từ trong rừng rậm xa xa truyền đến một âm thanh bén nhọn đến cực điểm. Âm thanh này rất bén nhọn, ai nghe thấy cũng sẽ không chịu nổi. Triệu Vô Tà tâm niệm vừa động, trong Vạn Độc Cổ Phiên tự động tràn ra một tầng sương mù màu xám, ngăn thanh âm này lại.

Triệu Vô Tà có bản lĩnh này, những tu sĩ khác trong rừng rậm cũng không biết được. Mấy tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ còn sống sau khi nghe được âm thanh này, lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, màng tai đau mơ hồ đau đớn, vết máu từng chút từng chút một từ lỗ tai chậm rãi chảy ra.

Còn chưa chấm dứt, một thanh âm bén nhọn vang lên, theo sát vang lên một mảng lớn thanh âm như vậy. Cả yêu mục đẳng lâm đều bị bao trùm trong đó, không có chỗ trốn qua, tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ này lập tức ngã xuống đất rống điên cuồng, vẻ mặt thống khổ vô cùng, trên mặt đỏ lên một mảnh.

Ngoài tu sĩ nhân loại, trong yêu mục đẳng lâm cũng không có thứ gì khác, ngay cả dã thú cũng không có. Cho nên trong lúc nhất thời, một tiếng kêu bén nhọn cùng tiếng kêu thảm thiết của tu sĩ nhân loại đan vào nhau.

Lông mày nhíu chặt, nhìn sương mù màu xám trước mắt bốc lên không ngừng, là vì âm thanh kia. Vạn Độc Cổ phiên phát ra cổ vụ thiếu chút nữa không ngăn được, uy lực quá cường đại.

“Lại là thứ quỷ quái gì đây...”

Buổi tối còn có hai canh nữa...

Chương thứ chín mươi sáu, đại thụ, Bích Huyết đằng...

Triệu Vô Tà ngưng thần nhìn về phía xa xa, thanh âm kia không phải là nhân loại phát ra, vậy chỉ có một đáp án. Yêu Mục Đằng, bá chủ cả Yêu Mục Đằng lâm. Một ngày qua, những đệ tử của các gia tộc ma đạo này tựa hồ quên đi hung danh của Yêu Mục đằng, cũng thế, uy lực của Yêu Mục đằng trong rừng rậm xác thực không quá cường đại. Có chút danh tiếng không có gì hữu dụng.

“Ha ha các vị, đây mới thực sự là khảo nghiệm lần thứ hai. Nếu có thể mang về một đoạn Yêu mục Bích Huyết đằng, hơn nữa còn sống ra ngoài, mang về lệnh bài nhiều nhất, như vậy mới có tư cách lấy được ba món đồ kia.”

Một thanh âm rất bình tĩnh nhưng kỳ dị vang lên. Nghe được thanh âm này, đệ tử những gia tộc ma đạo còn đang ở trong rừng nhất thời sửng sốt, sau đó là nghiêng răng nghiêng lợi, oán khí bốc lên, là vì đối với vị gia chủ Chu gia kia, bởi vì thanh âm này chính là của hắn.

Vì ba dạng đồ vật, phải cược tính mạng, còn phải cùng tu sĩ khác liều mạng chém giết. Dù là đệ tử các đại ma đạo, bình thường cũng là hạng người tâm ngoan thủ lạt, cũng cảm giác không tốt. Càng quá đáng hơn là lúc này lại nói cho bọn họ, khảo nghiệm chân chính mới bắt đầu, muốn bọn họ đi sâu trong rừng rậm tìm loại đồ vật khủng bố đó, còn muốn mang về một đoạn nhỏ.

Chỉ hai tiếng kêu gào đã khiến tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ mất đi năng lực phản kháng, chỉ sợ chỉ có cường giả Kết Đan tông sư mới có thể đối kháng. Các đệ tử Ma Đạo còn sống sắc mặt rất khó coi, có một ít đã bắt đầu lui ra phía rừng rậm, chỉ có một số ít cần cẩn thận vẫn bất động ở nguyên tại chỗ cũ.

Nhưng cũng có ngoại lệ, đó là mấy người có tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn là Trịnh Ngạo, Vương Điện, Thiên Tử Y, Chu Giác, Lục Hàn và Triệu Vô Tà.

Khóe miệng xuất hiện một vòng ý cười thần bí, dường như Chu Giác đã sớm biết hết thảy, một chút bất ngờ cũng không có. Thậm chí trong mắt còn mang theo một chút hưng phấn, bắt đầu đem ngự tử trong tay đùa bắt đầu phát ra hào quang nhàn nhạt, khí tức thuộc về huyền khí mới có dần dần lộ ra.

Tại một địa phương, Lục Hàn lạnh lùng vuốt ve trường đao trong tay, hàn ý lạnh lẽo đối với hắn mà nói không có chút ảnh hưởng nào. Thời điểm thanh âm gia chủ Chu gia truyền khắp rừng rậm, khóe miệng Lục Hàn bỗng nhiên nhếch lên một đường cong, giống như là ý cười. Bất quá gã vẫn luôn lạnh như băng này bỗng nhiên cười rộ lên, tình cảnh thật sự là quái dị vô cùng.

Mà ở trên đỉnh sườn núi, Triệu Vô Tà phát tay tản đi sương mù màu xám trước mặt, dùng ánh mắt kinh dị nhìn về phía sâu trong rừng rậm. Về phần thanh âm gia chủ Chu gia, sau khi nghe được chỉ cười thần bí, sau đó thả người hóa thành một đạo hắc quang thẳng hướng rừng rậm mà đi, đồng thời, các nơi rừng rậm cũng sáng lên mấy đạo quang mang hướng vào chỗ sâu trong rừng rậm mà đi tới.

Thế nhưng càng nhiều, không ít ánh sáng đều hướng về phía ngoài rừng rậm, bọn họ muốn chạy trốn. Người trong ma đạo âm hiểm, nhưng cũng tự biết rõ bản thân mình, vốn không có hy vọng đoạt được hạng nhất cái gì. Năm đệ tử Trúc Cơ Đại viên mãn của ngũ đại gia tộc kia ai cũng biết, bất kể gia tộc nào cũng không có ý nghĩ tranh phong với bọn họ.

Có thể giữ được tính mạng đã là không tệ lắm rồi, nhưng mà.

Bên ngoài rừng rậm có một đám người đang đứng, khí tức cường đại. Đặc biệt là năm người đứng ở phía trước phát ra khí thế khiến cho người ta không có một chút ý chí phản kháng nào. Trong năm người, một người ở giữa mặc long bào, đầu đội tử ngọc quan, khí tức ung dung, bất quá lúc này trên mặt ý cười liên tục.

“Bắt đầu rồi, huyết đẳng đã thức tỉnh”.

Gia chủ Chu gia trên mặt ý cười liên tục, gia chủ tứ đại gia tộc cũng như thế, ngay cả gia chủ Nam Cung gia cũng như thế.

Thế nhưng mấy vị gia chủ đứng ở phía sau, trên mặt vẫn còn hiện ra vẻ lo lắng, chỉ một cái chớp mắt mà thôi. Ma đạo tàn khốc, lực lượng ai cường đại hơn thì người đó có thể quyết định vận mệnh của những người khác.

“Phân phạt “

Tiếng động trên lá cây như có thứ gì đó bên trong rừng rậm, có gia chủ của các đại gia tộc đứng bên ngoài. Bọn họ đều là nhân vật cấp bậc Tông Sư Kết Đan, liếc mắt một cái là có thể nhận ra những thứ kia là cái gì.

Yêu Mực đằng rậm rạp chằng chịt Yêu Mực đằng toàn bộ đều mở mắt. Một đôi mắt màu máu che kín khắp nơi trong rừng rậm, số lượng Yêu Mực đằng thật sự rất nhiều, căn bản không phân biệt rõ có bao nhiêu, chỉ có thể nhìn thấy ở khắp nơi đều là con mắt màu huyết hồng.

“A” “A”..

Trong lúc mấy vị gia chủ mỉm cười, bên ngoài rừng rậm vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết, hiển nhiên là đã bị độc thủ. Hiện tại bên ngoài rừng rậm đã hiện đầy Yêu Mực Đằng, hơn nữa còn mở ra yêu mực đằng độc nhãn, vô số Yêu Mực Đằng làm cho lòng người lạnh lẽo. Số lượng rất nhiều, giống như toàn bộ yêu mực trong rừng rậm đã đến bên ngoài, sau đó vây quanh rừng rậm.

Sự thật chính là như thế, tại trong rừng rậm, ngoại trừ bên ngoài, chỗ còn lại ngay cả một cái Yêu Mực Đằng đều không thấy, những vật kia toàn bộ ra ngoại vi, biết được tình huống này chúng đệ tử Ma đạo nhất thời trợn tròn mắt.

Nhưng có sáu người không có, bọn họ hành động rất nhất trí, toàn bộ đều đi sâu vào trong rừng rậm. Những đệ tử ma đạo kia thì tạm thời buông xuống lục đục với nhau, tạm thời sống chung hòa bình, sau nửa ngày bọn họ rốt cục đã biết xảy ra chuyện gì rồi. Bọn họ sắp bị săn giết, vây sẵn, đệ tử các đại gia tộc ma đạo phát hiện mình đã biến thành cá trong chậu.

“Hừ, ta cũng muốn xem thử thứ quỷ quái gì” Đúng, không sợ chết thì đi theo ta.”

Có người dẫn đầu thì dễ xử lý rồi, tuy rằng không thể gặp được tên thợ săn nào nhưng không cam lòng trở thành con mồi của các đệ tử của gia tộc Ma Đạo thì đều nổi giận bưng bưng, hóa thành từng luồng hào quang lao sâu vào trong rừng rậm kia.

“Hưu hưu hưu”.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát nhau, rồi cùng nhau nghiền nát tiến độ năm trăm lần.

Trong rừng rậm các nơi sáng lên các loại quang mang, đều là độn quang của đệ tử các đại gia tộc, lần này không ai muốn chạy trốn. Bởi vì đã biết rồi, căn bản không trốn thoát, bên ngoài hiện đầy Yêu Mục Đằng. Không có tu vi cấp bậc Kết Đan Tông, chỉ sợ là không ra được, thay vì chờ chết, không bằng buông tay đánh cược một lần.

“Tê”

Tiếng kêu cực độ bén nhọn lại vang lên, lần này uy lực tựa hồ càng mạnh hơn, một cỗ sóng âm mắt thường có thể thấy được từ sâu trong rừng âm âm bộc phát. Đứng mũi chịu sào chính là sáu người Triệu Vô Tà, độn tốc nhanh nhất hẳn là Lục Hàn, người khác đứng đầu. Bị trùng kích lớn nhất, bất quá thương thế của gã tựa hồ đã khỏi hẳn.

“Hừ “

Sắc mặt lạnh như băng, từ trong cổ họng phát ra một âm thanh, trường đao dưới chân bỗng nhiên xuất hiện trong tay. Mãn đao óng ánh lạnh lạnh bỗng nhiên xuất hiện, hoàn toàn chặn lại những sóng âm uy lực cường đại kia, tốc độ không ngưng trệ chút nào. Thân ảnh Lục Hàn tiến vào trong sóng âm, hay là dùng tốc độ khủng khiếp phóng tới chỗ phát ra sóng âm.

“Hây”

Liên tục bốn tiếng kêu rên, bốn người Chu Giác cũng đều dùng thủ đoạn hóa giải sóng âm, đến phiên Triệu Vô Tà sau năm người. Bất quá thủ đoạn của gã bất đồng, một đạo hào quang đỏ rực bỗng nhiên từ không biết chỗ nào chui ra, dùng ở đầu vai Triệu Vô Tà.

Xung quanh hắn không có tu sĩ nào khác, chỉ thấy quang mang hỏa hồng kia thoáng một phát hiện ra hình thể, dĩ nhiên là một giáp trùng toàn thân đỏ như lửa. Như là giáp xác hỏa diễm tản ra quang mang, hai con mắt nhỏ màu đỏ quay tròn, phệ Nhật Trùng. Không biết có phải ở trong túi trấn cổ quá lâu hay không, Phệ Nhật Trùng rất nhanh di động trên hai vai Triệu Vô Tà.

Miệng khẽ nhúc nhích, Phệ Nhật Trùng đang lộn xộn bỗng nhiên yên tĩnh lại, nhanh chóng quay người lại. Đối với sóng âm âm âm kia, một tầng sóng âm mà mắt thường cũng có thể thấy được từ trong miệng Phệ Nhật Trùng phun ra. Một chút âm thanh cũng không có, chỉ có thể nhìn thấy sóng âm mà thôi, thật ra không phải là không có âm thanh. Chỉ là người bình thường căn bản không nghe thấy mà thôi.

Hai cổ sóng âm đụng vào nhau, lập tức toàn bộ sóng âm chung quanh khu vực Triệu Vô Tà đều biến mất. Thân hình hắn không dừng lại, dưới chân xuất hiện bão táp, Triệu Vô Tà lập tức phóng về phía sâu trong rừng rậm. Tốc độ đột nhiên tăng vọt, độn tốc chân chính của Triệu Vô Tà vẽ thành một cái đuôi màu đen sau lưng hắn ta.

Không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản được Triệu Vô Tà, hắn dường như có chút sốt ruột, trong cơ thể trào ra ma nguyên. Giống như một tên điên xông thẳng tới, hết thấy mọi thứ phía trước đều bị hắn phá nát, trong rừng rậm lập tức vang lên thanh âm cây cối đứt gãy ngã xuống.

“A...”

Khác với thực lực cường hoành của sáu người, một vị tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ còn sót lại sau khi bị sóng âm khủng bố kia đụng phải, thanh âm gân đứt xương gãy cũng thôi đi. Sau khi bị đánh bay lên không trung, máu tươi trong miệng hung hăng trào ra còn có lỗ thủng lớn nào đó nơi ngực, ý nghĩa là vị tu sĩ này đã hoàn toàn mất đi hy vọng sống sót.

Không có ai đồng tình với hắn, bởi vì bên cạnh hắn không có một ai, người trong ma đạo. Nếu không phải là đồng môn đồng nguyên, có rất ít người dám làm bạn với những người

khác, bởi vì có lẽ một khắc sau đồng bạn bên cạnh sẽ ra tay hạ sát thủ với người.

Đám tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ mặc dù bị âm ba làm cho chật vật nhưng lại không ai bị thương.

“Tê tê tê “

Tập trung bộc phát, tiếng kêu rất dồn dập, từng luồng sóng âm ầm ầm bộc phát tại sâu trong rừng rậm. Từng đợt nối tiếp nhau, hoàn toàn không cho người ta cơ hội thở dốc, bất quá đáng tiếc chính là, những thứ này đối với sáu người mà nói, vẫn không có chút trở ngại nào, sáu luồng sáng theo thứ tự xông vào chỗ sóng âm kia.

“Vù vù “

Lục Hàn vừa rơi xuống đất, bỗng nhiên nheo mắt lại, kinh khí mạnh mẽ phá không kéo tới. Trường đao “Sưu sưu” xoay tròn, đao khí hóa thành một mảng màn đao, vắt ngang ở giữa đỉnh đầu cùng Lục Hàn kia.

Theo sát Lục Hàn, là người thứ hai tiến vào trong, khuôn mặt tràn đầy ý cười. Là Triệu Vô Tà, đi trước một bước đã đem Nhân Cổ Kiếm bổ ngang tới, một mảng lớn huyết hồng kiếm khí vẩy ra, nhất thời cùng đồ vật đánh tới đụng vào nhau.

“Oanh”, “Oanh “

Liên tục hai tiếng nổ vang lên, hai đạo thân ảnh đồng thời nhanh chóng thối lui, kéo lê trên mặt đất hai vết dấu vết rất rõ ràng. Kinh ngạc, thần sắc đồng dạng xuất hiện trên mặt hai người, ánh mắt nhìn về phía vật kia.

Toàn thân nó uốn lượn xanh biếc như một thân rắn, thân cây màu xanh biếc, nhưng trên thân dây leo rất dài lại có thêm từng chấm màu đỏ. Nó giống như một giọt máu bổ sung cho nó, so với Yêu Mộc Đằng trong rừng rậm còn trắng kiện hơn, khí tức còn hung hãn hơn cả Yêu thú.

Hai cái này chỉ là hai cái, đã đem hai cao thủ Trúc Cơ Đại viên mãn Triệu Vô Tà và Lục Hàn đánh bay. Tuy chiếm tiện nghi đánh lén, nhưng hai yêu đẳng dị chủng này lực lượng cũng mạnh mẽ đáng sợ.

“Vù vù “

Tiếng gió nổi lên, bốn đạo thân ảnh xông vào, từng người đứng yên. Bốn người trông thấy thân sắc Lục Hàn vẫn bình thường, nhưng sau khi nhìn thấy Triệu Vô Tà bốn người lại kinh ngạc một phen, nhất là Thiên Tử Y và Chu Giác. Sắc mặt hai người đều mang theo dị sắc.

Triệu Vô Tà và Lục Hàn căn bản mặc kệ bốn người phía sau, cuối cùng ánh mắt rơi xuống phía trên cái vật ở chính giữa kia, đây là một mảnh đất trống. Chung quanh không có một cây cối nào, nhưng ở chính giữa bãi đất trống lại có một cây đại thụ. Cây đại thụ vô cùng to lớn, chỉ có một chút lá cây cũng không có, chỉ có thân thể giống như sắt đen mà thôi.

Mà ở trên đại thụ, từng sợi Yêu mục đằng xanh biếc to lớn mang theo máu tươi quần quanh, khí tức của những Yêu mục đằng này so với Yêu mục đằng trong rừng rậm bên ngoài kém quá xa. Ít nhất sắc mặt Triệu Vô Tà và Lục Hàn đều trở nên khó coi, uy hiếp, uy hiếp sinh mệnh. Hai người đồng thời cảm nhận được cảm giác uy hiếp do những sợi dây leo quỷ dị kia truyền đến, cảm giác uy hiếp rất nồng đậm.

Hai người đều biết, những huyết đằng xanh biếc này chỉ sợ có thể lấy mạng của hai người, nghĩ đến đây, ngay cả Lục Hàn luôn luôn lạnh như băng cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, Triệu Vô Tà cũng thu hồi thần thái cười tủm tỉm, Nhân Cổ Kiếm đặt ngang trước người.

Canh hai, quá mệt mỏi a. Chẳng qua vẫn phải hoàn thành lời hứa kia.

Chương thứ chín mươi bảy do dự...

Thân thể uốn lượn giống như rắn dài, vung vẩy trong không trung, chỉ nhìn thôi cũng đã khiến người ta sợ hãi rồi. Bất quá sáu người cũng không phải là nhân loại bình thường, đứng ở đỉnh cao của Trúc Cơ kỳ, tu vi đại viên mãn.

Sáu người chăm chú nhìn vào cây đại thụ, nhìn chăm chú vào cây dây leo dài màu xanh đỏ quấn đầy đại thụ, sáu người đều có thể nhìn ra được. Cây đại thụ này kỳ thật không phải là cây cối gì mà là hắc thiết, là dị chủng trong khoáng thạch ngàn năm. Hắc thụ thiết, tập hợp hai loại thuộc tính Kim, Mộc, chính là thượng phẩm khoáng thiết, nếu như thủ pháp luyện chế cao minh, thì cây đại thụ trước mắt này ít nhất có thể luyện chế ra ba kiện huyền khí.

Nhìn ra lai lịch của cây đại thụ, nhưng trong mắt đám người Trịnh Ngạo lại không có một chút tham lam nào. Không phải bọn hắn chú ý vào hắc thụ ngàn năm này, mà bởi vì bọn hắn đều biết nơi này là địa bàn của Chu gia. Hắc thụ thiết ngàn năm này cũng chỉ là đồ của Chu gia, bọn hắn muốn nhúng chàm cũng không phải dễ dàng.

Huyền khí mặc dù trân quý, nhưng địa vị mấy người trong gia tộc không thấp, muốn có được cũng không khó như trong tưởng tượng. Không cần phải vì một khối hắc thụ ngàn năm đi đắc tội Chu gia, đắc tội Chu Giác, trong lòng mấy người đều rất rõ ràng, Chu Giác tên này thoát nhìn rất hiền lành, nhưng trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

Bởi vì hắn tu luyện Đế vương chi đạo, xem như là chính phái trong Ma đạo tương đối đứng đầu, thế nhưng là ở phương diện trở mặt không nhận người không thua gì các gia tộc khác, thậm chí còn có thể thắng, đây chính là đạo của đế vương.

Mấy người có địa vị tương đương với gia tộc mình, tương lai có thể tự mình kế thừa gia tộc mình, là lấy cũng không muốn đắc tội đối với đối phương. Khóe miệng Chu Giác mỉm cười nhộn nhạo vài cái, hắn đã sớm đoán được phản ứng của mọi

người, khối hắc thụ thiết ngàn năm này bất kể thế nào đều là Chu gia hắc.

“Vù vù “

Tiếng gió lại lần nữa vang lên, số người xuất hiện trên bãi đất trống lần này cũng không ít, mười hai người. Người đến từ từng cái Ma Đạo gia tộc, thân hình đều có chút chật vật, đến khi trông thấy sáu người Chu Giác, đều sửng sốt. Sau đó cùng nhau nở nụ cười, chào hỏi những người quen thuộc. Ngũ đại gia tộc, đều có Ma Đạo gia tộc giao hảo riêng.

“Tốt lắm, nếu các vị đều đến, ta sẽ nói cho các vị một chút thứ cuối cùng của trận thi đấu thứ hai. Quý quán quanh Hắc Thụ Thuật ngàn năm chính là Yêu Mục Bích Huyết Đăng, muốn đạt được đệ nhất thì phải mang theo đủ nhiều lệnh bài cùng một đoạn Bích Huyết Đăng của yêu mục. Sau đó sống sót đi ra ngoài.”

Triệu Vô Tà lẳng lẳng nhìn Chu Giác, hắc luôn cảm thấy khỏe miệng Chu Giác có một chút hài hước, một chút dự cảm không tốt từ đáy lòng dâng lên. Triệu Vô Tà lại quay đầu nhìn về phía cây mây lớn đang vung vẩy kia, dự cảm càng thêm mãnh liệt.

“Các vị, đợi giờ Tý, Yêu mục Bích Huyết đăng sẽ thức tỉnh. Đến lúc đó, các vị tự cầu phúc đi.”

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Chu Giác chậm rãi đi đến mảnh đất trống, khoanh chân ngồi xuống.

“Giờ tý.”

Sắc mặt mọi người sửng sốt, bất tri bất giác đã sớm đi vào đêm, lúc còn nhỏ cũng chỉ có một chút thời gian mà thôi. Đại khái chỉ có thời gian mười mấy hơi thở, Chu Giác nói rất mơ hồ, mọi người nghe có chút kỳ quái. Chẳng lẽ cây mây dài không ngừng bay múa lúc này vẫn chưa thức tỉnh, yêu mục thực sự là Bích Huyết Đăng đang ngủ say.

Sắc mặt Lục Hàn cùng Triệu Vô Tà trở nên cực kỳ kỳ quái, bởi vì ngay vừa rồi, hai người đều bị cây mây dài kia công kích. Lực lượng mạnh mẽ chỉ là một lực lượng mà thôi, nhưng lực lượng sẽ không dưới lực lượng nhục thể của một tu sĩ Trúc

Cơ Đại viên mãn. Cho nên hai người bị đánh lên mới bị đánh bay.

Đang lúc mọi người kinh nghi bất định, lại “Tê” một tiếng sóng âm cực kỳ bén nhọn bạo phát, lần này lại bất đồng. Bởi vì khi sóng âm tản ra bốn phía, Bích Huyết Trường Đăng quán quanh trên đại thụ cũng theo đó rời khỏi thân cây, hết thấy mọi thứ bên trong đều lộ ra.

Kinh hãi, trong mắt mọi người ngoại trừ kinh hãi hay kinh hãi.

Tại trung tâm của hắc thụ ngàn năm có một con mắt khổng lồ nhắm chặt, to lớn vô cùng. Nó như một cái đầu người trưởng thành, chỉ là đang nhắm chặt, lúc này mọi người mới phát hiện tất cả đều phát ra tiếng kêu chính là Bích Huyết Đăng.

Trên đỉnh cây mây lại có một cái miệng nhọn, bên trong mọc đầy răng trắng bén nhọn, nhỏ bé không gì sánh được lại lít nha lít nhít, đúng là những cái miệng sắc nhọn này, phát ra thanh âm làm màng nhĩ đau nhức.

“Giờ tý sắp tới rồi...”

Không biết là ai, trên đất trống bỗng nhiên biến đổi, gió lạnh đột nhiên nổi lên. Ngay trong ánh mắt kinh hãi không hiểu của mọi người, đôi mắt trên thân cây sắt đen ngàn năm mở ra, đỏ như máu, cuồng bạo.

Huyết mục, đây không ngờ lại là một con mắt duy nhất, một con mắt màu máu. Con người Triệu Vô Tà co rụt lại, hai luồng khí tức quay chung quanh, nhìn lại. Lập tức làm cho Triệu Vô Tà ngây ngẩn cả người, ở giữa đất trống, một luồng hồng quang mang mang theo khí tức cuồng bạo vô tận chiếm cứ. Những cây cột bích huyết đằng kia vung vẩy, cũng là một dải hồng mang dài hẹp, nhưng căn nguyên đều ở phía trên đoàn hồng mang ở trung ương.

“Khí tức thật mạnh mẽ...”

Triệu Vô Tà bởi vì Âm Dương Cổ mà con mắt dị biến, có thể thấy rõ vạn vật chi khí, chỉ cần liếc mắt là có thể biết trước đoàn quỷ dị trước mắt kia rốt cuộc cường đại đến mức nào. Kết Đan Tông Sư, Triệu Vô Tà không có tu vi Kết Đan Tông

sư, cho nên chỉ có thể biết rõ trên cự nhãn ngưng tụ đã có khí tức cường hoành như Kết Đan Tông sư rồi.

Lắc đầu, Triệu Vô Tà thoáng đấu với khí tức của Trịnh Tiểu và con mắt khổng lồ, không ngờ hai người lại không khác nhau bao nhiêu. Kết Đan hậu kỳ, trong nháy mắt trên mặt Triệu Vô Tà đầy vẻ kinh hãi, thiếu chút nữa thì muốn bỏ chạy rồi. Tông sư Kết Đan hậu kỳ quả thực là một tồn tại không thể chống cự, ít nhất đối với Triệu Vô Tà hiện tại mà nói là như vậy.

Chẳng qua trong lúc vô tình quay đầu nhìn thấy ý cười trên khóe miệng Chu Giác, Triệu Vô Tà vẫn lưu lại, chỉ là ấn ký Vạn Độc Cổ Phiến trên cổ tay đã sáng lên quang mang. Toàn thân đều căng thẳng, ngưng thần đề phòng.

Động tĩnh của Triệu Vô Tà bị Lục Hàn nhìn thấy, nhìn thấy thanh niên mà hắn một mực nhìn không thấu này lại làm ra dáng vẻ phòng bị, trong lòng hắn cũng không căng thẳng lắm. Nhưng ngay lúc này, tràng diện bạo động bạo phát.

“Vù vù “

Tiếng xé gió kịch liệt, ba cây Bích Huyết trường đằng như sét đánh không kịp bưng tai vụt ra ngoài, nháy mắt đã đánh trúng ba người. Ba người đều đả ngực tương tự như Triệu Vô Tà Lục Hàn, thế nhưng kết cục lại không giống nhau, hai người chỉ bị quất bay mà thôi. Nhưng ba người này, ngoại trừ bị quất bay ra, còn phải trả giá bắt đầu phun máu.

Không hề ngừng lại chút nào, sau khi ba cây Bích Huyết Trường Đằng rút ra, theo sau đó là một mảng lớn dây leo đánh về phía mọi người. Lúc này bọn Chu Giác mới hiểu, Chu Giác tự cầu phúc là có ý gì.

Lấy con mắt đỏ như máu làm trung tâm, một tảng lớn dây leo dài màu máu vung vẩy khắp nơi, ở phía dưới dây leo dài là mười hai tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ kiên trì, mà mấy người Trịnh Ngạo ứng phó đều rất nhẹ nhàng. Triệu Vô Tà và Lục Hàn càng thêm đơn giản, một thanh trường đao, một thanh trường kiếm màu đỏ, chặn hết tất cả trường đằng.

Đáng tiếc, những thứ này chỉ mới bắt đầu mà thôi, ở bên trong huyết thụ bỗng nhiên hồng quang bạo phát, làm cho người ta

khó chịu cực kỳ quý dị mà khí tức truyền đến trong đầu mọi người, là thần niệm, bất quá cũng không phải là thần niệm của nhân loại.

“Nhân loại, các ngươi lại lần nữa quấy phá giấc ngủ của ta. Ta, mất yêu Bích Huyết đẳng vương, muốn hóa các ngươi thành chất dinh dưỡng cho ta.”

Giống như tiếng thiết khí ma sát với nhau, nghe có vẻ thực sự không thoải mái lắm, Triệu Vô Tà sắc mặt khó coi lắc đầu. Hắn rất không thích âm thanh này, nhưng lúc này hắn đã hiểu. Một dị chủng tương đương với yêu thú Kết Đan hậu kỳ., Chiếm cứ ở Yêu Mục Lâm, Chu gia mặc dù cường đại. Nhưng muốn đối phó yêu thú này chỉ sợ cũng phải bỏ ra một cái giá lớn, Chu gia âm hiểm mới quyết định lợi dụng lần đại hội Ma đạo gia tộc này, lợi dụng đệ tử trẻ tuổi của các đại gia tộc diệt trừ con yêu thú dị chủng không được Yêu tộc tiếp nhận này.

Tuy rằng đã là dị chủng yêu thú Kết Đan hậu kỳ, thể nhưng trí tuệ vẫn kém nhân loại, không hề cảm thấy con người xâm phạm tựa hồ không giống.

“Các ngươi đều phải chết...”

Thanh âm khó nghe, kèm theo hồng quang đầy trời, những điểm đỏ trên bích huyết trường đằng bắt đầu sáng lên. Lực lượng vốn mạnh mẽ lại tăng vọt, mọi người sau khi cảm nhận được, sắc mặt đột biến.

“Đi “

Rốt cuộc không thể kiên trì được nữa, một tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ lập tức bứt ra mà lui, nhưng hắn đã quên mất. Phía sau hắn có một tảng lớn nguy hiểm, hắn phạm phải sai lầm. Sai lầm này là muốn mạng của hắn.

“Phốc phốc “

Một sợi dây leo dài hung hăng xuyên qua thân thể hắn, trong ánh mắt mọi người, sợi dây leo kia vậy mà lại chậm rãi mọc ra vô số gai ngược. Sau đó hung hăng đâm vào thân thể tu sĩ kia, từng sợi tơ đỏ từ trong cơ thể tu sĩ đó chảy vào trong sợi dây leo dài. Hoặc là nói, chảy vào phía trên đại thụ kia, cũng có thể nói là cự nhãn kia.

Được tinh huyết Trúc Cơ hậu kỳ, hồng mang trên cự nhãn càng thêm chói mắt, uy lực những dây leo kia nhất thời gia tăng càng nhiều. Ngay cả Triệu Vô Tà cũng có chút chật vật, trong lòng càng thêm do dự, bởi vì chỉ có hắc biết rõ, thứ trước mắt không chỉ có như vậy, khí tức Kết Đan hậu kỳ, tuyệt đối sẽ không sai.

Sắc mặt Triệu Vô Tà có chút do dự, hắc đã nắm chắc, nếu như hắc đi rồi. Nhưng Bích Huyết Đằng này tuyệt đối không ngăn được hắc.

Được rồi, ta thừa nhận, chương này ta ăn bớt tiền. Nhưng mà tình thật sự rất mệt, ngón tay sắp đứt. Xin thứ lỗi. Ngoài ra, Tạ Tạ thư hữu ta vô địch., Âm Dạ tiên sinh khen thưởng. Còn nữa, một vị thư hữu nói sách của ta ở khu đánh giá sách rơi vào vòng tiểu thuyết sát quái vượt cấp. trán, ngẫu nhiên tự hỏi nửa ngày, hình như không có. Mỗi một lần chém giết chiến đấu ta đều tận lực an bài hợp lý, hợp lý..., Lần đó Cửu Kiếm Tiên Môn ra tay là hắc bị ép buộc. Lần đó Vong Tình Ma Đế, bởi vì Vong Tình Ma Đế tính cách, ném nhân vật chính vào tuyệt tình uyên vốn là phải chết. Có thể trốn ra được cũng rất hợp lý, thiết kế ta đều là cố gắng hoàn mỹ, ha ha, nhưng vẫn cảm ơn ý kiến của vị thư hữu kia. Tiểu lâu cảm tạ.

Chương thứ chín mươi tám của đại hội Ma đạo ngàn năm trước

Di chuyển ánh mắt, Triệu Vô Tà lại nhìn thoáng qua Chu Giác, hẳn ta cảm giác tất cả những thứ này đều có người đang điều khiển. Một kết đan xong có người đang điều khiển.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt đọc kết quả sáu lần rồi...

Yêu thú dị chủng kì lạ, cho dù là mấy người bọn hắn đều có tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn cũng không có khả năng chiến thắng.

Giờ phút này, sắc mặt Chu Giác lạnh nhạt, một món linh khí phòng ngự kỳ quái bay vòng quanh người hắn chặn lại toàn bộ hai cây Bích Huyết Trường Đằng đang vây công mình. Dường như cảm ứng được ánh mắt Triệu Vô Tà đang nhìn mình, nhưng chỉ thấy trước mặt Triệu Vô Tà có một mảng lớn hào quang đỏ thẫm.

“Ồ “

Ánh mắt ngưng tụ, Chu Giác có chút kinh ngạc nhìn Triệu Vô Tà trước mặt, cao thủ trẻ tuổi thần bí này. Hai lần so với bốn người bọn họ đều nhanh hơn, tựa hồ cũng chỉ ở sau Lục Hàn kia, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thủ đoạn của Triệu Vô Tà. Khí tức đỏ đậm, nhuộm cả khu vực Triệu Vô Tà thành một màu đỏ đậm.

“Xích luyện xà.”

Lấy tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn của Chu Giác, dù Xích Luyện Xà tốc độ có nhanh đến thế nào cũng bị nhìn thấy rõ, những hơi thở đỏ đậm kia chính là những con xích luyện xà. Cừu chín mươi chín con, vây quanh Triệu Vô Tà tạo thành một xà trận, đem ba cây Bích Huyết Trường Đằng ngăn cách ở bên ngoài. Có lẽ là do thuộc tính cách của chúng tương khắc chế Bích Huyết Trường Đằng, so sánh với Triệu Vô Tà thì dễ dàng hơn rất nhiều.

Những người khác liền vất vả, ngay cả Lục Hàn, thân hình đều bị mấy cây Bích Huyết Trường Đằng làm cho có chút chật vật.

Những cây Bích Huyết Trường Đằng này đều có lực lượng của một tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn, uy thế vô cùng cường đại.

Mấy người Lục Hàn còn như thế, huống chi đây chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, trên người bọn họ mặc dù bảo vật không ít. Nhưng thực lực gia tộc dù sao cũng kém ngũ đại gia tộc, cũng không có thủ đoạn thần bí như Triệu Vô Tà, mười người ở dưới Bích Huyết Trường Đằng sợ rằng không kiên trì được bao lâu.

“Bành” “Bành” “Bành” “Bành”

Ba tiếng nổ vang, thân hình ba tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bị quất bay, máu tươi phun ra. Tuy rằng rơi xuống miễn cưỡng chịu đựng được, nhưng nhìn bọn họ lão đảo tình cảnh thật không tốt, những người còn lại cũng không dám đi. Trước đó có một tu sĩ đã dùng tính mạng thí phạm, nếu chạy trốn sẽ gặp hậu quả gì.

“Không sai biệt lắm “

Lẳng lặng nhìn Bích Huyết Trường Đằng đang bay múa trước mắt, Chu Giác bỗng lẩm bẩm nói, kiện Linh Khí vốn luôn ngăn cản công kích của Bích Huyết Trường Đằng trước mặt chợt lóe lên rồi biến mất không thấy gì nữa. Sau đó thân hình Chu Giác đột nhiên tiến lên phía trước, khí tức thuộc về Chu Giác hần bùng phát, quân lâm thiên hạ đạo Đế Hoàng.

Long bào tung bay, ngự tử nhỏ nhỏ nhưng tràn ngập long khí xuất hiện ở trong tay Chu Giác, uy thế vô biên âm âm dâng lên. Loại khí thế này chỉ thuộc về Chu Giác hần, sau khi khí tức bộc phát thậm chí còn cảm nhận được ở các đại gia tộc bên ngoài rừng rậm.

“Chu huynh, có người nổi nghiệp nha.”

Lục gia vẫn luôn rất trầm mặc bỗng nhiên mở miệng nói một câu, tất cả mọi người đều biết hần nói tới ai, bởi vì loại khí tức đó chỉ có người Chu gia mới có. Chỉ có Đế Hoàng chi đạo độc đáo, thoát thai thế tục giới lại không để cho những Ma đạo gia tộc đã truyền thừa vạn năm một chút nào. Vào thời khắc này, gia chủ Ma đạo gia tộc mới phát hiện, không biết khi nào, Chu

gia với tư cách một trong ngũ đại gia tộc sớm đã được tiếp nhận.

“Ha ha, Lục lão ca khen rồi, Giác nhi còn cần lịch luyện. Trái lại đưa nhỏ Lục Hàn này, tài năng ngút trời a.”

Gia chủ Lục gia hiển nhiên không có ý tứ lấy lòng với gia chủ Chu gia, chỉ cười khẽ một chút rồi không nói gì nữa. Gia chủ Chu gia mặc long bào cũng không để ý, mà là mỉm cười nhìn vào chỗ sâu trong rừng rậm.

Lúc này, trong mảnh đất trống kia, tràng diện đã xảy ra biến đổi lớn.

Sau khi khí tức của Chu Giác bộc phát, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hấn, trong đó đặc biệt là Triệu Vô Tà và Lục Hàn kinh ngạc nhất. Cảnh giới của hai người là gần nhất, đó chính là hình thành thể của chính mình, sắp tiến giai đến cảnh giới Kết Đan Tông Sư. Trước đó hai người đã gặp Nam Cung Vọng, bởi vì độn ngộ mà thiếu chút nữa vượt qua hai người tấn chức Kết Đan Tông Sư, nhưng cuối cùng bị hai người liên thủ bóp chết từ trong trứng nước.

Nhưng mà cảm ứng khí thể của Chu Giác bộc phát trước mắt, rõ ràng giống như lúc trước Nam Cung Vọng, cảnh giới đã hoàn toàn giống với hai người Triệu Vô Tà. Chỉ cần tìm một chỗ an tĩnh tu luyện một đoạn thời gian, một năm, hai năm, trong vòng mười năm nhất định có thể tấn thăng lên cấp bậc Kết Đan Tông sư.

Đừng tưởng chỉ là một cảnh giới chênh lệch, nhưng chênh lệch chính giữa là khác nhau một trời một vực, tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn mặc dù không nhiều lắm. Nhưng chỉ cần người có chút tư chất cần cù tu luyện cũng có thể đến cảnh giới Đại viên mãn, chỉ là phải hao phí rất nhiều thời gian mà thôi. Nhưng Kết Đan Tông Sư cũng không nhất định, có thể nói, thứ cần chính là cơ duyên, hoặc là độn ngộ.

Một cái Kết Đan Tông Sư, bất luận đi đến chỗ nào đều sẽ không bị lãnh đạm, chính là Trúc Cơ Kỳ. Đại môn phái này, tùy tiện phái ra không ít, thậm chí có khả năng là một cái Trúc Cơ tu sĩ.

Triệu Vô Tà và Lục Hàn liếc nhau, nhưng lần này Triệu Vô Tà không nhìn thấy sát khí trong mắt Lục Hàn, chỉ kinh ngạc mà thôi. Triệu Vô Tà cũng biết, Chu Giác và Nam Cung Vọng không giống nhau, thực lực gia tộc sau lưng hai người chênh lệch không ít. Có lẽ Lục Hàn có thể giết Nam Cung Vọng không có việc gì, nhưng nếu vô cớ giết Chu Giác, chỉ sợ Chu gia sẽ điên cuồng trả thù.

Cùng là ngũ đại gia tộc, nếu là thật sự bóp chết thì kết cục không chết không thôi.

“Tê tê” là Chu gia. Ta muốn giết ngươi, tê “

Triệu Vô Tà lập tức nhíu mày, Vạn Độc cổ phiến trên cổ tay sáng lên hào quang, đâm ra một chút mặt phiến. Sương mù màu xám lập tức tuôn ra, tràn ngập ngăn trước người Triệu Vô Tà. Sóng âm sắc bén đã đến, sóng âm lần này quá mãnh liệt, sương mù màu xám bốc lên kịch liệt.

Mặt hiện vẻ kinh ngạc, Triệu Vô Tà mang theo một tia nghi hoặc, trong tay lóe lên hào quang. Nhân trùng cổ kiếm xuất hiện trong tay, hung hăng bổ ra một mảng lớn kiếm khí huyết hồng về phía trước. Lập tức, thanh âm “Xẹt xẹt” đại tác, Bích huyết đằng bị cổ kiếm bổ ra.

Không chỉ có Triệu Vô Tà, mấy người Lục Hàn đều kinh ngạc khó hiểu, ngay vừa rồi. Sau khi khí tức Chu Giác hoàn toàn bộc phát, yêu mục huyết đằng giữa bãi đất trống vậy mà phát ra tiếng kêu bén nhọn trước nay chưa từng có, sau đó là Bích Huyết Trường Đằng trước mắt bộc phát ra lực lượng cường đại. Triệu Vô Tà cùng Lục Hàn ứng phó cũng không khó, ba người Trịnh Ngạo cũng chỉ là có chút chật vật, nhưng mà mấy tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ kia thảm rồi.

“Phốc” “Phốc” “Phốc “

Tiếp tục mười một tiếng học máu, lần này cũng không may mắn như lần trước. Yêu mục bích huyết đằng kia tựa hồ phát điên, hơn hai mươi con bích huyết trường đằng quất bay mười một người kia, sau đó không hề dừng lại, tiếng xé gió kịch liệt vang lên hướng về phía ngực mười một người.

Có thể tu luyện tới Trúc cơ hậu kỳ cũng không đơn giản, mấy tu sĩ phản ứng tương đối nhanh lập tức hướng tới binh khí của mình phun ra một ngụm máu lớn, nhất thời những linh khí kia toả sáng hào quang. Miễn cưỡng chặn lại đám dây leo đang bắn tới, có người may mắn tự nhiên có người xui xẻo, năm tên tu sĩ xui xẻo.

“Phốc phốc” “Phốc phốc”

Năm tên tu sĩ sắc mặt xám tro quỳ rạp trên mặt đất, ngực bọn hắn đều mặc một cái dây leo dài, bọn hắn ngay cả kêu thảm cũng không kịp. Chỉ trong thời gian một cái hô hấp, tinh huyết toàn thân đều bị rút khô, dây leo vung vẩy. Năm thân khô bị ném mạnh ra ngoài, ngã trên mặt đất phát ra tiếng vang nặng nề.

“Tê tê”

Tiếng kêu bén nhọn vẫn tiếp tục, một màn thê thảm vừa rồi khiến mọi người kinh hãi không hiểu, mà càng tạo thành tất cả những điều này. Chu Giác đang mỉm cười nhìn vào con mắt máu thật lớn ở chính giữa bãi đất trống kia.

“Súc sinh chính là súc sinh, tinh không phải tinh, yêu cũng không phải yêu. Khó trách ngay cả Yêu tộc cũng không chịu thu nạp ngươi, hôm nay, ta liền thu ngươi.”

Cái gì là Đế Hoàng, chính là bá vương, chỉ là một câu nói nhẹ nhàng, nhưng cũng không thể cự tuyệt, ai cũng không thể cự tuyệt, tất cả đều đang diễn ra giữa năm ngón tay, thiên hạ đều quy về của mình, bên này là Đế Hoàng ích kỷ bá đạo, Đế Hoàng.

“Nhân loại hì hì, ngươi là người Chu gia, ta muốn giết ngươi...”

Xem ra mâu thuẫn giữa yêu mục Bích Huyết Đằng cùng Chu gia đã đến tình trạng thủy hỏa bất dung, trên đại thụ kia con mắt máu thật lớn tràn đầy huyết quang, mọi người vậy mà ở trong đó đọc đến tâm tình cừ hận. Yêu mục Bích Huyết Đằng, mặc dù là dị chủng yêu thú, mặc dù có tu vi Kết Đan Tông sư hậu kỳ, nhưng trí tuệ lại không cao, bây giờ lại bị cừ hận làm choáng váng hết thảy.

“Nhân loại hừ, các người nếu chết thì tất cả đều phải chết!”

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, huyết hồng cự nhần bỗng tuôn ra vô số huyết mang, sau đó dây leo bắt đầu biến đổi. Màu xanh biếc nhanh chóng thối lui, huyết hồng trong suốt óng ánh bò lên. Tổng cộng mấy ba mươi bảy sợi, toàn bộ vặn vẹo như trường xà, lúc này toàn bộ biến thành huyết hồng.

Con mắt của Triệu Vô Tà và Lục Hàn đồng thời nheo lại, hai người đều cảm nhận được, Kết Đan Hậu Kỳ. Đây mới là thực lực chân chính của Yêu Mục Bích Huyết Đăng, giờ phút này cho dù muốn đi cũng không kịp, Triệu Vô Tà có một loại cảm giác, nếu bây giờ hấn ta rời đi, có lẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Hung hăng cắn răng một cái, Triệu Vô Tà vẫn đứng yên, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Chu Giác. Không chỉ Triệu Vô Tà, những người còn lại cũng như thế, nhìn Chu Giác. Lúc này nếu không biết là vì quan hệ của Chu Giác mà nói, vậy bọn họ thật sự uống công tu luyện nhiều năm như vậy.

Bên ngoài rừng rậm, các đại gia tộc đều cảm nhận được một luồng khí thế mạnh mẽ, Kết Đan hậu kỳ. Đây không phải là tu vi tầm thường mà là cảnh giới đại tông sư Kết Đan.

Các đại gia chủ nhất thời sốt ruột, đệ tử nhà mình đều ở bên trong, hôm nay đột nhiên xuất hiện một đại tông sư Kết Đan. Hơn nữa khí tức kia tràn ngập cuồng bạo cùng giết chóc, có ngón chân nghĩ cũng biết không phải là người lương thiện, bọn họ đều là Kết Đan tông sư. Tự nhiên một người kết đan đại tông sư có lực lượng, căn bản không phải là tu sĩ Trúc Cơ kỳ có thể đối phó.

“Chu gia chủ, đây là có chuyện gì...”

Lúc này liền có một gia chủ đi ra chất vấn gia chủ Chu gia, lần này ma đạo gia tộc là do Chu gia ông tổ chức, thế nhưng xuất hiện một yêu thú cảnh giới đại tông sư kết đan, đây không phải là để cho những đệ tử kia đi chịu chết sao.

“Ha ha ha, chuyện gì xảy ra cũng là gốc yêu mục Bích Huyết đăng kia, bất quá chỉ là Kết Đan hậu kỳ, hơn nữa chỉ có thể duy trì liên tục một canh giờ mà thôi. Lúc trước không phải

mọi người đều đồng ý sao, nếu là Yêu Mục Bích Huyết Đằng có được chỗ tốt, Chu gia ta quyết không hỏi đến. Như thế nào, hiện tại gặp nguy hiểm liền không buông tha. Hừ Ma gia tộc liên minh Ma đạo chúng ta, một năm sau sẽ cùng Yêu tộc khai chiến. Chẳng lẽ còn sợ hãi thương vong”.

Gia chủ Chu gia vung long bào, một buổi nói chuyện khiến sắc mặt của gia chủ các đại ma đạo có chút khó coi.

“Nhưng mà...”

“Hừ các vị, bọn tọa vẫn nhớ rõ. Ngàn năm trước, đại hội Ma đạo gia tộc do Đoạn gia tổ chức, lần thi đấu đó đã khiến cho đệ tử của các gia tộc đều phải chết. Chỉ còn sống được một vị, chư vị, nhớ rằng vị tiền bối kia a.”

Lời này vừa nói ra khiến sắc mặt các gia chủ cứng đờ, lời vừa tới khóe miệng liền nuốt trở lại. Lục gia, Trịnh gia, Vương gia, Thiên gia, bốn đại gia chủ đột nhiên liếc nhau, sắc mặt phức tạp.

Đoạn gia, đứng đầu ngũ đại gia tộc lúc đó chính là do Chu gia thay thế. Lần này Chu gia an bài đại hội Ma đạo gia tộc, cũng không phải là không có ý tứ bắt chước đại hội ngàn năm trước. Đại hội của gia tộc Ma đạo ngàn năm trước., Một vị tu sĩ sống sót, người nọ cuối cùng trở thành Nguyên Anh chân nhân. Đồng thời dẫn dắt tất cả Ma đạo gia tộc, chiếm cứ không ít địa bàn Yêu tộc, để cho thế lực các gia tộc Ma đạo lần đầu tiên được các đại siêu cấp môn phái tiếp nhận.

Hận Hải Ma Quân chính là danh hiệu của vị Nguyên Anh chân nhân kia, ngàn năm sau uy danh hiển hách.

Lẽ nào, trong lòng mỗi gia tộc gia chủ các đại ma đạo lần này dâng lên một ý niệm không ngừng áp chế trong đầu.

Ai da, người được cất giữ đầu tiên lại cảm tạ tiền thưởng và đánh giá của thư hữu vô địch của ta.

Chương thứ chín mươi chín, Âm Lôi Từ Quang Phù, dị biến...

Sắc mặt các đại gia chủ khác nhau, sắc mặt của gia chủ các gia tộc nhỏ đặc biệt khó coi, một tia tức giận cùng hận thù mơ hồ bốc lên trong mắt. Cũng khó trách, hơn tám mươi người đi vào kia có một số chính là đệ tử của gia tộc nhỏ. Những người hao tổn hầu như toàn bộ lực lượng của gia tộc để bồi dưỡng, vốn là hi vọng có thể lợi dụng Đại Hội lần này làm cho thực lực gia tộc càng thêm cường đại.

Thế nhưng không những chưa đạt thành nguyện vọng mà ngược lại còn bỏ rơi cả đệ tử nhà mình, những gia chủ kia cũng hiểu rõ. Đệ tử nhà mình ở trong đó, đừng nói đối mặt với yêu mục hậu kỳ Kết Đan Bích Huyết Đằng kia, cho dù đối mặt với đệ tử của ngũ đại gia tộc, cũng không có khả năng may mắn thoát khỏi.

“Hừ “

Trên khuôn mặt tràn ngập khí phách uy nghiêm cười lạnh một cái, ánh mắt gia chủ những tiểu gia tộc phía sau sao hắc lại không cảm giác được, còn có những gia chủ gia tộc thực lực không kém. Ánh mắt nhìn về phía mình cũng không quá hiền lành, nghĩ tới đây, gia chủ Chu gia càng thêm khinh thường cười cười.

Ma đạo chính là như vậy, nếu như tiếp tục sống sót thì chính là lấy thực lực ra. Cường giả quyết định sinh tử của kẻ yếu, đây chính là pháp tắc của ma đạo.

Tuy nhiên sắc mặt bốn đại gia chủ khác coi như vẫn tốt, bọn họ rất tin tưởng vào đệ tử nhà mình, con át chủ bài trên người bọn họ ít nhất có thể giữ được tính mạng. Nhất là Lục Hàn, ngoại trừ kinh ngạc bên trong Yêu Mục Huyết Đằng Lâm có một yêu thú Kết Đan hậu kỳ ra, thì vẻ lo lắng cũng không có bao nhiêu.

Trong rừng rậm, trong một mảnh đất trống, có một đám người đang đứng. Sắc mặt mỗi người cũng khác nhau, vẻ mặt Chu

Giác cuồng ngạo khí phách, khí tức của Hoàng Giả không giữ lại chút nào, tất cả ầm ầm bộc phát. Năm người Triệu Vô Tà kinh ngạc nhìn tất cả mọi chuyện diễn ra trước mắt, cuối cùng ánh mắt dừng lại giữa cặp mắt khổng lồ và Chu Giác.

“Ta không chịu nổi a...”

Sau khi năm cỗ thi thể kia biến thành mây khói, khung cảnh trở nên yên tĩnh, nhưng rốt cuộc một người chịu không được khí tức lộ ra từ con mắt khổng lồ cùng khí thế mạnh mẽ vô biên. Vậy mà không để ý lời giáo huấn lúc trước, cướp đường bỏ chạy, hóa thành độn quang hướng bên ngoài rừng rậm bỏ chạy.

“A...”

Tiếng kêu thảm thiết trong dự liệu vang lên, nhưng trong mắt Triệu Vô Tà lại xuất hiện vẻ kinh ngạc. Lần này tu sĩ bỏ chạy không phải yêu nhân Bích Huyết Đằng mà là Chu Giác. Lúc này Chu Giác vẻ mặt dữ tợn, khẽ vẫy tay thu hồi ngự tử cực lớn đã đập tu sĩ kia.

Trung phẩm huyền khí, có thể đại năng ngự tử trong tay Lục Hàn dĩ nhiên là pháp bảo giống như trường đao, cảm nhận được khí tức của trung phẩm huyền khí. Sắc mặt đám người Trịnh Ngạo vẫn còn bình thường, nhưng Chu Giác giết người lại làm cho người ta khó hiểu, vị Chu gia thái tử này, xưa nay là đối nhân xử hiền lành.

Nếu không phải Trịnh Ngạo mấy người đều biết Chu Giác rốt cuộc có mặt mũi gì, thì cũng sẽ không phân biệt tốt bụng với tiểu tử này. Nhưng mà hiện tại không biết vì sao, Chu Giác lại ở trước mặt có người giết một đệ tử của gia tộc Ma đạo.

Tuy rằng ở chỗ này không hạn chế chém giết thi đấu, nhưng đường đường một vị Chu gia thái tử, bình thường làm cho người ta ấn tượng cũng không phải như vậy. Cho nên đột nhiên, ngay cả người cái gì cũng không quản, cũng có chút kinh ngạc.

Ngự Tử to như ngọn núi nhỏ nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó trở lại lòng bàn tay lạnh lẽo dữ tợn của Chu Giác, xoay tròn loạn chuyển. Sắc mặt dữ tợn vẫn như cũ, sát khí dày đặc trong

mắt hấn lập lòe, sát khí như thực chất tràn ngập trong không khí trống rỗng.

“Cái này...”

Một trong bảy tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ còn sống, sững sờ nhìn đồng bạn bị đập thành bánh thịt cách đó không xa, ánh mắt lộ vẻ không dám tin.

“Phốc phốc” “Phốc phốc” “Phốc phốc”

Lại liên tục mấy tiếng vang, bất quá lần này liên tục bảy người, vừa vặn còn sống, đều dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn huyết đằng trước ngực, lực lượng trong cơ thể lấy tốc độ khủng bố biến mất, vốn thương thể rất nặng. Lần này, bảy người ngã xuống, trên mặt đều là vẻ không dám tin cùng không cam lòng.

Bọn họ không hiểu, vì sao cuối cùng lại biến thành như vậy. Ngoại trừ người của ngũ đại gia tộc, toàn bộ đều đã chết.

“Ha ha ha...”

Bỗng nhiên Chu Giác quay người cuồng tiếu, đối mặt với hấn.

Sau đó hai tay phân liệt nghiền nát nhau, rồi cùng nhau nghiền nát mà thôi.

Huyết đằng đang không ngừng vung vẩy trên không trung, với khí thế của Trúc Cơ Đại viên mãn lại có thể kháng cự lại khí thế của Huyết Đằng Kết Đan Hậu Kỳ. Mặc dù hơn phân nửa công lao đều thuộc về Ngự Tỷ kia, lúc trước mặc dù lộ ra khí tức Huyền khí, nhưng không ai ngờ nó lại là một kiện trung phẩm Huyền khí.

Lần này Chu gia thực sự là dốc hết vốn liếng, trong miệng Trịnh Ngạo có chút chua xót. Vốn tưởng rằng danh hiệu đệ nhất của Ma đạo gia tộc là sở hữu của hấn, nhưng sau khi gặp được đệ tử thủ tịch của tứ đại gia tộc khác, hấn liền biết không đơn giản như vậy. Nhưng mà khiến hấn không nghĩ tới chính là, nhìn tình cảnh ngày hôm nay, hình như thực lực của Triệu Vô Tà đều vượt qua hấn.

Nghĩ tới đây, Trịnh Ngạo Nhiên nhìn về phía Triệu Vô Tà. Dưới hai cây huyết đằng, Triệu Vô Tà không biết đã dùng thủ

đoạn gì mà thành thạo thành thạo, không tổn hao gì.

Mười hai tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, trừ một cái đặc thù ra, toàn bộ còn lại đều chết dưới Bích Huyết Đằng Yêu Nhãn. Hấp thu tinh huyết những người kia, lại thêm khí tức trên người Chu Giác Kính kích thích, Bích Huyết Đằng Yêu Mục triệt để phát cuồng.

“Tê tê “

Không nói gì nữa, mắt máu trên đại thụ đến cực hạn, đỏ thẫm như giọt máu. Nhìn thấy mà giật mình, làm cho người ta giống như thấy huyết hải, trước mắt là địa ngục tu luyện. Tóm lại, vô tận huyết sắc lan tràn trên bầu trời, mọi người trong lúc vô tình lâm vào một ảo cảnh cổ quái.

Trịnh Ngạo, Thiên Tử Y, Vương điện, ba người đều biết bọn họ không nên tranh đoạt vị trí thứ nhất, mà trước tiên giữ được tính mạng của mình. Hiểu rõ khi mình rơi vào ảo cảnh, ba người lập tức chấp tay bảo vệ tâm thần, công kích nguy hiểm lập tức xuất hiện. Ba người vừa nhập định, lập tức cảm thấy tâm thần như bị vô số đại chùy va chạm.

Giết chóc, khí tức cuồng bạo không ngừng muốn từ bên ngoài xông vào, đánh sâu vào tâm thần ba người như sóng biển. Một chút không buông lỏng, tâm thần ba người nhất thời như thuyền nhỏ trong sóng to gió lớn, lung lay sắp đổ.

Triệu Vô Tà lúc ấy cũng đang nhìn huyết nhãn kia, chỉ cảm thấy trước mắt bỗng nhiên hoa lên, sau đó liền lâm vào trong một ảo cảnh. Giương mắt nhìn chung quanh vài lần, trên trời dưới đất đều là màu máu, đây là một thế giới chỉ có máu. Thế nhưng chỉ có thể nhìn màu, không có huyết khí, không có một giọt huyết dịch.

Tình cảnh của ba người Trịnh Ngạo lần đầu tiên hẳn đã nhìn thấy, bất quá tên này một chút ý tứ cứu viện cũng không có, trong tay hắn nắm Nhân Cổ Kiếm. Yêu mục Bích Huyết Đằng mặc dù lợi hại, nhưng không thể làm gì được nhân trùng nghịch thiên tồn tại, thật ra yêu mục Bích Huyết Đằng kia đã sớm bị người Chu gia làm cho dở sống dở chết dở.

Đừng nhìn tu vi của nó hiện tại là Kết Đan hậu kỳ mạnh mẽ, chỉ sợ là như vậy.

Khóe miệng nhếch lên cười lạnh, Triệu Vô Tà nhìn về phía Lục Hàn, tên này tựa hồ giống như ba người Trịnh Ngạo. Đang thủ vững tâm thần, nhưng Triệu Vô Tà vẫn phát hiện sự khác biệt, món đồ trong cơ thể Lục Hàn bắt đầu phát uy. Những khí tức có thể quấy nhiễu tâm thần đến bên người hắn cũng sẽ bị xua tan, lúc này ba người Trịnh Ngạo đã bị công kích, nhưng Lục Hàn vẫn không hề hấn gì.

Một ánh mắt phóng tới, Triệu Vô Tà trong lòng cả kinh, sau đó quay đầu nhìn lại. Quả nhiên, ánh mắt hai người đối mắt, là Chu Giác. Giống như một vị đế vương nằm trong tay mọi người, khí thế của Chu Giác lúc này giống như đúc với vị gia chủ Chu gia của cha mình. Chỉ là không đủ cường đại mà thôi, cho dù như thế, cũng đủ làm cho Triệu Vô Tà kinh ngạc rồi.

“Người có biết ta cảm thấy hứng thú đối với người không, cung phụng của Triệu Vô Tà, Trịnh gia Đông Lâm. Mấy ngày trước, khi giết đến Trịnh Nguyên Bá đều là Trúc Cơ đại viên mãn, thủ đoạn tàn nhẫn máu tanh, hơn nữa lai lịch rất thần bí.”

Nói tới đây, Chu Giác bỗng nhiên dừng lại, sau đó một loại ngữ khí không thoải mái của Triệu Vô Tà lại hỏi: “Nói đi, lai lịch của ngươi...”

Vấn đề này đã có rất nhiều người đã hỏi qua, nhưng chưa từng có một lần làm cho Triệu Vô Tà cảm thấy không thoải mái như thế. Tâm cảnh Triệu Vô Tà theo đuổi là tiêu dao thoải mái tùy tâm sở dục, ma đầu cũng không có ai dám trêu chọc, căn bản không thể bị người ta ước thúc. Thế nhưng hôm nay, Chu Giác lại lấy giọng điệu Đế vương đối mặt với con dân đặt câu hỏi.

Sắc mặt nhất thời lạnh xuống, con mắt hơi nheo lại, sát khí nhàn nhạt chậm rãi ngưng tụ. Trên người Triệu Vô Tà bắt đầu tràn ra khí thế hoàn toàn không thua gì Chu Giác, đó là một loại khí thế rất quý dị nhưng mang theo khí tức mãnh hoang, cực kỳ nguy hiểm.

Chu Giác sững sốt, bỗng nhiên chưởng tâm xoay tròn ngự tử bỗng nhiên dừng lại, nhưng đi sát theo sau. Trên mặt Chu Giác

càng trở nên cảm thấy hứng thú, ngự tử xoay tròn càng nhanh hơn, uy thế trung phẩm huyền khí không kiêng nể gì tán ra.

“Boong boong boong “

Trường đao phá không xoay tròn, một luồng đao khí nhàn nhạt lại ngưng tụ đến mức khủng bố rồi xuất hiện, ánh mắt lạnh lùng như hàn băng vạn năm. Cũng là ánh mắt không bị ảo cảnh ảnh hưởng của Lục Hàn, lão nhìn về phía hai người, cuối cùng đối diện với Chu Giác.

“Hắn là của ta...”

Lúc Lục Hàn nói ra lời này, sắc mặt Chu Giác trở nên rất kỳ quái, Triệu Vô Tà thì sững sờ. Sau đó kinh dị nhìn hắn một cái, cuối cùng lạnh lùng không nói gì, dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Chu Giác.

“Ha ha ha, tốt lắm, hôm nay hãy nhìn xem ai trong chúng ta mới là đệ nhất Ma đạo. Phá cho ta, phá vỡ.”

Chu Giác kinh dị Lục Hàn muốn nhúng tay vào, nhưng giờ phút này hắn không sợ chút nào, ẩn nhẫn mười năm mới lộ ra cảnh giới thật sự của mình. Chu Giác muốn tranh đoạt vị trí đệ nhất trong gia tộc Ma đạo này với Lục Hàn, không chỉ vì hắn, mấu chốt nhất vẫn là vì Chu gia. Chu gia thay thế Đoạn gia trước kia, nhưng không kế thừa được địa vị của Đoạn gia.

Đứng đầu ngũ đại gia tộc, là Lục gia, không phải Chu gia.

Lần đại hội của gia tộc ma đạo này, chính là tín hiệu khiêu chiến của Chu gia, Chu gia không cam nguyện bị coi là đồ quê mùa. Trên dưới Chu gia đều hùng tâm bừng bừng, mấy trăm năm trước bọn họ có thể thay thế Đoạn gia, cũng nhất định có thể là Lục gia hiện tại.

“Hừ Âm Lôi Từ Quang, bạo nổ...”

Một khí tức trước giờ chưa từng xuất hiện qua, khí tức cường đại không gì sánh được, làm cho Lục Hàn và Triệu Vô Tà đồng loạt biến sắc. Bạo phát, hai người xem qua, trong cơ thể Chu Giác thông thả bay ra một đạo thiết phù lôi quang lóe lên.

Phía trên Thiết Phù, cái gì cũng không có, nhưng mà những tia sét lấp lóe quanh thiết phù. Đến Triệu Vô Tà cũng cảm thấy

tim đập nhanh, giống như thiên lôi, khí tức uy nghiêm giống như thiên địa vậy.

Quá cường đại, Triệu Vô Tà và Lục Hàn đều nhìn thấy vẻ không thể tin được cùng kinh hãi trong mắt đối phương. Hai người kinh ngạc còn chưa hết, thanh âm Chu Giác đã vang lên. Nhất thời, từng đạo lôi quang từ trên thiết phù bắn ra, tứ tán ra.

“Tạch tạch tạch” “Tê tê” “Pạch tạch”

Thanh âm không chịu nổi gánh nặng, tiếng kêu của yêu mục Bích Huyết Đằng sau đó là tiếng huyên cảnh bị nghiền nát. Thế giới màu máu ở dưới tầng tầng lôi quang kia đã bị phá nát.

Canh tư, còn có hai canh.

Chương một trăm tiên đoán,

Theo tiếng kêu thảm thiết của Bích Huyết Đằng trong mắt yêu, huyền cảnh do Huyết Nhân cấu trúc của hắn cứ vậy mà bị phá vỡ, Triệu Vô Tà và Lục Hàn thoát khỏi ảo cảnh đều kinh hãi khó hiểu.

Lục lượng kia.

Ba người Trịnh Ngạo cũng thoát ly, không biết vì sao, thời cơ của Chu Giác nắm giữ rất tốt, ngay tại thời điểm ba người sắp không kiên trì được nữa mới ra tay phá ảo cảnh, lúc này lực lượng tinh thần ba người Trịnh Ngạo bị tiêu hao hết, chiến lực ít nhất giảm xuống một nửa.

Trong mắt hiện lên lệ mang, Chu Giác liếc Triệu Vô Tà và Lục Hàn, hai người này toàn thân không tổn hại chút nào. Hơn nữa lá bài tẩy của hai người rốt cuộc là cái gì, hiện tại còn chưa lộ ra.

“Tê tê nhân loại, ta muốn ngươi chết...”

Hơn mười sợi dây leo huyết sắc trắng kiện hung hăng vụt tới, tốc độ nhanh chỉ có một chút tàn ảnh, trong nháy mắt đã đến trước người Chu Giác. Kết Đan hậu kỳ, căn bản là không cùng một cấp bậc.

“Bành” “Bành” “Xùy xùy” “Tê tê”

Triệu Vô Tà lại một lần nữa bị dọa, thật không thể tin nổi, hơn mười Huyết Đằng rút tới. Tốc độ và lực lượng đều không phải là thứ mà một tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn có thể ứng phó được, thế nhưng bị thương lại là Yêu mục Bích Huyết Đằng.

Tiếng kêu thống khổ vô cùng bén nhọn, làm màng tai ba người Trịnh Ngạo bị thương đau nhức, nhưng nhìn thấy một màn này làm cho mắt bọn họ trừng thật to. Hơn mười sợi huyết đằng mạnh mẽ, quất vào trên người Chu Giác, nhưng thiết phù trôi nổi trước người lại tỏa sáng hào quang trong nháy mắt, lôi quang nháy mắt bao bọc thân thể Chu Giác.

Uy lực của lôi quang lại một lần nữa được thử nghiệm, chẳng những cũng có tác dụng với ảo cảnh mà hơn mười đầu huyết đằng kia va chạm với lôi quang. Rõ ràng là bị thiêu đốt biến hình, mất máu trên cự đại thụ tựa hồ cảm nhận được thống khổ cực lớn, tiếng kêu thảm thiết không ngừng phát ra.

Đôi mắt nheo lại, Triệu Vô Tà chăm chú nhìn vào tám thiết phù, trong đầu hiện lên hai luồng khí tức hoàn toàn bất đồng đang dây dưa với Triệu Vô Tà.

“Oanh “

Toàn thân Triệu Vô Tà chấn động, hai mắt lập tức sáng lên, hai cổ khí tức kia đã biến mất. Không thể thừa nhận được, mười mấy sợi tơ máu bò lên con người Triệu Vô Tà, hắc ta kinh hãi. Đây là lần đầu tiên Triệu Vô Tà phát hiện ra đôi mắt dị biến của mình không thể thừa nhận được khí tức nào đó, chính là khối thiết phù, những lôi quang kia. Thế mà lại khiến Triệu Vô Tà bị thương trong mắt dò xét.

Từng sợi ma nguyên tràn tới, con mắt Triệu Vô Tà trở nên đen kịt một màu, trước khi khỏi hắc đôi mắt cũng không thể dùng được nữa, cười khổ một tiếng, không nghĩ tới chỉ nhìn trộm một chút đã bị thương.

“Đó rốt cuộc là cái gì...”

Lần đầu tiên Triệu Vô Tà phát hiện ra ở thế giới này có lẽ có rất nhiều thứ khác với địa cầu, không phải hắc nghĩ đến địa cầu giống như thời đại thượng cổ trước kia.

“Âm Lôi Từ Quang”.

Là thanh âm của Lục Hàn, không biết từ khi nào Lục Hàn đã đứng bên cạnh Triệu Vô Tà. Miệng nhìn khối thiết phù trước người Chu Giác, trong mắt vốn lạnh như băng cũng tràn ngập kinh hãi. Bờ môi khẽ nhúc nhích, một luồng thần niệm nhàn nhạt truyền tới trong đầu Triệu Vô Tà.

Âm Lôi từ quang, chính là thời điểm từ quang lôi bạo, từ trong cương phong phía trên mới có thể thu thập được thiên địa dị vật, ẩn chứa lôi bạo chi lực, đồng thời cũng tràn ngập lưỡng cực từ lực, uy lực mạnh mẽ không gì sánh được.

Vật này không phải Nguyên Anh chân nhân thì không thể lấy được.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Lục Hàn kinh hãi, Chu Tâm cảm thấy Âm Lôi Từ Quang Phù đã đến, có nghĩa là sau lưng gã có một vị cường giả cấp bậc Nguyên Anh chân nhân. Nguyên Anh chân nhân quả thực là tồn tại không thể ngược nhìn, ngàn vạn năm qua. Không biết có bao nhiêu kỳ tài ngút trời, nhưng lại có bao nhiêu thiên tài mới có thể tấn thăng lên cảnh giới Nguyên Anh, vô số thiên tài, lại chỉ có rất ít người.

Cũng giống như Lục Hàn, ánh mắt Triệu Vô Tà lúc này cũng đầy kinh hãi, Triệu Vô Tà có thể dựa vào thủ đoạn trên người bỏ qua những cường giả cấp bậc Kết Đan Tông sư. Nhưng Nguyên Anh chân nhân, Triệu Vô Tà lại nghĩ tới lão yêu bà Vong Tinh, hung hăng cắn răng. Sắc mặt Triệu Vô Tà trở nên vô cùng lạnh lẽo, bỗng nhiên cúi đầu xuống, cầm Nhân Trùng cổ kiếm đứng một bên.

“Tê”

Thanh âm bén nhọn dị thường, lúc này đây ngay cả Lục Hàn cùng Triệu Vô Tà cũng cảm giác không chịu nổi, hai người không thể không thi triển ra thủ đoạn khác. Cổ kiếm của Triệu Vô Tà đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức màu đỏ như máu, ngăn thanh âm kia lại. Còn Lục Hàn thì đột nhiên xuất hiện một cỗ lực lượng, không gian bị cỗ lực lượng này vụn vụn, thanh âm đánh tới biến mất trong không gian kia.

Ba người Trịnh Ngạo không may mắn như vậy, vốn đã bị thương, sau khi bị âm thanh kia đánh trúng, ba người kêu lên một tiếng đau đớn, hai tai vậy mà chậm rãi chảy máu ra, làm màng nhĩ bị thương.

Thiên Tử Y lúc này cũng đã mất đi thiên kiều bá mị ngày xưa, trên gương mặt xinh đẹp xuất hiện vẻ tái nhợt cùng kinh hãi. Nàng không phải Triệu Vô Tà, cũng không phải là Lục Hàn, mặc dù trên người có không ít thứ tốt, nhưng dù thế nào cũng không thể so sánh với hai người. Càng không thể so sánh với tên biến thái Chu Giác kia, so với Trịnh Ngạo của Thiên Tử Y và Vương Điện đều biến sắc.

“Hừ” “Đùng” “

Một tầng lôi quang từ trong thiết phù trước người Chu Giác bay ra, sau đó dùng tốc độ mắt thường không theo kịp cuốn ba người nọ ra khỏi phạm vi đất trống. Ba người đồng thời cất cao giọng nói: “Ba vị, nghiệt súc này giao cho ta đối phó ba vị đã bị thương đi, vẫn là nên đi ra ngoài thôi.”

Lúc Chu Giác nói chuyện, nụ cười trên mặt thật sự quá rõ ràng, mấy người đều nhìn thấy. Ba người Trịnh Ngạo cũng giống vậy, nhưng không nói gì, Thiên Tử Y và Vương Điện là vẻ mặt buồn bã, Trịnh Ngạo nhiều thêm một tia không cam lòng. Đứng ở bãi đất trống, ba người thật ra bị thương không nặng lắm, nhưng trong lòng cả ba đều hiểu rõ.

Lấy thực lực của bọn họ, cho dù có thêm Huyền khí trong cơ thể, thì cũng có thể không phải đối thủ yêu mục Bích Huyết Đằng điên cuồng. Kết Đan hậu kỳ, quả thực là một khoảng cách không thể vượt qua, ba người cũng biết. Mặc kệ là Triệu Vô Tà hay Lục Hàn, có thể đến bây giờ cũng không bị tổn thương chút lông tóc nào, nhất định có thủ đoạn lợi hại ẩn dấu. Nói không chừng sẽ không thua Chu Giác, hiện tại đã biến thành ba người bọn họ.

Những đệ tử của các gia tộc ma đạo khác đều đã chết hết, không còn một ai. Ngũ đại gia tộc, Vương gia và Thiên gia đã rút lui. Về phần Trịnh gia, Triệu Vô Tà cúi đầu không nói một lời, hiện giờ cũng có thể xem là Trịnh gia. Có điều, là một chi nhánh, Đông Lâm Trịnh gia.

Giống như cảm giác được ánh mắt hai người bên cạnh, cuối cùng Trịnh Ngạo nhìn thoáng qua mảnh đất trống, Yêu mục Bích Huyết Đằng uy thế vô cùng cường đại cùng ba người đang đứng. Gã khẽ hừ lạnh một tiếng, Trịnh Ngạo dẫn đầu bay ra bên ngoài, Vương điện và Thiên Tử Y cũng thàn than một tiếng rồi đi theo.

“Ha ha ha, hiện tại hãy để chúng ta nhìn xem, ai mới là đệ nhất Ma đạo gia tộc.”

Chu Giác đứng thẳng lên, tay cầm ngự tử một phương, long bào tung bay. Giống như hoàng đế thiên cổ, thân đứng trong

thiên địa, mệnh thừa thiên địa, một lời nói hạ thiên hạ không ai dám không tuân theo. Chu Giác giống như hoàn toàn không thèm để ý, ở cách hăn không xa, trên cự thụ kia có đôi mắt to màu đỏ máu. Không phải yêu vật tầm thường, mà là một dị chủng yêu thú kết đan hậu kỳ.

Băng lãnh, băng lãnh vạn năm, chỉ đứng ở nơi đó. Khí tức âm lãnh phát ra tựa như một toà băng sơn vạn năm không tan, sừng sững giữa thiên địa, lù lù bất động.

Cầm trường đao trong tay, cô ngạo thanh lãnh, khí thể của Lục Hàn âm âm bộc phát ra. Vậy mà không hề thua kém Chu Giác, cô ngạo, ngạo khí vô cùng lạnh như băng hoàn toàn cự tuyệt khí tức của Hoàng Giả Chu Giác ở ngoài cửa.

Một màn rất kỳ quái, hai người rõ ràng chỉ có tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn, thế nhưng khí thể bạo phát ra lại hoàn toàn khác. Kết Đan sơ kỳ, khí thể hai người vậy mà bộc phát đến cảnh giới Kết Đan sơ kỳ. Vết nứt của Tông sư, tuy rằng không bằng khoảng cách giữa Nguyên Anh chân nhân, nhưng cũng làm cho phần lớn tu sĩ ôm hận mà chết.

Thế nhưng hai người, vậy mà không tốn chút sức nào đã đạt đến khí thể như vậy.

Triệu Vô Tà vẫn cúi thấp đầu, nhưng khóe miệng chậm rãi nhếch lên thành một nụ cười lạnh. Không đúng, hai người vẫn là Trúc Cơ Đại viên mãn, bọn họ còn chưa phá được cái rãnh trời đó, chỉ vì có thể đạt tới Kết Đan sơ kỳ, hoàn toàn dựa vào vài thứ trong cơ thể.

Đồng tử đen kịt một màu, Triệu Vô Tà cũng không thể phán đoán trong cơ thể Lục Hàn rốt cuộc là cái gì, chỉ là Chu Giác. Không cần phải nói, khẳng định là khối Âm Lôi Từ Quang Phù kia. Nguyên Anh chân nhân luyện chế thành đồ vật gì đó, làm cho yêu mục Bích Huyết Đăng Kết Đan hậu kỳ phải ném không ít đau khổ.

“Như thế nào, ngươi sợ sao...”

Lời nói đầy uy nghiêm, Chu Giác giống như hoàng đế đang mắng chửi thần tử của mình, nhưng thần tử kia tựa hồ là Triệu Vô Tà. Trên đất trống bỗng nhiên tĩnh lặng, dâng lên một

luồng không khí đè nén, một chút gió cũng không có. Sự yên tĩnh đáng sợ đến mức ngay cả Yêu mục Bích Huyết Đăng cũng không có, toàn bộ huyết đăng lại quay trở lại phía trên đại thụ kia.

“Hôm nay ngươi sẽ chết...”

Giống như viên cổ vu sư, nhẹ nhàng phun ra tiên đoán, không thể làm trái. Ở trong ánh mắt kinh hãi của Chu Giác và Lục Hàn, Triệu Vô Tà chậm rãi ngẩng đầu. Khuôn mặt đen sì, một chút cảm xúc cũng không có, đầu tiên là nhàn nhạt, khí tức rất lạ lẫm, cổ xưa, mẫn hoang, vận vẹo.

“Oanh “

Bạo phát, thuộc về thế lực của Triệu Vô Tà. Khóe miệng hơi nhếch lên, cười lạnh lùng, cổ phiến trên cổ tay tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Sương mù màu xám không biết từ nơi nào trào ra.

Tần Phi hai tay bắt đầu nêm cối, hai tay hợp lại, hai tay hợp lại thành một, hai bên cùng tập với nhau, phát ra sáu mươi phần anh vũ.

Đến, bao phủ thân hình Triệu Vô Tà lại, hai điểm huyết hồng tuần tra tới lui trong đó. Khí tức cực kỳ vận vẹo, khí tức cực kỳ cổ xưa, làm cho người ta khó chịu muốn thổ huyết.

Huyết quang bỗng sáng lên, hư ảnh trước mắt Chu Giác lắc lư, hần bưng tỉnh trông thấy một hình ảnh. Hần bị một cơn cơn trùng màu huyết hồng gặm sạch, thậm chí ngay cả linh hồn cũng không lưu lại, hình ảnh này chỉ trong nháy mắt liền biến mất. Thế nhưng trong lòng Chu Giác bỗng nhiên nhảy dựng lên, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ hoảng sợ.

Không biết có phải ảo giác của hai người hay không, Lục Hàn và Chu Giác dường như nhìn thấy một hư ảnh ma đầu ở phía sau Triệu Vô Tà. Cực kỳ dữ tợn, khuôn mặt mơ hồ, nhưng chính là như thế này. Hai người chỉ nhìn thoáng qua mà không dám thấy lại, quá mức kinh khủng, ẩn sâu vào linh hồn mà sợ hãi.

Không chỉ là Chu Giác, ngay cả Lục Hàn, sau khi khí thế Triệu Vô Tà bộc phát, trên mặt cũng xuất hiện vẻ sợ hãi.

“Thế nào, sợ à...”

Giống như lời tiên đoán, một chút cảm tình cũng không có,
làm cho lòng người nhảy dựng lên.

Chương một trăm, tiếng gầm thét còn có một chương, chậm một chút sẽ qua, con cổ trùng thứ ba này liền muốn luyện thành. Mục tiêu mọi người đoán mình đoán đây là ai.

“Thế nào, sợ à...”

Giọng nói nhàn nhạt không chút cảm tình, sau khi Chu Giác nghe được, giống như con mèo bị dẫm phải đuôi. Cả người nổ tung, ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn về phía Triệu Vô Tà, khí thế mạnh mẽ bùng phát, Đế Hoàng giận dữ, đổ máu ngàn dặm.

Đáng tiếc, Triệu Vô Tà không phải những thần dân kia, hắn ta là ma. Ma đến từ thiên ngoại, ma bị vận vẹo, lạnh lùng liếc mắt một cái đã làm khí thế của Chu Giác tan rã toàn bộ. Tranh khí thế dường như mạnh nhất là Triệu Vô Tà, ít nhất Lục Hàn đã không còn muốn tranh thế với Triệu Vô Tà nữa.

“Hừ hôm nay phải xem ai chết.”

Chu Giác tức giận bốc lên, trong mắt sắp phun ra lửa rồi, cảm giác áp đảo hắn như Triệu Vô Tà khiến Chu Giác nổi giận. Lòng Đế Hoàng không cho phép ai vượt qua hắn, đây chính là Chu gia chỉ có một mình Chu Giác. Lại chưa từng nghe qua đệ tử xuất sắc nào khác, bởi vì Hoàng Giả chỉ có thể một người mà thôi.

“Tê tê “

Lại là âm thanh bén nhọn, khi âm thanh này vang lên, ba người đồng thời nhìn sang. Ba cổ khí thế mạnh mẽ đồng thời áp chế, đều là trình độ của tông sư Kết Đan sơ kỳ., Bọn hắn có thể mượn nhờ ngoại vật. Triệu Vô Tà cũng được, bất luận là Nhân Cổ Kiếm hay Vạn Độc Cổ Phiên đều có thể trợ giúp Triệu Vô Tà đạt tới cảnh giới Tông sư Kết Đan. Có điều Triệu Vô Tà đang mượn lực lượng của Nhân trùng cổ kiếm, một luồng khí tức huyết hồng đánh tới, lực lượng quý dị vận vẹo.

Thế nhưng.

“Vút”

Con người Triệu Vô Tà co rút lại một chút, tóc gáy trên người dựng đứng lên, thân hình lập tức lùi nhanh lại. Gần như cùng lúc đó, hai bóng người cũng nhanh chóng lùi lại, ngay sau hai đạo thân ảnh kia, hai sợi dây leo dài màu đỏ máu hướng về phía hai người hung hăng đâm tới.

Tốc độ của hai người đã rất nhanh, nhưng nếu so với hai đầu huyết đằng kia thì vẫn chậm hơn rất nhiều.

“Bành” “Bành” “Bành”

Liên tục hai tiếng vang, bất quá bị quất bay chỉ có Lục Hàn mà thôi, Chu Giác không tổn thương chút nào đứng nguyên tại chỗ. Huyết Đằng đánh hẳn một lần nữa bị thiêu đốt, vốn là huyết hồng biến thành một nửa đen, rút về như quất gió.

“Bành”

Lần này bị quất bay là Triệu Vô Tà, lực lượng Kết Đan hậu kỳ mạnh đến mức nào. Triệu Vô Tà không áp chế được khí huyết bốc lên trong ngực bụng, khóe miệng phun ra một búng máu lớn. Lục Hàn cũng tương tự vậy, hai người đều bị lực lượng của Huyết Đằng đánh trúng.

“Ha ha ha...”

Trong lúc cười điên cuồng, Chu Giác khinh thường nhìn Triệu Vô Tà và Lục Hàn, ánh sáng của thiết phù lúc còn sống càng thêm chói mắt. Từ quang lôi quang kia khí tức kinh người, uy thế mạnh mẽ. Cước bộ liền đạp, Chu Giác vậy mà trực tiếp hướng yêu mục Bích Huyết Đằng phóng tới.

Một quyền đánh ra, lôi quang lập lòe, âm lôi từ quang. Từ trong lôi bạo thu thập lực lượng thiên địa, trải qua sự gia trì của Nguyên Anh kỳ chân nhân, uy lực mạnh mẽ đến quá đáng. Từ quang đem Chu Giác bao phủ toàn thân trong đó, đối với yêu mục Bích Huyết Đằng mà nói, Chu Giác quả thực chính là một con nhím.

Ánh mắt Triệu Vô Tà có chút kỳ quái, Âm Lôi từ quang phù, chẳng lẽ không có khả năng sử dụng vô hạn, từ quang chứa

đựng trong Âm Lôi từ phù nhất định có hạn chế, vô hạn sử dụng lôi phù không có khả năng tồn tại. Triệu Vô Tà khẩn trương nhìn chăm chăm vào thiết phù đang trôi nổi trước người Triệu Vô Tà, không biết dùng cái gì để luyện chế nhưng khí tức bên trên đúng là lạ lẫm nhưng vô cùng cường đại.

Nguyên Anh Kỳ chân nhân đối với Triệu Vô Tà hiện tại mà nói là một tồn tại không thể ngược nhìn.

Trong lúc lôi quang bạo phát, Chu Giác đánh một quyền lên trên đại thụ, yêu mục Bích Huyết Đằng không thể di động. Chỉ có thể để cho những huyết đằng kia thành thực Chu Giác một quyền, lại là tiếng thét tê tê vang lên, thậm chí có thể nghe ra sự thống khổ bên trong. Cái này quả thực không thể tin nổi, Lục Hàn đã có chút ảm đạm, một dị chủng yêu thú Kết Đan hậu kỳ lại bị một tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn đè ép.

Một màn này nếu khiến cho những tu sĩ khác ở tu chân giới nhìn thấy, khẳng định sẽ không tin tưởng, nhưng thực sự đã phát sinh.

“Thời gian là thời gian”

Ánh mắt Triệu Vô Tà bỗng nhiên sáng ngời, nghi vấn trên mặt đã biến mất, một tia giạt mình xuất hiện. Nhìn Lục Hàn bên cạnh, Triệu Vô Tà bỗng nhiên đưa ra quyết định, môi khẽ nhúc nhích. Một luồng thần niệm nhân nhật truyền vào trong đầu Lục Hàn, đầu tiên là nghi hoặc sau đó cũng chợt hiểu, cuối cùng sắc mặt phức tạp nhẹ nhàng gật đầu.

Nhất thời hai người giống như rất ăn ý, đồng thời hướng tới yêu nhân Bích Huyết Đằng mà xông lên, thủ đoạn cực kỳ ác liệt bắt đầu. Vốn Bích Huyết Đằng đã rất thâm hiểm nay lại bị công kích của ba người làm cho kêu thảm liên tục, đường đường một dị chủng yêu thú Kết Đan hậu kỳ lại có kết cục như vậy.

Không thể di chuyển, bị người Chu gia hạn chế thực lực, cho dù có khí thể Kết Đan hậu kỳ. Kỳ thật lực lượng nhiều lắm cũng chỉ có thể coi là Kết Đan trung kỳ, hơn nữa còn sẽ không ngừng xói mòn, giống như khối thiết phù trước người Chu Giác, từ quang bên trong cuối cùng sẽ biến mất.

Đây là Triệu Vô Tà đoán được, kết quả hơn phân nửa là chính xác.

Thiên địa ba phương, bị ba người đè ép yêu mục Bích Huyết Đằng không ngừng tham gia, những huyết đằng kia cũng trở nên trắng xóa. Một phương thiên địa như thế giới băng tuyết, trường đằng vốn đỏ như máu bắt đầu biến thành màu trong suốt. Một phương thiên địa, huyết khí va chạm, kiếm khí của Nhân Cổ Kiếm không kém gì những sợi dây leo dài kia. Cuối cùng thiên địa, phảng phất như lôi bạo hàng thế, trường đằng yêu mục Bích Huyết Đằng bị hung hăng chà đạp.

Nhưng ngoại trừ Chu Giác, Triệu Vô Tà và Lục Hàn đều phải trả giá lớn, thật ra hai người đã xuất ra một phần thực lực rất lớn. Mặc dù áp chế được Yêu Mục Bích Huyết Đằng nhưng thương thế của hai người không ngừng tăng thêm, Ma Nguyên trong cơ thể đều có chút không tiếp tục được.

Khóe miệng Chu Giác chậm rãi nhếch lên, đó là ý cười của âm mưu đã thực hiện được, bên trong lại cất giấu sát khí. Sát khí rất dày đặc, đối với Lục Hàn, cũng là Triệu Vô Tà. Chu gia muốn tranh đoạt vị trí đệ nhất gia tộc với Lục gia, nếu như có thể diệt trừ được Lục Hàn, thì chiếm được thượng phong. Cũng chỉ có trên đại hội của gia tộc Ma đạo, Chu Giác giết Lục Hàn mới có thể danh chính ngôn thuận.

Kỳ thật, lần đại hội Ma đạo gia tộc này, Chu gia đã tỉ mỉ tính toán mười mấy năm. Yêu mục trước mắt là Bích Huyết Trường Đằng giống như dã thú bị nuôi dưỡng, cuối cùng dùng để đả thương người. Vậy “người” chính là Lục gia, Lục Hàn.

Về phần Triệu Vô Tà, đột nhiên xuất hiện cao thủ trẻ tuổi, còn là đại biểu Trịnh gia. Mặc dù chỉ là một chi nhỏ, nhưng Triệu Vô Tà trẻ như vậy đã là trúc cơ đại viên mãn, đây đã là chuyện làm cho người ta kinh ngạc, càng kinh ngạc hơn là Triệu Vô Tà lại còn là một tán tu.

Cây mọc trong rừng, gió tất tất tất tất tất tất phá vỡ.

Sau khi Chu Giác biết Triệu Vô Tà tồn tại, liền nổi sát tâm với hắn ta, nếu như không thể trở thành bằng hữu cũng chỉ có thể

làm địch nhân. Đối với kẻ địch, Chu Giác luôn quen với khí hậu chưa hoàn thành của hắn ta, bóp chết.

Dường như biết rõ thương thế của hai người đang tăng thêm, Chu Giác bỗng nhiên hạ thủ lưu tình, điện quang trên tay đã nhạt đi không ít. Con người của Triệu Vô Tà lại co rút lại, hắn có thể cảm giác được từ quang bên trong thiết phù vẫn còn rất nhiều, không nên có như vậy. Triệu Vô Tà và Lục Hàn liếc nhau, hai người đều là người cực kỳ thông minh, chỉ cần tưởng tượng là đã biết chuyện gì xảy ra rồi.

“Hừ” “Hừ” “

Thanh âm rên rỉ rất nhỏ, Triệu Vô Tà và Lục Hàn bỗng nhiên bộc phát. Thực lực chân chính, toàn bộ sức mạnh.

Lục Hàn nhẹ nhàng hé miệng, bên trong bay ra một cây băng châm rất nhỏ, băng châm rất mỏng. Nhưng khí tức bên trên nhắc nhở thế nhân, đó là một cây băng châm hoàn toàn không trải qua luyện chế, hàn khí lạnh lẽo đến cực điểm từ trên băng châm tràn ra. Trong nháy mắt, trong nháy mắt băng châm xuất hiện, nhiệt độ xung quanh Lục Hàn lập tức hạ thấp xuống dưới.

“Hãy”

Triệu Vô Tà thì đơn giản hơn nhiều, Vạn Độc Cỏ bỗng nhiên từ trên cổ tay bay lên, một mảng lớn khí tức màu đỏ phóng ra, ở giữa xen lẫn một điểm hồng quang, rất chói mắt hồng quang, nhưng dung hợp hoàn mỹ vào trong mảnh xích hồng đó.

Xích Luyện xà cuộn tròn tròn.

Chín mươi chín con rắn đều mở miệng như rắn phun ra một ngọn lửa lớn về phía Yêu mục Bích Huyết đằng. Băng hỏa lưỡng trọng thiên, một khắc sau mắt yêu đã nếm mùi vị của Băng hỏa lưỡng trọng thiên.

“Tê tê”

Trong ánh mắt kinh ngạc của Chu Giác, Triệu Vô Tà và Lục Hàn bộc phát ra thực lực chân chính lại có thể ngăn chặn được Yêu Mục Bích Huyết Đằng. Trách không được Yêu tộc bỏ lại yêu đẳng dị chủng này, chiến lực thật sự không quá cao, không

thể di chuyển. Chỉ có thể bị động chịu đòn, cho dù thực lực có là Kết Đan hậu kỳ, chiến lực cũng chỉ có thể là Kết Đan trung kỳ mà thôi.

Triệu Vô Tà để cho Phệ Nhật Trùng ẩn núp trong Xà Bàn, cộng thêm Nhân Trùng cổ kiếm, miễn cưỡng tăng thực lực của mình lên tới Kết Đan sơ kỳ cảnh giới Tông sư. Lục Hàn lợi dụng một cây băng châm, cũng giống như vậy.

Mà Yêu mục Bích Huyết đằng kia, Triệu Vô Tà và Lục Hàn đều có thể cảm nhận được lực lượng của nó đang bị một cổ lực lượng cổ quái dưới mặt đất thôn phệ. Bây giờ, Kết Đan hậu kỳ đã tụt xuống trung kỳ, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ biến thành Kết Đan sơ kỳ. Khi đó dù là một mình Triệu Vô Tà cũng có thể làm được.

Lúc này, nếu có người ở trên không trung kia thì sẽ phát hiện, có hai người công kích Yêu mục Bích Huyết đằng, có một người lại cố ý nhường nhịn tình cảnh này, vô cùng quỷ dị.

Kỳ thật mục đích song phương không khác nhau là mấy, Triệu Vô Tà và Lục Hàn là vì bức ra giới hạn của Yêu Mục Bích Huyết Đằng khiến cho nó thật sự phát điên. Bất chấp tất cả công kích Chu Giác, Chu Giác lại hi vọng Yêu Mục Bích Huyết Đằng có thể làm cho Triệu Vô Tà và Lục Hàn bị trọng thương, đến lúc đó.

Nói thì dễ, làm thì làm cũng không đơn giản, ba người lục đục với nhau. Rốt cuộc ai đang tính kế ai đây.

“Phốc “

Một đạo huyết ảnh hiện lên, một đầu huyết đằng xuyên qua những ngọn lửa kia, bắn thủng bả vai Triệu Vô Tà, một phát bắt được huyết đằng kia, sương mù màu xám hung hăng tràn vào, nhất thời truyền đến âm thanh bị ăn mòn của vật gì đó.

Cổ vụ, chính là khói độc trên ngàn loại độc khí hình thành từ chướng khí trên núi Độc Sơn, Yêu Mục Bích Huyết Đằng mặc dù lợi hại, nhưng lại không chịu nổi cổ vụ ăn mòn, xuyên thấu bả vai Triệu Vô Tà trong nháy mắt đã bị huyết đằng ăn mòn sạch sẽ.

Phía Lục Hàn bên kia cũng không khác lắm, dùng phương thức tổn thương, hắn cũng đã hủy diệt một sợi dây leo dài của Bích Huyết Đăng. Hai người này không phải là chạt vật vi gian, cũng không phải hợp tác, cũng chỉ là một loại ăn ý mà thôi. Lần đại hội Ma đạo gia tộc này, hai người đều muốn có được đồ vật gì đó, nhất định phải có được đồ vật này.

Sát khí bùng lên trong mắt Triệu Vô Tà, sát ý bùng lên giữa lồng ngực, sao có thể không phát tiết ra ngoài chứ.

Thật xin lỗi, chậm quá rồi. Có lẽ là muộn quá, chương này sửa chữa thật lâu không biết nên viết thế nào. Nhân trùng cổ trùng thứ ba liền đề vào ngày mai xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi thì ai cũng xin lỗi, tha thứ.

Đầu thứ một trăm lẻ hai Chương thứ ba Nhân Trùng cổ thành.

“Phốc phốc” “Xuy xuy “

Thanh âm ê răng, trên người Triệu Vô Tà lại xuất hiện thêm một lỗ máu, mà Yêu Mục Bích Huyết Đăng đã mất đi một sợi dây leo dài. Uy lực của cổ vụ màu xám vẫn như trước, mỗi lần dây leo dài xuyên thủng thân thể Triệu Vô Tà, sợi dây leo dài kia chắc chắn sẽ hỏng.

Lục Hàn đứng bên cạnh cũng vậy, uy lực của cây băng châm kia quá cường đại, mặc dù lực lượng chênh lệch quá xa. Mỗi lần cây Trường Đăng đều có thể làm Lục Hàn bị thương, nhưng hàn khí phun ra từ cây băng châm kia vẫn có thể khiến cây trường đăng biến thành tượng băng, sau đó biến mất trên đời.

Yêu mục Bích Huyết đăng sở dĩ bị Yêu tộc vứt bỏ, nguyên nhân là vì căn cơ của Yêu Mục Huyết Đăng gửi gắm ở trên đại thụ kia. Chính là đôi mắt to của huyết hồng kia, dù thế nào yêu mục Bích Huyết đăng cũng không thể rời khỏi đại thụ, không thể rời khỏi khu rừng rậm này.

Chính bởi vì như vậy, yêu mục Bích Huyết Đăng vốn là Kết Đan hậu kỳ, chiến lực lại chỉ có Kết Đan trung kỳ mà thôi. Lần này càng trở thành quân cờ khiêu chiến địa vị của Chu gia, bị âm thầm hạn chế thực lực, trong vòng một canh giờ, thực lực của yêu mục Bích Huyết Đăng sẽ từ Kết Đan hậu kỳ giảm xuống Kết Đan sơ kỳ, thậm chí là Trúc Cơ đại viên mãn.

Chính trong một canh giờ đó, tu sĩ bình thường của gia tộc căn bản là không có khả năng ngăn cản được một kích của yêu nhân Bích Huyết Đăng Kết Đan hậu kỳ, thời gian dần trôi qua mấy hơi thở đã chết mười hai tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, mặc dù trong đó có một tên là Chu Giác Sát.

Nếu không phải Chu Giác vì không muốn đắc tội với ba đại gia tộc ngoài Lục gia, mà xuất thủ cứu giúp ba người Thiên Tử Y, chỉ sợ ba người các nàng cũng không tránh khỏi cái chết.

Đây chính là chênh lệch bảo vật, trên người Chu Giác và Lục Hàn đều mang theo bảo vật cường đại, nhất là Chu Giác.

Âm Lôi Từ Quang Phù.

Đây chính là vật do Nguyên Anh chân nhân luyện chế ra, bên trong ẩn chứa Âm Lôi Từ Quang chính là khắc tinh của Yêu Nhân Bích Huyết Đăng. Có thể nói, chỉ cần Chu Giác nguyện ý thì Bích Huyết Đăng của Yêu Mục căn bản không phải là đối thủ của hắn. Đây chính là Nguyên Anh chân nhân, dần dần có thể ra tay luyện chế một bảo vật. Có thể làm cho một tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn có chiến lực tương đương với yêu thú dị chủng tương đương với Kết Đan trung kỳ tông sư.

Bất quá cũng không hoàn toàn đều là chênh lệch bảo vật, còn có cảnh giới, Lục Hàn, Chu Giác, Triệu Vô Tà, ba người đều đã đạt đến cảnh giới Trúc Cơ Đại viên mãn đỉnh phong. Dưỡng thành thể của mình, chỉ còn thiếu một bước là có thể tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan Tông Sư.

Ba người Thiên Tử Y chỉ là Trúc Cơ Đại viên mãn mà thôi, còn cách cảnh giới Tông sư là một khoảng cách nhất định.

“Hừ nghiệt súc.”

Triệu Vô Tà tức giận, trước ngực hắn ta là một mảng máu tươi mơ hồ, mấy lỗ máu đang chảy ra ngoài. Huyết khí dày đặc vờn quanh người hắn ta, tuy rằng đều chỉ là vết thương da thịt, nhưng khí huyết tổn thất đã rất nghiêm trọng.

Cổ phiến ấn ký trên cổ tay hắn bỗng nhiên sáng ngời, một đoàn sương mù màu xám nồng đậm bay ra. Triệu Vô Tà vung tay về phía Bích Huyết Đăng mắt yêu, đoàn sương mù màu xám kia lập tức bay đến phía trước cự thụ.

Bích Huyết Đăng yêu nhãn là dị chủng yêu thú, cảm ứng đối với nguy hiểm rất nhạy cảm, tiếng kêu “Tê tê” bèn nhón. Nó cảm nhận được sinh mệnh uy hiếp, huyết nhãn bỗng nhiên trở nên càng thêm đỏ, hồng quang yêu dị nhỏ xuống.

“Hây”

Trong yết hầu gầm lên một tiếng trầm thấp, bước chân Triệu Vô Tà đột nhiên khê động, Nhân Trùng cổ kiếm trong tay

hung hăng bỏ xuống. Thân kiếm tràn đầy côn trùng huyết hồng lập tức bùng lên ánh sáng màu đỏ, một mảng lớn khí tức huyết hồng rơi xuống. Bên trong mảnh huyết hồng kia, một vòng thân ảnh mơ hồ vận vẹo khiến cho mắt không lơ trên đại thụ liên thanh hết âm lên.

Nhân trùng cổ xưa.

Triệu Vô Tà vậy mà lại thả Nhân Trùng Cổ ra để đối phó yêu mục Bích Huyết Đăng, là ngũ quan của Nhân trùng đầy vĩnh viễn thống khổ. Khí tức khủng bố quỷ dị vận vẹo, rất nguy hiểm, toàn bộ yêu mục Bích Huyết Đăng đều thu trở về, đem toàn bộ con mắt cực lớn kia bao vây lại, ngay cả một khe hở cũng không có.

Thấy một màn này, Triệu Vô Tà sắc mặt lập tức biến đổi, tức giận biến mất. Thay vào nụ cười lạnh lẽo, thân ảnh vận vẹo của Nhân trùng đột nhiên đình trệ, thống khổ, miệng rộng mở ra, nhất thời một mảng lớn huyết hồng càng thêm nồng đậm phun ra.

Sau khi phun ra những thứ này, con Nhân Trùng cổ này tựa hồ rất mệt, có chút uể oải vận vẹo thân thể chậm rãi bơi về trong Nhân Trùng cổ kiếm.

“Xuy xuy “

Lúc bên tai truyền đến âm thanh ăn mòn của thứ gì đó, thân hình Triệu Vô Tà lập tức bay ngược ra sau.

Cuối cùng hai người chia sẻ sẻ sẻ sẻ, đọc xong sáu lần cuối.

Phía trên đại thụ tràn đầy huyết hồng trường đằng, lại có một mảng lớn huyết hồng khí tức đem những dây leo kia bọc lại. Ở tận cùng bên trong, huyết nhãn thật lớn không ngừng thét chói tai. Lúc này truyền ra tiếng thét càng thâm hơn, giống như dị thường thống khổ.

Sự thật cũng đúng là như vậy, những sợi dây leo kia bị sương mù màu đỏ bao phủ, thanh âm bị ăn mòn chưa bao giờ đứt đoạn. Không phải bị ăn mòn sau đó rơi xuống, mà là trực tiếp ăn mòn sạch sẽ, khí tức biến mất trong không khí.

Lục Hàn lão đảo thân hình, nhưng mà nhìn thấy một màn Triệu Vô Tà nổi giận, ngay cả thương thế của mình cũng quên mất. Ánh mắt kinh hãi vô cùng, nhìn Triệu Vô Tà, trên mặt tràn đầy vẻ không dám tin tưởng.

Sắc mặt Chu Giác trở nên khó coi. Trước người y lấp loé loi quang, làm nổi bật gương mặt của y. Ánh mắt của y đều dừng ở trường kiếm đỏ máu trong tay Triệu Vô Tà. Vào lúc này, trong lòng y lại bắt đầu lạnh đi. Một cảm xúc sợ hãi chậm rãi bò lên, hung hăng lắc đầu, trong lòng Đế Hoàng không thể tồn tại loại cảm xúc sợ hãi này.

Chu Giác đắm chìm trong cảm xúc của mình cũng không phát hiện, Triệu Vô Tà đang lùi về phía sau hắn ta, còn Triệu Vô Tà thì sau lưng hắn ta. Một sợi dây trong suốt đỏ sậm dùng tốc độ khủng khiếp đuổi theo, vô thanh vô tức, ngoại trừ Triệu Vô Tà.

Lục Hàn và Chu Giác đều không phát hiện ra sự tồn tại của gốc Trường Đăng này, nó hoàn toàn trong suốt, giống như ngọc thạch vậy, tỏa ra ánh sáng lộng lẫy. Cây Trường Đăng quý dị này giống như được ẩn hình vậy, một chút khí tức cũng không lộ ra ngoài, thậm chí tốc độ như vậy cũng không có tiếng xé gió nào.

“A...”

Trong lòng Chu Giác đột nhiên nhảy lên kịch liệt, dự cảm bất hảo bỗng nhiên sinh ra, theo bản năng hắn bay lên bầu trời. Lôi quang bùng nổ bao bọc quanh người hắn cực kỳ chặt chẽ, nhưng đúng lúc này, Triệu Vô Tà đang bay lượn đột nhiên biến thành một cái bóng.

Ánh độn, độn pháp kỳ diệu mà Triệu Vô Tà học được từ một tu sĩ đã giết trước kia, thân hình biến thành một cái bóng vắn vẹo. Một chút trở ngại cũng không có, trực tiếp quán lấy hai chân Chu Giác, sau đó khi Chu Giác còn chưa kịp phản ứng lại thì...

Cái bóng vắn vẹo leo lên, sau đó biến mất sau lưng Chu Giác.

Nhất thời, Chu Giác trong lòng cảm thấy lạnh toát, đang muốn khu động Thiết Phù trước người bùng phát ra lôi điện từ quang. Nhưng sau một khắc, trên người bỗng nhiên buông

lòng, loại cảm giác khác thường đó đã biến mất. Nhưng trong lòng linh cảm không tốt nhưng không những không mất mà trái lại càng thêm kịch liệt.

Một đạo huyết quang bỗng nhiên biến lớn trước mặt hắn, trong con ngươi hiện ra kinh hãi, “Bốp bốp” lôi quang lần nữa bùng lên. Nhưng khiến Chu Giác cảm thấy kinh hãi chính là âm lôi từ quang không đốt cháy trường đằng màu đỏ như trước.

Thân rắn uốn lượn giống như vậy, nguyên bản dây leo huyết hồng trong suốt truy đuổi Triệu Vô Tà vây khốn toàn thân Chu Giác, tuy lôi quang vẫn bạo thiểm. Nhưng phía trên dây leo dài này không ngừng bốc lên huyết khí, vậy mà ngăn trở những lôi quang kia.

Kinh hãi kinh hãi...

Không chỉ có Chu Giác, mà còn có Lục Hàn, mọi chuyện phát sinh quá nhanh. Đầu tiên là Triệu Vô Tà dùng thủ đoạn cường đại tiêu diệt hơn phân nửa đám Trường Đằng Yêu Mục Bích Huyết Đằng, sau đó vào lúc hắn rút đi, bỗng nhiên duỗi ra một cây mây dài rất quỷ dị.

Hiện giờ, cây dây leo kia không bắt được Triệu Vô Tà thế nhưng lại trói chặt lấy Chu Giác.

Chuyện này quả thực.

“Hừ cho ta phá “

Một phương loé lên quang mang ngọc tử từ trong cơ thể Chu Giác bay ra, sau đó tại không trung biến thành khí tức không sai biệt lắm so với đầu lâu, trung phẩm huyền khí tùy ý lan tràn. Mang theo khí thể mạnh mẽ, ngọc tử hung hăng đánh tới đem Chu Giác trói chặt trường đằng.

Sự tình càng thêm kinh hãi đã xảy ra, chẳng những âm lôi từ quang, ngay cả uy năng của trung phẩm huyền khí cũng không làm gì được trường đằng quỷ dị kia.

“Tê”

Tiếng thét chói tai kéo dài liên tục, hoàn toàn không ngừng nghỉ, Lục Hàn bị trọng thương cau mày chịu đựng khó chịu trong lòng. Tiếng kêu này không giống với những gì trong quá

khứ, rất bén nhọn, xen lẫn ý vị điên cuồng, giống như con thú bị nhốt sắp chết, phát ra những tiếng kêu như vậy.

Hắn muốn liều mạng.

Con mắt Lục Hàn nheo lại, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bức Bích Huyết Đăng mất yêu đến cực hạn, mà làm được điều này không phải là Lục Hàn già, mà là thanh niên có lai lịch thần bí, thủ đoạn đậm máu, huyết hồng, vô biên huyết hồng.

Triệu Vô Tà không biết, bởi vì trước mặt Lục Hàn, hắn chỉ sử dụng Nhân Trùng cổ kiếm. Hắn ta đã bị Lục Hàn cho rằng là một ma đầu người đầy máu tanh, hơn nữa là một ma đầu lai lịch thần bí.

Bất quá giờ phút này Lục Hàn đang suy nghĩ cái gì, Triệu Vô Tà tuyệt không muốn biết, hiện tại hắn chỉ có một mục đích. Đó chính là giết chóc giết chóc.

Sát cơ trong lòng hắn đã tràn ngập, Triệu Vô Tà cũng biết là vì sao, là Nhân trùng cổ kiếm trong tay đang tác quái. Là con cổ trùng thứ ba, nó đã sinh ra một chút bản năng, không kịp chờ đợi muốn đi ra.

“Rất nhanh là được rồi.”

Triệu Vô Tà đang hóa thành cái bóng thối lui ra xa, đang muốn xông lên lần nữa, bỗng nhiên trước mắt hoa lên. Sợi dây mây dài trói Chu Giác biến mất, phía cuối sợi dây leo cuốn lấy khối ngọc tỷ kia, sau đó mang theo một mảng lớn huyết khí âm âm về tới đại thụ đã bị phá hủy.

Một cái động lớn bỗng nhiên xuất hiện dưới gốc đại thụ, sợi dây leo cuốn con mối như một con rắn lớn về tới động. Sát khí bùng lên, mặt đất dưới chân Triệu Vô Tà âm âm nứt ra những đường vân như mạng nhện.

Mà ở phía dưới đại thụ, một đạo Ảnh Tử oạch một cái phi độn xuống.

Huyết hồng, mê huyền.

Thân hình Triệu Vô Tà hiện ra trong không gian này, luồng khí tức xa lạ này vừa xuất hiện, lập tức một mảng lớn khí tức

huyết hồng xông tới. Đồng thời một thanh âm vang lên trong đầu hắn: nhân loại, ngươi muốn thế nào, ngươi muốn thế nào?

Nghe được thanh âm này, khóe miệng Triệu Vô Tà lập tức nở nụ cười. Ở trước người hắn, khí tức đỏ như máu toàn bộ tản ra, lộ ra Chu Giác đang bị trói ở bên trong. Sợi dây leo quỷ dị kia dường như đã dùng hết sức lực, mặc dù trói hắn lại nhưng không làm gì được hắn. Ngược lại, bởi vì âm lôi từ quang không ngừng tràn ra từ trong thiết phù, còn có ngọc tỷ tràn ngập bá khí kia, quang mang phía trên dây leo dần dần trở nên ảm đạm.

“Một giao dịch”

Thanh âm lạnh như băng của Triệu Vô Tà vang lên trong không gian này.

Bấy nhiêu năm trăm lẻ ba cơn giận dữ đối với Đế Hoàng.

Bên ngoài rừng rậm, một đám người đứng ở phía trước nhất chính là gia chủ của các đại gia tộc. Về mặt của những gia chủ này đều giống nhau, bởi vì bọn họ đã biết kết cục của đệ tử nhà mình.

Tuy rằng bị hạn chế không thể dùng thần niệm để dò xét sự tình phát sinh trong rừng rậm, nhưng năng lực cảm ứng cùng dự cảm của tông sư Kết Đan là rất mạnh mẽ. Ngoại trừ gia chủ Ngũ đại gia tộc, những gia chủ khác đều đã nhận mệnh, trên mặt xuất hiện một chút tức giận.

Một chút oán niệm từ đáy lòng bọn họ bay lên, đều là phát cho vị gia chủ đứng đầu Chu gia, ai bảo yêu mục huyết đẳng lâm là hấn làm ra chứ. Đông đảo oán niệm gia chủ Chu gia đều rõ ràng cảm giác được, bất quá hấn tựa hồ không để ý, những gia chủ so với ngũ đại gia tộc thì thực lực kém nhau một chút, trừ phi bọn họ liên hợp lại.

Bất quá đó là chuyện không thể nào xảy ra, nhiều gia tộc ma đạo, ngàn năm qua chỉ có một lần là hoàn toàn liên kết lại với nhau. Đó chính là vì lần đại hội ma đạo do Đoạn gia tổ chức khi đó là hận hải ma quân quật khởi, vị Nguyên Anh chân nhân quật khởi từ trong gia tộc ma đạo đem tất cả gia tộc ma đạo liên hợp lại cùng đối kháng yêu tộc.

Đáng tiếc là, trong các đại gia tộc Ma đạo bây giờ, không có nhân vật kiêu hùng nào giống hận Hải Ma Quân.

Ánh mắt gia chủ Chu gia nhìn về bóng dáng lay động trong rừng rậm trước mắt, không biết đang suy nghĩ cái gì, phía sau hấn là bốn đại gia chủ khác. Ngoại trừ vị gia chủ Lục gia, Thiên gia, Trịnh gia, Vương gia trong ánh mắt sâu trong ba vị gia chủ đều có một tia lo lắng.

Dù sao bên trong có một dị chủng yêu thú có thể so với Kết Đan hậu kỳ tu sĩ, đại đệ tử ba nhà bọn họ mặc dù đều có tu vi Trúc Cơ đại viên mãn, nhưng chỉ sợ còn chưa đủ để tự bảo vệ

mình. Bất quá khi bọn họ nhìn thấy gia chủ Chu gia thỉnh thoảng trong ánh mắt lộ ra lãnh mang, lại nghĩ đến một ít dấu hiệu lúc trước nhất thời có chút minh bạch.

Con người sống đã lâu, cho dù không phải người thông minh cũng trở nên vô cùng thông minh. Đây chính là yêu lão tất yêu.

Ba vị gia chủ nghĩ thông suốt điểm mấu chốt, trong lòng không khỏi buông lỏng, sự lo lắng giảm đi hơn phân nửa.

Gia chủ Chu gia là vì khiêu chiến vị trí năm đại gia tộc đứng đầu Lục gia, hẳn có thể không quan tâm phản ứng của Lục gia, cũng có thể không để những tiểu gia tộc kia vào trong mắt. Nhưng cũng không thể đắc tội với ba đại gia tộc khác, nếu không nếu tam đại gia tộc nhúng tay vào, Chu gia hẳn có thể sẽ không chịu nổi.

“Chu huynh, nhiều tính toán như thế, ngược lại là vất vả rồi.”

Gia chủ Lục gia vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng, trong ánh mắt có chút thương long bỗng nhiên hiện lên một đạo lệ mang, bước chân bỗng nhiên đạp mạnh phía trước. Khí thể hồn nhiên mơ hồ phát ra, người đến cấp độ bọn họ căn bản không cần đem khí thể của mình bộc lộ ra toàn bộ. Như vậy ngược lại không tốt.

Nhưng mơ hồ phát tác, lại khiến người ta cảm nhận được áp lực hùng hồn.

Hai vị gia chủ đứng chung một chỗ, khí thể cường đại âm thầm phân cao thấp, gia chủ Chu gia để hoàng cũng khí phách như thế. Mà gia chủ Lục gia, giống như một tòa băng sơn vạn nhận, bất kể áp lực lớn đến mức nào vẫn lù lù bất động. Chỉ cần tiếp xúc với khí tức của hắn, sẽ cảm nhận được hàn khí đáng sợ như đóng băng vạn dặm.

“Hừ “

Gia chủ Chu gia không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa. Ánh mắt tiếp tục nhìn rừng rậm, bởi vì vào lúc này, trong lòng của hắn bỗng nhiên bắt đầu có một chút dự cảm không tốt.

Gia chủ Lục gia trầm mặc, Kết Đan hậu kỳ, bản thân gã cũng có tu vi Kết Đan hậu kỳ. Mặc dù dị chủng yêu thú trong rừng rậm kia chỉ có chiến lực Kết Đan trung kỳ, còn chỉ có thể duy trì một canh giờ mà thôi, nhưng vẫn khiến cho gã nhin không được có chút bận tâm.

Lục Hàn, đệ tử xuất sắc nhất Lục gia trong mấy trăm năm qua, ngăn ngừa ba mươi năm đã tấn thăng đến cảnh giới Trúc Cơ Đại viên mãn. Hơn nữa ít ngày nữa là Kết Đan Tông Sư, ở Tu Chân Giới cũng là thiên tài khó lường, cho dù mấy đệ tử đại môn phái kia cũng không có tư chất như vậy.

Trong rừng rậm, khu đất trống ở giữa, Lục Hàn đang bị trọng thương, ánh mắt lập lòe, nhìn chỗ đại thụ, chỉ có một cái động lớn. Trong động không ngừng bốc lên khí tức đỏ như máu, yêu mục Bích Huyết Đăng.

Mà ở bãi đất trống bên ngoài, ba người Thiên Tử Y ngồi ngay ngắn trên mặt đất, một trận pháp phòng ngự tỏa sáng xung quanh ba người. Thấy sắc mặt bọn họ lúc sáng lúc tối, hiển nhiên đang chữa thương.

Hung hăng cắn răng một cái, Lục Hàn lần nữa phun ra một cái băng châm, khí tức băng phong thiên địa. Hàn khí từ trên băng châm toát ra, trong cổ họng Lục Hàn bắt đầu chuyển động, đột nhiên há miệng ra.

“Phốc “

Phun ra một ngụm tinh huyết, tất cả đều phun lên băng châm, băng châm như bọt biển hút toàn bộ tinh huyết của Lục Hàn vào. Sau đó Lục Hàn giống như say rượu, sắc mặt trở nên đỏ ửng, khí tức trên người dần dần khôi phục sự mạnh mẽ trước đó.

Dưới chân đạp liên tục, tàn ảnh trong lúc trùng trùng Lục Hàn đến trước đại động kia, thả người nhảy xuống.

Trên khoảng đất trống, khí tức của Bích Huyết đăng Yêu mục vẫn còn, vẫn đang cường đại Kết Đan hậu kỳ. Dường như nó không thay đổi chút nào, nhưng không biết vì sao, một khí tức quỷ dị đáng sợ bỗng nhiên xuất hiện trong đó.

Ba người chữa thương trong giây lát rùng mình một cái, thiếu chút nữa khí tức hỗn loạn tẩu hỏa nhập ma, bất quá khí tức kia đến nhanh chóng mà đi. Vừa mới xuất hiện, sau một khắc đã biến mất.

“Giao dịch gì mà giao dịch”.

Trong không gian màu máu, thanh âm tối nghĩa của Yêu mục Bích Huyết đằng vang lên, trên mặt Triệu Vô Tà đang đứng trước mặt Chu Giác nở nụ cười khó tả. Lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một con bọ cánh cứng màu đỏ như núi lửa tĩnh mịch, xinh đẹp nhưng lại mang theo uy áp vô tận. Giống như lúc nào cũng có thể bộc phát, khi Phệ Nhật Trùng xuất hiện, Triệu Vô Tà cảm giác được một đạo linh trí dao động kịch liệt ở sâu trong không gian.

Loại linh vật hiệu trời sinh như Phệ Nguyệt, đối với lực lượng của yêu thú quả nhiên rất có hiệu quả, nụ cười của Triệu Vô Tà càng thêm lộ vẻ quỷ dị.

“Rất đơn giản ta giúp người giết hắn, người cho ta chỗ tốt...”

Triệu Vô Tà dùng hai ngón tay vuốt ve Phệ Nhật Trùng, thân thể linh hoạt không ngừng nhúc nhích trong lòng bàn tay của Triệu Vô Tà, phảng phất như một ngọn lửa.

Nơi sâu trong không gian trầm mặc, giống như đang suy nghĩ lời Triệu Vô Tà nói, hắn thậm chí có thể cảm giác được tâm thần của nó dao động. Không hề nóng nảy, ánh mắt Triệu Vô Tà đang lảng trí trên người Chu Giác đang bị vây khốn, ánh mắt một hồi nhìn về phía Phương Ngọc Tỷ kia, một hồi lại nhìn chăm chăm khối thiết phù kia.

Một lúc lâu sau, một giọng nói vang lên bên tai Triệu Vô Tà.

“Người muốn chỗ tốt gì...”

Triệu Vô Tà mở miệng, tùy tiện cong cong bay lên, một tiếng cười khẽ từ trong miệng hắn ta phun ra.

Huyết hồng, tất cả đều là huyết hồng, đây mới thực sự là huyết hồng chân chính. Huyết hồng rất thuần túy, không giống khí tức trên người yêu mục Bích Huyết đằng, tuy cũng là huyết

ting nhưng tràn ngập tạp chất, không ting khiết, cũng không cách nào phát huy được lực lượng trong đó.

Đây là khí tức Nhân Trùng Cổ Kiếm, chỉ cần Nhân Cổ mới có thể có được huyết sắc thuần túy như vậy, loại lực lượng quý dị vạn vẹo này. Chỉ có Nhân Trùng cổ mới có, ngay cả Vạn Độc Cổ Phiên, cũng không thể phát ra khí tức như vậy.

“A...”

Mà ở trong một mảnh huyết hồng, một tiếng kêu thảm thiết vĩnh viễn sẽ không ngừng truyền ra, tiếng kêu thảm thiết tiếp tục kéo dài hơn mười nhịp thở. Giống như có người cố ý hành hạ người nợ, nếu có thể nhìn thấy hình ảnh, nhất định là nhân thần cộng phần.

Bỗng nhiên, tiếng kêu thảm thiết im bật, giống như trong nháy mắt dừng lại. Trong huyết hồng, một cái bóng nhàn nhạt xuất hiện, mang theo khí tức làm người ta sợ hãi vạn vẹo. Từ trong huyết hồng chậm rãi “dung” đi ra, vạn vẹo, ngũ quan thống khổ, là Chu Giác.

Trải qua vẻ mặt ngàn vạn đau khổ không thể chịu đựng được liền dừng trên khuôn mặt kia, ngũ quan ẩn lên khuôn mặt giống như đúc của Nhân Trùng cổ, con Nhân Trùng cổ thứ ba. Đây là con Nhân Cổ thứ ba, Chu Giác đã mất đi tất cả, thân thể cùng hồn phách.

Nhìn Nhân Trùng Cổ chậm rãi bò trở về trong Nhân Trùng cổ kiếm, Triệu Vô Tà bỗng nhiên mở miệng: “Nhìn đủ chưa?”

Vừa nói xong, một ngọn lửa bỗng phun ra, địa phệ độc hỏa. Ngọn lửa đỏ như máu kia đã cháy sạch, lộ ra một người, là Lục Hàn. Lúc này vẻ mặt của Lục Hàn đã không còn lạnh như băng khi mới gặp nữa, mà thay vào đó là vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, trong ánh mắt cũng toàn bộ là sự sợ hãi.

“Nhân loại, giao dịch đã hoàn thành...”

Trong âm thanh này rõ ràng có run rẩy, khí tức ẩn giấu ở sâu trong không gian huyết hồng kia, dao động kịch liệt.

Thu hồi Nhân Trùng cổ kiếm, Triệu Vô Tà tiếp tục vượt vượt Phệ Nhật Trùng trong tay, một đạo độ cong khó hiểu lại hiện

lên trên khóe miệng của hắn.

“Không, ta còn có một giao dịch, nhưng không phải người. Đúng.”

“Oanh “

Rừng rậm đất trống, tiếng nổ mạnh vang vọng trong vòng mười dặm, ngay cả bên ngoài rừng rậm cũng mơ hồ nghe thấy. Ngay lúc âm thanh ầm ầm vừa dứt, sắc mặt gia chủ Chu gia bỗng nhiên biến đổi, giống như lão tử vừa chết.

Có chút kinh hoảng từ trong lòng lấy ra một món đồ, sau đó dùng ánh mắt không thể tin được nhìn món đồ kia. Đó là một mảnh ngọc giản, phía trên có khắc một ít phù lục, ở trung tâm phù lục. Có một giọt huyết dịch, giống như ở trong các không gian khác nhau trôi nổi.

Mà ngay khoảnh khắc hắn lấy ra ngọc giản, đột nhiên nứt ra, giọt máu kia lập tức nổ tung, bắn tới long bào vàng óng của hắn, cực kỳ chói mắt.

“A...”

Tiếng kêu của gia chủ Chu gia giống như người thân đã chết, tràn ngập thống khổ, không thể ẩn giấu được khí thế nữa. Bầu trời bỗng nhiên nổ vang ầm ầm, bầu trời vốn còn đang yên lặng bỗng nhiên gió nổi mây vần, từng cơn bão màu vàng kim óng ánh lấy gia chủ Chu gia làm trung tâm. Giống như lan tràn khắp nơi, hết thấy gặp phải trên đường đều bị những cơn bão kia quấy nát.

Đế Hoàng nổi giận, huyết địa ngàn dặm.

Gia chủ Lục gia vốn đang đứng song song với gia chủ Chu gia phải lùi về sau một bước, thần sắc trên mặt rất quái dị, bất quá có một chút khoái ý. Ai cũng biết ngọc giản kia là cái gì.

Bọn họ sẽ rồi rầm chia sẻ ra từng nghị tề một...

Đồ vật này có liên hệ với hồn phách của chủ nhân giọt máu kia. Ngọc giản bị nghiền nát, mang ý nghĩa chủ nhân của giọt máu kia đã bỏ mạng.

Về phần chủ nhân của huyết dịch.

Phần đông gia chủ Ma đạo sùng sờ nhìn gia chủ Chu gia, sau khi những phong bạo màu vàng óng kia bạo phát, bọn họ bưng tỉnh nhớ tới vị gia chủ Chu gia đã từng hung danh như vậy.

Thiên cô bá hoàng, đệ tử Chu gia đều phải làm hoàng đế ở thế tục giới mới có thể trở lại gia tộc kế thừa vị trí gia chủ. Mà gia chủ Chu gia, khi làm hoàng đế ở thế tục đã có danh xưng bá hoàng.

Từng giết ngàn vạn người, nhuộm đất phạm vi vạn dặm thành màu máu. Thậm chí tinh lực toả ra còn kinh động tới thập đại môn phái của Tiên đạo. Nhưng bởi vì gia chủ Chu gia dùng thủ đoạn giết người của phạm nhân là ngàn vạn, nên dù là người trong Tiên đạo cũng khó mà nói gì.

Đế Hoàng phần nộ, nhất định phải dùng mạng người và máu tươi mới có thể dẹp yên.

Chương một trăm lẻ bốn ra mắt.

“Giác Nhi.”

Tiếng la tràn ngập bị thương từ trong miệng gia chủ Chu gia truyền ra, hơn mười đạo phong bạo màu vàng kim óng ánh quét tới, đem toàn bộ cây cối rừng rậm trước mặt hấn nhỏ tận gốc, sau đó xé nát ở không trung, không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Gia chủ các đại ma đạo gia tộc đều mang vẻ mặt đại ra nhìn gia chủ bỗng nhiên phát cuồng, thật sự biết xảy ra chuyện gì. Chỉ còn mấy vị gia chủ của năm đại gia tộc gần Chu gia chủ, nhất là vị gia chủ Lục gia kia, mặt không biểu lộ chút vui mừng nào. Hoặc là nói là khoái ý, đồng thời cũng có một tia nghi hoặc.

“A...”

Đằng Long, Chu gia hai chân hung hăng đạp mạnh xuống mặt đất, lập tức lấy hai chân hấn làm trung tâm, một cái hố to phạm vi vài dặm xuất hiện. Vết rạn nứt như mạng nhện trong nháy mắt làm cho mặt đất ở phía sau đám đệ tử gia chủ có chút trở tay không kịp.

Mà bản thân gia chủ Chu gia, đang bay nhanh về phía bầu trời, bên người bao quanh mười mấy đạo phong bạo màu vàng óng ánh. Long bào vàng óng, thống ngự khí thể thiên hạ, khí tức Hoàng Giả khiến người ta tim đập nhanh không thôi.

Thế nhưng trên mặt hắn lúc này đã mất đi uy nghiêm ngày thường và không thể mạo phạm. Thống khổ, không sai, vị thiên cô bá hoàng đã tàn sát ngàn vạn người này rốt cuộc cảm nhận được đau đớn như thế nào.

Kỳ thật Chu Giác cũng không phải nhi tử duy nhất của gia chủ Chu gia. Kỳ thật hắn có bốn nhi tử, thế nhưng sau khi bốn nhi tử kia trưởng thành. Chu Giác là nhi tử thứ ba, tư chất tốt nhất, tu vi cao nhất, tâm tính cũng rất giống hắn. Cho nên, để cho Chu Giác kế thừa vị trí gia chủ, vị gia chủ này tâm ngoan thủ lạt này vậy mà lại giết chết ba đứa con trai còn lại của mình.

Lúc ấy Chu gia vì hành động điên cuồng của hắn mà đã nhắc lên sóng to gió lớn, thậm chí ngay cả lão tổ tông cũng đã kinh động, nhưng hắn không biết dùng thủ đoạn gì thuyết phục lão tổ tông. Cuối cùng Chu Giác trở thành người thừa kế duy nhất của Chu gia, là người thừa kế Chu gia.

Nhưng bây giờ mình trăm cay nghìn đắng mới tạo ra được người thừa kế, vậy mà lại chết.

Loại chuyện phát sinh này, dù cho tâm trí của gia chủ Chu gia đã kiên định tới cực điểm thế nhưng trong lòng vẫn run rẩy mãnh liệt. Suýt chút nữa thì bất tỉnh, dùng nghị lực vô cùng lớn áp chế nỗi đau đớn không ngừng dâng lên trong đầu, bất quá giờ phút này hắn đang ở bên bờ vực sụp đổ rồi.

Không màng tất cả, Ma Nguyên trong cơ thể cuộn lên cơn bão, phá hủy hết thảy ngăn cản trước mặt hắn. Đại tông sư Kết Đan hậu kỳ kinh khủng đến mức nào, gia chủ Chu gia rất nhanh đã nói cho thế nhân biết.

Bầu trời mây nhạt gió nhẹ, sau khi bị một mảnh phong bạo màu vàng kim óng ánh cuốn qua, ngay cả tàn vân cũng không lưu lại. Mà thân hình gia chủ Chu gia, đã xuất hiện ở trong rừng rậm chỗ đó, trên đất trống.

Quân lâm thiên hạ, khi thân hình gia chủ Chu gia xuất hiện trên không, tất cả mọi thứ trên mặt đất đều bị khí tức Hoàng Giả của hắn áp chế. Hoàn toàn không có sức phản kháng, mặc kệ là cây cối hay là ba người đang chữa thương.

Trên đất trống, cây đại thụ kia biến mất, chỉ còn lại một cái lỗ rất lớn trên mặt đất. Không biết sâu bao nhiêu, khí tức huyết hồng còn sót lại chậm rãi bay lên, bất quá khí tức kia đã rất yếu kém, hoàn toàn không mạnh mẽ như lúc trước Yêu Mục Bích Huyết Đăng.

Cùng lúc đó, tất cả gia chủ và đệ tử của các đại gia tộc Ma đạo đều chạy vào trong rừng rậm, còn đám Yêu Mục Huyết Đăng vốn nên ngăn cản bước chân mọi người vậy mà nhanh chóng khô héo biến mất.

“Chu bá bá.”

Thiên Tử Y tỉnh lại từ trong chữa thương có chút kinh dị nhìn Chu gia gia chủ chậm rãi hạ xuống, mang theo ngữ khí không thể tin được mà hỏi. Về mặt của Vương điện và Trịnh Ngạo cũng giống như vậy, nhìn gia chủ Chu gia, nghi ngờ không thôi.

“Nói, Giác nhi đâu rồi...”

Ngữ khí của hắn rất lạnh, hình như là nói với người chết, nếu không phải không có sát khí. Ba người chắc chắn sẽ cho rằng gia chủ Chu gia ra tay giết người, nhưng trong lòng ba người vẫn âm thầm bất an, dường như cảm thấy có chuyện gì đó không tốt xảy ra.

“Chu đại ca, huynh ấy, sau khi cứu ba người áo tím thì đã chiến đấu với Bích Huyết Đằng mắt đỏ yêu dị, thương thế của ba người áo tím quá nặng. Chỉ sợ xông ra khỏi khu rừng này là chữa thương ngay tại chỗ.Ồ tại sao lại thế này...”

Thiên Tử Y vừa nói được nửa câu, đột nhiên ngữ khí của nàng khựng lại, không thể tin được nhìn về hố to ở chính giữa bãi đất trống kia. Hố sâu thẳm không thấy được rốt cuộc phía dưới có thứ gì. Nhưng huyết khí phiêu động vẫn làm cho nàng biến sắc.

“Vù “

Tiếng gió chợt sinh, trong khí tức huyết hồng bỗng nhiên nhiều ra hai cỗ khí tức xa lạ, hai thân ảnh chậm rãi từ trong hố to dâng lên. Huyết khí phiêu tán, hai người kia xuất hiện trước mặt ba người.

Lạnh lùng, lạnh lùng, hai người kia là Lục Hàn và Triệu Vô Tà. Ngay khi hai người đứng vững, trên người đột nhiên xuất hiện một cỗ khí thế mạnh mẽ đến căn bản không thể phản kháng, một chút ngưng trệ cũng không có. Hoặc là nói là căn bản không có khả năng phản kháng, hai người hai đầu gối đồng thời cong lên, hung hăng hướng mặt đất quỳ xuống.

“Bành” “Bành” “Bành”

Liên tục hai tiếng nổ vang, bốn cái hố to xuất hiện dưới hai đầu gối Triệu Vô Tà và Lục Hàn, sắc mặt lạnh như băng của hai người đồng thời biến đổi. Phần nộ phần nộ vô cùng vô tận

đột nhiên bạo phát, ngạo khí của hai người này cũng không phải ai cũng có thể thừa nhận được.

Một cây băng châm đột nhiên phá không, khi xuất hiện một điểm hàn khí cũng không có, nhưng là thời điểm sắp tiếp cận mặt của gia chủ Chu gia. Gia chủ Chu gia lại cảm giác giống như đang đối mặt với một tòa băng sơn vạn nhận, băng ngập trời.

Đồng thời, thậm chí còn nhanh hơn một chút, bao phủ bầu trời huyết hồng vấy xuống. Nhân cổ trùng thân kiếm đáng sợ ở trong đó như có như không, so sánh với nhau, khí tức làm người ta tim đập nhanh còn trên băng châm của Lục Hàn.

“Hừ “

Hai người đều là kỳ tài ngút trời, đồng thời nổi giận, ngay cả tông sư Kết Đan bình thường cũng phải nhượng bộ lui binh. Nhưng đáng tiếc là, hai người đang đối mặt với một đại tông sư.

Trong nháy mắt một tiếng hừ lạnh vang lên, Triệu Vô Tà và Lục Hàn đồng thời tâm thần chấn động mãnh liệt, khí huyết trong nháy mắt từ giữa ngực bùng bốc lên. Sau đó, ánh mắt kinh hãi của hai người “Phốc” nhìn về phía người đứng ở phía trước bọn họ.

Long bào vàng óng đã có chút vụn vẹo khuôn mặt, thông khô như thủy triều không ngừng lướt qua sâu trong ánh mắt hắn.

“Ai hại chết Giác nhi?”

“Nói, là ai hại chết Giác nhi”

Gia chủ Chu gia đang chìm trong bạo nộ đau đớn đã sắp mất đi lý trí, điên cuồng gào thét với Triệu Vô Tà và Lục Hàn, khí tức bá đạo đã biến thành điên cuồng. Giống như một con dã thú lâm vào điên cuồng, tùy thời có thể duỗi ra lợi trảo đả thương người.

“Dừng tay...” “Hừ”

Hai cổ khí thể kinh người đồng dạng dâng lên âm âm, hai đạo thân ảnh từ đằng xa tiến đến, nhưng chỉ sau một khắc đã đứng

ở phía sau gia chủ Chu gia. Đại tông sư, lại là hai vị đại tông sư.

Là gia chủ Lục gia, còn có Trịnh Diêu, trên mặt hai người đồng dạng là nộ khí trùng thiên. Nhất là gia chủ Lục gia, nhìn thấy nhi tử của mình quỳ gối trước mặt gia chủ Chu gia, nhất thời lâm vào trong cơn giận dữ.

Một thanh trường đao im lặng xuất hiện, hào quang lập lòe, thân đao dài tới mười trượng. Quả thực quá kinh khủng, khí thế trên thân trường đao càng khiến người ta không có dũng khí dám nhìn thẳng.

Huyền khí thượng phẩm, lại là huyền khí thượng phẩm, trách không được khí tức kinh khủng như vậy. Cảnh tượng tiếp theo càng làm cho những người phía sau thêm kinh hãi, nhất là gia chủ gia tộc mấy đại gia tộc vừa mới xuất hiện.

“Chu Thủy, người khinh người quá đáng. Lục gia ta và Chu gia không chết không thôi.”

Gia chủ Lục gia sau khi nổi giận đã liêu lĩnh, trong tu chân giới này, ai dám để cho con mình quỳ. Trừ phi người là Nguyên Anh chân nhân, nếu không tất cả đều chết sạch. Con của mình bị Chu gia gia chủ mạnh mẽ dùng khí thế ép quỳ xuống, gia chủ Lục gia thân là phụ thân chính là bị hung hăng đánh cho một bạt tai.

“Hừ “

Gia chủ Chu gia lúc này cũng không còn là hoàng đế mưu tính thiên hạ như bình thường nữa, mà là một phụ thân điên cuồng đã chết con trai, đối mặt với trường đao bổ tới từ trên trời. Hắn không nhượng bộ chút nào, trong cơ thể bay ra một phương ngự tử màu vàng, khí thế của đại tông sư Kết Đan toàn bộ bộc phát không chừa lại chút nào.

“Oành oành oành”

Ở chính giữa bãi đất trống, tất cả các đệ tử gia chủ của các đại gia tộc đều sững sờ nhìn hai người đang đánh nhau trên bầu trời, đều là đại tông sư Kết Đan. Đều có chút điên cuồng giống nhau, thân ảnh của hai người sớm đã biến mất, chỉ có thể nghe

thấy hai cỗ khí tức hoàn toàn bất đồng không ngừng đụng vào nhau.

Sau đó có thể nghe thấy được thanh âm nổ vang không ngừng, còn có Ma Nguyên đao khí văng tứ tán. Đao khí trắng xóa, long khí kim hoàng, thế nhưng mặc kệ bị hai loại kinh khí nào bắn trúng, kết cục đều sẽ không tốt, mấy đệ tử Ma Đạo gia tộc dùng cái chết nói cho mọi người ở đây biết.

Thiên gia, Vương gia, Trịnh gia, gia chủ ba nhà đồng thời nhướng mày, nhìn bầu trời có chút bất mãn. Ngũ đại gia tộc luôn rất có uy tín, hiện giờ Lục gia và Chu gia khai chiến ngay trước mặt mọi người, làm cho người ba nhà có chút không xuống đài.

“Hai vị, xin tạm thời dừng tay được không...”

Ba vị gia chủ chần chờ một chút, liếc mắt nhìn nhau rồi đi ra, hướng lên không trung cất cao giọng nói. Ba đạo ma nguyên hùng hậu trút vào không trung, mơ hồ có ý uy hiếp truyền tới tai hai người. Động tác của hai người vì thanh âm này mà dừng lại một chút.

Bất quá ngay lúc này, dị biến phát sinh, một cái bóng mơ hồ cực kỳ bỗng nhiên từ mặt đất lao lên. Sau một khắc đã xuất hiện ở trước mặt gia chủ Chu gia, khuôn mặt ngập tràn sự phẫn nộ dâng lên.

“Người của Đông Lâm Trịnh gia ta, không phải dễ bắt nạt như vậy...”

Nghe được câu này, Triệu Vô Tà đang đứng dưới đất bỗng biến sắc, sau đó hồi phục vẻ lạnh lùng lúc trước, dùng ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào gia chủ Chu gia.

“Oanh “

Bài phường màu đỏ xuất hiện ở đỉnh đầu gia chủ Chu gia, Trịnh Ngọc đang nổi giận không chút do dự, trên song quyền lóe ra hồng quang chói mắt, hung hăng đập tới gia chủ Chu gia, đồng thời bài phường màu đỏ kia cũng đập xuống theo.

Quá nhanh rồi, Trịnh Huyền nắm bắt thời cơ rất khá, thậm chí ngự tử trong lòng bàn tay gia chủ Chu gia còn chưa kịp phản

ứng. Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, gia chủ Chu gia bị đập bay, rất chặt vật, rất chặt vật bị đập bay, trung tâm bãi đất trống lần nữa xuất hiện một cái hố to, bên trong hiển nhiên có một bóng người.

ngây ngán cả người, ngay cả gia chủ Lục gia cũng ngây ngán cả người. Nhìn Trịnh Diêu, Trịnh gia chủ càng thêm vẻ mặt không dám tin tưởng. Lúc này, mọi người mới nhớ tới, vị đại hán râu quai nón trên không trung kia, cũng là một đại tông sư Kết Đan.

Bi kịch đầu tiên gần đây, ký túc vẫn không thay đổi, ngẫu nhiên vẫn đang treo trên lưới. Trường học Vạn Ác có điều hôm nay sẽ không thiếu nợ, ta sẽ dán chữ lên 10 điểm mới về ký túc xá. Xem có thể đặt được bằng bao nhiêu, thì nó sẽ được đặt nhiều hơn. Các vị đại khái có thể kiên nhẫn một chút, đến 10 điểm thì mỗi lần ta phát tài.

Mừng Một trăm linh năm chế giễu.

Rống “

Đây cũng không phải là tiếng người, giống như một con rồng thật sự, tiếng rống rung trời truyền khắp bầu trời. Người nghe biến sắc, đông đảo gia chủ ma đạo và đệ tử chính là như vậy, bất quá có một người một chút phản ứng cũng không có. Ngược lại trong mắt hắn, chiến ý dày đặc bốc lên, đèn thờ màu đỏ toả sáng hào quang.

“Hãy”

Đây là tiếng gào của nhân loại, nhưng đồng dạng cũng khiến người nghe phải biến sắc. Bởi vì trong tiếng rống kia ẩn chứa khí thế, một chút cũng không yếu hơn bóng người phát ra tiếng rồng gầm kia.

Khói bụi bay lên, trên đất trống yên tĩnh đáng sợ, một bóng người nhàn nhạt chậm rãi từ trong hố lớn đứng lên. Dưới chân như đập phải thứ gì đó, thân thể không hề nhúc nhích nhưng lại không gây trở ngại hẳn lên không.

Rất yên tĩnh, thậm chí ngay cả tiếng hít thở đều biến mất, chỉ còn sót lại một ánh mắt. Ánh mắt không nói quét tới quét lui trên thân thể hai người, trong mắt mang theo kinh hãi cùng không dám tin tưởng. Kịch liệt chém giết dường như chỉ sau một khắc nữa là bắt đầu.

“Ha ha ha ha Chu thủy, có dám đánh với ta một trận hay không...”

Lại là dị biến, vốn dĩ mọi người cho rằng Trịnh Huyền sẽ cùng gia chủ Chu gia chém giết một trận, ai ngờ gia chủ Lục gia lại đứng ra. Mặt khác, tam đại gia chủ không khỏi cảm thấy đau đầu, Chu gia gia chủ chết rồi, điên cuồng như thế cũng có thể tha thứ. Nhưng hắn dùng khí thế áp bách Triệu Vô Tà cùng Lục Hàn quý xuống, Trịnh Diễm cùng gia chủ Lục gia ra tay cũng là điều nên làm.

“Thế nào, muốn liên thủ sao?”

Lúc này giọng nói của gia chủ Chu gia đã trở nên khàn khàn hận thù, chết con trai không tính, còn bị người ta đánh xuống đất. Tuy rằng không bị thương chút nào, nhưng vút bỏ thể diện lại làm cho lão càng thêm phát cuồng.

Vương miện Tử Ngọc đã không thấy đâu nữa, chắc là đã nằm trong cái hồ kia rồi, dù sao thì vừa rồi Trịnh Huyền cũng không nhẹ, vẻ mặt điên cuồng, ngự tử màu vàng kim thậm chí bắt đầu biến thành huyết quang. Hiện giờ toàn thân gia chủ Chu gia đã lộ ra một khí tức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Bởi vì hắn là một đại tông sư kết đan, hơn nữa là một đại tông sư sắp phát cuồng. Sở dĩ hiện tại hắn còn có thể giữ được một chút tỉnh táo là bởi vì lý trí trong lòng hắn vẫn còn, không ngừng có âm thanh nhắc nhở hắn phải hoàn thành kế hoạch kia.

Bỗng nhiên, Chu gia gia chủ cảm giác được một ánh mắt, một ánh mắt rất lạnh lùng. Mặc dù trong đó không có ẩn chứa khí thế, hiển nhiên ánh mắt này chủ nhân tu vi còn cách gia chủ Chu gia một khoảng rất lớn.

Đột nhiên quay đầu, ánh mắt huyết sắc lóe lên sát cơ nhìn sang, vừa lúc khớp với Triệu Vô Tà.

Trong mắt đau xót, Triệu Vô Tà cười khổ, thâm nghĩ tu vi của thằng nhãi này quá cao. Chỉ là ánh mắt nhìn nhau đã khiến hắn ta bị thương, nhưng dù vậy Triệu Vô Tà vẫn không thu hồi ánh mắt lạnh như băng của mình. Trong ánh mắt hắn ta cũng mang theo sát khí, nhưng ẩn nấp rất kĩ, chỉ sợ ngoài hắn ra không ai biết hắn ta.

“Vẫn chưa phải lúc “

Triệu Vô Tà nhắc nhở bản thân, cưỡng ép ức chế lại sát khí không ngừng toát ra từ đáy lòng mình, tuy trong lòng hận không thể lập tức xông lên chém giết gia tộc Chu gia một phen nhưng hắn vẫn nhịn được, trí tuệ hai đời đã có tác dụng.

Chẳng qua, Triệu Vô Tà vẫn nhẹ nhàng đưa ra một lời thề: Sinh đều cần để Chu gia biến mất trên thế giới này, hoàn toàn bị giết chết.

Gia chủ Chu gia không biết, bởi vì hắn nhất thời xúc động, dùng khí thế áp bách hai người trẻ tuổi quỳ xuống. Ngày sau gia tộc khổng lồ Chu gia này bị tiêu diệt gieo hạt giống xuống, lúc Triệu Vô Tà một lần nữa đứng trước mặt gia chủ Chu gia, mặc dù hắn quỳ xuống để vấn hồi cũng không còn kịp nữa.

“Chu gia chủ, không phải ngươi muốn biết Chu thiếu gia đã chết như thế nào sao?”

Triệu Vô Tà vỗ vỗ bụi bặm trên đầu gối, đứng thẳng người trên mặt đất, khuôn mặt vẫn không chút biểu tình. Trong miệng bắt đầu kể lại quá trình “Chu Giác chết” nhưng giọng điệu lại sinh ra hận thù, giống như đang nói những chuyện không liên quan gì đó với mình.

“Chu thiếu gia cuối cùng chết dưới vụ tự bạo của Yêu Nhãn Bích Huyết Đăng, đồng quy vu tận”

Nói xong câu cuối cùng, Triệu Vô Tà bình tĩnh nhìn thẳng vào gia chủ Chu gia, ánh mắt bình tĩnh đến đáng sợ khiến tất cả mọi người đều tin lời hắn. Cuối cùng Lục Hàn phối hợp gật đầu khiến tất cả mọi người đều tin tưởng lời Triệu Vô Tà nói, bởi vì, trong lời nói của gã không tìm ra một chút sơ hở nào.

“Sẽ không đâu.”

Chu gia gia chủ làm bầm trong miệng, huyết sắc trong mắt càng thêm nồng nặc, khuôn mặt vốn còn mang theo một tia lý trí bắt đầu trở nên điên cuồng. Lần này chỉ cần thoáng qua một chút.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền nghiền nghiền.

Có một điểm linh trí mọi người đều biết trạng thái của gia chủ Chu gia không đúng, đang lúc ba người Vương gia muốn mở miệng.

Lại là thanh âm thản nhiên đáng sợ kia.

“Sinh tử của đệ tử ma đạo gia tộc chúng ta do bản thân không tự chủ được, lệnh bài đã vượt qua số lượng của Thiên Chu huynh trước khi chết, ngoại trừ mấy người chúng ta ra, các đệ tử gia tộc còn lại đều đã bỏ mình. Yêu mục Bích Huyết Đăng

kia đã vì Chu huynh giết chết, như vậy, hạng nhất đại hội lần này liền thuộc về Chu gia. Được.”

Lời vừa nói ra, trong bãi đất trống lập tức vang lên một mảnh thanh âm hít sâu, tất cả mọi người là thật. Ba vị Vương gia, Vương gia của Trịnh gia đều dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Triệu Vô Tà.

Ngay cả Trịnh Diêu, sau khi nghe thấy Triệu Vô Tà nói cũng vô cùng khiếp sợ, về phần Lục Hàn đứng bên cạnh Triệu Vô Tà, trên khuôn mặt lạnh như băng hiện lên một tia dị sắc hiểm thấy, nhưng vẫn không có lên tiếng.

Tất cả mọi người nhìn Triệu Vô Tà, trong ánh mắt kia ngoại trừ khâm phục thì còn có một chút vui sướng khi người ta gặp họa. Giống như nhìn người chết vậy, Triệu Vô Tà chẳng mấy chốc sẽ biến thành người chết.

Chỉ có chính bản thân Triệu Vô Tà vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, cái gì cũng không nhìn cái gì cả. Con mắt nhìn thẳng vào Chu gia gia gia chủ, ánh mắt bình tĩnh như làn nước không chút gợn sóng, không thêm để ý đến ánh mắt của những người kia khi nhìn người chết chút nào.

“Ha ha ha ha. “

Gia chủ có vẻ điên cuồng cười lớn, nhưng điều khiến tam đại gia chủ rất kinh ngạc là mặc dù gia chủ Chu gia điên cuồng cười lớn. Thế nhưng thần trí đã khôi phục, trên mặt vẫn mang vẻ điên cuồng nhưng ánh mắt vẫn rất thanh tĩnh.

Ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, gia chủ Chu gia cười ước chừng thời gian mười mấy hơi thở, bộ dáng điên cuồng của gia chủ cùng đệ tử Ma đạo kia nhìn thấy đều kinh hãi không thôi, sợ hãi bỗng nhiên phát cuồng, muốn khai chiến với Trịnh gia.

Bởi vì lúc này, người sáng suốt vừa nhìn đã biết Chu gia và Lục gia đã như nước với lửa. Mà Trịnh gia chính là bởi vì không biết sống chết Triệu Vô Tà cuốn vào.

Những lời vừa rồi do Triệu Vô Tà nói ra cơ hồ mỗi một câu đều chỉ vào cái mũi của gia chủ Chu gia mà mắng chửi. Câu đầu tiên sinh tử do bản thân không tự chủ được mà mắng chửi gia chủ Chu gia là đáng đời, mắng Chu Giác chết là đáng đời.

Nếu đã dám tham gia đại hội này thì phải chuẩn bị sẵn thân mà chết đi.

Sau đó mỗi một câu đều là chỉ vào mũi gia chủ Chu gia mắng, mặc dù không có nói rõ ràng, nhưng những đệ tử gia chủ ở đây, một câu kia cũng không phải là bao cở, vừa nghe liền biết rõ ý tứ trong đó.

Chu Giác đã chết, làm sao có thể trở thành người đứng đầu được chứ. Nếu như gia chủ Chu gia làm như vậy, chỉ sợ sẽ bị toàn bộ gia tộc Ma đạo chế nhạo, trở thành trò cười của tu chân giới. Hơn nữa, đại hội gia tộc Ma đạo không phải chỉ một mình Chu gia là nói được, những lời kia của Triệu Vô Tà đã đem Chu gia chế giễu đến nhà mồ rồi.

“Ha ha ha, rất tốt thật sự là Trịnh huynh, Trịnh gia các người thật sự là nhân vật không tầm thường. Bồn tọa bội phục bội phục a.”

Đang khi nói chuyện, gia chủ Chu gia bỗng nhiên thẳng tắp thân thể, tinh quang làm cho người ta sợ hãi từ trong cặp mắt của hắn bắn ra, lúc này khí thế của hắn khôi phục đến bộ dáng Đế Hoàng quân lâm thiên hạ. Ngự tử màu vàng óng kia xoay tròn vây quanh hắn, phong bạo màu vàng óng đang dần dần tiêu tan.

“Vút”

Tiếng thét vang lên, một đạo ma nguyên màu vàng óng bỗng nhiên từ đầu ngón tay gia chủ Chu gia bắn ra, mục tiêu chính là Triệu Vô Tà đang đứng. Nhưng mà rất kỳ quái chính là lần này Trịnh Huyền không có ngăn cản.

“Bành”

Lá cờ màu tro bụi của Vạn Độc Cổ Phiên bỗng nhiên cuốn ngược lại, bao phủ chặt chẽ Triệu Vô Tà vào trong, chặn lại đạo ma nguyên màu vàng óng kia. Nhưng đại tông sư kết đan dù là đại tông sư thì chỉ tay một cái cũng không phải Triệu Vô Tà có thể tùy tiện chịu đựng được.

Mặt đất bỗng nhiên bị vạch ra vết tích rất sâu, cả người Triệu Vô Tà như một quả trứng màu xám, bị đạo Ma Nguyên màu vàng kim kia hung hăng đánh ra một khoảng cách rất xa.

“Phốc “

Triệu Vô Tà phun ra một ngụm máu tươi, không đưa tay lau đi vết máu trên khóe miệng mà dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn gia chủ Chu gia. Một tay cầm Nhân Trùng cổ kiếm, một tay chống Vạn Độc Cổ phiên. Triệu Vô Tà đối mặt với một đại tông sư Kết Đan vậy mà lại không hề có chút sợ hãi nào.

“Đây chính là thủ đoạn tự bạo của người ngăn cản được Yêu mục và Bích Huyết đằng”.

Gia chủ Chu gia hình như đã thật sự khôi phục bình thường, ánh mắt lại giống như Triệu Vô Tà bình tĩnh, nhìn vào hai loại bảo vật trong tay Triệu Vô Tà. Giọng điệu không rõ ràng.

Triệu Vô Tà không nói gì, chỉ chậm rãi thu hồi Vạn Độc Cổ phiên, hai đầu gối ngồi xếp bằng xuống. Nhân cổ kiếm cứ vậy đặt trên hai đầu gối, vậy mà hắn ta lại chữa thương trước mặt tất cả mọi người.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, sâu trong mắt gia chủ Chu gia hiện lên sát cơ nồng đậm, sát cơ nồng nặc tới mức kinh khủng. Người khác không cảm giác được nhưng Triệu Vô Tà lại cảm thấy toàn bộ tóc gáy của hắn dựng đứng lên.

Thật xin lỗi, quá khó khăn. Chỉ có bấy nhiêu thôi, hai chương nợ ngày mai bắt đầu bù đắp.

Đại hội gia tộc Ma đạo ở hạng một trăm linh sáu đã kết thúc.

Một đại tông sư kết đàn hậu kỳ, một khi đối mặt với một người nổi lên sát khí, nếu như không phải cố ý hiển lộ, người nọ trừ phi cảnh giới cao hơn đại tông sư, nếu không cũng không có khả năng cảm ứng được.

Nhưng là Triệu Vô Tà có năng lực, bởi vì trên người hắn ta gieo xuống Âm Dương Cổ, Âm Dương nhị khí kỳ lạ nhất trong thiên địa. Trong nháy mắt tóc dựng lên, Triệu Vô Tà trấn an, biểu lộ khác thường một chút cũng không lộ ra. Trên mặt hiện lên vẻ rất mệt mỏi, Nhân Trùng Cổ Kiếm đặt ngang ở trên hai đầu gối.

Lúc này mọi người mới chú ý tới Triệu Vô Tà toàn thân đầy vết máu. Mọi người nghĩ lại, kẻ này đang chém giết trong rừng rậm, lại dây dưa với yêu mục Bích Huyết Đăng, cuối cùng vẫn sống sót sau vụ nổ của Bích Huyết Đăng, vừa rồi còn bị một đại tông sư gây thương tích.

Toàn thân Trịnh Ngọc bùng bùng khí thế, hung hãn giống như dã thú, ở sâu trong Tỳ Hưu ẩn giấu lệ mang âm u, gắt gao nhìn chăm chăm gia chủ Chu gia, thân hình khẽ động liên đứng ở trước người Triệu Vô Tà, tròng diện trong lúc nhất thời ngưng kết.

Ánh mắt gia chủ Chu gia đã quá mức bình tĩnh, tuy nhiên ai cũng có thể nhìn thấy sóng to gió lớn ẩn giấu phía dưới bình tĩnh kia, Chu Giác là Thái tử duy nhất của Chu gia. Vì Chu Giác, gia chủ thậm chí đã giết chết ba đứa con trai khác của mình, tuy nói sinh ra trong gia tộc Đế Hoàng. Huynh đệ tương tàn là chuyện thường, nhưng gia chủ Chu gia yêu thương Chu Giác là điều các đại gia tộc đều biết rõ ràng, thế nhưng hiện giờ.

“Hừ, Chu gia chủ, đại hội Ma đạo gia do Đoạn gia tổ chức ngàn năm trước. Chỉ sống sót vì hận Hải Ma quân tiền bối, hôm nay đại hội Chu gia người tổ chức cũng không kém bao

nhieu. Thế nào, con trai mình có chết cũng không muốn. Các hạ, muốn làm gì...”

Áo bào trắng trên người gia chủ Lục gia tung bay, tóc tai dựng ngược lên, hàn khí trên người bộc phát. Tất cả mọi người nhất thời cảm thấy rét lạnh thấu xương, trong lòng mọi người rung mình, lúc này mới nhớ tới. Vị gia chủ Lục gia này ở trong ma đạo uy danh không thua gì Thiên Cổ Bá Hoàng. Chỉ là hắn không tàn nhẫn và vô tình như vậy mà thôi.

Đại hội của gia tộc Ma đạo vốn là bất kể sinh tử, chỉ cần người có thực lực thì có thể giết sạch mọi người bên trong, ít nhất trước khi đại hội kết thúc, gia tộc của đệ tử bị giết cũng không dám tìm người gây phiền phức. Quy tắc mạnh được yếu thua, Ma Đạo.

Lục gia gia gia chủ chất vấn vang lên, tất cả mọi người sắc mặt bất thiện nhìn Chu gia gia chủ, lúc trước bị Yêu Mục Bích Huyết Đăng tự bạo cùng Chu Giác chết mà kinh hãi, lúc này đều nhớ tới con cháu nhà mình chết thảm, ánh mắt ai cũng phần hận nhìn Chu gia gia chủ.

“Các vị, đại hội không kiêng sinh tử. Chết thì chết thôi, chỉ trách đệ tử nhà ta không có thực lực, không trách được người bên cạnh. Chỉ là, đại hội hạng nhất, còn xin năm vị gia chủ bình công nhận phân định ra. Đừng có làm trò cười, vô duyên vô cớ để cho những thế lực môn phái kia chê cười.”

Người nói là một vị gia chủ không biết tên, tu vi Kết Đan trung kỳ, trong các gia tộc kia là tồn tại không ngờ tới. Nhưng sau khi hắn lạnh lùng nói, phần đông gia chủ đều tỏ vẻ đồng ý, sau đó sắc mặt lạnh như băng nhìn gia chủ Chu gia một cái rồi nhao nhao rời đi.

Ánh mắt gia chủ Chu gia đã bình tĩnh đến mức đáng sợ. Một người chậm rãi nhìn qua, cuối cùng dừng lại trên mặt Triệu Vô Tà. Sau đó lặng lẽ mang theo người Chu gia rời đi, lúc rời đi liếc mắt cuối cùng khiến cho Triệu Vô Tà giật mình.

“Xem ra hắn đã biết, hắc hắc “

Triệu Vô Tà cười lạnh trong lòng, mặc dù cách nói dối của Triệu Vô Tà mà chết của Chu Giác không tệ, nhưng đáng tiếc,

vẫn không thể gạt được lão hồ ly Chu gia chủ này. Không chỉ có hắn, mà bốn đại gia chủ khác chắc chắn cũng không thể qua mặt được, thậm chí còn có cả Trịnh Diêu đứng trước mặt Triệu Vô Tà.

Những tên này sống mấy trăm năm thành tinh, khẳng định đều có thể phán đoán ra ai là hung thủ thực sự. Chỉ là, đây là đại hội của gia tộc Ma đạo, tăng thêm thân phận cung phụng Trịnh gia tạm thời của Triệu Vô Tà. Mặc kệ là giết ai, đều sẽ không có chuyện gì, chỉ là sau khi đại hội kết thúc mà thôi.

Tất cả mọi người đều rời đi, cuối cùng còn lưu lại là Lục Hàn, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên khóe miệng. Hắn nhìn thật sâu Triệu Vô Tà một cái, sau đó cùng người Lục gia rời đi.

Tựa như một trò khôi hài vậy, những người kia tới nhanh, đi cũng nhanh. Nhưng trò khôi hài chuyển biến lại là Triệu Vô Tà, nếu như không phải hắn ta trào phúng một phen, đánh tỉnh gia chủ Chu gia từ trong điên cuồng tỉnh lại. Chỉ sợ hiện tại nhất định hỗn loạn một mảnh, Lục gia khẳng định sẽ khai chiến với Chu gia, Trịnh gia bởi vì Triệu Vô Tà cũng không có khả năng tránh khỏi.

Cho dù là những lời này của hắn, để cho một hội đại chiến trừ khử, thế nhưng đại chiến chỉ là ẩn núp. Chỉ sợ không bao lâu nữa, đại chiến thảm thiết thật sự sẽ bắt đầu.

Trịnh Trịnh Sầm đứng trước mặt Triệu Vô Tà, trong ánh mắt đầy phức tạp, nhưng cuối cùng ánh mắt vẫn hung ác, thân hình hóa thành một đạo quang mang rời đi, một đoạn lời lọt vào trong tai Triệu Vô Tà.

“Sau khi đại hội kết thúc, ngươi không còn là người của Trịnh gia Đông Lâm nữa.”

Thanh âm mờ mịt, sau khi bóng dáng Trịnh Diễm biến mất ở cuối chân trời, Triệu Vô Tà chậm rãi mở mắt, lệ quang bùng lên, nào còn bộ dáng bị thương chút nào, khóe miệng nở một nụ cười lạnh.

“Đông Lâm Trịnh gia, cũng được, thiếu nợ nhân tình. Ngày sau nhất định phải trả lại.”

Đứng dậy, nắm chặt cổ kiếm của người, ngón tay gõ nhẹ lên thân kiếm, xoay người nhìn thoáng qua cái hố sâu thật lớn, khí tức huyết hồng đen kịt, huyết quang phá không bay đi. Thân hình Triệu Vô Tà đi về phía Hoàng Kim thành, hẳn không còn là người của Trịnh gia, sau khi đại hội chấm dứt cũng là sau khi đại hội chấm dứt.

Từ sâu bên trong cái hố kia, một đạo quang mang xanh biếc đang bỏ chạy về nơi xa. Tốc độ vô cùng nhanh chóng, trong vòng nửa canh giờ đã độn ra khỏi phạm vi thể lực Chu gia, đi về một hướng không rõ.

Hoàng Kim Chi Thành, trong hoàng cung Chu gia, Thăng Long Điện, trên ghế rồng xa hoa vàng óng, ngồi ngay ngắn một bóng người lơ mơ, khí tức toàn thân mơ hồ. Trong đại điện không có một người, điều này không có khả năng, mặc dù là gia tộc ma đạo tu chân. Nhưng mà Chu gia nói đến cùng vẫn là gia tộc đầu tiên của đế hoàng, ngày thường Thăng Long Điện này chính là oanh ca múa không ngừng.

Nhưng mà hôm nay, ai cũng không dám xuất hiện trước mặt vị gia chủ Chu gia là Thiên Cổ Bá Hoàng nữa, bởi vì Chu gia là Thái tử. Chết ở trong Yêu Mục Đằng lâm, hài cốt không còn.

“Giác nhi, ta nhất định sẽ báo thù cho con, còn cả tên tiểu tử Trịnh gia kia nữa, ta muốn bọn họ sống không bằng chết. Ta muốn câu lấy hồn của bọn họ, chịu hết cực hình, vĩnh viễn không được siêu sinh.”

Phảng phất như là nguyên rửa ác độc nhất, nghiêng răng nghiêng lợi nhổ ra từ trong kẽ răng, hai mắt đỏ như máu. Cả người hẳn ta run rẩy, gân xanh trên trán đều tuôn ra, song quyền đều trắng bệch.

Có thể làm cho một đại tông sư thất thố đến tình trạng này, xem ra hận ý trong lòng Chu gia thật sự ngập trời, độc hết vô tận đại dương mệnh mạng cũng rửa không hết. Trong lòng hẳn, Chu Giác đã nhận định chính là chết trên người Triệu Vô Tà và Lục Hàn, bởi vì hẳn tự phụ.

Hắn tự phụ vạch trần Triệu Vô Tà nói dối, Nguyên Anh chân nhân tự mình luyện chế Âm Lôi Từ Quang phù, âm thầm dùng

thủ đoạn bí mật hạn chế thực lực Bích Huyết Đằng của Yêu Mục. Tất cả những thứ này đều không có khả năng khiến Chu Giác mất mạng, trừ phi có người chết.

Đêm khuya, hết thấy đều bị che giấu trong bóng tối, trong Thăng Long điện truyền đến từng đợt tiếng gầm nhẹ.

Ngày kế, trên quảng trường của thành hoàng kim, tất cả các đại gia tộc của Ma đạo đều đến đông đủ. Gia chủ, đệ tử cung phụng, Chu gia mọi người, ánh mắt đều không quá thân thiện, lúc nhìn về phía người Chu gia đều mang theo chút phần hận.

Lần này các đại gia tộc phái tới tham gia đại hội đều là các đệ tử của gia tộc tổn hao rất nhiều công sức bồi dưỡng, hôm nay thân đã chết trong rừng rậm, tự nhiên sẽ không có gì tốt với Chu gia. Bất quá bọn họ cũng không tiện phát tác, đại hội của Ma đạo gia tộc, vốn chính là để cho đệ tử của các đại gia tộc chém giết lẫn nhau.

Thân chết dù thực lực không đủ, cũng không dám trách ai.

“Năm đại gia chủ đến”.

Thanh âm vang dội rơi xuống, năm vị gia chủ hóa thành một đạo quang mang rơi vào phía trên năm cái ghế ngồi trôi nổi trên đài cao kia, vẫn là Chu gia ngồi ngay ngắn nhất. Bất quá gia chủ Lục gia lại ngồi ở tận cùng bên ngoài, sắc mặt băng lãnh, chỗ sâu trong ánh mắt còn cất giấu sát khí.

Gia chủ Chu gia sắc mặt có chút tái nhợt, trong mắt tràn ngập tơ máu, có thể làm cho một cái Ma Tu tông sư biến thành bộ dáng như thế. Trong lòng của hắn bi thống có thể thấy được chút ít, ánh mắt Triệu Vô Tà ở trong đám người vẫn bình tĩnh như trước, chỉ là khóe miệng một chút ý cười đang lan tràn.

“Hiện tại mời năm vị gia chủ nói cho chúng ta biết ai là đệ nhất đại hội lần này. Ta cũng muốn nhìn xem, lần này nếu hy sinh đệ tử của những gia tộc chúng ta, thì có thể tạo được người thứ hai là Hải Ma Quân hay không.”

Vẫn là gia chủ của một gia tộc ma đạo không biết tên, hắn oán niệm thật thâm, trong giọng nói mang theo sự châm chọc vô cùng, hiển nhiên là đang phát cho Chu gia.

Gia chủ Chu gia trong giây lát toàn thân đều tản ra sát khí, ánh mắt lạnh lùng hướng về phía gia chủ, khí thế đại tông sư đột nhiên bộc phát ra.

“Muốn chết “

Gió lốc màu vàng nổi lên, gia chủ Chu gia giang hai tay ra, kinh khí màu vàng kim óng ánh phản hân mà phát ra, hướng về phía gia chủ không biết tên kia mà đi, bất quá là giữa đường bị ngăn lại.

Ma nguyên băng hàn quét tới, nửa đường đã ngăn cản ma nguyên của gia chủ Chu gia, hai đạo Ma Nguyên đâm vào không trung rồi cuộc biến mất vô hình.

“Hừ Chu gia chủ, ngươi quá phận rồi.”

Mọi người đều là gia chủ một tộc, ngươi lại động thủ trước mặt tất cả mọi người, đạo lý thì không nói được. Ma đạo không phải là người dã man, đạo lý cơ bản vẫn phải nói.

Sắc mặt gia chủ Lục gia lạnh lùng, không để ý chút nào đến sát khí tràn đầy mặt gia chủ Chu gia. Chu gia muốn thay thế vị trí đứng đầu năm đại gia tộc Lục gia, hai nhà đã sớm nước sôi lửa bỏng, lúc này tình cảnh Chu gia không tốt lắm. Đánh chết chó hoang, Lục gia một chút cũng không kiêng kị.

“Đại hội của gia tộc Ma đạo, sống chết không ngại, chết thì chết. Không oán được người khác, Chu gia ta cũng vậy.”

Nói đến câu cuối cùng, ngữ khí gia chủ Chu gia đã lạnh đến mức có thể đóng băng không khí lại, sâu trong ánh mắt tràn đầy sát khí. Ánh mắt trong nháy mắt bắn đến trên người Lục Hàn cùng Triệu Vô Tà, cuối cùng dừng lại trên người Triệu Vô Tà.

Trực giác, trực giác của đại tông sư Kết Đan rất là đáng sợ, có thể biết trước nguy hiểm cũng có thể cảm ứng được một ít chuyện. Trong trực giác của hắn, Triệu Vô Tà thần bí khó lường chính là hung thủ hại chết Chu Giác.

Không chút nhường nhịn, sâu trong ánh mắt Triệu Vô Tà cũng lạnh như băng, sát khí tràn đầy. Một màn bị gia chủ Chu gia dùng khí thế áp bách không ngừng quỳ xuống xuất hiện trong

đầu Triệu Vô Tà, một màn này làm cho sát khí trong lòng hắn ta không ngừng tràn ra.

Hắn đã không tiếp tục ẩn tàng nữa, hai loại giao dịch đều hoàn thành, Triệu Vô Tà nhận được con Nhân Trùng cổ thứ ba và một ít chỗ tốt. Lục Hàn và Yêu Mục Bích Huyết Đăng cũng nhận được chỗ tốt. Gia chủ Chu gia biết thì thế nào, trước khi đại hội kết thúc, hắn không thể động thủ cũng không có biện pháp động thủ.

“Sau khi nhận định năm đại gia tộc, người đứng đầu đại hội lần này là Triệu Cung Phụng của Đông Lâm Trịnh gia.”

Gia chủ Chu gia dùng ngữ khí rất bình tĩnh để nói xong tất cả những điều này. Dưới ánh mắt kinh dị của mọi người, Triệu Vô Tà chậm rãi bước lên đài cao.

Canh một, không nói nhảm nữa, kể chứ.

Chương một trăm lẻ bảy, nhục nhã...

Thân hình...

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát nhau, tận dụng tất cả mọi sự rồi rắm.

Đứng trước người gia chủ Chu gia, sắc mặt bình tĩnh, vô bi vô hỉ. Nhìn không ra cảm xúc của Triệu Vô Tà, bất quá trong mắt Lục Hàn dưới đài lại lóe sáng, bởi vì hắn biết tình cảnh của Triệu Vô Tà lúc này không quá tốt.

Sát khí âm lãnh trực tiếp từ trong ánh mắt của gia chủ Chu gia truyền tới ánh mắt của Triệu Vô Tà, giống như một thanh lợi kiếm hung hăng đâm sâu vào trong tâm linh của Triệu Vô Tà. Loại cảm giác khoét tim cắt thịt này thật không dễ chịu gì, ít nhất có thể khiến Lục Hàn thừa nhận cũng tuyệt đối không thể thoải mái như Triệu Vô Tà.

Ý cười tàn nhẫn từ khóe miệng gia chủ Chu gia nở rộ ra, vẻ dữ tợn trên mặt chậm rãi thối lui, sát khí cũng dần dần được che dấu đi. Thế nhưng trong ánh mắt của hắn vẫn mang theo hận ý và sát khí gần như ngập trời.

“Chu gia ta tung hoành thiên la vạn năm, không có bất kỳ ai có thể giết chết Chu gia ta, còn có thể tiêu dao thế gian. Triệu cung phụng, chúc mừng ngươi.”

Gia chủ Chu gia ngữ khí bình tĩnh, nói ra những lời khó hiểu làm cho người ta không rõ. Nhưng mà bốn đại gia chủ đang ngồi ngay ngắn trên ghế lại có một số người biến sắc, vẻ mặt có chút quái dị. Tất cả đều dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Triệu Vô Tà, thần sắc phức tạp.

Trong đó nhất là sắc mặt của gia chủ Trịnh gia rất kỳ quái, ba nhà còn lại sẽ tưởng rằng Trịnh gia đang ủng hộ Triệu Vô Tà, cho nên hắn mới có lá gan đó. Vậy mà ra tay với thái tử Chu gia, nhưng mà gia chủ Trịnh gia rất rõ ràng, sau khi đại hội kết thúc Triệu Vô Tà sẽ không còn là người của Đông Lâm Trịnh gia nữa.

Một tán tu Trúc Cơ Đại viên mãn đã mất đi sự che chở của Trịnh gia, có thể tránh được sự đuổi giết của Chu gia.

Trịnh gia chủ nhìn Triệu Vô Tà, ánh mắt lập lòe bất định, cuối cùng vẫn lắc đầu không nói gì. Trịnh Huyền dưới đài, sắc mặt cũng phức tạp, quyết định khiến hắn giãy giụa thật lâu. Triệu Vô Tà giết thái tử Chu gia, nếu để hắn tiếp tục làm cung phụng của Đông Lâm Trịnh gia, nhất định sẽ đưa tới Chu gia điên cuồng trả thù.

Đông Lâm Trịnh Gia mặc dù là bệch chi cường đại nhất của Trịnh Gia, nếu như không phải bốn gia có một vị lão tổ tông Nguyên Anh kỳ, chỉ sợ thực lực Trịnh gia còn trên cả bốn gia. Ba vị trưởng lão, đều là đại tông sư kết đan, đây đã là một cỗ lực lượng rất cường đại.

Đáng tiếc, cỗ lực lượng này còn không thể chống lại Chu gia, chỉ là vị trưởng lão Nguyên Anh kỳ Chu gia lánh đời kia cũng không phải là bọn họ có thể phản kháng. Kết Đan kỳ cùng Nguyên Anh kỳ khác nhau hoàn toàn, mười Kết Đan đại tông sư cũng không phải là đối thủ của Nguyên Anh chân nhân.

Áp lực, đại hán râu xồm Trịnh Diêu cũng không thể không khuất phục, hắn không sợ. Thế nhưng tính mạng những đệ tử Trịnh Gia kia hắn cũng không thể không để ý, vì một tán tu tiềm lực vô hạn mà đi đắc tội một Nguyên Anh chân nhân, không đáng.

Bất quá, thật sự không đáng giá sao?

Trịnh Ngọc nhìn Triệu Vô Tà đứng trên đài một chút biểu cảm cũng không có, âm thầm tự hỏi chính mình, có chút giãy dụa.

“Trịnh gia xuất hiện một nhân vật khó lường, nói không chừng ngày sau tiểu huynh đệ thật đúng là có thể trở thành vị thứ hai Hận Hải Ma Quân chứ Lục huynh, huynh nói có đúng hay không?”

Gia chủ Chu gia sắc mặt bình tĩnh, còn mang theo rất rõ ràng ý cười, làm cho người ta không rõ trong lòng hắn đang nghĩ gì. Bất quá Triệu Vô Tà đứng trước người hắn lại rất rõ ràng, bởi vì đến bây giờ hắn vẫn còn cảm giác đau đớn trên da. Bị một

đại tông sư Kết Đan nhìn chăm chăm như vậy quả thật rất khó chịu.

Chẳng qua, Triệu Vô Tà đã luyện chế ra loại Nghịch Thiên Cổ Khí như Nhân Cổ Kiếm, Vạn Độc Cổ Phiên này, khí tức kinh khủng đã sớm trải qua không biết bao nhiêu lần. Chỉ là ánh mắt mà thôi, Triệu Vô Tà còn không để trong lòng.

“Ha ha ha, không sai, vị tiểu huynh đệ này không đơn giản. Một ngày nào đó, nhất định sẽ thành đại khí...”

Gia chủ Lục gia trầm mặc một chút, bỗng nhiên cất tiếng cười ha hả, sau đó trên mặt tùy ý tươi cười nói với gia chủ Chu gia. Ánh mắt hai người đụng vào nhau trên không trung, nhất thời, sát khí tỏa ra bốn phía.

Hai người không biết là vì bọn họ khen ngợi, cái tên Triệu Vô Tà đã truyền ra giữa đông đảo đệ tử Ma đạo. Ai cũng không ngờ, lần đại hội Ma đạo gia tộc này, uy danh thịnh nhất không phải trước đó được Lục gia thiếu gia Lục Hàn truyền thụ, mà là Triệu Vô Tà không có chút danh tiếng nào.

“Hai vị gia chủ khen trật rồi, Vô Tà không chịu nổi. Hạng nhất lần này vốn là Chu huynh, đáng tiếc...”

Triệu Vô Tà mặt không đỏ, tim không nhảy nói, không hề để ý tới ánh mắt hận chu gia gia chủ đã đến cực hạn, nếu như không phải có không ít người đứng ở đây, gia chủ Chu gia sợ sẽ giết chết Triệu Vô Tà ngay tại chỗ, sau đó cười thịch hắc, uống máu hắc.

“Đây là thứ ngươi nên được đây...”

Trong ánh mắt hâm mộ cùng kinh dị của mọi người, bàn tay gia chủ Chu gia vung lên hư không, ba kiện đồ vật từ hư không rút ra, sau đó bay vút về phía Triệu Vô Tà.

Trường đao hạ phẩm huyền khí, bảy mươi hai cây Thiên Sát Ma Châm, còn có hộp ngọc to lớn hàn khí kia, bên trong chứa ba mươi sáu quả trứng trùng Băng Minh vạn năm.

Dù là Triệu Vô Tà tâm cảnh cực kỳ kiên định, trông thấy ba món đồ này, nhất là sau khi hắn ta vẫn luôn muốn, ánh mắt không khỏi lộ ra một tia nóng bỏng.

Bất quá sau khi ba kiện đồ vật kia bay đến gần, Triệu Vô Tà biến sắc, lạnh lùng liếc mắt nhìn gia chủ Chu gia một cái. Sau đó trên cổ tay ấn ký cổ phiên bỗng nhiên sáng lên, sương mù màu xám nhàn nhạt tràn ngập, mặt phiên cực lớn cuộn ngược mà ra.

Quét ngang qua, toàn bộ ba kiện đồ vật đều bị cuốn vào trong lá cờ. Lúc trước đã có không ít gia chủ kiến thức được sự mạnh mẽ của Vạn Độc Cổ Phiên, ngay cả công kích của đại tông sư Kết Đan cũng có thể ngăn trở. Thế nhưng bọn họ lại một mực không nhìn ra phẩm giai cùng lai lịch của lá cờ cổ kia, quả thực vô cùng quái dị.

“Hừ “

Tiếng rên khẽ vang lên, Triệu Vô Tà thu hồi Vạn Độc Cổ Phiên, sương mù màu xám tan hết. Khuôn mặt lạnh lùng của Triệu Vô Tà hiện ra, hai mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo, đã nhận được thứ gì đó. Hắn ta lười giả bộ, trực tiếp dùng ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn về phía gia chủ Chu gia.

Khí huyết bốc lên giữa ngực bụng bị hắn cưỡng ép đè xuống, mặc dù dùng Vạn Độc Cổ Phiên ngăn trở ma nguyên bám vào ba món đồ kia, nhưng vẫn khiến hắn bị thương nhẹ. Cuối cùng đều bị hắn bày ra một đạo. Triệu Vô Tà lại nghĩ tới một màn bị bức phải quỳ, trong lòng lập tức dâng lên vô cùng tức giận.

“Lớn mật, muốn trở xuống phạm thượng sao. Mặc dù lần này Trịnh gia người là đứng hàng đầu, nhưng cũng không nên để cho tử đệ trong tộc càn rỡ như thế. Hừ.”

Cái gì gọi là ác nhân cáo trạng trước, chính là Chu gia gia gia chủ rồi. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra ma nguyên kinh khí bám vào ba vật kia, đừng nói Triệu Vô Tà chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn, đổi một Kết Đan tông sư khác cũng không cản được.

Gia chủ Chu gia dùng ánh mắt mang theo nhục nhã nhìn Triệu Vô Tà, ánh mắt kia làm cho người ta nổi giận trong lòng. Triệu Vô Tà vốn đã nổi giận dị thường, lần này thì càng không tầm thường rồi. Chẳng qua sau khi phập phồng vài cái thật mạnh giữa ngực bụng, Triệu Vô Tà bỗng nhiên nhoẻn miệng cười.

Mang theo nụ cười khó hiểu, từng chút từng chút cười nhạo, lần này đến lượt gia chủ Chu gia giận dữ rồi. Ánh mắt Triệu Vô Tà đang cười nhạo sự ngu xuẩn của gã, không sai, chính là ngu xuẩn. Vốn định mượn lần đại hội Ma đạo gia tộc này, áp đảo Lục gia một đầu, để tiến hành một loạt kế hoạch tiếp theo.

Nhưng không nghĩ tới, giữa đường giết ra một Triệu Vô Tà, vì ba kiện phần thưởng mà đánh lén Chu Giác, đoạt được hạng nhất, chính là như vậy. Chu gia không ngừng tổn thất uy danh, đắc tội với một đại gia tộc, còn mất đi người kế nhiệm là Chu Giác.

Những chuyện này vừa qua, Chu gia có thể nói là trên dưới đều muốn điên cuồng, Chu Thủy thân là gia chủ càng vài lần thiếu chút nữa phát cuồng. Nếu không phải cuối cùng dựa vào tâm trí kiên định cuối cùng bình tĩnh trở lại, chỉ sợ hiện tại Chu gia đã bắt đầu khai chiến với Lục gia Trịnh gia.

“Lớn mật, hôm nay ta sẽ thay Trịnh huynh giáo huấn ngươi một chút.”

Gia chủ Chu gia nói xong cũng không đợi gia chủ Trịnh gia nói cái gì, lập tức liền động thủ, phong bạo màu vàng óng lại bộc phát ra. Chẳng qua hai thân hình bỗng nhiên đứng ở phía trước Triệu Vô Tà, một Trịnh Huyền vẻ mặt lo sợ, một người lại là gia chủ Lục gia.

“Chu Thủy, ngươi thật cho rằng Trịnh Thích ta là người dễ bắt nạt như thế “Lấy lớn hiếp nhỏ”

Hai người đồng thời lên tiếng, tình cảnh nhất thời giương cung bạt kiếm. Gia chủ Chu gia toàn thân sát khí tỏa ra bốn phía, nếu hôm nay không phát tiết ra những sát ý này, vị thiên cổ bá hoàng này có thể sẽ chạy đến thế tục giới. Lại trình diễn một lần bi kịch tàn sát sạch ngàn vạn người, làm cho danh tiếng ma đầu của hắn càng thêm hiển hách.

Chẳng qua tàn sát phạm nhân chỉ sợ những tu sĩ Tiên đạo kia sẽ không bỏ qua cho Chu gia gia chủ trước kia.

Hoàng kim chi thành, quảng trường hoa lệ khổng lồ, những thứ xa hoa kia không thể hấp dẫn ánh mắt của đông đảo tu sĩ

chút nào. Bọn họ nhìn vào một vị trí, đó chính là trên đài cao, đang có ba người giằng co.

Gia chủ Lục gia, Trịnh Diêu, Chu gia gia chủ, lại nói tiếp, ba người lúc trẻ tuổi cũng đều quen biết nhau. Đối với nhau cũng coi như là quen thuộc, mặc dù bên trong là Trịnh Ly thực lực kém cõi nhất, nhưng đều là Kết Đan đại tông sư, cho dù kém nhau, cũng sẽ không kém bao nhiêu.

Bị hai người ngăn lại, gia chủ Chu gia ngay cả một sợi lông của Triệu Vô Tà cũng không thể đụng tới, khí tức trên người hắn cũng càng lúc càng không đứng. Huyết hồng nồng đậm muốn dâng lên, hai mắt hắn bắt đầu bò lên dày đặc tơ máu.

Bất quá dù sao cũng là người sống mấy trăm năm, tiếng thở nặng nề vang lên, gia chủ Chu gia dùng hết toàn bộ sát ý của mình áp chế, sắc mặt dần dần trở nên bình tĩnh lại, sát khí trên người cũng dần dần biến mất.

Nhưng ngay vào lúc này.

“Ha ha ha, ngươi là kẻ nào. Nói cho ngươi biết, trên thế giới này không ai có thể làm được ta quỷ một lần. Ngươi ngày đó ra tay, ngày sau phải trả giá toàn bộ Chu gia. Về phần tên quỷ xui xẻo Chu Giác kia, không sai, chính là ta giết. Trước khi hắn còn trải qua thống khổ tàn khốc nhất trên thế giới, nói như vậy, ngươi có vừa ý không?”

Triệu Vô Tà tùy ý cười, hắn ta đã khôi phục bản sắc, trong thời điểm hắn ta nên ngông cuồng không khách khí chút nào. Ngay sau khi hắn ta nói xong, trên quảng trường lập tức phát ra tiếng hít khí chinh tề. Sau đó là tiếng nói chuyện âm âm, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt cực kỳ hoảng sợ nhìn Triệu Vô Tà trên bầu trời.

“Ta muốn băm thây ngươi thành vạn đoạn...”

Gia chủ Chu gia hoàn toàn lâm vào điên cuồng, phong bạo màu vàng óng trong nháy mắt biến thành huyết hồng bộc phát ra, quét ngang thiên địa. Khí thế của Kết Đan đại tông sư hoàn toàn bạo phát, không giữ lại chút nào, giờ khắc này ai cũng không ngăn được gia chủ Chu gia. Ngay cả ngự tử của hắn

cũng biến thành huyết hồng, khuôn mặt dữ tợn ở trong hơn mười cỗ phong bạo màu máu hiện ra rõ ràng.

Triệu Vô Tà cười tùm tùm nhìn gia chủ Chu gia, tiếng cười không ngừng chút nào, trên tay bỗng nhiên bấm ra một cái ấn quyết. Một đạo hồng quang từ mi tâm Triệu Vô Tà rơi xuống, sau đó nháy mắt bao phủ toàn thân Triệu Vô Tà.

“Ngày sau, lúc ta trở về, chính là ngày Chu gia người bị diệt. Ha ha ha ha.”

Trong ánh mắt điên cuồng không dám tin của gia chủ Chu gia, thân hình Triệu Vô Tà đột nhiên hóa thành một đạo huyết quang biến mất trên không trung, trong nháy mắt, tốc độ biến mất của Triệu Vô Tà quả thực nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, quả thực không khác gì thuận di.

Mọi người chỉ nhìn thấy huyết quang biến mất.

“A không...”

Gia chủ Chu gia nổi điên, hắn ta muốn đuổi theo, thế nhưng Triệu Vô Tà thật sự như thuận di. Không có phương hướng, hắn ta làm sao đuổi kịp. Kể cả bốn đại gia chủ cũng vậy, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Triệu Vô Tà lúc trước.

Thuần Di, đây là thần thông mà Nguyên Anh chân nhân mới có.

Thần niệm khổng lồ tỏa ra bốn phía, gia chủ Chu gia không bận tâm chút nào đến tướng tượng của mình, điên cuồng truy tìm thân hình Triệu Vô Tà. Đáng tiếc, Triệu Vô Tà đã hoàn toàn biến mất.

Ai cũng không nghĩ tới Triệu Vô Tà lại cứ thế biến mất như vậy, không ai nghĩ tới. Một tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn lại có thể sử dụng thần thông gần như Nguyên Anh chân nhân mới có thể thi triển được.

“Vút”

Thân hình gia chủ Chu gia bắn về một hướng khác, tiếng kêu điên cuồng không ngừng vang lên trong miệng hắn. Hắn ta

thật sự đã điên rồi, huyết sắc phong bạo cuộn cuộn, vô biên vô hạn.

Nửa ngày sau, gia chủ Chu gia đã trở về như một con hổ điên, vương miện Tử Ngọc một lần nữa biến mất không thấy đâu. Áo rồng trên người cũng rất lộn xộn, vô cùng chật vật.

Sỉ nhục, nhục hoàn toàn, Triệu Vô Tà giống như đã dự mưu từ trước vậy. Sau khi lấy được ba món đồ kia, hắn sẽ nói ra chuyện đã giết chết Chu Giác, thế nhưng hết lần này tới lần khác gia chủ Chu gia lại không thể làm gì được hắn.

Đây là nhục nhã cỡ nào, đối với Chu gia mà nói, là vô cùng nhục nhã. Không thể chịu đựng được nhục nhã vô cùng, cũng khó trách gia chủ Chu gia lại điên cuồng như thế.

Chương một trăm lẻ tám, lão tổ tông Chu gia.

Gió bão màu máu bão táp, quấy nát tất cả dị vật trên bầu trời, không có bất cứ một đám mây trắng nào có thể tồn tại. Bầu trời vốn bình tĩnh bởi vì ma nguyên trong cơ thể gia chủ Chu gia bộc phát ra mà trở nên một mảnh huyết hồng. Ở trung tâm gió lốc, hoàn toàn không giống bộ dáng tộc trưởng của một tộc, chu thủy triệt để phát cuồng.

“Lục gia, Trịnh gia.”

Chu Thủy xem ra thật sự mất đi lý trí, không ngờ lại lao về phía gia chủ Lục gia cùng Trịnh gia, bộ dáng điên cuồng giống như muốn tìm hai người liều mạng. Trên quảng trường lập tức xao động, trong lúc kết đàn tông sư chiến đấu cũng không phải ai cũng có thể tham dự, cho dù muốn biết cũng phải tìm một nơi an toàn.

Triệu Vô Tà đã biến mất, xem như đã triệt để thành danh, đầu tiên là giết Thái tử Chu gia, lại để cho gia chủ Chu gia biến thành bộ dáng như vậy.

“Hừ “

Một chút khoái ý thoáng hiện trên mặt gia chủ Lục gia, khí tức băng hàn trên người không giảm chút nào, ngược lại toàn thân chấn động. Một cỗ gió lốc băng hàn cuộn cuộn nổi lên, khu vực kia giống như bão tuyết nổi lên.

Về phần Trịnh gia chủ thì sắc mặt có chút phức tạp, muốn nói cái gì đó nhưng lại nhớ tới bộ dáng của gia chủ Chu gia lúc này chỉ sợ là cái gì cũng không nghe được. Lại nghe thấy gia chủ Chu gia điên cuồng gọi thẳng tên mình, người có thể làm đến vị trí gia chủ đều tâm cao khí ngạo, hừ lạnh một tiếng nhìn gia chủ Chu gia.

Nhưng ngay lúc này một luồng khí tức cường đại chưa từng có từ trên trời giáng xuống, quá cường đại. Trong thành Hoàng Kim không một tu sĩ nào ngăn cản nổi, mỗi người đều cảm

thấy ma nguyên trong cơ thể bị áp chế, muốn nhúc nhích cũng rất khó khăn.

Bốn đại gia chủ biến sắc, liếc mắt nhìn nhau, đều thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương cùng suy đoán như nhau.

“Hừ “

Một giọng nói bình tĩnh vang lên, âm thanh từ sâu trong Hoàng Kim Chi Thành truyền tới vang vọng khắp Hoàng Kim Chi Thành. Mỗi người đều nghe rõ ràng tựa như lời bọn họ nói. Trong tiếng hừ tuy mang theo khí tức già nua thế nhưng không một ai dám có một chút bất kính.

“Lão tổ tông...”

Đám người Chu gia dường như cùng nghĩ tới điều gì đó, vội vàng quỳ xuống chỗ sâu trong Hoàng Kim Chi Thành, thần sắc cung kính. Mà vào lúc này, gia chủ Chu gia mới từ trong khí thế của mình tỉnh lại.

Ngay vừa rồi, một cỗ lực lượng cường đại đến mức ngay cả hắn cũng không có chút năng lực phản kháng bỗng nhiên hàng lâm trên người hắn, sau đó lực lượng toàn thân hắn như bị rút sạch trong nháy mắt. Phong bạo màu máu dần dần tiêu tán trên không trung, gia chủ Chu gia sau một thoáng hoảng hốt khôi phục lý trí.

“Chu Thủy, xem người xử lý chuyện tốt a.”

Cùng mặc long bào, nhưng khí tức lại hoàn toàn bất đồng, so sánh với khí tức gia chủ Chu gia hoặc là Chu Giác. Vị lão giả xuất hiện trong nháy mắt này, lại giống như một người bình thường, nếu như không phải người Chu gia cực kỳ cung kính chỉ sợ không ai có thể nhìn ra biểu hiện bất phàm của hắn.

Khuôn mặt giống như lão nhân thế tục, khí tức hoàn toàn bình thường, mặc dù mặc long bào màu vàng kim cùng ngọc quan xa hoa. Nhưng lại không có tư cách làm cho những tu sĩ này liếc mắt nhìn nhiều, chính là.

“Phù phù “

Đường đường là một đại tông sư Kết Đan, gia chủ Chu gia. Đối mặt với lão giả này lại đột nhiên quỳ xuống, sắc mặt đỏ

lên. Lý trí đã quay lại, nghĩ tới đáng vẻ hòa nhã lúc trước của mình, gia chủ Chu gia chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

“Lão tổ tông, Giác nhi hửn.”

Nhà của Đế Hoàng...

Lần này dốc sức nghiên nát hết lần này đến lần khác xem lần tấn công lần hai ba lần.

Vô Thân tình, là tương đối mà nói, kỳ thật Chu Thủy yêu thương Chu Giác lại là chân thực. Phụ tử thân tình, hàng thật giá thật, vì Chu Giác đưa con trai này, hửn đã giết chết ba đứa con còn lại của chính mình. Một người cha thương yêu có thể nói là toàn bộ đều cho Chu Giác, hôm nay Triệu Vô Tà giết Chu Giác, Chu Thủy biến thành như vậy cũng là hợp lý.

“Ta cũng đã biết, hừ một tiếng liền chết, thực lực không đủ cũng chẳng trách ai được. Ngược lại ngươi, thật là nể mặt Chu gia trưởng chúng ta a, ta là người già, sau này không cần ra ngoài gặp người nữa. Ngươi hãy kiểm điểm lại cho ta, nếu như vẫn bị chết thế này, ngươi không cần làm vị trí gia chủ nữa. Hừ.”

Vị lão giả này khí tức cực kỳ bình thường, trước mặt tất cả đệ tử gia chủ ở đây, khiến trách gia chủ. Nhưng bất luận là người Chu gia, hay là người của các gia tộc ma đạo khác, cũng không dám nói ra một câu, lại càng không dám lộ ra dị sắc, bởi vì thân phận cùng tu vi của lão giả này.

Mấy trăm năm trước, khi Chu gia quật khởi, có một vị hoàng đế bệ hạ anh minh thần võ. Vị hoàng đế bệ hạ này cuối cùng dẫn dắt Chu gia trở thành một đại gia tộc, mà vị hoàng đế bệ hạ kia, chính là vị lão giả cực kỳ bình thường trước mắt này.

Một vị Nguyên Anh chân nhân, hàng thật giá thật là Nguyên Anh chân nhân, là trụ cột chính thức của Chu gia. Chu gia có thể trở thành nhân tố mấu chốt nhất trong ngũ đại gia tộc, có vị lão tổ tông này tồn tại, vẫn luôn là người Chu gia tự hào nhất, cũng là khởi nguồn ngạo khí.

Trong tất cả các gia tộc ma đạo đều biết, trong ngũ đại gia tộc, đều có một vị Nguyên Anh chân nhân. Nguyên Anh chân nhân

cực kỳ thần bí ngày thường, ngay cả bóng dáng các cao thủ tuyệt thế này đều không thấy. Hiện giờ đang ở trước mắt.

Gia chủ và các đệ tử của các đại hội Ma đạo trên quảng trường đều âm thầm liếc nhìn vị lão giả kia. Có thể tận mắt nhìn thấy Nguyên Anh chân nhân, trở về cũng là nhờ thời phong bốn phần.

“Các vị, lần này gia tộc Ma đạo là do Chu gia ta chuẩn bị không đủ. Khiến các vị chê cười rồi, bất quá, đại hội luôn luôn là bất luận sinh tử. Ai thực lực không đủ thì cũng đáng đời, chẳng trách ai. Mọi người nói, có phải hay không?”

Lão giả xoay người lại, đối mặt với mọi người trên quảng trường, ánh mắt từng người một quét qua. Nguyên Anh chân nhân rốt cuộc khựng bố cổ nào, cái nhìn này liền biết, bị hấn nhìn tới rồi nhao nhao nhìn không được gật đầu. Trong mắt vốn đối với Chu gia trách cứ dĩ nhiên không thấy, xem như tiếp nhận cách nói của lão giả này.

“Thủ đoạn thật lợi hại...”

Một chút dấu vết cũng không có, gia chủ Trịnh gia cùng gia chủ Lục gia liếc nhau một cái, hai người đều cúi đầu. Vị Chu gia lão giả này, chính là thân phận Nguyên Anh chân nhân, bọn họ mặc dù là gia chủ một tộc. Nhưng vẫn phải lấy lễ văn bồi đối đãi hấn, một chút bất kính cũng không thể có.

Vẫn luôn bình thường, không lộ ra chút khí tức nào phảng phất như là một lão giả tầm thường. Nhưng ở trên Hoàng Kim thành này, tất cả mọi người đều đang nghe hấn nói chuyện.

“Tiền bối, Triệu Vô Tà kia đã bị ta trục xuất khỏi Trịnh gia, việc hấn làm cũng không liên quan đến Trịnh gia ta.”

Gia chủ Trịnh gia bỗng nhiên mở miệng, ý tứ trong lời nói lại là trục xuất Triệu Vô Tà ra khỏi Trịnh gia, từ nay về sau không còn là người của Trịnh gia nữa. Trịnh Diêu ở dưới đài sau khi nghe được lời này, trên mặt lại xuất hiện thần sắc phức tạp. Trịnh Phương ở phía sau hấn thì lộ vẻ tiếc nuối, nơi này chỉ có hấn mới biết Triệu Vô Tà khùng bố bao nhiêu.

Hồi tưởng lại thủ đoạn tàn nhẫn và lai lịch tu vi thần bí khó lường của Triệu Vô Tà, Trịnh Phương không khỏi âm thầm đỏ

mồ hôi thay cho gia tộc của mình, hi vọng lúc Triệu Vô Tà trở về Triệu Vô Tà sẽ không phải là kẻ thù.

“A, nguyên lai là như vậy, Trịnh gia chủ thật quyết đoán. Cái này ta an tâm, thái tử Chu gia ta không thể chết vô ích, nếu tặc tử kia không phải người Trịnh gia người, tức là cũng không phải người trong Ma đạo, vền vẹn một kẻ tán tu, dám giết thái tử Chu gia ta. Chu gia ta nhất định sẽ làm cho hắn cảm nhận được cái gì gọi là cầu sống không được, cầu chết không được.”

Những lời này của gia chủ Trịnh gia khắp người phát lạnh. Gia chủ Chu gia đều là Kết Đan đại tông sư nói lời này hắn sẽ không có cảm giác gì. Nhưng lời này lại là Nguyên Anh chân nhân. Mặc dù một chút khí tức cũng không lộ ra nhưng gia chủ Trịnh gia hoàn toàn hiểu rõ sự khủng bố của Nguyên Anh chân nhân.

“Lão tổ tông, ta hiểu rồi, giao cho ta đi Chu Thủy sẽ không khiến lão tổ tông thất vọng, Chu gia ta không phải là ai cũng có thể khi dễ.”

Sau lưng lão giả truyền đến thanh âm của gia chủ Chu gia, gia chủ Chu gia đã hoàn toàn khôi phục bình thường chậm rãi đứng lên, sắc mặt bình tĩnh một chút cảm xúc cũng không nhìn ra. Màu đỏ trong mắt cũng biến mất, quay quanh huyết sắc của hắn toàn bộ biến mất.

Trông thấy Chu Thủy như vậy, lão giả hài lòng gật gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua Lục gia gia chủ. Tiếp theo liền biến mất trên không trung, thuận di, chân chính thuộc về thần thông Nguyên Anh chân nhân.

“Các vị, đại hội lần này đã kết thúc, xin hãy trở về, đối đãi không chu toàn, kính xin các vị chớ trách.”

Nụ cười trên mặt gia chủ Chu gia rực rỡ, hoàn toàn khác so với vẻ ngoài ban đầu, khiến người ta không thể tin nổi. Chung quy vẫn là một vị Kết Đan đại tông sư, tuy rằng chịu một ít đả kích, nhưng sau khi tỉnh lại vẫn biết nên làm như thế nào.

Lão tổ tông Chu gia rời đi, trong lòng mọi người nhất thời thả lỏng, áp lực biến mất không còn tăm tích. Gia chủ các vị, gia

tộc ma đạo trong lòng có chút ám ức, tuy nhiên chịu ảnh hưởng bởi ánh mắt của lão gia kia, cũng minh bạch lần tồn thất lớn nhất này vẫn là Chu gia. Đồng thời cũng kinh ngạc Trịnh gia đem vị cao thủ trẻ tuổi thần bí kia trực xuất ra khỏi gia tộc, đây chính là trước mặt tất cả mọi người mà nói ra, không thể là giả được.

“Chu huynh, Triệu Vô Tà kia vốn là cung phụng do Trịnh gia ta chiêu mộ, hôm nay ta đã trực xuất hắn ra khỏi Trịnh gia. Mong Chu huynh đừng lưu tâm, nếu như tặc tử kia lại xuất hiện, Trịnh gia ta là người đầu tiên không tha cho hắn, như thế cũng được.”

Vẻ mặt của gia chủ Trịnh gia đầy phần hận, hai ba câu nói đem mối quan hệ với Triệu Vô Tà vứt đi sạch sẽ. Trịnh Diễm ở dưới đài sau khi nghe thấy, sắc mặt chợt trở nên lạnh như băng, hừ lạnh một tiếng rồi phất tay áo bỏ đi.

Gia chủ Lục gia và Lục Hàn, thì lạnh lùng liếc nhìn gia chủ Chu gia một cái, sau đó liền hóa thành kiếm quang rời đi. Bất quá trong nháy mắt rời đi, một thanh âm vang lên trong tai gia chủ Lục gia.

“Tiểu tử Lục gia, thay ta hỏi thăm lão gia hỏa nhà các ngươi. Nói ta Chu Cơ sớm muộn gì cũng có ngày đi báỉ phỏng hắn, ha ha ha ha.”

Tiếng cười điên cuồng nổ vang trong đầu gia chủ Lục gia, khiến sắc mặt hắn trong nháy mắt trở nên khó coi, không phải là bởi vì cái gì khác. Chính là mấy câu nói kia, gia chủ Lục gia biết, Chu gia và Lục gia, chỉ có thể tồn tại một người, ân oán mấy trăm năm sắp hết rồi.

Gia chủ Chu gia sắc mặt âm lãnh nhìn theo phương hướng gia chủ Lục gia rời đi, ánh mắt băng lãnh, sát khí bốn phía. Ba gia chủ ba nhà Thiên gia, Trịnh gia, Vương gia sắc mặt phức tạp, ba nhà bọn họ cũng không muốn tham dự vào chiến tranh của hai nhà kia, bọn họ muốn bảo trì trung lập.

Ba người cáo lỗi một tiếng, dẫn các trưởng lão đệ tử rời khỏi Hoàng Kim Chi Thành.

“Năm đại gia tộc, có lẽ không bao lâu sau sẽ biến thành Tứ đại gia tộc.”

Sắc mặt Trịnh gia chủ phức tạp xuất hiện một tia dị sắc, miệng lẩm bẩm nói. Vốn đại hội Ma đạo gia tộc lần này, hẳn là Lục gia đánh cờ cùng Chu gia, thế nhưng không nghĩ tới, đạt được nhiều chỗ tốt nhất. Là một tán tu lai lịch thần bí, đến nay mới thôi, gia chủ Trịnh gia cũng chỉ biết người nọ tên là Triệu Vô Tà.

Vừa nghĩ tới thủ đoạn tán tu thần bí khó lường của Triệu Vô Tà, còn thỉnh thoảng lộ ra mùi máu tanh, tuổi còn nhỏ mà đã có tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn. Cộng thêm những lão cáo già bọn họ cũng không bỏ sót chút nào, ánh mắt của gia chủ Trịnh gia lần đầu tiên xuất hiện vẻ nghi hoặc, còn có một chút giãy dụa y hệt Trịnh Diễm.

Số một trăm lẻ chín, vòng tay trữ vật...

Hoàng Kim thành vô cùng náo nhiệt lập tức trở nên quanh quẽ, hơn trăm đệ tử gia tộc của Ma đạo rời đi, mang theo cảm hận với Chu gia. Thế nhưng cơn giận kia cũng chỉ chôn sâu dưới đáy lòng mà thôi, đại hội của gia tộc Ma đạo. Người chết là chuyện rất bình thường, chỉ là lần này số người chết nhiều một chút mà thôi.

“Hừ, chỉ có người của năm đại gia tộc sống sót. Người của Chu gia thật sự không phải là đồ vật.”

Cách Hoàng Kim Chi Thành hơn trăm dặm, một thanh niên tức giận nói. Sau khi hắn nói xong, một lão giả bên cạnh hắn bất đắc dĩ cười khổ, lắc đầu.

“Thế không bằng người, chết rồi thì thế nào, ngũ đại gia tộc bọn họ đều có Nguyên Anh chân nhân, chúng ta dù bất mãn cũng không làm gì được bọn họ. Một Nguyên Anh chân nhân, đủ để tiêu diệt một gia tộc a.”

Lão giả vẻ mặt bất đắc dĩ, bất quá có thể từ trong ánh mắt của hắn nhìn ra hắn đối với Chu gia cũng là phần hận không thôi. Trên thực tế, Ma đạo những gia tộc khác đối với ngũ đại gia tộc đều không có hảo cảm gì, ai bảo thế lực của bọn họ quá lớn, áp chế bọn họ những tiểu gia tộc căn bản không nhắc đầu lên nổi.

“Chỉ là đáng tiếc cho đại ca, tu vi của hắn đã là Trúc Cơ trung kỳ, chỉ thiếu chút nữa là có thể tấn thăng lên Trúc Cơ hậu kỳ rồi.”

Vẻ mặt thanh niên ma tu kia tràn đầy oán giận, giống như rất là đáng tiếc cho đại ca đã chết, bất quá nhìn kỹ lại. Chỗ sâu trong ánh mắt thanh niên này vẫn cất giấu một tia mừng thầm, trong ma tu không tìm được bao nhiêu người tốt, vị thanh niên này cũng không ngoại lệ. Một cái tiểu gia tộc mà thôi, vị đại ca kia đã chết, cơ hội của hắn sẽ lớn.

Nói không chừng còn có cơ hội kế thừa vị trí của gia chủ nữa, nhưng cũng đúng thôi, ý nghĩ trong đầu vị thanh niên này

chính là như vậy.

Mà ở một chỗ khác, một đám người cấp tốc phi hành, đầu lĩnh cũng là một lão giả. Chỉ là lão giả này mặt đỏ bừng, trong ánh mắt mang theo từng điểm uớt át, còn có đau thương thật sâu.

Vạn, Nam Cung gia gia chủ Nam Cung gia tu vi Kết Đan trung kỳ. Tư chất của hắn thật sự không tính là cao, có thể tu luyện tới Kết Đan trung kỳ vẫn là dựa vào công lao của linh đan diệu dược. Chẳng qua gia chủ có năng lực cũng không tệ, Nam Cung gia thực lực phát triển rất nhanh trong tay hắn, sinh ra một đứa con thì tư chất phi phàm.

Nam Cung gia bây giờ là đại gia tộc sau ngũ đại gia tộc, Nam Cung Vạn tu vi không cao, nhưng trong tộc có mấy vị trưởng lão đều là cường giả Kết Đan hậu kỳ. Bất quá, mấy vị trưởng lão kia đều sống mấy trăm tuổi, thọ nguyên đại nạn gần hết. Lại không có hi vọng tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ, tất cả hi vọng của Nam Cung Vạn đều dồn lên người Nam Cung Uyển.

Vì để Nam Cung Uy giành được chiến thắng trong đại hội của gia tộc Ma đạo lần này, hắn thậm chí không tiếc tiêu phí một lượng lớn tài nguyên để chuẩn bị cho Nam Cung, nhưng mà không nghĩ tới là...

Chu gia vì đánh cờ cùng Lục gia, đại hội lần này đã đặt đủ tiền và tinh lực, cuối cùng ngoại trừ ngũ đại gia tộc, tất cả đệ tử Ma đạo đều ôm hận mà chết.

Nam Cung Vọng nhìn thấy chết đi, không những thế thậm chí ngay cả xương cũng không tìm thấy. Thủ đoạn giết người quá cao minh, một chút khí tức cũng không lưu lại, người của Nam Cung gia tìm trong rừng cây cả buổi cũng không tìm được. Bọn họ dùng thần niệm tìm kiếm, một tấc đất cũng không bỏ qua, nhưng mà cố sinh cũng không tìm được một bộ y phục.

Một chút dấu vết cũng không có, Nam Cung Vạn trong lòng hung hăng rung động, bởi vì mất đi Nam Cung vọng. Có nghĩa là hy vọng quật khởi của Nam Cung gia không còn, thiên tư của Nam Cung vọng không dưới Lục gia Lục Hàn, tuổi còn nhỏ mà đã tấn thăng tới Trúc Cơ Đại viên mãn. Cuối cùng

bằng vào sự đồn ngộ thành công của kiếm hoàn, chỉ thiếu chút nữa là có thể tấn thẳng lên cảnh giới Kết Đan Tông sư.

Đáng tiếc chính là, Nam Cung Vọng cũng bởi vì như vậy mà bị hai người Triệu Vô Tà và Lục Hàn liên thủ giết chết. Hai người này đều không phải là người lương thiện gì, một chọi một với Nam Cung Vọng cũng chưa chắc có thể thoát được tính mạng, huống chi là liên thủ.

Bốn đệ tử Nam Cung gia vốn biết chân tướng, cuối cùng lại chết dưới Huyết Đăng Yêu Mục, chân tướng bị vùi lấp. Vĩnh viễn không có khả năng lại thấy ánh mặt trời, chờ ngày sau sau khi Nam Cung Vạn lần biết chân tướng lại không có dũng khí đi tìm hai người báo thù.

Không biết vì sao, trong lúc phi hành Nam Cung Vạn giật mình nhớ tới Triệu Vô Tà, người thanh niên thần bí làm hắn sợ hãi than thở không thôi. Khí tức huyết tinh không gì sánh được, thủ đoạn thần bí khó lường, tất cả mọi thứ của Triệu Vô Tà đều là một điều bí ẩn.

Tất cả mọi người ở Hoàng Kim thành đều biết Triệu Vô Tà giết người nhiều nhất, thế nhưng không ai thấy hắn giết người ra sao, rốt cuộc là truyền nhân của nhất mạch đệ tử nhất phái nào, mà chỉ có một người còn sống sót, chính là Lục Hàn. Thế nhưng Lục Hàn lại không chịu tiết lộ một chút tin tức của Triệu Vô Tà, thậm chí ngay cả phụ thân mình cũng từ chối nói ra.

“Gia chủ gia chủ gia chủ gia chủ “

Một thanh âm gấp gấp vang lên sau lưng Nam Cung Vạn, dù sao cũng là gia chủ một tộc, định lực của Nam Cung Vạn tựa hồ tốt hơn so với gia chủ Chu gia. Rất nhanh liền mất đi sự bi thương mà tỉnh lại, khi quay đầu thấy thủ hạ của mình gọi nhau, không đợi hắn mở miệng hỏi.

“Gia chủ, người xem ra là người Chu gia.”

Đoàn người Nam Cung gia dừng ở không trung, nhìn chăm chú vào mấy người Chu gia đang bay vút đến, xem tốc độ của mấy người kia. Hơn phân nửa là tu vi Trúc Cơ kỳ, nhưng đầu lĩnh phía trước lại là một tông sư Kết Đan sơ kỳ.

Khí thể hung hãn, sát khí tỏa ra bốn phía, phi kiếm dưới chân đều là do ma nguyên nuốt lấy, tản ra kiếm khí vô cùng lạnh lẽo, sắc mặt mấy người này đều không tốt, xem bộ dáng có thể ngự kiếm giết người bất cứ lúc nào.

“Nam Cung gia chủ, tại hạ phụng mệnh đuổi giết tên tặc tử vô tà kia, mong gia chủ có thể giúp một tay.”

Nam Cung gia tốt xấu gì cũng là một đại gia tộc, trưởng lão dẫn đầu Chu gia cũng chỉ có tu vi Kết Đan sơ kỳ, không dám có điểm bất kính đối với Nam Cung Vạn. Mặc dù là vì muốn đuổi giết Triệu Vô Tà, nhưng vẫn rất khách khí mời Nam Cung Vạn tránh ra một con đường.

Ánh mắt dò xét mấy người một lượt, Nam Cung Vạn chậm rãi nhường đường, tuy phần hận Chu gia đại hội lần này thiết lập cam bẫy như vậy. Nhưng đại hội gia tộc Ma đạo vốn đã không có quy tắc gì, cho dù là người của tất cả gia tộc đều chết hết, chỉ có Chu gia hãn là còn sống, người của những gia tộc khác cũng không có gì để nói.

“Làm sao các người biết tặc tử kia trốn theo hướng này?”

Ngay khi trưởng lão Chu gia muốn dẫn người rời đi, Nam Cung Vạn bỗng nhiên mở miệng hỏi, trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc. Hắn đã được chứng kiến độn pháp cực kỳ thần kỳ của Triệu Vô Tà, có thể so với thuận di. Căn bản không có khả năng phán đoán được phương hướng, vậy những người này vì sao lại đuổi theo bên này.

“Thái tử bị giết, lão tổ tông đã nổi giận, gia chủ phái trưởng lão chúng ta chia tám phương hướng truy sát tặc tử kia, thề phải bắt hắn về Hoàng Kim thành, chịu hết mọi tra tấn trên thế gian.”

Trưởng lão Chu gia đều là người sinh ra ở đế hoàng gia, tuy khí độ ung dung, nhưng tâm tính tàn nhẫn so với người thường còn ghê gớm hơn. Nam Cung Vạn nghe ngữ khí của hắn, nhất thời nhớ tới sự kỳ quặc khi con mình chết ở Nam Cung, sắc mặt không khỏi lạnh lẽo.

“Hóa ra là vậy, ta không quấy rầy, chúng ta đi...”

Nói xong vung tay áo lên, mang theo người của Nam Cung gia ngự sử độn quang rời đi. Hắn không giống gia chủ Chu gia, mặc dù Nam Cung vọng chết, nhưng còn chưa đủ để hắn sụp đổ. Hắn không chỉ có một đứa con trai là Nam Cung Uyển, mà càng không có sát hại con trai khác của mình. Hắn phải nhanh chóng trở về, bồi dưỡng ra một gia chủ có thể so với người thừa kế Nam Cung vọng.

“Hừ “

Gia chủ Nam Cung gia sắc mặt đột nhiên biến hóa không tránh được ánh mắt của Chu gia trưởng lão, vị trưởng lão này sinh ra ở Chu gia, lại là nhân vật cấp bậc tông sư. Đương nhiên là tâm cao khí ngạo, hừ lạnh một tiếng liền không thèm để ý tới gia chủ Nam Cung gia nữa, mang theo tu sĩ mặc hoàng kim giáp trụ bay nhanh về phía trước.

“Hừ, tặc tử kia gan to bằng trời, dám nhục mạ Chu gia ta như vậy. Nếu để Chu Vĩ phong ta bắt được hắn, nhất định phải khiến hắn sống không bằng chết, hối hận đi tới trên thế giới này.”

Hóa ra vị trưởng lão Chu gia này tên là Chu Vĩ Phong, là biểu đệ Chu gia gia chủ Chu Thủy, tu vi Kết Đan sơ kỳ. Đối với sự trung thành của Chu gia đã đến tình trạng điên cuồng, ở Hoàng Kim thành, một màn mà Triệu Vô Tà nhục nhã Chu gia bị hắn ta trông thấy. Vốn đang muốn phát tác, bất quá cuối cùng lão tổ tông đi ra mới không có lỗi mắng.

Lúc này, hắn ta bị phái ra ngoài truy sát Triệu Vô Tà, tất nhiên là muốn phát tiết hận ý trong đầu ra ngoài. Chẳng qua điều kiện tiên quyết là hắn ta có thể bắt được Triệu Vô Tà.

Lúc ở Hoàng Kim Chi Thành, Triệu Vô Tà đặc biệt đợi sau khi lấy được ba đồ vật hạng nhất mới phát động Nhiên Huyết Độn Pháp. Bởi vì phát sinh quá nhanh, Triệu Vô Tà đã sớm dự tính, thế là không thể quên được. Đường đường Chu gia chính là người đầu tiên.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát nghiền nát nghiền nát bốn phần.

Bị hung hăng nhục nhã một phen như vậy.

Triệu Vô Tà nổi danh rồi, nhưng mà giẫm lên người Chu gia mà dương danh, bởi vậy Chu gia mới trở thành trò cười cho toàn bộ gia tộc Ma đạo.

Tất cả điều này không phải do Chu gia phát cuồng, tất cả những người có tu vi trên Trúc Cơ kỳ đều được phái ra ngoài. Thậm chí ngay cả bản thân Chu Thủy cũng mang theo một đám người trong phạm vi vạn dặm bắt đầu tìm kiếm tung tích Triệu Vô Tà.

Phía sau đội ngũ Trịnh gia rời khỏi Hoàng Kim thành, một cái cổng chào lớn màu hồng nổi lơ lửng, treo ở phía sau đội ngũ Trịnh gia. Có hai người ngồi ngay ngắn ở phía trên, phía trước là đại hán râu quai nón, Trịnh Huyền lúc này không biết suy nghĩ cái gì, vẻ mặt phức tạp, thỉnh thoảng thoáng hiện ra giãy giụa.

“Sư bá, Trịnh Phương có việc bẩm báo.”

Sau lưng Trịnh Phương bỗng nhiên xuất ra một kiện đồ vật, một cái vòng tay màu trắng bạc, óng ánh hoàn mỹ, tản ra hào quang làm cho người ta hoa mắt, thứ này vừa nhìn liền biết không phải vật tầm thường.

“Đây là “

Trịnh Trịnh Trịnh bỗng nhiên biến sắc, bàn tay lập tức vung lên, một tầng cấm chế nhân nhật xuất hiện ở dưới đèn thờ Hồng Ngọc. Hồng quang cùng bạch quang giao thoa cùng một chỗ, nguyên anh kỳ bất luận thần niệm nào cũng không có khả năng tiến vào.

Trách cứ liếc nhìn Trịnh Phương, trách hắn ta quá lỗ mãng, tùy tiện lấy ra thứ này. Trịnh Phương sắc mặt hơi ngượng ngùng một chút, sau đó môi khẽ nhúc nhích, đạo đạo thần niệm truyền tới trong đầu Trịnh Diễm.

Sau một lúc lâu, Trịnh Ngọc rút về cấm chế, nhưng trong tay hai người lúc này đều trống trơn. Cái vòng tay kia cũng không biết đến người nào, lúc này thần sắc phức tạp trên mặt Trịnh Ngọc biến mất, thay vào đó là một chút ý cười.

“Thì ra là thế, đã có lòng như vậy, ngươi nhận lấy đi Đông Lâm Trịnh gia chúng ta là nên có một người thừa kế, ngày mai

ngươi đến địa phương ba lão già chúng ta bế quan đi.”

Nói xong lời này, Trịnh Huyền liền nhắm hai mắt lại, không nói gì nữa. Mà Trịnh Phương ở phía sau, trong mắt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, giống như là nghe được chuyện vui mừng vậy, toàn thân đều run rẩy, nhưng lại liếc mắt nhìn Trịnh Huyền, đè nén sự kích động trong lòng xuống, cũng là nhập định, không nói nữa.

Chương thứ một trăm mười truy sát.

Hoàng Kim Chi Thành cực kỳ nguy nga, tráng lệ, hoàng kim chi thành nên bốn phía đã được dùng để đón khách, từ trong thành không ngừng bắn ra ánh sáng. Từng luồng, từng luồng như là Phi Hoàng bay về tám phương hướng.

Những ánh sáng kia không đồng nhất, bất quá đều là vị tu sĩ dẫn đầu kia, có chút ngự sử kiếm quang. Có một số tu sĩ độn quang lại do binh khí khác hình thành, đao thương kiếm kích các loại, bất quá đều không phải bảo vật tầm thường. Ít nhất đều là cực phẩm linh khí, có một số lại là huyền khí, tu vi những người này cũng không đồng nhất.

Trong mười mấy người cầm đầu, người có tu vi cao nhất là tông sư Kết Đan hậu kỳ, người có tu vi thấp nhất cũng là Trúc Cơ đại viên mãn. Những người này đều là trưởng lão chấp sự Chu gia, mỗi người tu vi đều phi phàm.

Mà ở phía sau những người này đều đi theo hơn mười vị tu sĩ mặc hoàng kim giáp trụ, những người này mỗi người đều là vẻ mặt lạnh như băng. Cho dù không nhìn bọn họ, cũng có thể cảm giác được sát khí cùng huyết khí trên người bọn họ, những người này căn bản không giống tu sĩ.

Ngược lại giống như quân đội, binh sĩ, chiến sĩ. Bởi vì khí thế trên người bọn họ quá kinh người, nhưng lại giống như sò vào, hoàn toàn đồng nguyên. Tựa như là một người, khí tức đều giống nhau. Càng đáng sợ hơn chính là, những người này mặc giáp trụ đều quái dị vô cùng, hoàn toàn bao phủ thân thể bọn họ ở trong đó. Trừ một khuôn mặt ra, nơi nào đó cũng không lộ ra.

Một chút khe hở cũng không có, trên giáp trụ hoàng kim khắc một ít long văn, uy nghiêm mang theo khí tức máu lạnh từ trên giáp trụ lan tràn ra. Mặc dù tu vi của bọn họ cao nhất chỉ là Trúc Cơ Đại viên mãn, thế nhưng hợp lại cùng nhau phát ra khí thế, lại áp chế qua một ít trưởng lão chấp sự đầu lĩnh.

Hoàng Kim Long Vệ là một trong những nguyên nhân nổi danh nhất trong các gia tộc Ma đạo. Từ nhỏ đã chọn ra các đệ tử ưu tú từ trong các đại chi mạch đưa đến Hoàng Kim Chi Thành bồi dưỡng, những người này từ nhỏ đã ở cùng một chỗ với nhau. Tu luyện các loại công pháp đó rất ăn ý với nhau, hơn nữa những người này từ nhỏ đã quen với phương thức sinh tồn của quân đội.

Tập hợp lại cùng một chỗ, những chiến sĩ mặc hoàng kim long giáp trụ này có thể nói là ác mộng của rất nhiều tu sĩ. Chu gia thoát thai ở thế tục giới, giữa lúc làm việc đều mang theo bóng dáng thế tục, Hoàng Kim Long vệ này hiển nhiên là rõ ràng nhất. Cùng quân đội thế tục không khác nhau chút nào, bất quá cũng là Hoàng Kim Long vệ này, đã tạo nên uy danh hiển hách cho Chu gia.

Hiện tại, Chu gia gia chủ vì muốn bắt Triệu Vô Tà, đã phái ra hơn phân nửa Hoàng Kim Long vệ trong Hoàng Kim Chi Thành. Tổng số Hoàng Kim Long vệ của Chu gia không quá ba trăm, lần này phái ra gần hai trăm vị, cộng thêm những trưởng lão dẫn đầu. Có thể nói, người của Chu gia muốn lật tung phạm vi cả vạn dặm cũng có thể làm được.

Thần niệm khổng lồ quét qua, từng tấc đất bị thần niệm quét qua, hoàn toàn bị lật qua. Các trưởng lão kia, không chút đau lòng thần niệm chỉ lực của mình, độn quang bay qua. Thần niệm sẽ như một cái lưới lớn hướng mặt đất, hoàn toàn không có một chút sơ hở, trong lòng đất mấy chục trượng cũng không thoát được.

Trong phạm vi trăm dặm quanh Hoàng Kim Chi Thành, phạm vi ngàn dặm, tiếng độn quang phá không có thể nghe thấy khắp nơi. Thế nhưng vượt qua phạm vi ngàn dặm, Hoàng Kim Long Vệ do những trưởng lão kia dẫn dắt không thường xuyên nhìn thấy, phạm vi tìm kiếm càng lúc càng lớn.

Đáng tiếc, Triệu Vô Tà căn bản không ở trong phạm vi ngàn dặm của Hoàng Kim Chi Thành.

Lúc này, trên không trung, một thân ảnh chật vật đang bay nhanh về phía xa xa. Nơi này cách Hoàng Kim Chi Thành chừng năm ngàn dặm, đây đã là cực hạn mà Triệu Vô Tà thi

triển Tuấn Huyết Độn Pháp có thể thuận di, nếu không phải vì nhục nhã Chu gia, hắn cũng sẽ không phí công tốn sức như thế.

Sau khi lấy được ba kiện đồ vật kia, lần đại hội Ma đạo chi tộc của Triệu Vô Tà đã thực sự viên mãn, thế nhưng trong rừng rậm lại bị một màn Chu gia chủ dùng khí thể cưỡng ép đè xuống làm cho Triệu Vô Tà không thể bỏ qua.

Triệu Vô Tà không phải hạng người lòng dạ rộng rãi gì, có đôi khi vì đạt được mục đích, hắn ta có thể không từ thủ đoạn. Bị người ta nhục nhã, nếu không thể đòi lại, Triệu Vô Tà tự sống hai đời. Cho nên vì nhục nhã Chu gia, Triệu Vô Tà mới đặc biệt mạo hiểm nói ra mọi chuyện trong rừng rậm trước khi đi.

Dù sao hắn cũng nghĩ tới có thể giấu diếm được gia chủ mấy đại gia tộc kia, mặc dù hắn làm rất tốt, bất quá thủ đoạn của Tu Chân giả cũng không đơn giản như vậy. Triệu Vô Tà dám khẳng định chỉ sợ không bao lâu nữa, Chu gia sẽ đem hết thấy những gì hắn ở trong rừng rậm nói cho các đại gia tộc.

Hơn nữa đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên người Triệu Vô Tà, bởi vì lần đại hội Ma đạo này, Chu gia chẳng những không chiếm được chút lợi lộc nào, ngược lại tổn thất thảm trọng, không tìm dê béo thế tội là không thể. Nhưng Triệu Vô Tà cũng không để ý, ma đạo, thực lực ai mạnh hơn cũng là chân lý.

“Khụ khụ ha ha ha...”

Trước ngực Triệu Vô Tà một mảng lớn vết máu chói mắt, khóe miệng không ngừng tràn ra máu huyết đỏ thẫm, thế nhưng trên mặt hắn ta vẫn nở nụ cười tươi. Tiếng ho khan từ trong cổ họng truyền ra, tiếng cười của hắn không ngừng vang lên, những gì hắn ta làm ở Hoàng Kim thành chẳng khác nào trước mặt các gia tộc Ma đạo hung hăng bạt tai cho Chu gia.

Một cái bạt tai vang dội không thể vang lên nữa.

Thân hình mặc dù chật vật, tốc độ của hắn lại không chậm, ma nguyên đen kịt giống như mực từ trong cơ thể hắn lan tràn ra. Dưới chân đạp Hắc Lũng ma kiếm, thân hóa thành kiếm quang, vọt về phía xa.

Năm ngàn dặm, tuy rằng đã bắt đầu thoát ly phạm vi thế lực của Chu gia, nhưng vẫn chưa đủ. Chu gia là một trong ngũ đại gia tộc, phạm vi thế lực lấy Đại Chu Quốc của hắc làm trung tâm, ước chừng hai vạn dặm địa bàn.

Hoàng Kim Chi Thành cách Đại Chu Quốc không gần, nhưng cũng không thể đến gần biên giới, Triệu Vô Tà chỉ dịch chuyển đến năm ngàn dặm. Cách biên giới kia, lại còn năm ngàn dặm, năm ngàn dặm này chỉ có thể để Triệu Vô Tà tự bay đi.

Trong vòng một ngày, Đại na di Nhiên Huyết Độn không thể thi triển tới hai lần, cho dù là Vong Tình Ma Đế đến cũng vậy. Độn Pháp Đại Na Di Hỏa Huyết coi như là Độn Pháp rất cao thâm, có thể giúp cho một tu vi Trúc Cơ Kỳ thoát khỏi sự đuổi giết của Kết Đan Tông Sư.

Đáng tiếc đối với Nguyên Anh chân nhân mà nói thì độn pháp này không đủ.

Triệu Vô Tà âm thầm cảm thán, lúc này hắc ta lại nhớ tới cảnh tượng ở Vong Tình động thiên, Thâm Uyên Tuyệt Tình. Suýt chút nữa khiến Triệu Vô Tà chết, cuối cùng hắc ta phải tự tay chôn vùi con côn trùng mới có thể thăng thiên, khiến cho Nhân Trùng Cổ Kiếm không thể bù đắp thiếu sót.

“Hừ “

Sâu trong ánh mắt đều là lệ mang, bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, Triệu Vô Tà đều là có thù tất báo. Vong Tình Động Thiên, Vong Tình Ma Đế, Vụ Nô. Còn có hiện tại, Chu gia.

Bầu trời ngàn dặm nháy mắt trôi qua dưới chân Triệu Vô Tà, bàn tay chớp động hào quang, một cái bình sứ xuất hiện. Quạt lắc hai cái, Triệu Vô Tà trực tiếp mở nắp bình đồ toàn bộ đan dược thom ngát vào trong miệng.

Lối vào lập tức tan ra, cũng không cần nhai nuốt, những đan dược kia cửa vào liền biến thành từng đoàn linh khí nồng đậm phóng tới đan điền Triệu Vô Tà. Sau đó theo vòng xoáy Ma Nguyên hướng tứ chi bách hải, trong nháy mắt trên người Triệu Vô Tà vang lên thanh âm lộp bộp như xào đậu tương, xương cốt toàn thân đều đang nổ vang.

Thương thế vốn nặng nề một lát đã giảm đi một nửa, Triệu Vô Tà vốn đang chật vật bỗng trở nên run rẩy, ma nguyên trong đan điền bắt đầu tuôn ra. Hắc Lũng ma kiếm dưới chân tốc độ tăng vọt lên, ở trên không trung lưu lại một cái đuôi màu đen rồi biến mất.

Nhưng vào lúc này, một đạo thần niệm khổng lồ quét tới, vừa lúc bắt được Triệu Vô Tà. Mặc dù lúc này hắc sử dụng chính là Diệt Ma Kiếm, nhưng chủ nhân cổ thần niệm này đã gặp qua Triệu Vô Tà, sau khi thần niệm đảo qua, hắc sẽ biết ngay.

“Tìm được rồi, đuổi theo cho ta”.

Chu Vĩ Phong, trên mặt hắc ta tràn ngập sát ý và ý cười điên cuồng, không nghĩ tới lại bị hắc ta tìm được Triệu Vô Tà. Gân xanh trên trán lập tức nổi lên, cả người tràn ra sát khí lạnh lùng hạ mệnh lệnh. Hơn nữa không đợi Hoàng Kim Long Vệ phản ứng kịp, chính hắc ta đã dẫn đầu xông ra ngoài.

Triệu Vô Tà hình như cũng cảm giác được, thần niệm đồng dạng cũng quét về phía sau. Cùng lúc đó, Chu Vĩ Phong cảm giác được thần niệm của Triệu Vô Tà quét tới, lập tức thần sắc hưng phấn nghênh đón.

Thần niệm va chạm, không khí trong nháy mắt xuất hiện từng chút vẩn vèo, bạo xuất một cỗ lực lượng cứng cỏi vô hình. Thần niệm chiến đấu, hung hiểm hơn nhiều so với nhục thể, tu sĩ bình thường sẽ không dùng phương thức này để chiến đấu. Bởi vì một khi thua, có khả năng bị thần niệm đối phương thuận theo thần thức xâm nhập vào trong đầu, triệt để xóa bỏ tâm thần của mình.

Phương thức chiến đấu này thật sự quá hung hiểm, nhưng lúc này Chu Vĩ Phong chỉ muốn bắt lấy Triệu Vô Tà, vẫn hồi mặt mũi cho gia tộc mình sau đó để Triệu Vô Tà ném trái hết hình phạt tàn khốc nhất thế gian, hồi hận vì đã đến thế giới này.

“Phốc”, “Phốc” điên”

Triệu Vô Tà cũng đã bị thương, hắc dù sao cũng chỉ là tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn, mặc kệ thủ đoạn khác mạnh mẽ đến thế nào, thần niệm vẫn là Trúc Cơ Kỳ, gặp phải một đối thủ

đoạn thần niệm của Kết Đan Tông sư, kết cục có thể như vậy đã là tốt rồi.

Nếu như không phải hần kịp thời rút thần niệm về, chỉ sợ cũng không chỉ đơn giản là thổ huyết như vậy, Triệu Vô Tà cũng hiểu được sự hung hiểm khi chiến đấu bằng thần niệm. Cho nên hần mới mắng tên Chu Vĩ Phong này là đồ điên.

Ngăn chặn thương thế, Triệu Vô Tà lại lấy ra một bình đan dược, hung hăng cắn răng một cái. Sau đó nuốt toàn bộ vào, lần này chính là gây họa, trên dưới toàn thân nhất thời truyền đến âm thanh làn da vỡ tan. Máu đỏ sẫm từ phía dưới tuôn ra, là do từng đoàn từng đoàn linh khí nổ tung.

Triệu Vô Tà chính là muốn như thế, không thể thi triển Đại na di tu luyện Nhiên Huyết Độn Pháp, chính là dùng cái khác. Triệu Vô Tà đã biến thành một huyết nhân, nhưng vẫn cắn chặt răng, hung hăng đem máu của mình bôi lên trên Hắc Lũng ma kiếm. Ma nguyên bùng nổ, tốc độ Triệu Vô Tà nháy mắt tăng vọt đến khủng bố.

Sau khi để lại phía sau từng đạo tàn ảnh xé rách bầu trời, bóng dáng Triệu Vô Tà biến mất cuối chân trời. Sau lưng gã truyền đến tiếng gào thét không cam lòng của Chu Vĩ Phong.

Sinh tử phục sát.... Mười một trăm mười một chương...

Cách thành Hoàng Kim chín ngàn dặm có một địa phương được xem như là khu vực biên giới của khu vực thế lực Chu gia. Kỳ thực nơi này đã không còn thuộc về Chu gia nữa, bởi vì nơi này không thích hợp cho tu sĩ tu luyện nên Chu gia cũng không có hứng thú khống chế nơi này.

Đỉnh Tuyết Phong ngàn trượng là một vùng đất độc ác. Quanh năm đều là gió bão hoành hành, cuốn băng tuyết kia, uy lực quả thực có thể phá hủy một ngọn núi nhỏ. Thế nhưng ngọn Tuyết Phong ngàn trượng này lại không tổn hại chút nào trong gió lốc, ngược lại càng thêm khốc liệt. Không nói một nửa cây mà muốn tìm được một ngọn cỏ trên đỉnh Tuyết Phong ngàn trượng cũng rất khó.

Nơi này không có tu sĩ, nguyên nhân cũng không phải bởi vì nơi này không có linh khí. Ngược lại, linh khí nơi này vô cùng nồng đậm, bất quá những linh khí này đều là linh khí thuộc tính băng. Tu sĩ bình thường căn bản không thể hấp thu được, trừ phi là đổi thành tu sĩ tu luyện hàn tính công pháp đến đây, đáng tiếc chính là.

Trên đỉnh núi tuyết thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một trận bão tuyết, lúc tuyết lở sẽ tuôn ra từ sâu trong lòng đất. Âm khí lạnh lẽo vô cùng, âm độc vô cùng, tu sĩ bình thường chỉ cần chạm vào là bị đông thành băng côn, tính mạng khó bảo toàn.

Cho nên, ngay cả tu sĩ chuyên môn tu luyện công pháp hàn tính, cũng không nguyện ý đến nơi đây tu luyện. Nơi đây tuy rằng linh khí nồng nặc, nhưng vẫn là một nơi ác địa, một nơi hung ác.

Bất quá vào lúc này, Tuyết Phong lại có một vị khách không mời mà đến.

Tuyết phong cao chừng ngàn trượng, lan tràn trong phạm vi mười dặm xung quanh đây chỉ cần tiến vào trong phạm vi trăm dặm là sẽ cảm thấy lạnh lẽo. Từ lúc bắt đầu đến chân núi tuyết

thì ngay cả tu sĩ Ngưng Khí Kỳ cũng không chịu nổi. Về phần phạm nhân thì không có khả năng sống sót ở nơi này. Bởi vì tuyết trắng mênh mang chỉ trong vòng mười dặm đều là một mảnh trắng xóa.

“Vút”

Tiếng xé gió, một đạo hắc quang bỗng nhiên từ đằng xa phóng tới, sau đó dừng ở bên cạnh đỉnh núi tuyết. Ngẩng đầu nhìn lên, đỉnh núi tuyết nghìn trượng xuất hiện trong mắt Triệu Vô Tà, khí tức khốc liệt trong nháy mắt xâm nhập vào trong xương tủy hắn ta. Chẳng qua lại là trong nháy mắt bị nhiệt khí trong xương tủy làm bốc hơi rồi, thân thể Triệu Vô Tà tuy rằng không mạnh mẽ bao nhiêu, bất quá hắn có Âm Dương Cổ hộ thể.

Hàn khí bình thường, ngược lại không hề ảnh hưởng đến hắn.

Cả người đầy vết máu, khoe miệng lại đỏ thẫm một mảnh, nhìn qua tình cảnh Triệu Vô Tà cũng không phải là tốt lắm. Đầu tiên là thi triển Đại na di Nhiên Huyết Độn Pháp, tiếp theo chính là mạnh mẽ nuốt đan dược thúc dục độn tốc, dược lực dư thừa không thể tiêu hóa làm bạo nổ làn da của hắn. Kỳ thật Triệu Vô Tà bị thương cũng không quá nặng, ít nhất so với mấy lần trước mà nói, xem như là thương thế bình thường.

Tuyết trắng Ngai Ngai dưới ánh mặt trời chiếu xuống, biên giới đều mang theo một tầng màu đen, có một ít quỷ dị. Nơi này mặc dù là biên giới, nhưng Triệu Vô Tà có thể cảm giác được, nơi này thật sự quá yên tĩnh.

Một chút âm thanh cũng không có, cây cỏ hoàn toàn không có, càng đừng nói tới chim thú. Nhưng Triệu Vô Tà lại vô thức cảm thấy nguy hiểm, thần niệm quét qua nhưng không phát hiện khí tức của sinh linh. Giống như đây là một nơi chết vậy mà ngay cả một động vật cũng không có, thậm chí ngay cả một gốc cây cũng không tìm được.

Triệu Vô Tà chân mày nhíu chặt, năng lực cảm ứng nguy hiểm của bản thân Triệu Vô Tà luôn rất kiêu ngạo, chính là dựa vào cảm giác kia của hắn mới có thể đi đến bước này. Ánh mắt lóe

lên, Triệu Vô Tà như đang suy tư điều gì đó, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lên đỉnh núi Tuyết Phong.

Thần niệm của Triệu Vô Tà vẫn luôn trải rộng như một cái lưới lớn, không thềm quan tâm đến việc sẽ vì thần niệm mà bại lộ hành tung của mình. Bỗng nhiên, thần niệm Triệu Vô Tà cảm ứng được điều gì đó, một đám hắc điểm bay tới Tuyết Phong với tốc độ cực nhanh.

Sắc mặt vẫn trầm tĩnh như trước, Triệu Vô Tà biết người tới là ai, hẳn ta cũng không có ý định dựa vào độn tốc của mình mà bỏ rơi một tên Kết Đan Tông Sư. Trừ phi hẳn ta lại thi triển thêm một lần tu luyện Độn Huyết Độn, nếu không căn bản không có khả năng.

Chu Vĩ Phong, vị Chu gia Kết Đan Tông sư, vẻ mặt tức giận cùng hận ý. Dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía Triệu Vô Tà, khóe miệng của hắn nở ra một nụ cười lạnh, thầm nghĩ tặc tử kia bất kể đi đến đâu cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của mình. Bởi vì lần va chạm thần niệm đó, khí tức Triệu Vô Tà đã bị Chu Vĩ Phong biết được, trừ phi ở ngoài vạn dặm.

Bằng không một...

Cuối cùng hai người chia thành bảy tám phần mà thôi.

Phải có ít nhất mười phương pháp trở lên mới có thể tìm được tung tích Triệu Vô Tà.

“Hắc hắc “

Tiếng cười tràn ngập sát ý từ trong miệng hắn, ở phía sau hắn, những Hoàng Kim Long vệ kia đem ma nguyên của mình tụ cùng một chỗ. Tổng cộng bảy người, độn tốc vùn vện chỉ chậm hơn Chu Vĩ Phong một chút mà thôi, sát khí trên mặt bọn họ không hề ít hơn Chu Vĩ Phong chút nào.

Cùng lúc đó, thân hình Triệu Vô Tà đang đứng trên Hắc Lũng ma kiếm đột nhiên thần sắc khẽ động, thần bí cười một tiếng. Vạn Độc cỏ phiến đột nhiên mở ra, lá cờ màu xám bao phủ Triệu Vô Tà lại, giống như một cái bánh chưng bị hung hăng ném vào sâu trong Tuyết Phong.

Như một cái kén lớn màu xám, thân hình Triệu Vô Tà bắn vào sâu trong ngọn Tuyết Phong, bao phủ bên trong làn sóng yên tĩnh màu trắng kia. Hoàn toàn không có kích phát một bọt nước, Triệu Vô Tà biến mất.

Tuyết trắng xóa, kéo dài mười dặm, ở dưới Liệt Dương chiếu rọi lại không thay đổi chút nào. Chỉ là tản ra quang mang trong suốt, ở bên cạnh là hắc quang quý dị, bất quá nơi này còn một chút thanh âm cũng không có. Tịch tĩnh đáng sợ, một chút sinh linh khí cũng không có, không hề cái tên tử địa.

Không thể tu luyện, cũng không có phạm nhân ở thành trì quốc gia, loại địa phương này. Khó trách rõ ràng ở trong địa bàn Chu gia lại bị Chu gia ném giày rách như ném, mặc kệ không hỏi.

“Vù vù “

Tiếng gió nổi lên, hai luồng sáng bỗng nhiên xuất hiện ở ngoài tuyết phong, hào quang tan hết. Khuôn mặt nổi giận đùng đùng của Chu Vĩ Phong hiện ra, phía sau hắn là bảy người. Họ mặc giáp trụ long văn hoàng kim, khí thế kinh người, uy thế vô biên, nếu chỉ nhìn một cái, bảy tên Hoàng Kim Long vệ này tuyệt đối là đối tượng đầu tiên chứng kiến.

Bảy người đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, thế nhưng đứng chung một chỗ, loại khí thế tụ hợp này chỉ kém một chút so với Kết Đan Tông Sư Chu Vĩ Phong. Nếu như tu vi của bảy người lại tăng thêm một chút, chỉ sợ khí thế của Chu Vĩ Phong cũng sẽ bị đè ép xuống.

“Nơi này là “

Chu Vĩ Phong cau mày nhìn đỉnh núi tuyết cao ngàn trượng trước mặt. Với tư cách là trưởng lão Chu gia, hắn đã biết đỉnh núi tuyết có tồn tại. Nhưng lại không có bao nhiêu ký ức, nếu không phải chuyện trước đó, hắn tuyệt đối không nhớ nổi nơi này rốt cuộc là nơi nào.

Vạn Niên Hàn Minh, hoặc có thể nói là ba mươi sáu quả trứng côn trùng vạn năm Hàn Minh, gia chủ Chu gia chỉ muốn đến dưới ngọn Tuyết Phong này tìm kiếm một khối Vạn Niên Hàn Ngọc. Thế nhưng không nghĩ tới ngoài ý muốn đạt được ba

mười sáu quả trứng côn trùng, đuổi kịp đại hội Ma đạo gia tộc, gia chủ Chu gia lấy ba mươi sáu khối Hàn Minh kia ra làm một trong số phần thưởng.

Vừa nghĩ đến ba mươi sáu quả trứng trùng vạn năm Hàn Minh, sắc mặt Chu Vĩ Phong liền trở nên càng thêm khó coi, rõ ràng có thể thấy được lửa giận cùng hận ý từ trong mắt của hắn phun ra. Bởi vì hắn lại nhớ tới lúc ở Hoàng Kim thành, Triệu Vô Tà kia nhục nhã Chu gia, đó quả thực là một ngày sỉ nhục nhất Chu gia quật khởi sau mấy trăm năm.

“Hừ “

Chu Vĩ Phong không muốn nói nhiều, chỉ hừ lạnh một tiếng, toàn thân sát khí đậm đặc vào trong phạm vi ngàn trượng tuyết phong. Hoàng Kim Long vệ phía sau hắn không nói một tiếng cũng đi vào theo. Bọn họ cũng là người Chu gia, tận mắt nhìn thấy Triệu Vô Tà làm nhục Chu gia. Tự nhiên trong lòng cũng dâng lên hận ý, Triệu Vô Tà nếu thật sự rơi vào trong tay bọn họ, chỉ sợ ngay cả cặn cũng không còn.

Núi tuyết ngàn trượng, một mảnh trắng xóa, giống như một cái miệng khổng lồ. Cái gì cũng có thể nuốt vào, không biết vì sao, dưới ánh mặt trời chiếu xuống Tuyết Phong lại có thêm một điểm u ám. Thật là quỷ dị.

Ngay khi tám đạo thần niệm tiến vào Tuyết Phong, giống như thủy ngân chảy xuống, lan tràn ra bốn phương tám hướng. Một tác một tác đất, tám người quả thực muốn lật ra mỗi hạt tuyết trắng để xem, nhất định phải bắt được tên Triệu Vô Tà kia.

“Khí tức của hắn vẫn luôn ở đây, nhất định phải tìm được hắn. Biết không?”

Hai mắt Chu Vĩ Phong đỏ bừng, thần niệm khổng lồ tràn ra khỏi cơ thể hắn, bao trùm phạm vi ước chừng ngàn dặm. Thật ra ngọn núi tuyết này đã bị hắn bao trùm hoàn toàn, tuy nhiên thần niệm cũng không phải vạn năng, cũng không thể thật sự mở ra mỗi hạt tuyết trắng để xem xét.

Nếu Triệu Vô Tà ẩn thân sâu một chút thì hắn không thể tìm thấy. Có điều nơi này có tám người, tám đạo thần niệm đủ để lật người cả tòa tuyết phong.

Thân hình đứng ở giữa không trung, vô biên vô hạn, hàn khí từ bốn phương tám hướng tập kích lên thân thể của hắn, bất quá đáng tiếc. Hắn là Kết Đan Tông Sư, không phải tu sĩ Ngưng Khí Kỳ bình thường, điểm lạnh băng này căn bản không có lọt vào mắt của hắn.

Còn về phần bảy Hoàng Kim Long Vệ kia, cũng không thèm để ý đến cái rét thấu xương kia, thao túng thần niệm của mình truy tìm Tuyết Phong. Ban đầu Tuyết Phong không có chút sinh khí nào, lúc này lại có thêm chín người, nhưng vẫn không có âm thanh gì, chỉ có từng đạo thần niệm bắt đầu thẩm thấu vào trọn Tuyết Phong.

Hoàn toàn bao trùm mặt đất, không tìm thấy người, vậy đi xuống phía dưới. Tám đạo thần niệm, bắt đầu phân khu vực thẩm thấu vào phía dưới lòng đất, những tuyết trắng kia không thể ngăn cản thần niệm lực của vật chất vô hình.

Một tắc, một thước, một trượng, thần niệm từ từ thâm nhập xuống, thế nhưng theo thời gian trôi qua, sắc mặt Chu Vĩ Phong bắt đầu có chút kinh hoảng, bởi vì bọn họ đã thẩm thấu đến hơn mười trượng, nhưng vẫn không tìm được tung tích Triệu Vô Tà.

Sắc mặt của hắn bắt đầu trở nên tái nhợt, thần niệm chỉ lực diệu dụng vô cùng, nhưng năng lực của hắn cũng chỉ có thể làm cho thần niệm của hắn thẩm thấu xuống dưới hơn mười trượng mà thôi. Nếu muốn đi xuống nữa, trừ phi cảnh giới của hắn lại hướng lên trên.

“Có nên báo cho gia chủ đến đây hay không?”

Trong đầu Chu Vĩ Phong hiện lên một ý niệm, nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị hắn dập tắt. Hai mắt hắn càng thêm đỏ lên, thân là phân tử trung của gia tộc, Triệu Vô Tà đã bị hắn hận thấu xương. Hắn muốn bắt lấy Triệu Vô Tà, sau đó hung hăng tra tấn, dùng cực hình thống khổ nhất trên người hắn.

Sau đó sẽ lại giao hắn cho gia chủ, vừa lập công vừa có thể trút giận, dù thế nào Chu Vĩ Phong cũng sẽ không bỏ qua Triệu Vô Tà.

“Âm âm” “Âm âm âm”

Tuyết phong cử động, thật sự động, ngàn trượng tuyết phong giống như một cự nhân thân cao nghìn trượng. Chậm rãi gật gật đầu, chính điểm này, toàn bộ tuyết trắng đọng trăm năm đỉnh núi đều cuộn cuộn rơi xuống.

Nhìn từ xa, đó chỉ là một tầng tuyết phong ngàn trượng, thế nhưng Chu Vĩ Phong ngay dưới chân núi tuyết cũng không nghĩ như vậy. Bởi vì ngay trong nháy mắt, khi hắn ngẩng đầu lên, tuyết trắng từ đỉnh núi tuyết phô thiên cái địa đã sắp che mất hắn rồi.

Trắng muốt vô cùng, tuyết trắng dày tới trăm trượng từ trên trời giáng xuống, nháy mắt che đầy cả ánh mặt trời khu vực. Một chút ánh sáng cũng không có, dưới tuyết rơi xuống là một mảnh u ám. Giống như thủy triều, căn bản không có chỗ để tránh né, dưới tiếng nổ âm âm là lực phá hoại không gì sánh kịp.

Chẳng biết tại sao, tuyết đọng đang lăn xuống với tốc độ vô cùng nhanh, khoảng cách rộng lớn dường như ngay lập tức đã tới. Uy lực của tự nhiên làm cho người ta nhìn lên sức mạnh, hoàn toàn không thể chống cự lực lượng.

“Tuyết Băng”

Đối với phạm nhân tục giới này mà nói có lẽ xem như tai họa rất nghiêm trọng, đáng tiếc đối với tu sĩ cướp đoạt thiên địa lực lượng rèn luyện bản thân mà nói, hoàn toàn không đáng để vào mắt. Chu Vĩ Phong rút thần niệm về, khinh miệt cười một tiếng, toàn thân ma nguyên trào ra. Bao trùm lại quanh thân, mặc cho tuyết trắng rơi xuống bao phủ hắn, bảy Hoàng Kim Long vệ kia cũng như vậy.

Ánh sáng mỏng manh chung quanh lúc này đã hoàn toàn biến mất, tám người chìm vào trong bóng tối, trong nháy mắt thân thể Chu Vĩ Phong bị tuyết đọng bao trùm. Trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ý niệm không tốt, nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy xung quanh mình.

“A” “A” “A”

Liên tục bảy tiếng kêu thảm thiết, ngay cả khoảng cách cũng giống nhau, tiếng kêu thảm thiết xuất hiện một lần rồi sau đó

không vang lên nữa. Dưới đồng tuyết lại lâm vào yên tĩnh, một chút cũng không có.

“Không có “

Chu Vĩ Phong tròn tròn hai mắt, cuối cùng cũng biết dự cảm không hay đó là thứ gì, bởi vì hắn cảm ứng được một luồng khí tức quen thuộc. Khí tức này vô cùng quen thuộc, khiến hắn rất khó quên.

Triệu Vô Tà, tuy hai người chưa từng gặp mặt, nhưng lại là đại thù sinh tử. Triệu Vô Tà nhục nhã Chu gia, chẳng khác nào hung hăng nhục nhã Chu Vĩ Phong, hắn hận không thể ăn tươi máu thịt Triệu Vô Tà để phát tiết mối hận trong lòng. Gia chủ Chu gia từng dùng khí thế mạnh mẽ bức Triệu Vô Tà quỳ xuống. Tên Triệu Vô Tà này là kẻ có thù tất báo, cái giá khiến hắn quỳ xuống là muốn toàn bộ Chu gia đều bị diệt.

Một đi một đi, giữa Chu gia và Triệu Vô Tà đã là cừu hận không có khả năng hóa giải. Nhất là Triệu Vô Tà, hắn ta mặc dù nhìn như gian xảo âm hiểm, nhưng trong kiếp trước, vì sinh tồn, hắn ta cũng làm không ít việc trái lương tâm, lúc bị người ta nhục nhã cũng lựa chọn nín nhịn.

Nhưng bây giờ, kiếp này, hắn sớm đã thề ở trong lòng. Không thể để bất luận kẻ nào nhục nhã hắn, không thể khuất phục dưới người khác, muốn mình nắm giữ vận mệnh của mình. Chuyện này nói ra đơn giản, muốn làm cũng không dễ dàng gì, nhưng lại là cấm kỵ của Triệu Vô Tà.

Gia chủ Chu gia không biết, trong cơn giận dữ hắn ta vô tình hành động khiến cho toàn bộ gia tộc Chu gia đều bị diệt tộc, cho dù hắn ta có quỳ gối trước mặt Triệu Vô Tà cũng không cứu vãn được Chu gia.

“Chu gia nhất định sẽ diệt trên tay Triệu Vô Tà ta. Về phần ngươi, xem như ta cho Chu gia một phần lễ từ biệt của các ngươi đi, hắc hắc hắc.”

Thanh âm âm lạnh lẽo của Triệu Vô Tà vang lên bên tai Chu Vĩ Phong, da đầu đột nhiên nổi tung, ma nguyên toàn thân Chu Vĩ Phong ầm ầm bay lên.

“Bành”

Phía dưới trăm trượng tuyết, bỗng nhiên ầm vang một tiếng, một bóng người từ dưới đồng tuyết chạy ra. Chính là Chu Vĩ Phong, ngay khi hắn đáp xuống đất, cảnh tượng nhìn thấy lập tức đảo lộn một cái.

Trên mặt tuyết trắng xóa, có bảy cỗ thi thể nằm chình tề, máu tanh hôi từ trong thi thể chảy ra. So sánh với tuyết rơi hình thành hai màu, vô cùng chói mắt. Đối với Chu Vĩ Phong mà nói, một màn này quả thực khiến hắn điên cuồng.

“Không có “

Suy đoán trong lòng đã trở thành sự thật, hận ý trong lòng Chu Vĩ Phong điên cuồng tăng vọt, trông trắng mắt của hắn đã không thấy đâu nữa. Toàn bộ biến thành màu đỏ, giờ phút này hắn giống như Chu gia gia chủ lúc trước đến mức nào.

“Ồ, xem ra ta còn rất trung thành với Chu gia. Như vậy, có thích món quà này của ta không?”

Triệu Vô Tà vẻ mặt vui vẻ phiêu phù ở không trung cách đó không xa, dưới chân giẫm lên ma kiếm đen kịt. Điểm điểm quang mang tràn ra, khoảng bảy mươi hai cây kim dài màu đen như mực tổ hợp lại một chỗ, chậm rãi chuyển động, mùi máu tanh nồng nặc từ trên những cây kim dài này truyền ra.

Bảy mươi hai cây Thiên Sát ma châm, nhìn thấy đồ vật trong lòng bàn tay của Triệu Vô Tà, hận ý trong mắt Chu Vĩ Phong lập tức lại tăng vọt lên một cấp độ khác. Ánh mắt chuyển tới mặt bảy cỗ thi thể kia, đôi mắt của bảy người đều trở nên trống rỗng vô cùng, con ngươi vốn nên có trong mắt đều đã biến mất.

Chỉ có hai hốc mắt tối tăm, bên trên còn lưu lại một chút khí tức kinh khủng. Chính là bảy mươi hai cây Thiên Sát ma châm lưu lại.

“Người thật ác độc a...”

Linh trí trong mắt Chu Vĩ Phong dần dần mất đi, sắc thái lý trí cũng sắp biến mất. Nhập ma, giống thế nào với gia chủ Chu gia lúc trước, chỉ là hiện tại. Vị lão tổ tông kia sẽ không xuất hiện làm hắn tỉnh táo lại, về phần Triệu Vô Tà, không cần ma âm trợ giúp đã tốt lắm rồi.

“Ác độc ha ha, đường đường một trong Ngũ Đại Ma Đạo gia tộc mà lại tâm ngoan độc với ta. Đây là thủ đoạn ma đạo rất chính tông, thật ra ta đã rất từ bi, bởi vì ta giữ lại toàn thân cho bọn chúng.”

Vẻ mặt Triệu Vô Tà cười lạnh như băng, ngón tay lắc lư, bảy mươi hai cây Thiên Sát ma châm một lần bay ra. Bay tới bay lui quanh người Triệu Vô Tà, ma khí dài đen kịt vô cùng, âm lãnh lạnh lạnh, làm cho người ta kinh hãi, thật sự là hung khí.

Buồn cười chính là, hung khí này, chính là phần thưởng mà Triệu Vô Tà giết chết thái tử Chu gia đạt được sau này. Đây chính là sự mỉa mai thật lớn, làm cho những người Chu gia hoàn toàn không ngẩng đầu lên được mà sỉ nhục.

Sau khi Triệu Vô Tà nói xong, lý trí của Chu Vĩ Phong hoàn toàn biến mất, sắc thái thuộc về thần trí hoàn toàn biến mất. Hắn nhập ma, không phải vì tu luyện xảy ra rủi ro mà vì tâm thần thất thủ.

“Ta muốn giết ngươi...”

Chu Vĩ Phong nói xong câu cuối cùng trên thế giới này, hai mắt biến thành một mảnh huyết hồng, ma nguyên trong đan điền toàn bộ tuôn ra. Tốc độ của hắn ta đã đến một tốc độ kinh khủng, nháy mắt đã xuất hiện trước người Triệu Vô Tà, một thanh trường kiếm tỏa ra ma khí lạnh lẽo từ bầu trời bổ xuống.

Triệu Vô Tà chỉ kịp giương mắt lên thôi, trên người đã truyền đến một cỗ lực lượng cường đại, sau đó thân hình hắn ta đã bị bổ xuống dưới.

“Xoẹt xoẹt”

Quần áo trên người hoàn toàn biến mất, bị ma khí kia xông lên, những tài liệu phổ thông làm thành quần áo tự nhiên là không giữ nổi. Mắt Triệu Vô Tà trần trỗng lập lòe lộ mang, trên da xuất hiện một tầng khô giáp, hào quang tỏa sáng.

Chính là tầng khô giáp này, phát ra quang mang ngăn trở một kích của Chu Vĩ Phong sau khi nhập ma, bất quá Triệu Vô Tà cũng không dễ chịu gì. Vô biên ma khí áp lên, đây chính là ma khí trong cơ thể của Kết Đan Tông Sư, Triệu Vô Tà vẫn là Trúc Cơ Kỳ.

“Phốc phốc “

Liên tục phun máu đỏ thẫm từ trong miệng ra, sắc mặt Triệu Vô Tà trong nháy mắt trở nên tái nhợt, vốn chỉ bị thương nhẹ mà thôi. Nhưng lần này đã khiến hắn trọng thương, còn chưa xong đã nằm ngoài dự liệu của Triệu Vô Tà. Chu Vĩ Phong sau khi nhập ma, chiến lực không ngờ lại không khác gì tông sư Kết Đan trung kỳ.

Không có chút sức phản kháng, “Bốp bốp”

Âm thanh vỡ nát của khôi giáp vang lên, sau ba lần chém liên tục, Chu Vĩ Phong lại có thể mạnh mẽ làm vỡ khôi giáp trên người Triệu Vô Tà. Đây là Triệu Vô Tà lấy được từ trên người Nam Cung Vọng, có thể chống đỡ được mấy lần công kích của Kết Đan Tông sư, hôm nay lại bị hỏng.

Biến hóa tại Hồ Lô cốc thứ một trăm mười hai

Triệu Vô Tà lấy được không ít thứ từ trên người Nam Cung Vọng, nhưng phần lớn đều để lại trong vòng tay trữ vật sau đó đưa Trịnh Phương, xem như trả lại cho Đông Lâm Trịnh gia một món nhân tình. Dù sao, Triệu Vô Tà dựa vào Trịnh gia Đông Lâm mới có thể tham gia đại hội của gia tộc Ma đạo, mới có thể đạt được đồ vật mà hắn muốn.

Tuy rằng thằng nhãi này có thù tất báo, nhưng mà thiếu nợ người khác, hắn nhất định cũng sẽ trả.

“Xuy xuy “

Chu Vĩ Phong lâm vào điên cuồng, trong mắt chỉ có Triệu Vô Tà, trường kiếm trong tay gã vẫn không rời khỏi người Triệu Vô Tà, khôi giáp kia vỡ nát, sau đó gã lại một kiếm bổ tới. Linh trí đã mất đi, gã ngay cả ngự kiếm thuật cũng sẽ không thi triển, chỉ biết điên cuồng tới gần Triệu Vô Tà công kích.

“Boong boong boong “

Thừa dịp khôi giáp phá nát linh khí tuôn ra chặn một kích của tên điên trước mắt, Triệu Vô Tà tâm niệm vừa động, một thanh trường kiếm đỏ như máu quỷ dị phủ đầy vết máu từ Vô Cầu Chung Hoàn trên cổ tay Triệu Vô Tà bay ra.

“Bộp bộp” “Bộp bộp”

Chu Vĩ Phong điên rồi, Triệu Vô Tà thì không có, Nhân cổ kiếm đi ra một khắc hắn liền phi thân trở ra. Chu Vĩ Phong đang muốn đuổi theo, bỗng nhiên trên thân cổ trùng bộp phát ra vô số huyết hồng kiếm khí, xì xì rung động, Chu Vĩ Phong hoàn toàn không để ý một đầu đã đâm đầu vào.

“Grào.”

Tiếng kêu thê thảm từ trong một mảng lớn kiếm khí huyết hồng vang lên, một đạo nhân ảnh lão đảo từ bên trong lao ra, hắn cùng Triệu Vô Tà, đã là trần truồng, quần áo trên người

toàn bộ biến mất. Hơn nữa trên da hắc, đầy vết sẹo sau khi bị ăn mòn, có chỗ đã sâu thấy xương.

Càng thêm đáng sợ là khuôn mặt vốn trong sáng của hắc giời đã vô cùng thâm thẫm, một con mắt trở nên huyết nhục mơ hồ. Lỗ mũi bị thứ gì cắt mất một nửa, hai cái lỗ tai biến mất. Quả thực quá dữ tợn, nếu như xuất hiện trước mặt người bình thường chỉ sợ sẽ dọa cho người ta sợ đến ngây ngốc.

“Hừ “

Triệu Vô Tà hừ lạnh một tiếng, bảy mươi hai cây Thiên Sát ma châm đang quay quanh người hắc lập tức gào thét bắn về phía Chu Vĩ Phong. Bên trên mang theo sát khí vô cùng lạnh lạnh của Triệu Vô Tà, hung khí giết chết bảy Hoàng Kim Long vệ của Chu gia sẽ phải nhuộm máu của một vị trưởng lão Chu gia.

Lúc này Chu Vĩ Phong còn muốn xông về phía Triệu Vô Tà.

Cuối cùng rồi rầm chia sẻ ra từng phần một, đôi mắt nhìn tất cả mọi chuyện trong khu vực sáu ngàn năm.

Giống như hoàn toàn không nhìn thấy bảy mươi hai cây Thiên Sát Ma Châm. Hắc không nên ngay từ đầu đã bộc phát toàn bộ lực lượng trong cơ thể ra ngoài, mặc dù ba lần liên đánh nát áo giáp trên người Triệu Vô Tà, làm cho Triệu Vô Tà bị thương nặng hộc máu. Nhưng bởi vì như vậy, Ma nguyên trong cơ thể Chu Vĩ Phong cũng đã khô kiệt.

“Phốc phốc phốc phốc “

Đây là thanh âm ma châm nhập vào cơ thể, ở trên trời có thể nghe thấy rõ ràng, thân hình Chu Vĩ Phong bỗng nhiên dừng lại. Trên người bắt đầu sáng lên ánh sáng màu hoàng kim, trong đó có màu đỏ cùng màu đen chói mắt. Đó là ma nguyên còn sót lại trong cơ thể Chu Vĩ Phong đang chống đỡ Thiên Sát Ma Châm., Nhưng đáng tiếc, bảy mươi hai cây Thiên Sát ma châm này là do Thiên Ngoại Vãn Thiết luyện thành, ma nguyên bình thường căn bản không thể ngăn cản chúng tiến lên, một khi ma châm nhập vào cơ thể. Chỉ cần chủ nhân vừa động tâm niệm, người bị ma châm đâm vào sẽ bị hút khô máu thịt toàn thân.

“Tìm chết sao.”

Gương mặt tràn đầy vết máu của Triệu Vô Tà dữ tợn dị thường, sát cơ từng điểm ngưng tụ, cuối cùng bạo phát. Bảy mươi hai cây Thiên Sát ma châm tiến vào trong cơ thể Chu Vĩ Phong ầm ầm bộc phát, Chu Vĩ Phong đột nhiên hai tay nắm lấy cổ họng của mình, hai con mắt lồi ra đến một trình độ kinh khủng. Trong nháy mắt, toàn thân hắn bắt đầu khô quắt, huyết nhục bên trong nhanh chóng biến mất.

“Tặc tử, dừng tay!”

Một thanh phi kiếm đột nhiên từ bầu trời phía xa bay tới, xem thanh âm xé gió kia, tu vi người tới ít nhất là Kết Đan trung kỳ tu sĩ. Bầu trời xa xa rung động ầm ầm, một cỗ thần niệm vô cùng to lớn bao trùm tới, thần niệm kia tại thời điểm đảo qua Chu Vĩ Phong lập tức nổi lên sóng gió kịch liệt.

“Ha ha ha, người Chu gia nhớ kỹ cho ta, ta sẽ trở lại. Ngày khác gặp lại, Chu gia người khó tránh khỏi vận mệnh huỷ diệt. Ha ha ha ha.”

Giết một trưởng lão Chu gia, bảy Hoàng Kim Long vệ, hận ý trong lòng Triệu Vô Tà lại phát tiết ra ngoài một chút. Trong lòng sáng khoái vô cùng, Triệu Vô Tà triệu hồi bảy mươi hai cây Thiên Sát ma châm, sau đó hào quang trên người đại phóng chạy về phía xa.

Để lại trên đất tuyết, tám thi thể chói mắt chậm rãi chảy ra huyết dịch tanh hôi màu đen.

Hoàng Kim Chi Thành cách nơi Triệu Vô Tà tu luyện khoảng một vạn tám ngàn dặm, lấy tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn của Triệu Vô Tà cũng phải trọn vẹn nửa tháng mới có thể chạy về. Vì không muốn đi qua phạm vi thế lực của Trịnh gia, Triệu Vô Tà còn phải chọn đường vòng, lộ trình thoáng cái đã biến thành hai vạn dặm.

Sau một tháng, tổn hao hơn mười ngày để chữa thương. Triệu Vô Tà lúc này đã xuất hiện trong một tòa thành. Ấn tượng của Triệu Vô Tà đối với nơi này chính là lúc Trịnh Phương ở đây lợi dụng phạm nhân tu luyện Luyện Thi Đại Pháp. Lần nữa trở

về, Triệu Vô Tà không có ý dừng lại chút nào. Ra khỏi thành trì liền đi về phía hồ lô cốc.

So sánh với hai tháng trước, cảnh giới của Triệu Vô Tà càng thêm viên mãn, toàn lực thi triển độn tốc đến đã có uy thế của Kết Đan Tông Sư. Chỉ cần tu luyện một đoạn thời gian, Triệu Vô Tà có thể tấn thăng lên cảnh giới Kết Đan Tông Sư. Nghĩ đến lúc đó, trong lòng Triệu Vô Tà không khỏi dâng lên một trận lửa nóng, trong lúc tiến vào Kết Đan Tông sư hẳn có thể tu luyện rất nhiều cổ thuật. Đến lúc đó, bằng vào ngàn vạn cổ trùng, dù đối đầu Nguyên Anh chân nhân Triệu Vô Tà cũng có thể toàn thân trở ra.

Chân đạp Hắc Lũng ma kiếm, Triệu Vô Tà hóa thành một đạo hắc quang bay về phía hồ lô. Bất quá vào lúc này, trong đầu hắn bỗng nhiên xuất hiện một tia dự cảm không tốt, không phải là tính mạng uy hiếp. Mà là một loại dự cảm không tốt, giống như đã xảy ra chuyện gì đó.

“Rồi là chuyện gì đây.”

Triệu Vô Tà luôn luôn tin tưởng trực giác của mình, dự cảm vừa xuất hiện hắn lập tức trở nên khẩn trương. Sắc mặt đột nhiên biến đổi, ý niệm trong đầu quay cuồng, một lát sau trên mặt hắn rớt cục lộ ra một chút hoảng hốt.

“Chẳng lẽ...”

Trong lòng nhảy dựng lên, ma nguyên trong đan điền như không cần tiền quán chú vào bên trong Hắc Lũng ma kiếm, tốc độ lập tức lên cực hạn. Một đạo tàn ảnh thật dài kéo ra, lưu lại một dấu vết rất rõ ràng dưới bạch vân, Triệu Vô Tà Nhân đã ở ngoài mười dặm.

Lúc này hồ lô cốc, nguyên bản sương mù bao phủ, sương mù tràn ngập địa phương, đều không có. Những sương mù kia chỉ còn lại từng đoàn từng đoàn rải rác, khó có thể tụ cùng một chỗ, bao phủ lại sơn cốc này. Mà bên trong là sương độc đủ mọi màu sắc Triệu Vô Tà phóng ra, chương khí, cũng toàn bộ biến mất, giống như trong một đêm bị gió mạnh cuốn đi.

Trong sơn cốc, mười cái cổ tri bốc lên âm khí đều bị đun sôi, nơi này giống như bị một trận phong bạo kịch liệt tàn sát bừa

bãi. Khắp nơi bừa bộn không chịu nổi, hoàn toàn nhìn không ra cảnh tượng trước kia, cổ tri lớn nhất ở trung ương lúc này cũng bị bùn đất lấp đầy.

Có thể nói thâm vô cùng.

Hồ Lô cốc đã mất đi bản sắc khủng bố, bởi vì âm khí nơi này tựa hồ đã bị cắt đứt, trận pháp mà Triệu Vô Tà bày ra dường như cũng bị lực lượng mạnh mẽ phá hủy.

Từng đoàn từng đoàn sương mù phiêu đảng, nhưng luôn không thể tụ hợp cùng một chỗ. Âm khí chi nguyên nơi này bị đoạn tuyệt, những sương mù do âm khí ngưng kết tự nhiên cũng không thể tụ lại cùng một chỗ, những sương mù này sở dĩ còn có thể tồn tại. Bởi vì trận pháp nơi này chưa hoàn toàn bị phá hư, lực cấm chế vẫn tồn tại.

Bất quá cũng chỉ có thể cấm chế những sương mù kia mà thôi, đối với tu sĩ khác mà nói, điểm cấm chế chi lực này căn bản không đáng kể. Tu sĩ Ngưng Khí Kỳ, đều có thể ở chỗ này không trở ngại hành động tự nhiên.

“Vút”

Một đạo hắc quang phá không bay đến, là một thanh trường kiếm đen như mực, quang mang u ám rơi xuống đất. Từ trên thân kiếm đi xuống một tu sĩ, trên người mặc một bộ quần áo vải thô của bách tính thế tục, làm cho thanh niên từ trên thân kiếm trở xuống càng thêm bình thường, cũng không biết vì sao, bất quá nếu nhìn kỹ thanh niên kia cũng coi như là thanh tú.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc hấn đạp chân lên mặt đất, hết thấy hồ lô cốc đập vào tầm mắt của hắn, nhất thời sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi. Từng điểm tức giận khó có thể áp chế bắt đầu bốc lên, bước chân chậm rãi tiến vào trong hồ lô cốc.

Đầu tiên là nhìn thấy mười cái cổ tri bị phá hư sạch sẽ, bên trong nguyên bản nên tràn ngập âm khí nồng đậm, lúc này đã bị bùn đất lấp đầy, phía dưới cũng không cảm ứng được âm khí tồn tại.

Thần sắc vừa động, Triệu Vô Tà đột nhiên chỉ huy ngón tay, hắc Lũng ma kiếm lập tức huyền phù. Sau đó liền hóa ra một

mảng lớn kiếm quang, hướng về phía mặt đất đánh tới, nhất thời bùn đất bắn tung tóe. Cổ tri được mai táng dần dần đi ra, tiếng kiếm quang “keng keng keng”, toàn bộ bùn đất rốt cuộc cũng được thanh tẩy.

Ở dưới đáy có hơn một trăm con cóc tướng mạo quái dị, trong màu xanh biếc của nó có những đường vân màu đen. Nhất là con phía trước nhất, toàn thân đều mang phù văn kỳ lạ, có một loại lực lượng làm người ta khiếp đảm.

“May mắn...”

Triệu Vô Tà thầm thở ra một hơi, hơn một trăm con Hắc Thủy Bích Thiềm Cỗ này uy lực mạnh mẽ, nếu tạo thành trận thế với Xích Luyện Xà Cỗ. Đó chính là Thủy Hỏa Độc Trận, uy lực thậm chí có thể trói được một vị tông sư Kết Đan, lúc trước Triệu Vô Tà muốn để Hắc Thủy Bích Thiềm Cỗ tiếp nhận tích âm khí để thai nghén uy lực tăng cường.

Thế nhưng không nghĩ tới lại biến thành như vậy.

“Tam nương.”

Hắc quang trong sơn cốc sáng lên, Triệu Vô Tà ngay lập tức đứng ở chỗ sâu nhất trong hồ lô, nơi đó có một âm huyết, bên trong có chôn một khối tử ngọc, Tam Nương đang tu luyện ở bên trong.

Sắc mặt Triệu Vô Tà xanh mét, trước mặt hắn ta có một cái hố sâu, bên trong trống không. Tử ngọc biến mất, nói cách khác Tam Nương đã không còn ở đây.

Ha ha, hôm nay ta đã ban bố một điều tra, hỏi mọi người có cần sách thái giám không. Cho tới giờ, bốn người cùng tham gia, ba người muốn thái giám của ta. Ha ha, đúng là. Ha ha, rốt cuộc ta cũng biết cái gì gọi là đáng ghét. Chẳng qua người mới dù sao cũng phải trải qua những chuyện này, thái giám, ta suy tính một chút rồi nói sau.

Chương một trăm mười ba, quỷ khí...

“Hừ “

Toàn thân Triệu Vô Tà đầy tức giận, khí tức bắt đầu trở nên cuồng bạo, ánh mắt trong đôi mắt bắn ra lạnh lẽo vô cùng. Triệu Vô Tà vốn là một thân một mình., Nhưng bởi vì dung hợp linh hồn thiếu niên Triệu Vô Tà, cộng thêm hắn bị nhốt ở Thâm Uyên Tuyệt Tình. Cũng là dựa vào một sợi tàn hồn cuối cùng của thiếu niên Triệu Vô Tà mới thoát khốn được, cho nên Triệu Vô Tà nợ nhiều nhất chính là thiếu niên Triệu Vô Tà đã hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Cho dù thiếu đi một chút nhân tình, Triệu Vô Tà cũng sẽ trả lại, huống chi còn nợ nhân quả nhiều như vậy. Tam nương thân thể đáng thương, nếu đổi lại là người không liên quan đến hắn, cho dù thân thể có thương hại gấp mười lần Triệu Vô Tà cũng sẽ không liếc mắt tới. Nhưng Tam Nương thì khác, trước khi bị Hoàng Bác đoạt xá, Tam Nương đã chết trong tay phụ thân Triệu Vô Tà, Triệu Tây Thiên.

Đây là nhân quả, vốn cả nhà Triệu Vô Tà đều sẽ chết, nhưng bởi vì quan hệ giữa Triệu Vô Tà và Triệu Vô Tà còn sống. Cho dù là Triệu Vô Tà bây giờ, hay là Tam Nương trước kia cũng đều nợ Tam Nương rất nhiều.

Sau khi tu luyện Xi Vưu Quyết cùng cổ kinh, Triệu Vô Tà tiên thể tiềm tàng tâm tính cùng dục vọng được khai thác ra toàn bộ, tức là ma công. Triệu Vô Tà, theo lý nên thành ma. Nhưng, hắn không muốn nợ người khác, mặc kệ là cái gì.

“Cho dù là ai thì Triệu Vô Tà ta cũng muốn người phải trả giá thật lớn!”

Sắc mặt Triệu Vô Tà lạnh như băng, ánh mắt càng giống như hàn băng tích lũy vạn năm không tan, có thể khiến cho xương tủy người ta cũng cảm giác được hàn khí. Mang theo một loại khí tức kỳ lạ, cùng với sự khác biệt lúc trước, thần niệm Triệu Vô Tà giống như một cái lương lớn bao trùm năm trăm dặm

hồ lô cốc. Đây đã là điều bất tất cả của hắc ròi, Trúc Cơ Đại viên mãn, thần niệm chỉ có thể đạt tới trình độ này mà thôi.

Sau nửa ngày, Triệu Vô Tà thu hồi thần niệm, biến hồ lô thành dạng thủ phạm này đã không còn ở đây từ lâu. Chẳng qua Triệu Vô Tà sớm biết kết quả này, có thể bỏ qua vô số khói độc chướng khí, chướng khí trong hồ lô cốc, còn có thể đem nhân vật Triệu Vô Tà tự mình bày ra phá hư sạch sẽ trận pháp. Như thế nào lại để thần niệm Triệu Vô Tà bắt được, nếu người nọ ở chỗ này, nói không chừng Triệu Vô Tà sẽ liều mạng.

Đôi mắt hắc chậm rãi co lại, trong đầu không ngừng suy nghĩ, đủ loại suy đoán xuất hiện trong đầu hắc. Những người hắc từng đắc tội đều hiện lên trong đầu hắc, trong Tuyệt Tình Động Thiên, Lam Lâm Quỷ Tông, Chu gia, Trịnh gia. Đột nhiên, người Triệu Vô Tà bỗng nhiên đắc tội với hắc không ít.

Bất quá sau một lát, thần sắc Triệu Vô Tà khôi phục lại bình thường, những thế lực kia đều bị hắc loại bỏ. Bởi vì, bọn họ cũng không biết Hồ Lô cốc là nơi Triệu Vô Tà tu luyện. Nhất là người Vong Tình Động Thiên, Vong Tình Ma Đế cùng Vụ Nô hai cao thủ Nguyên Anh này, chỉ sợ đã sớm quên Triệu Vô Tà.

Bởi vì trong nhận định của hai người, Triệu Vô Tà đã là người chết. Tuyệt Tình thâm uyên là tử địa chân chính, Nguyên Anh chân nhân cũng không thể ở bên trong để chạy thoát tính mạng. Huống chi con tôm nhỏ của Triệu Vô Tà.

Về phần Lam Lâm Quỷ Tông và Chính Nhất Tông, Triệu Vô Tà từ đầu tới cuối đều không để lộ ra chút dấu vết nào, bọn họ sợ rằng ngay cả kẻ thù là ai cũng không biết. Điều duy nhất biết được chỉ sợ là chỉ có nữ yêu nữ Lam Mị Nhi kia thôi, bất quá nàng cũng không biết Triệu Vô Tà ở Hồ Lô Cốc.

Cuối cùng, chỉ sợ là Chu gia vẫn đang khắp thế giới tìm Triệu Vô Tà. Bất quá bọn hắc cũng không có nhiều tinh lực lắm, bởi vì tiếp theo, bọn hắc phải ứng phó chính là Lục gia vây quét, tại đại hội Ma đạo gia tộc. Chu gia làm quá đáng, tất cả gia tộc Ma đạo đều sinh ra bất mãn với Chu gia, chỉ sợ sẽ rơi vào thế hạ phong cùng Lục gia.

Ngay cả khi Triệu Vô Tà hung hăng làm nhục Chu gia, nhưng muốn đối phó với Triệu Vô Tà thì ít nhất cũng phải Kết Đan tông sư ra tay. Trong thời khắc mấu chốt này, Kết Đan tông sư cũng không phải là tùy tiện phái ra được.

“Rốt cuộc sẽ là ai?”

Triệu Vô Tà lẩm bẩm trong miệng, sát khí trong mắt và tức giận đan xen cùng một chỗ khiến khí tức của hắn trở nên cuồng bạo. Hắn chậm rãi đi tới bên cạnh cổ tri kia, vấy tay một cái, cổ phiến trên cổ tay sáng ngời ản ký. Hơn một trăm con Hắc Thủy Bích Thiềm Cỗ trong cổ tri đồng thời mở mắt, ánh mắt lạnh như băng không chút cảm xúc bắn ra.

Tình cảnh này khiến người ta phải sợ hãi.

Hắc Thủy Bích Thiềm Cỗ bởi vì thai nghén trong âm khí quá lâu, tự động phong bế hết thủy khí tức trong cơ thể, nếu như không nhìn thấy chúng nó, sẽ không cảm giác được một chút khí tức nào, ngay cả thần niệm đảo qua cũng sẽ coi chúng như là không khí. Có lẽ như vậy, hơn một trăm con Hắc Thủy Bích Thiềm cỗ này mới may mắn thoát khỏi.

Thu Hắc Thủy Bích Thiềm Cỗ xong, Triệu Vô Tà hóa thành một đạo hắc quang xuất hiện ở mấy nơi trong Hồ Lô cốc một lát. Qua nửa ngày, Triệu Vô Tà lại xuất hiện bên cạnh ao.

Tựa như phát hiện cái gì, nghiệm chứng suy đoán trong lòng, sắc mặt hắn càng thêm khó coi. Ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, sát khí tỏa ra bốn phía, đều sắp áp chế không nổi.

“Thật độc ác, rõ ràng rút đi toàn bộ âm mạch, thật sự là một chút cũng không để lại a.”

Triệu Vô Tà hít sâu một hơi, mạnh mẽ đè ép sát ý bốc lên từ ngực bụng xuống. Luồng sát ý này sớm muộn gì cũng phát tiết, nếu không sẽ làm tổn thương đến bản thân Triệu Vô Tà. Lúc này hắn có một chút lý giải về cảm nhận của vị Chu gia trưởng lão đã bị hắn giết chết kia, bởi vì lúc này hắn chính là cảm nhận của mình.

Chẳng qua hắn sống hai đời, kinh lịch thảm sự kiếp trước cũng không ít, dùng năng lực thừa nhận coi như tạm được. Oán nộ và sát ý sắp nổ tung lại khiến hắn càng thêm tỉnh táo, trận pháp

bị phá hư, khói độc, chương khí bị thổi tan sạch sẽ, cổ trì bị sụp đổ. Tam Nương không biết tung tích, cuối cùng ngay cả âm mạch phía dưới Hồ Lô cốc cũng rút sạch.

Triệu Vô Tà đã tỉnh táo lại, trong đầu hiện lên một ý niệm duy nhất trong đầu, có thể làm được điều này chỉ có Nguyên Anh chân nhân, chỉ có Nguyên Anh kỳ tuyệt thể cường giả mới có thể làm được những thứ này. Có lẽ những Kết Đan tông sư phía trước có thể làm được, nhưng một ý niệm cuối cùng đã rút đi toàn bộ Âm mạch phía dưới Hồ Lô cốc.

Loại thần thông này chỉ có Nguyên Anh chân nhân mới có thể làm được. Hồ Lô cốc loại âm khí sung túc nồng nặc này thậm chí có thể làm cho quỷ hồn nhanh chóng tu luyện ra hình thể, là bởi vì trong lòng đất có một nơi âm mạch tụ tập trong phạm vi ngàn dặm do toàn bộ âm khí gây nên.

Nhưng hiện tại, cái Âm mạch kia rõ ràng đã bị người rút đi, loại thần thông rút ra khỏi Âm mạch chính là linh khí chi mạch. Chỉ có Nguyên Anh chân nhân mới có, giống như thuẩn di vậy, đều là thần thông mà Nguyên Anh chân nhân mới có thể thi triển.

“Nguyên Anh chân nhân”.

Nhìn quanh bốn phía, Triệu Vô Tà chậm rãi nhắm hai mắt lại, lực lượng tinh thần từ từ buông ra rồi tràn ra trong cơ thể. Lực lượng tinh thần không phải là thần niệm, so với thần niệm càng thêm vô hình vật chất, nhưng mà lực lượng xuyên thấu lại cao hơn một bậc so với thần niệm. Có điều lực lượng tinh thần quá mức nhỏ yếu, nếu lúc này bị công kích, Triệu Vô Tà chỉ sợ cũng không phải bị trọng thương đơn giản như vậy.

Nửa canh giờ trôi qua, Triệu Vô Tà vốn đang bình tĩnh bỗng nhiên mở to mắt, hai bàn tay vươn ra nhanh như chớp. Hai cổ lực hấp dẫn mạnh mẽ đan xen vào nhau, một Thái Cực Đồ mơ hồ xuất hiện, lực hấp dẫn càng thêm mạnh mẽ từ trên Thái Cực Đồ phát ra.

Đây không phải thần thông Xi Vưu Quyết, mà là Triệu Vô Tà mượn Âm Dương Cổ trong cơ thể thi triển thần thông, không thể dùng trong chiến đấu. Dùng ở chỗ này ngược lại khá thích

hợp, gió nhẹ nhàn nhạt trống rỗng xuất hiện, cuốn theo trong cốc.

Dần dần, gió kia trở nên mất thường có thể thấy được, từng sợi khí thể màu xám quấn quanh trên ngọn gió kia. Hoặc là nói là bị gió cuốn lên, sau đó bay về phía lòng bàn tay của Triệu Vô Tà, ở trung tâm Thái Cực đồ, vòng xoáy màu xám xoay tròn. Sau nửa ngày, Triệu Vô Tà buông ra một bàn tay, ở lòng bàn tay của hắn.

Một vật màu xám hình cầu chậm rãi xoay tròn, tràn đầy khí thể màu xám, tụ hợp cùng một chỗ chỉ lớn bằng móng tay. Loại khí thể này không phải ma nguyên, cũng không phải chân nguyên, càng không phải yêu lực.

“Quỷ khí “

Triệu Vô Tà không khỏi có chút kinh ngạc, nhắm mắt lại cảm ứng khí thể trong lòng bàn tay, lực lượng tinh thần chậm rãi tiến lại gần. Sau đó nhẹ nhàng đựng vào.

“Phốc “

Nguyên bản khí thể còn bình tĩnh vô cùng, sau khi tiếp xúc với tinh thần lực của Triệu Vô Tà, đột nhiên biến thành một cái miệng sắc bén. Hung hăng cắn vào tâm thần lực của Triệu Vô Tà, mặc dù Triệu Vô Tà sớm gặp cơ hội, kịp thời rút hơn phân nửa lực lượng tinh thần về. Bất quá hắn cũng bị thương, tâm thần chấn động mãnh liệt, giống như bị một cái roi quật mạnh một cái.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát nhau, xem lần cuối cùng bảy tám lần.

Cười khò một tiếng, Triệu Vô Tà lau vết máu trên khóe miệng, lấy từ trong Vô Cấu Chung Hoàn ra một cái bình ngọc. Ngón tay hắn vẽ vài nét lên bình ngọc, hào quang nhàn nhạt xuất hiện trên bình ngọc, trên bình xuất hiện thêm một phù văn.

Lòng bàn tay lật úp, đoàn khí thể màu xám bị Triệu Vô Tà ấn vào trong bình ngọc. Hắn đã rõ ràng, quỷ khí này không phải của Tam Nương. Có thể dựa vào quỷ khí mỏng manh còn sót lại khiến Triệu Vô Tà bị thương, ít nhất cũng là cường giả cấp

bạc Quỷ Vương, cũng chính là cường giả cấp bậc Nguyên Anh chân nhân.

Sâu trong mắt Triệu Vô Tà quán quanh hai cổ khí tức, một đen một trắng, âm dương lưỡng cực. Lúc trước Triệu Vô Tà gieo Âm Dương cổ trong cơ thể mình, đây là thần thông trong cổ kinh, gieo Âm Dương cổ. Không phải vì cái gì khác mà là đợi Âm Dương cổ lão thành thực, có thể mở rộng mắt cổ.

Thời đại cổ đại trên đời, đạo gia tu chân, có thiên nhãn thông. Nhưng nhìn một cái thấy khắp tam giới, cửu thiên thập địa không có chỗ nào để lẫn trốn. Thượng cổ cổ vu sư cũng sáng chế ra một môn thần thông, đó là cổ nhãn, mượn âm dương lưỡng khí. Cuối cùng cướp đoạt thiên địa lực, khai âm dương cổ nhãn, chẳng qua không phải nhìn khắp tam giới hoặc cửu thiên thập địa.

Mà là hiểu rõ ba giờ, đi tới, hiện tại, hoặc là tương lai. Hoặc là kiếp trước, kiếp này, kiếp sau, tu luyện cổ kinh, nghịch thiên địa mà đi. Lúc nào cũng có thể bị trời cao ghét bỏ, giáng xuống thiên phạt, như mở cổ nhãn, liền có thể tránh được thiên khiển, thành tựu hỗn nguyên.

Vốn cổ nhãn này cũng không quá quan trọng đối với Triệu Vô Tà, bởi vì thế giới này không có thiên phạt. Thế nhưng hôm nay, Triệu Vô Tà quyết định mở cổ nhãn.

Hắn muốn nhìn xem, là nhân vật như thế nào phá hủy hồ lô này rồi bắt Tam Nương đi, nếu thật sự là cường giả cấp bậc Quỷ Vương thì Triệu Vô Tà cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Canh hai buổi tối còn có một chỗ nợ lớn hơn, điều tra thỉnh các vị tham dự một chút, ta muốn biết đáp án. Cảm ơn.

Chương thứ một trăm mười bốn mở cổ nhân nhìn thấu ba giờ thì qua.

Bên ngoài trấn Phú Cẩm, trên một đỉnh núi, lúc này đang có một bóng người ngồi xếp bằng.

Giấu trong bóng tối trước bình minh, hai mắt nhắm nghiền, khí tức trên người mịt mờ. Bên cạnh hắn, một thanh trường kiếm phủ đầy huyết trùng cắm vào tảng đá. Tảng đá kia thoạt nhìn rất cứng rắn, nhưng dưới huyết hồng trường kiếm lại giống như đậu hũ, không tồn chút sức nào cắm vào.

Mà ở bên kia, một lá cờ dài đón gió lay động đứng thẳng, cán cờ đen kịt. Mặt cờ xám xịt, bắt quá trên mặt phiên, một đóa hoa sen màu đen cực lớn như ẩn như hiện. Bên cạnh hoa sen màu đen có ba đạo khí tức. Một đạo xích hồng, giống như một con rắn lửa đỏ; một đạo bích hắc, giống như một con cóc thừ, một đạo thâm tử, lại là một con chồn nhỏ mơ hồ.

Nhân cổ kiếm Nhân Độc Cổ Phiên.

Hai kiện cổ khí, ở trong cổ kinh là đỉnh giai cổ khí, Triệu Vô Tà ngay từ đầu đã luyện chế hai kiện này. Mặc dù uy lực so với cổ trùng vu sư trên đời luyện chế cách xa vạn dặm, nhưng hai kiện cổ khí này ẩn chứa uy năng gần như vô cùng, chỉ cần cho Triệu Vô Tà thời gian. Chung quy có một ngày, thế giới này chỉ sợ không ai là đối thủ của Triệu Vô Tà.

Triệu Vô Tà đang tĩnh tọa không tu luyện, mà đang đắm chìm trong tâm cảnh của mình, thai nghén lực lượng tinh thần của chính mình. Lúc trước bị quỷ khí mạnh mẽ kia gây thương tích, tâm thần bị hao tổn, Triệu Vô Tà tĩnh tọa một đêm ở đây. Cũng không sai biệt lắm, cũng may mắn, đoàn quỷ khí kia là khí vô chủ.

Tuy bên trong ẩn chứa một tia uy năng lớn lao của cường giả thần bí, nhưng dù sao cũng là khí tức vô chủ, Triệu Vô Tà vẫn có thể chịu đựng được. Sau một lát, Triệu Vô Tà mở mắt, tâm thần chỉ lực quay về viên mãn.

“Năm năm sau, Kết Đan Tông Sư...”

Triệu Vô Tà sau khi trợn mắt rõ ràng lại nói ra một câu như vậy, trong mắt lóe lên tinh quang, trong bóng tối có thể nhìn thấy rõ ràng. Ngọn núi này bởi vì Hồ Lô cốc, có thể nói là hung danh vang xa, không có phạm nhân xuất hiện ở đây. Triệu Vô Tà một chút cũng không ngại bại lộ hành tung của mình, ở trong bóng tối, Triệu Vô Tà nhìn chăm chú về phía xa.

Rìa bầu trời bỗng xuất hiện một tia sáng, như băng tuyết tan rã. Một điểm sáng xuất hiện kia trong nháy mắt, bóng tối bao phủ mặt đất lập tức bị xua tan không ít. Nhật nguyệt luân chuyển, bóng tối cùng ánh sáng, sức mạnh to lớn của trời đất, ẩn chứa chí lý thiên địa, chính là trong hai chữ âm dương.

Vào thời điểm thái dương lộ ra một chút, khí tức toàn thân Triệu Vô Tà lập tức biến đổi. Ánh mắt hắn lập tức mất đi trông mắt và con ngươi trắng dã, viền mắt chỉ trong nháy mắt biến thành một mảnh hỗn độn, hoàn toàn nhìn không ra màu sắc.

Mỗi khi bình minh, thiên địa âm dương giao thái, thời điểm hai khí ngưng kết. Cũng chỉ có vào lúc này, âm dương lưỡng khí giữa thiên địa mới có thể đạt tới một sự nhất trí kinh người, thậm chí là hoàn toàn giống nhau, bên này là chí âm dương.

Mười ngón tay chậm rãi duỗi ra, lấy góc độ kỳ dị vặn vẹo, cuối cùng giao nhau thành một cái hình thái cực đồ hình. Mười giọt máu đỏ thẫm từ mười ngón tay chậm rãi chảy ra, thế nhưng mười giọt huyết dịch này không có rơi xuống mặt đất mà theo các khớp ngón tay chảy tới lòng bàn tay. Năm giọt huyết dịch trong lòng bàn tay hai bàn tay bắt đầu lan ra đỏ thẫm, một phù văn kỳ dị chậm rãi hình thành.

“Âm dương cổ nhân mở mắt suốt ba giờ”

Triệu Vô Tà đột nhiên quát lớn, lập tức phù văn sáng lên, khí tức trong thiên địa thay đổi. Không còn bình tĩnh như trước, từ bốn phương tám hướng, thậm chí là giữa thiên địa vô cực, khí tức hai màu đen trắng lao về phía lòng bàn tay của Triệu Vô Tà.

Âm dương nhị khí, lúc bình minh, thời gian âm dương giao thái chỉ có khoảng nửa canh giờ. Thế nhưng nửa canh giờ này

cũng đã rất kinh người, nhìn lòng bàn tay hai bàn tay của Triệu Vô Tà ngưng kết tốc độ âm dương nhị khí, chỉ sợ sau nửa canh giờ, Triệu Vô Tà sẽ bị bao phủ trong âm dương nhị khí.

Nhưng Triệu Vô Tà lại làm như không thấy, trong viên mắt hắc ta vẫn chỉ là một mảnh hỗn độn. Thời gian vài chục nhịp thở đã trôi qua, lòng bàn tay của Triệu Vô Tà đã hoàn toàn bị hai màu trắng đen bao trùm.

Đúng lúc này, ngón tay giao nhau của Triệu Vô Tà bỗng nhiên mở ra một cái lỗ nhỏ, chính là cái lỗ nhỏ này đã có chút âm dương lưỡng khí lấp kín tìm được nơi phát tiết. Toàn bộ đi về phía cái động nhỏ kia, âm dương lưỡng khí phân thành hai màu đen trắng, nguyên bản là phân biệt rõ ràng. Hoàn toàn không giống nhau, bất dung động nhưng cũng không tranh đấu.

Thế nhưng ở trước tiểu động kia, hết thấy cải biến, âm dương lưỡng khí vốn còn ôn thuận an tĩnh bạo phát. Giống như thủy hỏa thuộc tính, chỉ cần đụng vào nhau sẽ phát sinh linh khí phong bạo, không liều mạng không bỏ qua.

Âm dương nhị khí bắt đầu vền vện dây dưa cùng một chỗ, tại chỗ hai khí quấn lấy nhau, lực lượng mạnh mẽ từ nơi nào bạo ra. Triệu Vô Tà đang tĩnh tọa lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể lay động một chút, bất quá hắc vẫn kiên trì chịu đựng.

“Oanh “

Giống như thứ gì đó được mở ra, rốt cuộc thông qua đạo khí thể thứ nhất. Lỗ nhỏ này không phải đen, cũng không phải trắng. Là một loại màu sắc kỳ dị, rất khó hình dung, rất quen thuộc nhưng sau khi xem thật kỹ lại giống như trong trí nhớ không có loại màu sắc này.

Nguyên sắc, cũng là một loại màu sắc, chỉ là nó là bản nguyên muôn vàn màu sắc của thế gian. Nguyên sắc phân hóa thành hắc bạch, tiếp theo lại hóa thành thất sắc, cuối cùng hóa thành ngàn vạn màu sắc. Âm dương nhị khí bởi vì thượng cổ cổ vũ sư sáng chế ra cổ phù mà dung hợp cùng một chỗ, cuối cùng

khôi phục đến nguyên sắc, âm dương nhị khí cũng cuối cùng trở về bản nguyên.

Đạo khí thể này thông qua lỗ nhỏ, không dừng lại chút nào, thẳng đến hai mắt Triệu Vô Tà. “Uống” thân thể một lần nữa lắc lư một lần, bất quá lần thông khổ này hiển nhiên càng thêm khó thừa nhận, Triệu Vô Tà rên lên một tiếng, khoe miệng chảy máu. Đây chính là con mắt, nếu xử lý không tốt, có lẽ vì vậy mà Triệu Vô Tà đánh mất thần trí, cuối cùng biến thành một gã ngu ngốc.

Khí thể âm dương nhị khí dung hợp cùng một chỗ đọng vào hai mắt Triệu Vô Tà, sau đó cứ như vậy xuyên qua, mà hai mắt Triệu Vô Tà lập tức trợn tròn. Có thể nhìn thấy rất rõ ràng, một đạo màu đen, một đạo màu trắng. Hai loại khí tức phân biệt xuất hiện hai mắt trái phải Triệu Vô Tà, một đạo sẽ có đạo thứ hai.

Từ trong cái lỗ nhỏ kia, không ngừng xuyên qua khí thể hỗn độn, sau đó đâm vào hai mắt Triệu Vô Tà. Cuối cùng phân hoá hai khí, xuất hiện ở hai mắt trái phải của hắn ta.

Thời gian trôi qua từng chút, hai khí hắc bạch âm dương không ngừng từ giữa thiên địa tuôn đến lòng bàn tay Triệu Vô Tà, sau đó.

Nửa canh giờ trôi qua, một thanh âm vang dội hùng vĩ bỗng nhiên vang lên trên ngọn núi này, thậm chí truyền xuống trấn Phú Cẩm phía dưới.

“Động triệt tam thời thì quá khứ, hiện tại là tương lai”.

Dân chúng trấn Phú Cẩm vừa từ trong giấc mộng tỉnh lại, đột nhiên nghe thấy âm thanh này, lập tức giật nảy mình, nhao nhao cho rằng mình còn đang ở trong giấc mộng, chưa tỉnh.

Một đạo thân ảnh từ đỉnh núi thả người xuống, cái bóng vạn vèo, vượt qua một khoảng cách rất lớn. Sau đó thấy hoa mắt, Triệu Vô Tà đã đứng ở trong Hồ Lô cốc. Quần áo vải bố trên người không hề phiêu động, giống như Triệu Vô Tà vẫn đứng ở nơi đó.

Lúc này nếu có người trong cốc nhất định sẽ kinh hô thành tiếng vì ánh mắt của Triệu Vô Tà. Bởi vì ánh mắt hắn đã hoàn

toàn thay đổi. Hai mắt đều đã mất đi tròng mắt trắng và con ngươi, mắt trái hoàn toàn là một mảnh màu đen, còn mắt phải là một mảnh trắng xóa. Hai màu đen trắng, khi xuất hiện ở trong mắt một thanh niên, nhìn qua đã thấy kinh khủng rồi.

Nhưng nếu nhìn lại một lần nữa sẽ cảm giác được sự khác biệt, nguyên thủy, hỗn độn, thấu triệt. Trong đôi mắt đen trắng đó, dường như tất cả mọi thứ đều không thể che giấu, bất luận là quá khứ hay hiện tại, thậm chí là tương lai, đều xuất hiện trong đôi mắt trắng đen kia, có thể nhìn thấu mọi thứ.

Triệu Vô Tà chậm rãi tản ra thủy kính phiêu phù trước người, “Xong” chậm rãi đi đến trên đất trông trong cốc, miệng lầm bầm.

Âm dương cổ kính, các cổ vu sư ở thời đại ngàn năm nay cũng không có mấy người có thể tu luyện thành. Bởi vì muốn mở cổ nhãn, nhất định phải đoạt lấy âm dương nhị khí giữa thiên địa, sau đó dung hợp thành hỗn độn, rót vào đôi mắt của mình. Cuối cùng lợi dụng lực lượng cổ phù đánh nát hỗn độn khí kia, dung nhập vào trong đôi mắt, thành tựu cổ nhãn đáng sợ động triệt ba canh giờ.

Ở địa cầu, cướp đoạt hai khí thiên địa âm dương sẽ bị trời phạt.

Đứng trên bãi đất trống, Triệu Vô Tà cong hai đầu gối lại, chậm rãi ngồi xếp bằng xuống trong hai hơi thở. Hai mắt Triệu Vô Tà nhanh chóng biến đổi, hai mắt từ đen biến trắng chuyển sang trắng, trao đổi hai màu. Tình cảnh vô cùng quỷ dị nhưng lại mang theo một loại lực lượng khiến người ta không thể rời mắt.

Trong hai mắt Triệu Vô Tà có một điểm đỏ, đỏ rực vô cùng. Mặc kệ màu sắc hai mắt biến hóa thế nào, thì điểm đỏ vẫn thủy chung như thế, chẳng qua chỉ có Triệu Vô Tà biết. Cái điểm đỏ kia dung hợp với tinh huyết của chính mình mà hình thành, nơi đó mới là cội nguồn lực lượng của cổ nhãn.

“Âm Dương Hỗn Độn, thâm nhuần ba giờ thì qua.”

Chung Hoàn Vô Cấu bỗng nhiên sáng ngời, từ bên trong bay ra một bình ngọc lấp lánh, lẳng lặng lơ lửng trước hai mắt

Triệu Vô Tà. Khoảnh khắc bình ngọc xuất hiện, hai mắt Triệu Vô Tà lập tức ngưng biến hóa. Mắt trái là màu đen, mắt phải là màu trắng, một luồng sức mạnh từ hai mắt phun ra.

Trước mắt lập tức biến hóa, ngàn vạn cảnh tượng, lại một bộ cũng thấy không rõ. Cuối cùng biến thành một mảnh hỗn độn, sau đó dần dần rõ ràng. Một hình ảnh xuất hiện, hồ lô cóc, một đám người mơ hồ xuất hiện. Cho dù là ở trong hình ảnh, cũng có thể nhìn ra đám người này mỗi người đều không phải là “người”, quý khí lạnh lạnh dùng mắt thường cũng thấy được.

Đám người này khiêng một cỗ xe khổng lồ, hình ảnh mơ hồ, trên xe có cái gì thì không thấy rõ lắm. Chỉ có thể thấy trong xe có một bóng người mảnh khảnh, một thanh âm lười biếng từ trong xe truyền ra.

“Chính là mắt âm mạch nơi này, bất quá tựa hồ đã bị người chiếm cứ.”

Cảnh tượng kế tiếp chính là cảnh Triệu Vô Tà cắn nát răng cương. Bóng người trong cỗ xe kia chỉ nhẹ nhàng phát tay, trận pháp Triệu Vô Tà vất vả bố trí đã bị phá hủy sạch sẽ, hết thấy Hồ Lô cóc đều hiện ra trước mặt đám quý này.

“Ha ha, nơi thú vị thế mà nơi này lại có một cái hồn phách, hay là âm thể Huyền Tận. Ha ha, thật sự là kinh hỉ a, đi thôi tu luyện cho ta, như thế nào so được với Hoàng Tuyền Quý Giản ta. Mẹ ời, ta rốt cục có một đồ đệ rồi, ha ha ha.”

Bóng người mơ hồ kia lười biếng dễ nghe, thế nhưng theo Triệu Vô Tà nghe còn khó nghe hơn cả tiếng Huyết Đăng của Yêu Mục. Bởi vì nàng tiếp tục vung tay lên thu lấy Tam Nương, sau đó trong tiếng cười lại, từng đợt âm phong từ các nơi trong thiên địa sinh ra, nhất thời quấy cho Hồ Lô cóc long trời lở đất.

Tâm huyết Triệu Vô Tà cứ thế mà hủy ở trên người một “Nữ quỷ”, một nữ quỷ ít nhất cũng là cấp bậc Quý vương, Triệu Vô Tà không biết có nên cắn chặt hàm răng. Ngay khi hắn muốn thấy rõ tướng mạo của nữ quỷ trên cỗ xe, toàn thân hắn bỗng nhiên run rẩy, từng giọt máu đỏ sẫm từ dưới da tràn ra ngoài.

Mắt hoa lên, hai mắt Triệu Vô Tà kịch liệt đau nhức, giống như bị người ta dùng kiếm cắm vào trong hai mắt tàn nhẫn quấy. Đau đớn vô cùng, cổ tay Triệu Vô Tà sáng ngời, lại xuất hiện một bình ngọc. Nhưng bình ngọc này lại chứa chất lỏng sền sệt óng ánh, run rẩy đổ ra ba giọt.

Hai giọt trong hai mắt, một giọt nuốt vào, Triệu Vô Tà hít sâu một hơi. Nhập định rồi, một canh giờ sau, Triệu Vô Tà chậm rãi mở hai mắt ra. Cổ nhãn biến mất, con ngươi màu trắng đã trở lại, điểm đỏ giữa hai mắt cũng biến mất.

Nhìn nhìn vết máu toàn thân, cười khỏ một cái, không nghĩ tới một lần sử dụng cổ nhãn phải trả giá lớn như thế. Nếu không phải không tiếc hao phí ba giọt Ngọc Tinh Nhưỡng, đây lại là một lần trọng thương.

Kinh lịch gần đây nhất nếu là ở kiếp trước, Triệu Vô Tà khẳng định sẽ nói mình lưu lạc mấy năm là bất lợi, có chút ý tứ không thích hợp. Nên cân nhắc đôi phong thủy bảo địa. Nói ra hẳn thật đúng là xui xẻo, không ngừng thụ thương, ba ngày một ngày một tiểu thương, năm ngày một trọng thương. Chữa thương đều thành thói quen.

Đầu tiên, một trăm mười lăm Chương thứ nhất, Lam Lâm Quỷ Tông gặp nạn.

Nhẹ nhàng lắc lắc bình ngọc trong tay, chất lỏng sền sệt bên trong nhẹ nhàng lay động, ngay sau đó hào quang lóe lên. Bình ngọc kia đã biến mất trên tay Triệu Vô Tà, có lẽ đã bị hấp thu vào Vô Cấu Chung Hoàn trên cổ tay.

Đồ vật trong bình ngọc kia chính là Ngọc Tinh Thủy Nhưỡng, chính là đồ vật Triệu Vô Tà lấy ra từ trong vòng tay trữ vật của Nam Cung Vọng. Ở dưới sông băng vạn năm không tan, có đôi khi có thể phát hiện ôn ngọc vạn năm, từ trong ôn ngọc vạn năm tinh luyện ra ngọc thủy, cộng thêm rất nhiều linh thủy dịch, rượu được tỉ mỉ sản xuất ra, chính là Ngọc Tinh Nhưỡng, chính là bảo vật trị thương cấp bậc thánh phẩm.

Thương thế Triệu Vô Tà như vậy, dùng ba giọt liền khôi phục, có thể thấy được công hiệu thần thông do ngọc tinh thủy này ủ. Bảo vật bậc này Nam Cung gia cũng sẽ giao cho Nam Cung Vọng, có thể thấy được địa vị Nam Cung Vọng ở Nam Cung gia, sợ rằng lần này dã tâm của Đại hội Ma đạo gia tộc Nam Cung gia cũng không nhỏ.

Đáng tiếc chính là, Nam Cung Vọng thật sự quá xui xẻo, đụng phải tên Triệu Vô Tà này thì cũng thôi đi. Không nghĩ tới Lục Hàn cũng nhúng tay vào, kết quả Nam Cung Vọng chết trên tay Triệu Vô Tà, ngay cả vòng tay trữ vật cũng không giữ được, đều rơi vào tay Triệu Vô Tà.

Bình ngọc kia chứa Ngọc Tinh Thủy Nhưỡng cũng chỉ nửa bình mà thôi, tính ra cũng chỉ có mấy chục giọt, lại dùng một giọt đã ít đi một giọt. Không thể dùng loạn, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Triệu Vô Tà vừa nghĩ ngợi vừa đứng lên, ánh mắt vừa chuyển nhìn về phía cái bình chứa quý khí đang trôi nổi trên đó. Một luồng quý khí không biết từ lúc nào đã loãng đi rất nhiều, quý khí vô chủ này nhanh chóng biến mất. Muốn ngăn cản hẳn

phải trải qua bao nhiêu trắc trở, Triệu Vô Tà không có công phu dày vò như vậy nữa.

Nhìn thoáng qua trong bình nhỏ còn lưu lại quý khí, trầm nghĩ một chút, hẳn là còn có thể dùng.

Mặc dù đã áp chế sát ý trong lòng nhưng ánh mắt Triệu Vô Tà vẫn lạnh như băng, thỉnh thoảng lại lóe lên một tia ngoan lệ “Hủy động phủ của ta, lao tới Tam Nương.”

Oán niệm của Triệu Vô Tà toát ra, bàn tay chậm rãi vươn đến cái bình kia, hai ngón tay liên tục huy động trên thân bình. Hào quang màu xám ở giữa hai ngón tay biến hóa, một khí tức quỷ dị dần dần từ trên bình phát ra.

Cổ đại trên đời này, cổ vu sư sáng chế ra ngàn vạn cổ thuật, thoát thai từ Thiên Địa Thiên Ma Kinh.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát, nghiền nát nhau.

Truyền lưu đến hậu thế, lại chỉ có ở khu vực hoang dã ở Miêu Cương kia, một ít hậu duệ Miêu tộc còn nắm giữ một ít đầu mối. Đều là cổ thuật của Miêu Cương, đều là những cổ thuật bất nhập lưu, bất quá cũng có không ít cổ thuật thần dị.

Ví dụ vật lấy đồ vật bên cạnh người, tóc, đốt ngón tay, tinh huyết các loại, có thể thi triển Cách Không Cổ Thuật, đưa người ta vào chỗ chết, cổ thuật bậc này được xưng là bàng môn tả đạo, bị Phật môn Đạo gia nha dịch. Nhưng trong đó huyền ảo, cũng là truyền từ Thượng Cổ Cổ Cổ Cổ Cổ Cổ, chỉ là cổ thuật cao thâm đã thất truyền.

Triệu Vô Tà thi triển hiện tại là cổ thuật thất truyền, không thể so với việc lấy ra vật liên quan chặt chẽ với địch nhân. Chỉ cần thu thập một ít khí tức phát ra ở nơi địch nhân đã xong là được, cũng có thể dựa vào những khí tức này thi triển cổ thuật, lấy mạng người.

Bất quá cổ thuật tuy là thủ đoạn chí cao trong ma đạo, nhưng cũng không phải vạn năng, âm thầm ám toán cổ thuật người khác có một khuyết điểm. Đó là chỉ có thể là người tu vi gần hoặc thấp hơn mình, nếu không sơ sẩy một chút sẽ bị cản trở.

Triệu Vô Tà không muốn mạo hiểm, cho nên hắn ta mới hao tổn khí lực chuẩn bị thi triển một loại cổ thuật khác, không thể hại tính mạng người khác. Lại có thể truy tung tung tích địch nhân, bất luận ở nơi nào, trên trời dưới đất. Không chỗ nào lẩn trốn, Triệu Vô Tà chỉ cần tâm niệm khẽ động là có thể biết vị trí của người nọ.

“Thành công...”

Dứt lời, cái bình kia bỗng nhiên toả sáng rực rỡ, sau đó nổ bung trong một mảnh hào quang màu xám. Quỷ khí bên trong lập tức tản ra, sau đó bị Triệu Vô Tà hít vào trong mũi, theo sát nhắm mắt lại. Hào quang màu xám lập tức sáng lên trên đầu Triệu Vô Tà, trong hào quang đó, Triệu Vô Tà khi thì nhíu mày, mặt khi thì lộ vẻ kinh nghi.

Sau nửa ngày, Triệu Vô Tà mở mắt, ánh sáng xám dần dần mờ đi. Trong mắt Triệu Vô Tà xuất hiện vẻ kinh dị, sau khi trầm ngâm tại chỗ một chút, khóe miệng bỗng nhếch lên một nụ cười.

“Thì ra là thế, Lam Lâm Quỷ Tông hắc hắc...”

Trong tiếng cười âm trầm, một đạo hắc quang từ trong hồ lô cốc bay lên, trên không trung không dừng lại chút nào bắn về phía xa. Triệu Vô Tà từng chiếm được chỗ tốt trong Vô Cầu cốc, đương nhiên biết không ít về hai chủ nhân của Vô Cầu cốc - Lam Lâm Quỷ Tông và Chính Nhất tông.

Lam Lâm Quỷ Tông là một đại phái ma đạo, tuy không so được với thế lực của lục đại Ma Đế nhưng cũng rất hào hùng. Sơn môn nằm cách Hồ Lô cốc hơn năm ngàn dặm, cách Vô Cầu cốc gần nhất, chiếm cứ mười đỉnh núi làm nơi tu luyện. Linh khí tràn đầy, nhưng bên trong ma khí dày đặc, vừa nhìn đã biết là khu vực của ma gia, không giống như tiên môn.

Dù như thế, hàng năm người đến Lam Lâm Quỷ Tông bá sư nối liền không dứt, trong những quốc gia phụ cận thế tục này, hàng năm đều phải phái rất nhiều đệ tử thanh niên đi bá sư, hy vọng có trời có người có thể thành tựu ma đạo, trở về trợ giúp gia tộc hoặc quốc gia của mình một chút.

Nhìn dòng người uốn lượn dưới chân, Triệu Vô Tà cười thầm không thôi, thể nhân ngu muội. Không phải mỗi một quốc gia đều có thể như Chu gia, thoát thai ở thế tục giới, lại có thể đặt chân tới tu chân giới. Chẳng qua, Chu gia không tồn tại được bao lâu nữa.

Triệu Vô Tà nhớ tới Chu gia, trong lòng lại nổi lửa, sát khí bùng bùng. Lúc này hắn ta đang dầm lên Hắc Lũng ma kiếm, đi về phía Lam Lâm Quỷ Tông cách đó ba ngàn dặm. Dưới chân hắn ta, một dòng người rất dài chậm rãi di chuyển, phương hướng giống như Triệu Vô Tà. Chắc là đến Lam Lâm Quỷ Tông đi bái sư phạm nhân, dòng người chậm chạp di động, Triệu Vô Tà chỉ nhìn thoáng qua thôi đã không nhìn nữa.

Hắc Lũng ma kiếm dưới chân bỗng nhiên đại phóng hắc quang, độn tốc của Triệu Vô Tà đề cao, bắn nhanh về phía bầu trời xa xa. Tu vi của hắn vẫn dừng lại tại Trúc Cơ Đại viên mãn, Hồ Lô cốc bị hủy, Tam Nương bị bắt đi. Hắn cũng khó có thể bình tâm tu luyện, muốn tấn thăng lên Kết Đan Tông Sư còn cần một chút thời gian.

Nửa ngày sau, Triệu Vô Tà đã tiến vào phạm vi sơn môn của Lam Lâm Quỷ Tông. Từ xa đã có thể thấy được mười ngọn núi cao, cao vút trong mây, cho dù ở xa xa cũng là khí thế hoành tráng, hiển lộ hết khí thế đại phái Ma đạo. Nếu chỉ bàn về khí thế, còn trên cả Vong Tình động thiên, có điều hai người không thể so sánh.

Kiểm quang bắn vào trong vòng năm trăm dặm, Triệu Vô Tà lập tức biến sắc, bởi vì hắn ngửi thấy một mùi quen thuộc. Hắn có thể cảm giác được Nhân Trùng cổ kiếm chấn động trong cơ thể, hưng phấn. Có thể làm cho người ta cảm thấy hưng phấn mùi vị của cổ kiếm, vậy chỉ có thể là mùi máu tanh.

Ánh mắt hắn hướng về mười ngọn núi cao kia, quả nhiên có thể nhìn thấy điểm huyết quang, bất quá chỉ cách rất xa mà thôi. Lại thêm một ít quang mang của cấm chế, trong lúc sáng tới khó có thể thanh toán.

“Chẳng lẽ...”

Trong lòng Triệu Vô Tà nảy lên một ý nghĩ hoang đường. Lúc ở Hồ Lô cốc, hắn thi triển cổ thuật thông qua luồng quỷ khí cảm ứng hành tích cường giả cấp bậc Quỷ Vương kia. Không nghĩ tới vị cường giả kia vậy mà ở trong Lam Lâm Quỷ Tông, Triệu Vô Tà suy đoán người kia sẽ là Nguyên Anh chân nhân mà Lam Lâm Quỷ Tông ẩn giấu.

Hiện tại xem ra, tựa hồ không phải, bởi vì huyết tinh xung quanh năm trăm dặm của Lam Lâm Quỷ Tông quá nồng đậm, sau khi cẩn thận phi hành một đoạn, Triệu Vô Tà rốt cục khẳng định, người nọ không phải người của Lam Lâm Quỷ Tông, sợ rằng cũng là sát tinh của Lam Lâm Quỷ Tông, bởi vì dường như chính là Lam Lâm Quỷ Tông.

“Vút”

Hắc Lũng ma kiếm dưới chân Triệu Vô Tà lập tức hóa thành một đạo hắc quang chui vào trong cấm chế không lồ của Lam Lâm Quỷ Tông. Cấm chế không lồ lúc này đã phá vỡ một lỗ hổng lớn, phạm nhân cho rằng cái gì cũng không có, nhưng đối với tu sĩ mà nói thì cái động lớn kia rất rõ ràng, trước khi tiến vào cấm chế, thân hình Triệu Vô Tà đột nhiên biến mất.

Theo khí tức trên người Triệu Vô Tà biến mất, một chút khí tức cũng không cảm ứng được, giống như Triệu Vô Tà biến thành không khí vậy. Kỳ thật cũng không khác lắm, Tàng Khí Cốc, Triệu Vô Tà mang Tàng Khí Cốc bám trên người mình. Khí tức của hắn đều bị Tàng Khí Cốc che giấu, trong ngày hôm nay, dù là Nguyên Anh chân nhân cũng đừng hòng phát hiện tung tích Triệu Vô Tà.

“Ồ”

Thanh âm tràn ngập kinh ngạc từ trong miệng Triệu Vô Tà phát ra. Hắn ta kinh nghi nhìn chăm chú hết thấy mọi thứ trước mặt. Triệu Vô Tà một đường đi tới, ỷ vào tất cả khí tức ẩn dấu, không chút sợ đụng phải đệ tử của Lam Lâm Quỷ Tông, chỉ cần cẩn thận một ít cấm chế là được.

Nhưng cảnh tượng xuất hiện trước mắt khiến hắn cho rằng hắn không phải ở Lam Lâm Quỷ Tông, mà là ở Quỷ vực. Không phải là không có người, mà là không có người sống, khắp nơi

đều là người chết. Trên mặt đất ngã trái ngã phải kỳ quái, có thi thể hoàn hảo không tổn hao gì, có thi thể lại chỉ còn lại bộ túi da, bất quá duy nhất có một cái, sắc mặt bọn họ đều xám trắng, mang theo thần sắc hoảng sợ, giống như nhìn thấy cái gì dị thường kinh khủng.

Mà làm cho Triệu Vô Tà kinh ngạc không chỉ có vậy, bởi vì hấn phát hiện, nơi này vậy mà một cái hồn phách cũng không có. Tuy rằng vừa nhìn đã biết Lam Lâm Quỷ Tông gặp cừu địch đến cửa, bất quá những cấm chế kia lại không hoàn toàn bị nghiền nát, giam cầm một ít hồn phách vẫn có thể. Triệu Vô Tà cảm thấy kỳ quái chính là, nơi này một cái hồn phách cũng không có.

Một đỉnh núi là như vậy, núi cao liên kề nhau cũng là như vậy, Triệu Vô Tà nhìn thấy toàn bộ đệ tử Quỷ Tông đều là người chết, chết một cách kỳ lạ cũng thôi đi, rõ ràng một cái hồn phách cũng không thấy được. Vốn cho dù chết thê thảm đến mấy, hồn phách sau khi chết luôn có thể tồn tại ly thể, nhưng bây giờ.

Quá quỷ dị quá mức kỳ quái rồi.

Năm ngọn núi cao, khắp nơi đều là đình đài lầu các, tuy rằng khắp nơi đều có dấu vết ma đạo, nhưng lại hoa lệ hùng vĩ, xa xỉ diễm lệ, cấm chế mạnh mẽ là chuyện thường thấy. Không hổ danh tiếng ma đạo hoành hoành, chỉ nhìn nơi đặc biệt bố trí tu luyện, dùng cực phẩm linh thạch bố trí Tụ linh trận. Triệu Vô Tà có thể tưởng tượng, lúc đệ tử của lam Lâm Quỷ Tông đồng loạt tu luyện, là thắng cảnh ra sao.

Nhưng hôm nay, quả thực thê thảm, so với Cửu Kiếm Tiên Môn bị chương môn diệt môn của mình lúc trước còn thê thảm hơn vài phần. Bởi vì càng đi vào trong, quỷ khí càng nồng đậm, thậm chí đạt đến trình độ mắt thường có thể thấy được. Quỷ khí màu xám, tràn ngập bên trong sơn môn Lam Lâm Quỷ Tông, biến nơi này thành quỷ vực.

“Quả nhiên...”

Sắc mặt Triệu Vô Tà hoàn toàn nghiêm túc, quả nhiên Lam Lâm Quỷ Tông cũng như hấn nghĩ, gặp kiếp nạn.

Mùng một trăm mười sáu, Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu.

Mười ngọn núi đều có cấm chế che kín, ngày thường xung quanh nơi này náo nhiệt phi thường. Thế nhưng hôm nay lại yên tĩnh tới mức không bình thường.

Triệu Vô Tà dừng bước, cũng không quan sát mấy ngọn núi còn lại mà nhìn thẳng một ngọn núi cao ở giữa. Cao vút trong mây thật sự, mây trắng lượn lờ ngay cả đỉnh núi cũng không thấy rõ, mặt khác chín ngọn núi cao ở giữa ở trước mặt này hiện ra rất nhỏ. Như thể khác biệt giữa đại nhân và tiểu hải tử.

Âm Dương cổ thú đã mở mắt, Triệu Vô Tà trong hai mắt đau đón một hồi, nhưng rất nhanh liền trôi qua. Một điểm đỏ xuất hiện ở giữa lông mày, mượt mà đỏ thẫm, mà trong hai mắt trái phải của hắn. Hai khí Âm Dương trong nháy mắt ngưng tụ lại, quấn quanh một đen một trắng, rất kỳ dị.

Thị lực mạnh mẽ dễ dàng xuyên qua cự ly rất lớn, hạ xuống phía trên ngọn núi cao kia. Nhất thời ngọn núi cao này ở trong mắt Triệu Vô Tà trở nên bất đồng, vô tận khí tức màu xám từ đỉnh núi vờn quanh xuống, giống như từng cái từng cái dây băng quấn quanh ngọn núi cao kia vô cùng chặt chẽ. Những khí tức màu xám này cùng Triệu Vô Tà thu thập khí tức màu xám trong Hồ Lô cốc giống nhau như đúc.

“Quỷ khí “

Triệu Vô Tà tản đi âm dương nhị khí trong mắt, nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, trên mặt vẫn là vẻ mặt nhẹ nhõm. Âm dương cổ trùng thi triển ra có thể thấm nhuần ba giờ. Quá khứ, hiện tại tương lai, lúc tu luyện đến cảnh giới chí cao thậm chí có thể thấm nhuần tam sinh. Hoàn toàn là thần thông nghịch thiên.

Bất quá vừa rồi Triệu Vô Tà cũng không thi triển cổ nhãn nhìn rõ thần thông ba giờ, đây không phải động khắc hiện tại mà chỉ là thị lực của cổ nhãn đặc thù mà thôi. Tìm nhận ra vạn

khí, thiên địa vạn khí, cũng không thể tránh khỏi âm dương cổ nhân một cái.

Trên ngọn núi cao kia, Triệu Vô Tà nhìn thấy khí tức của cường giả cấp bậc Quỷ Vương thần bí kia, khí tức của nàng thật sự quá mạnh mẽ. Thậm chí nàng còn che đậy những khí tức khác, khiến Triệu Vô Tà đoán không ra rốt cuộc ngọn núi kia đã xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt lại chuyển động, chín đỉnh núi khác cũng xuất hiện ở trong ánh mắt của hắn, cho dù không cần mở cổ nhân thì Triệu Vô Tà cũng biết trên núi kia là cảnh tượng gì, xám trắng, tĩnh mịch, giống như Quỷ Vực, hoàn toàn không có khí tức của người sống.

“Hừ “

Hừ nhẹ một tiếng, thân hình Triệu Vô Tà bắn nhanh như điện về phía đỉnh núi cao nhất kia. Kiếm quang của Hắc Lũng ma kiếm vẫn chói mắt như trước, nhưng lại không xuất hiện trên không trung, bởi vì có Tàng khí cổ. Triệu Vô Tà cả người đều biến mất, khí tức cũng như vậy hoàn toàn thu lại. Chính là có người mở to mắt thường, hơn nữa thần niệm điên cuồng quét qua, cũng không tìm thấy tung tích của Triệu Vô Tà.

Bất quá cũng không nhất định, tuy rằng tàng khí sâu độ huyền diệu dị thường, vốn có thể không bị phát hiện trước mặt Nguyên Anh chân nhân. Nhưng mà Tàng khí cổ của Triệu Vô Tà đã từng bị Vong Tình Ma Đế phát hiện, còn thuận thế bắt lấy Triệu Vô Tà. Cho nên, đối mặt với Nguyên Anh chân nhân, không thể theo lẽ thường mà nói.

Hồi tưởng lại thời điểm ở Vong Tình Động Thiên, lần đó Tàng Khí Cổ bị phát hiện, là vì Triệu Vô Tà không cẩn thận để lộ ra chút khí tức cuối cùng. Cho nên mới bị phát hiện, lần này.

Từ chân núi trở lên, vô số cấm chế đã bị phá hỏng hầu như không còn, những cung điện lầu các kia đều bị cướp sạch. Khắp nơi trên mặt đất đều là thi thể đệ tử của Lam Lâm Quỷ Tông, cũng có của trưởng lão. Từng thi thể trưởng lão xuất hiện đều là tu vi Kết Đan Tông Tông sư. Một đường hướng lên trên, sắc mặt Triệu Vô Tà dần dần ngưng trọng hẳn lên.

Hoàn toàn phá hư, tất cả đều bị phá hư hầu như không còn, giống như hồ lô của Triệu Vô Tà. Khắp nơi đều lưu lại quỹ khí màu xám, bất quá những quỹ khí này cùng hồ lô cóc không giống nhau, càng thêm nhỏ yếu hơn một chút. Hơn nữa không chỉ một luồng, tựa hồ nơi này bị trăm quỹ tàn sát bừa bãi qua. Đối với Triệu Vô Tà mà nói, bất cứ một cỗ quỹ khí nào trong những thứ này đều không phải là thứ hắn có thể đối phó.

Bởi vì, yếu nhất, đều là tông sư Kết Đan sơ kỳ.

Trong tu chân giới, có tiên môn, ma đạo, yêu tộc. Mà một số địa phương bí ẩn cũng tồn tại thế lực mạnh mẽ, thậm chí hoàn toàn không thua gì hai đạo tiên ma hoặc yêu tộc. Ví dụ như Triệu Vô Tà hiện tại chứng kiến, hẳn là quỹ tu trong truyền thuyết. Dùng hồn phách tu luyện, thủ đoạn quỷ bí bí bí, nắm giữ thần thông trước nay chưa từng thấy.

Bên trong hồn phách của nhân loại cũng ẩn chứa chân lý thiên địa, lúc quỹ tu tu luyện đến cảnh giới Quỷ Vương cũng tương đương với cường giả cấp bậc Nguyên Anh chân nhân, thậm chí về mặt thần thông càng thêm huyền ảo thần bí.

Nếu không phải còn thủ đoạn khác, Triệu Vô Tà cũng không dám dựa vào Tàng Khí cổ mà xuất hiện trước mặt một cường giả Quỷ Vương.

“Tỷ muội nhải quỷ sứ Lam, trăm năm không gặp. Không nghĩ tới ngươi lại trốn ở chỗ này, Lam Lâm Quỷ tông, uy phong nhao nhao thật lớn...”

Tiếng cười khó nghe của Dạ Kiều bỗng nhiên từ đỉnh núi truyền đến, thần sắc Triệu Vô Tà khẽ động, lập tức bắt chập nhìn thì thấy những đệ tử của Lam Lâm Quỷ Tông kia, thân hình nhảy lên một cái, lấy tốc độ nhanh nhất chạy về phía đỉnh núi.

Vô số cung điện lầu các vốn vô cùng hùng vĩ, hoa lệ lúc này lại biến thành phế tích từ dưới chân Triệu Vô Tà lướt qua. Thân ảnh Triệu Vô Tà đã hoàn toàn vụn vụn thành một cái bóng, tùy ý vụn vụn hai cái đã chạy lên đỉnh núi.

Trước mắt bỗng nhiên hoa lên, tầm nhìn lập tức trở nên rộng lớn, tất cả mọi thứ trên đỉnh núi hiện ra trong mắt Triệu Vô Tà. Một tòa cung điện vô cùng to lớn sừng sững ở đỉnh núi, phía

trước cung điện là một quảng trường lớn, hắc diệu thạch cứng rắn lát thành mặt đất. Lại là ở đỉnh ngọn núi cương phong mãnh lực, khí tức trang nghiêm phát ra.

Có điều ánh mắt đầu tiên của Triệu Vô Tà đã bị cỗ xe kia hấp dẫn. Lúc ở Hồ Lô cốc, cảnh giới Âm Dương Cổ nhìn thấy của Triệu Vô Tà không cao lắm. Mặc dù đã nhìn thấu quá khứ, nhưng trả giá phải trả bằng trọng thương, hơn nữa còn không thấy rõ lắm. Bất quá lúc này, hắn đã nhìn thấy rõ ràng.

Nơi đó là kệ xe gì, lại là một cỗ kiệu khổng lồ, một cỗ kiệu khổng lồ. Có lẽ đây là cỗ kiệu lớn nhất mà Triệu Vô Tà từng thấy, trên cỗ kiệu có khoảng mười mấy người. Màn che màu đỏ chói mắt, bên trong như có một ngọn đèn, nhưng hào quang kia lại có màu xám. Thật quý dị vô cùng, khiến người ta e sợ trong lòng.

Màu đỏ, màu đỏ chói mắt. Chẳng những màn che màu đỏ, phía trên cỗ kiệu tất cả đều là màu đỏ, ngay cả bốn cỗ kiệu phu kia cũng mặc quần áo màu đỏ. Nhìn kỹ, bốn người kia đều là nữ tử mỹ mạo dị thường, khí tức trên người mịt mù. Lại là bốn quý tu tu tu tu tu có tu vi cao thâm, quý khí trên người tán phát ra khiến Triệu Vô Tà âm thầm kinh hãi.

Phía trước cỗ kiệu, một đám người “Phập” nói là bay bay. Là vì những người này rõ ràng có chân, nhưng hoàn toàn không chạm đất, cứ như vậy một chút sức nặng cũng không có đang trôi nổi giữa không trung.

Chân chính làm cho Triệu Vô Tà kinh hãi chính là đám người này. Chẳng biết Triệu Vô Tà đã mở cổ nhãn từ lúc nào mà khí tức âm dương nhị khí trên người đám người kia đều hiện ra trong đầu hắn. Quý khí dày đặc và quý khí cảm ứng được trên đường đi cũng giống nhau như đúc, chính là đám người này.

Cấp bậc Quý Tướng, bảy người, đám người kia tổng cộng có bảy người. Vậy mà đều là Kết Đan Tông Sư, ba người Kết Đan Hậu Kỳ, ba người Kết Đan Trung Kỳ, một người Kết Đan Sơ Kỳ. Đây chỉ là cảnh giới tương ứng mà thôi, chiến lực mà nói, vẫn phải chiến qua rồi mới biết được.

“Thảm lắm nhãi thế nào, năm đó Lam quý sứ dám can đảm phản bội Hoàng Tuyền Quý giả. Đối mặt với ba huynh đệ chúng ta, đến lời cũng không dám ho he.”

Nói chuyện chính là một người đi đầu, toàn thân đen kịt, ngay cả khuôn mặt cũng che giấu trong một mảnh hắc vụ. Với cổ mục của Triệu Vô Tà lại không thể thấy rõ tướng mạo của người này. Người này nói chuyện luôn xen lẫn một ít âm thanh quý khóc làm cho người ta nghe thấy mà tâm thần rung động, khó chịu muốn hộc máu.

Ở bên cạnh người này có hai người đồng dạng trang phục giống hắc đang trôi nổi, nhưng so với người nọ làm cho người ta khó chịu muốn chết thì hai người này an tĩnh hơn rất nhiều.

Ánh mắt Triệu Vô Tà dừng lại trên cổ kiêu màu đỏ một chút, sau đó lập tức rời đi. Hiển nhiên trong cổ kiêu kia là cường giả Quỷ Vương kia. Có thể so với cường giả tuyệt thế của Nguyên Anh chân nhân, Triệu Vô Tà không dám cam đoan, liếc mắt nhìn thêm một chút liệu có bị phát hiện hay không.

Triệu Vô Tà dời ánh mắt đi, nhìn về phía trước cung điện rộng rãi kia.

Bọn họ sẽ bị mọi người tranh giành nghiền ép. Sau khi nghiền nát thì sẽ cùng nhau nghiền nát mọi chuyện.

Trên Bạch Ngọc Đài cũng có một đám người. Ở giữa đám người có một trung niên đang ngồi ngay ngắn, khuôn mặt vô cùng anh tuấn, hai bên tóc mai đen tuyền nhưng những nơi khác đều là màu trắng như tuyết. Hai bên mày kiếm cũng trắng tuyết, lực sát thương của người này đối với nữ nhân rất cường đại, nhất là thứ tà khí kia ngẫu nhiên lộ ra.

Triệu Vô Tà không khỏi cảm thán. Thăng nhãi này tuyệt đối là loại nữ nhân thích nhất.

Bất quá lúc này tình cảnh vị “Đại thúc” này không tốt chút nào, nhắm chặt hai mắt, khóe miệng có chút vết máu. Vị thần bí kia phát ra tiếng cười khó nghe tựa hồ chính là nói chuyện với vị đại thúc này, bất quá mặc kệ bên ngoài động tĩnh gì, vị này đều là vẻ mặt yên tĩnh không hề có biểu hiện gì.

“Ồ “

Triệu Vô Tà đột nhiên kinh ngạc ồ lên một tiếng, bởi vì hắn phát hiện một chuyện kỳ dị. Trong đám người ở trước cung điện, hắn có không ít người quen, trong đó có vị yêu nữ kia. Lam Mị Nhi, Lam Mị Nhi ngày xưa thiên kiều bá mị, hôm nay lại rất chật vật. Quần áo trên người rách nát không chịu nổi, khoe miệng cũng có vết máu, xuân quang lộ ra không ít.

Còn có một vị là tu sĩ thân hình cường tráng vô cùng, cảnh giới tông sư Kết Đan hậu kỳ. Lam Thần, đã từng tìm kiếm hồn phách Trương Phượng Khâu, Triệu Vô Tà đối với Chính Nhất Tông và Lam Lâm Quỷ Tông cũng coi như hiểu rõ. Lam Thần chính là tông chủ Lam Lâm Quỷ Tông, tu vi Tông sư Kết Đan hậu kỳ mạnh mẽ vô cùng, kiêm tu một môn Lâm Quang Quỷ Nhãn, thủ đoạn cực kỳ thần bí.

Thế nhưng lúc này, về mặt vị tông chủ Lam Lâm Quỷ Tông lại khẩn trương đứng trước mặt người trung niên anh tuấn, phong phạm tông chủ đều không có. Nhưng sâu trong ánh mắt của hắn, Triệu Vô Tà nhìn thấy sự tức giận, khẩn trương, rất nhiều cảm xúc bất đắc dĩ.

“Hừ, Lam Quỷ, chuyện cho tới bây giờ ngươi còn muốn giấu giếm sao. Ngươi đã sớm dự mưu gia nhập Hoàng Tuyền Quỷ Giả ta, hắn là nên rõ ràng, Hoàng Tuyền Quỷ Dịch ta xử lý phản đồ như thế nào. Không chỉ ngươi, toàn bộ Lam Lâm Quỷ Tông từ trên xuống dưới đều phải đi cải nhai “

Tiếng cười khó nghe giống Dạ Kiều lại vang lên, nhưng lần này trung niên anh tuấn kia rốt cục có phản ứng. Mí mắt chậm rãi mở ra, một đôi mắt lóe lên lân quang màu xám xuất hiện trước mặt mọi người, khiến mị lực điên cuồng của nữ nhân lại tăng lên. Một đôi mắt kia hoàn toàn che lấp những chỗ khác của hắn, đôi mắt kia đủ để khiến ánh mắt nhìn qua đắm chìm trong đó không cách nào tự kiềm chế.

“Thật là lợi hại...”

Triệu Vô Tà trầm nghĩ, đây mới là Quỷ Nhãn, một đôi mắt vô cùng nguy hiểm. Đôi Quỷ Nhãn của tông chủ Lam Lâm Quỷ Tông so với hắn quả thực chính là rầm chó.

“Quý mẫu đại nhân không nghĩ tới ngay cả ngài cũng đã kinh động, Lam Quý có tội...”

Thanh âm tràn ngập từ tính, không nghĩ tới trung niên nhân này vừa mở miệng là thanh âm như vậy, làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Quả thực cách biệt một trời một vực với gia hỏa cả người đen kịt kia, hoàn toàn không thể đánh đồng.

Canh hai, mong các vị ủng hộ ta, không nhắc đến thái giám nữa, sẽ không có chuyện thái giám làm.

Mừng một trăm mười bảy điểm hỏa điểm

“Quỷ mẫu Hoàng tuyền Quỷ giản”

Triệu Vô Tà núp trong bóng tối toàn thân chấn động, sau đó càng thêm cẩn thận, hoàn toàn thu lại khí tức của mình. Bởi vì đồ vật phía sau mấy chữ kia đại biểu quá mạnh mẽ, Triệu Vô Tà không thể không làm như thế. Lúc ở Đông Lâm thành, Trịnh Phương đã từng giới thiệu với Triệu Vô Tà một ít thể lực mạnh mẽ trên Thiên Vân đại lục.

Ngoại trừ Tiên Ma lưỡng đạo, còn có Yêu tộc. Mặt khác, phía tây có một ít tu sĩ tu Phật đạo, chính là một loại thần thông rất kỳ lạ, mượn dùng tín ngưỡng chi lực, chỗ cao thâm không thua gì thần thông Tiên Ma. Mà một số nơi thần bí, cũng tồn tại một ít thể lực cường đại.

Hoàng Tuyền Quỷ Giản là một trong số đó. Nghe đồn đại lục Thiên Vân có một chỗ gọi là Hoàng Tuyền Quỷ Giản. Bên trong giống như Minh Ngục, chỉ có quỷ hồn có thể đi vào, nếu có người đi vào thì tuyệt đối không may mắn thoát khỏi. Hoàng Tuyền Quỷ Giản tồn tại không biết bao lâu, nghe đồn đối với môn phái lâu đời nhất trong hai đạo Tiên Ma.

Mà ở trong Hoàng Tuyền Quỷ giản, cường giả có địa vị cao nhất chính là Hoàng Tuyền Diêm Quân, tiếp theo chính là Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu. Hoàng Tuyền Quỷ Giản cực kỳ thần bí, không biết ở nơi nào, cũng không biết bên trong đến cùng có cái gì. Nhưng lại không ai dám xem thường nó, bởi vì năm trăm năm trước, một đại môn phái tiên đạo từng mạo phạm qua Hoàng Tuyền Quỷ Giản.

Kết quả, trong một đêm, đại phái tiên đạo đã trải qua trăm quỷ dạ hành. Mọi người trong phái, ngoại trừ Nguyên Anh chân nhân ra, những thứ khác đều bị bách quỷ đấm ăn sạch sẽ. Mà Nguyên Anh chân nhân kia cũng bị thương rất nặng, không lâu liền bị chết. Mà trọng thương vị Nguyên Anh chân nhân kia, chính là Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu.

Trong một đêm tiêu diệt một đại phái, còn là đại phái của Nguyên Anh chân nhân, Hoàng Tuyền Quỷ giản thực lực cường hoành lần đầu tiên xuất hiện tại Thiên Vân đại lục. Từ đó về sau mặc dù chỉ có xuất hiện “Quỷ” Hoàng tuyền Quỷ giản, mặc kệ tiên ma lưỡng đạo, đều là tránh lui Tam xá.

Triệu Vô Tà rúc ở một góc, trong lòng cảm thấy kỳ quái, Lam Lâm Quỷ Tông này thế mà lại đắc tội với Hoàng Tuyền Quỷ Giản. Nhưng nghe bọn hắn nói chuyện, Triệu Vô Tà ngược lại rất rõ ràng, trung niên tên Lam Quỷ kia từng là đệ tử của Hoàng Tuyền Quỷ Giản. Chẳng qua sau khi học được công pháp thần thông của Hoàng Tuyền Quỷ giản lại phản bội ra khỏi Hoàng Tuyền Quỷ Giản.

Cho nên, mới bị quỷ vật Quỷ tuyền như vậy tìm tới cửa.

“Có tội, ngươi không nên nói với ta, ngươi nên đi nói với Diêm Quân. Ngươi chính là đệ tử đắc ý nhất của hắn, vốn nên. Lần này ta đi ra ngược lại có chút thu hoạch ngoài ý muốn, cũng được, ta cho ngươi một con đường. Có lẽ ngươi đã đem thần thông Hoàng Tuyền Quỷ Giản của ta truyền cho người Lam gia ngươi.”

Trong kiệu lớn truyền đến thanh âm cực kỳ lười biếng, nghe xong cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, nhưng sau khi trông thấy màn che màu đỏ và kiệu, đáy lòng dâng lên một cỗ hàn khí không nở xóa bỏ, thẳng vào cốt tủy, khiến người ta cảm nhận được cái gì gọi là thống khổ hai tầng băng hỏa.

Triệu Vô Tà càng thêm cẩn thận, một chút khí tức cũng không lộ ra, hoàn toàn thu lại. Cứ việc hao tổn cực lớn lực lượng tâm thần như vậy, nhưng mà Triệu Vô Tà không có lựa chọn nào khác, chỉ vì bốn chữ kia, Hoàng tuyền Quỷ Mẫu. Mặc dù không biết người trong kiệu và Vong Tinh nương lợi hại kia, nhưng Triệu Vô Tà cũng không dám đi đánh cược.

“Chỉ cần giết sạch đám người còn lại của Lam Lâm Quỷ Tông, sau đó ăn tươi hồn phách của chúng, ta sẽ cho ngươi đạo lý, để ngươi trở lại Quỷ giản. Thế nào.”

“Xuy xuy “

Hơi lạnh nơi đáy lòng xộc thẳng lên trời, Triệu Vô Tà hơi sững sờ, không dám tin nhìn cổ kiêu màu đỏ kia. Vốn hấn cho rằng mình đã ngoan độc, danh hiệu ma đầu cũng hoàn toàn xứng đáng. Thế nhưng bây giờ xem ra, so sánh với Quỷ mẫu trong cổ kiêu Đại Hồng Hồng, căn bản không cùng cấp bậc.

Tự tay giết người thân của mình, sau đó ăn tươi hồn phách của bọn họ, cho dù là táng tận Thiên Lương cũng không thể làm ra loại chuyện này. Nhưng nghe khẩu khí của quỷ mẫu, tựa như người trung niên kia thật sự làm như vậy, hấn sẽ một lần nữa trở lại Hoàng Tuyền Quỷ Giản.

Không dám tin tưởng chỉ có Triệu Vô Tà, còn có người của Lam Lâm Quỷ Tông, nhất là Lam Mị Nhi. Đôi mắt đẹp tròn tròn, lộ vẻ không dám tin tưởng. Còn Lam Thần tông chủ thì nghiêng răng nghiêng lợi quát lớn: “Không hổ là Hoàng tuyền Quỷ Mẫu, quả nhiên không phải người. Vô Tâm vô tình vô tính, em trai ta nói không sai, người mới là kẻ đáng sợ nhất trong Hoàng Tuyền Quỷ giản.”

Bàn tay trắng nõn vô cùng duỗi ra, người trung niên Lam Quỷ kia ngăn cản Lam Thần, bảo hấn không cần nói. Sau đó trực tiếp đi ra, thân hình đứng trước đám người Hoàng Tuyền Quỷ Giản.

“Quỷ mẫu đại nhân, chuyện cho tới bây giờ Lam Quỷ ta cũng không còn gì để nói. Xin ngài chuyển lời tới Diêm Quân đại nhân, Lam Quỷ ta tuy rằng phản bội Hoàng Tuyền Quỷ Dịch, nhưng tuyệt đối không phản bội Diêm Quân đại nhân.”

“Thảm lắm nhãi không phản bội Diêm quân đại nhân. Hừ Lam Quỷ đã truyền thần thông của Hoàng Tuyền Quỷ Cương chúng ta cho người của Lam Lâm Quỷ Tông. Chuyện này không tính là phản bội, quả thực buồn cười. Hôm nay ngươi muốn chết, tất cả mọi người trong Quỷ tông đều phải chết, lắm nhãi...”

Hấn nhướn mày, lại là thằng nhãi này, Triệu Vô Tà cực độ không thích quỷ tu toàn thân đen kịt kia. Thanh âm của hấn khó nghe cũng thôi đi, nhưng vẫn cứ thích xen mồm như vậy.

“Quỷ xanh là người của Lam gia, sao có thể che chở Lam gia. Chỉ là đáng hận, không những không giữ được Lam gia mà

còn mang tới tai ương ngập đầu. Đáng hận a, cơ nghiệp Lam gia ngàn năm đã bị hủy trên tay ta. Lam Quỷ ta không còn mặt mũi nào mà sống, nhưng Lam gia, không ngừng diệt vong...”

“A, vậy ngươi muốn như thế nào?”

Quỷ mẫu đại nhân trong kiệu Đại Hồng thủy chung vẫn không lộ ra mặt mũi, bất luận Triệu Vô Tà nghe giọng nói kia như thế nào cũng không thể phân biệt được tướng mạo của quỷ mẫu rốt cuộc ra sao. Là tuy nhỏ nhưng đẹp hay xấu. Chẳng qua điều Triệu Vô Tà quan tâm không phải là điều này mà là Tam Nương.

“Lam quỷ tự biết không phải là đối thủ của quỷ mẫu, cũng không dám động thủ, nhưng mà muốn tiêu diệt Lam gia ta. Xin thứ cho Lam quỷ đã mạo phạm, ngọn núi này tên là Hỏa Khoa Sa Phong. Bên trong núi toàn bộ là Hỏa Nghi Sa, tổ tiên bày trận pháp cấm chế ở trong đó, một khi dẫn phát. Chỉ sợ ngoại trừ Quỷ mẫu ra, những đồng môn khác bên ngoài Quỷ Giả sẽ phải bỏ mạng tại đây. Hồn Phi Phách Tán, hóa thành tro bụi.”

Lời này vừa nói ra, Triệu Vô Tà lập tức cả kinh, thân hình muốn nhảy lên rời khỏi nơi này. Chẳng qua nhìn cổ kiệu đỏ thẫm kia, Triệu Vô Tà cắn răng một cái, lại lưu lại. Hắn muốn xem xem, Hoàng tuyền Quỷ Mẫu có mạnh mẽ giống như lời đồn đại hay không.

“Hỏa thiên sa ha ha, quỷ mẫu ta thật đúng là may mắn. Vừa mới rút ra một cái cực âm linh mạch, thu một đồ đệ, không ngờ lại đụng phải một Hỏa thiên sa mạch. Xem ra, lần này vẫn là đi ra đúng rồi.”

Thanh âm lười biếng lần nữa truyền ra, nghe được Triệu Vô Tà chấn động toàn thân, sắc mặt có chút kỳ quái. Rất là phức tạp, phần nộ và không cam lòng đan xen vào nhau, rất là giãy giụa. Âm mạch Hồ Lô cốc bị cưỡng ép rút đi, Tam Nương bị bắt đi, những điều này đều làm cho Triệu Vô Tà nổi giận. Thế nhưng Triệu Vô Tà cũng rất rõ ràng, với bản lĩnh hiện tại của hắn, căn bản không có khả năng cướp lại Âm Mạch cứu được Tam Nương.

Nói không chừng, ngón tay quỷ mầu ấn chết mình, Triệu Vô Tà trong lòng càng ngày càng có khuynh hướng rời khỏi nơi đây, tạm thời không đi trêu chọc Hoàng Tuyền Quỷ Mầu. Bởi vì Tam Nương tựa hồ không có nguy hiểm, bắt nàng đi chỉ là muốn nhận nàng làm đồ đệ. Tựa hồ không có nguy hiểm, nhưng Triệu Vô Tà lại rất không cam lòng, cảm giác kiếp trước khi còn bé bị khi nhục lại trở về.

“Quỷ mầu đại nhân, xin đừng bức bách Lam Quỷ. Lam Quỷ không muốn mạo phạm Quỷ mầu, cũng không muốn làm tổn thương đồng môn ngày xưa.”

“Thâm lỗi nhãi ngươi đã sớm không phải là người của Hoàng Tuyền Quỷ giản nữa, ngươi chỉ là một phản đồ mà thôi. Phản đồ ngoại trừ chết, sẽ không có kết cục khác. Thù Huyết”

Người trung niên còn chưa nói xong, tiếng cười vô cùng khó nghe quỷ tu lại xen mồm, quỷ âm quần bên tai khiến người ta sinh lòng bức bối. Người trung niên chăm chú nhìn bóng người trong kiệu Đại Hồng, sau đó hung hăng cắn răng một cái, xoay người trở lại đài bạch ngọc.

Nhắm trông mắt lại, bờ môi khê nhúc nhích. Triệu Vô Tà lập tức chú ý tới thời điểm đôi môi của người trung niên khê nhúc nhích, bên cạnh Lam Mị Nhi thần sắc khê động, sau đó sâu trong ánh mắt hiện ra vẻ giãy dụa. Cuối cùng vì không thể nhìn thấy mà gật đầu, đây là trung niên nhân kia âm thầm thở phào một hơi.

Không biết tại sao, Triệu Vô Tà bỗng cảm thấy có chút bất an, loại cảm giác này quá quen thuộc. Về dự cảm nguy hiểm, đặc biệt là cảm giác lần này của Triệu Vô Tà đặc biệt mãnh liệt. Giống như ngay sau đó Triệu Vô Tà sẽ mất mạng vậy.

“Không ổn, đi mau “

Triệu Vô Tà chợt nhớ tới lời nói của người trung niên kia, thân hình lập tức lao ra từ chỗ tối, sau đó lao xuống phía dưới núi. Trên bầu trời còn có một ít cấm chế còn sót lại, trên người Triệu Vô Tà tuy có giấu khí cổ, nhưng nếu không cẩn thận đâm vào cấm chế thì chỉ sợ có Tàng Khí cổ cũng bị bại lộ.

Là lấy thân hình hấn nhảy xuống dưới núi, chỉ là thân hình hấn vừa động. Dưới lòng bàn chân liền truyền đến chấn động, kịch liệt chấn động không gì sánh được., Cả ngọn núi chấn động, rất nhiều đá núi phạm vi một mẫu từ đỉnh núi trượt xuống. Những cung điện của lầu các vốn đã là phế tích lại bị phá hủy một lần nữa, hoàn toàn biến thành đá vụn gỗ vụn. Đá núi lăn xuống vùi toàn bộ những đệ tử chết chóc của Lam Lâm Quỷ Tông.

Bắt đầu từ đỉnh núi, từng mảng lớn núi đá cây cối chảy xuống, lộ ra bùn đất màu đỏ trụi lủi. Triệu Vô Tà ngưng thần nhìn dưới chân mình, bùn đất màu đỏ, dĩ nhiên đều là do những hạt cát thật nhỏ tạo thành.

Màu đỏ như lửa, không có màu khác, Triệu Vô Tà sắc mặt cứng đờ.

“Hỏa Tự Sa, cả ngọn núi vậy mà đều là Hỏa Kiêu Sa tạo thành.”

Triệu Vô Tà dừng lại, bởi vì hấn phát hiện, hấn ta căn bản không thể xuống được. Sương mù màu xám bỗng trở nên nồng nặc, vốn dĩ Triệu Vô Tà phải dùng cổ nhãn mới thấy được. Hiện giờ, mắt thường cũng có thể thấy được. Bắt đầu từ chiếc kiệu đỏ thẫm trên đỉnh núi kia, từng vòng sương mù màu xám lan tràn xuống dưới, đi về phía chân núi.

Như một cái chuông lớn màu xám, đem toàn bộ Nghiên Sa phong bọc ở trong đó. Quỷ khí, những sương mù màu xám kia chính là quỷ khí, nồng đậm đến mức mắt thường cũng có thể thấy được. Triệu Vô Tà nếu lao ra, nhất định sẽ bị kinh động những quỷ khí kia.

“Quỷ mẫu đại nhân, xin thứ cho Lam quỷ đã mạo phạm.”

Triệu Vô Tà nghe thế, trong lòng xúc động muốn cười to. Vị Lam quỷ này là người của Lam gia, lại gia nhập Hoàng Tuyền Quỷ Giới, lẽ ra phải là một nhân vật ma đạo kiêu hùng lòng dạ độc ác. Thế nhưng Triệu Vô Tà nghe hấn ta nói chuyện, hành vi như vậy, thoải mái chính là mặt mũi của một tu sĩ Tiên đạo.

Chém giết chiến đấu, làm gì có nhiều lời thừa như vậy, nếu dựa theo tính cách vô tà, đã sớm đánh rồi thì đánh tới cùng,

đánh không lại thì chạy. Nào giống như vị này, nói nhảm nhiều hơn một chút.

Bất quá hần cũng đã động thủ, cảm giác chấn động dưới chân Triệu Vô Tà còn chưa chấm dứt, một luồng lực lượng mạnh mẽ bỗng nhiên từ trong thân núi hiện lên. Một cái trận pháp khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện, vô cùng to lớn, đem toàn bộ tòa sơn môn của Lam Lâm Quỷ Tông bao phủ vào bên trong.

“Hoang Sa Thần Hỏa Trận bùng nổ nổ mạnh...”

Giọng nói đầy từ tính, lần này rốt cuộc cũng mang theo sát khí, hơn nữa còn là sát khí vô cùng vô tận. Mượn uy thế của trận pháp khổng lồ, trung niên ngồi ngay ngắn trên đài mây trắng, khí tức tỏa ra không kém quỷ mẫu trong kiệu kia chút nào.

“Ầm ầm “

Lá cờ màu xám cuốn lại, bao phủ toàn thân Triệu Vô Tà vào trong. Triệu Vô Tà vừa làm xong hết thấy, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“A” “A”..

Là những hồn phách kia, Triệu Vô Tà nhìn chăm chú dưới chân, vô số hỏa diễm bỗng nhiên trào ra từ bên trong ngọn núi. Cả ngọn núi giống như một cây thiết bổng bị nung đỏ trong nháy mắt, vô số hỏa diễm quán quanh ở phía trên.

Ngọn lửa kia không giống như lửa bình thường mà có thể thiêu cháy quỷ hồn, quỷ tu vừa rồi còn lải nhải cười to kia thân hình chật vật. Trên người quỷ khí tràn ngập, chống lại ngọn lửa, nhưng bị lửa kia đốt. Quỷ khí của bọn chúng lập tức trở nên mỏng manh, mấy kẻ tu vi hơi thấp lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng ánh mắt Triệu Vô Tà trong nháy mắt tỏa sáng, vẫy tay một cái, một con bọ cánh cứng toàn thân đỏ thẫm xuất hiện trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà. Cổ tay hần run lên, con bọ cánh cứng lập tức rơi vào trong ngọn lửa.

Giáp trùng vào hỏa diễm, chẳng những một chút việc cũng không có, còn mở ra cái miệng dài bắt đầu cắn nuốt những

ngọn lửa kia. Tựa sa, thiên lý thần hỏa, thiên lý sa vốn chính là linh sa ngưng kết tinh hoa địa hỏa, người trung niên kia khởi động trận pháp, phóng xuất ra hỏa điểm tinh hoa bên trong Loạn Tinh Sa, Phệ Nhật Trùng dễ dàng cho Triệu Vô Tà.

Không chế Phệ Nhật Trùng vào trong sơn thể thôn phệ hỏa điểm, Triệu Vô Tà dùng Vạn Độc Cổ Phiên bao phủ thân hình mình cực kỳ chặt chẽ, lẳng lặng xem tình thế phát triển. Hắn có một loại cảm giác, trận pháp này không thể chỉ đơn giản như vậy. Thủ đoạn của quý mẫu còn chưa xuất hiện, độ sức chân chính chỉ sợ còn ở phía sau.

“Đồ vô dụng.”

Trong kiệu lớn đột nhiên truyền đến một câu, sau đó sương mù màu xám bắt đầu phun trào, một làn sương mù như thủy triều từ bên cạnh thân núi vọt tới xung quanh cổ kiệu. Vốn dĩ ngọn lửa còn mang theo uy thế kinh người như gặp phải khắc tinh, rào rào dập tắt.

Đang điều chỉnh thiết kế, mấy chương này là qua độ. Muốn cho một mình heo chân tu luyện, không cần cố kỵ quá nhiều, Tam Nương không thể ở bên cạnh trợ cước. Không qua bao lâu, chân heo sẽ tiến hành đại luyện cổ trùng, phong phú vạn độc cổ phiên. Cùng với uy lực làm cho cổ trùng cổ kiếm tăng mạnh. Mặt khác, hôm nay tuyệt đối ủng hộ ba lần.

Chương thứ một trăm mười tám...

rối rắm chia sẻ với nhau.

Diệt tuyệt...

Lúc này mọi người của Lam Lâm Quỷ Tông mới phát hiện ra, cả ngọn núi đều bị những sương mù màu xám kia bao phủ, một chút khe hở cũng không có. Những khí thể màu xám này mắt thường cũng có thể thấy được, những tu sĩ có cảnh giới hơi thấp, liếc mắt nhìn liền cảm thấy trong lòng lạnh buốt, một luồng khí lạnh bay lên. Những khí đen quỷ dị này chính là quỷ khí trong cơ thể của Nguyên Anh chân nhân.

“Quỷ mẫu đại nhân, thật muốn Lam gia ta vào chỗ chết...”

Người trung niên kia lại mở miệng, nghe thấy câu này, Triệu Vô Tà nhin không được trợn trắng mắt. Vị Lam Quỷ này hoàn toàn không giống người trong ma đạo, nhìn thế nào cũng giống một tu sĩ tiên đạo, quang minh chính đại.

Cổ kiệu đỏ thẫm chậm rãi nâng lên, bốn người nâng kiệu chậm rãi đi lên hư không, giống như dưới chân là đất bằng. Bốn người nâng cổ kiệu rời khỏi phạm vi hỏa diễm và quỷ khí, chỉ vài bước đã xuất hiện trên không trung ngọn núi, phía trên bầu trời phía ngoài.

Đi sát theo cổ kiệu đại hồng chính là tư vị mấy tên quỷ tu kia, thiên phú sa thần hỏa cũng không dễ chịu gì, tuy bọn hắn là cường giả cấp bậc tông sư Kết Đan, thần hỏa không cần mạng của bọn hắn, một chút đau khổ cũng vẫn phải chịu.

Mắt thấy bọn họ đã rời đi, nhưng Lam Quỷ không có ý ngăn cản, ngược lại sâu trong ánh mắt xuất hiện một điểm dị sắc. Như thể đã sớm lường trước được sẽ như vậy, sắc mặt Lam Mị Nhi phía sau hắn bất định, dường như rất giãy dụa. Chẳng qua ngoại trừ Triệu Vô Tà, những người khác đều không nhìn thấy, bởi vì lúc này ánh mắt của tất cả mọi người đều đặt lên người Quỷ mẫu và Lam Quỷ đang ngồi ngay ngắn trên kiệu.

Lam Mị Nhi chẳng qua chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, ngoại trừ sở trường không tệ ra thì cũng không khiến cho người ta có

thêm vốn liếng để dòm ngó. Con người quá khác biệt, Lam Mị Nhi mặc dù lớn lên xinh đẹp hơn nữa cũng không khiến cho đám quý tu đối diện có hứng thú.

“Hủy diệt đi.”

Trong kiệu Đại Hồng truyền ra thanh âm lười biếng như trước, nhưng tất cả mọi người ở đây không khỏi hung hăng rùng mình một cái, nhất thời hàn khí trong lòng bốc lên. Trong thanh âm kia mang theo sát khí thực sự quá kinh người, sắc mặt Triệu Vô Tà trở nên rất khó coi. Đây chính là thực lực chân nhân Nguyên Anh sao?

Chỉ dựa vào sát khí ẩn chứa trong thanh âm mà có thể làm cho người ta như rơi vào quỷ vực, cảm giác mình đã bị phế bỏ tu vi toàn thân, sau đó ném vào trong băng trì vô cùng băng hàn, không đến một lát đã bị đông thành vụn.

Lúc này Triệu Vô Tà bắt đầu cảm thấy may mắn, lúc trước hẳn có thể trốn khỏi Vong Tình động thiên thật sự là vận khí rất tốt. Nếu như lúc trước bà nương Vong Tình kia không phải ném hẳn vào Thâm Uyên tuyệt tình mà trực tiếp giết hẳn ta thì Triệu Vô Tà đã khóc thật rồi.

“Hừ “

Tuy rằng cường giả cấp bậc dị Nguyên Anh chân nhân kinh khủng, nhưng Triệu Vô Tà một chút ý nhận thua cũng không có, trước kia quyết định càng thêm kiên định. Chờ thực lực đủ rồi, nhất định phải quấy cho Vong Tình động mỗi ngày lật đất, đoạt Hồng Trần tiên tử làm lão bà. Phức diệt Chu gia, giết gà chó không tha, còn có Hoàng tuyền Quỷ giản, quỷ mẫu.

Triệu Vô Tà vẫn không nhúc nhích, chăm chú nhìn người trung niên trên Bạch Vân đài.

Trên khuôn mặt anh tuấn vô cùng xuất hiện một điểm vội vàng xao động, lại càng quyết tuyệt hơn. Sau khi nghe thấy âm thanh từ trong cổ kiệu truyền đến càng trở nên quyết liệt hơn. Như thể muốn đồng quy vu tận với Quỷ mẫu vậy, ít nhất Triệu Vô Tà cho rằng Lam Quỷ này muốn liều mạng rồi.

Nghe đoạn đối thoại trước đó của bọn họ, vị Lam Quỷ này là đệ đệ của tông chủ Lam Thần của Lam Lâm Quỷ Tông, bất quá

Hoàng Tuyền Quỷ Giản đã phản bội thần bí khó lường. Tu vi thần thông hiển nhiên là từ Lam Thần, tình cảnh này đều do hắn làm chủ.

“Ầm ầm ầm “

Thân núi lại bắt đầu trượt xuống, cả một khối bùn đất màu đỏ ngưng kết nguyên một khối sau đó rơi xuống. Mỗi một khối rơi xuống liền mang theo một mảng lớn lửa, thiên lý sa rải rác cũng đều rơi xuống, điểm điểm hỏa tinh rơi xuống. Nhất thời, như mưa lửa hạ xuống, thật giống như thắng cảnh làm người ta kinh hãi không thôi.

Vốn Nghiên Sa phong cao ngất đến tầng mây bị giày vò như vậy, lập tức bị ép hành hạ thấp xuống không ít. Sau đó động thủ lần này là con Hoàng tuyền Quỷ Mẫu kia, một tiếng “không còn” của nàng ta còn đang vang vọng khắp nơi.

Quỷ Khí Chung bao lấy Ngụy Sa Phong liền bắt đầu thít chặt lại, Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu thực lực mạnh mẽ bày ra, những quỷ khí kia giống như từng bàn tay khổng lồ. Từng cỗ man lực từ trong ma sát ma sát mà sinh ra, trực tiếp xuyên vào trong sơn thể, vì thế đã có thắng cảnh giống như mưa lửa kia.

Cảnh tượng tuy rằng nhìn qua rất là cảnh đẹp ý vui, thế nhưng hung hiểm trong đó vẫn như cũ, Triệu Vô Tà cẩn thận thu lại khí tức. Vừa cẩn thận tránh né mưa lửa, nhìn thấy Quỷ mẫu mạnh mẽ, Triệu Vô Tà cũng không dám cam đoan Tàng Khí cỗ nhất định có tác dụng. Là lấy hắn càng thêm cẩn thận, một chút sơ hở cũng không muốn lộ ra.

“Ầm ầm ầm “

Thanh âm nổ vang vẫn như cũ, những quỷ khí kia không có ý tứ ngừng lại, không ngừng phun trào. Cho dù vài lần phun trào, cũng có thể khiến một mảng lớn thiên lý sa rơi xuống, liên tiếp tước đi một mảng lớn hỏa diễm. Ở dưới ngọn núi, hỏa diễm rơi xuống đốt hết tất cả mặt đất, những cấm chế đó càng là lúc lam quỷ khởi động trận thể đã bị phá hư sạch sẽ.

Nhưng nhìn thấy cảnh này trong lòng Triệu Vô Tà mắng chửi ầm lên, Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu kia không biết đang có ý đồ gì, tuy rằng những quỷ khí kia rất mạnh. Dừng động, uy thế

tạo thành cũng rất là kinh người, ít nhất cũng khiến cho cả tòa Sa Thần Hỏa đại trận trên trời biến thành một cái phế trận. Không có tác dụng gì, nhưng cứ như vậy, những ngọn lửa kia sẽ lãng phí vô ích.

Phệ Nhật Trùng muốn tiến hóa đến thành thực cần cần nuốt rất nhiều hỏa diễm, Sa Thần Hỏa nuốt trời tuy không bằng Địa Phế Độc Hỏa nhưng cũng không khác lắm. Vừa lúc thích hợp để Phệ Nhật Trùng, nhưng mà bị Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu làm như vậy, chỉ sợ không bao lâu nữa những hỏa diễm kia sẽ biến mất.

Đang lúc Triệu Vô Tà âm thầm hùng hổ, cục diện bỗng nhiên thay đổi, quỷ khí vốn còn đang phun trào bỗng nhiên dừng lại. Sau đó nó bắt đầu trở nên ngưng thực, mắt thường cũng có thể thấy được, bây giờ bắt đầu ngưng thực hơn. Từ xa nhìn lại, thật đúng là giống như một cái chuông lớn màu xám.

Nhìn thấy một màn này, trên mặt trung niên nhân rốt cục biến sắc.

“Không tốt “

Vừa dứt lời, hắn liền muốn hành động, bất quá tựa hồ không kịp rồi. Một màn co rút đột nhiên từ trên đại chung kia đột nhiên xảy ra khiến người ta nghẹn họng nhìn trân trối, cả ngọn Sa Linh. Bị cái chuông lớn kia làm vỡ nát hoàn toàn, vô số đá vụn to lớn từ bầu trời rơi xuống.

Giống như một bàn tay khổng lồ hung hăng bóp nát cả ngọn núi, cái chuông lớn kia hoàn toàn co chặt chính là như vậy, cả ngọn núi đều vỡ nát. Từ đỉnh núi bắt đầu, vô số đá đỏ cực lớn rơi xuống, ở giữa xen lẫn hỏa diễm kịch liệt thiêu đốt. Bầu trời lập tức trở nên một mảnh lửa đỏ, hoàn toàn bị ngọn lửa nhuộm đỏ.

Nhưng khi đá vụn sắp rơi hết, hai cái bóng bay về phía bầu trời xa xa. Triệu Vô Tà liếc mắt một cái đã thấy được hai bóng người kia, chính là thần sắc giãy dụa trên mặt Lam Mị Nhi và Lam Mị Nhi đã biến mất. Thay vào đó là bi thương và quyết liệt, có lẽ thi triển bí pháp gì đó, Lam Mị Nhi hoàn toàn đuổi kịp vận tốc của Lam thần.

Chỉ liếc mắt một cái, Triệu Vô Tà lại nhìn thêm lần nữa, hai người đã biến mất ở cuối chân trời.

“Hừ, người cho là bọn chúng có thể chạy thoát à...”

Hình như đã sớm biết sẽ có một màn như vậy, vị quý mẫu đại nhân trong cổ kiệu Đại Hồng kia chẳng có chút chấn động khí tức nào. Chỉ có điều Triệu Vô Tà có thể cảm giác được, một ánh mắt lạnh như băng bắn thẳng về phía Lam Quỷ vẫn ngồi ngay ngắn trên Bạch Vân đài.

Nhìn Lam Mị Nhi và Lam Thần rời đi, trên mặt hần rất cục xuất hiện ý cười. Lam Lâm Quỷ Tông, luôn luôn là tông chủ Lam gia, tuy rằng là một tông môn, nhưng cũng là một gia tộc, chỉ là thành viên trong tộc rất ít mà thôi.

Lúc Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu giết tới Lam Lâm Quỷ Tông, Lam Quỷ cũng chỉ bảo hộ Lam Mị Nhi và Lam Thần mà thôi. Lam Mị Nhi kia kỳ thật chính là nữ nhi của Lam Quỷ. Các đệ tử còn lại của Quỷ Lâm Tông mặc dù cũng có họ Lam, nhưng cũng không có quan hệ gì với Lam Quỷ cả.

“Tất nhiên ta biết rõ thân thông của Quỷ mẫu đại nhân thế nào. Tuy nhiên, Lam Quỷ ta đây cũng không phải loại người tầm thường. Hôm nay có lẽ ta không làm gì được Quỷ mẫu đại nhân, nhưng những người khác thì ha ha ha “Tất cả nhanh chết cho ta, nổ tung đi”.

Lam Quỷ bỗng đứng dậy, thần sắc điên cuồng giống như đã phát điên. Có điều mấy quỷ tu thần bí kia rốt cuộc cũng phát hiện ra, lúc này núi đá đã rơi hết nhưng Lam Quỷ vẫn có thể đứng trên bạch ngọc đài.

Từ phía dưới Bạch Ngọc đài, có một cột đá rộng mấy trượng đứng sừng sững, bên trên cột đá tràn ngập hỏa diễm, đằng đằng không thôi, cho dù cách vài dặm cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực kia.

Mà trên mặt Lam Quỷ xuất hiện thần sắc điên cuồng, hai tay của hần đột nhiên ẩn xuống dưới thân mình, trên Bạch Ngọc Đài kia. Quang mang toả sáng, từng đạo phù lục hiện ra trên cột đá xích hồng, lực lượng cường đại như vô biên từ trong cột đá lộ ra. Hoàn toàn che dấu khí tức quỷ quái, trong phương

viên trăm dặm, một cột sáng đỏ rực chẳng biết lúc nào đã đứng vững trên bầu trời.

“Không đi mau...”

Những quỷ tu lập tức đại loạn, cỗ lực lượng kia quá mạnh mẽ, thậm chí so với bọn chúng khí tức quỷ mầu còn mạnh hơn mấy phần. Bọn chúng không thể không kinh hoảng, lập tức hóa thành hắc quang hướng bốn phương bỏ chạy. Chẳng qua nhanh hơn so với chúng, một đạo quang mang màu hồng, chỉ thoáng một cái đã biến mất.

Mà vào lúc này, đồng dạng một đạo quang mang màu xám, lấy tốc độ cực nhanh chui vào dưới mặt đất. Một đạo quang mang màu đỏ thẫm theo sát phía sau, cũng tiến nhập vào trong lòng đất.

“Oanh “

Một tiếng nổ mạnh đủ để cho lỗ tai bất kì kẻ nào trở nên hư hại, sau đó cả thiên địa bỗng nhiên yên tĩnh lại. Trong vòng trăm dặm sơn môn của Lam Lâm Quỷ Tông, tất cả âm thanh đều biến mất, trong nháy mắt liền biến mất. Một tiếng côn trùng kêu to, một tiếng thú rống, đều không nghe thấy.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ, đến nửa đêm, một luồng sáng đen đột nhiên chui từ dưới đất lên. Một thanh trường kiếm đen kịt chậm rãi bay lên, bên trên có một người đang đứng.

Mọi thứ xung quanh nhìn quanh, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, trong vòng mười dặm, tất cả đều biến mất, giống như bị cái gì tàn sát bừa bãi, hoàn toàn biến thành bình địa. Hết thấy mọi thứ trên đó đều bị san bằng, chín ngọn núi vốn còn tồn tại cũng biến mất, một ngọn cũng không còn. Toàn bộ biến mất, thật khó tưởng tượng, nơi này trước kia sẽ là một tông môn của một đại phái ma đạo.

“Quá kinh khủng “

Trong lòng Triệu Vô Tà vô cùng kinh hãi, trong đầu nhớ tới những việc mà người trung niên kia đã làm. Triệu Vô Tà thu hồi lại nụ cười nhạo lúc trước, người nọ không phải là tu sĩ Tiên đạo dối trá, mà là ma đầu. Toàn bộ ma đầu, cũng chỉ có

ma đầu mới nham hiểm như vậy, tất cả những thứ lúc trước đều là do hấn ta giả vờ.

Muốn phát động cấm pháp như vậy, hiển nhiên cần phải có thời gian rất dài. Trung niên nhân kia chẳng qua là vì tranh thủ thời gian mới cùng Hoàng tuyền Quỷ Mẫu nói nhảm nhiều như vậy. Cuối cùng phát động Diệt tuyệt tất cả cấm pháp trong phạm vi mười dặm, nếu không phải Triệu Vô Tà sớm gặp cơ hội, chỉ sợ hấn đã chết.

“Hoàng Tuyền Quỷ giản, Lam quý “

Triệu Vô Tà khẽ vuốt ve giáp xác càng thêm đỏ thẫm trên bả vai Triệu Vô Tà, lẩm bẩm.

Ban đêm canh hai sẽ có canh ba xin giúp đỡ, trọng điểm là thu gom các tiểu lâu, hy vọng các đại lâu không được trả lại, bởi vì mỗi ngày ta đều xem mấy món đồ được cất giữ rồi nhanh chóng thụt lùi, trái tim thật sự là phải chịu khảo nghiệm rất nhiều lần. Đám đông lập tức từ bỏ.

Đứng thứ một trăm mười chín, ngọc giản...

Hai chân dẫm lên Hắc Lũng ma kiếm, Triệu Vô Tà kinh ngạc nhìn chăm chú ở dưới thân, mặc dù đã nhìn rất nhiều lần nhưng Triệu Vô Tà vẫn khó nén được sự kinh ngạc trong lòng. Trăm dặm, lúc này hắn ta còn đang ở trong phạm vi trăm dặm của Lam Lâm Quỷ Tông.

Phóng chậm độn tốc, trong ánh mắt đầy kinh hãi, không dám tin tưởng nhìn mọi thứ dưới thân. Mặc dù không chấn động bằng ở sơn môn mười dặm của Lam Lâm Quỷ Tông, nhưng vẫn khiến Triệu Vô Tà kinh hãi không thôi. Hắn thầm than cuối cùng quỷ xanh phát động cấm pháp dạng gì, tạo thành phá hoại như vậy, trong vòng mười dặm bị san thành bình địa. Mà trong vòng trăm dặm, sinh khí hoàn toàn không còn, giống như tất cả sinh linh đều đã tuyệt diệt.

Trên thực tế chính là như vậy, cây Bát Lâm Hỏa Trụ kia chính là ngưng kết tinh hoa ngọn núi cát kia, hỏa khí bên trong đã ngưng tụ thành cố thể. Sau khi được khắc trận pháp, đã tạo thành cấm pháp vô cùng mạnh mẽ, cuối cùng tộc Lam Quỷ ả đã động cấm pháp, làm cho toàn bộ sinh linh trong vòng trăm dặm của Lam Lâm Quỷ Tông đều bị hỏa khí xâm nhập thiêu chết.

Mặc dù nhìn bề ngoài chỉ có thêm một lớp màu xám, nhưng Triệu Vô Tà tin tưởng chỉ cần hắn ta tùy tiện đung vào một vài thứ, mặc kệ là cây cối hay là tảng đá, đều đã bị hỏa khí ăn mòn, chỉ cần chạm nhẹ một cái là sẽ biến thành tro tàn ngay.

Dường như để nghiệm chứng lời nói của Triệu Vô Tà, một cơn gió nhẹ bỗng thổi qua mặt đất sau đó thổi qua. Lập tức tro tàn màu xám tro bay lên, trong nháy mắt che kín bầu trời, khiến bầu trời vốn còn sạch sẽ giờ đã biến thành màu xám.

Triệu Vô Tà lại kinh hãi lần nữa, cuối cùng nhìn thoáng qua sơn môn của Lam Lâm Quỷ Tông, khẽ thở dài một tiếng. Sau đó kiếm quang phá không bay về phía Hồ Lô cốc.

Hồ Lô cốc, kiếm quang bỗng nhiên từ bầu trời xa xa phóng tới, hào quang màu đen vẽ thành một cái đuôi giữa không trung. Sau đó hạ xuống trước cửa cốc Hồ Lô cốc, Triệu Vô Tà chậm rãi từ trên thân kiếm đi xuống, nhưng hắn không gõ xuống tàng khí cổ, cũng không lộ ra khí tức của bản thân mà nhẹ nhàng tiến vào trong cốc.

Một chút âm thanh cũng không phát ra, cũng không có dự cảm nguy hiểm, nhưng Triệu Vô Tà lại cảm thấy có một loại khác thường. Loại cảm giác này nói không nên lời, trước đây chưa từng xuất hiện khiến cho Triệu Vô Tà không thể không cẩn thận như vậy.

Bên trong Hồ Lô cốc vẫn như cũ, một điểm cũng không có thay đổi, hết thảy như lúc trước khi hắn rời đi. Ngoại trừ Cổ tri bị Triệu Vô Tà thanh lý ra, còn lại vẫn bị sụp, Cực Âm Linh Mạch bị Hoàng Tuyền Quỷ Mãng cưỡng ép rút đi. Hồ Lô cốc đã mất đi giá trị tồn tại, Triệu Vô Tà cũng từ bỏ ý nghĩ chữa trị những ao nước kia.

Hắn chậm rãi đi vào trong cốc, nhẹ nhàng đứng bên cạnh một cái cổ tri được dọn dẹp, thần niệm bỗng nhiên mở ra. Cứ như một tấm lưới lớn, bao phủ tất cả góc trong hồ lô, từng tác tìm kiếm chỗ khác thường. Chỉ sau nửa ngày, Triệu Vô Tà mang về mặt buồn bực thu hồi thần niệm.

mạo hiểm cũng không có hồi báo, thần niệm ly thể cũng không tìm được chỗ nào khác thường, thần niệm đều lộ ra. Nếu như thật sự có địch nhân, lại che dấu thân hình cũng vô dụng, lấy Triệu Vô Tà từ trong hư không chậm rãi đi ra. Tàng khí cổ cũng hòa tan ở trong không khí, hoàn toàn biến mất.

Cúi đầu xuống, ánh mắt Triệu Vô Tà lóe lên, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Đột nhiên, ngay sau khi thân hình hắn lộ ra một chút, một đạo khí tức rất nhỏ bỗng nhiên xuất hiện.

Khí tức này rất nhỏ đến quá đáng, nếu như không phải Triệu Vô Tà cảm ứng có lực mạnh mẽ, thì cơ bản không thể phát hiện được tia khí tức nhỏ bé này. Thật sự quá nhỏ bé, giống như không khí, làm cho người ta khó có thể phát hiện.

“Hãy”

Ngũ chỉ bỗng nhiên co lại giống như ung trảo, sau đó cổ tay xoay chuyển, nhắm ngay mặt đất. Mặt đất vốn luôn bình tĩnh bỗng nhiên bị phá vỡ một cái động không lớn, bùn đất bên ngoài vậy mà chậm rãi sụp đổ, lộ ra cửa động tối tăm bên trong.

“Mở”

Triệu Vô Tà khẽ quát một tiếng, mí mắt nhấc lên, nháy mắt mở ra cổ nhãn. Thị lực ngưng tụ nhìn lại, trong cái u động không lớn kia không ngừng tràn ra sương mù màu xám, giống như phía dưới đang cất giấu thứ gì đó. Mà những sương mù màu xám kia mang theo một chút khí tức âm lãnh, làm cho toàn thân người ta nhìn không khỏi có chút run rẩy.

“Quỷ khí “

Trong nháy mắt sắc mặt trở nên khó coi, thần niệm lần nữa giống như tấm lưới trải rộng ra, bắt quá còn chưa mở ra hẳn liền thu trở về. Trên mặt dâng lên một chút tái nhợt, quỷ khí kia thực sự quá quen thuộc, lúc trước hắn còn dùng quỷ khí như vậy thi triển cổ thuật để xác định bóng dáng người kia.

Hôm nay thân phận của người này, Triệu Vô Tà hiểu rất rõ, Hoàng tuyền quỷ mẫu thần bí dị thường, có thể so với cường giả Nguyên Anh chân nhân. Dùng hồn phách tu luyện, quỷ tu thần bí khó lường, phát tay một cái là có thể tiêu diệt một đại phái ma đạo. Phần thực lực cường hoành quá đáng này, Triệu Vô Tà còn có thể trấn định đứng ở nơi đó, không đoạt đường mà chạy đã coi như không tệ rồi.

“Hừ “

Đè nén sự xao động trong lòng, Triệu Vô Tà chậm rãi thở ra một hơi, trong đầu nhanh chóng vận chuyển.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát từng con một, xem dần dần từng con một.

Thân đều căng cứng lên, trên cổ tay ấn ký cổ phiên mơ hồ phát sáng, giữa hai mắt cũng xuất hiện một điểm đỏ, Nhân Trùng cổ kiếm trong đan điền cảm nhận được ý niệm trong đáy lòng chủ nhân càng rục rịch muốn khởi động.

Qua nửa canh giờ, trong hồ lô vẫn không hề có động tĩnh gì, thần sắc Triệu Vô Tà vẫn như cũ. Nhưng sâu trong ánh mắt hắn ta không hề trầm tĩnh lại, cuối cùng vẫn không yên lòng. Cổ tay run lên, Vạn Độc Cổ Phiên không xuất hiện nhưng sương mù màu xám bỗng nhiên tràn ra từ trên cổ tay hắn ta.

Tuy màu sắc giống nhau, nhưng khí tức và cảm giác lại hoàn toàn khác nhau, đó không phải là quỷ khí mà là cổ vụ, gọi là cổ khí cũng được, những sương mù này là cổ phiên cô đọng ít nhất ngàn chung độc trùng, sau khi dung luyện khói độc, chưng khí cuối cùng hình thành thứ gì đó. Uy lực bây giờ tuy rằng kém quỷ khí trong cơ thể Hoàng tuyền Quỷ Mẫu.

Bất quá, Triệu Vô Tà sắc mặt có chút ngưng trọng, sương mù màu xám tràn ra bắt đầu nhanh chóng lan tràn ra bốn phía hồ lô. Tốc độ nhanh chóng vượt quá tưởng tượng, chỉ trong chốc lát, toàn bộ hồ lô đều trải rộng loại sương mù này. Chỉ là bởi vì phạm vi lớn hơn một chút, nên sương mù kia cũng trở nên mỏng manh.

Lại qua nửa ngày, cổ tay Triệu Vô Tà không còn toát ra cổ vụ nữa, sắc mặt Triệu Vô Tà cũng thả lỏng. Nhìn rõ ràng hắn thở dài một hơi, dưới cổ vụ, bất kể là ai cũng rất khó che dấu được khí tức thân hình và khí tức. Cho dù là cường giả cấp bậc Nguyên Anh chân nhân, dưới cổ vụ cũng sẽ bị phát hiện.

Với Vạn Độc Cổ Phiên có lòng tin tuyệt đối, Triệu Vô Tà tin chắc rằng trong Hồ Lô cốc và phụ cận không có người, hoặc là quỷ. Trong đầu Triệu Vô Tà không thể áp chế lại xuất hiện ý niệm khác trong đầu, ánh mắt không khỏi chuyển dời đến cái hố đen tản ra quỷ khí kia.

Đúng lúc này, cái hố kia có động tĩnh. Quang mang lập loè, quang mang vô cùng chói mắt, một mảnh ngọc giản phát ra quang mang kịch liệt chậm rãi từ trong hố chui ra. Rất khó tưởng tượng, một mảnh ngọc giản lại có thể phát ra quang mang kịch liệt như thế.

Triệu Vô Tà ngây người, không ngờ lại là vật này. Sau khi sửng sốt, hắn bỗng thò tay chụp tới ngọc giản.

Ngày hôm sau, Triệu Vô Tà đang đứng ở cốc khẩu Hồ Lô cốc, đối mặt với vầng thái dương chậm rãi nhô lên. Lúc này cũng là bình minh, trong hai con ngươi của Triệu Vô Tà có hai luồng khí tức quán lấy nhau, hắc bạch âm dương. Âm dương cổ độc nhãn, thẩm nhuận toàn bộ ba canh giờ, quá khứ, tương lai.

Âm dương nhị khí không ngừng chui ra từ các nơi thiên địa không ngừng bị hai con mắt Triệu Vô Tà hấp thu, sau đó cuốn vào trong vòng xoáy âm dương kia. Vòng xoáy hai màu trắng đen luyện hoá hai khí âm dương kia. Cổ nhãn có thể tu luyện, bất quá cũng chỉ lúc bình minh mới có thể tu luyện, những thời điểm khác lại không thể.

Sau nửa canh giờ, hai màu đen trắng trong mắt Triệu Vô Tà chậm rãi biến mất, con mắt dần dần khôi phục lại bình thường. Lúc này thần sắc của hắn rất là yên tĩnh, bất quá trong miệng nhẹ nhàng nói ra một câu.

“Đại tông sư kết đan, Hoàng Tuyên Quỷ giản...”

ù ù cạc cạc nói, cũng không biết Triệu Vô Tà trong lời nói có ý tứ gì, chỉ là sau khi nói xong hắn liền ngậm miệng không nói. Thân hình cũng không quay về Hồ Lô cốc, mà trực tiếp thả người hóa thành một đạo hắc quang biến mất ở bầu trời. Về phần Hồ Lô cốc phía sau hắn, ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn.

Cực kỳ thật xin lỗi vì tức xá của ngẫu nhiên hát ồ rục rờ lần nữa. Có một người bạn cùng phòng Vạn Ác không nộp tiền điện, bọn họ ngẫu nhiên đánh hắn một vốc. Bây giờ đang mượn điện ký tức xá bên cạnh, chỉ có thể viết nhiều như vậy, thật có lỗi. Xin lỗi, nhưng thứ lỗi thì thứ lỗi.

Mừng một trăm hai mươi con sông trở lại Thanh Lương sơn.

Mất đi linh mạch Cực Âm, hồ lô sau mấy năm sẽ trở nên không khác gì sơn cốc bình thường. Âm khí còn sót lại sẽ nhanh chóng biến mất, Triệu Vô Tà vất vả lắm mới thành lập nơi tu luyện, nhưng sau khi hấn ra ngoài một chuyến đã bị hủy.

Thân hóa thành hắc quang, Triệu Vô Tà hai đầu gối ngồi xếp bằng trên Hắc Lũng ma kiếm, Hắc Lũng ma kiếm vốn bộ đáng chỉ là trường kiếm lúc này đã căng phòng như cánh cửa. Triệu Vô Tà ngồi xếp bằng ổn định ở trên đó, hai mắt nhắm nghiền, dĩ nhiên tại cương phong mãnh liệt đã tiến nhập trạng thái nhập định. Triệu Vô Tà thật đúng là gan to, tuy nói tu vi trúc cơ đại viên mãn hoàn toàn không cần sợ cương phong trên bầu trời.

Chẳng qua, cẩn thận đi được vạn năm thuyền, mặc kệ là ma tu hay tu sĩ tiên đạo. Lúc ngự kiếm phi hành đều sẽ cẩn thận. Nhưng Triệu Vô Tà bộ dạng này, lại rất lớn mật.

Lúc này trong đầu hấn đang nghĩ đến khối ngọc giản phát hiện ở hồ lô cốc cùng nội dung bên trong ngọc giản. Quỷ khí rõ ràng mạnh mẽ như vậy, không cần phải nói cũng biết ngọc giản kia là ai lưu lại. Cũng chính là như thế, tâm tình Triệu Vô Tà mới có thể phức tạp như bây giờ.

Cương phong vẫn mãnh liệt như trước, nhưng Triệu Vô Tà lại chậm rãi mở mắt, nghĩ cả nửa ngày trên mặt rốt cục hiện ra vẻ thoải mái. Tam Nương đi theo hấn quả thật không phải rất tốt, bởi vì hấn không có công pháp quý tu thích hợp để tam nương tu luyện, nếu như mỗi ngày đều luyện hóa âm khí để gia tăng tu vi mà nói thì...

Sớm muộn sẽ có một ngày Tam Nương vì âm khí bạo loạn mà chết. Đó là Triệu Vô Tà sau khi nhìn thấy ngọc giản Hoàng tuyền Quỷ Mẫu để lại trong hồ lô, liền quyết định tạm thời

không đi tìm Tam Nương. Đối với Tam Nương mà nói, nơi nào mới là nơi giúp nàng trở thành cường giả.

Bất quá ngọc giản kia là Hoàng Tuyên Quỷ Mẫu lưu lại, trong ngọc giản lời nói không chút khách khí, hoàn toàn lấy mệnh lệnh mà nói. Đại khái ý tứ chính là, Âm mạch Hồ Lô cốc ta rút đi, Tam Nương ta cũng mang đi. Nếu như muốn trở về, vậy thì chờ đến lúc Kết Đan Đại Tông Sư đến Hoàng Tuyên Quỷ Giản sẽ dẫn người đi.

“Hừ “

Ánh mắt Triệu Vô Tà lóe sáng, giờ phút này ý niệm trong đầu hẳn trở nên mạnh mẽ hơn bất kỳ lúc nào khác đều mãnh liệt, mặc dù mấy tháng nay hẳn thu hoạch không tệ. Tu vi cũng tăng vọt không ít, pháp bảo trong tay cũng càng thêm mạnh mẽ, thủ đoạn tự vệ càng thêm nhiều. Thế nhưng dù là như vậy, Triệu Vô Tà vẫn không có tư cách được gọi là cường giả.

Kết Đan Tông Sư tuy chỉ là một cái danh xưng nhưng lại chia làm ba giai đoạn. Chiến lược mỗi một giai đoạn là hoàn toàn khác nhau, một tu sĩ Kết Đan trung kỳ ít nhất có thể chiến thắng ba tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, một người Kết Đan Đại Tông Sư cũng chỉ là cường giả hậu kỳ thì chiến lược càng không cần phải nói.

Nếu không chiếm được tiện nghi bất ngờ thì lúc trước khi ở thành hoàng kim, Triệu Vô Tà có thể chạy thoát khỏi tay gia chủ Chu gia hay không cũng khó nói. Kết Đan đại tông sư mặc kệ là tâm cảnh, kinh nghiệm hay là tu vi đều đã đến đỉnh phong. Chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể tiến vào cảnh giới vô cùng cường đại kia.

Nguyên Anh chân nhân.

“Năm năm, mười năm, hay năm mươi năm...”

Triệu Vô Tà trầm ngâm, muốn tiến vào cảnh giới Kết Đan Tông Sư, Triệu Vô Tà nắm chắc trong vòng năm năm sẽ thành công. Nhưng mà, Kết Đan Đại Tông Sư, đó không phải là chuyện đơn giản. Có một số tu sĩ, thiên tư phi phàm, vẫn cứ quanh quẩn ở chỗ Kết Đan Tông Sư không biết bao nhiêu

năm. Kết Đan Sơ Kỳ cảnh giới cùng hậu kỳ cảnh giới, trong đó có lẽ cần mấy trăm năm mới có thể vượt qua.

Chẳng qua nếu là đến lúc kết đan đại tông sư thì đi đến chỗ nào cũng sẽ được lễ hiệu lễ rồi, dù sao loại giống như Nguyên Anh chân nhân là cường giả. Sẽ không dễ dàng xuất hiện, tu sĩ bình thường cho đến khi đại hạn buông xuống cũng không gặp được một vị Nguyên Anh chân nhân.

“Kiếp này nếu ta không thể tùy tâm sở dục, tung hoành thiên địa thì chính là sống một cách ngông cuồng giữa hai kiếp. Triệu Vô Tà ta thề, từ hôm nay trở đi không cho bất cứ ai áp đảo ta nữa.”

Bỗng nhiên, rất đột ngột, Triệu Vô Tà vốn đang ngồi xếp bằng trên Hắc Lũng ma kiếm đột nhiên đứng lên. Âm thanh âm ầm nổ vang trên bầu trời chấn động từ trong miệng hắc truyền ra, tầng tầng sóng âm lan ra bốn phía, vang vọng trong phạm vi vài dặm. Chính là trong vòng vài dặm này, mặc dù không có khói nhưng những sừng lân tẩu thú kia đều nghe được lời thề Triệu Vô Tà.

“Grào.”

Giống như nghe được tiếng quát, trong rừng cây dưới chân Triệu Vô Tà bỗng vang lên một tiếng hổ gầm chấn động bầu trời. Khí thế của vua bách thú âm ầm bay lên không trung, song khí tức này hiển nhiên không phải dã thú bình thường có thể phát ra. Bởi vì tiếng hổ gầm này vậy mà chấn chết tươi một vài dã thú trong rừng cây phía dưới.

Triệu Vô Tà không khỏi ngạc nhiên, trên mặt hiện lên thần sắc cảm thấy hứng thú, ánh mắt nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy trong rừng cây có một tảng đá xanh lớn, phạm vi mười trượng. Thật là không nhỏ, trên tảng đá vẫn luôn sặc sỡ cự hổ ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét.

Một ánh mắt sắc bén nhìn qua, Triệu Vô Tà có chút kinh dị, con hổ khổng lồ sặc sỡ này lại là một yêu thú đã khai mở linh trí. Nó không phải là dã thú bình thường, có lẽ là bởi vì thanh âm của Triệu Vô Tà đã kinh động đến nó, con hổ này lại hung

hăng gào thét hướng về phía bầu trời. Nó đã khai mở linh trí, cũng nói thành yêu thú.

Không còn là thú hoang sừng rồng đàn độn không biết thiên thời, con hổ lớn sắc sỡ này rõ ràng là bá chủ rừng cây này, gầm rú một tiếng. Vạn thú ẩn núp, không dám động thêm chút nào, ngay cả thanh âm cũng không dám phát ra.

Ngàn vạn khí thể không ai không khuất phục.

Triệu Vô Tà nhìn con hổ khổng lồ lồng lẫy này, trong lòng như có sở ngộ. Nhớ tới lời thề trước đó mình phát ra, trên mặt không khỏi xuất hiện ý cười, tâm tình lập tức tiến vào cảnh giới kỳ diệu. Chân chính đại viên mãn, không có một tia tỳ vết, tâm cảnh hoàn toàn tiến vào cảnh giới viên mãn.

“Ha ha ha...”

Tiếng cười của Triệu Vô Tà bỗng nhiên vang vọng, tuy không lớn nhưng lại truyền tới tai của những dã thú. Tiếng vang vọng không ngớt, ngay cả con Ban Lan Cự Hổ cũng vậy, cả người chấn động. Cảm nhận được trong tiếng cười của Triệu Vô Tà có một loại khí tức quen thuộc nào đó truyền đến, con Bách Thú Chi Vương này lại một lần nữa ngửa đầu rồng điên cuồng.

Tiếng cười đan xen vào nhau, vang vọng khắp bầu trời, kinh sợ vạn thú.

“Vút”

Hắc quang phá không, hoảng hốt biến mất, ngay cả bóng dáng cũng biến mất với tốc độ khủng khiếp. Không lưu lại chút dấu vết nào trên bầu trời, nhưng người của hắn mặc dù đã rời đi, nhưng tiếng cười điên cuồng tràn ngập bá khí kia vẫn còn vang vọng. Tiếng hổ gầm với con hổ sắc sỡ kia đan vào một chỗ, khiến cho vạn thú kia một mực rung động không thôi.

Huyện Thanh Lương, nơi đây vẫn là dân phong thuần phác như trước, dân chúng an cư lạc nghiệp. Bình tĩnh vô cùng, đây mới là cuộc sống phạm nhân, không nổi sóng gợn nhưng không phải là tĩnh mịch, rất bình thường, là phạm nhân.

Ở huyện Thanh Lương, không có gì khác so với trước kia, nếu muốn nói có. Hắn là đổi một huyện lệnh đại nhân khác, trước

đó huyện lệnh kia chết rất kỳ quặc, cuối cùng trên đó đành phải phái một vị huyện lệnh đại nhân khác tới tiếp nhận. Huyện lệnh tân nhiệm không giống vị huyện lệnh kia vô dụng tham lam, mặc dù cũng không phải quan lớn mình tra thu mấy may, cũng không phải là tham quan. Là lấy hiện tại huyện Thanh Lương, có thể nói là vô cùng bình tĩnh.

Chẳng qua.

Bên ngoài huyện thành Thanh Lương có một ngọn núi không cao lắm, được gọi là Thanh Lương sơn. Ở xa cũng coi như có danh tiếng, bởi vậy nên trên núi có rất nhiều dược liệu, hấp dẫn đại phu lang trung mười dặm tám hương tới đây hái thuốc.

Ngày hôm nay chính là sáng sớm, lúc lộ nặng, cũng là lúc hái thuốc. Không ít lang trung hoặc là hái thuốc lão ông đã lên núi, thỉnh thoảng ở sâu trong sườn núi hoặc là nhìn thấy lão ông trên lưng đeo sọt thuốc, nhất định là lang trung đại phu không thể nghi ngờ.

Bất quá ngay thời khắc giọt sương sớm bốc hơi kiêu dương, một đạo hắc quang bỗng nhiên từ xa xa bầu trời phóng tới, tốc độ vô cùng nhanh chóng. Cũng may hôm nay bầu trời tuy sạch sẽ, nhưng lại có thêm không ít mây trắng, che đậy đạo hắc quang kia. Bằng không người thường nhìn thấy, nhất định sẽ kinh hoảng khó hiểu.

Thiên Vân đại lục này không giống địa cầu, những người bình thường này tuy rằng không thể tiếp xúc với tu chân chi tu sĩ, nhưng ít nhiều cũng biết được một ít sự tồn tại của bọn họ. Cũng có thể đơn giản phân biệt tu sĩ kia là tiên hay ma, độn quang màu đen, ngay cả là tiểu hài ba tuổi, có lẽ cũng biết người đến là một ma đầu nhân vật, chắc chắn sẽ kinh hoảng mà tránh né không kịp.

hắc quang tới trên không của Thanh Lương sơn, trên mây trắng xoay quanh vài vòng, bỗng nhiên từ trên trời hạ xuống, trực tiếp rơi xuống phía sau núi Thanh Lương, tốc độ quá nhanh, giống như một tia chớp màu đen rơi thẳng xuống mặt đất. Mấy ông lão hái dược kia đều là hái dưỡng một mặt ở sườn dương, không dám đặt chân lên phía sau núi, là lấy đạo tia chớp màu đen kia, bọn họ cũng không thấy được.

Chẳng qua nhìn thấy cũng không sao, bởi vì người từ trong hắc quang đi ra, chắc hẳn là không quan tâm những người bình thường thế tục giới này. Người này mi thanh mục tú, hai đầu lông mày có khí phách lãnh đạm, đồng thời sâu trong ánh mắt hẳn cũng mang theo vẻ xảo trá như hồ ly. Không phải là nhân vật đơn giản, chính là Triệu Vô Tà.

Trên người khoác một bộ y phục vải bố, tóc dài màu đen được buộc bằng dây thừng, tuy trang phục vẫn như cũ nhưng không thể che lấp được khí tức trên người Triệu Vô Tà, biến hóa kỳ lạ, khí phách tùy ý, rất nhiều loại khí tức hoàn toàn khác nhau nhưng lại rất mâu thuẫn với nhau, vẫn cứ hài hòa như vậy.

Trăng trước vô tình gặp được con Hồ Vương sắc sỡ thành yêu thú kia, bị khí thế hô hấp của nó ảnh hưởng, lúc đó đồn ngộ. Bây giờ nó đã đứng ở cửa ải của Kết Đan Tông Sư, chỉ còn cách cánh cửa một cước, đó chính là một thế giới khác.

Đi ở phía sau núi Thanh Lương, Triệu Vô Tà nhìn xung quanh một chút, cũng không tràn ra thần niệm của mình mà chỉ dựa vào mắt thường nhìn mọi thứ trước mắt, lúc rời đi cùng với hắn ta thì không chút nào thay đổi.

“Nên là như thế...”

Triệu Vô Tà nói xong liền mở đôi mắt quỷ dị ra, cổ nhẵn, phân biệt ngàn vạn khí tức. Không chỗ nào không thể trốn, Triệu Vô Tà liếc mắt một cái, lập tức thiên địa lại khác. Hai loại mắt thường, mắt thường và cổ trùng, nhìn thấy trời đất cũng có hai loại.

Trong ánh mắt của Triệu Vô Tà, ở một nơi âm u tại Thanh Lương sơn, một luồng khí đen nhàn nhạt phiêu đảng thẳng tắp lên bầu trời. Khác với khí tức nhàn nhạt phát ra ở nơi khác, thứ đại biểu cho luồng khí đen này, tựa hồ mới là thứ Triệu Vô Tà cảm thấy hứng thú.

Kiểm quang sáng lên, hắc quang bao trùm Triệu Vô Tà, bắn về phía Triệu Vô Tà. Sau một lát, Triệu Vô Tà đứng phía trước một huyết động vô cùng tối tăm, dưới huyết động là một huyết động dưới mặt đất. Đó là một huyết động trong lòng đất, khí tức mịt mù, thỉnh thoảng có thể ngửi thấy mùi tanh hôi. Hiện

nhiên trong động cát giấu một ít độc vật các loại, cũng không biết là độc trùng hay là độc thảo gì, dù sao cũng không phải dễ chọc.

Nhưng Triệu Vô Tà nghe thấy mùi hôi thối này, khóe miệng đột nhiên nở một nụ cười.

“Chính là chỗ này”

Chương thứ một trăm hai mươi một Băng Hỏa.

Bàn chân đạp nhẹ trên mặt đất, bàn chân hần dĩ nhiên là để trần, da trơn bóng như sữa bò. Rất khó tưởng tượng, chủ nhân đôi chân này lại là một nam nhân, quả thực so với bàn chân nữ nhân còn đẹp hơn ba phần. Chẳng qua sinh ra trên người nam nhân lại dư thừa.

Triệu Vô Tà không quan tâm tới bùn đất dính trên chân, đạp hai bước, hần cười khế đi xa một chút. Cổ phiến trên cổ tay sáng lên, cổ vụ nhàn nhạt tản ra, chậm rãi phiêu đảng trên không trung. Ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn qua, lập tức có một lực lượng kỳ lạ ngưng tụ những sương mù kia.

Một đoàn sương mù hình tròn lẳng lẳng xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà, lơ lửng bay từ trên xuống dưới, khước miệng Triệu Vô Tà nhếch lên vui vẻ. Ngón tay nhẹ nhàng giơ lên, một giọt máu từ đầu ngón tay Triệu Vô Tà tràn ra, sau đó nhỏ xuống sương mù phía trên. Nhất thời, sương mù vốn vẫn còn bình tĩnh vô cùng giống như nước nóng sôi trào quay cuồng lên, giọt máu kia bị quay cuồng vài cái liền biến mất không thấy.

Huyết dịch dung nhập trong cổ vụ, sau một lát, mùi thơm kỳ dị từ trong đám sương mù kia phát ra làm lòng người ngứa ngáy khó chịu. Hương khí này quá kỳ dị, mới đầu còn không cảm thấy gì, thế nhưng chỉ qua một hơi thở, lập tức sẽ phát hiện người đã đắm chìm trong đó. Bất quá qua một hơi thở nữa, người sẽ quên mùi thơm này, lại đến liền nhớ lại.

Cứ như thế tuần hoàn lặp đi lặp lại, hương khí này sẽ khiến người hoàn toàn không thể tự kiềm chế, hận không thể đắm chìm vĩnh viễn trong đó. Bất quá, hương khí này cũng nhạt nhạt, bị Triệu Vô Tà khống chế. Hoàn toàn không có tản ra chỗ khác, trực tiếp bay vào huyết động tối tăm.

Tốc độ phiêu đảng hương khí là không chậm chút nào, chỉ qua thời gian mười mấy hơi thở, sâu trong huyết động.

Cuối cùng hai tay vào nhau nghiền nát nhau.

Âm thanh sột soạt truyền tới, tựa hồ là một vài con côn trùng, giống như là đám Thiên Túc trùng, rất nhiều bàn chân nhỏ quẫy đạp trên mặt đất. Âm thanh phát ra khiến người ta không tự chủ được, đặc biệt là loại hang động tối tăm này, những con côn trùng sinh sống ở bên trong chắc hẳn sẽ không dễ đối phó.

Quả nhiên, theo thanh âm của Tỳ Hưu càng ngày càng gần, mùi hôi thối cũng càng nồng nặc hơn. hun người ta muốn phun, nếu là phạm nhân, nhất định là hoa mắt. Chẳng qua đáng tiếc, đứng ở cửa động huyết động kia, là một người luyện cổ.

Một lát sau, đồ vật bên trong rốt cục lộ ra hình dáng thật. Đầu tiên là hai cái càng lớn, giống như hai cái kìm lớn., Phối hợp với khuôn mặt lộ vẻ ghê tởm lộ ra phía sau càng thêm dữ tợn, sau đó chính là thân thể to bằng cổ tay người trưởng thành, sáu cái chân ngắn mọc đầy lông tơ không ngừng nhúc nhích. Dễ thấy nhất chính là trên mấy thứ áo giáp sau lưng có từng vòng đường vân màu vàng, có chút màu vàng tươi đẹp, hoa văn kia cũng kỳ dị, làm cho người ta nhìn thấy có cảm giác chóng mặt.

“Hoàng Văn hạt”.

Những con bò cạp này vừa xuất hiện, Triệu Vô Tà lập tức nhận ra, kết quả những Hạt Tử này cũng không phải là loại độc trùng ghê gớm gì. Nhưng cạp bắt quá cũng chỉ là trên Thiên Túc Tiết Trùng mà thôi, loài bò cạp độc ác này ưa thích âm u ẩm ướt, ban ngày đều là đi ngủ. Đến buổi tối mới đi ra đi kiếm ăn, thân thể to bằng tay người thành, thêm vào hai cái càng lớn và cái càng trên đuôi kia. Những gia hỏa này ở núi Thanh Lương coi như là bá chủ một phương.

Cười khẽ một tiếng, ngón tay Triệu Vô Tà nhẹ nhàng điềm xuống, đoàn khói độc kia lập tức hạ xuống. Sau đó ngừng lại trên mặt đất, lập tức mùi thơm kỳ dị tràn ngập quanh thân những con bò cạp này. Trong nháy mắt những con bọ cạp màu vàng này trở nên điên cuồng, vậy mà toàn bộ đều xông lên, mở ra miệng tỏa ra mùi hôi thối căn về đám sương mù kia.

Lúc này thân thể cao lớn lại vương vịu, hoàng văn phía sau cũng vì đó mà điên cuồng, nhưng đồng bạn phía trước chặn

đường đi. Lúc này trong cái đầu nhỏ của chúng cái gì cũng không biết, kim đuôi trên đuôi lập tức đâm về phía đồng bạn chặn đường phía trước, một chút ý tứ lưu tình cũng không có.

Trong thời gian một hơi thở bảy bò cạp đã loạn thành một đoàn, vì một đám sương mù tự giết lẫn nhau. Triệu Vô Tà đứng ở bên cạnh, hứng thú nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vạn Độc Cổ Phiên, thu nhiếp ngàn vạn độc trùng, đối với độc trùng mà nói có sức hấp dẫn không thể chống cự. Cổ vụ được nuôi dưỡng trong đó cộng thêm một giọt huyết dịch của Triệu Vô Tà, đối với những con bọ cạp hoa văn này mà nói, quả thực là thiên đại cám dỗ. Tự giết lẫn nhau cũng là điều đương nhiên.

Cùng là cổ trùng, lại không thể dùng cổ trùng để thi triển loại thủ đoạn này, bởi vì nhân cổ trùng chẳng những là cổ khí. Còn là hung khí, mùi máu tanh vô cùng nồng đậm, giống như độc trùng bọ cạp vàng. Ở trước mặt nhân trùng, chỉ sợ động một chút cũng khó khăn, càng không nói đến từ trong huyết động kia đi ra.

Nhìn một lúc, Triệu Vô Tà cảm thấy không thú vị, một cây giáo lớn màu xám tro xuất hiện trong tay Triệu Vô Tà. Lá cờ mở ra, trong đó có một đóa hoa sen yêu dị như ẩn như hiện, bên cạnh hoa sen có hư ảnh một con chồn tước màu tím chớp lên. Lại có một điểm đỏ đậm, còn có một chút màu xanh sẫm, đó là một con rắn màu đỏ đậm và một con cóc toàn thân màu xanh sẫm.

Vạn Độc Cổ Phiên vừa xuất hiện, đàn bò cạp lập tức an tĩnh lại, sau khi ngưng trệ một chút, bắt đầu bò đến phía Vạn Độc Cổ Phiên. Vậy mà muốn tiến vào trong lá cờ kia, thấy vậy, Triệu Vô Tà cười nhạo một tiếng.

“Độc trùng kém cỏi, thế nhưng không có tư cách giữ lại sinh hồn trong Vạn Độc Cổ Phiên.”

Lời nói tàn khốc, ngữ khí lạnh lùng, vừa dứt lời, lá cờ màu xám liền cuốn ngược lại, vuốt ve trên mặt đất một cái, đàn bò cạp biến mất. Trên mặt đất chỉ còn lại một bãi máu đặc bốc mùi tanh hôi mà thôi, đám sương mù kia cũng tiêu tán theo.

Thu hồi Vạn Độc Cổ Phiên, Triệu Vô Tà huýt gió một tiếng, nhất thời một đạo đỏ đậm không biết từ đâu mà đến. Trên không trung lác lư vài cái, dừng ở đầu vai Triệu Vô Tà. Một mảng đỏ đậm, giống như một đóm lửa nhỏ. Lại là Phệ Nhật Trùng, lần trước cắn nuốt lượng lớn Sa Thần Hỏa lá cây, giáp xác trên người con sâu nhỏ này càng thêm đỏ rực.

Nó đang nhúc nhích trên vai Triệu Vô Tà, giống như một ngọn lửa khiến cho người khác nhìn thấy đầy vui vẻ.

Thiên Sinh độc trùng này trong tay Triệu Vô Tà rất vui, nhưng nếu rơi vào trong tay người khác thì chính là sát tinh. Phệ Nhật Trùng vốn không có linh trí gì, chỉ cần ấp trứng đã biết giết chóc, đốt sạch ngàn dặm. Nhưng sau khi Triệu Vô Tà có được trứng của Phệ Nhật Trùng, đã gieo thần thức của mình xuống, điều này làm cho Phệ Nhật Trùng có một tia linh trí.

Chỉ là linh trí này dựa trên tâm thần Triệu Vô Tà, nếu Triệu Vô Tà chết, con Phệ Nhật Trùng này cũng sẽ tử vong. Linh trí bốn nguyên chính là tia thần thức của Triệu Vô Tà, cho nên con Phệ Nhật Trùng này vô cùng thân cận với Triệu Vô Tà.

Khẽ vuốt ve giáp xác màu lửa đỏ của Phệ Nhật Trùng, Triệu Vô Tà chậm rãi đi tới trước huyết động tối tăm kia, bàn chân trơn bóng hung hăng đạp mạnh xuống đất. Lập tức huyết động kia sụp đổ, vốn không thể chứa được Triệu Vô Tà, bây giờ lại biến thành một huyết động không nhỏ.

Triệu Vô Tà tâm niệm vừa động, Phệ Nhật Trùng trên vai hần há to miệng, một ngọn lửa thật dài lập tức phun ra, hướng phía dưới đất mà đi, khí tức ẩm ướt bên trong đã hoàn toàn biến mất dưới ngọn lửa này.

Đáy huyết động, Triệu Vô Tà mỉm cười nhìn chăm chú vào bức tường đá cực lớn trước mắt, không chút dừng lại. Dưới chân bỗng nhiên xê dịch, năm ngón tay nắm chặt, ma nguyên màu đen trên nắm tay lóe lên.

“Oanh “

Một tiếng nổ lớn vang lên, Triệu Vô Tà chậm rãi thu hồi nắm đấm, mà lúc trước bức tường đá cực lớn trước mặt hắn ta đã biến mất. Thỉnh thoảng còn có tảng đá rơi xuống, một cái động

lớn xuất hiện ngay trước mặt hắn ta. Một huyết động âm lãnh chảy ra, từ trong đó thổi ra, lập tức khiến cho Phệ Nhật Trùng kia lắc lư thân thể.

Trên người hắn dâng lên một ngọn lửa, thiêu đốt sạch sẽ luồng khí âm lãnh kia. Lúc này hắn mới thoải mái tiếp tục đảo quanh bả vai Triệu Vô Tà, luồng âm phong vừa rồi đúng là có chút chọc giận tiểu gia hỏa này.

Lại khẽ vuốt ve giáp xác Phệ Nhật Trùng một chút, Triệu Vô Tà bước một chân vào trong huyết động. Bình địa, đá, huyết động không có gì đặc biệt. Dưới chân là bùn đất rét lạnh, đỉnh động là đá lởm chởm, huyết động này ẩn sâu dưới mặt đất cũng không lớn. Chỉ là phạm vi mây trượng, không chứa được bao nhiêu thứ.

Thế nhưng Triệu Vô Tà đứng trong huyết động, biểu lộ trên mặt không tệ, ánh mắt của hắn tập trung nhìn vào một địa phương bí mật trong huyết động, nơi nào có gió lạnh như băng từ bên trong chảy vào, khiến cho trong huyết động lộ ra vẻ rất băng hàn.

“Âm mạch chi nhãn”

Triệu Vô Tà mở miệng nói. Nơi này chính là đầu nguồn của toàn bộ sườn núi Thanh Lương Sơn, một con suối chứa đầy Âm mạch. Sau khi tìm được con mắt Âm mạch, Triệu Vô Tà không hề dừng lại mà chậm rãi đi sang một bên khác. Nơi nào cũng có một cửa gió nhưng từ bên trong lại tỏa ra một làn gió nóng rực dị thường. Dưới một cái thổi qua, toàn thân hắn lập tức trở nên vô cùng khô ráo, chỉ cần thổi vài cái là có thể lấy mạng của một người bình thường.

“Dương mạch chi nhãn”

Tiểu ý nơi khóe miệng càng thêm rõ ràng, Triệu Vô Tà đứng ở giữa hai con suối, nhất thời toàn bộ băng hàn trên người cùng nóng rực đều biến mất. Khôi phục nhiệt độ bình thường, nhưng là nóng lạnh trao đổi, triệt tiêu lẫn nhau.

Hồ Lô cốc đã bị Hoàng tuyền Quỷ Mẫu hủy đi, Triệu Vô Tà tuy nổi giận nhưng cũng không làm gì được Hoàng tuyền Quỷ Mẫu. Là do Triệu Vô Tà mới nhớ tới Thanh Lương sơn, nơi

này cũng có độc vật, có Âm mạch. Chẳng qua nơi này không chỉ có Âm mạch, mà còn có Dương mạch, tuy rằng đều không phải là đỉnh tiêm nhưng mà Thanh Lương sơn này cũng đủ rồi.

“Tiểu gia hỏa, không ngờ lần này cần người tới thành toàn...”

Triệu Vô Tà nhẹ nhàng xoa xoa giáp xác đỏ thẫm của Phệ Nhật Trùng, trên tay lóe lên hào quang, một hộp ngọc xuất hiện trong tay hắn. Hộp ngọc mở ra, bên trong nằm ba mươi sáu quả trứng côn trùng trong suốt tỏa ra khí tức băng hàn.

Vạn năm băng minh bạch

Ngẫu nhiên sắp xếp cho chân heo vài chương, để hắn trở nên mạnh hơn một chút, hắn gặp được quá nhiều cường giả, tự bảo vệ mình cần thực lực nha. Đúng rồi, cảm tạ bạn bè Âm Dạ tiên sinh đã ban thưởng. Còn nữa, các đại môn phái cất giữ quyển sách mới bái tạ.

Chương thứ một trăm hai mươi hai, Luyện Thể cổ.

Trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà đặt một cái hộp ngọc, trứng côn trùng ba mươi sáu con nằm bên trong chính là do Chu gia lấy ra làm phần thưởng số một của đại hội Ma đạo. Dựa theo kế hoạch Chu gia, vị trí đứng đầu đại hội Ma đạo nhất trong đại hội của hắn ta nhất định là Chu Giác.

Các gia tộc ma đạo đông đảo, hợp lại cũng là một thế lực không nhỏ, ít nhất mười đại môn phái tiên đạo cũng không dám đi trêu chọc các gia tộc ma đạo. Nguyên nhân là vì gia tộc ma đạo luôn luôn đoàn kết, hơn nữa các đại gia tộc đều tiến hành đám hỏi cưới, lấy thế lực của các gia tộc kia mà mâu thuẫn. Một khi trêu chọc vào một nhà trong đó, chỉ sợ ngênh đón chính là một đám gia tộc.

Trong đó năm đại gia tộc cường đại nhất là Lục Chu Thiên Vương ngũ đại gia tộc, trong đó Lục gia và Chu gia thực lực cường đại nhất. Chu gia vẫn mơ ước vị thế đứng đầu năm đại gia tộc của Lục gia, cho nên trong đại hội của Ma đạo, Chu gia mới tuyên chiến với Lục gia. Đáng tiếc, cuối cùng người được lợi lại là một thanh niên lai lịch thần bí.

Hiện giờ tu chân giới đã trở nên náo loạn, mấy đại sự phát sinh trong mấy tháng nay đã lan truyền khắp tu chân giới. Thậm chí ngay cả thế lực yêu tộc ở vùng man hoang cũng biết, kiện thứ nhất là Ma bảo Vô Cầu Chung có thể so với Tiên khí rơi vào tay Vong Tình Ma Đế. Kiện thứ hai là đại hội của gia tộc Ma đạo, Triệu Vô Tà lai lịch thần bí bị đông đảo tu sĩ suy đoán.

Bởi vì sau chuyện này, Triệu Vô Tà bị Trịnh gia đuổi ra ngoài, những tu sĩ kia cũng đều biết Triệu Vô Tà chẳng qua chỉ là tán tu. Thế nhưng lai lịch và thủ đoạn cực kỳ thần bí của Triệu Vô Tà lại khiến cho Chu gia mất mặt một lần, ngay cả Thái tử cũng chết trong tay Triệu Vô Tà. Trong lúc nhất thời, Tu Chân giới cũng suy đoán Triệu Vô Tà có thể là đệ tử của vị Lục Đại Ma Đế nào, cho nên thực lực mới mạnh mẽ như vậy.

Sự kiện thứ ba vừa mới phát sinh, Lam Lâm Quỷ Tông là đại phái ma đạo đã bị diệt môn, mà diệt môn hung lại chính là Hoàng Tuyền Quỷ Giản trong truyền thuyết. Lúc chuyện này truyền ra, tu chân giới nhắc lên sóng to gió lớn, tu sĩ thần bí của Hoàng Tuyền Quỷ giản một mực bị Tiên Ma lưỡng đạo kiêng kị không thôi.

Hoàng Tuyền Quỷ Giản, chính là thể lực quỷ tu, trên Thiên Vân đại lục cũng chỉ có Hoàng Tuyền Quỷ Giản sẽ thu lưu một ít cô hồn dã quỷ. Còn truyền thụ công pháp tu luyện, bất quá cũng chỉ là những cô hồn dã quỷ, sinh hồn bình thường. Đối với những quỷ tu thần bí của Hoàng Tuyền Quỷ Giản kia, cũng là tài liệu tu luyện mà thôi.

Trên đại hội Ma đạo khiến cho Chu gia hung hăng mất mặt một lần, tên tuổi Triệu Vô Tà truyền khắp tu chân giới. Mà trong vòng một đêm đã tiêu diệt toàn bộ Lam Lâm Quỷ Tông, đem sơn môn Lam Lâm Quỷ Tông trong vòng mười dặm san thành bình địa Hoàng Tuyền Quỷ Giản khiến cho thần bí và cường đại của nó lần nữa xuất hiện ở trước mặt tất cả các tu sĩ Thiên Vân đại lục.

Ba đại sự đều đến từ Ma đạo, ngược lại khiến cho đám tu sĩ Tiên Đạo cười nhạo.

Bất quá phong ba còn không chỉ vì ba đại sự này, bởi vì sau đại hội Ma đạo gia tộc, Lục gia khai chiến với Chu gia.

Hai gia tộc ma đạo cường đại, trong gia tộc mỗi gia tộc đều có cường giả cấp bậc Nguyên Anh chân nhân, thể lực liên quan đến nhau càng nhiều. Bởi vì chiến tranh giữa hai gia tộc, nhất thời làm cho bên ma đạo gió nổi mây vần, ngay cả thập đại môn phái tiên đạo cũng có động tĩnh theo, tu chân giới một lần nữa trở nên không bình tĩnh.

Bất quá mặc kệ ngoại giới như thế nào, lúc này Triệu Vô Tà đang ngồi xếp bằng ở giữa hai mạch Âm Dương tại Thanh Lương Sơn. Mặc dù linh khí trong hai linh mạch thật sự mỏng manh đáng thương, nhưng dù sao hai loại linh mạch này đều là âm dương hoàn toàn tương phản, quấn vào cùng một chỗ sinh ra tác dụng thần diệu.

Một bên nóng rực, một bên rét lạnh, hang động này lại kỳ dị. Một tay Triệu Vô Tà nằm trong ba mươi sáu cái trứng trùng trong suốt băng hàn, một tay khác là giáp trùng toàn thân đồ thảm. Ở lòng bàn tay Triệu Vô Tà bò loạn, đại khái là cảm nhận được khí tức vạn năm băng minh, toàn thân bùng bùng hỏa khí. Đối với trứng côn trùng trong tay Triệu Vô Tà đang gào thét, sóng âm vô thanh tứ tán ra.

Thủy hỏa bất dung, Phệ Nhật Trùng cùng vạn năm băng minh tương khắc, bất quá chờ đợi cấp bậc Phệ Nhật Trùng trời sinh cao hơn một chút. Bất quá vạn năm băng minh chừng ba mươi sáu con, nếu như ấp trứng ra, lại đủ để bù đắp chênh lệch trong đó.

Đã trấn an được sự xao động của Phệ Nhật Trùng, Triệu Vô Tà nhẹ nhàng nhắc bàn tay lên, hộp ngọc kia nhất thời vỡ vụn. Toàn bộ trứng trùng bên trong đều trôi nổi giữa không trung, nhất thời trong không khí liền có thêm không ít bông tuyết vây quanh đám trứng côn trùng. Thật là kỳ dị, đã mất đi sự ngăn cách của hộp ngọc, khí tức băng hàn của bản thân trứng côn trùng dày đặc hơn rất nhiều.

Cười khẽ một tiếng, từ trong Vô Cấu Chung Hoàn trên cổ tay Triệu Vô Tà bay ra mấy hòn đá, âm khí bức người. Hòn đá trôi lơ lửng ở trên không những quả trứng côn trùng kia, sau đó Triệu Vô Tà tâm niệm vừa động, Ma Nguyên lý thể nghiền nát mấy viên đá kia. Kỳ dị là sau khi những tảng đá này vỡ vụn thì không có biến thành mảnh vụn mà là từng đoàn âm khí tinh thuần biến thành từng đoàn.

Sau đó bắt đầu chậm rãi dung nhập vào trong thân thể những quả trứng côn trùng kia, vốn những Vạn Niên Băng Minh này cần ảo cảnh cực kỳ âm hàn mới có thể ấp trứng. Bất quá Triệu Vô Tà cũng lười đi tìm loại địa phương này, trứng côn trùng dù chưa nở, nhưng cũng tồn tại một ít bản năng trời sinh. Có thể cảm giác được địch nhân mạnh mẽ ngay tại trước mắt, cộng thêm mấy khối đá kia bên trong âm khí, hẳn là cũng có thể làm cho trứng côn trùng này sớm nở ra.

“Tạch tạch tạch”

Lòng bàn tay của Triệu Vô Tà bắt đầu rung động, đó là âm thanh của cái kén được đóng thành bởi hàn băng. Trong nháy mắt, lòng bàn tay Triệu Vô Tà đã có thêm ba mươi sáu con trùng có tướng mạo kỳ lạ. Không miệng, không mũi, không sừng. Nhưng có mắt, chỉ là hai con mắt kia quá mức nhỏ bé, nếu Triệu Vô Tà không nhìn kỹ thì thật sự không nhìn ra.

Thân thể rất nhỏ, giống như từng con giun nhỏ, chỉ là thân thể kia trong suốt lạnh buốt. Phập vào khí tức lạnh lẽo, phần lưng có hai cái lỗ lên, tựa hồ phía dưới cất giấu thứ gì đó. Đó là cánh non, còn chưa mở ra, đợi đến lúc những ấu trùng này tiến vào thời kỳ trưởng thành.

Phần lưng sẽ nhiều ra một đôi cánh, bất luận là vạn năm hay là băng tuyết phong bạo trong sông băng, vạn năm băng minh đều có thể lui tới tự nhiên. Đến một nơi ngay cả tu sĩ cũng khó đi tới, nuốt những linh vật thiên địa băng thuộc tính kia. Minh băng thành thực vạn năm, lực lượng cường đại, trời sinh có thể điều khiển linh khí băng thuộc tính.

Trong nháy mắt có thể cuốn lên bão tuyết thiên địa tai nạn, tu sĩ bình thường đụng phải băng minh vạn năm đều lựa chọn đi đường vòng, mặc dù tiến nhập thành thực kỳ cũng là linh trí không cao. Nhưng băng vạn năm ngâm ở trong yêu thú cũng coi như mạnh mẽ.

“Luyện thể cổ, lấy cổ chủ làm cổ thể, quán chú thiên địa linh khí. Rèn luyện bản thân, nếu có thể lấy hỗn độn chi khí thiên địa rót vào thể nội, ngày cổ thành chính là thân thể bất diệt.”

Trong đầu Triệu Vô Tà hiện lên một đoạn phù văn thâm ảo, chỉ có người nghỉ ngơi cổ kinh mới có thể biết được ảo diệu trong đó, lại là pháp quyết luyện thể cổ. Trong cổ kinh, tồn tại luyện thể cổ vốn là dị số, bởi vì cổ đại Khung Ma Khuê. Cổ vu vu mặc dù vô cùng cường đại, nhưng thân thể lại gầy yếu.

Ở trong người tu hành, mặc kệ tiên Phật ma đạo, thân thể thượng cổ cổ vu sư là vô dụng nhất. Vốn cũng thế, cổ vu sư luyện chế ngàn vạn độc trùng, lấy ngàn vạn cổ trùng mạnh mẽ vô cùng, cướp đoạt thiên địa hung sát lực cho mình dùng, không chế cổ trùng đối địch, thân thể mạnh mẽ lại có chút dư thừa.

Nhưng cổ kinh lưu truyền đến thời kì Chiến quốc, Sát Thần Tàn Thủy Hoàng cùng Đại Tướng Bạch Khởi lên hai vị truyền nhân của Xi Vu Ma Tôn, lại thêm luyện thể cổ thuật này trong cổ kinh, nói là cổ trùng, thật ra nói là ma đạo pháp quyết càng thêm khá hơn. Lấy thiên địa linh khí quán chú luyện thể, nếu hồn độn chi khí, liền có thể thành tựu Bất Diệt Ma Thể.

“Hồn Độn khí.”

Triệu Vô Tà lắc đầu, Thái Dương Chi Hỏa đều khó gặp, càng không cần nói đến Hồn Độn Khí. Đừng nhìn Triệu Vô Tà mở đầu Âm Dương Cổ Nhân, hai linh mạch trong Thanh Lương Sơn cũng là thuộc tính âm dương, nhưng mà hai loại Âm Dương Linh Khí này, chẳng qua là linh khí pha tạp nhất, rất hỗn tạp, là linh khí cấp thấp nhất.

Hồn Độn Chi Khí chỉ sợ là thứ mà ngay cả Nguyên Anh chân nhân cũng chưa chắc có thể tiếp xúc được.

“Phốc “

Một ngụm lớn tinh huyết bỗng nhiên phun ra.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt xem kết cục của ba ngàn cân.

Từ trong miệng Triệu Vô Tà phun ra, thừa dịp ba mươi sáu con ấu trùng đang vặn vẹo, đều rơi xuống trên thân thể còn nhỏ của chúng. Trên thân thể trong suốt long lanh dính đầy vết máu, nhìn qua có chút chói mắt.

Cảm thụ được trong tâm thần truyền đến liên hệ kỳ diệu với những ấu trùng trước mắt, Triệu Vô Tà chậm rãi duỗi hai cánh tay ra, một cỗ ý niệm truyền đến hai bàn tay là Phệ Nhật Trùng cùng vạn năm Minh Tâm Thần Băng.

Cảnh tượng tiếp theo càng khiến người ta thêm kinh ngạc, Phệ Nhật Trùng dẫn đầu đã có động tĩnh, cái miệng dài đỏ thẫm hung hăng cắn vào lòng bàn tay của Triệu Vô Tà. Quý dị nhất chính là không có chút huyết dịch nào xuất hiện ở lòng bàn tay, thân thể Phệ Nhật Trùng uốn éo chui vào.

Khác với Phệ Nhật Trùng, băng Minh vạn năm trong lòng bàn tay còn lại, ba mươi sáu ấu trùng toàn bộ vặn vẹo thân thể óng

ánh. Sau đó chúng hóa thành băng thủy óng ánh, chậm rãi thấm thấu vào, biến mất trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà.

Ngay khi hai loại độc trùng này vào trong cơ thể, sắc mặt Triệu Vô Tà lập tức trở nên khó coi, thống khổ khôn tả ập tới. Mặt Triệu Vô Tà hơi méo mó, nhưng từ đầu đến cuối hắn ta vẫn không hừ một tiếng, chỉ chậm rãi nhắm mắt lại. Khí tức trên người trở nên kỳ dị, nhất thời lạnh như băng, nhất thời nóng rực.

Băng hỏa lưỡng trọng thiên...

Đây là cảm giác hiện tại của Triệu Vô Tà, Phệ Nhật Trùng vừa nhập thể đã bắt đầu chạy loạn khắp nửa người Triệu Vô Tà. Phệ Nhật Trùng đến chỗ nào thì lửa đỏ thẫm nóng rực quét tới, cổ độc bắt nhận người. Cho dù là cổ chủ, sau khi trở thành cổ thể cũng chỉ có thể mặc cho người ta chém giết.

Kinh mạch, tạng phủ, huyết nhục khắp toàn thân đều bị hỏa khí thiêu đốt, tạp chất bên trong đều bị đốt ra cả. Chẳng qua phục vụ Phệ Nhật Trùng không dễ hưởng thụ như vậy, thống khổ vô biên lần lượt dâng lên trong lòng Triệu Vô Tà.

Mà những vạn năm băng minh kia, trọn vẹn ba mươi sáu đầu, vừa vào cơ thể liền chạy đến bốn sông. Khí tức băng hàn phát ra trên thân Băng Minh triệt để đông cứng nửa người khác của Triệu Vô Tà, hết thảy đều chết lặng.

Một hồi gặp lửa, một hồi tức giận. Triệu Vô Tà nghiêng rằng, tâm trí như hắn ta còn không chịu nổi thống khổ này, có thể thấy được Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên rốt cuộc phải đau đớn cỡ nào. Triệu Vô Tà cũng là đáng đời, vì tu luyện mà bị chặn lại. Thế mà phong bế tu vi chỉ vì thuật rèn thể kia.

Hỏa khí, băng khí, mặc dù trời sinh tương khắc. Bất quá trong thân thể Triệu Vô Tà mỗi người chiếm một nửa thân thể, nước giếng không phạm nước sông. Bất quá ngẫu nhiên va chạm lại làm cho Triệu Vô Tà chịu nhiều đau khổ, vô biên nóng rực làm trái tim của hắn sắp bốc cháy, băng hàn càng đông cứng nửa người hắn. Thống khổ vô biên, làm cho Triệu Vô Tà cũng bắt đầu co giật, chỉ là nỗi thống khổ vẫn chưa từng ngưng lại.

Thời gian, từng chút một trôi qua.

Chương thứ một trăm hai mươi ba mươi năm kết đản tông sư.

Xích hồng, một nửa thân thể của Triệu Vô Tà đỏ như bàn ủi, đỏ rực trong suốt. Thậm chí có thể nhìn thấy bên trong cơ thể hắn ta từng luồng lửa nóng vô cùng đang di động. Thiêu đốt tất cả mọi thứ trong nửa người, huyết nhục, kinh mạch, tạng phủ, thậm chí là cốt tủy.

Một nửa thân thể khác giống như tuyết trắng trong băng thiên tuyết địa, mặt ngoài làn da đã kết thành một tầng băng sương. Ở trong một nửa thân thể này, là ba mươi sáu băng minh vạn năm chậm rãi du động, hàn khí trên người chúng nó thâm thấu đến từng nơi hẻo lánh trong thân thể Triệu Vô Tà, đóng băng hết thảy.

Tất cả những điều này căn bản không phải là người có thể chịu được thống khổ, hỏa khí thiêu đốt nửa người, hàn khí đông cứng một nửa khác. Trong xương cốt trong cơ thể, một nửa cốt tủy đang sôi trào, một nửa đã hoàn toàn ngừng hoạt động bị đông kết.

Triệu Vô Tà đang chịu đựng hết thảy, chẳng những không lên tiếng mà còn dụng lực lượng tinh thần thao túng Phệ Nhật Trùng và Băng Minh vạn năm. Mạnh mẽ đè nén cảm giác muốn ngất đi, tiếp tục điều khiển hai loại độc trùng.

Mà lúc này Thanh Lương sơn, đã sắp vào đêm, người hái thuốc đều đã rời đi. Cũng vào lúc này, thân thể Triệu Vô Tà rốt cục có thêm một chút động tĩnh, ở sâu trong lòng đất của Thanh Lương sơn. Thân thể Triệu Vô Tà nhẹ nhàng rung động một cái, nhất thời, Thanh Lương sơn lại rung động theo một ít.

“Oanh “

Cảnh tượng khiến người ta kinh hãi khó hiểu xuất hiện, trên núi Thanh Lương bình tĩnh xuất hiện hai khí long hoàn toàn khác nhau. Từ đỉnh núi sinh ra, đầu rồng nâng lên trên không trung, hai đuôi giao nhau trên đỉnh núi. Một rồng đỏ đậm, là

một con hỏa long; một rồng là màu tuyết trắng, là một con băng long.

Vốn là do âm dương lưỡng mạch linh khí biến thành, nhưng bởi vì Phệ Nhật Trùng và vạn năm băng minh mạnh mẽ, Âm dương linh mạch bị cưỡng ép đổi thành thủy hỏa linh mạch. Âm dương nhị khí hỗn tạp bị tiêu tán, băng hỏa hai loại linh khí sinh ra, toàn bộ quán chú vào thể nội Triệu Vô Tà.

Trong huyết động sâu dưới lòng đất, Triệu Vô Tà đang ngồi xếp bằng, y phục trên người đã sớm biến mất vô tung. Hai mắt hần nhắm nghiền, thân thể vẫn mang màu xích hồng và trắng như tuyết như cũ. Từ hai chân đi lên, trong Thanh Lương sơn sinh ra thủy hỏa linh khí quán chú vào trong cơ thể Triệu Vô Tà.

Có lẽ đã nhận được hai loại linh khí bổ sung, Phệ Nhật Trùng và Vạn Niên Băng Minh càng thêm sinh động, nhất là vạn năm băng minh. Vốn vừa mới áp trứng thành ấu trùng, còn rất yếu yếu, đạt được những thủy linh khí này lập tức trở nên long hoạt hồ. Thủy linh khí đến trong cơ thể chúng nó, lúc lại tản ra, đã biến thành băng linh khí cực hàn không gì sánh được.

Triệu Vô Tà cuối cùng cũng biết trước đây sau khi bị cổ trùng nhập thể sẽ có cảm giác gì, quả thực là sống không bằng chết, thật là đáng sợ. Tâm thần Triệu Vô Tà bởi vì chịu đựng thống khổ này mà hoảng hốt, vậy mà tiến vào trạng thái vô dục vô cầu. Tuy là như thế, hết thảy mọi thứ bên ngoài đều vẫn dưới sự khống chế của hần ta, hơn nữa càng thêm thông thuận rồi.

Tâm thần yên lặng, Triệu Vô Tà nhớ tới những tu sĩ bị sâu độc hút tinh hoa máu thịt toàn thân và hồn phách kia, còn có Trịnh Nguyên Bá và Chu Giác trên Nhân Trùng cổ kiếm. Bọn họ lúc ấy thừa nhận thống khổ, chỉ sợ là Triệu Vô Tà phải thừa nhận vô số lần. Nhân gian sao có thể tồn tại thảm tượng như vậy, khó trách lúc ở địa cầu, tu luyện Nhân Cổ Trùng sẽ bị trời phạt.

Hần là như thế rồi...

Chỉ đáng tiếc nơi này không phải địa cầu, tâm cảnh Triệu Vô Tà đã bắt đầu tiến về phía cảnh giới Thiên Ma. Một ngày kia,

khi Thiên Ma Tâm Cảnh của hắc viên mãn, chỉ sợ chính là ngày cổ kinh đại thành. Cảm xúc thương hại, đồng tình..., Triệu Vô Tà đã loại bỏ.

Ác với người khác, chính là ngụy ma, đối với bản thân có thể dùng thủ đoạn độc ác, mới là Chân Ma.

Hai tầng băng hỏa thống khổ, tiếp tục dày vò Triệu Vô Tà, một chút ý tứ ngừng lại cũng không có. Trên mặt Triệu Vô Tà lại xuất hiện ý cười, bày ra một tư thế bế thai. Vậy mà cứ như vậy mà tiến nhập vào trong nhập định, bắt đầu tu luyện.

Hắn tiến vào tu luyện, vô dục vô cầu, cái gì cũng không quản, nhưng lại không biết, bởi vì hắn, Thanh Lương sơn náo ra động tĩnh lớn. Sau một đêm trôi qua, hai con linh long kia ngược lại đã biến mất, nhưng Thanh Lương sơn cũng đã mất đi dáng vẻ ngày xưa.

Nguyên bản đang ở sườn dốc, bởi vì linh khí tràn ngập, linh khí cũng coi như sung túc. Cây cối xanh um tươi tốt, một số địa phương có thể thấy được dược thảo, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy dược tài trân quý. Coi như là không phụ sự nổi danh rồi, nhưng vào một đêm sau, núi Thanh Lương lại hoàn toàn thay đổi hình dáng, dốc núi xanh um tươi tốt ngày xưa đã hoàn toàn biến mất, những cây cối kia vậy mà chỉ sau một đêm đã biến mất.

Mà ở phía sau núi, vốn là hoang vu, ngày thường cũng là độc trùng hoành hành. Dã thú đi loạn, thế nhưng sau một đêm, đã thay đổi hình dáng. Những độc trùng mãnh thú gì đó, cũng đều biến mất, chỉ lưu lại một núi đá vụn và cát đen.

Thanh Lương sơn ở mười dặm tám hương này, cũng rất có danh tiếng, thế nhưng hôm nay, biến thành bộ dáng kia, những phàm nhân kia sau khi kinh dị, lại không còn dám lên núi nữa.

Lời đồn cũng nổi lên bốn phía, nhưng mà nghe cũng không hiểu gì, núi Thanh Lương chỉ là một huyện thành nhỏ. Ngay cả thành trì cũng không có, muốn có một người tu chân thật khó như lên trời, làm sao có thể biết được trong núi Thanh Lương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mặc kệ như thế nào, Triệu Vô Tà tiến vào tu luyện, hắn cũng không biết hết thầy ngoại giới. Thanh Lương sơn, sau khi hắn tới, đã không còn ai tới nữa. Một ngày hai ngày, một tháng, hai tháng, đầu chuyển tinh di, đối với người tu đạo mà nói, mấy năm thời gian cũng chỉ trong nháy mắt, tính tọa mấy chục năm cũng không phải là không có.

Lúc Triệu Vô Tà tỉnh lại, đã là mười năm sau. Lần nhập định này, hao phí hắn suốt mười năm, thật sự là núi trong không năm tháng.

Mí mắt từ từ mở ra, lộ ra khí tức đầu tiên là rất bình thường. Hoàn toàn là người bình thường, mắt trắng, con ngươi so với người phàm ở thế tục không khác chút nào hai con mắt. Trên người đó cũng là như thế, bởi vì ngồi xếp bằng suốt mười năm, trên người đầy tro bụi, che lấp làn da trắng nõn của hắn, nếu nhìn từ xa, chắc chắn Triệu Vô Tà sẽ cho rằng đó là một bức tượng thần thái rõ ràng.

Trong đôi mắt kia, ngoại trừ vẻ bình thường ban đầu, còn là khí tức không buồn không vui. Quả thực như là một lão nhân trăm tuổi nhìn thấu tình đời, tất cả đều đã nhìn thấu, tâm cảnh viên mãn. Bất quá lập tức, trong ánh mắt của hắn xuất hiện vui mừng, còn có ý cười thản nhiên.

“Thành công...”

Nói đơn giản một câu, ngữ khí nhẹ nhàng, chỉ là cao hơn âm thanh nỉ non mà thôi. Nhưng toàn bộ núi Thanh Lương, sau khi sóng âm truyền ra, vang lên hai chữ. Tất cả sinh linh trên núi đều nghe thấy, bất quá núi này tuy rằng bắt đầu khôi phục bình thường năm năm trước, nhưng lúc này trên núi cũng chỉ có một ít phi cầm thảo thú.

Không ai thích hợp nói chuyện người khác, không tới ngày mai, sau khi nghe thấy âm thanh kia thì chỉ kinh hoảng một lúc rồi lại khôi phục bình thường. Nên uống nước thì uống nước, nên săn giết thực vật săn giết.

“Boong boong boong “

Theo thân thể Triệu Vô Tà đứng lên, tro bụi tích lũy mười năm trên người hắn ta đồng loạt rơi xuống, trong chốc lát trên mặt

đất đã xuất hiện một cái dốc đất nhỏ. Mười năm bất động vốn cũng không có nhiều bụi bặm như vậy. Nhưng đây là hang động dưới lòng đất, lúc linh khí bắt đầu chuyển động rót vào trong cơ thể Triệu Vô Tà cũng khuấy động một ít bùn đất, cho nên mới có chuyện như vậy.

Đáy đất này cũng không có người, Triệu Vô Tà cũng chẳng thèm để ý đến quần áo trên người mình không hề che đậy, chỉ nhắm mắt cảm thụ một chút tu vi trong cơ thể. Về vui mừng không thể ức chế hiện ra trên mặt, trong mắt bắt đầu bắn ra tinh quang.

Kết Đan sơ kỳ tông sư cảnh giới.

Mười năm trôi qua, Triệu Vô Tà cuối cùng cũng đột phá tầng gông cùm xiềng xích kia, tiến vào cảnh giới của Kết Đan Tông Sư. Không có gợn sóng như trong tưởng tượng, Triệu Vô Tà cũng hữu kinh vô hiểm mà tiến vào hàng ngũ Kết Đan Tông Sư.

Tâm thần chìm vào trong cơ thể, trong không gian đan điền, vòng xoáy ma nguyên vốn nên che kín đan điền đã biến mất. Thay vào đó là một hạt kim đan màu đen, ma đan màu đen, ngưng tụ Ma nguyên toàn thân Triệu Vô Tà cùng toàn bộ linh khí mười năm luyện hóa.

Mà ở bên cạnh ma đan, không gian đan điền hư vô, có hai đồ vật chiếm cứ một phương. Bất quá khí tức đều mịt mù, nếu không phải Triệu Vô Tà dùng tâm thần chìm vào trong cơ thể, còn rất khó phát hiện.

Một bên chính là tròn ba mươi sáu con tiểu trùng óng ánh, vạn năm băng minh, giống như mười năm mới ấp nở. Hoàn toàn giống nhau, thậm chí thân thể còn thu nhỏ lại một chút, nhìn qua rất uể oải không phấn chấn. Ba mươi sáu con ấu trùng nhét chung một chỗ, chiếm giữ bên trái ma đan, chậm rãi hấp thu ma đan tán phát ra.

Mà ở bên kia ma đan, một con giáp trùng toàn thân đỏ rực chậm rãi lơ lửng. Phệ Nhật Trùng, mười năm trước, trên người Phệ Nhật Trùng lúc nào cũng có thể phát ra hỏa khí. Thỉnh thoảng trên người còn có thể bốc lên hỏa diễm, tuy rằng còn

cách thành thực một chút, nhưng có thể phun ra độc hỏa. Chiến lược cùng tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ cũng không kém bao nhiêu.

Nhưng hôm nay, trong đan điền của Triệu Vô Tà, Phệ Nhật Trùng cũng trở nên uể oải uể oải. Nó lơ lửng bên cạnh ma đan, nuốt từng ngụm từng ngụm ma nguyên mà ma đan phát ra. Bất quá sau khi cảm ứng được lực lượng tâm thần của Triệu Vô Tà., Phệ Nhật Trùng mở to hai mắt nhỏ đỏ lòm, hướng về phía thần niệm của Triệu Vô Tà gào thét. Tựa hồ muốn lại đây chạm vào tâm thần của Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà cười khở một cái, đành phải dùng một luồng tinh thần khế vượt lên giáp xác đỏ rực của Phệ Nhật Trùng.

Thu hồi tâm thần, Triệu Vô Tà cười khẽ mở mắt, trong lòng đột nhiên hạ quyết tâm. Phệ Nhật Trùng, bởi vì thần niệm lúc trước hắn gieo xuống mà sinh ra một chút linh trí. Độc Trùng trời sinh cũng có thể sinh ra linh trí, nếu không tận mắt nhìn thấy, Triệu Vô Tà cũng không tin. Nhưng đã như vậy, Triệu Vô Tà quyết định không luyện chế Phệ Nhật Trùng thành hóa thân bên ngoài nữa.

Hơn nữa cho dù Phệ Nhật Trùng tiến vào thời kỳ trưởng thành cũng chỉ là chiến lược Kết Đan hậu kỳ, nhưng mà hôm nay, Triệu Vô Tà trêu chọc địch nhân. Vong Tình động thiên, Chu gia, Hoàng Tuyền Quỷ Giải, cường giả nào không có cấp bậc Nguyên Anh chân nhân tọa trấn, vền vẹn một con phệ nhật trùng, chỉ sợ vô dụng.

Đã quyết định xong, Triệu Vô Tà liền vứt bỏ ý nghĩ này. Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, tâm niệm vừa động, lập tức toàn thân từ trên xuống dưới vang lên tiếng nổ lốp bốp như xào đậu nành. Thanh âm này giống như được phóng đại gấp trăm lần, từ lòng đất trong Thanh Lương sơn truyền ra ngoài vài dặm.

“Bành”

Đỉnh núi Thanh Lương đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, đá núi lăn xuống, một lỗ thủng lớn xuất hiện trên đỉnh núi. Một bóng người màu đen xuất hiện trên không trung, toàn thân bị Vạn Độc Cổ Phiến bao phủ, vẻ mặt cuồng hi. Năm ngón tay

đột nhiên nắm chặt, không khí xung quanh nắm tay kia rõ ràng truyền ra tiếng nổ.

Lại chỉ dựa vào động tác nắm đấm có thể khiến không khí nổ tung, nhưng khủng bố hơn lại ở phía sau. Khoé miệng Triệu Vô Tà lạnh lẽo, thân hình rơi về phía núi mát lạnh, nắm đấm hung hăng đánh vào trên núi.

“Ầm ầm ầm “

Vô số bụi mù phiêu đảng trên bầu trời, vô số đá núi lăn xuống, núi mát thế mà sau một tiếng nổ ầm ầm kia, núi Thanh Lương sụp xuống đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, đã hoàn toàn sập. Sau khói bụi che đầy bầu trời, một đạo hắc quang vọt tới nơi xa.

“Ha ha ha...”

Thanh âm cuồng tiếu từ Thanh Lương sơn truyền đến, trong vòng vài dặm đều có thể nghe được.

Đột một trăm hai mươi bốn chương thứ nhất, mười vạn đại sơn nhất...

Núi mát lạnh tồn tại ít nhất ngàn năm đã biến mất, nơi nào chỉ còn lại một mảng lớn khói bụi cùng đá vụn đầy đất, tuy những đá vụn kia nhìn qua có chút lớn. Toàn bộ dân chúng huyện Thanh Lương đều kinh hoảng không hiểu, cả ngọn núi tự dung sụp xuống, cái này so với án oan cùng huyện lệnh đại nhân lúc trước ly kỳ chết đi còn khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Triệu Vô Tà cũng mặc kệ bởi vì gã nhất thời xúc động đã tạo thành ảnh hưởng gì với bách tính huyện Thanh Lương, lúc này hai chân gã giẫm trên Hắc Lũng ma kiếm, bắn nhanh về phía núi lớn lỗ mãng phía xa.

Thăng cấp đến cảnh giới Kết Đan, độn tốc của Triệu Vô Tà quả thực có thể dùng từ hình dung khủng bố để hình dung, hắc quang phá không. Một dấu vết rất rõ ràng hình thành trên bầu trời, giống như một cái đuôi kéo dài một mạch đến nơi xa. Tại mặt đất, lúc nhìn thấy đuôi màu đen thì Triệu Vô Tà đã ở trên một vùng trời khác.

Trúc Cơ Đại viên mãn cùng Kết Đan sơ kỳ tuy chỉ cách nhau một cảnh giới nhưng chênh lệch giữa hai bên thật sự là khác nhau một trời một vực. Tại thời điểm Trúc Cơ Đại viên mãn, lấy cả người Triệu Vô Tà ẩn tàng rất nhiều thủ đoạn muốn giết một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ. Sợ rằng phải phí rất nhiều công phu, hơn nữa còn chiếm tiện nghi đánh lén nữa mới được.

Hiện tại, lại không cần phiền toái như vậy, lấy thủ đoạn cùng tu vi lúc này của hắn mà chống lại tu sĩ Kết Đan trung kỳ cũng không thể rơi vào thế hạ phong, tông sư Kết Đan sơ kỳ bình thường đã không còn là đối thủ của hắn.

“Hừ “

Triệu Vô Tà đang phi độn bỗng nhiên nhớ tới Chu gia, trước mặt đông đảo gia tộc, hung hăng quét ngang mặt mũi Chu gia. Giết con trai của người, người còn phải cho ta bảo vật, điều

này đối với Chu gia mà nói, tuyệt đối là sự sỉ nhục lớn nhất sau khi quạt khởi. Trên dưới Chu gia mỗi một người thiện lương, đều hận không thể ăn thịt Triệu Vô Tà.

Nguyên bản Triệu Vô Tà còn có chút lo lắng, nếu như Chu gia liều lĩnh phái ra Kết Đan Tông Sư đuổi giết hắn, vậy hắn chỉ có thể lựa chọn nương tựa vào một thế lực mạnh mẽ, hoặc là chạy trốn thiên hạ, bất quá lúc này.

Triệu Vô Tà trầm nghĩ, cho dù Chu gia phái ra Tông sư Kết Đan đến đây, hắn cũng không sợ. Tông sư Kết Đan sơ kỳ đến trước mặt Triệu Vô Tà thì đó là chịu chết, Kết Đan trung kỳ cũng chỉ là thế lực ngang nhau mà thôi. Về phần Kết Đan Đại Tông mà thôi.

Cuối cùng hai tay hắn chia sẻ sẻ sẻ từng phần một, từng phần liếc mắt xem cuộc chiến 蓄蓄蓄.

Sư, Triệu Vô Tà cho dù không địch lại thì cũng có lực bỏ chạy. Trừ phi là Nguyên Anh chân nhân, nếu không không không có khả năng lấy được cái mạng nhỏ của Triệu Vô Tà.

Hung hăng cắn răng một cái, trong lòng Triệu Vô Tà lạnh lùng, một luồng sát khí hiện lên ở sâu trong ánh mắt. Chu gia có hận, Triệu Vô Tà hắn ta sao lại không có, lúc trước ở trong rừng rậm kia. Gia chủ Chu gia vậy mà dùng khí thế mạnh mẽ áp bức hắn ta quỳ xuống, cái này đối với Triệu Vô Tà mà nói cũng là vô cùng nhục nhã, với cá tính của hắn ta sao có thể không lấy lại được.

“Ngày sau, lúc ta trở về, người thứ nhất muốn tìm chính là Chu gia ngươi. Hừ.”

Dứt lời, tốc độ hắc quang do Triệu Vô Tà hóa thành đột nhiên nhanh hơn, chớp mắt đã biến mất giữa không trung. Một luồng sát khí lạnh lạnh chậm rãi tiêu tán giữa mây trắng, tăng thêm một chút nghiêm nghị.

Triệu Vô Tà đoán không sai, Chu gia không cam tâm Triệu Vô Tà làm nhục Chu gia, sau đó còn có thể tiêu diêu tự tại, thế nhưng lúc này Chu gia cũng không còn dư sức gì. Lục gia cũng có hận ý với Chu gia, bởi vì quỳ xuống lúc đó không chỉ có Triệu Vô Tà.

Một Nguyên Anh chân nhân của Chu gia, lão tổ tông của Lục gia cũng là Nguyên Anh chân nhân, thực lực của hai nhà cũng không sai biệt lắm. Sau khi khai chiến, chém giết có thể nói là thảm liệt. Hôm nay Lục gia, một tiểu gia tộc quy thuận Chu gia, ngày mai Chu gia đã chiếm một cái mạch khoáng của Lục gia, hai đại gia tộc Ma đạo không hề cố kỵ.

Qua nửa tháng, không ngờ lại tiến vào trạng diện không chết không thôi, chỉ là đáng tiếc. Thực lực hai nhà đều mạnh mẽ quá mức, sau khi chém giết thảm khốc, lão quái Nguyên Anh hai nhà đều tỉnh ngộ. Chém giết mới nhỏ đi rất nhiều, bất quá hai nhà cũng không có ý hòa thuận.

Tiên Đạo thập đại môn phái, Yêu Thần thất điện Yêu tộc, hai thế lực lớn này đều lạnh lùng nhìn hai đại gia tộc siêu cấp của Ma đạo chém giết chém giết, ngầm chờ lưỡng bại câu thương. Sau đó ra tay chiếm tiện nghi, giữa mười đại môn phái Tiên đạo và gia tộc Ma đạo vốn còn có hiềm khích, về phần Yêu tộc. Vào ngàn năm trước, gia tộc Ma đạo chính là nhờ chiếm đoạt lãnh thổ Yêu tộc mới quật khởi.

Trong tu chân giới phân loạn như thế nào, Triệu Vô Tà không biết chút nào, hắn ta cũng không muốn biết. Hắn ta chỉ muốn có được lực lượng mà không ai dám trêu chọc, cuối cùng tiêu dao giữa trời đất mà thôi.

Toàn lực thi triển độn quang, viên ma nguyên lớn chừng hạt gạo trong đan điền rung động kịch liệt, thiên địa linh khí quanh người hắn nhanh chóng bị hút vào trong cơ thể Triệu Vô Tà. Một vòng xoáy linh khí rất rõ ràng xuất hiện quanh người Triệu Vô Tà, mặc dù độn tốc rất nhanh, bất quá hắn vẫn ở trên bầu trời cuốn lên một vòng xoáy khác.

Vòng xoáy trên bầu trời bằng mắt thường cũng có thể thấy được, mang theo từng sợi thiên địa linh khí mỏng manh thậm chí có dấu hiệu chuyển hóa thành linh khí phong bạo. Bất quá ma đan trong đan điền Triệu Vô Tà mỗi lần chấn động một cái, linh khí bên ngoài cơ thể sẽ tràn vào đan điền, sau đó lập tức chuyển biến thành ma nguyên, tuôn xuống dưới chân. Không dừng lại chút nào cả, độn quang của Triệu Vô Tà đã đến cực hạn.

“Âm ầm ầm “

Một bầu trời, không biết từ đâu xuất hiện một đạo hắc quang. Khoảnh khắc hắc quang xuất hiện, nổ vang ầm ầm tại không trung, hắc quang kia lập loè trên không trung một cái rồi biến mất. Tiếng nổ ầm ầm lại kéo dài thật lâu mới ngừng lại.

Thiên Vân đại lục có hàng ngàn hàng vạn địa hình, cũng không phải mỗi địa phương đều có nhân loại cư trú, có nhiều chỗ. Dã sơn hiểm thủy, nhân loại không thể tồn tại, bất quá chỗ đó cũng thường tràn đầy linh khí, chỉ là khả năng linh khí kia đơn lẻ tạo thành hoàn cảnh quá mức hiểm ác. Nơi này mặc dù phàm nhân không thể sống ở, nhưng có một số tu sĩ hoặc môn phái sẽ chọn trở thành địa điểm tu luyện.

Triệu Vô Tà phi độn ngày đêm, lúc sinh ra hắn đã toàn lực thi triển độn quang, cộng thêm linh khí phong bạo tương trợ. Độn tốc thậm chí có thể sánh vai với tông sư Kết Đan trung kỳ, kiếm quang phá không mà còn có uy thế kinh người, một đường đi tới. Không biết kinh động bao nhiêu tán tu, hoặc là môn phái.

Chỉ là những môn phái này cũng không phải là môn phái lớn, tu vi cao nhất cũng chỉ là Kết Đan Tông Sư, ngay cả cảnh giới Đại Tông Sư cũng chưa đạt tới. Trông thấy kiếm quang Hắc Quang của Triệu Vô Tà, đều suy đoán trong kiếm quang kia chính là ma đầu, nhưng không nên trêu chọc.

Về phần các tán tu chỉ có nho nhỏ của động phủ, tuy rằng bị khi Triệu Vô Tà thi triển độn quang tạo thành động tĩnh cực lớn quấy nhiễu tu luyện, nhưng vừa thấy tu vi của Triệu Vô Tà cùng kiếm quang giống như mực nước kia, đều có ý niệm tìm phiền toái trong đầu, đành phải đợi âm thanh ầm ầm nổ vang đi qua, quay về động phủ tiếp tục tu luyện.

Ở Thiên Vân đại lục, tu sĩ đông đảo, tu chân công pháp lại nhiều như lông trâu. Tiên, ma lưỡng đạo, cũng có phật tông chiếm cứ một phương, cũng tồn tại một ít thế lực bí ẩn. Không ít tồn tại thậm chí thần bí cường đại như Hoàng Tuyền Quỷ giản, Nguyên Anh chân nhân cũng chưa chắc chính là mạnh nhất. Chỉ là thế lực đáng thương nhất, lại vẫn là những tán tu.

Có sự che chở của Vô Môn Vô Môn, cũng không có tài nguyên tu chân, đan dược, linh vật, binh khí linh vật đều vô thượng phẩm. Là lấy toàn bộ tán tu đều tận lực không đi trêu chọc người khác, bảo toàn tính mạng mình. Nếu vô ý trêu chọc得罪 một đại phái nào đó, lúc nào cũng có thể mất mạng, tán tu cô độc. Ngay cả bằng hữu cũng rất ít, đừng nói vì thế mà báo thù, dù là tìm người nhặt xác cũng khó.

Phạm nhân thế tục, rơi vào hồng trần cuồn cuộn, mỗi ngày bồn ba vì việc vặt kia, lại như con kiến hôi, không biết thiên ý. Thế nhưng người tu chân cũng chưa chắc đã tốt, mỗi ngày vì trường sinh chi đạo tu luyện, chịu đựng tâm cảnh thân thể. Tu luyện thần thông, vì thiên địa linh vật mà ra tay chém giết, động cái là thân tử hồn tiêu.

Trên đầu đeo một thanh đao, một thanh kiếm, nhưng là thiên ý, nhân tâm.

Triệu Vô Tà tu luyện Thiên Ma chi đạo, thẻ lấy ngàn vạn cô trùng chất thành Ma đạo của mình, là cổ ma. Ngày thành ma chính là lúc tiêu dao.

Thăng tới Kết Đan Tông Sư, trong lòng Triệu Vô Tà cũng hiểu ra rất nhiều, lúc tu luyện Xi Vưu Quyết ma công lại cảm thấy tối nghĩa cũng biến mất rất nhiều. Tu vi tăng tiến cũng nhanh vô cùng, phát cuồng phi hành nửa tháng, vượt qua khoảng cách hai vạn dặm. Thế nhưng ma đan trong đan điền chẳng những không giảm bớt, ngược lại còn tăng lên không ít.

Phệ Nhật Trùng và hư ảnh Ma Nguyên Thôn Phệ Ma Đan chiếm cứ đan điền trên không trung thôn phệ Ma Đan phát ra Vạn Niên Minh cũng xuất hiện biến hóa, không còn ám ức như trước nữa. Nhất là Phệ Nhật Trùng kia, tốc độ khôi phục nhanh kinh người, trên thân dần dần phát ra hỏa khí. Không gian đan điền Triệu Vô Tà có thêm một tia khí tức khác, bị khí tức Phệ Nhật Trùng ảnh hưởng, ba mươi sáu đầu Băng Minh ấu trùng vạn năm kia tiến cảnh khá nhanh.

Khóe miệng nhếch lên một tia vui vẻ, Triệu Vô Tà thu hồi tâm thần. Băng Hỏa Cổ, chẳng bằng lợi dụng hai loại băng hỏa độc trùng luyện thể, cái gì là độc trùng tán phát ra khí tức tinh thuần nhất. Dùng để rèn luyện nhục thể lại không thể thích

hợp hơn. Đây cũng là độc trùng tốt nhất Triệu Vô Tà có thể tìm được, băng minh vạn năm cùng phệ nhật trùng. Đây là độc trùng cấp cao, trong cơ thể băng hỏa tinh thuần vô cùng.

Chỉ là lúc trước Triệu Vô Tà tranh thủ dùng băng hỏa nhị khí rèn luyện thân thể, đã chìm đắm vào trong tu luyện, mặc dù thuận thế tiến vào cảnh giới Kết Đan Tông Sư. Nhưng cũng quá mức cướp đoạt lực lượng Phệ Nhật Trùng cùng Vạn Niên Băng Minh thể nội, Phệ Nhật Trùng coi như tốt, ba mươi sáu con vạn năm băng minh thể thậm hơn một chút.

Vốn là ấu trùng vừa mới ấp trứng, lại bị cướp đoạt như vậy, suy yếu cũng là bình thường.

“Được các người thành toàn, nên cho các người một ít chỗ tốt.”

Lời này của Triệu Vô Tà không biết là nói với ai, có chút khó hiểu, nơi này chính là trời cao ngàn trượng. Ngoại trừ cương phong kêu vù vù, căn bản không có thứ gì khác. Nhưng Triệu Vô Tà nói xong thì không nói gì, quanh người lần nữa có linh khí phong bạo. Hắc Lũng ma kiếm lập tức tỏa sáng hào quang, sau đó hóa thành một đạo hắc quang, bay về phía dãy núi lỗ mãng phía xa.

Hai vạn dặm sớm đã bị hấn bay qua, cũng không biết rốt cuộc hấn đi hướng nào. Cực Mục nhìn lại, nơi nào chỉ có núi, dãy núi lỗ mãng kết nối với nhau. Sương mù bao phủ, nhưng không thấy rõ được cái gì.

Nếu Trịnh Phương ở đây, nhất định hẳn sẽ biết chỗ Triệu Vô Tà đi tới là cái gì, chỉ sợ người nào ở Tu Chân giới không biết căn bản không có mấy. Trên Thiên Vân đại lục, có rất nhiều hiểm địa, nơi nào là một trong số đó. Hay là một chỗ hung danh vang dội nhất, là nơi mà tiên ma lưỡng đạo kiêng kỵ nhất.

Mười vạn đại sơn, nơi có vô số Yêu thú Yêu tộc nghỉ lại.

Lòng heo sắp bắt đầu luyện cổ với quy mô lớn, nhu cầu cấp bách các vị đại cung cấp tư liệu. Hy vọng nhóm lớn đến khu bình thư báo cho tiểu lâu biết chỗ thích hợp nhất định dùng,

bái tạ mặt khác, xin phiếu còn có, cảm ơn, Tinh Hà Ba Lan, sự
khen thưởng của ba vị thư hữu vô địch.

Đột một trăm hai mươi lăm chương, mười vạn đại sơn Nhị Xà Câu

Thiên Vân Đại Lục rộng lớn vô biên, các loại linh sơn phúc địa động thiên nhiều không kể xiết. Phía đông bị thế lực tiên đạo chiếm cứ, ma đạo chiếm cứ phương nam, mà ở vùng đất hoang vu phía tây, lại có thế lực phật tông khổ tu.

Phương Bắc là vùng đất băng hàn vô tận, nơi đó có ngàn vạn năm không thay đổi, có một số dân tộc dã man cư trú trên sông băng. Đám Man tộc này tuy rằng dân chúng không thông minh, nhưng thân thể vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa lại sinh tồn trong hoàn cảnh như vậy. Chiến lược phi phạm, phi kiếm tâm thường khó mà tổn thương.

Bất quá ngoại trừ bốn phía địa vực rộng lớn này, còn có chút hiểm địa, ác địa, hung địa. Những nơi này có tồn tại nguy hiểm, hoặc là thế lực thần bí, hoặc là tộc đàn yêu thú cường đại. Không bằng, Hoàng Tuyền Quỷ Giản kia, tuy không ai biết Hoàng Tuyền Quỷ Giản kia rốt cuộc ở nơi nào. Nhưng ở tu chân giới, lưu truyền một câu, nếu muốn tiến vào Hoàng Tuyền Quỷ Giản, nhất định phải biến mình thành người chết, bởi vì Quỷ Giản là U Minh chi địa, người sống không thể tiến vào.

So sánh với Hoàng Tuyết quỷ giản, có một nơi thần bí, tu chân giới ai cũng biết. Chính là mười vạn đại sơn kia rồi, là một khu vực rất lớn, tuy rằng không bằng động thiên phúc địa mà tiên ma lưỡng đạo chiếm cứ. Chẳng qua trong mười vạn đại sơn này, có không ít tu sĩ đều mơ ước xuất hiện thiên địa linh vật ngay cả tiên ma lưỡng đạo.

Lãnh địa của Yêu tộc, vùng đất hoang dã, mười vạn đại sơn. Liên miên không dứt, đừng nói một cái, ngay cả ở trong mười vạn đại sơn dựng lên độn quang phi hành mấy tháng, cũng không bay ra ngoài được, thật sự là rộng lớn vô biên, thêm mười vạn đại sơn kia nữa.

Vô số thể lực Yêu tộc rắc rối, những yêu thú hóa ra hình thể, thông linh trí liền trở thành Yêu tộc, xoắn xuýt những Yêu tộc khác, tạo thành một thể lực. Ở trong mười vạn đại sơn kia, thể lực động phủ Yêu tộc to nhỏ không biết bao nhiêu. Cũng không biết bên trong cát giấu bao nhiêu Yêu tộc mạnh mẽ, thậm chí Yêu tộc cấp bậc Nguyên Anh chân nhân cũng không phải rất hiếm thấy.

Trong mười vạn đại sơn, linh khí tràn đầy quá mức, thậm chí có nhiều chỗ còn tràn đầy nồng đậm hơn linh khí trong động thiên phúc địa mà ma đạo chiếm cứ. Ở nơi đó tu luyện, trong vòng một ngày tiến cảnh ngàn dặm cũng không phải việc khó. Chỉ là, nơi này bình thường đều bị thể lực yêu tộc cường đại chiếm cứ trở thành động phủ.

Yêu tộc thông thường chính là dã thú mở linh trí, thể lực hóa ra hình thể hợp thành, pháp tắc rừng rậm thân thể mạnh được ăn thịt yếu ở nơi này tương tự thích hợp. Có thể tưởng tượng, thể lực Yêu tộc có thể đứng vững trong mười vạn đại sơn sẽ mạnh mẽ bao nhiêu.

Chẳng qua nguy hiểm thực sự không phải là những thể lực yêu tộc kia, mà là một ít yêu thú, yêu thú cũng chia cấp. Người có huyết mạch cấp cao trời sinh, mới vừa sinh đã mang theo lực lượng mạnh mẽ, thậm chí có chút cao giai yêu thú. Vừa sinh ra liền có thể tiến vào giai đoạn thành thực, có thể chống lại cấp bậc cùng cường giả Kết Đan đại tông sư.

Nếu là yêu thú đỉnh giai trong truyền thuyết, chắc chắn là cường giả giống như Nguyên Anh chân nhân.

Nếu như gặp phải Yêu thú, trừ phi thực lực vượt qua quá nhiều, nếu không nhất định có thể trốn được bao xa. Bởi vì coi như thực lực gần gũi, đánh nhau mà dẫn tới Yêu thú hoặc thể lực Yêu tộc khác, thì kết cục chắc chắn phải chết.

Mười vạn ngọn núi lớn liền gần phía Nam, tiếp giáp với thể lực Ma Đạo, đây cũng là nguyên nhân vì sao Ma Đạo và thể lực Yêu tộc có quan hệ khăng khít. Ở trên bầu trời cách mười vạn ngọn núi lớn không xa, một đạo hắc quang xẹt qua, sau đó nhanh chóng biến mất.

Ước chừng hai tháng, với độn quang của Triệu Vô Tà cũng phải mất hơn hai tháng mới từ Thanh Lương sơn chạy tới vùng phụ cận mười vạn đại sơn. Lộ trình còn lại cũng chỉ ngàn dặm mà thôi, cho dù là ở ngoài ngàn dặm, Triệu Vô Tà cũng có thể cảm giác được nơi đó truyền đến khí tức vô cùng hung hãn.

Kiếp trước của Triệu Vô Tà là hiện đại, ngay cả rừng rậm nguyên thủy cũng hiếm thấy chứ đừng nói bộ dáng lúc hồng hoang viễn cổ kia ra sao. Đến thế giới này hẳn ta đã được mở rộng tầm mắt, bây giờ trong lòng Triệu Vô Tà lại càng cứng lại.

“Cái này...”

Một ngày sau, Triệu Vô Tà đứng trên một ngọn núi rất cao, e rằng phải tầm năm trăm trượng. Cao tới ngàn mét, xem như đã là một ngọn núi cao rồi. Nhưng Triệu Vô Tà lại kinh ngạc nhìn về xa xăm, dãy núi vô biên nối liền với nhau, hoàn toàn không nhìn thấy biên giới. Những ngọn núi này thật sự quá to lớn, không nhìn thấy biên giới vắt ngang, cho dù nhìn lên trời cũng không thấy đỉnh núi, đỉnh núi cũng không nhìn thấy được.

Nhắm mắt lại, Triệu Vô Tà vẻ mặt nghiêm nghị, mí mắt mở ra lần nữa. Hai mắt biến thành một đen một trắng, âm dương nhị khí quán lấy nhau, hai vòng xoáy hắc bạch chậm rãi sinh ra trong mắt hắn. Dãy núi xa xa liên miên không dứt trong mắt hắn lập tức trở nên bất đồng, phân biệt ngàn vạn khí tức.

Khí trắng, khí tức Bạch Mang xuất hiện trong mắt Triệu Vô Tà, trừ cái gì đó không có. Trên mặt Triệu Vô Tà lập tức xuất hiện vẻ kinh ngạc, không dám tin, mở cổ nhãn chỉ có thể nhìn thấy những bạch khí này.

“Ông”

Đang lúc Triệu Vô Tà kinh ngạc, bỗng nhiên trong đầu chấn động giống như có thứ gì đó đánh vào tâm thần của hắn. Âm Dương nhị khí lập tức tách ra, hai vòng xoáy kia cũng tiêu tán trở về yên tĩnh.

“Phốc “

Triệu Vô Tà phun ra một búng máu, khí tức tích tụ nơi ngực tiêu tán không ít, nhưng trong lòng hắn ta vẫn cảm thấy rất

khó chịu. Tâm thần bị thương tổn, không hiểu sao, Triệu Vô Tà nhắm mắt lại.

Nửa ngày sau, Triệu Vô Tà mới mở mắt ra, không còn là cỗ nhãn nữa. Mà là mắt thường, ánh mắt cũng không cố ý nhìn dãy núi liên miên bất tuyệt kia. Nhưng sâu trong ánh mắt hắt, một luồng sức mạnh không thể tin được khắc sâu nơi đó, miệng lẩm bẩm nói: “Lực lượng sơn hồn mười vạn sơn hồn thật đáng sợ...”

Triệu Vô Tà nhớ tới kiếp trước khi phong thủy huyền sư, học được năng lực vọng khí Quan sơn, coi như là thông hiểu thiên thời. Trong quyển sách kia, có một thuyết pháp, đó chính là cho rằng người có nhân hồn. Núi còn có sơn hồn, thiên địa linh khí chuông linh ngọn núi lớn, càng cô đọng ra sơn hồn.

Lúc ở địa cầu, Triệu Vô Tà đã từng dạo chơi danh sơn đại xuyên khắp thiên hạ, từng thi triển bản lĩnh quan sơn vọng khí. Nhưng sơn hồn tìm ra cũng chỉ lác đác vài cái mà thôi, trong đó sơn hồn Thái Sơn cường đại nhất, có lẽ là những đế hoàng thời cổ đại đều chọn Thái Sơn làm nơi Tế Thiên, được chân long chi khí tương trợ, sơn hồn Thái Sơn cô đọng ra cũng là cường đại nhất.

Nhưng là, so sánh với mười vạn núi lớn trước mắt, sơn hồn Thái Sơn quả thực không tính là tiểu hài tử. Mười vạn núi lớn, sợ là thật sự có mười vạn cự đại, liên miên bất tuyệt quần quýt cùng một chỗ. Ở xa xa xem ra, cũng không phân biệt được là một sơn mạch vô cùng lớn, hay là mười vạn măng hoang đại sơn.

Những đại sơn này, mỗi một tòa sơn hồn ngưng luyện ra đều cường đại hơn sơn hồn Thái Sơn, liên hợp cùng một chỗ, thực sự khiến sinh linh ngả lại trong đó có được thiên địa linh trạch. Triệu Vô Tà vốn cũng vô sự, nhưng Âm Dương Cỗ Nhãn kia chính là thần thông nghịch thiên, dùng cỗ nhãn nhìn trộm sơn hồn cường đại, tự nhiên là bị sơn hồn gây thương tích.

Bất quá những sơn hồn này cũng vô thức, bất quá một sợi thiên địa pháp tắc ngưng tụ tại Chung linh khí mà thành, có thể đả thương Triệu Vô Tà đã là hiếm có từ lâu rồi. Triệu Vô

Tà không có cổ nhãn đi rình mò chúng nó, cũng vô sự. Bất quá cũng may Triệu Vô Tà chưa thi triển thần thông xuyên suốt ba lần âm dương cổ nhãn, nếu không chỉ sợ bị những sơn hồn kia trực tiếp hấp thu thần hồn, làm cho Triệu Vô Tà cứ như vậy mất mạng.

“Hừ “

Vừa tới đã bị linh hồn ngọn núi của mười vạn đại sơn xuống ngựa làm bị thương, sắc mặt Triệu Vô Tà cũng không tốt cho lắm. Hắn biết nhìn tiếp cũng không thấy điều gì, vì vậy bèn bỏ qua suy nghĩ rình mò trong đầu. Hắn hạ mắt xuống từ trên cao, nhìn một ngọn núi lớn trước mắt.

Ngọn núi thật lớn giống như một thanh cự kiếm hung hăng cắm vào đám mây. Triệu Vô Tà cũng không thấy rõ đỉnh núi của ngọn núi này, chỉ là có thể thấy được ngọn núi cao này thật sự quá lớn, thậm chí có thể khiến hắn ta bị xuyên thủng.

Sau đó từng lần lượt đọc bí âm điệu của mình lên tám lần.

Tầm nhìn của hắn toàn bộ được bao vào. Triệu Vô Tà Tưởng vài lần nhưng vẫn không thoát khỏi phạm vi của ngọn núi này.

Cảnh sắc trên núi cũng là kỳ dị, xa xa xem ra có nhiều chỗ xanh um tươi tốt. Hiển thị là nơi rừng rậm, có nhiều chỗ lại tối mịt mờ mịt, nhìn kỹ thì là một mảng lớn nham thạch, phía trên một chút thảm thực vật cũng không có, trụi lủi một mảnh. Những nham thạch màu đen kia cũng quỷ dị, giống như ánh sáng đến đó đều sẽ hút đi, là lấy chỗ đó nhìn qua đều là âm u u.

Lấy thị lực của Triệu Vô Tà vậy mà cũng không nhìn rõ được.

Tuy rằng có thể thấy rõ rừng rậm trên núi, nhưng Triệu Vô Tà cũng biết, kỳ thật nơi này cách chân núi của ngọn núi lớn kia khoảng chừng trăm dặm.

Nghĩ tới mục đích chuyến đi này, Triệu Vô Tà cũng không chậm trễ, trực tiếp thi triển độn quang bay về phía ngọn núi lớn kia. Khoảng cách trăm dặm đối với Triệu Vô Tà mà nói, bất quá chỉ trong chốc lát mà thôi.

Đứng ở chân núi, thần niệm khổng lồ của Triệu Vô Tà lập tức tràn ra ngoài thân thể, lan về phía ngọn núi. Đến cao khoảng một ngàn dặm mới dừng lại, Triệu Vô Tà bình tĩnh mở mắt, thần niệm của hắn chỉ có thể tới nơi này. Nhưng trong vòng một ngàn dặm, Triệu Vô Tà không phát hiện ra điều gì.

Tựa hồ đã sớm biết được điểm này, mười vạn đại sơn của lỗ mãng này chính là địa bàn của Yêu tộc, ở bên ngoài còn nói. Ở bên trong vòng vây, linh khí nơi đó quả thực sung túc đến một mức độ kinh khủng., Phần lớn Yêu thú Yêu tộc đều ở nơi nào, thế lực nơi đó cũng phức tạp nhất. Yêu thú cường đại khắp nơi, lấy tu vi hiện giờ của Triệu Vô Tà mà tiến vào nơi đó cũng chỉ có con đường chết, chẳng qua mục đích Triệu Vô Tà tới nơi này cũng không phải là trộn lẫn vào thế lực của Yêu tộc.

Mười vạn đại sơn mặc dù tràn đầy linh khí nhưng tuyệt đối không thể xem như là phúc địa linh sơn mà là hiểm địa ác địa. Nơi này linh khí hấp dẫn không biết bao nhiêu độc trùng mãnh thú, những độc trùng này không thể hoành hành ở bên trong nhưng lại ở bên ngoài. Mục đích của Triệu Vô Tà chính là ở ngoài vòng mười vạn ngọn núi lớn tìm một ít độc trùng lợi hại.

Luyện chế cổ trùng...

Triệu Vô Tà nhú mày muốn thu hồi thần niệm tiếp tục đi về phía trước, nhưng đúng vào lúc này, cổ tay Triệu Vô Tà nóng lên. Ấn ký của Vạn Độc Cổ Phiến vậy mà lại tự động sáng lên, Triệu Vô Tà thấy vậy thì sửng sốt, sau đó mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Thần niệm cũng không thu hồi, mà nhắm mắt cảm ứng một chút. Sau đó thân hình tựa như một mũi tên dài phá không, vọt tới một nơi.

Sau nửa ngày, mặt mũi Triệu Vô Tà tràn đầy vẻ hưng phấn, đứng trên một khe núi cực lớn, dưới chân hắn ta.

“Tê tê” “Xì xì” “Xì xì”

Vô số âm thanh phì phò, khiến người ta nghe một chút đã cảm thấy da đầu tê dại, mà tròng cảnh trong khe núi kia, chỉ sợ người bình thường liếc mắt nhìn cũng muốn hù chết, sợ đến

ngây người. Vô số rắn, mọi màu sắc đều không có, lớn có nhỏ có. Dài ngắn, đều chậm rãi bơi lội trong khe núi đó. Lưỡi tín đỏ tươi duỗi tới vươn lui trong không khí, mùi tanh hôi xộc thẳng lên, thậm chí ngưng tụ thành một cột khói đủ mọi màu sắc.

Nhìn qua, trong khe núi vô cùng lớn vậy mà toàn bộ đều là rắn. Đủ loại hình dạng, vô biên vô hạn, quả thực không biết có bao nhiêu. Những thứ này hoàn toàn lấp đầy tầm mắt của Triệu Vô Tà, không còn thứ gì khác. Lúc này, ngay cả Triệu Vô Tà cũng đang hưng phấn, trong lòng có chút rét run.

Đến khu bình thư thứ hai, hôm nay đặc biệt cảm tạ thư hữu Lan Sa, hai loại tư liệu cổ trùng được cung cấp rất nhiều. Hơn nữa đã thu thập, phần thưởng sẽ xuất hiện trong tiết tấu sau này. Bái tạ các vị thư hữu còn có, có thể tiếp tục ở khu bình thư đề ra, ngẫu nhiên nhận lấy. Cuối cùng, xin vé phát cho chứ.

Mùng một trăm hai mươi sáu chương, mười vạn xà sát đại sơn.

Hai mắt trợn lên, Triệu Vô Tà kinh dị nhìn mọi thứ trước mắt. Tất cả đều là thân rắn ướt đầm ghê tởm, tai chỉ nghe thấy tiếng rắn phun phì phèo của rắn, chấn động trong không khí. Âm ba sinh ra như thúc đẩy nhịp tim người ta, hoàn toàn không dám nhìn lại nữa.

Mà kinh khủng nhất không gì bằng một đôi mắt rắn lạnh như băng, mắt rắn đều là con mắt dọc, màu vàng nhạt mắt trắng xen một phần tròn mắt xanh biếc. Xà trời sinh đã lạnh, ngoan độc. Trong khe núi khổng lồ, vô số rắn độc chiếm cứ một chỗ, ánh mắt từ trong mắt rắn bắn ra thật sự là lạnh như băng tới cực điểm.

Các loại súc sinh dã thú tuy rằng không hiểu tiếng người, chưa khai linh trí, nhưng cũng có cảm xúc của mình. Hồ Khiếu Sơn Lâm, chó cùng giậu. Nhưng những con rắn độc trước mắt, từ trong ánh mắt bọn chúng hoàn toàn không nhìn ra cảm xúc và cảm tình. Chỉ có khí tức lạnh lẽo cùng giết chóc vô tận, tựa hồ mỗi giây mỗi khắc đều là ác quỷ muốn chọn người mà cắn nuốt.

Bất quá những con rắn độc này tuy dọa người, nhưng đó là đối với phạm nhân mà thôi. Đối với những tu chân giả mà nói, uy hiếp không lớn, bởi vì những con rắn độc này mặc dù nhìn như khủng bố, nhưng đại bộ phận trong đó đều là rắn độc bình thường. Không phải là rắn độc thiên phú dị bẩm, hoặc là rắn độc thiên địa sinh ra rắn độc.

Vô số độc xà quần vào một chỗ, trường hợp kia xác thực dọa người, bất quá đối với người tu chân mà nói, xác thực không có lực hấp dẫn hay uy hiếp gì, cộng thêm những con độc xà này quá mức nhỏ yếu. Trong đó cũng không có rắn độc giá trị, ma đạo các loại pháp quyết, đều có thể dùng rắn độc mạnh mẽ để tu luyện. Lấy máu thịt hoặc là mật rắn, nếu có thể lấy được nội đan thì càng tốt.

Chỉ là ở bên trong khe núi đầy rắn độc kia lại là một con rắn độc hơi mạnh mẽ một chút cũng không tìm thấy.

Thị lực cường đại ngưng tụ, nhìn thẳng vào trong khe núi, mặc dù khắp nơi đều là rắn độc, nhưng mỗi một tác bần đất ở đó đều bị thần niệm Triệu Vô Tà quét sạch, bí mật gì cũng không có chỗ trốn.

Cuối cùng Triệu Vô Tà thu hồi thần niệm, khẽ lắc đầu, hẳn không tìm được một con độc xà có giá trị. Độc xà tuy rằng nhiều vô số, nhưng lại không có con nào giống như rắn rắn. Tất cả đều là độc xà bình thường, mặc dù trong những con độc xà này mỗi một con đều có thể tùy tiện lấy mạng của một tráng hán thế tục.

Mặc dù vậy, Triệu Vô Tà cũng không có ý định rời đi, ngược lại ánh mắt chậm rãi đặt lên vách đá ở hai bên rãnh núi.

“Thiên Hương Bát tha thứ như thế...”

Nơi mà ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn chăm chú, trên hai bên vách đá dựng đứng có phủ một ít hoa màu vàng trắng. lớn như quạt hương bồ, đủ loại màu sắc trải rộng trên vách đá. Một trận gió thổi qua, một mùi thơm làm cho nhiệt huyết sôi trào lập tức truyền đến, kỳ dị làm cho người ta khó có thể kháng cự.

Lúc gió nổi lên Triệu Vô Tà cảm giác không tốt, bàn tay lập tức vung lên, chưởng phong mãnh liệt đánh tới không khí phía trước. Mặc dù động tác của hắn rất nhanh nhưng vẫn không kịp, một mùi thơm nhàn nhạt theo khí lưu chui vào trong mũi Triệu Vô Tà.

Triệu Vô Tà vốn đang rất tốt, lập tức đỏ bừng mặt, con mắt bắt đầu đỏ lên. Làm cho Triệu Vô Tà kinh ngạc chính là, ngay cả bên dưới cũng có phản ứng, quần áo vải bố kia không che được. Y hi có thể thấy được một cái lều trại đang chống đỡ, may mắn là nơi đây không có người, bằng không thật sự là tình cảnh rất xấu hổ.

“Thật là lợi hại...”

Triệu Vô Tà trầm giọng nói một câu, sau đó từ trong đan điền phát ra một luồng khí lạnh, xông thẳng xuống bụng, đè luồng khí nóng đang bốc lên kia xuống, con hồng triêu trên mặt

Triệu Vô Tà cũng từ từ biến mất, con mắt cũng khôi phục bình thường.

Đây cũng là kết đan tông sư thần thông, đối với thân thể mình không chế đạt đến một cái cấp độ khác, cùng trúc cơ kỳ hoàn toàn không giống cảnh giới. Cho dù là tình dục chi hỏa, cũng có thể tự nhiên không chế.

Người có thể làm cho Triệu Vô Tà tâm trí vô cùng kiên định sau khi hút hương khí lập tức bốc lên tình dục chi hỏa, hoa trên vách đá kia cũng không phải là vật tầm thường. Như dây leo, cả vách đá hai bên đều phủ kín, giữa cành lá màu xanh biếc có rất nhiều hoa lớn màu vàng trắng.

Những hoa này tên là Thiên Hương hoắc, chính là dị hoa. Những đầu phụng này tới thật là kỳ dị, tự động hấp thu âm tà chi khí giữa thiên địa, thai nghén trong hoa. Sau đó tán phát ra một loại hương khí cực kỳ nồng đậm, có thể dẫn dắt dục hỏa sinh linh, chỉ có sinh linh âm dương phân chia. Cũng không thể miễn tục, nghe nói hương khí kia nhất định sẽ ở trong cơ thể hưng phấn tình dục.

Hoa này có thể dùng để luyện đan cho người ta ăn, cũng có thể trực tiếp nuốt vào. Bất quá mặc kệ loại nào, đều sẽ dẫn động toàn bộ thể nội, đến lúc đó tất nhiên là khí huyết sôi trào, tâm thần rung động. Nếu không thể kịp thời giải trừ được lực Thiên Hương Ngẫu, như vậy người nuốt vào chắc chắn sẽ bởi vì không cách nào phát tiết nội hỏa, mà bị đốt cháy đến chết. Phương pháp giải trừ, có thể gọi là nuốt tươi nữ tử giao hợp với nhau.

Luồng được lực kia phát tiết nội hỏa là được.

Chẳng qua Triệu Vô Tà không nuốt vật kia vào, chỉ hút vào một chút hương khí, nhưng đã đỡ phải rất nhiều phiền toái. Chẳng qua lúc này ánh mắt Triệu Vô Tà bắt đầu sáng lên, không phải vì những Thiên Hương Lăng kia. Mà là những rắn độc trong khe núi kia, gần như vô biên vô hạn.

“Tê tê” “Xì xì” “Xì xì”

Thanh âm làm da đầu người ta tê dại vang lên ong ong như một đàn ruồi bọ vờn quanh bên tai, bất quá lại khủng bố.

Những rắn độc này bắt đầu động đậy, có lẽ là do hương khí Thiên Hương Tự này kích thích chúng nó, hoặc là thời gian đã đến.

Giao phối giao phối hợp...

Tất cả độc xà bắt đầu tìm kiếm một nửa giao hòa với mình. Trong lúc nhất thời, toàn bộ khe núi đều phi thường náo nhiệt. Đàn rắn loạn vũ, cảnh tượng khủng bố đó nếu là người thường nhìn thấy, nhất định sẽ bị hù chết. Tu sĩ tâm thường cũng rất khó kiên trì.

Mười vạn ngọn núi lớn chỉ là ngọn núi lớn thứ nhất, liền xuất hiện một cái rãnh rắn thật lớn. Mặc dù không có yêu thú độc trùng lợi hại, nhưng cảnh tượng như vậy, Triệu Vô Tà cũng là lần đầu tiên hai đời làm người nhìn thấy.

Ánh mắt một mực nhìn tới nhìn lui trong khe núi, chẳng qua nhìn một hồi, sắc mặt Triệu Vô Tà càng vui mừng. Bởi vì rốt cuộc hắn cũng xác nhận được suy đoán trong lòng, tinh quang trong đôi mắt nổ bắn ra.

“Tập giao”.

Ở trong khe núi, vô số thân thể rắn độc quần vào một chỗ, hạ thể dính chặt lấy nhau. Hiển nhiên là đang tiến hành giao phối, mùi hương kỳ dị theo đó phiêu tán đi rất xa, nếu không phải Triệu Vô Tà đã sớm phong bế khứu giác của mình. Lại xuất hiện một lần nữa khiến người khác không nhìn thấy phải xấu hổ.

Độc xà bị hương khí Thiên Hương Tự ảnh hưởng, từ đó cả tòa đại sơn độc xà đi vào trong rãnh rắn này, bắt đầu tiến hành giao phối. Đây là bình thường, nhưng không bình thường, những rắn giao dịch kia cũng không phải toàn bộ là cùng một loại.

Bầy độc xà khác nhau thể mà cũng bắt đầu kết giao với nhau, cho dù là thuộc tính tương khắc cũng không mảy may bận tâm, hoặc là không làm được gì.

Triệu Vô Tà chợt nhớ tới một đoạn lời nói trong cổ kinh, vô số sinh linh trong thiên địa bị giới hạn bởi pháp tắc đại đạo của

thiên địa, nhưng đại đạo cũng hiện lên vẻ thoát ly, vi phạm đại đạo, có thể thành cũng không được.

Đoạn lời này mang ý vị huyền diệu khó giải thích, có chút ý tứ đạo gia, nhưng không giống đạo của Thiên Ma. Có điều Triệu Vô Tà giờ đã hiểu, những con rắn trong rãnh núi kia tuy đều là rắn độc, nhưng chúng đều là loại rắn độc, không thể kết hợp, nếu không sẽ là hai loại khí tức hoàn toàn khác nhau từ nguyên thủy liên trộn lẫn cùng một chỗ, tương đương với sinh linh mới tạo nên.

Đây chính là nghịch thiên.

Nhưng pháp tắc thiên địa kia không hoàn chỉnh, sau khi nghịch thiên có lúc không bị trời phạt mà còn xuất hiện kết quả huyền ảo. Sinh linh có chủng loại khác nhau giao hòa, nhưng có thể tạo ra sinh linh mới đã ít lại càng thêm ít.

“Thế giới này không có thiên phạt, rất nhiều trùng hợp tạo thành cảnh tượng trước mắt, không biết nên làm thế nào.”

Triệu Vô Tà suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên nhú mày. Cái thứ huyền ảo như Đại Đạo dường như không có ở thế giới này, nếu không hẳn ta đã không đến mức Triệu Vô Tà luyện Vạn Độc Cổ Phiến, ngay cả Nhân Cổ Kiếm cũng không bị trời phạt.

Bất quá ngay lúc Triệu Vô Tà, tròng cảnh trong khe núi kia lại xuất hiện biến hóa. Vốn bởi vì bầy rắn ở trong khe núi phun ra nuốt vào lưỡi rắn, vô số độc xà bốc lên, tạo thành một cột khói đủ mọi màu sắc.

Thế nhưng hôm nay, cột khói kia bắt đầu biến hóa. Màu sắc chậm rãi sâu hơn, màu sắc cũng biến mất, cột khói dần dần trở nên đen kịt. Giống như một cây cột màu đen, nổi thẳng tới chân trời, Vân Tiêu.

“Ồ “

Triệu Vô Tà cuối cùng cũng phát hiện ra có điểm không đúng, bầy rắn này đang giao hòa với nhau. Nhiều chủng loại như vậy sao có thể tạo ra được trong đám sinh linh mới này, khí tức đậm tà phát ra khi đám rắn độc kia giao nhau mới là mấu chốt nhất.

Ánh mắt hắn rất nhanh dời tới trên vách đá dựng đứng kia, những đóa hoa lớn màu vàng trắng kia có vẻ sinh động dị thường. Tựa hồ có thứ gì ở trong đó nhảy nhót, Triệu Vô Tà có chút kinh ngạc, vậy mà hắn cảm nhận được một luồng cảm xúc trên người những đóa hoa kia.

Tâm tình rất quen thuộc, con mắt Triệu Vô Tà lập tức trợn to. Hắn ta cũng từng cảm nhận loại tâm tình này trên người Nhân trùng độc độc, mỗi lần Nhân cổ cắn nuốt máu thịt một tên tu sĩ, trên người lại xuất hiện loại tâm tình này.

Cảm xúc thỏa mãn.

Rất khó tưởng tượng nổi trên những cây thực vật này lại có cảm giác như vậy. Càng khiến hắn kinh ngạc là còn ở phía sau, theo bầy rắn trong khe núi càng ngày càng giao hòa kịch liệt, càng lúc đậm tà chi khí phát ra càng nhiều hơn. Bên cạnh cột khói đen kịt kia thậm chí xuất hiện một cột khói màu hồng phấn, vốn đang dần dần ngưng thực.

Khí đậm tà có thể ngưng tụ thành thực chất đã khiến Triệu Vô Tà rất kinh ngạc, thế nhưng ở dưới đáy khe núi lại có một bóng rắn màu đen nhàn nhạt, móng lưng màu đen chậm rãi xuất hiện. Con mắt Triệu Vô Tà đã trợn tròn đến cực hạn.

“Rắn Sát”

Thật xin lỗi vì hôm nay là Trung thu, một ngày đều đang bồi độ độ chơi. Cũng chỉ có một chương chậm này thôi, trong lời xin lỗi cốt

Mặt khác, cảm tạ tư liệu do Tinh Hà Ba Lan cung cấp cổ trùng đã thu thập xong. Tiết cuối cùng sẽ xuất hiện, phải rồi, Tạ Tạ, một vị thư hữu cho rằng ta viết Vong Tình Động Thiên có chút không đúng, ta muốn nói, nhân vật chính lúc ấy đã động thủ dưới tình thế cấp bách. Huống hồ Vong Tình Ma Đế chính là người trong Ma đạo., Làm việc ai biết là yêu thích, vì cứu người mang đi Hồng Trần tiên tử không có gì đáng trách. Hợp lý, còn có, đó là an bài tình tiết. Như vậy, nội dung phía sau mới có thể thông thuận thông thuận hơn một chút. Sau này giải thích nội dung sách ở khu bình thư sẽ trả lời. Ta thiếu chút nữa Chúc Trung thu tiết vui vẻ của mọi người, may mắn trước tầm

hai điểm trở về sửa chữa chúc phúc các vị lớn, trung thu vui
vẻ, trung thu vui vẻ.

Chương một trăm hai mươi bảy, mười vạn bốn mươi vạn điều hồn trên ngọn núi lớn.

Xà ảnh mông lung, đen kịt vô cùng, giống như toàn bộ đều do ma khí tạo thành. Lúc khe núi xuất hiện, vạn nhẹ, tản mát ra sát khí làm người ta sợ hãi. Xà ảnh này to lớn vô cùng, không khác biệt lắm so với khe núi kia, chỉ là cái bóng quá mức mông lung mà thôi.

Nếu không phải thật sự to lớn hơn một chút, chưa chắc Triệu Vô Tà đã phát hiện ra thân thể xà ảnh kia đang vặn vẹo. Sau đó rất nhiều hắc khí nhàn nhạt dung nhập vào trong xà ảnh kia, thời gian dần trôi qua, xà ảnh bắt đầu trở nên ngưng thực.

Từ khi xà ảnh xuất hiện, bấy rần trong khe núi càng thêm điên cuồng, tựa hồ muốn phát tiết tất cả âm tà chi khí trong cơ thể ra ngoài. Mà những cây Thiên Hương Túc kia cũng càng thêm sinh động, ngay cả mật hoa cũng rung động rất nhỏ, cũng không rõ là gió thổi hay là thân hoa kia lại tự động.

Vạn Xà, cũng không đứng, trong khe núi kia không chỉ có một vạn con rắn. Vô số rắn độc quấn lấy nhau, hoàn toàn không phân biệt rõ con kia là con nào, chỉ có thể nhìn thấy vô số thân rắn ẩm ướt đến ghê tởm. Còn có một cái lưỡi rắn màu đỏ tươi, hoặc là nước dãi rắn từ trong miệng những con rắn kia rơi xuống. Mùi tanh hôi vô cùng, truyền ra không biết bao xa.

Ngọn núi lớn này sớm đã bị thần niệm của Triệu Vô Tà quét qua mấy lần, mặc dù vô cùng lớn, linh khí cũng coi như tràn đầy. Nhưng ở trong ngọn núi này lại không có bao nhiêu yêu thú, thậm chí ngay cả một con cũng không thấy.

Vốn Triệu Vô Tà còn cảm thấy quái dị nhưng bây giờ hẳn ta lại biết vì sao. Chính là một con rắn cực lớn trước mắt. Ngọn núi này linh khí tràn đầy nhưng không có dã thú nào có thể luyện hóa được khúc xương trong đầu, mở ra linh trí. Cũng bởi vì hiện tại trong khe núi có một bóng rắn đen kịt đang không ngừng uốn éo.

Đó là sinh hồn của một con yêu xà, Triệu Vô Tà tròn to đôi mắt đỏ, trước mắt là một con yêu xà.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền nát nhau, rồi cùng nhau nghiền nát nhau.

Trong mắt hắc, bóng rắn uốn éo này lập tức trở nên khác biệt. Vốn là thân thể mỏng lung, nhưng Triệu Vô Tà nhìn lại, thân rắn dần dần ngưng thực. Thậm chí có thể sờ nhìn thấy lân phiến trơn nhẵn, còn có đầu rắn vô cùng dữ tợn, vô cùng to lớn.

Mặc dù không phải thực thể, nhưng bóng rắn lại chiếm trọn khe núi. Phía trên bóng rắn, một luồng sát khí nồng nặc đi thường ngưng tụ. Đứng trên khe núi đó, Triệu Vô Tà hít thở lại.

“Hừ “

Một mảnh kiếm khí đen kịt bỗng nhiên từ trên Hắc Lũng ma kiếm trong tay Triệu Vô Tà bỏ ra, hung hăng bổ vào vách đá che kín bầu trời phía đối diện. Ngay lập tức, một mảnh thiên hương lẳng trì dưới kiếm khí quấy lên biến mất, lộ ra bùn đất đen kịt phía dưới.

Mà ở trong đất bùn kia, một mảng lớn bạch cốt cũng lộ ra, xuất hiện ở trước mắt Triệu Vô Tà. Bạch cốt vô cùng trắng bệch, gai xương dữ tợn, trên vách đá đều là những bạch cốt kia. Triệu Vô Tà vừa thấy, trong ánh mắt hiện lên vẻ chột hiệu, ngay sau đó hung hăng dậm chân một cái.

Một cỗ lực lượng vô cùng lớn từ dưới chân Triệu Vô Tà sinh ra, hiện giờ Triệu Vô Tà cũng không phải là Triệu Vô Tà lúc trước, hắn đã bắt đầu thoát ly liên hệ với tu sĩ bình thường. Mặc dù cảnh giới là Kết Đan sơ kỳ nhưng thân thể của Triệu Vô Tà so với tu sĩ Kết Đan trung kỳ còn mạnh mẽ hơn nhiều, đạt tới Kết Đan Đại Tông Sư.

Tu chân giả hấp nạp linh khí, luyện hóa thành ma nguyên chân nguyên của chính mình, thiên địa linh khí kia tại lúc bị luyện hóa cũng sẽ rèn luyện nhục thể của tu sĩ. Cho nên, một tông sư Kết Đan sơ kỳ, có thể không cần thần thông gì. Chỉ dựa vào

thân thể, thi triển một ít võ nghệ thể tục, có thể đánh bại tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Thế nhưng Triệu Vô Tà lại để Phệ Nhật Trùng và vạn năm băng mình nhập thể, lợi dụng hai loại linh khí như băng hỏa để rèn thể, lấy thân thể mạnh mẽ của Triệu Vô Tà ngày hôm nay.

Chỉ một cước, một mảnh khe núi hấn đứng lập tức sụp xuống, một mảng lớn bùn đất mang theo Thiên Hương Tự Địa rơi vào trong khe núi kia. Bùn đất cùng Thiên Hương mặt ngoài nó thì không thấy, lộ ra thứ bên trong, bạch cốt trắng bệch cùng gai xương dữ tợn.

Thế nhưng lần này lại khác, bên trong đồng xương trắng mà Triệu Vô Tà đang đứng lộ ra lại có một cái đầu lâu vô cùng to lớn. Nó chiếm hơn nửa vách đá, quá lớn, ngay cả trong lòng cũng đã có chuẩn bị. Triệu Vô Tà cũng kinh hãi, cái đầu to lớn như thế này mà còn có huyết nhục thì chỉ sợ là một con quái vật khổng lồ. Những bộ xương trắng dữ tợn trước đó chắc chắn là thân rắn rồi, quả thực quá kinh khủng.

rãnh núi vô cùng lớn, vách đá hai bên cũng vô cùng nguy hiểm, thế nhưng thân rắn kia đã lấp đầy vách đá hai bên khe núi. Cũng chỉ là xương trắng mà thôi, nếu cự xà này trước khi chết, chẳng phải có thể so với một tòa núi nhỏ sao.

“Boong boong boong “

Bởi vì động tác lớn của Triệu Vô Tà, bùn đất phía trên hai bên vách đá rãnh núi đều rơi vào trong khe núi, lập tức quấy nhiễu những con rắn độc điên cuồng giao hợp kia. Nhưng rắn độc quá nhiều, cũng không phải tất cả rắn độc đều bị bùn đất cùng Thiên Hương Phi Lâu đập đến, đại bộ phận rắn độc vẫn tiếp tục điên cuồng giao hợp.

Loại thời điểm này, những rắn độc kia đã sớm bị hương khí Thiên Hương Lâu ăn mòn triệt để, không chút cố kỵ nguyên khí trong cơ thể. Lấy tinh huyết chân nguyên bản thân phóng xuất ra dâm tà chi khí, hấp dẫn độc xà dị tính giao phối. Loại quá trình này một mực kéo dài, không có ngừng nghỉ, căn bản cũng không dừng lại được.

“Tê”

Triệu Vô Tà chấn động toàn thân, tâm thần chìm vào trong đan điền, lúc này bên cạnh đan điền của hắn, Phệ Nhật Trùng và ba mươi sáu con Băng Minh vạn năm đều đình chỉ việc thôn phệ ma đan để khôi phục nguyên khí, khí tức lắng lư., Khắp người đều có chút run rẩy. Ba mươi sáu vạn năm băng minh đều có một chút e ngại, thế nhưng Phệ Nhật Trùng thì hoàn toàn hưng phấn, miệng nhỏ đỏ thắm há to. Tiếng gầm rú im ắng từ trong miệng nó truyền đến, tựa hồ đang hưởng ứng tiếng gầm rú của con rắn khổng lồ bên ngoài kia.

Vẻ mặt lập tức sùng sốt, có thể làm vạn năm băng minh cùng phệ nhật trùng từ trong ngủ say tỉnh lại, nhưng lại xuất hiện loại biểu hiện này. Chỉ sợ con cự xà kia lai lịch sẽ không đơn giản, bất quá cự xà kia chỉ có sinh hồn tồn tại, mặc dù lực lượng đang dần khôi phục. Bất quá chiếu theo loại tốc độ này, cũng không biết đến lúc nào mới có thể hóa ra hình thể.

Bất quá lúc này Triệu Vô Tà cũng biết được rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì, chỉ sợ nguyên nhân là do đầu cự xà kia, cự xà này chính là cao giai yêu thú độc xà. Không biết vì sao lại chết trong khe núi, sau đó không biết vì sao may mắn bảo trụ hồn phách của mình, chỉ là hồn phách súc sinh độc trùng không thể so với nhân loại.

Phàm là sinh linh, đều có hồn phách, sau khi chết tự nhiên hiển hiện. Chỉ là trừ nhân loại ra, hồn phách của các sinh linh còn lại đều cường đại, con rắn này mặc dù có thể bảo trụ được sinh hồn. Đáng tiếc cũng không biết qua bao nhiêu năm, mới có thể tụ tập âm khí ngưng kết ra xà ảnh nhàn nhạt kia.

Chỉ là dựa theo thủ đoạn của nó muốn ngưng tụ ra hình thể thì phải mất mấy trăm năm công phu mới xong. Triệu Vô Tà chậm rãi đi tới bên cạnh khe núi, hạ xuống trên vách đá, một chân dẫm lên đầu rắn.

Mặc dù cự xà có hồn, nhưng tựa hồ còn chưa hiểu tình huống của bản thân, cũng không cảm giác được Triệu Vô Tà tồn tại. Chẳng qua là sau khi hấp thu âm tà khí do đám rắn độc giao hợp, khiến hình thể của mình dần dần trở nên ngưng thực.

“Cũng là cơ duyên “

Đi một vòng, Triệu Vô Tà bỗng cảm thấy có chút kỳ quái lắm lắm. Di hài cự xà này chiếm cứ cả khe núi và vách đá hai bên. Nơi đây có nhiều rắn độc như vậy, có lẽ Cự Xà này trời sinh tính cũng là dâm tà chi xà. Sau khi chết hài cốt sinh ra loại dâm hoa Thiên Hương Tự này, hấp dẫn rất nhiều rắn độc tụ tập tại khe núi này.

Bị hương khí Thiên Hương hoặc kích thích, những rắn độc này liều mạng giao hợp, sinh hồn cự xà kí thác ở phía trên Thiên Hương Lô. Hấp thu những rắn độc kia tán phát ra dâm tà khí, sinh hồn cự xà cũng dần dần có chút lực lượng, có lẽ qua mấy trăm năm. Cự xà này đã tu thành chánh quả, một lần nữa cô đọng ra hình thể.

“Để ta tới giúp ngươi một tay đi.”

Bỗng nhiên Triệu Vô Tà cười cười thần bí, sau đó thân hình dừng lại trên đầu lâu cự xà, ấn ký Vạn Độc Cổ Phiến trên cổ tay bỗng nhiên sáng ngời. Ánh sáng xám xịt không còn chói mắt nữa, thế nhưng khí tức Vạn Độc Cổ Phiến vừa xuất hiện, trong khe núi lập tức đình trệ.

Sau đó, vô số ánh mắt băng lãnh bắn tới, đám độc xà trong khe núi kia tận lực đình chỉ giao hòa, dùng một đôi mắt rắn băng lãnh nhìn Triệu Vô Tà. Chính xác mà nói, là nhìn Vạn Độc Cổ Phiến trên cổ tay Triệu Vô Tà.

Sát khí của Nhân Cổ Kiếm quá nặng, bất luận là nhân loại hay độc trùng đều chịu không được loại sát khí này. Nhưng Vạn Độc Cổ Phiến thì lại khác, cho dù Nhân Trùng bị thương, đều có thể chữa thương trong Vạn Độc Cổ Phiến. Đối với ngàn vạn độc trùng đều có sức hấp dẫn, Vạn Độc Cổ Phiến vốn được luyện chế vì thế.

Cổ tay khẽ vẫy, một đại phiến màu xám từ trên cổ tay hất bay ra, đón gió lớn lên. Trong nháy mắt vượt qua đầu Triệu Vô Tà, trực tiếp biến thành cao ba trượng, khí tức quỷ dị hoàn toàn xuất hiện ở trên khe núi kia.

Một đoàn cổ vụ màu xám từ trong mặt phiến đi ra, sau đó bị gió thổi một cái, nhanh chóng nhạt đi. Sau đó nhanh chóng tiêu tán, rất nhanh, mùi Thiên Hương Tự trong khe núi đã bị

khí tức cổ vụ thay thế. Cổ Vụ là độc khí trong cơ thể ngàn vạn độc trùng, chương khí ngưng kết ra, đối với độc trùng mà nói, cũng là hấp dẫn khó đỡ.

“Xì xì” “Leng keng”

Thanh âm làm cho người ta tê cả da đầu của rắn độc thổ tín vang lên, tất cả rắn độc bên trong khe núi đồng loạt quay đầu, đối mặt với phương hướng của Triệu Vô Tà. Một đôi mắt rắn toàn bộ bắn lên trên cổ phiên.

Nhìn thấy một màn này, khoe miệng Triệu Vô Tà càng thêm vui vẻ, trong lúc này cũng lộ ra một tia tàn nhẫn.

“Bành”

Một tiếng vang lên, ngay sau đó là thanh âm nổ mạnh một mực không ngừng nghỉ.

“Bành” “Bành” “Bành” “Bành”

Trong khe núi độc xà bắt đầu không ngừng nổ tung, từng cái thân rắn độc nhanh chóng bành trướng sau đó nổ tung, huyết nhục bay tứ tung. Mùi tanh hôi vô cùng lập tức tản ra ở trong không khí, bị gió núi kia thổi một cái, người ta ngửi muốn ói. Ngay cả dã thú còn lại, nghe được mùi này cũng sẽ kinh hoàng mà đi.

Trên khe núi, Triệu Vô Tà không ngừng lay động Vạn Độc Cổ phiên, mỗi lần lay động một cái. Những con rắn độc kia liên nổ tung một mảnh, chờ Triệu Vô Tà lắc hơn mười lần, ngàn vạn rắn độc trong khe núi kia vậy mà đều chết hết. Xà huyết tanh hôi nồng đậm khắp nơi, thân rắn đã biến thành mảnh vỡ cũng tùy ý có thể thấy được, thật giống như cảnh tượng Tu La.

“Ngưng”

Triệu Vô Tà không hề cảm thấy mình tùy tay lấy đi tính mạng rắn độc trong cả một khe núi, cuối cùng lay động cổ phiên, một luồng gió nhẹ màu xám nổi lên. Từ dưới chân hắn ta bắt đầu thổi về phía vách đá đối diện, dọc theo đường đi thân thể rắn vỡ vụn cùng máu rắn tanh hôi kia toàn bộ bị cuốn vào trong ngọn gió kia.

Chờ khi gió thổi đến trước mặt xà ảnh đen kịt kia, đã hoàn toàn biến thành màu đỏ máu trộn lẫn cùng một chỗ, có chút khủng bố. Triệu Vô Tà quát một tiếng, gió kia liền thổi vào trong xà ảnh, sau đó.

Xà ảnh đen kịt nhanh chóng trở nên ngưng thực, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được. Đuôi, thân thể, đầu rắn, lân phiến đều trở nên rõ ràng, khiến Triệu Vô Tà chú ý nhất chính là hai cái sừng dài trên đỉnh đầu con cự xà này.

“Hóa giao”.

Triệu Vô Tà sửng sốt, con cự xà này vậy mà lại bắt đầu hóa giao. Triệu Vô Tà sửng sờ, trong cổ phiến dựng đứng đột nhiên có một bóng người màu tím vọt ra, dùng tốc độ chớp lóe lướt qua xuất hiện trên đỉnh đầu cự xà, sau đó vèo một cái chui vào trong thân thể khổng lồ của cự xà.

Canh thứ nhất muộn hơn một chút còn có hai canh dâng lên. Thỉnh các vị kiên nhẫn chờ đợi.

Đột một trăm hai mươi tám chương thứ nhất, mười vạn ngọn núi lớn năm mươi vạn.

Chẳng qua là thừa dịp Triệu Vô Tà nhìn thấy hai cái sừng dài trên đỉnh đầu Cự Xà mà ngây người, bóng dáng màu tím mới có thể từ trong Vạn Độc Cổ Phiên thoát ra, đợi Triệu Vô Tà phát giác thì thời gian kinh doanh cũng chậm mất rồi.

Cái bóng màu tím kia đã chui vào bên trong thân thể cự xà đang dần dần ngưng thực, căn bản không kịp ngăn cản. Bất quá Triệu Vô Tà quay đầu lại nhìn thoáng qua Vạn Độc Cổ Phiên, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, cũng không thu hồi cổ phiên nữa mà đứng dưới cổ phiên lẳng lặng nhìn thân rắn to lớn kia.

Được Triệu Vô Tà tương trợ, toàn bộ huyết nhục tinh hoa của rắn độc trong khe núi đều bị một cỗ gió nhẹ thổi đến bên trong sinh hồn của Cự Xà. Mà cơn gió kia không phải là vật tầm thường mà chính là một cơn gió nhẹ ngưng kết từ bên trong Vạn Độc Cổ Phiên ra, trong đó còn mang theo khí tức cổ phiên, đúng là có chỗ diệu dụng và huyền ảo.

Bởi vì có nhiều máu thịt rắn độc tinh hoa như vậy, sinh hồn của con rắn khổng lồ này dần dần trở nên ngưng thực, sinh sôi nảy nở. Đây chính là diệu dụng của cơn gió nhẹ, có thể chỉ dựa vào một ít huyết nhục tinh hoa, đã tạo thành thân thể cho một con rắn lớn vô cùng mạnh mẽ. Cái diệu dụng này, quả thực không khác gì những thiên địa linh vật kia.

Chỉ là, ở một vệt bóng dáng màu tím cuối cùng kia.

Triệu Vô Tà dường như đã biết cái bóng màu tím kia là cái gì rồi, trong ánh mắt xuất hiện chút kỳ quái, vẻ mặt cũng có chút kỳ quái. Ánh mắt đặt trên thân con rắn to kia như đang mong đợi điều gì.

“Tê”

Thân thể rắn lớn rống lên một tiếng, sau đó hoàn toàn chế tạo được. Nhưng đám rắn độc kia dù sao cũng chỉ là rắn độc bình thường, linh khí trong máu thịt thật ra cũng không quá nồng đậm. Thêm nữa lúc trước giao thoa điên cuồng như vậy, tinh hoa trong đó cũng bị con rắn khổng lồ này hấp thu không ít. Bây giờ rèn luyện thân thể chắc chắn không thể mạnh mẽ như lúc trước.

Có lẽ sinh hồn ký thác vào trong Thiên Hương tí tách không thể động đậy quá lâu, cự xà sau khi phục sinh có chút mê mang, mở ra miệng to như chậu máu gào thét một cái rồi không biết biến thành muôn làm gì.

Nhẹ nhàng lắc lắc cái đuôi một cái, cự xà này bỗng nhiên xoay người, lại muốn hướng phía dưới khe núi mà đi. Triệu Vô Tà giận dữ, ta giúp ngươi tạo dựng thân thể, ngươi đã muốn bỏ đi rồi. Triệu Vô Tà cho tới bây giờ chưa định không công giúp một con súc sinh tạo ra thân thể, cho dù vừa nhìn đã thấy là độc trùng cao giai, nhất là nó đã tiến vào thời kỳ thành thực.

Chỉ sợ trước khi chết con cự xà này đã thực lực bức thẳng đến Kết Đan Hậu Kỳ, cảnh giới Đại Tông Sư. Cảnh giới như thế, Triệu Vô Tà đừng nói chặn lại, chỉ sợ còn mong nó sớm rời đi. Chẳng qua cự xà bây giờ cũng không phải là độc trùng có thể so với cao giai Kết Đan Hậu Kỳ Đại Tông Sư kia, mà chỉ là một con sâu dài mới vừa mới sống lại mà thôi.

Sinh hồn và thân thể mới căn bản không kịp kết hợp, hơn nữa sức mạnh ẩn chứa trong bộ thân rắn kia cũng thấp hơn một chút, cộng thêm sinh hồn của cự xà kia, chiến lực cũng chỉ là Kết Đan sơ kỳ mà thôi, Triệu Vô Tà muốn giết nó cũng không quá khó khăn, nếu không phải dạng Triệu Vô Tà như vậy cũng sẽ không tốn công phu.

“Hừ, còn muốn đi thì chạy về cho ta.”

Triệu Vô Tà nhìn con rắn lớn ăn uống no nê, sau đó lau miệng định đi, hoàn toàn quên đi ơn tái tạo của Triệu Vô Tà. Trên mặt không vui, cổ tay khẽ động, lay động Vạn Độc Cổ phiên một cái. Trên lá cờ xám xịt, đóa hoa sen màu đen kia lập tức lay động theo, hào quang như mực lưu chuyển.

Không một tiếng động, một đạo hắc quang từ trong mắt cò bắn ra, lập tức bắn lên phía trên đầu cự xà. Liên hoa màu đen chính là lúc trước Triệu Vô Tà luyện chế Vạn Độc Cổ Phiên, ngưng tụ linh khí của cả tòa độc sơn, ngưng tụ ra độc liên. Ngàn vạn đoá độc liên thoát ly lúc trước làm căn cơ Hắc Thủy Độc Liên, huyền ảo đã siêu thoát không biết gấp bao nhiêu lần rồi.

Vạn Độc Cổ Phiên khắc chế lực lượng độc trùng thể gian mãnh dị thường, chính là đạo hắc quang này bắn vào trên cự xà. Cự xà kia cảm giác thân thể mới sinh có chút không bị mình khống chế, kéo dài thời gian như vậy, sinh hồn cự xà cũng dần khôi phục một ít trí nhớ khi còn sống.

Rắn chính là vật lạnh bạc, cự xà khôi phục trí nhớ lại hoàn toàn không để ý đến Triệu Vô Tà là ân nhân của nó, sau khi nhìn thấy Triệu Vô Tà đã định nó lại, lập tức mở cái miệng to như chậu máu gào thét với Triệu Vô Tà, hung hãn khí phát ra, sau khi há to miệng phun ra một mùi hôi thối. Sau khi tản ra, tất cả cây cối xung quanh đều héo rũ với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Nghịch súc “

Triệu Vô Tà nổi giận, đang muốn rút ra Nhân Cổ Kiếm, cắn nuốt sạch sẽ máu thịt cùng sinh hồn của con rắn to này. Bỗng nhiên, trong miệng con rắn phát ra tiếng gào rú rất lớn.

“Tê”

Trong thân thể cự xà vô cùng to lớn đúng là ẩn chứa một lực lượng thật lớn, gào rú một tiếng, thể mà truyền khắp vài dặm. Ngay cả trên trời cao đều vang vọng, bất quá lông mày Triệu Vô Tà lại càng thêm nhíu lại, bởi vì thanh âm này thật sự quá ồn rồi.

Thân rắn vô cùng to lớn rơi xuống trong khe núi, tiếng gào thét thống khổ vang tận chín tầng trời, thân rắn thật lớn vằn vẹo. Đánh vào vách đá hai bên rãnh núi, bởi vì thân thể nó mới chỉ dùng máu thịt rắn độc bình thường tạo ra, tuy lớn nhưng thực ra không quá mạnh mẽ. Sau khi va chạm với những tảng đá núi cứng rắn kia mấy lần, lập tức liền bắt đầu tan rã máu huyết.

“Tê”

Cự xà đắm chìm trong thống khổ khôn cùng không quản được thân thể mình, lúc này nó giống như trong cơ thể có vô số trùng kiến đang cắn xé, quả thực là vô biên thống khổ gia thân. Sinh hồn cự xà ký thác ở trong Thiên Hương cốc đã mất đi không ít ký ức, hôm nay bị thống khổ vô biên này kích thích. Tâm thần giòn yếu tựa hồ cũng sắp tan vỡ, hồn phách thật vất vả mới khôi phục cũng phải rời khỏi thân thể, mất đi không chế đối với thân rắn.

Bóng đen nhàn nhạt từ trong thân rắn khổng lồ trôi lên, từng chút từng chút, giống như thật sự muốn thoát ra. Cự xà giãy giụa kịch liệt, nó không muốn mất đi thân thể một lần nữa dễ dàng, tuy rằng đã sắp lạc mất linh trí, nhưng bản năng vẫn làm cho nó không ngừng giãy dụa, nhưng chính là lúc này.

“Chít chít”

Lúc tiếng kêu này vang lên, Triệu Vô Tà bỗng nhiên thu hồi hắc quang vẫn cố định thân thể con rắn lớn, hồn phách của con rắn lớn kia cũng sắp bị chấn động ra rồi. Lại dùng hắc quang này cũng là dư thừa, hướng chi.

“Tử Huyết Độc Điều “

Dưới nụ cười kỳ dị của Triệu Vô Tà, một con chồn nhỏ đột nhiên xuất hiện hồn phách của con rắn khổng lồ.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt đọc bí thuật số tám.

Phía dưới, sau đó mở ra cái miệng nhỏ hung hăng cắn tới.

“Tê tê “

Xem ra đây cũng là nguyên nhân khiến cho cự xà kêu thảm thiết, con điều nhỏ kia thế mà bắt đầu gặm hồn phách cự xà, điều này làm cho người ta kinh dị. Ý là một con tiểu điều lại có thể cắn nuốt hồn phách của cự xà mạnh mẽ như vậy, một màn này phát sinh ngay trước mắt Triệu Vô Tà, làm cho hắn cảm thấy có chút kỳ dị.

Ở lối vào hung địa mười vạn đại sơn này, trong một khe núi lớn, một con rắn to đang không ngừng gào thét. Thân thể của nó không ngừng va chạm vào khe núi, ma sát với những núi đá

bén nhọn không gì sánh được, để cho tình cảnh nhìn rất là tanh máu.

Chỉ là cảnh tượng khủng bố nhất lại là ở trên thân rắn, một con chồn nhỏ cắn một cái xà ảnh màu đen nhàn nhạt, sau đó nhanh chóng gặm. Cự xà kia cũng không biết là bởi vì đói mặt thiên địch hay là do nguyên khí không đủ, bị con chồn nhỏ kia cắn bảy tấc hoàn toàn không thể phản kháng, chỉ có thể không chế thân thể khổng lồ không ngừng va chạm đồ vật chung quanh.

Cái miệng nhỏ của con chồn nhỏ nhanh chóng khép lại, từ bên trong hồn phách của cự xà, từng sợi từng sợi khí đen kịt hướng về phía miệng của tiểu điều mà đi. Không biết có phải nguyên nhân chồn trời sinh khắc rắn hay không, mặc kệ cự xà giãy dụa thế nào, chung quy không thể thoát khỏi cái miệng nhỏ nhắn của nó.

Tử Huyết Độc Điều là Độc Thú cao cấp, thực lực mạnh mẽ. Trước khi chết gã cũng đã tiến vào thời kỳ thành thực, nhưng so với hồn phách của Cự Xà thì không giống nhau. Tiểu gia hỏa này vẫn luôn ở bên trong Vạn Độc Cổ Phiên của Triệu Vô Tà, cả ngày bị khí tức của Hắc Liên hun đúc, thực lực của Tử Huyết Độc Điều cũng khôi phục không ít. Cho dù chỉ là một cái hồn phách mà thôi.

“Chít chít”

Tiếng kêu vui sướng truyền đến, Triệu Vô Tà nhìn qua, thì ra là không biết từ khi nào. Tử Huyết Điều đã thôn phệ hồn phách cự xà kia, thân thể vốn mỏng lung nho nhỏ đã trở nên ngưng thực vô cùng, nếu không nhìn kỹ còn cho rằng đó là thân thể thật sự chứ không phải hồn phách.

Mà ở bên cạnh Tử Huyết Độc Điều, chỉ có thể nhìn thấy thân thể của cự xà hoàn toàn xụi lơ, không thể cảm nhận được sự sống của nó nữa. Hai con độc thú đánh nhau, lại là Tử Huyết Độc Điều thắng. Vốn dĩ Triệu Vô Tà chỉ muốn thu lấy cự xà, nhưng không nghĩ tới lại bị Tử Huyết Độc Điều kia xuyên thủng một lỗ, Triệu Vô Tà cũng không cách nào. Vì thế dứt khoát thành toàn cho nó.

“Tiểu gia hỏa ngược lại rất thông minh...”

Không biết có phải do hấn ở lâu trong Vạn Độc Cổ Phiên hay không mà Tử Huyết Điều đôi mắt với Triệu Vô Tà lại hoàn toàn không hề có khí tức hung hãn như độc thú, ngược lại còn rút móng vuốt tỏa ra ánh sáng tím về phía Triệu Vô Tà, về mặt ninh nọt nhảy tới nhảy lui trông rất thông minh.

“Cũng được thành toàn cho người...”

Triệu Vô Tà đã sớm hạ quyết định, cho nên động thủ mau lẹ vô cùng. Hấn ta cười khế, lay động cổ phiên, lập tức lại có mấy đạo hắc quang bắn ra, nhanh chóng bao bọc thân rắn cực lớn trong khe núi kia. Hắc mang lưu chuyển, nhuộm khe núi kia thành một nơi tràn ngập mực nước.

“Chít chít”

Dường như biết rõ Triệu Vô Tà đang làm gì, Tử Huyết Điều về mặt hưng phấn nhảy loạn tại chỗ. Sau khi hắc quang bao lấy thân thể cự xà, bắt đầu từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng lại trở nên nhanh chóng.

Mất đi hồn phách, cự xà kia cũng chỉ là một đồng huyết nhục mà thôi. Sau khi bị Vạn Độc Cổ Phiên của Triệu Vô Tà bao trùm, một khắc đồng hồ sau, cự đại xà thân thể trong khe núi kia đã biến mất. Mà một đoàn hắc quang rất nhỏ, hồn phách Tử Huyết Điều nhìn thấy đoàn hắc quang này, lập tức xèo xèo nhảy vào.

Không lâu sau, lại có tiếng chi chi vang lên, hắc quang biến mất. Tử Huyết Điều hoạt bát từ bên trong nhảy ra, đón gió tung bay lông tơ, không ngờ nó đã khôi phục thân thể.

Trong đôi mắt chớp động quang mang, đó là vẻ cảm kích, cảm kích Triệu Vô Tà vì nó khôi phục thân thể. Tử Huyết Điều mặc dù là độc thú cao cấp, nhưng linh trí cũng không thấp, thậm chí có thể so sánh với nhân loại. Chỉ là không thể nói mà thôi, sau khi hấn ta vụng về thi lễ với Triệu Vô Tà một cái, liền hóa thành một đạo tử quang, chui vào trong Vạn Độc Cổ Phiên, trên lá cờ xám xịt lập tức sáng lên quang mang.

Bên cạnh đóa hoa sen màu đen kia, hầu ảnh vốn rất nhạt trở nên ngưng thực vô cùng, thậm chí vượt qua Xích Luyện Xà Ảnh cùng Hắc Thủy Bích Thiềm kia.

Triệu Vô Tà cười nhạt một tiếng, thu hồi Vạn Độc Cổ Phiên. Lúc này tâm tình của hắn cũng không tệ, Tử Huyết Độc Điều kia chính là cao giai độc thú, hôm nay cắn nuốt cùng là hồn phách cự xà cao giai của độc thú cấp cao. Triệu Vô Tà vì nó tạo lại thân thể, thực lực Tử Huyết Độc Điều kia thoáng cái vượt qua Hắc Thủy và Xích Luyện lưỡng cổ.

Không nghĩ tới vừa tiến vào mười vạn đại sơn đã có thu hoạch như vậy, Triệu Vô Tà không khỏi càng thêm cao hứng. Cuối cùng nhìn thoáng qua khe núi vô cùng to lớn kia, sau đó thân hình nhảy lên, hóa thành một đạo hắc quang bay về phía xa.

Canh hai đến, canh thứ ba sẽ trễ một chút thời gian. Cảm ơn: Thiên Lôi, Âm Dạ tiên sinh, ta thưởng cho vô địch.

Con Hàn Thiềm, vị trí một trăm hai mươi chín chương, mười vạn đại sơn, sáu mươi vạn chết cóng cóng.

Mười vạn đại sơn, là nối liền không dứt, nối liền cùng nhau. Không ở trong đó còn tốt, xa xa nhìn lại, chỉ có thể cảm nhận được khí tức của mǎng hoang kia. Viễn cổ, hung hãn, nếu ở trong đó, cảm thụ lại hoàn toàn bất đồng.

Thân hình đứng lǎng không, hai chân dẫm lên Hắc Lũng ma kiếm, híp mắt nhìn một mǎng bình nguyên trước mặt. Hắc lúc này bốn phía đều là núi lớn, còn đều là loại cao vút trong mây, hoàn toàn không thấy rõ đỉnh núi ở nơi nào. Ở đây, mặc kệ loại sinh linh kia đều cảm giác được sự nhỏ bé của mình.

Cái gọi là nhân loại vạn vật, đối mặt với ngọn núi cao nhìn không thấy điểm cuối, trước mặt hẳn là một vùng đồng bằng rộng lớn như phủ kín cả bầu trời. Đều cảm nhận được bản thân nhỏ bé, nhỏ bé như con kiến kia.

Giờ phút này Triệu Vô Tà chính là như thế, núi là có núi hồn. Người bình thường đứng ở trước mặt một ngọn núi cao sẽ cảm giác được ngọn núi cao ngưỡng ngưỡng, một cảm giác áp bách nảy sinh. Mà tu sĩ mặc dù nắm giữ lực lượng cường đại, những đại thần thông giả kia thậm chí có thể dời núi lấp biển. Chẳng qua Triệu Vô Tà hiển nhiên còn chưa đạt tới cảnh giới này, đừng nói dời núi lấp bể, chính là đối mặt với bốn tòa núi uy áp cực kỳ cao lớn kia.

Triệu Vô Tà trong lòng cũng có chút buồn bực, mười vạn đại sơn chính là như vậy, chuẩn bị ngàn vạn năm sơn hồn. Không phải là bình thường có thể so sánh, hơn nữa còn bài xích người bên ngoài, nếu Triệu Vô Tà sinh ra trong mười vạn đại sơn hoặc là dã thú thì tự nhiên không bị uy áp của mười vạn đại sơn này ảnh hưởng, chỉ là người bên ngoài lại bị uy áp kia ảnh hưởng.

Tiên ma lưỡng đạo vẫn luôn nhìn chăm chăm vào địa bàn của yêu tộc, nếu không phải bởi vì thập vạn đại sơn tồn tại, yêu

thần thất điện của yêu tộc kia chưa chắc có thể bảo vệ được địa bàn. Dù sao, luận về lực đực với nhau, yêu tộc thật sự không phải là đối thủ của nhân loại.

Trong mười vạn đại sơn, thực lực yêu thú sẽ không bị ảnh hưởng, mà tu sĩ nhân loại lại sẽ bị áp chế. Phải lấy, mười vạn đại sơn, từ tồn tại Tu Chân giới trở đi chính là địa bàn của Yêu tộc.

“Hừ “

Triệu Vô Tà hừ nhẹ một tiếng, trên người bỗng nhiên tuôn ra một cỗ khí thế, uy áp vốn áp trên người hắn lập tức bị cỗ khí thế này phá vỡ. Sau đó trước khi luồng uy áp kia chạm vào người, thân hình Triệu Vô Tà khẽ động, bay về phía bình nguyên dưới mặt đất. Ngay lúc bay xuống, toàn bộ khí tức trên người hắn ta đã hoàn toàn biến mất.

Nếu không thể phản kháng uy áp ngàn vạn đại sơn áp ủ, vậy né tránh, Triệu Vô Tà thu liễm khí tức toàn thân. Thủ đoạn liễm tức đến từ viễn cổ thiên ma ở địa cầu, uy áp mười vạn đại sơn cũng vô pháp.

Hai chân từ trên Hắc Lũng ma kiếm bước xuống, đạp trên tấm da cỏ mềm xốp chậm rãi đi tới. Đây là một mảng thảo nguyên lớn vô cùng, quả thực lớn thần kỳ. Cho dù vừa rồi Triệu Vô Tà ở trên bầu trời cũng không nhìn thấy biên giới thảo nguyên này ở nơi nào.

Nhưng Triệu Vô Tà cũng không muốn đi tới phần cuối thảo nguyên kia. Hắn ta đi một hồi ở trên thảo nguyên, thổi một hồi gió. Trong lòng cảm giác yên tĩnh rất nhiều, nơi này một chút âm thanh cũng không có, chỉ có hương cỏ nhàn nhạt cùng mùi bùn đất. Gió kia thổi tới, thấm ruột thấm gan, nhưng cũng là hưởng thụ.

Hiếm khi được rảnh rỗi như vậy, Triệu Vô Tà tâm huyết dâng trào. Sau khi đi được một đoạn, Triệu Vô Tà bỗng như cảm giác được gì đó, ánh mắt nhìn thẳng về phía xa xa.

“Ồ “

Lỗ mũi co rúm lại, Triệu Vô Tà kinh ngạc ồ lên một tiếng, bước chân dừng lại. Trong mắt hắn ta xuất hiện một ngọn núi

cao, nhưng cũng không tính là cao, ít nhất là bay thẳng từ trên đường tới. Những gì Triệu Vô Tà nhìn thấy đều là loại cao vút trong mây. Hoàn toàn không nhìn thấy ngọn núi cao trên đỉnh núi, hôm nay nhìn thấy ngọn núi này lại khá thấp.

Nhưng khiến Triệu Vô Tà kinh ngạc như thế, theo gió truyền đến một cỗ thanh lương chi khí, theo không khí rót vào trong ngực. Trong lòng lập tức cảm thấy mát lạnh, cảm giác thoải mái phát ra khiến hai mắt Triệu Vô Tà híp lại.

“Tuyết Sơn”

Cách rất xa, ngọn núi kia tuy có thể nhìn thấy, nhưng lại không thể nhìn rõ toàn cảnh. Chỉ có thể nhìn thấy một mảnh trắng xoá, không phân biệt được là trên mặt đất dâng lên sương mù hay là một ngọn núi tuyết. Bây giờ xem ra, có thể trong không khí xa như vậy vẫn tồn tại khí mát mẻ, ngọn núi kia chắc chắn là một ngọn núi tuyết không thể nghi ngờ.

Triệu Vô Tà nhìn tòa tuyết sơn kia, thần sắc khẽ động, lòng bàn tay xuất hiện một tiểu trùng toàn thân trắng như tuyết, toàn thân óng ánh. Trên lưng nó có hai cánh đang vươn ra. Đây là một đầu băng minh vạn năm. Một ấu trùng này xuất hiện ở lòng bàn tay Triệu Vô Tà, sau khi nhúc nhích hai cái, tựa hồ cảm nhận được hơi lạnh trong không khí, trên người bắt đầu tản mát ra lãnh khí.

Độc trùng sinh ra trong Tuyết Sơn, rất miễn cảm với khí tức Tuyết Sơn.

Năm ngón tay thu nạp, Triệu Vô Tà lập tức thôi động Hắc Lũng ma kiếm, thân hình vẫn như cũ hóa thành một đạo hắc quang hướng tòa tuyết sơn kia mà đi.

Vọng Sơn chạy ngựa chết, cái này trước mặt Tu Chân giả thần thông quảng đại cũng tương tự, thích hợp. Triệu Vô Tà thao túng kiếm quang điên cuồng bay đi cả buổi, tòa Tuyết Sơn này lại vẫn ở chỗ rất xa, tựa hồ Triệu Vô Tà phi hành cả buổi cũng không kéo gần được bao nhiêu.

May mắn tính nhẫn nại của Triệu Vô Tà rất tốt, chỉ là độn tốc còn nhanh hơn một chút. Lại qua nửa ngày, Triệu Vô Tà dĩ

nhiên đã bay đến gần núi tuyết, giương mắt lên nhìn thì giống như đang ở trước mắt vậy.

“Âm âm “

Trong ánh mắt kinh ngạc của Triệu Vô Tà, toàn bộ quần áo vải bố trên người hắn đều hóa thành những mảnh băng vụn rơi xuống, nổ vang vỡ nát dưới mặt đất. Lúc này Triệu Vô Tà mới phát hiện, nhiệt độ ở đây thấp đến mức kinh khủng, khiến y phục trên người hắn bị đông cứng thành từng mảnh nhỏ.

Triệu Vô Tà lại một lần nữa không tránh được vận mệnh trần truồng, nhưng may mắn là trong Chung Hoàn Vô Cấu của hắn, quần áo vải vóc rất nhiều. Từ sau lần mặc quần áo vải bố, hắn đã không quen mặc loại quần áo gấm hoa y này nữa.

Quang mang chợt lóe, bộ quần áo xuất hiện trong tay hắn, một ma nguyên đen kịt từ trong miệng hắn phun ra. Sau đó bao trùm toàn thân hắn, thời điểm ma nguyên tản ra, hắn đã mặc xong quần áo, bất quá hắn cũng lưu lại tâm nhãn, quán chú ma nguyên vào bộ quần áo này, muốn đông cứng liền khó khăn.

Triệu Vô Tà cũng là bất đắc dĩ, hiện giờ thân thể hắn ta mạnh mẽ quá mức, là trình độ Kết Đan đại tông sư. Băng hỏa nhị khí đem thân thể hắn ta rèn luyện đến mức mạnh mẽ vô cùng, nhiệt độ nơi đây thấp đến đáng sợ, nhưng với hắn ta mà nói lại không có bao nhiêu cảm giác. Cho nên quần áo hắn ta mới đông cứng, nhưng hắn ta vẫn còn sống.

Đôi mắt nheo lại, bắt đầu nhìn ngọn núi tuyết trước mặt. Tuy thấp hơn một chút so với những ngọn núi cao khác, nhưng đó là tương đối. Ngọn núi này ước chừng hai nghìn trượng, nhìn qua như một tảng băng vô cùng lớn. Chẳng qua khối băng này quá lớn, phát ra hàn khí làm cho phạm vi trăm dặm chung quanh núi này quả thực khó có được một vật còn sống.

Lúc Triệu Vô Tà đến, thần niệm hắn đã quét qua, quả thật không nhìn thấy một con dã thú. Ngay cả thực vật cũng hiếm thấy một gốc, bởi vì Tuyết Sơn này, nơi đây cũng là vùng đất chết. Nhưng Triệu Vô Tà biết, trên Tuyết Sơn này nhất định có một ít sinh linh sinh sống, hơn nữa không phải là bình thường.

Lòng bàn tay mở ra, một đầu băng vạn năm minh kia lẳng lẳng nằm ở nơi đó, tựa hồ bởi vì đến núi tuyết này. Khí tức băng minh càng thêm sinh động, ngay cả ba mươi lăm đầu băng minh kia cũng đều đang rục rịch muốn rời đan điền Triệu Vô Tà đi. Băng thiên tuyết địa ra bên ngoài, nơi này chính là chỗ nghỉ chân tốt nhất của chúng nó.

“Hắc hắc “

Hơi mỉm cười, trong đan điền Triệu Vô Tà sinh ra một đoàn Ma Nguyên, bao vây ba mươi lăm con Băng Minh vạn năm kia ra. Sau đó tán đi Ma Nguyên, ba mươi sáu con Băng Minh lập tức muốn chạy trốn ra ngoài, bất quá Triệu Vô Tà không có hạ lệnh. Chúng nó đều thành thật, vẫn là ở lòng bàn tay Triệu Vô Tà, bất quá xao động kia lại không giấu được chuyện gì.

“Đi đi “

Tâm niệm vừa động, ba mươi sáu đầu băng minh lập tức được giải phóng, hóa thành ba mươi sáu đạo hắc quang đi vào chỗ sâu trong Tuyết Sơn. Muốn bổ sung nguyên khí, tấn thăng cấp bậc, nơi này mới là nơi thích hợp Băng Minh này. Triệu Vô Tà cũng không cần thần niệm theo, ba mươi sáu đầu băng minh này đã sớm giống như Phệ Nhật Trùng, bị đánh lên lạc ấn tâm thần Triệu Vô Tà. Vĩnh thế cũng không thay đổi được.

Tuyết sơn này rộng hai ngàn trượng, đập vào mắt đều là tuyết trắng, hoàn toàn không có màu sắc khác, cũng không có gì đẹp mắt. Bất quá chẳng biết tại sao, nhiệt độ nơi này cũng lạnh. Ngay cả nơi này cũng có chút kỳ dị, tuyết sơn khác không có loại nhiệt độ này, quần áo đều có thể đông lạnh.

Vẫn là chân trần, Triệu Vô Tà đi đến đỉnh núi, nói là nhàn nhã. Nhưng hần thi triển thần thông Súc địa thành thôn, mỗi một bước đều là một đoạn dài, không bao lâu đã đi tới giữa sườn núi.

Hai chân trắng nõn dẫm lên mặt tuyết, phát ra âm thanh răng rắc rắc rắc, bàn chân chìm vào trong vùng tuyết rét lạnh vô cùng kia. Thế nhưng Triệu Vô Tà vẫn không có cảm giác gì, vẫn tiếp tục đi lên đỉnh núi.

Triệu Vô Tà tới nơi này chỉ vì ba mươi sáu đầu vạn năm minh băng, cũng không muốn tìm cái thiên địa linh vật gì, được liệu trân quý hoặc là độc trùng yêu thú. Ở Tuyết Sơn nơi khốc hàn như vậy tồn tại độc trùng yêu thú, đẳng cấp có cao hơn vạn năm băng minh. Có băng minh, những thứ khác tìm đến cũng không có tác dụng gì, Triệu Vô Tà cũng không muốn phí công phu.

Bước cuối cùng, Triệu Vô Tà rốt cuộc cũng đứng trên đỉnh núi tuyết. Chỉ một bước này thôi, trên mặt Triệu Vô Tà lại xuất hiện vẻ kinh ngạc. Trong ánh mắt của hắn ta.

Đỉnh núi, có một khối băng thật lớn vuông vức. góc cạnh rõ ràng, tản ra hàn khí vô cùng, cho dù Triệu Vô Tà thân thể mạnh mẽ, sau khi đến gần cũng cảm thấy lạnh lẽo thấu xương. Mà ở trong khối băng kia, một con cóc trắng óng ánh to bằng nắm tay lẳng lặng ngồi xồm.

Thân thể hoàn toàn óng ánh, một chút màu tạp cũng không có, con mắt đóng chặt, trên thân thể một chút sinh khí cũng không có, vậy mà lại là một vật chết, một con cóc chết. Mà điều làm cho Triệu Vô Tà kinh ngạc chính là con cóc này không phải loại cóc bình thường. Mà là Hàn Thiềm, chính là một loại độc trùng sống trong băng thiên tuyết địa.

Thiên tính thích lạnh, thích nhất là ở trong tuyết sơn, độc trùng đỉnh cấp. Độc trùng dị chủng hàn thuộc tính, Triệu Vô Tà kinh ngạc, đó là một con Hàn Thiềm lại xuất hiện trong một đồng băng, xem bộ dáng là bị “Băng” chết.

Thật xin lỗi, chậm chạp...

Chương một trăm ba mươi, mười vạn đại sơn Lục Tử Nguyệt Thiềm

“Rắc rắc rắc”

Âm thanh chân giẫm trên mặt tuyết, tuyết trắng bị Triệu Vô Tà đạp thành từng tổ. Giống như phàm nhân, đi lại trong đồng tuyết nhưng cũng không phải đạp tuyết Vô Ngân. Đây là hấn cố ý làm vậy, muốn đạp tuyết cũng không khó, chẳng qua cũng chỉ hao phí một chút ma nguyên mà thôi. Cái hố dưới chân Triệu Vô Tà đạp ra không sâu không cạn, khác hẳn với Tu Chân giả, không giống với phàm nhân.

Ánh mắt trực tiếp dừng ở đỉnh núi trung tâm của khối băng thật lớn phía trên, hoàn toàn trong suốt long lanh, vuông vức cao chừng ba người. Thể sắc Hàn Thiềm nọ cùng màu sắc khối băng vốn không khác nhau nhiều lắm, nếu không phải Triệu Vô Tà thị lực kinh người cũng rất khó coi.

Triệu Vô Tà nhăn mày lại, trong ánh mắt mang theo nghi hoặc. Cũng khó trách, Hàn Thiềm chính là loại độc trời sinh thích lạnh, một thân hàn độc lạnh đến xương tủy chính là do thôn phệ hàn khí của thiên địa trong băng tuyết mà luyện thành. Con Hàn Thiềm này mặc dù chỉ to bằng nắm tay, nhưng Triệu Vô Tà liếc mắt liền nhìn ra nó đã tiến vào giai đoạn thành thực.

Nếu như gặp loại cơ duyên gì đó, sợ là có khả năng tiến vào cao giai độc trùng.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền nát nhau, rồi cùng nhau nghiền nát nhau.

Đội ngũ. Độc trùng cùng nhân loại giống nhau, cũng có thể tiến giai. Bất quá đại bộ phận độc trùng đến chết cũng chỉ có thể như vậy. Muốn trở thành tồn tại cao giai, khó như lên trời. Có lẽ có thể gặp cơ duyên như vậy, nhưng bước ra bước kia, lại là rất ít ỏi không có mấy.

“Có lẽ vậy...”

Ngón tay Triệu Vô Tà nhẹ nhàng chạm vào khối băng thật lớn, nhất thời một cỗ hàn khí lạnh thấu xương từ khối băng phía trên truyền đến đầu ngón tay, sau đó trực tiếp hướng về phía trái tim Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà lập tức như bị điện giật rút về ngón tay, đồng thời ma nguyên trong cơ thể giống như thủy triều dâng mãnh lao tới cỗ hàn khí kia, trong nháy mắt đã đem cỗ hàn khí kia bao phủ.

Một ý niệm chợt xuất hiện trong đầu Triệu Vô Tà, có lẽ con Hàn Thiềm này đã gặp được cơ duyên có thể khiến nó tiến giai. Chỉ là nó không kiên trì đến cuối cùng, kết quả không phải tiến giai, mà là thất bại, sau đó bỏ mình.

“Cửu U Địa Hàn Khí”.

Triệu Vô Tà chậm rãi giơ bàn tay lên, năm ngón tay khép lại, trong lòng bàn tay của hắn có một ma nguyên tối đen như mực. Bên trong ma nguyên nồng đậm giống như mực nước, là một đoàn khí tức tuyết trắng vô cùng thâm hàn, đang va chạm lung tung ở trong ma nguyên. Giống như muốn tránh thoát sự trói buộc của ma nguyên, nhưng sắc mặt Triệu Vô Tà lạnh lẽo, sau đó năm ngón tay siết chặt lại.

“Rầm”

Ma nguyên tiêu tán, theo đó tiêu tán còn có đoàn hàn khí kia. Ma nguyên trong cơ thể của Kết Đan Tông Sư, đã không phải tu sĩ Trúc Cơ Kỳ có thể so sánh. Mặc dù cỗ hàn khí kia không tầm thường, nhưng vẫn không thể ngăn cản Ma Nguyên của Triệu Vô Tà.

Chẳng qua lúc này trong ánh mắt Triệu Vô Tà đã không còn sự nghi hoặc, mà là hưng phấn, còn có vui mừng lẫn sợ hãi. Ánh mắt nóng bỏng trực tiếp bắn vào bên trong khối băng, khối băng trắng xoá tan ra hàn khí đối với Triệu Vô Tà mà nói, không khác gì tuyết thế dị bảo.

Cửu U địa hàn khí, vạn năm không thay đổi, dưới đáy sông băng vạn năm sẽ sinh ra hàn khí kinh khủng vô cùng. Sinh ở Cửu U, là hàn khí cửu u địa. Kinh khủng vô cùng, lạnh lẽo vạn vật, chính là tồn tại cùng cấp bậc với Địa Phế Độc Hỏa.

Đại địa có khiêu, hàn khí của Cửu U Địa cực kỳ sung túc, nó sẽ phun ra một chút manh mối. Nơi phát ra hàn khí cửu u tất nhiên là băng thiên tuyết địa, lúc nào cũng không phải bão táp. Thiên địa phong bạo, cho dù là tu sĩ rơi vào bên trong cũng rất khó sống sót dưới hàn khí của cửu u.

Hàn Thiềm kia, có lẽ trong một ngày nào đó, từ dưới ngọn núi băng này, hàn khí của Cửu U Địa Hàn Lập trực tiếp xuyên thấu lòng đất, trực tiếp bay lên đỉnh núi, Hàn Thiềm nọ ngẫu nhiên gặp phải hàn khí phun trào. Dưới sự trùng hợp này, nó nhảy vào trong con suối đang phun trào, muốn hấp thu hàn khí của Cửu U Địa Chích để tiến giai hoàn toàn.

Bất quá đáng tiếc chính là, Hàn Thiềm bất quá chỉ là độc trùng trung giai, cửu u hàn khí kia phun ra quá nhiều. Hàn Thiềm chịu không nổi, trực tiếp liền bị đông cứng. Sau khi hàn khí kia ngừng phun ra, tạo thành một đồng băng, Hàn Thiềm cứ như vậy bị đông cứng ở bên trong.

Mở cổ nhãn ra, Triệu Vô Tà ngưng tụ thị lực, nhìn chằm chằm Hàn Thiềm trong khối băng. Nhìn một hồi, Triệu Vô Tà chậm rãi nhắm hai mắt lại, khi lại mở ra đã khôi phục bình thường. Quả nhiên, trong cơ thể Hàn Thiềm kia hoàn toàn phong tồn một cỗ hàn khí cửu u địa. Cửu U hàn khí tinh thuần vô cùng, bảo tồn thi thể Hàn Thiềm hoàn hảo không tổn hao gì.

Triệu Vô Tà sững sờ nhìn khối băng, trên mặt dần dần xuất hiện ý cười thần bí. Hai chân khẽ cong, chân trần trắng nõn khoanh lại, thân hình Triệu Vô Tà cứ như vậy ngồi xếp bằng ở phía trước khối băng.

Nhiệt độ của hàn khí trong chín tầng băng hàn thấp đến đáng sợ, cho dù Triệu Vô Tà bị Băng Hỏa cổ trùng kích, cũng rất khó thừa nhận được hàn khí kia nhập vào cơ thể. Một tia thì đỡ hơn một chút, nếu cứ tiếp xúc trực tiếp với khối băng kia, e rằng Triệu Vô Tà cũng sẽ rơi vào kết cục tương tự như Hàn Thiềm kia.

Trong núi tuyết, tất cả đều là hàn băng vạn năm không thay đổi, mà ở trung tâm của núi băng kia. Nơi có hàn khí mạnh nhất, chính là hàn tâm của núi này. Bên trong ẩn giấu một cỗ

hàn khí, chính là hàn khí mà núi băng tồn tại cả ngàn vạn năm. Chỗ khổng bố không thua gì hàn khí của Cửu U Địa Chích.

Chỉ là, loại băng sơn này ngưng kết ra khí lạnh, chính là tinh hoa của ngọn núi băng ngàn vạn năm. Muốn tìm nó quả thực khó như lên trời, dù là những độc trùng dã thú sinh ra ở sông băng trong núi tuyết cũng cực kỳ khó tiến vào khu vực đó.

Nếu có được luồng hàn khí kia, đối với mãnh thú độc trùng trời sinh có hàn tính mà nói, cũng là cơ duyên tuyệt thế.

Nhưng vào lúc này, có ba mươi sáu luồng khí tức nhỏ bé trực tiếp hướng tới khu vực đó mà đi tới, những thứ đó cực kỳ chặt chẽ, một khe hở cũng không có băng hàn, đối với ba mươi sáu đạo khí tức kia mà nói quả thực là hư ảo.

Khoé miệng cong lên ý cười, vạn năm băng sơn tích tồn hàn khí, đối với độc trùng mãnh thú khác là tuyệt khó có được. Nhưng đối với vạn năm băng minh kia mà nói, không chút khó khăn, băng minh vạn năm chính là lấy tinh thuần hàn khí sinh sôi trong những vạn năm băng sơn này.

Ba mươi sáu ấu trùng băng vạn năm minh, từ các nơi chạy đến trung tâm băng sơn.

“Huu huu huu”.

Ở trong thân núi băng, vang lên thanh âm như vậy, thanh âm ngừng lại. Trung tâm băng sơn một chỗ trống diện tích, một cỗ sương mù trắng xoá lảng lảng trôi nổi, ba mươi sáu đầu băng minh vạn năm trực tiếp xông vào.

Lúc này, khoé miệng Triệu Vô Tà hoàn toàn dập dờn ra ý cười. Thần niệm thu hồi, tiến vào trong nhập định, vô pháp vô niệm vứt bỏ toàn bộ tạp niệm. Xi Vưu Quyết vận khởi, linh khí băng hàn bắt đầu ngưng tụ, hình thành một vòng xoáy linh khí.

Trung tâm vòng xoáy chính là Triệu Vô Tà, những linh khí kia nhanh chóng tiến vào thân thể Triệu Vô Tà, bị ma đan trong đan điền của hắn thu nạp sau đó luyện hóa thành ma nguyên.

Thời gian trôi qua từng chút, từng chút từng chút linh khí bị Triệu Vô Tà luyện hóa ra ma nguyên, tu vi của hắn ta từng chút từng chút tăng lên. Khi màn đêm tiến đến, thời điểm bao

phủ Tuyết Sơn, Triệu Vô Tà đứng lúc mở mắt ra. Nhưng đó là mắt thường, dưới màn đêm thì không nhìn thấy gì cả.

Đêm rừng tuyết vô cùng đen kịt, mắt thường cũng không nhìn thấy cái gì. Cho dù Triệu Vô Tà có thị lực đứng trên đỉnh núi nhìn về phía xa xa cũng không thể nhìn thấy. Những dãy núi hùng vĩ phía xa xa bị che khuất trong màn đêm, chỉ có thể nhìn thấy những đường viền đen kịt mờ mờ hồ giống như những con cự thú từ thời viễn cổ đang ngủ đông.

“Boong boong boong “

Huyết quang bỗng lóe lên trong màn đêm, một mảnh huyết sắc rơi xuống, trong tay Triệu Vô Tà có thêm một thanh trường kiếm. Thân kiếm màu huyết hồng, phía trên thân kiếm đều là trùng ảnh vân vẹo, là Nhân cổ kiếm. Tuyết Sơn này vạn năm không thay đổi, trên đỉnh núi đều là hàn băng cứng rắn như sắt, cổ tay hướng xuống dưới.

Mũi kiếm đỏ như máu cắm vào mặt đất cứng như đậu hũ, huyết khí bắn xuống, nhuộm toàn bộ tuyết trắng trên mặt đất thành màu đỏ.

Khóe miệng nhếch lên, Triệu Vô Tà cầm chuôi Nhân Cổ Kiếm, trong lòng bàn tay xuất hiện sáu phiến bạch ngọc trong suốt. Năm ngón tay chậm rãi chuyển động, sáu mảnh bạch ngọc phiến hóa thành sáu đạo quang mang bắn xuống mặt đất. Trên mặt tuyết lóe lên quang mang liên biến mất, sáu sợi tơ máu nhất thời từ trên thân của Nhân Cổ Kiếm kia kéo dài ra.

“Oanh “

Quang mang sáng lên, mang theo huyết hồng nhân nhật, một trận thể chậm rãi thành hình. Ký hiệu phức tạp huyền ảo ở trong trận thể hiện ra, sau đó giống như nòng nọc bơi ở trong huyết mang.

Động tác của Triệu Vô Tà quá nhanh, chỉ hai ba lần đã hoàn thành trong nháy mắt, trận thể hình thành trên mặt đất. Giữa thiên địa có thêm khí tức khác biệt, động tác của Triệu Vô Tà không hề ngừng lại chút nào.

Huyền ảnh cuộn lên, thân ảnh Triệu Vô Tà phân thành sáu, phân biệt đứng ở xung quanh khối băng. Dưới chân sáu thân

ảnh chính là phía trên ngọc phiến, khoe miệng vui vẻ liên tục, ma nguyên trong đan điền chia làm sáu đường thẳng tắp hướng xuống dưới đất mà đi.

Sáu đạo ảo ảnh đồng thời biến mất, Triệu Vô Tà nhân xuất hiện ở bên Nhân Trùng Cổ Kiếm, ngón tay hung hăng bắn ra trên thân kiếm. Một mảng lớn huyết hồng kiếm quang hung hăng bổ vào phía trên khối băng kia, cơ hồ là đồng thời, mây đen trên trời tản ra một cái lỗ hổng.

Một đạo ánh trắng trắng như tuyết từ trên trời hạ xuống, bởi vì một cỗ lực lượng kỳ dị mà phân khai ở phía sau mây đen, ánh trắng sáng bóng như ngọc mơ hồ lộ ra một góc. Như một thùng nước, giống như ngân hà, rơi thẳng xuống phía trên miệng băng kia.

Nhất thời, huyết mang cùng nguyệt mang đan xen cùng một chỗ, đem khối băng hoàn toàn bao vây lại.

Cổ kiếm Nhân Trùng chính là đồ vật hung thần, dùng để bố trí Lục Sát Tụ Âm Trận là vô cùng thích hợp, quả nhiên sau khi trận thể khởi động, dẫn Nguyệt Hoa tới, cột sáng ánh trắng to như thùng nước kia, đây đã là cực hạn của Triệu Vô Tà.

Bất quá cũng đủ rồi, bởi vì trong tiểu ý khó hiểu của Triệu Vô Tà, khối băng nọ ở dưới ánh trắng cùng tia máu đan vào nhau, dĩ nhiên bắt đầu chậm rãi hòa tan, cửu u địa hàn khí ngưng kết hàn băng, cứng rắn giống như Cửu U hắc thiết. Đừng nói là hòa tan, muốn đem khối băng kia xé ra một cái lỗ cũng cần có vũ khí huyền khí cấp bậc.

Trông thấy ánh trắng cùng tia máu không ngừng lóe ra, băng chậm chạp hòa tan, Triệu Vô Tà cười rồi không để ý nữa. Nhắm mắt lại tu luyện, thiên đạo xã giao, thế giới này không có thiên đạo. Nhưng cố gắng thì không sai.

Theo lực lượng nguyệt hoa cùng tia máu không ngừng thâm thấu đến khối băng kia, Hàn Thiềm trong khối băng vậy mà cũng lây nhiễm một tia lực lượng nguyệt hoa cùng huyết mang, hai loại quang mang thâm thấu tiến đến bắt đầu dây dưa cùng hàn khí Cửu U Địa Chích trong cơ thể.

Lực lượng nguyệt hoa, Cửu U Địa Hàn Khí, Nhân Cổ Kiếm hung sát khí, ba loại khí tức dây dưa cùng một chỗ trong cơ thể Hàn Thiềm, làm cho thân thể trong suốt của Hàn Thiềm trở nên kỳ dị.

Ngẫu nhiên không nói lý do, tóm lại xin lỗi xem như thiếu nợ một chương cuối cùng, sẽ trả lại đến cuối cùng, cảm tạ thư hữu Hắc Cửu⁴ trắng đen khen thưởng.

Chương thứ một trăm ba mươi mốt, mười vạn ngọn núi lớn bảy màu đen đậm lầy chín vạn dặm.

Từng dãy núi rậm rạp tựa như những con hung thú từ thời viễn cổ đang ẩn mình trong bóng đêm, miệng thú mở ra tựa hồ muốn thôn phệ toàn bộ thiên địa. Mà bên trên một ngọn núi tuyết cao đến mấy ngàn trượng trên đỉnh núi.

Đỉnh núi an bình không khác gì nhau, ngoại trừ tuyết trắng thật sâu, cứng rắn như hàn thiết vạn năm không tan, cũng chỉ có ở đỉnh núi trung tâm một khối băng thật lớn. Cao chừng ba người, vừa đứng ngay ngắn, bóng loáng vô cùng. Cảnh tượng này, tại núi tuyết cũng tồn tại mấy trăm năm, một mực không thay đổi. Nhưng vào lúc này.

Một đạo ánh trắng lớn cỡ thùng nước phá vỡ tầng mây đen kịt vô cùng, thẳng tắp rơi ở phía trên khối băng nọ, mà ở trên mặt đất. Hồng sắc quang mang nồng đậm giống như hóa không thành cũng từ phía dưới bao phủ lại đồng băng kia, kỳ dị nhất chính là ở bên trong khối băng đó. Một đoàn hàn khí trắng xoá lưu chuyển, tựa hồ chống cự không được hai cỗ quang mang ăn mòn, bắt đầu hướng đến trung tâm của khối băng.

Cửu U địa hàn khí, mặc dù từ dưới băng sơn vạn năm phun ra tinh hoa hàn khí, nhưng cũng không thể ngăn cản được lực lượng nguyệt hoa cường đại như vậy cùng huyết quang mênh mông xông lên trên mặt đất. Vì thế, khối băng bắt đầu chậm rãi hòa tan, bên trong cửu u địa hàn khí lưu chuyển dần dần quy tụ đến quanh người Hàn Thiềm.

Thân thể trong suốt, chờ một lúc rồi không còn là nữa, bởi vì băng đã hoàn toàn hòa tan. Lúc này Hàn Thiềm còn có thể dừng lại trên không trung, là vì sự tồn tại của ba cỗ lực lượng kia.

Màu trắng trong suốt mang theo lực lượng ánh trắng làm cho người ta an thần, mặt đất xông lên phía trên làm người ta tim đập nhanh không thôi, còn có cửu u địa hàn khí hoàn toàn tiến

vào trong cơ thể hàn thú. Ba cỗ lực lượng như ở giác lực, lóe ra quang mang, đan vào trong cơ thể hàn thiềm một mảnh.

“Boong boong boong “

Mở mắt ra, tinh quang lóe lên, ánh mắt sắc bén giống như bảo kiếm tuyệt thế. Triệu Vô Tà bỗng nhiên đứng lên, dường như là muốn chờ, định tự mình động thủ. Hai tay mở ra, quét qua Nhân Cổ Kiếm, huyết quang lập tức dạt ra.

Hai bàn tay Triệu Vô Tà biến mất, thay vào đó là hai luồng huyết quang cực kỳ nồng đậm, hung hăng chớp lấy con Hàn Thiềm đang lơ lửng giữa không trung. Sau đó chúng bắt đầu nhào nặn, ba loại hào quang lập lòe thành một mảnh, không thể phân rõ người ta.

Mà dưới hai tay của Triệu Vô Tà chà xát, những thứ hào quang lập lòe kia càng thêm lợi hại, toàn bộ dừng mãnh lao vào trong cơ thể Hàn Thiềm như thủy triều. Bàn tay thịt, Triệu Vô Tà dùng một đôi bàn tay, dùng lực lượng nguyệt hoa, Cửu U hàn khí, huyết sát khí nhào nặn đùa. Quả thực là lớn mật, cho dù là Kết Đan Đại Tông Sư cũng không dám như thế, thân thể dù có mạnh mẽ hơn nữa cũng không thể nào chịu nổi cái giày vò như vậy.

“Hãy”

Thế nhưng động tác của Triệu Vô Tà quá nhanh, chỉ lóe ảo ảnh hắn đã bắt đầu nhanh chóng nhào nặn, tốc độ đã vượt qua cực hạn mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Một chùm quang mang ba màu đang chớp lên, khóe miệng Triệu Vô Tà khẽ nhếch lên, xem ra hắn đang cười. Một tiếng gào trầm thấp từ trong cổ họng truyền ra, quang hào quang ba màu bỗng nhiên thu lại, cả ba loại quang mang đều biến mất.

Lực lượng của nguyệt hoa, hàn khí của cửu u địa, huyết sát chi khí, chỉ kịp nhìn thấy đuôi thì ba loại lực lượng đồng thời tràn vào trong cơ thể con Hàn Thiềm kia. Không để sót lại chút nào, toàn bộ tiến vào trong cơ thể của nó.

Ngoài ý muốn, Hàn Thiềm thú vậy mà một chút biến hóa cũng không có. Vẫn là vẻ trong suốt như cũ, một chút tạp sắc cũng

không có. Triệu Vô Tà đặt Hàn Thiềm trong lòng bàn tay, hai ngón tay áp lên.

Trong đầu xuất hiện một đoạn tin tức, hàn khí ở Cửu U Địa đông kết tất cả sinh cơ, vốn là tử vật. Có được nguyệt hoa lực, lại có một tia sinh khí, hung sát khí nhập vào cơ thể, trộn lẫn sinh khí cùng tử khí trong cơ thể, không sinh không tử, lại là vật kỳ xảo.

Khóe miệng nhếch lên ý cười, phí lớn khí lực như vậy, rốt cuộc đã hoàn thành. Tâm tình Triệu Vô Tà bây giờ rất tốt, lúc trước tâm niệm vừa động đi tới núi tuyết này, vốn là vì để cho vạn năm băng minh khôi phục thần thông cùng thôn phệ hàn khí để trưởng thành. Cũng không nghĩ tới sẽ có cơ duyên, đụng phải hàn thiềm chết công tại Cửu U địa hàn khí kia.

Hàn Thiềm mấy trăm năm trước gặp được cơ duyên, lại thành toàn cho Triệu Vô Tà cơ duyên hôm nay.

Duyên là trong cổ kinh Triệu Vô Tà có một cổ thuật, chính là lợi dụng một vật. Đột nhiên lấy đi tính mệnh của người khác, nguyên thần của người xấu quả là ác độc. Nhưng vật ấy cũng là hiếm có khó có, bởi vì vật ấy nhất định không phải sống không chết, lại phải có được nguyệt hoa lực hoặc là lực lượng của đại địa Nguyên Từ, hoặc là dùng loại thiên địa huyết sát khí vô tung. Những thứ này đúng là cực kỳ khó có được, nhất là nếu vật kia không sinh không tử, quả thực là làm khó dễ.

Nên biết, vạn vật thế gian, đều có sinh tử. Nào có cái gì mà không sống không phải chết, không nghĩ tới lại bị Triệu Vô Tà kia bắt gặp một vật. Hàn Thiềm vốn là độc trùng thích lạnh., Thời điểm bị hàn khí Cửu U lãnh đông kết hết thủy sinh cơ trong cơ thể, lại là ở chỗ trái tim kia ẩn chứa một tia sinh khí. Cửu U địa hàn khí hình thành một đồng băng kín không gian, vạn vật không thể vào cũng không thể ra, là lấy sức sống kia bảo lưu lại cuối cùng bị nguyệt hoa chi lực Triệu Vô Tà gọi ra gọi tỉnh lại.

Kỳ thật, lần này là Hàn Thiềm kia tử kiếp thành toàn cho Triệu Vô Tà cơ duyên.

“Hắc hắc, cũng không uổng công ta đi một chuyến...”

Triệu Vô Tà đứng trên đỉnh núi, trong lòng bàn tay có một bức tượng băng nhắm chặt hai mắt, trông rất sống động. Hàn Thiềm trong suốt không một tia tạp sắc, mặc dù trong cơ thể của Hàn Thiềm ẩn chứa ba loại khí tức cực kỳ khủng bố, nhưng lại không để lộ ra ngoài dù chỉ là một bức tượng mà thôi.

Ngày hôm sau, tại đỉnh núi, Triệu Vô Tà vẫn ngồi xếp bằng. Hai mắt nhắm nghiền, linh khí tràn ngập khí tức băng hàn hình thành vòng xoáy linh khí tiến vào trong cơ thể Triệu Vô Tà. Vẫn như cũ bị ma đan luyện hóa, sau đó là vận hành tới các nơi trong đại chu thiên, tiếp tục chịu đựng thân thể hắc, vận hành lâu dài, Phệ Nhật Trùng trong đan điền cũng theo ma nguyên xuyên qua thể nội Triệu Vô Tà.

Địa Phế Độc Hỏa Luyện Cốt Luyện Tủy, làm cho xương cốt toàn thân Triệu Vô Tà đều hiện ra một màu đỏ hồng như lửa, nếu có thể một mực như vậy chịu đựng. Đó là một cơ duyên, chỉ là cần thời gian dài một chút, thống khổ cũng nhiều hơn.

Mồ hôi trên trán vừa xuất hiện đã bị cương phong đông lạnh cốt tủy của ngọn núi kia làm cho không còn, chỉ là lông mày Triệu Vô Tà nhăn lại, tựa hồ đang chịu đựng đau đớn gì đó.

Nửa ngày sau, Triệu Vô Tà chậm rãi mở mắt, nói khẽ: “Không thể kéo dài thời gian dài” Miệng thì thầm, nguyên do là vì địa phế độc hỏa luyện thể thống khổ nhiều hơn một chút, Triệu Vô Tà ngày thường cũng không phải làm việc bình thường. Cần gì phải tìm nhận tội đó, cứ tùy tâm mà làm.

“Hưu hưu hưu hưu...”

Chúng ta cùng nhau nghiền ép nhau nghiền nát tri vô tận bao vây hắc.

”

Dưới chân Triệu Vô Tà chính là núi băng vạn năm không tan, tuy trong mười vạn ngọn núi lớn này không có gì nổi bật nhưng dù sao cũng tồn tại ngàn vạn năm, bình thường muốn hòa tan một chút cũng là việc khó khăn. Tuy nhiên vào lúc này, trong núi lại vang lên tiếng sụp đổ của tầng băng, vù vù như côn trùng kêu.

Bàn chân trắng nõn đặt trên tảng băng kia, không còn bị lún xuống dưới một cái hố nữa, mà cách tảng băng dưới lòng bàn chân kia một đoạn. Khoảng cách này, toàn bộ thân hình Triệu Vô Tà đều trôi nổi trên đỉnh núi.

Thật muốn biết đang xảy ra chuyện gì, Triệu Vô Tà vẻ mặt tươi cười trôi nổi, hoàn toàn không để ý chân trần của mình đang chịu đựng gió mạnh vô cùng kia. Hàn khí cương phong gió lạnh có thể thổi quần áo đông cứng lại không thể làm gì được Triệu Vô Tà.

“Ầm ầm ầm “

Tuyết lở, khi thanh âm này vang lên, có nghĩa là tuyết lở. Bắt đầu từ đỉnh núi, một đám lớn tuyết trắng rời tảng băng, hướng núi rơi xuống. Không đơn giản như vậy, bởi vì không chỉ đỉnh núi, các nơi trên núi đều rơi xuống tuyết trắng.

Trên núi băng bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều cái động lớn, không nhiều không ít. Vừa vặn ba mươi sáu cái, rất chính tề, cũng chính là ba mươi sáu cái động lớn này. Khiến cả tòa núi tuyết tầm nhìn trống trơn, trong nháy mắt bắt đầu sụp đổ. Một tòa tuyết sơn cao mấy ngàn trượng sụp đổ, hơn nữa hoàn toàn sụp đổ, loại lực lượng này.

Cho dù là Triệu Vô Tà cũng không cách nào kháng cự, cũng không thể ngăn cản, hắn cũng không cần thiết ngăn cản. Mở lòng bàn tay ra, ba mươi sáu ngọn núi ánh sáng màu trắng từ trong núi tuyết lập tức bay đến lòng bàn tay của hắn. Đồng dạng thân thể trong suốt vô cùng, phần lưng lồi lên hai tiểu gia hỏa. Vạn năm băng minh chính là những tiểu gia hỏa đó.

Một luồng sáng đen phá không bay ra từ đỉnh núi tuyết, bay về phía đại sơn xa xa. Nhìn lại, dãy núi rậm rạp như vĩnh viễn không có điểm dừng.

Sau khi kiếm quang của Triệu Vô Tà rời đi, núi tuyết “ầm ầm” kia cuối cùng cũng hoàn toàn sụp đổ. Tuyết Sơn tích lũy vạn năm, thậm chí ngàn vạn năm, lại bị hủy trong một buổi. Đầu sở gây nên không phải là ba mươi sáu đầu sở cướp đoạt hàn khí cả tòa núi tuyết vạn năm băng minh, mà là thanh niên tà khí dày đặc, Triệu Vô Tà.

Lúc này Triệu Vô Tà đang mặc vải bố, chân trần đang dẫm lên Hắc Lũng ma kiếm. Ma kiếm này chỉ là đỉnh cấp linh khí mà thôi, thủy chung không có tiến giai đến cấp bậc huyền khí, phi kiếm bị Triệu Vô Tà lấy ra làm bộ.

Đã qua một canh giờ, Triệu Vô Tà đã bay được chừng hai ngàn dặm, thân hình trong cương phong. Mắt thường nhìn xuống đất, thị lực ngưng tụ, cương phong kia tuy mãnh liệt nhưng không ngăn được ánh mắt Triệu Vô Tà. Toàn bộ mặt đất hiện ra rõ ràng trong mắt Triệu Vô Tà, chỉ trong vòng hai ngàn dặm, không có thứ gì Triệu Vô Tà muốn tìm.

“Ồ “

Một luồng khí đen bỗng nhiên từ mặt đất bay thẳng lên trời, ngăn quỹ tích phi hành của Triệu Vô Tà lại. Khí đen nồng nặc thẳng tắp, bên trong ẩn chứa mùi hôi thối, hoàn toàn không thua gì mùi thối mà Triệu Vô Tà ngửi qua.

Lông mày nhăn lại, luồng khí đen kia thô như cánh cửa, mùi thối bên trong trực tiếp truyền ra ngoài trăm dặm. Bởi vì khí đen tới gấp, Triệu Vô Tà cũng không kịp né tránh, bị khí đen kia đụng trúng. Khí đen khó ngửi chui thẳng vào trong mũi gã, cũng khó trách lông mày gã lại nhíu chặt lại.

“Oanh “

Một ngọn lửa đỏ thẫm từ hai lỗ mũi của Triệu Vô Tà phun ra, một luồng khí đen bị ngọn lửa trực xuất ra, tiêu tán trong không trung.

“Hừ “

Tâm tình thật tốt bị phá hỏng, Triệu Vô Tà có chút tức giận, ánh mắt sắc bén trực tiếp phá vỡ tầng mây nhìn xuống phía dưới. Đã lâu lắm rồi không nhìn mặt đất, lúc này tràng cảnh hoàn toàn khác lúc trước.

Màu đen, từ làn đầu tiên chạm đến mặt đất, mắt thường có thể nhìn thấy điểm cuối cũng là màu đen không bờ bến. Thần sắc kinh nghi chợt lóe lên, Triệu Vô Tà lập tức nhìn về phía xa xa, tầm nhìn của nàng kéo dài ra không biết bao nhiêu lần.

Màu đen, nồng đậm giống như mực, hoàn toàn không nhìn thấy màu sắc khác. Triệu Vô Tà đứng giữa trời cao, từ trên nhìn xuống, phần cuối tầm nhìn ít nhất cũng có phạm vi chín vạn dặm, cũng chỉ có Triệu Vô Tà thị lực thấy được. Nhưng cho dù như thế vẫn không thấy được điểm cuối của địa vực kỳ quái dưới chân.

Kiểm quang đánh đến, một đạo hắc quang từ trên trời giáng xuống, theo đó là một thanh âm kinh ngạc vang lên.

“Đầm lầy”

Đột một trăm ba mươi hai chương, mười vạn tám ngàn năm đại sơn mục nát.

Dưới trời xanh, có một khu vực kéo dài không tới chín vạn dặm. Giống như một khối vải đen lớn, trải rộng ra, bao trùm mặt đất. Mà chín vạn dặm này, lại thẳng tắp vô cùng, ngay cả một chút phập phồng hơi lớn cũng không có. Ở chỗ cao nhìn xuống, không khác gì bình địa bình thường.

Chỉ là Triệu Vô Tà có chút kinh ngạc nhìn chân trần của mình lún vào trong bùn đất đen kịt dưới chân, còn có thể nhìn thấy bong bóng ục ục nổi lên. Từng luồng khí thổi tích lũy cả vạn năm từ dưới chân dâng lên khiến Triệu Vô Tà nhú chặt mày lại.

Cực Mục nhìn lại, hoàn toàn không nhìn thấy biên giới, bất luận là từ hướng nào đi nữa, nhìn từ hướng đó thì đều là một sợi chỉ màu đen nối liền với chân trời, cả đường chân trời đều biến thành màu đen, trừ những thứ này ra thì không thể nhìn thấy gì nữa. Mà ở chỗ này, cho dù Triệu Vô Tà không mở cổ nhãn cũng có thể nhìn thấy khí tức bốc lên khắp nơi trên bầu trời.

Các loại khí tức đều có, phức tạp vô cùng, thậm chí so với khí tức những độc trùng nhìn thấy ở tại Độc Sơn lúc trước còn loạn hơn. Bất quá đại bộ phận đều là khí tức đen kịt, từng làn sương mù màu đen bay lên thẳng tắp, không cần phải nói cũng biết tất cả đó đều là mùi xú khí nơi này.

“Đầm lầy”

Triệu Vô Tà cau mày, thân hình từ từ cất cao lên, hai chân trắng nõn rời khỏi bùn đất đen kịt dưới chân. Mặc dù đã từng ngâm trong bùn đất, nhưng khi Triệu Vô Tà đưa ra yêu cầu vẫn trắng nõn như vậy, một chút cặn bã cũng không nhiễm được.

Không biết tại sao, Triệu Vô Tà vừa rơi xuống nơi này liền cảm thấy không thoải mái, không phải vì cái đầm lầy này. Mà là một loại cảm giác giống như bị người khác nhìn trộm,

nhưng với bản lĩnh của Triệu Vô Tà, rõ ràng không cảm ứng được cái nhìn trộm kia rốt cuộc là thứ gì, ở địa phương nào.

“Hừ “

Mặc dù đầm lầy này lộ ra quỷ dị khắp nơi, kéo dài chín vạn dặm, thật sự là vô cùng to lớn. Nhưng Triệu Vô Tà lại không thích cảm giác bị nhìn trộm, hừ lạnh một tiếng, thần niệm của Kết Đan Tông Sư bỗng nhiên mở ra. Giống như thủy ngân chảy xuống, không có một khe hở nào buông tha, thần niệm Triệu Vô Tà thậm chí đã xuyên thẳng vào vũng bùn phía dưới.

Ngàn dặm, đây đã là cực hạn của Triệu Vô Tà, tiến vào Kết Đan sơ kỳ. Thần niệm của hắn ta cũng đã tới cấp độ kia, có thể bao trùm phạm vi ngàn dặm.

“Vù “

Thần niệm thu hồi, lông mày Triệu Vô Tà càng nhíu chặt hơn. Trong đầm này ngoại trừ vũng bùn đen như mực ra thì không có bất cứ thứ gì khác. Ít nhất mặt ngoài cái gì cũng không có., Thần niệm Triệu Vô Tà cũng không tìm được. Nhưng dưới đất đất, dưới đất này dường như có cát dầu rất nhiều thứ không tầm thường, chẳng qua ẩn giấu quá sâu. Sau khi thần niệm Triệu Vô Tà tiến vào bùn liền gặp phải sự cản trở rất lớn, sau khi đi xuống một trượng thì không thể tiếp tục đi.

Nhìn quanh bốn phía, trừ nước bùn hay là nước bùn, giống như là ở trong một thế giới màu đen. Mùi hôi thối rửa tràn tới, làm cho người ta cảm giác toàn thân khó chịu không thôi.

Đầm lầy chín vạn dặm, mùi hôi thối phát ra vốn là đủ để nhuộm cả bầu trời, thế nhưng kỳ dị. Bầu trời nơi đây, vô cùng sạch sẽ, giống như những mùi thối khi bay đến độ cao nào đó liền bắt đầu trở về, cũng không dám đi nhiễm bầu trời kia.

Đôi mắt hơi nheo lại, một điểm tinh quang lóe lên trong đó. Hắn động sát khí, sát khí kinh người lóe lên trong mắt hắn. Cổ tay chấn động, dấu vết trên cổ phiến sáng lên, sương mù màu xám bắt đầu tràn ngập.

Gió nhẹ thổi qua, lá cờ khổng lồ xám xịt mở ra, mùi thơm rất nhẹ bắt đầu tràn ngập. Hương này là từ trong cổ phiến bay ra, nhẹ nhàng nhàn nhạt, hơn nữa cũng chỉ có ở bên cạnh Triệu

Vô Tà mới ngửi thấy. Mùi thơm này sau khi xuất hiện, Triệu Vô Tà lập tức cảm thấy bên trong mũi truyền đến cảm giác sáng khoái, mùi hôi của đầm lầy bị xua tán không còn.

Đầm lầy này kéo dài chín vạn dặm, cũng không biết bắt đầu xuất hiện từ lúc nào, chỉ sợ là tồn tại mấy vạn năm qua, bên trong ẩn chứa không biết bao nhiêu vật kịch độc ác độc, thật sự là nơi dơ bẩn, những mùi hôi kia chính là khí độc trong bùn đất kia.

Ở trong đầm lầy lên men tồn tại mấy vạn năm, kịch độc vô cùng, lợi hại phi thường. Người thường chỉ cần hút vào một tia trong cơ thể, khẳng định toàn bộ thân thể hư thối mà chết, chính là tu sĩ bình thường cũng rất khó ngăn cản những mùi hôi này.

Hối hận đối với Triệu Vô Tà mà nói thì không đáng ngại, nhưng loại mùi vị này thật sự không dễ ngửi, Triệu Vô Tà cũng không muốn để mùi thối kia chui vào trong cơ thể mình. Hơn nữa, mùi thơm từ cổ phiến bay ra không chỉ đơn giản là thối thối như vậy.

Dùng một tay vịn Vạn Độc Cổ Phiến, mặc cho mùi hương nhàn nhạt quay quanh người, Triệu Vô Tà chậm rãi nhắm hai mắt lại. Khóe miệng của hắn lúc này lộ ra tiểu ý khó nhận ra.

Trong mười vạn đại sơn, các loại hiểm địa ác địa nhiều không đếm xuể, nguy hiểm trong đó cũng là khó lòng phòng bị. Tiến vào ác địa này, muốn giữ mạng cũng là khó khăn, phạm là ác địa. Đều có hung vật ác thú, lợi hại vô cùng, hơi không cẩn thận sẽ bị cắn nuốt. Khả năng ngay cả hồn phách cũng không bảo vệ được, những ác địa nguy hiểm này cũng khiến tu sĩ tiên ma lưỡng đạo kính nhi viễn chi.

Hắc trạch chính là một trong thập vạn ngọn núi lớn, phạm vi ước chừng hơn chín vạn dặm. Ở trong mười vạn ngọn núi lớn tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, trong đó đen kịt bùn đất chính là kịch độc, mỗi ngày bốc lên mùi hôi thối cũng là vật kịch độc. Chớ nói người ngoài đến, chính là mười vạn yêu thú khác trong núi lớn, lúc đi qua Hắc đầm lầy cũng phải cẩn thận gấp bội.

Bất quá, trong đầm lầy đen kịt chín vạn dặm kia, tồn tại nguy hiểm nhất lại là những sinh linh nấp dưới lớp bùn. Sinh ra trong đại dơ bẩn, những sinh linh này cũng là hạng người cùng hung cực ác, trong cơ thể đều cất giấu kịch độc hoặc là trời sinh đã mang theo vô tận dơ bẩn. Kịch độc thôi dơ bẩn pháp bảo vẫn là việc nhỏ, sợ là không cẩn thận một chút sẽ bị những thứ đó hại tính mạng.

Mà vào lúc này, dưới chân Triệu Vô Tà, một nơi đen kịt cách mặt đất năm trăm trượng.

“Rúc”, “Rúc rúc”...

Mặt đất dưới năm trăm trượng, một quang cảnh khác. Như là một cái hố to bị ngăn cách một cái động ngầm, bên trong là một cái hố to, đồ trong hố làm cho người ta gần như muốn nôn mửa. Quả thực không thể tin được, cái hố to kia thật lớn một chút, vậy mà cũng có phạm vi mấy trăm trượng. Mà ở trong cái hố kia, không ngừng bay lên, không ngừng rung động bong bóng khí, bọt khí tức giận sôi là các loại chất lỏng chứa đầy toàn bộ màu sắc của cái hố to.

Mùi tanh tưởi, không, đã không thể dùng tiếng xấu để hình dung nữa. Quả thực thối đến cực hạn, trong hố là những cái hố màu vàng, màu đỏ, màu vàng..., Trong chất lỏng màu xanh biếc trôi nổi các loại thi hài, cũng không thể phân biệt được thi hài của loại sinh linh nào, đã thối rữa đến mức chịu không nổi, mỗi một bộ thi hài đều là như thế. Bởi vì những thi hài này, còn có chất lỏng khủng bố, mùi của cái hố to này phát ra quả thực làm cho người ta nghĩ thấy sẽ lập tức muốn chết.

Hoặc là, chất lỏng này cũng đủ để lấy tính mạng rất nhiều người, chỉ sợ là tu vi Trúc Cơ kỳ cũng chưa chắc có bản lĩnh khu trục mùi hôi ra khỏi cơ thể.

Nhưng mà, nơi kinh khủng này vẫn tồn tại sinh linh cả đời. Mà thể tích sinh linh kia không nhỏ, thân thể màu vàng đậm, giống như một cái sâm biên cả., Thứ này ở trong chất lỏng chậm rãi du động, thỉnh thoảng mở ra miệng rộng nuốt những chất lỏng kia. Mặc dù là màu thâm vàng, nhưng thân thể vật đó rất trong suốt, sau khi thấy thứ này nuốt những chất lỏng

kia, chất lỏng đó tiến vào thân thể nó, sau đó từ một chỗ lỗ dít khác bài xuất ra.

Nếu như lúc này Triệu Vô Tà ở đây, hẳn ta nhất định sẽ hô lên “Giương thôi thôi thôi”

Vạn vật đều có sinh tử, có rất nhiều sinh linh lấy thi hài của các sinh linh khác để sinh sống, giới thôi chính là một trong số đó. Cơ hồ trong tất cả thi hài hư thôi đều tồn tại giới trong, sau khi thôi rữa và thi hài sinh ra thi hài để làm nước.

Nhưng ở dưới Chiêu Trạch này, thân hình lại to lớn chừng ba cánh cửa, quả thực đã thành yêu. Chỉ sợ là tồn tại không biết bao lâu, hấp thu đủ máu dơ bẩn thi khí độc thủy, mở ra linh trí. Đã là một đầu yêu thú, lấy thân thể yếu nhất của giới thất thành yêu, chỉ sợ con giới mục này đã sống không biết bao nhiêu năm tháng rồi.

Mà vào lúc này, trong hố lớn bốc lên như giới mục tiêu bỗng nhiên dừng lại, tựa hồ cảm ứng được cái gì. Sau đó thân giới hơi rung động một chút, từ phần lưng lập tức dâng lên một đoàn khí màu vàng nhạt, nhanh chóng từ lưng của nó bay lên rồi hướng về phía mặt đất đầm lầy mà đi tới.

Sau một lát, một luồng khí thể màu vàng nhạt từ trong bọt khí trên chân Triệu Vô Tà không ngừng tràn ra. Nhắm thẳng hướng Triệu Vô Tà mà chui vào mũi Triệu Vô Tà, một chút mùi cũng không có, một luồng khí từ trên thân con giới thôi kia đến một chút mùi cũng không có.

“Hư hô hô”

Ánh mắt nhắm nghiền của Triệu Vô Tà bỗng mở ra, hàn quang lập tức lần sát khí từ bên trong bắn ra. Lỗ mũi co rút lại, hai cổ hỏa diễm đỏ đậm từ bên trong bắn ra, lập tức đốt sạch sẽ một luồng khí có màu vàng nhạt.

“Oanh “

Cơ hồ đồng thời, một sợi khí thể màu vàng bị đốt cháy sạch, đầm lầy khiến người ta buồn nôn đến mức mặt đất không dám đặt chân bỗng nhiên nổ tung. Nước bùn đen kịt vầy ra chung quanh, nước độc màu đen cũng vầy ra không trung, ở giữa bùn đất, một thân ảnh thật lớn đánh tới phía Triệu Vô Tà.

Hai gai xương sắc bén màu vàng thoáng hiện trên không trung, thân ảnh cực lớn này vừa xuất hiện đã khiến người ta không thể chịu đựng được mùi tanh tươi liền tràn ngập trong không khí.

Triệu Vô Tà nghe thấy mùi này, trong nháy mắt hô hấp cứng lại, Ma Nguyên trong cơ thể thiếu chút nữa đã vận chuyển không nổi. Hắn thảm hô một tiếng lợi hại, sắc mặt lạnh lùng, sát khí bùng lên trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà nhiều thêm một thanh trường kiếm.

Huyết quang giống như trời mưa, hóa thành nhiều điểm rơi xuống, trực tiếp va chạm với gai xương thân hình to lớn kia.

“Bùng” “Xì” “Xì”

Tiếng nổ vang hòa cùng tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, thân hình Triệu Vô Tà bị một cỗ lực lượng thật lớn đánh bay, nhưng trên người gã lại không bị tổn thương chút nào. Cỗ lực lượng kia mặc dù rất lớn, chỉ sợ cũng có ngàn cân, nhưng thân thể Triệu Vô Tà cũng đã xưa đâu bằng nay. Lực đạo vạn cân kia đều bị thân thể của gã tiêu hóa hết.

“Rầm rầm “

Thân hình dừng lại trên không trung, Triệu Vô Tà nhìn sang, nhất thời thần sắc kinh hãi xuất hiện trên mặt hắn. Quả nhiên như vậy, thứ Triệu Vô Tà nhìn thấy chính là thứ giòi trong hồ sâu năm trăm trượng dưới đáy hồ bùn, đã mở ra linh trí của sinh linh dơ bẩn.

“Sương đen ngàn năm”

Triệu Vô Tà hơi kinh nghi nói, Cỗ trùng trong tay huyết quang bạo phát, ở trong huyết mang. Hai cái trùng ảnh huyết hồng chậm rãi du động, mang theo uy áp làm trái tim người ta đình chỉ. Chỉ cần nhìn hai con Nhân Cổ kia liếc mắt một cái, tim tựa hồ ngừng đập, lúc nào cũng có thể bị găm sạch sẽ.

Ban đầu đòi vé để mua vé.

Chương thứ một trăm ba mươi ba, mười vạn đại sơn cứu nạp uế.

“Tê”

Thanh âm khàn khàn dị thường vang lên trong đầu Triệu Vô Tà, thanh âm này giống như mang theo oán khí vô tận, làm cho người ta nghe xong trong lòng sợ hãi. Chẳng qua Triệu Vô Tà nghe được lại rất bình thường. Người dưỡng cổ, đừng nói chút oán khí này, dù là ngàn vạn oan khí một thân, cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Vào thời đại cổ tại thế giới này, nữ nhi Hoàng Đế Hạng Cáo, cũng là tuân theo oán khí tích tồn trong hỏa mạch mà sinh ra. Vốn Xi Vưu Ma Tôn muốn lấy Hạng Tu cho cô sư luyện chế thành cỗ thể, đem vô số oán khí ngưng tụ trong cơ thể, luyện thành vô thượng hỏa độc thể. Nếu là luyện thành, trong lúc quyết chiến thả ra, trên chiến trường nhất định là Xích Địa Thiên Lý.

Cho dù là Đạo Chân Tiên, bị lửa độc oán khí kia xâm nhập thể nội, cũng phải hao hết sức chín trâu hai hổ mới có thể trực xuất ra ngoài. Cho dù sau khi trực xuất ra cũng có kết cục trọng thương, đến lúc đó thiên hạ chi chủ cũng sẽ thay đổi.

Chỉ là không có gì...

Lần này hai ta cùng nhau tranh thủ xem thể nào, chín mươi lần tấn công lần cuối cùng này.

Nhưng khổ nỗi thời đại thể thượng cổ trên đời này, tiên thân hoành hành. Có giáo chủ tối cao chứng được hỗn nguyên, phía trên còn có đại đạo thiên đạo, thiên hạ chi chủ liên quan tới khí vận. Không phải nhân lực có thể thay đổi, nhất đạo của Thiên Ma, nhất định phải lưu lạc.

Được truyền thừa cổ kinh, Triệu Vô Tà tuy không tu nguyên thần, nhưng cũng là không tu đạo vào ngày mai. Thế nhưng thế giới này, không có thiên đạo, Triệu Vô Tà muốn làm việc, lại có chút thuận tiện.

“Hừ “

Huyết hồng kiếm khí từ trên Nhân cổ trùng vẩy xuống, mũi kiếm huyết hồng thẳng tắp hướng về phía giò đen lớn đang nằm trong bùn đen. Lúc trước bị Triệu Vô Tà một kiếm đánh bay, Trùng Cổ Kiếm người nọ mặc dù chưa luyện đến đại viên mãn, trăm đầu nhân trùng cũng chỉ luyện thành hai đầu. Nhưng uy lực cũng không thể khinh thường, bị huyết hồng kiếm khí bổ trúng, giò thôi kia mặc dù có ngàn năm tu luyện.

Được khí dơ bắn trong lòng đất kia, thân thể cũng mạnh mẽ mạnh mẽ, nhưng chung quy không thể hung uy cổ kiếm của địch nhân, một tầng da bên ngoài thân thể bị bóc đi, chất lỏng màu vàng lục từ chỗ vết thương chảy ra, nhìn buồn nôn đến cực điểm.

Triệu Vô Tà cũng không để ý, cổ tay chấn động, Nhân Cổ Kiếm lập tức rời khỏi tay. Nó hóa thành một đạo hào quang màu huyết hồng, bắn nhanh ra, mục tiêu chính là đám giò bọ đang lẫn lộn trên mặt đất không ngớt.

“Tê”

Dù sao cũng là sinh linh ô uế mở linh trí, tuy rằng thân thể đã rất thống khổ, nhưng vẫn là cái đuôi hung hăng vồ xuống đất một cái. Thân thể mập mập lại rất buồn nôn ảm ảm phá vỡ bùn đất, thân thể trơn trượt chui xuống dưới.

Đầm lầy đen kéo dài chín vạn dặm, cũng không phải tồn tại bao nhiêu năm tháng, nơi này bùn đất càng không biết sâu bao nhiêu. Triệu Vô Tà mặc dù đã là Tông sư Kết Đan, nhưng muốn hấn tìm một chút phiến toái trong đám bùn dơ bẩn của sinh linh thời rữa kia, cũng không làm được.

Bất quá trên mặt Triệu Vô Tà lại không sợ chút nào, con vật mục nát sinh ra ở trong Chiểu Trạch này, tu luyện ước chừng ngàn năm đến dưới đáy đầm lầy tích lũy được mùi dơ bẩn. Mở ra linh trí, đối với cái đầm lầy này cũng quen thuộc vô cùng, lần này bị Triệu Vô Tà gây thương tổn. Hấn tất nhiên sẽ tìm về để lại phiến toái, nói không chừng trong lòng hắc độc kia đã muốn giết chết Triệu Vô Tà, đem thân thể kia bỏ ở trong hộp dơ bẩn kia.

Chỉ sợ thi thể Tông sư Kết Đan sơ kỳ trân quý hơn rất nhiều thi thể Yêu thú, cô động nhiều thiên địa linh khí như vậy. Khí ô uế có thể nuôi dưỡng ra chỉ sợ cũng tinh thuần, đủ để cho giò bám vào tiến thêm một bước.

Xưa nay tuy giò bọ ở dưới đầm lầy năm trăm trượng, nhưng sinh linh đi qua nơi đây nếu không có sự cường đại của nó thì giò mục này cũng sẽ hiện thân, giết những sinh linh kia, kéo vào trong đầm lầy dưỡng dưỡng ô uế khí nuốt chửng tăng trưởng tu vi. Yêu tu hành là như thế, hấp thu thiên địa sau đó luyện hóa sao có thể nhanh chóng nuốt chửng tinh khí của các sinh linh khác.

Sắc mặt Triệu Vô Tà lạnh lùng, hai chân trắng nõn chậm rãi bay lên. Quần áo vải, một tay đóng đũa Vạn Độc Cổ Phiến, một tay cầm cổ kiếm của Nhân trùng màu huyết hồng.

Dưới chân hẳn đều là nước bùn đen kịt, bốc lên bọt khí nồng nặc, người bình thường tất nhiên khó có thể chịu được. Loại địa phương này, thiên đường của những độc trùng mãnh thú kia, tùy ý cũng có thể ăn thân. Đợi con mồi kia xuất hiện là có thể động thủ, trong đầm lầy này chỉ sợ mỗi ngày đều diễn ra tình cảnh máu tanh tàn nhẫn buồn nôn.

“Rầm rầm” “Xẹt xẹt”

Bùn nhão văng khắp nơi, mấy chục cổ chất lỏng màu vàng bỗng nhiên từ dưới mặt đất bay vọt lên. Ở giữa đám bùn, một thân ảnh thật lớn chợt lóe rồi biến mất. Lại là giò bọ kia, nó cũng là do biết Triệu Vô Tà khó chọc, sau khi tiến vào trong đầm lầy, trực tiếp rơi xuống cái hố bần thiú dưới mặt đất, dùng cái miệng rộng hút không ít chất lỏng vô cùng dơ bẩn trong hố, liền phun về phía Triệu Vô Tà.

Lại nói tiếp, chất lỏng này cũng không phải là vật tầm thường. Cái đầm lầy này dơ bẩn không gì sánh được, dã thú độc trùng sinh ra cũng dơ bẩn vô cùng. giò thời này từ những thi thể kia mọc ra, lại đem những thi thể kia kéo vào trong hố dơ bẩn dưới đáy đầm lầy dưỡng dưỡng khí chất bẩn, vòng đi vòng lại.

Khí ô uế trong hố đã nồng đậm đến khủng bố, giò thời kia vốn sống bằng khí ô uế, tự nhiên là càng nhiều càng tốt. Thế nhưng

nếu đổi lại là sinh linh khác, cho dù là mãnh thú độc trùng thậm chí là yêu thú khác, đối với chất lỏng dơ bẩn trong hố kia cũng tiêu thụ không nổi, hút vào một chút cũng phải chịu tội.

“Hừ “

Trong mắt hiện lên một tia khinh thường, Triệu Vô Tà nhìn thấy những chất lỏng màu vàng kia phun tới, không có ý lui về phía sau tránh né chút nào. Mặt phiến xám xịt cuộn tới, những chất lỏng màu vàng kia toàn bộ biến mất, lại tiến vào trong lá cờ kia. Vạn Độc Cổ Phiến luyện chế ra, là vì thu nạp vạn độc, dung nạp vạn cỏ.

Chỉ là thứ dơ bẩn, đối với Vạn Độc Cổ Phiến cũng là bổ dưỡng.

Khóe miệng co rút lại, thần niệm khổng lồ của Triệu Vô Tà tràn ra, toàn lực thẩm thấu vào trong đầm lầy. Khí thể của Kết Đan Tông Sư hoàn toàn bộc phát ra, phía trên Nhân Cổ Kiếm huyết hồng khí tức nồng đậm đến cực điểm, giống như tùy thời có thể nhỏ máu xuống. Vạn Độc Cổ Phiến cuốn đi chất lỏng cực kỳ dơ bẩn, trên lá cờ xám xịt cũng bốc lên một điểm hoàng quang.

Bề ngoài đầm lầy vô cùng bình tĩnh, chỉ có tiếng kêu xì xào khi bong bóng khí toát ra. Một lát sau, Triệu Vô Tà thu hồi thần niệm, lạnh lùng nhìn xuống phía dưới. Lúc này giới thối kia đã trốn vào trong hố bẩn thật lớn dưới đầm lầy, chất lỏng dơ bẩn đủ mọi màu sắc không ngừng tràn vào trong cơ thể nó.

Bị trùng cổ kiếm đã thương cũng không phải dễ phục hồi như vậy, mùi ẩm thối vừa rồi tại thời điểm thờ đầu cảm nhận được khí tức Vạn Độc Cổ Phiến, sau khi sinh ra liền cẩn thận vô cùng giới thối cũng không dám đi tìm Triệu Vô Tà gây phiền toái nữa. Lầy lầy hiện tại trốn dưới mặt đất chữa thương, nó cũng sẽ không biết, bởi vì nó nhất thời rình coi nguyên khí tinh thuần trong cơ thể Triệu Vô Tà.

Kết quả lại thu hút một tên sát tinh tới.

giới thối sinh ra trong nơi dơ bẩn, thu nạp ô uế chi khí, trời sinh đã là sinh linh dơ bẩn. Có lẽ đối đầu với những tu sĩ khác, bất luận tiên ma, đều có thể chiếm được đại tiện nghi. Căn cứ

vào những thứ dơ bẩn trong cơ thể nó, đối với pháp bảo cùng pháp quyết của tu sĩ đều có thể khắc chế dơ bẩn pháp quyết, khiến nó không thể phát huy thần thông.

Thậm chí, nếu có tâm thần tu sĩ bị những khí tức ô uế này xâm nhập, vậy trong đầm lầy này cũng chỉ có thể mặc cho giới bộ xâm nhập. Những yêu thú khác cũng như thế, tu luyện ngàn năm trong đầm lầy này cũng không phải không có hại tới tính mạng tu sĩ.

Tu chân giả ngày thường thu nạp thiên địa linh khí, rèn luyện thân thể, nguyên khí trong cơ thể tự nhiên dư thừa. Lỗ thối có được thân thể những tu sĩ kia, thai nghén ra rất nhiều dơ bẩn chi khí tinh thuần, sau khi ăn ngọt nhìn thấy tu sĩ đều nhin không được rình mò một phen. Thấy chuẩn liền xuống tay, cũng chưa từng nghĩ tới, lần này dẫn tới một người chuyên môn khắc chế dưỡng cổ của nó.

Thần niệm vô công, Triệu Vô Tà đột nhiên lấy Vạn Độc Cổ Phiên ra đưa tay chụp một cái. Một luồng khí màu vàng rơi vào trong tay Triệu Vô Tà, hần ta nhe răng cười một cái, lòng bàn tay Triệu Vô Tà chớp động ánh sáng. Khí thể màu vàng bị hần ta cưỡng ép bơi lên trên Nhân trùng cổ kiếm, huyết quang hòa cùng khí thể màu vàng hỗn tạp cùng một chỗ, lắc lư không ngớt.

“Đi “Soạt “

Trong miệng hô quát, tay buông lỏng, cổ trùng kia lập tức rời tay. Kiếm quang hóa thành màu huyết hồng vọt xuống đất, không chút trở ngại, nước bùn bị phá vỡ một cái động. Cơ hồ ngay khi động xuất hiện, Nhân Trùng cổ kiếm cũng đã xuyên qua khoảng cách mấy trăm trượng, âm vang xuất hiện trên không cái hố kia.

“Oanh” “Tê” “

Mảng lớn kiếm quang bỗng nhiên ở trong huyết tối năm trăm trượng dưới lòng đất bùng nổ, giới thối kinh khủng kêu lên. Trên Nhân cổ trùng kiếm khí tức hung sát vừa lúc khắc chế khí dơ bẩn trong cơ thể nó.

Đáng tiếc dù kêu thảm như thế nào cũng vô dụng, trên thân kiếm của Nhân Cổ Kiếm phun xuống một mảng lớn kiếm khí, bao phủ toàn bộ thân thể giòi bộ khổng lồ vô cùng vào trong đó. Ngay sau đó, chính là tiếng kêu thảm thiết của con giòi mục sống hơn ngàn năm này.

“Xuy xuy” “Xuy xuy”

Hơn một ngàn kiếm khí rải xuống, đồng thời còn xuất hiện một lỗ nhỏ trên thân thể giòi thối kia. Mỗi một đạo kiếm khí đều phá vỡ lớp da kỳ dày vô cùng của thân thể giòi mục, chui vào bên trong.

“Rầm rầm rầm”

Chất lỏng trong hổ bắn tung tóe khắp nơi, trong miệng ảm thối ghê tởm phát ra tiếng kêu thống khổ. Trên thân thể thật lớn của giòi bộ hiện đầy lỗ nhỏ bị kiếm khí phá vỡ, bên trong ghê tởm chất lỏng muốn phun ra, nhìn qua rất là thê thảm.

“Nhân loại, ta muốn ngươi chết”

Thanh âm khàn khàn vang lên trong đầu Triệu Vô Tà, ban đầu nói rất khó khăn, nói đến cuối cùng cũng là sát khí tràn ra bốn phía. Sinh linh trong dơ bản sinh ra, cho dù mở ra linh trí, cũng là cực kỳ hung thần. Bị cổ trùng của Triệu Vô Tà gây thương tích thê thảm, giòi thối này đã động đồng quy vu tận trong đầu.

Đối với những sinh linh khác khó khăn vô cùng, cái Chiêu Trạch tuyệt đối khó xuyên qua, đối với những con giòi bộ này mà nói cực kỳ đơn giản. Thân thể bị trọng thương khê xoay chuyển vài cái đã xuất hiện, kêu lớn lao về phía Triệu Vô Tà đang đứng trên mặt đất.

“Hắc hắc”

Triệu Vô Tà không nói lời nào, vẫn cười gằn, nhân cổ kiếm quang vội vàng chớp động theo phía sau như giòi thối. Hắc ta đã lâm vào trong giòi mục nên hoàn toàn không chú ý tới, phía sau là một thanh trường kiếm màu đỏ máu.

“Oanh”, “Oanh” đi chết đi.”

Mặt đất nổ tung vô số bùn đất, một bóng người khổng lồ từ bên trong lao ra. Triệu Vô Tà nhe răng cười khê quát, phía sau lập tức lóe lên huyết quang, “Xoẹt” một thanh trường kiếm màu đỏ như máu xuyên vào phần đuôi giòi bộ.

“Oanh “

Kiểm quang kéo dài ra, lưỡi kiếm âm lãnh vậy mà từ trong miệng hôi thối lớn lên bay ra. giòi thối mở to miệng, vừa lúc cắn Triệu Vô Tà, nhưng hắn ta lại không cắn được nữa. Bởi vì sinh cơ của hắn ta đang chậm rãi biến mất, nặng nề rơi xuống mặt đất, tóe lên vô số nước bắn cùng bùn.

Liệp sát giả, cuối cùng sẽ có một ngày bị biến thành con môi.

Con giòi bám vào này sinh ra từ dơ bẩn nhưng cũng chết ở nơi dơ bẩn. Đúng là như thế, Triệu Vô Tà cầm Vạn Độc Cổ Phiên hạ xuống mặt đất, chân vẫn để trần như trước.

“Xùy”

Cột cờ đen kịt của Vạn Độc Cổ Phiên bỗng nhiên cắm vào trong thân thể giòi thối kia, dễ dàng như cắm vào trong một khối đậu hũ vậy. Khóe miệng khê nhúc nhích, tựa hồ niệm động chú ngữ gì đó. Phía trên cổ phiên bỗng nhiên toát ra rất nhiều cỗ khí thể màu xám tro, giống như linh xà chui vào trong miệng vết thối thối kia, lúc này giòi mục còn chưa chết, bất quá cũng không khác lắm.

Không ngừng co quắp, con giòi đen sống ngàn năm này không ngừng run rẩy lắc lư thân thể, mà những khí thể kia lại càng ngày càng tráng kiện. Tiến vào trong cổ phiên kia, khí tức trên cổ phiên trở nên sinh động hẳn lên, hoàng quang nhàn nhạt bắt đầu lay động.

Nửa ngày sau, trên mặt đất đã không còn bóng dáng thân thể như giòi bộ nữa, chỉ còn lại một tầng da bên ngoài khiến người ta kinh tởm. Mặc dù nó cực kỳ khô héo, nguyên khí bên trong hiển nhiên đã bị hút cạn. Không cần đến mấy ngày, lớp da kia cũng sẽ bị đầm lầy đồng hóa thành bùn nhão.

Dùng Vạn Độc Cổ Phiên hút khô toàn bộ ô uế chi khí trên thân giòi thối kia, thân hình Triệu Vô Tà lại không nhúc nhích, vẫn

đứng ở nơi đó. Ánh mắt nhìn chăm chú bùn đất trên mặt đất, hoặc là nói là nhìn phía dưới nước bùn kia.

Vạn Độc Cổ Phiên vẫn như cũ cắm vào mặt đất, những khí thể màu xám kia cũng không thu hồi trong phiên, mà chui xuống đất. Một đường đi xuống, thẳng tắp đến chỗ huyết ám năm trăm trượng kia.

Giống như một cái ống hút, hướng phía cái hồ kia mà đi, chui vào trong những chất lỏng dơ bẩn không gì sánh được kia, bắt đầu thu nạp chất lỏng trong đó, dĩ nhiên là muốn hút khô chất lỏng trong hồ kia, giống như khí dơ bẩn trong thân thể giới bọ kia.

Ô uế tức là độc, Vạn Độc Cổ Phiên có thể thu nạp ngàn vạn độc khí thiên hạ, khí ô uế kia cũng chỉ ở trong đó. Hấp thu ô uế trong thân thể giới thối, lại hút khô khí ô uế thai nghén nghén nghén ngàn năm kia, lần này xuống tới. Uy lực Vạn Độc Cổ Phiên chỉ sợ là muốn đuổi kịp Nhân Trùng Cổ Kiếm.

Chương một trăm ba mươi tư, mười vạn núi lớn mười ngàn đàn muỗi...

“Rúc rúc “

Bùn đen phía dưới, mùi thối tràn ngập dưới đầm lầy năm trăm trượng, có một chỗ huyết ngậm. Trong huyết tối không, bên trong có một hồ to, bên trong chứa đầy chất lỏng đủ mọi màu sắc. Lầy màu xanh vàng làm chủ, những chất lỏng này dơ bẩn vô cùng, phát ra khí tức kịch độc vô cùng. Bất kỳ sinh linh nào nghe thấy, đều bị ô uế thân thể cũng mất đi tính mạng.

Nhưng vào lúc này, vận mệnh của cái hồ này nhìn qua thì không tốt lắm, bởi vì nó sắp khô kiệt rồi. Dưới cái tổ không có trứng, giới đen ngàn năm kia đã chết, ngay cả nguyên khí trong cơ thể cũng bị Vạn Độc Cổ Phiên của Triệu Vô Tà hấp thu. Cái hồ đen nuôi dưỡng khí tức dơ bẩn ngàn năm kia làm sao có thể bảo vệ được.

Vạn Độc Cổ Phiên vốn muốn cất chứa độc vật ô uế giữa thiên địa, chất lỏng trong hồ kia lại vừa vặn lấy ra tắm bổ. Theo thời gian trôi qua, Triệu Vô Tà chăm chú nhìn vào cổ phiên cực lớn cắm dưới mặt đất trước người, lúc này phía trên đang dập dờn hào quang màu xanh lá vàng.

Chất lỏng chảy ra từ giới đen ngàn năm sau khi chết cực kỳ tương tự, hoặc có thể vốn là loại khí tức này. Thanh âm xì xào nghĩ lung tung, Triệu Vô Tà nhĩ lực kinh người, động tĩnh năm trăm trượng dưới lòng đất hẳn cũng nghe thấy.

“Oanh “

Hoàng quang bùng lên, vạn độc cổ bồng nhiên nhỏ đi, từ mặt đất bay đi. Sau đó biến thành một lá cờ nhỏ màu xám, dưới sự phụ trợ của hoàng quang trôi lơ lửng ở trước người Triệu Vô Tà. Phía trên lá cờ kia, khí tức mơ hồ. Một đóa hoa sen tối đen như mực chìm chìm nổi nổi, bên cạnh hoa sen kia.

Một khí tức đỏ đậm, chớp lên có thể thấy bóng rạn uốn lượn.

Nhất khí là màu xanh sẫm, chính là hắc thủy bích thiên kia, xen lẫn màu đỏ máu đôi mắt nhỏ rất bắt mắt.

Cuối cùng cũng có một hơi thở, rõ ràng nhất, so với bóng dáng hoa sen kia càng thêm rõ ràng. Là một con chồn nhỏ, toàn thân màu tím, nhìn như đáng yêu nhưng lại rất nguy hiểm trí mạng.

Tử Huyết Độc Điều đã khôi phục được Huyết Độc Điều khi thực lực toàn thịnh, đang thai nghén tu luyện trong Vạn Độc Cổ Phiên. Khi thực sự phát uy, tu sĩ Kết Đan trung kỳ rất khó đối phó được độc nha trong miệng nó. Nhưng bây giờ trong tay Triệu Vô Tà lại là cổ trùng cường đại nhất.

Mà ngay lúc này, Vạn Độc Cổ Phiên hấp thu chất lỏng cực kỳ ô uế trong hồ sâu dưới lòng đất, tăng thêm nguyên khí ô uế ngàn năm kia. Khí độc khí trong cổ phiên dung hợp cùng một chỗ, uy lực cuối cùng tiến thêm một tầng.

Đưa tay cầm tiểu phiên, khẽ lay động cán phiên, lập tức một cổ khí tức màu vàng nhạt phóng lên trời, vọt tới phía Vân Tiêu, mùi thơm nhàn nhạt lại mang theo chút mùi hôi, giống như nước hoa rơi vào trong đồng đồ mục nát đã lâu, cực kỳ quái dị, nhưng lại khiến người người thấy không thể kháng cự.

Nguyên nhân là vì trong cổ vụ kia có chứa một tia hương khí, chính là tinh hoa của chương khí sau khi bị luyện hóa lưu lại. Thứ ác độc nhất, người bình thường người thấy, lập tức cả người đều mềm nhũn. Khó có thể nhúc nhích, không ngoài ba khắc liền muốn hóa thành đồ ăn của độc trùng, hoặc là chương khí ác độc kia để nó hóa thành máu mủ mà chết, bất luận loại kết cục nào, đều muốn đánh mất tính mạng.

Chương khí nguyên bản đối với tu sĩ mà nói tác dụng cũng không lớn, mặc dù trải qua cổ phiên luyện hóa, bất quá lần này nguyên khí gia nhập giới đen ngàn năm cùng khí tức ô uế dựng dưỡng ngàn năm, chỉ sợ những tu sĩ kia thừa nhận cũng là việc khó khăn.

Khóe miệng nhếch lên ý cười, từ khi xuất quan đến nay, tiến vào trong mười vạn đại sơn này. Triệu Vô Tà vẫn có thu hoạch, có thể nói là cơ duyên khắp nơi. Tại Tuyết Sơn lấy

được Tử Nguyệt Thiềm kia, lại để cho bằng mình vạn năm khôi phục nguyên khí.

Lại nói tiếp, trong lúc Triệu Vô Tà gặp cơ duyên, thực tế ngàn năm kia là xui xẻo nhất. Vốn dưới năm trăm trượng dưới lòng đất, dựng dưới sự thốc dờ bản là tốt rồi, không nên tùy tiện rình mò cái tên Triệu Vô Tà này. Đụng phải một tên sát tinh khó chơi nhất, thần thông thiên sinh toàn bộ khắc chế nó, lấy thực lực của nó có thể so với tu sĩ Kết Đan trung kỳ, lại đơn giản như thế mà chết trong tay Triệu Vô Tà.

Mặc dù chiến lực của Triệu Vô Tà cũng tương đương với Kết Đan trung kỳ, nếu như gặp yêu thú Kết Đan trung kỳ khác, Triệu Vô Tà dù có muốn thủ thắng cũng phải trả một cái giá lớn, sợ lại bị trọng thương nguy hiểm đến tính mạng.

Bên trong đầm lầy màu đen ước chừng hơn chín vạn dặm này, không biết có bao nhiêu độc trùng mãnh thú ẩn núp, cũng có vô số yêu thú lợi hại không đếm xuể đang trốn dưới lớp bùn đen thùi kia, chiếm hết thiên thời địa lợi, Triệu Vô Tà nếu như không phải y vào một ít thủ đoạn lợi hại trên người mà không dám hai chân trần trụi đứng yên ở đó.

Năm lần bảy lần cuối cùng cũng rồi rít lần lượt từng lần một.

Trên đầm lầy đầy bùn đất.

“Vù “

Cổ vụ tan hết, ấn ký trên cổ tay Triệu Vô Tà sáng ngời, Vạn Độc Cổ phiên đã bị hấn thu lại. Trong mắt hấn lập loè lệ quang, Triệu Vô Tà chăm chú nhìn vào chỗ sâu trong đầm lầy, nơi phát ra mùi hôi nồng đậm.

Trong bùn đất, không ngừng toát ra bọt khí, còn mang theo một mùi tanh tươi kỳ dị. Tựa hồ dưới đất bùn cất giấu rất nhiều yêu thú ghê tởm kinh khủng, lúc nào cũng có thể phá vỡ bùn lầy chui ra cắn nuốt sinh linh.

Dưới chân khẽ động, Triệu Vô Tà cũng không xuất Hắc Lũng ma kiếm ra ngự kiếm phi hành mà hai chân trần chậm rãi bước đi trên đám bùn, cũng không thi triển ra thần thông sức địa thành thốn mà cứ như vậy cất bước đi, chẳng khác nào phạm nhân.

Vì thế, trong một chỗ hiểm địa của mười vạn ngọn núi lớn, trong đầm đen chín vạn dặm đó, một thanh niên quần áo vải bố đang chậm rãi bước đi trên bùn đất, bước chân không nhanh không chậm, giống như đang đi lại bình thường. Khiến người ta không thể tin được, dưới chân hắn sẽ là một chỗ hung địa mỗi ngày đều chôn vùi vô số sinh linh tính mạng.

Ngoài ngàn dặm, đầm lầy vẫn là ác ghê tởm, bùn đất đen kịt, đột nhiên, “Oanh” một tiếng vang thật lớn, bùn đất văng khắp nơi. Từ dưới đáy đầm có một con cự thú đi ra, mùi tanh hôi lập tức phát ra, hình dáng con cự thú này cực giống một con thần lân cực lớn. Lưỡi dài màu đỏ tươi, đuôi phân nhánh, ở trên lưng trải rộng chi chít mụn nhọt.

Mà làm cho người ta khắc sâu ký ức, chính là miệng con thần lân này, đôi miệng có thể nói là đỏ như máu. Giống như mới lấy ra từ trong huyết trì, huyết hồng quả thực chói mắt. Cự thú bề ngoài vô cùng ghê tởm, nhất định là kịch độc yêu thú, không phải là tồn tại dễ chọc.

Bất quá lúc này con yêu thú này tựa hồ rất là kinh hoàng, giống như gặp chuyện gì đó khủng bố, hoặc là thứ khủng bố kia đang đuổi theo ở phía sau.

“Tất Bá Bá Bá “

Bốn cái chân lớn đạp trong nước bắn, con thần lân cực lớn này vừa ra đã chạy như điên. Lộ tuyến uốn lượn, tốc độ nhanh kinh người, thậm chí đã sinh ra tàn ảnh. Khiến người ta không kịp nhìn, cũng không thấy rõ con thần lân cực lớn này rốt cuộc muốn đi đâu.

Thế nhưng con Cự Tích kia mới chui ra không lâu, chỗ nó vừa mới chui ra, một tiếng vang nhỏ vậy mà cũng bay ra một cục bùn thật lớn, có thể so với đầu của con thần lân kia, từ nơi nó vừa chui ra, lại văng tung tóe vô số nước bắn.

“Bành”

Khối bùn đen kịt to lớn bay đến không trung bỗng nhiên nổ tung, đồ vật bên trong lập tức bay ra.

“Ong ong ong “

Tiếng vang khiến người ta tim đập nhanh không thôi, chỉ riêng thanh âm này đã khiến người ta tâm phiền không thôi, nồn nóng bất an. Từ trong vũng bùn bay ra lại là từng con muỗi lớn cỡ ngón cái. Toàn thân đen kịt, ngay cả cánh cũng đều là màu đen, thân hình to lớn ” tong lòng người ta phát lạnh. Cực kỳ kinh hãi chính là những con muỗi này, toàn bộ đều là màu đỏ, một chút cảm tình cũng không có.

Băng lãnh, khát máu, đám muỗi này tụ lại một chỗ, lại bay tứ tán. Ngay lập tức tụ lại, phát ra tiếng vang thật lớn, đó là âm thanh chúng nó chấn động cánh phát ra. Nhưng loạn tâm thần linh trí, khiến cho sinh linh nghe thấy trên người giống như bị vạn muỗi cắn, chờ tỉnh lại phát hiện, thân thể của mình đã sớm bị đám muỗi này ăn sạch sẽ, nguyên khí, tinh huyết gì đó, đều không giữ lại được.

Cái tên là Huyết Qua Văn, sinh ra ở trong đầm đen cả trăm trượng, sau khi sinh ra liền có thể phá vỡ lớp bùn tìm kiếm con mồi hút máu để trưởng thành. Bởi vì những con muỗi Hấp Huyết này đều là kết đội thành đàn, cái miệng hút máu kia rất khủng bố, ngay cả yêu thú Trúc Cơ kỳ cũng không thể không cắn nuốt những con Huyết Huyết Ti này, chỉ hai ba lần sẽ bị hút cạn máu huyết nguyên khí trong cơ thể mà chết.

Từ trong đồng than đen bay ra một đám muỗi hút, đếm kỹ lại mới có hơn một ngàn con. Lại là một bầy muỗi cực kỳ khủng bố rồi, phải biết rằng, chỉ cần muỗi hút máu mà sinh ra đã có thần thông khủng bố vô cùng, là lấy rất nhiều yêu thú thiên địch.

Mỗi một con muỗi hút máu muốn sống sót đều không dễ, mà một ngàn con muỗi trước mắt càng khó có được.

Rất hiển nhiên, mục tiêu của đám muỗi hút máu này chính là con thần lằn cực lớn kia. Con thần lằn kia dài đến mười trượng, tốc độ chạy trốn cực nhanh, giống như tia chớp kia. Tàn ảnh rậm rạp, lắc lư vài cái đã chạy ra một khoảng cách rất dài.

“Ong ong ong “

Tiếng đập cánh vẫn làm người ta phiền lòng như trước, bầy muỗi xoay quanh trên không trung vài cái rồi chạy về phía Tích Dịch ban đầu. Hắc quang lấp lóe, bầy muỗi trong nháy mắt biến mất ở xa xa, tốc độ vậy mà còn nhanh hơn ba phần so với thần lằn kia.

“Tất Bá Bá Bá “

Cũng không biết là bởi vì chạy quá nhanh, hay là như thế nào, con thần lằn cực lớn kia há hốc mồm kinh tởm. Nhưng một chút âm thanh cũng không phát ra, đầu lưỡi ghê tởm vươn tới. Tuy vẫn dữ tợn như cũ, nhưng ai cũng có thể cảm giác được nó thất kinh cùng sợ hãi.

Con thần lằn này cũng là một ác thú, ngày thường săn giết con mồi ở sâu trong đồng bùn đất. Giết sống không biết bao nhiêu lần, cũng là hung sát yêu thú, bất quá là một vật khắc một thứ. Con thần lằn này bị bầy muỗi trong lúc săn mồi, từ giết người biến thành con mồi.

“Ong ong ong “

Lại là tiếng muỗi kêu, dù sao tốc độ so với thần lằn nhanh hơn không ít, không bao lâu sau đã bị thần lằn đuổi kịp. Thần lằn kia cũng biết không còn mạng mình lâu nữa, nhưng bị vây khốn thú còn chiến đấu, huống chi nó là hung thú.

“Phốc “

Cái đầu khổng lồ buồn nôn bỗng quay lại, một dòng chất lỏng màu đen to lớn phun ra, yêu thú dơ bẩn kịch độc đầm lầy, phần lớn đều có thủ đoạn phun ra nước bắn là nước độc, thần lằn này cũng là như thế, dòng nước đen kia chính là khí kịch độc nó hấp thu lúc đi xuyên qua bùn đất.

Ngày thường hấp thu kịch độc chi khí trong túi trứng độc lưu trữ luyện hóa, thời khắc mấu chốt liền có thể hóa thành độc thủy phun ra, bảo vệ tính mạng giết địch. Chỉ là hiện tại.

“Soạt” một cái, toàn bộ bầy muỗi vậy mà tản ra, dòng nước đen kia rơi xuống khoảng không cuối cùng rơi vào trong đầm lầy. Một đám khói đen bốc lên, cực kỳ tanh hôi.

“Tê”

Rốt cuộc lúc này tiếng kêu thảm thiết cũng vang lên, đảo mắt nhìn lại, con thằn lằn dữ tợn đáng sợ kia đã bị đàn muỗi bao vây. Một màn khủng bố đã xảy ra, thân thể cực lớn của thằn lằn trong mười hơi thở, thế mà bị đàn muỗi hút khô. Chỉ còn lại có tấm da thô ráp lưng xù xì kia, trên tấm da kia trải rộng từng lỗ kim nhỏ. Không cần phải nói, chính là đám muỗi kia lưu lại.

Chương thứ một trăm ba mươi lăm, mười vạn ngọn núi lớn mười một long ngâm.

Tại một địa phương trong đầm lầy, phía trên một bãi bùn đen kịt, có một khối da cực lớn. Bên trong bùn, phía trên có xù xì buồn nôn, còn có vô số lỗ nhỏ to bằng kim nhãn.

Trên không khối da mục kia, có một đám muỗi đen, mỗi con đều to bằng ngón cái. Bầy muỗi kia chừng ngàn con, bay trên không trung, cánh rung động ong ong. Làm cho người ta nghe xong tâm phiền không thôi, sinh ra rất nhiều phiền phức. Bầy muỗi tụ lại nhanh chóng vô cùng, chỉ có thể nhìn thấy hắc quang lấp lóe mà thôi.

Bọn muỗi đen vừa mới cắn nuốt một con độc xà cực lớn, độc thần lằn kia ở trong đầm lầy mặc dù không phải tồn tại cao nhất, nhưng cũng thuộc về yêu thú. Chiến lược có thể so với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ cũng không sai biệt lắm, bình thường Độc Tích Dịch đi qua đầm lầy đen bùn, dựa vào thân thể cường đại cắn nuốt các loại độc trùng mãnh thú.

Không hề nghĩ rằng lại bị đám muỗi đen kia nhìn chăm chăm, thoáng chốc liền bị hút khô, nhưng mà thật không may.

“Ong ong ong “

Tiếng đập cánh không khí vẫn như cũ vang lên, đàn muỗi này hút khô nguyên khí tinh huyết toàn thân độc thần lằn, muốn vỗ cánh rời khỏi đi tìm con mồi mới. Đám muỗi đen này đã rất khỏe mạnh, ước chừng một ngàn con, đầm lầy mặc dù nguy hiểm. Nhưng chỉ cần cẩn thận làm việc, một ngày nào đó đàn muỗi cũng có thể thoát khỏi hạn chế độc trùng, mở ra linh trí trở thành Yêu tộc.

Dã thú được thiên địa linh khí bao phủ, có thể luyện hóa xương ngang trong đầu, mở ra linh trí. Mà yêu thú tu luyện đến cấp độ nhất định, luyện ra kim đan, cũng có thể thoát ra hạn chế của nhân yêu. Hóa thân thành người, thậm chí có yêu

thú, tu luyện đến cảnh giới chí cao. Có thể che đậy toàn bộ yêu khí toàn thân, cùng nhân loại kia không khác gì nhau.

Bất quá muốn tu luyện tới loại cảnh giới kia, đối với đàn muỗi này mà nói không biết phải tốn bao nhiêu năm tháng. Càng không biết phải trải qua bao nhiêu gian khổ cùng khảo nghiệm, cũng không phải đơn giản là có thể thành công.

“Ong ong ong “

Bầy muỗi bỗng nhiên truyền đến một trận bạo động, một ngàn con muỗi đen bỗng nhiên bay ra, sau đó lại gắt gao tụ lại cùng một chỗ. Một cỗ khí tức khản trương từ trong bầy muỗi truyền ra, tựa hồ chúng nó cảm ứng được cái gì đó khủng bố.

“Vù vù “

Tiếng gió đột nhiên vang lên, từng con muỗi đen lay động hai cánh, muốn bay về phía xa. Không khí đều bị chấn động vang lên vù vù, đàn muỗi này tổ hợp lại với nhau, ngược lại uy thế kinh người. Bất quá tựa hồ không còn kịp nữa.

Ở xa đầm lầy, một bóng người nhàn nhạt chậm rãi đi tới, từ xa tới gần. Chẳng qua thời gian một hơi thở, vốn là ở xa xa đánh ra một cước, thế nhưng sau một khắc lại xuất hiện cách bầy muỗi không xa. Một điểm ánh xám hiện lên, một cái áo xám thật lớn bỗng nhiên bắn ra, sau đó cắm vào trong nước bùn.

Vừa vặn ngăn cản đường đi bầy muỗi kia, đàn muỗi càng thêm xôn xao, lá cờ dài màu xám kia mang đến cho đàn muỗi càng nhiều khủng hoảng hơn.

Khóe miệng mỉm cười, Triệu Vô Tà mang theo một chút ánh mắt nóng bỏng bắn vào trong đám muỗi, tựa như đang nhìn một loại thiên tài địa bảo nào đó. Thiên địa sinh linh, đều là chiếm được thiên địa linh khí, chẳng qua là bao nhiêu mà thôi. Tính chất bất đồng mà thôi, đàn muỗi này trong mắt tu sĩ tiên đạo xem ra không những vô dụng, ngược lại là đại họa. Nhưng theo tu sĩ ma đạo, đặc biệt độc tu, quả thực là tồn tại còn quý giá hơn thiên tài địa bảo.

Triệu Vô Tà là người nuôi cỏ, vạn độc vạn thú muôn vạn sinh linh đều có thể trở thành chất dinh dưỡng cho cỏ thể. Bầy muỗi này uy lực cường đại, độc tính toàn thân kinh người,

ngay cả con thần lần độc có kịch độc cũng khó có thể ngăn cản. kiêm hai cánh chấn động, qua lại như điện, quả thực mạnh mẽ. Triệu Vô Tà ở phía xa đã nhìn thấy con thần lần độc ác kia làm sao chết ở trên muỗi, là đang có ý niệm trong đầu chụp bắt bầy muỗi.

Vạn Độc Cổ Phiên là khắc tinh của độc trùng thiên hạ, bầy muỗi cũng không lợi hại, một ngàn con muỗi đen khát máu toàn thân lộ ra hắc quang bay tới bay lui trước Vạn Độc Cổ Phiên. Thế nhưng chúng không dám vượt qua lôi trì kia, bị vây ở giữa nhân phiên.

“Ong ong ong ong ong....

Thanh âm khát máu của con muỗi đen đập cánh này đối với người khác hoặc là yêu thú mà nói thì tâm phiên, nhưng mà Triệu Vô Tà lại giống như một chút cảm giác cũng không có, chỉ tay một cái. Vạn Độc Cổ bỗng nhiên cuốn ngược, lá cờ xám xịt hướng đám muỗi bay tới, lại giống như muốn thu vào trong lá cờ kia.

“Hưu hưu hưu”.

Chỉ cần là sinh linh đều có bản năng trời sinh, có thể cảm ứng được nguy hiểm. Có thủ đoạn phản kháng sao cam tâm bị người khác đuổi bắt. Một ngàn con muỗi đen kịt toàn thân cảm ứng được nguy cơ, vậy mà toàn thân đều lóe ra hắc quang, đôi mắt nhỏ đỏ như máu mang theo hào quang khát máu.

Trong nháy mắt tránh thoát uy áp Vạn Độc Cổ Cổ Phiên, hai cánh chấn động phóng tới Triệu Vô Tà, lập tức từng đạo hắc quang xuất hiện trong mắt Triệu Vô Tà.

Triệu Vô Tà mở cổ nhãn ra, thị lực ngưng tụ, quỹ tích mỗi con muỗi đen phi hành trên không trung đều rõ ràng vô cùng xuất hiện ở trong mắt Triệu Vô Tà. Đây mới là tốc độ chân chính của đàn muỗi, quả thực nhanh như chớp giạt. Từng con muỗi đen phóng tới, chấn động không khí nổ vang, không sai biệt lắm với những con bắn ở địa cầu kiếp trước hẳn ta thấy ở kiếp trước.

Sắc mặt lạnh lẽo, lòng bàn tay lập loè huyết quang, thân kiếm máu đỏ như cổ trùng hiển hiện ở trong đó. Huyết quang vẫn

lưu chuyển, phía trên trái rộng đầy trùng ảnh vắn vẹo dữ tợn, nhất là hai con cổ trùng vô cùng rõ ràng trong đó. Trịnh Nguyên Bá và Chu Giác, ngũ quan hoàn toàn vắn vẹo, hồn phách vĩnh thế chìm vào thống khổ.

Cổ kiếm Nhân Trùng vừa xuất hiện, bảy muỗi vốn còn xông về phía Triệu Vô Tà trong nháy mắt ngưng trệ, một cổ cảm xúc hoảng sợ từ trong bảy muỗi truyền ra. Nhất là sau khi một cổ huyết vụ từ trên thân kiếm cổ trùng lan tràn ra, bên trong xuất hiện hai cái bóng côn trùng chậm rãi du động, một ngàn con muỗi đen càng thêm rối loạn.

Quả nhiên là lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Vốn dĩ đám muỗi đen này cũng có bản lĩnh đi dưới nước bùn, thế nhưng bây giờ Vạn Độc Cổ Phiên kia đã cắm vào trong nước bùn, chỉ đợi bảy muỗi tiến vào trong nước bùn sẽ bị cổ phiên toàn bộ thu lấy.

“Hừ “

Hừ lạnh một tiếng, mặt cờ của Vạn Độc Cổ Phiên đã đến. Triệu Vô Tà cũng không có tâm tình dây dưa cùng đám muỗi đen này, tuy rằng đám muỗi đen này chiến lực không kém. Ở trong đầm lầy cũng là độc trùng dị chủng, trời sinh bất phạm, sau khi kết thành bảy muỗi lại càng tăng chiến lực gấp bội. Chính thức đối địch, tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn muốn thu nhiếp chúng nó đều phải hao hết khí lực.

Chẳng qua đối với Triệu Vô Tà, đám muỗi đen này lại có tác dụng, chính là muốn dưỡng thành một loại cổ trùng lợi hại. Nếu có thể dưỡng thành, dùng để đối địch, lại là một cánh tay đắc lực. Tác dụng thậm chí còn lớn hơn so với Tử Huyết Độc Điều đã ngưng tụ thành thân thể, tuy nhiên muốn nuôi thành cổ trùng kia, còn phải mất một chút công phu mới có thể làm được.

Trong lá cờ tản ra sương mù màu xám mờ mờ lung, mùi thơm nhàn nhạt cùng một tia khí tanh hôi đồng dạng truyền đến, đem đám muỗi đen này hỗn loạn mơ mơ hồ hồ. Trong chốc lát liền không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc, đàn muỗi tuy

lợi hại, vẫn là không chịu nổi cỗ vụ dung hợp khí tức ô uế ngàn năm kia hun khói.

Lá cờ cuốn qua, tầm một ngàn con muỗi đen liền bị Triệu Vô Tà thu lại, ánh sáng xám kẹp một mảnh ánh sáng đen vào trong lá cờ kia. Thu đám muỗi đen khát máu, Vạn Độc Cô phiến không có bất kỳ biến hóa gì, hóa thành một cây cờ nhỏ trong ánh sáng. Trở lại trên cổ tay Triệu Vô Tà, vẫn là một cái ấn ký như cũ.

Lúc này trên mặt Triệu Vô Tà mới hiện ra một vòng vui vẻ, mười vạn đại sơn này đối với người khác mà nói là hiểm địa, hung địa, đối với hắn mà nói lại là cơ duyên rất nhiều. Mấy ngày nay hắn đã nhận được rất nhiều chỗ tốt, dựa vào tính tình trầm ổn của Triệu Vô Tà cũng mừng rỡ không thôi. Thở ra một hơi, đè nén ý niệm muốn cất tiếng cười to trong đầu. Chân vừa động, đi sâu vào trong đầm lầy.

Ngày thứ hai Triệu Vô Tà chân trần đạp trên bùn đất, nước bắn dơ bẩn cực kỳ thổi rửa che mất hai chân Triệu Vô Tà. Nhưng nếu là khỏe mắt, tự nhiên có thể nhìn thấy nước bắn mặc dù che mất hai chân của gã, nhưng lại không bị dính một chút nào lên đó. Từng tầng từng tầng ma nguyên cực kỳ mỏng manh bao trùm mặt chân Triệu Vô Tà, ngăn cách những thứ dơ bẩn kia.

Nhìn bốn phía chung quanh một chút, tựa như mỗi một nơi đầm lầy này đều là quang cảnh giống nhau. Tĩnh mịch vô cùng, trừ ngẫu nhiên từ trong nước bùn xuất hiện bong bóng ô uế, thanh âm còn lại khó nghe được.

Nghĩ đến nơi đây hung hiểm dị thường, kết cục bại lộ rõ ràng là vô cùng thâm hiểm, lấy các loại yêu thú độc trùng mãnh thú đều học được ẩn thân trong bùn đất. Một chút âm thanh cũng không phát ra, chờ con mồi tới cửa, đi sẵn giết cho tốt.

Tại trong Hắc Chiều Trạch này cũng đi được mấy ngày, Triệu Vô Tà đã rất thích ứng, mấy ngày trước hắn cũng không phải chỉ biết đi đường. Mỗi một ngày hắn đều cầm trong tay Vạn Độc Cô Phiến, thu nhiếp các loại độc trùng trong nước bùn, hoặc là cắn nuốt những độc khí dơ bẩn kia để nuôi dưỡng.

Mặc dù mấy ngày qua nhàm chán, nhưng Triệu Vô Tà cũng không phải không có chút thu hoạch nào, uy năng Vạn Độc Cổ phiên càng tăng mạnh.

Đến nơi này, Triệu Vô Tà lại không xuất Vạn Độc Cổ Phiên ra, bởi vì hắn cảm giác nơi đây có chút dị thường. Khác với đầm lầy nơi khác, dưới chân lại đi tiếp một đoạn, Triệu Vô Tà bỗng nhiên dừng bước.

Ở phía trước hắn, chỗ sâu đầm lầy, bỗng nhiên không biết từ đâu bay ra một mảng lớn sương mù màu xanh lục. Giống như mây trắng khí tức mịt mờ, khí bay loạn, hơi thở phiêu động, những sương mù màu xanh lục này che dấu trước mắt Triệu Vô Tà. Mặc kệ hắn ngưng tụ thị lực thế nào cũng không thấy rõ bên trong rốt cuộc có cái gì. Bất quá những sương mù màu xanh lá kia vừa nhìn liền biết không phải vật tầm thường, chỉ sợ là kịch cảnh.

Lần này hai mươi hai lần rồi rít lần lượt xem tính kế của hắn.

Thứ có độc.

Triệu Vô Tà nhú chặt lông mày, hai mắt tản đi hai màu đen trắng. Không thi triển thần thông thấu triệt ba canh giờ thì cho dù mở to cổ nhãn cũng không thể biết trong sương mù màu xanh lá kia rốt cuộc là thứ gì.

“Vù “

Một ngụm trọc khí phun ra, từ trong miệng Triệu Vô Tà cũng phun ra một phi kiếm. Huyết quang lập tức bao phủ toàn thân Triệu Vô Tà. Hai con Nhân Trùng từ trong huyết vụ chậm rãi trườn ra, khí tức khiến người ta kinh hãi phóng thẳng lên trời.

Triệu Vô Tà ánh mắt kinh ngạc, trên mặt cũng không dám tin. Vừa mới xuất hiện ở nơi đây, Nhân Trùng cổ kiếm trong đan điền bắt đầu rục rịch, hôm nay Triệu Vô Tà buông ra áp chế Nhân Trùng cổ kiếm đã lao ra khỏi đan điền. Nhưng Triệu Vô Tà cũng không nghĩ tới Nhân Cổ Kiếm lại có phản ứng cực lớn như vậy.

“Chẳng lẽ...”

Vẻ kinh ngạc của Triệu Vô Tà còn chưa biến mất, trong lòng hắn ta xuất hiện một ý niệm kỳ dị, đúng vào lúc này.

“Grào.”

Tiếng rống ngâm thật lớn bỗng nhiên từ chỗ sâu trong đầm lầy truyền đến, vang vọng phía chân trời, làm cho tim người ta bỗng nhiên đập nhanh hơn. Uy thế vô cùng cường đại kia, sắc mặt Triệu Vô Tà lập tức kinh ngạc vô cùng.

Đêm nay không chỉ có vậy.

Chương thứ một trăm ba mươi sáu, mười vạn đại sơn mười hai chiến Độc Long.

“Grào” “Grào” ục.

Liên tục có tiếng rống rung chuyển bầu trời, vang vọng trong vòng ngàn dặm. Theo đó trong sương độc màu xanh lục phía trước Triệu Vô Tà, một bóng người cực lớn như chui ra từ trong bùn đất. Bóng người đó quá lớn, bùn đất bốc lên khiến cho bầu trời cũng tạo thành mưa bùn cực kỳ dơ bẩn.

“Oanh “

Huyết quang xông thẳng lên trời, mưa bùn bên người Triệu Vô Tà đều bị huyết quang cuốn lấy biến mất. Khí tức kinh khủng của Nhân cổ kiếm hiện ra, bất quá quanh đây cũng chỉ có một sinh linh, đó là thân hình khổng lồ mới từ trong vũng bùn đổ ra.

Tiếng rống ngâm vang vọng bầu trời, uy thế vô cùng, đồ vật trong khói độc màu xanh lục kia khẳng định là một sinh linh kinh khủng. Lúc này Triệu Vô Tà cũng biết bản thân mạo muội tiến vào địa bàn của một yêu thú khủng bố, Nhân Cổ Kiếm cảm ứng được nguy cơ, từ trong đan điền vọt ra.

Yêu thú cũng giống như con người, chú ý địa bàn, nếu địa bàn của mình bị người xâm phạm nhất định sẽ bị đưa tới chủ nhân địa bàn liều mạng công kích. Biết điều không thể làm, Triệu Vô Tà cũng hiểu được, lần này sợ là khó tránh được một lần chém giết thảm liệt.

“Grào.”

Lại là một tiếng long ngâm ngân nga, khói độc màu xanh lá cây cách Triệu Vô Tà không xa bỗng nhiên thu nạp toàn bộ đi vào sâu bên trong. Tốc độ vô cùng nhanh, khói độc giống như bị thứ gì hút đi, toàn bộ đi về một hướng.

Cầm trong tay Nhân Trùng cổ kiếm, Triệu Vô Tà lạnh lùng nhìn chăm chú vào mọi thứ như thể không nhìn thấy sương độc kia đã biến mất. Sâu trong đầm lầy, một cái đầu vô cùng to

lớn bỗng nhiên vươn ra, trên dưới hàm đóng chặt, khói độc đã cô đọng thành chất lỏng biến mất trong miệng của cái đầu cực lớn kia.

“Rầm rầm “

Thân thể vô cùng to lớn bay lên không, từ trên người mọi người không ngừng rơi xuống những bùn đất, dơ bẩn vô cùng. Giống như trời mưa, không, so với trời mưa còn dày đặc hơn. Đánh mặt đất đầm lầy kia là một mảnh hỗn độn, mùi hôi nồng đậm đến mức làm người ta không chịu nổi phát ra. Thậm chí có thể thấy rõ ràng, là từng sợi khí màu xanh lục, tanh hôi không gì sánh được.

Trong đầm lầy đâu đâu cũng là những vật mục nát, thời gian dần trôi qua thì mùi hôi thối ngập trời cũng là chuyện bình thường. Muốn ở trong đầm lầy chín vạn dặm này tìm được thứ gì đó tỏa ra mùi thơm thì đúng là rất khó.

Bùn đất rơi xuống, dài đến năm mươi trượng, toàn thân đều là vảy màu xanh biếc. Có tứ chi, cũng mọc ra bốn trảo, cái đầu to lớn vô cùng. dữ tợn đáng sợ, trên đầu có một gói mũ cực lớn, ghê tởm đến cực điểm. Nhìn qua đại gia hỏa này thật sự là buồn nôn không chịu nổi, thậm chí có thể đánh đồng với Triệu Vô Tà lúc trước gặp qua con giòi thối ngàn năm kia.

Rất khó tưởng tượng ra âm thanh long ngâm có uy thế kinh người kia lại là do một tên gia hỏa đáng ghét phát ra. Dùng thị lực của Triệu Vô Tà cũng có thể thấy rõ sâu trong đầm lầy có một con yêu thú vô cùng to lớn.

Đôi mắt hơi nheo lại, trên mặt hiểm thấy lộ ra một điểm ngưng trọng, trong miệng chậm rãi nói “Độc Long”.

Triệu Vô Tà trông thấy đại gia hỏa này, trong lòng vô cùng căng thẳng, thần sắc lập tức đề phòng. Từ khi Triệu Vô Tà tu luyện ma công tới nay, luyện rất nhiều cổ trùng, thủ đoạn thần thông đều rất phi phàm. Có thể khiến trên mặt của hắn ta xuất hiện nhân vật ngưng trọng, đến bây giờ cũng chỉ có vài người mà thôi, đại bộ phận đều là cường giả cấp bậc Nguyên Anh chân nhân. Thế nhưng lúc này lại xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà.

Độc Long sống ở trong đầm lầy, chính là nơi mà Long tộc và yêu thú kích độc trong đầm lầy sinh ra, trong cơ thể mang theo huyết mạch của Long tộc, nhưng trên người lại mang theo kích độc ô uế. Căn bản không phải vì vẻ bề ngoài của Long tộc, trong đầm lầy này, con Độc Long này lại là cường giả cấp bá chủ.

Lúc này Độc Long xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, sức chiến đấu tương đương với Kết Đan hậu kỳ. Cũng là nhân vật cấp bậc Đại Tông Sư, hơn nữa, trong cơ thể con Độc Long này đã có thể luyện ra Kim Đan, đã có thể biến thành hình người. Yêu thú như thế, không trách được Triệu Vô Tà lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

“Nhân loại, ngươi lại dám xông vào mười vạn đại sơn...”

Thanh âm tràn ngập uy nghiêm vang lên trong đầu Triệu Vô Tà, thực sự là có người đánh trống chấn động bên tai Triệu Vô Tà. Khó chịu vô cùng, bất quá truyền âm này dựa vào lực lượng tâm thần, Triệu Vô Tà tuy chiến lực tương đương với Kết Đan trung kỳ nhưng luận về lực lượng tâm thần, trình độ tu vi thì giống như tu vi của mình, Kết Đan sơ kỳ.

Nếu như lực lượng tinh thần không bằng, Triệu Vô Tà trực tiếp bay lên không trung, đứng ở không trung. Cũng không trả lời, lạnh lùng nhìn Độc Long màu xanh lục trước mặt. Yêu tộc cùng tu sĩ nhân loại luôn thế như nước với lửa, câu nói kia không phải là của chúng ta, trong lòng tất bất đồng. Mười vạn ngọn núi lớn là đại bản doanh của Yêu tộc, nếu Yêu tộc ở đây biết có tu sĩ nhân loại xông vào nơi này, nhất định sẽ hợp lực tấn công.

Triệu Vô Tà cũng không muốn bị nhiều Yêu thú truy sát, hẳn ta cũng không ngờ lại đụng phải đầu Độc Long này, vốn dĩ có thủ đoạn có thể tránh cho bị phát hiện nhưng bây giờ thủ đoạn kia đã không còn kịp nữa, chỉ có thể lạnh lùng đối mặt với đại gia hỏa này.

“Rong cũng lâu rồi chưa nếm thử mùi vị của thịt người, cạc cạc...”

Tiếng rống vang dội, theo đó vang lên tiếng cười khó nghe. Con Độc Long này sinh ra ở đầm lầy, bình thường đều yên lặng ngủ đông trong vũng bùn ở chỗ sâu nhất kia, thế nhưng bị khí tức cổ kiếm của nhân trùng Triệu Vô Tà làm bùng tỉnh. Sau khi tỉnh lại thấy Triệu Vô Tà, trong đôi mắt xanh biếc phía trên đầu rồng lập tức toát ra ánh sáng tham lam.

Độc Long đã là yêu thú trưởng thành, chiến lực không khác gì đại tông sư Kết Đan hậu kỳ, đầm lầy chín vạn dặm này cũng là một trong những bá chủ. Chiếm đoạt đầm lầy ước chừng một vạn dặm, Độc Long này trời sinh tính tham ăn, cùng với Thượng Cổ yêu thú Thao Thiết như vậy. Mỗi lần tỉnh lại, Độc Long cũng phải trắng trợn giết chóc trong địa bàn của mình một phen, nuốt ăn vô số độc trùng yêu thú mới chịu trầm miên một lần nữa.

Hai trăm năm trước, Độc Long từng nuốt qua một tên Kết Đan Tu Sĩ bị trọng thương, bằng vào Chân Nguyên hùng hậu trong cơ thể tu sĩ kia tiến vào thời kỳ trưởng thành. Triệu Vô Tà cầm Nhân Trùng Cổ Kiếm trong tay, trên người ma khí âm u. Khí thế phi phàm, vừa nhìn chính là nhân vật cấp bậc Tông Sư Kết Đan.

Đại gia hỏa này hai trăm năm chưa từng ăn thịt người, hiện tại vừa thấy Triệu Vô Tà, làm sao còn nhịn được. Long tiên trong miệng nhất thời chảy ra từ long trong ghê tởm vô cùng, long tiên do long tộc thuần huyết phun ra cũng là một loại linh dược, nhưng độc long này, tu luyện ở trong đầm lầy, đồ ăn đều là vật kịch độc ô uế, long tiên phun ra cũng là vật kịch độc tương tự.

“Cạc cạc cạc “

Trong tiếng cười khó nghe, Độc Long bỗng nhiên hành động, dưới tứ chi bỗng nhiên sinh ra bốn đám mây màu xanh lá. Xoay người một cái liền bắn về phía Triệu Vô Tà, tốc độ cực nhanh. Rồng trời sinh đã có thể ngự phong, Độc Long này nhiễm huyết mạch Long tộc, tốc độ so với yêu thú bình thường nhanh hơn không ít.

“Hừ “

Triệu Vô Tà trông thấy Độc Long chảy nước miếng vào mình, trong lòng lập tức nổi giận, hắn đã bao giờ trở thành thức ăn trong miệng yêu thú. Thực lực chưa tiến vào cảnh giới Kết Đan tông sư thì Triệu Vô Tà đã là hạng người ngạo khí, hôm nay là cường giả cấp bậc tông sư Kết Đan, há có thể bị một yêu thú ngấp nghé như thế.

Cổ tay chấn động, Triệu Vô Tà để hai chân trần, thân thể bỗng kéo dài thành một cái bóng màu đen. Gã đang thao túng Nhân trùng màu đỏ máu lập tức nhào tới, dường như không sợ thân thể cực lớn của Độc Long.

“Oanh “

Không khí chấn động, một cái vuốt rồng màu xanh lục cực lớn bỗng nhiên vươn tới, không khí ven đường lập tức bắt đầu phát ra thanh âm bạo liệt. Uy thế thật kinh người, nếu bị vuốt rồng kia bắt trúng, dù là Triệu Vô Tà trải qua Băng Hỏa Cổ rên luyện thân thể chỉ sợ cũng không chịu đựng nổi. Sẽ rơi vào kết cục gân đứt xương gãy, thân thể bị hao tổn.

“Xuy xuy “

Kiểm khí huyết hồng vẩy ra, bao trùm một mảng lớn, vừa lúc nghênh đón cái vuốt rồng dữ tợn kia. Kiểm phong lạnh lẽo, khí tức khát máu bộc phát ra, hai con Nhân Trùng cổ trùng ảnh kia lập loè vài cái. Bất kỳ sinh linh nào nhìn thấy, đều sinh ra cảm giác khí huyết sôi trào.

Thân thể Độc Long tuy dơ bẩn, tâm thần cũng ô uế, nhưng cũng là sinh linh. Nhìn thấy trùng ảnh trên thân huyết hồng kiểm, trong đôi mắt hung lệ của Độc Long hiện lên vẻ khó tin, nó trải qua tu luyện mấy trăm năm trong long khu vậy mà nổi lên khí huyết.

Long trảo đột nhiên dừng lại, dừng ở giữa đường, trong mắt Triệu Vô Tà hiện lên lệ mang. Kiểm khí lập tức phá không mà đến, toàn bộ kiểm khí huyết hồng đâm vào phía trên long trảo kia.

“Oanh”, “Oanh”.

Sau một tiếng nổ vang, thân thể Độc Long bạo lui một đoạn lớn, phía trên vuốt rồng dữ tợn đều là vết thương. Trên những

vết thương kia, kiếm khí huyết hồng còn đang rung động xuy xuy, hẳn là muốn xâm nhập vào thể nội Độc Long.

Lần đầu tiên giao phong Độc Long đã ăn thiệt thòi lớn, bên trong Nhân Cổ Kiếm đã có hai con Nhân Trùng cổ, uy năng đã tăng lên một bậc. Lần đầu tiên gặp mặt, Ma Nguyên trong đan điền Triệu Vô Tà tuôn ra, toàn lực thúc giục kiếm khí. Độc Long bị thương, nếu như không phải Độc Long gặp sơ hở, kịp thời rút lui. Chỉ sợ một trào kia của nó đã phí.

Triệu Vô Tà cầm kiếm đứng đó, sương đỏ tản ra, bao phủ Triệu Vô Tà vào trong. Trên thân Cổ Kiếm toát ra kiếm khí, làm không khí vang lên những tiếng xì xì, khí tức kinh khủng xộc thẳng lên trời. Phong phạm của cao thủ một phái, chỉ có điều khí tức không giống chính đạo, chính là ma đầu một đường đi tới.

“Nhân loại, ta muốn nuốt sống ngươi...”

Độc Long nổi giận, ngủ say trăm năm, không ngờ vừa tỉnh dậy đã bị một tu sĩ nhân loại gây thương tích. Bên trong thân rồng phun ra long nguyên màu xanh biếc, thoáng cái đã trực xuất kiếm khí huyết hồng còn sót lại trên long trào sạch sẽ. Nhưng vuốt rồng của nó đã bị kiếm khí huyết hồng ăn mòn không giống hình dạng, có chút thô thảm.

Canh hai ta lại lần nữa nói rõ, nhân vật chính không phải là sắc lang. Không biết có vài thư hữu như thế nào nhìn ra nhân vật chính là một tên sắc lang, tiểu lâu trong vài ngày không đọc sách, lần này nhìn một chút. Tạ ơn ý kiến cùng tư liệu của mấy vị thư hữu đã tham khảo, bái tạ.

Đột một trăm ba mươi bảy mươi vạn đại sơn, mười ba vạn thủy hỏa độc trận.

“Grào.”

Trên không trung đầm lầy, không ngừng vang vọng tiếng rống của Độc Long. Huyết mạch Long tộc không ngừng cho nó lực lượng, tiếng long ngâm kia cũng truyền thừa đến, tiếng gào đồng thời mang theo từng trận uy áp dày đặc. Đó là uy áp đặc hữu của Long tộc, Long tộc chính là chủng tộc cường đại nhất trong yêu thú, truyền thừa không biết bao nhiêu vạn năm.

Huyết mạch không ngừng sôi sục, mỗi một ấu long trong Long tộc khi sinh ra đều là yêu thú mở ra linh trí. Nhưng mà Long tộc thần bí, ẩn náu ở một nơi thần bí nào đó, đã không biết bao nhiêu năm rồi không xuất hiện trên Thiên Vân đại lục.

Hiện nay trên Thiên Vân đại lục, chỉ có một ít Yêu thú có huyết mạch Long tộc, truyền thừa một ít lực lượng. Con Độc Long này cũng như thế, mặc dù sinh ra trong đầm lầy cực kỳ dơ bẩn này, nhưng dựa vào lực lượng mạnh mẽ trong huyết mạch. Độc Long này ở trong đầm lầy này cũng là cường giả, chiếm một mảng lớn địa bàn.

Triệu Bất Tà tự nhiên biết Độc Long cường đại Triệu Vô Tà, nhưng mà hiện tại hắn hoàn toàn không để ý nhiều như vậy. Sau khi tấn thăng đến Kết đan kỳ, chiến lực của hắn tăng lên rất nhiều, đã không gặp phải cường địch nào. Hôm nay vừa lúc gặp phải đầu Độc Long này, Triệu Vô Tà liền muốn hảo hảo chiến một trận. Xem xem thực lực của hắn rốt cuộc đến trình độ nào.

“Nếu ngay cả một con súc sinh cũng không thu thập được, làm sao đối mặt với lão bà nương Vong Tình kia hừ...”

Trong lòng Triệu Vô Tà thâm nghĩ, tinh quang trong mắt bùng nổ, chiến ý tăng vọt. Hắn kiếp này được cổ kinh và Xi Vưu Quyết, lúc ở địa cầu kiếp trước kìm nén thì Trương Dương toàn bộ được giải phóng. Là lấy việc gì đó làm xúc động một

chút, trêu chọc không ít kẻ địch, hơn nữa kẻ địch không có một ai là dễ chọc.

Vong Tình Động Thiên, Chu gia, Hoàng Tuyền Quỷ giả, trong ba thế lực đều có lão quái vật Nguyên Anh kỳ. Hiện tại Triệu Vô Tà chống lại Nguyên Anh chân nhân, một chút cơ hội phản kháng cũng không có. Tựa như ban đầu ở Vong Tình Động Thiên bị dễ dàng bắt được sau đó ném vào trong tuyệt tình thâm uyên.

Nhớ tới Nhân Trùng cổ từng tổn thất trong tuyệt tình thâm uyên, Triệu Vô Tà đầy một bụng tức giận, đây chính là sơ cổ Nhân Trùng. Mất đi sơ cổ, Nhân Trùng cổ kiếm cuối cùng vẫn không thể viên mãn. Cho dù sau này luyện hết chín mươi chín con khác vẫn không thể đạt tới uy lực lớn nhất.

Nộ khí bốc lên tác chiến ý, Triệu Vô Tà đột nhiên đập mạnh về phía trước, thân hình đột nhiên biến mất trên không trung. Trong không khí xuất hiện một tiếng nổ, sau đó Triệu Vô Tà liền xuất hiện trước người Độc Long đang lui về phía sau.

“Xuy xuy “

Kiểm khí tung hoành, kiếm quang màu huyết hồng bổ tới, khí thế sắc bén bùng nổ. Vậy mà trong nháy mắt đã áp qua uy áp của Độc Long, rất khó tưởng tượng ra uy áp của một tu sĩ nhân loại lại áp chế được yêu thú cực kỳ mạnh mẽ như Độc Long.

“Grào.”

Độc Long nổi giận, chẳng qua kiêng kỵ kiếm khí huyết hồng do Triệu Vô Tà bổ tới. Lúc nó đuổi vuốt rông ra thì trên đó phủ một tầng long nguyên màu xanh biếc, vốn đồn đãi long nguyên của long tộc chính là màu vàng óng ánh, chỉ là trong cơ thể Độc Long này toàn là khí ô uế kịch độc. Là lấy long nguyên kia cũng bị nhuộm thành màu xanh biếc, vuốt rông chớp tới, mang theo độc khí mờ mịt.

Mùi tanh hôi bức người, khói độc màu xanh lục thảm đã đến trước một bước, Triệu Vô Tà chấn động cổ tay, thân hình biến mất trên không trung, lại lóe lên, đã xuất hiện sau lưng Độc Long.

“Hừ “

Kiểm quang chợt hiện, uy năng của Nhân Cổ Kiếm hoàn toàn bộc phát ra. Khi chuôi cổ đạo ma kiếm này bổ xuống, huyết quang thậm chí ngay cả không khí đều bị cắt nát. Âm thanh phát ra làm người ta răng chua vang lên, Độc Long trong lòng rùng mình, bất quá đã không kịp quay người lại. Chỉ có thể quét ngang đuôi của mình qua, quét thẳng tới eo Triệu Vô Tà.

“Oành” “Xoành” “Xoẹt xoẹt”

Đồng thời một tiếng động vang lên, Độc Long vẫn kêu thảm thiết, bay ngược ra sau một khoảng. Trên lưng Độc Long, một vết thương nhìn thấy mà giật mình kéo dài đến phần gáy của nó. Lúc Độc Long kêu thảm thiết đã điều động long nguyên, dưới quang mang màu xanh lục lập lòe, kiếm khí huyết hồng trên vết thương kia thoáng cái bị phá vỡ sạch sẽ.

Trong cổ kiếm nhân trùng sinh ra kiếm khí cường hoành không gì sánh được, rất tương hợp với thủ đoạn ma đạo kia. Chỉ tiếc, hai đầu nhân trùng cổ kia không thể dùng để đối địch.

Phía dưới bầu trời đầm lầy trong đầm lầy vang lên một tiếng động, một bóng người từ dưới bùn bay ra. Thân hình chật vật, khoe miệng treo một tia máu, trong ánh mắt xuất hiện một tia đáng tiếc, chính là Triệu Vô Tà.

Cổ đại nhân cổ kiếm trên đời này là cổ khí tiên thần đều có, uy lực cường đại vô cùng, giết tiên thí thần cũng là tầm thường. Chỉ là nhân trùng cổ kiếm cũng có một khuyết điểm, đó là trước khi một trăm con nhân trùng cổ trùng trên thân kiếm luyện thành, nhân trùng cổ trùng chỉ có thể dùng đối phó nhân loại mà thôi.

Đối phó yêu thú, cho dù Nhân Trùng cổ tiến vào trong cơ thể yêu thú, cũng không có tác dụng gì. Cho nên Triệu Vô Tà cho đến bây giờ vẫn dùng kiếm khí chém giết cùng Độc Long.

“Lại”

Mái tóc dài của Triệu Vô Tà rối tung, áo vải trên người đã thành màu đen.

Năm lần bảy lượt đọc ba lần mười hai lần nghiền ép tất cả mọi người.

Nhìn qua vô cùng chật vật. Vừa mới bị Độc Long một đuôi quét đến trong nước bùn, tuy rằng dựa vào thân thể mạnh mẽ, nhưng vẫn bị chút thương nhẹ.

“Grào.”

Cảm nhận được chiến ý cường đại từ trên người Triệu Vô Tà truyền đến, Độc Long cũng tự phát điên, kịch độc long tiên màu xanh lục từ trong miệng nó chảy ra, nhỏ xuống bùn đất lập tức dâng lên một trận khói độc, làm cho người ta ngửi thấy muốn ngã. Toàn thân long nguyên lóc lên, cái đầu rồng to lớn rất là dữ tợn đáng sợ.

“Rầm”

Thanh âm roi quất vào chỗ trống làm người nghe thấy đều kinh hãi. Triệu Vô Tà bỗng nhiên giương mắt, sát khí bốn phía, giống như từng đạo sấm sét vang vọng bầu trời. Bàn tay đột nhiên buông ra, Nhân cổ trùng lập tức rời tay, hóa thành một đạo kiếm quang bắn về phía Độc Long.

Kiểm khí huyết hồng nhất thời tràn ra thân kiếm, vẩy lên khắp bầu trời, thân thể Độc Long tuy rằng cực lớn. Nhưng vẫn bị bao vây ở trong đó, tất cả đường lui đều bị Triệu Vô Tà phong bế. Nó chỉ có một lựa chọn, đó chính là ngạnh kháng kiếm khí ăn mòn Nhân Cổ Kiếm.

Dưới thân rồng có bốn móng vuốt, trong đó một trảo đã bị kiếm khí của Triệu Vô Tà phế bỏ, ngược lại còn có chút trói buộc. Tuy nhiên dù sao Độc Long cũng là yêu thú Kết Đan hậu kỳ, thực lực không phải đơn giản như vậy, Triệu Vô Tà cũng không nghĩ tới một mảnh kiếm khí có thể khiến nó bị thương nặng. Sau đó mặc cho người chém giết.

Sau khi ném cổ kiếm Nhân Trùng ra, ấn ký cổ phiên trên cổ tay hần sáng ngời, lá cờ xám xịt đón gió phóng đại. Trong nháy mắt, Triệu Vô Tà cầm Vạn Độc Cổ Phiên đứng giữa không trung.

Cổ tay dùng sức, đột nhiên lay động, ma nguyên đen kịt như thủy triều dâng mãnh tràn vào trong phiên. Nhất thời sương mù màu xám cũng giống như thủy triều từ trong phiên dâng

mãnh trào ra, sau đó nhanh chóng tiêu tán, lan ra bốn phương tám hướng.

Cũng chính là lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng nổ vang, một viên độc hoàn màu xanh biếc vừa lúc từ trong mảnh kiếm khí huyết hồng đỏ lao ra. Trên Độc Hoàn tia ma trời, khói độc tràn ngập. Viên độc này thai nghén trong bụng Độc Long mấy trăm năm, bên trong đều là nó mấy trăm năm cắn nuốt những vật kịch độc ô uế đó, là một vật ác độc.

Độc hoàn xông ra, lục quang bạo phát, khói độc tràn ngập. Vậy mà bao phủ toàn bộ kiếm khí huyết hồng do Nhân Trùng cổ kiếm phát ra, chỉ chớp động vài cái, những kiếm khí kia liền biến mất không thấy. Đồng thời Triệu Vô Tà toàn thân chấn động, lại là một vết máu xuất hiện, kiếm khí của Nhân cổ trùng bị phá. Tâm thần Triệu Vô Tà và Nhân cổ kiếm tương hợp, cũng bị thương nhẹ.

Hắn vẫy tay thu hồi Nhân Trùng cổ kiếm, cổ tay kia lại đột nhiên lay động, lập tức trên bầu trời toàn là mây xám cuộn cuộn. Từ đỉnh đầu Triệu Vô Tà dè xuống, phạm vi hơn mười mẫu, bao trùm thân thể cao lớn của Độc Long vào trong đó.

Có lẽ cảm ứng được trong sương mù màu xám những kịch độc khí tức kia, độc hoàn Độc Long vậy mà bắt đầu lật lên xuống, nhìn qua đã có cảm ứng.

“Hừ Thủy Hỏa Độc Trận”

Vừa nói xong, những sương mù màu xám kia càng lẫn xuống, lượn vài vòng đã bị Độc Long kia bao phủ trong đó, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, thêm nữa lại tản mát ra một loại khí tức kỳ dị, Độc Long vậy mà không né tránh. Bị màn sương mù màu xám kia bao phủ, chỉ trong nháy mắt phát ra trận trận tiếng rỗng ngậm.

Sương mù màu xám bao phủ Độc Long xong, Vạn Độc Cổ Phiến trong tay Triệu Vô Tà bỗng nhiên phát ra hào quang màu xám dài chừng một trượng, sau đó trong đó lại hiện lên hào quang một mực màu xanh sẫm đỏ thẫm.

Xích luyện xà cổ hắc thủy bích cổ cổ thú

Hai cổ tự mình cô đọng độc lực thủy hỏa, tương hợp có thể kết thành Thủy Hỏa Độc Trận, vây ở trong trận sẽ chịu Xích Luyện Xà Diễm cùng Hắc Thủy Thiềm tiên. Hai thứ này đều là kịch độc, ngay cả thân thể mạnh mẽ như Triệu Vô Tà, dưới hai thứ kịch độc này cũng không thể lãnh đạm.

Độc Long mặc dù là yêu thú chi thể, nhưng cũng không dám nói nhục thể mạnh hơn Triệu Vô Tà, cho dù mạnh hơn, cũng không quá nhiều, chỉ là một chút mà thôi, tất nhiên ngăn không được độc tính Xích Luyện Xà Diễm cùng Hắc Thủy Thiềm tiên kia, đợi xuất trận, khẳng định là cảnh tượng thê thảm.

“Hừ “

Triệu Vô Tà nghiêm mặt, nhìn chăm chú vào sương mù màu xám đang quay cuồng không ngớt. Lòng bàn tay thỉnh thoảng hiện lên huyết quang, tựa hồ muốn phóng kiếm giết vào trong trận. Bất quá hẳn vẫn nhìn được, thủy hỏa độc trận rất lợi hại, nhưng đó là y vào việc xuất kỳ bất ý mới đem Độc Long nhốt vào trong trận. Muốn giết được con đại trùng kịch độc này, không có khả năng đơn giản như vậy.

Quả nhiên, sau một lát sương mù màu xám quay cuồng, bên trong bỗng nhiên truyền đến thanh âm rất lớn. Xích hồng cùng lục quang mang xen lẫn màu xanh lục, không ngừng lóe ra, còn có âm thanh rỗng ngâm vang Độc Long.

Con yêu thú Kết Đan hậu kỳ này rốt cuộc cũng đã phát uy, không còn xem thường Triệu Vô Tà, lấy ra toàn bộ chiến lực.

“Oanh “

Sương mù tản ra, cảnh tượng bên trong lộ ra. Độc Long ở chính giữa, vết thương toàn thân. Một nửa thân thể đỏ đậm giống như bị lửa thiêu. Một nửa thân thể khác hiện ra màu xanh sẫm quỷ dị, những vết thương kia giống như bị ăn mòn mà cực kỳ đáng sợ. Mà hai bên thân thể Độc Long, đều có một đoàn quang mang.

Đỏ đỏ, xanh sẫm, bên trong chòm sáng là Xích Luyện Xà Cổ và Hắc Thủy Bích Thiềm Cổ. Bất quá lúc này chúng đều vô cùng uể oải, quang mang ảm đạm, nguyên khí đại thương.

Trên thân Độc Long bắt đầu sáng lên quang mang màu xanh biếc, từ dưới vẩy rồng sáng lên, dần dần trở nên chói mắt. Ngay cả đầu lâu cùng đuôi Độc Long, đều bao phủ ở trong đó, lục quang lan tràn.

Triệu Vô Tà huy động cổ phiến, thu Xích Luyện Xà Cổ và Hắc Thủy Bích Thiềm Cổ lại. Hắn không nhìn Độc Long được lục quang bao phủ, mà chỉ ngón tay về phía Độc Long, lập tức Nhân Cổ Kiếm liền bay ra, đâm về phía đầu lâu cực đại của Độc Long.

Hắn không phải tu sĩ tiên đạo, một phái mặt lưỡi dôi trá. Muốn giết cứ giết, nên xuống tay ác độc, thủ đoạn đánh lén hắn cũng không ít. Chỉ là lần này lại vô dụng.

“Đinh “

Một tiếng giòn vang, Nhân Cổ Kiếm bay ngược về, vẫn như cũ rơi vào trong tay Triệu Vô Tà. Mang Nhân Trùng Cổ Kiếm trở về, là một cái vuốt rồng bao phủ trong lục quang. Ngay từ đầu nó đã bị vuốt rồng trên kiếm khí của Triệu Vô Tà Nhân Cổ Kiếm gây thương tích, bất quá lúc này, vuốt rồng bao phủ trong hào quang xanh biếc, vậy mà dễ dàng đụng vào, liền đánh bay Nhân Cổ Kiếm.

Chương thứ một trăm ba mươi tám, mười bốn mươi bốn đại sơn.

Trong cơ thể Độc Long có huyết mạch long tộc, là lấy thân thể mạnh mẽ không gì sánh được, trời sinh có mang theo uy áp. Từ trong cái đầm lầy cực kỳ ô uế này, cắn nuốt độc khí ô uế mấy trăm năm, thân thể đã sớm biến thành độc thể.

Xích Luyện Xà Cổ, Hắc Thủy Bích Thiềm Cổ bày thành thủy hỏa độc trận lợi hại không gì sánh được, vẫn xâm nhập vào thể nội nó, kích độc thủy hỏa thiếu chút nữa hủy thân rỗng của nó. Làm nó sử dụng toàn bộ chiến lực, quang mang xanh biếc không ngừng lóe ra kia chính là bản mệnh đan khí của nó.

“Nhân loại, ta nhất định phải nuốt sống ngươi để cạc cạc “

Một trảo chém bay cổ kiếm của con người Triệu Vô Tà, trên cái đầu dữ tợn của Độc Long không ngờ lại có chút ý cười, nhưng nụ cười kia nhìn qua lại rất đáng sợ. Mặc dù yêu thú nhất tộc thoát ra khỏi da ngoài của dã thú, đôi khi cũng sẽ lộ ra bản tính dã thú. Độc Long tuy là yêu thú Kết Đan hậu kỳ, nhưng nó bởi vì nhiễm huyết mạch Long tộc, muốn hóa hình chỉ sợ phải đến Kết Đan đại viên mãn.

Trong cơ thể Độc Long ngoại trừ viên độc dược thai nghén mấy trăm năm kia, còn có một viên long đan, chính là nó ở hai trăm năm trước ngưng kết ra. Sau khi kết đan, nó đem đại bộ phận nguyên khí trong độc hoàn chuyển đến trên nội đan, cộng thêm hai trăm năm thai nghén. Long đan của nó so với độc hoàn quý giá hơn nhiều.

Triệu Vô Tà một tay cầm Vạn Độc Cổ Phiên, một tay cầm Nhân Trùng Cổ Kiếm, lạnh lùng nhìn Độc Long tỏa ra ánh sáng xanh lục. Trong mắt Sát khí bốn phía, mặc dù cảm nhận được Độc Long cường đại lúc này, nhưng chiến ý trong mắt Triệu Vô Tà vẫn như trước bão táp. Kết Đan trung kỳ cùng Kết Đan hậu kỳ vốn là không có khả năng vượt quá chênh lệch, mặc dù lực lượng nhục thể của Triệu Vô Tà không khác

gì Kết Đan hậu kỳ. Nhưng mà thủ đoạn thần thông thì vẫn là Kết Đan hậu kỳ.

“Vù vù “

Trước tiên ra tay vì mạnh, Nhân Cổ Kiếm bị đánh bay, Triệu Vô Tà không thèm để ý chút nào. Một tay hấn huy động cổ phiến, sương mù màu xám lập tức lan tràn ra, lại muốn bao phủ đầm lầy phụ cận. Đồng thời, Nhân Cổ Kiếm hóa thành một đạo huyết quang chém về phía Độc Long, mang theo huyết khí nồng đậm phá không mà đến, hung hăng bổ vào trên thân thể Độc Long.

“Oanh”, “Oanh “

Ầm ầm ầm nổ vang một mảng, độc trùng cổ kiếm của Triệu Vô Tà hóa ra một mảng lớn kiếm khí, vậy mà trong nháy mắt đã bao phủ Độc Long. Huyết quang và quang hoa xanh biếc đan vào cùng một chỗ, không phân rõ người ta, nhưng trong đó tiếng long ngâm của Độc Long vẫn như cũ truyền đến.

Tiếng long ngâm đỉnh tai nhức óc của Độc Long xuyên thấu mây xanh, như truyền tới tận chân trời. Triệu Vô Tà cảm kiếm đứng đó, không hề bị tiếng rống của Độc Long ảnh hưởng, tuy nhiên sắc mặt vẫn ngưng trọng như vậy.

“Oanh “

Lại một tiếng nổ vang lên, toàn bộ kiếm khí màu huyết hồng bị một lực lượng cường đại phá tan, tiêu tán trong không khí. Ánh sáng xanh biếc sáng lên, thậm chí có chút chói mắt, trong ánh sáng chính là Độc Long dữ tợn. Long tiên kịch độc vô cùng đang chảy dọc theo khóe miệng nó nhỏ xuống mặt đất, không ngừng bốc lên khói độc.

Độc Long nhìn Triệu Vô Tà, ánh mắt lạnh như băng không có cảm tình, chỉ có sát ý lẫn lộn. Hai cái mắt rồng cực lớn như đèn lồng, ánh mắt nhìn qua quả thực có thể khiến cho tu sĩ nhát gan ngay cả dũng khí đứng cũng không có. Yêu thú khác với tu sĩ nhân loại, pháp tắc của chúng chính là mạnh được yếu thua, kẻ yếu vận mệnh chính là bị cường giả cắn nuốt.

Cho nên, ở mười vạn đại sơn, mỗi ngày đều có chém giết vô cùng thảm liệt. Không biết đã chết bao nhiêu yêu thú, một số

đã thú tuy được thiên địa linh khí, chung linh, nhưng vẫn trở thành đồ ăn trong miệng các yêu thú khác.

Độc Long có thể trở thành bá chủ một phương trong đầm lầy chín vạn dặm này, tự nhiên là do trải qua không biết bao nhiêu trận chém giết, ánh mắt bắn ra từ trong mắt rồng của nó quả thực có thể đông lạnh nước thành băng.

“Vù vù” “Grào”

Tiếng gió đột khởi, khí tức tanh hôi lập tức trở nên nồng đậm gấp trăm lần, miệng rồng to lớn dữ tợn của Độc Long đã đến trước mắt Triệu Vô Tà. Những quang hoa xanh biếc kia chẳng biết từ lúc nào đã biến mất trên người nó, chẳng qua Triệu Vô Tà mắt sắc, vẫn nhìn thấy lân phiến của Độc Long lưu chuyển từng sợi lục sắc quang mang.

“Hừ”

Cổ kiếm Nhân Trùng đặt ngang trước người, nổ vang một tiếng chặn miệng rồng của Độc Long, thế nhưng lực lượng to lớn vẫn đánh bay cả Triệu Vô Tà lẫn kiếm.

“Vù”

Chém giết còn chưa chấm dứt, Triệu Vô Tà đã bị đánh bay, thân hình trên không trung còn chưa kịp rơi xuống. Lập tức tiếng gió lại nổi lên, ngay sau đó Triệu Vô Tà liền cảm thấy trên người đau xót, hai mắt tối sầm suýt chút nữa ngất đi.

Đột nhiên mở mắt ra, Ma nguyên cuộn cuộn trên người Triệu Vô Tà hình thành từng đoàn khí đen vờn quanh người hắn. Vừa vặn lúc này đuôi của Độc Long lại quét tới, đây đã là lần thứ hai, về mặt Triệu Vô Tà bỗng nhiên trở nên lạnh lùng. Bị Độc Long liên tục dùng đuôi rồng quật liên tục hai lần, hai lần va chạm đều rất lớn, làm cho trên quần áo Triệu Vô Tà có thêm rất nhiều vết máu.

Người luyện cổ có nhiều máu, nhưng không có nghĩa là Triệu Vô Tà nguyện ý lãng phí máu của mình, bị thương học máu khó có thể chịu được.

“Boong boong boong”

Cổ trùng lập loè huyết quang của Nhân Cổ Kiếm, được Triệu Vô Tà khống chế tâm thần trở lại trong đan điền. Hai tay cầm Vạn Độc Cổ Phiên, Triệu Vô Tà đột nhiên lay động, ma nguyên trong đan điền lập tức cuộn cuộn tuôn ra, ngưng tụ thành một đám mây màu đen, chậm rãi tiến nhập vào trong cổ phiên.

Lập tức, sương mù màu xám như thủy triều từ trong cổ phiên tuôn ra, mảnh đầm lầy này đã hoàn toàn bị bao trùm. Ngay cả sương độc màu xanh biếc bên trong sào huyết của Độc Long sau khi chạm vào cổ phiên tuôn ra cũng nhanh chóng bị đồng hóa. Một đầm lầy hoàn toàn biến thành màu xám.

Độc Long tuy rằng nổi giận dị thường, hận không thể nuốt sống Triệu Vô Tà, nhưng cũng không phải ngu xuẩn. Mấy lần giao phong nó cũng biết rõ chiến lược của Triệu Vô Tà, mặc dù không bằng hấn nhưng thủ đoạn của nó tầng tầng lớp lớp. Hơn nữa mỗi một tay đều ác độc dị thường, cùng ma đầu kia không khác nhau, khẳng định là người trong ma đạo.

Cổ phiên bao phủ, Độc Long cảm giác long nguyên trong cơ thể dần dần vận chuyển có chút không thuận lợi, tâm thần ngoan lực đẩy một cái mới khôi phục bình thường. Khí tức bạo ngược lập tức thu liễm lại một chút, Độc Long có chút cẩn thận, nhưng ánh mắt vẫn lạnh như băng. Nó chỉ cảnh giác, nếu Triệu Vô Tà tiếp tục không có thủ đoạn lợi hại gì, Độc Long khẳng định đã lao ra ngoài nuốt sống Triệu Vô Tà.

Nhìn thấy động tác của Độc Long, Triệu Vô Tà khế cười, ánh mắt và Độc Long nhìn nhau một cái. Không khí giữa hai người giống như bị nhen lửa, phát ra từng tiếng nổ vang. Đều là Kết Đan Tông Sư, lúc thị lực ngưng tụ, uy lực cũng to lớn.

“Chít chít”

Giọng nói rất nhỏ vang lên, là từ trong cổ phiên Triệu Vô Tà truyền ra. Dưới một màn sương mù màu xám, một con chồn nhỏ màu tím từ bên trong chạy ra, thân mật ngồi xổm trên đầu vai Triệu Vô Tà. Nhìn qua có vẻ rất đáng yêu, nhưng nếu chọc giận tên nhóc này thì không thú vị gì.

Tử Huyết Độc Điều phát cuồng còn đáng sợ hơn một phần so với Độc Long. Nguyên nhân của nó là Độc Long, chẳng qua là mang theo độc mà thôi, sau này dựng dưỡng làm chủ. Nhưng Tử Huyết Độc Điều thì không giống như trước nữa, nó sinh ra chính là kịch độc yêu thú như vậy, mặc dù hiện tại đã tiến vào giai đoạn thành thực. Độc tính trong cơ thể nó lại không tăng lên bao nhiêu, đây chính là Độc thú.

“Đi “

Triệu Vô Tà huyết sáo một tiếng, một luồng ánh sáng tím lập tức bắn về phía Độc Long. Tốc độ kia quả thực nhanh hơn tia chớp, ánh sáng tím nhoáng lên một cái, con Điều nhỏ liền biến mất trên đầu vai Triệu Vô Tà.

“Chít chít”

Hai tiếng kêu trầm thấp, nhưng sau khi Độc Long nghe được, lập tức thần sắc rung mình, cái đầu dữ tợn chậm rãi rụt về một chút. Đến lúc Tử Huyết Độc Điều cuối cùng ở trong cổ vụ xuất hiện, trong long nhãn cực lớn của Độc Long thoáng cái lộ ra ánh mắt kinh hãi.

“Chít chít”

Lại là hai tiếng vang rất nhỏ, nhưng rất rõ ràng vang lên bên tai Độc Long, trong lòng rung mình, mí mắt trên Long Nhãn mấy năm đã mở ra.

“Xoẹt xoẹt “

Móng vuốt sắc bén cùng Độc Long cứng rắn như sắt đánh vào nhau, trên thực tế là móng vuốt nho nhỏ của Tử Huyết Độc Điều chộp vào trên mí mắt Độc Long. Chợt lóe lên, một kích của Tử Huyết Độc Điều không lập tức trốn đi lúc xa. Nếu không phải vừa rồi Độc Long phản ứng nhanh, kịp thời chặn công kích của Tử Huyết Độc Điều, chỉ sợ hiện tại một con mắt của Độc Long đã bị phế.

Dù như vậy, Độc Long cũng kinh sợ toát mồ hôi lạnh, trong ánh mắt phun ra hận ý mãnh liệt, ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà như là nhìn kẻ thù giết cha, hoàn toàn là lạnh thấu xương.

Cười gằn một tiếng, ánh mắt không chút dao động của Độc Long. Hiện tại giữa hắn và Độc Long đã là cục diện không chết không thôi, một phương không chết thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Triệu Vô Tà cũng là nhân vật Kết Đan sơ kỳ của tông sư, lại thêm thủ đoạn cả người mạnh mẽ, như thế nào lại để cho một đầu Yêu thú tùy ý khi dễ.

Cổ vụ màu xám nồng đậm, thôn phệ những khí tức khác trong đầm lầy, những độc khí từ dưới đầm lầy dâng lên kia cũng bị cổ vụ đồng hóa. Độc Long thân ở trong cổ vụ, tai mắt bị ảnh hưởng, thần niệm tràn ra cũng bị hạn chế.

“Rống” “Chít chít”

Tiếng rống của Độc Long vừa lên, ngay sau đó chính là tiếng của Tử Huyết Độc Điều, thân thể hai người chênh lệch quá lớn. Bất quá Tử Huyết Độc Điều chung quy vẫn là độc thú, không hiểu tu luyện như thế nào, chiến lực không bằng Độc Long, chỉ có thể dựa vào cổ vụ yểm hộ, tạm thời ngăn cản Độc Long lao ra.

“Một chút thời gian là đủ rồi.”

Triệu Vô Tà nhếch miệng cười gằn, sát khí tỏa ra bốn phía, đứng bên cạnh Vạn Độc Cổ Phiến. Khói xám cuộn cuộn, ma khí dày đặc quanh người, quả thực là ma đầu. Trong lòng hắn ta thâm ác độc, Vô Cấu Chung Hoàn trên cổ tay Triệu Vô Tà bỗng nhiên sáng lên hào quang, dường như bên trong có thứ gì đó muốn lấy ra.

Hắc khí lóe lên rồi biến mất, lòng bàn tay Triệu Vô Tà chậm rãi mở ra, phía trên vẫn còn nhiều thêm một vài thứ. Bảy mươi hai cây châm nhỏ như lông trâu nằm trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà, dùng mắt thường khó có thể thấy rõ.

Bảy mươi hai cây Thiên Sát ma châm, sát khí lây được từ Chu gia, khí tức hung sát và bộ dáng ma đầu Triệu Vô Tà ngược lại rất tương xứng. Bất quá ma châm còn chưa đủ, Vạn Độc Cổ phiến lúc này cũng sáng lên, bên trong một đoàn màu đen.

Năm lần bảy lượt đọc ba lần mười hai lần nghiền ép tất cả mọi người.

Quang mang dần dần xuất hiện bên cạnh đóa hoa sen màu đen kia.

Bên trong ô ô ô, mông lung dị thường, không biết cất giấu thứ gì. Nhưng sau khi hai thứ này xuất hiện, sát khí của Triệu Vô Tà cũng đã tới đỉnh điểm, đang muốn bộc phát ra.

Bỗng nhiên, một đạo quang mang “Vù vù” từ sâu trong đầm lầy mọc lên, ở trên không dừng lại chút nào, bay thẳng về phía Triệu Vô Tà.

Bên trong ánh sáng kia không biết là thứ gì, tốc độ thậm chí chậm hơn so với Tử Huyết Điêu, cơ hồ trong nháy mắt đã đến bên ngoài cổ vù. Tia sáng kia cũng vừa lúc tản ra, Triệu Vô Tà liếc mắt một cái liền thấy được đồ vật từ bên trong đi ra. Về mặt kinh hãi lập tức xuất hiện trên mặt của hắn.

Hôm nay rốt cuộc đã lên đài, nói thật. Ta có chút sợ hãi, không biết bao nhiêu đại hội ủng hộ ta. Nhưng hôm nay canh ba, hy vọng có vé vào ta, người có điều kiện thì ký duyệt một chút.

Chương thứ một trăm ba mươi chín, mười vạn mười vạn núi lớn mười lăm muối Vương.

Triệu Vô Tà biến sắc, ánh mắt bắt đầu lóe lên vẻ vùng vẫy, trong nháy mắt biểu tình biến đổi vô số lần. Cuối cùng hắn hung hăng nhìn thoáng qua Độc Long vẫn còn đang dây dưa trong màn sương chén cùng Tử Huyết Hạc, sau đó lòng bàn tay sáng lên quang mang, bảy mươi hai cây Thiên Sát Ma Châm biến mất trong lòng bàn tay hắn. Đoàn hắc mang trong chén phiến cũng chậm rãi biến mất.

“Hừ”.

Để lại một tiếng hừ lạnh, Triệu Vô Tà hóa thành một cái bóng màu đen, vắn vẹo dài ra rồi trôi đi ở phía chân trời. Ánh độn, Triệu Vô Tà trong lúc vô tình có được độn pháp, sau khi hắn tấn thăng đến Kết Đan Kỳ sử dụng càng thêm thông thuận. Mặc dù chỉ có tu vi Kết Đan sơ kỳ, nhưng độn tốc lại không thua gì tu sĩ Kết Đan kỳ.

Trong nháy mắt khi Triệu Vô Tà rời đi, Vạn Độc Tiễn Phiến lắc lư một cái, lập tức cả Tử Huyết Độc Chiêu lẫn sương mù trong chén toàn bộ hóa thành một đám mây xám hướng về phía chân trời lao đi. Độc Long ở trong sương mù chén bị tử huyết độc chiêu này làm cho tâm thần không yên, chỉ có một thân lực lượng mạnh mẽ lại không có một chút tác dụng nào đối với tử huyết độc toa.

Đang lúc Độc Long choáng váng, thì Tử Vụ bao phủ toàn bộ đầm lầy cuốn Vạn Độc Ma Bàn Phiến ở trên không trung của Triệu Vô Tà đi về phía chân trời, đợi đến khi Độc Long phản ứng lại thì Vạn Độc Bát Phiến đã sớm bay đi.

“Grào...”

Một tiếng long ngâm cực kỳ phần nộ vang vọng bầu trời đầm lầy. Đám sinh linh sâu trong đầm lầy nghe thấy tiếng rống của Độc Long đều sợ hãi run rẩy trong nước bùn.

Đầm đen chín vạn dặm, chính là thứ làm cho những sinh linh hung ác sống ở trong dơ bẩn này sợ hãi, cũng chỉ có mấy yêu thú cực kỳ cường đại kia. Mấy yêu thú kia tự chiếm lấy một khu vực, không xâm phạm lẫn nhau.

Độc Long chính là một trong những yêu thú kia. Nó chiếm địa bàn đầm lầy hơn một vạn dặm, bình thường đều nằm sâu trong đầm lầy ngủ đông. Lần này bị Triệu Vô Tà làm cho tỉnh giấc, vốn đã nổi giận, sau khi nhìn thấy Triệu Vô Tà là con người lại càng phẫn nộ, hôm nay lại bị Triệu Vô Tà trêu chọc một phen mà không thể báo thù.

“Rống rống rống “

Vô tận tiếng long ngâm phát ra từ trong miệng lớn của Độc Long, hình thành tầng tầng gợn sóng mà mắt thường có thể thấy được, tứ tán ra. Mà vào lúc này, một đạo quang mang từ đằng xa bay tới.

Tốc độ quang mang kia nhanh vô cùng, vừa mới còn ở phía xa, sau một khắc đã xuất hiện trước người Độc Long. Độc Long vốn đang phát tiết rống to, vừa nhìn thấy quang mang kia, lập tức ngừng tiếng long ngâm, dùng ánh mắt băng lãnh nhìn “Đồ vật” trong quang mang kia.

Độc Sư Tử, người tới làm gì...” Độc Long ngữ khí lạnh lạnh, hình như là cừ địch của hắn. Nói không chừng, thời khắc đó hắn liền trở mặt chém giết. Ánh sáng tan hết. Một con yêu thú lẳng không đứng, làm cho người ta sờn tóc gáy tiếng cười vang lên.

“Cùng nhau lải nhải, lão trùng, võng cương vừa cùng người chém giết, là nhân loại tu sĩ.”

Lông vàng rồi tung, cái đầu cực kỳ uy vũ chính là Sư Tử đầu. Thế nhưng kỳ dị chính là, cái đuôi của con sư tử này lại không phải lông tơ dựng đứng mà là hai cái đuôi tỏa ra ánh sáng âm u như đuôi của bộ cặp. Từng khớp xương hình bán nguyệt đen nhánh ở cuối cái đuôi chính là một cái búa thật lớn giống cái đuôi của con bộ cặp như đực.

Phía trên lóe lên ánh sáng làm tim người ta đập nhanh, tuy rằng không có ánh mặt trời mãnh liệt. Nhưng cái đuôi của con

yêu thú này lại lấp lóe từng điểm u quang. Chỉ liếc mắt nhìn một cái cũng đủ làm người ta sinh lòng sợ hãi rồi, ngoại trừ cái đuôi quỷ dị đáng sợ, ngoại hình của con yêu thú này cũng không giống một con sư tử bình thường.

Mặc dù thân hình của Độc Long nhỏ hơn một chút so với thân hình khổng lồ của nó, nhưng hai mươi trượng của nó đã đủ để chấn nhiếp tất cả sinh linh nhìn thấy nó. Đứng ở trước người Độc Long, uy áp mà đầu sư tử này phát ra lại không thua gì Độc Long, thậm chí còn hơn một chút.

Nếu Triệu Vô Bộ vẫn còn ở nơi này, hẳn nhất định sẽ biết lai lịch của con sư tử quái dị này.

Triệu Vô Tà lúc này đã bay ra một khoảng cách rất xa. Cho dù là tốc độ của Độc Long cũng không có khả năng đuổi kịp. Ảnh Độn vô cùng quỷ dị, lộ tuyến hành động phiêu hốt, lại thêm Triệu Vô Tà tận lực ẩn nấp khí tức, muốn tìm ra hắn đã không thể nào.

“Hừ thì sao?”

Bỗng Độc Long hừ lạnh một tiếng, sát khí dày đặc chớp động trong mắt nó, trên thân thể cao lớn lại bắt đầu lóe lên quang mang xanh biếc. Vì đối phó Triệu Vô Tà mà đan khí được kích phát ra cũng chưa dùng hết, Độc Long dứt khoát dùng để uy hiếp “hàng xóm” trước mắt nó.

Không sai, con sư tử này là hàng xóm của Độc Long. Song vĩ hạt sư tử, dị chủng yêu thú lai lịch thần bí. Vừa sinh ra đã là yêu thú mở ra linh trí, tốc độ tiến vào giai đoạn trưởng thành nhanh kinh người, giống như mới sinh ra không lâu mà đã có thể tiến vào giai đoạn thành thực. Một khi yêu thú thành thực đều là những tồn tại có thực lực mạnh mẽ đến mức quá đáng.

Song vĩ hạt sư cũng là như thế, phương thức tiến vào giai đoạn thành thực của nó là, ăn hết tất cả huỳnh đệ tử muội của mình và mẫu thân. Song vĩ hạt sư thai nghén đời tiếp theo không chỉ sinh ra một con sư tử non, mà là một bầy, sau đó để cho chúng chém giết lẫn nhau. Cuối cùng còn sống sót liền đến cửa ải thành thực quan trọng nhất, lúc này con Song vĩ hạt sư tử còn sống đã sớm trở nên không chút cảm tình chỉ biết giết chóc.

Nó dẫn theo mẫu thân vì sinh ra ấu sư mà vô cùng suy yếu, cuối cùng tiến vào giai đoạn thành thực. Song Vĩ Hạt Sư chính là dị chủng, số lượng vô cùng thưa thớt, hơn nữa còn là phương thức tiến vào giai đoạn thành thực. Dùng Song Vĩ Hạt Sư rất khó gặp, nhưng Triệu Vô Tà lại biết rõ sự tồn tại của loài Yêu thú này.

Bởi vì ở Trịnh Vĩnh, Trịnh Phương đã từng cùng Triệu Đan tà thảo luận yêu văn độc ác độc, thực lực của Song Vĩ Hạt Sư quá cường đại, nhất là cây kim đuôi kia, đòn đải cho dù là Nguyên Anh chân nhân bị châm này đâm trúng, cũng sẽ không chịu nổi kịch độc trên cả châm, trúng độc mà chết.

Triệu Vô Tà vừa nhìn thấy Song Vĩ Hạt Sư đã biết Trịnh Phương không nói sai, khí tức trên người con Song Vĩ Hạt Sư khiến cho chén kiếm của Nhân Trùng trong đan điền Triệu Vô Tà rục rịch lần nữa, muốn chui ra khỏi đan điền.

Nếu không phải Triệu Vô Tà dụng tâm thần áp chế lại, chỉ sợ Nhân Trùng xương kiếm đã lao ra. Trong lúc kinh hãi Triệu Vô Tà đành phải bỏ qua ý nghĩ thu thập Độc Long, lập tức chạy thật xa.

Lúc này, trên bầu trời đầm lầy, thân hình Độc Long vô cùng to lớn đang lạnh lùng nhìn Song Vĩ Hạt Sư. Toàn thân nó có hào quang màu xanh biếc lưu chuyển, uy áp tỏa ra từng trận, khiến cho toàn bộ sinh linh trong vũng bùn phía dưới đều không dám nhúc nhích.

“Tỷ lão nhãi” Xuyên lão trùng, ngươi muốn độc chiếm người một chút, mấy huynh đệ, sẽ đáp ứng hay không.”

Song Vĩ Hạt Sư vừa dứt lời, chỗ sâu trong đầm lầy bỗng nhiên vang lên tiếng thét. Bốn đạo hào quang từ chỗ sâu trong đầm lầy bắn ra, tốc độ nhanh kinh người. Hoàn toàn không kém với Song Vĩ Hạt Sư, thậm chí có một đạo hào quang tốc độ đã vượt qua Song Vĩ Hạt Sư, giống với Tử Huyết Độc Chiêu của Triệu Vô Tà.

“Lão trùng, ngươi cho rằng, ở trong vòng chín vạn dặm này, sẽ có sự tình qua mắt được mấy người chúng ta, leng keng...”

“Không sai, lão trùng này, ta thấy người đang ngủ mê man rồi. Ha ha ha, chỉ...”

Yêu khí ngút trời, bốn đạo quang mang từ đằng xa bắn tới, tốc độ nhanh đến cực hạn. Bốn phía bầu trời đều bạo ra tiếng nổ đình tai nhức óc, không khí xung quanh bị bốn đạo quang mang oanh tạc, trong lúc nhất thời trở nên phi thường náo nhiệt của đầm lầy.

Hạ độc long này dù có ngốc cũng biết mọi chuyện xảy ra trên địa bàn của mình đều bị chúng nó biết.

“Đến ti tiện”

Song Vĩ Hạt Sư đứng trước người Độc Long, tuy cái đầu sư tử dữ tợn và uy nghiêm không thể biết là biểu lộ gì, nhưng Độc Long biết rõ tên này chắc chắn đang cười.

“Vù vù vù vù “

Bốn đạo quang mang từ trên trời giáng xuống, đợi quang mang tan hết, trước người Độc Long đã có thêm bốn đầu yêu thú, đều dùng ánh mắt băng lãnh nhìn Độc Long. Ánh mắt Độc Long nhất thời lóe lên.

Đầm lầy chín vạn dặm, bên trong tràn ngập kịch độc ô uế. Là thiên đường của độc trùng mãnh thú. Ước chừng chín vạn dặm, bên trong không biết thai nghén bao nhiêu yêu thú ô uế cường đại. Đều là trong cơ thể mang theo kịch độc, ô uế, cường đại không gì sánh được.

Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, đều là một trong mấy bá chủ trong đầm lầy, đều có tu vi Kết Đan hậu kỳ, chiếm cứ địa bàn hơn một vạn dặm, mặt khác còn có bốn đầu yêu thú, cũng giống như vậy, mỗi con chiếm hơn một vạn dặm địa bàn.

Trong hào quang bốn con yêu thú xuất hiện. Một con chính là phi cầm, giống như một con hồi ưng vô cùng to lớn. Chỉ là trên đỉnh đầu nó có một nhúm lông màu vàng, khiến nó rất đột ngột nhiều thêm ra một tia khí Hoàng Giả, hình thể to lớn, thậm chí lớn như độc long.

Bên cạnh hồi ưng, một con cự mãng khổng lồ cũng đang chiếm cứ trong thanh quang nhân nhật, đầu rắn cực đại dữ tợn

thò ra. Lưỡi rắn màu đỏ tươi chậm rãi phun ra nuốt vào, một đôi mắt rắn hiện ra thanh quang không nhúc nhích nhìn chăm chăm phương hướng Triệu Vô Tà rời đi.

“Lão trùng, người lần này chính là Côn Bằng “

Tiếng cười dị thường khó nghe, nghe xong. Độc Long lập tức ánh mắt lạnh lẽo. Trong ánh mắt tràn ngập sát khí lập tức bắn tới, trong mắt nó liền xuất hiện một đầu yêu thú, răng giống răng cưa, đẹp nhưng mà hẹp dài. Ước chừng ba mươi trượng, nằm ở không trung, trên người phát ra khí tức hung hãn khát máu. Ngay cả Song Vĩ Hạt Sư, khí thế cũng không hung hãn bằng con cá sấu khổng lồ này.

Đôi mắt với ánh mắt lạnh lẽo của Độc Long, nó cũng không thèm để ý, vẫn phát ra tiếng cười cực kỳ khó nghe, bên cạnh con cá sấu đang dùng một đoàn hắc mang, so với năm con yêu thú còn lại, đoàn hắc mang này không biết nhỏ đi bao nhiêu.

Nhưng mặc dù như thế, hôi ung, cự mãng màu xanh, con cá sấu khổng lồ, đều bị hắc mang này nhường ra không gian, tựa hồ rất là kiêng kỵ sự tồn tại trong hắc mang này.

“Ong ong ong ong “

Tiếng vang nhàn nhạt không thể nghe thấy nổi lên giữa không trung. Không biết từ khi nào, không trung đã có thêm rất nhiều con muỗi màu đen. Những con muỗi đen này đều có ánh sáng đen lớn bằng nắm tay cả người lưu chuyển, hai con mắt đỏ như máu tản ra ánh sáng khát máu. Những con muỗi đen này che kín toàn bộ bầu trời, tốc độ vô cùng nhanh chóng, giữa lúc phi hành giống như từng tia chớp màu đen.

“Tức Vương, tốt nhất người nên thu hồi những đệ tử tôn của người, bằng không huynh đệ cử động một chút cũng không phải là chúng nó chịu được.”

Hôi ung nhìn chăm chú vào một đoàn hắc mang bên cạnh cá sấu khổng lồ, thản nhiên nói. Hắc mang lúc này mới chậm rãi tản đi, lộ ra một con hắc cứu vô cùng to lớn bên trong.

Vẫn là màu đen như cũ, tản ra hào quang khát máu làm cho lòng người vô cùng hàn lãnh. Cho dù ai nhìn thấy một con muỗi lớn như vậy, đều sẽ tim đập thành thịch không thôi.

Chương một trăm bốn mươi, mười vạn mười sáu tù phạm đại sơn.

Vô số con muỗi màu đen khát máu lấy hàng vạn đê tính rung động cánh, phần phật một chút toàn bộ bay lên trời cao. Ngưng tụ thành một đám mây màu đen thật lớn, liền lơ lửng ở đỉnh đầu mấy đại yêu thú. Chỉ có một con muỗi màu đen vô cùng to lớn kia còn dừng ở không trung, cánh nó chớp động thanh âm cũng không có, thậm chí biến thành một đám ảo ảnh làm cho người ta nhìn không rõ cái gì.

Con muỗi màu đen khát máu muốn sinh ra không dễ, muốn thuận lợi sinh trưởng càng không dễ dàng. Bất quá ở trong đầm lầy có một con muỗi màu đen khát máu vô cùng lớn, là một trong mấy yêu thú cường đại, là Văn Vương. Ước chừng một con nghe con lớn như con nghe con, toàn thân đen kịt, hắc quang lưu chuyển, hít kim thật dài vươn ra, làm cho người ta cực kỳ kinh hãi.

Văn Vương tồn tại tám trăm năm, tu luyện thành yêu thú, mở ra linh trí. Kết Đan hậu kỳ, chiếm lấy địa bàn gần hai vạn dặm xung quanh đầm lầy, ở đây thực lực mấy đại yêu thú cường đại nhất. Bởi vì những thủ hạ của Nham Vương này đều lấy hàng vạn đê tính, đều là con cháu đời sau của nó, nó đem những con cháu đời tôn tử tế luyện thành phân thân của mình.

Tâm niệm vừa động, muỗi đen giống như thủy triều sẽ đem kẻ địch bao phủ, nháy mắt có thể hút khô tinh huyết nguyên khí toàn thân đối thủ. Những con muỗi đen khát máu to bằng nắm tay kia cũng đã tiến vào thời kỳ thành thực. Chúng nó hấp châm khổng bố vô cùng, có thể phá vỡ rất nhiều da yêu thú cứng rắn không gì sánh được. Cho dù có chút yêu thú khoác lân giáp cũng giống như vậy, tựa như con thần lân bị hút khô trước đó.

Chỉ là những con muỗi đen khát máu trong tay Triệu Vô Tà kia, không thể nào so sánh với những con cháu của con muỗi Vương này, càng đừng nói đến con muỗi đã là yêu thú Kết Đan hậu kỳ.

Mười vạn ngọn núi lớn, các thế lực phức tạp rắc rối. Chín vạn dặm đầm lầy đen này cũng là một thế lực mạnh mẽ, bởi vì có sáu con yêu thú Kết Đan hậu kỳ tồn tại. Lấy yêu thú trên những ngọn núi lớn chung quanh tuy mơ ước linh dược, độc thảo, nhưng cũng không dám dễ dàng xâm phạm.

“Hừ “

Độc Long lạnh lùng ” trù” một tiếng, tựa hồ rất bất mãn đối với mấy con yêu thú vô cùng quen thuộc trước mặt, bất quá nó cũng biết chuyện không thể làm. Ánh mắt lập loè, lạnh lùng nhìn chúng nó.

“Lão trù thế nào, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn độc chiếm...”

Nói chuyện chính là con chim ưng xám cực lớn kia, đỉnh đầu nó có một nhúm lông màu vàng óng, lúc nó nói chuyện còn mang theo khí tức Hoàng Giả dày đặc. Thật kỳ quái, rõ ràng là một con chim ưng màu xám, khí tức lại có chút tương tự với con Kim Sí Đại Bằng trong truyền thuyết. Nó vừa nói xong, mấy con yêu thú khác đều giống như cười mà không phải cười nhìn Độc Long.

Đôi mắt đỏ như máu của Văn Vương lóe lên huyết quang, mây đen trên đỉnh đầu chúng nó lập tức lướt ngang, bao trùm bầu trời trên đỉnh đầu Độc Long. Mấy con yêu thú còn lại thấy thế cũng không ngăn cản, đều dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Độc Long.

“Độc Long, chẳng lẽ ngươi muốn vì một tu sĩ nhân loại mà làm tổn thương mấy huynh đệ chúng ta sao.

Song Vĩ Hạt Sư lắc cái đuôi hai cái, hai cái lưng thật lớn va chạm vào nhau, phát ra hào quang chớp lóe liên tục. Chỉ có điều ánh lửa kia là lam quang yếu ớt, càng thêm quỷ dị.

Lời uy hiếp rõ ràng này vừa nói xong, sâu trong ánh mắt Độc Long lập tức hiện lên sự tức giận, bất quá nó đột nhiên cảm giác trên người phát lạnh. Năm ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm bắn vào trên người nó. Dù tu vi nó thâm hậu cũng nhịn không được trong lòng phát lạnh, ý niệm trong đầu lập tức bị bóp tắt. “Ta muốn thanh kiếm trên người hắc cùng thân thể của hắc...”

Sắc mặt Độc Long hung ác, lạnh lùng nói một câu, sau đó nhìn chăm chú vào năm đầu Yêu thú còn lại. Trong ánh mắt xuất hiện một chút điên cuồng, tựa hồ chỉ cần chúng nó nói một từ không, lập tức sẽ vỡ vào nhau tan ra.

“Đừng quên, tên nhân loại kia đã xông vào địa bàn của ta.”

Ngữ khí của Độc Long lạnh lẽo, giống như khí tức của lưỡi dao sắc bén, mang theo hàn khí sắc bén. Năm con Yêu thú khác liếc nhau, đều chậm rãi gật đầu.

“Quạ quạ khò khò xuyên....

Song Vĩ Hạt Sư liếc Độc Long một cái, sau đó cất tiếng cười điên cuồng, thân hình hướng về phía sâu trong đầm lầy bắn đi, dĩ nhiên nói đi là đi, một chút lời vô nghĩa cũng không có, mấy con còn lại cũng giống như nhớ tới cái gì, đều lập tức rời đi, một chút ý tứ dừng lại cũng không có.

Độc Long liếc nhìn chăm chăm phương hướng Triệu Vô Tà rời đi, rồi lại nhìn về phía năm con yêu thú vừa đi. Miệng mở ra, ầm ầm rống to, tầng tầng sóng âm lập tức tỏa ra bốn phía.

“Rống rống rống.”

Sinh linh trong lớp bùn gần đó nhao nhao co rút lại, hoàn toàn không dám nhúc nhích, không rõ chuyện gì đang xảy ra. Chỉ là bị uy áp của Độc Long chấn nhiếp, trong đáy lòng sinh ra sợ hãi vô tận.

Triệu Vô Tà còn chưa biết, lúc này hắn đã bị sáu con yêu thú Kết Đan hậu kỳ kinh khủng theo dõi. Mười vạn ngọn núi lớn là đại bản doanh của Yêu Tộc, cho nên nơi này bình thường sẽ không có tu sĩ xuất hiện, cho dù có cũng là Tiên Yêu.

Lớp bọt lần lượt đọc nhồm nhoàm.

Lúc đại chiến hay Ma yêu đại chiến.

Bất luận tiên ma, chỉ cần là tu chân giả đều sẽ săn giết yêu thú. Thu hoạch nội đan, còn có tài liệu trên người yêu thú, ví dụ như tinh huyết. Tu luyện ma công, hoặc là luyện khí. Hai đạo tiên ma đều là như thế.

Tu sĩ săn giết yêu thú, yêu thú cũng sẽ săn giết nhân loại. Đặc biệt là trong mười vạn đại sơn, có rất nhiều hiểm địa, bên trong sinh tồn vô số yêu thú. Yêu thú sinh sống ở loại hiểm địa này đều là thân thể mạnh mẽ vô cùng, nhưng mà lực lượng tinh thần lại yếu ớt đáng thương, hơn nữa rất khó hóa hình.

Tựa như Độc Long kia, mặc dù thân thể vô cùng mạnh mẽ, nhưng nó lại không thể hóa thành hình người. Khác với các yêu thú khác không quá giống nhau. Nếu ở sâu trong mười vạn đại sơn, yêu thần thất điện, nơi nào có yêu thú có thể hóa ra hình người, còn có thể tu luyện tiên pháp ma công, cũng có thể luyện khí luyện đan, cùng tu sĩ tiên ma lưỡng đạo không khác nhau. Bất quá có một điều kiện tiên, chính là phải cô đọng ra nội đan.

Nhưng đối với Độc Long dạng yêu thú không thể hóa ra hình người mà nói, muốn tăng cường chiến lực, trừ tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ ra. Là học nhân loại tu sĩ, trên người có pháp bảo linh khí bên người. Trong đầm lầy những sinh linh cường đại, trừ phi là Nguyên Anh kỳ hoặc là Kết Đan Đại viên mãn yêu thú, nếu không cho dù cường đại hơn nữa cũng không thể hóa ra hình người.

Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, hôi ưng, Thanh Quang Cự Mãng, cá sấu khổng lồ, con yêu thú kia không phải là dị chủng. Điều là do huyết mạch không thuần, thể nhưng lại vô cùng cường đại, thân thể quá mức cường đại, là không thể hóa ra hình người.

Vì có thể tu luyện tới Nguyên Anh kỳ trước đại hạn, dám bá chủ trong đầm lầy đều nghĩ đủ mọi cách.

Một trong số đó chính là các loại diễn tịch pháp bảo trên thân tu sĩ nhân loại, xem có cơ hội đón ngộ sau đó tấn thăng cảnh giới hay không. Ngay cả không thể, cũng phải cướp được một hai kiện pháp bảo lợi hại, dùng để đối địch.

Tu luyện tới Kết Đan hậu kỳ, sớm đã có thể ngự sử pháp bảo, bất quá chúng nó mấy trăm năm đều ở trong đầm lầy, lại không luyện chế pháp bảo, cho nên vẫn không có pháp bảo tiện tay. Nếu chúng nó vẫn muốn sinh tồn trong đầm lầy thì cũng thôi, nhưng muốn trở thành yêu thú Nguyên Anh kỳ,

tung hoành thiên địa. Tiên ma không địch lại, vậy nhất định phải nghĩ hết tất cả biện pháp.

Nếu Triệu Vô Tà là một tiểu tu sĩ có tu vi thấp thì không nói làm gì, nhưng hắn có thể chém giết độc long cũng không rơi xuống hạ phong. Điều này cũng đủ khiến cho năm vị bá chủ còn lại tham lam rồi, hắn lấy việc đoạt đi tinh túy trên người Triệu Vô Tà bày tỏ là độc long của hắn. Hai trăm năm trước nó đã nuốt đối với độc long, mỗi người một tu sĩ nhất định phải nhận thức và nuốt tủy. Nếu nó không ăn Triệu Vô Tà thì hắn sẽ không cam tâm.

Đầm đen chín vạn dặm, mặc dù rộng lớn vô cùng nhưng còn chưa tiến vào sâu trong mười vạn ngọn núi kia. Thậm chí ngay cả yêu tộc chân chính cũng chưa tiếp xúc được, mười vạn này cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, sáu vị bá chủ trong đầm lầy kia. Mỗi một con đều là kết đan hậu kỳ tu vi cường đại, nhưng bởi vì không thể hóa hình, vẫn không thể tính là yêu tộc.

Tục truyền ở chỗ sâu trong mười vạn ngọn núi lớn. Yêu thần thần cực kỳ thần bí kia bảy điện, bên trong cường đại yêu thú vô số. Mỗi một đầu đều có thể hóa thành hình người. Ở chỗ sâu trong núi lớn tu luyện yêu pháp, cùng tiên ma lưỡng đạo tu sĩ không khác nhau.

Bất quá tất cả cái này đều không liên quan gì đến Triệu Vô Tà, hắn biết sự quý giá và thần bí của mười vạn đại sơn. Hắn chưa bao giờ có ý định tiến sâu vào trong mười vạn đại sơn. Chỉ là ở bên ngoài săn giết yêu thú, thu thập độc thảo, thu thập độc trùng, tìm một nơi khác để luyện chén.

Lúc này, Triệu Vô Tà đang lặng lẽ ngồi xếp bằng tại một địa phương, toàn thân đều bị lá cờ xám xịt bao lấy. Một giọt Ngọc Tủy nhỏ vào trong miệng hắn, nhất thời dâng lên một đoàn linh khí nồng đậm, nhanh chóng tiến vào trong đan điền của hắn. Hai mắt nhắm chặt, Triệu Vô Tà vận dụng Đồng Vưu Quyết. Nhất thời đoàn linh khí kia bị ma đan hấp thu luyện hóa.

Một giọt Ngọc Tủy không thể làm cho thương thế Triệu Vô Tà lành nhanh, tuy nhiên sau khi Huỳnh Vưu Quyết vận khởi lập

tức cuộn lên một cổ vòng xoáy linh khí. Lấy thân thể Triệu Vô Tà làm trung tâm. Linh khí bên ngoài không ngừng tiến vào trong cơ thể Triệu Vô Tà, sau đó bị ma đan luyện hóa.

Thời gian trôi qua từng chút, một chu thiên, hai chu thiên, chờ cho huỳnh Vưu Quyết vận chuyển đại chu thiên viên mãn, Triệu Vô Tà sắc mặt tái nhợt biến mất.

“Phù,

Triệu Vô Đô chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, Triệu Vô Đô cảm giác tu vi của mình có tiến lên một chút, không khỏi nhoẻn miệng cười. Tiến vào Kết Đan kỳ, muốn tấn thăng một cảnh giới so với trước kia khó khăn hơn rất nhiều. Là lấy Triệu Vô Tà mới có thể như thế.

Hắn chậm rãi đứng lên, cũng không nhìn bốn phía xung quanh nữa. Hắn duỗi ngón tay điểm một cái lên trên Tiểu Ma Phiên, lá cờ xám xịt lập tức tỏa sáng hào quang, từ trong hào quang tỏa ra, thanh âm rầm rầm vang lên khắp nơi., Âm thanh như nước, chẳng qua sền sệt hơn nhiều. Một lát sau, một mảng lớn không gian liền được mở ra. Vốn nơi này không phải mặt đất, mà là ở lòng đất. Ở trong nước bùn đầm lầy, nhưng nơi này bị Triệu Vô Tà dùng Vạn Độc Cốt Phiên ngăn cách. Nước bùn, nước bẩn toàn bộ bị ngăn cách ở bên ngoài, một chút cũng không vào được.

Triệu Vô Tà thở ra một hơi thật sâu, ngón tay quét một cái lên trên Vô Cấu Chung Hoàn. Lòng bàn tay Triệu Vô Tà lập tức xuất hiện vài thứ, vẫn nằm trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà như cũ. Miệng nó nhỏ như lông trâu, mắt thường nhìn không rõ, nhưng chỉ thoáng hiện ra một chút hắc mang. Đúng là bảy mươi hai cây Thiên Sát Ma Châm, hôm nay lại bị Triệu Vô Tà lấy ra.

Lúc trước đạt được bảy mươi hai cây Thiên Sát Ma Châm từ Chu gia, Triệu Vô Tà còn dùng nó để tiêu diệt Hoàng Kim Long Vệ và một trưởng lão Kết Đan sơ kỳ. Hiện tại những ma châm này lại có diệu dụng khác.

Khóe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn, Triệu Vô Tà nhìn về phía Vạn Độc Cốt Phiên. Đồng thời tâm niệm vừa động, trên

Tiểu Phiên lập tức tỏa ra ánh sáng, một đoàn hắc mang lập tức xuất hiện. Bên cạnh đóa hoa sen màu đen mờ hồ xuất hiện, như ẩn như hiện, như trầm như phù.

Đưa tay chậm rãi vẫy một cái, đoàn hắc mang kia từ trong lá cờ đi ra.

“Ong ong ong ong...”

Hắc mang đi ra, phiến không gian này vang lên thanh âm như vậy, làm cho người ta không khỏi phiền lòng. Bất quá Triệu Vô Tà lại không chút nào chịu được thanh âm này, chăm chú nhìn vào, trong hắc mang kia đều là muỗi đen kịt toàn thân. Có kích thước ngón cái rất là kinh người, bất quá so sánh với tử tôn của con ruồi muỗi kia vẫn kém hơn rất nhiều.

Bên trong hắc mang này chính là đám muỗi mà lúc trước Triệu Vô Tà bắt được, được hắc thu vào trong cốc phiến thai nghén. Hôm nay lại có tác dụng, trong ánh mắt Triệu Vô Tà lóe ra một loại ánh sáng kỳ dị, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

“Giám cầm”

quát nhẹ một tiếng, năm ngón tay Triệu Vô Tà chậm rãi nắm lấy đám muỗi giữa không trung. Theo năm ngón tay hắc chậm rãi nắm đám muỗi, một tầng ánh sáng màu xám nhạt xuất hiện ở trong không gian, chậm rãi bao vây đám muỗi kia lại.

Hào quang màu xám giống như một lao tù, bao toàn bộ những con muỗi đen khát máu ở trong đó. Sau đó, ” Lao tù” này bắt đầu chậm rãi thu lại sương mù màu xám, có một loại cảm giác rất nguy hiểm, thông qua Vạn Độc Quỷ Bàn Phiên ảnh hưởng đến những con muỗi đen này truyền đến trong đầu chúng nó.

“Ong ong ong”

Bầy muỗi bạo loạn, nguyên bản đàn muỗi còn ngay ngắn trật tự vậy mà bắt đầu hỗn loạn, đàn muỗi này nguyên bản cũng có một cái Văn Vương. Tuy nhiên lúc này, con muỗi này lại một chút động tĩnh cũng không có, không có đi ra trấn an những con muỗi đen kia. Cũng không có xuất hiện ở trong đàn muỗi kia.

Triệu Vô Tà từ từ mở tay kia ra. Một con muỗi đen lớn hơn ngón cái nằm ở phía trên, nhưng giống như đã chết, một chút tiếng động cũng không có. Nụ cười tàn nhẫn nơi khóe miệng rớt cuộc cũng dần dần nở rộng. Cổ tay chấn động, một luồng khí tức màu xám từ trong ấn ký hình bát phiên trên cổ tay trái của Triệu Vô Tà bắn ra.

Chợt lóe lên, bắn vào trong cơ thể con muỗi kia. “Ông ông” lập tức, Văn vương vốn còn đang nằm lập tức bay lên. Đôi mắt đỏ như máu bắt đầu lóe sáng, đó là ánh sáng khát máu, chưa bao giờ mãnh liệt như thế. Lúc này con muỗi vương tựa hồ có chút không đúng, ánh sáng khát máu trong đôi mắt nó thậm chí so với một tên bá chủ Kết Đan hậu kỳ của đám lầy còn mãnh liệt hơn.

“Đi đi “

Lòng bàn tay nhẹ nhàng nâng lên, con muỗi vương có chút dị thường kia lập tức bay lên, lao tù do quang mang màu xám tạo thành. Mặc dù Tê Vương có chút không đúng, nhưng tốc độ bay so với lúc trước còn nhanh hơn, chỉ là trên không trung hiện lên một đạo hắc quang đã đến bên ngoài “Gia lao tù” kia.

“Rầm”

Một tiếng vang nhỏ, ” Lao tù” khổng chế toàn bộ những con muỗi đen khát máu không ngờ lại dễ dàng bị Văn Vương chui vào như vậy. Văn Vương hiện thân, những con muỗi đen khát máu bạo loạn kia lập tức như tìm được xương cốt chủ nhân, toàn bộ vây lại. Bất quá sự kiện phát sinh kế tiếp làm cho những con muỗi đen khát máu này càng thêm bạo loạn.

Văn Vương đôi mắt con dân vây quanh, không hề có ý hoan nghênh, mà mở ra miệng, hung hăng cắn những con muỗi đen đó, trong nháy mắt liền có hơn mười con muỗi đen khát máu chết dưới miệng Văn Thiên.

Lần này, tình cảnh hỗn loạn. Thị huyết cá nhân có thể được xưng là khát máu, tự nhiên thiên tính chính là tàn nhẫn vô tình khát máu vô cùng. “phản bội” của Văn vương lập tức khơi dậy bạo loạn chân chính, toàn bộ muỗi đen khát máu bắt đầu cắn nuốt lẫn nhau.

Dưới ý cười tàn nhẫn của Triệu Vô Tà, lao tù kia từ từ thu nhỏ lại, bởi vì trong đó có muỗi đen khát máu lấy tốc độ khủng bố giảm bớt. Từng con muỗi đen khát máu bị đồng bạn của mình ngày xưa cắn nuốt, chết ở dưới cái miệng muỗi bén nhọn dị thường kia.

Còn có một canh nữa.

Đang trong trạng thái đóng cửa.

Chương một trăm bốn mươi một, mười vạn mười bảy đại sơn bị vây.

Cổ Kỳ Thù nhìn thấy thảm liệt phát sinh từ mắt mình, trong “Lục lao” Anh Bí kia chỉ có con muỗi đen khát máu bị đồng bạn giết chết, sau đó thi thể bị thôn phệ sạch sẽ. Trong đó Văn Vương vốn là thực lực cường đại, con muỗi đen bị nó giết chết cũng nhiều nhất. Nếu như không phải bởi vì những con muỗi đen kia sau khi chết lập tức sẽ bị cắn nuốt, chỉ sợ ở dưới đáy lao tù, lúc này đã trải một tầng thi thể đầy ắp.

Thời gian từng chút trôi qua, “Gia lao” không ngừng thu nhỏ lại, con muỗi đen khát máu bên trong càng ngày càng ít. Huyết quang sền sệt bắt đầu ở bên trong kéo lên, bên trong những huyết quang kia, tựa hồ có mấy chục con muỗi đen đang bay ong ong.

Triệu Vô Tà thu lại nụ cười, ánh mắt nhìn về phía lòng bàn tay của mình, không có ma châm bảy mươi hai cây tản mát ra hắc quang.

“Rầm rầm “

Một nơi trong đầm lầy, mặt đất vốn bình tĩnh bỗng nhiên hiện ra một cái động lớn, bùn đất vô cùng tanh hôi tản ra bốn phía.

Bên trong có một bóng người đi ra, từ trong bùn đất, nhưng mà một giọt nước bắn bùn cũng chưa thể dính vào thân thể hắn.

Có chút khuôn mặt thanh tú, quần áo vải bố, chân trần Bạch Triết. Chính là Triệu Vô Tà, từ phía dưới đầm lầy đi lên, Triệu Vô Tà mặt không chút cảm xúc nhìn bốn phía. Vẫn như trước, có chút tĩnh mịch. Nhưng vẫn có thể nghe thấy một ít tiếng côn trùng kêu vang. Bên này không có yêu thú cường đại gì., Đây là một nơi rất bình thường, Triệu Vô Tà khẽ vuốt ve chiếc giáp xác màu đỏ thẫm do Phệ Nhật Trùng trong lòng bàn tay mình, được ma khí Triệu Vô Tà phát ra trợ giúp, tên này cũng khôi phục nguyên khí. Chỉ là hỏa khí trong cơ thể ít đi một chút, nhưng uy áp của độc trùng cao giai vẫn không thay đổi

chút nào, khí tức phát ra, giống như có thể đốt cháy thiên địa. Thiên sinh độc trùng quả nhiên không giống bình thường.

Triệu Vô Tà nhìn chung quanh một chút, liền bắt đầu đi về phía sâu trong đầm lầy, hai chân trần trụi không để ý chút nào. Trục tiếp bước thẳng vào thảm bùn, những bùn đất sền sệt bao lấy hai chân Triệu Vô Tà, nhưng không thể tạo thành chút trở ngại nào cho hắn ta. Giống như hành tẩu trên đất bằng, mỗi bước chân đều giống nhau, ngay cả khoảng cách cách cũng giống nhau như đúc.

Đi tới hưng phấn, Triệu Vô Tà một bước bước ra, không ngờ lại là khoảng cách hơn mười trượng. Súc địa thành thôn, nói thì thần thông này cũng đơn giản, nhưng Triệu Vô Tà thi triển lại chỉ như nước chảy mây trôi, song phiến cắt kia, Triệu Vô Tà đã dần dần đi sâu vào trong đầm lầy.

Nửa ngày sau, Triệu Vô Tà đột nhiên dừng bước. Dao găm sắc mặt hiện vẻ vui mừng, cái mũi co rúm lại. Một mùi thơm nhàn nhạt vờn quanh chớp mũi, vẻ vui mừng trên mặt Triệu Vô Tà càng đậm.

“Vù “

Thần niệm tràn ra ngoài cơ thể, lan tràn khắp bốn phương tám hướng, đảo qua Chiếu Trạch, ngay cả bùn đất cũng không buông tha, một chút sơ sót cũng không có. Triệu Vô Tà nhắm mắt cảm ứng thần niệm đảo qua, tất cả đều hiện ra trong đầu Triệu Vô Tà.

Bỗng nhiên, Triệu Vô Tà ngẩng đầu, mí mắt mở ra. Kinh hi xuất hiện ở trong mắt hắn, không hề dừng lại, dưới chân liên tục đập xuống. Ảo ảnh nhất thời nổi lên, biến thành một cái bóng kéo dài về một phương.

Sâu trong đầm lầy, một địa vực, phạm vi trăm dặm. Thế mà không nhìn thấy nước bùn, toàn bộ là nước bản đen kịt vô cùng, giống như mực. Hồ này phạm vi trăm dặm, không biết sâu cạn, bị nước bản như mực kia lấp đầy.

Ở giữa những hồ nước đen kịt kia, có một vạt màu xanh lá thật sự là màu xanh lá, không có dơ bẩn chút nào, màu xanh lá thuần khiết vô cùng. Nó không hợp với ô nước đen kịt chung quanh,

có chút nhìn thấy mà giật mình. Thế nhưng theo Triệu Vô Tà thấy, lại là tuyệt đối vui mừng.

“Thanh phù ma lục “

Cái tên màu xanh biếc lơ lửng ở trung tâm hồ nước chính là một mảnh lục bình. Lục đến cực hạn, còn có nhàn nhạt hương khí phát ra. Hương khí kia rất là kỳ dị, mặc kệ ở nơi nào người được nó, đều là có vẻ nhàn nhạt như vậy. Bất luận xa gần, cho dù người ở trước mặt nó, vẫn là như cũ nhàn nhạt hương khí.

Nhưng nó có thể khiến Triệu Vô Tà kích động như vậy, không phải vì một chút mùi thơm nhàn nhạt. Thanh Phù Ma Bình không phải linh thảo vô thượng gì, nó là độc thảo, hơn nữa lại là độc thảo kịch độc vô cùng. Sinh ra ở nơi dơ bẩn, thu nạp vô tận khí ô uế, tự nhiên cũng là vật ô uế kịch độc.

Triệu Vô Tà kích động như vậy là vì sau khi hấp lấy được chén kinh, cho tới bây giờ hắn vẫn luôn thu nhiếp những độc trùng kia để luyện chế độc thảo độc hoa, chưa từng thu thập độc hoa của độc thảo để luyện chén. Một ít chén thần bí cường đại, hơn nữa lại không nhất định phải các loại thực vật như độc thảo độc hoa luyện chế, chính là cổ ma đạo trên đời.

Thế giới này không phải là trái đất, những độc hoa độc thảo mà trong cốc kinh cần kia, Triệu Vô Tà chưa từng thấy ở thế giới này. Nhưng hôm nay, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy một gốc.

Thanh phù ma lục, chính là một loại độc thảo luyện chế ra quý chung. Quý chung kia uy lực cường đại, nhưng cực kỳ bí ẩn, người bị hạ chung dù chết cũng không biết là ai giết.

Triệu Vô Tà nóng bỏng nhìn Thanh Phù Ma Bình trong hồ nước, thân hình đột nhiên bật lên, đồng thời đưa tay chụp vào lục bình đang nằm u tĩnh trên mặt hồ. Mặt hồ bỗng nhiên tuôn ra cột nước đen nhánh, một đạo thanh quang nồng đậm đánh về phía Triệu Vô Tà.

“Ha ha ha ha...”

Thân hình đột nhiên kéo dài, biến thành một cái bóng, trong nháy mắt đã đến bờ hồ đối diện. Đồng thời một bàn tay lớn màu xám đột nhiên từ bầu trời hạ xuống, văng bắt lấy Thanh

Phù Ma Bình trên mặt hồ. Triệu Vô Tà đột nhiên cất tiếng cười điên cuồng, ma nguyên bắt đầu khởi động, thi triển ra Ảnh độn.

Cái bóng màu đen kéo dài vắn vẹo rồi biến mất. Phía sau hắn, một ma phiên âm ỉm đuổi sát theo.

“Rầm rầm rầm.

Mặt hồ nổ vang, bên trong tuôn ra một cột nước lớn vô cùng, từ trong bọt nước đen nhánh lao ra một con cự mãng màu xanh vô cùng to lớn. Cự mãng toàn thân đều được bao phủ trong một tầng thanh quang, ra khỏi mặt hồ, dùng tốc độ khủng bố đuổi theo hướng Triệu Vô Tà.

“Grào.”

Miệng máu cự mãng mở ra, không ngờ lại phát ra tiếng long ngâm, vang vọng phía chân trời. Cự mãng toàn thân thanh quang bạo phát, trong đôi mắt đầy phần nộ. Cùng lúc đó, cự mãng gầm lên, đầm lầy phụ cận đồng thời tuôn ra năm đạo khí thể mạnh mẽ, hô ứng nhau, vây mà toàn bộ vây quanh Triệu Vô Tà.

“Hừ “

Triệu Vô Tà híp mắt lại, bên trong sát khí tỏa ra bốn phía. Lúc này nếu hắn còn không biết mình bị tính kế, vậy thì thật là ngu ngốc. Chỉ sợ lúc hắn đang chữa thương, mấy yêu thú mạnh mẽ trong đầm lầy cũng đã lục soát hơn phân nửa đầm lầy, xác định được một phạm vi.

Chỉ là cự mãng màu xanh kia tham công, muốn một mình nuốt lấy Triệu Vô Tà, cho nên mới dùng Thanh Phù Ma Bình dụ dỗ hắn. Thanh Phù Ma Bình kia vốn là độc thảo sinh ra cùng với cự mãng màu xanh, chỉ là vì thành thực nên cự mãng cũng không thể cắn nuốt. Lần này dùng để dụ dỗ Triệu Vô Tà.

Cuối cùng hai người chia nhau thảo luận cuộc chiến keo kiệt.

Tà thượng câu, không nghĩ tới lại ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo.

Ý niệm xoay chuyển trăm chuyển, tâm thần Triệu Vô Tà vận chuyển chưa từng có, từng suy nghĩ lần lượt trầm xuống. Tất

cả đều bị Triệu Vô Tà bác bỏ, lục đạo khí thể mạnh mẽ càng ngày càng gần.

Nguy cơ đạt đến sáu yêu thú Kết Đan hậu kỳ quả thực không khác biệt lắm so với đối mặt với Nguyên Anh chân nhân. Sắc mặt Triệu Vô Tà trở nên có chút khó coi, nhưng may mắn là trước khi tiến vào mười vạn đại sơn, hắn đã nghĩ đến một ngày như vậy. Cho nên dù sắc mặt khó coi nhưng vẫn lạnh lùng nhìn chăm chú vào sáu đạo quang mang bắn tới.

Đám mây chín vạn dặm, lại bị sáu con yêu thú cực kỳ mạnh mẽ chia cắt, Triệu Vô Tà ẩn thân trong mây ngày để chữa thương luyện chung. Đám mây chín vạn dặm sớm đã bị chúng tìm khắp, nếu không phải vừa lúc Triệu Vô Tà đi ra, chỉ sợ ngay cả cơ hội bỏ chạy hắn cũng không có. Nhưng bây giờ...”

“Huu huu huu huu...”

Liên tục sáu tiếng nổ vang, thân hình Triệu Vô Tà dừng lại, mặt không chút thay đổi đứng giữa không trung. Lạnh lùng nhìn sáu con yêu thú đã đến trước người. Toàn thân đều là màu xanh biếc, không ngừng tản mát ra mùi hôi, mắt rồng cực lớn dùng ánh mắt cừu hận nhìn chăm chăm vào Triệu Vô Tà. Là Độc Long nọ, mang theo răng rồng đỏ tươi nhẹ nhàng cắn, tựa hồ tùy thời đều có thể cắn nát ăn tươi Triệu Vô Tà.

Thanh quang đại thịnh, dừng ở phía sau Triệu Vô Tà, cũng dùng ánh mắt cừu hận nhìn Triệu Vô Tà. Là Thanh Phù ma bình do cự mãng màu xanh Triệu Vô Tà đoạt được, tuy chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng trong mắt cự mãng, Triệu Vô Tà đã là người chết.

“Boong boong boong “

Một tiếng bèn nhọn vang lên ở phía xa. Nhưng khi Triệu Vô Tà giương mắt nhìn, một con ưng lớn màu xám đã xuất hiện trước mắt.

Ánh mắt lạnh như băng bắn tới, một dùm lông vàng trên đỉnh đầu khiến con ưng lớn này có khí tức Hoàng Giả, ánh mắt nhìn về phía Triệu Uy Thiên Tà giống như nắm giữ sinh tử của Triệu Vô Tà.

“Cạc cạc khặc...”

Tiếng cười khó nghe khiến Triệu Vô Tà chậm rãi nhú mào. Ngay sau đó xuất hiện trước mặt hắn ta chính là Song Vĩ Hạt Sư mà hắn ta đã gặp qua. Hai cái đuôi khiến người ta sinh lòng ớn lạnh va chạm vào nhau, thỉnh thoảng lại hiện lên quang mang u lam.

“Ong ong ong.”

Thanh âm quen thuộc vang lên, Triệu Vô Tà kinh ngạc kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn lại. Hắn lập tức nhìn thấy phía xa có một đám mây đen bay tới, rất nhiều mẫu, không biết trong đó cất giấu bao nhiêu thứ. Nhìn kỹ lại, dù là Triệu Hạnh Tà tâm trí kiên định cũng bị dọa cho nhảy dựng lên. Trong đám mây đen kia, tất cả đều là những con muỗi đen lớn cỡ nắm tay.

Mỗi một con muỗi đen đều có kích thước lớn như vậy, toàn thân hắc quang, một đôi mắt không chút tình cảm, chớp động ánh sáng khát máu. Rõ ràng là con muỗi đen khát máu, con nào con nấy đều vô cùng cường đại, khát máu, muỗi đen. Triệu Vô Tà chỉ tùy tiện liếc mắt một cái, trong đám mây đen kia liền có mấy ngàn con, con số chân thật có lẽ có hơn vạn con.

Chuyện tiếp theo khiến Triệu Vô Tà càng thêm kinh ngạc chính là mây đen bỗng nhiên tản ra, bên trong lộ ra một con muỗi đen khát máu cực kỳ sắc bén, ánh mắt của Triệu Vô Tà có chút đau đớn.

Nhờ có bạn tri kỉ mà ban thưởng.

Đệ nhất Bách Thập Nhị Chương, mười vạn đệ tử núi lớn mười vạn ong sát ma châm mười tám muỗi.

Hai thân hình như con nghé con, toàn thân hiện ra hắc mễ, bụng đói “Bọn họ đã mọc đầy các khớp nối của nó. Con muỗi đen khát máu này đã sống gần ngàn năm, mở ra linh trí, ánh mắt bên trong đôi mắt bắn ra kia giống như một thanh tiêu dao. Hung hăng móc ở trên người Triệu Vô Tà, cùng con mắt đối diện của nó lập tức đau xót, sau đó kinh hãi dời ánh mắt đi.

So sánh với gần vạn con muỗi đen khát máu kia, con cá sấu cực lớn Triệu Vô Tà kia chỉ thoáng nhìn qua một chút rồi không thèm nhìn lại. Sáu con yêu thú, chiếm lấy đầm lầy chín vạn dặm, làm bá chủ mấy trăm năm qua.

Triệu Vô Tà cảm nhận được sáu luồng khí thể mạnh mẽ đặt trên người, khiến cho ngực và bụng của hắn như thả ra một thứ gì đó rất khác biệt, hơi phồng lên. Có cảm giác khó thở, đều là tu vi Kết Đan hậu kỳ, thật ra chém giết thì Triệu Vô Tà không đánh lại được.

“Cạc cạc cạc, loài người, người muốn chúng ta động thủ hay là tự mình kết thúc đi.”

“Ầm ầm “

Hai cái đuôi của Song Vĩ Hạt Sư đụng vào nhau, bắn ra tia lửa lam nhạt, khiến mọi người nhìn thấy đều phát lạnh trong lòng.

“Không phải đối thủ...”

Triệu Vô Tà thầm nghĩ trong lòng, thân hình bất động nhưng trong lòng lại có ngàn loại ý niệm trôi qua. Nhưng mỗi ý niệm trong đầu đều bị hắn đè xuống, sáu con yêu thú Kết Đan hậu kỳ không thể nào là đối thủ. Hiện tại sở dĩ Triệu Vô Tà còn có thể đứng, là vì sáu con yêu thú kia kiêng kỵ đối phương, không dám mạo muội ra tay trước.

Mặc dù trước đó đã có ước định, nhưng sau nhiều năm sống sót ở đầm lầy này, thì hai bên đều hiểu nhau rõ. xảo trá, nham

hiểm, độc ác, bọn chúng có thể làm bá chủ nhiều năm như vậy, cho dù có vô tình độc ác cũng không thua kém nhau.

Trên không trung, Triệu Vô Tà mặc vải bố, tóc dài xõa tung trên vai. Cán phiên nắm Vạn Độc Quỷ Phiên trong tay, trên mặt lộ vẻ lạnh lùng.

Ở xung quanh hắn, sáu đầu yêu thú hung hãn tự mình đứng thẳng, sáu cổ khí thế mạnh mẽ giao quấn lẫn nhau. Lúc trước Triệu Vô Tà đối mặt gia chủ Chu gia nổi giận, bị uy áp mạnh mẽ của hắn trực tiếp đè ép quỳ trên mặt đất. Bây giờ Triệu Vô Tà tấn thăng đến Kết Đan kỳ, trở thành nhân vật tông sư, nhưng đối mặt với sáu đầu yêu thú mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều.

Cho dù ma đan trong đan điền không ngừng rung động lắc lư, phóng xuất ra từng cỗ ma nguyên kháng cự sáu cổ uy áp kia, nhưng vẫn như cũ tác dụng không lớn. Nếu không phải thân thể Triệu Vô Tà trải qua tế luyện Thủy Hỏa chung, có thể so với tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, mới có thể chịu đựng được. Tuy nhiên dù như thế, xương cốt toàn thân Triệu Vô Tà vẫn âm thầm phát ra thanh âm rên rỉ.

“Đừng quên ước định lúc trước của hắn cùng thanh kiếm Trác Tử kia là của ta, hừ.”

Một tiếng hừ lạnh từ trong lỗ mũi Độc Long truyền ra, toàn thân nó bắt đầu sáng lên quang mang màu xanh biếc, hơn nữa càng thêm chói mắt, giống như một cái kén lớn màu xanh biếc, nhưng cho dù là như vậy, Triệu Vô Tà cũng có thể cảm giác được ánh mắt Độc Long ở trên người vẫn giống như lưỡi dao sắc bén như cũ.

Triệu Vô Tà không chút nghi ngờ, chỉ cần chính mình khẽ động, nghênh đón khẳng định là công kích như mưa to gió lớn bằng Độc Long. Dù Triệu Vô Tà bị bao vây một mực không nhúc nhích. Chỉ lạnh lùng nhìn sáu con yêu thú, không nói một lời.

“Tiểu tử này tán cây Thanh Phù ma lục của ta, ta muốn ăn sống hắn.”

Cái đuôi của cự mãng đang đưa một chút. Trên thân rắn thật lớn ánh sáng màu xanh đại thịnh. Có lẽ là đã lâu rồi không nói chuyện với người khác, lời nói rất cứng nhắc nhưng ý tứ trong lời nói đều đã nghe rõ ràng.

“Xâm lải nhải, lão tổ ta cũng muốn nếm thử mùi vị thịt người.”

Lời vừa nói ra, vài con yêu thú còn lại nhao nhao phát ra tiếng cười khó nghe, đều dùng ánh mắt tham lam nhìn lên trên dưới toàn thân Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà rũ mắt xuống, bộ dáng như bị người ta làm thịt, nhưng bên trong con người hằn. Lúc này toàn là sát cơ bùng lên, chén quái vật trong đan điền rung động.

Ánh mắt Độc Long càng trở nên lạnh lùng, nó phát hiện cực diện dường như không còn nằm trong khống chế của nó nữa. Ước định lúc trước dường như đã bị phế đi rồi.

“Các ngươi có ý gì, chẳng lẽ thật sự muốn đối nghịch với ta.”

Độc Long chậm rãi nói, ngữ khí lãnh đạm. Thế nhưng mỗi chữ trên người nó nhảy ra, sát khí trên người liền nồng đậm thêm một phần, khí thế cả người mạnh mẽ thêm một phần. Đến lúc nói hết lời, sát khí trên người nó đã đến tình trạng ngưng đọng như thực chất. Trên vàng sáng màu xanh biếc xen lẫn một tia huyết sắc.

Độc Long sắp phát điên, Song Vĩ Hạt sư hai cái đuôi vẫn đung vào nhau như trước, tạo ra một loạt tia lửa lam nhạt. Là hàng xóm của Độc Long, nó hiểu rõ Độc Long nhất, biết rõ lúc này Độc Long đã sắp lâm vào phát cuồng rồi.

Đây chính là nguyên nhân vì sao yêu thần thất điện không thu nạp chúng nó. Sinh trong đầm lầy nơi dơ bẩn, quá hung dữ bạo ngược. Một lời không hợp là ra tay chém giết, nhưng sinh ra chúng thực lực cường đại. Thật ra là yêu thần thất điện muốn thu nạp chúng cũng không làm được, vì chúng sinh ở đầm lầy chỉ thích ứng linh khí dơ bẩn trong đầm lầy.

Nếu như ở nơi linh khí thuần khiết tu luyện, kịch độc và dơ bẩn trong cơ thể chúng nó sẽ dần dần biến mất, thực lực của chúng tất nhiên sẽ giảm đi rất nhiều. Hơn nữa đầm lầy tự

thành một thế lực, cho dù là yêu thần bảy điện cũng rất khó nhúng chàm.

“Ước định ta không nhớ đến ước định đen tối gì, ai xuống tay trước thì cứ lải nhải thêm lần nữa.”

Trong tiếng cười thảm thiết, một đạo thanh quang phóng về phía Triệu Vô Tà với tốc độ cực nhanh. Gần như đảo mắt một cái đã đến trước mặt Triệu Vô Tà, hiện ra một đạo yêu nguyên.

Là Cự Mãng màu xanh, mắt rắn băng lãnh nhìn lại, tựa như một lưỡi dao sắc bén cách không đâm tới. Cự mãng giận Triệu Vô Tà đoạt Thanh Phù Ma Bình của nó, là lấy đầu tiên xuống tay, hoàn toàn không để ý đến ước định lúc trước với Độc Long. Cái này xem như là xé rách da mặt, một khi phát động toàn thân, cự mãng màu xanh cũng động thủ. Mấy con yêu thú còn lại đều hành động, trong đó cũng nhanh chóng phát động, không phải cái khác, mà chính là con Hắc ruồi đen toàn thân.

Không một tiếng động, trong không khí lóe lên hắc quang. Cự mãng màu xanh đang vọt tới phía Triệu Vô Tà bỗng nhiên kêu thảm một tiếng. Sau đó trong hộ thể thanh quang của nó bị phá ra một cái động lớn, Vạn Độc Bát Bát Phiến của Triệu Vô Tà lay động Vạn Độc Phiến thu lại đạo Yêu Nguyên kia, giương mắt nhìn lại thì vừa vận trông thấy trên thân hình cự mãng màu xanh có thêm một vết thương.

Thân thể của cự mãng màu xanh quả thực nhỏ bé đến đáng thương, nhưng huyết nhục xung quanh miệng chén lại hoàn toàn tái nhợt. Không thể nhìn thấy dấu vết của huyết dịch nào, vô cùng quý dị.

Khuôn mặt Triệu Vô Tà hiện lên vẻ hoảng sợ, tâm niệm vừa động, thân hình lập tức hóa thành một cái bóng màu đen. Sự vận vẹo kéo dài, chớp mắt đã đến một chỗ khác trên bầu trời. Trong nháy mắt, nơi Triệu Vô Tà đang đứng ban đầu lập tức lóe lên hắc quang, con muỗi khát máu xuất hiện ở chỗ đó, trong miệng lóe lên u quang khiến Triệu Vô Tà cũng phải run sợ.

Trong lòng chợt sinh cảnh báo, Triệu Vô Tà lập tức thi triển Ảnh Động, hai cái đuôi dài quét tới. Cuối đuôi là hai cây châm

thật lớn, hắc quang lóng lánh trên đó càng làm cho tâm thần Triệu Vô Tà rung động.

“Xoẹt xoẹt xoẹt “

Quang mang u lam cùng một mảng huyết mang giao thoa cùng một chỗ, đồng thời biến mất ở trong không khí, Triệu Vô Tà sắc mặt tái nhợt xuất hiện ở một chỗ khác trên bầu trời. Trong tay cầm Nhân Trùng Chung Kiếm, vừa mới kịp thời triệu ra Nhân Trùng Kiếm, chặn Song Vĩ Hạt Sư.

“Hừ “

Cưỡng ép đè xuống khí huyết bốc lên, Triệu Vô Kiêu lạnh lùng nhìn sáu con yêu thú vẫn vây quanh hắn như trước. Trong ánh mắt hiện lên một tia điên cuồng, thừa dịp một tia trống rỗng, bên phải Vạn Độc lập tức lao ra hai đạo quang mang, mực đen, chén rắn Xích Luyện còn có độc chiêu màu tím.

Trên Vô Cầu Chung Hoàn lóe lên ánh sáng, từ bên trong lập tức bắn ra một thanh trường kiếm đen kịt. Gió xuân, ánh sáng chói mắt, linh khí dao động kịch liệt, lại là Hắc Lũng ma kiếm ở mấy ngọn núi linh khí. Tâm thần phân ra, Hắc Lũng ma kiếm và ba luồng sáng kia lập tức nghênh đón bốn con yêu thú xông tới.

Chính là con cá sấu khổng lồ màu xanh, Song Vĩ Hạt Sư, Độc Long. Màn sương mù màu xám hiện ra bao phủ toàn bộ bầu trời.

“Phốc “

Trong một cái hô hấp, thừa dịp sáu con yêu thú chưa kịp phản ứng, Triệu Vô Tà đã làm xong hết thủy. Lập tức không thể kiên trì phun ra một ngụm máu, phân tâm cùng dùng, lập tức phản phệ.

Trong mắt hiện lên vẻ cấp bách, thân thể Triệu Vô Tà lập tức hóa thành một bóng đen, vắn vẹo kéo dài vọt ra bên ngoài. Nhưng đáng tiếc lần này ảnh động Bách Thủ khó chịu đã bị ngăn lại, cái bóng màu xám ập tới.

Một điểm kim quang chợt lóe, trước người Triệu Vô Tà lập tức xuất hiện một con hôi ưng vô cùng to lớn. Ánh mắt lợi hại

đến cực điểm nhìn thoáng qua Triệu Vô Tà một chút, phát ra tiếng người, “khắc khặc”

“Bành”

Triệu Vô Tà nghe tiếng cười cực kỳ khó nghe kia thì biết rằng không ổn, quả nhiên thân hình còn chưa động, lập tức cảm thấy trên người có một cỗ sức lực lớn, xuyên thẳng vào lục phủ ngũ tạng của Triệu Vô Tà, trực tiếp đánh bay Triệu Vô Tà. Đây chính là cánh của hồi ưng, đôi cánh dài chừng hơn mười trượng.

Giống như quạt muỗi, một cánh đã đánh bay Triệu Vô Tà phiến.

“Phụt ha ha ha.” “Cảm ơn đã đưa.”

Triệu Vô Tà lục phủ ngũ tạng dờn đi, khóe miệng trào ra một ngụm máu đen, nhìn qua rất thê thảm. Nhưng trên mặt hắn ta rốt cục nở nụ cười, hơn nữa còn là nụ cười đắc ý, thân hình đột nhiên vặn vẹo, nhưng lần này lại khác, trong bóng đen có thêm một điểm màu máu.

Huyết Độn, Ảnh Độn, Triệu Vô Tà vậy mà đồng thời thi triển hai loại độn pháp, độn tốc lập tức đạt tới trình độ khủng bố. Lúc này bốn con yêu thú trong lưới đã tự thoát khỏi đối thủ của mình, từ trong xương tủy lao ra chỉ thấy bóng dáng của Triệu Vô Tà khi rời đi mà thôi.

“Grào, “Không”

Độc Long cùng Cự Mãng màu xanh sốt ruột nhất, trong mắt hai con thú đều hiện ra màu đỏ máu, thân hình đang đưa hóa thành hai đạo hào quang đuổi theo, tuy nhiên có một đạo hắc quang, so với chúng còn nhanh hơn.

Thậm chí động cũng là trước khi hai con thú thi triển độn quang của Triệu Vô Tà.

“Oành oành oành Tâm... “

Ô Vân che kín đỉnh đầu, một đoàn mây đen nồng đậm bỗng nhiên từ trên cao lao xuống, thẳng tắp hướng độn quang Triệu Vô Tà rơi xuống. Là Văn vương kia, những con cháu của hắn

ta đều bị nó luyện chế thành một dạng hóa thân, tâm niệm vừa động liền muốn từ trên cao rơi xuống ngăn Triệu Vô Tà lại.

Sau lưng Triệu Vô Tà là hắc quang do Văn vương hóa thành, tốc độ nhanh đến cực hạn. Gần như chỉ chậm hơn Triệu Vô Tà một chút mà thôi, nếu Triệu Vô Tà bị đám mây đen kia ngăn lại, chỉ sợ sẽ chết thảm dưới cái miệng muỗi kinh khủng của Văn vương rồi. Thậm chí Triệu Vô Tà có thể cảm giác được ánh mắt lạnh như băng của Văn vương từ phía sau phóng tới.

“Hừ “

Triệu Vô Tà hóa thành huyết ảnh hừ lạnh một tiếng, khoe miệng đột nhiên nhếch lên cười lạnh. Bàn tay vung lên hướng đám mây đen kia, một mảnh u mang lập tức lóe lên rồi biến mất.

“Vù “

Cùng lúc đó, trong huyết ảnh do Triệu Vô Tà hóa thành có một đạo quang mang đỏ thẫm lao ra. Bên trong lao ra một con giáp trùng toàn thân đỏ thẫm, đuổi theo phía sau là Văn vương há miệng phun ra Địa Phế Độc Hỏa.

Phi trùng sợ nhất là hỏa diễm, tuy rằng Nham Vương đã là yêu thú Kết Đan hậu kỳ mạnh mẽ, thế nhưng phun tới cũng không phải lửa phàm. Đây chính là địa phế độc hỏa giấu sâu trong lòng đất, đôi mắt lạnh như băng của Văn Vương hiện lên một tia kinh hoảng, hắc quang bỗng nhiên lui về phía sau.

Đúng vào lúc này, con muỗi bị địa phế hỏa bức lui tâm thần bỗng nhiên đau đớn, cùng lúc đó. Không trung kia, đột nhiên nổi lên mưa đen, rơi xuống không phải cái gì khác. Chính là những con cháu, cháu của Văn Vương, từng con muỗi khát máu to bằng nắm tay nhao nhao hướng mặt đất rơi xuống. Giống như trời mưa, muỗi Vương nhất thời tâm thần đại loạn, kêu lên thảm thiết.

Dẫn đến tất cả những thứ này, là từng cây từng cây hắc châm nhỏ như lông trâu xuyên không trong bầy muỗi. Bảy mươi hai cây Thiên Sát Ma Châm, tuy nhiên lúc này đã không phải là Thiên Sát Ma Châm. Bảy mươi hai cây, toàn bộ đều bị Triệu Vô Tà luyện chế lại lần nữa. Lấy tinh huyết nguyên khí của

muỗi đen khát máu nuôi nấng ma châm., Ngay cả sinh hồn yếu ớt như muỗi đen nhưng khát máu, đều rót vào trong những ma châm kia, khiến bảy mươi hai cây Thiên Sát ma châm kia thật sự trở thành sát khí chỉ nhận lấy tinh huyết nguyên khí sinh hồn. Bởi vì dùng để nuôi dưỡng ma châm, đồng dạng là muỗi đen khát máu, muỗi vương những con cháu này đều là muỗi đen khát máu.

Phía dưới những ma châm này không hề có lực phản kháng, toàn bộ bị hút khô tinh huyết nguyên khí và sinh hồn, chỉ còn lại từng cái thể xác, rơi xuống đất.

Hấp thu con muỗi đen khát máu trời sinh hung sát chi khí, những ma châm này có lẽ gọi là Văn Sát Châm càng thêm thích hợp.

“Tê xuyên.....

Lại là mắt thường có thể thấy được sóng âm tản ra, là tiếng kêu của Văn Vương, hai mắt đã hoàn toàn biến thành màu huyết hồng. Trong tâm thần của nó truyền đến từng đợt đau nhức kịch liệt, những con cháu của nó đều là cùng nó tâm thần tương liên, dùng để đối địch lúc uy lực mạnh mẽ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao muỗi vương là bá chủ cường đại nhất trong đầm lầy.

Nhưng vào lúc này, mỗi một con muỗi đen khát máu chết, Văn Vương liền thống khổ một lần. Quả thực là tra tấn, ánh đen bùng lên, muỗi Vương đuổi theo Triệu Vô Tà. Tốc độ kia, đã gần như là kết thúc.

Cuối cùng hai tay đã chia sẻ sẻ sẻ sẻ từng phần một, xem như tất cả đều bị dập tắt.

Biên giới của Đan Đại viên mãn, Mạch Vương sau cơn giận dữ độn tốc một lần nữa đề cao một cấp độ. Độn tốc cùng độn tốc của Triệu Vô Tà đều giống nhau.

“Hô Xuyên!”

Ánh sáng đỏ sậm lóe lên, Phệ Nhật Trùng lại phun ra thêm một luồng lửa địa phế, lửa độc tràn ngập trời đất đánh về phía Bùi Vương. Không thể tránh né, thân thể của Văn Vương đã chạm vào trong địa phế độc hỏa.

Vẫn là tiếng kêu thảm thiết như trước, tuy nhiên Văn Vương vẫn lao ra khỏi địa phế độc hỏa. Chỉ là cả người cháy đen, một số nơi đã lộ ra nội tạng buồn nôn bên trong, trên người nó thậm chí còn có địa phế độc hỏa chưa tắt. Hình dáng quả thực thê thảm vô cùng, lúc này muỗi vương đã lâm vào điên cuồng, hoàn toàn không để ý thương thế trên người.

Hắc quang lóe lên, nó thoáng cái đã đuổi kịp Triệu Vô Tà. Miệng khổng lồ của nó như muốn vươn ra sau ót của Triệu Vô Tà, chỉ cần bị con muỗi kia tát vào miệng, Triệu Vô Tà khẳng định chỉ có một kết cục, đó chính là bị hút khô tủy não mà chết.

Triệu Vô Tà giống như đầu óc sinh mắt, phun ra một ngụm tinh huyết, độn tốc lần nữa đề cao. Trong nháy mắt tránh khỏi muỗi của Văn Vương, sắc mặt hung ác, đưa tay vẫy một cái. Trên không trung, muỗi và ma châm tàn sát bừa bãi lập tức hóa thành u mang, lao về phía Văn Vương.

Trong lúc tim đập nhanh, hơi lạnh bốc lên, chợt sinh ra báo động. Bản thể Văn Vương cũng là lúc máu tanh như muỗi đen, muỗi sát ma châm phóng tới, bên trong tâm thần của nó lập tức xuất hiện báo động. Không lo đuổi giết Triệu Vô Tà, bảo mệnh quan trọng hơn, muỗi vương đành phải nhanh chóng lui lại.

“Ha ha ha.”

Lúc này năm con yêu thú đuổi tới chỉ thấy một ánh hào quang lóe lên nơi chân trời, Triệu Vô Tà đã biến mất chỉ còn lại tiếng cười cuồng tiếu vang dội trên không trung.

Đột một trăm bốn mươi ba chương thứ nhất, mười vạn mười chín đại sơn, lại gặp Thần Tiêu.

Trên không đầm lầy đen trong vòng hai dặm, đạo huyết ảnh phát, qua, giống như mười ngày kia rơi xuống phục sức liền biến mất ở trên bầu trời, chỉ để lại một đạo dấu vết đang chậm rãi biến mất. Đạo huyết ảnh kia ra khỏi đầm lầy, trực tiếp đầu nhập về phía một tòa núi lớn ở xa xa. Ngọn núi lớn này xanh um, phía trên cây cối phồn thịnh không khác biệt mấy so với rừng rậm, huyết ảnh kia rơi vào trong đó liền không thấy.

“Grào, “Khà khà

Sáu tiếng hô rung trời vang lên trong đầm lầy, sinh linh trong đầm lầy chín vạn dặm đều ẩn mình trong bùn. Thực lực thấp thì bắt đầu run rẩy, hoàn toàn không dám toát ra bùn đất. Không biết vì sao, khoảng thời gian gần đây, sáu vị bá chủ trong đầm lầy đều không tốt cho lắm.

Thỉnh thoảng lại rống lên vài tiếng, khiến những yêu thú độc trùng cấp thấp này ngay cả nhúc nhích một chút cũng không dám. Lần này lại càng thêm kinh khủng, sáu vị bá chủ toàn bộ tức giận, quả thực là muốn chết.

“Ong ong ông tâm.

Thanh âm chấn động cánh không khí là tiếng muỗi đen khát máu, nguyên bản gần một vạn con khát máu màu đen. Hôm nay lại chỉ còn lại hơn năm ngàn con, còn lại, toàn bộ bị tai sát ma châm của Triệu Vô Tà hút khô. Nếu như không phải Triệu Vô Tà vội vã chạy trốn chết, chỉ sợ con cháu vương bát đản toàn bộ sẽ bị ma châm hút khô.

Văn Vương, Độc Long, Cự Mãng màu xanh, ba vị bá chủ đầm lầy đều hận Triệu Vô Tà thấu xương. Thế nhưng chúng nó chưa bao giờ rời đầm lầy, vừa mới đuổi theo Triệu Vô Tà, đã nhìn thấy đạo huyết ảnh Triệu Vô Tà hóa thành kia rời khỏi đầm lầy. Nó rơi vào một ngọn núi cao cách đầm lầy năm ngàn dặm, tuy rất phần nộ nhưng chúng vẫn buông tha.

“Đột nhiên đột phá Xuyên Xuyên.

Như tiếng đạn bắn, phía sau Văn Vương, toàn bộ những con muỗi đen khát máu kia bắn xuống như đạn, bắt đầu cắn nuốt những sinh linh nấp trong bùn đất không dám nhúc nhích một cái, toàn thân Nham Vương đại phóng hắc quang. Một tầng giáp xác màu đen ngoài thân nó bắt đầu tróc ra, dấu vết từng bị địa phệ độc hỏa thiêu đốt rơi theo những giáp xác kia biến mất không thấy gì nữa.

Từ khi hắc quang đại phóng, mỏ muỗi dài của Văn Vương phát ra tiếng rít gào, sóng âm tứ tán. Phát tiết tức giận của nó, Triệu Vô Tà giết gần một nửa đời con cháu của nó, thù hận này, đã là trời cao rồi, chỉ là nó không làm gì được Triệu Vô Tà, chỉ có thể phát tiết tức giận đối với không khí.

“Oanh “

Hai mắt Độc Long hiện ra hồng quang, một cột nước màu xanh lục cực lớn từ trong miệng nó phun ra, đánh vào trên nước bùn. Một hố to vô cùng xuất hiện, bên trong bốc lên một cỗ khói độc cực kỳ tanh hôi, bay thẳng lên chín tầng trời.

Cự măng màu xanh cũng điên cuồng rống lên, sau đó hạ xuống một cái, trực tiếp giống thiên thạch đập xuống mặt đất. Một cái lỗ lớn tối tăm xuất hiện, sau đó nước bùn quay cuồng, cái lỗ lớn kia rất nhanh đã bị che lấp. Nhưng trong nước bùn dưới đáy không ngừng truyền đến tiếng chấn động, thỉnh thoảng tuôn ra một cỗ lớn nước bắn, tất nhiên là cự măng màu xanh kia ở dưới đáy bốc lên.

Song Vĩ Hạt Sư và bá chủ của hai đầm lầy khác nhìn nhau một chút, đều từ trong ánh mắt đối phương thấy được sự kinh ngạc. Chúng đều là yêu thú Kết Đan hậu kỳ, ở trong đầm lầy là bá chủ tuyệt đối, thế nhưng sáu vị tu sĩ nhân loại đang vây công, lại còn bị hấn đào tẩu. Đáng sợ hơn chính là, hấn còn giết một nửa bầy muỗi màu đen khủng bố khát máu của Văn Vương.

“Nhân loại kia, không đơn giản...”

Một đạo thần niệm truyền âm vang lên trong đầu Song Vĩ Hạt Sư, chính là con chim ưng khổng lồ màu xám kia. Sau khi nó nói xong lập tức hóa thành một đạo hồi quang biến mất. Con

cá sấu to lớn kia cũng lộ vẻ tán đồng, sau đó liền rơi vào trong nước bùn, dong đưa cái đuôi to lớn, hai ba lần liền biến mất.

“Âm âm “

Ngọn lửa màu xanh thẫm lóe lên, hai cái đuôi to lớn chạm nhau, Song Vĩ Hạt Sur nhìn chăm chăm ba vị bá chủ vẫn còn đang phát tiết, mảnh đầm lầy nơi này đã bị ba con cự thú biến thành sinh linh diệt tuyệt, độc khí trùng thiên tử địa.

Ở bên ngoài mấy vạn dặm, trên một ngọn núi cao, ở sườn núi có một cái hồ to khói đen bốc lên trên mặt đất, bên trong là một thanh niên toàn thân đầy vết máu.

Toàn thân chỉ có vài sợi vải, làn da lộ ra ngoài đã mất đi màu sắc ban đầu, toàn bộ đều là màu huyết hồng.

Là Triệu Vô Tà thi triển Huyết Độn, Ảnh Độn. Không ngờ trong thời gian rất ngắn Triệu Vô Tà vượt qua khoảng cách ước chừng hai vạn dặm. Cái này đã khó khăn lắm mới đạt đến cấp bậc Nguyên Anh chân nhân, nhưng dĩ nhiên Triệu Vô Tà không có thần thông của Nguyên Anh chân nhân. Huyết Độn và Ảnh Độn kia đều không phải độn pháp bình thường, thi triển ra cũng phải trả một cái giá lớn.

Bình thường thì không sao, nhưng lần này vậy mà Triệu Vô Tà lại đem huyết độn gắn vào trong ảnh độn. Mặc dù nhận được độn tốc kinh khủng, nhưng cái giá phải trả không kém chút nào đoạt được mạng của hắn.

“Khụ”, khụ khụ “

Tiếng ho khan đứt quãng vang lên trong hồ, Triệu Vô Tà gian nan cong lưng dậy. Động tác này khiến xương cốt toàn thân hắn đều rên rỉ. Khiến người ta lo lắng hắn ngay sau đó sẽ gãy xương ngã xuống. Không nghĩ tới thân thể lại trải qua thủy hỏa rèn luyện mà có thể bị thương thành ra thế này. Trong ánh mắt của Triệu Vô Tà cũng không thể tin được.

“Bành”

Gian nan lật người lại, thân thể Triệu Vô Tà vỡ nát một đồng bùn nhão dưới đáy, phát ra một tiếng cười khô. Một nụ cười

khổ lại một lần nữa bị thương nặng, lần này thương thế lại càng phiền toái hơn.

Thân thể xụi lơ ở trong hồ, ngay cả động một cái ngón tay cũng khó khăn vô cùng, lực lượng toàn thân tựa hồ cũng đã bị rút ra. Triệu Vô Tà bây giờ còn có thể cười ra được, cũng là rất khó có được. Xương cốt toàn thân đều đang kêu rên, lực phủ ngũ tạng hoàn toàn bị lệch vị trí. Càng nghiêm trọng hơn là ma nguyên trong cơ thể dường như đã biến mất, Triệu Vô Tà vậy mà không cảm nhận được một tia.

Lần nữa cười khổ, gian nan lắc lắc cổ tay một cái. Ấn ký bàn phiên sáng lên, một đại phiên màu xám xuất hiện giữa không trung, mặt phiên cuộn tới. Bao phủ toàn bộ thân thể Triệu Vô Tà vào trong, sau đó sương mù màu xám bắt đầu tràn ra, trong nháy mắt tràn ngập phụ cận.

“Vù “

Vạn Độc Bát Phiên và Triệu Vô Tà tâm thần tương liên từ lâu, chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể triệu hồi ra. Có Tửu Phiên bảo hộ, Triệu Vô Tà an tâm bắt đầu chữa thương.

Nhắm hai mắt cảm ứng cả nửa ngày, Triệu Vô Tà mới gian nan tiến nhập bên trong nội thị. Tinh thần dò xét trong cơ thể một phen, nửa ngày sau, Triệu Vô Tà mở mắt ra, bên trong hiện lên một tia cay đắng.

“Rắc rối”.

Lực phủ ngũ tạng hoàn toàn bị lệch vị trí, xương cốt toàn thân vỡ nát hơn phân nửa, phần lớn kinh mạch trong cơ thể đều tổn hại không chịu nổi. Đây cũng không phải là điểm mấu chốt khiến Triệu Vô Tà cảm thấy phiền phức. Điều khiến hắn không thể tin được chính là ngay cả ma đan trong đan điền cũng không may mắn thoát khỏi. Vốn chỉ có Ma đan to bằng điều hâu. Lúc này, không ngờ đã thu nhỏ lại được một nửa.

Rất khó tưởng tượng, một nửa hạt gạo, nếu như không phải do tâm thần của Triệu Vô Tà cẩn thận, còn có khả năng bỏ qua, kinh mạch thân thể thụ thương thì tốt hơn một chút, Nhị ma đan là căn đan bị hao tổn của tu vi Triệu Vô Tà, phải khôi phục. Cam tâm càng thêm mệt mỏi.

“Còn chưa đủ hay chưa đủ...”

Ánh mắt Triệu Vô Tà bỗng phun ra ánh sáng cực nóng, trong đầu mỗi người đều có ý niệm sôi trào. Vốn dĩ hẳn cho rằng tu vi Kết Đan sơ kỳ có thể tiêu dao, thế nhưng tiến giai đến cảnh giới Tông Sư vẫn còn chưa đủ. Sáu con yêu thú Kết Đan hậu kỳ trước mặt bọn chúng, Triệu Vô Tà thi triển tất cả thủ đoạn, vẫn trả giá bằng cả trọng thương mới miễn cưỡng thắng thiên.

Ánh sáng nóng bỏng dần dần tan biến, khuôn mặt Triệu Vô Tà có chút dữ tợn chậm rãi trở lại bình tĩnh, thở ra một hơi thật sâu. Hắn nhắm hai mắt lại, gian nan vận khởi Đồng Vu Quyết, từng tia linh khí qua nửa ngày mới xuất hiện ở trong đan điền Triệu Vô Tà.

Dưới trọng thương, Hoàng Vu Quyết đều vô cùng khó khăn, vòng xoáy linh khí càng không có khả năng cuốn lên. Chỗ sườn núi cao này, có một chỗ. Đột ngột xuất hiện sương mù màu xám. Sương mù quay cuồng, che hết thấy bên trong. Màn đêm hạ xuống., Ngân hà ngược lại uổng công, treo trên bầu trời đêm. Ngân hà hai bên giống như hằng hà sa số trải đầy sao trời. Trong một mảng sao trời dày đặc, có một khay ngọc, sáng tỏ vô cùng. Nhiều điểm ngân quang từ trên ngọc đó rơi xuống, không biết rơi vào nơi nào trên mặt đất.

“Khụ khụ khụ khụ...”

Giữa ngực bụng một trận khí huyết bốc lên, Triệu Vô Tà vận chuyển ma nguyên, thật vất vả mới ngưng luyện ra được hơn phân nửa ma nguyên dùng để áp chế sáu phủ ngũ tạng di vị trí giữa ngực bụng, khí huyết bốc lên không ngớt.

Lúc này, vòng chuông Vô Cầu sáng lên, lòng bàn tay Triệu Vô Tà mở ra lập tức xuất hiện một bình ngọc. Trên thân bình óng ánh vô cùng, bên trong có một bãi chất lỏng óng ánh sền sệt.

Ngọc Tủy, từ nơi nào của thiếu chủ Nam Cung gia lấy được thánh phẩm chữa thương, ngón tay đảo một vòng, nắp bình ngọc bị hất nhỏ xuống. Nhất thời một mùi thơm nồng nặc tới cực điểm bay ra.

“Hô Tâm!”

Không chịu được hít một hơi thật sâu, nhất thời giữa ngực bụng lập tức truyền đến một trận sáng khoái, giống như quán đỉnh, từ đỉnh đầu thẳng đến lòng bàn chân. Triệu Vô Tà thậm chí còn cảm thấy thương thế nhẹ đi một chút.

Tuy rằng đã biết ngọc tủy thần hiệu, nhưng là Triệu Vô Tà vẫn kinh ngạc như trước. “Khụ khục khục” luồng hương khí bị hấp hút vào tan hết, Triệu Vô Tà lại cảm thấy dưới ngực như bị bàn ủi hung hăng cán vào, cực kỳ nóng bỏng.

Quả nhiên là ảo giác, chỉ dựa vào một mùi hương mà có thể giảm bớt thương thế, chỉ sợ phải là tiên phẩm mới có thể làm được. Đáng tiếc nhìn qua bình ngọc còn lại không nhiều ngọc tủy, sau đó miệng bình đầy lại, nuốt sạch sẽ toàn bộ ngọc tủy trong bình ngọc.

“Oanh “

Triệu Vô Tà tâm thần chấn động, mười mấy giọt ngọc tủy tiến vào trong bụng Triệu Vô Tà, nhất thời bay lên mười mấy luồng linh khí cực kỳ nồng đậm. Lập tức toàn bộ tiến vào đan điền của Triệu Vô Tà, sau đó bao bọc ma đan lại.

Giống như trong thủy dung nhập vào trong hải miên, ngọc tủy biến thành linh khí bắt đầu hướng trong ma đan dừng mãi lao tới. Trên mặt Triệu Vô Tà lập tức xuất hiện thần sắc thống khổ, trong ngọc tủy không biết đã ngưng tụ bao nhiêu linh khí. Thiên địa linh vật bậc này mặc dù thần hiệu vô cùng, nhưng cũng không thể tùy ý nuốt, nhất là dưới trọng thương.

Lập tức nuốt mười mấy giọt Ngọc Tủy, vẫn bị trọng thương, quả thực là tự tìm chết.

“Hây”

Nhưng dường như Triệu Vô Tà đã sớm có chuẩn bị, hắc hắc quát một tiếng, hai đạo quang mang lóe lên ở trong cốc phiên. Triệu Vô Tà đồng thời há mồm, hai đạo quang mang kia đều đã chui vào trong đó. Lúc này đan điền của Triệu Vô Tà đã bắt đầu gặp phải nguy cơ cực lớn. Linh khí do ngọc tủy phóng xuất ra không thể lập tức bị ma đan hấp thu luyện hóa.

Vì vậy hắn bắt đầu bành trướng, tuy Triệu Vô Tà tiến vào Kết Đan sơ kỳ nhưng không gian đan điền đã lớn hơn trước rất

nhiều, thoáng cái đã tràn vào nhiều linh khí như vậy. Đan điền của Triệu Vô Tà bắt đầu chịu không nổi, linh khí do ngọc tủy phóng xuất ra vẫn đang bành trướng, giống như muốn ép nát đan điền của Triệu Vô Tà.

“Vù vù “

Trong đan điền bỗng nhiên xuất hiện hai đạo quang mang, một đạo xích hồng, một đạo tuyết bạch. Hai đạo quang mang tự mình xuất hiện hai bên Ma Đan, đợi quang mang tan hết, đồ vật bên trong mới lộ ra.

Trên dưới toàn thân đều phủ giáp xác, toàn thân đỏ đậm, tản ra khí tức nóng rực. Lại là Phệ Nhật Trùng, sau khi xuất hiện ở một bên ma đan, Phệ Nhật Trùng lập tức mở miệng bắt đầu nuốt linh khí trong đan điền. Phệ Nhật Trùng chính là độc trùng trời sinh, tốc độ hấp thu thiên địa linh khí nhanh thần kỳ, thậm chí còn nhanh hơn Triệu Vô Tà Ma Đan một phần.

Một đạo quang mang khác, tuyết trắng không gì sánh được, đồ vật bên trong lộ ra. Giống như băng tằm, nhưng toàn thân tuyết trắng không tì vết, thậm chí gần trong suốt. Lưng có hai cái nhô ra, tựa hồ có đồ vật gì đó muốn từ bên trong đi ra. Vạn năm băng minh, ba mươi sáu vạn năm băng minh vừa xuất hiện liền bắt đầu miệng lớn cắn nuốt những linh khí kia.

Đều là độc trùng cao giai, vạn năm băng minh mặc dù không mạnh mẽ bằng Phệ Nhật Trùng, nhưng mà hơn số lượng. Ba mươi sáu vạn năm băng minh, nuốt lấy linh khí trong đan điền, vậy mà không thua kém Phệ Nhật Trùng chút nào.

Dần dần, theo thời gian trôi qua, vẻ thống khổ trên mặt Triệu Vô Tà biến mất. Đến sáng sớm hôm sau, linh khí trong đan điền đã có hơn phân nửa tiến vào trong bụng Phệ Nhật Trùng cùng Vạn Niên Băng Minh, ma đan Triệu Vô Tà thu nạp linh khí rất ít.

Bất quá đây là mục đích của Triệu Vô Tà. Tâm niệm vừa động, Băng Minh vạn năm cùng Phệ Nhật Trùng lập tức hành động. Từ trong đan điền Triệu Vô Tà đi ra, bắt đầu du động toàn thân hần.

Băng hỏa lưỡng cực, tuy rằng hoàn toàn bất đồng, nhưng là vật cực tất phản. Thủy hỏa có thể tương dung, có thể tương tề.

Triệu Vô Tà muốn làm một Thủy Hỏa Luyện Thể. Dùng chính mình làm thân chén, vẫn là vạn năm băng mình cùng Phệ Nhật Trùng. Ma Đan cũng thu nạp đủ linh khí, bắt đầu vận chuyển Đồng Vưu Quyết, luyện hóa thành bản nguyên.

Băng hỏa hai loại linh khí bắt đầu di động khắp nơi trong cơ thể Triệu Vô Tà, chữa trị lực phủ ngũ tạng cùng kinh mạch của Triệu Vô Tà.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, “Cho đến một tháng trôi qua. Phía trên sườn núi cao này vẫn có một nơi bao phủ lấy sương mù, nhưng lúc này đã không phải là màu xám, mà là màu sắc trắng xoá, hoàn toàn không khác gì sương mù núi bình thường.

Ban đầu hai ngày, Triệu Vô Tà trọng thương đành mặc kệ.

Triệu Hoán Hoán Vạn Độc Bát Phiên liền nhập định, đợi thương thế tốt một chút hắt liền thi triển phương pháp ẩn nặc khí tức. Vạn Độc Huyết Phiên vận chuyển, che đậy toàn bộ khí tức của hắn. Ngay cả sương sớm cũng biến thành màu sắc, cho dù sáu đầu yêu thú hung hãn trong đầm lầy đuổi theo, cũng không phát hiện được Triệu Vô Tà.

Bây giờ một tháng trôi qua, sương mù màu trắng kia vẫn cuộn cuộn như trước, nhưng Triệu Vô Tà lại không có dấu hiệu tỉnh dậy.

Qua nửa tháng nữa, Triệu Vô Tà vẫn chưa tỉnh lại. Chỉ là trên mặt tái nhợt do vết thương quá nặng mà hoàn toàn biến mất. Trên người cũng xuất hiện một tia khí tức mạnh mẽ, tựa hồ thương thế sắp lành lại.

Tiểu nhị tháng. Chỗ sườn núi cao kia “Sườn nhỏ trắng xoá sương độc đột nhiên vừa đoán được hơn hai tháng nay lại xuất hiện, bên trong vẫn như trước chỉ có một cái hố sâu, trong hố có một thanh niên đang ngồi xếp bằng.

Toàn thân lồi thoi không gì sánh được, vết máu cùng hai tháng đắp nặn bụi đất hỗn tạp cùng một chỗ, ở trên người hắn kết từng tầng si mê màu đỏ khó chịu. Chẳng qua kỳ dị là, mặc dù trên người lồi thoi không gì sánh được. Thế nhưng từ trên

người hắt phát ra lại không phải mùi hôi thối. Mà là từng trận mùi thơm nhàn nhạt, mùi thơm kia mặc dù nhạt, nhưng người lại rất thoải mái.

Khiến người ta có cảm giác như được sống nhờ.

Triệu Vô Tà vì chữa thương, cần nuốt tất cả Ngọc Tủy, Ngọc Tủy chính là thiên địa linh vật. Thần hiệu vô cùng, sau khi bị Triệu Vô Tà hấp thu, khiến cho thân thể hắn ta tản mát ra một loại hương khí như ngọc tủy. Mặc dù nhàn nhạt, nhưng lại không khác chút nào mùi thơm của Ngọc Tủy. Bất quá cái này cũng là tạm thời, chờ linh khí của Ngọc Tủy biến thành sẽ bị hấp thu sạch sẽ, Triệu Triệu bị hấp thu sạch sẽ.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát, sóng vai trò nghiền khâu tầng tầng lớp lớp.

Hương thơm trên người Vô Tà cũng biến mất.

Triệu Vô Tà chậm rãi đứng dậy, nhìn chăm chú vào thân thể của chính mình nhất thời cau mày lại. Mặc dù hắn không có bệnh ưa sạch sẽ nhưng cũng chịu không nổi sự ô uế như thế.

Đi khỏi cái hồ sâu kia, Triệu Vô Tà nhìn bốn phía xung quanh một chút rồi lập tức đi về phía một khu rừng cách đó không xa. Xuyên qua rừng cây, trước mặt Triệu Vô Tà xuất hiện một thác nước thật lớn.

Giống như một cái tơ lụa trắng như tuyết từ trên trải xuống, rơi xuống phía dưới thủy đàm cự đại tảng đá phía trên, tuôn ra vô số bọt nước, bọt nước còn chưa hết, từ phía trên rơi xuống một “Đạt” nước, nhất thời bọt nước văng khắp nơi.

Nơi này là thắng cảnh, đầm nước dưới thác nước kia lớn vô cùng, không nghĩ tới ở sườn núi cũng có một hồ nước lớn như vậy. Nếu không có thác nước kia, nước này đi tới thế tục chỉ sợ có thể thành hồ lớn. Chỉ có điều nơi này là mười vạn ngọn núi lớn, đầm nước này có lẽ chỉ là bình thường, cảnh tượng xen kẽ kỳ dị cũng có thể xảy ra.

Thân hình Triệu Vô Tà xuất hiện bên cạnh hồ nước, hai chân trần trụi bước lên mặt nước, chậm rãi đi đến tảng đá lớn dưới thác. Tầng tầng gợn sóng tản ra, nhưng cũng không tản đi được bao xa, thoáng cái đã biến mất. Dưới chân Triệu Vô Tà

tựa như không phải mặt nước mà là đất bằng phẳng, cứ như vậy dễ dàng đi tới dưới thác nước.

“Rầm rầm Già Già Đại Xuyên

Bước cuối cùng, Triệu Vô Tà hoàn toàn tiến vào trong tấm “vải” trắng như tuyết kia.

“Grào.”

Âm thanh thấu trời, giống như tiếng rỗng ngâm, khí tức hạo nhiên theo tiếng gào truyền khắp trong vòng mười dặm. Sau hai tháng chữa thương, trong bụng Triệu Vô Tà áp chế không ít trọc khí. Theo tiếng rỗng này, toàn bộ trọc khí bị đẩy ra ngoài., Triệu Vô Tà tâm thần trở nên sạch sẽ vô cùng, ma đan trong đan điền rung động vài cái rồi phóng xuất ra ma nguyên cực kỳ tinh thuần. Phí đi toàn bộ ngọc tủy, Triệu Vô Tà trong hai tháng thương thế đau nhức, tu vi mặc dù không có gia tăng, nhưng ma nguyên trong cơ thể càng thêm tinh thuần, lại mượn linh khí tinh thuần một lần nữa luyện thể, lúc này thân thể Triệu Vô Tà đã giống hệt tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn.

dơ bản bám trên người hắn trong một cái hô hấp bị nước trong thác nước rửa sạch sẽ, Triệu Vô Tà cũng biến thành trần trụi. Y phục vải gai mặc trên người đã sớm biến thành vải bố che phủ trong dòng nước.

Lấy một bộ quần áo vải từ trong Vô Cầu Chung Hoàn ra, Triệu Vô Tà bay ra khỏi thác nước, toàn thân lấp lánh hào quang. Ma nguyên tuôn trào, trên người tỏa ra một luồng khí trắng, những giọt nước kia đều bị bốc hơi sạch sẽ.

Mái tóc dài buộc lên một cái vòng ngọc, Triệu Vô Tà vẫn đi chân trần như cũ, thân hình đột nhiên hóa thành một đạo quang mang bắn lên bầu trời. Trên bầu trời, mắt Triệu Vô Tà bắn ra ánh mắt sắc bén như chim ưng, bắn thẳng về phía xa xa.

Cuối tầm mắt của Triệu Vô Tà, nơi nào có một hắc tuyến, trực tiếp kéo dài tới chỗ sâu của chân trời. Chín vạn dặm trong hắc trạch.

“Hừ “

Từ trong yết hầu thốt ra một tiếng hừ lạnh, thân hình Triệu Vô Tà muốn hướng về phía đầm đen chín vạn dặm mà đi. Diêm Phi có thù, đây là ma tính Triệu Vô Tà. Hắn nợ người khác nhất định sẽ trả lại, nhưng người khác thiếu nợ hắn nhất định phải trả lại.

Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, khát máu Hắc Mạt Vương, sáu đầu bá chủ yêu thú bên trong đầm đen, sát khí trong lòng Triệu Vô Tà dâng lên. Trên người bắt đầu chớp động Ma Nguyên, chén kiếm của người trong đan điền cảm ứng được sát ý của Triệu Vô Tà, cũng bắt đầu rục rịch dâng lên.

Áp chế không nổi sát ý của Triệu Vô Tà đang muốn động, đột nhiên lỗ tai hắn ta khẽ động, thân hình lập tức đình trệ, ánh mắt nhìn lên bầu trời phía xa.

“Hưu hưu hưu hưu”.

Kiểm quang phá không, cho dù ở rất xa nhưng Triệu Vô Tà vẫn có thể nghe thấy tiếng kiếm khí phá không. Đúng là đang hướng về phía Triệu Vô Tà, hai mắt hắn hơi nheo lại, nơi này là mười vạn đại sơn, sao lại có thể xuất hiện những nhân loại tu luyện có thể sử dụng kiếm quang, không hề nghi ngờ là tu sĩ nhân loại.

Trong đầu hiện lên một ý niệm, ấn ký hình cốc phiến trên cổ tay Triệu Vô Tà sáng ngời. Mặt phiến cuốn lấy Triệu Vô Tà, rơi xuống rừng rậm phía dưới, toàn bộ khí tức trên người hắn đều ẩn giấu.

Sau khi ẩn nấp không lâu, bầu trời bỗng xuất hiện mười mấy đạo quang mang, cực kỳ chói mắt. Từ nơi xa bay đến, ngay lập tức đứng ở chỗ Triệu Vô Tà đã ở lại ban đầu.

Kiểm quang tản ra, bên trong một đám người đi ra. Người đầu lĩnh là một lão giả, diện mục vô cùng uy nghiêm, một đôi mày kiếm chỉ thẳng trời. Bộ dáng này không khác gì kiếm tu mà Triệu Vô Tà đã gặp lúc trước. Thế nhưng tu vi hai người cách biệt một trời một vực.

Triệu Vô Tà ở bên dưới hai mắt hí lại, đem khí tức toàn thân che giấu đi, tu vi của lão giả kia khiến cho hắn vô cùng kiêng kỵ. Kết Đan hậu kỳ đỉnh phong, Triệu Vô Tà liếc mắt một cái

liền nhìn ra tu vi của lão già kia không ngờ lại là Kết Đan hậu kỳ đỉnh phong. Khó khăn lắm mới một cước đã bước vào cảnh giới Kết Đan đại viên mãn.

Trong mắt Triệu Vô Tà, khí tức của lão già kia giống như một thanh bảo kiếm tuyệt thế, bộc lộ sắc bén, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Chẳng qua Triệu Vô Tà lại có một loại cảm giác rằng, lão già này không phải kiếm tu mà là tu luyện công pháp khác.

Chẳng qua không biết tại sao, khí tức lão già này so với kiếm tu còn đáng sợ hơn.

Bất quá Triệu Vô Tà trong một khắc nghi hoặc liền giải khai, bởi vì từ đằng sau lão già kia đi ra một nữ tu. Ánh mắt kinh ngạc xuất hiện trong mắt hắn, kinh hô lên: “Là nàng...”

Từ sau lưng lão già có mười mấy người, đều là đệ tử trẻ tuổi. Nữ tu nam tu đều có. Người nào cũng phong thần tuấn lãng, khí độ bất phàm. Cầm đầu là một nữ tu, thần sắc ngạo mạn vô cùng, mắt cao hơn đỉnh.

“Thần Tiêu Đạo Tông.”

Triệu Vô Tà đọc lên một cái tên trong miệng.

Đột một trăm bốn mươi bốn Thiên Lang điện.

Nhất Vân Đại Lục Bắc. Thế lực cường đại nhất không phải ma đạo, cũng không phải yêu thú. Tứ phi sơn đạo, bởi vì trong tiên đạo có mười đại môn phái, kéo dài truyền thừa đã vạn năm, vô cùng cường hoành. Bởi vì thế lực cường đại, tu sĩ tiên đạo bình thường đều là hạng người có ngạo khí cực cao, xem thường ma đạo yêu tộc.

Động một chút là trừ ma giết yêu, trong đó thập đại môn phái tiên đạo là như vậy. Tu sĩ tiên đạo chiếm hơn phân nửa địa bàn đại lục Thiên Vân, mười đại môn phái kia chiếm cứ một vùng lớn, hàng năm đều có rất nhiều đại quốc tiến hành cung phụng. Vô số trân bảo dị vật bị thập đại môn phái tiên đạo phối ráp.

Phàm nhân đồn đãi, trong thập đại môn phái của Tiên đạo, cho dù là phế vật cũng là bảo vật khó lường ở thế tục, là thứ đã bị người ta cướp mất đầu.

Triệu Vô Tà ẩn thân ở trong rừng rậm phía dưới, chẳng những đem thân hình hắt ta bao phủ, mà khí tức cũng che giấu hoàn toàn. Trên bầu trời là một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ đỉnh phong, Triệu Vô Tà không thể không ứng phó trong lòng.

Lúc còn ở Trịnh gia, Triệu Vô Tà nghe Trịnh Phương nói về rất nhiều thế lực. Trong đó Tiên Đạo mười đại môn phái chính là trọng điểm, Thần Tiêu Đạo Tông chính là một môn phái tu chân cổ xưa chân chính. Không biết trên đại lục tồn tại bao lâu, mấy ngàn năm trước khi tổ tiên Trịnh gia quật khởi, Thần Tiêu Đạo Tông đã là một trong mười môn phái Tiên Đạo.

Công pháp Thần Tiêu Đạo Tông tu luyện chính là lôi pháp, trong môn phái đệ tử ngang ngửa với một trong thập đại môn phái Tiên Đạo. Đệ tử Kiếm Tông toàn bộ là kiếm tu, cả đời tu kiếm, chiến lực mạnh mẽ. Thậm chí có thể vượt cấp giết địch, Thần Tiêu Đạo Tông có thể so sánh với Kiếm Tông, có thể thấy được lôi pháp mạnh mẽ thế nào rồi.

Không chỉ lão giả mày kiếm kia, những đệ tử trẻ tuổi phía sau lão, cũng đều lộ ra phong mang. Giống như thiên thần uy nghiêm, có chút trong mắt đệ tử thỉnh thoảng hiện lên một tia lôi quang. Thiên lôi là thiên địa chính khí, cũng là thiên địa linh khí mãnh liệt nhất, tu sĩ tầm thường tránh né thiên lôi còn không kịp.

Thần Tiêu Đạo Tông kia lại đi ngược lại, thu nạp lôi khí trong thiên địa nhập thể, sau đó luyện hóa để bản thân sử dụng.

“Sư thúc. Ở đây.”

Nữ tu sĩ đứng ở sau lưng lão giả mày kiếm cung kính nói. Lúc này lão giả mày sắc kia đang chậm rãi chuyển động con mắt, giống như bảo kiếm tuyệt thế ánh mắt sắc bén vọt tới bốn phía, giống như có thể xuyên thấu tất cả. Ở phía dưới Triệu Vô Tà vẫn không nhúc nhích, khí tức trên người hoàn toàn không có, giống như người chết.

Mười tiếng sau, lão giả mới thu hồi ánh mắt, có điều Triệu Vô Tà vẫn bất động như cũ, vẫn che giấu toàn bộ khí tức.

“Oanh “

Thần niệm vô cùng mạnh mẽ bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, thủy ngân trút xuống không sót một giọt nào. Không trung, mặt đất, mỗi một tấc không gian đều bị cỗ thần niệm cường đại này quét qua một lần. Ngay cả một viên đá nhỏ, một đám mây nhỏ cũng không buông tha. Triệu Vô Tà mặt hiện lên nụ cười lạnh, thân thể hắn được bao phủ bởi một chiếc ly. Cho dù là thần niệm kia đảo qua thì cũng chỉ coi như hắn là không khí mà thôi.

Nữ tu kia sau khi nhìn thấy nhân vật của lão già phía sau lão giả mày kiếm, cũng ngậm miệng không nói nữa, cho đến khi lão giả thu hồi thần niệm mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Sư thúc, yêu thú Thiên Lang điện kia thật sự đi qua nơi này sao?”

Nghe thấy nữ tu kia nói, Triệu Vô Tà âm thầm kinh hãi. Thiên Lang điện, cái tên Triệu Vô Tà này không xa lạ gì, bởi vì trong mười vạn ngọn núi lớn, nguy hiểm nhất chỉ có mấy nơi, sau khi đi vào tuyệt đối chỉ có chết không sống. Yêu thần thất điện

chính là tồn tại như vậy, mà Thiên Lang điện mà nữ tu kia nói chính là tồn tại như vậy.

Yêu Thần Thất Điện cùng thập đại môn phái tiên đạo, thế lực của ma đạo lục đại ma đế là tồn tại cường hoành, thậm chí càng thêm thần bí. Bởi vì đại bản doanh của yêu thần thất điện đều ở trong mười vạn đại sơn, mà mười vạn đại sơn lại là cấm địa của tu sĩ nhân loại, lấy việc không có người biết rốt cuộc yêu thần thất điện cường đại cỡ nào.

“Khó chơi, khôn nạn.

Trong đầu Triệu Vô Tà hiện lên một suy nghĩ. Trong mắt hiện lên vẻ không thể tin được.

“Ừm, chừng môn sư huynh tự mình truyền âm há lại có giả. Chỉ là nơi này đã là ngoại vi mười vạn đại sơn, cẩn thận bày trận.”

Địa vị của lão giả mày kiếm tại Thần Tiêu Đạo Tông khẳng định không thấp. Trong khi nói chuyện phát ra uy nghiêm làm cho các đệ tử còn lại cũng không dám thở mạnh. Chỉ có nữ tu kia y vào súng ái mới dám nói thêm vài câu.

Lão giả vừa nói xong, lòng bàn tay những đệ tử kia đều hiện lên ánh sáng, trong tay mỗi người đều có thêm một kiện đồ vật. Đồ vật giống như cây cột, toàn thân màu tím, to như cánh tay thiếu niên. Chỉ có điều trên những cây cột đó thỉnh thoảng hiện lên ánh sáng tím, uy áp nồng đậm từ phía trên truyền ra.

Đệ tử đứng ở phía sau lão giả mày kiếm cùng với mười hai người có lưới nữ tu kia, mỗi người đều cầm trong tay một cây cột màu tím, một tay khác thì xuất hiện một ngọc phù, tản ra hào quang kỳ dị, trong hào quang lại ẩn hiện rất nhiều ký hiệu, có chút huyền diệu.

“Uống uống và uống”

Tiếng quát nhẹ không ngừng vang lên, kể cả nữ tu kia, mười hai người cầm cây cột và ngọc phù kia phân biệt đứng ở hai phía khác nhau, ở giữa trống rỗng xuất hiện một mảng lớn thiên không, một trận thế lập tức hình thành.

Ánh mắt Triệu Vô Tà chỉ nhìn trên người lão giả mày kiếm và nữ tu kia, tu vi lão giả mày kiếm rất cao, Triệu Vô Tà sợ lão phát hiện cho nên không dám nhìn nhiều. Nữ tu kia không phải bản khoản quá nhiều, dù sao hắn cũng đã gặp qua một lần.

Lúc còn đang ở thế tục, Triệu Vô Tà bị nữ tu kia vu oan hắn là ma đầu đồ thành. Làm cho Triệu Vô Tà phải bỏ chạy, bây giờ lại nhìn thấy hắn, trong mắt Triệu Vô Tà hiện lên một nụ cười đầy ý vị.

Nữ tu kia cũng cầm một cây cột, cây cột không phải kim loại, toàn thân màu tím cũng là không biết luyện chế từ cái gì. Mười hai người cầm cây cột phân biệt phương vị chiến đấu, lòng bàn tay đồng thời hiện lên hào quang chân nguyên, sau đó hung hăng đứng trên cây cột đó.

Cây cột nhất thời quang mang đại phóng, mười hai cây tử sắc quang mang xông thẳng tới chân trời, bất quá trong thời gian rất nhanh liền biến mất. Mà đồng thời, mười hai người đồng thời bóp nát ngọc, phù lục, ngọc kia, trong phù tuôn ra một đoàn quang mang lớn.

Ánh sáng kia tựa như một dòng nước chảy, trên không trung ngưng trệ một chút liền bao bọc mười hai người lại.

Một màn kỳ dị, ánh sáng như nước chảy lập loè vài cái, bóng dáng mười hai người đồng thời biến mất. Con người Triệu Vô Tà co rút lại, mí mắt mở ra đã biến thành đôi chén. Thị lực ngưng tụ, mắt hắn thậm chí nổi lên ánh sáng nhạt, đáng tiếc hắn nhìn thế nào cũng không thể tìm ra được mười hai người kia đến cùng ở nơi nào.

“Ăn cụ phù”.

Triệu Vô Tà thần sắc khẽ động, chợt nhớ tới ngọc phù trong tay mười hai người kia. Tu sĩ tu chân trường sinh, ngoại trừ luyện chế pháp bảo, cũng sẽ luyện chế phù lục để đối địch. Phù lục mạnh nhất trong Thần Tiêu Đạo Tông chính là Cửu Thiên Thần Lôi Phù, bóp nát ngọc phù, lập tức đưa tới cửu thiên thần lôi.

Không phải Nguyên Anh chân nhân thì không thể ngăn cản, cho dù người là Kết Đan Hậu Kỳ đại tông sư, cũng đều sẽ bị Cửu Thiên Thần Lô bắt thần hình câu diệt. Trừ phi là Nguyên Anh chân nhân mới có thể tránh khỏi uy năng của Cửu Thiên Thần Lô. Chẳng qua thứ mười hai người kia bóp nát không phải Cửu Thiên Thần Lô Phù, mà là Ân Tức Phù, cũng là một trong những ngọc cao cấp, phù.

Có thể đem người cùng Tức Thương bộ che giấu mũi nhọn, hô hấp, tim đập, cùng vị, tiết nuôi người thuần phục luyện chế không thôi, tuy Thần Tiêu Đạo Tông là mười đại môn phái Tiên Đạo, nhưng cũng không thể tùy ý sử dụng loại Ân Tức Phù này.

Triệu Vô Tà mơ hồ cảm thấy ý nghĩ sôi sục trong đầu kia đang trở thành sự thật, dường như Thần Tiêu Đạo Tông.

Thu hồi ánh mắt, Triệu Vô Tà im lặng, lẳng lặng ở phía dưới. Hắn ta cũng không động dậy, kỳ thật lúc này hắn ta muốn nhúc nhích một chút cũng không được nữa, bởi vì hắn ta cảm giác được toàn bộ thần niệm của lão giả mây kiếm trên không kia đã bị thần niệm toàn bộ bao phủ.

Thần niệm vô cùng to lớn bao phủ xuống, chỉ cần Triệu Vô Tà nhúc nhích một chút sẽ bị lão giả mây kiếm phát hiện. Thần Tiêu Đạo Tông với tư cách là một trong thập đại môn phái, lại là một trong thập đại môn phái, sớm đã như nước với lửa với mười vạn đại sơn mạch. Mà đám người kia, lão giả mây kiếm kia, vừa nhìn liền biết tại Thần Tiêu Đạo Tông mỗi người không thấp. Chỉ ít cũng là trưởng lão, mà mười hai thanh niên nam nữ kia, cũng khẳng định là nhân vật tuần kiệt bên trong Thần Tiêu Đạo Tông.

Một trưởng lão của Thần Tiêu Đạo Tông mang theo các tuần kiệt trẻ tuổi bố trí trận pháp trong mười vạn ngọn núi lớn, trong miệng nhắc đến Thiên Lang điện trong yêu thần Thất Điện, dùng ngón chân cũng biết sẽ không phải chuyện tốt.

Sau khi mười hai người đó tự mình mang theo một cây cột đứng lên, lão giả mây kiếm một lần nữa dùng thần niệm quét khắp phụ cận ngàn dặm, so với trước còn nghiêm mật hơn ba phần. Triệu Vô Tà vẫn đang ẩn giấu khí tức, không dám nhúc

nhích chút nào, chỉ có ánh mắt mịt mờ nhìn về phía lão giả mày kiếm.

Sau khi thần niệm được thu hồi, ánh mắt lão giả mày kiếm ngừng lại trên một ngọn núi cao trước mặt. Hai hàng lông mày dài giống như hai thanh kiếm như khẽ nháy một cái, lão giả lập tức hóa thân thành kiếm quang, bỗng nhiên bắn về phía đỉnh núi. Trong mắt Triệu Vô Tà, lão giả kia biến thành một chấm đen nhỏ sau đó biến mất.

Mặc dù lão giả đã biến mất, nhưng Triệu Vô Tà vẫn không dám nhúc nhích, bởi vì hắn ta có thể cảm ứng được, thần niệm không lồ vẫn còn, chỉ cần hắn ta khẽ động, nhất định sẽ bị phát hiện.

May mà tính nhẫn nại của Triệu Vô Tà đủ mười phần lạnh nhạt mắt nhìn lên đỉnh núi Mông Mông Vân bao phủ trong mây trắng rồi lập tức tiến vào trạng thái nhập định. Chỉ là lão không tu luyện mà nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian bắt đầu trôi qua, tưởng như thật sự rất nhanh, chớp mắt đã qua hai ngày. Trọn vẹn hai ngày, Triệu Vô Tà không hề nhúc nhích. Bởi vì thần niệm vẫn luôn luôn bao phủ xung quanh, mà không trung vẫn không có chút động tĩnh nào.

Hai ngày trôi qua, trong mắt Triệu Vô Tà hiện lên một tia tức giận, mặc dù tính nhẫn nại của hắn rất tốt, nhưng cũng không muốn dây dưa với người của Thần Tiêu Đạo Tông ở đây. Hắn đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, dù sao lấy tốc độ của hắn, chỉ cần thi triển ra Ảnh Động là có thể thoát khỏi lão giả mày kiếm. Huống hồ Triệu Vô Tà cũng biết, lão giả mày kiếm khẳng định không dám đuổi theo hắn quá lâu, bởi vì nơi này cũng không phải chỗ khác.

Mà là mười vạn đại sơn, nơi yêu thú hoành hành, một đám tu sĩ trẻ tuổi Tiên Đạo bị ném ở nơi này. Lại bại lộ hành tích, vậy khẳng định chỉ có một kết cục, đó là bị những yêu thú kia xé nát rồi sau đó nuốt sạch sẽ.

Triệu Vô Tà đang muốn đứng dậy rời đi, ma nguyên trong cơ thể bắt đầu khởi động, chuẩn bị lập tức thi triển ra Ảnh động rời khỏi. Đúng lúc này, thần niệm khổng lồ hai ngày nay một mực

bao phủ nơi này bỗng nhiên rút đi như thủy triều, Triệu Vô Tà sững sốt. Thân hình sắp động lập tức ngưng trệ, hình như có cảm ứng gì đó hướng về bầu trời xa xa.

“Hưu hưu hưu”, râm râm “

Tiếng nổ vang lên, nơi xa bầu trời thay đổi cảnh sắc. Một đám mây đen lớn bay tới, sáu đám mây kỳ dị.

Lần này hai ta chia sẻ nhau, rồi cùng nhau nghiền nát tất cả mọi chuyện.

Khói báo động xông thẳng tới chân trời, cuốn lên mùi tanh khí huyết khí. Yêu vân cuộn cuộn, yêu khí thật sâu, trong đám mây đen kia dường như có thể thấy được vài luồng yêu khí bay lên. Hình như bên trong cất giấu mấy con thú lớn, lại hình như không có, chỉ có nhìn không rõ.

“Đến rồi”

Đôi mắt nheo lại, thị lực ngưng tụ, Triệu Vô Tà nhìn sang. Đám mây đen kia vừa lúc từ xa xa bay tới, sáu làn khói báo động cũng đã bay tới bầu trời cách đó không xa.

“Thiên Lang điện “

Bên trong mây đen, có mấy đại hán khuôn mặt dữ tợn đáng sợ, đều là vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt hung ác, đôi mắt như chuông đồng nhìn qua cực kỳ đáng sợ. Không phải nhân loại, không cần phải nói, mấy đại hán trong mây đen kia cũng không phải nhân loại. Mà là yêu thú biến thành, khí hung sát còn chưa mất đi. Là lấy liếc mắt là có thể nhìn ra, huống chi dưới bàn chân bọn họ đều là yêu vân cuộn cuộn.

“Keng keng keng, “

Tiếng cười không khác gì tiếng cười của ma đầu, tiếng cười khó nghe này xen lẫn một loại khí tức mê hoặc tâm thần, nếu nghe lâu, tâm thần sẽ lay động, không thể kiềm chế. Triệu Vô Tà ngược lại không sợ chút trò xiếc nhỏ nhen này, chỉ là nghe rất khó nghe, tâm niệm vừa động đã bị tiếng cười của cốc phiên ngăn cách.

Triệu Vô Tà mở mắt ra, lại nhìn vào Yêu Vân kia. Mấy đại hán mặt đầy hung sát, ở trong chén trở nên bất đồng, khí tức

toàn thân càng thêm hung thần, lộ ra vô cùng tàn nhẫn vô tình, giống như một đầu sói hoang. Con mắt bắn ra hào quang đều mang theo huyết khí, khí tức khát máu bất luận thể nào cũng không che lấp được.

Lang yêu, Triệu Vô Tà nhẹ giọng lắm bả. Mấy đại hán trong đám mây đen kia đều là lang yêu. Hẳn là yêu thú Lang tộc tu luyện đến Kết đan kỳ, sau khi cô đọng ra nội đan liền hóa ra hình người.

Bất quá cho dù như thế, cũng không thể che dấu khí tức hung tàn của yêu thú. Lúc này mây đen kia đã phiêu đảng rất gần, con mắt Triệu Vô Tà không nhúc nhích nhìn bầu trời, bởi vì ở hai ngày trước., Đám tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông kia, chính là ở nơi nào bày ra một cái trận pháp. Chỉ là trận pháp kia ẩn giấu ở trong hư không, lại có loại bảo vật như Ấn Tức Phù ẩn tàng khí tức mười hai người kia, Triệu Vô Tà không thi triển thần thông xuyên suốt ba chỗ cũng không thể biết được sự tồn tại của bọn họ.

Rất gần, rất gần. Mây đen kia cuối cùng cũng bị Triệu Vô Tà nhìn chăm chú rồi bay vào bên trong trận pháp kia. Sau mây đen là sáu luồng khói liền muốn đi vào theo. Nhưng đúng lúc này, ngọn núi cao đột nhiên tuôn ra một luồng khí thể kinh người, một tia lôi quang màu tím nổ vang trên mặt đất.

“Động thủ.”

Tiếng rống to lớn đột nhiên vang lên, đạo lôi quang màu tím kia từ đỉnh núi đánh xuống, đúng là thẳng tắp hướng sáu cổ khói báo kỳ dị kia mà tiếp xúc, mùi máu tanh chung quanh khói báo động liền bị lôi quang kia đánh tan, một chút trở ngại cũng không có. Sáu cổ khói báo động kỳ dị kia bị đánh trở tay không kịp, muốn tránh cũng không kịp.

“Thiếp...”

Lôi quang va chạm với khói báo động, trong khoảnh khắc đó sáu cổ khói báo động tụ lại một chỗ, hóa thành một đại hán mặc áo đen. Trên mặt đại hán kia hiện ra vẻ kinh hãi, mặc dù sau một khắc trên người đã sáng lên yêu khí yêu nguyên mạnh mẽ., Mang nhưng vẫn bị lôi quang kia đánh vào trên người.

Một tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ Cổ Phong toàn lực đánh lên, đại hán áo đen mặc dù cũng có tu vi Kết Đan Hậu Kỳ, nhưng lần này trực tiếp khiến hắn hộc máu, sau đó đập hắn xuống mặt đất.

Mà yêu vân kia tiến vào phiên thiên không kia, lập tức từ trong hư không vang lên mười hai tiếng quát nhẹ, sau đó áp lực cường đại từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Chương thứ một trăm bốn mươi lăm, chim sẻ...

Đạo lôi quang trên đỉnh núi bạo phát trực tiếp làm đại hán áo đen kia trọng thương, đại tông sư Kết Đan hậu kỳ, trong lúc giờ tay nhắc chân đều có thể phát ra lực lượng khổng lồ. Huống chi lão giả mày kiếm kia còn là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ Hoành Phong, tu luyện lại là lôi pháp có lực công kích cường đại nhất.

Sau khi lôi quang tan hết, lão giả mày kiếm cầm trong tay một cái búa lớn xuất hiện giữa không trung. Phía trên cự chùy chớp động lôi quang. Lôi quang màu tím lưu chuyển, uy áp dày đặc từ bên trong phát ra. Là huyền khí, còn là thượng phẩm huyền khí, còn là thượng phẩm thượng phẩm huyền khí. Triệu Vô Tà gần như có thể khẳng định lão giả này ở Thần Tiêu Đạo Tông chỉ sợ cao đến dọa người.

Cho dù Thần Tiêu Đạo Tông là tông môn tu luyện lôi pháp, nhưng mà linh khí Lôi thuộc tính còn hiếm có, huống chi là huyền khí. Lão giả mày kiếm có thể sử dụng huyền khí thượng phẩm Lôi thuộc tính, địa vị ở Thần Tiêu Đạo Tông chắc chắn cực cao.

Trên mặt đất bị một bóng người ném xuống tạo thành một cái hố sâu, rơi từ trên cao nghìn trượng xuống, mặc dù toàn thân đại hán kia đều bao trùm yêu nguyên. Nhưng vẫn bị thương rất nặng, một tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ có chủ tâm đánh lén muốn hạ sát thủ. Cho dù người nọ cũng là Kết Đan Hậu Kỳ, nếu là bị đánh lén thành công, khẳng định là không chết, tức là bị thương.

Kiểm mi nghiêng hướng lên trời, trong mắt sát khí phát ra bốn phía, cự chùy trong tay càng bùng lên sấm sét. Lúc này lão giả này quả thực giống như một sát thần. Sát khí toàn thân tựa như ngưng tụ thành thực chất, khí thể phóng lên tận trời. Triệu Vô Tà nheo mắt nhìn lão giả kia, ngoại trừ Vụ nô và Vong Tinh Ma Đế, lão giả mày kiếm này là tu sĩ cường đại nhất mà hắn từng gặp.

Lưu hướng của gia chủ Chu gia, tuy rằng cũng là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, thể nhưng khí thể hoàn toàn kém lão giả mây kiếm này. Ánh mắt sắc bén của lão giả không phải bắn về phía Triệu Vô Tà, nhưng mà Triệu Vô Tà ở phía dưới lại cảm giác được làn da có chút đau đớn, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Giết toàn bộ “Giết” toàn thân sát khí lạnh lạnh, lão giả mây kiếm đột nhiên xoay người hướng mười hai người hiện thân nói. Trong lúc nói sát khí trên người cũng hướng về phía mấy đại hán kia mà bộc phát, ánh mắt từ ánh mắt của hắn bắn ra quả thực sắc bén còn sắc bén.

Nữ tu trong mười hai người kia sau khi nghe thấy lời nói của lão giả mây kiếm, trên người cũng tuôn ra sát khí. Mười một người còn lại cũng là như thế, rõ ràng là tuần ngạn trẻ tuổi, nhưng lúc này nhìn qua lại có chút tương tự với ma đầu sát khí lạnh lạnh.

Mặt đất, không trung, đồng thời vang lên tiếng kêu như vậy. Toàn bộ bầu trời chấn động.

“Oanh “

Một tiếng nổ lớn vang lên, trên mặt đất bỗng nhiên nổ ra một cái động lớn, bùn đất tung tóe, từ bên trong bắn ra một bóng người thật lớn, bất quá nhìn to lớn của bóng đen kia, xung là thú ảnh hẳn là càng thêm phù hợp.

Sáu cỗ khói báo động lần nữa xuất hiện, từ mặt đất âm âm nổ bắn lên, tụ tập thành một cỗ khói sấm màu xám cực lớn đánh về phía lão giả mây kiếm đang ở trên không trung. Đồng thời bóng đen kia cũng hiện ra thân hình và bản thể, toàn thân đều là lông dài màu xám, từng sợi lấp lóe hàn quang, giống như cương châm.

Một đôi mắt chớp động thềm máu nhìn chăm chăm vào kiếm mi lão giả, hận ý từ bên trong nổ bắn ra, còn chưa tới đã nhào tới khí tức hung hãn kia. Lại là một đầu sấm xám vô cùng to lớn, nhìn thân hình nó, thời điểm đứng thẳng thể mà cao tới hai mươi trượng.

Phía trên móng vuốt chớp động u quang, khí tức phía trên cũng vô cùng sắc bén, phối hợp với tu vi Kết Đan hậu kỳ của

nó. Con cự lang này dù đập nát một ngọn núi nhỏ cũng là bình thường, chỉ là hiện tại, khoe miệng con cự lang này dính đầy vết máu. Tựa hồ đã bị thương, đây chính là nơi hận ý của nó.

“Hay cho súc sinh, nhận lấy cái chết đi!”

Lão giả mày kiếm nhìn thấy ma nguyên do cự lang ngưng tụ thành của mình tạo thành sáu luồng khói báo động, hai luồng kiếm mi lập tức vẫy một cái, cự chùy khiêng ở đầu vai quét ra. Lôi quang phía trên bùng nổ hóa thành ba con mãng xà điện, uốn lượn trong hư không, mở cái miệng khổng lồ hung hăng cắn vào cột khói hình sói duy nhất kia.

“Rắc rắc rắc “

Tiếng sấm liên tục nổ vang, cột khói sói chỉ kiên trì được chốc lát đã bị lôi quang màu tím đánh tan. Lão giả mày kiếm ở Thần Tiêu Đạo Tông địa vị cao thượng, chính là sư đệ của chương môn hiện tại tu luyện Cự Linh Lôi Quyết. Tử sắc lôi quang chính là do hấn dùng Cự Linh Lôi Chùy trong tay cô động thiên lôi mà thành, uy lực cường đại, chẳng lẽ chỉ là một cổ cột khói bụi có thể chống đỡ được.

Đại hán áo đen “Phốc” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, hận ý trong mắt càng sâu hơn, quả thực hận không thể ăn tươi lão giả mày kiếm. Lão giả mày kiếm tu vi cao hơn hấn, thế nhưng lại không để ý tới phong phạm môn phái tiên đạo ra tay đánh lén, trước tiên đã làm nó trọng thương. Hôm nay đánh không lại, đại hán áo đen tuy trong lòng vô cùng tức giận, hận ý tăng vọt nhưng ở trong lòng lại nảy sinh thoái ý.

“Thần Tiêu Đạo Tông, uổng công các ngươi cũng là một trong mười đại môn phái Tiên Đạo, lại không biết xấu hổ như thế. Đánh lén phục giết chúng ta, ta là Hộ Pháp trưởng lão của Thiên Lang Yêu Điện. Sau này Thiên Lang Điện và Thần Tiêu Đạo Tông ngươi không chết không thôi.”

Bản thể của đại hán áo đen chính là một con sói xám, tu luyện ngàn năm biến thành hình người, tiến vào Thiên Lang Yêu Điện trở thành hộ pháp trưởng lão. Vốn sáu cột khói kia chính là thiên lang yêu khí mà hấn đã ngưng luyện nhiều năm tại

Thiên Lang Yêu Điện, mới luyện thành thần thông giống như pháp bảo hộ thân.

Thế nhưng hôm nay, trong nháy mắt đã bị lôi quang của lão giả mày kiếm đánh tan, đại hán đồ đen thiên tính hung hãn. Chịu tổn thất lớn như vậy, nếu bảo hán trở về, Thiên Lang Yêu Thần Điện sau này cùng Thần Tiêu Đạo Tông khẳng định cục diện không chết không thôi.

“Ha ha ha ha...” Người có trở về hay không đi chết đi.”

Lão giả mày kiếm bỗng nhiên cười như điên, còn chưa cười xong, lão giả mày kiếm ngang nhiên ra tay. Trên cự linh Lôi Chùy bùng lên lôi quang, tử sắc lôi quang hóa thành từng mảnh lôi xà uốn lượn đi ra. Trên không trung nổ vang, uy áp nồng đậm từ phía trên tán phát ra.

Tốc độ Kết Đan hậu kỳ đỉnh phong rút cuộc là nhanh bao nhiêu, trong không khí xuất hiện tiếng nổ, lão giả mày kiếm đã xuất hiện ở trước người đại hán áo đen. À không, là trước mặt con sói xám cự lớn kia.

“Ngao ô”

Lang tính hung tàn, Thiên Lang điện hộ pháp trưởng lão nhếch miệng sói, ngửa mặt lên trời điên cuồng rống lên. Đồng thời bộ lông màu xám trên người bắt đầu xuất hiện ngân quang, móng vuốt sắc bén có thể so với huyền khí hung hăng chớp tới lão giả mày kiếm.

Nhìn phương hướng của lão giả mày kiếm, lại là đầu của lang yêu ngàn năm tu luyện, Kết Đan Hậu Kỳ. Thú thể của nó không biết mạnh mẽ bao nhiêu, nhất là lang tộc. Hấp thổ nguyệt hoa, thân thú đã sớm được rèn luyện vô cùng mạnh mẽ. Đôi móng vuốt kia càng là nơi đại hán đồ đen trọng điểm rèn luyện, phía trên móng vuốt hàn quang cùng phi kiếm cấp bậc huyền khí không có gì khác biệt, phong mang không thua.

Mặc dù lão giả mày kiếm có tu vi cao thâm, lại tu luyện lôi pháp có lực công kích vô cùng mạnh mẽ. Thế nhưng chỉ cần bị móng vuốt kia cạ vào, đầu chắc chắn sẽ bị cắn nát.

Đại hán áo đen tuy hóa thành sói xám cự lớn, nhưng lúc này nhìn thấy cự lang mở ra, tựa hồ đang cười nhạo lão giả mày

kiếm cũng sắp chết dưới trảo của mình rồi.

“Hừ súc sinh chính là súc sinh.”

Lão giả mày kiếm có thể tu luyện lần thứ hai, địa vị tại Thần Tiêu Trừ Tông lại cao thượng như vậy, sao lại là châu mủ. Thỉnh tới đầu mới truyền đến tiếng thét, còn có loại hàn quang mơ hồ. Nhất thời cổ tay chuyển một cái, Cự Linh Lôi Chùy lập tức đập về phía tiêm phương. Trên thân chùy vẫn là lôi quang bùng lên.

“Oành oành đùng đùng”

Tiếng va chạm kịch liệt vang lên, trên móng vuốt cự đại sói xám chột hiện lôi quang. Mà lão giả mày kiếm kia, thì bị một cỗ lực lượng khổng lồ đánh lên trên người, miệng phun máu tươi đánh xuống mặt đất. Bất quá trên người lão chỉ lóe lên quang mang đã ngừng lực thể hạ xuống, tròng mắt dưới kiếm mi nổ bắn ra sát khí trước nay chưa từng có, cũng sắp ngưng tụ thành thực chất.

Súc sinh, muốn chết “

Kiếm Mi nổi giận, lôi quang phía trên cự chùy bùng lên càng thêm kịch liệt, giống như một ngàn con chim đang kêu to. Lôi quang như khói lửa ở trên chùy bùng lên, trên người lão giả mày kiếm lóe lên lôi quang, lại vang lên tiếng nổ không gian, cự đại sói xám thật vất vả mới đem lôi quang trên móng vuốt trục xuất ra ngoài cơ thể.

Thế nhưng cái móng vuốt kia của nó đã biến thành cháy đen, thậm chí tỏa ra mùi thịt.

“Ngao ô”

Giống như lão giả mày kiếm, sói xám to lớn cũng chân chính nổi giận, quả thực giống như lâm vào điên cuồng. Hai mắt nó bò lên màu đỏ như máu, hoàn toàn không để ý thoái ý trong lòng.

Ánh sáng bạc lóe lên trên thân sói xám cực lớn, nó phóng thích Yêu Nguyên của bản thân, cô đọng Nguyệt Hoa hình thành Yêu Nguyên. Yêu thú Lang tộc phát cuồng, liều lĩnh xông tới, không giết chết địch nhân tuyệt đối không bỏ qua,

sói xám to lớn lúc này chính là như thế, hoàn toàn quên mất phải tạm lánh mũi nhọn.

Thần Tiêu Đạo Tông, đừng quên nơi này là mười vạn đại sơn kêu gào “

Hai mắt sói xám cực lớn càng thêm đỏ hồng, ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét. Tiếng sói rống kia vang vọng trong phạm vi mấy ngàn dặm, thậm chí tại chỗ xa hơn cũng nghe thấy.

Ngay tại thời điểm nó còn chưa chấm dứt điên cuồng gào thét, mấy ngàn dặm bên ngoài bỗng nhiên tuôn ra một cỗ khí thể âm âm, hình thành một cột khí màu trắng bắn thẳng lên bầu trời, cương phong thổi cũng không tiêu tan. Đồng thời, một nơi khác lại tuôn ra một cỗ khí thể mạnh mẽ, tiếng rống nổ vang trên bầu trời.

Miệng sói nhếch lên, hướng về phía lão giả mày kiếm cười tàn nhẫn, sau đó hai mắt của nó hoàn toàn biến thành màu huyết hồng. Thân hình vừa động, một tiếng nổ vang lên, móng vuốt sói từ không trung hung hăng chộp xuống. Mục tiêu vẫn là đầu của lão giả mày kiếm.

Lão giả mày kiếm hừ lạnh một tiếng, cự chùy hướng lên trời, “Bành” lại vang lên một tiếng, nhưng lại chặn được một trào này của sói xám. Thế nhưng thần sắc lão giả mày kiếm không phải quá tốt, nhất là sau khi nhìn thấy mấy cỗ khí thể mạnh mẽ bạo phát ra, trên mặt hiện ra vẻ cấp bách, chặn được một trào của sói xám lập tức quay đầu hướng về mười hai người trên bầu trời quát.

“Phát động trận pháp cho ta, giết toàn bộ.

Trong lúc lão giả mày kiếm nói chuyện sát khí bộc phát, tóc dài màu trắng phía sau lão bị giết liền tung bay cự chùy ngang trời. Hừ lạnh một cái, cùng sói xám chém giết. Sói xám trước đó bị đánh lén, bị trọng thương, hoàn toàn ở thế hạ phong cùng lão giả mày kiếm.

Sau khi bị Cự Linh Lôi Chùy đập trúng, trên người luôn quần quanh Lôi Quang. Vỗ lông sói lập tức sẽ bị thiêu cháy đen một mảnh. Thế nhưng hắn lại không làm gì được lão giả mày kiếm, chỉ có thể liên tục gào thét, giận dữ dị thường.

“Thần Tiêu Thiên Lô Động”.

Trong trận thể mười hai người bày thành ở trên bầu trời kia, ba đại hán bị vây ở bên trong, đại trận kia uy lực cường đại. Chỉ dựa vào mười hai tu sĩ trẻ tuổi Trúc Cơ trung kỳ, lại vây khốn được ba con yêu thú Kết Đan sơ kỳ, mặc cho chúng nó va chạm ở bên trong chính là không ra được.

Uy áp cường đại sinh ra ở trong trận pháp, sau đó từ bốn phương tám hướng đè ép ba người, làm cho bọn họ có một loại cảm giác không thể động đậy. Khó chịu quả thực muốn hộc máu, nhất là khi nhìn thấy lão giả mày kiếm đánh chúng nó hộc máu hộ pháp trưởng lão, ba đại hán đều muốn rống giận muốn lao ra, bất quá vẫn vô dụng như cũ.

Lão giả mày kiếm ra lệnh một chút, trong mười hai người kia, lòng bàn tay cô gái kia lập tức sáng lên quang mang. Thân hình đứng ở trong hư không. Trước mặt nàng bỗng nhiên xuất hiện một cây cột màu tím, phía trên có ký hiệu kỳ dị chớp động.

Từng đạo lôi quang cũng lưu chuyển trong đó, lòng bàn tay nữ tử kia bỗng nhiên lấp lánh lôi quang, sau đó sắc mặt nàng liền hung ác, lòng bàn tay hung hăng nhấn vào trên cột kia.

Thần Tiêu Thiên Lô trận, là một trong ba đại trận pháp của Thần Tiêu Đạo Tông, uy lực cực lớn. Cần mười hai cây cột sét dùng lôi pháp luyện chế, bên trong ngưng tụ rất nhiều Thần Tiêu Thiên Lô, khi phát động trận pháp thì lấy Thần Tiêu Thiên Lô ẩn trong đó ra. Địch nhân bị nhốt trong trận pháp sẽ bị vạn lôi luyện thể, chết không thể nghi ngờ.

Mười hai người nữ tu kia tu vi quá thấp, cho nên trận pháp bày ra cũng không phải Thần Tiêu Thiên Lô trận chân chính. Trận pháp Thần Tiêu Thiên Lô chân chính phải do mười hai Kết Đan Tông sư bày trận, mười hai cây lôi trụ kia cũng phải trải qua mấy trăm năm cô đọng mới có thể luyện chế ra được. Một khi bố trí thành công, trận pháp có thể tru sát cấp bậc Nguyên Anh chân nhân.

Bất quá lúc này, mười hai đệ tử trẻ tuổi bố trí Thần Tiêu Thiên Lô trận, lại chỉ có thể tru diệt ba yêu thú Kết Đan sơ kỳ. Bất

quá, cũng đủ rồi.

“Ầm ầm ầm ầm “

Theo chưởng tâm lôi của nữ tử kia đánh lên lôi trụ, lôi trụ kia lập tức phát ra lôi quang vô cùng vô tận, lôi quang màu đỏ tím từ trong lôi trụ bắn ra. Mười một người khác theo nếp mà làm. Nhất thời mười hai cây lôi trụ đều bắt đầu bùng nổ lôi quang. Lôi quang màu đỏ tím kia chính là thần tiêu thiên lôi, thiên địa lôi phạt chi lực uy lực gần như vô cùng.

“Ngao ô ngao “

Đại nạn lâm đầu, nếu không xuất ra bản lĩnh thật sự, chỉ sợ sẽ bị vạn lôi luyện thể. Sau đó hóa thành tro bụi, không công đưa tính mạng cho người khác. Ba người lập tức run rẩy, sau đó ở trong ngân quang bạo phát hóa thành thân sói chỉ còn là ba đầu hơn mười trượng.

Lần này hai tay ông ông một lần nữa cùng nhau nghiền nát cả trăm lần nay.

Cự lang.

Ba con sói lớn đứng thẳng dậy, vượt sói to lớn mang theo hào quang lạnh lẽo vô cùng quét tới mười hai người. Ba con sói khổng lồ có tu vi Kết Đan kỳ, trong mười hai người đó một người kết đan kỳ cũng không có. Nếu như bị chúng nó quét trúng khẳng định là kết cục toàn quân bị diệt, nhưng lúc này cô gái cầm đầu lại cười lạnh một tiếng.

” Súc sinh, làm súc sinh đi chết đi.”

Tiếng nói vừa dứt, Thần Tiêu Thiên Lôi bên trong mười hai cây lôi trụ lập tức bộc phát ra, tạo thành một lôi võng vô cùng to lớn, bao phủ ba đầu cự lang vào bên trong, tiếp theo là lôi quang đại phóng.

Ầm ầm ầm ầm, cũng vậy: “

Tiếng kêu thảm thiết xen lẫn cùng tiếng sấm nổ, vang vọng bầu trời. Trong trận pháp kia, một đoàn lôi võng chụp vào ba con cự lang. tuôn ra lôi quang cùng lôi hỏa màu đỏ tím, đan xen vào nhau, bắt đầu luyện chế ba con cự lang kia. Ba con cự

lang mặc dù ra sức giãy dụa, nhưng lại một chút tác dụng cũng không có, chỉ có thể thống khổ điên cuồng hét lên.

“Dừng tay lão tặc, thần điện Thiên Lang ta rút cuộc phải đắc tội Thần Tiêu Đạo Tông các ngươi như thế nào đây. Các ngươi là môn phái Tiên Đạo, lại độc ác như thế.

Con sói xám to lớn kia thân hình chật vật, tránh né cự chùy của lão giả mây kiếm. Nhìn thấy ba tên thủ hạ của mình bị lôi hỏa luyện thể, lập tức trở nên điên cuồng.

“Ha ha ha, ta sao có thể đắc tội với Hoàng Vân Môn nhà ngươi, có từng nghĩ tới Hoàng Vân Môn có đắc tội với các ngươi hay không. Bớt sàm ngôn đi, hôm nay các ngươi một tên cũng không tha. Chết đi cho ta!”

Sát khí ngưng tụ trong mắt lão giả mây kiếm, thật sự đã ngưng tụ thành thực chất, một đạo hàn quang từ trong mắt hắt bắn ra. Không khí trước mặt hắn bị sát khí kích thích, lập tức nổi lên từng gợn sóng. Trên cự chùy lại có lôi quang bùng lên, lôi quang màu tím càng thêm bạo liệt, giống như lập tức muốn đập tắt cự lang kia.

Cho dù thân hình lão giả mây kiếm rất thấp nhưng khí thế phát ra lại mạnh đến cực điểm, đặc biệt là Cự Linh Lôi Chùy. Lão giả mây kiếm kia thật giống như sát thần, cự chùy trong tay. Phật cản giết Phật, thần cản giết thần, quả thực không gì địch nổi.

“Hoàng Vân Môn ha ha ha, thì ra là ha ha ha ha, không thể tưởng tượng được Thần Tiêu Đạo Tông ngươi cũng là phường trộm chuột, biết Thiên Lang Điện ta lấy được toàn bộ bảo vật của đám Hoàng Vân, liền làm chuyện như vậy để làm chim sẻ. Ha ha ha còn nói quang đường hoàng như vậy “Buồn cười a, quả thực buồn cười...”

Cự đại sói xám miệng phun tiếng người, vẻ mặt điên cuồng, quả thực giống như cười ra nước mắt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ cười nhạo.

“Phốc “

Cự lang cười điên cuồng không kịp tránh né, bị kiếm mi nện trúng, lập tức miệng phun máu tươi. Thân hình chật vật rơi

xuống đất, lúc này thương thể toàn thân nó rớt cuộc không áp chế nổi. Khấp toàn thân đều bị lôi quang thiêu đốt vô cùng cháy đen, yêu nguyên cũng sắp khô kiệt. Trong mắt nó hiện lên vẻ không cam lòng, vốn nó không phải là đối thủ của lão giả mây kiếm kia cũng sẽ không lưu lạc đến đây.

Nhưng mà lão giả mây kiếm hoàn toàn không để ý tôn nghiêm môn phái tiên đạo của mình, ra tay đánh lén, thoáng cái đã làm trọng thương nó. Oán hận cũng vô dụng. Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội. Lần này nó mang theo ba thủ hạ kết đan kỳ ra ngoài tiêu diệt một Hoàng Vân môn trung đẳng môn phái tiên đạo. Nó cũng là dựa vào đánh lén mới giết được chương môn của Hoàng Vân môn, trong vòng một đêm đã đánh tới sơn môn của Hoàng Vân môn.

Các đệ tử Hoàng Vân Môn hoàn toàn không ngăn cản nổi một đại tông sư kết đan hậu kỳ cùng ba vị Kết Đan tông sư, mới chỉ mấy canh giờ đã bị diệt môn. Tất cả bảo vật trong môn phái đều bị nó cuốn sạch. Nó cho rằng việc này làm rất bí ẩn, cho dù bị phát hiện., Chúng nó cũng đã trở lại trong mười vạn ngọn núi lớn. Thế nhưng không nghĩ tới Thần Tiêu Đạo Tông lại phát hiện ra chuyện này, sau khi còn làm chuyện đó thì phái đệ tử trưởng lão bố trí đại trận đánh lén chúng nó.

Nhìn chiếc nhẫn trữ vật trên móng vuốt của mình một chút rồi cảm ứng trong cơ thể, nhìn thoáng qua vài đạo độn quang đang phóng tới từ phía xa, là yêu thú cường hoành. Nghe tiếng sói xám từ xa chạy đến, chẳng qua xem ra cũng cần ít nhất mười mấy hơi thở, chỉ sợ khi đó đã không còn kịp nữa rồi.

Trong mắt hiện lên vẻ không cam lòng, sau đó lại biến thành màu tro tàn, tựa hồ đã muốn từ bỏ. Lúc này giữa bầu trời kia lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết của ba tên thủ hạ. Ba con cự lang bị lôi hỏa luyện thể, rốt cục không kiên trì được hóa thành tro tàn, mất mạng.

“Chịu chết đi!”

Hai tay lão giả mây kiếm nắm cự linh lôi chùy, hung hăng nện xuống một mảng lôi quang.

“Ầm ầm ầm “

Một mảng lớn lôi quang bộc phát ra, bao trùm một mảng lớn khu vực, hộ pháp của sói xám càng thêm ảm đạm. Không thể tránh né, tựa hồ chỉ có một kết cục, không nghĩ tới nó lại bị môn phái trong Tiên đạo giết chết ở cửa vào. Chuyện này truyền ra trong mười vạn ngọn núi lớn, Thiên Lang yêu thần điện khẳng định sẽ trở thành trò cười của hai phái Tiên Ma.

“Grao...” Thần Tiêu Đạo Tông, Thiên Lang điện ta và ngươi không chết không ổn định. Đi chết đi.” Oanh “

Hộ pháp của sói xám thân sắc điên cuồng, trên người bắt đầu sáng lên quang mang quái dị. Thương thế cực kỳ nghiêm trọng vậy mà giờ phút này lại bạo phát ra khí thế cực kỳ cường đại. Sau một khắc, một tiếng nổ âm vang trên không trung, một cỗ lực lượng thật lớn bạo tán ra. Kiếm mi lão giả cách đó gần nhất, cỗ lực lượng không lồ kia trực tiếp đánh tới lão.

“Không tốt “

Lão giả mày kiếm đột nhiên biến sắc. Trên người lập tức sáng lên lôi quang, thân hình lóe lên liền biến mất tại chỗ. Mất đi mục tiêu, cỗ lực lượng kia vẫn như trước tản mát ra bốn phương tám hướng.

“Không đi mau a...”

Lão giả mày kiếm tu vi cao thâm, vừa thấy không ổn, thân hình lập tức tránh ra. Chỉ là mười hai đệ tử trẻ tuổi kia không vận may như vậy, tuy rằng cách xa, nhưng vẫn bị cỗ lực lượng không lồ kia tác động đến. Giống như gió thu quét lá rụng, luồng lực lượng kia quét tới, toàn bộ mười hai người miệng phun máu tươi bị quét bay.

Nhưng dù sao khoảng cách giữa mười hai người khá xa, lại có trận pháp bảo hộ, mặc dù vẫn bị ảnh hưởng nhưng vẫn bị thương nặng. Chỉ bị chút vết thương nhẹ, lão giả mày kiếm mặc dù kịp thời tránh được, bất quá hộ pháp sói xám tự bạo thân thể sau đó sinh ra hơn phân nửa lực lượng đều là phát ra đối với hắn.

Tránh được cũng không phải là không có trả giá lớn. Nhìn vết máu khòe miệng kiếm mi lão giả kia liền biết. Lúc này lão giả mày kiếm, sắc mặt khó coi vô cùng, không nghĩ tới hộ pháp

sói xám lại chọn tự bạo thân thể. giỏ trúc mức nước công đã trắng. Dù là lão giả mày kiếm tâm trí kiên định, cũng bị tức giận mà sắc mặt xanh mét.

“Hưu hưu hưu”.

Xa xa trên bầu trời vang lên tiếng độn quang phá không. Kiếm mi lão giả lập tức biến sắc. Cự chùy bay lên, đã đến dưới chân lão giả mày kiếm.

“Đi “

Một tiếng hừ lạnh, lão giả mày kiếm chân nguyên lộ ra, đem mười hai người nọ cuốn lên trên cự chùy, sau đó liền hóa thành một đạo hào quang màu tím bỏ chạy. Lôi quang là mau lẹ nhất, độn tốc cực kỳ khủng bố, ở phía chân trời lóe lên vài cái liền biến mất.

Lão giả mày kiếm bị mấy yêu thú cường đại kia đuổi đi, hoàn toàn không chú ý tới, sau khi hộ pháp sói xám tự bạo, một đạo ngân quang yếu ớt từ phía dưới khói mù do vụ nổ sinh ra bay ra, không có dừng lại chút nào, bỏ chạy về phía xa.

Mà ở phía sau đạo ngân quang kia lại có một đạo quang mang huyết hồng từ bên trong ngọn núi cao kia bắn ra, theo sát sau đạo ngân quang kia. Trong quang mang huyết hồng, hai chân Triệu Vô Tà đạp lên nhân trùng chung kiếm, khóe miệng nhếch lên một vòng cười ác độc. Trong ánh mắt tràn ngập sát khí.

Mấy hơi thở qua đi, hào quang “Vù vù” phá không bay tới, đều từ xa xa trên bầu trời, dừng lại ở không trung, lại là mấy đại hán. Đều là ngoại hình loài người, bất quá trên thân mơ hồ truyền tới Huyền Sát Khí. Những người này đều là yêu thú hóa thành hình người mà thôi, nhìn khí thế của chúng, đều là tu vi Kết Đan hậu kỳ.

Hộ pháp sói xám cuồng hồng một tiếng, vậy mà chỉ có ba yêu thú Kết Đan hậu kỳ, chỉ sợ còn có rất nhiều yêu thú Kết Đan sơ kỳ không dám đến đây, trách không được mười vạn ngọn núi lớn là cấm địa của tu sĩ nhân loại. Đám người Thần Tiêu Đạo Tông kia, nếu không dựa vào loại bảo vật như Ấn Tức Phù, chỉ sợ cũng sẽ bị phát hiện. Sau đó bị vây công đến chết.

Mấy yêu thú nhìn lên bầu trời khốc liệt, liếc mắt nhìn nhau,
đều từ trong ánh mắt của đối phương nhìn thấy sự kinh hãi.

Chương thứ một trăm bốn mươi sáu, ngọc trùng...

Yêu thú hóa thành hình người hư lực ở bầu trời bói toán, kinh hãi nhìn Nhất Tiêu Thiên Lô đại trận trước mắt trong nháy mắt bộc phát ra ngàn vạn thần tiêu thiên lô, trong đó lô hỏa lập tức đem ba con yêu thú kết đan kỳ luyện hóa. Thần Tiêu Thiên Lô uy lực cỡ nào, cả vùng trời đó thiếu chút nữa bị lô hỏa luyện hóa.

Cho dù đệ tử Thần Tiêu tông đã rời khỏi, thế nhưng khí tức thiên lô hỏa vẫn còn lưu lại trong không khí, Thần Tiêu tông truyền thừa vạn năm.

Có thể thi triển ra loại lô pháp uy lực to lớn như vậy, trên Thiên Vân Đại Lục cũng chỉ có Thần Tiêu Đạo Tông mà thôi. mấy con yêu thú kia đều không ngu dốt, tập trung suy nghĩ, các khớp xương trong đó đã nghĩ thông suốt hơn phân nửa.

Với sự kinh hãi của chúng nó, cộng thêm thời điểm trước khi chạy tới, đã nghe được tiếng nổ cực lớn. Chắc chắn là có yêu thú tự bạo thân thể, cũng chỉ có thân thể yêu thú tự bạo mới có động tĩnh lớn như vậy.

Trong đầu bọn chúng đồng thời sinh ra một ý niệm. Sau đó một lần nữa liếc mắt nhìn nhau, trong đó một đầu yêu thú nói: “Đi Thiên Lang điện” thanh âm rơi xuống, mấy người dồn dập hóa thành độn quang hướng chỗ sâu mười vạn ngọn núi lớn đi tới.

Mặc dù thập vạn đại sơn bá chủ là yêu thần thất điện nhưng cũng không phải yêu thú nào cũng nghe theo mệnh lệnh của yêu thần thất điện. Như là mấy đại bá chủ trong hắc trạch cửu vạn dặm đều là yêu thú dị chủng, trong cơ thể đầy ô uế kịch độc. Tại đầm lầy tự thành một thế lực, các thế lực khác không dám dễ dàng tiến vào trong đầm lầy trêu chọc chúng nó.

Ở ngoài mười vạn đại sơn, cũng tồn tại không ít yêu thú mạnh mẽ, cũng không nguyện ý trở thành người trong thất điện của yêu thần. Cho nên mới thủ ở ngoại vi. Bất quá yêu thần thất

điện đích xác cường đại vô cùng, mấy con yêu thú này tuy rằng không nguyện ý đi Thiên Lang điện, nhưng yêu thú Thiên Lang điện chết ở phụ cận thế lực của chúng nó.

Nếu chúng nó biết cũng không ra mặt giải thích một chút, Thiên Lang điện nhất định sẽ nhân cơ hội kẹp chúng. Mười vạn đại sơn, trong đó ẩn dấu tàn khốc, đồng dạng cũng không kém tu chân giới của nhân loại.

Lúc này, ở một chỗ trên bầu trời, cách bầu trời phát sinh chém giết thảm thiết lúc trước ba nghìn dặm, một đạo ngân quang đột nhiên từ bầu trời thay đổi. Quá, vô thanh vô tức, một chút tiếng thét cũng không nhớ. Lúc này lại là ánh mặt trời kịch liệt, đạo ngân quang lập lòe vài cái liền biến mất, quả thực là bí ẩn.

Bất quá sau khi đạo ngân quang kia biến mất không lâu, một đạo huyết hồng quang mang liền xuất hiện, đồng dạng vô thanh vô tức, lập lòe vài cái rồi biến mất. Tại trong huyết quang, Triệu Vô Tà vẻ mặt lạnh lùng nhìn ngân quang trước mặt, trong ánh mắt thỉnh thoảng hiện lên sát khí.

Khoảng cách xa như vậy, cũng chỉ có Triệu Vô Tà mới thấy rõ được quỹ tích phi hành của đạo ngân quang kia. Nó không chỉ lơ lửng mà dường như còn sợ có người đi theo bên cạnh. Đạo ngân quang lập lòe không ngừng thay đổi quỹ tích.

Triệu Vô Tà thủy chung kéo theo đạo ngân quang kia, không bị phát hiện cũng không bị vãng đi. Trên chén của người bọ cánh cứng dưới chân hắn huyết mang lòe lòe, trên thân kiếm có hai con côn trùng chân thực đang chậm rãi trườn động. Trong hai cái mặt vụn vụn của trùng ảnh, hai khuôn mặt đau đớn trực tiếp. Chính là Trịnh Nguyên Bá và Chu Giác, đáng thương nhất niệm sai sót đắc tội Triệu Vô Tà, kết quả chẳng những mất mạng, mà còn phải vĩnh viễn trầm luân, chịu thống khổ giống như vĩnh viễn sách.

Đó là vẻ mặt của bọn họ trước khi chết, khi Nhân Trùng cắn nuốt linh hồn bọn họ.

“Vút”

Đạo ngân quang kia bỗng nhiên tăng tốc, lập tức làm cho không khí nổ tung. Âm thanh bạo liệt vang lên, ngân quang tựa hồ đã xác định một phương hướng, bắn nhanh mà đi.

“Hắc hắc...”

Tiếng cười gượng Vô Tà vang lên đúng lúc, hắn đã sớm chờ đến giờ phút này rồi. Nhân Trùng bồi lập tức bạo phát ra một mảng lớn huyết quang, giống như một tia chớp màu huyết sắc, nổ mạnh trên bầu trời, lập tức xông ra ngoài.

Kiểm quang màu máu phá không mà đến, tốc độ nhanh như thiểm điện, ngân quang phía trước đột nhiên dừng lại. Sau đó dùng tốc độ càng nhanh hơn bay về phía xa, nó đã biết phía sau có truy binh. Chỉ tiếc là đã muộn.

Muốn ở lại đi “

Huyết hồng kiểm khí đột nhiên từ phía sau vọt tới, trên mũi kiếm của Nhân Trùng chén kiểm khí phá không đánh tới đạo ngân quang kia, Triệu Vô Tà mặt không biểu tình, giống như trận kiếm hành hung không phải là hắn.

“Grao ú ớ...”

Tiếng sói tru từ trong đạo ngân quang truyền đến, một con sói xám to bằng con nghé đang gầm rú trong ngân quang, ngân quang kia chính là từ trên người nó phát ra. Trông thấy bầu trời vậy xuống một mảng lớn kiểm khí đỏ như máu, bên trong ánh mắt của nó đều là ngân quang trên người tựa hồ trong nháy mắt phá tán.

Ầm...

Không khí giữa một người một thú lập tức tuôn ra gợn sóng, tiếp nhận lực lượng to lớn, ngay cả không khí cũng bị cưỡng ép dè ra khỏi cái không gian kia. Đó là kiểm khí trong chén kiểm khí của Nhân Trùng và bên trong tia sáng bạc còn sót lại, cả hai va chạm nhau, nhưng không để cho tia sáng trắng kia có vẻ tốt hơn.

“Hô thanh đột nhiên ngừng lại, thân hình Triệu Vô Tà như cái bóng bị kéo dài vắn vẹo, hào quang lóe lên một cái đã xuất hiện phía trước đạo ngân quang kia. Trong ngân quang, toàn

thân con sói xám to bằng kỹ sừng trâu kia bị thương nằm trên mặt đất.

“Người là ai chứ, người không phải đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông, rốt cuộc người là ai...”

Con sói xám này chính là hộ pháp của sói xám, trước kia để sống sót nên hộ pháp của sói xám không phải là toàn bộ thân thể nó. Chỉ là một phần mà thôi, hay có thể nói là một phần rất lớn. Trong Thiên Lang điện, yêu thú hộ pháp rất nhiều, nhưng con sói xám này lại có một môn thần thông mạnh mẽ.

Chính là nó tiêu phí mấy trăm năm thời gian, cô đọng một địa vực Thiên Lang sát khí, sau đó luyện hóa thành một bộ phận thân thể của nó. Là lấy thân thể của nó cũng đặc biệt mạnh mẽ, lúc đối địch cũng có thể đem thiên lang sát khí phóng xuất ra. Thiên Lang sát khí tại thời điểm nó phi hành, tụ hóa thành sáu cổ lang yên khí trụ, nhìn từ xa uy thế mười phần.

Chỉ là không nghĩ tới, phục giết nó là cường giả Thần Tiêu Đạo Tông. Kiểm cục kia có tu vi Kết Đan hậu kỳ, lại nắm thượng phẩm huyền khí Lôi thuộc tính, lôi cường hoành của tu phò đánh lén, bị thương nặng, nó, Hạ Mạch giữ mạng chỉ có thể tự bạo do sát khí thiên lang cô đọng thân thể.

Tự bạo thân thể, tuy rằng chỉ có một bộ phận thể nhưng nó vẫn bị trọng thương. Hơn nữa còn bị thương rất nghiêm trọng. Vốn nó cho rằng đã tránh được một kiếp, không nghĩ tới lại có sát cơ khác.

“Nhân loại, mặc kệ người là ai giết ta, chẳng khác nào là thân điện Thiên Lang chống lại yêu thú Thất điện, đối nghịch với yêu thần, cho dù người chạy tới chân trời góc bể cũng không thoát được yêu điện Thiên Lang đuổi giết.”

Trước mắt nó xuất hiện một đôi chân trần của Bạch Triết, cứ như vậy mà dẫm lên mặt đất chí thiện. Nhưng không nhiễm được một tia bụi đất, có thể nhìn thấy trên đôi chân trần kia. Một tầng hắc quang nhàn nhạt đang lóe lên. Triệu Vô Tà cúi người xuống, hai mắt và hộ pháp sói xám liếc nhau, khoe miệng nhếch lên một vòng cong dữ tợn.

“Ta không phải người của Thần Tiêu Đạo Tông, nhưng lại giết người. Là Thần Tiêu Đạo Tông. Bốp!”

Trong mắt Triệu Vô Tà bỗng hiện lên sát cơ vô tận, hộ pháp của sói xám không thể nhúc nhích, ngay khi kiếm khí của nó bị đánh rơi xuống thì thân thể cũng đã bị giam cầm. Bây giờ chỉ có thể trơ mắt nhìn Triệu Vô Tà nhe răng cười đứng dậy, sau đó lòng bàn tay bắt đầu lóe lên ánh sét.

Chưởng tâm lôi, không, lôi quang trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà chẳng qua là lôi quang hấn âm thâm thu thập được ở khu vực mà sói xám hộ pháp. Khí tức Thần Tiêu Thiên Lôi tuy rất mạnh mẽ, nhưng Triệu Vô Tà cũng là cường giả có thể so với Kết Đan trung kỳ, thu thập một đoàn lôi quang vẫn không khó.

Nhìn thấy thủ chưởng của Triệu Vô Tà là hộ pháp lôi quang của sói xám, nhất thời mặt xám như tro tàn. Trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng. Nó là hộ pháp của Thiên Lang điện, ngày thường cũng là hoành hành ngang ngược bá đạo, nhưng hôm nay lại chết trong tay một tên vô danh tiểu tốt, sao nó có thể cam tâm được.

“Người rút cuộc là ai...”

Hầu như mỗi một chữ rít ra từ giữa răng rặng, trong đó lộ ra sự không cam lòng vô cùng. Lòng bàn tay Triệu Vô Tà hướng xuống dưới, lôi quang tựa hồ càng thêm bạo liệt, miệng nhếch lên một vòng tiếu ý.

“Người cứ coi như là chim sẻ thật sự của ta đi tìm chết đi.”

Triệu Vô Tà chậm rãi nói xong, lòng bàn tay đột nhiên đánh về phía đầu lâu hộ pháp sói xám, phía trên đó.

rối rắm chia thành từng âm kế kiến xì xì xào bàn tay.

Lôi quang đánh thẳng vào đầu nó, vốn sói xám đã trọng thương chỉ còn lại một đường chết thảm mà thôi.

“Bành”

Trong lúc lôi quang bạo phát, đầu của hộ pháp sói xám nổ tung như dưa hấu. Cái đầu này thật sự đã chết sạch sẽ, nổ tung, nó không phải là cường giả Nguyên Anh chân nhân. Cho dù có

thần thông lớn đến đâu cũng có thể chết rõ ràng, cho dù xuất ra tiên phẩm linh dược cũng không thể xoay chuyển được.

Như giết một con gà không quan tâm hoặc vịt, Triệu Vô Tà thần sắc bình tĩnh, tiến lên phía trước. Lấy chiếc nhẫn cực lớn trên ngón tay hất xuống, một đạo Ma Nguyên lập tức tràn vào trong giới chỉ đó.

Quang mang lại chớp động, ngân quang và hắc mang đan xen một chỗ.

“Quả nhiên là nhẫn trữ vật “

Trên mặt Triệu Vô Tà lộ ra ý cười, động tác trên tay cũng không chậm. Ma đan trong đan điền đã khôi phục rung động một chút. Lập tức từ bên trong tuôn ra Ma nguyên cực kỳ tinh thuần, giống như thủy triều tràn toàn bộ vào bên trong giới chỉ.

Hắc mang được ma nguyên tương trợ, lập tức trở nên mạnh mẽ, lập tức đánh tan luồng ngân quang kia. Ngân quang hóa thành mảnh vụn quang điểm biến mất. Bên trong giới chỉ như xảy ra một ít biến hóa, truyền ra vài tiếng vang nhẹ kỳ dị. Sau đó giới chỉ bắt đầu phát ra quang mang chói mắt, trôi nổi tại không trung, phù triện kỳ dị lóe ra ở trong đó.

Đưa tay nắm nhẫn chỉ, thần niệm Triệu Vô Tà tràn vào. Không gian trước mắt biến đổi, trở nên rộng lớn vô cùng, tình cảnh bên trong nhãn hiện ra trước mặt Triệu Vô Tà.

Không gian trong trữ vật giới chỉ này giống như một khối cầu. Không gian có thể chứa một ngọn núi nhỏ, phía tây trên có rất nhiều chùm sáng. Bên trong quang đoàn, tựa hồ có một thứ, ở trong hào quang chìm nổi. Không đem thần niệm dò xét vào, vẫn là không thể biết bên trong có cái gì.

Thần niệm vòng vo bên trong một hồi, tùy tiện chọn một quang đoàn lớn hơn một chút, thần niệm dò xét vào, đồ vật bên trong lập tức xuất hiện trong đầu Triệu Vô Tà.

Bên trong quang đoàn là một khối đá cực lớn, toàn thân đều là màu vàng. Khối đá này vừa xuất hiện, một khối đá lấp lánh kim quang của Triệu Vô Tà xuất hiện trong tay Triệu Vô Tà. Sau đó lòng bàn tay của hắn lại lóe lên ánh sáng, khối đá màu vàng biến mất.

Đồng thời, trong nhẫn trữ vật, khối đá lóe lên kim quang kia xuất hiện trong quang đoàn. Đúng rồi, thần niệm Triệu Vô Tà chấn động một hồi. Hai khối đá đều giống nhau như đúc.

“Vân Sa Kim” Triệu Vô Tà nhẹ nhàng thì thầm, tảng đá lóe lên kim quang đầu tiên kia là hắn lấy được từ trong vòng tay trữ vật của Nam Cung Vọng. Không cần hỏi Trịnh Phương, Triệu Vô Tà cũng biết lai lịch của nó. Vân Sa Kim ẩn sâu trong sa mạc khoáng thạch, vô cùng cứng rắn, thậm chí có thể so với Thiên Ngoại Vãn Thiết. Nếu như đủ số lượng, Vân Sa Kim này giao cho Luyện Khí Sư cao minh có thể luyện chế ra huyền khí.

Nhưng Triệu Vô Tà không phải là luyện khí sư, cũng không có hứng thú với huyền khí, hắn là người có chén. Có đồ uống là đủ rồi, nếu cần binh khí khác, hắn ta cũng không phải không có pháp bảo cấp bậc huyền khí.

Thời điểm đại hội Ma đạo, hắn tiếp nhận qua không chỉ là Thiên Sát Ma Châm cùng ba mươi sáu đầu băng minh vạn năm kia.

Cũng không lấy ra vân sa kim sắc tiến vào, thần niệm rời khỏi, tùy ý lại chọn một quang đoàn.

Thần Niệm vờng dò vào. Thân thể Triệu Vô Tà ở bên ngoài lập tức chấn động, tâm thần càng chấn động mãnh liệt. Bất quá sau một khắc trên mặt hắn lập tức xuất hiện vẻ mừng như điên, so với lúc nhìn thấy Vân Sa Kim lúc trước đâu chỉ kém nhau lớn, quả thực là khác nhau một trời một vực.

Trứng côn trùng, lít nha lít nhít trứng, một khối ngọc thạch lớn chừng mười tám ván cửa. Phía trên có động nhỏ kích phẩm tê giác đếm không hết, mà trong những lỗ nhỏ đó, tràn đầy sâu bọ “trùng” bên trong, màu sắc không sai biệt lắm so với ngọc thạch kia, dài hẹp ngoài hình dạng cùng hạt gạo phóng đại gấp mấy lần.

Thắng cảnh kỳ dị, khối ngọc thạch khổng lồ kia cũng không biết đào từ nơi nào ra mà lại có thể tích lớn như vậy. Những quả trứng côn trùng kia cắm đầy trên ngọc thạch, hình dáng hạt gạo cũng là kỳ lạ. Thần niệm Triệu Vô Tà chấn động một

hồi, mạnh mẽ áp chế cuồng hỉ, hồi tưởng lại lai lịch của những quả trứng côn trùng này.

Phía dưới đại địa, có nhiều chỗ giấu ngọc, ngọc thạch ngưng kết linh khí thành hình. Mà ngọc lại sinh trùng, chính là một tia tiên thiên thanh khí ký thác trong đại địa, bởi vậy sinh ra ngọc trùng kia. Ngọc trùng không phải côn trùng cũng là côn trùng, trời sinh, không có mẫu thể. Nếu muốn sống, tất phải chém giết thành hình ngọc thạch kia, cô đọng uế khí kia. Chính là ngọc trùng có thể tùy ý xuyên qua ngàn vạn pháp trận pháp.

Bất quá đây là ghi chép ở trong Kinh Quỷ Quỷ của Triệu Vô Tà, trong ly kinh, đem ngàn vạn độc trùng độc thú thiên địa chia làm ba loại độc trùng độc thú thiên địa nhân. Bất luận là loại độc trùng độc thú nào trong thiên địa nhân nào, đến trong tay ly vu sư, đều có thể có thành đồng chén. Mà hơn phân nửa độc trùng độc thú đều ở giai nhân, độc trùng độc thú có thể đến giai địa giai, đều là sinh linh cực kỳ mạnh mẽ.

Mà độc trùng độc thú Thiên giai, tại chung kinh cũng chỉ ghi lại mười loại, gọi là Hồng Hoang thập trùng. Cùng thiên địa tứ hầu đặt song song, đều là sinh linh cường đại thiên địa sinh ra. Từ khi sinh ra bắt đầu liền mang theo thần thông cường đại, hơi tu luyện, liền có thể trở thành cường giả giữa thiên địa. Vung tay núi lở đất nứt, dời núi lấp biển, truy bắt nhật nguyệt, đều ở trong một ý niệm mà thôi.

Hắc Thủy Bích Thiềm, Xích Luyện Xà, thậm chí là độc chiêu Tử Huyết. Đều chỉ là độc trùng độc thú Nhân giai, chỉ Phệ Nhật Trùng mới miễn cưỡng có thể được coi là độc trùng Địa giai. Phệ Nhật Trùng còn chưa tiến vào thời kỳ thành thực, đã có thể mượn Địa Phế Độc Hỏa thoáng ngăn chặn Độc Trùng một lát. Có thể thấy được sự khủng bố của Địa giai Độc Trùng. Phệ Nhật Trùng mạnh mẽ như vậy, nhưng trong Địa giai Độc Trùng lại chỉ có thể coi là cấp thấp.

Mà trong kinh bát, ngọc trùng trước mắt, trong Địa giai độc trùng cũng là cao đẳng. Ngọc trùng nghiêm chỉnh mà nói cũng không phải là độc trùng, bởi vì ngọc trùng mặc dù có thần thông xuyên qua ngàn vạn trận pháp cấm pháp, nhưng chỉ

nhận phép ngọc thạch. Sau khi sinh ra, cũng chỉ là xuyên qua thiên địa tự sinh ra trận pháp cấm pháp, đi cắn nuốt những ngọc thạch tràn ngập linh khí kia.

Triệu Vô Tà kích động như vậy là vì sau khi ngọc trùng luyện chế thành chén ngọc thì phân thân thứ hai giống như người đang uống rượu. Tâm niệm vừa động, liền có thể cho ngọc trùng xuyên qua các loại trận pháp cấm pháp.

Lưu luyện nhìn ngọc thạch kia, thần niệm Triệu Vô Tà lập tức từ trong giới chỉ rút ra. Lúc này hai mắt hắn đã biến thành màu đỏ như máu, hiển nhiên là bị ngọc trùng kích thích.

Ánh mắt hắn xoay chuyển, cố ý nhìn lướt qua thi thể trên mặt đất, xác định không có vấn đề gì thì thân hình của hắn lập tức hóa thành lưu quang, bắn về phía xa, thoáng cái liền biến mất không thấy.

Ngọc trùng ở trong ngọc thạch ngẫu nhiên thai nghén, chính là đại địa sinh ra. Mà một cái ngọc trùng muốn thành hình, cùng một phạm nhân tu luyện đến Nguyên Anh chân nhân trong đó trắc trở cũng không sai biệt lắm. Tại đại địa trong xác, có vô số tiên thiên thanh khí cùng tiên thiên uế khí, chỉ là đều bị Hỗn Độn chi lực hạn chế.

Ngọc trùng có thể sinh, là mượn nhờ một tia tiên thiên thanh khí tràn ra, rót vào ngọc thạch. Sau đó lại trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, cuối cùng hóa thành vô số trứng trùng, sau đó mỗi một quả trứng đều sinh ra bản năng sinh ra linh. Ý thức bản năng của trứng trùng ở trong ngọc thạch cắn nuốt lẫn nhau, cuối cùng chỉ có thể còn lại một con ngọc trùng, đó là trời sinh ngọc trùng chân chính.

Đến lúc đó, ngọc trùng đã có được thần thông nghịch thiên của ngàn vạn trận pháp.

Nói là đơn giản, thế nhưng mỗi quá trình đều phải trải qua không biết bao lâu. Chỉ cần một cái vòng trong đó xảy ra sai lầm, ngọc trùng sẽ lên trời, thật giống như đi trên băng mỏng.

Dựa vào cơ duyên.

Trong cóc kinh có nói, thời đại hồng hoang viễn cổ, sinh ra một con ngọc trùng ở trong đại địa. Sau khi con ngọc trùng đó

sinh ra, mượn thần thông nghịch thiên có thể xuyên qua trận pháp cấm pháp, cắn nuốt không biết bao nhiêu linh ngọc. Cuối cùng hóa ra hình người, chiếm một chỗ như hồng hoang số cát hằng hà của cường giả.

Con sói xám kia là hộ pháp của Thiên Lang điện, mặc dù có thể lấy được rất nhiều bảo vật, cho dù là huyền khí cũng dễ như trở bàn tay. Nhưng khối ngọc thạch kia đều là trứng côn trùng, cũng không biết nó lấy được bằng cách nào.

Triệu Vô Tà chỉ có thể suy đoán, người của thế giới này chưa chắc đã biết lai lịch của ngọc trùng, cũng không biết lai lịch của nó. Kỳ thật cho dù biết cũng vô dụng, thế giới này không có dòng thứ hai. Không ai biết luyện chế chén ngọc trùng như thế nào. Đợi sau khi ngọc trùng ra đời, khẳng định là sau khi nuốt vào ngọc thạch trong nhân trữ vật, mới xuyên qua cấm pháp không gian rồi bỏ chạy.

Mặc người là Nguyên Anh chân nhân, thậm chí là Hóa Thần đạo quân, cũng không ngăn được ngọc trùng. Xuyên qua ngàn vạn cấm pháp, trận pháp, mặc cho người thủ đoạn thế nào, cũng không thể lưu nó lại. Hơn nữa, ngọc trùng muốn sinh ra, mỗi một quá trình phải trải qua vô số năm tháng, cho dù người là Nguyên Anh chân nhân, nói không chừng đại nạn người đi tới, ngọc trùng kia cũng không sinh ra.

Bất quá những điều này đối với Triệu Vô Tà đều không phải là vấn đề, ngọc trùng nhất định sẽ sinh ra trong tay hắn. Đến lúc đó luyện chế thành ngọc trùng chung. Bất kể nơi nào ở Thiên Vân đại lục cũng không mặc cho hắn qua lại tự nhiên.

Vô Không gặp phải cơ duyên này, Triệu Vô Tà không phải lão tăng tâm như nước, tự nhiên là lúc này sắc mặt mừng như điên. Nếu như không phải còn lý trí, hiện tại nên là đang ngửa mặt lên trời điên cuồng rống to để phát tiết sự kích động trong lòng.

Đợt một trăm bốn mươi bảy chương thứ nhất, Tử Nguyệt Thiềm Cổ.

Hai ngọc trùng, Triệu Kháng Tà hạ nghị “Hiệu, sau khi thần niệm rời khỏi nhẫn trữ vật, liền ném nhẫn trữ vật vào trong Vô Cầu Chung Hoàn.

Sau khi hộ pháp sói xám chết đi, Triệu Vô Tà dễ dàng phá vỡ ấn ký thần niệm trong nhẫn trữ vật của hắn ta, nhưng Triệu Vô Tà không định sử dụng chiếc nhẫn này. Hắn định hạ một tầng cấm pháp rồi ném cái nhẫn vào trong Vô Cầu Chung Hoàn. Để đề phòng bị yêu thú của Thiên Lang Điện tìm tới cửa, Triệu Vô Tà chỉ dùng cấm pháp đặc thù.

Điều duy nhất có Thiên Lang điện có thể biết, chính là việc Thần Tiêu đạo tông người phục sát Thiên Lang hộ pháp, cướp đi thứ nguyên bản Thiên Lang điện đoạt được. Hoàng Vân môn, môn phái trung đẳng kia, trong vòng một đêm không được diệt môn môn phái. Tất cả bảo vật, tích lũy ngàn năm, vốn đều rơi vào tay Thiên Lang điện.

Nhưng mà Thần Tiêu Đạo Tông ở ngoài mười vạn núi lớn vây giết hộ pháp sói xám, cướp đi cái nhẫn trữ vật chứa tất cả bảo vật Hoàng Vân Môn kia. Hiện tại nghĩ lại, khối ngọc thạch cực lớn thai nghén ngọc trùng kia, hẳn là đồ của Hoàng Vân Môn. Chỉ là bị sói xám cướp được, hôm nay rơi vào trong tay Triệu Vô Tà mà thôi.

Triệu Vô Tà đoán không sai, khối ngọc thạch kia đích xác là đồ của Hoàng Vân Môn. Một vị tổ tiên Hoàng Vân Môn lấy được khối ngọc thạch kia, cảm thấy không phải vật phàm, vì vậy mang về tông môn. Thế nhưng cho đến khi vị tổ tiên kia gặp đại nạn, khối ngọc thạch kia vẫn như trước không hề có động tĩnh gì, vì vậy làm bảo vật một mực truyền lưu xuống.

Kỳ thật từ ngàn năm trước truyền xuống, cũng không phải là một chút biến hóa cũng không có, kỳ thật trong ngọc thạch kia có vài quả trùng noãn trong cái lỗ nhỏ, đã biến mất rồi, Ngọc Trùng bắt đầu quá trình cuối cùng, thôn phệ sau đó sinh ra.

Nấp khóa không tà chỉ nhếch miệng mỉm cười, gập phải bước cuối cùng của Ngọc Trùng, Triệu Vô Tà chỉ có thể cảm thán vận khí của mình thật tốt. Hắn đã phi hành được nửa ngày. Với tốc độ của Ảnh Độn, đã đi được hai nghìn dặm, đã sớm xuất hiện bóng đêm. Trên bầu trời đêm treo một cái khay ngọc, vô cùng sáng sủa.

“Dễ ra”

Tiếng gió vang lên, thân hình Triệu Vô Tà bỗng dừng ở trên không một địa vực. Đến nơi này, khuôn mặt vốn còn mỉm cười của Triệu Vô Tà bỗng nhiên biến đổi, sát khí lạnh như băng toát ra.

Ao đen kéo dài tận chín vạn dặm, một đầm lầy đen lớn. Mặc dù ở bên ngoài mười vạn ngọn núi lớn nhưng vẫn có một vùng đầm lầy rộng lớn., Nhưng đây cũng là vùng đất nổi danh của thập vạn ngọn núi, đừng nói là tu sĩ nhân loại, yêu thú bình thường cũng sẽ không tiến vào nơi này, bởi nơi này là địa bàn của sinh linh ô uế kịch độc, bên trong những bùn đất đen sì mùi hôi thối kia không biết cất giấu bao nhiêu độc trùng độc thú. Lúc trước Triệu Vô Tà đi dạo một vòng lớn trong vùng đầm lầy đen tối còn suýt nữa mất đi tính mạng là rất có cảm xúc đối với việc này. Sáu con yêu thú Kết Đan hậu kỳ, lần đó hắn có thể trốn ra., Trừ bỏ trả giá lớn do trọng thương, còn trả giá bằng một thanh Hắc Lũng ma kiếm, còn có Hắc Thủy Bích Thiềm, Xích Luyện cốc, đều mất đi trong lần vây công kia.

Về phần độc chiêu màu tím, may mắn đã vào được Vạn Độc Bàn Phiên giữ được tính mạng. Nhưng Triệu Vô Tà lập tức mất đi Hắc Long ma kiếm, còn có mực nước đen và xích luyện xà chung. Triệu Vô Tà không thể không nổi giận, hơn nữa bởi vì bị thương nặng mà hao phí ngọc tủy còn sót lại, Triệu Vô Tà vô cùng hận sáu đầu yêu thú trong đầm lầy đen kia.

“Hừ “

Triệu Vô Tà hừ lạnh một tiếng, khí tức trên người lập tức bị hắn che phủ toàn bộ, sau đó hóa thành một đạo lưu quang lao sâu vào trong đầm lầy. Tiến sâu vào đầm lầy, Vạn Độc Đề Phiên lập tức cuốn ngược ra, biến Triệu Vô Tà Thảo thành một

cái bánh chưng. Sau đó “Àm” một cái nện xuống bùn, thân thể lập tức biến mất.

Phía dưới đầm lầy, bùn đen hôi thối bị hấn đập ra một cái hố to, sau khi hấn biến mất, nước bắn từ trong đầm lầy chảy ra, bùn đất bên dưới cũng bay lên, chẳng qua hố to cũng biến mất.

Chín vạn dặm hắc trạch, bị sáu con yêu thú cường hoành chia ra bá chiếm. Độc Long, khát máu Hắc Văn Vương, Song Vĩ Hạc Sư, Ma Quang Mãng, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ưng, sáu con yêu thú Kết Đan hậu kỳ, chiếm cứ địa bàn hơn một vạn dặm, tự thành một phương thế lực, ở mười vạn ngọn núi lớn cũng là tiêu dao.

Lúc này, trong đầm lầy một địa vực, nơi nơi đều là nước bùn đen kịt mùi hôi thối. Bất quá nơi này tựa hồ càng thêm dơ bẩn so với nơi khác, mùi hôi càng thêm nồng đậm, chỉ cần là nhân loại, đều sẽ không muốn ở chỗ này, nhưng nơi này lại là thiên đường của những độc trùng dơ bẩn do đầm lầy sinh ra.

Trên đầm lầy thỉnh thoảng nổi lên một đoàn nước bùn lớn, bên trong lao ra mãnh thú độc trùng. Các loại rắn, rết, rết, rết. Tùy ý có thể thấy được, thần lằn độc cực lớn cũng chui tới chui lui trong nước bùn. Tróc bắt những độc trùng có thể vào miệng, nơi này hình như là thiên đường của độc trùng độc thú, so với các địa vực khác trong đầm lầy còn náo nhiệt hơn rất nhiều.

“Bành”

Một tiếng vang rất nhỏ, một chỗ nước bùn trên đầm lầy đột nhiên nổ tung. Bên trong có một con dã thú kỳ dị dữ tợn, cả người xù xì. Hoạt động như một con cóc lớn, nhưng lại có tứ chi, từ dưới bùn chui ra toàn thân đều nhỏ xuống chất lỏng vô cùng tanh tưởi.

Âm Độc Tích Ôc cũng là dị chủng độc thú. Độc thú chỉ có ở trong Hắc Chiêu chín vạn dặm này. Trừ nơi này ra, toàn bộ Thiên Vân Đại Lục đều không có khả năng tìm được con thần lằn Âm Độc, so sánh với độc chiêu của Tử Huyết. Tốc độ của con thần lằn Âm Độc này kém quá xa, nhưng bàn về độc tính. Âm Độc Tích không kém chút nào, hơn nữa còn dơ bẩn hơn,

làm cho người ta không muốn dính vào thứ nào có liên quan đến nó.

Tứ chi bò lên, trên người không ngừng nhỏ xuống chất lỏng buồn nôn, rơi lên trên nước bùn xuy xuy, sau đó bay lên từng trận khói độc, mùi độc nồng nặc phiêu tán ra. Khói độc này kịch độc vô cùng, tu sĩ dưới Trúc Cơ kỳ chỉ cần ngửi một cái, sáu cái cổ ngũ tạng sẽ bị ăn mòn sạch sẽ.

Sau đó biến thành một bãi nước mủ, một chút máu thịt cũng không còn.

Sau khi âm độc tích dịch xuất hiện, những độc trùng vốn ở trên nước bùn bỗng trở nên kinh hoàng thất thố, sau đó bắt đầu chạy trốn tứ phía. Bất quá con âm độc tích dịch này hiển nhiên không phải đi tản bộ, thân thể ghê tởm đột nhiên run lên, chất lỏng cực kỳ ghê tởm trên người nó nhất thời hướng bốn phương tám hướng vọt tới.

“Xẹt xẹt xẹt”

Trên nước bùn đầm lầy, lập tức vang lên loại âm thanh này. Sau đó chỉ thấy khắp nơi đều bị chất lỏng kia ăn mòn, bốc lên khói độc nồng đậm dị thường, chất lỏng kịch độc trên người âm độc trên người con thần lặn trực tiếp bắn xuống dưới bùn. Những độc trùng độc thú ẩn thân ở phía dưới bùn bị bắn trúng toàn bộ, tuy đều là vật độc, nhưng những độc trùng độc thú kia hiển nhiên ngăn cản không nổi độc tính mạnh mẽ của âm độc thần lặn.

Sau khi âm độc thần lặn đi cáp làm xong hết thấy, chậm rãi hướng phía dưới bùn đất chui vào. Lúc này, ở dưới bùn, những độc trùng độc thú bị độc thủy trên thân âm độc thần lặn bắn trúng đã biến thành một bãi nước mủ. Âm độc thần lặn chui vào trong bùn, miệng há ra ghê tởm, những nước mủ đó đã bị nó hút vào trong cơ thể.

Trong chốc lát, toàn bộ độc trùng độc thú trong một đầm lầy này đều bị nó giết chết, sau đó hóa thành nước uống sạch sẽ.

Lần này hai lần rồi rầm nghiền nát nhau, rồi sau đó lần lượt xem đánh cược hai lần.

“Ăn no rượu say”, Âm Độc Xà đang muốn chui vào trong nước bùn trở lại sào huyết tiêu hóa giấc ngủ thì bỗng từ trong đầm lầy vang lên một thanh âm khiến cho người ta nghe xong tâm phiền vô cùng.

“A, ông ông”

Thanh âm này vừa xuất hiện, âm độc Tích Dịch vừa rồi uy phong vô cùng đột nhiên dừng lại, sau đó trở nên kinh hoảng, giống như lúc nó xuất hiện, những độc trùng độc thú bình thường kia.

Cánh chấn động không khí thanh âm, một đám mây đen đột nhiên từ trong bùn đất chui ra, thanh âm ông ông chính là từ trong đám mây đen này truyền ra. Đám mây đen này từ trong bùn đất chui ra, nhất thời âm độc tích tắc càng thêm kinh hoảng thất thố. Bất quá tốc độ của nó quá chậm, không sai biệt lắm so với thần lẫn bình thường, nhưng đám mây đen kia lại đột nhiên phân tán ra.

Đột nhiên xuất hiện từng con muỗi to bằng nắm tay, con nào con nấy to bằng nắm tay, toàn thân đen kịt. Trong mắt muỗi lóe lên ánh sáng khát máu, lạnh vô cùng. Máu đen khát máu, quần thể cường đại nhất trong đầm đen. Đi đến đâu, tất cả độc trùng, độc thú né tránh chỉ sợ không kịp, âm độc thần lẫn lúc này chính là như vậy. Bất quá bọn muỗi đen khát máu này hiển nhiên không muốn để âm độc thần lẫn trốn qua miệng muỗi.

“Vù vù vù tê xuyên...”

Một đám muỗi đen khát máu này bay đến đỉnh đầu Âm Độc Tích, sau khi xoay quanh một trận, lập tức hóa thành một đám mây đen, sau đó đột nhiên nhào tới Âm Độc Tích. Ngay sau đó vang lên một trận thanh âm hí dài thê thảm, sau đó không còn tiếng động.

Qua thời gian vài nhịp thở, ngay chỗ con thần lẫn âm độc đột nhiên bay lên một đám mây đen, đám mây đen kia bay lên lộ ra cảnh tượng bên dưới, trên mặt đất đầy những vết bần.

Tình cảnh này giống hệt như khi Triệu Vô Tà lần đầu tiên nhìn thấy con muỗi đen khát máu. Chỉ là bây giờ, Triệu Vô Tà chứng kiến, lại không phải con muỗi đen khát máu lúc trước.

Mà là các con cháu trong đầm lầy, khát máu Hắc Văn Vương.

“Bành”

Hắc ám tanh hôi văng khắp nơi, bên trong một bóng người chậm rãi đi ra. Áo vải. Hai chân trần, đúng là Triệu Vô Tà, sắc mặt lạnh lùng, trong mắt có sát khí nhàn nhạt.

“Hunghiếp”

Vạn Độc Sa Phiên đột nhiên từ trên trời giáng xuống, lay động tại không trung, sương mù màu xám tiêu tán. Lập tức đem đám mây đen do muỗi đen khát máu biến thành bao phủ trong đó. Ánh sáng xám lóe lên, đám mây đen kia biến mất. Vạn Độc Bát Phiên thu phục ngàn vạn độc trùng. Đám muỗi đen khát máu này mặc dù lợi hại, nhưng vẫn không thể ngăn cản được đó là Vạn Độc Huyết Ti Phiên của Kết Đan Tông Sư do Triệu Vô Tà phát động.

Cầm Tiểu Phiên, bàn tay Triệu Vô Tà vuốt ve hư không. Một con muỗi đen khát máu dữ tợn xuất hiện trong tay hắn ta. Đám muỗi đen khát máu kia bị hắn ta thu vào trong Tiểu Phiên, đối với Triệu Vô Tà mà nói, đã là mặc kệ để cầu.

Chuyển động cổ tay, Triệu Vô Tà nhìn chăm chú con muỗi đen khát máu này. Thực sự cực kỳ dữ tợn. Toàn thân đều là màu đen, lông đen khắp người sinh ra buồn nôn. Cái miệng thật dài kia là dữ tợn nhất, giống như một cây kim sắt, bất cứ sinh vật nào cũng bị đốt một cái. Tinh huyết nguyên khí toàn thân đều bị hút đi, thật sự là độc trùng vô cùng ác độc.

“Hừ “

Triệu Vô Tà nắm con muỗi đen khát máu này, mặt ngoài của cốc phiên vẫn như cũ bao bọc tới, chậm rãi chìm vào trong nước bùn.

Bên dưới đầm lầy, một không gian bị ngăn cách. Trong tay Triệu Vô Tà vẫn cầm con muỗi đen khát máu, ma nguyên lập loè hào quang. Con muỗi đen khát máu này ngay cả giấy dựa một chút cũng không làm được. Khóe miệng thoáng hiện một tia tàn nhẫn, Triệu Vô Tà lấy ra một cây kim dài nhỏ như lông trâu, hai ngón tay bóp chặt.

“Phốc phốc “

Cây kim dài chậm rãi đâm vào trong cơ thể con muỗi đen khát máu này, sau đó liền thấy con muỗi đen này toàn thân nhanh chóng khô quắt lại, cuối cùng cũng chỉ còn lại một tấm da mà thôi. Nắm lấy cây châm, tùy tay ném vỏ muỗi kia đi., Triệu Vô Tà dùng muỗi đen khát máu cộng thêm pháp khí ác độc Thiên Sát Ma Châm luyện chế, bây giờ ngược lại dùng trên thân con muỗi đen khát máu kia. Thật sự là châm chọc, con muỗi đen khát máu kia có thể dài đến mức to bằng nắm tay không biết bao nhiêu sinh linh. Nhưng nơi này là đầm lầy dơ bẩn, sinh linh nơi này cũng đều là tồn tại dơ bẩn kịch độc, báo ứng cũng là không ỏn.

Chung Hoàn vô cầu trên cổ tay Triệu Vô Tà lại lấp lóe một hồi, từ bên trong bay ra một thứ gì đó trong suốt, là một con cóc quý óng ánh như băng tuyết. Tuy nhiên con băng thiềm này lại có vẻ rất quý dị, không chút tiếng động, giống như vật chết.

Tử Nguyệt Thiềm, Triệu Vô Tà lấy được từ trong đồng băng do hàn khí chín tầng đất lạnh tạo thành. Một con Băng Thiềm nho nhỏ, trong cơ thể lại quán lấy hàn khí của cửu u địa, Nguyệt Hoa chi lực, hung thần chi khí của Nhân Tế Kiếm.

Lấy Tử Nguyệt Thiềm ra, Triệu Vô Tà cầm lấy Mẫn Ma Châm tiến đến bên cạnh Băng Thiềm, lập tức trên cây kim dài như lông trâu kia chảy ra một giọt máu đen tanh, ngón tay chậm rãi nhấn vào một chỗ trên thân thể Băng Thiềm, Băng Thiềm bỗng nhiên há miệng ra, nuốt giọt máu đen tanh kia xuống.

Trong nháy mắt, hai mắt con băng thiềm này bỗng sáng lên huyết quang, trông vô cùng quý dị. Triệu Vô Tà động tác không ngừng, thần niệm đột nhiên chui vào nhẫn trữ vật trong Vô Cầu Chung Hoàn, sau đó chỉ thấy Triệu Vô Tà vung bàn tay lên. Quang mang của Vô Cầu Chung Hoàn lóe lên, một khối ngọc thạch cực lớn lộ ra trong quang mang.

Hư không dẫn một cái, một luồng thanh quang từ trên khối ngọc thạch cực lớn bay ra, Triệu Vô Tà hai ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy sợi thanh oánh khí. Sau đó dẫn tới trên người

băng thiềm, băng thiềm lại há mồm, đem sợi thanh oánh chi khí kia chậm rãi nuốt vào.

Ngay khi luồng thanh quang chi khí kia bị nuốt vào, Triệu Vô Tà đột nhiên ném Băng Thiềm lên không trung. Trong miệng quát to: “Tử Nguyệt Thiềm Sát.”

Sau khi con băng thiềm kia bị ném lên, lập tức hóa thành một đạo quang mang rời khỏi không gian bị ngăn cản này. Sau đó phía trên đầm lầy ầm ầm nổ vang, bùn đất nổ tung, một đạo bạch quang óng ánh từ bên trong lao ra, bắn thẳng lên bầu trời, lúc này là đêm khuya, ngọc bàn trong bầu trời kia quả thực giống như là muôn nhỏ ra nước.

Nhiều điểm ngân quang từ trên ngọc bàn vẩy xuống. Đó là nguyệt hoa chi lực, cũng là tinh thuần chi linh khí cực kỳ. Tối nay là đêm trăng tròn, toàn bộ sinh linh trong đầm lầy đều đang hấp thu nguyệt hoa chi lực, bất quá chỉ có sinh linh độc trùng cực kỳ cường đại mới dám lên trên dơ bản hấp thu nguyệt hoa chi lực.

Chém giết khốc liệt trong vũng đen, cắn nuốt lẫn nhau giữa độc trùng. Mạnh được yếu thua, không phân ra ban ngày ban đêm, nếu thực lực không đủ thì chỉ có đường chết.

Tốc độ đạo ngân quang trong suốt vừa ra khỏi đầm lầy, ngọc bàn trên bầu trời rung lên một cái. Sau đó một đạo bạch ngọc trụ hạ xuống kết hợp cùng ngân quang kia, nhất thời tốc độ ngân quang kia tăng vọt đến một mức độ khủng bố.

“Oanh “

Không khí cũng vặn vẹo, ngân quang lướt qua, những bùn đất đó đều bị nhấc lên. Một dấu vết rất rõ ràng kéo dài xuống dưới. Ước chừng mấy ngàn dặm. Ngân quang giống như thuận di, trong một cái hô hấp thời gian liền bay vọt khoảng mấy ngàn dặm, sau đó hướng một chỗ bắn tới ầm ầm.

Cuối dấu vết kia, là một nơi khói đen bao phủ, phía trên đầm lầy nhô lên một đồng bùn cực lớn. Phía trên có rất nhiều lỗ đen lớn cỡ nắm tay, bên trong không ngừng vang lên tiếng ong ong. Mà trên đỉnh của đồng bùn, có một con muỗi cực lớn.

Thị huyết Hắc Văn Vương, thân thể to như ghé con, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi. Xung quanh nó, có những điểm ngân quang mắt thường có thể thấy được, không ngừng dung nhập vào trong thân thể của nó. Nó chính là yêu thú Kết Đan hậu kỳ. Thực lực mạnh mẽ, hấp thu nguyệt hoa lực so với những yêu thú khác cũng nhanh hơn rất nhiều.

“Oanh “

Xa xa đột nhiên nổ vang một tiếng, một đạo ngân quang lấy tốc độ khủng bố phóng tới, cái đầu khát máu dữ tợn xoay qua. Chỉ trong nháy mắt, đạo ngân quang kia đã vượt qua cự ly thật lớn, Hắc Nhan Vương khát máu lúc này muốn bay lên đã không kịp.

“Oanh “

Tiếng nổ càng thêm kịch liệt vang lên, đạo ngân quang kia hung hăng đánh lên phía trên đầu của con muỗi đen. Một chút sai lầm cũng không có. Hoàn toàn đánh vào phía trên đầu của nó. Sau đó trong tiếng nổ, cái đầu lớn nhỏ của con muỗi đen khát máu bị đánh hơn phân nửa. Còn lại cũng trong ngân quang bị tan rã, ngân quang sau khi đánh trúng đầu của muỗi Vương, hóa thành một màn sáng.

Đồng bùn nhão bị màn sáng bao trùm, kể cả con muỗi đã đi nửa cái mạng của nó, toàn bộ đều bị màn sáng kia bao vây.

“Tê tê tê tê...”

Tiếng kêu thê thảm vang lên, trong màn sáng, mơ hồ có thể thấy được những con muỗi đen kia vỗ cánh muốn chơi đùa bay ra. Đáng tiếc, trong màn sáng bỗng nhiên tuôn ra từng mũi tên máu, đem những con muỗi đen to bằng nắm tay toàn bộ bắn thành cái sàng, bao gồm con muỗi đã sắp chết tuyệt.

“Bành”

Màn sáng sau một lát âm âm tán đi, đồng nước bùn cũng sụp theo. Hóa thành một bãi bùn nhão. Ở trong đó, không tìm thấy gì cả, Văn Vương hoặc những con muỗi đen khát máu lớn chừng quả đấm đều không thấy, thi thể cũng không tìm thấy.

Cách đó mấy ngàn dặm, trên mặt Triệu Vô Tà nở một nụ cười, mở mắt ra nhưng lại lộ ra vẻ tiếc hận.

“Tử Nguyệt Thiềm duy nhất có chút đáng tiếc...”

Triệu Vô Tà nói như vậy, thần sắc không hề có ý hối hận. Giết chóc là theo tâm. Đây mới là bản sắc của ma đầu. Hắn nói rất đáng mừng, bởi vì hắn dùng con Tử Nguyệt Thiềm duy nhất.

Tử nguyệt thiềm tử, do hàn thiềm đông chết, theo sức mạnh nguyệt hoa nhập thể giữ lại một tia sinh cơ, lại thêm hung sát khí. Cuối cùng do một tia tiên thiên thanh khí dẫn động hàn khí cửu u trong cơ thể của Nguyệt Thiềm, có thể ở đêm trăng tròn, mượn thiên địa hung sát khí cùng nguyệt hoa lực giết địch ngoài vạn dặm.

Bất quá muốn giết địch nhân ngoài vạn dặm, lại phải trước đó đạt được vật liên quan đến địch nhân, cần trong đó ẩn chứa một luồng khí tức mà thôi. Triệu Vô Tà bắt một đám muỗi đen khát máu, đặt tinh huyết của con muỗi đen trong đó vào trong cơ thể Tử Nguyệt Thiềm., Trong mấy hơi thở đã giết chết một con ruồi đen khát máu Kết Đan hậu kỳ. Tử Nguyệt Thiềm chính là dị số, dưới cơ duyên xảo hợp mới có thể hình thành, nếu muốn đạt lại là vô cùng khó khăn. Vốn chén Tử Nguyệt Thiềm là sát chiêu cường đại nhất trên tay Triệu Vô Tà, bây giờ rốt cục đã dùng rồi.

Chương thứ một trăm bốn mươi tám, di hải hung thú...

Sau khi Hắc Văn Vương cũ và đàn muối kia toàn bộ chết hết, khu vực đó điểm khả năng sắp xếp lại hỗn loạn lên. Mà một số độc trùng độc thú thấy được cảnh tượng Văn Vương cùng đàn muối chết thì lại càng điên cuồng, bắt đầu chém giết cùng những độc trùng độc thú khác.

Trong đầm lầy mặc dù khắp nơi là nước bùn hôi thối, nhưng cũng không phải là thứ không có. Khí ô uế kịch độc là thứ có thể sinh ra độc hoa độc thảo, đối với yêu thú hoặc tu sĩ nhân loại mà nói những độc hoa độc dược thảo này là kịch độc, không có tác dụng lớn. Nhưng đối với những sinh linh đơn bản từ đầm lầy sinh ra mà nói, những thứ đó chính là thiên tài địa bảo.

Độc trùng độc thú cắn nuốt độc hoa độc dược thảo, tự nhiên có thể gia tăng độc tính, gia tăng tu vi. Trước đó một khu vực lớn nhất trong đầm lầy bị Văn vương cùng con cháu của nó cai quản, khu vực nồng nặc khí ô uế nhất cũng chính là nơi chúng nó sống, hiện giờ muối vương cùng đàn muối đã chết.

Phiên khu vực này tự nhiên sẽ trống không, vô số độc trùng độc thú đều muốn đi vào khu vực này, trở thành bá chủ mới. Quy tắc trong đầm lầy chính là, mạnh mẽ vi vương, đánh bại những độc trùng độc thú cạnh tranh kia, liền có thể tiến vào khu vực này, trở thành bá chủ mới trong đầm lầy.

Ở khu vực này cách mấy ngàn dặm, Triệu Vô Tà nhe răng cười mấy tiếng, sau đó ở chỗ sâu trong nước bùn hóa thành lưu quang bay về phía lòng đất đầm lầy.

Triệu Vô Tà tin tưởng, sau khi Văn Vương chết đi, sẽ không có bá chủ mới, bởi vì năm con yêu thú khác sẽ nhận được tin tức trong thời gian nhanh nhất. Sau đó chúng liền bắt đầu chém giết vì địa bàn, kết quả cuối cùng có lẽ là năm con yêu thú bị chia cắt địa bàn của muối, nhưng đáng tiếc.

Hắn không có khả năng để cho cái kia cùng với tình huống phát sinh, dùng hết Tử Nguyệt Thiềm thú duy nhất, Triệu Vô Tà không chỉ giết chết Hắc Văn Vương vì báo thù. Nếu nói muốn báo thù, sáu con yêu thú kia đều vây công hắn, một con hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Giết người khát máu là Hắc Văn Vương, kỳ thật có dụng ý khác, đầm đen chín vạn dặm này. Muốn đổi chủ nhân, đây mới là dụng ý của Triệu Vô Tà.

“Hắc hắc, “

Phía dưới đầm lầy, sâu trong nước bùn, truyền đến tiếng cười Triệu Vô Tà dần dần đi xa.

Tướng Lô cốc, nguyên bản Triệu Vô Tà muốn Hồ Lô cốc trở thành nơi hắn tu luyện, dưỡng cốc. Đáng tiếc, xuất hiện một Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, mạnh mẽ rút đi Âm mạch. Ý nghĩa tồn tại của Hồ Lô cốc liền biến mất, không còn Âm mạch, đừng nói là Triệu Vô Tà cần linh khí để tu luyện. Cho dù là những độc trùng kia, muốn sống sót cũng rất khó khăn.

Dưỡng chung không dễ dàng như vậy, nếu không Triệu Vô Tà cũng sẽ không có quá nhiều người. Sau khi Xích luyện xà chén cùng hắc thủy bích thiềm, trong cốc phiên của Triệu Vô Tà không còn con thần lằn nào, chỉ có độc chiêu Tử huyết thụ thương kia thôi. Trong đan điền của hắn, còn có Phệ Nhật Trùng cùng Vạn Niên Băng Minh.

Ít người có thể phóng tướng ra đối địch đáng thương, quả thực có thể nói là không có, Triệu Vô Tà bây giờ rất cần một chỗ. Đến thu nhiếp độc trùng, luyện dưỡng độc trùng, hoặc là luyện chế một số thứ khác. Kinh qua vạn tượng mạ áp, không chỉ có thể dưỡng chung, mà còn có một số thuật chén kỳ dị. Cũng có thể đòi mạng người, hơn nữa càng thêm quý báu, khó lòng phòng bị.

Đầm đen chín vạn dặm chính là địa bàn trong Triệu Vô Tà Tướng, nhưng lúc này hắn là một nhân loại. Mười vạn đại sơn, đối với nhân loại tu sĩ mà nói là cấm địa, chỉ hơi vượt giới đã nguy hiểm đến tính mạng. Càng không nói đến địa bàn trong

mười vạn núi lớn chiếm trọn vẹn chín vạn dặm, cho dù ở ngoài vì cũng vậy.

Cho nên, Văn vương có lý do không thể không chết của nó, Triệu Vô Tà tìm đến không phải vì nó tùy tiện gặp phải. Ai bảo Văn vương ở trong đầm lầy địa bàn lớn nhất, muốn cho đầm lầy loạn lên, Triệu Vô Tà mới có cơ hội khống chế toàn bộ đầm lầy.

Nhưng mà bây giờ Triệu Vô Tà phải làm một việc, hắn ta muốn trở thành “yêu thú”, chỉ cần trở thành yêu thú mới có thể có cơ hội khống chế toàn bộ vùng hắc trạch này, chiếm lấy địa bàn trọn vẹn chín vạn dặm này.

Thân ảnh Triệu Vô Tà đang đi xuyên qua đám bùn đất, lúc này trong mắt hắn nổi lên hào quang trước giờ chưa từng có. Trong lòng hắn, ý niệm cường thịnh chưa từng có này muốn tiêu dao giữa thiên địa. Tu vi của Kết Đan Tông Sư còn lâu mới đủ, trên người mang theo mấy con thần lằn cũng còn xa xa không đủ.

“Thần Tiêu Đạo Ký Thiên Lang điện.”

Trong lòng không biết rằng cảnh tượng mấy tu sĩ Thần Tiêu đạo tông phục sát Thiên Lang điện cách đây không lâu, mười tu sĩ trẻ tuổi ngay cả cảnh giới Kết Đan sơ kỳ cũng không đạt tới, lại dựa vào một trận pháp, cứng rắn chặn giết ba tông sư Kết Đan sơ kỳ. Ba con cự lang kia ngay cả chút năng lực phản kháng cũng không có, trong nháy mắt đã bị lôi hỏa luyện hóa.

Còn có hộ pháp sói xám kia, trong một đêm tiêu diệt một sát tinh thuộc môn phái trung đẳng, đối mặt với một trưởng lão Thần Tiêu Đạo Tông cũng bị đánh không có sức hoàn thủ, cho dù là vì lão giả mây kiếm kia đánh lén trước, nhưng theo Triệu Vô Tà thấy, thực lực lão giả mây kiếm là mạnh hơn xa hộ pháp sói xám kia, lôi pháp mạnh mẽ, Triệu Vô Tà tự nghĩ đối mặt với lão giả mây kiếm kia cũng không có sức hoàn thủ.

Chỉ có thể chạy trốn mà thôi.

“Thế lực.”

Trong đầu Triệu Vô Tà hiện lên một ý niệm, có thế lực cường đại làm chỗ dựa, tu sĩ cấp thấp chưa hẳn không thể diệt sát

thực lực càng thêm mạnh mẽ. Cũng giống như mười thanh niên tu sĩ Trúc Cơ kỳ kia, nếu ở những thời điểm khác đụng phải ba con cự lang Kết Đan sơ kỳ, chỉ sợ không bao lâu sẽ bị cắn nuốt sạch sẽ.

“Hừ, nếu đã như vậy, vậy thì ta tự mình.”

Ý niệm trong đầu vẫn quay cuồng như trước, thân hình Triệu Vô Tà đã đi tới chỗ cực sâu trong đầm lầy, bên cạnh vẫn là bùn đất. Nhưng lúc này, thân thể Triệu Vô Tà bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ, xương cốt toàn thân loạn hưởng. Tiếng “Rắc rắc” không ngừng truyền ra áp lực cực lớn từ bên ngoài vào trong cơ thể hắn.

Nơi này đã là phía dưới đầm lầy ngàn trượng, tuy rằng bốn phía vẫn là nước bùn dinh dính, nhưng áp lực do “Gió” tạo ra lại lớn hơn một chút để Kháng Hỏa luyện thể hai lần là Tứ bang có chút không chịu nổi, bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát nghiền nát ba lần tấn công.

Đan điền Triệu Vô Tà cuồng dũng ma nguyên, không buồn nôn mà tiếp tục xuyên xuống thêm trăm trượng. Trên cánh tay “Bành” nhất thời vỡ ra một cái lỗ nhỏ, huyết dịch bên trong giống như suối tuôn phun ra. Cuối cùng áp lực quá lớn, Triệu Vô Tà có thể so với thân thể tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn cũng không chịu nổi.

Hiểu được chuyện không thể làm, Triệu Vô Tà lập tức dừng lại, trên cổ tay ấn ký hình bàn cờ sáng ngời. Mặt cờ xám xịt giật giật ra, đem Triệu Vô Tà bao trùm lại, sau đó bắt đầu kéo dài ra bên ngoài. Trong nháy mắt liền ngăn cách ra một khoảng. Khoảng không trong phạm vi mấy chục trượng, Triệu Vô Tà ở trong đó. Mặt lá cờ sau khi lóe lên một trận quang mang liền biến thành trong suốt. Triệu Vô Tà có thể nhìn thấy rõ ràng nước bùn dơ bẩn bên ngoài, nhưng những thứ kia lại không thể tràn vào được.

Ở dưới đầm lầy, sâu trong bùn đất chừng hơn ngàn trượng. Loại địa phương này, không nói những cái khác, chính là nơi sinh linh trong đầm lầy thai nghén ra cũng sẽ không xuất hiện. Bởi vì nơi này quá sâu, tuy vẫn là bùn lầy, nhưng áp lực quá

lớn. Thân thể căn bản không chịu nổi, trừ một ít yêu thú dị chủng, độc trùng độc thú bình thường hạ tới nơi này.

Chỉ có một kết cục, chính là bị áp lực ép thành một bãi bùn nhão, cùng nước bùn nơi này hòa làm một thể. Thân thể Triệu Vô Tà trải qua hai lần băng hỏa luyện thể, Phệ Nhật Trùng cùng Vạn Niên Băng Minh hai loại độc trùng cao giai, băng hỏa độc khí phối hợp ma nguyên rèn luyện nhục thể của hắn. Lúc này nhục thể của hắn, so với tu sĩ Kết Đan đại viên mãn trải qua mấy trăm năm rèn luyện thể kia không khác biệt.

Kết đan đại viên mãn, có nghĩa là một chân đã tiến nhập vào Nguyên anh kỳ, tuy rằng một chân khác muốn nói ra không biết phải trải qua bao lâu. Nhưng là tu sĩ có thể tu luyện kết đan đại viên mãn, bình thường đều đã trải qua mấy trăm năm tháng, thậm chí có một ít tu sĩ đã trở thành thiên tuổi.

Mấy trăm năm linh khí chịu đựng, nhục thể mạnh mẽ là điều hiển nhiên, Triệu Vô Tà lại lợi dụng ly của băng hỏa. Trong thời gian rất ngắn đã có thể làm được, sâu bên trong đàm lầy này lại có thể kiên trì không ít thời gian.

Ma nguyên phun trào, Vạn Độc Tửu Phiến điên cuồng, cho dù ở chỗ sâu trong nước bùn. Tửu phiến cũng uy năng rất lớn, những bùn đất mang theo sức mạnh thật lớn kia lại bị đổ ra, lại bị Tửu Phiến hút tung. Không thể tới gần không gian chỗ Triệu Vô Tà, lúc ngăn cách những bùn đất dơ bẩn này, cũng bắt đầu hấp thu khí tức dơ bẩn trong nước bùn.

Thu nhiếp ngàn vạn độc trùng, đồng dạng cũng có thể hấp thu ngàn vạn độc khí, uế khí, trong nước bùn này mặc kệ có bao nhiêu uế khí đều có thể bị Tiểu Phiến thu nạp sau đó luyện hóa.

Đứng ở trong không gian mà Tiểu Cổ Phiến ngăn cách ra, dưới chân giẫm lên một tầng sương mù rượu màu xám mênh mông, Triệu Vô Tà nhắm nghiền hai mắt. Thần niệm tràn ra ngoài, rời phạm vi bao phủ của Tiểu Phiến, muốn tìm kiếm ở chỗ sâu hơn trong vũng bùn.

Bỗng nhiên, trong bùn đất phía dưới tuôn ra một luồng sức mạnh, không ngờ lại đánh bật thần niệm của Triệu Vô Tà ra.

Bùn đất nơi đây không biết chôn vùi bao lâu, chưa từng lật lại, ở trong đó tự nhiên sinh ra không biết bao nhiêu lực lượng kỳ dị. Khí dơ bắn lại càng kinh người, thần niệm Triệu Vô Tà bị bắn văng ra cũng là bình thường.

“Hừ “

Thần niệm bị đánh văng ra, Triệu Vô Tà hừ lạnh một tiếng. Theo tâm niệm vừa động, trên ly phiên lập tức tuôn ra một luồng sáng chói mắt, bọc thần niệm của Triệu Vô Tà vào bên trong. Sau đó đột nhiên xông vào trong bùn đất bên dưới., Khi đoàn quang mang màu xám tiếp cận, trong nước bùn vẫn tuôn ra một cỗ lực lượng. Tựa hồ cũng muốn bắn ra quang mang kia, đoàn quang mang từ trong Tiểu Phiên lập tức bùng lên, sau đó bám chặt lấy cỗ lực lượng kia. Bắt đầu chậm rãi thôn phệ nguồn lực lượng kia., Cuối cùng vậy mà lại hóa thành một cỗ lực lượng mang theo thần niệm của Triệu Vô Tà xông vào trong bùn đất. Triệu Vô Tà chỉ cảm thấy áp lực toàn thân được thả lỏng, hai mắt biến đổi, thần niệm lập tức tiến vào một thế giới xa lạ. Chung quanh đều là bùn đất, chen chúc nhau đồ rậm xuống., Lăn lộn, phun trào, lực lượng khổng lồ ẩn chứa trong đó. Đừng xem những bùn đất này như xộp xộp dính dính không có nguy hiểm, Triệu Vô Tri không biết, coi như một con kết đan yêu thú mạnh mẽ.

Tiến vào trong bùn đất này, cũng sẽ bị như nghiền nát hạt đậu bị mài thành bụi phấn, chôn vùi ở trong bùn. Kinh khủng nhất còn là khí độc dơ bắn trong nước bùn, thi thể súc vật nhân loại sau khi hư thối sinh ra thì khí đều có thể trí mạng, huống chi những bùn đất này.

Ao đen chín vạn dặm, cũng không biết tồn tại bao lâu, bùn nhão nhất phía dưới cùng này tự nhiên chôn ở nơi này. Quả thực là thối rửa không thể thối rửa nữa, bên trong sản sinh khí độc ô uế so với lực lượng do nước bùn đè ép sản sinh ra còn khủng bố hơn gấp trăm ngàn lần. Cho dù độc khí trong cơ thể độc chiêu tử huyết độc chiêu, so với độc khí dơ bẩn này, cũng là Tiểu Vu kiến Đại Vu.

Khí Uế trong lòng đất kinh khủng nhất không thể dùng từ độc để hình dung, chỉ cần một đám uế khí nơi này xuất hiện là có

thể khiến tất cả sinh linh trong vòng trăm dặm đều chết hết, thật sự là chỗ tử tuyệt, uế khí. Tất nhiên là tử địa, một chút nghi vấn cũng không có, nếu toàn bộ uế khí tầng thấp nhất trong chín vạn dặm trong đầm đen đều bộc phát ra hết.

Chỉ sợ toàn bộ mười vạn đại sơn, một nửa địa vực sẽ bị uế khí bao phủ, đến lúc đó không biết có bao nhiêu sinh linh muốn chết. Nhưng đây là chuyện không thể xảy ra, bởi vì phía dưới hắc đầm này có đại địa từ lực tồn tại, uế khí bị đại địa từ lực áp chế ở trong phạm vi đầm lầy.

Mà những độc trùng độc thú sinh ra trong đầm lầy cũng đã thích ứng với đại địa từ lực ở nơi này. Một khi ra khỏi đầm lầy liền cảm giác không thích ứng. Đây cũng là lý do vì sao đầm lầy chín vạn dặm lại có rất nhiều thứ làm cho yêu thú độc trùng thềm nhỏ dãi, nhưng vẫn không có thể lực nào có thể nhúng chàm, cũng là nguyên nhân yêu thú trong đầm lầy không lộ ra phạm vi đầm lầy.

Thần niệm chìm chìm trong bùn đất, bảo hộ đoàn quang mang từ trong cốc phiến phát ra, thần niệm của Triệu Vô Tà cũng không bị những uế khí kia thôn phệ đồng hóa. Dù vậy, Triệu Vô Tà cũng không bị.

Thần niệm của hắn trong đồng bùn nhão, giống như một chiếc thuyền con giữa biển rộng mênh mông. Đối mặt với cuồng phong sóng biển, tùy thời đều có thể lật úp. Thần niệm đi theo, đoàn hào quang kia dần dần trở nên mỏng manh, thế nhưng Triệu Vô Tà vẫn chưa tìm được thứ mình muốn.

Khí Uế quá mức mãnh liệt, giống như thiên lôi trên chín tầng trời, phun trào xung quanh quầng sáng. Luồng sáng kia một mực phiêu diêu bất định, tựa hồ cũng bị đánh nát, bất quá vẫn kiên trì tiếp tục.

Ở trong ly phiến, Triệu Vô Tà thần sắc biến đổi, không nghĩ tới ngay cả trong cốc vụ sau khi luyện hóa rất nhiều chén mang mới ngưng luyện ra cũng không chặn được những thứ ti uế khí kia. Nhiều nhất thời gian vài chục hơi thở, đoàn chén mang kia tựa hồ cũng chỉ có thể kiên trì lâu như vậy.

Lúc này thần niệm của Triệu Vô Tà đã đến tầm hai ngàn trượng dưới bùn đất, uế khí phía dưới so với tầng trên càng thêm mãnh liệt, đoàn chén mang kia quả thực giống như chuối tây trong mưa. Nguy hiểm đến cực điểm, chỉ cần xương tủy mang vỡ vụn, sợi thần niệm của Triệu Vô Tà nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Không có chén mang che chở, thần niệm Triệu Vô Tà ngay cả trong nước bùn cũng không làm được, một khi mất đi đoàn chén mang kia, thần niệm của hắn nhất định sẽ bị những uế khí kia đồng hóa. Nhất định sẽ không có chút bất ngờ nào.

Bên trong Tử Phiên, Triệu Vô Tà vẫn như trước, mặt không biểu tình. Hai mắt hắn ta nhắm chặt, thần niệm vẫn đang lặn xuống, cho dù đám chén mang kia đã sắp tiêu tán. Nhưng hắn ta lại không có ý thu hồi lại, vẫn đi về phía tầng đất bản ở dưới cùng.

Thời gian mười nhịp thở trôi qua, hai mươi cái hô hấp “, cũ...

Thời gian trôi qua mười mấy hơi thở, Triệu Vô Tà bỗng nhiên mở to mắt, bên trong lộ ra sắc mặt vui mừng. Thần niệm cảm ứng một tia khí tức khác thường, không giống với những khí tức Uế Khí kia. Hung Sát, Viễn Cổ, Hạo Khuyển.

“Rầm rầm”

Cũng ngay lúc này, đám chén mang cuối cùng không kiên trì nổi, bị khí tức uế tuôn ra phá nát. Thần niệm bên trong lập tức bị những uế khí kia nhấn chìm, đường sống giây dựa cũng không có, đây đã là tầng uế khí thấp nhất.

Thần niệm của Triệu Vô Tà vừa tiếp xúc với những hăm Uế Khí này, nếu chưa tới một hô hấp, Triệu Vô Tà đã ngay lập tức “Phốc” một tiếng, khoe miệng chậm rãi chảy huyết dịch. Hắn mạnh mẽ cắt đứt cùng liên hệ thần niệm tràn ra ngoài cơ thể, dưới sự phản phệ đã bị thương nhẹ.

Bất quá lúc này vẻ mặt của hắn lại không khó chịu chút nào, mà là leo lên một tia vui mừng, khoe miệng chậm rãi cong lên thành độ cong, hai mắt lại nhắm lại. Trong đầu xuất hiện một cảnh tượng, đó là tràng cảnh chặt đứt thần niệm liên hệ thần niệm trước đó.

Ở chỗ sâu nhất trong đầm lầy, có một bộ hài cốt vô cùng lớn trôi nổi trong lớp bùn nhão đó. Bộ hài cốt vô cùng to lớn kia toàn thân trắng hếu, khung xương cực lớn, có thể tưởng tượng khi còn sống chắc chắn là một con cự thú.

Điều khiến Triệu Vô Tà cảm thấy kỳ dị là ở chỗ sâu nhất của Chiều Trạch cũng có nơi dõm Khí không đạt được. Bộ hài cốt kia tuy rằng đang chìm ngằm hẳn phù trong bùn đất, nhưng chỉ có mặt ngoài có dõm khí mà thôi, ở trong bộ xương này, giống như ở một không gian khác, không hề có một chút dõm khí nào.

Khung xương tuy rằng trắng bóng, nhưng lại trong suốt như ngọc, tựa hồ có thể nhìn thấy bên trong xương cốt có chất lỏng sền sệt trong suốt đang lưu chuyển. Quả nhiên vô cùng kỳ dị, không nghĩ tới ở nơi này hơn hai ngàn trượng lại có một bộ xương như vậy.

Thần niệm tại thời điểm dò xét ra bộ hài cốt này, độc võng bị phá toái, thần niệm lập tức bị uế khí đồng hóa. Là lấy cũng không biết hài cốt này rốt cục lớn bao nhiêu, tóm lại Triệu Vô Tà có thể khẳng định. Cho đến bây giờ, yêu thú lớn nhất hắn từng gặp qua chính là Độc Long, nhưng mà thi hài Độc Long sau khi chết khẳng định không có cự đại hài cốt trong bùn đất. “Tìm được viên cổ hung thú.”

Triệu Vô Tà nở một nụ cười, chậm rãi nói. Có thể được mai táng ở nơi sâu nhất trong đầm lầy đen này, hơn nữa còn có một di hài thật lớn như vậy, lại làm cho uế khí không thông. Ngoại trừ những hung thú viên cổ kia thì không còn khả năng nào khác.

Tuy rằng tổn thất một tia thần niệm còn bị phản phệ thụ thương, nhưng Triệu Vô Tà lại không có chút hối hận nào. Bởi vì đây chính là bảo vật mà hắn muốn tìm, là bộ hài cốt của yêu thú viên cổ.

Đầm đen chín vạn dặm, tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, bất quá khẳng định là ở thế giới này thời viên cổ đã hình thành. Vậy đồng nghĩa với chỗ sâu nhất trong đầm lầy, khẳng định có tồn tại di hài hung thú cự thú từ thời viên cổ. Đám

hung thú viễn cổ, trời sinh lực lượng mạnh mẽ, một quyền có thể đập nát một ngọn núi cao.

Thậm chí có hung thú có thể dời núi lấp biển tàn sát bừa bãi trên mặt đất. Không ai có thể khống chế, ở thời viễn cổ, bất luận là đại địa hay là bầu trời. Đều là địa bàn của những hung thú khổng lồ kia, cường giả nhân loại tu luyện vạn năm, cũng thua một con cự thú một lần.

Mà Triệu Vô Tà tìm di hài của hung thú viễn cổ để làm mục đích chính là: “Hóa yêu.

Hắn muốn trở thành bá chủ của đầm lầy chín vạn dặm, không chế toàn bộ đầm lầy, đương nhiên không thể xuất hiện với khuôn mặt của tu sĩ nhân loại. Hắn cần một thân phận mới, đó chính là yêu thú.

Trong Hoàng Vưu Quyết có một môn thần thông chính là lấy thân hóa yêu. Thời đại Thiên Vong cổ, những hung thú cự thú kia cũng vô cùng cường đại. Môn thần thông trong Đồng Vưu Quyết kia, chính là mượn tinh huyết hoặc là di hài của hung thú Viễn Cổ, đem uy năng khổng lồ ẩn chứa bên trong hóa thành thân thể cự thú, từ đó thu được lực lượng cường đại.

Thời điểm Hoàng Vưu Ma Tôn tranh đoạt thiên hạ với Hiên Viên Hoàng Đế đã từng thi triển yêu thông, mượn lực lượng của viễn cổ cự thú.

Tiên yêu đại chiến nhất, loại một trăm bốn mươi chín.

Đầm đen vạn dặm, ở vực sâu bên ngoài đầm lầy, có cánh cửa, nước bắn dơ bắn không đạt. Ánh sáng xám xịt phun trào ngăn cách toàn bộ những uế vật kia, không thể tràn vào trong không gian đó.

Mặt ngoài của ly phiên phòng lên không ngớt, ánh sáng màu xám ở sâu trong đầm lầy lóng lánh. Bên trong cốc phiên, Triệu Vô Tà cau mày suy tư. Mặc dù biết rõ dưới chân mình có một khối thi hài của một con cự thú đã chết từ thời viễn cổ, có thể dùng ý niệm để thi triển thần thông hóa yêu, che giấu khí tức của mình bên trong cự thú.

Triệu Vô Tà là thân người, không cách nào mượn được lực lượng Viễn Cổ hung thú giống như đom đóm của Vưu Ma Tôn, chỉ có thể mượn khí tức của Viễn Cổ hung thú di hài, mượn một chút lực lượng cùng khí tức uy áp của hung thú, dù sao Huỳnh Vưu Ma Tôn có huyết mạch Hồng Hoang Vu tộc đã từng cắn nuốt qua thân thể Vực Ngoại Thiên Ma.

Chẳng qua Triệu Vô Tà vốn chỉ muốn mượn khí tức của hung thú viễn cổ mà thôi, còn có thể mượn lực lượng không quá đề ý. Hắn đang cần một thân phận của yêu thú chứ không phải lực lượng cực kỳ cường đại của hung thú viễn cổ.

Nhưng hiện tại, Triệu Vô Tà lại đau đầu. Di hài nằm sâu trong lòng đất hai ngàn trượng. Ngay cả thần niệm cũng vô cùng khó khăn, làm sao để nói cách làm cho bộ di hài kia đi lại là một vấn đề nan giải. Triệu Vô Tà cau chặt lông mày, đau khổ suy nghĩ kế sách.

Tâm thần suy nghĩ, không ngừng có ý niệm cuộn cuộn xuất hiện, nhưng mỗi ý niệm đều bị Triệu Vô Tà bóp chết. Nửa canh giờ trôi qua, Triệu Vô Tà cuối cùng bắt đắc dĩ buông tha. Di hài của hung thú từ thời viễn cổ quá mức to lớn, lại thêm hai ngàn trượng bùn nhão nữa., Trừ phi Triệu Vô Tà tấn chức tới Nguyên Anh kỳ. Nếu không căn bản không có khả năng

mang bộ hài cốt kia lên, không thể có được di hài, Triệu Vô Tà liền không có một chút lực lượng. Trong mắt Triệu Vô Tà lộ ra một tia tiếc hận, mẫu thân hung thú thời viễn cổ tỏ ra nghi ngờ, vượt xa Nguyên Anh chân nhân, thậm chí lực lượng của Hóa Thần đạo quân, chỉ cần mượn được một chút thôi cũng có thể làm cho thực lực Triệu Vô Tà tăng vọt lên một mảng lớn.

“Nên là như thế”

Không thể lấy bộ hài cốt cự thú kia. Triệu Vô Tà mặc dù cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Hắn ta đã nghĩ ra một phương pháp khác có thể mượn được khí tức uy áp của hung thú Viễn Cổ, hóa vào trong người, che giấu khí tức Triệu Vô Tà là con người, điều này cũng đủ cho hắn ta làm việc rồi.

“Yểm”

Nghĩ đến là làm, Triệu Vô Tà quát khế một tiếng.

Ma Nguyên tiến vào trong ly phiên, đồng thời lòng bàn tay bỗng dưng có thêm một cây kim dài đen kịt. Lại là muỗi sát ma châm. Vẫn như trước là lông trâu. Trong một mảng ánh sáng xám rất khó thấy rõ, buông ngón tay cầm trường châm ra. Cây thoa muỗi sát ma châm kia lập tức trôi nổi, chậm rãi bay ra khỏi ly phiên.

Trong khoảnh khắc ma châm bay ra khỏi ly phiên, tử phiên vốn một mực phòng lên đã ngưng trệ, sau đó ánh sáng màu xám lưu chuyển. Hào quang nhẹ nhẹ từ trong ly phiên tràn ra, sau đó hình thành một đoàn ánh sáng, chậm rãi bao vây lấy mầm sát ma châm đang phiêu phù ở bên ngoài. Thần niệm Triệu Vô Tà lập tức theo đó tràn ra bên ngoài cơ thể, sau đó lấy ra ly phiên bám vào phía trên ma châm.

“Vút”

Ma châm bám vào thần niệm của Triệu Vô Tà chợt động, hóa thành một đạo quang mang yếu ớt bắn về phía bùn đất. Tốc độ vô cùng nhanh, thần niệm bám vào trên đó, lập loè hình thù thù thù, ngăn cách toàn bộ uế khí đang tới gần, khiến ma châm không chút trở ngại vọt xuống phía dưới.

Thời gian so với lần trước giảm ước chừng một nửa, chén mang cũng còn chưa tiêu tán, thần niệm Triệu Vô Tà mang ma châm kia bắn xuống. thẳng tắp hướng hải cốt to lớn chìm nổi trong nước bùn mà đi tới, lần này Triệu Vô Tà thấy rõ bộ hải cốt kia rốt cuộc lớn bao nhiêu. Ở trong bùn đất chậm rãi chìm nổi, dõi mắt nhìn lại, nó lớn đến năm trăm trượng.

Lại xứng với cái danh cự thú, chỉ riêng hải cốt đã cao tới năm trăm trượng rồi, nếu như chủ nhân của bộ hải cốt kia còn chưa chết, chẳng phải là cao đến nghìn trượng sao, quả nhiên là viễn cổ hung thú a.

“Đỉnh”

Thần niệm không chế ma châm, thoáng cái tìm được bộ hải cốt kia, sau đó ma châm hung hăng bắn lên phía trên bộ hải cốt. Chỉ nghe thấy một tiếng giòn vang do Thiên Ngoại Văn Thiết luyện chế thành, thuốc này vậy mà bị bắn ra. Tâm thần Triệu Vô Tà chấn động mãnh liệt, ma châm cùng tinh thần của hắn tương thông, trong nháy mắt khi ma châm bị bắn ra.

“Phốc “

Là cần trả, lại là cần trả. Lần này là Văn Sát ma châm bị bắn ra trong nháy mắt. Tâm thần Triệu Vô Tà cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng to lớn. Hoặc có thể nói là uy áp đến từ cự thú viễn cổ. Uy áp hung hãn, mạnh mẽ, khát máu lập tức đả thương tâm thần Triệu Vô Tà.

Triệu Vô Tà cười khò, thần niệm cảm ứng, ma châm sau khi bị bắn ra lại rơi vào trong hốc mắt tối om của bộ hải cốt khổng lồ kia. Cái hốc mắt này vô cùng to lớn, quả thực không khác sơn động lớn bao nhiêu. Có thể tưởng tượng được khi còn sống thân thể của con thú này kinh khủng cỡ nào.

Chén mang kịch liệt lóe lên, tựa hồ tùy thời đều muốn tiêu tán giống như.

Nhanh chóng nghiền nát nhau, xem bói một lần bốn lần.

Lúc ma châm bị bắn ra, đoàn quang mang kia cũng bị tổn thương. Viễn Cổ hung thú dù sao cũng là viễn cổ hung thú, cho dù đã chết vẫn có một lực lượng thật lớn, không phải ai cũng có thể mạo phạm.

Lực lượng chấn khai ma châm kia là chấp niệm sau khi con cự thú viễn cổ này chết đi, bị phong tồn bên trong bộ xương, lại hấp thu khí dơ bẩn dưới lớp đàm lầy. Cho nên mới có thể bảo tồn bộ hài cốt này tốt như vậy, hoàn toàn không bị lực lượng hủ hóa khổng lồ trong đàm lầy ăn mòn.

Hấp thu khí ô uế, lại ngăn cách lực lượng ăn mòn, đây chính là nguyên nhân bộ hài cốt này có thể giữ được lâu như vậy. Cổ chấp niệm kia không tiêu tán, Triệu Vô Tà vĩnh viễn đừng nghĩ đến việc động vào bộ hài cốt này, bên trong bộ hài cốt có màu trắng bạc vô cùng lưu chuyển thứ gì đó óng ánh, không cần nói cũng biết là xương cốt của cự thú.

Cốt tủy của cự thú thời viễn cổ, thần niệm Triệu Vô Tà đang dò xét bên trong hài cốt của nó còn tồn tại cốt, lại là một hồi cuồng hỉ. Bất quá ngay sau đó nhớ tới hài cốt kia khó giải quyết, đừng nói là cốt tủy trong đó, sử dụng Mẫn Sát Ma Châm cũng không có lấy xuống. Triệu Vô Tà trong lòng không khỏi nảy sinh ra cảm giác khó giải quyết.

“Hừ “

Cái lưới vô lực kia bay lên, lập tức bị Triệu Vô Tà bóp chết. Thần niệm cảm ứng chung quanh, ma châm lọt vào hốc mắt của cự thú kia, chung quanh tất cả đều đen kịt. Một điểm sáng cũng không có, đoàn hào quang bao lấy ma châm kia cũng không chói mắt, hơn nữa thỉnh thoảng lóe ra, tựa hồ rất nhanh sẽ tiêu tán, ở bên dưới, tiêu tán cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Cực xem sao.”

Triệu Vô Tà thần niệm rời khỏi ma châm, mắt bị quang mang bao lấy. Thần niệm ly khai ma châm lập tức lan tràn trong mắt, con mắt cự thú này tuy rằng động, nhưng trong nháy mắt đã bao trùm thần niệm Triệu Vô Tà, đang lúc Triệu Vô Tà định tiếp tục đem thần niệm hướng tới di hài của cự thú lan tràn ở nơi khác.

Một điểm khác thường xuất hiện bên trong thần niệm cảm ứng. Trên ngàn trượng, sắc mặt Triệu Vô Tà trong cốc phiến lập tức vui vẻ. Thần niệm bỗng nhiên rút vào trong quang

mang như thủy triều, trong hốc mắt mặc dù do chấp niệm của cự thú bảo vệ, nhưng uế khí không thể tiến vào. Thế nhưng khó đảm bảo Chấp niệm của cự thú này có đem thần niệm Triệu Vô Tà coi là uế khí để bài xích ra ngoài hay không.

Thần niệm lui về sau, lập tức chấp tay trên ma châm, sau đó không chế ma châm vọt tới phía dưới động mắt.

“Vút”

Chỉ trong chốc lát đã đến, hơi sắc quang mang lóng lánh, khăn che màu đen lộ ra một vật. Vật này chính là thứ xuất hiện từ trong thần niệm của Triệu Vô Tà, lẳng lặng phiêu phù ở sâu trong hốc mắt của cự thú. Sắc đen như mực, mang theo từng điểm huyết văn. Đầu ngón tay lớn hơn nữa nếu không phải là huyết văn trên mặt, chắc chắn nó sẽ cho rằng đây là một tảng đá màu đen.

Nhưng lúc này Triệu Vô Tà lại vô cùng hưng phấn, thứ này không phải là đá, mà là con mắt của cự thú này.

Việc ngoài ý muốn, tuyệt đối là ngoài ý muốn. Cự thú bên ngoài chỉ còn lại xương trắng, một chút huyết nhục cũng không có lưu lại, thế nhưng ở trong tròng mắt này lại lưu lại một con mắt. Con mắt vô cùng hoàn chỉnh chỉ là trong đó vẫn còn lực lượng, con mắt kia cũng biến thành như tảng đá.

Có lẽ sau khi con thú này chết, bị mai táng ở sâu trong đầm lầy, thân thể các nơi khác đều hư thối. Nhưng con mắt kia vào thời khắc cuối cùng bởi vì bảo lưu lại một ít hài cốt ngoài ý muốn, tính cả hài cốt cự thú, bị phong tồn ở chỗ sâu trong đầm lầy.

Trải qua không biết bao nhiêu vạn năm, lại không biết phải trải qua bao nhiêu vạn năm, bộ hài cốt này mới đồng hóa cuối cùng với đầm lầy. Nó bị khí tức dơ bẩn kia ăn mòn sạch sẽ, có lẽ chấp niệm kia sau một khắc liền biến mất, bộ hài cốt kia cũng biến mất theo ở giữa thiên địa.

Bất quá những thứ này Triệu Vô Tà không quan tâm, hắn chỉ biết đây là cơ hội cuối cùng, Tửu Phiên không có lực lượng cô đọng ra đầu lâu có thể bảo hộ Thần Niệm Ma Châm. Nếu lần này không thể thành công, Triệu Vô Tà sẽ không thể hành sự.

“Huu xuy xuy “

Nghe được thanh âm này, Triệu Vô Tà nhất thời thần sắc trở nên mừng như điên. Tâm trí của hắn đã có thể tính là rất kiên định. Thần niệm ở bên trong bộ xương cự thú Viễn cổ, thời khắc đều bị uy áp của cự thú Viễn cổ ảnh hưởng. Có thể bảo trì thần niệm không tiêu tán chính là dựa vào tâm cảnh của hắn.

Nguyên nhân làm cho Triệu Vô Tà mừng như điên chính là, trong mắt của cự thú, con mắt đã biến thành hoá thạch kia bị ma châm xuyên thủng. Vết rạn giống như mạng thuyền muối khuếch tán ra, dọc theo huyết văn này mà khuếch tán ra. Tại trong nháy mắt khi huyết văn bị tách ra, từ trong con ngươi của nó đột nhiên bộc phát ra hào quang chói mắt.

Con ngươi bị ma châm chọc một cái. Lỗ nhỏ, bên trong động nhỏ kia, một giọt nhỏ, huyết dịch xanh đỏ có lẽ so với hạt gạo còn nhỏ hơn ba phần đang chậm rãi trôi nổi. Nháy mắt giọt huyết dịch xanh đỏ này xuất hiện, thần niệm Triệu Vô Tà liền cảm ứng được.

“Quả nhiên có “

Triệu Vô Tà lại mừng như điên, tâm niệm vừa động, trên ma châm lập tức bộc phát ra hấp lực trước giờ chưa từng có. Lực hút vô cùng cường đại, giọt máu kia sau khi cự thú chết cũng là vật vô chủ. Bị ma châm hấp lực, lập tức tiến nhập vào ma châm hút vào trong ma châm lông trâu.

Sau khi ma châm hút giọt máu đi, con mắt đã biến thành đá kia lập tức hóa thành bột đá rơi xuống, rơi vào trong bóng tối kia thì không thể nhìn thấy nữa. Mà giọt máu kia đã hoàn toàn tiến vào bên trong ma châm.

Sắc mặt Triệu Vô Tà trở lên ngưng trọng, tựa hồ như đang gặp đại địch.

“Boong boong boong “

Nhân Trùng xương kiếm từ trong đan điền lao ra, xoay quanh không gian mà ly ra một vòng rồi hạ xuống, lập tức trong không gian này tràn ngập mùi huyết tinh của chén kiếm.

“Xùy”

Một đạo kiếm khí màu đỏ như máu từ trên chén kiếm bắn ra, xẹt qua cổ tay Triệu Vô Tà. “Sau khi tự tàn”, trên cổ tay Triệu Vô Tà lập tức chảy ra một dòng máu, có điều ngay khi giọt máu kia nhỏ xuống thì trong không gian bỗng nhiên xuất hiện một luồng khí màu xám. Sau khi mỗi luồng khí thể màu xám hấp thu máu của Triệu Vô Tà liền biến thành màu đỏ như máu.

Sau đó, liền trở lại trong cốc phiên.

“Đi “

Giống như thanh âm cứng rắn được nặn ra từ trong cổ họng, Triệu Vô Tà nói xong, đột nhiên cảm ứng được chén phiên. Hôi quang đại phóng xông lên phía trên đầm lầy. Mà ở sâu trong nước bùn trong đầm lầy, một đạo hôi quang cũng từ phía dưới đột nhiên vọt lên. Lúc lao ra khỏi hốc mắt bộ hài cốt, một lực lượng khổng lồ đang muốn ngăn trở, trong hôi quang đột nhiên nhiều thêm ra một điểm huyết quang.

Cỗ lực lượng vô cùng to lớn kia lập tức biến mất vô ảnh vô tung, ma châm rời khỏi hài cốt cự thú, xông vào trong bùn lập tức bộc phát ra hào quang cực kỳ cường đại. Đoàn hào quang vốn sắp tiêu tán kia chẳng biết tại sao trở nên cực kỳ nồng đậm, trong nháy mắt liền mang theo ma châm xông lên mấy trăm trượng.

“Vù vù” bùn nhão văng khắp nơi. Một bóng người bay ra, mà tại lúc bóng người kia vừa mới đứng vững, một cây kim dài đen kịt như lông trâu cũng bay theo ra.

Không một tiếng động, Triệu Vô Tà đứng im, hai chân trần đứng trên đồng bùn, mở lòng bàn tay ra. Một cây châm đen kịt, nhỏ bên phải; cây châm dài Nhị Hung chậm rãi rơi xuống trong lòng bàn tay, bám vào thần niệm Bắc Điện thu bốn phía, Tâm Vô Tà lập tức nhìn về phía cây châm kia.

Tâm thần có thể cảm ứng được trong kim dài có thêm cái gì, đó là sâu trong con mắt cự thú trong đầm lầy có một giọt tinh huyết, mặc dù là tinh huyết đáng thương. Chỉ có hạt gạo đại tương đối với thân thể to lớn đến không thể tưởng tượng của

cự thú mà nói, giọt tinh huyết này quả thực có thể xem nhẹ không đáng kể.

Nhưng đối với Triệu Vô Tà mà nói, giọt tinh huyết này không thể xem nhẹ, mà so với thiên tài địa bảo còn trân quý hơn. Vốn chỉ là hy vọng dùng Mẫn Sát Ma Châm chọn lấy một chút cốt phần mang về, sau đó Triệu Vô Tà liền có thể mượn một chút xiu cốt phần đem khí tức nhân loại của mình che đi.

Nhưng trong quá trình hồi phong chuyển hướng, không nghĩ tới vật cuối cùng mang về lại chính là một giọt tinh huyết mà cự thú lưu lại. Máu trong con mắt, mặc dù không biết trong một hốc mắt khác của cự thú kia có thể có một giọt tinh huyết như vậy hay không, nhưng Triệu Vô Tà lại không có dự vọng đi xuống.

Giọt tinh huyết này, đã đủ rồi.

“Oanh”

Đang lúc Triệu Vô Tà dùng ngón tay kẹp cây châm thì ở sâu bên trong mười vạn ngọn núi thì một cột khí màu xanh đột nhiên bộc phát ra từ mặt đất, xông thẳng lên trời., Uy áp mạnh mẽ tới cực điểm lan tràn ra. Yêu thú trên đường đi gặp đều cảm giác tâm thần bị một đại chùy hung hăng đập một cái. Sau đó miệng nó phun máu tươi, hoảng sợ nằm rạp trên mặt đất., Ngay cả động cũng không dám động dấy. Cột khí trụ màu xanh này thô to như cánh cửa, sau khi từ mặt đất xông lên trời xanh, tầng tầng mây trắng cũng bị khí trụ đánh tan. Cũng không biết sau khi cột khí kia vọt tới nơi nào, sau khi trụ bộc phát ra, yêu thú trong phạm vi mấy ngàn dặm đều cảm giác tâm thần của mình bị một cỗ áp chế mạnh mẽ ngăn chặn.

Không chỉ là cấp bậc huyết mạch, còn có chênh lệch về thực lực, thực lực của chủ nhân cột khí này chỉ sợ đã đến trình độ không thể tưởng tượng nổi. Chỉ là không biết vì sao khiến nó nổi giận như vậy.

“Thần Tiêu Đạo Tông dám can đảm giết hộ pháp Thiên Lang điện ta, quả thực tội không thể tha. Đã như vậy, thì chiến một trận đi, xem ai có năm đăm lớn hơn.”

Chính là một tiếng hừ lạnh cuối cùng này, trong vòng mấy ngàn dặm cũng có không ít yêu thú bị chấn hộc máu. Nơi này là chỗ sâu trong mười vạn ngọn núi, có một ngọn núi cao giống như đầu sói, dữ tợn đáng sợ. Cao vút trong mây, hoàn toàn không nhìn thấy ngọn núi nằm ở đâu. Mà ở đây, khắp nơi đều có thể cảm giác được khí tức mạnh mẽ, tràn ngập mùi máu tanh.

Nơi này chính là một trong mười vạn đại sơn bá chủ, yêu thần một trong Thất điện, Thiên Lang Yêu Thần Điện.

Trên ngọn núi bảy đầu sói kia, một tòa cung điện cực kỳ nguy nga sừng sững giữa thanh khí tràn ngập. Cung điện kia quá cao, ước chừng ngàn trượng, toàn thân đều là màu xanh. Khắp nơi trên cung điện đều lộ ra khí tức hung sát. Giống như nơi đó có một con hung thú viễn cổ ngồi xồm, cũng không phải một tòa cung điện.

Lúc này, trong cung điện, ba con yêu thú Kết Đan hậu kỳ đang nơm nớp lo sợ quỳ trên mặt đất. Lúc này chúng nó đã hóa thành hình người, ở chỗ cung điện nó đều bao phủ bởi sương mù màu xanh, cái gì cũng nhìn không rõ. Nhưng bên trong thỉnh thoảng lộ ra từng luồng khí tức cực kỳ hung hãn, đều mang theo khí tức cực kỳ hung ác.

Mà ở chính giữa cung điện, có một tể đàn màu xanh nằm ở giữa tể đàn. Một đại hán ngồi xếp bằng, trần trụi ở trên thân, đều là cơ bắp rắn chắc. Tóc màu xanh rối tung xuống, lộ ra một khuôn mặt mang theo khí tức hung lệ vô cùng, nói không ra dài ra. Bởi vì mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, cũng sẽ không nhớ kỹ tướng mạo đại hán này, chỉ nhớ rõ vô cùng hung sát chí khí.

Nơi có khí tức hung sát nồng đậm nhất là hai con mắt, hung nhãn, ánh mắt hung lệ của đại hán kia bắn tới. Chỉ cần liếc mắt một cái là có thể khiến người rơi vào trong địa ngục, cảnh tượng giống như vô số huyết sắc bao phủ tới, cực kỳ khủng bố.

“Sáu lão già, Yêu Thần Thất điện không phải luôn luôn đồng mưu cùng nhau sao? Hiện tại Thiên Lang điện ta bị người đến tận cửa, chẳng lẽ các ngươi đều không nói một câu sao.

Đại hán kia giống như sau tấm lưới nổi giận, hô hấp pháp phòng. Thế nhưng lập tức lại trở nên bình tĩnh, bất quá nhìn khí tức trên người gã, có lẽ gọi là âm trầm càng tốt hơn một chút. Cũng không biết là nói chuyện với ai, sau khi nói xong, cung điện trống rỗng liền trở nên vắng vẻ.

Ba con yêu thú trên mặt đất đều có tu vi Kết Đan Hậu Kỳ, sớm đã thủy hỏa bất xâm, không chút cố kỵ. Thế nhưng lúc này lại cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, nơm nớp lo sợ quỳ gối trong cung điện, một câu cũng không dám nói.

“Lời nên nói người cũng đã nói rồi, chúng ta có thể nói cái gì ngoài “chiến”

Thanh âm xa lạ đột nhiên xuất hiện trong cung điện, thanh âm này trống rỗng xuất hiện, giống như vang lên mỗi một góc của cung điện. Cuối cùng chữ chiến kia vừa nói ra. Nhất thời bên trong cung điện liền nổi lên cuồng phong, một cỗ khí tức mạnh mẽ đến cực điểm hiện ra trong cuồng phong. Không phải đại hán tóc xanh đang xếp bằng ở trong tế đàn, mà là một loại khí tức khác, chỗ mạnh mẽ không thua gì đại hán tóc xanh trong tế đàn.

“Chiến đấu với nhau.”

Đột nhiên, thanh âm xa lạ kia còn chưa rơi xuống, đột nhiên lại liên tục vang lên năm tiếng hét lớn. Cũng liên tục bào dục năm cỗ cuồng phong, khí tức cực kỳ cường hoành hiển hiện trong cuồng phong, không thua gì đại hán tóc xanh. Sáu tiếng chiến từ trong thiên địa vang lên, ra khỏi cung điện, truyền thẳng ra ngoài vạn dặm.

Trong vòng vạn dặm nghe được chữ chiến này, yêu thú nhao nhao cảm giác khí huyết trong cơ thể sôi trào lên, có cảm giác như đang phát tiết.

Đều có một loại xúc động muốn đại sát một hồi, chỉ trong chốc lát, hơn phân nửa yêu thú đều đỏ hai mắt, tựa hồ sau một khắc đã đùa giỡn chém giết.

Vẫn là năm ngàn chữ Chương tiểu lâu liên tục thêm một vạn ngày. Các vị đại trưởng hãn là hài lòng rồi chứ, nếu như hài lòng thì mua mấy tấm vé vào tiểu lâu là được, còn về phần đặt

cọc thì chỉ có thể mời các bạn có điều kiện mà đọc, ít nhất cũng làm cho tiêu lâu cao hứng một chút.

Chương thứ một trăm năm mươi Tiên yêu đại chiến nhị hóa huyết.

【 Ngoài núi cao, ở trên núi Thiên Lang điện, bảy chữ “Chiến” mạnh mẽ ngang ngược không ngừng vang vọng trong phạm vi vạn dặm kia. Tất cả yêu thú, bất luận là cao giai hay cấp thấp, thậm chí ngay cả dã thú chưa mở ra linh trí, sau khi nghe được thanh âm quanh quẩn của nó cũng khí huyết sôi trào.

“Thần Tiêu Đạo Tông ức hiếp Yêu Thần Thất Điện, nên giết thì giết, giết thì giết.”

Trong đại điện trống trải vô cùng, đại hán tóc xanh trần trần trụi trên người ngửa mặt lên trời điên cuồng rống giận, sát khí nồng đậm đến ngưng tụ thành thực chất bộc phát ra. Ba con yêu thú quỳ trong đại điện nhìn không được run rẩy đứng lên, khí thế của đại hán tóc xanh kia thật đáng sợ.

Điện chủ điện Thiên Lang điện, bản thể chính là yêu thú cường đại tên gọi Nguyệt Thiên Lang, Nguyên Anh kỳ. Cường giả cường đại nhất trong thập đại sơn mạch dặm chân một cái là cường giả địa chấn. Lúc này điện chủ nổi giận, vài con yêu thú bản thể chỉ là dã thú bình thường sao chịu nổi một con Nguyên Anh kỳ Khiếu Nguyệt Thiên Lang có khí uy áp đáng sợ.

“Miệng thủ phát Thiên Lang lệnh cho ta, triệu tập tất cả thủ lĩnh động phủ. Ta muốn trong vòng một tháng tới tiêu diệt Thần Tiêu Đạo Tông.”

Đại hán tóc xanh xem ra thực sự tức giận không ít, lại nói muốn hủy diệt toàn bộ Thần Tiêu Đạo Tông. Phải biết rằng Thần Tiêu Đạo Tông cũng không phải là một môn phái trung đẳng giống như Hoàng Vân Môn, trong môn phái muốn tìm ra một tu sĩ cường đại cũng khó. Cho nên mới bị hộ pháp sói xám kia một đêm diệt môn. Thần Tiêu Đạo Tông chính là mười đại môn phái tiên đạo truyền thừa vạn năm.

Môn phái cường đại có thể truyền thừa vạn năm tại Thiên Vân đại lục, há lại dễ dàng bị hủy diệt như vậy. Ba con yêu thú trên mặt đất sau khi nghe được lời đại hán tóc xanh nói, trong lòng rung mình, lại nghĩ tới sáu thanh âm đột nhiên xuất hiện trong đại điện.

Trong mười vạn đại sơn, yêu thần thất điện, luôn luôn là đồng khí liên chi, đoàn kết vô cùng. Hôm nay Lang điện cùng Thần Tiêu đạo tông khai chiến, lục điện còn lại khẳng định sẽ không khoanh tay đứng nhìn, mà một khi yêu thần thất điện đều động thủ. Như vậy ngoài ý muốn toàn bộ thập vạn yêu thú trong núi lớn đều phải cùng Thần Tiêu đạo tông khai chiến, trận chiến lớn như thế, chín đại môn phái còn lại của tiên đạo không thể nào bỏ mặc không quan tâm.

Sắp bắt đầu rồi, Thiên Vân đại lục đã yên tĩnh được mấy ngàn năm lại bắt đầu giết chóc rồi, bởi vì chỉ một cái. Sau khi môn phái trung bình bị diệt thì có thể xảy ra giết chóc. Chiến tranh giữa mười đại môn phái tiên đạo và thất điện của yêu thần. Đến cuối cùng, tiên đạo cùng yêu thú của mười vạn đại sơn đều bị cuốn vào trong đó. Đến lúc đó khẳng định là tinh phong huyết vũ, Thi Hải Cốt sơn...”

“Sư huynh sắp khai chiến.”

Trong một ngọn núi cao, sương mù tràn ngập, một lão giả mặc đạo bào màu tím đứng trên vách núi. Sau lưng lão là một lão giả, mây kiếm chỉ thẳng lên trời, chính là lão giả mây kiếm hộ pháp trong mười vạn ngọn núi lớn phục giết sói xám của Thiên Lang điện.

Đứng trước người lão giả mây kiếm, lão giả mặc đạo bào màu tím kia lại có khuôn mặt hiền từ. Hoàn toàn không giống với bộ dáng uy nghiêm hung hãn của lão giả mây kiếm. Tuy nhiên nghe lão giả mây kiếm nói thì lão giả áo tím là sư huynh của lão. Là tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông, Linh Lôi Tử, một trong mười đại cường giả của Tiên Đạo.

“Người đã giết con sói con của Thiên Lang điện hán, trong mười vạn ngọn núi lớn kia lão lang tất nhiên là nổi giận. Sư đệ, xem ra lần này người đã chọc ra phiền toái không nhỏ a.”

Cuối cùng rồi rắm chia năm phần nghiên án.

Nghe hần nói vậy, lão giả mày kiếm sắc mặt ửng đỏ hiềm thấy, chỉ là hừ lạnh một tiếng cũng không nói gì thêm.

“Nhưng mà, muốn chiến thì chiến thôi, Thần Tiêu Đạo Tông ta sừng sững ở Thiên Vân mấy vạn năm, vẫn chưa sợ có ai tới tay.”

Vừa nói xong, khí tức lão giả áo tím bỗng nhiên biến đổi. Mặc dù vẫn là bộ dáng từ mi thiện mục. Nhưng con mắt lại hiện lên một đạo lôi quang, trong con ngươi lóe ra, khi lôi quang lóe lên, khí thế lăng lệ ác liệt, mạng lưới bộc phát ra, quả thực giống như thần lôi trên chín tầng trời. Giống như thiên phạt, căn bản không thể ngăn cản, chỉ có thể tùy ý để cỗ khí thế kia hủy diệt người.

Ở phía sau lão giả áo tím, lão giả mày kiếm biến sắc, lui về phía sau một bước. Trong lòng dâng lên một ý nghĩ. Lực lượng của chương môn sư huynh tựa hồ càng thêm mạnh mẽ. Sau khi biến sắc liền mỉm cười. Khí tức hung hãn từ trong mắt hần lộ ra, toàn thân đều bốc lên chiến ý.

Nụ cười dữ tợn hung hãn xuất hiện trên mặt một tu sĩ cường đại trong tiên đạo, nhưng xem ra không có gì là không đúng, Thần Tiêu Đạo Tông tu luyện lôi pháp. Hung hãn như thế lại là lẽ tất cả chiến ý trên dưới của lão giả mày kiếm kia đều cuộn cuộn lên, trực tiếp đẩy toàn bộ sương mù ra.

Mười vạn đại sơn, thế lực Tiên đạo, bởi vì một lần phục sát mà bắt đầu có sóng ngầm cuộn cuộn.

Mặc kệ ngoại giới như thế nào, cùng Triệu Vô Tà một chút quan hệ cũng không có, cho dù có hần ta cũng không có thời gian tham dự vào lúc này.

Đầm đen chín vạn dặm, sâu trong vũng bùn. Dưới năm trăm trượng, nơi này không phải là nơi độc trùng hiếm có, nhưng cũng không có độc trùng khắp nơi, chỉ có một ít độc trùng độc thú lâm vào ngủ say mà thôi.

Mà trong đồng bùn, có một không gian, là một quảng sáng lóng lánh ánh sáng xám. Xung quanh quảng sáng, nước bùn, nước bùn, tuy vẫn trào ra. Nhưng mỗi lần lao tới quảng sáng

kia, đều bị đẩy ra, đâu có một lực lượng cường đại bao quanh. Ngăn cách tất cả. Mỗi khi có độc trùng hay độc thú tới gần, đều bị lực lượng đó làm cho kinh hãi.

Trong quang đoàn, Triệu Vô Tà lẳng lặng ngồi xếp bằng. Phía trước hắn ta là một cây châm dài đen kịt, nhỏ như lông trâu, thể nhưng khí tức và ánh sáng âm u bên trên châm tỏa ra lại không phải thứ gì có thể tùy tiện dính vào.

Văn sát ma châm trôi nổi trước ngực, khí tức toàn thân Triệu Vô Tà đều thu lại, giống như là quy tức vậy. Khí tức kéo dài thật xa, thở ra một hơi. Qua thời gian mười mấy hơi thở mới thở ra một hơi.

Khí huyết vô cùng bình tĩnh, ma nguyên di chuyển trong kinh mạch toàn thân cũng giống như nước chảy trong dòng suối nhỏ trong núi, vô cùng yên tĩnh. Ma đan trong đan điền cũng ngừng rung động, không còn thu nạp linh khí vào trong cơ thể, mà là lẳng lặng phiêu phù. Tâm thần giờ phút này cũng tiến vào yên lặng chưa từng có, như trở về trong cơ thể mẹ, bắt đầu không cảm giác được bất cứ thứ gì.

Vô dục vô niệm, tâm thần tại hạ tiến vào trong loại cảnh giới này, toàn thân khí tức đều lập tức trở nên linh hoạt kỳ ảo. Nếu như không phải thân thể Triệu Vô Tà vẫn còn. Chỉ bằng khí tức cảm ứng, dù là cường giả cấp bậc Nguyên Anh chân nhân đến cũng chưa chắc có thể cảm ứng được Triệu Vô Tà tồn tại.

Ngay lúc tâm thần hắn đang rơi vào yên lặng, thì đám văn sát ma châm vốn đang lẳng lặng trôi nổi trước ngực bỗng nhiên chuyển động.

“Vút”

Hắc quang chợt lóe, cây kim dài mỏng như lông trâu kia đã hung hăng đâm vào mi tâm Triệu Vô Tà. Một tia hồng quang từ phần đuôi ma châm sáng lên, sau đó giống như một sợi tơ màu đỏ chậm rãi lưu động, theo ma châm chảy vào mi tâm Triệu Vô Tà. Mi tâm, Nê Hoàn cung, bên trong Nê Hoàn cung., Đột nhiên xuất hiện một cây tơ hồng dài nhỏ vô cùng. Nê Hoàn cung chính là nơi tâm thần Triệu Vô Tà gửi gắm, nơi này khắp nơi là sương mù mênh mông. Thật giống như không

gian vô hạn. Hoàn toàn không biết biên giới ở nơi nào, mà trong sương mù đó, có một đũa nhỏ như ẩn như hiện.

Ngũ quan mặt mày và ngũ quan đều vô cùng giống Triệu Vô Tà, quả thực giống như được khắc ra từ một khuôn đúc. Điểm khác biệt duy nhất chính là đũa trẻ này có chút quý dị, ngũ quan trên mặt khi thì ngưng tụ, khi thì tiêu tán. Thỉnh thoảng hóa thành đoàn sương mù, biến mất trong không gian này.

Tâm anh, anh anh do tâm thần Triệu Vô Tà biến thành là do lực lượng tinh thần của Triệu Vô Tà ngưng tụ ra. Kỳ thật vô luận tiên ma phạm yêu đều có lực lượng tinh thần, chỉ là mức độ mạnh mẽ khác nhau mà thôi. Tâm thần phạm nhân yếu kém nhất có lẽ ở trong Nê Hoàn cung của phạm nhân, lực lượng tinh thần chỉ có thể ngưng tụ ra một làn sương trắng mờ ảo mà thôi.

Một khi đoàn sương mù tan hết, người nọ sẽ hao hết tâm lực mà chết. Lực lượng phạm nhân yếu đi trong thiên địa, chẳng khác gì con kiến hôi. Bất quá những tu sĩ kia thì sao, ở trong thiên địa, cũng là một con kiến hôi. Bất quá so với phạm nhân mà nói, chỉ là một con sâu cái kiến cường đại một chút mà thôi.

Triệu Vô Tà tu vi là Kết Đan sơ kỳ, tâm thần lực cũng coi như mạnh mẽ, tại Nê Hoàn cung đã có thể ngưng tụ ra tâm anh. Bất quá tâm thần lực còn chưa đủ để cho trẻ con thành hình, chỉ có đến cấp độ Nguyên Anh chân nhân, mới có thể tại Nê Hoàn cung cũng ngưng tụ ra một tâm anh chân chính.

“Vù vù.”

Lũ hồng kia hiện tại ở Nê Hoàn cung, tâm anh vốn còn đang không ngừng tiêu tán ngưng tụ lập tức động. Giống như một cái, u linh. Ở trong sương mù xuyên không đến trước mặt sợi tơ hồng kia. Tâm anh ngũ quan trên lôi ra sắc mặt vui mừng, tâm anh chính là Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà chính là tâm anh.

Cảm giác cùng hưởng, tơ hồng từ muỗi sát ma châm đi ra kia chính là hắc lấy được tinh huyết cự thú từ sâu trong nước bùn ở chỗ sâu trong đầm lầy. Lũ tơ hồng bên trong mặc dù đã

không có ý niệm trong đầu cự thú, nhưng vẫn tồn tại một tia bản năng, tựa hồ cảm nhận được nguy cơ.

Tơ hồng ở trong sương mù chuyển động, tổn hại, vẫn như cũ hóa thành một giọt tinh huyết đỏ thẫm. Hạt gạo tuy nhỏ đáng thương, nhưng trong đó ẩn chứa khí tức uy áp cực lớn. Một cái xuyên thẳng qua, sương mù trắng xóa chung quanh nhất thời tiêu tán không ít. Ở bên ngoài Triệu Vô Tà biến sắc, lập tức trở nên tái nhợt.

Những sương mù kia đều là do lực lượng tinh thần của hắn biến thành, bị giọt tinh huyết kia đánh tan khiến Triệu Vô Tà lập tức tâm thần bị hao tổn. Sắc mặt tái nhợt cũng là bình thường.

“Hừ “

Trong nê hoàn cung, sương mù đột nhiên ngưng tụ thành bộ dáng tâm anh, một tâm anh thật lớn, do toàn bộ tâm thần lực của Triệu Vô Tà ngưng tụ mà thành. Toàn bộ trong Nê Hoàn cung thanh tĩnh, chỉ còn lại có giọt tinh huyết lớn chừng hạt gạo cô linh phiêu phù ở nơi nào.

Nơi này là Nê Hoàn cung của Triệu Vô Tà, nếu như bị một giọt tinh huyết vô chủ tàn sát bừa bãi ở đây quả thực là chuyện cười thiên đại. Tâm niệm vừa động, lực lượng tinh thần lại biến, ngưng tụ thành một cái miệng lớn, vô cùng dữ tợn, gào thét đánh về phía giọt tinh huyết kia. Cơ hồ đồng thời, trong Nê Hoàn cung đột nhiên sinh ra áp lực cực lớn, cũng dừng mãnh lao tới giọt tinh huyết kia.

Kỳ thực, giọt tinh huyết kia trong vô tận năm tháng đã tiêu tán không sai biệt lắm, đánh xơ xác lực lượng của Triệu Vô Tà cũng chỉ còn sót lại chút ít mà thôi. Đối mặt với cái miệng không lồ do tâm thần lực của Triệu Vô Tà cắn xé mà đến hiển hóa ra, giọt tinh huyết cự thú kia một chút phản ứng cũng không có. Cứ như vậy bị cắn nuốt.”

Trong khoảnh khắc máu vừa vào miệng, tinh thần Triệu Vô Tà lập tức tiến vào cảnh giới vô dục vô niệm. Lực lượng tinh thần không ngừng quay cuồng, trong Nê Hoàn cung, cái miệng

không lồ kia ngưng trệ mấy tức, sau đó kịch liệt rung động, từng tia từng tia huyết sắc bắt đầu lan tràn ra.

Thân thể trong cốc phiên, trên mặt Triệu Vô Tà bắt đầu biến hóa. Thông khổ, vận vẹo, kháng cự: “Hiện ra đủ loại cảm xúc trên mặt hắn, trong nháy mắt vạn biến. Ở Nê Hoàn cung của hắn ta, giọt tinh huyết kia đã hoàn toàn hóa dung nhập vào trong tâm thần Triệu Vô Tà. Cùng tâm thần của hắn ta hoàn toàn dung hợp, một phân thành một thể là một thể.

Ngay khi giọt tinh huyết hoàn toàn hòa tan thì ngay lập tức trở thành huyền ảo. Toàn thân Triệu Vô Tà đột nhiên biến đổi khí tức. Khuôn mặt cũng trở nên dữ tợn vô cùng, vô biên vô hạn hung sát khí từ trên người hắn âm âm bạo phát ra, giống như “Chẳng hạn như hung thú thời viễn cổ”.

“Oanh “

Bát phan phòng lên, một cái không kịp, vậy mà đột nhiên khí tức trên người Triệu Vô Tà bạo phát phá vỡ một lỗ hồng. Khí tức hung sát vô biên vô hạn bùng nổ, từ trong chiếc ly phiên bọc ra, ngưng tụ thành một mảng lớn sát khí màu đen xông thẳng tới chân trời.

Trong chín vạn dặm quanh hắc trạch, hầu như mỗi một góc đều cảm nhận được cỗ khí tức hung sát này, tất cả độc trùng độc thú mở ra linh trí đều cảm thấy toàn thân căng thẳng, sau đó tâm thần chấn động mãnh liệt, cỗ hung sát khí này quả thực giống như vô biên vô hạn, rất khó tưởng tượng. Chủ nhân của hung sát khí là tồn tại như thế nào. Chẳng lẽ là hung thú đi ra từ viễn cổ Thâm Uyên.

Đối với cỗ hung sát chi khí này, những yêu thú cường đại kia cảm thụ sâu sắc nhất, nhất là Độc Long bọn nó năm đầu yêu thú, nhao nhao trầm miên tu luyện tĩnh lại, trong mắt thú tràn đầy vẻ hoảng sợ.

“Nghịch: “Bát đế...

Từ phiên lại phòng lên, chặn cái kia. Lỗ hồng bị chặn lại, hung khí lập tức bị thu về. Một mảng lớn sát khí màu đen trên bầu trời sau khi biến mất cũng một lát, đầm lầy lặn nửa khô

phục bình tĩnh. Như vừa rồi đều là ảo giác, bất quá năm đầu yêu thú Độc Long lại càng thêm bất an.

Ở trong ly phiên tràn ngập sát khí màu đen, gần như muốn nổ tung bàn phiên. Những sát khí này cực kỳ cô đọng, Vạn Độc tửu phiên vậy mà không cách nào cắn nuốt, chỉ có thể hạn chế sát khí. Mà nơi phát ra những sát khí này, chính là trong cơ thể Triệu Vô Tà, lúc này vẻ mặt Triệu Vô Tà càng thêm dữ tợn.

Cả người hắn phát ra tiếng gầm trầm thấp giống như dã thú, bất quá trên người hắn phát ra hung sát chi khí, tất cả dã thú trên Thiên Vân đại lục này đều không có khả năng.

Hai con mắt bỗng nhiên mở ra, đồng tử bên trong vậy mà biến mất, trông mắt cũng không thấy. Toàn bộ hốc mắt biến thành màu đen, nồng đậm đen kịt như mực, như hai lỗ đen. Cắn nuốt bất cứ tia sáng nào xuất hiện, chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể khiến cho hồn phách bất kỳ sinh linh nào lâm vào trong đó.

“Grào.”

Tiếng hô trầm thấp vô cùng, biểu tình Triệu Vô Tà vẫn dữ tợn vô cùng, nhưng lúc này hai mắt hắn đã bắt đầu biến hóa. Màu đen đậm đang biến mất, một điểm sáng màu trắng bỗng nhiên xuất hiện trong mắt hắn, bắt đầu xoay tròn.

Xoay tròn, mang theo khí tức kỳ dị. Cơ hồ cùng lúc đó, một điểm sáng màu đen cũng xuất hiện. Cũng xoay tròn. Hai điểm sáng chiếm cứ một hốc mắt, hai màu trắng đen bắt đầu chiếm cứ hai cái, viền mắt không còn nồng đậm như mực nước.

Chẳng biết từ lúc nào vẻ mặt dữ tợn của Triệu Vô Tà đã biến mất, giống như cao tăng nhập định vậy.

Không buồn không vui, vô dục vô niệm: “

Lúc này hai màu đen trắng đã chiếm hơn một nửa viền mắt đã hoàn toàn chiếm cứ viền mắt hắn.

“Vù vù.”

Giống như thủy triều rút đi, luồng sát khí hung ác vô biên vô hạn này vậy mà trong một cái hô hấp toàn bộ rút lui. Triệu Vô Tà vẫn là Triệu Vô Tà như cũ, không có bất cứ thay đổi gì.

Giống như Triệu Vô Tà vừa mới xuất hiện cực kỳ hung sát, thật sự chỉ là ảo giác mà thôi.

Nhưng vào lúc này, xung quanh thân thể Triệu Vô Tà bắt đầu xuất hiện một luồng khí đen nồng đậm, từ mi tâm tràn ra. Màn nước rủ xuống, lại trôi lên trên, lại một cái chớp mắt nữa. Triệu Vô Tà biến mất. Trong Bát Bàn Phiên chỉ còn lại một bóng người hoàn toàn bao phủ trong luồng khí đen.

Chương thứ một trăm năm mươi Tiên yêu đại chiến với tam khôi lỗi cổ.

Bên trong đầm lầy đen trong con nít, dưới nền đất đầy bùn đất “Rúc rúc” bùn đất bốc lên. Dường như bên dưới có thứ gì muốn ra ngoài, âm thanh xì xào vang lên không ngớt.

Một lúc lâu sau, quả nhiên bên dưới bùn đất bốc lên một thứ. Hắc khí tràn ngập. Một bóng người trên dưới toàn thân đều chậm rãi từ trong hắc khí đi lên. Vô thanh vô tức, khi bóng người này xuất hiện., Âm thanh nước đen ồ ồ bỗng nhiên biến mất, dường như có thể thôn phệ ánh sáng, cả vùng trời đất này chỉ còn lại bóng đen này, yên lặng đứng ở đâu đó giống như một hắc động hấp dẫn ánh sáng phụ cận, làm nơi này nháy mắt trở nên âm đạm đi rất nhiều.

Trong đầm lầy có cảm giác được dị tượng độc trùng độc thú từ phía dưới toát ra, tựa hồ muốn nhìn một chút xem chuyện gì xảy ra, nhưng khi chứng kiến bóng người bao phủ trong hắc khí kia, lập tức ngậy ngậy cả người, phía trước bóng đen kia, có thêm mấy đầu độc thú cùng một ít độc trùng, tựa hồ đều bị khí tức của bóng đen kia hấp dẫn, ngay cả động đậy một chút cũng không làm được.

Sau một lát, có lẽ là chủ nhân của hắc khí phát từ bi, những hắc khí kia quay cuồng vài cái. Những độc trùng do độc thú ngưng trệ trong nháy mắt giống như được giải phóng, cũng bay vào trong nước bùn trốn đi.

Sau khi hắc khí quay cuồng một lát, bỗng nhiên thu lại, tản đi lộ ra người bên trong. Quần áo vải đay, hai chân trần, đứng là Triệu Vô Tà. Miệng hắn hơi mở ra giống như là cá kình nuốt nước, hút những hắc khí kia vào trong bụng. Sau khi hút hắc khí quý dị vào trong bụng, trong đôi mắt Triệu Vô Tà nổi lên một tầng hắc mang, thật là quý dị.

Đôi mắt hắn nhìn chăm chú vào một phương hướng, ở hướng kia, ở ngoài hai vạn dặm, là lãnh địa của Độc Long kia. Bất quá lúc này, bất kể là Độc Long hay là Song Vĩ Hạt Sư, mấy

con yêu thú mạnh mẽ kia, đều không ở địa bàn của mình, mà là xuất hiện ở địa bàn khát máu muối đen, ngay ở ngoài vạn dặm.

Văn hồ, tại trong đầm đen chín vạn dặm, nơi này vốn xem như là địa phương hung danh hiển hách. Bởi vì nơi này, là địa bàn khát máu, máu của muối đen, ở nơi này không biết có bao nhiêu con muối đen khát máu. Ngàn vạn, hàng vạn, cả ngày đều là lúc thanh âm ong ong không ngừng, lúc nào cũng đi ra ngoài săn mồi. Nơi này máu đen muối khát đều là thành đàn kết đội, mặc kệ cường đại yêu thú, chỉ cần là Kết Đan hậu kỳ trở xuống.

Đối mặt đàn muối phô thiên cái địa kia, đều sẽ bị hút khô tinh huyết toàn thân mà chết. Ở trong hồ muối. Vốn nguyên cường đại nhất tự nhiên là Văn vương cùng hơn vạn con muối đen khát máu to bằng nắm tay ở bên người nó, đó là tồn tại khủng bố trong đầm đen chín vạn dặm làm cho toàn bộ yêu thú độc trùng ngửi thấy liền bỏ chạy.

Cho dù là mấy đầu yêu thú cường đại khác, đối mặt Văn Vương cùng con cháu của nó, đều là đau đầu vạn phần. Nhưng hôm nay.

Ngay trước đây không lâu, hơn vạn con cháu của Văn Vương và con cháu của nó khát máu muối đen, đột nhiên bị lực lượng thần bí mạnh mẽ không biết từ đâu đến giết sạch. Đến cận bã cũng không lưu lại, lực lượng mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện kia..., Trực tiếp đem đám muối và muối đánh thành mảnh vỡ biến mất trong bùn lầy. Bây giờ hồ ân đã biến thành đối tượng tranh đoạt của rất nhiều yêu thú độc trùng. Nơi này là địa phương có khí tức ô uế nồng đậm nhất trong toàn bộ đầm đen, hồ nước sâu mấy ngàn dặm, bên trong những vũng bùn kia ẩn giấu rất nhiều vật dơ bẩn. Bên trong cũng sinh ra vô số độc hoa độc thảo. Đều là khí tức ô uế nhất trong đầm lầy nảy sinh ra, đối với những độc trùng độc thú kia mà nói.

Dù hoặc chi lực so với những thiên tài địa bảo kia còn cường đại hơn nhiều, thế là sau khi qua khoảng nửa tháng. Sau khi khí tức của Văn vương và đám muối biến mất, vô số yêu thú

độc trùng cường đại tràn vào trong muỗi, bầy muỗi đen khát máu trước đó còn tồn tại hầu như bị đuổi tận giết tuyệt.

Không có Văn Vương che chở, những con muỗi đen khát máu này trước mặt hung thần ác sát của những yêu thú độc trùng kia yếu ớt vô cùng, bất quá mấy ngày đã bị dập lửa sạch sẽ. Nơi này vốn là thiên đường của con muỗi đen khát máu, nhưng lại biến thành địa ngục. Ngay cả những ấu trùng trùng nhỏ bị sinh ra trong bùn đất cũng không thể đào thoát được xui xẻo, không bao lâu sau liền trở thành trong bụng những yêu thú độc trùng kia xâm nhập vào.

Bất quá những yêu thú độc trùng xâm nhập kia còn chưa kịp tàn sát bừa bãi bao lâu, bá chủ chân chính đã tới, muỗi đầm mấy ngàn dặm đã thành chiến trường mấy đầu yêu thú mạnh mẽ kia.

“Ầm ầm lải nhải” Hóa ra ý đồ tát nước béo cò địa bàn không chỉ có mình ta lải nhải:

“Bớt nhiều lời đi, từ nay trở đi nơi này thuộc về ta, ha ha ha.”

“Hừ hừ “

Ở trên không của hồ, có vài thú ảnh vô cùng to lớn phiêu phù ở phía trên. Toàn thân xanh biếc, đôi mắt rồng cực lớn phát ra ánh độc màu xanh lục, bên miệng rồng dữ tợn không ngừng nhỏ dịch nhờn đến cực điểm, rơi xuống bùn, dâng lên từng luồng khói đặc, khí độc tanh hôi lan tràn ra.

“Ầm ầm “

Thân hình Song Vĩ Hạt Sư cũng rất đáng sợ của Độc Long đối diện, hai cái đuôi của nó thỉnh thoảng chạm vào nhau, phát ra ánh sáng màu lam nhạt.

Tiếng cười vang vọng phía chân trời, con yêu thú cuồng vọng nhất trên bầu trời có lẽ là con cực lớn vô cùng.

rồi rầm chia thành sáu lần nghiền nát nhau.

Cá sấu, cái đuôi lớn vung vẩy trên không trung. Sau khi va chạm với không khí, phát ra tiếng vang thật lớn, uy thế vô biên.

“Boong boong boong “

Tiếng kêu bén nhọn cực kỳ, một con ưng lớn từ trên cao lao xuống, mang theo tiếng gió kịch liệt vô cùng. Cánh mở ra, làm không khí trong không trung nổ tung, ánh mắt từ mắt nó bắn ra. Quả thực lợi hại như phi kiếm cấp bậc huyền khí, ai đối diện với nó đều sẽ cảm giác con mắt đau nhói.

Lại là một mảnh thanh quang đại thịnh, một thủy mãng khổng lồ toàn thân đều bao phủ trong thanh quang từ trong đầm nước vô cùng dơ bẩn phía dưới uồn lượn lên. Nước bắn dính dính không ngừng từ trên thanh quang toàn thân nó nhỏ xuống, một giọt cũng không lưu lại.

Toàn bộ đều đã tề tựu đông đủ, mấy đại bá chủ trong đầm đen chín vạn dặm tất cả đều ở nơi này. Ngoại trừ lần vây giết Triệu Vô Tà lúc trước, đây chắc hẳn là “Tụ hội” mà vài con yêu thú cấp bá chủ trăm năm qua khó có được rồi.

“Bốp bốp, Văn Vương chết kỳ quặc, muốn chiếm địa bàn, lẽ nào các ngươi không sợ.

Ánh sáng màu u lam lập loè, Song Vĩ Hạt Sư lạnh lùng nhìn quanh một vòng, sau đó đột nhiên nói.

“Ha ha ha” nào có nói nhảm như vậy, người con sư tử độc này không phải cũng đến chiếm địa bàn một chút sợ ta sao, ha ha ha “Người tìm sai chủ ý rồi. Địa bàn con muốn chết tiệt kia, ta muốn.”

Đây là âm thanh của con cá sấu khổng lồ, hai lỗ mũi phun ra hai cột khí, ầm ầm nổ vang, ngữ khí cực kỳ cuồng vọng nói một hồi càng thêm cuồng vọng.

Sau khi nó nói xong, không chỉ là Song Vĩ Hạt Sư, mà ngay cả mấy con bá chủ khác cũng tức giận trong lòng. Nhất là Song Vĩ Hạt Sư. Nó giận quá hóa cười, hai cái đuôi mang theo châm thật lớn hung hăng đụng vào nhau.

“Ầm ầm “

Không trung bạo xuất ra một đoàn lam sắc hỏa diễm thật lớn, lam hỏa rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt đốt lên nước bắn phía dưới. Khắp nơi trong đầm lầy đều là vật hư thối, chướng

khí, ao khí, mỗi một góc đều tồn tại. Lam hỏa sau khi thiêu đốt liền tỏa ra xu thế như đốt nguyên. Trong nháy mắt ngay phía dưới dâng lên một mảng lớn lam sắc hỏa diễm, làm cho người ta ngửi thấy được.

Khói độc lan tràn, những độc trùng độc thú vốn ở nơi đây xem náo nhiệt rồi rít chạy tán loạn, cước bộ hơi chậm một chút. Bị khói độc kia bao phủ lên, sau đó toàn thân lập tức bị ăn mòn sạch sẽ. Chỉ để lại một bãi thịt nát xương, chỉ lần này, không biết chết bao nhiêu độc trùng yêu thú.

Bất quá mấy vị bá chủ trên không trung kia đều là hạng người không chút từ bi, trên thực tế mười vạn con yêu thú trong núi lớn không thể có lòng từ bi. Từ khi sinh ra đã xuất hiện trong chém giết, làm sao có thể sinh ra lòng từ bi.

“Leng keng” bót sầm ngôn đi, chiến đi địa bàn của muỗi vương, ai thắng ai sẽ thắng. Làm đi.”

Cự ung màu xám đen cuồng phe phẩy đôi cánh, tạo nên một cỗ cuồng phong, loạn quyền cùng một chỗ hình thành một cơn lốc xoáy thật lớn, cuốn về phía mấy con Yêu thú khác. Trên đỉnh đầu cự ung màu xám này có một nhúm lông màu vàng, trắng xuất hiện một loại khí tức Hoàng Giả.

Kim Quan Ưng vốn không nên xuất hiện trong vùng đen chín vạn dặm này. Bởi Kim Quan Ưng chính là yêu thú trung giai đỉnh cấp, miễn cưỡng có thể đạt tới cái đuôi của yêu thú cao cấp, có thần thông không chế gió. Tốc độ cực nhanh, tùy tiện vỗ cánh là có thể cuốn lên gió lốc.

Nhưng con Kim Quan Ưng này lại không giống, phụ mẫu nó lúc sinh ra nó đã bị cừu gia tìm tới cửa, cuối cùng không thể không chạy trốn tới nơi này. Vì bảo vệ tính mạng của nó, cha mẹ đều đem huyết nhục tinh hoa của mình hiến tế toàn bộ cho nó. Là lấy mẫu thân nó trước khi sinh ra bị trọng thương làm liên lụy đến nó, thế cho nên vốn trời sinh đã kém cỏi., Huyết mạch mỏng manh, nhưng về mặt lực lượng lại không thua gì Kim Quan Ưng chân chính. Có điều trong mười vạn ngọn núi lớn này, cũng chỉ có một con Kim Quan Ưng đặc thù này, vốn sinh ra đã kém cỏi, huyết mạch không thuần túy nhưng vẫn có lực lượng của Kim Quan Ưng nguyên bản.

“Ha ha ha, vậy thì chiến đi.”

Bầu trời âm âm nổ vang, vài đầu yêu thú này nhao nhao rống lên điên cuồng. Năm cự đại thú ảnh một khắc sau đụng vào nhau, thân thể cự đại vô cùng va chạm vang vọng bầu trời, năm cỗ lực lượng mạnh mẽ dây dưa cùng một chỗ.

“Oành oành oành”

Không ngừng va chạm, lực lượng mạnh mẽ va chạm vào nhau, kinh khí bắn xuống mặt đất. bắn ra một lỗ to, bùn đất quay cuồng, bao phủ toàn bộ các lỗ lớn. Thế nhưng không tới một khắc sau, lập tức lại có kinh khí bắn xuống, mặt đầm lầy biến thành một đồng tàn tạ.

Nửa ngày, một ngày, hai ngày cũ kỹ...

Ước chừng nửa tháng trôi qua, năm tiếng “Oành oành” cực lớn vật thể âm vang rơi vào trong đầm lầy. Máy ngàn dặm hồ muối vang lên, mỗi nơi vang lên năm tiếng nổ âm âm. Năm địa phương bỗng nhiên bắn tung tóe lên vô số nước bùn, cao khoảng trăm trượng mới rơi xuống.

Trong bùn đất, năm con yêu thú gằm nhẹ, nhưng chúng đều không có đứng dậy. Đều nằm trong ao đầm, tranh thủ thời gian khôi phục yêu nguyên.

Chiến đấu trọn vẹn nửa tháng, mặc dù chúng đều là yêu thú Kết Đan hậu kỳ, lực lượng trong cơ thể cũng sắp khô kiệt. Máy con bá chủ trong đầm lầy này mặc dù không thể hóa thành hình người., Nhưng thân thể chúng nó so với yêu thú cùng cảnh giới còn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Càng miễn bàn tu sĩ nhân loại, có thể nói. Cho dù là tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn, trên thân thể cũng không thể so sánh với năm con yêu thú này, nhưng là kịch chiến chém giết nửa tháng, chúng nó lúc này cũng đã rất yếu ớt.

Câu tổn đều bị thương, trong bùn đất, tình cảnh năm con yêu thú này đều không phải quá tốt. Đều là yêu thú cùng cấp bậc, thân thể cũng mạnh mẽ như nhau, kết quả chém giết nửa tháng tự nhiên đều là bị thương.

Vảy rồng toàn thân Độc Long chảy hơn phân nửa, huyết dịch màu xanh biếc từ những miệng vết thương chảy ra, chậm rãi

nhỏ xuống nước bùn trong đầm lầy, nhất thời lại kích phát từng trận khói độc. Toàn thân Độc Long đều là vật kịch độc, ngay cả máu cũng giống như vậy.

Tình cảnh của Song Vĩ Hạt Sư cũng không khá hơn chút nào, thân thể vốn uy vũ bất phàm lúc này nhìn qua giống như một con chó hoang đứng đầu đường xó chợ nơi thế tục, vô cùng chật vật. Bộ lông màu vàng không biết đã bị nọc độc của bốn con yêu thú khác do ai phun ra ăn mòn mà biến thành một đồng hỗn độn, hai con yêu thú có nọc độc thật lớn kia cũng vô lực buông xuống, không còn va chạm vào ngọn lửa màu xanh lam nữa.

Ba con Yêu thú còn lại cũng thế, tình cảnh đều thê thảm vô cùng, thiếu chút nữa không nhìn rõ được diện mạo thật sự.

“Rống rống”,

Năm tiếng rống trầm thấp vang lên, Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, Kim Quan Ưng, Cự Ngạc, Thanh Quang Mãng toàn bộ đều bay lên, năm ánh mắt âm lãnh độc ác đồng thời quán vào nhau. Năm đạo ánh sáng đồng thời sáng lên, chiến ý nồng đậm lại dâng lên.

“Vù vù vù “

Tiếng xé gió vang lên, năm đạo quang mang hướng về năm phương hướng, trốn ở chỗ sâu trong đầm lầy xa xa. Những yêu thú, độc trùng đang xem cuộc chiến đều kinh ngạc, sau đó đều trở nên hưng phấn. Trong nhất thời, toàn bộ những yêu thú độc trùng ẩn thân trong bùn đất âm âm rơi ra nước bùn, bắt đầu chém giết lẫn nhau.

Năm vị bá chủ của đầm lầy, chúng nó chém giết là vì tranh đoạt địa bàn mà Văn Vương lưu lại, lúc này những yêu thú độc trùng này cũng chỉ có thể tranh đoạt một chút diện tích trong hồ. Cướp đoạt những độc hoa độc thảo hoặc là vật cực kỳ dơ bẩn kia, tóm lại có thể gia tăng độc tính tu vi của chúng là được.

Năm con yêu thú Độc Long Song Vĩ Hạt, đều là Kết Đan hậu kỳ, thân thể cũng mạnh mẽ như nhau.

Lực lượng không sai biệt lắm, bọn chúng chém giết cùng một chỗ, nửa tháng nữa cũng không có kết quả. Bán tháng sau cũng sẽ không có kết quả, tranh đoạt địa bàn như vậy không có mười năm tám năm căn bản không có kết quả. Cho nên những độc trùng yêu thú này mới đi ra ngoài tranh đoạt một ít canh canh thừa. Về phần mạo phạm năm con bá chủ kia, trừ phi chúng xác nhận năm con yêu thú kia cực độ suy yếu mới động thủ.

Trong đầm đen chín vạn dặm này, tồn tại cấp bậc khác biệt, nhưng đó là xây dựng trên thực lực. Nếu là Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, năm con bá chủ yêu thú kia bị trọng thương, lâm vào suy yếu, đến lúc đó nhất định sẽ gây cho tất cả yêu thú độc trùng vây công. Chỉ cần có thể cắn nuốt một khối huyết nhục của chúng, thực lực khẳng định sẽ tăng vọt, không có độc trùng yêu thú sẽ bỏ qua cơ hội này.

Từ nhỏ đã ở trong đầm lầy này chém giết trưởng thành. Năm đầu bá chủ yêu thú sao lại không rõ, là lấy chém giết nửa tháng sau đều tự mình trở về động phủ, miễn cho kêu những độc trùng yêu thú nấp ở chỗ tối nhất tiện nghi.

Chỉ là lúc bọn chúng trở về địa bàn của mình cũng không chú ý tới, một đạo hắc mang bỗng nhiên từ trong bùn đất bay lên, sau đó theo đuôi Độc Long.

“Oanh “

Dù vảy rồng trên người đều đã đi hơn phân nửa, trên thân rồng hiện đầy vết thương, không ngừng tràn ra huyết dịch màu xanh biếc. Nhưng tốc độ bay của Độc Long vẫn khủng bố như trước, thân thể to lớn không ngừng đè ép không khí phía trước, lấy tốc độ khủng bố bay về địa bàn của mình.

Độc Long không biết là, trong bùn lầy dưới thân nó, có một bóng người toàn thân bao phủ trong hắc khí cũng đi về phía địa bàn của Độc Long, tốc độ không thua gì Độc Long. Hắc khí tràn ngập, toàn bộ nước bùn dinh dưỡng trong đầm lầy bị đẩy ra. Một bóng đen ở trong đó vận vẹo kéo dài, chớp mắt là có thể vượt qua cự ly thật lớn.

Sa hồng thứ một trăm năm mươi hai...

Hồng sa hồ thẹn, trứng như hồng sa tụ thành một hoàn, hoàn như hồng đan hàm tích dịch nhập huyết mạch ngũ tạng huyết mạch tủy, tổ nguồn ở trong đan điền, mượn tinh khí thân thể con người thành hình hòa hợp một thể. Người trung tâm huyết mạch khỏe mạnh khỏe mạnh tràn đầy, người bố trí chung tiền khổng chế thân nó thắng khổng chế mình, muốn nó bị thương là thương, muốn nó chết là cái chết.

Triệu Vô Tà nhe răng cười, ngón tay nắm quả đan noãn đỏ chót. Trên quả trứng kia chẳng những có hồng sa nhấp nhô, mà hình như là từng con từng con tiểu trùng đỏ rực uốn lượn rồi tụ lại một chỗ. Thoạt nhìn thật quý dị, nhất là sau khi Độc Long trông thấy, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Bích lục long lân lập tức dựng thẳng lên, trong long nhãn vốn dữ tợn bắt đầu xuất hiện vẻ sợ hãi. Chén trùng chính là thủ đoạn thần thông của ma đạo địa cầu, tại Thiên Vân Đại Lục này chưa từng xuất hiện.

Nhìn thấy con trùng nhúc nhích trên viên đan màu đỏ, Độc Long không thể bảo trì được bình tĩnh nữa, thân rồng vặn vẹo kịch liệt giấy dựa.

Đáng tiếc, rất bất đắc dĩ là nội đan của nó bị Vạn Độc Huyết Quỷ Phiên của Triệu Vô Tà hấp dẫn, độc hoàn còn bị nó đâm trúng.

Vốn đang chém giết với bốn con yêu thú bá chủ còn lại trong nửa tháng, đã bị thương không nhẹ, Triệu Vô Tà vừa đánh lén. Độc hoàn cùng nội đan cũng không thể thu hồi thể nội, lực lượng lập tức đã đi hơn phân nửa, chỉ dựa vào lực lượng nhục thể căn bản không phải là đối thủ của Triệu Vô Tà.

Trên hai tay hấn nổi lên ma nguyên quang mang, Triệu Vô Tà hung hăng ấn Độc Long, chỉ dựa vào một bàn tay. Triệu Vô Tà liền ấn con Độc Long Kết Đan hậu kỳ xuống đất không thể

động đây, còn tay kia của hắn đang nắm một viên đan noãn đỏ búng.

“Hừ “

Nụ cười nơi khóe miệng bỗng nhiên thu lại, Triệu Vô Tà hừ lạnh một tiếng sau đó hung hăng bóp nát viên Hồng Sa Hoàn. Trong nháy mắt một mảng lớn sương đỏ nổ tung ra, một màn bùng nổ ở khóe mắt Độc Long. Đoàn sương mù màu đỏ tuôn ra kia chẳng những không có dấu hiệu rơi xuống hoặc tiêu tán mà là lan tràn trong không khí., Khoảng cách gần như vậy, thị lực Độc Long lại vô cùng tốt, tự nhiên có thể nhìn thấy những hồng vụ kia đều là những con tiểu trùng mắt thường khó có thể thấy rõ. Tuy rằng những tiểu trùng đỏ bùng này thân thể nhỏ bé như vậy, nhưng lại mang theo một loại khí tức khiến cho Độc Long sắp sụp đổ, xuyên thấu tâm thần đến tận chỗ sâu trong hồn phách. Nhất thời toàn thân nó đều run rẩy, đó là sự sợ hãi đè nén không được.

Mặc kệ Độc Long sợ như thế nào, kết cục của nó khi trêu chọc Triệu Vô Tà cũng đã định trước. Từ sau vong tình động thiên, Triệu Vô Tà cho tới bây giờ đều là loại có thù tất báo, Độc Long này chính là bá chủ đầu tiên giao thủ với hắn trong đầm lầy. Lần vây công đó càng khiến Triệu Vô Tà tổn thất thảm trọng, bản thân bị trọng thương, hắn ta không báo thù thì trách nhiệm.

“Ta sẽ ghi chép thần thức của ngươi, giam cầm hồn phách của ngươi. Ta muốn ngươi vĩnh viễn bị đám chén trùng này tra tấn, vĩnh viễn bị giam cầm bên trong cỗ thân thể này. Hắc hắc quái thì trách, lúc trước không nên trêu chọc ta.”

Triệu Vô Tà lúc này quả thực so với ma đầu chân chính thì ma tính còn nặng hơn ba phần, hai mắt lộ ra sát khí, sắc mặt dữ tợn vô cùng. Nói từ từ, màn sương đỏ kia thông thả bao phủ lấy đầu Độc Long. Chậm rãi dị thường, trong màn sương đỏ đều là những con trùng nhỏ làm cho da đầu người ta phát tê, đua nhau dũng mãnh lao về phía Độc Long.

“Ách gầm không.”

Trong đầm lầy, phía trên bùn đất, địa bàn của Độc Long. Chỗ bị sương độc màu xanh biếc bao phủ, trong vũng bùn có một thú ảnh cực lớn đang quay cuồng, đầu của nó bị một đoàn sương đỏ gắt gao bao lấy. Những sương đỏ kia tựa như hơi nước, vậy mà chậm rãi dung nhập vào trong đầu yêu thú kia.

Trong vũng bùn, Độc Long lăn lộn, bên trong miệng rồng phát ra tiếng kêu thảm thiết. Quả thực làm cho người nghe được đều da đầu run lên, rất khó tưởng tượng, một con Yêu thú cùng hung cực ác phải chịu đựng thống khổ như thế nào mới có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết bức này.

“Tha cho ta đi mà cầu xin người. Buông tha cho ta đi mà. Giết ta đi, giết ta đi. Mau lên!”

Độc Long kêu thảm thiết về phía sau, tựa hồ thật sự chịu không nổi, đầu rồng bắt đầu mạnh mẽ đụng vào bùn nhão kia. Giống như bên trong có thứ gì đó tồn tại, mà Độc Long muốn đem những vật kia văng ra. Nhưng nó hiển nhiên đã quên, dưới chân của nó là nước bùn nhão dính dính cực kỳ hư thối, mặc dù nó đụng phải một ngàn năm cũng đừng nghĩ đem đầu của mình đụng nát.

Trong hai mắt rồng đã không nhìn thấy dữ tợn nữa, tất cả đều là vẻ cầu xin tha thứ. Lúc này trong đầu của nó có vô số cát đỏ thật nhỏ tràn lan, theo huyết dịch hướng tới mỗi góc của thân rồng mà đi. Từng hạt cát đỏ kia nhỏ tới cực hạn, dùng mắt thường căn bản không thấy rõ, chính là từng con trùng màu đỏ đang cuộn lại.

Hồng trùng kia đến một nơi liền bắt đầu gặm cắn huyết nhục nơi đó, thê thảm nhất chính là đầu lâu Độc Long, nơi nào đã hoàn thành hồng sa thiên địa.

Những con côn trùng trong hồng sa chính là huyết trùng do nhân chung sinh ra, mỗi một con đều là nhỏ đến cực hạn. Được Triệu Vô Tà dùng tinh huyết của chính mình dẫn chế thành Hồng Sa Hổ Bàn.

Lúc này Triệu Vô Tà đã buông lỏng lực lượng áp chế Độc Long, mặc dù hẳn ta có thể so với thân thể của Kết Đan Đại viên mãn để áp chế Độc Long bị thương vẫn có thể, nhưng lúc

Độc Long giãy giụa kịch liệt vẫn thiếu chút nữa đánh Triệu Vô Tà văng ra ngoài. Tuy nhiên hiện tại hắn ta không cần lo lắng chút nào.

“Grào, “

Tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng rống thống khổ đan vào cùng một chỗ, độc trùng mãnh thú xung quanh cũng không dám tới gần nơi này, Độc Long là tồn tại giống như bạo quân. Bất cứ yêu thú độc trùng nào xâm nhập địa bàn của nó đều bị nó giết chết, sau đó ném vào trong vũng bùn dơ bẩn của nó, cuối cùng trở thành một bộ phận của nọc độc trong cơ thể nó.

Độc Long kêu thảm thiết, gần đó đám sinh linh yêu thú nghe thấy càng thêm sợ hãi ẩn nấp, Độc Long đã là tồn tại cực kỳ khủng bố rồi. Mà khiến cho Độc Long kêu thảm như vậy, chỉ sợ không khác gì Cửu U ma đầu, Cửu U ma đầu.

Chẳng qua lúc này Triệu Vô Tà thật đúng là giống như loại hung thú vực sâu không có chút nhân tính nào kia, hoặc là ma đầu đi lên từ dưới Cửu U, bất cứ chuyện gì cũng có thể làm được.

Đứng ở phía trước Độc Long, khóe miệng mang theo cười gằn, nhìn Độc Long vô cùng thống khổ quay cuồng ở trong vũng bùn. Thân rồng cực lớn va chạm với nước bùn và nước bùn, lập tức tóe lên như sóng bùn, nước bùn bắn tới bốn phương tám hướng.

“Xuy xuy xuy xuy “

Trước người Triệu Vô Tà xuất hiện một tấm thuẫn hộ thể do Ma nguyên tạo thành ngăn cách toàn bộ nước bùn và nước bùn đang bắn tới. Những thứ đó đều là uế vật, nhiều năm lây dính chất độc trên người Độc Long và long tiên phun ra, tất nhiên cũng mang theo kịch độc vô cùng mãnh liệt. Chúng bắn lên phía trên ma nguyên của Triệu Vô Tà, phát ra tiếng xèo xèo sau khi ăn mòn.

Thời gian trôi qua từng chút, trong vũng bùn kia vẫn cuộn cuộn thú ảnh, tiếng gào thét thống khổ vô cùng truyền khắp ngàn dặm. “Rống”

Lại là một tiếng gào rú thống khổ làm cho tâm thần người ta rung động, chỉ là lần này Độc Long động, Long Nhãn bị huyết hồng thay thế. Giống như lâm vào trong điên cuồng, bất quá lại không giống, trong long nhãn kia tất cả đều trống rỗng và không hề có cảm tình. Thân thể Độc Long lúc này bay lên mây trắng, cái đuôi trắng kiêu vùng vẫy không khí, quét thẳng tới hồng Triệu Vô Tà.

rồi rầm chia thành từng phần nghiền nát nhau.

“Hừ, còn muốn phản kháng sao.”

Thân hình Triệu Vô Tà đột nhiên cong lên như một cây cung kéo căng, sau đó thân hình “Bành” một tiếng Triệu Vô Tà biến mất ngay tại chỗ. Sau một khắc đã xuất hiện trên đầu Độc Long, đuôi của Độc Long còn chưa kịp quét sạch thì nắm đấm của Triệu Vô Tà đã tới trước một bước.

“Oanh “

Năm ngón tay nắm chặt, nắm đấm Triệu Vô Tà mang theo ma nguyên chớp động hung hăng đập vào đầu Độc Long, nhất thời máu xanh biếc phiêu tán. Độc Long truyền đến một tiếng gào thét thật dài, trong đầu giống như có vật gì vỡ nát ra.

“Bành”

Thanh âm vật thể to lớn rơi xuống đất vang lên, Triệu Vô Tà đứng lơ lửng giữa hư không, ở dưới chân hắn ta một thân rồng thật lớn nằm không nhúc nhích, vết thương chồng chất, khí tức hấp hối. Một quyền kia, lực lượng cùng ý niệm còn sót lại trong cơ thể Độc Long toàn bộ bị đánh tan.

Ở trên không trung, Triệu Vô Tà không hề giết chết một con yêu thú Kết Đan hậu kỳ tự đắc, bởi vì Độc Long cũng không phải là do hắn giết chết, ít nhất lúc trước Độc Long đã bị thương. Hơn nữa còn dựa vào thủ đoạn đánh lén, lại dùng tới con rối kia.

Mặc dù con rối không giống Tử Nguyệt Thiềm, chỉ có Sa Huyết Trùng đỏ, muốn dùng bao lâu cũng được. Thế nhưng Hồng Sa Huyết Trùng muốn ấp trứng ra, cần có tinh huyết cực kỳ sung túc, thậm chí trong Nhân Chung kiếm có một con Sa Huyết Trùng màu đỏ cũng không thể ngưng luyện được.

Độc Hoàn của Độc Long Độc Sa Khôi Lỗi dùng để cắn nuốt ý niệm của Độc Long, đã là viên duy nhất mà Triệu Vô Tà hiện tại có thể ngưng luyện ra, nó dùng trên người Độc Long, nhưng bây giờ đã không còn nữa.

Trong vũng bùn, thi thể Độc Long toàn thân đều dính đầy bùn đất đang lảng lạng nằm. Không nhúc nhích, khí huyết hoàn toàn không có. Ở trong đầu, một đoàn cát đỏ đang chậm rãi xoay tròn, cát đỏ các nơi trên thân thể Độc Long ùn ùn hội tụ đến.

Hồng sa quy tụ thành một đoàn, một đoàn hồng vụ, liền dùng ở trong Nê Hoàn cung của Độc Long. Hồng Sa Huyết Trùng ác độc vô cùng, chuyên môn cắn nuốt tâm thần ý niệm sinh linh, bị Triệu Vô Tà thu đi nội đan cùng độc hoàn. Độc Long toàn thân hơn phân nửa lực lượng đều không phát huy được, tự nhiên tâm thần lay động, bất an. Bị sa huyết trùng đỏ này chui vào, tự nhiên thoáng cái đã bị tâm ý niệm hung ác vô cùng của hồng sa huyết trùng đem nó cắn nuốt sạch sẽ.

Tâm thần niệm bị thôn phệ, thần thức tự nhiên cũng mất đi, Độc Long lúc này xem như đã chết. Chỉ là sinh hồn của nó còn trong cơ thể, nhưng mỗi khi hồn phách muốn từ bên trong ẩn khiếu bay ra, thì đoàn mây đỏ kia sẽ bay tới bức hồn phách Độc Long trở về.

Cầm cố hồn phách khác với giam cầm thân thể, linh hồn bị giam cầm thật sự là cực kỳ ác độc hình phạt. Bởi vì hồn phách không thể so với thân thể, bị thương cũng có thể khép lại rất nhanh, thế nhưng hồn phách thì lại khác. Một khi hồn phách bị hao tổn, muốn chữa trị quả thực khó như lên trời, Triệu Vô Tà hiện giờ đang nhốt hồn phách của Độc Long.

Chỉ cần qua một thời gian nữa, cho dù Triệu Vô Tà buông lỏng giam cầm, hồn phách Độc Long vẫn không bay ra khỏi thân thể, mà sẽ vĩnh viễn bị vây bên trong thân thể kia, vĩnh viễn trầm luân.

“Grào.”

Một tiếng rống ngâm đột nhiên nổ âm âm trên bầu trời, nghe thấy tiếng rống này, trên mặt Triệu Vô Tà lập tức xuất hiện ý

cười.

“Thành Hồng Sa Hồ Đầu “

Hồng sa then thùng, đặc biệt cảm tạ sách hữu Lan Sa cung cấp.

Hư ảnh chương một trăm năm mươi ba.

Độc lập, trong khói độc xanh biếc, một thân hình thật lớn chậm rãi từ trong vũng bùn bên cạnh lơ lửng lên. Miệng rộng dữ tợn chậm rãi mở ra, nội đan bị sương độc màu xanh lục bao phủ từ trong hấp lực cực lớn của cốc phiến gãy ra, vù một cái bay vào trong miệng rộng.

“Boong boong boong “

Nhân trùng đột nhiên từ trong độc hoàn rút ra, xoay một vòng trên không trung, phát ra tiếng tranh minh. Sau đó liền kịch liệt co rút cuối cùng bị Triệu Vô Tà nuốt vào miệng. Độc hoàn giải phóng ra lập tức toả ra hào quang màu xanh biếc, trong nháy mắt liền tu bổ tốt cái lỗ lớn kia, sau đó cũng là vù một cái bay vào trong miệng rộng kia.

Nội đan còn tốt một chút, tuy bị độc hoàn dây dưa, nhưng lại không hư tổn chút nào. Độc hoàn kia bị nhân trùng trong chén kiếm của Triệu Vô Tà đâm thủng, nếu không phải cuối cùng nhân trùng chung kiếm đem kiếm khí đã xâm nhập độc hoàn thu hồi, độc hoàn kia của Độc Long chỉ sợ sẽ bị hỏng.

Bất quá lúc này Độc Long đã không còn là Độc Long như trước, Triệu Vô Tà sẽ không để cho sự kiện kia phát sinh. Trên mặt mang theo ý cười thần bí, thân hình vẫn như trước bao phủ trong hắc khí, hoàn toàn không thấy rõ khuôn mặt ngũ quan. Hắc khí kịch liệt quay cuồng vài cái, một bình sứ màu tím từ bên trong bay ra, sau đó bay lên trên thân Độc Long.

“Hiểu...”

Nắp bình đột nhiên tự động bay lên, miệng bình hướng xuống phía dưới, bên trong lập tức đổ ra chất lỏng sền sệt. Hương thơm ngát nồng đậm lập tức tản ra, mùi thơm ngát thấm vào ruột gan, chỉ cần ngửi một cái là có thể làm cho một phạm nhân cả đời bách bệnh tiêu tán. Triệu Vô Tà hôm nay cũng không phải là tên nghèo kiết xác vừa mới tới thế giới này, mấy lần cất đã làm chuyện này, Triệu Vô Tà đều có thu hoạch tương đối khá.

Một lọ thượng phẩm đan dược lấy ra để chữa thương cho Độc Long cũng không đau lòng chút nào, bởi vì hắn rất cuộc không phải người của thế giới này. Hắn nuôi chút vu sư, tu luyện thần thông cổ ma đạo trên thế giới này, ác độc vô cùng, có cổ trùng, chung khí cũng đủ để chém giết cùng người khác, tiên đạo hoặc là pháp khí ma đạo trên thế giới này.

Đối với hắn mà nói, tác dụng phản đối không lớn, có đôi khi còn bị liên lụy. Trừ nhân chung ác chung cùng Vạn Độc Ma Phiên, Hắc Lũng Ma Kiếm hắn vốn chỉ dùng để ngự kiếm phi hành mà thôi, bây giờ Hắc Lũng ma kiếm bị hủy. Hắn còn lại, chính là bảy mươi hai thanh muỗi sát ma châm kia, bất quá muỗi sát ma châm bị hắn dùng đồng chén pháp luyện chế qua, đã xem như một nửa đồ vật.

Ngoại trừ những thứ này, trong Vô Cầu Chung Hoàn của hắn còn có một thanh trường đao huyền khí. Tại Chu gia, lúc đại hội gia tộc Ma đạo, Triệu Vô Tà lấy vật này từ trong tay gia chủ Chu gia. Triệu Vô Tà không dùng đến, cũng chỉ ném vào trong Vô Cầu Chung Hoàn.

Mặc dù là Kết Đan tông sư, nhưng nếu bị tu sĩ Tiên Ma lưỡng đạo khác biết hắn vứt bỏ một thanh trường đao cấp bậc huyền khí, nhất định sẽ khiến hắn cơ thể trắng bệch. Quả thực là trời sinh linh, không thể tha thứ. Ngay cả huyền khí cũng không quan tâm, huống chi các loại đan dược khác.

“Rầm rầm rầm.”

Những chất lỏng sền sệt kia trút xuống trong chốc lát liền cáo Tàn, tuy nhiên lúc này đáng vẻ Độc Long cũng thay đổi, những chất lỏng kia sau khi đổ xuống thân thể Độc Long lập tức hóa thành từng đoàn sương mù sền sệt đem thân thể nó bao vây lại, Độc Long vốn màu xanh biếc nháy mắt biến thành màu trắng.

“Phù, “

Một tiếng rống trầm thấp vang lên trong đám lầy lập tức thay đổi, trong làn khói độc màu xanh biếc bắt đầu chuyển động những thứ khác. Khí tức ô uế tràn ngập, lưu động lưu chuyển, tràn tới bóng người khổng lồ trên không trung. Cảnh tượng rất

quen thuộc, so với lúc trước Độc Long chữa thương quả thực giống nhau như đúc.

Lục sắc ô uế chi khí đủ màu sắc giao hội trên không trung, sau đó chậm rãi tan rã cùng một chỗ, biến thành một cỗ uế khí tinh thuần, hướng về phía không trung cự đại thú ảnh ập tới, uế khí trong vòng ngàn dặm đều phun trào, trên thân thể Độc Long sinh ra hấp lực cực lớn, đem những khí dơ bẩn kia toàn bộ hút tới, không sót lại chút nào, một mảnh đầm lầy độc thú trùng độc này đều cảm giác đại nạn lâm đầu.

Không bao giờ có thể ẩn nấp trong bùn đất không hé răng nữa, bắt đầu chạy trốn khắp nơi, rời xa khu vực kia. Bình thường không khí ô uế tinh thuần chất phác nhất, nhưng bây giờ, thu nạp một tia khí tức dơ bẩn đều rất khó.

Quanh người, xa xa, đều truyền đến động tĩnh cực lớn. Thế nhưng Triệu Vô Tà lại như đang mơ, vẫn mang theo ý cười nhìn Độc Long đang chữa thương trên không trung.

Nửa canh giờ, một canh giờ biết, “

Ba canh giờ sau, trong khu vực đầm lầy này rốt cuộc cũng có động tĩnh khác lạ. “Oanh”.

Sương độc màu xanh biếc vốn bao phủ đầm lầy Độc Long bỗng nhiên toàn bộ chuyển động, bị một cỗ hấp lực to lớn hút lên bầu trời. Trên không trung, thân rồng to lớn lơ lửng, toàn thân lóe ra quang mang xanh biếc.

Từ vảy rồng dày đặc vô cùng kéo dài từ đầu đến đuôi rồng, vảy rồng tựa như mạng nhện mọc ra, tản mát ra hào quang xanh biếc nồng đậm, càng có lực quang nhàn nhạt lưu chuyển dưới vảy rồng, lúc này Độc Long nào còn có bộ dạng trọng thương, uy áp phát ra thậm chí so với lúc toàn thịnh còn muốn mạnh mẽ hơn.

Độc Long đã chữa thương xong há miệng rồng dữ tợn, những sương độc màu xanh biếc như thủy triều dũng mãnh lao về phía long khẩu. Bất quá phụ cận phiến huyền, vũ khí độc xanh biếc bao phủ chung quanh hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại ở không trung, một đầu yêu thú cường đại Kết Đan hậu kỳ uy áp nồng đậm, Độc Long.

“Chủ nhân.”

Độc Long từ không trung chậm rãi bay xuống, nhẹ nhàng ghé vào trước người Triệu Vô Tà, nói với bóng người toàn thân được bao phủ bởi hắc khí kia. Trong giọng nói vô cùng cung kính, hơn nữa lại là loại linh hồn, lộ ra sự cung kính, tựa hồ hẳn chính là chủ nhân của nó, thứ hai. Tựa hồ như người trong hắc khí kia muốn nó đi chết cũng chỉ có cách nơi này mà tự bạo.

“Ha ha ha...”

Một tiếng chủ nhân kia vang lên, hắc khí lập tức quay cuồng, giữa bầu trời vang lên tiếng cười cực kỳ cuồng vọng. Trong âm thanh đầy âm lãnh và đặc ý, còn có một tia rất ma tính, chủ nhân của tiếng cười kia nghiêm nhiên không khác gì ma đầu.

Ở trong hắc khí, trên mặt Triệu Vô Tà hiện ra vẻ dữ tợn. Lúc này, khí tức của hắn ta bắt đầu phát ra. Không phải khí tức của Triệu Vô Tà, cũng không phải là Nhân Trùng Kiếm, khí tức của Vạn Độc Quỷ Bát Phiên. Mà là một cỗ khí tức hoàn toàn xa lạ, thời điểm khí tức kia âm âm tuôn ra, phía trên bóng người bao phủ kia lập tức tuôn ra một đoàn sát khí đen kịt.

Như mây, như sương mù, đoàn sát khí dị thường kia ngưng tụ, thế mà trong nháy mắt bành trướng gấp mấy chục lần. Phiêu phù ở đỉnh đầu Độc Long cùng Triệu Vô Tà. Sau đó khí tức đè xuống, hung sát, âm lãnh, viễn cổ, “Rất khó hình dung cái khí tức này. Sợ rằng bảy đầu nguyên anh yêu thú của điện chủ kia cũng chưa hẳn có loại khí tức này.

Không quan hệ tu vi, đó là khí tức từ sâu trong huyết mạch bộc phát ra, hoàn toàn khác biệt cấp bậc. Khí tức này đè xuống, hào quang xanh biếc toàn thân Độc Long lập tức ảm đạm, sau đó toàn bộ thân hình đều run rẩy. Thật run rẩy, vẩy rùng mới sinh toàn thân nó đều đang lay động, đôi mắt rùng kia cũng chớp động một loại sắc thái kêu là sợ hãi.

Hung thú Viễn Cổ, hư ảnh một con yêu thú vô cùng to lớn bỗng nhiên xuất hiện trong đoàn sát khí màu đen. Sau đó nó lắc lư một cái rồi biến mất, hắc khí chớp động, mặc dù hư ảnh

kia chỉ xuất hiện một chút nhưng Triệu Vô Tà vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Thân cao nghìn trượng, đầu có hai sừng, hai con mắt quả thực lớn bằng nhật nguyệt. Huyết quang bắn ra nồng đậm như máu tươi, vừa nhìn qua, Trác thiếp của mình lập tức giống như thân ở Huyết Hải Luyện Ngục. Bị vô số huyết quang bao vây lấy, bất luận giấy dựa thế nào cũng không thể giấy thoát ra được. Cự thú kia đều mọc lông đen, diện mục như thế nào cũng không thấy rõ, chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh cao nghìn trượng cùng hai sừng dữ tợn kia.

Hư ảnh cự thú này xuất hiện trong nháy mắt, lập tức tắt cả sinh linh trong đầm lầy đều cảm giác được. Tất cả đều nhớ tới sát khí xuất hiện cách đây không lâu, đều là sợ hãi co rụt ở địa bàn của mình không dám động đây.

Tại những nơi có khí ô uế nồng đậm nhất trong đầm lầy, bốn con yêu thú cường đại đang chữa thương cảm ứng được cỗ khí tức đáng sợ kia xuất hiện cũng biến sắc.

“Độc Long”

Song Vĩ Hạt Sư ngồi xổm trên một tòa cột sơn, còn lại đều là thi hài các loại yêu thú, phía dưới là bùn bẩn thỉu cực kỳ. Những bùn đất đó hình như trộn thành máu thịt, tản mát ra mùi tanh hôi cực kỳ. Từng sợi huyết khí mang theo uế khí bò lên trên cột sơn trắng toát, cuối cùng chui vào trong lỗ mũi Song Vĩ Hạt Sư.

Theo những huyết khí kia cùng uế khí chui vào trong cơ thể Song Vĩ Hạt Sư, thương thể của nó lấy tốc độ khủng bố khôi phục, không bao lâu chỉ sợ có thể khỏi hẳn. Khác với phương thức chữa thương của Độc Long Đại Động can qua, nhưng thủ đoạn Song Vĩ Hạt Sư chữa thương lại không thua Độc Long chút nào, những huyết khí kia cùng uế khí quá mức tinh thuần và nồng đậm.

Cùng lúc đó, trong miệng ba con yêu thú đang chữa thương đều kinh hô lên một cái tên: Độc Long.

Bất quá mặc dù kinh hãi tại sào huyết của Độc Long bạo xuất ra khí tức kinh khủng kia, nhưng chúng nó cũng không dám tại

lúc này tiến đến tìm hiểu đến tột cùng, dù sao khí tức kia thực sự quá mạnh mẽ. Khí tức hung thú Viễn Cổ đến từ nơi đây, vừa xuất hiện đã khắc thật sâu vào trong tâm thần bốn con yêu thú bá chủ đầm lầy này.

“Đứng lên đi “

Tại địa bàn của Độc Long, sau khi hư ảnh cự đại hung thú biến mất trong vũng bùn. Hắc khí cuộn cuộn vài cái, cổ khí tức làm cho tất cả sinh linh trong đầm lầy khiếp đảm biến mất. Bên trong hắc khí, bỗng nhiên bay ra một thanh âm khàn khàn, thanh âm phiêu hốt tựa hồ như không tồn tại ở xa xa. Thế nhưng rất rõ ràng đã lọt vào trong tai của Độc Long.

Trong mắt rồng lộ ra vẻ cung kính cùng sợ hãi, Độc Long thế mà chậm rãi cúi cái đầu dữ tợn bao phủ trong hắc khí này. Một màn này nếu để chúng nó nhìn thấy, vậy quả thực là sẽ kinh hãi đến chết. Độc Long mặc dù không phải long tộc chính thống, chỉ là nhiễm huyết mạch long tộc mà thôi, nhưng lại kế thừa tính cách ngạo khí mười phần của long tộc.

Giết được Độc Long thì có thể, nhưng muốn cho Độc Long cúi đầu, chuyện này quả thực là không có khả năng. Nhưng hiện tại lại xảy ra, con Độc Long này cùng Triệu Vô Tà có không ít ân oán. Thế mà lại cúi đầu trước Triệu Vô Tà, trong mắt rồng tràn đầy vẻ cung kính, hoàn toàn không nhìn thấy một tia dị sắc nào.

Hồng sa hổ thẹn, con Độc Long này đã không còn là Độc Long trước kia. Tuy trí nhớ của nó vẫn là của Độc Long trước kia, nhưng tâm thần ý niệm trong đó cũng đã đổi thành Hồng Sa Huyết Trùng, bên trong Nê Hoàn cung đều là từng con Hồng Sa Huyết Trùng.

Còn có thể chém giết, còn có thể tranh đấu, còn có thể suy nghĩ. Nhưng mà vĩnh viễn sẽ không phản bội Triệu Vô Tà, cho dù Triệu Vô Tà đã chết thì con Độc Long này cũng sẽ tự bạo đi theo. Mà hồn phách thật sự của Độc Long, sẽ vĩnh viễn đắm chìm trong ản khiêu kia, nếu như Triệu Vô Tà chết cùng, hồn phách của nó cũng sẽ chết theo, đây xem như là hình phạt tàn khốc nhất thế gian rồi, Độc Long không may trở thành vật hi sinh đầu tiên của con rồi hiện thế.

Mùng Một trăm năm mươi bốn thiên cuối cùng cũng thần phục.

Tiếng gió đột khởi, trong vũng bùn Độc Long kia, đột nhiên hắc khí và quang mang xanh biếc đan vào một chỗ. Đột nhiên bão táp nổi lên, uế khí vô biên cuốn lên hướng bầu trời đánh tới, mặt đất đầm lầy bắn thủ cùng các loại uế vật đều bị cuốn ở trong đó, bị cuốn lên trên bầu trời.

“Vù vù “

Hai đạo quang mang vào lúc này đột nhiên từ trong gió lốc kia bắn ra, tiếng xé gió vang lên, hai đạo quang mang kia đã biến mất trên không mảnh đầm lầy này.

Sau nửa canh giờ, tại một khu vực khác, trên bầu trời đầm lầy “Oanh” hai đạo quang mang từ đằng xa trên bầu trời đột nhiên phóng tới, ven đường bầu trời giống như bị phá vỡ, phát ra tiếng vang cực lớn.

Ở trong đầm lầy phía dưới, đám yêu thú độc trùng trong nước bùn đều cảm ứng được bầu trời nổ vang, thế nhưng sau khi một đạo khí tức trong hai đạo hào quang kia bộc phát ra, những sinh linh trong nước bùn đều không dám nhúc nhích. Kết Đan hậu kỳ, một con yêu thú Kết Đan hậu kỳ.

Bên trong đầm đen chín vạn dặm, có nghĩa là một trong những yêu thú bá chủ, không phải ai cũng có thể trêu chọc. Nói không chừng vừa lộ mặt đã bị vị bá chủ nào đó giết chết, sinh linh nhỏ yếu yếu tự có con đường sinh tồn của chính mình. Nếu đã không thể phản kháng cường giả, vậy tận lực không nên tới trêu chọc cường giả, không nên xuất hiện ở trước mặt cường giả.

Chẳng qua đáng tiếc, thế gian này có một việc gọi là tai bay vạ gió.

“Oành oành”

Hai đạo quang mang từ bầu trời phía xa phóng tới, sau đó hiện ra thân hình. Một thú ảnh vô cùng to lớn lập tức lơ lửng giữa

không trung, toàn thân tản ra quang mang xanh biếc, trên cái đầu dữ tợn có một đôi long nhãn lóng lánh ánh sáng. Đúng là Độc Long, khí thể của nó mạnh mẽ trước nay chưa từng có, làm sao có thể nhìn ra trước đây không lâu còn từng trọng thương.

Phía trên đầu Độc Long lúc này lại có một bóng người đang đứng, hắc khí tràn ngập bao phủ hoàn toàn bóng người kia, đừng nói là khuôn mặt.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt ấn thuật tám lần.

Ngũ quan, quả thực một chút khí tức cũng không cảm ứng được. Hắc khí dưới chân bóng đen cực kỳ thần bí này cuộn cuộn một cái, tựa như là người trong đó nhẹ nhàng dậm chân. “Oanh”

Đây chính là tai họa bất ngờ, Độc Long vốn đang ở trên không trung bỗng nhiên cấp tốc hạ xuống, sau đó hung hăng nện ở trong đầm lầy. Thân thể to lớn vô cùng của Độc Long từ trên cao nện xuống, trong đầm lầy lại toàn là bùn đất, nhất thời phía dưới đầm lầy có thêm một cái hố sâu. Không cần phải nói, yêu thú độc trùng vốn ở chỗ nào trong vũng bùn, chỉ sợ toàn bộ đều hóa thành phần.

Đuôi rồng trong hố sâu vô cùng tráng kiện khẽ quét qua, lập tức nước bùn đất văng khắp nơi, một mảng lớn khu vực bị cái đuôi này làm cho thành một đồng hỗn độn.

“Ha ha ha”

Độc Long phá hoại khắp nơi, lấy hình thể hắc, tồn tâm tàn sát bừa bãi. Chỉ chốc lát, nơi này đã bị hắc làm hỏng nát, những bùn đất kia cơ hồ bị tước đi một tầng. Trong đồng bùn đất bị hắc lật lên, đều là thi thể độc trùng yêu thú, cũng không biết đã có bao nhiêu độc trùng yêu thú chết ở dưới cự trảo của nó.

Hắc khí vẫn cuộn cuộn như trước, Triệu Vô Tà lạnh lùng nhìn chăm chú vào Độc Long đang lăn lộn không ngớt bên dưới, hắc khí vẫn bao phủ lấy hắc. Cho dù là ai cũng không thể thấy phía sau hắc khí kia rốt cuộc ẩn giấu cái gì. Triệu Vô Tà bỗng có cảm giác như đang khổng chế tất cả mọi thứ, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắc ta.

Nhìn Độc Long tàn sát bừa bãi phía dưới, Triệu Vô Tà có một loại sinh linh trong đầm đen trong vòng chín vạn dặm đều nằm trong lòng bàn tay của hắn ta, lật qua lật lại có thể quyết định sinh tử của những sinh linh kia. Loại cảm giác này vừa xuất hiện, khí tức toàn thân Triệu Vô Tà lập tức thay đổi, cổ khí tức hung thú từ viễn cổ lần nữa bộc phát ra trên người hắn.

“Oanh “

Khoảnh khắc khí tức bộc phát, giữa thiên địa tựa hồ cũng thay đổi màu sắc, nhất thời trở nên ảm đạm. Vẫn là hung sát, khát máu, viễn cổ, cổ khí tức này căn bản không thể kháng cự, những sinh linh trong vũng bùn phía dưới đều đứng im không nhúc nhích. Không phải chúng không thể động đậy, mà là không dám, đối mặt với khí tức của cường giả Viễn Cổ.

Những con kiến ở tầng dưới cùng hoàn toàn không thể nhúc nhích, chỉ có thể sợ hãi đứng ngây ở nơi nào chờ đợi. Nhưng Độc Long phía dưới tựa hồ đã không bị ảnh hưởng, vẫn tận tình tàn sát bừa bãi như cũ, toàn bộ những độc trùng Yêu thú không thể nhúc nhích đều bị nó một đuôi quét qua liền biến thành tro bụi.

“Vút”

Đúng lúc này, ở sâu trong đầm lầy, một đạo quang mang từ trong nước bùn bắn ra. Tại không trung một điểm dừng lại cũng không có, sau khi bắn ra lập tức muốn hướng bầu trời xa xa bỏ chạy. Trong hắc khí bao phủ, Triệu Vô Tà đột nhiên xoay người lại., Đôi mắt lạnh lẽo giấu sau lớp khí đen lập tức bắn ra một ánh mắt lạnh lẽo. Trong đạo hào quang kia không ngờ lại là một con cá sấu cực lớn, sau khi tiếp xúc với ánh mắt Triệu Vô Tà, trong lòng nó rung mình, thân hình khổng lồ của nó rõ ràng lại ngưng trệ mãnh liệt một chút, độn quang vừa định dựng lên đã tiêu tán.

“Cạc cạc cạc lão trùng, sao bây giờ lại chịu đi ra, cạc cạc cạc “

Độc Long giống như Độc Long trước kia, kiêu ngạo vô cùng, thân thể khổng lồ từ trong bùn đất bắn ra. Tại giữa luồng lục quang bùng lên, một thứ xuyên thẳng qua xuất hiện trước người con cá sấu khổng lồ.

Hai cái đầu khổng lồ cũng dữ tợn đụng vào nhau, hai ánh mắt cũng lạnh như băng đụng vào nhau. Độc Long, Cự Ngạc, cùng ở trong hắc trạch chín vạn dặm này, đều là sinh tử đại địch. Trước kia gặp mặt đều là hai người mới có một ngày đã chịu bỏ qua, chỉ là hôm nay, sợ không phải chém giết Dương Thiên là có thể giải quyết được.

“Độc Long, ngươi đây là ý gì muốn xâm phạm địa bàn của ta hả.”

Con cá sấu khổng lồ dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Độc Long, nhất là sau khi quét mắt trên mặt đất bờ bên vô cùng, trong hai con mắt cực lớn bắn ra lửa giận ngút trời.

“Mạc Long Lục”

Da toàn thân cá sấu to lớn đều đang lôi kéo, run run. Từng tia từng tia huyết sắc lưu chuyển ở trong đó, khí tức cực kỳ hung hãn ẩn tàng trong đó. Thế nhưng lại ẩn ẩn lộ ra, tựa hồ ngay sau đó sẽ bộc phát, trên khí thế vậy mà hoàn toàn không thua gì Độc Long.

Hai đầu đầm lầy cự thú sắp va chạm vào nhau, đều là hung sát vô cùng, khát máu vô cùng. Trong lúc nổi giận, chúng đều sẽ liều lĩnh lâm vào trong cơn phát cuồng.

Thế nhưng ngay thời khắc khắc liệt chém giết bộc phát, một thanh âm bỗng nhiên vang lên giữa hai con thú khổng lồ.

“Thần phục hoặc là chết”

Đột ngột một cách dị thường, rồi lại dị thường rõ ràng. Âm thanh khàn khàn vô cùng xuất hiện ở trong tai con cá sấu khổng lồ. Toàn thân Triệu Vô Tà hắc khí xuất hiện ở đỉnh đầu Độc Long, mạng lưới hung thú Viễn Cổ vừa mới bộc phát khí tức cũng chưa hoàn toàn tán đi, còn sót lại ở trong những hắc khí kia bao quanh.

Con cá sấu khổng lồ đột nhiên ngây ngẩn cả người, trong tâm lý nổi lên cảm giác sợ hãi, là cảm giác sợ hãi trời sinh. Cảm giác sợ hãi đến từ sâu trong huyết mạch. Đây là cảm giác sợ hãi từ lúc sinh ra đã khắc sâu trong lòng, có lẽ tổ tiên bộ tộc nó khi đối mặt với hung thú viễn cổ cũng có cảm giác sợ hãi

giống vậy. Khi khí tức hung thú viễn cổ xuất hiện một lần nữa, cảm giác sợ hãi ẩn sâu trong huyết mạch nó liền bộc phát.

Lần bùng nổ này lập tức nhấn chìm nó, ánh mắt vốn còn lộ ra hung quang biến đổi. Thứ hai hàm hàm rõ sự sợ hãi của sáu sinh linh nhỏ yếu đối diện với cường giả qua Quyển, sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi. Con cháu của những sinh linh nhỏ yếu kia nếu vẫn yếu ớt đối mặt với khí tức của cường giả kia, khí tức ẩn sâu trong huyết mạch sẽ bộc phát.

Giống như giun dế, vĩnh viễn đều muốn nhìn cường giả.

“Thần phục ta thần phục, thần phục ta...”

Giống như một tiếng nói nho nhỏ, thanh âm vô cùng khàn khàn của Triệu Vô Tà vang lên bên tai con cá sáu khổng lồ. Từng câu từng câu vang lên, vờn quanh, kéo dài mãi không dứt, giống như tơ tằm bao vây tâm thần của con cá sáu khổng lồ kia lại. “

Khí thể Độc Long cũng thu liễm lại, khí tức thu lại, rút đầu lại. Nhãn Long vẫn lộ ra vẻ cung kính như cũ, nín thở, sợ quấy rầy đến Triệu Vô Tà.

“Không rống được.”

Biến hóa đột ngột phát sinh, con cá sáu vốn đã bị Triệu Vô Tà hủy đi tâm thần đột nhiên giãy dụa kịch liệt, thân thể to lớn vô cùng điên cuồng giãy dụa trên không trung. Cái đuôi to lớn hung hăng quất tới, con Độc Long không kịp trốn tránh, dĩ nhiên trúng đòn. Vây rùng xanh biếc thoáng cái bị quét đi một mảng lớn, máu tươi màu xanh lục từ trong cơ thể nó tràn ra ngoài.

Chuyện này cũng không tính là gì, Độc Long một điểm cũng không để ý, nhưng lúc này nó đã lâm vào trong cơn giận dữ. Bởi vì nó không thể né tránh cái đuôi cương võng kia, Triệu Vô Tà vẫn còn ở trên đầu nó. Chuyện này quả thực không thể tha thứ.

Độc Long lúc này sớm đã không còn là Độc Long như trước kia nữa, tuy rằng vẫn hung sát như trước, tàn nhẫn vô tình như vậy. Nhưng mà trong lòng trung thành với Triệu Vô Tà đã đến

tình trạng cố chấp. Chỉ cần người nào dám mạo phạm Triệu Vô Tà, so với đoạt mạng nó còn nghiêm trọng hơn.

“Hồng muốn chết”

Độc Long ngửa mặt lên trời rộng to, lông dài xanh biếc chỗ cái đầu phía dưới tung bay lên, quang mang xanh biếc lưu chuyển trong đó, trong mắt rồng bò lên sát khí đỏ như máu, không ngờ lúc này lại lâm vào điên cuồng.

“Giết “

Hai chữ rất đơn giản, từ trong hắc khí cuộn cuộn bay ra, vẫn khàn khàn như trước. Nhưng sát khí trong đó lại như thế nào cũng không che giấu được, vô cùng lạnh lẽo, hai chữ này cũng trực tiếp đem Độc Long hoàn toàn đẩy vào trong điên cuồng.

Huyết trùng thay thế ý niệm của Độc Long, hoàn toàn trở thành xấu hổ của Triệu Vô Tà. Một yêu thú xấu hổ, muốn tự tử, hoàn toàn trung thành với Triệu Vô Tà, toàn bộ Thiên Vân Đại Lục cũng không tìm thấy yêu thú trung thành như thế.

“Cách tạch tạch tạch “

Liên tiếp tiếng vang từ trong cơ thể Độc Long truyền đến, thân thể cực lớn của nó lúc này lại cong thành một cái hình dáng quỷ dị, sau đó chỉ thấy cái đuôi của Độc Long quất tới.

Tốc độ nhanh đến cực hạn, nói là tia chớp cũng không sai biệt lắm. Lúc này con cá sấu khổng lồ kia vẫn còn đang rộng to, tránh được một đuôi này, sau một tiếng nổ vang, thân thể con cá sấu cực lớn bị rút xuống bùn phía dưới.

“Phốc Hoa Khắc “

Hai loại âm thanh này có nghĩa là sau khi con cá sấu kia bị rút ra, chẳng những hộc máu mà còn khiến xương cốt trong cơ thể cũng vỡ ra không ít. Lúc này, một người toàn thân bao phủ trong hắc khí, khóe miệng chậm rãi rỉ máu. Một tia lãnh ý ngưng tụ nơi khóe miệng, đôi mắt lạnh lẽo kia lại là sát khí bùng lên.

Thi triển mê hồn bí thuật lại bị phản phê, Triệu Vô Tà lại bị thương nhẹ. Mặc dù không nghiêm trọng nhưng tâm thần bị thương cần phải khôi phục lại thật sự là phiền toái. Cho nên

Triệu Vô Tà mới nổi giận như vậy, lạnh lùng phán tử hình cho cá sấu. Tâm thần phản phệ Triệu Vô Tà nhưng nó cũng không dễ chịu gì, tâm thần bị hao tổn.

Là tổn thương triệt để, ngay cả khả năng khôi phục cũng không có. Tựa như một khối bánh bị cắn đứt, không có khả năng phục hồi như cũ. Con cá sấu khổng lồ kia ngay từ đầu đã nhận ra khí tức kinh khủng trên người Triệu Vô Tà là muốn tránh né, thế nhưng không nghĩ tới lại được Triệu Vô Tà lưu lại ngoài ý muốn.

Tiếp theo lại bị Độc Long nổi giận, cuối cùng lúc này, chỉ có một kết cục. Không chết không thôi.

“Rống rống “

Sau khi cái đuôi của Độc Long quất vào trong bùn đất, nó lập tức rơi vào điên cuồng, bất chấp tất cả mà chém giết với Độc Long. Vì vậy, ở trên bầu trời, lại xuất hiện cảnh hai con cự thú đang điên cuồng chém giết.

“Oành oành oành oành

Tựa như loại thanh âm vô cùng vô tận này, nước bùn trong đầm lầy thỉnh thoảng bị đập ra một đám hồ sâu vô cùng lớn, hồ sâu chém giết.

Cái đuôi dữ tợn, miệng rộng, móng vuốt, “Hai con cự thú chém giết cùng một chỗ. Trong một khu vực này, toàn bộ sinh linh đều bị lan đến. Một canh giờ trôi qua, đã không biết bao nhiêu độc trùng mãnh thú đã chết dưới dư chấn do chúng sinh ra. Tùy tiện một bộ vị va chạm, khí kinh bộc phát ra cũng đủ để cho không biết bao nhiêu sinh mệnh của độc trùng mãnh thú tầm thường.

Về phần những độc trùng yêu thú cũng coi như lợi hại, đã sớm chém giết còn chưa kịp bỏ chạy từ xa rồi.

Độc Long cùng con cá sấu khổng lồ đều điên cuồng, chỉ lo chém giết, hoàn toàn quên đi mọi thứ. Toàn thân vảy rồng xanh biếc lại biến mất hơn phân nửa, con cá sấu khổng lồ kia càng thêm thâm thẳm. Bên trong thân thể cao lớn không biết vỡ bao nhiêu xương, toàn thân đều là vết máu, trên những vết

thương kia đều bao trùm một tầng sương mù màu xanh lá, ăn mòn thân thể nó.

Cũng là không trung, Triệu Vô Tà nhìn hai con thú khổng lồ chém giết nhau, khoe miệng nở nụ cười tàn nhẫn. Lòng bàn tay hào quang lập loè, một đoàn hắc quang mơ hồ không phát ra. Trong đoàn hắc quang đó có bảy mươi hai cây kim dài đen kịt, ở đằng kia hắc mang lóe ra thỉnh thoảng chớp lên huyết quang.

“Tiết Sát Ma châm “

“Hưu hưu hưu”.

Trong bầu trời đột nhiên xuất hiện hắc mang liên tiếp, hướng về phía hai con cự thú đang dây dưa cùng một chỗ mà đi.

“Bành”

Trong khoảnh khắc tiếng nổ mạnh vang lên, cái đầu bao phủ trong hắc khí của Triệu Vô Tà đã xuất hiện phía trên Độc Long, nhẹ nhàng dậm chân một cái. Độc Long điên cuồng lập tức tỉnh táo lại, tuy rằng toàn thân đều là vết thương, nhưng trong ánh mắt của nó lại không lộ ra một chút vẻ thống khổ, chỉ cần vô tận cung kính.

Mặt đất, trong hố sâu, một con cá sấu vô cùng lớn nằm ở bên trong. Nhưng con cá sấu kia lúc này đang thoi thóp, trên cái đầu vô cùng dữ tợn của nó cắm chính tề bảy mươi hai cây kim dài đen kịt. Những cây châm kia chỉ lộ ra một cái kim, trên cây kim kia có huyết quang óng ánh đang lóe ra.

“Lựa chọn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi...”

Triệu Vô Tà mang theo vô tận hơi lạnh vang lên, bảy mươi hai cây kim đen kịt lập tức cắm sâu vào trong đầu cá sấu khổng lồ.

Sâu trong đầm lầy “Hồng”, tiếng rống thống khổ vang vọng bầu trời, bất quá không có sinh linh nào khác có thể nghe thấy. Bởi vì khu vực này, độc trùng mãnh thú toàn bộ bỏ chạy, còn chưa kịp đi, độc trùng mãnh thú nhỏ yếu, cũng đã hóa thành tro bụi.

Canh ba càng lớn.

Tàn hồn đầu một trăm năm mươi năm, oán hận.

Lá cờ xám xịt cuốn tới, phảng phất như màn trời bao trùm xuống, đem thi thể con cá sấu to lớn trong bùn kia bao hết vào, sau đó ở giữa vầng sáng xám lóe ra, bảy mươi hai đạo u mang từ bên trong bắn ra. Cuối cùng rơi vào lòng bàn tay Triệu Vô Tà, cổ tay lật lại, lòng bàn tay biến mất u mang.

Bảy mươi hai cây Ma Châm Văn Sát lại bị hấp thu hồi. Phía trên Tiểu Ma Châm vẫn còn ánh sáng xám lập loè như trước, từ bên trong nổi lên một vật. Nó to như cái vại nước, từ trong ánh sáng xám chậm rãi nổi lên. Bàn tay hư dẫn dắt, vật kia đã đến trước mặt Triệu Vô Tà, toàn thân đều bao phủ hào quang huyết hồng.

“Bá, bá: “

Thứ này vừa xuất hiện, bên cạnh Triệu Vô Tà lập tức truyền đến âm thanh nuốt nước miếng, là Độc Long kia. Nó như một con chó săn nghe lời., Vô cùng cung kính ngồi xổm ở sau lưng Triệu Vô Tà, một đôi mắt rờn rờ nhìn thấy vật kia thì lập tức ánh lên vẻ khát vọng. Thứ to bằng cái vại nước kia không phải thứ gì khác, chính là nội đan của con cá sấu khổng lồ. Xem ra con cá sấu to lớn này sống ở trong đầm yêu thú cường hãn nhiều năm là lâu nhất.

Chỉ sợ đã tồn tại tu luyện ngàn năm trong đầm đen chín vạn dặm rồi, nội đan của nó có thể ngưng tụ thành to bằng vại nước cũng rất kỳ lạ quý hiếm. Mặc dù trong lòng nó vô cùng khát vọng song nó không dám nói câu nào.

Bộ dạng lúc này của Độc Long đâu còn chút hung hãn như một trong chín vạn dặm bá chủ Hắc Chiếu Trạch, quả thực không khác gì những con chó săn nghe lời ở thế tục. Nếu như bị Song Vĩ Hạt Sư nhìn thấy, nhất định sẽ kinh hãi đến nỗi ngay cả con người cũng phải tránh ra.

“Xuy xuy “

Nhân Trùng đột nhiên từ trong miệng Triệu Vô Tà đi ra, xoay quanh vài cái liền khôi phục hình dáng trường kiếm, bị Triệu Vô Tà nắm trong tay. Khóe miệng gã cười lạnh, kiếm mang trong chén của Nhân Trùng lập tức nổ bắn ra kiếm khí lạnh lạnh, giống như từng luồng lửa đỏ như máu từ nội đan trong vạc nước bốc tới.

Kiếm khí ác liệt của nhân trùng mang theo uy năng mạnh mẽ, có thể ăn mòn vạn vật, độc ác vô cùng. Cụ Ngạc kia sau khi chết, nội đan liền thành vật vô chủ, ở trong kiếm khí màu đỏ như máu của nhân trùng một chút năng lực phản kháng cũng không có. Trong nháy mắt bị vỡ thành hai nửa, bên trong đan vỡ vụn thành hai nửa, phía trên cốc phiến lại sáng lên quang mang, phát ra một cỗ hấp lực hút một nửa nội đan vào trong đó.

“Ăn”

Bàn tay vung lên, một nửa số nội đan khổng lồ còn lại bị một luồng sức mạnh lôi kéo bay đến bên miệng Độc Long. Trong mắt Độc Long lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, trong nháy mắt ánh mắt đờ đẫn. Bất quá sau một khắc lại lập Huyền khôi phục tỉnh táo, một chút cũng không nói ra, chỉ dùng ánh mắt kích động cung kính liếc Triệu Vô Tà một cái.

“Grào.”

Tiếng rống đầy kích động vang lên, so với tiếng rống thống khổ của con cá sấu khổng lồ lúc trước hoàn toàn không giống nhau. Độc Long mở cái miệng rộng ra, há to một cái, liền đem một nửa nội đan kia nuốt vào trong bụng. Nội đan vào bụng, huyết quang nồng đậm bên trong lập tức lan tràn ra.

Tu sĩ nhân loại, bất luận tiên ma lưỡng đạo, đều sẽ săn giết yêu thú. Vì nội đan trong cơ thể yêu thú, hoặc là những giáp da gân cốt các loại có thể dùng để luyện đan luyện khí. Tăng tu vi cùng thực lực bản thân, chỉ là khác biệt là tu sĩ ma đạo quang minh chính đại làm việc này. Mà những đệ tử môn phái tiên đạo kia, đều lấy danh hào khác, tóm lại là trừ yêu.

Đối với yêu thú mà nói, phải tăng cường tu vi. Trừ thu nạp thiên địa linh khí luyện hóa ra, chính là cùng yêu thú khác

chém giết, đoạt lấy nội đan của yêu thú khác, sau khi nuốt vào, tự nhiên có thể tăng cường tu vi, tăng cường cảnh giới, mỗi một đầu yêu thú từ khi sinh ra hoặc mở ra linh trí, đều sẽ cùng các yêu thú khác chém giết, cắn nuốt lẫn nhau.

Đây cũng là con đường sinh tồn trong thế giới yêu thú, con đường duy nhất có thể biến thành cường giả, đối với yêu thú mà nói, nhược nhục cường thực chính là quy tắc duy nhất, muốn trở thành cường giả, nhất định phải tuân theo quy tắc này.

Cự Ngạc, Độc Long trước đó, thực lực không kém bao nhiêu. Lại cố kỵ mấy đầu Yêu thú bá chủ khác, cũng không dám buông tay chém giết, nhưng hôm nay, thêm xuất hiện một người tàn nhẫn vô tình thần bí, thế cục hoàn toàn khác. Độc Long đã hoàn toàn thay đổi.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt án thuật chín lần.

Mặc dù còn có tư tưởng độc lập, nhưng vĩnh viễn cũng không có khả năng phản bội Triệu Vô Tà.

Mang theo vẻ kích động mừng rỡ, Độc Long nuốt một nửa nội đan của cự ngạc vào trong bụng, sau đó lập tức nhắm mắt bắt đầu luyện hóa. Huyết quang bùng lên, huyết khí tràn ngập, độc long phiến vốn màu xanh biếc liền bị nhuộm thành huyết long.

Mặc kệ huyết khí nồng đậm lan tràn bên người, lòng bàn tay Triệu Vô Tà sinh ra một cỗ hấp lực, Vạn Độc Quỷ Bát Phiến dưới mặt đất lập tức bay lên. Ở trong hào quang nhanh chóng súc xuống bao trùm thì thể cự ngạc thành bình thường, cán phiến bị hấn nắm trong tay.

Lúc này, bên cạnh đóa hoa sen màu đen tươi đẹp quý dị trên cốc phiến kia có thêm một đoàn huyết khí. Nhưng trong đoàn huyết khí kia mờ mịt, không thấy rõ bên trong đó là cái gì. Cự Ngạc ở trong mấy đại bá chủ đầm lầy trước kia, là một yêu thú hung hãn nhất, một đôi miệng cá sấu to lớn dữ tợn, toàn thân không độc, thôn phệ huyết nhục, hung danh thậm chí vượt qua Độc Long.

Trong đoàn huyết khí kia tồn tại khí tức hung hãn không khác gì khí tức của cự ngạc. Triệu Vô Tà xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng

lau huyết khí bên cạnh đóa hoa sen màu đen kia, lập tức huyết khí tiêu tán ra. Sau đó chúng hóa thành từng điểm huyết quang bao vây lấy đóa hoa sen màu đen nồng đậm, huyết quang nhiễm lên.

Đóa hắc liên kia bị nhuộm thành huyết liên càng thêm nồng đậm khói lửa yêu dị, tại phía trên lá cờ xám xịt, đóa hoa sen máu này càng thêm quỷ dị.

Hơi thở của Tử Phiên thay đổi, tựa hồ càng thêm mãnh liệt, cán cờ bị Triệu Nhi Nhị Khấp năm đang không ngừng rung động, tựa hồ muốn thoát ly danh thưởng năm của hắn. Đây chỉ là ảo giác mà thôi. Khoé miệng Triệu Vô Tà vẫn cười như cũ, tâm tình của hắn tựa hồ không tệ, khẽ vuốt cán cờ một cái.

Ánh mắt mang theo vẻ kỳ dị nhìn chăm chú Huyết Liên trên lá cờ, tâm niệm vừa động, mặt cờ cuốn ngược hóa thành một đạo hồi quang về tới ấn ký trên cổ tay Triệu Vô Tà.

Xử lý xong thi thể cự ngạc, thu hồi ly phiên, Triệu Vô Tà cũng đem Nhân Tử Kiếm nuốt vào trong đan điền. Sau đó liền quay người nhìn Độc Long đang nằm trong nước bùn.

“Grào.”

Vừa vặn lúc này, Độc Long đột nhiên đứng dậy, toàn thân huyết quang đại phóng. Hai mắt Độc Long biến thành huyết hồng, huyết quang bùng lên, những vảy rồng vốn bị phá nát kia bắt đầu mọc lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Từng mảng từng mảng vảy rồng từ trên thân Độc Long mọc lại, nhưng vảy rồng của những con trêu này lại có vẻ vô cùng yêu dị, vậy mà toàn bộ đều là màu huyết hồng.

Không chỉ như vậy, màu máu kia tựa hồ có xu thế lan tràn, đầu tiên là hai mắt Độc Long. Sau đó ngay cả móng vuốt của nó cũng biến thành màu đỏ như máu.

Tâm thần khẽ động, Triệu Vô Tà lập tức cảm ứng được dị thường trong cơ thể Độc Long, một luồng huyết khí mạnh mẽ từ trong bụng xông thẳng lên đỉnh cổng. Vậy mà là hướng tới Nê Hoàn cung của Độc Long, ngay lập tức xông vào Nê Hoàn cung, mục tiêu của luồng huyết khí kia lại là tâm thần niệm của Độc Long.

Hiện tại trong Nê Hoàn cung của Độc Long nào còn có ý niệm tâm thần của nó, đã sớm bị Hồng Sa Huyết Trùng thay thế, cổ huyết khí kia tựa hồ có ý chí của mình. Lúc xông vào Nê Hoàn cung, không cảm ứng được tâm thần Độc Long, huyết khí vậy mà đi về phía ẩn khiêu phong ẩn hồn phách Độc Long.

“Hừ “

Triệu Vô Tà đột nhiên cười lạnh, thân hình khê động, lập tức xuất hiện ở trước người Độc Long. Bàn tay biến thành kiếm, hung hăng cắm xuống trán Độc Long, hai ngón tay giữa không trung tràn ra kiếm khí huyết hồng lạnh lạnh.

Kiếm khí đỏ như máu kia cực kỳ lạnh lẽo, vậy rùng còn chưa tới gần trên trán Độc Long thì đã bị một luồng sức mạnh kỳ lạ ăn mòn.

Một tiếng vang nhỏ, cái trán phủ đầy vậy rùng của Độc Long đã bị hai ngón tay của Triệu Vô Tà cắm vào. Lỗ sâu này. Hai ngón tay của Triệu Vô Tà đã cắm tận vào trong đó, kiếm khí huyết hồng của Nhân Chung Kiếm lập tức bộc phát, bộc phát từ trên hai ngón tay của Triệu Vô Tà.

“Oanh xuy xuy “

Huyết hồng kiếm khí từ hai ngón tay Triệu Vô Tà bắn ra, sau một khắc liền xuất hiện tại Nê Hoàn cung của Độc Long.

“Còn thiếu một chút nữa để ngươi làm hỏng chuyện, hừ...”

Trong lúc Triệu Vô Tà hừ lạnh một tiếng, huyết sắc kiếm khí lập tức bao phủ lấy cổ huyết khí mạnh mẽ kia, kiếm khí huyết hồng lạnh lẽo. Cổ huyết khí kia tuy mạnh mẽ, nhưng đối mặt với huyết hồng kiếm khí như thủy triều, cũng chỉ là mảnh vỡ đã bị chôn vùi. Trong khoảnh khắc sau cùng khi huyết khí tiêu tán, trong Nê Hoàn cung của Độc Long vang lên tiếng kêu thống khổ của cự ngạc.

Nghe thấy tiếng rống kia, hồn phách Độc Long trong khiêu bắt đầu biến động, cũng phát ra tiếng rống to. Bất quá tiếng rống kia chỉ vang lên trong vô tận hư không, không có âm thanh truyền đến, bên trong lộ ra vẻ không cam lòng.

“Phốc “

Rút ngón tay ra, Triệu Vô Tà mặt âm trầm. Tâm niệm vừa động, lá cờ xám xịt cuốn ra, lá cờ cầm trong tay. Triệu Vô Tà chăm chú nhìn huyết liên trên lá cờ, cười lạnh lùng dữ tợn. Trong mắt hiện ra quang mang vô cùng lạnh lẽo, sát khí tỏa ra bốn phía, làm cho người ta tim đập nhanh.

“Phệ hồn...”

Thanh âm của Triệu Vô Tà vang lên đến cực hạn, đóa huyết liên trên lá cờ bắt đầu phát ra ánh sáng màu xám, ánh sáng xám từ chỗ sâu của Tiểu Ma Phiên sáng lên. Sau đó bao phủ lấy đóa huyết liên, huyết khí rút đi. Dưới ánh sáng xám, huyết khí nồng đậm trên huyết liên bắt đầu thôi lui kịch liệt, dần dần bị hội quang ép chỉ còn lại một đoàn nhỏ.

“Gọi người là yêu thú người không phải là yêu thú, người là nhân loại, người tốt cuộc là cánh buồm gì...”

Rất đột ngột, trong một đoàn huyết khí kia, vậy mà vang lên thanh âm của con cá sấu to lớn kia. Trong tiếng nổ vang ở trong chén phiên, thanh âm tràn đầy hoảng sợ cùng không cam lòng, đồng thời vô biên oán khí từ trong đoàn huyết khí tràn ra.

“Hận đi, hận là người tự tay chôn cất hồn phách của mình đi, oán trời oán đất oán giận.

Thanh âm Triệu Vô Tà không ngừng vang lên, đồng thời những luồng sáng xám kia biến đổi, không ngờ lại biến thành như hỏa diễm, bao phủ toàn bộ huyết khí vào trong đó, ngay tại trung tâm Huyết Liên. Ngọn lửa màu xám bốc cháy, đoàn huyết khí kia dần dần mỏng manh, một luồng tàn hồn màu xám sau khi huyết khí tan hết mới từ từ bay ra.

Là do sinh hồn của con cá sấu khổng lồ kia, chỉ là đã bị tổn hại nghiêm trọng, mất đi sự che chở của tinh lực kia.

Sinh hồn chỉ còn một nửa sẽ bay tới bên ngoài bàn xoay, đáng tiếc lúc này một lực hút cực lớn đột nhiên xuất hiện, kéo sinh hồn nó trở về.

“Chẳng qua loa...”

Tựa như tiếng kêu thảm thiết vô cùng vô tận vang lên trong cốc phiên, đóa hoa sen kia đã khôi phục phía trên lúc đầu, một luồng tàn hồn quấn quanh. Dưới hắc liên, ngọn lửa màu xám hùng hực thiêu đốt, thiêu đốt tàn hồn kia. Trong đám tàn hồn., Oán khí cuộn cuộn không dứt lan tràn ra ngoài, lại không ngừng bị hắc liên kia hấp thu. Hấp thu những oán khí kia, đóa hắc liên kia càng thêm ảm đạm, nhưng dưới những ngọn lửa màu xám kia tôn lên vẻ yêu dị vô cùng.

Canh tư

,

Khổng chế từ một trăm năm mười sáu chương.

Oan lót và ô uế ngàn vạn. Sinh linh hồn phách sinh ra oán độ ở trong đó, lại nhải công công và uế khí khác càng thêm dơ bẩn, đặc biệt là sinh linh cường đại. Không dễ dàng sinh ra oán hận, nhưng một khi có cảm xúc oán hận sinh ra, oán khí kia sinh ra quả thực là trị trời.

Nhưng mà sinh linh này có oán khí vô hình, vô hình vô chất, mắt thường có thể thấy không thấy. Trừ phi là oán khí kia cường đại đến một loại cấp độ, đã có thể hiện ra ở trong hư không, bị mắt thường vô lấy.

Điều này nói rõ, oán hận vì sinh ra oán khí đã đến mức khủng bố.

Hồn phách của con cá sấu khổng lồ này chính là như thế. Triệu Vô Tà đã lấy đi tính mạng của nó, cuối cùng lại tự tay dập tắt tia hy vọng cuối cùng của nó. Vốn nó muốn thừa dịp Độc Long cắn nuốt nội đan, lợi dụng hồn phách Huyết Nguyên đoạt xá Độc Long trên nội đan, thế nhưng không nghĩ tới Độc Long lại bị con rối Triệu Vô Tà khống chế.

Tàn hồn cự ngạc vừa xuất hiện tại Nê Hoàn cung của Độc Long, Triệu Vô Tà lập tức cảm giác được. Hơn nữa hắn lập tức động thủ diệt sát một đám tàn hồn của nó. Càng khiến nó oán hận hơn là tàn hồn trên một nửa số nội đan còn lại cũng bị phát hiện. Cuối cùng bị Triệu Vô Tà triệu hồi ra chén lửa đốt.

Trong ly phiên sinh ra chén khí, chính là Tử Phiên tự động thu nạp thiên địa uế khí, khí tức lao碌, khí độc, tất cả thiên địa linh khí ngưng tụ mà thành. Khí tức thần diệu vô cùng. Có thể hóa thành chén lửa chính là một trong những thần thông diệu dụng, xương tủy khí thiêu đốt, loại thống khổ này căn bản không phải hồn phách có thể thừa nhận.

Mất đi thân thể, đối với cá sấu khổng lồ mà nói, giày vò hồn phách của nó chính là tàn nhẫn nhất. Huống chi ngọn lửa kia cháy lên, mặc kệ hồn phách của bất kỳ sinh linh nào cũng

không thể thừa nhận được. Thế nhưng Triệu Vô Tà rất nham hiểm, không chế lại những ngọn lửa trong chén, không có chút nào thiêu đốt sạch sẽ đám tàn hồn kia, mà chậm rãi thiêu đốt.

Từ sâu trong hồn phách truyền đến một cách vô cùng thống khổ, cá sấu khổng lồ bây giờ là thân thể sinh hồn, ngay cả muốn ngắt đi cũng không làm được. Chỉ có thể chịu nỗi thống khổ không phải là con người, vì vậy oán khí cuồn cuộn không dứt từ trong hồn phách của nó sản sinh ra.

Nhìn cốc phiên hấp thu hồn phách cự ngạc sản sinh oán khí. Đóa hắc liên vậy mà bắt đầu biến hóa, bên trong lần đầu tiên xuất hiện dấu hiệu có lực lượng. Lúc trước luyện chế Chung Cờ, trên mặt cờ xuất hiện đóa hắc liên này, Triệu Vô Tà cũng không phải hiểu rõ. Theo lý thuyết Hắc Liên mặc dù hấp thu ngàn vạn độc khí trên Độc Sơn, nhưng cuối cùng hẳn là đều bị Bát Cổ Phiên hấp thu luyện hóa.

Hắc liên hẳn là muốn biến mất chứ không phải xuất hiện ở trên mặt phiên. Nhưng Triệu Vô Tà có cảm giác, hắc liên xuất hiện trong cốc phiên cũng không phải là chuyện xấu, nói không chừng có thể sinh ra thần thông dị chủng nào đó. Hiện tại, mặt đen trước giờ đều không có động tĩnh bỗng nhiên có dị động.

Triệu Vô Tà nhăn mày lại, suy nghĩ gì đó, nhìn hồn phách cự ngạc phía trên vẫn không ngừng kêu rên. Một lát sau, bỗng nhiên lông mày Triệu Vô Tà giãn ra, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh. Hắn vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mặt lá cờ, bên trên lập tức nổi lên một tầng sương mù màu xám tro.

Sau khi sương mù xuất hiện, hắc liên trên lá cờ kia đã bị bao trùm. Sinh hồn kêu thảm cũng dần dần không còn một tiếng động. Không phải Triệu Vô Tà buông tha nó mà là tiếng kêu thảm thiết của nó bị sương mù che phủ mà thôi. Khóe miệng cười lạnh không thôi, Triệu Vô Tà bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Độc Long. Lúc này Độc Long đã hoàn toàn luyện hóa một nửa nội đan của con cá sấu khổng lồ kia.

Thân hình thật lớn nằm trong bùn lầy, cái đầu dữ tợn một mình ở trước mặt Triệu Vô Tà. Bên trong ngoại trừ cung kính như trước còn có một tia sợ hãi. Đây đâu còn là một con cự thú dữ

ton, rõ ràng chính là một con chó con sợ chủ nhân. Nó là sợ hãi, bởi vì nó vừa mới công gần lợi, sau khi nuốt nội đan vào liền trực tiếp bắt đầu luyện hóa.

Kết quả là thiếu chút nữa bị tàn hồn của cá sấu khổng lồ cản trở. Tuy rằng cuối cùng Triệu Vô Tà ra tay, nhưng cũng chính vì Độc Long như thế mà toàn thân đều đang run rẩy, sợ Triệu Vô Tà lại nhú mày. Sợ hãi từ trong tâm thần khiến nó ngay thở mạnh cũng không dám.

“Hừ độc”

Một tiếng hừ lạnh vang lên như tiếng sấm trong tâm thần Độc Long. Thiếu chút nữa làm cho thân thể khổng lồ của nó nằm xuống, bất quá may mắn là chữ phía sau của Triệu Vô Tà vang lên. Độc Long vẫn cung kính nằm úp đầu trước mặt Triệu Vô Tà như cũ, không dám nhúc nhích một cái. Bất quá trong ánh mắt đã bắt đầu chớp động vẻ kinh hãi.

Hài lòng gật gật đầu, Triệu Vô Tà giơ hai chân trần chậm rãi đập lên mi tâm của Độc Long, cái đầu thật lớn ngẩng lên, yêu nguyên màu xanh biếc tràn ra ngoài cơ thể, trước người hắn bao trùm một tầng Yêu Nguyên phòng hộ.

“Oanh”

Bốn cái long trảo hung hăng dùng sức ở trong bùn, thân rồng thật lớn bay lên một cái, sau đó ở giữa ánh sáng xanh biếc chớp động xông lên trên trời. Tại đầu độc long trước đó phòng hộ yêu nguyên đem không khí trước mặt nghiền nát toàn bộ, Triệu Vô Tà đứng ở phía trên đầu của nó, ngay cả một chút gió nhẹ cũng không cảm nhận được.

Độc Long cẩn thận từng li từng tí bay lên, sợ có chút xóc nảy sinh ra cảm giác Triệu Vô Tà không khỏe, cho dù tốc độ của nó vẫn nhanh kinh người như trước.

“Vù vù”. Tiên mang phá không, không khí nổ tung, một mảng lục quang ở không trung lóc lên lướt qua, bay về phía khu vực bên ngoài mây vạn dặm, ven đường vẫn là tiếng cười cực kỳ kiêu ngạo cùng tiếng nổ ầm ầm, đó là tiếng rồng của Độc Long cự thú, còn có thanh âm yêu nguyên cùng không khí va chạm lúc trước thân thể.

Hai canh giờ trôi qua, ở trong một khu vực, xương trắng khắp nơi, mùi hôi tanh xộc thẳng lên trời, cực kỳ nồng đậm, còn lại là khí tức âm lãnh. Trong vòng năm ngàn dặm quanh đây, khắp nơi đều là trắng, tìm khắp mọi ngõ ngách trong vũng bùn này.

Độc trùng mãnh thú, yêu thú phi cầm. Trong vũng bùn, cơ hồ có thể tìm thấy bạch cốt sinh linh trong đầm lầy này. Nơi này quả thực không sai biệt lắm so với quỷ nga, cho dù ban ngày, cũng có thể hù dọa người ta. Bởi vì lúc này chính là giữa trưa, nhưng trong vùng đầm lầy này, một chút ánh nắng cũng không cảm giác được nhiệt độ.

Âm lãnh, âm lãnh không gì sánh được, cho dù có ánh mặt trời chiếu lên trên người nhưng vẫn có thể cảm thụ được vô tận âm lãnh như giòi trong xương, không thể bỏ đi được, từ bên ngoài cơ thể tiến thẳng vào bên trong cốt tủy.

Ở trong phương viên năm ngàn dặm khu vực này, có một tòa cốt sơn cao mấy trăm trượng, từ dưới bùn bắt đầu chắt đầy, trắng vô cùng. Rõ ràng toàn bộ đều dùng xương trắng đắp lên, đại bộ phận trên xương đều tản ra khí tức cường đại. Tựa hồ những bạch cốt này khi còn sống đều là độc trùng hoặc là yêu thú vô cùng cường đại.

Toàn bộ mấy trăm trượng đều dùng bạch cốt sâm nhiên đắp lên, đứng lặng bên trong đầm lầy, chỉ sợ trong đầm lầy chín vạn dặm này, ngoại trừ một ngọn núi cao ô uế của con Kim Quan Ứng thì ngọn núi này cũng cao hơn ngọn núi này rồi.

Lúc này, trên cốt sơn, có một con yêu thú cực kỳ uy vũ đang ngồi. Thân sư tử đuôi bò cạp, mặc dù nhắm mắt lại, nhưng khí tức lạnh lẽo trên người Song Vĩ Hạt Sư lại làm cho bất cứ ai cũng cảm giác trong lòng giống như ẩn giấu một khối hàn băng. Ngay cả tâm thần và ý niệm đều bị đông lạnh, vô cùng âm lãnh. Chúng cùng tồn tại trên người Song Vĩ Hạt Sư rất lạnh lẽo, hai loại khí tức cực kỳ mâu thuẫn trộn lẫn cùng một chỗ ở trong miệng cốt sơn, có một mảng nước bùn, bất quá toàn bộ bùn đất kia lại có thể trộn lẫn từ các loại máu thịt Yêu thú độc trùng mà thành. Nằm xồm trên cốt sơn, thương thế Song Vĩ Hạt Sư đã tốt bảy tám phần.

“Rầm rầm”

Một tiếng vang nhỏ, u lam quang mang lập tức lóe ra, nhưng lại là hai đầu kim cuối của nó đụng vào nhau. Hai khóa kim hoàn to lớn vô cùng đụng vào nhau, u lam quang điểm lập tức hóa thành điểm điểm điểm quang sáng buông xuống. Sát là kỳ dị, quả nhiên là dị chủng, khí tức vô cùng cường đại.

“Độc”

Ngay lúc những Huyết Khí Uế Khí kia chui vào trong cơ thể Song Vĩ Hạt Sư giúp nó chữa thương, bầu trời phía xa bỗng nhiên nổ vang một tiếng, xuyên thẳng qua khoảng cách vô cùng xa truyền tới tai Song Vĩ Hạt Sư.

“Xuy xuy “

Song Vĩ Hạt Sư đột nhiên mở to hai con mắt nhắm chặt, bên trong bắn ra quang mang u lam vô cùng rõ ràng, rung động xuy xuy trong không khí, uy thế của nó lập tức trở nên vô cùng mạnh mẽ, lãnh khí trong khu vực này cũng trở nên nồng đậm.

“Vù vù “

Tiếng gió đột nhiên nổi lên, thân thể khổng lồ của Song Vĩ Hạt Sư đột nhiên bay lên, hai cái đuôi to lớn va chạm vào nhau, vẫn là hào quang u lam bùng lên như cũ, ánh mắt lóe lên lạnh lẽo nhìn về phía bầu trời kia.

Oanh phòng long. “

Thanh âm nổ vang vang một lần sau, chẳng những không có ngừng lại, ngược lại giống như thiên kiếp hàng lâm. Từ xa xa trên bầu trời vang lên không dứt, một đạo quang mang màu xanh biếc từ bầu trời phía xa nhanh chóng bay tới.

Uy thế vô biên, không khí ven đường bị bóp nát, khí thế khiến người ta tim đập nhanh hơn phóng lên trời.

Nuốt vào nội đan của cự ngạc, lúc này thực lực Độc Long lại tiến thêm một bước, tuy rằng còn chưa kịp đem toàn bộ lực lượng luyện hóa, nhưng yêu nguyên cùng linh khí còn sót lại trong cơ thể Độc Long đủ để cho nó tiến vào Kết Đan Đại viên

mãn. Cho tới nay, chín vạn dặm hắc trạch chính là sáu con yêu thú Kết Đan hậu kỳ làm chủ.

Hôm nay thiếu đi một con muỗi Vương cũng không nói làm gì. Thế nhưng lúc này, vốn Độc Long cũng chỉ là Kết Đan hậu kỳ lại muốn tiến vào cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn. Cân bằng vi diệu bị phá vỡ, tất cả những thứ này như là một bàn tay to lớn thao tác sau lưng, một luồng sức mạnh thần bí trong cõi U Minh - Chúa Tể này.

Lần này dốc sức liều mạng dốc sức liều mạng dốc cạn nhất mười phần.

Tất cả, không chế tất cả.

“Ha ha ha” Độc Sư Tử, đến đây đi. Đánh đi.”

Một vòng lục quang từ xa đến gần, phát ra tiếng cuồng tiếu âm âm, trong lục quang lộ ra thân hình to lớn vô cùng của Độc Long, trong tiếng gió dữ dội, vuốt rồng của Độc Long hung hăng chớp tới Song Vĩ Hạt Sư.

Song Vĩ Hạt Sư kinh hãi, cái gì cũng còn chưa kịp nói thì Độc Long đã trực tiếp động thủ. Trong mắt Song Vĩ Hạt Sư hiện lên vẻ tức giận, cộng thêm trận chém giết thảm khốc trước đó không lâu, Song Vĩ Hạt Sư cũng chưa kịp suy nghĩ gì.

“Hừ “

Một tiếng hừ lạnh vang lên, thân hình Song Vĩ Hạt Sư đảo ngược lại, hai cái đuôi mang theo cái đuôi thật lớn hướng tới vuốt rồng Độc Long quăng đi. Song Vĩ Hạt Sư chính là dị chủng, độc tính ở mấy con yêu thú bọn nó là kịch liệt nhất, nhất là cây châm trên hai cái đuôi kia. Cho dù thực lực bây giờ đã tiến nhanh, Độc Long vẫn không dám dùng cứng chọi cứng.

Một đạo yêu nguyên màu xanh biếc từ trên vuốt rồng của nó đột nhiên bắn ra, một bước trước sẽ đụng vào châm của Song Vĩ Hạt Sư. Trong mắt Song Vĩ Hạt Sư chợt lóe lệ quang, một tia khinh thường xuất hiện, vền vẹn một đạo yêu nguyên căn bản không có khả năng ngăn trở hai cây châm của nó. Phía trên mang theo u lam quang điểm cũng không phải chỉ là kịch độc, nhưng mà “Lại là cũ”.

“Oanh “

Sau một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể khổng lồ của Song Vĩ Hạt Sư bị một cỗ lực lượng khổng lồ đánh bay ra ngoài, thân hình dừng lại giữa không trung, trong đôi mắt sư tử lộ ra vẻ hoảng sợ.

Chủ nhân đầu tiên của ta là một trăm năm mươi bảy Chương đầu tiên thân phục chủ nhân của ta.

Thanh âm cuồng tiếu vang lên, truyền khắp bầu trời khu đầm lầy này. Là Độc Long, miệng rồng dữ tợn mở lớn, tiếng cười điên cuồng từ bên trong phát ra. Thân rồng to lớn lơ lửng trên trời cao, trên người lập loè quang mang xanh biếc, khí tức tanh hôi từ trên người nó phát ra.

Toàn thân thẳng nhãi này đều là kịch độc, vảy rồng, vuốt rồng, miệng rồng, máu tươi, long tiên, toàn thân không có chỗ nào không có độc. Đúng là không phụ danh Độc Long, nhưng trong quá khứ, Song Vĩ Hạt Sư cũng sợ hãi Độc Long, bởi vì chiến lực chân chính, thực ra Song Vĩ Hạt Sư còn trên cả Độc Long.

Tuy rằng chỉ có một chút xiu, nhưng chất kịch độc trên cái đuôi của Song Vĩ Hạt Sư quả thực quá mức kịch liệt, tuy thân thể kịch độc của Độc Long vẫn chịu đựng không nổi. Nhưng hiện tại khác với lúc trước, Độc Long chủ động xông tới cửa, Song Vĩ Hạt Sư vừa đối mặt đã bị một đạo Yêu Nguyên trong khu Độc Long đánh bay.

Kết Đan Tông Sư, tấn thăng đến Kết Đan Kỳ, mỗi một cảnh giới đều có thực lực thật lớn khác nhau. Độc Long lúc này đã một chân bước vào Kết Đan Đại viên mãn, cả người tràn đầy lực lượng, đang muốn tìm chỗ để phát tiết.

“Tới đây chiến đấu nào!”

Độc Long giương cái miệng rồng, Long Đản dữ tợn từ bên trong nhỏ xuống, giọt nước bùn trong đầm lầy lại có từng đợt khói độc bốc lên. Dưới lớp vảy rồng, quang mang xanh biếc không ngừng lưu chuyển, khí thể của nó không ngừng tăng vọt. Ngắn ngủi một cái, dưới bầu trời này, tất cả đều là khí tức điên cuồng của Độc Long.

“Grào.”

Một tiếng hét điên cuồng vang vọng bầu trời, Song Vĩ Hạt sư bỗng nhiên ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, bộ lông màu vàng kim bay lên, hai cái Ngao Châm ở dưới chót đuôi hung hăng va chạm vào nhau, hào quang màu u lam bùng lên, bầu trời lúc trắng lúc đen lại sinh ra một cỗ gió cực kỳ âm lãnh.

“Người muốn chết...”

Sinh linh ở đầm lầy, tàn bạo khát máu, một lời không hợp là muốn chém giết một hồi. Thậm chí phải phân sinh tử mới chịu bỏ qua, không giống trong tu chân giới của nhân loại, âm mưu không ngừng phát ra trong tu chân giới.

Người tính kế ta, ta tính kế người. Có lẽ bằng hữu tốt nhất bên cạnh ngày xưa sẽ ra tay tàn nhẫn với người vì một gốc linh thảo có thể gia tăng tu vi.

Trong đầm đen chín vạn dặm này, giải quyết xung đột và nổi giận chỉ có một biện pháp duy nhất là chém giết nhau. Độc Long vô duyên vô cớ chạy đến địa bàn của Song Vĩ Hạt Sư, vừa đối mặt đã dùng Yêu Nguyên đánh bay nó. Mặc dù không bị thương nhưng lần này cũng đủ để cho Song Vĩ Hạt Sư nổi giận rồi, giờ phút này làm sao còn để ý tới khí thế kinh khủng của Độc Long bây giờ.

Nó chỉ chú ý tới khí thế khủng bố của Độc Long, cũng sẽ không cưỡng ép đè nén lửa giận của chính mình. Chém giết, chỉ có chém giết khốc liệt nhất mới có thể dẹp yên lửa giận của Song Vĩ Hạt sư.

“Ha ha ha, “Tới đi”

Độc Long tựa hồ không kiềm chế được nữa. Sau khi nói xong không ngờ lại chào hỏi một tiếng, lao ra phía trước. Hai cái vuốt rồng to lớn mang theo gió bão sắc bén hung hăng chớp tới, gần như cùng lúc đó, Độc Long ghê tởm miệng rồng đột nhiên mở ra, bên trong lập tức lục quang chớp động, tựa hồ có đồ vật gì đó đang ngưng tụ.

“Rầm rầm rầm “

Ầm ầm nổ vang, một đoàn chất lỏng màu xanh biếc bị Độc Long phun ra, đánh tới Song Vĩ Hạt Sư. Sau đó ở giữa đường,

nổ tung một cái, vô số chất lỏng màu xanh biếc bắn tung tóe ra.

Lúc này Song Vĩ Hạt Sư đã lao tới nửa đường, không thể tránh được, trong mắt sư tử hiện lên vẻ ngoan lệ. Phía dưới bộ lông màu vàng bỗng nhiên sáng lên hào quang màu u lam, những thứ hào quang kia lưu chuyển bao trùm toàn thân Song Vĩ Hạt Sư, không cần tránh né. “Đi chết cho rồi.”

Cuối hai đầu đuôi lóe lên u lam quang điểm bỗng nhiên duỗi dài, vậy mà thoáng cái từ phía sau đến trước đầu Độc Long, hung hăng đâm xuống đỉnh đầu Độc Long. Hai cái đuôi kia tốc độ cũng nhanh như thiểm điện, căn bản không cho Độc Long tránh né, hai cái vuốt rồng kia cũng thu về không được.

“Hừ “

Biết không tránh được, Độc Long cũng là Quang Côn, hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên sát cơ và lãnh quang. Tư tưởng trí nhớ của nó vẫn là Độc Long, chỉ là trong tâm thần bị khắc lên dấu ấn vĩnh viễn không bao giờ phản bội Triệu Vô Tà. Lúc trước đây là Độc Long, nó và Song Vĩ Hạt Sư vẫn luôn ở thế hạ phong, cũng là vì hai cái đuôi độc vô cùng của Song Vĩ Hạt Sư kia.

Song Vĩ Hạt Sư không chú ý tới khí thế toàn thân Độc Long trở nên khác lạ, nó chỉ thấy sát cơ trong mắt Độc Long, tức giận lại tăng vọt. Ở trong đôi mắt của nó, sát cơ bùng lên, quang mang u lam trên đó càng thêm chói mắt.

“Ầm ầm “

Tiếng nổ liên tiếp vang lên trên bầu trời, hai luồng hào quang đan vào cùng một chỗ, sau khi va chạm lập tức tách ra. Một con yêu thú bị đánh bay ra, ở trên người nó, ánh sáng màu u lam trở nên có chút âm đạm.

”

Trong tiếng kêu thảm thiết, Song Vĩ Hạt Sư thân hình lộ ra, chỉ có một cái chính thức giao thủ. Song Vĩ Hạt Sư không thể tin được nhìn thân hình của mình, bộ lông màu vàng đã trở nên khó coi vô cùng, đâu còn bộ dáng cực kỳ uy vũ như trước.

Kinh khủng nhất chính là ở ngực Song Vĩ Hạt Sư lại có hai cái lỗ máu đang chảy ra ngoài.

“Phốc “

Không áp chế nổi thương thế, Song Vĩ Hạt Sư hô ra một ngụm máu, trên không trung lấp lóe vài cái rồi rơi xuống đầm lầy. Màu sắc của máu, vẫn là màu u lam như trước. Dị chủng yêu thú, huyết mạch không tinh khiết, thân hình cũng có dị trạng.

“Ha ha ha, Độc Sư Tử, ngươi đã nhận thua thì bây giờ đã không phải là đối thủ của ta nữa rồi, ngay cả con cá sấu già kia cũng đã chết trên tay ta. Ha ha ha ha.

Tiếng cười điên cuồng của Độc Long vang vọng khắp không trung, thân hình cực lớn của nó xuất hiện trước mặt Song Vĩ Hạt Sư, so với Song Vĩ Hạt Sư thô thảm hơn nhiều. Tình hình Độc Long tốt hơn nhiều, nó chỉ là trên trán bị châm của Song Vĩ Hạt Sư hung hăng đâm vào, lúc này có một vết thương.

Miệng vết thương có màu u lam quái dị, bên trong không ngừng tràn ra nọc độc màu u lam, có chút quỷ dị. Nhưng lúc này, trên vết thương kia lại có quang mang màu xanh biếc lưu chuyển. Đó là yêu nguyên của Độc Long, những yêu nguyên kia tựa hồ rất mạnh mẽ. Quang mang u lam lưu lại trên vết thương hoàn toàn ngăn cản không nổi.

Sau khi hào quang màu xanh biếc lưu chuyển, quang điểm u lam bị đánh tan thành vô số điểm sáng nhỏ, rồi bị đẩy ra khỏi miệng vết thương.

“Ngươi giết nó...”

Khí tức toàn thân Song Vĩ Hạt Sư vừa biến mất, mắt Sư Tử lộ ra vẻ không thể tin nổi, thần sắc càng thêm hoảng sợ xuất hiện trong mắt nó. Chỉ trong nháy mắt, nó đã đứng bên phải vài bước: Cùng với tình huống chỉ biết thân thể thô thảm, nhất thời ngọn gió xé gió tung hoành:

Âm thanh dị thường đột ngột, Song Vĩ Hạt Sư bỗng nhiên rống to lên. Tiếng kêu chói tai có thể xé rách thần kinh đột nhiên vang vọng khắp bầu trời.

Lúc này không chỉ mảnh thiên không này, thanh âm kia hóa thành từng tầng từng tầng sóng âm tứ tán ra, vậy mà đi về phía chỗ xa hơn.

Sinh linh trong phạm vi vạn dặm đều dị động, đều bị tiếng kêu bén nhọn của Song Vĩ Hạt Sư quấy nhiễu. Trong thanh âm này tựa hồ mang theo kịch độc, có vài Yêu thú cấp thấp, nghe thấy tiếng thét này lập tức trở nên điên cuồng, bắt đầu bạo ngược công kích tới Độc Trùng Yêu thú bốn phương tám hướng.

Sau vạn dặm, thanh âm kia phai nhạt dần, mắt thấy sắp biến mất rồi.

“Tê tê xuyên...”

Song Vĩ Hạt Sư va chạm kịch liệt với nhau, miệng báo dữ tợn đáng sợ ngửa mặt lên trời gầm rú, lại là hai tiếng kêu bén nhọn đến cực điểm. Lần này âm thanh tựa hồ tiếp theo sắp ngừng lại, tiếp tục hướng về bầu trời xa xa lan tràn, khuếch tán.

Qua vạn dặm, lại hai vạn dặm, sau đó dần dần tới gần ba vạn dặm.

“Suru suru suru suru suru

“Suru suru suru suru suru

Ở ngoài ba vạn dặm đột nhiên vang lên tiếng kêu bén nhọn tương tự, tiếng kêu kia từ ngoài ba vạn dặm truyền đến. Nhưng truyền tới tai Song Vĩ Hạt Sư cùng Độc Long lại vô cùng rõ ràng, trong mắt Song Vĩ Hạt Sư Sư hiện lên một tia ý cười đã thực hiện được.

“Người “Muốn chết”

Âm thanh lạnh lẽo cực kỳ của Độc Long đột nhiên vang lên bên tai Song Vĩ Hạt Sư, so với tiếng kêu bén nhọn kia rõ ràng hơn nhiều. Sau đó Song Vĩ Hạt Sư liền cảm thấy trên người đau đớn, một cỗ lực lượng mạnh mẽ hung hăng hung hăng quét lên trên người nó.

“Rầm rầm rầm rầm

Loại âm thanh này, chẳng qua không phải Độc Long phun nọc độc, mà là Song Vĩ Hạt Sư bị cái đuôi Độc Long hung hăng

quất bay. Thân thể cực lớn của nó đập vào trên tòa cột sơn kia, sau đó toàn bộ bạch cốt lạnh lạnh trên đó đều bị nó đụng tan tành.

“Bành”

Trong đồng xương trắng trong bùn đất, Song Vĩ Hạt Sư từ bên trong thân hình âm âm bay ra, sau đó dừng lại giữa không trung. Quay đầu nhìn lại núi xương đã thấp đi hơn phân nửa, trong đôi mắt của Song Vĩ Hạt Sư bắt đầu ngưng tụ lửa giận trước nay chưa từng có.

Rồng có vảy ngược, Song Vĩ Hạt Sư cũng có cấm kỵ, chính là tòa cột sơn kia. Huyết mạch của nó không tinh thuần, chính là dị chủng yêu thú. Phụ thân của nó chính là một con Kim Mao Yêu Sư, xem như là trung giai yêu thú. Mà mẫu thân của nó chính là Song Vĩ U Hạt, hung danh hiển hách. Độc trùng cao giai, trên hai cái đuôi chứa kịch độc vô cùng, dính vào là chết ngay lập tức.

Song vĩ U Hạt trời sinh tính dâm, vậy mà cùng kim mao yêu sư kia sinh hạ con Song Vĩ Hạt Sư. Mà dưới tòa cột sơn kia, mai táng thi thể phụ thân nó, con Kim Mao Yêu Sư kia. Bởi vì con Song Vĩ U Hạt của mẫu thân nó cùng con Kim Mao Yêu Sư kia sau khi va chạm, đã giết chết Kim Mao Yêu Sư, thi thể bị chôn vùi ở dưới tòa cột sơn kia.

Song Vĩ Hạt Sư chỉ nhận phụ thân, không nhận mẫu thân cho nên sau khi nó sinh ra không lâu đã dùng cặp đuôi kịch độc sau lưng kia độc chết hai đuôi U Hạt của mẫu thân mình. Bây giờ Độc Long đã đánh bay nó, còn đánh tan cả ngọn núi xương kia nữa, quả thực là chạm vào vảy ngược của nó.

“Grao, ta...” Muốn giết ngươi...”

Bên dưới bộ lông màu vàng kim toàn thân rõ ràng bạo phát ra u lam quang mang, hai cái đuôi sau lưng điên cuồng va chạm, u lam quang diễm va chạm cũng không tiêu tán, mà đem thân thể nó bao vây lại, đem toàn thân nó đều nhuộm thành u lam.

“Ha ha ha rống to.

Hai tiếng kêu điên cuồng đan vào nhau, Độc Long giống như mắt rồng đỏ bùng xông lên Song Vĩ Hạt Sư. Lúc này, hai con

cự thú trên không trung bắt đầu điên cuồng va chạm.

“Oành oành”,

Loại âm thanh này không ngừng vang lên, sau một lát, từ đằng xa bỗng nhiên phóng tới hai đạo quang mang bùng nổ. Một đạo hồi quang, một đạo thanh quang, đều là bùng nổ tại không trung. Trong đó hiện ra hai đầu cự thú, là Kim Quan Ưng cùng Thanh tiên, mãng xà kia, sau khi nhìn vào trong không trung đều kinh hãi vô cùng. Song Vĩ Hạt Sư thực lực mạnh mẽ lại bị Độc Long hoàn toàn áp chế, giống như hoàn toàn là hai cấp độ.

Liếc mắt nhìn nhau, hai con yêu thú không chút nghĩ ngợi, lập tức gia nhập chiến đoàn. Trong mắt chúng đều hiện lên sát khí, lạnh lẽo vô cùng, sát khí tự nhiên là đối với Độc Long phát ra, trong đầm lầy cần cân bằng, chúng nó rất rõ ràng. Chỉ có giết Độc Long, chúng nó mới có thể sống sót. Tuy chúng nó không biết Độc Long như thế nào đột nhiên tiến giai, nhưng sau khi chém giết với chúng nó lại có thể tấn cấp đến Kết Đan đại viên mãn.

“Ha ha ha” “Đến thật vô dụng, các ngươi chỉ có hai lựa chọn. Chủ nhân thần phục hoặc là chết ha ha...”

Tiếng cười điên cuồng của Độc Long vang tận mây xanh. Toàn thân nó đều lóe lên ánh sáng xanh biếc, những luồng sáng đó phát ra từ trong cơ thể nó. Như không cần bỏ tiền vậy, không ngừng trào ra, một chút nào tránh né công kích đến từ Song Vĩ Hạt Sư. Linh khí trong bụng vốn hấp thu luyện hóa một nửa Cự Ngạc bắt đầu bị nó hấp thu toàn bộ, khí thể của nó dần dần trở nên mạnh mẽ vô cùng.

“Oanh “

Tựa như cái gì nổ tung, vẩy rỗng toàn thân Độc Long lúc này đều bay vụt ra. Song Vĩ Hạt Sư lúc này đã sớm lâm vào điên cuồng. Nào biết tránh né, đứng mũi chịu sào đã bị vẩy rỗng Độc Long bắn ra hung hăng đánh trúng, vẩy rỗng bị yêu nguyên toàn thân nó mạnh mẽ kích thích bắn ra, quả thực có thể so với từng chuỗi linh khí phi kiếm mạnh mẽ, vô cùng sắc bén, lại mang theo kịch độc.

“Oành oành oành”,

Âm thanh va chạm liên tục vang lên, thân thể thật lớn của Song Vĩ Hạt Sư bị những vẫy rồng kia đánh bay, Thanh Quang Mãng cùng Kim Quang Ứng gia nhập tầm lưới kia cũng giống nhau. Chúng tránh không kịp, bị vô số vẫy rồng bắn ra giống nhau, trong nháy mắt liền trọng thương. Đây chính là chênh lệch. Kết Đan Đại viên mãn cảnh giới, vậy mà có thể lấy bản thân trọng thương đổi lấy ba con yêu thú Kết Đan hậu kỳ bị thương nặng.

Độc Long trọng thương, bất quá nó tựa hồ hoàn toàn không cảm thụ được thống khổ trên người, vẫn điên cuồng cười to.

“Ha ha ha, “Thần phục chủ nhân của ta, nếu không, chỉ cần chết...”

Sau khi nói xong, toàn thân Độc Long tuôn ra sát cơ cực kỳ nồng đậm, quả thực như ngưng tụ thành thực chất, nồng đậm đến cực hạn, cả người Song Vĩ Hạt Sư chấn động, giờ phút này khôi phục thanh minh.

Bá chủ duy nhất của đầm đen thứ một trăm năm mươi tám ngàn dặm...

Vĩ Hạt Sur, Thanh Mễ Mãng, Kim Quan Ứng, hai con yêu thú kinh ngạc nhìn bản chép tâm Độc Long. Lúc này Độc Long đã hoàn toàn bao phủ trong hào quang màu xanh lục, chỉ có thể nhìn thấy một đoàn lục sắc quang mang chớp lên không ngừng, bên trong tựa hồ có đồ vật không ngừng giãy dụa.

“Grào.”

Tiếng rống rung chuyển bầu trời, trong ánh hào quang của Độc Long. Một mảnh lân phiến màu xanh biếc ban đầu đã biến mất, mà trên thân nó không ngừng có vảy rồng mọc lại, lấy tốc độ khủng bố tái sinh. Vảy rồng mất đi toàn thân vốn là đã bị thương nặng, nhưng Độc Long lại không có chút cảm giác thống khổ nào.

Bên trong quang đoàn màu xanh lục, bắn ra một ánh mắt sát khí lạnh lẽo đến cực điểm, Song Vĩ Hạt Sur lúc này đã khôi phục tỉnh táo. Sau khi tiếp xúc với ánh mắt tràn ngập sát khí kia, trong lòng lập tức rung mình, không thể ngăn chặn sinh ra cảm giác sợ hãi.

Không chỉ Song Vĩ Hạt Sur, những con thanh quang kia và Kim Quan Ứng đều vô cùng kinh hãi. Chúng không biết Độc Long rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Dĩ nhiên trong vòng mấy canh giờ thực lực tăng vọt, hơn nữa có thể bắn ra ánh mắt như vậy, bên trong ngoại trừ sát khí chính là sát khí, sát khí thuần túy, khiến cho ba con yêu thú bá chủ bọn chúng đều sinh ra cảm giác sợ hãi.

“Nó nói không sai, trừ thần phục các người thì chỉ có thể lựa chọn cái chết”

Một luồng khí đen từ trong bùn lầy bay lên, sau đó dần dần trở nên nồng đậm, ngưng tụ thành một đám khí đen. Trong hắc khí dường như có một bóng người đang ẩn nấp, thanh âm khàn khàn cực kỳ từ bên trong truyền ra.

Thanh âm kia vừa xuất hiện, sắc mặt Song Vĩ Hạt Sur, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ứng lập tức đại biến, ngẩng đầu nhìn về phía đoàn hắc khí kia. Hắc khí tràn ngập, kéo dài một chút, rơi xuống phía trên đầu Độc Long còn bao phủ trong lục sắc quang mang.

Cuối cùng hai người chia thành trò mười lăm thảo luận từng lần từng lần một.

“Độc” căn bản không cho ba con yêu thú kịp phản ứng, hắc khí bao trùm toàn thân Triệu Vô Tà bỗng nhiên quay cuồng mãnh liệt, theo hắc khàn giọng âm lãnh rơi xuống. Một cỗ khí thể cường hoành hung hãn bộc phát, bạo ngược, âm lãnh, hung sát, viển cổ trong nháy mắt khí tức này giống như gió bão quét vào trong tâm thần ba con yêu thú.

Bị độc long lân toàn thân thiếu chút nữa biến thành cái sàng, yêu thú Kết Đan Đại viên mãn, thời điểm điên cuồng muốn trọng thương ba con yêu thú Kết Đan hậu kỳ thì thừa sức. Yêu thú bị trọng thương, tâm thần ba con yêu thú đều có chút bất ổn., Lúc này trong cơ thể hung thú Viển Cổ bộc phát ra khí tức, lập tức xâm nhập vào trong tâm thần Song Vĩ Hạt Sur, Thanh Quang Mãng cùng Kim Quan Ứng, ba con yêu thú nhất thời cảm giác mình như là một con thú nhỏ đáng thương, ở trước mặt hung thú Viển Cổ.

Ý chí chiến đấu đã mất đi, hai người căn bản không cùng một cấp bậc, tuy rằng Song Vĩ Hạt rơi xuống, ba con yêu thú Thanh Quang mãng, Kim Quan Ứng đều là dị chủng. Huyết mạch không thuần, nhưng lực lượng lại mạnh mẽ vô cùng, thậm chí vượt qua phụ thân mẫu thân của bọn chúng. Thế nhưng ở trước mặt hung thú viển cổ, vẫn có vẻ yếu đuối không thể tránh né.

Trong hắc khí kia, Triệu Vô Tà hoàn toàn đắm chìm trong một loại khí tức khác, không phải là khí tức của Tửu Phiến hay là chén kiếm mà là khí tức của con hung thú viển cổ hấp thu tinh huyết luyện hóa giọt tinh huyết kia. Triệu Vô Tà không có được thần thông hay huyết mạch của con hung thú viển cổ kia nhưng có thể hoàn toàn mượn nhờ khí tức của tinh huyết tản mát ra uy áp của hung thú viển cổ.

Thú triều đề xuống.

Một đoàn sát khí màu đen dần dần từ trong đoàn hắc khí bao phủ toàn thân Triệu Vô Tà tràn ra, trong nháy mắt liền bao phủ ba con Yêu thú Song Vĩ Hạt Sư vào trong đó.

“Grào, gầm gừ khàn khàn...”

Không ngừng có tiếng vang từ trong miệng ba con yêu thú phát ra. Bất quá tiếng chúng nó gầm rú không còn là khí hung hãn nữa mà mang theo một tia sợ hãi. Đoàn sát khí màu đen kia cũng không phải là tầm thường, mà là ký ức viễn cổ đến từ trong tinh huyết của hung thú viễn cổ còn sót lại.

Thời kỳ viễn cổ của Thiên Vân Đại Lục, giống như Hồng Hoang ở địa cầu.

Ở thời kỳ mới bắt đầu, cũng chính là thời kỳ viễn cổ, sinh linh giữa thiên địa không đạt tới nhiều như vậy. Thiên địa linh khí lại càng thêm nồng đậm, số ít sinh linh chia sẻ thiên địa linh khí cực kỳ nồng đậm, cho nên ở thời kỳ viễn cổ khắp nơi đều là sinh linh cường đại.

Triệu Vô Tà nhận được giọt tinh huyết kia, nó đến từ một con hung thú viễn cổ cường đại, trí nhớ còn sót lại được ký thác bên trong sát khí còn sót lại. Lập tức lại xông vào tâm thần của ba con Yêu thú, kết quả là Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng và Kim Quan Ưng đã trải qua một lần viễn cổ hung thú đã trải qua.

Thiên Vân đại lục hoàn toàn bất đồng, linh khí nồng đậm đến mức độ kinh người. Tùy tiện một con dã thú ở chỗ này một hai ngày cũng có thể khai mở linh trí trở thành yêu thú. Mặt đất hoàn toàn không giống với mặt đất hiện tại, khắp nơi đều là núi cao nhìn không thấy đỉnh núi, so với núi cao trong mười vạn ngọn núi lớn thì còn hùng vĩ hơn.

Mặt trời khổng lồ trên bầu trời đã đạt đến tình trạng khủng bố. Gần như nửa bầu trời đã bị mặt trời kia bao trùm, trên mặt đất có chút địa vực giống sa mạc kia. Khắp nơi đều là kỳ cảnh, linh khí nồng nặc giống như chất lỏng.

Đột nhiên, phong vân đột biến, một con cự thú cao lớn nghìn trượng từ xa xa bay tới. Đầu có hai sừng, bộ mặt dữ tợn. Từ xa

chạy lại, nơi nó chạy qua đều là núi lở đất nứt, dọc đường đi qua toàn bộ mặt đất đều xuất hiện những hố sâu. Dọc đường gặp phải núi cao, con cự thú này ngay cả ý tránh né cũng không có, toàn bộ núi cao trong lúc âm âm đều bị đụng nát.

“Grào.”

Cự thú kia trong giây lát bỗng to lên, hai cánh tay trắng kiện to lớn hung hăng đập vào ngực mình, cái miệng khổng lồ dữ tợn mở ra. Khói đặc màu đen cuộn cuộn từ trong cái miệng to lớn của nó phun ra, phun ra trên bầu trời hình thành một mảng lớn mây đen, cả mặt đất đều bị hung sát khí của nó bao phủ.

“Grào...”

Cũng đúng vào lúc này, phía xa xa phía trên đại địa đột nhiên cuộn lên một mảng lớn khói báo động, “Cái gì to lớn vội vàng lấy được hơi thở, tồn địa chỉ công mơ hồ xuất hiện một con cự thú.

Cũng cao tới nghìn trượng, toàn thân đều là lông dài màu bạc, thân hình hẹp dài. Cái miệng khổng lồ dữ tợn lộ ra hai răng nanh thật dài, giống như muốn chọc thủng cả bầu trời. Thôn Nguyệt Thú, con thú khổng lồ này lại là hung thú Viễn Cổ chỉ tồn tại trong điển tịch, truyền thuyết nói rằng con hung thú này đã tu luyện đến cực hạn, thần thông uy lực thậm chí có thể đem vàng trắng trên bầu trời nuốt vào trong bụng.

“Rồng rồng “

Hai con hung thú vừa thấy mặt, lập tức giống như núi lửa bộc phát, mắt lộ hung quang sau đó bỗng to lên. Trên bầu trời hai cổ hung sát khí đụng vào nhau, nhất thời làm bầu trời nổ tung, bất quá là ngàn trượng trên không trung giống như biến thành vạn trượng trên trời cao. Trên trời cao vạn trượng có một tầng cương phong, nơi nào đều là cương phong mãnh liệt, lại có âm dương từ lực cực quang các loại lực lượng mạnh mẽ.

Lúc này trên đỉnh đầu hai con thú không ngừng truyền đến tiếng nổ, giống như tầng cương phong trên không trung vạn trượng. Chém giết còn chưa bắt đầu, sinh ra uy thế quả thực giống như muốn hủy thiên diệt địa, làm cho người ta ngay cả mở mắt cũng không làm được.

“Ầm ầm ầm, gầm rú “

Trong mắt thú to bằng một ngọn núi nhỏ, hung quang bạo phát, ở trên bầu trời động tĩnh cực lớn hung hăng nhắm phía đối phương. Hai thú vừa động, mặt đất lập tức giống như bị hủy diệt, vô số nham tương vàng cát từ trong khe hở mặt đất vỡ ra ầm ầm tuôn ra.

Không phải hình thể, mà là lực lượng, thuộc về viễn cổ hung thú lực lượng. Dem thiên địa linh khí chuyển hóa làm vô cùng vô tận hung sát chi lực, quả thực có thể đem cả bầu trời đánh tan. Thuộc về lực lượng viễn cổ mới có, Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng cùng Kim Quan Ứng ba con yêu thú Kết Đan hậu kỳ, ở trước mặt hai con viễn cổ hung thú kia, chỉ sợ ngay cả lực lượng trên đầu ngón tay cũng không chịu nổi “Phốc phốc”

Liên tục ba tiếng thổ huyết, ba con yêu thú Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ứng toàn bộ uể oải. Toàn thân đều là vết thương, không ngừng chảy ra độc màu xanh lục. Thú nhân vốn hung quang bắn ra đều uể oải không phân chấn, bên trong quang mang ảm đạm. Tâm thần bị hao tổn, lại bị trọng thương, bị cổ hung sát khí kia gây thương tích.

Hắc khí lan tràn, toàn thân đều bao phủ trong hắc khí, Triệu Vô Tà chậm rãi đi về phía ba con yêu thú. Chín tầng đầm lầy màu đen, sáu con yêu thú bá chủ, lúc này cũng chỉ còn lại ba con này. Con Yểm Uyên Vương khát máu chết ở dưới cái Tử Nguyệt Thiềm bị thương duy nhất của Triệu Vô Tà, Độc Long bị Khôi Lỗi Huyết Lân khổng lồ chế chén máu đỏ, về phần con cá sấu cực lớn kia.

Một nửa nội đan bị Độc Long cắn nuốt tiến giai, một nửa nội đan bị trùng kiếm cắn nuốt, về phần thi thể nó thì lại trở thành chất dinh dưỡng cho Vạn Độc Bát Phiên. Trong đó huyết nhục nguyên khí đều bị Tiểu Phiên cắn nuốt, một thi thể Yêu thú Kết Đan hậu kỳ đã khiến uy năng của nó lần nữa tăng lên một tầng.

Khóe miệng hắn liên tục cười lạnh, Triệu Vô Tà chậm rãi đi tới trước mặt ba con yêu thú.

“Thần phục ta...”

Mang theo một loại âm điệu kỳ dị, cực kỳ khàn khàn, thanh âm của Triệu Vô Tà nhẹ nhàng vang lên trong đầu ba con yêu thú. Trần ngập sức hấp dẫn, chẳng biết từ lúc nào, Triệu Vô Tà đã lấy ra Vạn Độc cốc phiến trong luồng khí đen kia. Trên lá cờ xám xịt của Tiểu phiến, đóa hoa sen màu đen bắt đầu tỏa ra ánh sáng lung linh, mặc dù chỉ là trong nháy mắt.

Nhưng ngay tại lúc đóa hoa sen kia biến hóa, một mùi thơm kỳ dị chậm rãi từ bên trong bay ra, hương khí kia quá mức kỳ dị, vô thanh vô tức. Giờ khắc này vẫn còn quanh quẩn mũi, sau một khắc đã biến mất. Vòng đi vòng lại, như ảo cảnh, lại như chân thực.

Mùi hương thoang thoảng, từ trong chén bay ra mùi thơm của Hắc Liên bay vào trong cơ thể ba con Yêu thú, vậy mà nó lại trực tiếp xuất hiện trong Nê Hoàn cung của bọn chúng.

Lúc này tâm thần chúng đã suy yếu tới cực điểm, mùi ám hương bay vào trong đó, thanh âm tràn ngập mê hoặc của Triệu Vô Tà lộ thẳng vào hồn phách chúng.

Độ cong của nụ cười xuất hiện ở khóe miệng Triệu Vô Tà, ánh sáng xám lóe lên, cái chén phiến biến mất trong tay hắn ta. Vô thanh vô tức, Nhân Trùng xương cốt xuất hiện trong tay hắn ta. Hai ngón tay nhẹ nhàng búng một cái lên thân kiếm màu đỏ máu.

“Đỉnh “

Huyết khí lan tràn, như hơi nước lưu chuyển mở ra, nồng đậm khí thể đỏ đậm từ trong thân kiếm của Nhân Trùng xương cốt tràn ra. Sau đó nhanh chóng ngưng tụ lại, ba luồng huyết khí dần dần bắt đầu ngưng tụ thành viên.

Trong những huyết trùng đỏ đậm kia, lại là một mảnh xích hồng tiểu trùng toàn thân xích hồng. Trong huyết khí không ngừng nhúc nhích, cảnh tượng này đơn giản quỷ dị đến cực điểm.

“Muốn loại sức mạnh đó thần phục ta hay sao, cho các người tất cả, thần phục đi, thần phục ta đi.”

Giống như đang ngủ, thanh âm thôi miên, dưới thanh âm tràn đầy mê hoặc của Triệu Vô Tà. Ba viên huyết trùng xích hoàn dần dần ngưng tụ thành hình, chậm rãi bay về phía Nê Hoàn cung của ba con yêu thú “

Tại phía sau Triệu Vô Tà, Độc Long đã khôi phục tỉnh táo, nhìn chăm chú hết thấy những thiết kế mà Triệu Vô Tà đã tỉ mỉ thiết kế trước mắt. Về cung kính hiện lên trong đôi mắt của nó, từ giờ phút này trở đi, đêm đen chín vạn dặm này chỉ có một bá chủ.

Chương thứ một trăm năm mươi chín, Trương Cuồng ma tính.

Sa Huyết Trùng, không thuộc đại lục Thiên Vân. Ma vật do nhân trùng trong cốc kiếm, linh huyết khí ngưng tụ ra, vô cùng thần diệu, được tìm Vô Tà ngưng tụ thành một hoàn, luyện chế thành hồng sa khô lồi. Một viên thuốc đỏ nhỏ màu kia, bên trong đều là hồng sa huyết trùng cựa quậy không ngớt, một khi tiến vào trong cơ thể sinh linh, lập tức có thể chiếm cứ các đại huyết khiếu trong sinh linh kia, cuối cùng đem tâm thần sinh linh kia thôn phệ thay thế.

Trong lòng khô lồi cũng có phương pháp luyện chế khác trong ly kinh, nhưng hồng sa huyết trùng này lại là một loại ác độc nhất. Triệu Vô Tà chưa bao giờ cho rằng mình là người tốt. Cho nên đương nhiên hắn ta dùng hồng sa huyết trùng để luyện chế, sinh linh bị huyết trùng nhập thể không những bị tâm thần niệm thôn phệ. Nếu Triệu Vô Tà nhẫn tâm mà nói, ngay cả hồn phách sinh linh kia cũng có thể sinh sinh cầm cố bên trong ản khiếu ản nắp hồn phách của sinh linh.

Vốn dĩ con Hồng Sa Huyết Trùng kia ngưng tụ cực kỳ gian nan, lúc trước dùng để không chế Độc Long là một hoàn thuốc cuối cùng mà Nhân Sa Huyết Trùng có thể ngưng luyện ra, nhưng Triệu Vô Tà sau khi giết được con cá sấu khổng lồ kia. Nhân chung kiếm cắn nuốt một nửa nội đan của con cá sấu khổng lồ kia, con cá sấu kia trời sinh tính hung bạo, ở trong đầm lầy cắn nuốt sinh linh nhỏ yếu kia khắp nơi, nội đan trong cơ thể không biết đã tích trữ bao nhiêu huyết khí tinh thuần.

Nhân Trùng cắn nuốt một nửa nội đan kia, tự nhiên huyết khí của sinh linh trong đó cũng bị luyện hóa, là dùng lần này biến hóa thành ba viên huyết hoàn. Huyết khí từ bên trong thân kiếm huyết hồng bay ra ngưng tụ thành huyết hoàn, một khắc cũng không dừng lại, trực tiếp lao về phía ba con yêu thú còn đang ngây ngốc. Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ứng, ba con yêu thú đều là tồn tại cường hãn Kết Đan hậu kỳ.

Trong chín vạn dặm hắc trạch từng bước một chém giết trưởng thành. Địa vị bá chủ dùng bạch cốt dày đặc cùng vô số máu thịt của sinh linh kia, vốn tâm thần cũng cực kỳ ngưng tụ kiên định. Bất quá cũng là vô dụng, đầu tiên bị Độc Long lấy tính mạng trọng thương, sau đó lại bị khí tức Viễn Cổ hung thú do Triệu Vô Tà phóng xuất ra làm trọng thương tâm thần. Lấy lại bây giờ tâm thần chính là thời điểm bất ổn, rõ ràng đều đình trệ ở giữa không trung, cũng không trốn chạy.

“Thần phục thì lựa chọn thần phục, nếu không chỉ có chết thần phục thì mới có thể dập tắt và thần phục.

Cho đến bây giờ, Triệu Vô Tà vẫn không buông lỏng, hương thơm phiêu động kia còn ảnh hưởng đến ba con yêu thú. Trên thân thân kiếm màu huyết hồng của Nhân Chung Kiếm, hai con Nhân Trùng không ngừng vận vẹo thân thể trùng. Ở trong ngàn vạn trùng ảnh vận vẹo, trên đầu đại nhân chung lộ ra gương mặt thống khổ vận vẹo dữ tợn.

Chúng sinh pháp tướng phảng phất như vĩnh viễn trầm luân trong đau đớn, vẻ thống khổ trên khuôn mặt kia chỉ sợ chính là biểu cảm đáng sợ nhất thế giới này rồi. Huyết khí tràn ngập, vẻ mặt trên gương mặt cũng không ngừng biến hóa, diễn dịch chúng sinh pháp tướng.

Người tâm trí không kiên định, trước mặt chúng sinh pháp tướng trận, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có. Lập tức sẽ trầm luân trong đó, không cách nào tự kiềm chế. Trước mặt Triệu Vô Tà ba con yêu thú Kết Đan hậu kỳ tất cả đều có tâm trí kiên định, chỉ là đáng tiếc. Liên tục đả kích, cuối cùng vẫn phải biến thành xấu hổ cho Triệu Vô Tà.

“Vù vù “

Tiếng gió đột nhiên ngừng lại, bầu trời bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không thể nghe thấy. Chỉ thấy trên trời cao có một vầng sáng màu xanh lục cực lớn, còn có ba con yêu thú to lớn vô cùng lại dựng thẳng một bóng người toàn thân bao phủ trong hắc khí.

Vô thanh vô tức, ở trong yên tĩnh không gì sánh được, ba viên huyết hoàn rốt cục là bay tới chỗ Nê Hoàn cung của ba con

yêu thú. Sinh linh trời sinh có thể cảm ứng cát hung của bản thân, sinh linh càng cường đại, năng lực cảm ứng cũng càng mạnh mẽ.

Song Vĩ Hạt Sư cùng Thanh Quang Mãng Kim Quan Ưng ba đầu yêu thú, đều có tu vi cường đại Kết Đan hậu kỳ, tại Thiên Vân đại lục cũng là sinh linh cường đại. Tại thời điểm ba khối Hồng Sa Huyết Hoàn tới gần, diện mục vốn ngốc trệ của chúng đột nhiên giãy dụa đứng lên, trong mắt vô thần bắt đầu nổi lên một ít quang mang.

“Hừ chấp nhận số phận đi.”

Triệu Vô Tà trong hắc khí trên mặt hiện ra vẻ dữ tợn, khoe miệng lại nhe răng cười liên tục, lúc này cũng không cần phải thôi miên giả dối nữa. Tâm niệm vừa động, ba viên Hồng Sa Huyết Hoàn lập tức huyết quang bùng lên dữ dội, đều tự biến mất trong Nê Hoàn cung của ba con yêu thú.

“Rầm rầm rầm “

Trong Nê Hoàn cung của ba con yêu thú, lưới xuất hiện ba viên huyết hoàn vậy mà lập tức nổ tung, vô số sương mù huyết hồng hướng tới tâm thần niệm của ba con yêu thú mà bao vây qua. Tốc độ quá nhanh, quả thực không sai biệt lắm so với thiểm điện. Sương mù huyết hồng bạo tán ra cũng tự phân ra ba luồng hướng tới huyết khiếu toàn thân ba con yêu thú mà đi.

“Hống huỳnh lục “

Song vĩ hạt sư, thanh quang mãng, kim quan ưng tại lúc này rốt cục khôi phục thanh minh, trong mắt đờ đẫn hết. Bất quá lúc này trong mắt thú của chúng đều là sợ hãi cùng hoảng sợ, ngay cả nhìn cũng không dám liếc mắt nhìn Triệu Vô Tà một cái. Trong cơ thể tuôn ra quang mang muốn chạy trốn. Bất quá yêu nguyên trong cơ thể chúng vừa động, lập tức cảm giác không thích hợp, dị trạng của Nê hoàn cung càng làm cho chúng tâm thần chấn động điên cuồng.

Mặc dù không có tu luyện qua phương pháp rèn luyện tâm thần, nhưng đều biết cách vận dụng tâm thần lực của mình, đều ra sức ngưng tụ tinh thần lực trong Nê Hoàn cung lại, bao

vây lấy những sương mù màu huyết hồng kia, tựa hồ muốn nhất cử thôn phệ luyện hóa những sương mù quý dị màu huyết hồng kia. Đáng tiếc, hồng sa huyết trùng chính là ma vật Tiên Thiên linh huyết khí ngưng tụ thành.

Ma vật không phải của Thiên Vân đại lục, há có thể ngăn cản ba đầu yêu thú kết đan hậu kỳ.

Trong nháy mắt, sương mù màu máu kịch liệt cuộn cuộn vĩnh hằng, toàn bộ hồng sa trong chùa không ngừng bốc lên, xuất hiện ở trong tâm thần phun trào, tốc độ nhúc nhích của huyết trùng cực nhanh, cơ hồ thời gian một hơi thở không đến, những huyết trùng kia đã trải rộng toàn thân ba con yêu thú.

Tâm thần, huyết khiếu, thậm chí ngũ tạng lục phủ, đều hiện đầy hồng sa huyết trùng, ở sau lưng Triệu Vô Tà Độc Long khoe miệng lộ ra một vòng ý cười tàn nhẫn, ở trong Nê Hoàn cung cũng có hồng sa huyết trùng nhúc nhích không ngớt., chồng chất bên trên ản khiếu kia, găm ăn hồn phách Độc Long. Mỗi khi cắn một cái, những Hồng Sa Huyết Trùng kia liền có thể cắn nuốt một ít trí nhớ trong hồn phách Độc Long, đợi cho hồn phách Độc Long chậm rãi bị gặm sạch sẽ, trên thế giới này sẽ có thêm một đầu Độc Long hoàn toàn mới.

Khi ta là người, tiếng kêu thảm thiết chồng chất lên nhau, lúc này ba con yêu thú thân thể khổng lồ đều hiện lên một màu đỏ máu quý dị, tựa hồ làn da bên ngoài da lông mao đều tràn ra máu tươi. Quả nhiên vô cùng quý dị, mà ba con yêu thú giống như đang trải qua đau đớn, cái miệng khổng lồ không ngừng mở ra kêu la thảm thiết.

“Phản kháng chỉ có thể gia tăng thống khổ, dừng lại đi.”

Triệu Vô Tà chậm rãi đi đến trước mặt Song Vĩ Hạt Sư, vươn một bàn tay được bao phủ trong khí đen, nhẹ nhàng đặt lên cái đầu khổng lồ của Song Vĩ Hạt Sư. Trên Nê Hoàn cung, lòng bàn tay lóe hào quang, dường như đang giấu vật gì đó. Khoe miệng Triệu Vô Tà cũng cong lên một đường cong kỳ dị, trong ánh mắt có một vòng ý cười rất mờ mịt.

Đầm đen chín vạn dặm, một chỗ hung địa trong mười vạn ngọn núi lớn. Ở trong một khu vực bầu trời. Ba con yêu thú

cực lớn thống khổ gào thét, thanh âm lộ ra xa ngàn dặm, thậm chí độc trùng mãnh thú ẩn thân dưới đất mười mấy trượng cũng nghe thấy. Tuy nhiên không có một con yêu thú nào dám thò đầu ra.

Cuối cùng chia thành trò mười hai rồi Bính

Lại nhìn trộm nơi đó, bởi vì bọn chúng có thể nghe ra được, ba con yêu thú kêu thảm thiết kia chính là ba con yêu thú bá chủ bên trong đầm lầy màu đen chín vạn dặm.

Dưới bùn lầy, có một số yêu thú cũng mở ra linh trí, tu vi Kết Đan kỳ, đều đem khí tức của mình che giấu đi, chúng nó tựa hồ có một loại dự cảm. Đầm lầy đen chín vạn dặm này cũng sẽ không giống như trước kia.

“Hừ! “

Cùng lúc đó, ba con yêu thú rống lên một tiếng điên cuồng, sau đó không một tiếng động, cái đầu dữ tợn từ từ cúi xuống, trong con mắt của ba con thú đều hiện ra vẻ mê man. Thỉnh thoảng lại xuất hiện một tia giãy dụa, nhưng vẻ giãy dụa chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi biến mất. Trong mắt của chúng xuất hiện màu máu, hình thành một vòng xoáy màu máu, không ngừng xoay tròn.

Một canh giờ trôi qua, huyết sắc trong mắt ba con yêu thú rút cuộc cũng chậm rãi rút lui, bên trong xuất hiện vẻ tỉnh táo, tựa hồ đã khôi phục bình thường, khí tức trên thân thú cũng không còn bạo ngược nữa mà trở nên bình tĩnh.

“Chủ nhân chủ nhân.”

Ba tiếng nổ âm âm vang lên, thanh âm hỗn tạp cùng một chỗ, thậm chí truyền ra xa mấy trăm dặm.

“Ha ha ha.”

Đây là tiếng cười cuồng ngạo của Triệu Vô Tà, hắc khí kịch liệt quay cuồng, bóng người phiêu phù trên không trung toàn thân phát ra sát khí cuồng bạo.

Quả thực giống ma đầu ngàn năm hung danh hiển hách trong ma đạo, tùy ý cực kỳ ngông cuồng.

Nghe thấy tiếng cười điên cuồng của Triệu Vô Tà, ba con yêu thú vẫn cúi thấp đầu như cũ, trong mắt thú tất cả đều là vẻ cung kính. Hồng Sa Huyết Trùng đã đem tâm thần và ý niệm của chúng nó cắn nuốt sạch sẽ. Tuy Song Vĩ Hạt Sư vẫn là Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng vẫn như cũ, chỉ là ở trong Nê Hoàn cung, tâm thần thuộc về chúng nó đã không còn.

Ở một góc bí ẩn, lại một huyết khiêu chính là nơi ký thác hồn phách của thiên địa sinh linh. Là ẩn khiêu, mà lúc này bên trong ẩn khiêu có một đoàn sương mù màu máu không ngừng nhúc nhích bao trùm lấy ẩn khiêu. Bên trong ẩn khiêu, tiếng thú rống thảm thiết không ngừng truyền đến.

Huyết trùng hồng sa, ma vật giống như ký sinh trùng, nhưng chúng nó ký thác hồn phách sinh linh. Sau khi cắn nuốt ý niệm tinh thần cáo linh, cuối cùng lại nuốt ký ức bên trong Thánh Linh hồn phách, cuối cùng thay thế.

Ở trong ly kinh, chén của hồng sa khôi lỗi cũng là pháp môn của Thiên ghen. Bởi vì hồng sa huyết trùng kia chính là ma vật thoát thai từ nhân chung kiếp, bất quá thi triển hồng sa thẹn chung, lại không lọt vào Thiên Phật.

Bởi vì hồng sa này mặc dù là do thoát thai ngưng tụ từ Nhân Trùng Huyết Kiếm, nhưng bởi vì ngưng tụ ra Tiên Thiên linh huyết khí nên sau khi tiến vào trong cơ thể sinh linh thay thế. Dùng thân thể sinh linh bị thay thế kia, hồng sa huyết trùng có thể tránh khỏi thiên tai, người thi cổ hết nhân quả cũng không có nghiệp lực quán thân.

Chẳng qua đối với Triệu Vô Tà, cho dù có nhân quả thì hắn cũng không quan tâm, bởi vì tại Thiên Vân đại lục này căn bản không có Thiên Khiển, bất luận thi triển cái thực hiện tuyệt nhân hoàn gì, nuôi ra từng con tể từ kinh thiên địa khiếp quỷ thần, vẫn sẽ không có Thiên lệ tiến đến. Triệu Vô Tà ở chỗ này, kiểu giới linh hồn tiềm tàng không kiêng kỵ cùng ma tính ừn ừn phóng xuất ra ngoài.

Vì vậy trong lúc hành sự hắn cũng không còn cố kỵ, tùy ý phô trương, bất chấp mọi hậu quả. Nhưng tới bây giờ, kẻ địch hắn trêu chọc cũng không ít, hơn nữa mỗi kẻ đều cực kỳ cường

đại. Ma tính của hắn cũng dần dần hoàn toàn bộc phát, cứ như vậy, đúng là phải dùng danh hiệu ma đầu của ngàn vạn con chén trùng.

Đầu tiên, một trăm sáu mươi Chương Thiên Chiêm đại lục.

Trong Điểm Nhị Thiên, bất cứ sinh linh nào ở thiên địa này đều có thể trở thành thể chén, nuôi dưỡng loại côn trùng mặt sọc như thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm chó rơm, ở trong mắt thượng cổ cổ kỳ vu sư. Sinh linh vạn vật giữa thiên địa cũng là như thế, không phân biệt cái khác đều tôn làm chén, thậm chí bản thân cũng có thể làm chén, đây chính là Thiên Ma đạo. Đạo vô tình.

“Ha ha...”

Ma tính tiềm tàng hồn phách Triệu Vô Tà đã dần dần bộc phát ra, cũng chính là lúc này, giọt tinh huyết vốn đã bị hãm luyện hóa từ sâu trong đầm lầy kia thế mà lại động tĩnh. Từng luồng từng luồng sát khí âm lãnh bạo ngược bùng nổ tại Nê Hoàn cung của Triệu Vô Tà, giống như từng đạo phong bạo quét qua, tâm thần Triệu Vô Tà lập tức trở nên có chút phiêu diêu., Là khí tức của hung thú viễn cổ, lạnh lẽo, bạo ngược, hung sát...”

Ma tính bạo ngược, khí tức trong giọt tinh huyết của hung thú viễn cổ kia cũng như thế, quả thực giống như đúc với ma tính của Triệu Vô Tà. Ma tính bên trong tâm thần Triệu Vô Tà sau khi bị khai quật ra, rõ ràng lại dẫn động khí tức hung sát sâu trong giọt tinh huyết kia chính là trùng hợp như thế.

Vẻ mặt vừa dừng lại, động tĩnh bỗng nhiên phát đến trong tâm thần, bất quá sắc mặt tiếp theo miệt thị Triệu Vô Tà liền xuất hiện một nụ cười.

“Hung thú thời viễn cổ quả nhiên là sinh linh cường đại được thiên địa chung linh, bất quá trải qua không biết bao nhiêu năm tháng lưu lại một giọt tinh huyết, vậy mà có thể bộc phát ra khí tức cường đại như thế.” Hắc hắc “

Nói thì thú vị, nhưng mà vẻ mặt Triệu Vô Tà lại rất ngưng trọng, tâm thần trong Nê Hoàn cung lập tức động. Tâm thần lực của hắn mặc dù cùng tu sĩ Kết Đan sơ kỳ khác cũng không

khác bao nhiêu, nhưng hần tu luyện chính là Hoàng Vưu Quyết, cũng chính là Hoàng Vưu Quyết này. Dem ma tính ẩn giấu bên trong hồn phách Triệu Vô Tà đào móc ra toàn bộ, tâm thần lực của hần liền tràn ngập loại ma tính này.

“Hừ vừa lúc hoàn toàn luyện hóa...”

Triệu Vô Tà vừa dứt lời, lực lượng tinh thần trong Nê Hoàn cung cũng bộc phát. Pháp lực hung thần vốn được giọt tinh huyết lưu lại tạo thành cơn lốc xoáy thổi quét không ngừng, làm cho lực lượng tinh thần tựa như núi lửa bộc phát, nháy mắt phóng xuất ra lực lượng thật lớn.

“Oanh “

Rõ ràng là vô thanh vô tức, nhưng mà Triệu Vô Tà lại có thể cảm nhận được chém giết kịch liệt trong Nê Hoàn cung của mình. Mặc dù hung thần khí bên trong giọt tinh huyết kia là vô chủ, nhưng thắng ở điểm mạnh mẽ vô cùng, chính là bắt nguồn từ một đầu hung thú tàn phá bừa bãi đại địa từ thời viễn cổ, trong đó có một cỗ khí tức bạo ngược âm lãnh truyền đến trong tâm thần Triệu Vô Tà.

Hung hiểm, nếu tâm thần lực của Triệu Vô Tà không chịu nổi sự trùng kích của những hung sát khí kia. Thì lực lượng tinh thần của hần sẽ bị cỗ hung thần khí này đồng hóa. Đến lúc đó, khi cỗ khí tức kia cắn nuốt tâm thần Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà sẽ lập tức biến thành một ma đầu chỉ biết giết chóc. Nói không chừng đến lúc đó con viễn cổ hung thú kia còn có khả năng mượn nhờ thân thể con người Triệu Vô Tà phục sinh một lần nữa.

“Hừ nếu như bị đồ vật vô chủ thành công, không bằng ta tìm một chỗ đâm chết cho xong.”

Triệu Vô Tà nhắm hai mắt lại, tâm thần yên lặng, toàn bộ lực lượng đều bộc phát ra. Giống như nước đại dương chảy đến, đột nhiên cuộn cuộn lên, khí tức hung sát tàn phá bừa bãi ở cung Nê Hoàn của Triệu Vô Tà cuộn lại một chỗ.

“Oanh “

Không cần quá lâu, lập tức phân ra thắng bại. Một giọt tinh huyết to bằng hạt gạo, cho dù chủ nhân là hung thú đến từ viễn

cổ, nhưng sau khi bị Triệu Vô Tà luyện hóa một lần thì có thể còn lại bao nhiêu lực lượng. Triệu Vô Tà tràn ngập tâm thần, ma tính, chỉ trong chốc lát đã đem cổ hung sát chi khí này hoàn toàn luyện hóa.

“Yểm”

Tiếng kêu rên vang lên, khóe miệng Triệu Vô Tà lập tức tràn ra một giọt máu tươi, chậm rãi rơi xuống miếng vải bố trước ngực. Cổ hung sát khí này mặc dù đã bị lực lượng tâm thần của Triệu Vô Tà hoàn toàn luyện hóa, nhưng sự khởi động trong nháy mắt đó cũng làm cho tâm thần Triệu Vô Tà bị thương. Bất quá lúc này Triệu Vô Tà hoàn toàn không để ý tới điều này, lúc này tâm thần của hắn bắt đầu tiêu hóa từ tin tức được luyện hóa từ trong cổ hung sát khí kia.

Vẻ mặt hắn nhanh chóng biến hóa, khi thì kinh ngạc, khi thì hoảng sợ. Khi thì mừng như điên. Trên khuôn mặt thanh tú của Triệu Vô Tà hiện lên rất nhiều biểu tình nhưng khí tức trên người hắn lại chuyển biến thành một loại khí tức kỳ dị, cực kỳ mờ mịt, ẩn chứa khí tức giống hệt hung thú thời viễn cổ, thân hình được bao phủ trong hắc khí cực kỳ thần bí.

Loại khí tức này giống như hung thú đi ra từ viễn cổ Thâm Uyên, cực kỳ nguy hiểm.

Thời gian từng chút trôi qua, vẻ mặt Triệu Vô Tà dần dần ổn định lại, bình tĩnh lặng lẽ phía trên. Đám nước sâu vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, hoàn toàn không nhìn ra gợn sóng trong lòng hắn.

Qua hồi lâu, Triệu Vô Tà đột nhiên mở mắt, từ bên trong “Vù” bắn ra một tia tinh quang cực kỳ sắc bén.

Hắn bắn ra từng tầng gợn sóng không khí trước mặt, phát ra tiếng thét. Luồng tinh quang kia vừa xuất hiện đã lập tức biến mất, con mắt của Triệu Vô Tà lại khôi phục trạng thái bình tĩnh không chút gợn sóng. Lúc này hắn đã hoàn toàn hấp thu ký ức ẩn chứa trong giọt tinh huyết của hung thú thời viễn cổ. Toàn bộ trí nhớ không còn sót lại chút gì.

“Thiên Chiêm đại lục sao chính thức là Man Hoang chi địa.

Triệu Vô Tà khỏe miệng khê động, trong miệng phát ra thanh âm nỉ non, ánh mắt dần dần nổi lên vài phần uy tín: thần bói thần xuất hiện kích động muốn thử, mang theo một chút điên cuồng.

Trong trí nhớ của hung thú, Triệu Vô Tà biết được một bí mật bên trên Thiên Vân đại lục, có lẽ ngoài Triệu Vô Tà ra thì còn có thể lực khác biệt rõ. Nhưng mà đối với Triệu Vô Tà mà nói, cái bí mật này quả thực là vô cùng trọng yếu., Ngoài trừ ở lại Thiên Vân đại lục, tại một chỗ khác trong đại dương mênh mông vô tận, còn có một đại lục khác, chính là Thiên Chiêm đại lục, tách ra từ trên toàn bộ đại lục từ thời kỳ Viễn Cổ.

Ở thời đại viễn cổ, chỉ có một mảnh đại lục. Trừ cái đó ra chính là đại dương mênh mông vô tận. Năm tháng vô tận thời viễn cổ, sinh ra rất nhiều sinh linh cường đại, theo thời gian trôi qua. Sinh linh cường đại sinh ra càng ngày càng nhiều, mà linh khí giữa thiên địa lại không đủ dùng, những sinh linh đó vẫn như cũ không ngừng hấp thu linh khí giữa thiên địa cho mình sử dụng.

Cuối cùng, linh khí giữa thiên địa bắt đầu bạo loạn, tất cả sinh linh đều không thể hấp thu bất cứ một luồng linh khí nào trong thiên địa. Không cách nào thu nạp linh khí, đồng nghĩa với việc lực lượng không thể tăng thêm nữa. Vì vậy, có một số sinh linh bạo ngược bắt đầu cắn nuốt những sinh linh nhỏ yếu kia. Đoạt đi linh khí trong cơ thể những sinh linh nhỏ yếu kia, ở thời kỳ viễn cổ không có cái gọi là tiên ma lưỡng đạo, tất cả sinh linh đều có thể cắn nuốt để tăng cường lực lượng.

Sinh linh nhỏ yếu bị sinh linh mạnh mẽ cắn nuốt, linh khí trong máu thịt cơ thể bị những sinh linh cường đại kia cắn nuốt sạch sẽ, sau đó những sinh linh yếu ớt cũng bị thôn phệ sạch sẽ. Những sinh linh cường đại bắt đầu chém giết, chém giết vô cùng thảm thiết, toàn bộ đại lục viễn cổ đều bị những sinh linh vô cùng cường đại kia coi là chiến trường.

Trận chiến kia kéo dài đến vạn năm, cuối cùng không có người thắng. Bởi vì tất cả sinh linh đều thua. Những sinh linh cường đại thời viễn cổ đều đã chết. Trường hà bị chôn vùi trong năm tháng, ngay cả tên cũng không lưu lại.

Con hung thú bị Triệu Vô Tà bắt gặp chính là một trong những sinh linh cường đại, được gọi là Trọng Sát thú. Sinh ra trong thâm uyên viễn cổ, tuân theo sát khí thiên địa mà sinh, hung hãn dị thường. Nhưng cuối cùng nó cũng chết trong trận chiến đó, trở thành một bộ thi hài trong đầm đen chín vạn dặm.

Mà bí ẩn chân chính chính chính là, trận chiến kia cuối cùng đem toàn bộ đại lục chia thành hai khối. Một khối chính là Thiên Vân đại lục hiện tại. Một khối khác, được đại dương vô tận đưa đến một đầu khác, chính là Thiên Chiêm đại lục. Trọng Sát thú tại thời điểm mấu chốt của trận chiến này mới chết, là để biết hướng đi Thiên Chiêm đại lục còn sót lại trong trí nhớ của nó.

Thiên Chiêm đại lục chính là nơi hoang dã chân chính, hoàn toàn giữ lại phong mạo viễn cổ đại lục lúc trước, toàn bộ đại lục như là nơi ô uế kịch độc hoàn toàn. Thậm chí ở ngoài Thiên Chiêm đại lục, còn bao lấy một tầng sát khí do thiên địa, ô uế chi khí, ngàn vạn khí tức hình thành tầng khí tầng.

Chân chính ngăn cách với thế gian, ngoại trừ sát khí tầng thứ nhất, ở Thiên Chiêm Đại Lục còn có vô số Yêu thú Độc Trùng mạnh mẽ. Số lượng cát Hằng Hà chính thức bằng với số lượng nhiều lần, từ Viễn Cổ trở đi đã ở một chỗ khác của đại dương vô tận rồi. Yêu thú Độc Trùng bên trong không chỉ mạnh mẽ đến mức độ nào.

Không nói đến cùng có người nào có thể đến nơi đó hay không, cho dù đã đi vào được thì cũng chỉ có một kết cục. Đó chính là chết, hơn nữa chết không có chỗ chôn.

“Vù vù “

Tiếng gió vang lên bên tai Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà ngừng các loại suy nghĩ trong đầu lại, quay đầu nhìn thoáng qua Độc Long cùng ba con Yêu thú đang cúi đầu xuống.

“An...”

Triệu Vô Tà khẽ quát một tiếng, thân hình lập tức hóa thành hắc quang xuất hiện phía trên đầu Độc Long cực lớn, hắc khí tràn ngập như trước.

Không rõ bên trong đến cùng là tồn tại dạng gì, bắt quá trong hắc khí lại mơ hồ lộ ra khí tức cường đại Yêu thú, làm cho người ta ngay cả dũng khí liếc nhìn bóng người được bao phủ trong hắc khí kia cũng không có.”

Tiếng gió nổ vang, Độc Long dẫn đầu hóa thành một đạo lục quang vọt tới bầu trời xa xa, phía sau lập tức đuổi theo ba đạo quang mang. Là Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quang Ưng, vận mệnh của chúng nó và Độc Long giống nhau, tâm thần niệm bị hồng sa huyết trùng cắn nuốt sạch sẽ. Hồn phách thì bị giam cầm bên trong ẩn khiêu của Nê Hoàn cung, mỗi thời mỗi khắc đều bị gặm ăn, ký ức trong hồn phách từ từ biến mất.

Đến cuối cùng. Ký ức trong hồn phách bị gặm ăn sạch sẽ, hồn phách chúng sẽ trở nên dần dần ngu ngơ. Giữa sự mê mang bị chôn vùi ở thế giới này, ngoại trừ một cỗ khôi lỗi thân thể, cái gì cũng sẽ không lưu lại.”

Đầm đen chín vạn dặm sôi trào, bởi vì bốn luồng hào quang bay qua nhanh chóng trên bầu trời, còn có tiếng gào vang vọng cả bầu trời. Giữa yêu thú tự có đạo giao lưu, có thể không dùng ngôn ngữ của loài người.

Độc Long cùng Song Vĩ Hạt Sư bốn con yêu thú, sau vài tiếng thú rống, toàn bộ đầm lầy chín vạn dặm liền sôi trào. Những độc trùng mãnh thú ẩn thân ở đầm lầy nghe thấy tiếng rống liền nhao nhao đi ra, đến khi trông thấy bóng người đứng ở phía trên đầu Độc Long bao phủ trong hắc khí, những độc trùng yêu thú kia càng thêm sôi trào.

Chương thứ một trăm sáu mươi một Hóa Ma

Ao đen vạm vỡ rộng lớn vô cùng, nơi nơi đều là vết bản pha lẫn khí cũ nát, khí đầm lầy kịch độc vô cùng, Táng khí lan tràn khắp nơi, nhưng trong đó cũng có không biết bao nhiêu yêu thú độc trùng. Vùng Chung Linh Dục Tú, những linh khí động thiên kia, có thể tắm bỏ ra linh thú chi thuộc nhất. Nhưng ở những nơi dơ bản kịch độc đó, cũng giống vậy tắm bỏ ra vô số sinh linh.

Chỉ là so sánh với những linh thú này, ở nơi ô uế kịch độc, tự nhiên cũng chỉ có thể sinh ra những sinh linh ô uế kịch độc kia. Đây là quy tắc thiên địa, mặc kệ ở thế giới kia, đều giống nhau.

Cho nên đầm đen chín vạm vỡ này mặc dù là nơi kịch độc ô uế, nhưng trong đó cũng cất giấu vô số sinh linh, dựa vào những thứ dơ bản uế kia tắm bỏ sinh tồn.

Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ứng, bốn con yêu thú này chính là bá chủ trong chín vạm vỡ ao đen này. Mỗi con chiếm một khu vực lớn, trong khí tức chiều trạch của chúng nó lại có độc trùng yêu thú đều rất quen thuộc, ngày thường gặp phải nhất định là liều mạng chạy trốn.

Nhưng lúc này, những độc trùng yêu thú sâu trong đầm lầy đều lộ mặt từ dưới lên, bởi vì chúng nó nghe thấy tiếng rống của bốn con yêu thú Độc Long, cộng thêm bốn đạo quang mang từ bầu trời xẹt qua, tất cả sinh linh đều biết.

Chín vạm vỡ hắc trạch xuất hiện một cái đầm lầy bá chủ duy nhất, trong vòng một đêm, giết chết hai con yêu thú bá chủ cường đại, thu phục bốn con yêu thú kia, trở thành bá chủ duy nhất trong đầm đen này, toàn bộ đầm đen chín vạm vỡ, chỉ thuộc về một người.

Vẫn hai chân trần như cũ, bất quá phía trên bị hắc khí bao phủ, giẫm lên cái đầu thật lớn của Độc Long, Triệu Vô Tà ở giữa hắc khí phun trào nhìn xuống cảnh tượng phía dưới nước bùn,

nhìn những độc trùng yêu thú ngồi xổm trên nước bùn kia. Trong đầu bỗng nhiên dâng lên một ý niệm, hiện lên một hình ảnh, cảnh tượng hẳn bị Chu gia gia chủ mạnh mẽ áp chế quỳ rạp trên mặt đất.

Trong mắt nhất thời sát cơ bốn phía, năm ngón tay đột nhiên nắm chặt, xương cốt bên trong phát ra thanh âm bạo hưởng. Trong đầu lại chột lóe, tại lúc Vong Tình Động Thiên, vong tình rốt cuộc nhẹ nhàng băng quơ một câu. Triệu Vô Tà đã bị vụ nô mạnh mẽ bắt trở về, cảm giác khuất nhục tràn lên. Ý niệm trong đầu càng lúc càng mãnh liệt, cuối cùng hóa thành một tiếng lạnh.

“Hừ oanh “

Thanh âm hừ lạnh còn chưa dứt, trên người Triệu Vô Tà đột nhiên bộc phát ra khí thể cực kỳ mạnh mẽ. Khí thể của con hung thú Viễn Cổ ở trong đó lại bộc phát ra thuộc về Triệu Vô Tà.

Lần này hai người chia sẻ sẻ sẻ với nhau mà xem như trò âm ba phần mười chuồn chuồn mất.

Khí tức, hoặc có thể nói là hai loại khí tức đã trộn lẫn với nhau. Không chia cho người và ta, loại khí tức bạo ngược âm lãnh của hung thú thời viễn cổ cộng thêm khí tức của chén dung hợp lại với nhau.

Thoáng cái bộc phát ra, lập tức toàn bộ yêu thú độc trùng cấp thấp phía dưới đều bị một cỗ man lượng cực lớn ép chặt xuống mặt đất, thân thể lún thật sâu vào trong nước bùn. Những độc trùng yêu thú đã mở ra linh trí kia, thì tâm thần cuồng chấn, đều kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó miệng phun máu tươi ngã sấp trên mặt đất.

Quá cường đại, luồng khí thể này thật sự quá cường đại, toàn bộ yêu thú Kết Đan kỳ trở xuống đều không chịu nổi, miệng phun máu tươi nằm trên mặt đất, cũng là may mắn. Cỗ khí thể này tới nhanh, đi cũng nhanh. Bởi vì bốn đầu yêu thú Độc Long đã độn quang bay tới.

Yêu thú độc trùng còn đang nằm trong lớp bùn đều co rút thân thể, run lẩy bẩy, luồng khí tức kia đã lưu lại bóng ma trong

tâm thần bọn chúng. Sự xuất hiện của Triệu Vô Tà lại khiến những yêu thú độc trùng kia như trải qua một trận đại tai nạn. Ta nói rồi sẽ trở lại, tất cả mọi chuyện đều phải đắm dưới chân chúng. Ha ha ha ha...”

Trương Cuồng cười truyền ra từ hắc khí tràn ngập kia, sóng âm tứ tán. Triệu Vô Tà của Huyền này đã phóng thích toàn bộ ma tính của bản thân, Triệu Vô Tà chân chính nhất, vốn chỉ muốn tiêu dao thiên địa. Thế nhưng hôm nay xem ra bắt buộc phải dùng máu để đạt thành tựu tiêu dao tự tại của bản thân, đó chính là Ma.

Triệu Vô Tà hoàn toàn không kháng cự việc ma tính trong cơ thể bộc phát, ngược lại còn đem tâm thần hồn phách của mình hoàn toàn buông ra, dung nạp ma tính kia. Hắc khí lan tràn, từng cổ sát khí từ bên trong bạo phát ra, tùy ý lan tràn trên không trung đầm lầy.

“Hí một mạch sáu...”

Độc Long dưới chân Triệu Vô Tà là người đầu tiên cảm nhận được ma tính kinh khủng này, mặc dù tâm thần ý niệm đã bị hồng sa huyết trùng thay thế, nhưng ký ức trong đó vẫn làm cho cả người nó rung động. Cái này không phải vấn đề tu vi, mà là cổ ma tính kia thật sự rất đáng sợ, ngay cả lúc này trong Độc Long Nê Hoàn cung cũng có chút không chịu nổi. Ba con yêu thú Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ưng cũng dừng lại, thiếu chút nữa vì Yêu Nguyên chạy thoát mà té xuống. Chúng cũng không chịu nổi luồng sát khí cùng ma tính này, mà những yêu thú độc trùng trên mặt đất kia, khi độn quang của Độc Long xẹt qua.

Toàn bộ đầm lầy đều sụp đổ một tầng, một chút lực lượng cũng không xuất hiện, nhưng lúc ma tính áp chế xuống, vô số độc trùng yêu thú ở trên bùn lầy vẫn bị hung hăng đè ở chỗ sâu trong nước bùn. So với khí thể bộc phát, càng thêm bàng bạc, ma tính này được phóng ra ngoài. Khuôn mặt Triệu Vô Tà dữ tợn, trong đôi mắt huyết quang bạo phát, đôi mắt kia hoàn toàn biến thành u ám. Bên trong giống như là một địa ngục Tu La, ma khí từ bên trong tản ra dày đặc.

Giờ phút này rốt cuộc Triệu Vô Tà cũng giải khai được một nghi vấn trong lòng, hẳn đồng thời nhận được Cốc Kinh và Hoàng Vưu Quyết, đúng ra đều là công pháp điển tịch ma đạo tối cao của Hoàng Vưu Ma Tôn. Thế nhưng vì sao chỉ riêng công pháp ma đạo mạnh mẽ như vậy, Hoàng Vưu Quyết lại không khác gì điển tịch cao cấp ma đạo bình thường. Trong thời gian rất nhanh, chỉ cần Triệu Vô Tà tu luyện đến Kết Đan sơ kỳ, Hoàng Vưu Quyết cũng không thể hiện ra điểm khác thường nào.

Chẳng qua lúc này Huyền, Triệu Vô Tà rốt cuộc đã hiểu, thì ra Hoàng Vưu Quyết có thể đem ma tính tiềm tàng của người ta móc ra. Sau khi phóng xuất ra ma tính trong lòng, Triệu Vô Tà có thể cảm ứng được, trong đan điền của mình, khóa ma đan kia đang bành trướng rất nhanh. Bên trong không ngừng phun ra từng luồng ma khí cực kỳ tinh thuần, quả thực giống như một dòng suối tuôn ra, khí thể toàn thân Triệu Vô Tà bắt đầu bão táp.

Kết Đan sơ kỳ, Kết Đan trung kỳ, Kết Đan hậu kỳ, ma khí lạnh lạnh vô cùng từ trên người hắn tràn ra, dần dần hình thành một đám mây màu đen khổng lồ. Mây đen không ngừng bành trướng, đầu tiên là bao phủ Độc Long vào trong, sau đó là Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ưng. Trong mắt Độc Long lộ vẻ sợ hãi, nó không biết chủ nhân của thứ đang đứng ở phía trên đầu nó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khí tức biến hóa liên tục, khí thể cũng giống như mỗi thời mỗi khắc đều bất đồng, hiện tại rõ ràng tuôn ra khí thể đáng sợ như thế.

Nó đã là cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, tuy rằng bản thân bị trọng thương, nhưng vẫn như cũ không phải yêu thú Kết Đan hậu kỳ bình thường có thể chống lại. Thế nhưng hôm nay, dưới khí thể Triệu Vô Tà không ngừng tuôn ra, Độc Long thậm chí cảm giác thân rỗng của mình cũng sắp bị đông cứng lại.

Triệu Vô Tà nhắm chặt hai mắt, khí thể trên người hắn vẫn liên tục tăng lên, một đường thẳng tiến lên. Như thể hắn ta không có đỉnh điểm, vẫn cứ một mực nhảy lên, chẳng qua ở

trong mình mình có một tấm bình ti. Mặc kệ Triệu Vô Tà Xuyên cấm thẳng như thế nào cũng không thể đột phá chương ngại kia, chỉ có thể nổi giận đến gần Cố Châu, Lục Châu.

“Hai canh giờ, thân hình Độc Long gian nan bay đi, áp lực khí thể của Triệu Vô Tà thật sự quá cường đại. Nó bị trọng thương có chút khó khăn nên tình cảnh ba con Yêu thú sau lưng cũng không tốt đi tới đó được.

Trong thân thể khổng lồ phát ra tiếng vang “Ken két”, hiển nhiên xương cốt bên trong đều đang rên rỉ, kháng cự ma tính cùng khí tức cường đại trên thân Triệu Vô Tà.

“Vù “

Trong cơ thể Triệu Vô Tà, Hoàng Vưu Quyết không ngừng vận hành, một cái chu thiên, hai chu thiên. Ma đan trong đan điền như bị hút gió, hung hăng rung động, không ngừng phun ra ma khí cực kỳ tinh thuần.

“Ma đạo tức là đạo của ta, đạo của ta tức là ma đạo. Hóa ma âm âm:

Một cột ma khí màu đen bắn thẳng lên bầu trời, trực tiếp xuyên thấu tầng mây dày đặc, sau đó chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên tuôn ra vô số tia chớp lôi quang. Như muốn phát sinh lôi bạo, tia chớp lôi quang kia như từng con cự mãng, lan tràn trên bầu trời quán quanh. Đặc biệt là đóa hoa kia từ ma khí tràn ra hình thành từ trên mây đen, lôi quang chớp động quả thực là muốn chọc thủng bầu trời, uy thế vô biên.

Trong hắc khí, hai con mắt Triệu Vô Tà hoàn toàn biến thành màu u ám, như một cái hắc động có thể hấp thu ánh sáng. Tất cả ánh sáng đến nơi đó đều sẽ bị cắn nuốt, đồng thời một cỗ khí thể hủy thiên diệt địa ngưng tụ trên người hắn, xông thẳng lên chín tầng trời.

“Tê tê chi”.

Trên mặt đầm lầy, vô số độc trùng yêu thú chạy trốn, rút cuộc bất chấp bốn đạo uy áp bá chủ đầm lầy ngày xưa truyền đến, toàn bộ cảm giác đại nạn lâm đầu, nhanh chóng chạy về phía bùn đất. Chạy trốn, muốn thoát khỏi khu vực kia, bởi vì toàn thân nó xương cốt đã ngừng kêu rên, yêu nguyên vận hành

không thông, ngay cả phóng xuất độn quang cũng có chút khó khăn.

Khỏe miệng tràn ra huyết dịch màu xanh biếc, Độc Long gian nan kháng cự khí thể cường đại từ trên đầu mình, nó không dám có bất kỳ dị động nào, chỉ có thể bị động thừa nhận khí tức trên người Triệu Vô Tà truyền đến, ma khí lạnh lạnh cùng loại ma tính giống như muốn đem thiên địa hủy diệt tán ra., Khiến đôi mắt rỗng của nó trở thành màu đỏ như máu. Song vĩ hạt sư, thanh quang măng xà, kim quan ưng đều như thế, bị ma khí mạnh mẽ của Triệu Vô Tà phát ra ảnh hưởng.

Hai mắt đỏ như máu, khí huyết di động, khí tức toàn thân bất ổn. Đây đều là dấu hiệu nhập ma, không nghĩ tới khí tức trên người Triệu Vô Tà lại có thể dễ yêu thú nhập ma.

Bất quá Triệu Vô Tà cũng không biết nguy cơ của bọn Độc Long. Sau khi cột ma khí kia xông lên trời, khí thể leo thang trên người hắn đột nhiên xoay chuyển, trong nháy mắt tăng vọt lên vô số lần, vậy mà phá tan lá chắn kia, tâm thần trong nháy mắt cảm nhận được hoàn toàn bất đồng.

Phảng phất như hòa thành một thể cùng thiên địa, Triệu Vô Tà thậm chí còn cảm thấy trời là ta, đất chính là ta, loại cảm giác này huyền ảo vô cùng. Không cách nào nói ra cũng đúng lúc này.

“Biết”

Trong tâm thần hắn vang lên một tiếng nổ. Giống như thiên lôi hàng thế, chính giữa tâm thần của hắn.

“Phốc “

Một ngụm máu tươi hung hăng phun ra, loại cảm giác huyền diệu kia biến mất, Triệu Vô Tà trong nháy mắt bị đánh trở về nguyên hình. Khí thể thoáng cái bị đánh trở về Kết Đan sơ kỳ, những ma nguyên tăng vọt trong cơ thể cũng biến mất theo. Chẳng qua Triệu Vô Tà lại nở nụ cười trên mặt., Ngay cả khỏe miệng cũng chẳng thêm lau đi máu tươi, lẳng lặng thể ngộ cảm giác vừa rồi. Nhưng dù hắn có hồi tưởng như thế nào thì loại cảm giác này cũng không trở lại được, hắn cố gắng một lát rồi Triệu Vô Tà mở mắt ra.

“Đáng tiếc...”

Mặc dù trong miệng nói như vậy nhưng trên mặt cũng không xuất hiện vẻ tiếc hận.

“Ồ “

Triệu Vô Tà phục hồi tinh thần lại, đột nhiên phát hiện dưới chân mình có điểm gì đó không đúng. Độc Long và Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ứng bốn con yêu thú, không ngờ khí tức đều bất ổn. Hai mắt đỏ ngầu, khuôn mặt vốn dữ tợn lúc này lại càng thêm đáng sợ. “Hừ, một đám phế vật...”

Sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, trong miệng hừ lạnh một tiếng, ngón tay cong lại, ba luồng ma khí từ ngón tay của hắn bắn ra, sau đó bắn vào Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ứng phía trên Nê Hoàn cung, hai chân trần đột nhiên nâng lên, sau đó hung hăng đập xuống.

“Ông”

Nhất thời, thanh âm giống như hồng chung Đại Ly vang vọng trong đầu bốn con yêu thú. Khí tức một cái thoáng trở lại yên lặng, huyết hồng trong đôi mắt nhanh chóng biến mất, bốn con yêu thú thoáng cái liền khôi phục bình thường. Thấy Triệu Vô Tà thần sắc lạnh lùng, bốn con yêu thú đều cung kính cúi đầu.

Thấy bốn đầu yêu thú như thế, Triệu Vô Tà cũng liền hừ lạnh một tiếng rồi không nói gì nữa. Lúc này Độc Long mới chú ý tới chủ nhân phía trên đầu mình tựa hồ đã bất đồng, toàn thân vẫn như trước bao phủ trong hắc khí, khí tức cũng rất rõ ràng. Thế nhưng ngay lúc Độc Long nhắm mắt lại, chủ nhân phía trên đầu lâu vậy mà biến mất, sau khi trợn mắt vẫn còn ở nơi đó.

Cảm ứng không được, ánh mắt Độc Long lộ ra vẻ hoảng sợ, khí tức của Triệu Vô Tà hoàn toàn biến mất trong cảm ứng của nó. Độc Long lúc này thật sự hoảng sợ, cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn của nó không ngờ lại không cảm ứng được tu vi của chủ nhân, Kết Đan sơ kỳ. Tuy nhiên tuy rằng hoảng sợ nhưng Độc Long cũng không dám lên tiếng, trong mắt rùng rợn vẫn vô cùng cung kính.

“Đi “

Triệu Vô Tà nhẹ nhàng giẫm chân lên đầu Độc Long, trong lòng Độc Long lập tức rung mình, thân hình lập tức hóa thành quang hoa xanh biếc phá không bay đi.

Đồng thời tâm niệm khê động nói cho nhau nơi mà Độc Long muốn đi.

Đứng ở trên đầu Độc Long, Triệu Vô Tà nhếch miệng cười, thầm nghĩ trong lòng: Đồng Vuơ Quyết quả nhiên không hổ là ma đạo công pháp tối cao Hoàng Vuơ Ma Tôn truyền xuống, không ngờ.

Ngay vừa rồi, ma tính trong hồn phách Triệu Vô Tà bị Hoàng Vuơ Quyết phóng xuất ra hoàn toàn, Triệu Vô Tà cũng vừa mới hóa thân thành Thiên ma. Không nghĩ tới ngay lúc hấn hóa ma, Đồng Vuơ Quyết lại khiến khí thế của hấn một mực bành trướng, từ Kết Đan sơ kỳ một đường bành trướng đến Kết Đan đại viên mãn, thậm chí tại một khắc cuối cùng đã phá tan chương ngại thiên địa của cảnh giới Nguyên Anh kỳ.

Loại cảm giác khi thân hóa thiên địa thực sự quá huyền ảo, cho dù là Triệu Vô Tà cũng thiếu chút nữa đắm chìm trong đó. Mặc dù cuối cùng bị một đạo thần lôi vô hình hạ xuống một cái vách ngăn thiên địa đem hấn đánh về nguyên hình. Nhưng mà Triệu Vô Tà vẫn như trước thể ngộ được cảnh giới này, ngày sau muốn thăng cấp lên Nguyên Anh kỳ thì những yêu thú khác dễ dàng hơn rất nhiều. Cơ duyên như thế, Triệu Vô Tà đúng là ma đầu vô tình, chỉ sợ cũng sẽ mỉm cười.

Khu vực thứ một trăm sáu mươi hai thấy kỳ quái...

: Điềm cùng Song Vĩ Hạt Sư bốn con yêu thú thả ra độn mẽ, biến mất ở trên bầu trời, trên đầu Độc Long to lớn kia có một bóng người đang đứng, khí tức mông lung, rõ ràng đứng ở chỗ nào lại không cảm ứng được.

Chín vạn dặm đầm đen, những sinh linh sinh sống trong đờ bản bùn đất, sau khi Triệu Vô Tà đi rồi, đều dần dần khôi phục yên lặng, chỉ là dưới vũng bùn kia, không biết đã dâng lên bao nhiêu mạch nước ngầm. Mười vạn núi lớn, rộng lớn vô cùng, thậm chí ngay cả nhận được vô tận đại dương. Nếu tính ra, địa phương tiên ma lưỡng đạo chiếm cứ cũng chưa chắc có rộng lớn như mười vạn ngọn núi.

Hơn nữa ở trong mười vạn ngọn núi lớn, phúc địa động thiên tràn đầy linh khí cũng không ít, thậm chí vượt qua các động phủ mà thế lực tiên đạo chiếm cứ. Mà có chút địa vực, có một số thứ đặc thù, đối với tu sĩ ma đạo mà nói cũng là tồn tại tràn ngập mê hoặc.

Đáng tiếc chính là, trong mười vạn ngọn núi lớn đó tồn tại không biết bao nhiêu yêu thú mạnh mẽ, tu sĩ của Tiên, Ma lưỡng đạo cho dù mơ ước cũng không dám mạo muội tiến vào trong mười vạn ngọn núi lớn này. Thế nhưng sau khi sự tình Thần Tiêu Đạo Tông phục sát trưởng lão hộ pháp của Thiên Lang Điện xảy ra, mặc kệ là tiên đạo ma đạo, hoặc là toàn bộ mười vạn ngọn núi lớn cũng đều khiếp sợ dị thường, quả thực hoảng sợ.

Thế lực che chở cho mười vạn đại sơn chính là yêu thần bảy điện, còn lâu hơn cả tồn tại của mười đại môn phái Tiên đạo. Thế lực được truyền thừa trong mười vạn đại sơn kia không biết bao nhiêu vạn năm, vô cùng cường đại.

Nhưng cho dù như vậy, Thần Tiêu Đạo Tông vẫn phái người phục sát hộ pháp Thiên Lang Điện.

Hôm nay, điện chủ Thiên Lang điện nổi giận, muốn Thần Tiêu Đạo Tông giao hung thủ ra. Nếu không đã mang theo ngàn vạn yêu thú của Thiên Lang Điện huyết tẩy toàn bộ Thần Tiêu Đạo Tông. Ngày đó Yêu thú trong phạm vi ngàn dặm Thiên Lang Điện đều bị sát khí của Thiên Lang Điện chấn động đến hộc máu, có thể thấy được điện chủ Thiên Lang Điện tức giận rồi.

Đáng tiếc chính là, Thần Tiêu Đạo Tông căn bản không sợ Thiên Lang điện chủ uy hiếp. Lần này cũng không chỉ có điện chủ Thiên Lang điện, trong mười vạn đại sơn Yêu Thần Thất Điện, điện chủ toàn bộ đều nổi giận, bắt đầu ra lệnh cho mười vạn thủ lĩnh các đại thế lực của các đại sơn môn đến trong Thất điện.

Đồng thời, thập đại môn phái Tiên đạo cũng bắt đầu phối hợp lại, bắt đầu thương lượng xem nên làm thế nào đối phó với yêu thần Thất điện.

Tiên yêu đại chiến yên ổn suốt một vạn năm, Thiên Vân đại lục lại sắp bắt đầu gió tanh mưa máu. Tu sĩ Tiên đạo cùng yêu thú trong mười vạn đại sơn, cả hai đều không phải tồn tại tầm thường, đối với phạm nhân mà nói, chúng nó đều là thần linh có được lực lượng khổng lồ, phát tay một cái là núi lở đất nứt, một ngón tay cũng có thể lấy mạng của mình.

Một vạn năm trước cũng là đại chiến giữa hai thế lực lớn, bất quá lần Tiên Ma đại chiến kia, cuối cùng lấy ngang tay kết thúc, nhưng lại huỷ diệt toàn bộ các quốc gia thành trì kẹp giữa hai thế lực, sạch sẽ, không biết bao nhiêu phạm nhân chết ở trong đó, xuất hiện bao nhiêu oan hồn. Càng không nói còn có một số tu sĩ Ma đạo, nhân cơ hội này trắng trợn tàn sát phạm nhân tu luyện một ít ma công cấm pháp.

Truyền thuyết nói rằng lúc ấy có một tu sĩ Nguyên Anh kỳ Ma đạo tông sư, vì đánh bại một vị Nguyên Anh kỳ chân nhân trong tu tiên đạo, dĩ nhiên đồ sát trăm tòa. Giết trọn vẹn mấy ngàn vạn người, sau đó lấy tinh huyết sinh hồn của phạm nhân, bày xuống Tuyệt Thiên Diệt Thần Trận. Cuối cùng dĩ nhiên tru sát vị Nguyên Anh chân nhân kia, bất quá vị ma đạo tông sư kia cũng không tốt lắm, bị vị tiên đạo Nguyên Anh chân nhân trước khi chết tự bạo thương căn bản.

Ngàn năm sau, không tấn thăng tới Hóa Thần kỳ, sau đại nạn sẽ chết. Mà sau trận đại chiến tiên ma kia, không biết bao nhiêu địa phương không có một ngọn cỏ, không biết bao nhiêu núi cao bị đánh nát, thậm chí là bị đánh nát.

Tiên yêu đại chiến, mặc kệ bên nào thắng, cuối cùng chết cũng chỉ là phạm nhân. Lần này không biết bao nhiêu phạm nhân sẽ trở thành oan hồn. Bất quá mặc kệ Tiên Đạo hay trong mười vạn đại sơn yêu thú, song phương cũng sẽ không quan tâm đến sống chết của những phạm nhân thế tục, bởi vì đối với bọn họ mà nói, phạm nhân chẳng qua là con sâu cái kiến mà thôi, làm cho bọn họ liếc mắt một cái cũng không có tư cách.

So với phạm nhân có được lực lượng cường đại, tu sĩ đích xác yếu ớt như con sâu cái kiến. Hơn nữa cuộc sống của phạm nhân cực kỳ ngắn ngủi, cuối đời có lẽ cũng không được gọi là tu sĩ hoặc yêu thú một lần.

Những quốc gia cỡ trung hoặc đại quốc mặc dù cung cấp một ít tu sĩ làm tiên sư cung phụng, nhưng những cái được gọi là tiên sư cung phụng chỉ là một ít đệ tử môn phái nhỏ, hoặc là một ít tán tu, tu vi thấp đến đáng thương. Tựa như đại phong quốc gia lúc trước, trong toàn bộ cung phụng ngay cả một tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không có.

Về phần những đại quốc kia, có thể có một ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng tuyệt đối không nhiều. Nhiều nhất cũng chỉ mấy người mà thôi, lúc tiên yêu đại chiến, những người này khẳng định đã sớm chạy trốn đi xa.

Đại chiến Tiên Ma diễn ra vạn năm trước, giằng co trọn vẹn năm năm mới dẹp loạn, khiến khu vực giữa hai thế lực hoàn toàn thay đổi. Núi cao biến thành thung lũng, nơi vốn không có nước, lại bị đánh văng khỏi bờ sông dài của rất nhiều hồ nước. Mà một số nơi lại trở nên đất đai ngàn dặm, có chỗ lại đột nhiên từ bốn mùa như xuân biến thành tuyết rơi quanh năm.

Lần Tiên yêu đại chiến này, bất kể thế nào cũng sẽ đánh nhau, bởi vì chuyện này liên quan đến tôn nghiêm.

Bọn chúng lần lượt nghiền nát từng phần một, chia thành từng phần từng phần mười một.

Hộ pháp Thiên Lang điện bị người của Thần Tiêu đạo tông giết chết, chết là một hộ pháp, không phải một tiểu Yêu thú tiểu la. Nếu như Thiên Lang điện không báo thù, vậy thật sự phải biến thành trò cười cho toàn bộ Thiên Vân đại lục rồi.

Huống hồ, cho dù mười vạn đại sơn cùng Tiên Đạo thập đại môn phái không muốn đánh, thế lực ma đạo một mực ở bên cạnh nhìn trộm cũng sẽ cho hai bên khai chiến. Tóm lại, sau đó không lâu, toàn bộ Thiên Vân Đại Lục sẽ lâm vào trong vô biên chiến hỏa. Chỉ là những người phạm kia lại cháy lên ngọn lửa chiến tranh, hoàn toàn không chịu nổi.

Đương nhiên, những cái này vốn đều không liên quan đến Triệu Vô Tà, nhưng lúc này lại bế quan. Bởi vì lúc này hắn đã là tân chủ nhân của mười vạn ngọn núi, rất trùng hợp chính là, đầm đen chín vạn dặm chính là nơi mà Thiên Lang điện quản lý.

Trong mười vạn ngọn núi lớn, một ngọn núi dữ tợn dựng đứng chọc trời. Khí thể màu xanh đậm bao phủ ngọn núi nguy nga hùng vĩ này, trong cái mồm sói dữ tợn không ngừng có khí thể màu xanh từ trong đó phun ra.

Sau khi những thanh khí kia phun ra, lập tức hóa thành từng cột khí màu xanh đậm lên bầu trời, Vân Danh Lung là lục thanh độc tràn ngập cả tòa Lang Đầu Sơn không biết là vật gì. Trong đó lông mày nhăn dày đặc sát khí, mỗi một sợi như nặng mấy trăm cân, quả thực khủng bố.

Trên đỉnh Lang Đầu có một tòa cung điện khổng lồ được bao phủ bởi một lớp khí xanh, phía sau cung điện là vô số đình đài lầu các, tuy nhiên lại không thể khiến cho người khác cảm thán được ý thơ, bởi vì những đình đài lầu các này vậy mà toàn bộ đều được tạo thành từ những tảng đá xanh cực lớn. Chỉ nhìn thôi cũng đã làm cho lòng người ta cảm thấy giống như đang có một tảng đá cực lớn, vừa nặng nề vô cùng.

Phía sau những đình đài lầu các kia, có một thác nước, ở giữa thác nước. Có một tảng đá xanh cự đại, to lớn vô cùng, to

chùng một ngọn núi nhỏ. Về phần thác nước kia, lại là kỳ quan, rõ ràng rộng chùng ngàn trượng. Khối đá xanh to lớn kia cũng không biết thả ở nơi nào, mặc kệ từ thác nước khổng lồ kia như thế nào cọ rửa, vẫn là loại màu xanh nhạt.

Ở trên tảng đá xanh to lớn kia, có một tráng hán ngồi ngay ngắn, trên người không có mảnh lụa văn nào. Toàn thân trên dưới khắp nơi đều là cơ bắp cuộn cuộn, cục thịt nhô lên kia nhìn qua tràn đầy sức bật, tráng hán này diện mục cũng không dữ tợn. Chỉ có thể nói là uy nghiêm mà thôi, bất quá tóc của tráng hán kia cũng đã hoa râu rồi, cho dù như thế.

Tráng hán này ngồi ngay ngắn ở trên tảng đá, nhưng nhìn qua một chút cũng không có cảm giác được tảng đá xanh đồ sộ của đại hán kia lại được phóng ra một cách vô hạn trước mặt tráng hán.

“Trưởng lão.”

Quang mang chợt lóe, một đại hán thân cao tới ba thước đột nhiên xuất hiện dưới tảng đá, nửa quỳ hướng tráng hán kia cung kính nói.

Nghe thấy thanh âm, thân hình tráng hán như thiết tháp không chớp lên chút nào, chỉ chậm rãi mở mắt ra. Ngay trong nháy mắt, “Oanh” long trời lở đất., Một ánh mắt đủ để bắn xuyên bất cứ cái gì nguy trang từ trong mắt tráng hán bắn ra. Tráng hán đang nửa quỳ dưới tảng đá kia tựa hồ đã sớm biết hết thảy, ở trong nháy mắt tráng hán kia mở mắt ra liền dời ánh mắt của mình đi, cúi đầu xuống, liếc mắt nhìn tráng hán kia một cái cũng không dám. Nhìn thấy một màn này, tráng hán tựa hồ cũng đã sớm biết được, một chút kinh ngạc cũng không vui cũng không có. Vẫn như cũ nhắm mắt lại, thản nhiên nói: “Nói đi”

Tâm lưới rơi xuống, đại hán đang nửa quỳ trên mặt đất vội vàng mở miệng.

“Mò đen chín vạn dặm kia bỗng nhiên xuất hiện một yêu thú thần bí, chỉ trong một đêm đã giết chết Nham vương khát máu Kết Đan hậu kỳ và Ngạc Vương. Hơn nữa còn thu phục được Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan

Ứng bốn con yêu thú, hiện giờ toàn bộ đầm lầy chín tầng đều là yêu thú thần bí kia làm chủ.”

Sau khi đại hán nói xong, vẫn như cũ cúi đầu, không dám nhìn tới tráng hán kia một cái.

“A, oanh “

Lại là ánh mắt có thể nhìn thấu hết thấy, trong khoảnh khắc đó, tu vi tráng hán này hiển lộ ra. Kết đan đại viên mãn, tráng hán kia dĩ nhiên là kết đan đại viên mãn tu vi. Nếu như Triệu Vô Tà ở đây, nhất định sẽ cực kỳ kinh ngạc. Bởi vì khí tức tráng hán này, lại còn mạnh mẽ hơn so với lão giả mày kiếm tu Thần Tiêu đạo tông hắn từng gặp.

“Đã điều tra xong yêu thú kia sẽ tới lần nữa chưa?”

Ánh mắt tráng hán xuất hiện một chút kinh ngạc, vốn bình tĩnh không gợn sóng trên mặt xuất hiện một chút hứng thú, bất quá một màn này đại hán nửa quỳ trên mặt đất lại không thể nhìn thấy. Gã biết, chấp pháp trưởng lão luôn mặc kệ bất cứ chuyện gì vậy mà lại sinh ra hứng thú với một yêu thú thần bí.

Mặc dù kỳ quái, nhưng một chút cũng không dám lãnh đạm, tráng hán này ở Thiên Lang điện có đôi khi còn đáng sợ hơn so với điện chủ. Đại hán ba mét dừng lại một chút, sau đó nói: “Thưa trưởng lão, con yêu thú kia đột nhiên xuất hiện, toàn thân đều được bao phủ bởi một lớp khí đen đậm đặc.

Đại hán chậm rãi thuật lại, nếu như lúc này Triệu Vô Tà ở đây phỏng chừng sẽ bạo khởi giết người. Bởi vì theo lời đại hán ba mét kia nói, chính là chuyện Triệu Vô Tà làm trong Hắc Chiêu khoảng chín vạn dặm. Tựa như tường tận là đại hán kia đang đứng bên cạnh nhìn Triệu Vô Tà làm chuyện gì đó.

“Hừ ngươi xác định hẳn là yêu thú chứ không phải là con người”

Đại hán ba mét vừa mới nói xong, trên đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên một tiếng rên, giống như có một cái chuông lớn vang lên ầm ầm trong đầu nó. Tiếng kêu kia làm cho tâm thần nó đau đớn, lập tức chấn cho nó đầu váng mắt hoa, thiếu chút nữa là ngã xuống đất.

Sau khi nghe thấy tiếng kêu rên, trên mặt đại hán ba mét kia xuất hiện vẻ sợ hãi cực kỳ, vội vàng hai chân quỳ rạp xuống đất.

Toàn thân run rẩy, bất quá vẫn cố trấn định trả lời: “Bẩm trưởng lão, thuộc hạ tuy rằng chưa từng tận mắt nhìn thấy bộ mặt thật của yêu thú kia, bất quá trong chín vạn dặm Hắc Chiếu có rất nhiều yêu thú độc trùng đều cảm thụ được cỗ yêu sát khí mạnh mẽ kia. Loại khí tức này, nhân loại khó có khả năng phát ra. Thậm chí thuộc hạ cho rằng, con yêu thú kia chí ít cũng có tu vi Kết Đan Đại viên mãn.”

Sau khi đại hán nói xong, trên trán đã đổ mồ hôi, thần sắc sợ hãi chờ phản ứng của tráng hán trên tảng đá lớn kia.

Sau nửa ngày, thanh âm tràn ngập uy nghiêm mới nhàn nhạt vang lên trong tai đại hán ba mét kia, sau khi nghe xong lời này, đại hán ba mét mới chậm rãi thở phào một hơi. Lo âu trong lòng buông lỏng, thầm nghĩ may mắn.

“Đưa Thiên Lang lệnh cho đámầy chín vạn dặm, kết đan đại viên mãn, thú vị thú vị. Ta rất muốn gặp một chút...”

Tráng hán trên tảng đá xanh nói xong, liền hoàn toàn nhắm mắt lại, sau đó không nói gì nữa. Khí tức của nó chậm rãi yên lặng, cùng tảng đá lớn còn dư lại hòa làm một thể, lại cùng với thanh khí mông lung chung quanh nó hòa làm một thể, dung hợp cùng một chỗ với khí tức thác nước kia.

Ai có thể tưởng tượng được, tráng hán nhìn qua có vẻ hiền lành này lại hung danh uy chấn cả đại lục Thiên Vân. Mười vạn yêu thần thất điện, chấp pháp trưởng lão Thiên Lang điện, bản thể khát máu thiên lang. Kết Đan đại viên mãn, một chân đã bước vào Nguyên Anh kỳ cường đại yêu thú. Đại hán ba mét trước mặt nó cũng khó tránh khỏi hoảng sợ như vậy.

Toàn bộ mười vạn đại sơn, yêu thú có thể bảo trì trấn định trước mặt hung lang cũng không có mấy. Đại hán ba mét kia cũng coi như không tệ, tu vi của nó là Kết Đan trung kỳ., Địa vị của Thiên Lang điện không cao lắm, chỉ là hạng đầu nhỏ bảo trì trấn định trước mặt thiên lang khát máu, cũng khó thấy được chấp pháp trưởng lão trên tảng đá lớn đang nhắm mắt lại,

đại hán kia vội vàng đứng dậy, sau đó khom người rời khỏi nơi này. Đến một nơi nào đó, nhận lấy một khối lệnh bài kỳ dị, đại hán này vừa ra khỏi Thiên Lang điện. Vừa ra khỏi Thiên Lang điện thì ra khỏi Thiên Lang điện., Đại hán lập tức độn quang xuất hiện, chỉ thấy một đạo thanh mang từ không trung lóe sáng. Sau đó hướng tới bầu trời phía xa xa mà bay đi, tốc độ nhanh vô cùng, hoàn toàn vượt qua yêu thú Kết Đan trung kỳ bình thường.

Yêu thú trong Thiên Lang điện bản thể đều là lang tộc, có thể nói lang tộc hầu như chỉ cần tu vi của mười vạn đại sơn mạch đến Kết Đan trung kỳ, đều sẽ đến Thiên Lang điện, chẳng những tìm được chỗ tu luyện, mà còn là một loại kỳ vọng. Đối với yêu thú Lang tộc trong mười vạn ngọn núi lớn, Thiên Lang điện tương đương với đồ đằng, là tồn tại ngược nhìn.

Một ít bản thể không phải Lang tộc bình thường, mà là Lang tộc dị chủng như khát máu thiên lang, hoặc Lang tộc cao cấp. Lúc ra đời sẽ bị Thiên Lang điện phát hiện, sau đó mang về Thiên Lang điện.

Yêu thú Lang tộc lại tu luyện công pháp mạnh mẽ của Thiên Lang điện, tự nhiên động quang so với yêu thú Kết Đan trung kỳ nhanh hơn rất nhiều. Đại hán ba mét kia sau khi hóa thành một đạo thanh quang, hướng về phía Hắc Phượng trong chín vạn dặm.

“Cac cac cac, oanh”

Một tiếng cười cực kỳ khó nghe vang lên, theo sát một bóng người thật lớn từ dưới bùn lầy chạy ra, bùn đất bay tán loạn. Bóng người khổng lồ kia rõ ràng chỉ là một cái đầu, theo sát, bùn đất bị xới tung lên, lộ ra thứ thật sự cất giấu bên trong. Toàn thân xanh biếc, dữ tợn đáng sợ.

Cái đầu cực lớn mở lớn ra, dịch nhờn ghê tởm từ trong kẽ răng khổng lồ chảy xuống, nhỏ xuống bùn đất phía trên lập tức dâng lên traten traten khói độc, mùi hôi thối vô cùng. “Ong ong ong ong.

Lại có âm thanh khác thường vang lên, từ trong nước bùn trong đầm lầy bỗng nhiên bay ra một đám muỗi đen kịt toàn

thân. Thoạt nhìn, đám muỗi toàn thân đen kịt này có khoảng mấy ngàn con, âm thanh vỗ cánh chớp động không khí khiến cho người ta bỗng dựng sinh ra cảm giác bức bối.

Những con muỗi đen khát máu, không nghĩ tới lại là một đám muỗi đen khát máu, đám muỗi đen khát máu này ở trong ao nước đầm máu này khẳng định đã sống sót rất lâu. Vậy mà mỗi con đều có số lượng một nửa nắm đấm cùng mấy ngàn con số lượng lớn thêm mấy ngàn con., Một đàn muỗi này nếu là chém giết cùng yêu thú độc trùng khác, chỉ sợ nhất định phải kết đan sơ kỳ trở lên Yêu thú độc trùng mới có thể chống lại, đàn muỗi nếu là nhào lên, nếu không có kết đan phong kỳ cảnh giới, chỉ sợ lập tức sẽ biến thành một bãi xương trắng, hoặc là còn lại một khối da nát.

Bất quá giờ phút này đám muỗi này tựa hồ là ngày tận thế, bởi vì yêu thú truy đuổi chúng, cũng không chỉ là một đầu yêu thú Kết Đan trung kỳ. Mà là một đầu yêu thú Kết Đan đại viên mãn, hơn nữa còn là một đầu yêu thú da dày thịt béo.

Độc Long, lúc này đã qua nửa tháng, thương thế của Độc Long cũng đã đau nhức hơn rồi. Cũng không biết vì sao, vậy mà tới nơi này truy đuổi một đám muỗi đen, nơi này trước kia hẳn là địa bàn của Hắc Nha Vương khát máu. Nhưng lúc này, đã không còn quan trọng địa bàn của ai nữa, bởi vì toàn bộ đầm lầy chỉ thuộc về một người.

Đó chính là Triệu Vô Tà...

“Cạc cạc cạc, muốn đi thì đi.”

Lại là tiếng cười cực kỳ khó nghe kia, thân thể vô cùng to lớn của Độc Long bỗng nhiên từ trong vũng bùn bỗng nhiên âm một tiếng đi ra, sau đó bỗng nhiên mở miệng rồng ra. Bên trong bỗng nhiên chớp động quang mang, một quang đoàn xanh biếc to lớn xuất hiện ở bên trong miệng rồng của nó, ngay khoảnh khắc tiếng nói của nó rơi xuống.

Từ trong Long khẩu của nó bỗng nhiên sinh ra hấp lực vô cùng to lớn, bầy muỗi muốn bay đi thoát cái liên cảm giác được hấp lực cường đại ở phía sau. Trên thân mấy ngàn con muỗi đều lấp lóe hắc mang, vậy mà đều giãy dụa, bình thường

đàn muỗi này ở trong đầm lầy cũng là yêu thú làm uy tác phúc cũng không dám trêu chọc, hôm nay đụng phải sát tinh cũng dám giầy dụa một phen.

Chỉ đáng tiếc, chúng nó đôi mắt không phải yêu thú bình thường mà là một đầu yêu thú Kết Đan Đại Viên Mãn mạnh mẽ. Hấp lực mạnh mẽ thoáng một cái liền tăng vọt mấy lần, nhất thời trên không trung cuốn lên một cỗ phong bạo, cực kỳ ngưng tụ bão táp. Thoáng cái liền cuốn qua, đem đàn muỗi kia cuốn lên, thoáng cái liền gào thét cuốn trở về trong miệng rồng của nó.

Quang đoàn màu xanh biếc lấp lóe vài cái, vậy mà bao toàn bộ đám muỗi đen khát máu kia vào trong đó, lúc này đàn muỗi kia còn đang tỉnh táo lại, đều bị gió lốc kia làm cho đầu óc có chút choáng váng, dừng vài cái, Độc Long vậy mà nuốt đám muỗi kia vào trong bụng.

Sau khi nuốt đám muỗi kia, trong Độc Long Nhân hiện lên tia sáng chói mắt, thần niệm “Oanh” to lớn bùng nổ ra. Giống như một cái lưới lớn, trong vòng mấy ngàn dặm, dưới đáy đầm lầy năm mươi trượng. Một khu vực này, toàn bộ hiện lên trong đầu Độc Long, một chút cũng không có.

”””””

Thanh âm long ngâm hóa thành sóng âm tứ tán, quét về phía xa xa, trong vòng mấy ngàn dặm đều có thể nghe được. Không bao lâu, các nơi đầm lầy đều truyền đến động tĩnh xôn xao, đều nghe thấy tiếng Độc Long, bắt đầu tiến hành tránh né những độc trùng yêu thú kia.

“Cạc cạc cạc.”

Độc Long mở miệng rồng ghê tởm ra, phát ra tiếng cười dị thường khó nghe, sau đó vẩy cái đuôi to lớn bay về phía xa.

“Tê tê “

Trong một hồ nước thật lớn có một khu vực đều có màu xanh biếc, trên mặt đầm tận lực trôi nổi rất nhiều thủy thảo. Chỉ là những rong này rất kỳ quái, ở trong đầm nước thật sự là chặt chội không chịu nổi, thậm chí còn có thể phun trào. Nhìn kỹ,

nơi này không có cái gì là thủy thảo, rõ ràng là một mảnh độc xà.

Bích Thủy Hắc Mạn, đây chính là tên của đám bèo trong đầm nước này.

Mặc dù ngoại hình cùng thủy thảo giống nhau như đúc, nhưng hung danh của nó lại không phải thủy thảo có thể so sánh, bích thủy uyển, một đôi răng độc trong kịch độc có thể độc chết yêu thú Trúc Cơ hậu kỳ. Nhìn trong thủy đầm này, một đám bích thủy lục lại đây., Chính là yêu thú Kết Đan kỳ, pháo không dám dễ dàng trêu chọc quần độc ở trong một mảng thủy vực này, đám Bích Thủy Hắc Mạn tai của chúng nó được gọi là bá chủ, những yêu thú độc trùng khác ở chỗ chúng nó cũng không dám bước chân vào. Bất quá mọi việc đều có gì ngoài ý muốn, giống như chuyện gì xảy ra ở trong đầm nước vậy.

“Rầm rầm rầm rầm

Tiếng nổ vang lên, cột nước khổng lồ từ trong hồ nước âm âm bắn ra, lại rơi vào trong đầm nước, một tiếng nổ vang lên. Ở bên trong những cột nước đó, một thân hình khổng lồ như ẩn như hiện.

“Tê tê tê tê...

Tiếng thổ tín bỗng nhiên vang lên, đám Bích Thủy Quy trong đầm nước bắt đầu bạo loạn, điên cuồng bơi về phía đầm nước. Xem ra là do bị kinh hãi quá lớn, hoặc là cảm ứng được thứ gì đó khủng bố, một đám Bích Thủy Hắc Phì bắt đầu điên cuồng chạy trốn.

Bất quá xem ra dường như đã muộn.

“Oanh “

Bên cạnh thủy đầm, bỗng nhiên một bức tường nước âm âm tuôn ra, nước cuộn cuộn. Một chút liên ngăn trở đường đi của đám Bích Thủy Hắc Uyển, một chút khe hở cũng không có, theo sát hồ nước lại dâng lên ba bức tường nước. Tường nước bốn phía, đem tất cả Bích Thủy Hắc Mạn đều bọc lại, một chút khe hở cũng không lưu lại.

“Tê tê, tê tê...

Tất cả Bích Thủy Hắc Mạn bắt đầu gào thét về phía tường nước, mở cái miệng rắn dài ra, hướng tường nước điên cuồng phun lưỡi rắn. Những con rắn cực kỳ giống nước kia há mồm, mới thấy rõ bên trong toàn bộ đều là màu đen, thật đáng sợ. Đây chính là nguyên nhân đám rắn độc này sẽ tên là Bích Thủy Hắc Mạn.

“Soạt soạt, ” Tiếng nước vang lên, cũng không phải rất lớn, ngược lại thanh âm này còn rất lớn sau khi một màn nước dâng lên lại rơi xuống, ở phía sau màn nước lộ ra một cái thân ảnh cự đại vô cùng. Cái đầu khổng lồ dữ tợn đáng sợ, toàn thân lóe ra lân phiến thanh quang, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng. Thanh Quang mẫn, trong một đôi mắt rắn bắn ra ánh mắt cực kỳ băng lãnh.

Nhất thời, trên mặt nước trở nên an tĩnh, ở trước mặt cao giai xà tộc như Thanh Quang mẫn thì đám Bích Thủy Hắc Mạn hoàn toàn không áp chế nỗi sợ hãi trong cơ thể, tất cả đều yên lặng thổ tín, những âm thanh phiến nhiễu kia cũng đã biến mất.

Tường nước chậm rãi khép lại, chậm rãi biến thành một viên thủy cầu thật lớn, quả cầu nước kia vẫn còn đang thu nhỏ. Bích thủy mạn đen kịt bên trong bị giam cầm cùng một chỗ, càng thêm chen chúc không chịu nổi, nhưng một chút thanh âm cũng không dám phát ra. Mấy hơi thở sau, quả cầu nước kia liền chậm rãi biến thành một cánh cửa lớn.

Bởi vì bên trong giam cầm một đám Bích Thủy Hắc Mạn, cho nên quả cầu nước kia dĩ nhiên đã biến thành màu xanh biếc, nhìn qua vô cùng kỳ dị.

“Grào.”

Một tiếng gầm nhẹ, thân thể khổng lồ của Thanh Quang mẫn dựng lên, miệng rắn mở lớn, một cái liên đem quả cầu nước kia nuốt vào trong bụng rắn, rầm rầm vài cái, có thể trông thấy quả cầu nước kia chậm rãi tiến vào trong bụng nó. Nuốt vào quả cầu nước đó, Thanh Quang mẫn cũng không nhìn nơi khác, trực tiếp cắm đầu vào trong hồ nước.

Không một tiếng động, Thanh Quang Mãng cũng không có đi ra. Chín vạn này muốn Hắc Chiêu cũng không chỉ có vũng bùn, loại đầm nước dơ bẩn này cũng không biết có bao nhiêu. Ở dưới đầm nước đều là mạch nước ngầm cuộn cuộn, cũng chỉ có đại quái vật như Thanh Quang Mãng mới có thể tùy ý xuyên qua.

“Oanh”

Ngay sau khi thanh quang mãng xà chui vào đầm nước, một đạo khí trụ màu đen đột nhiên từ xa dần

Cuối cùng, chúng ta chia thành từng phần, rồi cùng nhau nghiền nát tan tác.

Mặt đất ầm ầm nổ vang, xông thẳng lên trời. Trong mấy vạn dặm đều có thể nhìn thấy đạo khí trụ màu đen kia.

“Grào rào, Tỳ Hưu, huyết sáo”

Bốn tiếng rống to vang vọng vạn dặm đột nhiên vang vọng sau khi cột khí ầm ầm này nổ tung, ở chung quanh cũng nổi lên bốn đạo khí thể mạnh mẽ. Nhất là trong đó một đạo quang hoa xanh biếc, khí tức kia nổ bắn lên bầu trời, trong vòng ngàn dặm đều có thể cảm nhận được khí tức của nó.

Đồng thời, bốn đạo quang mang từ bốn phía bốc lên, sau đó bay về phía khu vực trung tâm. Bốn đạo quang mang kia, một đạo bích lục, một đạo u lam, một đạo thanh quang, một đạo hôi quang. Độn tốc nhanh đến cực hạn, tại thời điểm bầu trời qua, ầm ầm nổ vang. Độc trùng mãnh thú phía dưới bùn đều có thể nghe thấy, cảm nhận được khí tức trên không qua nhỏ, sau đó đều nhao nhao co chặt thân thể.

Đầm lầy bây giờ yên lặng vô cùng, rất khó có thể nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt. Trong vòng nửa tháng, bốn con yêu thú mạnh mẽ đã khuấy cho toàn bộ đầm lầy long trời lở đất, yêu thú độc trùng trong đầm lầy đều vội vàng tránh né.

Nhất là những con độc trùng kịch độc, còn có một ít độc thú, đều đang liều mạng che giấu khí tức của mình, không để cho bốn con sát tinh kia phát hiện, nếu bất hạnh bị phát hiện. Vậy kết cục...”

Vùng trung tâm đầm lầy, nơi này vốn là một khu vực kỳ quái, trước kia sáu đầu Yêu thú Độc Long mỗi con chiếm cứ chín vạn dặm đầm lầy đen, nơi này lại không có một đầu Yêu thú nào nguyện ý chiếm cứ, thậm chí một ít Yêu thú Kết Đan sơ kỳ cũng đều nhìn không thuận mắt nơi này.

Nơi này quanh năm đều có sương mù bao phủ, hơn nữa những sương mù này bất luận như thế nào cũng không tán đi được, cho dù có yêu thú nổi lên cuồng phong thổi tan sương mù này đi. Tại thời điểm sương mù sắp tan hết lại có sương mù càng thêm nồng đậm bốc lên, cho nên bất kể như thế nào cũng không thể biết nơi này cất giấu bí mật gì.

Mà điều khiến mảnh khu vực này không được yêu thú độc trùng hoan nghênh chính là nơi này không hề có chút khí chất dơ bẩn nào, bất luận là độc trùng hay yêu thú. Địa phương nghỉ lại nhất định phải có khí tức ô uế kích độc, đây mới là điểm mấu chốt để bọn chúng sinh tồn. Thế nhưng ở đây ngay cả một tia khí ô uế cũng không có.

Cho nên nơi này mới không có một con yêu thú nào chiếm cứ, nhưng vào lúc này, bốn đạo quang mang từ chân trời phóng tới.

“Hưu hưu hưu hưu”.

Liên tục bốn tiếng xé gió, bốn đạo quang mang từ các nơi trên bầu trời bắn vào trong sương mù, chỉ thấy sương mù quay cuồng, bốn đạo quang mang kia đã bị nuốt vào trong đó, không còn tiếng động.

Đợi chút nữa còn có...

Cổ trì thứ một trăm sáu mươi ba, cổ trì...

Ở trong khu vực kỳ quái, sương mù quay cuồng, bốn đầu quái vật lớn bốn con, bốn đầu yêu thú cực lớn, hướng về phía giữa không trung trôi nổi một bóng người bao phủ toàn thân hắc khí quất, thanh âm chấn động, tựa hồ đang có biểu trời đều rơi xuống. Cũng không phải chúng nó cố ý làm vậy mà là cự thú, tùy tiện một tiếng là như tiếng sét đánh.

Màn sương mù quỷ dị kia bỗng nhiên quay cuồng vài cái, bốn đầu cự thú giống như bị bạo tạc, thanh âm liền bị hấp thu. Trên không trung, bóng người được bao phủ trong hắc khí chớp lên vài cái, tựa hồ là vì thanh âm bốn đầu yêu thú mà tĩnh lại.

“Cho vào đi thôi.”

Thanh âm khàn khàn cực kỳ, từ trong hắc khí phun trào kia truyền vào trong tai bốn con yêu thú Độc Long. Giống như thánh chỉ ở thế tục, thanh âm vừa xuất hiện. Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ứng đều hiện lên vẻ cung kính, sau đó mỗi con kéo dài thân thể khổng lồ đi đến trước bốn cái hố to.

Lúc này sương mù bao phủ xung quanh bỗng nhiên bắt đầu tan đi, chỉ còn lại bên ngoài có một tầng sương mù lớn cuộn cuộn che chắn hết thảy. Bao gồm cả Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng cùng Kim Quan Ứng bốn con yêu thú. Màn sương mù kia bao phủ phạm vi ngàn dặm, vền vền ngàn dặm, ở trong đầm lầy đen chín vạn dặm căn bản không đáng kể chút nào.

Nhưng mà trong phạm vi ngàn dặm này lại xuất hiện bốn con yêu thú cường đại cực kỳ. Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ứng, một con Kết Đan Đại viên mãn ba con Kết Đan hậu kỳ. Đều là bá chủ chín vạn dặm đầm lầy đen hôm trước, hôm nay lại được một bóng người toàn thân bao phủ trong hắc khí cung kính như thế.

Không cần phải nói, người kia chính là Triệu Vô Tà.

Ở dưới thân Triệu Vô Tà, những sương mù bắt đầu tản ra, lộ ra cảnh tượng phía dưới. Cảnh tượng kỳ dị ở trong phạm vi ngàn dặm này lại có một cái hố to. Mỗi cái hố lớn đều có phạm vi mấy trăm trượng, trong ngàn dặm này có chừng một trăm lẻ tám cái hố to.

Trong mỗi một cái hố đều có một tầng sương mù quay cuồng sai lệch, sương mù kia không biết đến tột cùng là vật gì, bao trùm ở trong hố to kia. Nó che dưới đáy hố to, dù nhìn thế nào cũng không thấy rõ đáy hố kia rốt cuộc có cái gì, thật là thần bí vô cùng.

Chén Trì, là hồ chén. Không ngờ Triệu Vô Tà lại làm nhiều như vậy ở đây như vậy. Ước chừng một trăm lẻ tám cái hố to, so với hồ lô trước đây thì nhiều hơn rất nhiều. Thật ra đây mới thật sự là hồ chén. Một trăm lẻ tám cái, hồ chén, là độc trùng có thể nuôi dưỡng ngàn vạn trong thiên địa. Luyện chế thành huyết trùng.

Phía sau Triệu Vô Tà, một lá cờ lớn đang lơ lửng, lá cờ màu xám cực lớn đang kịch liệt quay cuồng. Những sương mù quỷ dị kia không ngừng tiến vào bên trong, lại không ngừng tràn ra, phiêu tán trong không gian này.

Độc Long đi tới trước một cái hố to “ọc ọc”, trong cổ họng nhấp nhô, giống như có cái gì muốn phun ra, “Ọc” một tiếng. Một chùm sáng xanh biếc xuất hiện ở trong miệng Độc Long, quả nhiên là có cái gì đó, trong chùm sáng xanh biếc có rất nhiều quang ảnh đang lắc lư.

Đem quang đoàn xanh biếc dẫu vào trong miệng, bên trong Độc Long Nhãn xuất hiện một chút đặc ý, sau đó kính sợ nhìn thoáng qua Triệu Vô Tà lơ lửng trên không trung, nhẹ nhàng phun một cái, quang đoàn xanh biếc liền rơi xuống cái hố kia, bất quá ngay lúc muốn ngã xuống.

“Vù vù.

Quang mang xanh biếc lập tức tan hết, bên trong âm âm bay ra một bầy muỗi toàn thân đen kịt, lại là đám muỗi khát máu kia. Yêu nguyên xanh biếc bị Độc Long vây khốn nửa ngày, bây giờ giải phóng ra ngoài, một chút ý tứ báo thù cũng không có.

Mỗi một con muỗi đen khát máu đều điên cuồng chớp động cánh, muốn bay về nơi khác.

Nhìn thấy một màn này, trong đôi mắt Độc Long dữ tợn hiện lên một tia trào phúng, không có chút ý ngăn cản đám muỗi đen kia. Mà nhìn thấy Độc Long không ngăn cản chúng nó, bầy muỗi đen này càng thêm vui vẻ, cánh lấp lóe không khí, như trước phát ra loại âm thanh làm cho người ta phiền lòng. Bất quá ngay tại lúc chúng sắp bay ra khỏi hố to.

“Oanh “

Giống như nước sôi sôi, sương mù trong hố đột nhiên quay cuồng lên, vô số sương mù màu trắng như các xúc tu vươn ra, mỗi một xúc tu đều chuẩn xác “bao phủ” một con muỗi đen khát máu, sau đó lực lượng thật lớn sinh ra từ trong sương mù.

“Ong ong ong ong “

Sau khi thanh âm này vang vọng một chút thời gian, bỗng nhiên không còn, những xúc tu do sương mù hóa thành kia lắng lại vài cái liền đem mỗi con muỗi đen khát máu đều kéo vào trong hố. Sau đó sương mù đột nhiên quay cuồng vài cái. Tiếp theo liền không có tiếng động, hố to vẫn như cũ. Một tầng sương mù bao trùm cái hố, nhìn không thấy bên trong có cái gì.

Mấy ngàn con muỗi đen khát máu, không ngờ ở trước mặt sương mù quý dị đó lại không có chút năng lực phản kháng nào., Toàn bộ đều bị kéo vào trong hố. Trong đôi mắt rỗng của Độc Long đều lộ vẻ hoảng sợ, nhưng lại giống như nhớ tới cái gì, hiện ra vẻ cung kính, mang theo ánh mắt kính sợ lui sang một bên, ở trong này, khắp nơi đều là hố to, thân hình như nó muốn đặt chân vào thật đúng là gian nan.

Ngoại trừ Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ứng đều tự mình phun ra một đoàn trước. Thanh Quang mãnh phun ra một đám Bích Thủy Hắc Hồng bầy màu đen khát máu, trong sương mù quý dị cùng Song Uyên thủy hắc che mặt kia tung tích, càng một chút năng lực phản kháng cũng không có, trong nháy mắt liền rơi xuống hố kia. Sau đó liền không một tiếng động.

Về phần Song Vĩ Hạt Sư, thứ nó nhỏ ra lại là hai con chuột hình dáng yêu thú, một đen một trắng. Chỉ nghe âm thanh xèo xèo của chúng nó, tâm thần sẽ bị nhiễu loạn. Nhìn chúng có màu một đen một trắng, hiển nhiên là loại độc thú trời sinh dị chủng, hơn nữa là độc thú âm dương phối sinh. Độc thú vốn là hiếm có, huống chi là âm dương phối sinh.

“Hắc bạch sát chủng”. Trong hắc khí, Triệu Vô Tà bỗng nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt nhìn về phía hai con chuột đen trắng. Liếc mắt liền nhận ra lai lịch, quả nhiên là độc thú dị chủng, hơn nữa là âm dương cộng sinh. Nếu như hai con độc thú tách ra, vậy cũng chỉ là độc thú trung giai mà thôi. Nhưng nếu hai con thú ở cùng một chỗ.

Đó chính là tồn tại có thể so sánh với Độc thú cấp cao, thậm chí trình độ trân quý còn trân quý hơn vài phần so với Tử Huyết Độc chiêu của Triệu Vô Tà. Chỉ là không thể so sánh với Phệ Nhật Trùng được, nhìn thấy Hắc Bạch Sát chủng trong miệng Song Vĩ Hạt Sư phun ra, Triệu Vô Tà hài lòng gật đầu.

Về phần Kim Quan Ứng, nó cũng là đi tới trước một cái hồ to, chậm rãi phun ra một cái quang đoàn màu vàng, so với ba con yêu thú khác, quả quang đoàn Kim Quan Ứng này nhỏ hơn rất nhiều, không khác gì đầu của nhân loại bình thường. Bất quá sau khi nhìn thấy đồ vật trong đó, ngay cả Triệu Vô Tà trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

“Thực Kim Nghĩ”

Chiếc khăn sáng của Kim Quan Ứng xuất hiện lại là một cái tổ kiến, tuy chỉ to cỡ đầu người bình thường nhưng có thể nhìn thấy thân ảnh nhỏ không ngừng bò lên trên mặt gương. Hiển nhiên ở số lượng cái tổ này thì nhiều hơn so với ba con yêu thú khác. Nhưng khiến Triệu Vô Tà kinh ngạc chính là, trong cái tổ kiến kia lại là ăn Kim Nghĩ.

Thực Kim Kiến, trung giai độc trùng, trời sinh thích ăn những thứ có chứa linh khí kim thuộc tính. Phi kiếm của tu sĩ nhân loại là khoáng thạch trong lòng đất, còn là linh thạch các loại. Chỉ cần bên trong có chứa kim chúc linh khí. Thực Kim Kiến đều có thể nuốt vào bụng. Mỗi một con Thực Kim Nghĩ đều

có một cái miệng vô cùng sắc bén, uy lực cũng vô cùng cường đại, coi như là phi kiếm cấp bậc huyền khí.

Ném vào trong ổ kiến ăn vàng, không lâu sau sẽ bị nuốt sạch. Những thứ này, toàn thân cứng rắn như sắt thép, không gì không phá nổi.

Sau khi nhìn thấy Kim Nghi, Triệu Vô Tà nở một nụ cười. Đang muốn mở miệng nói gì, bỗng nhiên tâm thần khê động, nhìn về phía xa xa. Ánh mắt tựa hồ xuyên thấu qua những sương mù quỷ dị, thẳng đến biên giới đầm lầy.

Chính vào lúc này, một đạo thanh âm không ngờ đã truyền khắp toàn bộ đầm lầy, trọn vẹn chín vạn dặm trong đầm lầy, toàn bộ đều vang lên một âm thanh, làm kinh động đến toàn bộ sinh linh trong đầm lầy.

“Thủ lĩnh Hắc Chiêu chín vạn dặm nghe đây, tiếp nhận mệnh lệnh chấp pháp trưởng lão của Thiên Lang điện, phát Thiên Lang lệnh xuống.

Bầu trời chín vạn dặm, đều vang vọng thanh âm này. Mỗi một yêu thú độc trùng mở ra linh trí đều nghe được rõ ràng. Bởi vì thanh âm đầm đen chín vạn dặm này, bởi vậy nên lần nữa trở nên náo nhiệt hẳn lên, sôi trào khắp nơi trong đầm lầy, nơi nơi đều có yêu thú độc trùng đang trao đổi thần niệm.

Lệnh bài Thiên Lang điện là thủ lĩnh tất cả các thế lực đến từ trong phạm vi quản hạt của Thiên Lang điện. Chỉ cần nhận được lệnh bài đều phải đến trong Thiên Lang điện chờ đợi phân phó của Thiên Lang điện.

Trong mắt thủ lĩnh các thế lực, Thiên Lang lệnh đều là danh từ đại diện cho vô hạn, bởi vì có thể lấy được Thiên Lang lệnh. Có nghĩa là mình đã lọt vào mắt của Thiên Lang điện, trong mười vạn ngọn núi lớn, yêu thần Thất điện cùng với Ma đạo Lục đại Ma Đế Tiên đạo. Có thể tiến vào pháp nhãn trưởng lão Thiên Lang điện, ý nghĩa có khả năng tu luyện ở trong Thiên Lang điện. Nơi nào là một trong những nơi linh khí nồng nặc nhất trong mười vạn ngọn núi lớn.

Tóm lại, Thiên Lang điện phát lệnh cho Thiên Lang lệnh cho bá chủ mới trong đầm đen chín vạn dặm, tin tức này không

hẹn mà đi. Tất cả các thế lực xung quanh đều vô cùng hâm mộ vị bá chủ đầm lầy Triệu Vô Tà này.

Chẳng qua lúc này Triệu Vô Tà lại đang suy nghĩ. Có nên tiếp nhận cái Thiên Lang lệnh kia hay không. Triệu Vô Tà hẳn cũng không phải là yêu thú trong mười vạn ngọn núi lớn, càng không có ý muốn tiến vào trong Thiên Lang điện tu luyện, chín vạn dặm đầm đen này mới là nơi hắn muốn ở.

Hắc khí cuộn cuộn, Triệu Vô Tà bao phủ trong đó, trên mặt xuất hiện vẻ kinh ngạc, lông mày chậm rãi cau lại. Ở dưới thân hắn, Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, Kim Quan Ưng, Kim Quan Ưng., Bốn con yêu thú Thanh Quang măng mắt mang vẻ cung kính, không dám thở mạnh một cái. Nhìn Triệu Vô Tà ở trong hắc khí, Hồng Sa Huyết Trùng thay thế ý niệm trong lòng chúng. Mặc dù vẫn còn máu có thịt, nhưng vẫn hồ thẹn mà thôi. Đối với Triệu Vô Tà vô cùng trung thành, đừng nói là Thiên Lang điện vốn không có quan hệ gì, chính là để cho chúng tự bạo cũng sẽ làm như vậy.

Huống hồ, trước kia bốn con yêu thú trong đầm lầy đối với Thiên Lang điện cũng không có chút hảo cảm nào.

Hai vạn chữ thì ta làm được không đúng sao, cần một chút thời gian duy trì, mời các vị đại mời đến thăm Đảo Lâu bá tạ một chút.

Thứ một trăm sáu mươi bốn, thú ảnh, thú nhất, sáu mươi bốn...

Bên trong sông hắc trạch, ở trong mười vạn ngọn núi lớn xem như là dị số. Bởi vì nơi này có vô số sinh linh. Nhưng đều là yêu thú độc trùng, sinh ra ở nơi dơ bẩn, ra khỏi đầm đen chín vạn dặm sẽ không thích ứng, đó là lấy trừ phi là yêu thú, nếu là thuộc loại độc trùng độc thú. Đối với mười vạn yêu thần trong núi lớn bảy điện một chút hứng thú cũng không có.

Chẳng qua yêu thần thất điện tại mười vạn đại sơn là bá chủ trên danh nghĩa, cho dù có rất nhiều động phủ yêu thú hoặc là một số thế lực khu vực nào đó đối với Thần Thần Thất điện đều không nhiều lắm. Nhưng nếu như thu được Thiên Lang lệnh, bình thường sẽ phái yêu thú cường đại đến Thiên Lang điện., Sóng sót trong mười vạn ngọn núi vô cùng tàn khốc. Chính là không thể đắc tội với yêu thần Thất điện, nếu làm trái mệnh lệnh của Thiên Lang điện, vậy chính là cho Thiên Lang điện tự lấy có chiếm đoạt.

“Chạy tiếp thôi.”

Ánh mắt Triệu Vô Tà lóe lên lệ mang, khí đen cuộn cuộn, Triệu Vô Tà đứng trên đầu Độc Long. Đường đường là một yêu thú đã Kết Đan Đại viên mãn, lại trở thành tọa kỵ của Triệu Vô Tà. Có điều đôi mắt rồng dữ tợn đáng sợ của Độc Long lại không nhìn thấy chút nào muốn và oán hận. Ngoại trừ cung kính, còn phải cung kính.

“Hô Xuyên “

Tiếng gió nổi lên, những sương mù trong vòng ngàn dặm vẫn quay cuồng như trước, tràn ngập khắp nơi, rất nhanh những cái bầy chén đã bị che lấp. Nơi này ngoại trừ những sương mù kia, không có gì dị thường. Nhưng trong nửa tháng qua, Triệu Vô Tà đã tốn không ít tâm tư ở đây.

Dùng hết bốn con yêu thú Độc Long ngàn năm qua thu thập tất cả, đều là vật kích độc dơ bẩn, lại thêm nửa tháng lục soát cực điểm đầm lầy cửu vạn dặm đối với đầm đen cực điểm.

Triệu Vô Tà dùng hàng ngàn hàng vạn vật kịch độc dơ bẩn bày ra Vạn Độc Phệ Hồn đại trận. Bất kỳ yêu thú hoặc tu sĩ nào tiến vào trong phạm vi ngàn dặm đều bị sương mù làm ô uế tinh thần, sau đó hồn phách bị vô số tinh thần nhỏ bé trong đó cắn nuốt sạch sẽ.

Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, muốn phá vỡ đại trận này cũng phải trả giá thật lớn mới được, tuy không có yêu thú tu sĩ Nguyên Anh kỳ xông qua trận. Nhưng Triệu Vô Tà không hề nghi ngờ đại trận mà chính tay mình bố trí, lúc sử dụng những thứ dơ bẩn kịch độc đó, Triệu Vô Tà vô cùng đau lòng.

Nhưng cho dù trong nửa tháng đó có vơ vét rất nhiều thứ kịch độc dơ bẩn thì cũng vẫn chưa đủ. Triệu Vô Tà đành phải lấy Vạn Độc Kháng Phiên ra làm mất trận của đại trận. May là Vạn Độc Quán Phiên vốn cũng là mất trận tốt nhất của đại trận này, chỉ cần Triệu Vô Tà ở trong trận thì chủ trì Vạn Độc Châm Phiên.

Hắn có lòng tin, cho dù lão bà nương Vong Tình kia xông trận, cũng có thể làm cho nàng thất bại quay về. Bên trong cốc kinh. Ngoại trừ trận pháp liên quan đến Thiên Trùng, uy lực của Vạn Độc Phệ Hồn trận là lớn nhất. Triệu Vô Tà sau này sẽ tiếp tục gia tăng ô uế kịch độc trong trận pháp. Hơn nữa đợi đến lúc trong một trăm lẻ tám chung kia đều có thể nuôi ra được Huyết Trùng. Đến lúc đó, uy lực của Vạn Độc Phệ Hồn trận đã đạt tới đỉnh phong.

Diệt sát Nguyên Anh kỳ cũng chỉ là một cái phát tay mà thôi.

Để lại Vạn Độc Sa Phiên làm mất trận, Triệu Vô Tà khẽ vuốt ve giáp trùng đỏ thẫm nằm trong lòng bàn tay. Phệ Nhật Trùng hiện giờ giống như một hỏa cầu nhỏ, lăn trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà. Chỉ thiếu chút nữa là Phệ Nhật Trùng có thể thôn phệ một loại hỏa diễm tiến vào thời kỳ thành thực.

“Vù vù”, bốn đạo quang mang đột nhiên từ trong sương mù lao ra, tự nhiên.

Cuối cùng hai tay nhau chia ra đọc từng lần từng lần từng lần một.

Giống như tia chớp phá vỡ tầng mây, vọt về phía rìa đám lầy, khoe miệng nhếch lên cười nhạt. Triệu Vô Tà ở trong hắc khí, trong mắt lại bốc lên lệ mang. Ở trong Vô Cấu Chung Hoàn trên cổ tay hắn ta, có một trữ vật giới chỉ đang phát ra quang mang nhàn nhạt.

Giới chỉ trữ vật của hồi lang hộ pháp Thiên Lang điện, bên trong đều là mấy ngàn năm tích góp của Hoàng Vân Môn, thế nhưng chỉ trong vòng một đêm thì đã đổi chủ. Chẳng qua Triệu Vô Tà đã nhìn thấy mấy thứ ở bên trong, ngoại trừ một đồ vật phẩm giống như một chiếc bia một kì dị ra, còn lại tất cả đều là thứ có thể làm cho những tu sĩ Tiên Đạo điên cuồng.

Linh thảo, linh khí, “Thậm chí Triệu Vô Tà còn phát hiện hai kiện huyền khí ở bên trong. Chẳng qua ngoại trừ một ít linh đan linh dược, những đồ vật Triệu Vô Tà khác đều không dùng được, là lấy cái nhẫn kia hạ xuống mấy tầng cấm pháp, đem khí tức của chiếc nhẫn hoàn toàn che lấp. Bất kể là ai cũng không biết hộ pháp sói xám của Thiên Lang điện là thật sự chết ở trong tay Triệu Vô Tà, mà không phải lão giả mây kiếm của Thần Tiêu Đạo Tông kia.

Không cần một lát, Triệu Vô Tà vứt bỏ những ý niệm trong lòng, ngay trên đầu Độc Long, hắn ta mở mắt ra nhìn về phía bầu trời xa xa.

“Vù vù ” Xuyên Xuyên

Tiếng thét chói tai vang lên, từ bầu trời xa xa phóng tới mấy đạo quang mang, tốc độ vô cùng nhanh. Theo mấy đạo quang mang sáng lên tại chân trời, mấy cỗ khí trụ màu xanh nhạt cũng đột nhiên bốc lên. Cách khá xa, Triệu Vô Tà lại có thể cảm giác được sát khí trong cột khói kia.

“Thiên Lang điện “

Từ trong hắc khí nhẹ nhàng bay ra một câu, là tiếng nói của Triệu Vô Tà đã trở nên vô cùng khàn khàn. Nghe thấy âm thanh này, thân thể cực lớn của Độc Long đột nhiên ngưng trệ, quang mang tán đi. Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư., Thanh Quang mãng, Kim Quan Ứng bốn đầu yêu thú thân thể vô cùng to lớn xuất hiện trên bầu trời, chiếm một mảng lớn thiên không, mặt

đất khu vực đó nháy mắt biến thành khu vực u ám. Lại là bị bốn đầu yêu thú thân thể cực lớn của chúng nó che khuất ánh mặt trời trên không trung phóng tới.

“Oanh “

Mấy đạo quang mang từ bầu trời phía xa phóng tới, chỉ một lát đã dừng trước mặt Độc Long. Ba đạo quang mang, ba đạo độn quang lớn nhỏ không đồng nhất, một trước hai sau xuất hiện ở không trung phía trước Độc Long.

Quang mang tán đi, bên trong có ba đại hán đi ra, một đại hán cầm đầu thân cao ba thước có thừa. Đứng ở trên không trung, một cỗ sát khí tự nhiên phát ra, dung nhập vào trong trụ khí lang yên dưới chân hắn. Tại phía sau đại hán, đứng hai đại hán nửa người trên chưa mặc quần áo, toàn thân lông đen, cực kỳ nồng đậm, khuôn mặt cực kỳ hung hãn, ba người này, ba người này.

“Thật cường đại...”

Tám lưới thu hồi độn quang, đại hán ba mét đứng trên cột khí lang bạt, lập tức nhìn về phía Triệu Vô Tà đang đứng trên cái đầu to lớn của Độc Long. Đám mây đen chín vạn dặm, mặc dù thành một thể lực, nhưng dù sao cũng nằm trong địa bàn của Thiên Lang điện. Đại hán kia chính là chấp sự Thiên Lang điện, dĩ nhiên là biết trong đám mây có vài đầu yêu thú cường đại.

Hắn cảm nhận được không phải là khí tức của Triệu Vô Tà. Mà là khí thể của Độc Long, Kết Đan Đại viên mãn. Độc Long cả người xanh biếc. Nhưng trong đôi mắt đó lại lóe lên ánh sáng màu xanh lục, ánh mắt đại hán kia cùng Độc Long nhìn nhau một cái rồi lập tức dời đi. Cảnh giới khác biệt, đại hán kia bất quá chỉ là Kết Đan Trung Kỳ, đối mặt với Độc Long Kết Đan Đại viên mãn tự nhiên là không cách nào phản kháng uy áp trong mắt nó.

Mặc dù vậy, đại hán kia vẫn quét mắt nhìn từng con qua, ba con yêu thú Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ưng đều bị ánh mắt của nó quét qua.

Trong đôi mắt sói xuất hiện vẻ kinh hãi, không dám tin nhìn về bóng người toàn thân được bao phủ trong hắc khí kia. Ngoại trừ Độc Long, ba con còn lại đều biết rõ. Điều khiến nó kinh ngạc là nó kinh ngạc chính là..., Độc Long dĩ nhiên đã tấn thẳng đến Kết Đan Đại viên mãn, cùng Cháp pháp trưởng lão đều là tu vi giống nhau. Nhưng mà vẫn cam tâm trở thành tọa kỵ của người khác, đại hán che dấu sự kinh hãi trong mắt, trên mặt khôi phục lại bộ dáng mặt không chút biểu tình.

“Các hạ chính là thủ lĩnh mới của đám đen trong chín vạn dặm này.

Ánh mắt của đại hán ba mét sáng rực, lấp lóe hào quang, nhìn thẳng vào Triệu Vô Tà đang bị bao phủ trong hắc khí. Sau lưng hắn ta là Thiên Lang điện. Trong mười vạn ngọn núi lớn, không có thế lực nào có thể làm cho hắn ta sợ hãi. Cho dù Triệu Vô Tà ở trước mắt có thể khiến yêu thú Kết Đan Đại viên mãn cong người làm tọa kỵ cho hắn ta, nhưng ánh mắt của hắn ta vẫn không chút cung kính.

“Không sai...”

Thanh âm khàn khàn vô cùng, bên trong truyền ra khí tức âm lãnh vô cùng. Một ánh mắt từ trong hắc khí cuộn cuộn bắn ra. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt đại hán ba mét kia, Triệu Vô Tà khoe miệng cười lạnh, một cỗ uy áp vô hình từ trong ánh mắt hắn lộ ra. Bạo ngược, âm lãnh, hung sát thuộc về khí tức của viên cổ hung thú, thông qua ánh mắt Triệu Vô Tà trực tiếp xuyên vào trong tâm thần đại hán kia.

“Uống đi!”

Toàn thân đại hán chấn động, tâm thần chấn động mãnh liệt. Một ngụm máu tươi vọt tới yết hầu bị nó cưỡng ép nuốt trở lại. Ngay trong nháy mắt đó, Triệu Vô Tà thu ánh mắt lại, khí tức hung thú mạnh mẽ vô biên lập tức biến mất.

Thiên Lang Điện là một trong bảy đại điện của Yêu Thần, là nơi thần bí cường đại như Vong Tình Động Thiên, thậm chí có khả năng còn kinh khủng hơn cả Vong Tình Động Thiên kia. Lúc này Triệu Vô Tà tuy rằng đã sớm không còn là Triệu Vô Tà lúc trước, nhưng vẫn không cách nào đánh đồng với thế lực

đã truyền thừa mấy vạn năm kia. Huống hồ, nếu còn không thu hồi được hãn ta sẽ bị lộ tẩy.

Hãn bây giờ vẫn là kết đan sơ kỳ, không có một thân khí tức cường hãn, nhưng mà cảnh giới vẫn như vậy. Triệu Vô Tà chỉ là đang nhắc nhở đại hán kia. Đây là nơi nào, không phải là Thiên Lang điện mà là đầm đen chín vạn dặm.

“Hừ, nhanh chóng tiếp nhận Thiên Lang lệnh, trong vòng ba ngày theo ta đi gặp Chấp pháp trưởng lão.”

Mạnh mẽ đè nén sự tức giận bốc lên giữa ngực và bụng, ăn quả đắng nhưng lại không thể phát tác. Đại hán đành hừ lạnh một tiếng, ngữ khí bất thiện nói. Chỉ là hình như nó đã quên, nơi này rốt cuộc là địa phương nào.

“Hừ, ngươi là cái thá gì, dám nói như vậy với thủ lĩnh của chúng ta...”

Triệu Vô Tà chỉ dùng ánh mắt cảnh cáo mà thôi. Nhưng Độc Long sẽ không dễ tính như vậy, trực tiếp hừ lạnh một tiếng. Khí thế của Kết Đan Đại Viên Mãn âm âm bộc phát, cuốn lên một cơn lốc cuốn về phía ba đại hán kia.

“Hừ” “ừ”.

Lại liên tục ba tiếng lạnh. Song, ba đại hán kia lập tức bị bốn cỗ khí thế mạnh mẽ chặn đứng, khí thế vô cùng mạnh mẽ. Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ứng, trừ Độc Long đều là cảnh giới Kết Đan hậu kỳ. Khí thế bộc phát ra, đại hán kia giống như con thuyền nhỏ đang sóng to gió lớn, phiêu diêu, tựa hồ lúc nào cũng có thể lật úp.

“Bụp bụp, chẳng lẽ các ngươi muốn tạo phản à.”

Đại hán cầm đầu cảm thấy áp lực toàn thân đều bị áp chế, dưới bốn luồng khí thế kia thậm chí không thể nhúc nhích được. Ánh mắt y đầy sợ hãi, bất quá lửa giận trong lồng ngực bụng càng thêm mãnh liệt, chiêu bài Thiên Lang điện trong vòng mười vạn ngọn núi lớn này không có thú dám không nghe, không ngờ hôm nay.”

Không thể tin được, ba đại hán này toàn thân không cách nào nhúc nhích, trong mắt đều là sợ hãi. Bọn chúng cho tới bây giờ

cũng không nghĩ tới ba chữ Thiên Lang điện lại nói ra, rõ ràng cũng có một ngày không có tác dụng.

“Dừng tay.”

Vẫn là thanh âm khàn khàn vô cùng kia, thân nhiên vang lên ở không trung. Nghe được thanh âm này, Độc Long cùng Song Vĩ Hạt Sư bốn con yêu thú đồng thời khí thế thu lại, bất quá bốn đôi mắt thú dữ tợn nhìn chăm chăm ba đại hán.

Hắc khí quay cuồng tràn ngập, Triệu Vô Tà từ trên cái đầu to lớn của Độc Long nhẹ nhàng đáp lên trên hư không. Dưới hắc khí, tầng tầng gợn sóng như sóng nước lan ra, Triệu Vô Tà vô thanh vô tức tiến về phía kẻ cầm đầu., Đại hán bởi vì hắc khí che dấu nên khí tức của hắn đã hoàn toàn thu liễm. Nếu như không phải dùng mắt thường nhìn thấy thì ba đại hán cũng không thể cảm ứng được sự tồn tại của hắn. Thanh âm khàn khàn nhẹ nhàng vang lên trong tai, cửa, đại hán cầm đầu.

“Dẫn đường đi.”

Ba chữ đơn giản, đại hán kia sau khi nghe được, khí tức lập tức buông lỏng, mang theo một tia tức giận khôi phục bình thường. Bàn tay mở ra, hào quang chớp động, một khối lệnh bài toàn thân màu xanh xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, nhẹ nhàng nhìn thoáng qua Triệu Vô Tà trong hắc khí.

Miệng nói: “Mời người nhận lệnh bài trước đi.”

Đại hán nói chuyện như thế, trong giọng nói không có một tia cảm giác mất cân nhắc cũng không còn ngạo mạn. Lúc này hắn mới nhớ ra, ở trước mặt hắn là ba đầu yêu thú cường đại Kết Đan hậu kỳ. Lại nhớ tới cái địa phương này, chín vạn dặm đầm đen khắp nơi đều là nơi ô uế kịch độc. Ở chỗ này yêu thú, đều là hung tàn vô cùng, một lời không hợp liền lập tức động thủ chém giết.

Hoàn toàn không có đạo lý gì để nói, nếu thật sự chọc điên bọn nó, ba chữ Thiên Lang điện nhất định là không dùng được. Ba người mình còn không phải bị cắn nuốt sạch sẽ sao, ngay cả cặn cũng không lưu lại một chút nào.

Nghĩ thông tiết này, gã đại hán cầm đầu kia chậm rãi đem lệnh bài đưa tới trước mặt Triệu Vô Tà trong khí đen. Trong khí

đen, khoé miệng Triệu Vô Tà cười lạnh một cái. Một cỗ khí đen chậm rãi từ trên người hắn tràn ra, nhẹ nhàng vờn quanh trên lệnh bài, vừa thu lại liền đem lệnh bài kia kéo vào trong màn khí đen.

Lệnh bài rơi vào tay, Triệu Vô Tà khoé miệng vẫn cười lạnh như cũ. Trong đan điền tuôn ra ma nguyên. Một đôi nhục chưởng hung hăng đem lệnh bài nắm chặt, có thể so với thân thể kết đan đại viên mãn, bàn tay đột nhiên tuôn ra lực lượng cực kỳ mạnh mẽ.

“Tạch tạch...”

Toàn thân màu xanh ngọc bài vừa nhìn liền biết linh thạch cực kỳ cứng rắn luyện chế thành, bất quá lực lượng toàn thân Triệu Vô Tà bộc phát ra, toàn bộ đánh vào trên lệnh bài kia. Lập tức phía trên truyền đến thanh âm ken két, tựa hồ muốn đùa giỡn vỡ vụn, lệnh bài bắt đầu trở nên gấp khúc.

“Oanh”

Dan điền nổ vang một tiếng, đã có ma đan lớn bằng hạt đậu phộng, từng luồng ma nguyên tuôn ra, tuôn tới trên bàn tay, sức mạnh khổng lồ sinh ra, từng lớp từng lớp đánh vào lệnh bài kia. Lệnh bài kia hình như đã đến cực hạn, tiếng ken két càng rõ ràng. Cười lạnh liên tục, Triệu Vô Tà không quản bất cứ điều gì khác, hắc khí cuộn cuộn.

Lực lượng toàn thân đều đánh vào lệnh bài nho nhỏ phía trên, trước mặt Triệu Vô Tà, gã cầm đầu mặt mũi tràn đầy sợ hãi nhìn bóng người được bao phủ trong hắc khí. Tuy không biết rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì, nhưng gã vẫn cảm nhận rõ ràng lực lượng đột nhiên bộc phát trên người Triệu Vô Tà, còn có thanh âm ken két rất rõ ràng, bất quá ngay lúc gã vẫn còn đang kinh ngạc trên mặt.

“Hừ lớn mật...”

Âm thanh quen thuộc dị thường, thanh âm này từ trong hắc khí truyền ra. Đại hán cầm đầu thần sắc lập tức biến thành hoảng sợ. Đồng thời trong hắc khí đột nhiên dâng lên một cỗ khí tức màu xanh, cột khói lang nồng đậm trong đó âm âm bộc phát ra.

“Ha ha ha, Tổ Đại Đảm ta cho người xem, muốn gặp ta, phải xem người có tư cách này hay không. Ha ha ha ha.

Tiếng cười điên cuồng tùy ý, hắc khí nồng đậm hóa thành một cột khí cũng bay lên, cùng cột khí lang yên màu xanh đậm kia quấn vào nhau. oanh kích thẳng tới chân trời, phá tan tầng mây, cũng không biết thông đến nơi nào trên không trung.

Trong hắc khí, gân xanh trên tay Triệu Vô Tà bạo khởi, lực lượng khổng lồ âm âm bộc phát. Âm thanh ken két trên lệnh bài càng lúc càng mãnh liệt, bất quá đúng lúc này, bên trong truyền ra thanh âm lạnh như băng đến cực điểm.

“Cuồng vọng”.

Thanh âm kia đến từ bên trong lệnh bài, lạnh như băng vạn năm, mộc này tràn ngập sát khí, cùng sát khí trong cột khói khí giống nhau như đúc, cùng xuất ra một thể, thanh âm từ trong lệnh bài đi ra, tuy nhàn nhạt nhưng lại vang vọng cả bầu trời.

Ở trên bầu trời này, thanh âm này xuất hiện ở trong tâm thần tất cả các sinh linh, ngay cả Độc Long cũng đều không ngoại lệ. Trong lòng đều run lên, sát khí trong thanh âm này thật sự quá nồng đậm, làm cho song vĩ hạt sư, thanh quang măng xà, kim quan ưng ba đầu yêu thú trong tâm thần đều sinh ra cảm giác sợ hãi, chỉ có Độc Long cảm giác không thoải mái mà thôi.

“Hừ “

Triệu Vô Tà nghe được âm thanh này cũng rất kinh ngạc, nhưng dường như hắn ta đã sớm biết rồi, khóe miệng vẫn cười lạnh. Tâm thần vừa chuyển, khí thể chân chính bạo phát, bạo ngược, âm lãnh, hung sát, viển cổ giống như một con hung thú từ viển cổ vấy.

“Rầm rầm “

Trong hư không vô hình đồng thời nổ ra hai tiếng âm âm vang, đám yêu thú Độc Long và ba đại hán kia đều cảm giác bên tai âm âm không ngừng. Nhưng lại một chút âm thanh cũng không nghe thấy, mắt thú đột nhiên hoa lên, khi nhìn lại chỉ có thể nhìn thấy hai luồng khí tức đang quấn chặt lấy nhau.

Một cổ đen nhánh như mực, toàn bộ đều là màu xanh đậm, hai cổ khí tức dây dưa cùng đánh về phía bầu trời. Bên trong lệnh bài tuôn ra vô tận sát khí, một đầu hư ảnh hình sói to lớn đột nhiên hiện ra, thân thể khổng lồ đều là hư ảnh chỉ có một đôi mắt sói tràn đầy huyết hồng. Ánh mắt bên trong bắn ra trực tiếp làm cho hư không rung động, giống như ngay cả hư không kia cũng không chịu nổi một đạo ánh mắt kia, bắt đầu sụp đổ.

“Grào.”

Cột khí đen kịt chuyển một cái, vậy mà ở trong hư không cũng ngưng tụ ra một hư ảnh, hư ảnh vô cùng to lớn. Mặc dù chỉ có thể nhìn thấy hư ảnh mờ lung, nhưng một đôi mắt đen ngòm giống như vực sâu sụp đổ đồng thời bắn ra một ánh mắt, bạo ngược vô cùng mang theo khí tức hung sát từ thời viễn cổ.

“Ầm ầm”, hư không sụp đổ, thật sự sụp đổ. Tuy rằng lập tức được lực lượng minh minh trong hư không chữa trị, nhưng hư không vẫn sụp đổ. Trong khoảnh khắc, lực lượng hư không sụp đổ đem Độc Long cùng ba yêu thú Thiên Lang điện kia toàn bộ đẩy ra.

Trong hư không chỉ còn lại hai thân ảnh to lớn vô cùng, hư ảnh cực kỳ mờ lung.

Cuối cùng cũng đuối kịp, thật xin lỗi hôm nay chỉ còn một thời gian. Năm ngàn chữ. Hai vạn ngày hôm qua thiếu chút nữa làm ta mệt chết, lại đang điều chỉnh suy nghĩ. Cho nên hôm nay chỉ có bấy nhiêu. Xin lỗi, thứ lỗi.

Chương một trăm sáu mươi lăm, khách quý

Bầu trời phía trên, nguyên bản mây trên bầu trời phải sạch sẽ đến nỗi không tìm thấy tâm, nhưng lại tràn ngập hai màu sắc hoàn toàn bất đồng, giống như thiên biến, toàn bộ bầu trời đang run rẩy.

Khí tức đen nhánh như mực, chiếm cứ nửa bức tường bầu trời. Ma khí lạnh lạnh cùng hung sát khí hỗn hợp ở trong đó.

Ngưng tụ thành một hư ảnh mờ lung, hư ảnh cao tới nghìn trượng, đứng ở trên bầu trời. Liếc mắt một cái không nhìn thấy đỉnh đầu nó ở nơi nào, quả thực giống như đỉnh thiên địa lập địa.

Bất quá từ trên cao mấy ngàn trượng kia bắn xuống hai đạo hồng quang lại làm cho cả bầu trời đều u ám, hai cái lỗ mắt lóe hồng quang kia, cùng một hố đen như vậy. Cẩn nuốt ánh sáng chung quanh phi thường quý dị.

Mà dưới hư ảnh này, đứng một bóng người toàn thân đều bao phủ trong hắc khí, hắc khí tràn ngập quay cuồng đem tất cả khí tức bên trong đều che lấp. Bất kể là ai, ánh mắt đều không thể nhìn ra cái gì.

“Ông ông”

Một mặt lệnh bài màu xanh có chút biến hình từ trong hắc khí chậm rãi trôi nổi ra, thanh quang bạo phát, dung nhập vào trong cột khói khí màu xanh đậm. Mà ở trên khói lang kia, cũng có một hư ảnh thật lớn, cao tới trăm trượng. Giống như cự lang, mờ lung mờ lung giương miệng sói, giống như đang cuồng hồng. Từng tầng sóng gợn vô hình nhộn nhạo, trong không gian này đều nhộn nhạo một loại sát khí.

Sát khí bên trong cột khói lang màu xanh này âm lãnh, mang khí tức khát máu, cùng khí tức ma ảnh đen kịt trong không gian va chạm, không hề rơi xuống hạ phong chút nào đáng sợ.

Lúc này, Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ưng bốn vó yêu thú, còn có ba đại hán Thiên Lang

điện kia, đều bị hai hư ảnh mờ lung trên bầu trời va chạm với nhau tạo thành lực lượng sinh ra đẩy qua một bên, đều dùng ánh mắt rất kinh hãi nhìn vào hai cái bóng khổng lồ trên bầu trời kia.

“Chấp pháp trưởng lão.”

Nhất là đại hán cầm đầu, sau khi nhìn thấy hư ảnh phía trên cột khói màu xanh kia, lại nghĩ tới thanh âm lúc trước. Nhất thời liên kinh hô, tiếng nói của nó phát ra, trên bầu trời lại xảy ra biến hóa.

“Bản tọa cuồng vọng hôm nay muốn xem xem rốt cuộc người là thứ gì mà dám bất kính với Thiên Lang điện ta.”

Thú ảnh cực lớn đang há to miệng khép lại phía trên cột khí màu xanh như khói báo động kia.

Dứt khoát lần thứ hai chấm dứt, lần lượt đọc một lần ba năm mươi bảy.

Không khí chấn động, thanh âm đau nhức từ bên trong màng nhĩ truyền tới, giống như từng tiếng sấm nổ vang trên không trung, làm cho người ta vô cùng khó chịu.

“Ha ha ha, ” xướng xướng.

Hắc khí kịch liệt quay cuồng, bên trong truyền ra một trận cuồng tiếu, tiếng cười cuồng vọng khiến sắc mặt ba đại hán Thiên Lang điện đều khó coi. Chúng đã sớm quen với uy lực của phiên biến hiệu Thiên Lang điện này ở trong mười vạn ngọn núi lớn, lần đầu thấy lại có yêu thú dám bất kính với Thiên Lang điện, chúng còn là chấp pháp trưởng lão của Thiên Lang điện.

“Rống” Chấp pháp trưởng lão Thiên Lang điện, chính là yêu thú cấp cao khát máu thiên lang, trời sinh lang tộc dĩ chủng khát máu. Cho dù khát máu thiên lang, tự nhiên tính tình khát máu, hung danh chấp pháp trưởng lão Thiên Lang điện trong vòng mười vạn ngọn núi lớn này tất cả thú đều biết. Yêu thú tầm thường ở trước mặt nó, thậm chí ngay cả một lời cũng không dám. Thế nhưng hôm nay, lại có một kẻ ngay trước mặt nó, bất kính với Thiên Lang điện.

Tiếng rống to lớn vang động bầu trời, khối lệnh bài có chút biến hình kia lập tức ánh sáng màu xanh bùng lên, nồng đậm giống như một quả cầu ánh sáng màu xanh. Bên trong quả cầu ánh sáng kia chính là lệnh bài nhanh, mà lúc này, cách xa bên ngoài mấy chục vạn dặm, ở trên ngọn núi Lang Đầu kia, phía trên khối đá xanh lớn kia.

“Cuồng vọng quả thực là cực kỳ cuồng vọng”.

Toàn thân đều là trần, không có tời đe dọa, nhưng lúc này khí thể trên người tráng hán này tuôn ra lại làm cho thác nước cực lớn kia đều xuất hiện một tia ngưng trệ. Trong nháy mắt ngay lập tức., Thác nước cực lớn vô cùng bị khí thể trên người nó áp chế ngưng trệ một chút, tiếp theo là “Oanh” một tiếng vang thật lớn cột nước thật lớn đột nhiên rơi xuống, đem vô số cự thạch phía dưới đánh nát bầy, bất quá đánh vào phía trên tảng đá lớn kia, lại một chút phản ứng cũng không có.

Sức mạnh không lồ như vậy, nhưng đánh vào trên người đại hán, ngay cả cho nó lắc lư một chút cũng không làm được. Về phần tảng đá xanh kia, ở dưới thác nước kia đã mấy trăm năm rồi, vẫn như trước một chút cũng không có.

Thanh Sát Thiên Lang Thạch chính là cái tên trên tảng đá kia, nó là thứ chỉ có ở trên núi đầu sói của Thiên Lang điện. Cứng rắn có thể so với sắt từ trên trời rơi xuống., Thể tích càng lớn thì càng cứng rắn, lệnh bài bị Triệu Vô Tà bóp biến dạng chính là do Thanh Sát Thiên Lang Thạch luyện chế mà thành. Đá xanh dưới thân tráng hán trần trụi kia, độ cứng rắn đã vượt qua Thiên Ngoại Vãn Thiết, cho nên trong mấy trăm năm mặc cho ai có thác nước ầm ầm đập vào cũng không có lấy một chút hư hao.

“Bành”

Lại là một tiếng nổ vang, tráng hán kia mặt đầy vẻ giận dữ, bàn tay tráng kiện dị thường hung hăng vỗ vào trên tảng đá xanh kia. Sau đó là một tiếng vang thật lớn, bàn tay của hắn vậy mà khảm vào trong tảng đá kia, một chuồng ấn rõ ràng khắc ở trên đó.

Hơi giận bồng bồng, trán hán kia chậm rãi nhắm hai mắt lại, thác nước phía dưới lại yên tĩnh. Nhưng không biết vì sao, một cỗ tức sát chi khí vẫn một mực ngưng tụ chung quanh tảng đá kia, thủy chung không tiêu tan.

Bên kia Lang Đầu sơn đã bình tĩnh lại, nhưng mà trên không chín vạn dặm đầm lầy đen, lại có một cỗ lực lượng bộc phát mạnh mẽ.

Tâm lệnh bài kia đột nhiên rung động, bên trong âm âm tuôn ra một cỗ yêu nguyên màu xanh đậm, uy áp vô tận xuất hiện trong không trung. Yêu nguyên dung nhập vào bên trong cột khói, trực tiếp ủa vào bên trong hư ảnh hình sói thật lớn. Ba đại hán Thiên Lang điện kia sững sờ nhìn tất cả, sắc mặt đại hán cầm đầu vẫn luôn kinh hãi không thôi, bất quá sau khi nhìn thấy trong lệnh bài tuôn ra yêu nguyên.

Sắc mặt của nó rốt cuộc đã khôi phục lại bình thường, trên mặt nhẹ răng cười, không có ý tốt nhìn Triệu Vô Tà bị khói đen bao phủ.

Thời gian dần trôi qua, theo những yêu nguyên màu xanh từ trong lệnh bài tuôn ra rót vào trong hư ảnh kia, hư ảnh hình sói kia bắt đầu trở nên ngưng thực. Từ hư biến thực, chuyển đổi không gian, từ trong khối lệnh bài kia không ngừng tuôn ra từ nơi khác.

“Hắc hắc”, có chút ý tứ “

Trong hắc khí, Triệu Vô Tà vẫn cười lạnh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào lệnh bài đang giãy giụa khỏi lòng bàn tay mình. Trong lòng cũng thầm kinh hãi với lệnh bài cứng rắn kia, lực lượng thân thể Triệu Vô Tà có thể so với tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn, cộng thêm ma nguyên cực kỳ tinh thuần, cho dù là tinh kim ngàn năm ở trong tay hắn ta, cũng có thể đem nó bóp thành một khối bánh sắt.

Nhưng là khối lệnh bài kia, chính là dùng hết toàn bộ lực lượng toàn thân hắn cũng chỉ có thể đem biến hình mà thôi, hơn nữa còn xúc động cấm pháp trong đó. Không nghĩ tới chính là lần này, trêu chọc ra một đầu yêu thú cực kỳ mạnh

mẽ. Bất quá Triệu Vô Tà đã sớm dự liệu đến hết thảy, vốn chính là tính toán của hắn mà thôi.

Sau khi ma tính tỉnh lại, tuy bề ngoài vẫn là hắn nhưng mặt thiện lương trong tâm tính đã bị phong ấn hoàn toàn. Triệu Vô Tà chân chính, là Hoàng Bắc chân chính., Chỉ cần tiếp tục như thế, nói không chừng cuối cùng hắn có thể đem tâm tính thiện lương kia hoàn toàn diệt sát, cuối cùng thành tựu Thiên Ma Đại Đạo. Cái gọi là ma đầu, không phải là ích kỷ tàn nhẫn, kiêu âm hiểm mà thôi. Triệu Vô Tà ma tính thức tỉnh, liền bắt đầu tính kế một đại bá chủ trong mười vạn ngọn núi lớn này, Thiên Lang Điện.

“Hừ chẳng qua là một hư ảnh phân thân, kiêu ngạo cái gì...”

Nhìn chăm chú một lát, Triệu Vô Tà hừ lạnh nói. Nói xong cũng mặc kệ sức mạnh hình sói kia còn ngưng tụ, ma đan trong đan điền hắn rung lên thật mạnh, một cỗ ma nguyên tinh thuần dũng mãnh trào ra, sau đó xuyên thẳng qua cửa, âm âm tiến vào bên trong bóng ma màu đen vô cùng to lớn kia.

Đồng dạng bắt đầu biến hóa, hư ảnh cao ngàn trượng trên đỉnh đầu Triệu Vô Tà cũng bắt đầu trở nên ngưng thực. Đầu tiên là toàn thân lân phiến đen kịt, lóe lên hắc mang, giống như một tia lạnh lùng đang lưu chuyển trong tâm thần. Thân thể to lớn vô cùng, tứ chi tráng kiện, lực lượng ẩn chứa bên trong chỉ sợ có thể dễ dàng đập nát một ngọn núi nhỏ.

Đầu lâu cực lớn ở trên cao mấy ngàn trượng đều được bao phủ trong hắc khí, không thể nhìn rõ được rốt cuộc là diện mục ra sao. Nhưng hai sừng trên trán giống như hai lưỡi dao sắc bén to lớn, đâm thẳng lên bầu trời. Giống như muốn chọc thủng cả trời, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Hai cái hư ảnh thật lớn đồng thời ngưng tụ lực lượng ở trong hư không, khí thế mạnh mẽ bộc phát ra, cuốn lên một cỗ cuồng phong, quấy khắp bầu trời một mảnh hỗn độn, bốn con yêu thú Độc Long cùng ba đại hán Thiên Lang điện kia hoàn toàn không thể tới gần. Tuy Độc Long có thể có bản lãnh này tới gần, thậm chí miễn cưỡng tham dự trong đó, nhưng bị Triệu Vô Tà ra lệnh, nó chỉ có thể ở một bên quan chiến.

Chém giết giữa khí tức uy áp, không liều thân thể, không nói tu vi. Lực lượng thuần túy va chạm, thật ra cũng là hung hiểm vô cùng, nếu xảy ra chút sai lầm nào, Triệu Vô Tà thật vất vả mới dung hợp khí tức của hung thú viễn cổ, cũng sẽ bị đánh tan hoàn toàn, dù sao chỉ là một giọt tinh huyết to bằng hạt gạo mà thôi, hơn nữa đã may mắn tồn tại ở trong năm tháng quang lưu, lực lượng bên trong đã phân tán hơn phân nửa.

So với chân thân hung thú viễn cổ, không khác gì đom đóm cùng ánh trăng sáng.

Bất quá Triệu Vô Tà lại không sợ chút nào, tuy đôi thủ của hắn là một đầu yêu thú cấp cao, có huyết mạch cao giai. Tu luyện công pháp tuyệt thế, ngày đó trong sát khí của Thiên Lang điện đã tu hành gần ngàn năm, một chân đã bước vào hàng ngũ Nguyên Anh kỳ.

“Ha ha ha, “Đi chết oanh “

Tiếng cười cuồng tiếng của Triệu Vô Tà vang vọng, nhưng thực sự âm vang ở phía sau, thú ảnh to lớn đã trước một bước ngưng tụ thành hình. Sau đó hai con mắt u ám tản ra huyết quang đột nhiên bắn ra hai đạo huyết quang, ngưng tụ thành một, xuyên thẳng qua không gian giữa hai người, vừa xuất hiện đã ở trước mặt hư ảnh cự lang kia.

“Đây là.

Nơi đầu núi Thiên Lang điện, dưới thác nước cực lớn, tráng hán kia đột nhiên mở mắt. Bên trong hiện lên vẻ kinh ngạc, trong đầu con cự thú cao tới nghìn trượng kia vừa xuất hiện, tâm thần của nó lập tức rung động một cái.

Bất quá sau một khắc trên người nó lập tức tuôn ra yêu nguyên, đồng thời tại trên không đầm lầy chín vạn dặm, hư ảnh hình sói kia đột nhiên run lên. Sau đó quang mang chớp lóe thuộc về yêu nguyên, hư ảnh hình sói kia trong nháy mắt đã ngưng tụ thành hình. Cái miệng sói cực lớn đột nhiên mở ra, bên trong lập tức thanh quang bùng lên, lực lượng thật lớn ngưng tụ lại.

“Oanh “

Cũng một tiếng nổ ầm ầm vang lên, cái miệng khổng lồ của cự lang phun ra thanh quang ra ngoài. Vừa lúc va chạm với đạo hồng quang kia, trong nháy mắt cả bầu trời đều bất động. Một chút thanh âm cũng không có, vô cùng yên tĩnh, chỉ còn lại có hai đạo quang mang kia sẽ va chạm vào nhau.

“Ầm ầm ù ù.

Không gian lần nữa sụp đổ rồi, lần này so với lần sụp đổ trước còn lâu hơn một chút, thậm chí có thể nhìn thấy lực lượng không gian cường đại sau lưng đã sụp đổ. Quả thực quá kinh khủng, tại sao lại có lực lượng lớn như thế, trong đôi mắt rồng của Độc Long tất cả đều không thể tưởng tượng nổi. Nó là tu vi Kết Đan Đại viên mãn, theo lý thuyết còn cao hơn Triệu Vô Tà nhiều.

Cho dù là vị chấp pháp trưởng lão Thiên Lang điện đang đối thoại với Triệu Vô Tà kia, chẳng qua cũng chỉ là Kết Đan đại viên mãn mà thôi, mặc dù huyết mạch Độc Long không bằng Thị Huyết Thiên Lang. Nhưng hôm nay cái hư ảnh hình sói to lớn kia chỉ là một đạo phân thân dùng phương pháp đặc thù ngưng tụ mà thôi, hẳn là có mượn cái lệnh bài màu xanh kia.

Thế nhưng Độc Long tự nghĩ, trừ phi hắn tự bạo tâm thần thân thể, nếu không căn bản không có khả năng làm cho không gian sụp đổ. Thời gian một hơi thở cũng không làm được, nhưng giờ phút này, không gian kia thật sự sụp đổ.

Mà làm cho phiến không gian kia sụp đổ một người một thú, Triệu Vô Tà bất quá chỉ có tu vi Kết Đan sơ kỳ, mà chấp pháp trưởng lão của Thiên Lang điện kia khát máu thiên lang, cũng không có xuất động chân thân. Chỉ là ngưng tụ ra một cái phân thân mà thôi, cái này lại là như thế nào.

Nhưng tâm niệm của Độc Long bị hồng sa huyết trùng thay thế, mặc dù có thể tự mình suy nghĩ nhưng tất cả ý niệm nguyên thủy và xuất phát đều đến từ sự trung thành đối với Triệu Vô Tà. Vĩnh viễn không thể phản bội. Trừ phi Triệu Vô Tà muốn làm gì.

Còn có một khả năng nữa có lẽ sẽ xảy ra, đó chính là Nhân Trùng Kiếm - nguồn lực lượng của Hồng Sa Huyết Trùng bị

hủy, điều này có nghĩa là bốn con yêu thú Độc Long có thể thoát khỏi sự khống chế của Triệu Vô Tà.

Nhưng bây giờ, Độc Long bốn đầu Yêu thú, đối với Triệu Vô Tà trung thành tuyệt đối không có bất kỳ sinh linh nào trên Thiên Vân đại lục có thể sánh được. Suy nghĩ không gian làm sao sụp đổ, ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Độc Long một cái liền bị nó đè xuống.

Kỳ thực, thứ chân chính làm cho không gian sụp đổ không phải lực lượng của Triệu Vô Tà mà là cỗ uy áp kia. Đồng dạng, còn có khí tức của chấp pháp trưởng lão Thiên Lang điện.

Một cỗ khí tức đến từ hung thú Viễn Cổ, phải biết rằng, những hung thú thời viễn cổ này đều là những loại sát khí tinh thuần nhất hoặc là khí chất đơ bản sinh ra khi tập thừa trong thiên địa. Lực lượng vô cùng cường đại, tùy tiện nhúc nhích là núi lở đất nứt, thậm chí có một số hung thú viễn cổ có thể tróc nã nhật nguyệt. Lực lượng cường đại đến mức không thể tưởng tượng, Triệu Vô Tà lợi dụng giọt tinh huyết truyền thừa một chút lực lượng của viễn cổ hung thú.

Một cỗ khí tức là hỗn hợp sát khí khát máu Thiên Lang cùng Thiên Lang, đồng dạng vô cùng mạnh mẽ. Cả hai va chạm, không gian sụp đổ, cũng nhất định.

Không gian sụp đổ sản sinh lực lượng không phải cỗ lực lượng khiến không gian sụp đổ có thể so sánh được. Trong nháy mắt đó, hai cự thú to lớn đều bị cỗ lực lượng kia đánh nát, hóa thành vô số điểm sáng rơi xuống, dập tắt trong không gian hỗn loạn kia.

“Phốc “

Đây là thanh âm thổ huyết của Triệu Vô Tà, nhưng lại bị hắc khí kia che lấp, không ai nhìn thấy vết máu ở khóe miệng Triệu Vô Tà. Chỉ có thể nhìn thấy bóng người bao phủ trong hắc khí kia bị một lực lượng khổng lồ đánh bay., Mà cái thú ảnh khổng lồ kia cũng tiêu tán theo. Bất quá khiến cho ba tên đại hán ở Thiên Lang điện kia lại kinh hãi khó hiểu là, sau khi

không gian sụp đổ, khối lệnh bài kia cũng bị một cỗ lực lượng khổng lồ đánh bay. “Ken kết kết kết kết kết.”

Vết rạn như mạng nhện bắt đầu lan tràn ra trên khối lệnh bài kia, sau đó truyền ra thanh âm ken kết, tựa hồ khối lệnh bài kia sẽ không chịu nổi bị phá toái sau đó. Ở giữa vết rạn cũng có ánh sáng màu xanh chớp động, tựa hồ bên trong có cái gì đó giống như là Tây.

“Cách”

Theo thanh âm này vang lên, tâm thần ba đại hán Thiên Lang điện kia giống như bị một cái đại chuỳ hung hăng đập một cái, run rẩy lên. Khối lệnh bài màu xanh, Thiên Lang lệnh, thế mà, đã bị phá vỡ.

Từng mảnh đá màu xanh như lá rụng, từ trên cao rơi xuống chỉ còn lại một mảnh nhỏ đáng thương, tản ra thanh quang lơ lửng trên không trung.

Bữa tiệc sụp đổ, chôn vùi tất cả xung quanh, sau đó phục hồi như cũ. Dần dần, tất cả đều quay về yên lặng “

“Vù vù.”

Hắc quang chợt hiện, Triệu Vô Tà một lần nữa xuất hiện giữa không trung, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mảnh vỡ màu xanh đang lơ lửng trước mặt. Khóe miệng cười lạnh, không để ý tới ba đại hán kia, chỉ lơ lửng trên không trung. Đối diện với mảnh vỡ kia, lúc này bầu trời đã khôi phục lại vẻ tĩnh lặng, nếu như không phải đám Độc Long tận mắt nhìn thấy, căn bản sẽ không tin tưởng, vừa mới bắt đầu, một trận đại chiến mới vừa mới từ trong cao trào kết thúc.

Ánh mắt đại hán cầm đầu đại ra, trên khuôn mặt lộ vẻ không dám tin, hai đại hán phía sau hắn cũng như vậy. Chúng không thể tin được, Thiên Lang lệnh, đại biểu cho lực lượng cường đại của Thiên Lang điện và Thiên Lang lệnh tôn sùng địa vị cao quý. Thế mà ở đây lại bị phá nát, điều này khiến chúng lập tức lâm vào trạng thái ngốc trẻ.

Bản thể của đại hán kia cũng là yêu thú Lang tộc, khuôn mặt biến thành dữ tợn hung sát, thế nhưng ngay thời điểm nó nhìn về phía Triệu Vô Tà.

Vậy mà lần đầu tiên xuất hiện vẻ sợ hãi, còn có lửa giận khôn cùng. Chưa từng nghĩ tới mình còn có thể có lửa giận lớn như vậy, ánh mắt đại hán kia nhìn về phía Triệu Vô Tà hận không thể khiến hắn ta ăn sống được.

Có điều kẻ yếu chính là kẻ yếu, Triệu Vô Tà tựa như không cảm giác được ánh mắt của người đàn ông kia, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào mảnh võ màu xanh kia.

Thiên Lang Điện, Lang Đầu Sơn, dưới tảng đá lớn của thác nước, tráng hán toàn thân cời trần đang chậm rãi lau đi vết máu trên khóe miệng, biểu tình trên mặt rất kỳ dị, nói không ra là phần nô hay là cái gì. Một đôi mắt hung sát cực kỳ bên trong, toàn là lãnh quang nổ bắn ra, ở dưới thân nó. Chẳng biết lúc nào, lại có thêm một chương ẩn, so với trước đó càng thêm rõ ràng.

“Ha ha ha, thật tốt quá!”

Tiếng cười của tráng hán vang vọng, bên trong ẩn chứa rất nhiều đồ vật, nhưng đều bị nó che giấu. Cũng không biết tiếng cười kia rốt cuộc có ý nghĩa gì, bất quá tiếng cười qua đi, nụ cười trên mặt nó liền nhắm mắt lại.

Cùng lúc đó, trên không trung chín vạn dặm của đêm đen, mảnh võ màu xanh vốn một mực không có động tĩnh bỗng nhiên động dậy, rung lên mãnh liệt dị thường, ánh sáng màu xanh bùng lên, bên trong truyền ra một âm thanh cực lớn.

“Thông khoái ha ha ha, thực sự là quá sướng khoái.”

“Mộc chấp sự, mời khách quý Thiên Lang điện ta trở về nhớ kỹ, hắn là khách quý của Thiên Lang điện chúng ta, nếu như không để ý, người tự mình chấm dứt đi.”

Vừa nói xong, đột nhiên mảnh võ kia hóa thành một đạo thanh quang bắn về phía bầu trời xa xa, trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích. Để lại vẻ mặt kinh ngạc cùng kinh hãi của ba đại hán.

“Khách quý.”

Triệu Vô Tà nhếch miệng, trong mắt dần nổi lên một tầng quang mang kỳ dị.

Đầu tiên, một trăm sáu mươi sáu chương thứ nhất, tiếng tăm, Thiên Lang...

Nhị Vô Tà ở trong hắc và điểm, tầng hắc khí vẫn tràn ngập quay cuồng như trước, nhìn về phía Bất Châu có cái gì, chỉ có thể cảm nhận được một cỗ khí tức hoàn toàn không thuộc về nhân loại. Sau khi dung hợp tinh huyết, Triệu Vô Tà chỉ cần che lấp hắc khí là có thể dễ dàng dung nhập vào thế giới thuộc về yêu thú trong mười vạn ngọn núi lớn.

“Khách quý sao?”

Di chuyển ánh mắt, chuyển qua người đại hán cầm đầu. Trong ánh mắt mang theo ý vị không rõ, lúc này vị đại hán kia, chính là bị thanh âm trong lệnh bài kia gọi là người của Mộc chấp sự. Trên mặt ngoại trừ kinh hãi hay là kinh hãi, hẳn không thể tin được những chuyện vừa mới phát sinh, thanh âm từ trong Thiên Lang lệnh màu xanh truyền ra.

Là Chấp pháp trưởng lão, có địa vị gần với điện chủ Chấp pháp trưởng lão ở Thiên Lang điện, tu vi đã đạt đến Kết Đan Đại viên mãn khủng bố. Một chân đã bước vào cảnh giới Nguyên Anh kỳ, nhưng yêu thú Thiên Lang điện đều cho rằng, Chấp pháp trưởng lão dưới Nguyên Anh kỳ căn bản không có đối thủ.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt đọc bí thuật 187.

Là hôm nay. Yêu thú thân bí trước mắt này vẫn luôn bao phủ trong hắc khí, lại giống như đang chiếm thượng phong trong lúc chiến đấu cùng Chấp pháp trưởng lão.

Áp chế khí thế của Chấp pháp trưởng lão, còn đánh nát Thiên Lang lệnh. Sắc mặt Mộc Chấp sự đại ra trong thời gian mấy hơi thở, bất quá giống như nhớ tới cái gì, sắc mặt vội vàng tập trung lại, thân hình khẽ động, xuất hiện ở trước mặt Triệu Vô Tà.

Hắn ta nhẹ nhàng khom người nói: “Bá chủ của đằm đen trong chín vạn dặm, mời chấp pháp trưởng lão của điện ta cho mời.”

Khóe miệng Triệu Vô Tà cong lên một vòng vòng cung, ý cười xuất hiện trên mặt hắn, khí đen cuộn cuộn hai lần bên trong mới truyền ra một tiếng nói nhẹ nhàng. Đồng thời tâm niệm vừa động, một luồng thần niệm hiện ra trong đầu bốn con yêu thú Độc Long, hắn đùa nghịch chúng trông coi cấm địa ngàn dặm phía dưới phòng hộ của Vạn Độc Phệ Hồn Trận.

Thiên Lý chung trì, mặc dù có vạn độc phệ hồn bảo hộ. Nhưng những con thần lằn trong nước kia cũng không hoàn chỉnh. Trong nước chén lớn nhất vẫn là không có vật gì, Triệu Vô Tà lúc này còn chưa bắt đầu luyện chế những con thần lằn kia.

Hắn đang đợi, chờ cái kia, thứ ở phía dưới được giải phóng. Nơi đó sở dĩ không có một tia khí ô uế. Không phải vì cái khác, mà là vì nơi nào đó chính là nơi âm dương tụ tập. Phía dưới mỗi nơi có một suối âm dương, trong âm nhân sinh ra ngàn vạn ô uế kịch độc khí tinh thuần, trong mắt Dương Nhân cũng giống như vậy.

Chỉ là khi hai loại linh khí ô uế không cùng tính chất hội tụ ở một chỗ dưới đất, lập tức hòa hợp, cho nên nơi đó mới có một tia dơ bẩn khí cũng không có.

Hơn nữa ở trên hai dòng suối kia còn bao trùm một tầng đại địa từ lực, ngăn cách hai dòng suối linh khí ô uế. Triệu Vô Tà ở nửa tháng trước đã thiết lập cấm chế. Chậm rãi ăn mòn tầng đại địa từ lực kia, thả ra hai dòng suối chứa linh khí dơ bẩn trong hai dòng suối kia., Mặc kệ cái đó, đều là khó có được. Phải gặp phải hai cái, mất suối cùng tồn tại càng là gian nan, ban đầu ở Thanh Lương sơn Triệu Vô Tà phát hiện hai cái Âm Dương Tuyền Nhân, nhưng linh khí trong hai cái tuyền nhân kia quá mỏng manh.

Thời đại cổ đại thế giới, đại vu sư sau lưng Hoàng Vưu Ma Tôn. Nơi tu luyện cốc pháp luyện chế huyết trùng chính là nơi Cửu U Hoàng Tuyền. Thậm chí có thể cung xuất thiên địa mới sinh ra huyết hải chi thủy tồn tại, có thể nói là nơi dơ bẩn nhất thế gian. Triệu Vô Tà không cách nào đi Cửu U Hoàng Tuyền chi địa, nhưng nếu có thể giải phóng hai con kia, Âm Dương Tuyền Nhân, Triệu Vô Tà có thể lợi dụng đầm lầy đen chín vạn dặm luyện chế ra rất nhiều hồ trùng khổng lồ lợi hại.

Đến lúc đó, cho dù vẫn là Kết Đan sơ kỳ. Dựa vào những con thần lân kia, hẳn cũng có thể chống lại cấp bậc Nguyên Anh chân nhân, nhưng thời gian cần chơi đùa trong đó chỉ sợ sẽ không ngắn. Hiện tại, Triệu Vô Tà không thể cự tuyệt yêu cầu của Thiên Lang điện, nhưng đại bản doanh cần phải phòng thủ tốt.

Bốn con yêu thú Độc Long đồng thời gật gật đầu, sau đó lập tức “Vù vù” bốn tiếng hóa thành quang mang bắn trở về trong đầm lầy.

“Đi thôi!”

Hắc khí quay cuồng vài cái, thanh âm khàn khàn từ bên trong truyền ra, sau đó vị Mộc chấp sự kia cảm giác được một ánh mắt bắn lên người mình. Nhất thời lông mao toàn thân dựng đứng sắp hóa thành nguyên hình, bất quá nó vẫn cố nén lại. Tuy nhiên trong lòng càng thêm kinh hãi, trong ánh mắt ẩn chứa khí tức quá mức mạnh mẽ, còn mang theo từng sợi hung sát chí khí.

“Sát khí thật đậm đặc.”

Trong lòng thâm kinh, vị Mộc chấp sự kia cố nén cảm giác khó chịu trên người xoay người, sau đó lập tức hóa thành một đạo độn quang bay về phía bầu trời xa xa. Hai đại hán bên cạnh nó cũng phóng ra độn quang, theo nó bắn ra ngoài.

“Khà khà “

Triệu Vô Tà cười nhẹ vài tiếng, sau đó khí đen đột nhiên kéo dài vắn vẹo, giống như một cái bóng đang che giấu. Phiêu hốt vài cái, Triệu Vô Tà sau một khắc liền xuất hiện ở phía sau vị Mộc chấp sự kia, sau đó giống như một cái giò trong xương, gắt gao đi theo phía sau nó.

Triệu Vô Tà xuất hiện ở sau lưng, Mộc chấp sự lại không chút cảm giác nào, chỉ là trong lúc vô tình quay đầu nhìn lại. Nhất thời trên mặt xuất hiện vẻ hoảng sợ. Tâm thần giống như là bị hung hăng đập một cái, nhưng nhớ tới khí thể kinh khủng của Triệu Vô Tà, lập tức lại thay đổi biểu tình cung kính, bất quá nhìn qua thật sự là khó coi cực kỳ, cùng bộ mặt hung hãn của nó không chút nào xứng đôi.

Sắc mặt của hai đại hán đi theo Mộc chấp sự càng thêm khó coi. Ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà tràn đầy sợ hãi, giọng nói kinh hô của Mộc chấp sự vừa mới rồi bọn họ đều nghe thấy. Cũng đều biết hư ảnh hình sói do lực lượng của Chấp pháp trưởng lão trong điện biến thành, thế nhưng lại bị con yêu thú thần bí trước mắt này không tổn bao nhiêu khí lực giải quyết.

Hung danh của chấp pháp trưởng lão Thiên Lang điện là điều mà cả mười vạn ngọn núi lớn đều biết. Với tư cách là yêu thú Thiên Lang điện, chúng nó càng biết Chấp pháp trưởng lão khủng bố cỡ nào. Ngay cả người tu vi khủng bố như Chấp pháp trưởng lão cũng bị hắc khí bao phủ toàn thân.

Ba đại hán vẻ mặt Triệu Vô Tà nhìn rất rõ ràng, nét vui vẻ trên khóe miệng bắt đầu trở nên trương dương. Tính toán của hắn đã thành công một nửa. Áp phục chấp pháp trưởng lão của Thiên Lang điện, thanh danh này phát ra ngoài, về sau kẻ dám trêu chọc Triệu Vô Tà hắn ta chỉ sợ cũng không có mấy người.

Về phần nói là tính toán, bởi vì hết thảy mọi việc đều trong dự đoán của hắn, bởi vì hắn đã biết trong lúc vốn có một tia thần niệm mạnh mẽ ẩn tàng. Chẳng qua, mặc dù thần niệm kia rất mạnh mẽ., Nhưng vẫn chưa đạt tới Nguyên Anh kỳ, chỉ là Kết Đan đại viên mãn đỉnh phong mà thôi. Triệu Vô Tà tự nghĩ còn có thể ứng phó được. Huống chi cũng không phải thật sự chém giết. Theo tính toán của Triệu Vô Tà, vị chấp pháp trưởng lão kia cùng Triệu Vô Tà đã so đấu khí thể, mà Triệu Vô Tà lại lợi dụng khí thể và khí tức của viên cổ hung thú để áp đảo nó.

“Hắc hắc “

Tiếng cười phát ra từ trong miệng của hắn, tuy nhiên lại bị hắc khí cuộn cuộn trước mặt hấp thu, ba đại hán bên ngoài hoàn toàn không nghe thấy. Tuy nhiên cho dù nghe thấy, chúng nó cũng sẽ coi như không nghe thấy. Cùng với Triệu Vô Tà bay đi. Ba người, đại hán trong lòng đều có chút lo sợ bất an. Dù sao ở trước mặt chúng nó, chính là một hung thú có thể áp chế được trưởng lão chấp pháp hiển hách của Thiên Lang điện.

Trong lúc lo lắng đề phòng, ba người mang theo Triệu Vô Tà bay hết nửa ngày, cuối cùng cũng tới trước tòa Lang Đầu sơn của Thiên Lang điện.

“Oanh “

Trong đầu chấn động, thân hình Triệu Vô Tà lập tức dừng lại, đứng ở phía trước đầu Lang Sơn. Cái đầu sói cực lớn toàn thân màu xanh, dĩ nhiên toàn bộ đều là do Thanh Sát Lang Thạch tạo thành. Trong nháy mắt Triệu Vô Tà xuất hiện, cả tòa núi Thiên Lang Sát khí tựa hồ cảm giác được, âm âm phun trào.

“Âm âm âm âm “

Tiếng vang thật lớn truyền đến, giống như đầu sói cực lớn đang điên cuồng rống lên, những sát khí thiên lang kia chậm rãi ngưng tụ lại. Sau đó trong ánh mắt lạnh lùng của Triệu Vô Tà ngưng tụ thành một cái đầu sói cực lớn, hung sát vô biên âm âm phát ra. Cái đầu sói cực lớn sau khi ngưng tụ lại lập tức hướng Triệu Vô Tà cắn tới.

Miệng sói mở ra, sát khí Thiên Lang khôn cùng đánh tới, lập tức bao phủ Triệu Vô Tà vào trong đó. Lúc này dưới thác nước cực lớn ở hậu sơn Thiên Lang điện, tráng hán trần trụi vẫn ngồi ngay ngắn trên tảng đá lớn kia, bất quá khóe miệng của nó mang theo một vòng tiểu ý nhàn nhạt.

“Oanh “

Sát khí giống như tiếng sấm vang vọng, từ trong miệng sói khổng lồ phát ra vô cùng vô tận sát khí. Sau đó miệng sói đột nhiên mở ra., Ba người Triệu Vô Tà đang vội xông tới, lại đột nhiên khép lại, cả người lập tức bị cái miệng sói cực lớn kia cắn nuốt. Ba người Mộc chấp sự ở một bên kinh hãi nhìn xem tất cả chuyện xảy ra đột ngột này, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Biến cố này thực sự quá đột ngột, trong nháy mắt sát khí ngưng tụ đã đem Triệu Vô Tà thôn phệ trong đó.

Vị trí Thiên Lang điện, tòa cự sơn đầu sói, quanh năm đều có sát khí kinh khủng bao quanh Thiên Lang điện. Từ lúc Thiên Lang điện xuất hiện đã bắt đầu có sát khí Thiên Lang tồn tại, trong đó bí ẩn chỉ có mỗi điện chủ Thiên Lang điện mới biết được. Những tồn tại sát khí Thiên Lang kia là mấu chốt trong

Thiên Lang điện có thể trở thành một trong bảy điện của Yêu Thần, bởi vì ở sáu cái yêu thần điện khác, cũng có tồn tại thứ khủng bố như vậy.

Sát khí Thiên Lang chỉ có thể bị yêu thú Lang tộc hấp thu luyện hóa, yêu thú Lang tộc thu luyện hóa sát khí Thiên Lang, so với thu nạp thiên địa linh khí tu luyện nhanh hơn mấy lần. Nếu như yêu thú khác thu nạp sát khí Thiên Lang, cuối cùng nhất định sẽ bạo thể mà chết.

Nhưng hôm nay Triệu Vô Tà lại bị sát khí Thiên Lang cắn nuốt. Ba đại hán nhìn cái miệng sói to lớn kia, trên mặt đầy vẻ kinh hãi, không biết nên làm như thế nào cho phải.

“Hừ “

Ngay lúc này, một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên vang lên giữa không trung, hung hăng đánh vào tâm thần ba đại hán kia. Ngay bên trong miệng sói màu xanh, một đạo khí trụ đen sì đột nhiên tuôn ra, từ đỉnh miệng sói đánh tới không trung phía trên.

Cổ khí đen kia không ngừng lan tràn ra, dần dần trở nên thô to, khí tức hung thần mạnh mẽ chậm rãi tràn ra trên không trung. Bạo ngược, âm lãnh, khát máu” Đó chính là khí tức của hung thú thời viễn cổ.

Cái mồm sói cực lớn “Oanh” kia nổ tung. Cuối cùng bị đạo hắc khí kia xé rách, hóa thành từng sợi sát khí Thiên Lang biến mất trong không khí. Ngay khi miệng sói biến mất, khí tức hung thú Viễn Cổ hoàn toàn bộc phát, cuốn lên từng cơn gió lốc.

“Rầm rầm rầm rầm “

Tiếng nổ không ngừng truyền đến, toàn bộ không trung đều là khí tức của hung thú thời viễn cổ, một bóng người toàn thân bao phủ trong hắc khí chậm rãi trôi nổi. Ở trong hắc khí, khóe miệng Triệu Vô Tà cười lạnh, từng tia nộ khí ngưng tụ trên mặt hắn. Hai con mắt trở nên u ám giống như hắc động, cắn nuốt ánh sáng xung quanh.

“Ha ha ha điện chủ, ta nói rồi, vị bá chủ mới chín vụn dăm đăm đen này cũng không phải là một tồn tại tầm thường.

Vào lúc này đột nhiên vang lên một tiếng cười cuồng ngạo, một đạo hào quang màu xanh đậm đột nhiên từ phía sau núi bắn ra, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt Triệu Vô Tà. Hào quang tan hết, bên trong đi ra một tráng hán, chính là tráng hán ngồi ngay ngắn trên tảng đá phía dưới thác nước. Bất quá vào lúc này, trên người hắn đã xuất hiện một bộ trang phục màu xanh.

Từ trong độn quang xuất hiện, trên người lập tức nổi lên khí thế mạnh mẽ.

Chỉ cần nhìn qua, cũng chỉ có thể thấy đôi mắt tàn khốc của đại hán này, ánh mắt bên trong bạo ra quả thực giống như lưỡi dao sắc bén, phá vỡ hư không. Ánh mắt sắc bén làm cho không gian trước mặt của hắn đều tạo nên gợn sóng như gợn nước.

Sau khi nó xuất hiện, ba đại hán kia nhất thời khom người nói: “Chấp pháp trưởng lão.”

Giống như nhìn thấy cứu tinh náu thân một nồi cung kính, không để vào mắt là sự kinh hãi tồn tại tu vi Kết Đan sơ kỳ trung kỳ, mặc kệ cùng Chấp pháp trưởng lão hay là yêu thú thần bí kia, ở trước mặt chúng đều không chịu nổi loại khí tức này. Là tráng hán gương đôi mắt nhìn xuất hiện này.

“Lui xuống đi”

Tráng hán kia nhẹ nhàng vung tay lên, ba người lập tức như được đại xá, hóa thành một đạo quang mang bắn vào cự sơn đầu sói kia. Chẳng qua lúc này, tráng hán này lại đột nhiên biến sắc.

“Ầm ầm ầm ầm”

Cũng giống như tiếng sấm nổ vang. Đạo khí trụ đen nhánh như mực kia không thu hồi ngay sau khi tráng hán kia xuất hiện. Ngược lại giống như muốn chọc một lỗ thủng trên bầu trời, ầm ầm nổ vang đâm thẳng về phía tầng mây phía sau. Mà vào lúc này, trên người Triệu Vô Tà ma nguyên bùng lên, khí tức hung thú viễn cổ cũng giống như thủy triều tràn về phía tráng hán kia.

“Rầm rầm rầm rầm”

Gần như đồng thời, thời điểm khí thể Triệu Vô Tà tàn sát bừa bãi, bỗng nhiên trong Thiên Lang sơn dâng lên mấy chục cột khói, trong mỗi một cột khói đều ẩn chứa khí thể vô cùng mạnh mẽ, thậm chí mỗi một luồng khí thể đều không kém hộ pháp sói xám mà Triệu Vô Tà đã từng gặp qua.

Nơi này là đại bản doanh của Thiên Lang điện, Triệu Vô Tà ở chỗ này bộc phát khí thể của mình, nếu không muốn kéo các cường giả Lang tộc trong Thiên Lang sơn là chuyện không thể nào. Nếu chủ nhân những cột khói này toàn bộ đi ra, Triệu Vô Tà khẳng định chỉ có một kết cục, đó chính là chết không có chỗ chôn.

Nhưng vẻ mặt của Triệu Vô Tà lại biểu thị rằng hắn vẫn không có ý định thu hồi khí thể của mình. Loại khí tức của hung thú thời viễn cổ vẫn bộc phát như thủy triều, dường như muốn bao phủ toàn bộ Thiên Lang điện, tráng hán kia nhìn thấy một màn này, trên mặt lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Đương”

Lại một quả lô lạnh. Có điều, lần này không phải là Triệu Vô Tà, mà là một âm thanh khác. Cái này, âm thanh trực tiếp vang lên trong tâm thần Triệu Vô Tà. Trong đầu hắn ta, quả thực giống như thần lôi vô hình mà lúc trước hắn ta mượn ma tính quét khởi, đột phá bình chương Nguyên Anh.

“Phốc “

Bị cái khăn đen bao phủ, Triệu Vô Tà phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bị luồng khí đen cuộn cuộn hấp thu ngay tức khắc. Khí thể Triệu Vô Tà ngưng tụ lại đột nhiên tiêu tán, hoàn toàn tiêu tán, không lưu lại chút dấu vết nào.

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, Triệu Vô Tà một lần nữa xuất hiện giữa không trung, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mảnh vỡ màu xanh vẫn còn lơ lửng trên đó. Khóe miệng cười lạnh, không để ý tới ba đại hán kia, chỉ lơ lửng trên không trung. Đối diện với mảnh vỡ kia, lúc này bầu trời đã khôi phục lại vẻ phẳng lặng, nếu như không phải là đám Độc Long, căn bản sẽ không tin tưởng, khắc vừa mới xong, một trận đại chiến mới vừa mới từ trong cao trào kết thúc.

Ánh mắt đại hán cầm đầu trở nên trì trệ, trên mặt lộ vẻ không thể tin được, hai đại hán phía sau hắn cũng như vậy. Chúng không thể tin được. Thiên Lang lệnh đại biểu cho lực lượng cường đại của Thiên Lang điện và Thiên Lang lệnh có địa vị cao thượng, vậy mà lại bị phá nát, khiến chúng lập tức rơi vào trạng thái ngốc trệ.

Đại hán kia bản thể cũng là yêu thú Lang tộc, khuôn mặt nhân hình dữ tợn hung sát. Nhưng khi nó nhìn về phía Triệu Vô Tà, không ngờ lần đầu tiên xuất hiện vẻ sợ hãi, còn có, lửa giận khôn cùng, chưa bao giờ nghĩ tới bản thân còn có thể có lửa giận lớn như vậy. Đại hán kia nhìn về phía Triệu Vô Tà ánh mắt hận không thể đem hắn nuốt sống.

Nhưng kẻ yếu chính là kẻ yếu. Triệu Vô Tà tựa như không cảm giác được ánh mắt của người đàn ông kia, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mảnh vỡ màu xanh kia.

Thiên Lang Điện, Lang Đầu Sơn, dưới tảng đá lớn của thác nước, tráng hán toàn thân cởi trần đang chậm rãi lau đi vết máu trên khóe miệng, biểu tình trên mặt rất kỳ dị, nói không ra là phần nô hay là cái gì. Một đôi mắt sói cực kỳ hung sát đều phát ra ánh sáng lạnh lẽo, ở dưới thân nó. Không biết khi nào, lại có thêm một cái, chường ẩn so với cái trước rõ ràng hơn.

“Ha ha ha, rất tốt.”

Tiếng cười của tráng hán vang vọng, bên trong ẩn chứa rất nhiều đồ vật, nhưng đều bị nó che giấu, cũng không biết tiếng cười kia rốt cuộc có ý nghĩa gì. Bất quá tiếng cười qua đi, nó mỉm cười rồi nhắm mắt lại.

Cùng lúc đó, phía trên Hắc Ao chín vạn dặm, mảnh vỡ màu xanh vốn một mực không có động tĩnh bỗng nhiên chuyển động, rung lên mãnh liệt dị thường, ánh sáng màu xanh bùng lên, bên trong truyền ra một âm thanh cực lớn.

“Thống khoái ha ha ha, thật sự là quá sướng khoái.”

“Mộc chấp sự, mời khách quý Thiên Lang điện ta trở về nhớ kỹ, hắn là khách quý của Thiên Lang điện chúng ta, nếu như không để ý, người tự mình chấm dứt đi.”

Vừa nói xong, đột nhiên mảnh vỡ kia hóa thành một đạo thanh quang bắn về phía bầu trời xa xa, trong nháy mắt biến mất vô tung. Chỉ để lại ba đại hán với vẻ mặt kinh ngạc.

“Khách quý.”

Khóe miệng Triệu Vô Tà cong lên một vòng, trong con ngươi dần dần nổi lên một tầng quang mang kỳ dị.

Xin lỗi các vị, ta xin lỗi vì đã vứt bỏ những chữ hôm nay, những chữ tạm thời đều truyền ra ngoài, nhưng chỉ kém có một ngàn chữ.

Mọi người khoan dung một chút, ta lập tức bổ sung ngay.

Bên trong đại điện thứ một trăm sáu mươi bảy đại điện.

Nhị Tam Lang nhỏ, có một tòa là Thiên Điện toàn thân đều là nôi xanh, đại điện sừng sững sừng sững phía trên Cam Lang Nhĩ. Ở bên trong thiên lang sát khí, trên mái vòm đại điện mơ hồ có thể thấy được, một loại khí tức khủng bố ẩn dấu ở bên trong. So với tòa đại điện này, những kiến trúc thể tục giới kia quả thực là rác rưởi.

Những thành trì của các đại quốc ở thế tục hoặc hoàng cung. Có lẽ trong mắt những người phạm tục thì đã rất hùng vĩ rồi.

Dứt khoát chia sẻ cuộc trao đổi mười chín lần như vậy, sau đó lại tiếp tục nghiên cứu lần cuối cùng này.

Nhưng mà so với tòa đại điện màu xanh trước mắt này, chỉ sợ ngay cả một góc tường cũng không sánh bằng.

Ngàn trượng, ước chừng ngàn trượng, toàn thân mái vòm này đều là đại điện màu xanh cao tới ngàn trượng. Tại bên trong sương mù màu xanh kia, giống như một con cự thú màu xanh đang ản núp, tùy thời chuẩn bị xé nát tới gần. Đây chính là Thiên Lang điện. Trong mười vạn ngọn núi lớn, nơi mà tất cả yêu thú Lang tộc muốn tiến vào nhất.

Đối với yêu thú của lang tộc mà nói, sát khí thiên lang so với bất cứ linh khí nào đều tràn ngập sức hấp dẫn, có nghĩa là có thể thôn phệ sát khí thiên lang tu luyện. Có nghĩa là tu vi tiến triển cực nhanh, mặc dù như thế, nhưng cũng không phải tất cả yêu thú lang tộc đều có thể trở thành thành viên của Thiên Lang điện. Cũng không phải tất cả yêu thú lang tộc đều có thể ở tại Thiên Lang sơn này thu nạp những thiên lang sát khí kia tu luyện, chỉ có yêu thú lang tộc tuyệt đối trung thành mới có thể trở thành thành viên của Thiên Lang điện.

Mà bên trong Thiên Lang sơn, nơi tinh thuần nhất của Thiên Lang sát khí dày đặc nhất chính là bên trong Thiên Lang điện, có thể đi vào đó chứng tỏ người có diện tích không thấp trong mười vạn ngọn núi.

“Chí phủ hắc chủ chín vạn dặm, bốn tọa xung hô thể nào bây giờ...”

Chấp pháp trưởng lão của Thiên Lang điện, Thanh Thạch, lạnh mắt như điện chậm rãi đi tới trước người Triệu Vô Tà. Khí tức của tráng hán này Triệu Vô Tà vô cùng quen thuộc, chính là người lợi dụng Lang lệnh khi chiến đấu cùng Triệu Vô Tà.

Lúc này đứng trước mặt Triệu Vô Tà, khí tức trên người đại hán này so với khí tức cảm nhận được xuyên qua Thiên Lang lệnh lúc trước là cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Chẳng qua đại hán năm trượng kia cũng chính là điện chủ Thiên Lang điện, bản thể là yêu thú Nguyên Anh kỳ của Khiếu Nguyệt Thiên Lang. Xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà, chỉ hừ lạnh một tiếng đã phá vỡ khí thế Triệu Vô Tà ngưng tụ cả buổi. Đại hán kia xuất hiện, làm cho Triệu Vô Tà tạm thời lo là sự tồn tại của vị chấp pháp trưởng lão kia.

“Vô tà “

Thanh âm khàn khàn chậm rãi từ trong hắc khí cuộn cuộn kia đi ra, từ thanh âm này hoàn toàn nghe không ra Triệu Vô Tà đang suy nghĩ cái gì. Tâm tình là phần nộ hay là cái gì khác.”

Khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười, vị chấp pháp trưởng lão này nhẹ nhàng nói: “Bốn tọa Thanh Thạch của Vô Tà lĩnh chủ chính là chấp pháp trưởng lão của Thiên Lang điện. Người là khách quý ta mời tới hy vọng không để ý tới chuyện vừa mới phát sinh., Nếu như những sát khí thiên lang trên núi Thiên Lang kia cảm ứng được dị thú xuất hiện sẽ có biểu hiện khác thường. Ví dụ như vừa rồi, chẳng hạn như Vô Tà lĩnh chủ cũng không nên thả ra khí thế của mình trước Thiên Lang sơn ta, dù sao nơi này không phải là Thiên Lang điện sao?”

Ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía Triệu Vô Tà đang ở trong hắc khí. Cho dù cách một tầng hắc khí, Triệu Vô Tà vẫn có thể cảm nhận được tia ngoan lệ cực kỳ lạnh lẽo từ trong đôi mắt kia. Trong lòng thất kinh, Triệu Vô Tà tất nhiên cũng biết vị chấp pháp trưởng lão trước mặt này đã coi hắn ta là một con yêu thú có tu vi gần bằng hắn ta.

Cho nên ánh mắt hắn ta mới như vậy, khóe miệng khẽ nhếch, cuối cùng Triệu Vô Tà liếc nhìn đại hán đã biến mất trong hư không năm trượng kia. Khóe mắt hắn ta hiện lên một nụ cười vô cùng vui vẻ, ngoài miệng thì nói: “Là bốn lãnh chúa lỗ mãng, kính xin trưởng lão đừng để ý.”

Thanh âm nhàn nhạt kia vẫn khàn khàn vô cùng như trước, tuy ngữ khí khách khí. Nhưng giờ phút này vẻ mặt Triệu Vô Tà lại không chút khách khí, lạnh lùng vô cùng, trong đôi mắt còn mang theo ánh sáng sắc bén. Chẳng qua bị tầng khí đen kia che lấp. Triệu Vô Tà vẻ mặt gì, vị chấp pháp trưởng lão kia đều nhìn không ra.

“Lãnh chúa khách khí, cũng trách bốn tọa trước đó không nhắc nhở. Như vậy đi, bốn tọa làm chủ, miễn người đi đàm đàm trăm năm trăm năm cho người. Thế nào, người thấy hài lòng.

Lời vừa nói xong, vị chấp pháp trưởng lão kia liền dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Triệu Vô Tà đang bị bao phủ trong tầng khí đen, trong ánh mắt lóe ra quang mang. Khóe miệng còn mang theo một tia tươi cười kỳ dị, bất quá nụ cười kia nhìn thế nào cũng không giống là có ý tốt gì.

Tuy nhiên thật đáng tiếc, tầng sương mù màu đen bao phủ toàn thân Triệu Vô Tà lại đang ngăn cản ánh mắt của tất cả mọi người. Mặc dù lúc đối mặt với yêu thú Nguyên Anh kia, Triệu Vô Tà cảm giác được khí đen trước mặt tựa hồ không có tác dụng, nhưng kỳ thật ánh mắt của yêu thú Nguyên Anh kia quá mức sắc bén. Tuy nhiên vẫn không thể nhìn thấu được tầng khí đen kia, bởi vì hắc khí kia chính là từ tinh huyết của hung thú Viễn Cổ.

Cho dù vị điện chủ Thiên Lang điện kia là một yêu thú Nguyên Anh kỳ, bản thể cũng chính là Khiếu Nguyệt Thiên Lang trong truyền thuyết, huyết mạch đã vượt qua bản thể của vị chấp pháp trưởng lão kia, khát máu thiên lang.

Bên dưới Thiên Lang điện, có vô số yêu thú, hoặc động thiên. Nhưng lớn nhất trong đó là yêu thú Lang tộc, nhất là tộc đàn lớn nhất Thiên Lang tộc, mặc dù chỉ là yêu thú cấp thấp. Nhưng ở trong Thiên Lang điện, tồn tại không biết bao nhiêu tộc Thiên Lang, mà khát máu Thiên Lang, Ngân Nhãn Thiên

Lang, Khiếu Nguyệt Thiên Lang các loại, đều là dị chủng yêu thú có huyết mạch trội hơn trong Thiên Lang.

Mười vạn ngọn núi lớn, Yêu Thần Thất Điện, ngoại trừ Thiên Lang Điện, hầu như đều là tình huống này, một tộc đàn yêu thú vô cùng to lớn chiếm cứ địa bàn khổng lồ, sau đó thủ lĩnh điện chủ chính là ở trong bộ tộc khổng lồ kia đàn sinh ra dị chủng dị thú cường đại.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang vô cùng cường đại, mặc dù không bằng hung thú thời viễn cổ, nhưng chênh lệch cũng không xa. Về phần huyết mạch thì không sánh được với huyết mạch khát máu của rít Nguyệt Thiên Lang, uy năng thần thông của nó cũng cường đại như trước, nhất là thị lực.

Đá xanh luôn luôn tin tưởng vào một đôi mắt sói của mình, Giang Nhị bất luận hấn ngưng tụ thị lực như thế nào, chính là không thể thấy rõ màu đen cùng nội hàm kia mờ mịt cái gì. Bất quá nó cũng không thể mở miệng hỏi, trong mười vạn ngọn núi lớn, một đầu yêu thú đặc biệt là lai lịch yêu thú dị chủng, đối với yêu thú kia mà nói là một thiên đại bí mật.

Dù Thanh Thạch trưởng lão là chấp pháp trưởng lão của Thiên Lang điện, đã quen bá đạo nhưng cũng không thể mở miệng hỏi lai lịch của Triệu Vô Tà trong hắc khí.

“Vậy cảm ơn trưởng lão.”

Thanh âm nhàn nhạt khàn khàn từ trong miệng Triệu Vô Tà truyền ra, trong thanh âm không nghe ra bất cứ sự bất mãn nào, nhưng vị trưởng lão Thanh Thạch kia đi hơi nhú mày. Cuối cùng chậm rãi giãn ra, mang theo vẻ vui mừng nói: “Nếu là lãnh chúa vô tà, chúng ta nên lên đường rồi. Thiên Lang điện.”

Nói xong cũng để cho Triệu Vô Tà đi trước. Trong hắc khí, vết máu trên khóe miệng Triệu Vô Tà đã không còn. Chỉ lạnh lùng nhìn vị chấp pháp trưởng lão này biểu diễn, đối trá, mở ra linh trí, tu luyện gần ngàn năm. Cho dù là đầu heo cũng muốn khai khiếu, huống chi trời sinh đã mở ra yêu thú khát máu thiên lang cấp cao.

Một Chấp pháp trưởng lão cũng đi ra nghênh đón, Triệu Vô Tà sẽ không cho rằng mình chỉ là một bá chủ đầm đen chín vạn dặm, cần Thiên Lang điện gây chiến lớn như vậy. Ngay từ lúc đầu, Triệu Vô Tà gần như có thể khẳng định chắc chắn tên Chấp pháp trưởng lão này đã làm ra.

Châu “

Hừ lạnh một tiếng, chẳng qua thanh âm vẫn bị hắc khí quay cuồng hấp thu, Triệu Vô Tà nhếch miệng cười lạnh liên tục. Lập tức nhắc chân lên, dưới chân là hư không. Lại giống như đạp trên đất bằng vậy. Trong không gian nhộn nhạo nổi lên gợn sóng, bất quá bên trong trộn lẫn hắc khí vào, đúng là có vẻ rất quý dị.

“Hắc hắc “

Trên khuôn mặt hung hãn, vị chấp pháp trưởng lão Thiên Lang điện này lập tức hóa thành độn quang bắn vào bên trong đại điện. Toàn thân Triệu Vô Tà hắc khí quay cuồng không ngớt, bỗng nhiên kéo dài thành một cái bóng cực kỳ vặn vẹo, trong nháy mắt độn quang của Thanh Thạch trưởng lão đã đến trước đại điện kia.

“Ầm ầm ầm “

Đại môn phía trước đại điện đột nhiên mở ra, không ngờ lại phát ra âm thanh như sấm động, cánh cửa lớn kia cũng là màu xanh toàn thân. Vừa nhìn liền biết cứng rắn vô cùng, là do Lang Sát Thạch tạo thành ngày đó. Một cánh cửa khổng lồ cao tới mấy trăm trượng, cơ hồ chiếm một nửa độ cao của đại điện. Toàn thân Triệu Vô Tà bao phủ trong hắc khí, ngay lập tức không thấy bóng người nào nữa, bị khí tức đại điện ầm ầm vây quanh.

Vật thể to lớn trước mặt luôn nhỏ bé dễ dàng bị che lấp, rõ ràng mắt thường ở đâu cũng nhìn không thấy. Lúc này Triệu Vô Tà chính là như vậy, trước cổng chính của lang điện. Triệu Vô Tà đứng ở trước cửa nhìn từ xa, ngay cả một điểm nhỏ cũng nhìn ra. Giống như biển mất, giữa trời đất chỉ còn lại cánh cửa bằng đá to lớn đang mở ra ầm ầm như tiếng sét nổ đùng.

“Mời lãnh chúa Hâm Vô Tà vào trong điện chủ đang chờ đợi.”

Một đạo quang mang bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Triệu Vô Tà, quang mang tan hết xuất hiện chính là Chưởng pháp trưởng lão Thanh Thạch. Lúc này khí tức khủng bố trên người lão thu lại, mơ hồ phát ra, mặc dù nhìn qua không có hung hãn như vậy nhưng lại làm cho người ta càng thêm không dám trêu chọc.

Thân hình hạ xuống bên cạnh Triệu Vô Tà, mặt lộ ý cười nói với Triệu Vô Tà. Nhìn vẻ mặt tươi cười của nó, người ngoài cũng sẽ không ngờ tới, vừa rồi Triệu Vô Tà còn bị nó hạ mã uy.

Khí đen cuộn cuộn, vẻ mặt Triệu Vô Kiệt mơ hồ, cũng không nhìn ra hãn lúc này là loại cảm xúc gì. Chỉ là hai chân lơ lửng., Hai chân hãn vẫn đang trần như trước, nhưng vẫn bị một tầng khí đen bao phủ chặt chẽ, hai chân chậm rãi bước vào trong. Toàn thân Triệu Vô Tà đều được bao phủ trong tầng khí đen xuất hiện trong đại điện. Chỉ cảm thấy mấy chục ánh mắt lạnh lùng nhìn lại, mỗi ánh mắt đều vô cùng mạnh mẽ, thậm chí khí thế của hãn còn thấp hơn vị Thanh Thạch trưởng lão trước mặt một chút.

Triệu Vô Tà vẻ mặt ngạc nhiên, mở to mắt nhìn lại, lúc này trong đại điện cũng có không ít người. Trong đại điện, có rất nhiều ghế đá trải rộng, ước chừng vài chục cái, bất quá lúc này trên mỗi cái ghế đều có một người đang ngồi. khoảnh khắc Triệu Vô Tà xuất hiện, ánh mắt những người này đều đồng loạt nhìn lại.

Vẻ mặt kinh ngạc sau khi suy nghĩ lại biến đổi thành bình thường, khóe miệng cũng nhếch lên một vòng ý cười, khẽ liếc mắt nhìn mười mấy người kia. Chỉ là nhìn qua, Triệu Vô Tà liền biết những người này không đơn giản, vậy mà đều không phải yêu thú bình thường. Mấy chục người, dĩ nhiên đều là tu vi Kết Đan hậu kỳ. Thậm chí có vài đầu Yêu thú đã đến Kết Đan Đại viên mãn cảnh giới.

Triệu Vô Tà tiến vào trong một thoáng, mặc dù không phải tất cả yêu thú đều quay đầu lại nhìn Triệu Vô Tà. Nhưng Triệu Vô

Tà vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của bọn chúng đang bắn tới.

“Lãnh chúa”.

Nhẹ nhàng phun ra hai chữ, Triệu Vô Tà như là nhớ ra cái gì đó, khóe miệng lộ ra một vòng vui vẻ âm trầm. Sau đó trực tiếp nhắc chân đi đến gần một cái ghế đá, hắc khí quay cuồng, Triệu Vô Tà đã ngồi ngay ngắn ở trên đó. Sau đó hắn nhắm mắt lại, dường như muốn nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ không có phản ứng gì với người khác.

Đầu tiên, một trăm sáu mươi tám chương, lũ yêu...

Nhị Nhị Tà ngồi yên tại chỗ, sau đó tự nhiên bắt đầu nhập định, không thèm để ý đến một màn này, Thanh Thạch trưởng lão tiểu ý càng thêm nồng đậm, mà hơn mười người kia giống như không nhìn thấy Triệu Vô Tà. Trừ lúc mới đầu Triệu Vô Tà tiến vào, ánh mắt lần đầu tiên của Triệu Vô Tà không ngờ lại không ai nhìn về phía Triệu Vô Tà.

“Tiểu gia hỏa thú vị” thú vị. Trong đại điện có một cái. Toàn bộ đều là tế đàn do tảng đá lớn xây thành, xung quanh tế đàn cắm đầy cờ xí. Trên những cờ xí kia vẽ những ký hiệu kỳ dị, vậy mà mỗi mặt cờ đều không giống nhau, trong những ký hiệu đó tựa hồ có ánh sáng lưu chuyển. Chỉ là quá mức kỳ dị lại mang theo một loại lực lượng quý dị, nhưng ngay cả Triệu Vô Tà cũng không nhìn thấu.

Ở phía sau cờ xí, bên trong tế đàn, lúc này một đại hán cởi trần nửa người trên đang ngồi. Nửa người trên lộ ra tất cả là khối thịt rắn chắc, trong đó ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ không biết bao nhiêu, cho dù đại hán kia nhắm chặt mắt. Nhưng khí thế toàn thân, chỉ cần một người ở đây nhìn qua, đều cảm giác được toàn thân căng thẳng, một luồng áp lực liên sinh ra.

“Bản thể điện chủ Thiên Lang điện, khiếu Nguyệt Thiên Lang Thiên, Nguyên Anh Yêu thú...”

Ngồi ngay ngắn trong tế đàn, đại hán nửa người trần trụi, chính là điện chủ của Thiên Lang điện. Bản thể là dị chủng yêu thú Khiếu Nguyệt Thiên Lang vạn năm mới gặp, trong vòng tám trăm năm gần gũi đã tu luyện đến Nguyên Anh kỳ. Trở thành điện chủ Thiên Lang điện đã hơn ba trăm năm. Thanh Sát, đây chính là tên của vị điện chủ này.

Đã tu luyện tới Nguyên Anh kỳ, thọ nguyên đã đạt tới hai ngàn năm, còn chín trăm năm nữa là nó có thể đột phá đến cảnh giới Hóa Thần đạo quân. Nhưng mà muốn vượt qua chướng ngại Nguyên Anh kỳ cũng không dễ dàng như trở

thành cường giả cấp bậc Hóa Thần đạo quân, đối mặt với thiên địa bình chương còn khó khăn hơn gấp trăm lần so với đạo của Anh kỳ.

Lúc trước Triệu Vô Tà lợi dụng ma tính để thức tỉnh, thời cơ đã đột phá chương ngại của tầng thiên địa, thể ngộ đến cảnh giới như thế nào. Mặc dù cuối cùng bị vô hình thần lôi đánh tan đi một tia tâm thần. Nhưng mà thể ngộ đến chính là thể ngộ, tuy hiện tại không thể trở lại cảnh giới đó nhưng đợi tu vi của Triệu Vô Tà đủ rồi. Muốn tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ tự nhiên chính là nước chảy thành sông, vô cùng đơn giản.

Nguyên Anh kỳ trước đó, có thọ nguyên đại nạn, chính là một ngàn năm. Còn chưa tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ, cũng chỉ có thể sống thọ. Nhân loại tu sĩ như thế, yêu thú cũng cách biệt không xa, một ít dị chủng có thể đem thọ nguyên của mình kéo dài đến hơn một ngàn năm. Nhưng chung quy cũng không có bao nhiêu khác biệt, nếu trong một ngàn năm không thể tu luyện đến Nguyên Anh kỳ, cho dù trì hoãn một hai trăm năm, cuối cùng cũng chỉ là một bộ di hài mà thôi.

Triệu Vô Tà vô cùng thần bí, mặc dù ngay cả vị điện chủ Thiên Lang điện cũng không thể nhìn thấu tầng hắc khí kia. Nhưng trên người Triệu Vô Tà mơ hồ phát ra khí tức của yêu thú thì vẫn có thể cảm ứng được. Triệu Vô Tà không có tu vi Nguyên, Anh Kỳ tu vi, lại là yêu thú. Tự nhiên trong mắt điện chủ Thiên Lang điện là tiểu gia hỏa.

Sau khi tiến vào điện, Triệu Vô Tà mặc dù biết đại hán ngồi ngay ngắn trong tế đàn kia chính là lúc ở bên ngoài. Một tiếng hừ lạnh khắc khiến cho khí thể hung thú toàn thân hẩn tiêu tán vô hình của nguyên anh kỳ yêu thú. Nhưng Triệu Vô Tà thủy chung không nói thêm câu nào, chỉ tùy tiện tìm một cái ghế đá ngồi xuống mà thôi.

Sau khi Triệu Vô Tà ngồi xuống, đại điện lần nữa khôi phục yên lặng, không có chút âm thanh nào. Ánh mắt Thanh Thạch trưởng lão lạnh lùng quét qua một vòng, sau đó thân hình hóa thành một đạo thanh quang bay ra khỏi đại điện, cũng không biết đi nơi nào.

“Ầm ầm ầm ầm “

Cửa đá thật lớn chậm rãi đóng lại, cửa lớn mấy trăm trượng, trên cửa cũng nên là thanh âm giống như lôi bạo kia. Mặc dù thanh âm này vô cùng lớn, nhưng ở trong đại điện hơn mười người, lại tựa như người chết, hoàn toàn không cảm giác được. Đều là nhắm chặt hai mắt, không chút nào bị thanh âm ầm ầm ảnh hưởng.

“Tát nhãn”

Trong hắc khí, Triệu Vô Tà đột nhiên mở mí mắt đang nhắm chặt ra, bên trong lập tức lóe lên quang mang. Một đen một trắng, hai khí Âm Dương chậm rãi lưu chuyển trong hai con ngươi. Hắn mở mắt ra, toàn bộ đại điện lập tức trở nên không giống trước mắt hắn.

Thần thông mạnh nhất trong chén mắt chính là ba canh giờ hoàn toàn nghịch thiên kia, tương lai chờ Triệu Vô Tà đạt thành tựu Thiên Ma Đại Đạo, đầu tiên là có thể thâm nhuận ba giờ, kiếp trước kiếp này kiếp sau tất cả mọi thứ, đều trong mắt, nghịch thiên cải mệnh chỉ trong một ý niệm.

Nhưng mà Triệu Vô Tà cũng không có ý định phát động thần thông xuyên suốt ba canh giờ. Bởi vì ở bên cạnh hắn có mười mấy yêu thú Kết Đan hậu kỳ thậm chí là Đại viên mãn đang ngồi. Hơn nữa ở trung tâm đại điện, bên trong tế đàn còn có một yêu thú Nguyên Anh kỳ đang ngồi. Động triệt tam thời thần thông tất sẽ bị cản trở. Đến lúc đó nếu lại chọc giận hung thần bên cạnh, thật sự sẽ mất mạng.

Nhưng đã đủ uống cơm bình thường, âm dương nhị khí lưu chuyển trong con mắt Triệu Vô Tà. Mở hai mắt nhìn quanh mười mấy người. Lúc này, trong đại điện, mấy chục cỗ yêu khí nồng đậm đã xuất hiện ngay trong đồng tử Triệu Vô Tà.

Các loại yêu khí màu sắc, đều cực kỳ nồng đậm, cực kỳ tinh thuần. Chủ nhân những yêu khí này mỗi một người đều không phải yêu thú tầm thường, cường giả, có thể tu luyện tới Kết Đan hậu kỳ. Đã có tư cách được xưng là cường giả. Một hai mươi vạn đại sơn, tu vi Kết Đan hậu kỳ cũng là Bá Yêu Vĩ Châu hùng bá.

Như đầm đen chín vạn dặm kia, sáu con bá chủ trước kia không phải là yêu thú Kết Đan hậu kỳ, trong ánh mắt lại lần nữa lộ ra vẻ kinh hãi. Trong đại điện, mấy chục cỗ khí tức yêu thú đột nhiên dâng lên trong đại điện, đều là hiện ra bản thể hơn mười đầu yêu thú kia.

Cuối cùng hai mươi năm nghiền nát nhau.

Tuy chỉ là hư ảnh, nhưng cũng đủ làm cho Triệu Vô Tà kinh hãi.

“Xích Nhãn mãng, Lục Lâm Tam Túc thú, Độc Hỏa Nha, Kim Quan Ứng.”

Trong đại điện, mấy chục người đang ngồi kia đều là yêu thú cấp không thấp. Hơn nữa mấy con Triệu Vô Tà cũng nhớ tới mấy con linh sơn hoặc động thiên hung địa gần đó. Chúng đều không phải yêu thú bình thường, tu vi Kết Đan hậu kỳ mà thôi. Chúng đều là dị chủng yêu thú, đều có thần thông mạnh mẽ trời sinh.

Quay đầu nhìn thoáng qua mấy chiếc ghế đá còn trống, trong lòng Triệu Vô Tà chợt hiện lên một ý niệm, những nơi này đại khái là trong những khu vực thống trị của Thiên Lang điện, thủ lĩnh của tất cả các thế lực. Đi cùng với Triệu Vô Tà, nếu không trở thành thủ lĩnh của đầm nước đen trong chín vạn dặm thì chỉ sợ cũng không có tư cách ngồi ở đây.

“Có ý tứ”.

Triệu Vô Tà chợt nhớ tới ngày đó. Vị lão giả mày kiếm của Thần Tiêu Đạo Tông kia, nửa đường phục sát hộ pháp sói xám của Thiên Lang Điện, khoe miệng cong lên tạo thành vòng cung, bên trong Chung Hoàn Vô Cầu, một chiếc nhẫn trữ vật lóng lánh trong đó. Triệu Vô Tà thật to gan lớn mật, giết hộ pháp sói xám của Thiên Lang Điện, còn đem nhẫn trữ vật lấy được trên người hộ pháp sói xám đưa tới Thiên Lang Điện.

Hơn nữa còn ở ngay trước mặt điện chủ Thiên Lang điện, vị điện chủ Vân, Anh kỳ kia nếu như bị phát hiện, chỉ sợ Triệu Vô Tà muốn thoát thân cũng không dễ dàng., Trước mặt yêu thú Nguyên Anh Kỳ, thủ đoạn và thần thông phức tạp trên người Triệu Vô Tà đều lộ ra vẻ vô lực. Đây là nghiệm chứng

từ lúc còn ở Vong Tình Động Thiên, tuy rằng lúc này hoàn toàn không giống với Triệu Vô Tà khi đó, nhưng trước mặt lão quái Nguyên Anh Kỳ mọi thứ vẫn giống nhau.

Đôi mắt hắn chậm rãi nheo lại, trên mặt vẫn cười lạnh như trước, không hề để ý tới nhẫn trữ vật bên trong Vô Cầu Chung Hoàn có phải sẽ bị phát hiện hay không. Lý do Triệu Vô Tà không kiêng nể gì cả chính là do tầng hắc khí trước mặt kia tồn tại. Khí tức này bắt nguồn từ viên cổ hung thú, có thể ngăn cách tất cả ánh mắt dò xét. Cho dù là Nguyên Anh chân nhân cũng vậy.

So sánh với hung thú thời viên cổ thì cái gọi là lão quái Nguyên Anh cũng chỉ là con sâu cái kiến mà thôi. Còn những hung thú Viên Cổ kia đều tuân theo oán khí tinh thuần nhất giữa thiên địa., Sát khí sinh ra, sức mạnh cường đại đến mức khó tin. Nguyên Anh chân nhân ở trước mặt bọn chúng, cũng chỉ có một đầu ngón tay là có thể bóp chết mà thôi. Chỉ bằng một tầng hắc khí nhàn nhạt, Triệu Vô Tà tin rằng bất cứ ai cũng không thể nhìn thấu bộ mặt thật của Triệu Vô Tà, càng đừng nói đến việc biết được chiếc nhẫn trữ vật của Vô Cầu Chung Hoàn.

Trong khí hầm, bỗng nhiên hiện lên một đạo quang mang xích hồng. Từ trong lỗ mũi Triệu Vô Tà lao ra, trực tiếp rơi vào lòng bàn tay của Triệu Vô Tà, cả người đỏ đậm, nhất là giáp xác đỏ đậm, tựa hồ vĩnh viễn đều lóe ra quang mang. Luồng hỏa diễm nóng rực tỏa ra từ trên thân giáp trùng này.

Bàn tay chậm rãi vuốt ve phía trên giáp xác trên lưng Tật Nhật Trùng, trên mặt dần dần nhộn nhạo lên ý cười bất đồng, tựa hồ tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Đầu chung chậm rãi chuyển sang trên người trắng hán trong tế đàn, cái kia, hừ lạnh một tiếng đã làm cho khí thế toàn thân Triệu Vô Tà tiêu tán hết.

“Oanh “

Ở trong lòng chén, chỉ thấy một cột khí màu xanh phóng thẳng tới chân trời, cột khí màu xanh cực kỳ nồng đậm. Thoạt nhìn quả thực không khác màu đen, bên trong cột khí đều là sát khí khiến người ta kinh hãi không thôi. Quả thực nồng đậm tới

cực điểm, Triệu Vô Tà đã từng so đấu khí thế với Cháp pháp trưởng lão Thanh Thạch.

Khi đó Triệu Vô Tà dùng khí thế của viên cổ hung thú miễn cưỡng chiếm thượng phong, nhưng bây giờ đối mặt với khí trụ màu xanh đen trực tiếp phá tan mái vòm đại điện, Triệu Vô Tà cũng không có ý nghĩ phản kháng.

“Quá cường đại...”

Ánh mắt Triệu Vô Tà đầy kinh hãi, lại là một tiếng nổ vang ầm ầm, vang vọng trong đầu Triệu Vô Tà. Cổ khí trụ màu xanh đen kia đột nhiên chớp lên một cái, bên trong lập tức xuất hiện một cái ảo ảnh thật lớn.

“Grao ú ớ...”

Hư không bị tiếng kêu này chấn động, chấn động không thôi, một hư ảnh hình sói vô cùng to lớn xuất hiện ở bên trong cột khí màu xanh đen. Thân cao mấy trăm trượng, toàn thân đều là lông màu bạc. Một đôi mắt sói giống như có thể nhìn thấu tất cả giữa trời đất. Miệng sói mở ra, hướng về vàng trắng sáng trên hư không điên cuồng gào thét, bởi vì trắng sáng kia tựa hồ cũng đang rung động theo.

“Khí Nguyệt Thiên Lang.”

Triệu Vô Tà bỗng nhiên cảm thấy hai mắt tê rần, trong miệng kinh ngạc thốt ra bốn chữ, âm dương nhị khí trong mắt vậy mà chậm rãi tiêu tán. Hắc khí trước người hấn lay động kịch liệt, một ánh mắt cực kỳ sắc bén từ tê đàn bắn tới.

“Bị phát hiện rồi...”

Tiên yêu đại chiến ba trăm sáu mươi chín phong Tam Hắc Tuyệt Phong

“Thần chân kinh hoàng, vẻ đen thui trước mặt hắc đang quay cuồng dữ dội, đồng tử hai khí âm dương của châu liên nhanh chóng biến mất. Khi thấy hư ảnh hình sói thật lớn kia, bị khí thể bên trong cột khói hình sói gần như đen kịt làm rung động lắc lư, quấy nhiễu đại hán ngồi xếp bằng bên trong tế đàn.

Giống như một lưỡi dao sắc bén hung hăng cào lên tâm thần Triệu Vô Tà một đao, trong ngực Triệu Vô Tà lập tức trở nên phiền muộn, trên mặt xuất hiện vẻ kinh hãi. Cố gắng đè xuống khí huyết đang bốc lên giữa ngực và bụng, Triệu Vô Tà tâm niệm vừa động lập tức luồng hắc khí quay cuồng kịch liệt kia bình phục lại. Khí tức toàn thân Triệu Vô Tà trở nên tĩnh mịch, không nhìn ra một tia dao động nào.

Khóe miệng nhếch lên vui vẻ, Triệu Vô Tà chậm rãi nhắm mắt lại, không thèm để ý chút nào tới luồng ánh mắt lợi hại như có thể đâm rách hư không quét tới quét lui trên người.

Bên trong tế đàn, gã đại hán để trần nửa người trên kia mở mắt ra, hai mắt như điện. Gã bắn ra ánh mắt làm cho lòng người đau đớn, hung hăng khoét vào người Triệu Vô Tà. Thời gian dần trôi qua, lông mày gã chậm rãi nhăn lại. Bởi vì khí đen kia ngăn cách sự thăm dò của gã. Mặc kệ gã ngưng tụ thị lực thế nào, nhưng vẫn như cũ không thể nhìn rõ phía sau khí đen kia rốt cuộc là thứ gì.

“Nhiều”, hai mắt đột nhiên nổi lên một tầng thanh quang. Nhất thời Triệu Vô Tà cảm thấy ngực mình như bị một cái đại chùy hung hăng đập một cái, khí huyết lập tức sôi trào.

“Phốc “

Khí huyết bị áp chế lúc trước lại một lần nữa dâng lên, lần này đã không áp chế nổi nữa, phun ra một ngụm máu tươi. Hắc khí quay cuồng, trong chốc lát đã hấp thu máu tươi hắc phun ra. Mặc dù vậy, Triệu Vô Tà vẫn nhắm chặt hai mắt, không để mắt nhìn hắc nữa.

Khóe miệng vẫn cười lạnh, cộng thêm một vết máu kia, làm cho Triệu Vô Tà lúc này nhìn qua có chút dữ tợn. Hắc khí cuộn cuộn, che đầy hết thấy khí tức của hắn, hoàn toàn không lộ ra một chút nào.

Trong tế đàn, vị Điện chủ Thiên Lang điện Nguyên Anh kỳ - Khiếu Nguyệt Thiên Lang có pháp lực thần thông vô cùng cường đại. Lúc này lông mày lại chậm rãi nhíu lại. Trong ánh mắt ngoại trừ khí tức sắc bén như dao sắc, còn có một chút vẻ kinh hãi hắn còn nhìn không thấu. Mặc dù đã hóa thành một bộ phận bản thể, nhưng mắt sói của Khiếu Nguyệt Thiên Lang.

Nhưng lại không cách nào thấy rõ phía sau hắc khí rớt cuộc là cái gì, chỉ có một loại trực giác, ánh mắt nhìn trộm vừa rồi chính là do tiểu gia hỏa toàn thân bốc lên hắc khí này phát ra. Mày nhăn lại bất quá một lát, thanh quang trong mắt trắng hán kia dần dần ảm đạm xuống, mí mắt một lần nữa nhìn vào trong nhập định.

Chỉ là trong nháy mắt mí mắt nhấc lên, khóe miệng của nó đột nhiên cong lên một vòng, như là một vết ý cười không thể thấy được. Tựa hồ đối với Triệu Vô Tà càng thêm cảm thấy hứng thú.

“Ngay tại nháy mắt nó hé mở mí mắt, Triệu Vô Tà lập tức mở mắt ra, hắc khí khẽ rung động một chút. Triệu Vô Tà âm thầm thở phào một hơi, thần tình trên mặt chậm rãi khôi phục bình thường. Mới vừa rồi bị dọa không nhẹ, không nghĩ tới chỉ là mở ra bản thể những người này là cái gì, thế nhưng trong lúc vô tình liếc mắt lại quấy nhiễu đầu sát tinh kia đang nhập định.

“Hừ Nguyên Anh kỳ “

Triệu Vô Tà hừ lạnh một tiếng, hiện tại hắn gặp qua không ít cường giả Nguyên Anh kỳ. Lão bà nương Vong Tình động thiên, còn có vụ nô thủy chung bao phủ trong sương mù trắng xóa kia, hiện tại lại xuất hiện thêm một. Khiếu Nguyệt Thiên Lang, điện chủ của điện Thiên Lang điện trong yêu thần thất điện, cực kỳ khủng bố.

Mặc dù không phải là không biết lão bà nương kia và con yêu thú kinh khủng trước mắt ai mạnh hơn nhưng Triệu Vô Tà có

thể khẳng định, thực lực của con yêu lang này chắc chắn hơn nó nhiều so với Vụ Nô. Lúc trước Triệu Vô Tà vẫn còn ở Trúc Cơ kỳ, đối mặt với cường giả như Vụ Nô, ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Hôm nay Triệu Vô Tà đã đạt tới cảnh giới Kết Đan sơ kỳ, tại Thiên Vân đại lục cũng coi như là cao thủ rồi, ít nhất sẽ không giống như lúc trước, tùy tiện đụng phải một cao thủ đều phải trăm cay nghìn đắng mới có thể chạy thoát tính mạng hoặc giết địch nhân. Hiện tại Triệu Vô Tà đối mặt với Vụ Nô, với suy đoán của hắn có năm thành có thể thoát thân.

Nhưng đối mặt với con yêu lang này, Triệu Vô Tà ngay cả ba thành cơ hội cũng không có, ngay cả ánh mắt vừa rồi của Triệu Vô Tà cũng khiến Triệu Vô Tà đổ mồ hôi lạnh.

“Chưong ngại thiên địa.”

Khóe miệng nhẹ nhàng phun ra bốn chữ, Triệu Vô Tà đột nhiên nhớ tới khi đó ma tính thức tỉnh, mượn dùng ma tính một đòn đột phá chưong ngại trời nguyên anh kỳ kia. Cái loại cảm giác kỳ diệu hòa hợp một thể với thiên địa này, bất luận Triệu Vô Tà nhớ lại như thế nào, cũng không thể đem cảm giác kỳ diệu trong tâm thần móc ra.

“Ầm ầm ầm ầm “

Ngay lúc Triệu Vô Tà đang nghĩ đến vách ngăn thiên địa, tiếng ầm ầm quen thuộc lại vang vọng trong đại điện, cánh cửa lớn màu xanh từ từ mở ra. Cánh cửa lớn màu xanh mấy trăm trượng mở ra, thanh âm giống như lôi bạo vang vọng trên mái vòm đại điện.

Hắc khí trước người Triệu Vô Tà quay cuồng, ánh mắt Triệu Vô Tà lập tức chuyển đến bên ngoài cửa đá, lúc này có mấy người đang đứng ở nơi nào. Chẳng qua liếc mắt Triệu Vô Tà đã thấy rõ diện mục ba người, còn có khí thế trên người phát ra. Cho nên sau đó dời ánh mắt đi ngay lập tức, mấy chục người còn lại cũng đều như thế.

Một lão giả áo đen, khuôn mặt già nua, đôi mắt nhỏ trong đó nổi lên quang mang quỷ dị, thâm tà, vô cùng thâm tà. Lão giả áo đen này thân hình nhỏ gầy vô cùng, nhưng hào quang trong

đôi mắt kia quả thực vô cùng thâm tà. Trước mặt lão giả này, thật giống như y phục của ai cũng không mặc được.

Một đại hán cường tráng, đứng ở phía sau lão giả kia, toàn thân đều là những người tích cực hung hãn, phẩm chất cao, cũng không phải là những kẻ tầm thường. Nhất là một chú xuyên thịt, dĩ nhiên giống như hòn đá tủa ra từng tầng hoàng quang nhàn nhạt, khí tức mơ hồ hiển hiện ra trên người đại hán.

Phía sau hai người này là một cô gái, một cô gái kỳ dị, xinh đẹp dị thường. Tuy Triệu Vô Tà đã từng nhìn thấy không ít tuyệt sắc nhưng vẫn cảm thấy kinh diễm. Mới nhìn qua thì tất cả đều là màu tím, toàn thân mặc trường bào màu tím bao phủ lấy cơ thể của nàng, tóc dài như thác nước buông xõa đến cổ chân. Sợi tóc kia cũng màu tím như vậy.

Khí tức vô cùng yêu dị, khí tức trên người nữ tử này lại vô cùng yêu dị, ánh mắt nhìn qua như lâm vào hải dương màu tím. Bất quá Triệu Vô Tà chỉ liếc nhìn ba người này một cái rồi dời ánh mắt đi, ngay trong cái liếc mắt đó. Tu vi ba người đã bị Triệu Vô Tà nhìn thấu toàn bộ. Thậm chí bản thể ba người Triệu Vô Tà cũng có thể đoán ra bảy tám phần. Bởi vì khí tức ba người này, hẳn có chút ẩn tượng.

Bên cạnh đầm lầy đen chín vạn dặm có một cái sơn cốc cực lớn, bên trong tràn đầy linh khí. Thậm chí có một cái suối linh khí, nhưng sơn cốc này bị một đàn rắn độc chiếm cứ, biến thành một cái xà cốc. Hắc lân hoàn xà, độc thú trung cấp, thuộc tính âm, có thể tỏa ra một loại độc thú vô cùng thâm tà, sinh linh trúng mùi thơm này lập tức sẽ bị thâm tà chi khí xâm nhập tâm thần.

Khí tức của lão giả kia cũng không khác gì khí tức của Hắc Lân Hoàn Xà, Triệu Vô Tà vừa nghĩ liền biết lão giả áo đen kia chính là Xà Vương Hắc Lân Hoàn hàng xóm của hắn. Độc thú Kết Đan hậu kỳ dẫn dắt bảy rắn chiếm cứ độc thú cường đại trong cốc rắn.

Lại qua mấy trăm dặm, có một địa vực. Gọi là loạn thạch lâm. Địa vực đó khắp nơi đều là loạn thạch. Hình thù kỳ quái, thật là kỳ dị. Nhưng mà mấy trăm năm trước, trong loạn thạch lâm

dưới mặt đất bỗng nhiên phun ra nồng đậm linh khí Thổ thuộc tính tinh thuần. Một trận linh khí Thổ thuộc tính kia phun ra ước chừng mười năm, trong mười năm, trong loạn thạch lâm kia vậy mà có không ít loạn thạch nhiễm linh khí mở ra linh trí.

Thạch yêu, vạn vật giữa thiên địa, đều có cơ duyên có thể mở ra linh trí. Tảng đá cũng giống vậy. lây nhiễm nồng đậm linh khí thổ thuộc tính, loạn thạch kia cũng đều bắt đầu tu luyện. Qua mấy trăm năm, trong loạn thạch lâm thế mà xuất hiện một con yêu thú Kết Đan hậu kỳ, chính là loạn thạch yêu kia.

Trên người đại hán kia tản mát ra khí tức hung hãn nồng đậm, còn có khí tức vô cùng dày nặng, giống như ngọn núi kia. Chính là biểu hiện trong cơ thể tất cả đều là linh khí Thổ thuộc tính.

Triệu Vô Tà bây giờ đã là bá chủ của đầm đen trong chín vạn dặm, đương nhiên hiểu rõ các thế lực xung quanh mình như lòng bàn tay, hẳn biết rất rõ sự tồn tại của đám loạn thạch yêu này.

Cuối cùng, nữ tử, tử y nữ tử. Triệu Vô Tà cũng đoán được lai lịch của hắn. Bởi vì nó cũng là một đầu yêu thú, hơn nữa địa bàn cũng ở bên cạnh đầm lầy đen kéo dài chín vạn dặm.

Tử Linh Điệp cách Hắc trạch hơn chín vạn dặm. Đối với yêu thú trong mười vạn ngọn núi lớn mà nói, khoảng cách ngàn dặm chỉ trong nháy mắt mà thôi, con yêu thú quý dị Triệu Vô Tà này cũng vô cùng rõ ràng.

Điệp Linh Cốc có một đám yêu thú trung giai Tử Linh Điệp. Sinh linh mỹ lệ trực tiếp, toàn thân đều là màu tím, hoàn toàn không nhìn ra màu sắc khác.

Nhưng sinh linh xinh đẹp như thế lại có thần thông máu tanh quỷ dị. Phàm là yêu thú khác tiến vào Điệp Linh Cốc, đều chỉ có một kết quả, đó là bị hút khô toàn thân máu thịt. Sau đó hóa thành một bộ hài cốt, bị ném ra, chồng chất ở Bạch Cốt Sơn ngoài cốc.

Quay đầu nhìn qua, Triệu Vô Tà nhếch mép cười lạnh liên tục, ba con yêu thú này chắc hẳn là cuối cùng muốn đến rồi a.

Loạn thạch lâm kia chính là thế lực cường đại nhất ở bên ngoài gần mười vạn đại sơn, Thiên Lang điện chiếm cứ một phần rất lớn địa bàn của mười vạn đại sơn. Thống trị vô số động thiên, thế lực, hung địa. Những thủ lĩnh các thế lực này mỗi trăm năm đều phải hướng Thiên Lang điện dâng cung phụng, bất quá cũng chỉ có thế lực cường đại mới có tư cách dâng cung phụng.

Thủ lĩnh thế lực này là Kết Đan Hậu Kỳ, đây chính là tư cách đây. Mà bãi loạn thạch lâm kia chính là khu vực gần bên ngoài nhất, hơn nữa lại thuộc về thế giới loài người thống trị Thiên Lang điện, còn có thế lực thủ lĩnh Kết Đan hậu kỳ. Hôm nay nó cũng đã đến, vậy cũng không cần đợi nữa.

Triệu Vô Tà ý niệm còn chưa kịp suy nghĩ thì một đạo thanh quang đột nhiên từ ngoài cửa phóng vào, hào quang lóe lên trong điện đã có thêm một người.

Thanh Thạch, Chấp pháp trưởng lão Thiên Lang điện, toàn thân khí tức đều nội liễm. Chỉ còn lại đôi mắt lang kia, làm cho trong lòng người ta cảm thấy lạnh lẽo, cuối cùng dừng lại trên người Triệu Vô Tà.

“Các vị lãnh chúa, chắc hẳn các vị đều đã đoán được nguyên nhân Thiên Lang điện ta phát ra Thiên Lang lệnh lần này. Không sai, Thần Tiêu Đạo Tông của tông môn Tiên Đạo vậy mà cả gan mạo phạm Thiên Lang điện ta, thù này không báo, mười vạn Yêu tộc trên núi chúng ta còn mặt mũi gì nữa. Toàn bộ Tiên đạo đều bao che Thần Tiêu Đạo tông, vậy chúng ta chỉ có thể lựa chọn chiến đấu.”

“Các lãnh chúa nghe lệnh, ba ngày sau, tề tụ Hắc Tuyết Phong cùng Tiên Đạo khai chiến, diệt địa bàn của các vị Thần Tiêu Đạo Tông muốn cướp đoạt của hắn. Tất cả thuộc về các vị, Thiên Lang Điện tuyệt đối không can thiệp.

Thanh Thạch trưởng lão vừa nói xong, mấy chục người đang nhắm mắt đều mở to mắt, từng đạo ánh mắt cực kỳ ngoan lệ từ bên trong bắn ra.

Đã xảy ra một sự kiện không thể kháng cự, phí ký túc xá không có trả, trống trải. Chương này ta ở trong mã số đó, ta

tiếp tục cố gắng, có lẽ còn có thể viết ra một chương. Các vị
thông cảm, thiếu nợ hai chương, nhất định là bù lại.

Đột một trăm bảy mươi chương không đề cập tới.

Trong đại điện có hơn mười người, sau khi nghe được hai câu sau lưng Thanh Thạch trưởng lão, trong ánh mắt mở ra đều lộ ra những ánh mắt đỏ. Những thứ này đều không phải là yêu thú tầm thường, đều là tồn tại cấp bá chủ một phương, tu vi ít nhất đều là Kết Đan hậu kỳ. Kết Đan hậu kỳ, mặc dù kém xa yêu thú Nguyên Anh kỳ.

Nhưng mười mấy yêu thú Kết Đan hậu kỳ đồng thời bắn ra ánh mắt này, trong đại điện nhất thời liền xuất hiện một tia sát khí lạnh lẽo. Khí đen toàn thân Triệu Vô Tà bốc lên.

Cuối cùng hai tay vào nhau nghiền nát từng tấu một lần hai mươi chín lần.

Hơn mười người chống cự lại những cảm giác lạnh lẽo kia cũng như thế, ba người trên võng tiến vào cũng vậy, nhất là lão giả áo đen kia.

Trong đôi mắt nhỏ kia, ánh sáng tà ác càng thêm nóng rực. Nhắc tới cũng kỳ quái, lão giả áo đen kia vừa nhìn đã biết là hạng người cực kỳ âm tà. Nhưng ánh mắt nó lại không dám nhìn cô gái áo tím, thậm chí còn có chút trốn tránh, hiển nhiên, lúc trước nó cũng đã ném qua thua thiệt của cô gái áo tím.

Dục vọng nhân loại gần như vô hạn, quả thực là một cái động không đáy vĩnh viễn không thể lấp đầy. Nhưng mà yêu thú cũng không hẳn không phải, mở ra linh trí, luyện hóa bàng cốt trong đầu. Kỳ thật cũng tương đương với việc chiếm được tâm linh giống như nhân loại, tham lam, phần nộ các loại dục vọng đều tồn tại.

Hôm nay nghe được yên lặng vạn năm Thiên Vân đại lục lại lần nữa nổi lên gió tanh mưa máu, dục vọng cùng thiên tính khát máu cực kỳ mạnh mẽ trong cơ thể mấy chục con yêu thú này đều thức tỉnh, là loại quang mang trong ánh mắt này làm cho lòng người sợ hãi.

Triệu Vô Tà lạnh lùng nhìn mười mấy cái tên này có bề ngoài giống nhân loại, nhưng tất cả gương mặt chính thức của đám yêu thú “người” dữ tợn đáng sợ kia cũng truyền ra một luồng hào quang màu đen cuộn cuộn khiến người ta vô cùng khiếp đảm.

“Rầm rầm rầm “

Theo trong ánh mắt càng thêm khát máu kia, một cỗ khí thể ở trong đại điện bay lên, đều là khí tức hung sát vô cùng. Mỗi một cỗ khí tức đều mang theo làm người ta tim đập nhanh, mỗi một cỗ khí thể đều mạnh mẽ hơn rất nhiều hộ pháp sói xám của Triệu Vô Tà đã từng giết qua ngày đó.

Đều là bá chủ một phương đầy hùng bá, có thần thông mạnh mẽ. Nếu để Triệu Vô Tà dựa vào thực lực chân chính mà liều mạng với bọn chúng, e rằng Triệu Vô Tà không phải đối thủ của hần, nhưng lúc này.

“Oanh “

Hắc khí đột nhiên quay cuồng, một cột khí màu đen từ trên người Triệu Vô Tà ầm ầm tuôn ra. trà trộn vào hơn mười luồng khí thể mạnh mẽ, bay thẳng về phía mái vòm đại điện, bạo ngược hung thần tính, khát máu.

Luồng khí tức giống như khí tức hung thú thời viễn cổ này liền được thu vào, chỉ thoáng chốc đã xuất hiện trong đại điện. Nhưng vẫn có yêu thú chú ý tới, mấy ánh mắt lập tức nhìn về phía Triệu Vô Tà.

Sắc mặt Triệu Vô Tà khẽ động, nhìn về phía chủ nhân của mấy ánh mắt kia. Đầu tiên là Thanh Thạch trưởng lão. Từ khi nó tiến vào điện, ánh mắt vẫn luôn đặt trên người Triệu Vô Tà, cho dù là lúc nói chuyện cũng vậy. Nếu không phải Triệu Vô Tà không cảm thấy sát khí.

Chỉ sợ giờ phút này hần đã động thủ, ma tính sau khi thức tỉnh, hần hành sự càng thêm ít kiêng kị.

Chẳng qua có lẽ do bị đại hán ở bên trong tế đàn kia, một đầu yêu thú Nguyên Anh kỳ khủng bố, Triệu Vô Tà sẽ nhịn cũng không biết. Tâm tính ma đầu, vốn đã nắm bắt không chừng,

ngoại trừ Triệu Vô Tà chính mình cũng không ai biết bước tiếp theo hẳn muốn làm gì.

Nhưng ngoại trừ Thanh Thạch trưởng lão ra, mấy ánh mắt còn lại của Triệu Vô Tà khiến khóe miệng nở nụ cười, ánh mắt hơi híp lại, trong ánh mắt nổi lên lãnh mang nhẹ nhàng.

Mặt khác nhìn ba ánh mắt của Triệu Vô Tà, không ngờ chính là ba người kia sau khi tiến vào, lão giả áo đen, Loạn Thạch Yêu, cô gái áo tím. Ngay cả ba người này, đều dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn Triệu Vô Tà. Trong ánh mắt đó có vẻ kiêng kị, còn có một tia sát khí cực kỳ ẩn nấp.

“Hừ “

Triệu Vô Tà hừ lạnh một tiếng. Nhưng vẫn bị hắc khí hấp thu. Toàn thân sát khí bốc lên, dùng ánh mắt không kiêng nể gì nhìn ba người kia. Hắc khí quay cuồng trước mặt Triệu Vô Tà cũng có thể ngăn cách khí tức của Triệu Vô Tà, nhưng nếu Triệu Vô Tà muốn chúng nó cảm ứng được điều gì lại không cần tốn nhiều sức lực.

Ánh mắt không kiêng nể gì mà lại mang theo sát khí từ trong hắc khí bắn ra, đảo qua trên thân ba người một lần, sát khí trong mắt căn bản không che giấu được. Lạnh lùng cực kỳ, ba người đồng thời biến sắc, trong ánh mắt đều mang theo lãnh ý. Sát khí cũng có chút không kiêng nể gì cả, bất quá chỉ là ngay lúc này mà thôi.

“Ầm” một cỗ khí thể trước nay chưa từng có bỗng nhiên sinh ra, nguyên bản mấy chục cỗ khí thể hỗn tạp trong đại điện lúc này toàn bộ đều biến mất, vậy mà toàn bộ đều dung hợp vào nhau. Ngưng tụ thành một cỗ khí thể mạnh mẽ không biết bao nhiêu lần, trong nháy mắt phá vỡ không gian mái vòm đại điện, bay thẳng lên chín tầng trời.

“Xuy xuy “

Hai tiếng vang kỳ dị xuất hiện, hai đạo lãnh mang tại hư không lóe ra liên biến mất, đại hán một mực ở trong tế đàn chậm rãi mở mắt. Hai đạo ánh mắt xé rách hư không kia, đúng là từ trong mắt đại hán này bắn ra.

Nhìn cổ khí thể mạnh mẽ bắn phá mái vòm, đại hán này khoe miệng lộ ra một tia kinh ngạc, bất quá chợt biến thành ý cười. Trên thân dần dần dâng lên một cổ khí thể cực kỳ khủng bố, âm lãnh, khát máu, cuồng bạo, phẩm vị dần dần dâng lên.

Sắc mặt đồng thời biến đổi, tất cả yêu thú trong đại điện đồng thời biến sắc. Nhất là Triệu Vô Tà, bởi vì hắn phát hiện ra cổ khí thể này không hề thua kém so với khí thể của hung thú thời viễn cổ, thậm chí bởi vì tu vi, cổ khí thể này đã vượt xa khí thể hung thú thời viễn cổ mà Triệu Vô Tà bộc phát ra từ trên người hắn ta.

“Chiến”

Khuôn mặt đại hán cực kỳ dữ tợn, hoàn toàn không giống nhân loại mà giống một sinh linh vô cùng hung sát. Rống to một tiếng, chữ chiến vừa ra khỏi miệng, nhất thời từ trên người hắn tuôn ra một cổ khí thể cực kỳ mạnh mẽ. Mặc dù so với khí thể ngưng tụ của mười mấy yêu thú Kết Đan hậu kỳ thì vẫn hơi yếu một chút, nhưng lại càng thêm ngưng tụ.

“Ầm ầm ầm ầm”

Vậy mà lại là âm thanh như sấm nổ kia, phạm vi vạn dặm, trong phạm vi Thiên Lang điện trong vòng vạn dặm toàn bộ đều đang quanh quẩn chữ chiến kia. Mang theo sát khí vô tận, khiến cho vô số sinh linh nghe thấy kia cảm giác khí huyết sôi trào, trong đầu đều là ý niệm giết chóc.

Cổ khí thể bạo phát từ trên người điện chủ Thiên Lang điện vậy mà lại thoáng một phát dung nhập vào cổ khí thể mạnh mẽ phá tan mái vòm của đại điện. Lúc này, mặc kệ ở trên bất cứ ngọn núi cao nào của mười vạn ngọn núi lớn, đều có thể trông thấy một cột khí màu xám đen phá tan tầng mây, bay thẳng lên trời cao.

Sau nửa canh giờ, cổ khí trụ kia mới chậm rãi hóa thành hơn mười đạo khí tức, tiêu tán trên không trung vạn trượng. Cùng lúc đó, hơn mười đạo quang mang đột nhiên từ trong núi đầu sói cực lớn của Thiên Lang điện bắn ra, riêng phần mình vọt tới các phương hướng khác nhau.

Mùng bảy mươi một chương đầu tiên, quay về đầm lầy.

Giống như tiếng sấm cuộn cuộn, một đạo độn quang màu đen từ nơi xa trên bầu trời phóng tới. Hắc khí mãnh liệt, cùng không khí trên không trung va chạm vào nhau, phát ra thanh âm ầm ầm như vậy. Thanh thể vô cùng kiêu ngạo, chủ nhân đạo độn quang này một đường bay tới, không có chút ý định che dấu hành tung của chính mình.

Bất quá cho dù như thế, yêu thú thể lực dọc đường bị nó dùng độn quang quấy nhiễu, cảm ứng một phen cũng không dám lên tiếng. Kết Đan Hậu Kỳ, chủ nhân cổ độn quang cực kỳ kiêu ngạo trên không trung kia, có thể phát ra khí tức lại là yêu thú Kết Đan Hậu Kỳ. Kết Đan Hậu Kỳ, mặc kệ là ở mười vạn ngọn núi lớn hay là địa bàn Tiên Ma, đều là tồn tại cấp bá chủ một phương.

“Thiếp...”

Hắc sắc độn quang giống như một đạo thiểm điện màu đen, lấy tốc độ khủng bố lướt qua bầu trời, hoàn toàn không để ý đến mặt đất bị yêu thú kinh sợ hoặc là dã thú chưa khai hóa. Trong độn quang, dưới hai chân Triệu Vô Tà hắc khí tràn ngập, khoe miệng lộ ra tiểu ý. Đó là giễu cợt, ý cười trào phúng.

Ma tính thức tỉnh, tâm tính thiện lương trong lòng hắn bị áp chế. Hắn dùng một giọt tinh huyết viễn cổ hưng thú, đem chính mình nguyện trang thành một yêu thú Kết Đan hậu kỳ. Hơn nữa là loại yêu thú cường đại đánh huyết mạch hưng thú viễn cổ, mười vạn ngọn núi lớn, nối liền vô tận đại dương, yêu thú vô số.

Không phải không có yêu thú đánh huyết mạch thượng cổ hưng thú, mà giống như điện chủ Thiên Lang điện, Khiêu Nguyệt Thiên Lang. Cũng lây nhiễm huyết mạch hưng thú viễn cổ, thậm chí là kế thừa huyết mạch hưng thú viễn cổ, vô cùng mạnh mẽ.

Triệu Vô Tà ở Thiên Lang điện mặc dù chỉ hiển lộ một chút khí thế, nhưng thật ra mỗi một con yêu thú trong đó đều biết đến sự tồn tại của Triệu Vô Tà, trong lòng đều có ý nghĩ kiêng kỵ. Chẳng qua bởi vì trước mặt hắn ta có hắc khí cuộn cuộn, ai cũng không biết tu vi chân thật của Triệu Vô Tà chứ đừng nói đến bộ mặt thật của Triệu Vô Tà.

Nếu là hơn mười con yêu thú hoặc điện chủ Thiên Lang điện, biết có một tu sĩ nhân loại trà trộn vào giữa chúng. Còn là yêu thú cường đại bá chủ một phương, khẳng định sẽ lập tức phát cuồng, sau đó xé Triệu Vô Tà thành mảnh nhỏ.

“Ha ha ha...”

Ma khí tung hoành, hắc quang bùng lên, trập trập tiếng cười điên cuồng vang vọng trong không trung. Thân hình Triệu Vô Tà đột nhiên kéo dài vụn vụn, trong nháy mắt vượt qua cự ly thật lớn, biến mất cuối chân trời.

Sau nửa ngày, rìa đầm lầy chín vạn dặm, bầu trời nơi này bỗng nhiên cũng vang lên tiếng vang âm âm. Một đạo hắc quang từ đằng xa phóng tới, mang theo một mảng lớn hắc khí, quả nhiên là ma vân cuộn cuộn. Giống như một cự xích ma đạo hàng lâm, trong đó lại mang theo vô tận hung sát khí, tựa như bên trong có một đầu Thâm Uyên ma thú.

Vùng đầm đen chín vạn dặm vừa mới yên lặng không bao lâu lại náo nhiệt hẳn lên, một đạo hắc quang mang theo thanh thế cực lớn xuất hiện trên không trung của đầm lầy.

Hắc quang tan hết, hắc khí nồng đậm cũng tiêu tán vô hình. Bầu trời xuất hiện một bóng người. Mái tóc dài xõa tung trên vai, trên khuôn mặt thanh tú mang theo nụ cười tà dị, chẳng những không phá hư khí chất thanh tú của hắn mà ngược lại còn xuất hiện thêm một loại khí chất rất tà dị.

Trên người vẫn mặc áo vải, hai chân trần, đứng trong hư không. Nhìn xuống mặt đất đen kịt phía dưới, chín vạn dặm trong hắc đầm, lãnh địa của Triệu Vô Tà hẳn ta. Khóe miệng cong cong tà dị, nếu như nhìn kỹ, dưới làn da Triệu Vô Tà có một tia quang mang màu đen lưu chuyển.

Khí tức hung thú viễn cổ hoàn toàn dung hợp với hắn, bây giờ hắn cũng có thể vận dụng tự nhiên. Dem hắc khí giấu dưới làn da vẫn có thể ngăn cách toàn bộ khí tức của hắn.

“Grào, gầm gừ khàn khàn...”

Bốn tiếng rống to lớn bỗng nhiên vang lên trên bầu trời đêm lầy. Theo tiếng vang kia dần dần tan biến, bốn bóng dáng từ mặt đất đêm lầy phía trên mặt đất bay tới Triệu Vô Tà.

Lục mang giống như một dải lụa, từ trên cao rủ xuống. Theo lục khí kia đại thịnh, khí tanh hôi vô cùng cũng truyền tới, trong bầu trời nhất thời xuất hiện một lục sắc thú ảnh vô cùng lớn. Long tiên buồn nôn vô cùng chậm rãi từ khóe miệng nó nhỏ xuống, trên thân thể hẹp dài trải rộng lục sắc long lân lóe ra lục sắc quang mang.

“Rống” một tiếng rống to tràn ngập khí tức Vương Giả. Sau lưng Độc Long, một con sư tử cực lớn chậm rãi xuất hiện. Toàn thân đều là màu vàng, cực kỳ uy vũ. Khí thế của Vạn Thú Chi Vương từ trên người nó bạo phát ra. Mà ẩn sau khí thế hùng hồn kia chính là khí tức âm độc quỷ dị.

“Ầm ầm”

Hai cái đuôi mang theo chầm chậm vào nhau, ánh sáng màu xanh thẫm lóe lên, khí thế hùng hồn biến đổi.

Vậy mà chuyển sang biến thành một luồng khí âm độc, tựa như trên không trung hư ảo đó là một con bọ cạp độc khổng lồ chứ không phải một con sư tử.

“Rầm rầm”

Bùn đất cực kỳ dơ bẩn giống như là mưa, sau khi nổ từ mặt đất lên rơi xuống như mưa. Ở dưới mặt đất nổ tung tạo thành một cái hố sâu. Từ trong bùn đất tứ tán, một con cự mãng cực lớn đi ra, thân hình ướt sũng buồn nôn vô cùng. Xà thư phun ra quả thực giống như một tấm vải đỏ vô cùng tinh trắng, làm cho đôi mắt rắn âm lãnh nhìn qua nhất định cả người cũng không được tự nhiên.

Cự mãng toàn thân thanh quang bạo liệt, không có một giọt nào rơi xuống, đều bị một cỗ lực lượng bắn ra.

“Rầm”

Tiếng kêu chói tai từ bầu trời xa xa truyền đến, trong nháy mắt, một con ưng xám vô cùng to lớn đã xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà. Toàn thân đều là lông chim màu xám, chỉ có một nhúm lông màu vàng trên đỉnh đầu là của con Kim Quan Ưng kia.

“Chủ nhân...”

Bốn con yêu thú lớn vô cùng đồng thời cung kính nói với Triệu Vô Tà ở giữa không trung, rất khó tưởng tượng ra bốn đầu bá chủ của Chiêu Trạch ngày xưa sẽ cung kính khi đối với một con yêu thú Kết Đan hậu kỳ như thế nhưng điều này kết quả thật là đã xảy ra.

Lúc này, ở bên trong khu vực này, không có một đầu yêu thú nào dám lộ ra một chút khí tức. Khi phát giác được bốn đại gia hỏa Độc Long này xuất hiện, ngay cả yêu thú trong khu vực này nhúc nhích một chút cũng không dám. Bởi vì chúng sợ chọc giận vị bá chủ hóa thành hình người kia, hôm nay chính thức chín vạn dặm trong Hắc Chiêu Trạch.

Khóe miệng cong lên độ cong tà dị, phía dưới những yêu thú độc trùng ẩn nấp trong bùn đất lạnh run hần đều cảm ứng được, trong lòng cười thầm. Những độc trùng yêu thú này đều bị hần dọa sợ vỡ mật, hoặc là bị bốn con yêu thú Độc Long dọa sợ vỡ mật, xem ra trong một ngày chín vạn dặm đầm lầy đen đã phát sinh không ít chuyện.

“Độc”

Thân hình khê động, Triệu Vô Tà lập tức đứng trên đỉnh đầu Độc Long. Mặc dù lúc này Độc Long đã có thể hóa thành hình người, nhưng vẫn là tọa kỵ của Triệu Vô Tà như cũ, Triệu Vô Tà tựa hồ cũng không có ý định để Độc Long hóa thành hình người. Theo Triệu Vô Tà thấy, vạn vật tức là tồn tại hợp lý, Yêu thú chưa hẳn đã hóa thành hình người.

Độc Long kim thân đều là kịch độc, chiến đấu chém giết với uy thế cường đại, hướng chỉ lại là tu vi Kết Đan đại viên mãn. Hiện giờ chiến lực của Triệu Vô Tà cũng chỉ miễn cưỡng hơn

Kết Đan trung kỳ, nếu thật sự chém giết chiến đấu, Triệu Vô Tà tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của Kết Đan hậu kỳ.

Nếu Độc Long đã là độc thú thì tại sao lại phải hóa thành hình người, nếu như không cần thiết, Triệu Vô Tà sẽ không để Độc Long biến thành hình người. Thân thể Yêu thú cường đại hơn nhiều so với tu sĩ nhân loại, Triệu Vô Tà tin tưởng.

Lúc này, cho dù đối mặt với lão giả mây kiếm của Thần Tiêu Đạo Tông kia, Độc Long cũng sẽ không rơi vào thế hạ phong.

Thăng cấp đến Kết Đan Đại viên mãn, thân thể Độc Long tựa hồ lần nữa tăng vọt không ít, Triệu Vô Tà đứng ở trên đó. Nhìn xuống dưới giống như một Đế Hoàng quân lâm đại địa, ánh mắt giương lên, trong ánh mắt đó, tất cả đều là vô tình.

Thiên địa còn có thể vô tình, xem vạn vật như chó rơm, Triệu Vô Tà ta sao có thể không tâm dã ma, thân tức thành ma.

“Ầm ầm ầm”.

Giống như thiên biến, bầu trời vang lên tiếng sấm cuộn cuộn, giống như lúc Triệu Vô Tà toàn lực thi triển độn quang. Trong Độc Long Nhãn hiện lên vẻ cung kính nồng đậm, trên thân thể sáng lên hào quang màu xanh lục. Thân thể của nó lập tức hóa thành một đạo lục quang bay sâu vào trong đầm lầy.

Song vĩ hạt sự, thanh quang mãnh, kim quan ung cũng theo sát phía sau, bốn đạo độn quang vô cùng nhanh chóng hướng về phía sâu trong đầm lầy. Tuy nói là phạm vi chín vạn dặm, nhưng bốn con Kết đan hậu kỳ này thậm chí dưới độn quang của yêu thú Đại viên mãn, cũng chỉ mấy canh giờ đã qua mấy vạn dặm.

Ở giữa đầm lầy có một chỗ sương trắng thật sâu, sương mù nồng đậm quay cuồng. Toàn bộ nhìn không thấy trong đó có cái gì, chỉ có thể cảm nhận được từng luồng khí tức quỷ dị, nơi đây làm cho người ta có một loại khí tức vô cùng nguy hiểm, tựa hồ chỉ cần đặt chân vào bên trong một bước, sẽ mất đi tính mạng.

Nơi này vốn không phải như thế, chẳng biết từ lúc nào đã biến thành bộ dáng quỷ dị như vậy. Là do sau khi biến hóa ở nơi này, toàn bộ yêu thú độc trùng xung quanh đều bị khí tức quỷ

dị đó làm cho kinh sợ, sau đó tiêu diệt đi. Nơi này trở nên càng thêm quỷ dị, một ngày cũng không có một âm thanh nào sinh ra, cực kỳ tĩnh mịch.

Bất quá ngay lúc này “

“Uỳnh uỳnh”

Bốn đạo quang mang bỗng nhiên từ bầu trời bắn xuống, tại trong sương mù trắng xoá quay cuồng đem bốn đạo độn quang kia nuốt hết. Trong nháy mắt, lục mang, u mang quang mang, hôi quang, thanh quang, bốn đạo quang mang đan vào cùng một chỗ. Trong ánh sáng phức tạp, một thanh niên tà dị đứng ở đỉnh đầu Độc Long.

” Diễn.” Bốn con thú tiến vào trong sương mù, toàn bộ đáp xuống một khu vực. Nơi nào có đất trống duy nhất trong vòng ngàn dặm, về phần những nơi khác đều là một cái hố to, trong hố sương mù tràn ngập lưu động, dường như cất giấu thứ gì đó.

Bốn con Yêu thú của Độc Long đều biết rõ trong hố kia là thứ gì, chúng nó cũng không muốn rơi xuống hố. Những thứ đó sau khi tiến vào trong còn đỡ. Nhưng không nghĩ tới sau khi rơi vào hố kia, lại trở nên kinh khủng như vậy, tuy rằng không thể lấy đi tính mạng của chúng nhưng khí tức quỷ dị ẩn chứa trong đó vẫn khiến chúng cảm thấy lông cốt sợ hãi.

Lần này hai lần rồi rầm chia lải điệp đọc xong rôm đốp hai lần.

Dĩ nhiên.

“Độc Long”

Âm thanh nhàn nhạt bỗng nhiên vang lên bên tai Độc Long, toàn thân hắn rung mình, vô cùng cung kính cúi đầu xuống. Lúc này ở giữa không trung, ở phía trước Thanh Ti Phiến, Triệu Vô Tà đang chậm rãi ngồi xếp bằng trên một đám mây đen màu đen. Ánh mắt cũng nhắm lại, nhưng Độc Long lại có thể cảm giác được rất rõ, ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn chăm chăm vào nó.

“Bẩm chủ nhân, bọn thuộc hạ đã đổ đầy một nửa chén, chỉ là độc trùng độc thú trong đầm lầy này tựa hồ đã không còn phù

hợp nhu cầu của chủ nhân. Không biết thuộc hạ.

Cái đầu to lớn của Độc Long vẫn không nhúc nhích, nhưng âm thanh lại vang lên âm âm trong không gian này. Nghe Độc Long nói vậy, sắc mặt Triệu Vô Tà không chút thay đổi, tựa như đã sớm biết sẽ có kết quả này, chẳng qua trầm mặc một lát rồi lại im lặng.

“Không cần, bắt đầu trong vòng một canh giờ, ta muốn các ngươi đem Huyết trì luyện ra, ta muốn xem xem có thể thành công được bao nhiêu. Hắc hắc...”

Trên mặt Triệu Vô Tà nở một nụ cười dữ tợn, trong giọng nói tràn ngập ý chí khát máu giết chóc.

Canh tư

Đợt thứ một trăm bảy mươi hai, giết chóc đẫm máu...

Một ao, khi Triệu Tà Diệp xuất hiện trong huyết trì, bốn con yêu thú Độc Long trong lòng đều kinh hãi, nhưng sau khi kinh hãi lại lập tức lóe lên hồng quang, lộ ra khí tức khát máu giết chóc. Khuôn mặt yêu thú vốn là dã thú, thiên tính giết chóc khát máu, cho dù thành yêu thú cũng không thể thay đổi.

Hồng sa huyết trùng thay thế ý niệm trong lòng bốn con yêu thú, mà thực lực bốn con yêu thú không bị hao tổn, hồng sa huyết trùng sẽ chỉ làm chúng nó trung thành vô cùng với Triệu Vô Tà. Nhưng những thứ khác sẽ không ngăn cản, ví dụ như tư tưởng độc lập.

Đúng lúc này, bốn con yêu thú nảy sinh ý niệm cuộn cuộn trong đầu, trong mắt huyết quang bạo phát. Tất cả đều là khát máu giết chóc, bị câu nói này của Triệu Vô Tà dẫn xuất toàn bộ sát lực trong cơ thể, đây chính là hổ thẹn. Nhìn như không thể khống chế được, kỳ thật chỉ cần búng ngón tay một cái là có thể lấy mạng của bọn chúng, tất cả đều nằm trong tay Triệu Vô Tà.

Chúng nó sợ vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của Triệu Vô Tà. Không sai, hồn phách đều bị giam cầm trong ấn khiêu kia. Đúng là vĩnh viễn không thể thoát khỏi Triệu Vô Tà.

“Đi đi “

Âm thanh vẫn nhàn nhạt như trước vọng xuống, sau khi nói xong ánh mắt Triệu Vô Tà liền chuyển tới trung tâm diện tích ngàn dặm quanh đây, nơi nào cũng có một cái hồ to. Nhưng cái hồ này thật sự lớn có chút thái quá, thậm chí còn có mấy cái xung quanh nó. Hồ to hợp lại cũng lớn như vậy, trong hồ cũng tràn ngập sương mù trắng xóa.

Trung tâm cốc trì, một trăm lẻ tám chén, ở trung tâm cái cốc khổng lồ này chính là nơi khí ô uế tụ tập lại. Tất cả hồ chén lớn đều muốn từ nơi này hấp thu ô uế chi khí cùng những linh

khí khác, bất quá lúc này, cái cốc trì cực lớn này lại trống rỗng không có vật gì.

Tại thời điểm ánh mắt Triệu Vô Tà dời đi, bốn con yêu thú Độc Long cũng đã hóa thành bốn đạo quang mang xuất ra sương mù trắng xóa kia. Một canh giờ, đầm đen chín vạn dặm là vô cùng rộng lớn, lấy vận tốc của bọn chúng một canh giờ cũng không bay được bao nhiêu. Nhiều lắm cũng chỉ hơn vạn dặm một chút mà thôi, bất quá cũng không phải nhất định không kịp.

Dù sao chúng nó đi ra ngoài không phải vì muốn bay hết chín vạn dặm đầm lầy đen này mà vì giết chóc, hoàn toàn vì giết chóc...”

“Chi chi chi.”

Ở một khu vực của đầm lầy, dưới nước bùn trăm trượng, có vô số vật nhỏ qua lại bên trong nước bùn dơ bẩn. Tìm kiếm một ít vật dơ bẩn, hoặc là tìm kiếm độc trùng hoặc yêu thú có thể tập hợp công kích, đây là một đám tiểu gia hỏa hoàn toàn không kén chọn. Chỉ cần có thể hạ miệng vật, chúng nó đều sẽ không bỏ qua.

Hắc Viêm Độc Thử thuộc loại sinh linh chỉ có ở trong đầm đen chín vạn dặm, quanh năm đều sinh sống dưới nước bùn trăm trượng kia. Khó khăn lắm mới nảy sinh trên mặt đất một chút, vô cùng giao hoạt, lúc sẵn mỗi đều kết thành đàn kết đội. Những sinh linh này tộc đàn rất khổng lồ, chỉ cần gặp yêu thú không quá cường đại sẽ quần công, sau đó chia ra ăn, cũng là hung hãn.

Bất quá bây giờ, những tiểu gia hỏa này tựa hồ gặp phiền toái, thân ảnh vốn xuyên không đều tụ tập cùng một chỗ, sau đó dừng mãi đi nơi khác, thân hình trơn trượt đi xuyên qua bùn đất ngược lại cực kỳ thuận tiện, một chút trở ngại cũng không có. Đám độc thử này hai ba lần liên xuyên qua một chỗ khác, bất quá chúng hiển nhiên cũng không chạy thoát khỏi tồn tại kinh khủng phía sau.

“Tê tê” là âm thanh độc xà thổ tín, Xà Thử không thể nào ở chung một ổ, bởi vì hai người trời sinh chính là tử địch.

Nếu bầy chuột gặp phải độc xà đơn lẻ thì nhất định sẽ hợp nhau tấn công, phản ứng còn kịch liệt hơn so với bất kỳ con mồi nào khác. Nhưng lúc này đã xảy ra tình huống ngoại lệ.

“Tê tê tê “

Thanh âm thô tín của rắn độc càng thêm chói tai, ở phía sau đàn chuột, bùn đất kịch liệt quay cuồng, tựa hồ có đại gia hỏa muốn hiện thân. Một cỗ khí thế khủng bố nhanh chóng tiếp cận. Cảm ứng được khí tức rất nhanh tiếp cận, đàn chuột càng thêm kinh hoảng, tựa hồ muốn bạo loạn.

“Oanh “

Bùn đất đột nhiên bốc lên cuộn cuộn, vô số uế vật dừng chen ra, một cái đầu lâu to lớn vô cùng lại buồn nôn đột nhiên xuất hiện. Từ trong bùn đất đi ra, sau khi nhìn thấy bầy chuột chạy trốn, trong đôi mắt lộ ra huyết quang dữ tợn.

“Tùm điệp...

Tiếng cười âm lãnh vang lên ở sâu trong nước bùn, một con cự mãng toàn thân ánh sáng màu xanh đại phóng vung vẩy thân hình, ở trong nước bùn thì hiện lên rất nhiều tiểu gia hỏa. Thân hình trơn trượt lúc này lại không thể qua loa với những tiểu gia hỏa này, mỗi một con chuột tiếp xúc đến đuôi cự mãng đều bị lực lượng khổng lồ ẩn chứa trong đó đánh nát thân thể.

“Bang bốp bốp!”

Sâu trong nước bùn vang lên vô số âm thanh huyết nhục kia, từng con Hắc Chiếu Độc Thử chết dưới cái đuôi của Thanh Quang Cự Mãng, đàn chuột với tốc độ khủng bố giảm bớt.

“Chi chi đáng chết.”

Đàn chuột tựa hồ cũng bị hành vi giết chóc trắng trợn của cự mãng chọc giận, độc thử trong nước bùn chạy trốn khắp nơi vậy mà toàn bộ lần nữa tụ tập cùng nhau. Sau đó răng nanh màu trắng dữ tợn bắt đầu điên cuồng tiến công thanh quang cự mãng, đàn chuột tuy trước đó tổn thất to lớn, nhưng tộc đàn dù sao cũng vô cùng khổng lồ.

Liếc mắt nhìn qua, khắp nơi đều là bọt nước màu đen quay cuồng. Đùng thấy Hắc Chiếu Độc Thử trước mặt Thanh

Quang Mãng lộ ra mờ mịt vô cùng, nhưng kỳ thật mỗi một con Hắc Trạch Độc Thử đều có lông đen toàn thân là của mèo nhỏ, bởi vì quanh năm đều bị bùn đen che phủ. Những lông đen kia cũng đều nhiễm vô số vết bẩn dán chặt ở trên thân bọn nữ tử.

Hắc Thử Thử lấy hàng vạn để tính, răng nanh dài dữ tợn đều lộ ra, dũng mãnh lao tới Thanh Quang Mãng. Phóng mắt nhìn lại, quả thực giống như một con sóng lớn màu đen, giống như muốn bao phủ cả Thanh Quang Mãng vào trong đó.

“Tạch tạch tạch “

Tiếng cấn xé vang lên trong vũng bùn, nhưng trong chớp mắt, toàn bộ thân thể khổng lồ của Thanh Quang mãng đều là Độc Thử rồi. Từng con Độc Thử lớn như mèo con cấn vào thân hình dài đến trăm trượng của Thanh Quang mãng, cảnh tượng đó thật kinh người. Hơn nữa sóng lớn kia cũng chưa chấm dứt, vẫn có rất nhiều độc thử muốn bò lên trên thân mãng xà.

“Không tự lượng sức mình lại nhai... “

Cho dù những con độc thử trên người đã hiện đầy, nhưng con rắn vẫn phát ra tiếng cười âm lãnh, đôi mắt lộ ra huyết quang lay động một chút.

“Đi chết oanh “

Bỗng nhiên, miệng mãng xà khổng lồ của Thanh Quang mãng mở ra. Một đạo thanh quang to như thùng nước từ trong miệng mãng xà phun ra, cơ hồ đồng thời trên thân mãng xà cũng toát ra thanh quang vô cùng chói mắt. Thanh quang kia quá yêu mục, trong nháy mắt tất cả Hắc Quật Độc Thử đều lâm vào trạng thái mất đi ánh sáng.

Sau đó liền cảm giác, cái gì cũng không cảm giác được.

Sâu trong lớp bùn đen trăm trượng, bùn nhão quay cuồng lúc này tựa hồ bất động, ở trong khu vực đó, toàn bộ đều là thi thể của chuột độc Hắc Chiếu Trạch, từng bộ thi thể to như mèo, theo nước bùn quay cuồng, trộn lẫn cùng một chỗ với những vật dơ bẩn sâu trong bùn đất, lúc này mùi hôi thối tựa hồ càng thêm nồng đậm.

“Tê tê “

Lưỡi rắn như tấm vải đỏ từ trong miệng mãng xà thật lớn phun ra, đâm rách không khí trước miệng mãng xà, phát ra tiếng vang làm cho người ta sồn gai ốc. Trong tiếng vang đó, một cổ thanh quang bỗng nhiên từ trong miệng mãng xà đi ra, sau đó giống như một sợi dây đang di động trong vũng bùn.

“Bang bốp bốp!”

Vẫn là âm thanh vỡ nát của thân thể Hắc Chiêu Độc Thử, nhưng lần này lại quỷ dị hơn nhiều. Ánh sáng màu xanh lướt qua. Toàn bộ thi thể Hắc Chiêu Độc Thử toàn bộ nổ tung, huyết nhục hóa thành từng sợi huyết khí ngưng tụ trên ánh sáng màu xanh kia. Từng sợi từng sợi, từng sợi, từng sợi ánh sáng xanh dần dần biến thành màu máu. Màu máu, màu máu nồng đậm dị thường, bên trong có mùi huyết tinh rất gay mũi.

Nhìn đạo thanh quang kia dần dần biến thành huyết quang, huyết quang trong đôi mắt Thanh Quang mãng càng thêm nồng đậm, toàn thân sát khí càng bốc lên.

” “

Cho dù ở dưới bùn, thanh âm điên cuồng của Thanh Quang mãng vẫn như trước truyền đến trên không đầm lầy, mà trong nháy mắt khi nó mở miệng ra, đạo huyết nhục trong toàn bộ thi thể Hắc Độc Thử đều hấp thu sạch sẽ thanh quang, hoặc là huyết quang, uốn lượn vài cái liền chui vào trong miệng của nó.

Cũng không sai biệt lắm, đầm lầy ở chỗ khác cũng đã vang lên ba tiếng hô. Lúc này cũng chỉ mới qua một khắc mà thôi, ngay cả nửa canh giờ cũng chưa tới.

Nhưng bên trong đầm đen trong chín vạn dặm, bốn con yêu thú bắt đầu tàn sát bừa bãi. Bởi vì một câu nói của ai đó, bốn con sát tinh bắt đầu tàn sát bừa bãi, bất cứ con yêu thú độc trùng nào đụng phải đều không thể chạy thoát khỏi tin tức.

Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ứng. Bốn con yêu thú bá chủ ngày xưa đã trở thành tồn tại mà tất cả yêu thú độc trùng không muốn thấy nhất trong ao đầm này, bởi vì chỉ cần nhìn thấy bốn con yêu thú này thì chỉ có

một kết cục, nếu không phải bị bắt đi thì hiện tại đã trực tiếp biến thành thi thể rồi.

Đầm lầy sôi trào, yêu thú độc trùng ẩn sâu trong lòng đất cũng không an ổn nữa, bắt đầu chạy trốn khắp nơi. Tất cả đều chạy về phía đầm lầy, sợ chạy chậm một chút sẽ rơi vào kết cục giống như những yêu thú bị giết khác. Bất quá chạy trốn như thế nào cũng không thể làm tốc độ giết chóc của bốn con yêu thú giảm bớt một chút, trong đầm lầy bị bốn con yêu thú đụng phải đều chết hết, không con nào may mắn thoát khỏi.

Thời gian bắt đầu trôi qua, hai khắc đồng hồ, nửa nén hương, một nén nhang, một canh giờ, máu tanh giết chóc, rốt cục đã dừng lại sau một canh giờ.

“Hô diên: “Hô diên:

Sương mù yên tĩnh đột nhiên cuộn cuộn, Triệu Vô Tà đang nhắm chặt đột nhiên mở mắt bắn ra một đạo lệ mang. Không khí trước mặt hắn nổi lên gợn sóng, đúng là đã bị ánh mắt của hắn xuyên thủng.

Sau khi ma tính thức tỉnh, Hoàng Vưu Quyết dĩ nhiên không còn cảm giác ngưng trệ như trước nữa, tu vi Triệu Vô Tà nhanh chóng tăng lên.

Lệ mang tan hết, bỗng nhiên truyền đến “Vù vù”, sương mù bình tĩnh trên lưới lại bắt đầu cuộn cuộn lên. Bốn đạo quang mang từ bên ngoài bắn vào, phá vỡ sương mù xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà.

“Chủ nhân.”

Bốn con yêu thú toàn thân tản ra mùi máu tanh khủng bố ngòi xồm trước người Triệu Vô Tà, mùi máu tanh trong mắt thú nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ cung kính. Bất quá mùi máu tanh trên người chúng nó thế nào cũng không xua tan được. Sự nồng đậm tới cực điểm, quả thực giống như là từ trong biển máu vớt chúng nó ra vậy.

Canh hai!

Cổ nhân thứ một trăm bảy mươi ba, cổ nhân...

Mùi tanh và nồng đậm đến mức đáng sợ, toàn bộ không gian đều là đặc vụ xấu xí của chúng, cực kỳ gay mũi. Bốn con yêu thú Độc Long lúc này trước mặt Ma thú khổng lồ khát máu không sai biệt lắm, mùi máu tanh khắp người so với mùi máu tanh trên chiến trường còn nồng đậm hơn.

Toàn thân Độc Long vẫn là vảy rồng xanh biếc như cũ, Thanh Quang Mãng toàn thân đại phóng thanh quang “Trên người chúng nó phát ra mùi máu tanh cũng là phát ra ở trong cơ thể chúng nó.

Trong cơ thể bốn con yêu thú, mỗi con đều có huyết khí nồng đậm không tiêu tan.

“Đổ đầy Huyết trì “

Là thanh âm Triệu Vô Tà, mặt không biểu tình nhìn bốn con Độc Long, trong miệng thản nhiên nói. Lời nói ra, Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ứng đều động. Đều tự mình Lãng Không thiếp từ mặt đất đến bên cạnh cái hố to ở giữa. Trong lúc hành động, trên thân thể bốn con thú đều toát ra huyết quang nồng đậm.

“Rầm rầm rầm “

Bốn tiếng như tiếng nước, dưới sự bao phủ của sương mù trắng, khắp nơi đều là hố to. Ở khu vực trung ương có một cái hố to vô cùng. Bốn con yêu thú vô cùng to lớn đều mở cái miệng rộng của mình, từ trong miệng chúng phun ra những dòng nước màu máu như thác nước.

Bắt đầu từ miệng chúng nó, máu tươi sền sệt phun ra như huyết tương, tựa như vô cùng vô tận. Giống như thác nước, mang theo tiếng nước quái dị vô cùng rơi xuống hố to.

“Oanh “

Cái hố to kia đột nhiên bị rót vào nhiều máu như vậy vào, nhất thời cùng sương mù trong hố kia giao hội cùng một chỗ, sau

đó là huyết quang đại phóng. Huyết quang chói mắt dần dần tràn ra cái hố to nọ, chậm rãi hướng bầu trời vọt tới, chỉ là vô cùng chậm chạp. Thời gian nhanh chóng trôi qua, đã qua trọn vẹn một canh giờ, nhưng vẫn như cũ cái hố to này còn chưa nạp đầy.

Lúc này trên mặt Triệu Vô Tà lộ ra ý cười, ánh mắt lạnh lùng kia cũng dần dần biến mất. Nhìn về phía Độc Long tứ thú ánh mắt nhiều hơn một tia tán thưởng, miệng thú to lớn vẫn mở ra, máu tươi bên trong vẫn không ngừng chảy xuống.

Nụ cười đột nhiên thu lại, cổ tay Triệu Vô Tà chuyển động, năm ngón tay nắm chặt đại phiên đang lao tới. Vạn Độc Huyết Phiên vẫn luôn lơ lửng phía sau Triệu Vô Tà, bây giờ Triệu Vô Tà duỗi tay một cái đã cầm lấy đại phiên vào tay. Hai mắt nhắm nghiền, dường như đã chìm đắm vào trong cảnh giới nào đó.

“Huyết trì đã thành phiên tụ vạn cốc xá”

Khóe miệng Triệu Vô Tà khẽ động, mỗi âm tiếng cực kỳ kỳ dị từ trong miệng hắn phát ra, những tiếng thì thảo vô cùng xa lạ vang lên trong không gian này. Giống hệt ruồi, thế nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó so với con ruồi lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Những âm tiết kia vừa nghe thì chưa có gì, nhưng sau một thời gian, lại cảm giác khí huyết toàn thân chuyển động, tựa hồ như muốn thoát ra khỏi cơ thể.

Nơi đây ngoại trừ Triệu Vô Tà ra thì chỉ còn lại Độc Long tứ thú. Bốn cái miệng thú mở ra trọn vẹn hai canh giờ, kể cả là thân thể mạnh mẽ của bọn chúng cũng cảm thấy mệt mỏi rồi. Nhưng chính thức sự mệt mỏi lại là tâm thần của chúng nó. Dùng một canh giờ, bốn thú đã tàn sát toàn bộ đám lầy trong phạm vi vạn dặm quanh đây một lần.

Bốn con thú không biết đã giết bao nhiêu độc trùng yêu thú, những độc trùng yêu thú chết dưới móng vuốt chúng nó đều bị chúng nó thu hút hết tinh huyết nguyên khí trong thi thể. Sau đó trong vòng hai canh giờ, toàn bộ chúng đều phun tới hố lớn ở trung tâm, trong lòng tứ thú đều dâng lên một cảm giác mệt mỏi.

Huyết trì lúc này đã hoàn toàn thay đổi, bên trong cũng không thể tìm thấy sương mù. Vẫn như trước không phải là hố to sâu bao nhiêu, bên trong đầy máu đỏ, cực kỳ chói mắt. Huyết thủy kia cũng thuần túy, vậy mà ngay cả một chút thi thể chi tàn cũng không tìm thấy. Máu tươi, không còn vật gì khác.

Ngay khoảnh khắc cái hố máu kia được rót đầy, ầm ầm tăng vọt, bỗng chốc đã vượt qua sự phong tỏa của sương mù. Sau đó bay thẳng lên trời cao, phá mở một lỗ thủng dày đặc đám mây. Cùng lúc đó, cổ tay Triệu Vô Tà chấn động, lá cờ phướn màu xám tro bị hất ném mạnh ra ngoài., Một đóa hoa sen màu đen hiện ra yêu dị vô cùng, hơi quang lưu chuyển trên đóa hoa sen màu đen kia, trên mặt lá cờ ngoại trừ đóa hoa sen màu đen kia ra, đều là một mảnh u ám, thấy không rõ bên trong có gì, huyền ảnh rậm rạp, quỷ dị vô cùng.

“Rầm rầm “

Mặt cờ mở ra, mang theo một trận tiếng gió, vốn rượu còn chưa động tĩnh bỗng nhiên xoay chuyển. Lá cờ đen kịt cắm thẳng tắp vào trong hố to kia, máu đỏ thẩm sền sệt trào lên, phiến vôi vãi bao vây lại đại phiến.

Huyết quang tràn lên “Vù vù”, dọc theo cán cờ đen kịt lan tràn lên trên, ngay lập tức ngay cả mặt cờ cũng nhất nhất.

Lần này ông cân sức chia sẻ ba lần trao đổi ba lần.

Đóa hoa sen màu đen bị huyết quang tràn ngập, nhuộm thành màu đỏ thẩm, càng thêm xinh đẹp.

Hố này chính là hồ chén lớn, hiện giờ máu tươi đã đổ đầy, bên trong tràn ngập oán khí của những sinh linh bị tứ thú giết chóc. Sau khi sinh linh ô uế chết, oán khí sinh ra càng thêm nồng nặc, giống như hiện tại, trong hố to ngoài máu đỏ thẩm nồng đậm ra.

Còn có oán khí nồng đậm, oán khí và hồn phách, vô hình vô chất. Nhưng Triệu Vô Tà lại có thể cảm giác được oán khí trong cốc, nhưng đây là điều mà hắn muốn.

Âm tiết trong miệng càng thêm khó đọc, thậm chí muốn nghe rõ cũng khó khăn, giống như nỉ non. Bốn đầu yêu thú của Độc Long trước người bị một cỗ sương mù bao phủ, chúng nó

không có ý phản kháng, ở trong tiếng nỉ non chậm rãi nhắm mắt lại, không ngờ cứ như vậy lâm vào trạng thái ngủ say.

“Rầm rầm “

Âm tiết do Triệu Vô Tà nhả ra càng lúc càng phức tạp. Cuối cùng ngay lúc âm tiết cuối cùng đã phun hết thì miệng cốc trước mặt hắn ta đã bạo phát. Cột khí đỏ như máu đột nhiên biến lớn gấp đôi có thừa, nồng đậm mùi máu tanh nổ tung, ngay tại trong chiếc ao đồng thời tuôn ra một luồng kiếm lớn màu đỏ máu, trong lòng đất, hơn trăm sợi tơ máu bắn về phía những hồ chén kia.

Ở trong vòng ngàn dặm, một trăm lẻ tám cái hồ to bốc lên một trăm lẻ tám cột khí màu đỏ. Sương mù cuộn cuộn trong những chén nước kia đều biến thành màu máu, không ngừng quay cuồng, kịch liệt cuộn cuộn.

Ở giữa huyết trì, mặt cờ trong chén bỗng nhiên biến đổi, những huyết sắc nồng đậm bên trong xuất hiện rất nhiều đồ vật khác. Mặt phen quay cuồng, tựa hồ đem một không gian khác bày ra trước mặt Triệu Vô Tà.

Hơn mười cái bóng đưng đưa trong đó, khí tức Yêu thú hiển hiện ở trong đó.

Khóe miệng Triệu Vô Tà lộ ra ý cười, mở ra mắt chén, âm dương nhị khí riêng mình xoay tròn ở trong hai con người. lẳng lẳng nhìn thoáng qua Tử Liêm Phiên đã hoàn toàn biến thành đỏ thẫm, nhìn thoáng qua mấy chục đạo ảo ảnh của Tiểu Phiên đang bốc lên. Ánh mắt di chuyển, trong vòng ngàn dặm một trăm lẻ tám đạo cột khí huyết hồng xuất hiện ở trong con người hắn.

Trong giây lát, ngay sau đó, khí thể toàn thân hắn lập tức biến đổi, lực lượng làm người ta khiếp đảm trong nháy mắt xuất hiện trong không gian này.

“Nhỏ nhân thâm nhuần ba giờ...”

Lời còn chưa dứt, hai mắt Triệu Vô Tà đột nhiên biến hóa, Âm Dương nhị khí từ trong hai con người chảy ra. Sau đó đưng vào huyết khiếu giữa hai mắt, hắc bạch âm dương nhị khí rót cục quần vào nhau.

Âm dương nhị khí quán lấy nhau, đều xuất hiện ở trong hai con người. Âm dương giao hội, dung hợp cùng một chỗ, lực lượng huyền ảo từ trong mắt Triệu Vô Tà phát ra. Huyền ảo đến cực điểm, đồng thời khiến người ta tim đập nhanh, lực lượng này thực sự quá huyền ảo. Đường như chỉ cần tiếp xúc một chút lực lượng này sẽ bị lực lượng này chôn vùi tất cả. Ngay khoảnh khắc lực lượng này xuất hiện, bầu trời cũng xuất hiện biến hóa.

“Âm âm âm “

Tiếng sấm nổ vang khắp bầu trời, một đám mây đen đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Triệu Vô Tà, một chút dấu hiệu cũng không có, cứ như vậy mà xuất hiện trên đỉnh đầu Triệu Vô Tà. Vô số lôi điện màu tím xuyên thẳng qua mây đen lóe lên, những tia sét kia giống như những con mãng xà điện khổng lồ dữ tợn vô cùng.

Thiên biến, đóa mây đen đột nhiên xuất hiện trên bầu trời kia, bên trong ẩn chứa lượng lớn dịch kích thước không phải sinh linh bình thường có thể có được. Trong vòng vạn dặm, tất cả sinh linh trong đầm lầy vạn dặm đều cảm thấy run rẩy trong lòng. Sau đó áp lực cực lớn trên người liền xuất hiện, áp lực đủ để bọn chúng bạo thể mà chết, tuy nhiên luồng áp lực này tựa hồ cũng không phải là nhằm vào những sinh linh kia.

Huống chi trước đó bốn con Độc Long ở trong vòng ngàn dặm trắng trợn tàn sát, sinh linh nơi đây đều đã đi sạch sẽ, cảm nhận được cỗ uy áp này cũng không phải rất nhiều.

Triệu Vô Tà cũng cảm nhận được uy áp này nhưng hắn ta lại không bị ảnh hưởng bởi lực lượng này, hai mắt vẫn âm trầm quán lấy như trước. Một cái Thái Cực đồ án chậm rãi xuất hiện trong hai mắt Triệu Vô Tà, hai mắt chậm rãi chuyển động, khí tức trên người Triệu Vô Tà cũng trở nên yên lặng.

Dần dần yên lặng, nhưng hai mắt hắn lại trở nên trống rỗng. Giống như không gian hắc động kia, bên trong không tồn tại một tia cảm tình, cũng không có khí tức của sinh linh. Như là một đôi tuệ nhãn xem xét khắp thiên địa, không chỗ nào không có, thời gian không thể ngăn cản một đôi mắt này.

“Tương lai”.

Miệng nhẹ nhàng phun ra hai chữ, Triệu Vô Tà ánh mắt bỗng nhiên chuyển hướng nhìn vào trong ly phiên, bên trong hơn mười đạo ảo ảnh cuộn cuộn kia bỗng nhiên trở nên vô cùng rõ ràng trước mặt Triệu Vô Tà.

“Thị huyết hắc văn, hắc bạch sát chủng, thực kim kiến.”

Từng con độc trùng của yêu thú từ trong mắt Triệu Vô Tà hiện ra vô cùng rõ ràng. Khí tức vốn ở trên người những yêu thú độc trùng này đang chậm rãi biến mất, dần dần trở về bản nguyên.

Đạo của chén, đạo của Thiên Ma. Không phải đạo ngoại đạo, chính là đạo về bản nguyên, cướp đoạt lực lượng thiên địa cũng chỉ vì trở về bản nguyên. Khi được luyện thành thì ngay khi đó bản nguyên trở về không còn sự tinh khiết dơ bản tinh khiết nữa. Uế tức tinh khiết, thuần cũng là ô uế.

Khóe miệng Triệu Vô Tà nhếch lên, ánh mắt lại có biến hóa, theo Thái Cực Đồ xoay tròn càng lúc càng nhanh. Tình cảnh Triệu Vô Tà chứng kiến cũng bắt đầu trở nên khác biệt, đồng thời lực lượng trên bầu trời cũng càng thêm bạo loạn. Dường như lúc nào cũng có thể hạ xuống, lực lượng ẩn chứa bên trong con mãng xà điện kia quả thực quá kinh khủng, mạnh mẽ hơn bất kỳ lực lượng nào mà Triệu Vô Tà từng gặp.

Vong Tinh Ma Đế, Vụ Nô, điện chủ Thiên Lang điện, cho dù là lực lượng của cường giả Nguyên Anh kỳ, so sánh với lực lượng ẩn chứa trong đám mây đen kia cũng là quá kém xa. Nếu những con mãng xà điện kia hạ xuống, bổ vào trên người Triệu Vô Tà, không hề nghi ngờ, hẳn chỉ có một kết cục, đó chính là hóa thành hư vô hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Sẽ không có kết quả nào khác, lực lượng ẩn chứa trong đám mây đen kia thật sự quá kinh khủng. Căn bản không phải lực lượng nhân gian nên xuất hiện, có lẽ chỉ có năm tháng viễn cổ mới tồn tại loại lực lượng này.

Nhưng Triệu Vô Tà lại như không hề để ý đến thanh “Lợi kiếm trí mạng” treo trên đỉnh đầu mình, vẫn chậm rãi cười như cũ, Thái Cực đồ trong con ngươi xoay tròn càng nhanh. Sắc

mặt Triệu Vô Tà không đổi, nhưng thân hình không khỏi run lên, không phải vì lực lượng kinh khủng trên đỉnh đầu.

Mà bởi vì, lực lượng tinh thần của hắn đang nhanh chóng tiêu trừ, Nê Hoàn cung truyền đến từng trận cảm giác run rẩy. Khiến hắn vô cùng khó chịu, nhưng Triệu Vô Tà vẫn không có ý định từ bỏ, hai khí âm dương trong mắt hắn vẫn gắt gao quán lấy.

“A thâm nhuần tương lai...”

Nê Hoàn cung đột nhiên nhảy lên, cảm giác đau nhức kịch liệt truyền đến trong đầu Triệu Vô Tà, làm cho vẻ mặt hắn trong nháy mắt trở nên vặn vẹo. Khuôn mặt vốn coi như thanh tú, trong nháy mắt trở nên dữ tợn. Tiếng hô trầm thấp từ chỗ sâu yết hầu hắn chen ra.

“Uống!”

Trong đầu không ngừng thoáng hiện cảnh tượng phó mặc. Cảnh tượng vừa xa lạ vừa quen thuộc. Giống quá khứ, hiện tại cảnh tượng hoàn toàn khác, biến hóa không ngừng. Sau khi những cảnh tượng đó toàn bộ thoáng hiện, âm dương nhị khí của Triệu Vô Tà bùng nổ, Thái Cực Đồ kia chậm rãi sụp đổ.

“Phốc “

Một búng máu từ trong miệng đột nhiên phun ra, nhuộm vạt áo vải bố của hắn thành màu đỏ như máu. Bàn tay xò ra lau vết máu ở khóe miệng, Triệu Vô Tà không khỏi cười khò. Lần thứ hai, đây là lần thứ hai hắn thi triển thần thông quán chú suốt ba canh giờ của quán, khác với lần trước đó, lần này không phải nhìn rõ đó, mà chính là tương lai.

Ba ngày kim sinh, quá khứ, hiện tại, tương lai. Tiền nhân đoạt lấy tinh hoa thiên địa, cướp đoạt lực lượng pháp tắc huyền ảo trong thiên địa, có thể nhìn tận ba giờ. Nếu Triệu Vô Tà có thể thành tựu Thiên Ma chí đạo, liền có thể thi triển ra thần thông đã thấu triệt tam sinh, kiếp này, kiếp sau. Bất quá chỉ sợ cũng chỉ có ở thế giới này mới có thể tồn tại, chỉ có thế giới này mới không thể ngăn cản Triệu Vô Tà tồn tại.

“Trời phạt”.

Triệu Vô Tà ngẩng đầu nhìn mây đen trên đỉnh đầu đang dần tan đi, lực lượng mạnh mẽ ẩn chứa bên trong dần dần trở về bình tĩnh, cũng theo mây đen kia tản đi. Khóe miệng lộ ra một nụ cười trào phúng, ở thế giới này không có quy tắc thiên đạo của địa cầu. Căn bản không cách nào hạn chế Triệu Vô Tà, không cách nào ngăn cản Triệu Vô Tà tu luyện thiên ma chí đạo.

Lúc thùy thượng cổ, bát vu sư mạnh mẽ cỡ nào, lại vẫn bị thiên đạo quy tắc gạt bỏ. Hồn, phách, quy tắc lực lượng “tuyên luyện cốc kinh, gặp thiên đố, xúc phạm thiên đạo quy tắc, mới bị quy tắc gạt bỏ sạch sẽ. Ở thời thượng cổ, ly vu sư thi triển một lần thần thông thấm nhuần ba giờ, nhất định phải trả giá thật lớn. Thậm chí là tính mạng bản ngã vu sư, nào có khả năng thoải mái như Triệu Vô Tà.

Tán đi đôi mắt chén, Triệu Vô Tà lập tức cảm giác trong tâm thần truyền đến một cảm giác mệt mỏi không tiêu tan. Tâm thần thụ thương, Triệu Vô Tà hơi khôi phục khí huyết đang bốc lên trong cơ thể, sau đó nhìn thoáng qua bốn con thú bị sương mù bao vây bên trong.

“Phù, “

Nhẹ nhàng vung tay lên, đoàn sương mù lớn bao vây bốn con thú đều tiêu tán. Tại một khắc sương mù tiêu tán, bốn con thú đồng thời mở mắt, tuy phun ra những tinh huyết oán khí. Nhưng khí tức trên thân chúng nó vẫn như cũ làm cho người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu, hung hãn khát máu, cho dù cảnh giới là Kết Đan hậu kỳ cũng không cách nào thay đổi được khí tức yêu thú trên người.

“Giết “

Sắc mặt trầm tĩnh nhìn bốn thú, trong miệng lại phun ra một chữ sát khí bốn phía, trong lúc không khí chấn động cả người Triệu Vô Tà đều tràn ngập sát khí.

Bốn con thú nghe xong, mùi máu tươi vừa mới tiêu tán trên thân vậy mà lại lần nữa xuất hiện, trong bốn đôi mắt thú đều là sát khí hung hãn.

“Ầm ầm ầm “

Bốn tiếng nổ vang đồng thời phá không, bốn con Độc Long hóa thành độn quang, phá vỡ sương mù bay ra ngoài vạn dặm. Sát Lục càng thêm tanh máu muốn bắt đầu, Triệu Vô Tà thật như đã thành ma. Ý niệm trong đầu của hắn dĩ nhiên là dùng cả yêu thú độc trùng trong chín vạn dặm trong đầm lầy đen, không có một tia từ bi, không có một tia thương cảm.

“Thực lực ba năm sau, chính là ngày thành tựu trăm chung. Ai dám ngăn cản ta, bất luận tiên ma, đều phải chết. Vong Tinh Động Thiên, Chu gia, Hoàng Tuyền Quỷ Giới, nhìn xem ai dám nghịch ý Triệu Vô Tà ta.”

Mặc dù thanh âm của Triệu Vô Tà rất thản nhiên nhưng sát khí ẩn chứa trong đó lại vô cùng kinh người, khí tức toàn thân hắn không có chút quan hệ gì với thiếu niên Triệu Vô Tà lúc đầu. Thiên Ma Chí Đạo có lẽ là bởi vì Hoàng Vưu Quyết, Tử Kinh hoặc là ma tính ẩn sâu bên trong hồn phách của hắn ta thức tỉnh. Bất kể như thế nào, Triệu Vô Tà cũng đã bước lên con đường thành ma.

Máu tươi, xương trắng, sinh hồn, chén trùng “có thể dùng để thành tựu Thiên Ma chí đạo của chính mình, Triệu Vô Tà sẽ lợi dụng, sẽ không bỏ qua bất cứ thứ gì.

“Rầm rầm xì xì..

Tiếng nổ vang lên, Triệu Vô Tà vẫn cười lạnh như ma đầu. Hắn xoay người nhìn huyết trì ở khu vực trung ương. Nơi đó đang cắm một cây cờ phướn dài, Vạn Độc Quán Phiến, phía trên vẫn như cũ là huyết quang bùng lên. Huyền ảnh phát ra rậm rạp, hơn mười bóng dáng đứng dựa trong đó, chính là mấy chục loại côn trùng chén kia.

Một trăm lẻ tám cái chung trì, Tứ Thú cầm toàn bộ Độc Trùng Độc Trùng độc thú trong vòng vạn dặm đi vào được Triệu Vô Tà Ma Nhãn bỏ vào trong cốc. Nhưng chỉ lấp đầy một nửa, những độc trùng Độc Thú kia bị ném vào trong cốc, ý nghĩa vận mệnh của chúng nó đã bị quyết định. Vĩnh viễn không thể siêu thoát, sẽ trở thành Huyết Trùng của Triệu Vô Tà, bị hút vào trong Vạn Độc Tì Phiến.

Bất quá ánh mắt Triệu Vô Tà hiển nhiên không ở trên Vạn Độc Cốc Phiến kia, mà là nhìn chăm chú vào những bong bóng huyết khí không ngừng bốc lên kia, còn có âm thanh ăn mòn mờ hồ truyền đến.

Dưới mặt đất nơi này ngàn trượng, có Tuyền Nhãn Âm Dương cực kỳ ô uế, chỉ sợ là con suối trải dài chín vạn dặm trong đầm lầy đen, bên trong toát ra linh khí cực kỳ dơ bẩn. Bất quá trong hai luồng khí dơ bẩn lại bị một tầng đại địa bao trùm phong ấn.

Triệu Vô Tà biến trung tâm của chén máu thành ao máu, ngoài bát ngát ra còn lợi dụng tinh huyết oán khí của sinh linh. Từ lực ăn mòn tầng đại địa kia, giải phóng Âm Dương Ô Nham Tuyền ra ngoài, rót vào trong hồ ngàn dặm. Có linh khí ô uế trong suối Âm Dương, chỉ cần một trăm lẻ tám con thần cốc kia là có thể luyện thành.

Nếu thật sự để Triệu Vô Tà luyện ra trăm chung, lực lượng của hắn sẽ tăng vọt, chỉ sợ thật sự có thể đuổi kịp cường giả Nguyên Anh kỳ rồi. Thiếu tam chương, biết bù đắp cho sự đảm bảo của ta.

Đầu tiên, một trăm bảy mươi tư chương, nước lũ yêu thú...

Nhị cổ kinh ghi lại dưới trướng bất sư của tiểu cổ, trong trời đất cải mệnh nhân thần kỳ sát lục thông đại đến không thể tưởng tượng nổi, dời núi lấp biển che khuất nhật nguyệt đều là bình thường, Triệu Vô Tà có thể luyện trăm chén. Khi hấp thu được thì lực lượng sẽ tăng vọt, không hề khác biệt so với cường giả cấp bậc Nguyên Anh chân nhân. Thậm chí còn có thể mạnh mẽ hơn, nhưng cách thiên ma đại đạo vẫn xa xôi vô cùng.

Nhưng đối với Triệu Vô Tà bây giờ, đã là đủ rồi, luyện thành trăm chung ngày. Đó là ngày hấn tìm Vong Tình Ma Đế, Chu gia, Hoàng Tuyền Quý Giản báo thù. Phạm vi ngày đó, tì vết duy nhất trong tâm cảnh của Triệu Vô Tà sẽ biến mất. Đến lúc đó, Triệu Vô Tà tâm cảnh viên mãn mới có thể đi truy tìm Thiên Ma Chí Đạo.

“Ta đã thành ma rồi, ngày nào thì có quan hệ gì tới Thiên Ma nữa.”

Triệu Vô Tà dường như đang nói với không khí, lại giống như đang nói chuyện với hấn ta, ngồi ngay ngắn trên không trung. Tầng sương mù màu đen nhàn nhạt ở phía dưới nâng hấn ta đứng trên hư không, ánh mắt hấn ta vẫn đang chăm chú nhìn Huyết trì kia.

“Rột rột rột!”

Trong huyết trì không ngừng toát ra bọt nước màu máu, sau khi bay lên lại lập tức tan vỡ, tiếng xì xì không dứt bên tai. Độc Long tứ thú hóa thành bốn đạo hào quang đã rời phạm vi ngàn dặm, ở ngoài vạn dặm tận tình giết chóc, bản tính yêu thú của chúng dưới ảnh hưởng của huyết trùng hoàn toàn hiển hiện ra.

Sát lục khát máu, vô số sinh linh trong đầm đen trong chín vạn dặm cũng sẽ không nghĩ tới, bọn chúng là một con sát tinh mới, so với bất kỳ một vị bá chủ nào trước kia đều muốn giết

chóc, giống như những Phi Hoàng đi qua ruộng lúa kia, cái gì cũng đều muốn cướp đoạt sạch sẽ. Ba con yêu thú Kết Đan hậu kỳ, cộng thêm một con yêu thú Kết Đan Đại viên mãn.

Chín vạn dặm hắc trạch trước kia có sáu đầu yêu thú Kết Đan hậu kỳ, khu vực Thiên Lang điện thống trị đều thuộc về thế lực mạnh mẽ, hôm nay tuy ít đi hai đầu, nhưng mà Độc Long tấn thăng đến Kết Đan Đại viên mãn, thực lực không giảm ngược lại tăng lên., Đã cường hoành hơn trong quá khứ chín vạn dặm, sinh linh bên trong đầm lầy đen. Tất cả đều là những thứ dơ bẩn, độc trùng độc thú. Trước kia cũng không phải đối thủ của vài con yêu thú bá chủ kia, khi đối mặt với Độc Long, chỉ có thể lựa chọn bỏ chạy hoặc tùy ý để chém giết. Chúng còn không biết, chín vạn dặm đầm lầy đen sẽ nghênh đón một lần đồ sát vô cùng thảm liệt. Máu thịt xương hồn phách chúng nó, đều sẽ bị dùng để chồng chất một cái vương tọa ma đầu.

Triệu Vô Tà vẫn nhìn chăm chú vào ly phiên trong huyết trì, khóe miệng cười lạnh, dưới sự tôn lên của huyết quang quả nhiên có chút đáng sợ. Hắn ta cũng giống ma đầu, nhìn một lát sau, nụ cười trên khóe miệng Triệu Vô Tà dần dần thu lại. Hai mắt chậm rãi nhắm lại, khí tức toàn thân từ từ biến mất, huyết khí bốc lên. Bao thân thể hắn ta lại, không thể nhìn thấy hắn ta nữa.

Hai ngày trôi qua, trong đầm lầy, khu vực hơn ngàn dặm, trong không trung một đoàn huyết khí, bỗng nhiên lắng lại một cái, bên trong hiện ra một khí tức cường đại, lạnh lẽo, bạo ngược, khát máu, khí tức không khác gì hung thú thời viễn cổ. Huyết khí tan hết, bên trong lộ ra một bóng người.

Quần áo vải bố, diện mục thanh tú, như trước hai chân vẫn đang cởi trần như bạch Triết, như ngọc. Là Triệu Vô Tà, hai ngày trôi qua, khí tức trên người hắn đã khôi phục trước kia. Lúc trước ở Thiên Lang điện, khi thi triển thần thông xương tủy đã bị thương bình phục trong vòng hai ngày.

“Đã đến lúc.”

Nhìn thoáng qua bầu trời sương mù quay cuồng, Triệu Vô Tà khẽ nhíu mày.

Không nói tiếng nào, sương mù quanh Triệu Vô Tà nhộn nhạo một chút, Triệu Vô Tà biến mất trong đó. Sau một khắc đã đứng ở đó.

rồi rầm chia làm bốn lần trao đổi tất cả mọi chuyện.

Bên cạnh huyết trì to lớn kia, hắn chăm chú nhìn huyết dịch đỏ thẫm bốc lên không ngớt phía dưới, trong hai mắt bắt đầu xuất hiện vẻ ngoan lệ cùng hắc khí nồng đậm.

Hai tay Bạch Triết chậm rãi nâng lên như ngọc, mặt trên cũng bắt đầu xuất hiện từng tia khí đen, chậm rãi quấn quanh lên, lan tràn đến cổ Triệu Vô Tà. Dị tượng này khiến Triệu Vô Tà nhìn qua có vẻ yêu dị.

“Rột rột rột!”

Một tiếng ọc ọc càng thêm kịch liệt truyền đến, trong huyết trì tựa hồ nhiều thêm một ít động tĩnh khác, ở phía dưới bong bóng máu kia tựa hồ cất giấu thứ gì đó khủng bố. Hai bàn tay nhẹ nhàng đặt ở trên không huyết trì, hai cổ lực lượng trống rỗng sinh ra cũng theo đó truyền đến phía dưới huyết trì kia.

“Rúc rúc.”

Vẫn là tiếng bọt khí phá diệt như trước, nhưng lần này tựa hồ không giống lúc trước, một cái bong bóng cực lớn bỗng nhiên xuất hiện.

“Rầm”

Thanh âm khiến lòng người rung động, sau khi bong bóng máu tan biến, một bóng người toàn thân đỏ máu chậm rãi bay lên từ dưới ao máu. Toàn thân đều là thanh âm đỏ như máu, không hổ là từ trong ao máu đi lên, kỳ dị chính là, diện mục của bóng người, mặc dù phía trên bao trùm huyết dịch, nhưng vẫn rõ ràng có thể thấy được đó là ngũ quan của Triệu Vô Tà.

“Một Triệu Vô Tà khác.”

Hai tay vẫn đang vỗ nhẹ phía trên huyết trì, nhưng khi nhìn lại tựa như là một người khác, khóe miệng Triệu Vô Tà xuất hiện một nụ cười. Hai tay hắn ta lắc lư kịch liệt, từng tia hắc khí thẫm thấu vào trong huyết trì, kích thích huyết dịch đỏ thẫm

kia sôi trào lên. Giống như đang nhấp nhô tinh thần, chậm rãi nâng huyết sắc bóng người kia ra khỏi huyết trì.

Màu đỏ bắt đầu nhìn lại, giống như dòng nước, từ bóng người kia rơi vào trong huyết trì.

Quần áo vải bố, ngũ quan có chút thanh tú, hai chân trần. Một màn không thể tưởng tượng nổi, bóng người xuất hiện từ trong huyết trì này, vậy mà hoàn toàn giống Triệu Vô Tà như đúc, hoàn toàn không có gì khác biệt. Chỉ là người này tựa hồ không có thần trí, nhắm chặt hai mắt, chỉ là khí tức trên người vậy mà cũng không khác gì Triệu Vô Tà.

Khí tức hung thú thời viễn cổ này. Người đột nhiên từ trong huyết trì toát ra này thậm chí cả khí tức trên người Triệu Vô Tà cũng không khác gì. Cùng là khí tức của hung thú viễn cổ, âm lãnh bạo ngược, khát máu khốc liệt lộ ra tiêu ý nhân nhật, Triệu Vô Tà nhẹ nhàng nghiêng về phía trước.

Nhị dị, hai ngón tay chập lại thành tay phải, chậm rãi tới gần, chiêu thức cùng ấn đường của hắn.

“Xuy xuy.”

Trong khoảnh khắc đó, trái tim Triệu Vô Tà đập mạnh một cái, một giọt máu đỏ thẫm chảy ra.

Sau đó trực tiếp từ trong ngón trỏ của hắn tràn ra, xuất hiện ở trên hai ngón tay kia.

Tinh huyết, hơn nữa còn là tâm huyết vô cùng tinh thuần, Triệu Vô Tà sau khi ép ra một giọt tinh huyết, sắc mặt dường như tái nhợt đi một chút, nhưng ngay sau đó một khắc liền biến mất, tâm niệm khẽ động. Ở trong ao máu bỗng nhiên xuất hiện một cột nước đỏ như máu, âm một cái nổ tung trên không trung, hóa thành từng tia huyết khí dung nhập vào trong cơ thể Triệu Phương và Tà.

“Yэм”

Trong cổ truyền đến cảm giác sáng khoái cực kỳ, trên mặt Triệu Vô Tà hiện lên một vệt ửng hồng, thay thế chút trắng bệch đó. Giọt tinh huyết bị bức ra kia lập tức được bổ sung,

không để cho trong cơ thể Triệu Vô Tà tồn thất một tia tinh huyết nào.

“Xuy xuy.”

Hai ngón tay đang lập loè màu đỏ trên mặt Triệu Vô Tà đột nhiên gia tốc, trong nháy mắt điểm lên mi tâm của người nọ, cũng trong nháy mắt đó, người giống Triệu Vô Tà kia như đúc lập tức mở hai mắt ra, hai đạo huyết hồng quang mang từ trong mắt hắt bắn ra, không phải nhân loại.

Chỉ cần nhìn thấy hai mắt người này, sợ rằng bất luận kẻ nào cũng sẽ cho rằng “người” có ngoại hình nhân loại này, căn bản là không phải người, quả thực ngay cả một ít Yêu thú hóa thành nhân hình cũng càng giống người trước mắt hơn. Không có bất kỳ cảm tình nào, một tia cũng không có, ngoại trừ hào quang giết chóc vô tận.

Quả thực là quá kinh khủng, trên người mơ hồ phát ra khí tức của viễn cổ hung thú giống như Triệu Vô Tà. Nhưng trong đôi mắt kia lại ngay cả một tia cảm tình cũng không có. Bất luận là hung thú viễn cổ, hay là các loại cự đại của ma đạo, tuy rằng hung hãn nhưng bọn nó dù sao cũng là sinh linh, đều có cảm tình, sẽ tức giận, sẽ có dục vọng.

Thế nhưng trong đôi mắt màu máu của “Người” trước mắt lại không nhìn thấy một chút cảm xúc nào. Ngoại trừ khí tức của hung thú Viễn Cổ, chỉ còn lại khí tức giết chóc khiến người ta run run.

“Thành công”

Đôi mắt với người giống mình như đúc, Triệu Vô Tà chỉ cười lạnh một cái rồi không có động tĩnh gì, khóe miệng nhẹ nhàng phun ra hai chữ. Sau đó bàn tay đột nhiên chộp tới, nắm lấy Vạn Độc Quán Phiên trong tay, cổ tay đột nhiên dùng lực.

cán cò thật dài của cốc phiên bị Triệu Vô Tà giơ lên cao cao, huyết quang lóe lên trên lá cò, hơn mười đạo ảo ảnh vẫn không ngừng lay động. Trong một mảng huyết quang hỗn loạn, “Phốc phốc”. Một tiếng vang nhỏ vang lên, trên mặt Triệu Vô Tà lộ ra vẻ dữ tợn. Ở trước mặt hắn, cán cò cán dài

của Vạn Độc cốc phiên đã hung hăng cắm sâu vào trong Bách Hội trên đỉnh đầu người giống hệt hắc ta.

Không có máu tươi, không có cảnh tượng vật màu đỏ trắng tung tóe như trong tưởng tượng, Vạn Độc Tinh Phiên không trở ngại chút nào cắm vào bên trong đầu người này.

“Oanh “

Dị biến phát sinh, huyết sắc vô biên cuộn cuộn tuôn trào. Huyết khí đỏ thẫm từ trong huyết trì âm âm tuôn ra vô tận. Trong vòng ngàn dặm, tất cả những cái chén đều đang sôi trào, giống như có thứ gì đó kinh khủng muốn đi ra. Phong bạo màu máu bao phủ toàn bộ phạm vi ngàn dặm, những sương mù quay cuồng kia cũng không che dấu được huyết sắc tràn đầy kia.

“Ha ha ha.”

Tiếng cười điên cuồng vang vọng bầu trời, một đạo độn quang màu đen đột nhiên từ trong sương mù bắn ra, sau khi để lại liên tiếp tiếng cuồng tiếu nhằm phía bầu trời phương xa vọt tới.

Đạo hào quang kia sau khi rời đi cả buổi, có một con thú khổng lồ dùng tốc độ khủng bố nhanh chóng bay về phía phạm vi ngàn dặm này. Toàn thân vẩy rồng xanh biếc lóe ra quang mang quỷ dị dưới ánh mặt trời, long tiên dù ở trong phi hành cũng vẫn như cũ rơi xuống phía dưới, ở mặt đầm lầy đốt ra một cái. Hô sâu, bốc lên khói độc tanh hôi làm cho người ta khó chịu được.

“Vù vù.”

Thân thể to lớn của Độc Long bắn vào trong sương mù kia, sau khi xuyên thấu sương mù trắng xóa kia, vẫn như cũ rơi vào bên cạnh cái chén to lớn kia. Nó đang muốn mở ra miệng rồng phun ra thứ gì đó về phía bên trong nhưng bỗng nhiên cảm thấy ao máu kia có gì đó khác thường. Nó giương mắt nhìn lên, trong ánh mắt lập tức hiện lên vẻ vô cùng cung kính, ở trên không huyết trì, “Triệu Vô Tà” đang lẳng lặng ngồi xếp bằng.

Vạn Độc Sa Phiên đã thoát ly Huyết Trì, trôi nổi ở dưới thân Triệu Vô Tà, mặt cờ xám xịt phun trào. Bên trong vẫn là vài chục ảo ảnh chớp lên không ngớt, tuy mơ hồ, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự tồn tại của chúng. Quý dị chính là, lúc này khí tức Triệu Vô Tà đã hoàn toàn biến mất hoặc là hoàn toàn dung hợp với khí tức Huyết Trì phía dưới. Nó hoàn toàn dung hợp với khí tức Vạn Độc Bát Phiên dưới thân.

Độc Long liếc mắt nhìn qua, lại kinh dị phát hiện Triệu Vô Tà kia đã biến mất. Lại nhìn tiếp, lại thấy khí tức huyết sắc vô cùng vô tận, giống như huyết trì không ngừng bốc lên từ phía dưới.

Hắc Tuyết Phong, một đỉnh núi tuyết cao tới nghìn trượng, ở thế tục giới cũng có thể coi là một ngọn núi cao. Nhưng ở mười vạn ngọn núi lớn này quả thực không khác gì một sườn đất nhỏ. Thế nhưng tất cả yêu thú trong khu vực núi tuyết này đều biết rõ ở khu vực thống trị của Thiên Lang điện.

Vạn năm trước, điện chủ Thiên Lang điện, ngay tại lúc đó bị ma đạo cự hung Hắc Tuyết Ma Quân tru sát. Điện chủ đời này của điện Thiên Lang cũng là bản thể của Khiếu Nguyệt Thiên Lang, tu vi thông thiên triệt địa, truyền thuyết thậm chí đã chạm đến ngưỡng cửa Hóa Thần Đạo Quân. Bất quá đại chiến cùng Ma quân đời trước tung hoành Thiên Vân Đại Lục, Hắc Tuyết Ma Quân cũng bị thương nặng mà chết.

Hắc Tuyết Ma Quân là nhân vật thiên tài của ma đạo. Theo truyền thuyết, người tu luyện chính là Hắc Tuyết Ma Công mà hãn tự nghĩ ra. Tu vi cũng thông thiên triệt địa, cũng là cường giả chạm đến ngưỡng cửa của Hóa Thần Quân.

“Nhị Phục Phong vốn là ngọn núi tuyết cao vạn trượng, tồn tại tiết học ở trong mười vạn đại sơn. Nhưng bởi vì hai vị cường giả đại chiến ở nơi này, kết quả trực tiếp làm cho ngọn núi tuyết này thấp xuống mấy ngàn trượng, hai vị cường giả vạn năm trước hung uy có thể nhận ra, càng thêm khủng bố chính là ngọn núi tuyết này bởi vì lần đại chiến kia, tuyết trắng tích tồn không biết bao nhiêu vạn năm đã biến thành tuyết đen như mực.

Bất quá dù sao cũng đã trải qua vạn năm. Hắc Tuyết Phong này mặc dù cũng có không ít yêu thú biết lai lịch, cũng có không ít yêu thú mở ra linh trí tới nơi đây tìm kiếm cơ duyên, xem xem có thể tìm được trong truyền thuyết điện chủ Thiên Lang Điện và Hắc Tuyết Ma Quân gì đó không. Thuộc về đồ vật của hai vị cường giả kia, cho dù là rác rưởi nhưng đối với những yêu thú kia mà nói cũng có thể coi là tuyệt thế bảo vật.

Nhưng mà hôm nay, Hắc Tuyết Phong tựa hồ trở nên không giống bình thường. Một cỗ không khí kỳ dị không ngừng vờn quanh đỉnh Tuyết Phong, biểu thị dường như có đại sự sắp xảy ra.

“Oanh “

Ngay lúc này, một thanh âm như muốn phá nát bầu trời vang lên, từ xa xa bầu trời truyền đến. Sau tiếng nổ âm âm, một mảng lớn điểm đen đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, những điểm đen dày đặc, che kín cả bầu trời xa xa. Chớp mắt, cũng chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi mà thôi, những điểm đen kia ở trên không trung nổ vang hiện ra.

“Khà khà khà khà, không nghĩ tới là vị ung vương đầu tiên của ta tới a. Ha ha ha...”

Sau khi tiếng cười điên cuồng vang lên, những điểm đen kia liền xuất hiện ở trên đỉnh núi tuyết, cương phong bạo liệt theo không trung âm âm thổi xuống, đem một tầng tuyết trắng trên đỉnh núi thổi tan hơn phân nửa, lộ ra núi đá đen kịt phía dưới.

“Khanh tranh, suru suru suru,

Tiếng ung gáy chói tai theo sát phía sau cương phong, những điểm đen kia không ngờ lại là những con hôi ung cực lớn. Mỗi cái đều cực lớn. Nếu Triệu Vô Tà ở đây, nhất định sẽ cảm thấy xa lạ đối với những cự ung này. Bởi vì ở trong tay hắn, trong tay hắn có một con hôi ung giống chúng.

Kim Quan Ưng, những con hôi quan ung lớn vô cùng đều là Kim Quan Ưng, ở đỉnh đầu chúng nó đều có một nhúm lông dài màu vàng, cương phong bạo liệt từ trên cao thổi xuống, không ngờ đều do cánh Kim Quan Ưng thật lớn làm ra. Ở giữa

những con cự ung màu xám này có một con ung lớn đen kịt, đỉnh đầu cũng có một nhúm lông vàng.

Là Vương Giả của Kim Quan Ung, Ung Vương: “Vì Ung Vương đến sớm chứ không phải chuyện tốt lành gì, ha ha ha ha...”

Ngay lúc tiếng ung kêu to của con kim quan màu đen kia vang vọng bầu trời, dưới tuyết phong đột nhiên âm âm nổ vang thanh âm thật lớn, một làn khói bụi dâng lên cao trăm trượng từ xa xa tiêu lên. Ở trong bụi mù đó, một cái, bóng người thật lớn nhanh chóng thoáng hiện, thế mà là từng con mãnh hổ vằn lan.

Những con Ban Lan Mãnh Hổ này không giống như mãnh hổ, Cuồng Huyết Hổ, yêu thú cấp thấp. Nhưng bầy Ban Lan Mãnh Hổ cuồng bạo này không phải là Cuồng Huyết Hổ mà là thân thuộc của Cuồng Huyết Hổ, khát máu cuồng hổ. Yêu thú trung giai, yêu thú trung giai mạnh mẽ đặc biệt là ở phía trước bầy hổ này.

“Grào.”

Ở phía trước bầy hổ, một con Ban Lan Cự Hổ to lớn vô cùng đứng thẳng lên, tiếng cuồng hống vang vọng cả phiến thiên không. Trên thân con mãnh hổ này đều là hoa văn huyết hồng, ngay cả chữ Vương ở giữa trán cũng vô cùng đỏ. Còn có hai con mắt hổ kia, quả thực giống như Huyết Ngục, làm cho người ta không dám liếc mắt nhìn nhiều.

Bầy hổ chạy như điên đến, mặt đất đều giống như bị đập phá, phát ra tiếng vang âm âm như động đất.

Khi Kim Quan Ung Vương ở Hoành Sơn nghe được lời khát máu Cuồng Hổ Vương nói, trong hai con người đen kịt nổ mạnh bắn ra hung quang đáng sợ, bầu trời bị quang mang trong cặp mắt bắn ra đậm thủng, một tiếng sét đùng đoàng vang lên. Nhưng ngay khi sét đánh đánh xuống, toàn bộ bầu trời trên đỉnh Hắc Tuyết Sơn đã thay đổi hoàn toàn.

“UỶNH UỶNH RẦM RẦM ù ù ù

Hắc Tuyết Phi Phi, ung vương và Hổ Vương khí thế kinh người đều thay đổi khí thế, thu hồi lại hai cổ khí thế tùy ý đây

trời kia.

Cũng trong nháy mắt, mặt đất trong phạm vi ngàn dặm trên bầu trời cũng xuất hiện biến hóa kinh người.

Nước lũ, dòng lũ thật sự, mặc kệ là bầu trời hay mặt đất, vậy mà đều xuất hiện mấy chục dòng lũ. Màu sắc khác nhau, từ trên trời mặt đất vọt tới. Tất cả đều lao về phía Hắc Tuyết Phong, khí thế có thể chọc thủng bầu trời tạo thành một cái động lớn, giống như muốn bao phủ toàn bộ Hắc Tuyết Phong vào bên trong.

Giống như lúc trước Ứng Vương và Hồ Vương đến, những tồn tại mạnh mẽ kia đều cuộn lên vô tận cương phong, hoặc là những bụi mù âm âm tuôn ra từ mặt đất, toàn bộ bầu trời mặt đất đều bị khí thế của chúng nó oanh chấn lên, cương phong loạn quyền, khói bụi oanh thẳng lên bầu trời.

Ứng Vương và Hồ Vương đồng thời nheo mắt lại. Bên trong bùng lên lệ quang, nhìn mấy chục dòng lũ đang tuôn trào.

“Âm âm âm, âm âm “

Ngay tại thời điểm mấy chục cổ hồng lưu âm âm muốn đem Hắc Tuyết Phong bao phủ, một cổ hồng lưu mạnh mẽ hơn mấy chục cổ hồng lưu kia xuất hiện, vô số đạo lang yên trụ màu xanh bỗng nhiên từ phía chân trời bốc lên, từ một hướng của Hắc Tuyết Phong bay đến, tất cả tầng mây trên bầu trời kia đều biến mất.

Dòng lũ màu xanh, bên trong những cột khói màu xanh, từng con sói lớn màu xanh đang há miệng sói hướng lên trời điên cuồng gào thét. Những cột khói bụi kia âm âm bắn tới, nơi chúng đi qua, bầu trời bị quét sạch sẽ. Ngay cả một chút mây cũng không còn, chỉ còn lại dòng nước lũ màu xanh kia. Tất cả cự lang màu xanh khí thế kinh người chìm nổi nổi phập phều ở trong đó.

Đầu trăm bảy mươi lăm Chương Sát Ý nổi lên.

“Sắc da khói báo động lan tràn, cái khe trên bầu trời kia đều bị khói bụi che phủ. Mấy tháng trắng non quần lấy nhau. Phô thiên cái địa đến, bên trong bóng mờ chớp động, thỉnh thoảng có thể thấy được từng con cự lang màu xanh chìm nổi ở bên trong. Từ trên thân chúng, phát ra khí tức đan vào một chỗ, hình thành một cỗ khí thế làm cho tất cả yêu thú đều hít thở không thông.

“Ngao ô ngao ô xuyên!”

Tiếng rống tràn ngập bạo ngược, khát máu gầm rú chấn động trên đỉnh Hắc Tuyết Sơn. Những tuyết như mực đen từ đỉnh núi chảy xuống phía dưới núi. Tuyết lở, tràng cảnh cực kỳ đồ sộ đã xuất hiện ở trên đỉnh Hắc Tuyết Sơn. Những tuyết rơi vô cùng đen kịt kia, quả thực giống như nước Minh Hà chảy ngược xuống, sắp bị chôn vùi.

Hắc Tuyết Phong cao ngàn trượng lại bị chém xuống thấp hơn không ít, trên đỉnh núi hoàn toàn trụi lủi. Tuy nhiên vẫn đen kịt như trước, chỉ là không có tuyết, lộ ra núi đá đen kịt phía dưới.

“Độc oanh độc long tâm....

Dòng nước lũ màu xanh cuối cùng so với hơn mười cỗ yêu thú nước lũ trước một bước xuất hiện phía trên đỉnh núi Hắc Tuyết, khói xanh bốc lên, chiếm cứ bầu trời nửa bức tường. Bên trong làn khói màu xanh đó., Một đại hán cưỡi trần từ từ đi ra. Hắn ngồi ở đó, ánh mắt lạnh lẽo. Nhìn lướt qua bốn phía, ánh mắt của hắn lại khiến cho không khí xung quanh nhộn nhạo một trận. Một cỗ uy áp kinh khủng trên người đại hán mơ hồ phát ra: “Rầm một tiếng độc.”

Không trung lại truyền đến tiếng nổ vang âm âm, mấy chục cỗ yêu thú nước lũ cuộn lên cuồng phong khói bụi xuất hiện ở dưới đỉnh núi Hắc Tuyết. Những cuồng phong khói bụi kia tan hết, mấy chục cỗ yêu thú kia hiện ra, chỉ thấy vây quanh đỉnh

Hắc Tuyết không ngờ khắp nơi đều là yêu thú. khôn cùng vô tận, vô cùng vô tận khí tức bạo ngược hung hãn âm âm ngưng tụ ở chỗ này, khí tức phóng thẳng tới chân trời, trong vòng mười vạn dặm đều có thể nghe được.

“Xích Nhãn mãng, Lục Lân Tam Túc thú, Độc Hỏa Nha.”

Trong tầm mắt, toàn bộ đều là yêu thú mạnh mẽ, từng tộc đàn yêu thú. Dĩ nhiên đều là các tộc đàn trở lên từ yêu thú cấp thấp, mỗi một đạo hồng lưu đều như thế, bên trong yêu thú cường đại vô cùng. Hầu như mỗi một đầu đều là cảnh giới từ Trúc Cơ kỳ trở lên, những yêu thú này tụ tập cùng một chỗ, cho dù bất động chỉ cần hít thở một chút phun ra hung hãn thì đều có thể dẫn đến động tĩnh cực lớn.

Mấy chục nhóm yêu thú như nước lũ, mỗi một luồng nước lũ đều đại biểu cho một thế lực, hùng bá một phương. Một vài chục vạn yêu thú đang ở ngay dưới chân núi Hắc Tuyết Phong.

Năm lần hai rớt rớt, lần tấn công lần hai mươi năm lần.

Trên không trung, có không dưới mấy chục vạn Yêu thú, cơ hồ trải đầy dưới núi Hắc Tuyết và tất cả các nơi trên không trung.

“Grào ào gầm gừ...”

Âm thanh các loại thú rống vang vọng trên bầu trời Hắc Tuyết Phong, từng tầng sóng âm ẩn chứa khí tức bạo ngược tỏa ra bốn phía, chấn cho cả ngọn núi Hắc Tuyết Phong rung lắc. Khí tức các loại Yêu thú cũng bay lên trời, xông thẳng lên không trung, va chạm không ngớt.

“Ngao ô xuyên!”

Đúng lúc này, một con cự lang cao tới trăm trượng bỗng nhiên xuất hiện ở không trung, liền xuất hiện ở trong đạo khí trụ lớn nhất kia. Khói màu xanh khói báo động bao trùm thân hình con cự lang này, nhưng mà một cái đầu sói vô cùng to lớn xé rách khói báo động, ngửa mặt lên trời rống to.

“Rầm”

Phần đông yêu thú còn đang gầm rú lập tức trở nên an tĩnh lại, cột khí như lang yên trên không trung kia đột nhiên rung động một cái, sau đó như có sức hấp dẫn vô cùng. Những cột khí

trên không trung kia nhao nhao hướng về phía cột khí sói kia, sau đó trong nháy mắt liền dung hợp lại.

“Ồ “

Một tiếng hừ nhẹ từ trong hắc sắc độn quang truyền đến, quang mang trên không trung bỗng nhiên đình trệ, lộ ra một bóng người đều được bao phủ trong hắc khí. Trong hắc khí, Triệu Vô Tà kinh dị nhìn về phía xa xa trên trời, từ đâu truyền đến một tiếng thú rống làm khí huyết người ta nổi lên, còn có khí thế mạnh mẽ vô biên vô hạn.

Ánh mắt nhìn bầu trời từ trên cao bay lên vạn trượng, yêu khí mạnh mẽ trong tầng cương phong kia, ở trong yêu khí mịt mờ không rõ kia, một cái đầu sói vô cùng to lớn đang điên cuồng gào thét không ngừng. Có thể thấy bên trong hai con mắt sói to lớn kia tràn đầy hung quang giết chóc, cỗ yêu khí kia tuyệt đối không thể nào là một đầu yêu thú có thể sở hữu, quá cường đại.

Ngay cả Triệu Vô Tà bây giờ, nhìn luồng yêu khí mạnh mẽ kia, trong lòng cũng chấn động, trong đầu xuất hiện ý niệm không thể chống đỡ.

“Đều đến đông đủ chưa?”

Triệu Vô Tà lâm bẫm, thì thào một câu, hắc khí cuộn cuộn. Thân hình đột nhiên hóa thành một cái bóng, sau đó vãn vẹo rồi biến thành đường cong quỷ dị, sau một khắc xuất hiện trên bầu trời. Sau khi Ảnh độn, ma tính thức tỉnh, Triệu Vô Tà tu luyện thuận lợi hơn trước kia không biết bao nhiêu lần. Ảnh độn kia được hắn tu luyện đến cực hạn, ở trong khu vực không lớn, Triệu Vô Tà thi triển ảnh độn thực không khác biệt lắm so với thuần di lúc trước.

“Các vị ra ngoài gặp mặt đi.”

Trên không trung mấy ngàn trượng ở Hắc Tuyết Phong, cái đầu sói cực lớn kia bỗng nhiên mở miệng nói tiếng người, giống như cửu thiên thần lôi chấn động vang ở trong tai tất cả yêu thú phía dưới. Trong một mảnh khói báo động, một đạo hân như lấp lóe thanh quang cùng màu đen ở trên ngọn núi đen kịt kia rơi xuống phía trên núi đá đen kịt.

Ánh sáng tán đi, bên trong xuất hiện một đại hán để trần nửa người trên, trên khuôn mặt trần đầy vẻ bạo ngược hung hãn, trong cái miệng kia lại lấp lóe ánh gạo âm độc, toàn thân trên dưới như cục đá vừa mới cắt bớt lợi hại khiến người ta không dám nhìn thẳng. Đại hán này đứng ở dưới núi than, nhìn xuống núi không thấy con yêu thú cuối, khí thế bá tuyệt thiên hạ ầm ầm bộc phát ra.

“Điện chủ điện chủ điện điện chủ điện chủ điện, chủ điện.

Hơn mười đạo hào quang bỗng nhiên xuất hiện phía trên núi, sau khi hào quang tan hết, hiện ra hơn mười người. Tất cả đều xuất hiện phía sau đại hán, sau khi nhìn thấy đại hán đều hơi khom người, sau đó cung kính kêu lên.

Hơn mười người này đại bộ phận đều là ngoại hình của đại hán trung niên nhân loại, hoặc là lão giả, bất quá hơn mười người này đều không ngoại lệ toàn bộ tản mát ra hung sát khí tức trên người. Yêu thú, đều là bá chủ một phương trong khu vực thống trị của Ngọc Lang điện, đều có tu vi Kết Đan hậu kỳ. Đứng chung một chỗ, phát ra sát khí đơn giản có thể làm cho yêu thú cấp thấp trực tiếp hù chết.

“Ngu”

Tiếng xé gió vang lên, sau khi hơn mười người kia xuất hiện, một đạo hắc quang từ xa xa trên bầu trời phóng tới. Trên không trung đột nhiên vặn vẹo kéo dài một chút, bóng đen biến mất, mà trên ngọn núi lại xuất hiện thêm một bóng người toàn thân bao phủ trong hắc khí.

Triệu Vô Tà xuất hiện khiến đám yêu thú xung quanh hắn ta rồi rít nhìn sang, hơn mười ánh mắt ẩn chứa khí tức mạnh mẽ bắn tới khiến hắc khí quanh người Triệu Vô Tà cũng quay cuồng. Có điều Triệu Vô Tà ở trong đó lại không có chút phản ứng nào, chỉ có khóe miệng nhếch lên cười lạnh.

“Lãnh chúa Vô Tà, thú quân trong đầm lầy chín vạn dặm thì sao?”

Thanh âm nhàn nhạt bỗng nhiên vang lên bên tai Triệu Vô Tà, toàn thân run lên, Triệu Vô Tà trong hắc khí hai mắt chậm rãi

neoh lại. Bên trong chớp động quang mang, thân hình khẽ động, chậm rãi bước ra phía trước một bước.

“Bẩm điện chủ, yêu thú trong đầm đen chín vạn dặm của ta, tuân theo khí tức ô uế mà sinh ra, không đến khi Kết Đan Đại Viên Mãn không cách nào hóa hình, lại càng không thể nghe hiệu lệnh, vì đại chiến bất lợi. Chính là do bốn tọa đốc hết sức gánh vác.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có những người trên núi, hung hăng, ngay cả đại hán một mực đưa lưng về phía mọi người trên năm trượng trên mặt cũng xuất hiện một tia dị sắc. “Ha ha ha, cuồng vọng, quả thực là cuồng vọng tới cực điểm. Hết sức chịu trách nhiệm, một tên gia hỏa không biết gì có thể gánh được cái gì, một mình ngươi có thể diệt sát một môn phái bậc trung bình trong Tiên đạo sao, đường đường là đầm đen chín vạn dặm, thậm chí ngay cả một đầu yêu thú cũng không phải ra được, lãnh chúa của ngươi vẫn là đừng có làm. Ha ha ha ha...”

Tiếng cười chói tai vang lên trên đỉnh núi, một lão giả toàn thân áo đen chỉ vào Triệu Vô Tà cười điên cuồng đầy khinh thường. Những người còn lại trên núi đều có vẻ mặt như vậy. Mặc dù khinh thường, Triệu Vô Tà bị khí đen bao phủ, ngăn cách tất cả khí tức. Nhưng hơn mười người của Hoành Sơn đều là tồn tại cấp bá chủ một phương, Triệu Vô Tà có thể đứng ở chỗ này, có nghĩa là tu vi Kết Đan hậu kỳ.

Một yêu thú Kết Đan hậu kỳ tuy mạnh mẽ nhưng không có khả năng chống lại một môn phái trung bình. Bởi vì cường môn một môn phái trung bình cũng chỉ có tu vi Kết Đan hậu kỳ, hơn nữa những đệ tử Kết Đan kỳ trong môn phái thậm chí còn có một số lão quái vật không chết trong môn phái.

Tuy rằng không có cường giả Nguyên Anh kỳ nhưng có một số lão gia hỏa trong các môn phái Tiên Đạo có tu vi Kết Đan Đại viên mãn, đại nạn chưa tới. Thế nhưng tu luyện ngàn năm, chân nguyên tích lũy trong cơ thể không biết nồng đậm đến mức nào, lực lượng lại càng cực kỳ mạnh mẽ.

Triệu Vô Tà với tư cách là lãnh chúa của đầm đen chín vạn dặm mà ngay cả một con yêu thú cũng không mang đến, còn

nói phải dốc hết sức lực, cũng khó trách sao bọn chúng lại cười nhạo như thế.

“Hừ “

Triệu Vô Tà hừ lạnh một tiếng, khóe miệng vẫn nhếch lên cười, xoay người lại nhìn lão giả áo đen đang nói chuyện. Trong ánh mắt tràn ngập sát ý lạnh lùng, khí tức hung thú Viễn Cổ hiện hiện trên người lão ta, bạo ngược, âm lãnh, hung sát, tâm.

Lão giả áo đen kia trong lòng cả kinh, tâm thần bị khí tức mạnh mẽ trên thân Triệu Vô Tà chấn nhiếp, trên mặt cũng xuất hiện một tia hoảng sợ. Dưới chân lui về phía sau một bước, nhưng phiến huyền về sau lại phản ứng, một chút ửng hồng bò lên khuôn mặt. Sau cơn tức giận, khí thế trên người sắp bộc phát ra, nhưng đứng vào lúc này.

“Đã đủ rồi...”

Một thanh âm nổ vang trong đầu hai người, cả người hai người đều chấn động, sắc mặt tái nhợt. Một tiếng này khiến trong lòng hai người không có nổi lên một tia phản kháng, quá cường đại. Nhất là Triệu Vô Tà, sắc mặt tái nhợt lại hiện lên vẻ ửng hồng. Lần thứ hai, đây đã là lần thứ hai vị diện chủ đại nhân kia dùng một tiếng hừ lạnh đánh tan khí thế Triệu Vô Tà ngưng tụ.

Chẳng qua lần này Triệu Vô Tà không bị thương, khôi phục khí huyết bốc lên từ ngực bụng. Triệu Vô Tà nhìn thật sâu vào lão giả áo đen kia. Sát ý lạnh lùng ẩn giấu sâu trong mắt.

Trong lòng Triệu Vô Tà, lão giả áo đen này đã bị phán là hẳn phải chết. Triệu Vô Tà nổi lên sát ý với hắn ta, nếu không phát tiết sát ý này ra ngoài hắn ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Hắn ta nhất định sẽ để lão giả áo đen kia chết trong tay mình.

Canh mục thứ nhất này viết không tốt, thứ lỗi một chút. Ta sửa chữa rất lâu cũng chỉ có thể như vậy về sau sẽ là tiên yêu đại chiến, phục bút trước kia phải dùng.

Danh xưng ma đầu của vai chính sẽ thành tựu sau khi tiên yêu đại chiến lần này

Chương thứ một trăm bảy mươi sáu, Đô Ân Môn.

Hắc y lão giả không biết Triệu Đan Tà Tỳ Kinh có sát ý với hắn hay không. Nữ bị Thiên Cương hừ lạnh một tiếng làm nội tâm chấn động, sau đó chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua Triệu Vô Tà. Sau đó không nói gì, bắt quả trong mắt nó cũng lóe lên một tia lãnh quang.

“Ngao, Tiên Đạo bắt nạt mười vạn con dân đại sơn, che chở Thần Tiêu Đạo Tông chúng ta hộ pháp Thiên Lang điện, thù này không báo cho Yêu tộc chúng ta ở Thiên Vân đại lục thì còn mặt mũi gì nữa. Chắc chắn Thần Tiêu Đạo tông sẽ đuổi tận giết tuyệt, giết tận giết tuyệt.”

Trên đỉnh núi tuyết ngàn trượng, một đại hán khí thế kinh người đứng ngạo nghễ, giống như thần linh đang nhìn xuống chúng sinh vậy. Nửa thân trên trần trụi trên đỉnh đầu của hắn, một con sói lớn màu xanh ẩn hiện trong khói. Ánh mắt của con sói đang bắn ra lạnh lùng đến cực điểm, sát khí bạo liệt lan tràn khắp bầu trời.

Sau khi tiếng hét điên cuồng tràn ngập sát khí vang vọng, trong mắt những yêu thú ở chân núi và cả đám trên không kia đều lộ ra hung quang, bị khí cụ kia ảnh hưởng, ngay cả Triệu Vô Tà cũng thiếu chút nữa không áp chế nổi sát khí bộc phát trong cơ thể, nhất là trước đó hắn còn có sát tâm đối với lão giả áo đen kia.

Thiên Lang điện chủ, đại hán kia, Nguyên Anh kỳ khủng bố. Khí thế khủng bố bộc phát ra hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ với cự lang màu xanh trên đỉnh đầu hắn, cự lang kia cũng hướng lên trời điên cuồng rống lên. Trên bầu trời mấy ngàn trượng bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy màu xanh, vòng xoáy vô cùng to lớn, đem trụ khói sói do Thiên Lang điện sinh ra toàn bộ cuốn vào trong đó.

Con cự lang khổng lồ màu xanh ở bên trong vòng xoáy, dựa vào khí thế bá tuyệt thiên hạ, mắt nhìn xuống mấy chục vạn

yêu thú cường đại phía dưới.

“Độc” Tuyên hoạ tiếp tục xoay tròn, thế nhưng những yêu thú phía dưới kia đều cảm giác thân thể của mình có chút không bị mình khống chế, trên thân phát ra khí tức hung sát bay lên không trung sau đó chậm rãi dung nhập vào trong vòng xoáy kia.

“UỖNH UỖNH RẦM RẦM.”

Thiên biến, bởi vì vòng xoáy màu xanh vô cùng lớn kia đang xoay tròn trên bầu trời. Tất cả dị vật đều biến mất, chỉ còn lại trên mặt đất mấy chục vạn yêu thú phát ra khí tức hung hãn dung nhập vào bên trong vòng xoáy kia, vòng xoáy màu xanh dần dần bắt đầu biến thành màu xám.

“Giết, giết, giết, giết.

Mấy chục vạn yêu thú đồng loạt gào thét, âm thanh kia quả thực như muốn chấn cho cả vùng trời rơi xuống, truyền khắp mười vạn dặm.

tuyên chiến Hắc Tuyết Phong ở bên ngoài mười vạn đại sơn, cách thế lực Tiên Đạo căn bản không xa. Chỉ cần vạn dặm là phạm vi thế lực Tiên Đạo, lúc này mấy chục vạn yêu thú điên cuồng gào thét, rung động phạm vi mười vạn dặm. Đừng nói là thế lực Tiên Đạo, ngay cả những môn phái Ma Đạo cũng biết chính thức tuyên chiến với thế lực Tiên Đạo.

Lúc này, trên vách núi trên Thần Tiêu Đạo Tông, vẫn đứng hai người như trước, lão giả mày kiếm vô cùng hung hãn, còn có chuông môn Thần Tiêu Đạo nhìn như hiền lành kia. Lão giả mày kiếm đứng ở phía sau lão giả hiền từ kia, hơi khom người, trên mặt có vẻ cung kính.

“Sắp khai chiến rồi.”

Thanh âm nhàn nhạt từ trong miệng lão giả hiền lành đi ra, bên trong không có một tia cảm xúc, giống như đang nói một chuyện không quan trọng gì vậy. Nhưng bốn chữ kia nói ra, lại có nghĩa là trên Thiên Vân đại lục không biết bao nhiêu sinh linh phải chết đi.

Thế lực Tiên đạo, mười vạn đại sơn yêu tộc, bên nào không phải cực kỳ mạnh mẽ.

Ở đâu không phải trên Thiên Vân đại lục truyền thừa vô tận năm tháng, tiên ma lưỡng đạo, còn có yêu tộc, đều tồn tại từ thời viễn cổ. Tuy rằng nói đến, lịch sử của yêu tộc vẫn là càng thêm lâu đời, nhưng nhân loại chính là linh hồn của vạn vật. Được trời cao chiếu cố, tu hành so với yêu tộc dễ dàng hơn rất nhiều.

Thiên Vân đại lục là bá chủ của Yêu tộc thời viễn cổ, nhưng hiện tại chúa tể Thiên Vân đại lục là một tu sĩ nhân loại. Nếu cả hai đạo Tiên Ma liên hợp lại, có lẽ mười vạn Yêu tộc trong núi lớn sẽ không còn tồn tại nữa.

Đáng tiếc, cừu hận giữa hai đạo Tiên Ma còn nồng đậm hơn rất nhiều so với Tiên Yêu hoặc Ma Yêu. Cũng giống như thủy hỏa không thể tương dung, hai đạo Tiên Ma, cho tới bây giờ đều không chết không thôi.

“Chương môn sư huynh!

Vẻ mặt lão giả mày kiếm khác thường, miệng lưỡi muốn nói cái gì. Lão giả hiền lành kia liền ngắt lời hắn, trong miệng thần nhiên nói: “Sư đệ, việc này không trách người, không cần tự trách Thần Tiêu Đạo Tông chúng ta từng sống thiên vân mấy vạn năm, chưa bao giờ sợ qua ai. Thằng nhãi con Thiên Lang Điện muốn đánh nhau thì chiến.”

Chữ chiến cuối cùng vừa ra khỏi miệng, sương mù dưới vách núi đột nhiên quay cuồng lên, tựa hồ là chữ cuối cùng phun lá lên lá của lão giả.

“Ầm ầm ầm ầm “

Dòng lũ im ắng lại di chuyển, mấy chục vạn yêu thú toàn bộ hành động, mấy chục người kia bay trở lại tộc đàn của mình. Dẫn dắt mấy chục cỗ lũ lụt, yêu thú nhiều không đếm được chìm nổi ở trong đó, đi về phía bên ngoài mười vạn ngọn núi lớn. Vừa mới khởi động, liền dẫn tới thiên biến, toàn bộ bầu trời đều đang chấn động.

“Hãy”

Triệu Vô Tà ở trong đó, chịu ảnh hưởng của sát khí gần như vô cùng vô tận, khí huyết trong cơ thể sôi trào kịch liệt, trong đôi mắt biến thành màu đỏ máu, sát khí tỏa ra bốn phía.

“Grào.”

Trong hắc khí, mặt Triệu Vô Tà đột nhiên trở nên vặn vẹo dữ tợn, sát khí huyết hồng không kiềm chế được từ trên người hắn lan tràn ra. Không áp chế được sát khí trong cơ thể, Triệu Vô Tà bỗng nhiên điên cuồng hét lên, khí tức hung sát của hung thú thời viễn cổ hoàn toàn bộc phát ra.

Cuồng bạo, âm lãnh, khát máu, “

“Đi “

Theo Thiên Lang điện chủ điên cuồng hét lên một tiếng, Triệu Vô Tà liền hóa thành một đạo hắc quang màu máu bay về phía bầu trời phía xa. Hắn thi triển toàn bộ độn tốc, trong nháy mắt đó, bóng đen vặn vẹo dài ra đã vượt qua khoảng cách rất lớn.

“Oanh “

Phía trên sườn núi Hắc Tuyết Phong, sau một tiếng nổ vang, mặt đất bỗng nhiên xuất hiện một cái hố to, đá núi đen kịt bị một cỗ man lực đánh cho nát bấy. Trong hố kia vẫn còn lưu lại từng tia từng tia khí tức huyết hồng hoàn toàn giống với khí tức trên người Triệu Vô Tà, hoàn toàn không giống nhân loại. Khí thể truyền thừa từ trong giọt tinh huyết của viễn cổ hung thú quả thực hung hãn tới cực điểm.

“Ồ “

Lần này đến phiên tồn tại mạnh mẽ kia kinh ngạc thốt lên, tuy rằng lúc trước đã nhìn thấy khí tức trên người Triệu Vô Tà, nó còn tưởng rằng Triệu Vô Tà chỉ là một con dị chủng dính huyết mạch hung thú thời viễn cổ. Dù sao ở trong mười vạn ngọn núi lớn, có không ít yêu thú nhiễm huyết mạch hung thú thời viễn cổ, nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ.

Dị chủng yêu thú như vậy tu luyện gian nan, nhưng nếu sau khi tiến vào giai đoạn thành thực, chiến lực sẽ tăng vọt, đột nhiên có thể trở thành một đầu yêu thú bá chủ bá chủ một phương. Nhưng lúc này, khí tức trên người Triệu Vô Tà hoàn

toàn giống với viên cổ hung thú kia, chỉ là không có mạnh mẽ đến mức núi lở đất nứt.

“Vút”

Sau khi đánh ra một cái hồ to trên núi, thân hình Triệu Vô Tà hóa thành hắc quang biến mất ở phía chân trời. Độn quang hoàn toàn thi triển ra, thậm chí còn vượt qua tốc độ của Kết Đan Đại viên mãn yêu thú, trước khi nước lũ lũ hơn mười con yêu thú bắt đầu khởi động đã biến mất.

Hắn muốn giết chóc, hiện tại hắn cần tìm một chỗ phát tiết sát khí trong cơ thể.” Ha ha ha ha.

Ma đầu làm việc xưa nay đều là tùy ý phô trương. Tu dưỡng tâm cảnh đối với Triệu Vô Tà lúc này mà nói thì chỉ là rắc chớ mà thôi. Trong hắc quang, đôi mắt Triệu Vô Tà toàn là màu đỏ như máu. Bóng đen không ngừng vặn vẹo kéo dài, khoảng cách vạn dặm thế mà chỉ trong nửa canh giờ đã bị hắn vượt qua.

“Uống lục tìm được...”

Trong cổ họng vang lên tiếng gầm nhẹ, Triệu Vô Tà mở đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm bầu trời phía xa. Nơi đó không có gì nhưng Triệu Vô Tà lại đứng yên tại chỗ, khóe miệng nhếch lên nụ cười dữ tợn.

“Tát nhãn”

Mí mắt rất nhanh khẽ mở ra, hai mắt Triệu Vô Tà lập tức biến thành âm dương nhị khí chiếm cứ một con ngươi, cảnh tượng trước mắt lập tức xuất hiện biến hóa. Xa xa trên bầu trời mây khói biến hóa, một ngọn núi cao hiện ra trong mắt hắn, mây mù vờn quanh đỉnh đài lầu các hiển hiện ra.

Ở giữa những sương mù vờn quanh kia, đều ẩn hiện ba chữ như ẩn như hiện. Tiên hạc phi hành, linh khí tràn ngập, cảnh tượng của tiên môn một phái. Đây là môn phái trung đẳng, một môn phái tiên đạo gần mười vạn ngọn núi lớn nhất.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt suy tính vụ án lần hai mươi sáu lần.

Khác với những môn phái Tiên Đạo khác chính là, đây đều được coi là không tranh với đời, ngay cả sơn môn cũng dùng cấm chế che giấu.

Đáng tiếc, lúc này trong mắt Triệu Vô Tà, sơn môn lập huyền đã sắp biến thành núi thây biển máu rồi.

“Hắc hắc” cho dù ta không động thủ, các ngươi muốn chết cũng để ta tiễn các ngươi lên đường a.”

Trong giọng nói khàn khàn của Triệu Vô Tà tràn ngập sát ý, nhưng hẳn ta nói cũng không sai, cho dù Triệu Vô Tà không động thủ. Thời điểm lũ yêu thú ở đằng sau cuốn tới, tiên môn này cũng chỉ có kết cục như thế.

Chương thứ một trăm bảy mươi bảy, vạn muỗi đạ̣m thể.

Sơn môn của Ân Môn là đỉnh cao, vậ̣n vụ hoàn. Tiên cùng bia Di Thần tiên cảnh giống nhau, nhất là những đình đài lầu các bên trong sương mù như ẩn như hiện, trên trăm đạo dao động khí tức ở trong đó có thể cảm ứng được rất dễ dàng.

“Tiêu “

Triệu Vô Tà dùng một đôi chén nhìn xuống sơn môn phía dưới, dưới ánh mắt kinh khủng của quán rượu, tầng cấm chế kia quả thực giống như là thùng rỗng kêu to. Hết thầy bên trong đều hiện ra trong đầu Triệu Vô Tà một cách vô cùng rõ ràng. Hơn trăm đạo khí tức kia tuy không phải yếu ớt, thậm chí một đạo khí tức cũng không kém hơn Triệu Vô Tà bao nhiêu.

Một môn phái cỡ trung, nói chung chương môn chính là tu vi Kết Đan hậu kỳ, muốn tiêu diệt một môn phái cỡ trung. Trừ phi có tu vi Kết Đan Đại viên mãn hoặc là dựa vào thủ đoạn đánh lén, giống như thủ đoạn lúc trước hộ pháp hồi lang của Thiên Lang điện giết chết Hoàng Vân môn sử dụng.

Điều kiện thứ nhất Triệu Vô Tà không phù hợp, Kết Đan Đại viên mãn, hẳn ngay cả Kết Đan trung kỳ cũng không có. Dựa vào giọt tinh huyết hung thú viễn cổ kia, giọt tinh huyết kia bắt quá lớn bằng hạt gạo bên trong đã sớm ẩn chứa lực lượng tiêu diệt sạch sẽ trong vô tận năm tháng rồi. Triệu Vô Tà bắt quá mượn khí tức trong đó quán chú vào thân thể mình, một thủ đoạn lừa gạt toàn bộ yêu thú.

Ngay cả điện chủ Nguyên Anh kỳ của Thiên Lang điện cũng không thể nhìn thấu Triệu Vô Tà, cho rằng hắn ta là một người. nhiễm huyết mạch dị chủng của hung thú viễn cổ.

Chẳng qua, có lẽ đã đối với Triệu Vô Tà mấy tháng trước thì không cách nào tiêu diệt được một môn phái trung đẳng.

Nhưng hiện tại, chiến lực của Triệu Vô Tà đã sớm tăng vọt, mặc dù chỉ có cảnh giới Kết Đan sơ kỳ nhưng khi chân chính

chém giết thì Triệu Vô Tà đã khó khăn lắm mới có thể đánh nhau với tu sĩ Kết Đan hậu kỳ mà không rơi vào thế hạ phong.

“Mở....”

Tiếng gió bỗng nhiên vang lên trong không trung, bên người Triệu Nhu tà. Vân khí bắt đầu cuộn cuộn, ẩn ký trên cổ tay lóe lên, ánh sáng xám lóe lên, sau đó một lá cờ dài đột nhiên xuất hiện giữa không trung. Bên trong mây mù trắng xoá, một lá cờ phướn lóe lên ánh sáng màu xám, trên lá cờ có ảo ảnh bao phủ, hơn mười bóng đen ở trong đó bắt đầu khởi động, chìm nổi nổi.

Cùng lúc đó, trong mười vạn ngọn núi lớn, trong chín vạn dặm đầm đen. Tại khu vực kỳ quái kia, ngàn dặm chung trì tại trung tâm Huyết trì. Đồng dạng có một lá cờ phướn, trên mặt cờ có hơi mang và huyết quang quấn lấy nhau không ngắt. Máu ở trong huyết trì như là nham thạch nóng chảy quay cuồng một bóng người màu máu chậm rãi từ trong đó bay lên.

“Triệu Vô Tà...”

Bóng người màu đỏ ngòm này dĩ nhiên là Triệu Vô Tà, khuôn mặt và ngũ quan giống nhau như đúc. Nếu khác nhau, thì đó chính là Triệu Vô Tà toàn thân đầy máu đỏ thẫm tà ác hơn rất nhiều. Trong đôi mắt kia không nhìn thấy bất kỳ cảm xúc của con người nào khác, ngoại trừ bạo ngược ra thì chính là khát máu.

Quả thực giống như ma thú vực sâu, một chút cảm tình cũng không có, chỉ biết giết chóc và cắn nuốt.

Ngay phía trước bàn cờ, “Triệu Vô Tà” trong huyết trì nhẹ nhàng vươn ra một bàn tay tràn đầy huyết hồng, chậm rãi nắm lấy cán của ly phiên.

“Tiếng cười giống như cú vọ của đêm, “Triệu Vô Tà” này khẽ nhếch miệng nở nụ cười tàn nhẫn, trên bàn tay tràn ra huyết quang nồng đậm. Một đạo huyết quang dọc theo cán cờ chạy về phía mặt cờ kia, bên trong lá cờ có hơn mười đạo ảo ảnh tựa hồ bởi vì huyết quang này mà hỗn loạn hẳn lên.

Bất quá sau chớp mắt, hơn mười đạo khí tức trên lá cờ kia đều yên lặng trở lại, chỉnh tề xếp đặt trên mặt cờ xám xịt. Giống

như chờ tướng quân tuần tra, đạo huyết quang kia không hề trở ngại chui vào trong mặt lá cờ.

“Oanh “

Một chút ngưng trệ cũng không có, đạo huyết quang kia trực tiếp trúng một đạo trong hơn mười đạo khí tức kia. Huyết quang trong chớp mắt liền dung hợp cùng khí tức kia, huyết quang biến mất, trên cốc phiến bắt đầu sáng lên hơi mang nồng đậm. Cực kỳ chói mắt, hơi mang bùng lên, toàn bộ huyết trì đều bị che dấu.

“Oanh “

Lúc này, trên bầu trời sơn môn Đô Ân Môn, hơi mang chói mắt cũng sáng lên. Phía trên lá cờ dài kia bùng lên một cái lỗ lớn chậm rãi xuất hiện trong hào quang, bên trong quang ảnh chớp động, tựa hồ có vật gì muốn đi ra.

Sau khi luồng sáng lơ mờ hiện ra, cuối cùng cái động lớn kia cũng có động tĩnh, làm cho giọng nói cực kỳ buồn bực vang lên.

“Ong ong ong ong “

Đây là âm thanh chớp động trong không khí, nghe thanh âm này liền biết thứ xuất hiện không phải là vật tầm thường, không phải ai cũng có thể trêu chọc được. Âm thanh trong cái lỗ lớn kia sau khi truyền đến làm cho lòng người phiến lòng thì cái bên trong vàng sáng lơ mờ kia lại bắt đầu lắc lư.

“Ong ong khát máu hắc văn “

Triệu Vô Tà nhẹ nhàng phun ra hai chữ, sau đó dưới ánh mắt của hắn ta, từ lỗ thủng trên lá cờ bắt đầu bay ra từng đoàn hào quang to bằng nắm tay. Vô số điểm sáng kia tựa hồ như vô cùng vô tận, chen chúc ồn ào vẫn làm cho người ta vô cùng phiến lòng.

Là những con muỗi đen khát máu, trong những chùm sáng kia, lại là những con muỗi đen to bằng nắm tay. Máu đen, con thú độc ác trong đầm đen chín vạn dặm, cực kỳ ác độc. Đôi cánh mỏng đến cực điểm kia, nhưng khi vỗ mạnh sinh ra âm thanh

khiến người ta tâm phiền não, khiến người ta có loại xúc động muốn tự bạo mà chết.

Mỗi một quả cầu ánh sáng đều đại biểu cho một con muỗi đen khát máu lớn chừng quả đấm, chỉ trong chốc lát, đã bay ra không biết bao nhiêu con muỗi đen. Nó nhanh chóng bay đến bên cạnh Triệu Vô Tà, bao phủ cả người hắn ta vào bên trong. Bất kể là sinh linh nào cũng phải trải qua sự đồng ý của đám muỗi đen khát máu này mới có thể bay đến bên người Triệu Vô Tà.

Lại một lát sau, Tử Phiên rốt cục yên lặng, mặt cờ phướn đang phồng lên không ngớt kia dần dần bình phục lại. Con muỗi đen bên trong đã được bày ra toàn bộ, liền hóa thành một đám quang sáng trôi nổi quanh người Triệu Vô Tà, thân hình khổng lồ to bằng nắm tay. Những con muỗi đen khát máu này quả thực cùng một đám con cháu tử tôn Huyết Huyết Tiểu Vương lúc trước.

Cánh tay khẽ động, bàn tay Bạch Triết như ngọc chậm rãi mở ra, một quang sáng chậm rãi ”Châu” dừng lại ở trong lòng bàn tay Triệu Mâu loan loan đi. Bên trong lộ ra con muỗi đen lớn nhỏ. Vẫn là bộ dáng như cũ, toàn thân đen kịt, chỗ khớp xương chân mọc đầy lông dài màu đen.

Khác biệt duy nhất chính là, lưng con muỗi đen này, tựa hồ có phù văn kỳ dị gì. Tựa như trời sinh, lại giống như là cưỡng ép khắc lên. Quái dị vô cùng, cũng chính là những phù văn kỳ dị kia, làm cho đám muỗi đen này lộ ra một loại khí tức nhìn không thấu. Khí tức cực kỳ nguy hiểm, không dám xem nhẹ.

Nhìn chăm chú con muỗi đen trong lòng bàn tay mình, khóe miệng Triệu Vô Tà cũng hiện lên nụ cười tàn nhẫn giống hệt nụ cười “Triệu Vô Tà” trong đầm máu chín vụn dậm kia.

“Vù đen”

Ngón tay Triệu Vô Tà chậm rãi nắm lấy miệng con muỗi khổng lồ này, một cái ống hút giống như cây kim dài kia, cho dù Triệu Vô Tà là chủ uống rượu, cũng cảm nhận được khí tức khát máu sắc bén làm cho tâm thần người ta run sợ, thật khó

tưởng tượng, nếu là bị cây kim thật này cắm vào trong cơ thể. Vậy thì thể thảm đến cỡ nào chứ.

Con muỗi đen khát máu này chính là độc thú chỉ có ở Hắc Ao chín vạn dặm, thuộc về Độc thú của Thiên Vân đại lục. Ở bên trong chung kinh căn bản không tìm thấy được ghi chép về con muỗi đen khát máu. Bất quá cũng không gây trở ngại Triệu Vô Tà luyện con muỗi đen khát máu thành con muỗi nhỏ, dưới một đôi mắt chén, thuộc tính bẩm sinh của bất cứ độc thú độc trùng độc trùng nào cũng được Triệu Vô Tà biết rất rõ.

Bên trong ly kinh nói, thiên địa vạn vật sinh linh đều có thể thành chén, khát máu hắc văn làm độc tập càng có thể.

Thiên Lý chung trì, Triệu Vô Tà để cho bốn con yêu thú Độc Long trắng trộn chop lấy độc trùng độc thú trong đầm lầy chín vạn dặm, sau đó ném vào trong một trăm lẻ bảy cái chung kia. Còn có những yêu thú kia, Độc Long bốn con yêu thú trắng trộn giết chóc, lấy tinh huyết trong cơ thể những yêu thú kia sau đó rót vào trong huyết trì.

Huyết trì, Tửu trì, lấy Tửu Phiến làm mắt trận, bày Vạn Độc Phệ Hồn trận. Huyết trì ăn mòn tầng đại địa từ lục dưới lòng đất kia chuẩn bị phóng thích ra linh khí ô uế trong hai dòng suối kia, lại thu nạp âm khí nuôi dưỡng độc trùng trong đáy hồ nước, chờ Triệu Vô Tà trở về sẽ bắt đầu luyện chế những độc trùng độc thú kia trở thành huyết trùng chân chính.

“Chỉ là, đáng tiếc...”

Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện một tia tiếc nuối, nhưng tia tiếc nuối này chợt lóe lên, lập tức trên mặt hắn hiện lên biểu tình dữ tợn đáng sợ. Năm ngón tay đột nhiên nắm chặt, một con muỗi đen to bằng nắm đấm vốn đang đậu ở trong lòng bàn tay hắn ta âm ỉ nổ tung, rõ ràng lại bị hắn bóp nát.

“Rầm”

Khối thịt màu đen bắn tung tóe khắp nơi, ghê tởm còn chưa dừng lại trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà bao lâu, Triệu Vô Tà tâm niệm vừa động, lập tức nghe thấy thanh âm “Ong ong” vang lên, sau đó liền có ba con muỗi đen bay tới. Ba đạo hắc

quang lóe lên trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà, chỉ trong nháy mắt, huyết nhục lưu lại phía trên hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi.

Ba con muỗi đen cắn nuốt máu thịt đồng loại của mình, toàn thân lóe lên huyết quang, khí tức vậy mà đều trở nên mạnh mẽ không ít. Trong sáu con muỗi lộ ra huyết quang phức tạp một chút cảm tình cũng không có, chỉ có ánh sáng khát máu đang chớp động.

Nhẹ nhàng hất cổ tay một cái, Triệu Vô Tà nhìn cầm chế trước mắt, khoe miệng nhe răng cười. Lòng bàn tay lại lóe lên ánh sáng, vẫn là huyết quang như trước, nhưng bên trong huyết quang kia lại có thêm một thanh trường kiếm. Trên thân kiếm tràn đầy trùng ảnh vụn vụn dường như, từng con trùng kỳ dị trải rộng toàn bộ thân kiếm.

Ngay cả một khe hở cũng không có, trên thân kiếm, ngoại trừ thân thể sâu bọ vụn vụn ra thì không có gì cả. Trong đó hai con sâu máu đặc biệt ngưng thực, tựa như thật vậy, đáng sợ hơn chính là hai con sâu máu này không giống với huyết trùng khác, ngũ quan của chúng đều rõ ràng, đó chính là khuôn mặt của hai con người.

“Hừ hừ hừ”

Hai chân trần đột nhiên bước ra, ma nguyên bên trong đan điền bắt đầu khởi động, Nhân Trùng chén kiếm hung hăng hướng tới cầm chế kia đánh tới. Ở giữa không trung, hai con Nhân Trùng trong chén kiếm đột nhiên phát sáng lên, một mảnh huyết vụ phiêu tán. Ở trong huyết vụ, hai con Nhân Ma Chung mặt mũi càng thêm vụn vụn thống khổ, thân hình vụn vụn chậm rãi du động.

Huyết vụ va chạm với cầm chế trên không trung lập tức có phản ứng, dường như có âm thanh của thứ gì đó bị phá nát vang lên. Triệu Vô Tà lạnh lùng thu hồi chén kiếm của Nhân Trùng., Bầu trời trước người hắn lập tức xảy ra biến hóa.”
Mây mù giống như bị đun sôi, bắt đầu kịch liệt bốc lên, là cầm chế trong hư không mãnh liệt lay động. Cầm chế vốn ẩn tàng trong không khí hiện ra bị một kiếm bổ, trên tầng vòng bảo hộ kia đột ngột xuất hiện một vết rách hẹp dài.

Trên vết nứt kia, từng tia từng tia huyết quang lan tràn, hướng bên trong cấm chế tuôn trào. Lần này chính là chọc phải tổ ong vò vẽ, cấm chế phía dưới sơn môn lập tức sôi trào.

“Vù vù “

Hơn trăm đạo khí tức kia đều bị cấm chế đánh ra một vết nứt nên đã kinh động. Trong đó có mấy đạo khí tức phản ứng nhanh nhất, cơ hồ khi cấm chế bị công kích thì đã bị kinh động. Cấm chế bị nứt ra một cái khe, sơn môn cũng nứt ra.

“Đạo hữu phương nào phạm Ân Sơn môn ta?”

Mấy đạo quang mang kia trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Triệu Vô Tà, sau khi quang mang tan hết, lộ ra bốn người. Đầu là lão giả tóc mai đã hoa râu, đạo bào màu trắng, phát trần nơi tay. Quả thực là điển hình của tu sĩ tiên môn, cho dù đối mặt với một tên tu sĩ toàn thân ma khí dày đặc, còn đem cấm chế của sơn môn nhà mình dẫn cho một tiểu ma đầu, bốn người này vẫn chưa lập tức động thủ.

Trong bốn người, có một lão giả tu vi Kết Đan hậu kỳ, đứng phía trước ba người khác. Có lẽ đây là trưởng môn của Ân Môn.

Nghe hắn nói vậy, trong mắt Triệu Vô Tà không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, đã chứng kiến sự tàn khốc của ma đạo. Cũng thấy qua quy tắc mạnh được yếu thua của yêu tộc trong mười vạn đại sơn, còn được chứng kiến cái gọi là Tiên đạo mười, Thần Tiêu đạo tông. Triệu Đan Tà tưởng rằng cái gọi là Tiên đạo chẳng khác nào dùng công thạch, nước bọt trải qua những môn phái chính đạo kia.

Đều là những kẻ dối trá, chính nghĩa, vụng trộm làm chuyện ác độc gì cũng làm ra được. Nhưng chúng là tiên môn chân chính, Triệu Vô Tà cũng là ma đầu chân chính, trong lòng hắn ta tràn ngập sát ý. Nếu không phát tiết ra ngoài sẽ khiến bản thân bị thương, Triệu Vô Tà cũng không phải người tốt.”

“Ta tới là để nói cho các ngươi biết, Thiên Lang điện trong mười vạn núi lớn đã tuyên chiến với Thần Tiêu Đạo Tông, đại quân yêu thú sắp đi tới nơi này. Còn ta, là “Đưa các ngươi lên đường” trước. Bốn người mới nghe Triệu Vô Tà nói, đầu tiên

là lộ ra vẻ kinh hãi., Sau đó lại lộ ra một tia cảm kích với Triệu Vô Tà. Thế nhưng vẻ cảm kích này còn chưa duy trì được bao lâu đã bị câu nói đằng sau của Triệu Vô Tà hù dọa. Sau đó lại nổi giận, tượng đất còn ba phần tức giận, bốn người này mặc dù là tu sĩ trong Ấn Môn, không tranh với đời.

Bởi vì sự tồn tại của cấm chế kia cho dù ở gần mười vạn đại sơn, bọn hắn cũng tránh được rất nhiều tranh đấu. Bởi vì cấm chế này là do một tiền bối Nguyên Anh kỳ của Ấn Môn bố trí. Cho dù là cường giả Nguyên Anh kỳ cũng có thể nhìn ra cấm chế phá vỡ kia cũng không phải chuyện đơn giản. Huống chi trên dưới Ấn Môn đều không có tâm tranh bá, an nhàn.

Nhưng đáng tiếc, hôm nay đụng phải con số kỳ lạ là Triệu Vô Tà, mắt chén đã nhìn thấu cấm chế. Máu huyết của sinh linh Tiên Thiên trong Nhân Tử Kiếm cực kỳ ô uế, cấm chế kia mặc dù cường đại nhưng Triệu Vô Tà đã phá vỡ một cái lỗ hổng, vẫn có thể làm được.

“Khinh người quá nhiều các hạ nếu là tu sĩ ma đạo, cũng đừng trách chúng ta ý đông hiệp yếu.”

Tiết âm của Triệu Vô Tà vang lên, bốn người đều nổi giận. Nhất là khi nghe thấy Triệu Vô Tà định hủy diệt toàn bộ Ấn Môn.

Bốn người không kiềm chế được cơn giận trong lòng, nhưng mà bọn họ hoàn toàn không chú ý tới nụ cười tàn nhẫn nơi khóe miệng Triệu Vô Tà. Còn trên cổ tay Triệu Vô Tà, ấn ký hình chiếc chén dần dần sáng lên.

“Giết sạch một lần!”

Vẫn là thanh âm thân nhiên của Triệu Vô Tà như cũ, bàn tay nhẹ nhàng vung xuống, ở phía sau hắn. Một đoàn Hắc Văn khát máu lập tức hành động. Giống như một đám mây đen, trong tiếng ong ong hướng về chỗ khe nứt cấm chế kia mà dừng mãnh lao tới. Hơn vạn con Huyết Tiểu bị Triệu Vô Tà luyện chế thành Huyết Tiểu Trùng, uy lực so với đám con cháu tử tôn lúc trước của Hắc Văn vương càng thêm mạnh mẽ.

Chỉ cần bị đám muỗi màu đen kia cắn một cái, trừ phi là Kết Đan Tông Sư có tu vi cao tuyệt. Nếu không cũng chỉ có một

kết cục, đó chính là tinh huyết toàn thân đều bị hút sạch sẽ. Một đám muỗi đen này ước chừng có hơn vạn con., Cho dù đối mặt với Kết Đan Tông Sư, hơn vạn con muỗi đen cũng có thể hấp thu chỉ còn lại một tấm da người, trong Ân Môn chỉ có trên trăm tu sĩ, mặc dù mỗi tu sĩ đều không tệ.

Thế nhưng dưới vạn con muỗi đen kia, kết quả đã rất rõ ràng. Huống hồ còn có “

“Vù vù vù”.

Nhân trùng trong chén kiếm đột nhiên rung rung tại không trung, xuất hiện một tiếng vang làm tâm thần người ta rung động, mũi kiếm rung động kịch liệt. Một mảng sương mù máu kia bao thật chặt lấy thân kiếm huyết hồng của Nhân Trùng, hai con Nhân Trùng bộ mặt rõ ràng vô cùng đang bơi ở trong đó, hai khuôn mặt đều là biểu lộ thống khổ không gì sánh được.

Trịnh Nguyên Bá, Chu Giác, hai tên xui xẻo hồn phách bị vĩnh viễn giam cầm trong chén trùng nọ, vĩnh viễn trầm luân chịu nổi thống khổ vô biên đó.

“Ong ong ong ong “

Âm thanh của muỗi đen khát máu chớp động không khí truyền đến tai bốn người, nhất là râu tóc bạc trắng tung bay đều là chứng môn Ân Môn, sắc mặt lập tức đại biến. Tu luyện mấy trăm năm, lão giả này không biết đã từng chứng kiến bao nhiêu yêu thú mạnh mẽ, bao nhiêu độc trùng mạnh mẽ, thậm chí là tộc đàn. Nhưng khi nghe được hơn vạn con muỗi đen khát máu to bằng nắm tay này.

Lần này rồi rắm chia lãi cho ruồi muỗi lớp bớp.

Lúc bay lên, âm thanh nhìn thấy mây đen cuộn cuộn không ngừng kia, nhất thời trong đầu liền lóe lên ý niệm không ổn.

“A a a không cần a, những thứ này là cái gì...”

Lão giả kia một khắc sau liền biết ý niệm không ổn trong đầu là cái gì, trong nháy mắt khi lão do dự, hơn vạn con muỗi đen khát máu đã tràn vào trong vết nứt kia. Tiến vào trong cảm chế, bầy muỗi đen khát máu này giống như giao long xuống

biển, vô số đạo hắc quang thấy không rõ ở trong sơn môn đều chợt hiện lên.

Mỗi một đạo hắc quang đều là một con muỗi đen khát máu, càng thêm khủng bố là từng đoàn từng đoàn mây đen kia, bên trong khí đen tràn ngập hơn mười đến hơn một ngàn con muỗi đen khát máu. Từng đoàn từng đoàn mây đen này đến nơi, các loại trận pháp cấm chế gặp phải đều bị cái miệng thật dài của chúng nó nháy mắt hút sạch sẽ.

Mà những tu sĩ gặp gỡ kia, cũng không có mấy người có thể kiên trì được một hơi thở, tu vi hơi thấp một chút. Chỉ cần đụng phải mây đen lập tức sẽ bị hút thành một tấm da người, một tia tinh huyết cũng không lưu lại.

Chỉ sau mấy hơi thở, những tiếng kinh động của những tu sĩ mới bị cấm chế phá vỡ của Ân Môn, căn bản không có chuyện gì xảy ra. Chỉ thấy trên đỉnh đầu có một đám mây đen trôi qua, sau đó toàn thân đều bị từng con ruồi đen kinh khủng bao phủ.

Tiếp theo cái gì cũng không biết, chết cũng không minh bạch, không hề biết rằng Át Kinh của mình bị vạn con muỗi xui khiến. Linh khí trong cơ thể thu nạp nhiều năm, cùng huyết nhục thai nghén nhiều năm, đều bị thôn phệ sạch sẽ trong thời gian một hơi thở.

May mắn bắt kịp chương năm ngàn chữ, hôm nay đặc biệt cảm tạ bạn bè: Thuần Nguyệt mười sáu. Thật sự, đặc biệt cảm ơn Tạ Tạ đại người đã ban thưởng, chơi một ván lớn nhất chính là, tiền vé tháng thật lớn. Cuối cùng ta cũng là người có vé tháng, cúi đầu cảm ơn trong đó.

Chương thứ một trăm bảy mươi tám diệt môn

Cửu quốc gần mười vạn ngọn núi lớn dựa vào kỳ cầu có bên trong Tiên Ân môn, lúc trước tiên môn vô cùng yên bình lúc này lại hoàn toàn khác.

“A cứu mạng với. Đây là cái quỷ gì vậy...”

Bên trong tiên môn, mây mù vờn quanh, quay cuồng không ngớt. Nhưng tiếng kêu thê lương thảm thiết lại vang vọng tại trên không toà tiên sơn vô thể không tranh giành cùng này, linh khí ngưng kết ra bạch vân vụ khí xen lẫn từng đoàn từng đoàn mây đen, trong mây đen không ngừng truyền ra thanh âm ông ông khiến người ta tâm phiền não.

Trên trăm tu sĩ, chỉ trong thời gian mười mấy hơi thở đã chết mất một nửa, đều là một ít tu sĩ Ngưng Khí kỳ và Trúc Cơ sơ kỳ, đụng phải đám ruồi đen khát máu lớn chừng nắm tay này. Nhất là từng đoàn từng đoàn mây đen kia, trong mây đen cuộn cuộn lộ ra từng con ruồi đen tướng mạo đáng sợ.

Tu sĩ Ngưng Khí kỳ cùng Trúc Cơ kỳ khi đối mặt với một đám ruồi muỗi màu đen khát máu, quả thực ngay cả một chút năng lực tạo ra hố sâu cũng không có. Chỉ có thể vô lực thao túng linh khí trong tay, đáng tiếc trong nháy mắt, những con muỗi màu đen kia trôi qua, lưu lại trên mặt đất từng miếng da người, cực kỳ khủng bố.

“Dừng tay cho ta ma đầu kia muốn chết!”

Trong bốn người, lão giả tóc mai đã hoàn toàn nổi giận, nộ khí trong lòng như núi lửa bạo tạc, râu tóc bạc trắng của lão đã trở nên giận dữ. Trong đôi mắt già nua toàn là màu đỏ như máu., Tơ máu giống như mạng chum muối trong nháy mắt dày đặc con người của hắn, nhìn thấy đồ tử đồ tôn phía dưới trong chớp mắt đã chết ở dưới một đám mây đen kia, chính mắt nhìn thấy đệ tử mình yêu mến bị một đàn muỗi đen khủng bố khát máu bao trùm thân thể, sau đó bị hút sống thành một tấm da người.

Hai mắt tròn tròn, toàn là huyết hồng, ngực bụng lão giả râu bạc trắng phập phồng kịch liệt. Giống như ông bế kia, tức giận không thể kìm nén được nữa, đã là hận rồi. Tu dưỡng tâm cảnh mấy trăm năm trong nháy mắt này bị phế bỏ, khổ tu mấy trăm năm phế hết. Lão giả quả thực hận không thể giết Triệu Vô Tà, ăn thịt của hắn, gặm xương cốt hắn.

“Người hôm nay nhất định phải chết.”

Toàn thân lão giả râu trắng đều tràn ra huyết khí, một cây phát trần hiện ra trong lòng bàn tay hắn. Trên phát trần có thể nhìn ra yêu mục bất phạm, lại là một món huyền khí. Phát trần này là tiêu chí của chương môn Ân Môn, đều ẩn phủ phát trần, huyền khí trung giai. Công thủ hợp nhất, xem như huyền khí không tệ.

Nhưng thanh này hắn là cây phát trần tiên khí mơ hồ. Lúc này lại tỏa ra sát khí dày đặc, bị hận ý của lão giả râu bạc trắng ảnh hưởng, cây phát trần này cũng nhiễm sát khí không nên có.

“Côn Bằng đã nói rồi, cho dù ta không giết các người cũng không sống được bao lâu. Không bằng chết trong tay ta còn có thể khiến đám côn trùng bảo bối ăn no nê một trận. Ha ha ha ha.

Tiếng cười điên cuồng vang vọng bầu trời, chén máu trong tay Triệu Vô Tà đại phóng, mũi kiếm run run đâm ra tiếng vang thật lớn do không khí phát ra. Huyết khí lan tràn ra, lại thêm Triệu Vô Tà vẻ mặt cười gằn, cùng ma đầu kia không khác nhau là mấy. Nhưng Triệu Vô Tà hiện tại quả thật chính là một ma đầu hàng thật giá thật.

“Tìm chết sao.”

Ba chữ tràn ngập hận ý vang lên bên tai Triệu Vô Tà, hai mắt hắn ta lập tức nheo lại, sau đó gương mặt vẫn nhe răng cười như trước. Thân hình đột nhiên hóa thành một cái bóng đen kịt, vắn vẹo kéo dài, trong nháy mắt tránh được những sợi tơ mỏng màu trắng từ trong phát trần phóng tới.

“Hừ” một tiếng hừ lạnh hạ xuống, một đạo kiếm quang màu đỏ như máu từ trong bóng đen bắn ra, bắn về phía lão giả râu bạc trắng, bên trong những đạo kiếm quang kia truyền đến âm

thanh khổng bố, tràn ngập sát khí. Lão giả râu bạc trắng tuy rằng nổi giận nhưng cũng mơ hồ cảm giác được sự nguy hiểm.

“Vù vù vù “

Phát trần lắc lư một cái, tơ mỏng trắng như tuyết đan thành một tấm lưới lớn, chụp vào người xấu trong tay Triệu Vô Tà, trên thân kiếm phóng ra kiếm mang huyết hồng. Những tơ mỏng tuyết trắng này là tơ tằm vạn năm băng tằm phun ra luyện chế thành, luyện chế phát trần này cũng là một cao thủ luyện khí., Hiện tại phát trần này nằm trong tay một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, lại tăng thêm không ít uy lực, cho dù kiếm mang trong chén của Triệu Vô Tà nhân trùng có uy lực rất mạnh mẽ, thậm chí còn có độc tính ăn mòn cực kỳ mãnh liệt.

“Xuy xuy xuy... xuy...

Thế nhưng là những kiếm khí kia đụng phải sợi tơ mỏng tuyết trắng phía trên phát trần, sợi tơ máu tuyết trắng kia lập tức tuôn ra bạch quang, bất quá một lát những kiếm quang kia đã bị tan rã. Nhân Trùng chén kiếm mặc dù tác dụng không lớn đối với yêu thú, nhưng đối với tu sĩ nhân loại mà nói, Nhân Trùng Kiếm chính là hung khí tuyệt thế.

Hào quang bạo phát từ trên phát trần trắng như tuyết vậy mà lại đem kiếm đỏ như máu từ trong thân chén kiếm bắn ra tiêu tan sạch sẽ. Một màn này khiến cho trên mặt Triệu Vô Tà lập tức xuất hiện vẻ rửa mặt kinh ngạc, nhưng vẻ kinh ngạc cũng là chợt lóe lên rồi biến mất. Sau một khắc, trên mặt Triệu Vô Tà lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“Qua một hồi chuông, tất cả Ân Môn sẽ biến mất trên Thiên Vân Đại Lục, coi như là lễ vật ta tặng cho Yêu tộc Tiên Đạo. Đại chiến Tiên Yêu sắp bắt đầu, người cũng coi Ân Môn như là tế kỳ đi.”

Triệu Vô Tà bình thản nhìn lão giả râu bạc trắng, như hoàn toàn không thèm để ý đến một mảng lớn kiếm khí từ trong người một con trùng chén kiếm nổ ra bị phát trần tuyết trắng tiêu tan. Hắn ta duỗi tay ra, chậm rãi vuốt ve thân kiếm màu đỏ máu của chén nhân trùng, ngón tay hắn ta đều tràn ra hào quang huyết hồng chói mắt.

Khí tức quỷ dị thuộc về Nhân Sa Kiếm chậm rãi tản ra, trùng ảnh du động phía trên tựa hồ là thứ máu tanh nhất trong thiên địa, chỉ cần nhìn vào sẽ cảm giác khí huyết trong cơ thể tựa hồ muốn ly thể mà ra. Nhất là hai con huyết trùng rõ ràng giống như thân thể thực chất, bơi ở trong huyết khí, ngũ quan rõ ràng đã xuất hiện trong mắt lão giả râu trắng.

“Đây là “

Dù là Bạch Tu đã là Kết Đan hậu kỳ đại tông sư, nhìn thấy hai con Nhân trùng đỏ như máu kia cũng không khỏi cảm thấy da đầu tê dại, hai nhân chung mặt mũi là Trịnh Nguyên Bá, Chu Giác, hai người này khi còn sống đều không phải người bình thường, nếu Triệu Vô Tà không giết bọn họ.

Nhất là Chu Giác, gia tộc đế hoàng sinh ra ở Chu gia, được toàn bộ gia tộc cung chiều. Gia chủ Chu gia vì gã thậm chí giết hai đứa con ruột thịt khác của mình, tâm tính Đế Hoàng của gã đã bước đầu dưỡng thành, nếu có thể sống sót có lẽ còn có thể trở thành phụ thân. Trở thành Đế Hoàng Ma đạo càng thêm tàn nhẫn.

Chỉ đáng tiếc, hai vị kia đều chết trong tay Triệu Vô Tà, hồn phách bị phong tồn trong cơ thể nhân trùng, vĩnh viễn nằm trong sự thống khổ, hơn nữa là vĩnh viễn thống khổ, vĩnh viễn trầm luân. Không được giải thoát, vốn là nhân vật ma đầu, lại là một người vô cùng thống khổ, tự nhiên sinh ra oán khí vô cùng cường đại, làm cho linh khí sinh ra trong trùng chung kiếm hỗn hợp, uy lực càng thêm đáng sợ.

Theo thanh âm nhàn nhạt của Triệu Vô Tà vang lên bên tai lão giả râu bạc trắng, hai con huyết trùng kia tựa hồ ngửi thấy được khí tức huyết dịch đỏ thẫm, bên trong huyết khí càng thêm sinh động hẳn lên. Huyết miệng mở ra tựa như là hư vô cắn nuốt lấy không khí, phun ra nuốt vào những huyết khí kinh khủng kia.

“Ma đầu, nếu như hiện tại ngươi dừng tay, thu hồi những con muỗi đen kia. Ta tạm thời tha cho ngươi đi.”

Lão giả râu bạc trắng nhìn hai con huyết trùng bơi lội trong huyết khí, sắc mặt kinh nghi bất định, trầm ngâm một chút rồi

mở miệng nói. Chẳng qua sau khi lão mở miệng, lão lập tức hối hận. Bởi vì Triệu Vô Tà nghe thấy lời của lão nói, không chút ý tứ muốn dừng tay, ngược lại trên người hắc khí kịch liệt quay cuồng. Sát khí nồng đậm từ đó tuôn ra, một ánh mắt tràn ngập sát khí bắn vào trên mặt của lão.

“Ta đã nói rồi, một khắc nữa Ân Môn sẽ bị biến mất, những lời Triệu Vô Tà đã nói nhất định phải thực hiện. Hơn nữa nhất định sẽ thực hiện, đã gọi ta là ma đầu thì ta làm ma đầu cho người xem.

“Đinh”

Một tiếng vang thanh thúy xuất hiện trong không khí, hai ngón tay Triệu Vô Tà chậm rãi thu hồi, mũi kiếm trong tay hắn ta đang rung động. Huyết khí ngưng trệ một chút. Sau đó... “

“Oanh “

Huyết hồng kiếm khí đầy trời như mưa, vô cùng dày đặc từ trên trời rơi xuống, phá vỡ sương mù trực tiếp hướng bốn người kia phóng xuống. Uy thế cường đại vô cùng hạ xuống, bầu trời đều phát ra tiếng ầm ừ, không khí bị những huyết hồng kiếm quang này đâm thủng.

“Hừ không biết sống chết ba vị sư đệ. Đối phó với ma đầu không cần giảng đạo nghĩa, cùng lên diệt sát kẻ này đi...”

Lão giả râu bạc trắng xem như đã biết cái gì gọi là tác phong ma đạo, chính là đuổi tận giết tuyệt. Điều kiện trao đổi với ma đầu quả thực không khác gì tự sát, khóe miệng Triệu Vô Tà lúc này nở nụ cười vô cùng tàn nhẫn, một tay nắm sâu bọ nước miếng, huy động một cái, liền có kiếm khí huyết hồng vô biên vô hạn như mưa, hướng về phía bốn người rơi xuống.

“Vù vù.”

Bỗng nhiên tiếng gió thổi lên, bàn tay đang lơ lửng trên không của Triệu Vô Tà bỗng nhiên xuất hiện một lá cờ phướn. Trên lá cờ có màu xám tro tràn ra ánh sáng mờ ảo, dường như còn có huyết quang ảm dẫu bên trong, chỉ có điều huyết quang kia ảm dẫu rất sâu. Tựa hồ như đang ở một không gian khác vậy., Trên thực tế cũng là như thế, hiện tại Vạn Độc cốc phiến trong tay Triệu Vô Tà coi như không phải là tồn tại thực chất, mà là

bóng dáng hư vô, chỉ là cái bóng kia quá mức chân thật, chân thực đến nỗi đủ để lừa gạt tất cả ánh mắt.

Nhưng có phải Tiểu Phiên chân chính hay không không quan trọng. Quan trọng là Tiểu Phiên này có được “Hư Vô” này, lưỡi nhận...

Cổ tay đột nhiên dùng sức, lay động ba cái chén phiên. Sương mù màu xám xen lẫn huyết khí nồng đậm từ trong cốc phiên kịch liệt tuôn ra từ bầu trời bên ngoài. Nhanh vô cùng, những sương mù kỳ dị này như là thủy triều, không bao lâu đã bao phủ trọn cả sơn môn.

Bao gồm cả cấm chế ở bên trong, ở trong một khoảng trời lớn có một khu vực, toàn bộ đều bị sương mù màu xám bao vây lấy, đó chính là ngọn núi bị cấm chế che giấu, cũng là nơi sơn môn của Ân Môn.

Sương mù quỷ dị không gì sánh được phun trào nhanh để bốn người chuẩn bị động thủ đồng thời dừng tay, sắc mặt kinh nghi bất định nhìn sương mù nồng đậm không gì sánh được.

“Không tốt “

Lão giả râu bạc trắng dù sao cũng có tu vi Kết Đan hậu kỳ. Người thứ nhất đã nhận ra có điều gì đó không đúng, lời nói của lão đã tắt đi. Trong nháy mắt, bốn người cảm giác như thể thân thể rơi vào một vũng bùn vô cùng to lớn, lực lượng cường đại từ bốn phương tám hướng vọt tới, hung hăng áp chế hành động của bốn người.

“Những chuyện ta đã nói, Đô Ân Môn sẽ tiêu diệt những gì ta nói.

Âm thanh như nói mê sảng xuất hiện trong đầu bốn người, sau đó trong ánh mắt kinh dị của bọn họ, một mảng lớn kiếm khí huyết hồng từ trong sương mù màu xám phóng tới. Độ cực nhanh vô cùng, thoáng một cái liền bao phủ hết cả người vào trong.

“Hừ hừ”

Ngoại trừ lão giả râu bạc trắng ra, ba người kia cũng không phải là loại tu sĩ thấp kém, ba người đều là trưởng lão của Ân

Môn. Là ba vị sư đệ của lão giả râu bạc trắng kia, tu vi hai người là Kết Đan trung kỳ, một người là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ. Tu vi như vậy ở Thiên Vân Đại Lục cũng là cao thủ, đi đến chỗ nào cũng sẽ không bị lạnh nhạt.

Nhất là ba người còn là trưởng lão của một môn phái cỡ trung. Tuy rằng không phải là đối tượng mà mọi người nịnh bợ, nhưng tuyệt đối sẽ được tất cả tu sĩ chính đạo cung kính. Không phải bởi vì thân phận của bọn họ, mà là thực lực, mà là đại biểu cho thực lực của bản thân Kết Đan Tông Sư. Thực lực cường hoành.

Ba tiếng hừ lạnh vang lên, áp lực như vũng bùn nặng trên người bọn họ lập tức biến mất vô tung, ba người trước khi một mảng lớn kiếm khí huyết hồng phóng tới tự mình dời đi một đoạn dài.

.

Hoàn toàn tránh được những kiếm quang màu huyết hồng kia, về phần lão giả râu bạc trắng kia, tu vi khủng bố Kết Đan hậu kỳ làm cho hắn ngay từ đầu đã không để kiếm khí phóng ra từ trên chén kiếm của Triệu Vô Tà nhân trùng vào trong mắt.

Dưới chân vừa động liền rời khỏi khu vực này, thậm chí trong nháy mắt thân hình khế động, phát trần trong tay liền duỗi ra. Vô số sợi tơ mỏng tuyết trắng vô cùng giống như linh xà, vọt tới chỗ ẩn thân của Triệu Vô Tà trong bóng tối. Tơ mỏng tuyết trắng cùng giòi trong xương hoàn toàn giống nhau, hoàn toàn vung vẩy giống như giòi trong xương,

“Hừ “

Đây là tiếng hừ lạnh của Triệu Vô Tà. Sương mù màu xám từ cốc phiến tràn ra ngăn cách toàn bộ sơn môn Đô Ân Môn, biến thành khu vực cực kỳ tối tăm. Nhưng đối với đại tông sư Kết Đan hậu kỳ mà nói, hắc ám hoàn toàn không có bất kỳ ảnh hưởng đối với hắn. Ngược lại, những đệ tử cấp thấp ở trong sơn môn, sau khi sương mù bao trùm sơn môn, độ chết người của bọn họ bỗng nhiên gia tăng.

Chỉ sợ không cần một khắc thời gian, chỉ cần mấy chục cái hô hấp, các tu sĩ chấp sự hơi cường đại một chút kia cũng phải

chết ở dưới cái miệng khủng bố của hơn vạn con muỗi đen khát máu.

Sương mù màu xám quay cuồng, ở ba nơi tuôn ra một cỡ lực lượng thật lớn, mặc dù ba người đã rời khỏi khu vực kiểm quang đồ như máu kia nhưng không tránh được ba cỡ lực lượng thật lớn kia, trong nháy mắt bọn hắn đã bị sương mù màu xám bài xích ra ngoài. Đáp xuống bên trong sơn môn, bọn hắn còn chưa kịp phản ứng thì ba đám mây đen đã bay tới.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Ba người đều là Kết Đan tông sư, mặc dù trong ba đám mây đen kia khát máu không ít, nhưng nhất thời nửa tiễn cũng không làm gì được: Người. Bất quá Triệu Vô Tà không thêm đề ý chút nào, chỉ cần ba người kia không đến quấy rối là tốt rồi. Về phần cái khác, chỉ cần giết lão giả râu bạc trắng kia, ba người còn lại, đối mặt với hơn vạn con muỗi đen khát máu, cũng chỉ có một kết cục. Đó chính là bị hút khô, trở thành một tấm da người.

“Được rồi, hiện tại, bắt đầu giết ta đi, người cũng có thể có một đường sinh cơ trong Ân Môn. Bởi chỉ trong một khắc nữa, đại quân yêu thú do mười vạn điện chủ Thiên Lang điện tự mình dẫn đầu sẽ tới. Đến lúc đó, ha ha.”

Thanh âm lạnh lùng của Triệu Vô Tà vang lên bên tai lão giả râu bạc trắng. Lời này nói ra lại khiến cho mặt mũi lão giả râu bạc trắng run rẩy, bởi vì có một cái tên trong đó.

“Điện chủ Thiên Lang điện”.

Trên mặt lão giả râu bạc trắng hiện lên vẻ kinh hãi, phía trên Thiên Vân đại lục này, phàm là tu sĩ chân, không có một ai không biết đến điện chủ Thiên Lang điện, bởi vì cái tên kia giống với sáu cái tên khác, đại biểu cho một thể lực cường đại. Mười vạn đại sơn, đại bản doanh Yêu tộc.

“Một khắc sau, điện chủ Thiên Lang điện tự mình dẫn đầu đại quân yêu thú.”

Lão giả râu bạc trắng vô thức muốn xuống cửa, sau đó dẫn theo các đệ tử trưởng lão bỏ chạy. Lão không hề nghi ngờ Triệu Vô Tà sẽ lừa gạt lão. Tuy Ân Môn cũng không ngăn

cách với thế sự nhưng cũng hoàn toàn không biết gì cả.
Chuyện Thần Tiêu Đạo Tông phục sát hộ pháp Thiên Lang Điện đã sớm truyền khắp tu chân giới ở Thiên Vân Đại Lục, hai người bọn hắn đều ở tu chân giới, nếu như Ân Môn đã ở trong tu chân giới...

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền nát tám trăm lần.

Đương nhiên cũng biết.

Có trách thì trách, Ân Môn đã quen với việc ngăn cách với đời. Cái gọi là tu chân vốn là nghịch thiên, muốn cướp đoạt thiên địa linh khí để cho bản thân sử dụng, chỉ có tu sĩ hoặc yêu thú khác chém giết mới nhanh chóng đi đến đỉnh cao của cường giả.

“Đô Ân Môn nhất định sẽ bị huỷ diệt.”

Chẳng biết từ lúc nào Triệu Vô Tà đã xuất hiện trước mặt lão giả râu bạc trắng, trong tay cầm một thanh trường kiếm màu huyết hồng, mặt mũi dữ tợn cùng sát khí lạnh lùng. Lão giả râu bạc trắng bị tin tức chủ yếu của điện Lang điện chấn nhiếp, nhất thời không kịp đếm xỉa gì đến việc Triệu Vô Tà đã đến trước mặt, chỉ trong nháy mắt phân thân đã khiến lão rơi vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

“Đi chết đi”.

Vẫn là kiếm khí huyết hồng bạo phát như cũ, nhưng lần này lại khác, ngay khi kiếm khí huyết hồng kia nổ ra, huyết khí tựa hồ vô biên vô hạn vọt tới, bên trong huyết khí kia, hai gương mặt dữ tợn của Nhân Trùng lộ ra, cái miệng đỏ như có như không mở ra, hướng về phía lão giả râu bạc gào thét.

“Chúng sinh pháp tướng “

Thừa dịp người bệnh, muốn mạng của người. Triệu Vô Tà sớm đã là ma đầu, chuyện như vậy hắn ta làm là thuận tay vô cùng, không chút nào ngưng trệ. Vừa ra tay đã là sát chiêu lớn nhất, huyết khí tuôn trào. Khuôn mặt hai ngũ quan nhân chung bắt đầu kịch liệt biến hóa.

Từng khuôn mặt hiện ra phía trên ngũ quan của hai con người, chén máu người, không có một khuôn mặt giống nhau. Mỗi

khuôn mặt đều đang biến hóa biểu tình. Vui sướng, thống khổ, bất đắc dĩ, dữ tợn “Chỉ là hai đầu huyết trùng, đã đem một bộ phận chúng sinh hoàn toàn hiện ra ở trước mặt lão giả râu bạc trắng.

Trong khoảnh khắc chúng sinh chịu khổ đó, lão giả râu bạc trắng cảm giác toàn bộ tu vi của mình đều mất đi, đắm chìm trong hồng trần cuộn cuộn kia, ác pháp tự kèm chế.

Bất quá vền vẹn trong nháy mắt mà thôi, lão giả râu bạc trắng dù sao cũng tu luyện mấy trăm năm, tâm cảnh tuy rằng luân phiên chịu đả kích, nhưng so với lúc trước chết trong chúng sinh pháp trận thì Kiếm Vô Phụ mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần, chẳng qua thứ Triệu Vô Tà muốn chính là trong nháy mắt đó mà thôi, là chém giết giữa cường giả.

Mặc dù chỉ trong nháy mắt, đã đủ để quyết định thắng bại trận chiến kia.”

Lão giả râu bạc trắng sau khi đắm chìm trong chúng sinh pháp tướng kia trong nháy mắt, vẻ mặt khiếp sợ tỉnh lại. Nhưng chuyện làm hắn khiếp sợ xuất hiện ở trước mắt hắn. Con người chột kịch liệt thu nhỏ lại. Mũi kiếm màu máu xuyên thấu không gian xuất hiện ở trước Nê Hoàn cung của hắn, khí tức sắc bén tanh máu nhập thật sâu vào trong cốt tủy hắn.

“A, không, oanh, oanh..

Đứng thứ một trăm bảy mươi chín, con nhân trùng cổ trùng thứ tư.

Thân hình lão giả râu bạc trắng trong sương mù u ám, khắp nơi tràn ngập sương mù u ám cùng đáng tiếc. “Có thể ngăn trở tầm mắt của lão giả, mọi thứ trước mắt đều xuất hiện rõ ràng trong đầu lão giả. Nhưng vào lúc này, lão giả râu bạc trắng lại hi vọng chính mình không nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ngoại trừ cảnh tượng khủng bố trong sơn môn nhà mình, các đệ tử bị tàn sát một cách thảm hại.

Càng khiến hắn không muốn nhìn thấy chính là, mũi kiếm huyết hồng dần dần tới gần mi tâm Nê Hoàn cung của mình, Nhân Trùng. Chuôi hung kiếm tuyệt thế này, thậm chí ngay cả mũi kiếm đều là màu đỏ như máu, khi mũi kiếm chưa đến, đã có huyết khí nồng đậm phát ra. Đó là linh huyết khí trời sinh, huyết khí cực kỳ dơ bẩn tinh thuần bên trong Nhân Trùng Kiếm.

Đồng tử trong đôi mắt kịch liệt co rút lại, bên trong tràn ngập sợ hãi, chỉ sợ chính hắn cũng không biết. Sau khi tu luyện mấy trăm năm, đã đạt đến cảnh giới Kết Đan Đại Tông Sư, lại còn có thể sinh ra cảm giác sợ hãi như vậy.

“Không, không.”

Con người hắn đã co lại thành một điểm đen, thân ảnh Triệu Vô Tà xuất hiện trước mặt hắn ta, tay cầm một thanh trường kiếm màu huyết hồng vui vẻ nhìn hắn ta. Trong mắt lão giả râu trắng, nụ cười trên mặt Triệu Vô Tà chính là một bùa đòi mạng, có thể ngay sau đó tính mạng của hắn ta.

“Phốc phốc”

Lão giả râu tóc bạc trắng không hề đoán sai, khoe miệng Triệu Vô Tà khẽ nhếch lên, mũi kiếm đỏ như máu bỗng nhiên đâm về phía trước. Trong không khí liền vang lên âm thanh của thứ gì đó bị đâm thủng, sau đó chỉ thấy biểu lộ trên mặt lão giả râu bạc trắng kia lập tức ngưng trệ, thân thái trong đôi mắt nhanh chóng nhạt xuống, bắt đầu trở nên u ám. Giống sương mù

xung quanh một màu xám xịt, một chút sinh khí cũng không có.

Không cam lòng, trong mắt lão giả râu bạc trắng kia, trừ không cam lòng hay không cam lòng ra thì sự oán hận ở trên người lão giả lại bộc phát ra. Lão giả kia một thân tu vi Kết Đan hậu kỳ khủng bố, thế nhưng lại chết không minh bạch như vậy. Tâm thần lão liên tục bị đả kích, mắt thấy hơn vạn con muỗi đen khát máu do Triệu Vô Tà phóng thích ra, mới bị Triệu Vô Tà thừa dịp có thể thừa dịp.

Nhân chung kiếm đâm rách Nê Hoàn cung, cho dù là Hóa Thần đạo quân trong truyền thuyết cũng không có biện pháp cứu lão giả râu bạc trắng này. Bất quá dù sao cũng là tu vi Kết Đan hậu kỳ. Triệu Vô Tà mặc dù liều lĩnh vô cùng, nhưng cũng không phải là người lỗ mãng. Một đôi mắt ngưng tụ thị lực nhìn về phía lão giả râu bạc trắng, lưới tốt thấy lão giả râu bạc trắng kia dần dần mất đi sinh cơ trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng nhẹ nhàng.

Cơ hồ trong nháy mắt đó, trong lòng Triệu Vô Tà hiện lên một ý niệm không tốt, sau đó cổ tay khẽ động. Trong đan điền tuôn ra một cỗ Ma Nguyên, ngay lập tức quán chú vào trong thân của Nhân Trùng xương kiếm.

“Hừ, muốn tự nổ giễu cợt.”

Thanh âm mũi kiếm màu đỏ bỗng nhiên phát ra ngàn vạn kiếm khí, trong nháy mắt đã đánh vỡ nát đầu lão giả râu bạc trắng kia, ngay cả tâm thần của lão cũng bị đánh nát bấy trong nháy mắt kia.

Sau khi đầu lâu lão giả râu trắng bị đánh nát, cũng không thu lại chén kiếm, mà lại trực tiếp thu lại.

“Huy xuy”.

Cổ tay khẽ động, chén kiếm lập tức bay lên, sau đó mũi kiếm lại đâm thẳng xuống phía dưới, mất đi đầu, lão giả râu bạc trắng đã chết không thể chết thêm lần nữa. Một thân thể tông sư Kết Đan Hậu Kỳ được linh khí rèn luyện nuôi dưỡng mấy trăm năm, cứ như vậy bị người ta cắm vào miệng.

Cảnh tượng này thật là kinh khủng, giữa không trung tràn ngập khí xám, trên một thi thể không đầu vậy mà cắm một thanh trường kiếm toàn thân huyết hồng. Vừa rồi lão giả râu tóc bạc trắng bị Triệu Vô Tà một phát đâm thủng Nê Hoàn cung, sau đó lại phát hiện lão muốn tự bạo. Triệu Vô Tà dứt khoát đập vỡ đầu của lão, cho dù chết sạch sẽ, hết thấy đau phức tạp, nhưng kỳ thật cũng chỉ là mấy hơi thở mà thôi.

Toàn thân Triệu Vô Tà vẫn cuộn cuộn hắc khí như cũ. Một đôi mắt vậy mà không thèm nhìn lão giả râu tóc bạc trắng bị người khác dùng độc kiếm đâm xuyên qua thi thể, mà nhìn những tu sĩ bị vây giết bởi vạn con muỗi đen trong sơn môn Ân Môn phía dưới. Toàn bộ trong Ân Môn chỉ có bốn tông sư Kết Đan, một trong bốn tu sĩ cường đại nhất đã chết trên tay Triệu Vô Tà.

Ba người còn lại, bây giờ phát sinh nguy hiểm, càng ngày càng khát máu, càng lúc càng nhiều những con muỗi đen nuốt chửng những đệ tử kia, sau đó bắt đầu vây công ba người kia. Không bao lâu nữa, ba người kia cũng muốn biến thành thức ăn cho những con muỗi đen khát máu này.

Tùy ý giết chóc, Triệu Vô Tà chiếm toàn bộ đầm lầy đen trong chín vạn dặm, hoàn toàn không quan tâm sống chết của sinh linh trong đó. Ra lệnh bốn thú Độc Long trắng trộn bắt giết những yêu thú độc trùng kia, sau đó ném vào trong hồ nước ngàn dặm luyện chế thành chén trùng, đám ruồi muỗi màu đen này chính là một trong những loại côn trùng có sức mạnh nhất.

Hơn vạn con muỗi đen khát máu đồng thời bay tới, kết bè kết đội. Trừ phi là Kết Đan Đại viên mãn hoặc là cường giả Nguyên Anh kỳ, nếu không khó thoát khỏi từng con muỗi kinh khủng của chúng nó.

Đối với một môn phái trung đẳng trong Đô Ân Môn, trên dưới một trăm tu sĩ, tiêu yếu nhất đều có tu vi Ngưng Khí kỳ mười tầng. Chỉ còn lại có rất nhiều người, trong đó có cả ba trưởng lão kia.

“Ma đạo Tiên đạo, đều không phải thứ tốt. Các ngươi môn phái cổ hủ như vậy cho dù ta không diệt trừ các ngươi cũng không thể tồn tại lâu được.”

Triệu Vô Tà như tự nói với nhau, lại giống như đang kể lại những đệ tử của Đô Ân Môn còn đang bị tàn sát và thôn phệ ở phía dưới. Vào lúc này, ba trưởng lão phía dưới rốt cuộc cũng nhìn thấy ba người đang đứng sau lưng Triệu Vô Tà, bị một con trùng trong cốc cắn một cái thi thể Chương môn.

“Phốc phốc phốc ba người nhìn thảm trạng của lão giả râu bạc trắng, lại nhìn thấy Đô Ân Môn sắp bị tiêu diệt, trong lòng đều nổi giận. Một hơi không xông lên, vậy mà đều há mồm phun ra một đạo huyết tiễn.

“Ma đầu, ngươi chết không yên lành.” Liễu mạng đồng quy vu tặc với ma đầu này.

Ngoại trừ ba người kia, phía dưới sơn môn còn sót lại mấy tên đệ tử tu vi không tệ, sau khi nhìn thấy thảm trạng thê thảm của chương môn nhà mình, đều vô cùng tức giận, lại càng vô cùng căm hận Triệu Đan tà chúng ma đầu, biết rõ dưới mọi người tuyệt không có chuyện gì còn sống sót, vậy mà đều là mặt hiện lên hồng triều liễu mạng tích tụ chân nguyên.

“Nực cười cười ha ha.”

Triệu Vô Tà vẫn giữ bộ dáng ma đầu, không thêm để ý mấy người đang giãy giụa trong vạn con muỗi cắn xé phía dưới, cười điên cuồng vang vọng giữa không trung.

“Dù sao thì các ngươi đều phải chết, làm một số chuyện tốt cống hiến cho bốn tọa một ít chỗ tốt. Nhất là ba vị kia, máu huyết trong cơ thể các ngươi còn có “Hồn phách bốn tọa, đều phải lấy hết.”

Triệu Vô Tà đột nhiên dừng lại, sau đó trên mặt xuất hiện vẻ dữ tợn, bàn tay bỗng nhiên vươn ra cầm lấy Nhân Trùng Kiếm đang cắm phía trên thi thể lão giả râu bạc trắng kia.

“Xuy xuy, “Xèo xèo “

Thanh âm làm da đầu người ta tê dại vang lên trong lúc Triệu Vô Tà rút Nhân Trùng trong thi thể lão giả râu bạc trắng ra, vô cùng chói tai., Nhưng âm thanh kia lại không chút trở ngại truyền vào trong đầu mỗi người. Quả thực giống như ma âm bình thường, xuyên vào trong óc, những người trong sơn môn đều cảm giác tim đập mạnh, sau đó bỗng sinh ra cảm giác sợ

hãi, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía thi thể lão giả râu bạc trắng kia.

“Xuy xuy xuy... xuy...”

Thanh âm này vẫn vang lên như cũ, bàn tay Triệu Vô Tà nắm chặt nhân trùng chén kiếm, chậm rãi hướng bên ngoài rút ra. Một màn kinh khủng đã xảy ra ngay lúc này. Không hề kiêng kị chút nào, Triệu Vô Tà gần như là cười dữ tợn rút ra Nhân Trùng chén kiếm.

“Tê chỉ tê...à..

Một loạt thanh âm hít một hơi lạnh, tất cả mọi người còn sót lại trong sơn môn phía dưới giống như nhìn thấy tình cảnh khủng bố trên thế gian, đều là mặt mũi tràn đầy sợ hãi. Lúc này Huyền, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Triệu Vô Tà tràn ngập vô biên sợ hãi, thậm chí ngay cả oán hận chi khí cũng biến mất.

Lúc nhân trùng chậm rãi thoát ly thi thể lão giả râu bạc trắng, huyết khí nồng đậm kia phun trào một hồi, sau đó bao trùm thân thể lão giả râu bạc trắng. Hai con nhân trùng khuôn mặt rõ ràng vô cùng chậm rãi từ trong huyết vụ chảy ra, thân thể huyết hồng vắn vẹo, điều này làm tâm thần người ta khó an. Thế nhưng trên hai con huyết trùng kia, lại còn có khuôn mặt nhân loại không khác chút nào.

Khi nhìn thấy chén máu của hai con Nhân Trùng, đám người ở Ân Môn đều đã sợ ngây người, bởi vì vẻ mặt trên hai gương mặt con người kia tựa như vĩnh viễn đều là thống khổ. Cũng may trong hai con huyết trùng kia, giam cầm hai hồn phách vĩnh viễn chìm trong thống khổ, vĩnh viễn cũng không được giải thoát.

Chén nhân trùng đã khiến lòng dạ mọi người nảy sinh sợ hãi. Thế nhưng một màn phía dưới lại khiến đám người phía dưới muốn lập Huyền bỏ chạy, tông môn tồn vong sinh tử gì đó. Tất cả đều phải vút ra sau đầu, giữ được tính mạng mới là lẽ phải.

Một màn mà mọi người chứng kiến chính là hai con Nhân Trùng ở bên trong huyết vụ chậm rãi di chuyển, sau đó trườn đến chỗ trái tim lão giả râu bạc trắng. Xoạt một cái, hai Nhân

Trùng chén không chút trở ngại chui vào, không qua một lát sau. Lão giả râu trắng, đều là đại tông sư Kết Đan hậu kỳ của Ân Môn, chết vô cùng uất ức.

Thi thể của hắn run rẩy kịch liệt, giống như chưa chết hẳn, quả thực giống như bị gió hút vậy. Kịch liệt run rẩy, sau đó lại là một mảnh huyền ảo, phía trên cổ thi thể kia dâng lên một mảng lớn huyết khí. Vậy mà lại chậm rãi tan vào trong chén kiếm của con côn trùng đang chậm rãi rút ra, huyết khí sau khi tan hết, ở trên không trung cũng không còn một thi thể nào.

Xương trắng, một bộ hài cốt lạnh lạnh xuất hiện giữa không trung, lúc này phần đuôi vòi rồng còn kéo theo một đoàn huyết khí, mà huyết khí kia liền nối với bộ hài cốt kia. Nhưng vào lúc này, bên trong bộ xương trắng kia vẫn còn có động tĩnh, chỉ thấy một con huyết trùng toàn thân đỏ như máu vận vẹo từ trong bộ xương đó chậm rãi bò ra.

Thân thể trùng vận vẹo một cái, sau một khắc liền xuất hiện trong đoàn huyết khí kia., Sau đó liền giống như hai con người chén trước đó, chậm rãi chui vào trong thân kiếm. Huyết trùng này giống hai con Nhân Trùng kia như đúc, đều có thân thể giống như thực chất, không bị không gian ngăn trở chút nào. Tựa hồ có thể tùy ý xuyên qua bất kỳ nơi nào. Thế nhưng địa phương không giống nhau cũng có, chính là điểm khác biệt duy nhất, làm cho lòng người Đô Ân Môn trong lòng đều dâng lên vô biên sợ hãi.

Bởi vì ngũ quan mặt mũi của huyết trùng này lại là “Lão giả râu bạc trắng. Không sai, huyết trùng mới này vốn nên ngũ quan hư vô, giờ phút này lại có một khuôn mặt rất rõ ràng. Là chưởng môn của bọn hắn, chưởng môn của Ân Môn, đầu đã nổ nát, nhưng mặt của hắn lại rất rõ ràng xuất hiện trên một con huyết trùng.

“Đầu nhân trùng chung thứ tư “

Triệu Vô Tà khẽ than một tiếng, đưa tay vuốt lên thân kiếm đỏ như máu của Nhân Trùng, ba chén Nhân Trùng lúc này đã chui vào bên trong. Lúc ngón tay Triệu Vô Tà khẽ vuốt qua thì đã bị ngón tay của Triệu Vô Tà vuốt qua., Huyết quang nhàn nhạt sáng lên, dưới vẻ chiếu rọi cộng thêm hình ảnh khủng bố lúc

trước. Quả thực khiến cho những người còn sót lại phía dưới nhìn không được lập tức phải độn quang chạy trốn, quá kinh khủng, lúc này trong mắt mọi người Triệu Vô Tà quả thực chính là một ma đầu vô cùng tàn nhẫn.

“A, mau chạy khỏi ma đầu. Người sẽ không có kết cục tốt nào cho Chương môn đầu.

Cầm kiếm đứng đó, Triệu Vô Tà nhìn xuống cảnh tượng hỗn loạn bên dưới. Hắn ta không quan tâm tới phản ứng của những đệ tử còn may mắn sống sót, lúc này hắn ta chính là ma đầu, thống trị sinh tử của đám người Ma đầu kia. Sau khi quét mắt một vòng liền dừng lại phía trên ba trưởng lão Kết Đan còn may mắn còn sống sót, giết lão giả râu bạc trắng cũng chỉ có tu vi của ba trưởng lão là cao nhất.

“Hừ không biết sống chết”

Không nhìn thì cũng thôi, thế nhưng Triệu Vô Tà khi nhìn qua lại nổi giận. Ba trưởng lão Kết Đan kia vậy mà hoàn toàn không có ý định bỏ chạy, mà là mặt lộ vẻ điên cuồng, trào phúng nhìn Triệu Vô Tà. Toàn thân ba người đều tỏa ra hồng quang, hồng triều yêu dị tại mặt ba người cực kỳ già nua kia.

Dịch tuần thư viết những con cáp treo nhai nhụi khác nhau.

“Ha ha ha” Ma đầu, hôm nay Ân Môn ta chịu khổ, ngày khác sẽ có đồng môn Tiên Đạo đòi lại khoản nợ này. Cho dù hôm nay chúng ta không làm gì được người, cũng không cho người lợi dụng được thân thể ta để tu luyện ma công. Các vị đệ tử, đi mau, ngày khác nhất định phải trọng chấn môn ta. Bằng không ta chờ chết không nhắm mắt.

Bầu trời vốn bình tĩnh không gì sánh được liên tục bộc phát ra tiếng vang ầm ầm, ba tiếng nổ vang như lôi bạo, ba cỗ lực lượng cường hoành vô cùng lấy sơn môn Đô Ân Môn làm trung tâm, bắt đầu bạo phát.

“Ba vị trưởng lão mau đi tìm ma đầu báo thù.”

Không trung, hai mắt Triệu Vô Tà bắt đầu lóe đốm sáng. Bên trong là sát khí lạnh lạnh, hàn mang bùng lên. Bàn tay nắm chặt nhân chung kiếm đang nắm chặt, lực lượng thân thể mạnh mẽ khê động, từng sợi gân xanh như măng xà bạo khởi, cùng

bàn tay vô cùng trắng Triết của hắn tạo thành đối lập càng thêm dữ tợn.

“Hừ toàn bộ đi chết cho ta!” Tam Lư kia tự bạo. Làm cho Triệu Vô Tà nổi giận dị thường, vốn còn định luyện ba con trùng trưởng thành kia. Tu vi lão giả râu bạc trắng là Kết Đan hậu kỳ. Sau khi luyện thành huyết chung hình người, uy năng của Nhân Trùng lại tăng lên một tầng. Cầm trong tay, Triệu Vô Tà cũng có thể cảm giác được sự mạnh mẽ của Nhân Tửu Kiếm lúc này.

Nhưng ngay khi hắn muốn động thủ, ba người kia tự bạo, hắn há có thể không nổi giận dị thường. Ba người đều là Kết Đan Tông Sư, tuy rằng không có một ai là Kết Đan Hậu Kỳ, nhưng ba người hợp lực tự bạo.

Sinh ra ba cỗ lực lượng cường đại so với tu vi Kết Đan hậu kỳ tự bạo còn mạnh mẽ hơn.

Cho dù là Triệu Vô Tà, cũng không thể không tránh né vào lúc này, ba người cũng tính toán được đến điểm này. Thật ra trước đó, sau khi ba người thấy chương môn nhà mình chết thảm trên tay Triệu Vô Tà, đã định liều mạng tự bạo để Đô Ân Môn chạy ra một hai người. Là đã sớm truyền âm cảnh báo trước khi ba người tự bạo những người kia.

rối rắm chia làm chín lần trao đổi tất cả mọi chuyện.

Tu vi không thấp, đệ tử may mắn còn sống sót âm thầm tích góp chân nguyên, thời điểm ba người tự bạo.

Những đệ tử kia vậy mà đồng thời phát động Huyết Độn chi pháp bỏ chạy về phía xa, cộng lại có tám đạo hào quang. Nhưng đáng tiếc, cái kia: người kia tính được Triệu Vô Tà không kinh không né tránh, nhưng Triệu Vô Tà tự có phương pháp giết người.

“Hừ hừ hừ.”

Thân hình Triệu Vô Tà hóa thành một đạo hắc ảnh, đột nhiên vùn vụt kéo dài, trong nháy mắt đã xuất hiện trên không cách khu vực ba người tự bạo mấy trăm trượng. Khi thân hình hắn biến mất giữa không trung, lại có tám đạo hắc mang bay về bốn phương tám hướng.

“Đúng vậy...”

Trong không trung tám đạo hắc mang chợt lóe, sau đó liền truyền đến tiếng kêu thê thảm, cách khu vực tự bạo rất xa. Tám đạo độn quang nguyên bản hướng về phía xa xa đồng thời ngưng trệ. Tám đạo hắc mang đều tự chui vào trong tám đạo độn quang, sau đó chính là tiếng kêu thê thảm vang vọng trên bầu trời.

“UỖNH UỖNH RẦM RẦM ù ù ù

Thiên biến, không, không phải thiên biến. Triệu Vô Tà ở trên trời cao, sắc mặt khế động, ánh mắt lập tức chuyển về phía bầu trời xa xăm. Lúc này chỗ nào cũng không có, thế nhưng ngay khoảnh khắc sau, mọi thứ đã lập huyền rồi thay đổi.

“UỖNH UỖNH RẦM RẦM RẦM đọc biển

Ngoại trừ thanh âm bạo hưởng giống như thần lôi này, trong vòng vạn dặm không còn có thanh âm nào khác, toàn bộ thanh âm còn lại đều bị thanh âm che giấu. Bao gồm cả dư chấn tự bạo của ba tu sĩ Kết Đan Tông kia, dưới thanh âm vang vọng trên bầu trời kia, quả thực ngay cả một chút gợn sóng cũng không thể vén lên nổi.

“Đến rồi”

Khí đen toàn thân Triệu Vô Tà cuộn cuộn kịch liệt, chén kiếm trong tay hắn ta chớp lên tia máu rồi chậm rãi biến mất. Đồng thời trong đan điền của hắn ta xuất hiện một thanh tiểu kiếm toàn thân đỏ như máu, không ngừng di chuyển trong đan điền của hắn ta.

Ánh mắt thâm trầm, khóe miệng Triệu Vô Tà chậm rãi nhếch lên, thân hình vẫn như cũ hóa thành một đạo bóng đen vạn dặm kéo dài xuất hiện ở phía trên sơn môn Đô Ân Môn. Ma Nguyên giống như thủy triều cuộn cuộn mà xuống. Còn có hơn vạn con muỗi đen khát máu ngưng tụ cùng một chỗ, oanh kích hắc khí, xua tan ba kết đan tông sư tự bạo sinh ra dao động. Sơn môn vốn giống như tiên cảnh, bây giờ lại biến thành một mảnh hỗn độn.

Triệu Vô Tà đứng trên đống đổ nát, ánh mắt nhìn thẳng vào bầu trời phía xa, khế vẫy tay. Tám đạo hắc mang đồng thời từ

xa xa bay tới, còn tám đạo độn quang kia thì lại chậm rãi tiêu tán trong tiếng kêu thảm thiết.

Lòng bàn tay mở ra, tám thanh trường kiếm đen kịt, mỏng như lông trâu lần lượt xếp ở phía trên, ở mũi châm còn có thể nhìn thấy điểm điểm điểm huyết quang dần dần biến mất. Triệu Vô Tà cười nhạt một tiếng. Năm ngón tay siết chặt, thu hồi tám châm kia.

“UỖNH UỖNH RẦM RẦM ù ù ù ù ù ù ù ù.

Toàn bộ tiếng nổ vang lên, bầu trời chấn động không ngớt, khiến cho trong vòng vạn dặm không còn sự tồn tại của âm thanh nào khác. Dòng lũ, khi bầu trời xuất hiện hơn mười dòng lũ màu sắc khác nhau, khoe miệng Triệu Vô Tà càng thêm vui vẻ. Mà ở trên bầu trời, không còn sót lại bất cứ thứ gì khác, chỉ có thể nhìn thấy mấy chục cột nước lũ như các ngôi sao từ thời viễn cổ rơi xuống.

Nước lũ yêu thú, yêu vân cuộn cuộn, vô số yêu thú chìm chìm nổi nổi trong nước lũ. Bất quá phiền huyền, cũng đã xuyên qua khoảng cách ngàn dặm. Ngay sau đó sẽ xuất hiện trên sơn môn của Đô Ân Môn.

“Oanh “

Khoe miệng Triệu Vô Tà cong lên, nụ cười đã hoàn toàn lan ra, lúc này thân hình rớt cục động, hai chân đạp mạnh vào hư không. Từng tầng gợn sóng như gợn nước nhộn nhạo lên, trong hai mắt Triệu Vô Tà chỉ có ánh sáng màu máu, một cột máu ập tới từ phía dưới sơn môn Ân Môn.

Âm thanh thản nhiên của Triệu Vô Tà oanh kích Cửu U Minh Ngục từ trên trời vang lên.

“Lấy Huyết Tế Kỳ hiến tế “

Chương thứ một trăm tám mươi, hạ cổ.

Không mang theo một tia cảm tình, thanh âm nhàn nhạt của Triệu Vô Tà vang lên trong không khí. Tại mấy chục luồng nước lũ màu sắc khác nhau kia xuất hiện trên bầu trời, tất cả khí tức khác thường trên bầu trời toàn bộ đều bị đánh nát, nghiêm nghị thanh tĩnh.

“UYỄNH UYỄNH RẦM RẦM.”

Hoàn toàn làm nổ vang khu vực này, trên bầu trời ngoại trừ mấy chục luồng nước lũ kia thì không còn gì khác. Một tia mây, một chút trôi nổi vật cũng không còn. Về phần phi điều bình thường có lẽ tồn tại đã sớm bị mấy chục luồng nước lũ ầm ầm nổ vang kia dọa cho vỡ nát, nào còn dám tới gần vùng trời này.

“Oanh “

Toàn thân Triệu Vô Tà vẫn lay động hắc khí. Khí tức trên người hắn ta không lộ ra ngoài nhưng xung quanh hắn ta lại có một cây huyết trụ từ dưới núi ầm ầm bay lên, bao phủ toàn thân Triệu Vô Tà vào trong, khí tức huyết hồng hỗn tạp cùng hắc khí quỷ dị. Khiến cho khí tức chân thật trên người Triệu Vô Tà càng thêm ít ỏi, thần bí tới cực điểm.

“Ồ “

Từ một bên phát ra một âm thanh kinh thiên động địa. Đại hán này đang ở bên trong một dòng lũ màu xanh, dòng nước lũ này là cường đại nhất trong hơn mười dòng lũ. Mà đại hán này toàn thân có màu xanh vờn quanh, quả thực có thể làm cho khí tức thiên địa chấn động mà phát ra.

Mặc dù đã làm cho mấy chục dòng lũ thiên địa lay động kia, nhưng khí tức trên thân lại càng thêm rõ ràng phát ra, không bị khí tức vô cùng vô tận của yêu thú bên trong dòng lũ ảnh hưởng.

Dòng lũ ngưng trệ, phía trước mấy chục dòng lũ lớn đều xuất hiện mấy chục người, diện mạo không đồng nhất, nhưng mà trên thân mỗi người đều tản mát ra khí thể làm người ta hít thở

không thông, mỗi người đều là như vậy. Khí tức cực kỳ hung hãn, mang theo một cỗ khí tức dã thú, yêu thú cuồng bạo khát máu.

Mấy chục người này đều tự mình đi ra khỏi dòng lũ của hơn mười cỗ yêu thú. Phía sau bọn chúng, các loại yêu khí màu sắc khác nhau bốc lên. Ở trong yêu khí của yêu vân cơ hồ là vô cùng vô tận yêu thú trôi nổi ở trong đó, trải rộng khắp bầu trời. Mỗi một đầu yêu thú đều vô cùng cường đại, tuy rằng tộc quần bất đồng, nhưng lại không nhượng bộ chút nào.

Mấy chục dòng lũ yêu thú, mang theo khí thế vô cùng khủng bố đứng ở trước người Triệu Vô Tà, nói cách khác là dừng ở sơn môn Đồ Ân Môn.

“Hừ “

Trông thấy hơn mười cỗ yêu thú toàn bộ đều đứng ở trên bầu trời cách đó không xa, ánh mắt hơn mười người từ trong lũ lụt đi ra đã hướng Triệu Vô Tà phóng tới. Trong ánh mắt mang theo vẻ kinh nghi, còn có ý khinh thường. Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện ý cười thâm trầm cực kỳ, tâm niệm động, ma nguyên trong đan điền điên cuồng xuất ra ẩn quyết.

“Cửu vạn dặm tàn sát Hắc Chiêu cũng diệt môn đầy người, lấy Huyết Tế Kỳ hiến tế...”

Bên trong huyết trụ, khí tức của viên cổ hung thú trên người Triệu Vô Tà hoàn toàn bộc phát, bạo ngược vô cùng. Cho dù trong lũ yêu thú có mấy chục vạn yêu thú, cũng giống như đang nhìn thấy một đầu viên cổ hung thú chân chính xuất hiện ở trên bầu trời.

Thế nhưng ngay sau đó, tất cả các yêu thú đều cảm thấy có gì không đúng, lời nói của Triệu Vô Tà vang lên. Cây huyết trụ tựa như nối liền với Cửu U Minh Ngục ở Vân Tiêu Thiên giới bỗng nhiên chuyển động, như có một bàn tay khổng lồ đang lay động huyết trụ kịch liệt đung đưa. Phía sau Triệu Vô Tà, một đám mây đen vô cùng lớn bỗng nhiên bay lên.

Trong mây đen, hắc khí đen kịt quay cuồng, hơn mười người kia đều là yêu thú cực kỳ mạnh mẽ. Thị lực kinh người, liếc mắt nhìn qua trong mắt đều xuất hiện vẻ kinh hãi. Trong đám

mây đen kia vậy mà rậm rạp chẳng chịt những con muỗi đen to bằng nắm tay, kêu ong ong, quay cuồng trong hắc khí.

Kinh khủng, khát máu, con muỗi đen tuy là độc trùng chỉ có ở trong đầm đen chín vạn dặm, nhưng khu vực thống trị của Thiên Lang điện cũng là hung danh hiển hách. Nhất là con muỗi đen khát máu ngày xưa trong đầm đen chín vạn dặm, thủ hạ vạn con muỗi đen, ủa lên thật sự là đánh đâu thắng đó. Nhưng cho dù là huyết thù Hắc Văn Vương, thủ hạ cũng không thể mạnh mẽ như vậy.

Thực lực mỗi con muỗi đen lớn bằng nắm đấm đều có tu vi Ngưng Khí kỳ tầng mười tám trở lên.

Bất quá làm cho hơn mười người kia càng thêm kinh hãi vẫn còn ở phía sau, hơn vạn con muỗi đen khát máu phát ra một hồi thanh âm ong ong làm cho người ta tâm phiền không thôi.

“Tê tê tê,

Bắt đầu rồi, khoe miệng nhếch lên nụ cười ác độc, Triệu Vô Tà nhìn chăm chú cảnh tượng do chính tay mình tạo thành. Hơn vạn con muỗi đen khát máu bay hết vào trong cột máu kia, sau đó một mảng lớn khí đen bay lên. Ở trong khí đen đó, từng bộ từng bộ thân thể nhân loại chậm rãi xuất hiện, kèm theo còn có một hồn phách nhân loại chìm nổi ở trong đó. “A, đừng mà, tha mạng đi, “

Tiếng kêu thảm thiết đan xen cùng một chỗ, trên trăm bộ thân thể nhân loại chìm nổi trong hắc khí huyết trụ, những hồn phách nhân loại kia tựa như nhận lấy thống khổ thật lớn. Ở trong đó kêu thảm không ngớt, cảnh tượng này sau khi xuất hiện, tất cả yêu thú trên bầu trời đều đã nhìn thấy, nhưng cảnh tượng kia không ở lại lâu, lập tức lại thay đổi.

Phân giải, tan rã, trong nháy mắt. Theo tâm niệm của Triệu Vô Tà vừa động, hơn vạn con muỗi đen khát máu từ trong cột máu bay ra, những thân thể và hồn phách bên trong bắt đầu biến mất. Chúng hóa thành tâm phẩm xấu xí dung nhập vào trong cột máu kia, hồn phách cũng hóa thành từng sợi oán khí “Phong liệt dung nhập phân chi căn.”

“Oanh “

Huyết trụ nổ tung, trong nháy mắt khi những thân thể và hồn phách kia dung nhập vào huyết trụ thì huyết trụ kia thoáng một cái liền nổ tung. Huyết khí vô biên hướng bốn phương tám hướng bạo tán ra, tốc độ nhanh vô cùng, tất cả huyết khí trong nháy mắt đều lao về phía yêu thú trên bầu trời cách đó không xa.

Mấy chục vạn yêu thú, mặc dù có một số yêu thú có thể phản ứng kịp, tránh đi những huyết khí kia. Nhưng ngay khi chúng muốn tránh đi, một cỗ khí tức kỳ dị xuất hiện trong tâm thần của chúng khiến chúng trì trệ hành động. Cũng chính một lần ngưng trệ này, những huyết khí kia liền dung nhập vào thân thể chúng.

Mỗi một con Yêu thú đều không thể tránh thoát đều bị huyết khí kia dung nhập vào trong cơ thể. Cho dù là vị cường giả Nguyên Anh kỳ khủng bố Thiên Lang điện chủ cũng vậy. Huyết khí xâm nhập vào cơ thể, những con Yêu thú cực kỳ hung sát này giận dữ cộng thêm sợ hãi, tại nơi thập vạn ngọn núi lớn có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

tuy tiện một cử động sẽ khiến những yêu thú này đối địch, huống chi hành vi như Triệu Vô Tà. Nhưng bọn chúng còn chưa kịp mở miệng ra tay, lập tức cảm giác có gì đó không đúng. Đến từ trong cơ thể chúng, một lực lượng cường đại đột nhiên sinh ra, chỉ trong nháy mắt, mấy chục vạn yêu thú đã cảm giác được trong cơ thể tràn ngập lực lượng cường đại.

“Rống, Côn Bằng hổ hồng.”

Mấy chục vạn yêu thú đồng loạt điên cuồng gào thét, bầu trời trong vòng vạn dặm như bị một bàn tay khổng lồ hung hăng đập trúng, chấn động. Trên mặt đất kia, dã thú còn chưa kịp rời khỏi nơi này, lúc này mấy chục vạn yêu thú trên bầu trời đang điên cuồng gào thét, toàn bộ hộc máu mà chết, còn có một mảng lớn rừng rậm, bị cuồng phong cuốn lên trên không trong nháy mắt phá hủy.

Mấy vạn dặm đó, mấy chục vạn yêu thú cảm nhận được sức mạnh mạnh mẽ trong cơ thể, đều không kiềm chế được mà điên cuồng gào thét. Lúc này không có yêu thú nào tìm Triệu

Vô Tà gây phiền phức, bởi vì nguồn sức mạnh này là thật, hơn nữa chúng cũng không có cảm giác được bất an gì.

Yêu thú chém giết lẫn nhau, thôn phệ nhau, không phải vì lực lượng mạnh mẽ sao, hôm nay Triệu Vô Tà lại phát tay cho mấy chục vạn lực lượng mạnh mẽ của yêu thú. Tuy lực lượng này không cường đại đến mức khiến chúng tiến giai, nhưng lại vô cùng chân thực. Mỗi một con yêu thú đều cảm thấy trong cơ thể mình tràn ngập lực lượng, khí tức khát máu cuồng bạo trước nay chưa từng có tăng vọt.

“Giết, giết, giết, giết, giết, giết.

Hắc khí kịch liệt quay cuồng, Triệu Vô Tà bỗng nhiên mở miệng ra, thanh âm giống như tiếng hung thú rống vang vọng trong tai mấy chục vạn yêu thú.

Là một chữ sát, một lần này nhất thời như là thùng thuốc súng, trên bầu trời mấy chục vạn yêu thú đều há hốc mồm. Tiếng giết rung trời vang lên, sát ý dày đặc thậm chí truyền đến địa vực ngoài vạn dặm.

Ở ngoài vạn dặm, đại quân Tiên đạo do Thần Tiêu Đạo Tông cầm đầu đã sớm chờ đợi, thế nhưng khi nghe được mấy chục vạn yêu thú cùng gào thét điên cuồng. Tu sĩ những môn phái nhỏ kia, nhất thời trong lòng run lên, sinh ra ý niệm muốn chạy trốn. Ngay cả đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông, đều cúi thấp đầu không gì sánh được, trên mặt xuất hiện vẻ ngung trọng.

Một ánh mắt lạnh lùng hướng Triệu Vô Tà phóng tới, cảm giác được ánh mắt này, Triệu Vô Tà liền rung mình. Chủ nhân của cái ánh mắt đó không cần nhìn hấn cũng biết, không có chút năng lực phản kháng nào đối phó với kẻ tồn tại Triệu Vô Tà kia, chỉ có thể lựa chọn liều mạng chạy trốn. Thế nhưng Triệu Vô Tà không chút kinh hoảng, trên mặt thủy chung vẫn mang theo ý cười vô cùng bình tĩnh.

“Hừ “

Một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên vang lên trong đầu Triệu Vô Tà, là chủ nhân của ánh mắt kia. Nhưng sau tiếng hừ lạnh đó, trên mặt Triệu Vô Tà liền xuất hiện ý cười. Tia lửa liệt trong lòng cũng biến mất, ánh mắt chuyển sang nhìn một người khác.,

Phía sau người nọ là một dòng lũ yêu thú màu đen. Bên trong dòng lũ mang theo một loại khí đen kỳ dị, mà ở trong đó lại có một con rắn đen cực lớn đang trôi nổi trong đó., Mỗi một con hắc xà đều mang theo một loại âm tà chi khí, đặc biệt là xà nhãn. Những con hắc xà này toàn thân đen kịt, không ngờ lại có một đôi mắt rắn màu phấn hồng, nương theo luồng khí đen có mùi thơm kỳ dị đó, không ngờ bên trong con lũ này lại mang đầy khí tức tà ác.

Hắc Lâm Hoàn Xà có một cái tên rất hung hãn nhưng tính tình lại vô cùng âm tà. Ở bên cạnh dòng lũ màu đen này lũ yêu thú khác đều cố ý rời xa bọn nó, miễn cho bị âm tà chi khí kia lây dính.

Sau khi huyết khí nổ tung, đám Hắc Phi Hoàn Xà cũng không tránh thoát, tất cả đều bị huyết khí kia dung nhập vào trong cơ thể. Tà khí lập tức bốc lên, những con hắc xà cực lớn kia bốc lên càng kịch liệt. Thế nhưng không một con yêu thú nào chú ý tới, khi huyết khí kia nổ tung, một đạo thanh khí cực kỳ nhỏ xen lẫn ở trong đó, sau đó chui vào cơ thể một lão giả áo đen đứng trước dòng lũ màu đen kia.

Sau khi luồng thanh khí chui vào trong cơ thể lão giả áo đen, khoe miệng Triệu Vô Tà lập tức nhếch lên một nụ cười mang theo ý tàn nhẫn, ánh mắt nhìn về phía lão giả kia cũng nồng đậm sát ý.

Đột một trăm tám mươi một con Xà Triều.

Lão giả mặc áo đen chính là thủ lĩnh của bộ tộc Hắc Lâm Hoàn Xà, mang theo đám dâm tà anh rút cổ và nhận lấy một con Độc thú Kết Đan hậu kỳ trong sơn cốc. Cũng là hàng xóm của Triệu Vô Tà, bởi vì Xà Cốc kia cách Hắc Chiêu Trạch chín vạn dặm không xa. Tại Thiên Lang Điện, lão giả áo đen đã từng mở miệng nói đỡ được Triệu Vô Tà.

Đáng tiếc lão giả kia lúc này không biết, bởi vì nhất thời sáng khoái mở miệng, lại trêu chọc phải một sát tinh. Triệu Vô Tà ở Thiên Lang điện đã nổi lên sát ý với lão, mà sau khi ma tính của lão thức tỉnh, cái vòng sát ý kia chỉ cần xuất hiện thì nhất định phải giải quyết mới được. Với cơ hội hiện tại, Triệu Vô Tà lợi dụng tế kỳ, cho lão giả áo đen kia uống chén.

Từng sợi thanh khí cực kỳ nhỏ bé kia thực sự quá mức nhỏ bé, mấy chục vạn yêu thú kia vậy mà không có một đầu yêu thú nào phát hiện, chính là lão giả áo đen kia cũng không nhận thấy được.

“Hồng, giết, giết, giết, giết.

Triệu Vô Tà tàn sát cả Ân Môn từ trên xuống dưới, sau đó lấy tinh huyết hồn phách oán khí của những tu sĩ kia ra tế cờ, thủ đoạn này không khác gì ma đầu ma đạo. Quả thực tàn nhẫn tới cực điểm, nhưng đối với những yêu thú trong mười vạn đại sơn này mà nói, thủ đoạn này lại khiến cho bọn chúng sinh lòng hảo cảm.

Nhất là mấy chục vạn Yêu thú đều có thể cảm giác được toàn bộ sức mạnh sinh ra ở trong cơ thể là do bọn chúng đều nhìn Triệu Vô Tà với một vài con mắt khác. Mấy chục người lúc trước vì khinh thường Triệu Vô Tà còn cố tình kinh ngạc liếc nhìn Triệu Vô Tà một cái.

Một người tàn sát một người, một môn phái cỡ trung, phần thực lực này đã đủ để đứng ngang hàng với chúng nó.

Nói xong.

“Hủy diệt Tiên đạo tàn sát sát sát sát sát ầm ầm “

Thân hình đại hán nửa người trên đột nhiên phồng to, sát khí màu xanh đậm tràn ngập, bên trong dòng lũ màu xanh kia xuất hiện một con cự lang. Nó mở cái miệng sói cực lớn, hướng lên bầu trời rống dậy, những cự lang kia nhao nhao hiện ra ở sau lưng cự lang. Những cự lang kia nhao nhao gào thét hướng lên bầu trời, Thiên Lang nhất tộc.

Cả một vạn con Thiên Lang điên cuồng gào thét, vô biên vô hạn hung sát khí bộc phát. Con cự lang kia mất tỏa sát khí, vậy mà lại dẫn đầu phóng về phía bầu trời xa xa. Phía sau dòng lũ màu xanh gắt gao theo sau, sau đó đem con cự lang nhét vào trong đó, hướng về bầu trời xa xa đánh tới.

“Rống rống rống rống rống rống.

Hơn mười người khí thế kinh người kia cũng đều tự mình hóa ra bản thể, hơn mười đầu cự đại.

Lần này hai bên cùng nhau nghiền nát nhau, dốc sức liều mạng nghiền cứu đòn tấn công ba mươi lần.

Yêu thú cực kỳ mạnh mẽ đã xuất hiện trên bầu trời. Trong cơ thể chúng nó cũng tràn ngập lực lượng mạnh mẽ, Triệu Vô Tà lấy máu hiến tế chính là có tác dụng đối với yêu thú Kết Đan hậu kỳ.

Dùng tinh huyết của cả môn phái trên dưới đều dẫn động lực lượng trong cơ thể mấy chục vạn yêu thú kia, không phải Triệu Vô Tà giao cho chúng lực lượng mà là dẫn động lực lượng trong cơ thể chúng nó. Cho dù là yêu thú Kết Đan hậu kỳ cũng không thể tránh bị dẫn động. Nếu nói trong mấy chục vạn yêu thú này có không ít ảnh hưởng, cũng có một vị kia.

Người mạnh nhất, là cường giả Nguyên Anh kỳ. Điện chủ Thiên Lang điện, chỉ có nó không bị huyết tế ảnh hưởng, cũng chính vì nhìn thấu được huyết tế của Triệu Vô Tà nên hừ lạnh nhắc nhở Triệu Vô Tà một tiếng. Bất quá chuyện Triệu Vô Tà đã làm đã dẫn động lực lượng trong cơ thể mấy chục vạn yêu thú kia, đối với nó đúng là cần thiết. Cho nên cũng không trách cứ Triệu Vô Tà, coi như là ngầm thừa nhận.

Trong cơ thể tràn ngập lực lượng mạnh mẽ, mấy chục vạn yêu thú kia đều có một loại xúc động muốn phát tiết, mấy chục con thủ lĩnh yêu thú mạnh mẽ kia sau khi biến hóa bản thể xong, dưới sự điều khiển của lực lượng thể nội đều hướng lên trời điên cuồng gào rú.”

Dòng lũ dừng lại lần nữa chuyển động, mấy chục con yêu thú cực kỳ cường đại kia dung nhập vào bên trong dòng lũ dẫn đầu, đi về bốn phương tám hướng. Bầu trời vốn đã trở nên yên tĩnh bởi vì mấy chục cỗ nước lũ này, lần nữa giống như bị đun sôi, sôi lên.

Trong mỗi một dòng lũ đều có trên vạn Yêu thú, những Yêu thú này đều là những Yêu thú cường đại trong mấy chục lãnh địa thống trị của Thiên Lang điện, mỗi một đầu đều không phải loại tồn tại đơn giản. Chính là những Yêu thú này, hình thành dòng lũ Yêu thú này động một chút là làm cho người ta không thể bỏ qua động tĩnh gì.

Mấy chục vạn yêu thú hóa thành mấy chục dòng lũ, đi về phía khu vực Tiên Đạo, Thiên Vân đại lục yên lặng vạn năm lại lần nữa lâm vào trong đại chiến. Yêu tộc Tiên Đạo không phải trong chiến tranh giữa phạm nhân. Tu sĩ, Yêu thú chém giết. Những người phạm kia sẽ trở thành tro tàn còn không bằng tồn tại, chỉ cần hai người tùy tiện phát tay, có thể làm cho bọn chúng mất mạng.

Lực lượng, phạm nhân không có lực lượng, chỉ có thể trở thành vật hi sinh cho cuộc chiến tranh này. Tồn tại trở thành con sâu cái kiến, bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi tính mạng, cả tòa thành trì, toàn bộ quốc gia. Có thể là ngàn vạn người, thậm chí là một ức người, hoặc là đếm không xuể, trong lúc tu sĩ hoặc là Yêu tộc chém giết sẽ lập tức bị giết chết.

“Sâu kiến chính là sâu kiến, ai sẽ quan tâm sinh tử của chúng nó chứ...”

Trong đầu Triệu Vô Tà hiện lên một chút ý niệm, nhưng trong nháy mắt liền bị gạt bỏ, hắn đã sớm thức tỉnh không còn là Triệu Vô Tà như trước kia. Hắn giống như đã sớm dừng lại ở huyện Thanh Lương. Hiện giờ, trong hồn phách của Triệu Vô

Tà không có một tia thiện niệm nào, tất cả đồng tình thương hại đều bị tiêu tan.

“Độc”

Một dòng nước lũ màu đen đột nhiên trào ra, mang theo mùi hương kỳ dị nổ tung trên không trung, một luồng khí đen bị Triệu Vô Tà chậm rãi hút vào trong mũi. Nhất thời, chỉ trong thời gian một hơi thở, trong cơ thể Triệu Vô Tà lập tức bốc lên một tia lửa. Dục hỏa chỉ hút vào một chút khí tức, vậy mà lại khiến cho Triệu Vô Tà nổi lên dục hỏa.

“Hừ”.

Trong lúc hừ lạnh, ma nguyên trong đan điền bắt đầu khởi động. Nhất thời giống như vạn năm băng thủy từ đỉnh đầu dội xuống, một tia dục hỏa trong cơ thể Triệu Vô Tà lập tức bị dập tắt.

Đầu đột nhiên quay lại, chỉ thấy dòng nước lũ màu đen kia biến mất ở phía chân trời. Chỉ là thời gian mười mấy hơi thở mà thôi, yêu thú vốn còn bố trí đầy trời lại biến mất toàn bộ. Mấy chục luồng nước lũ yêu thú ngay lập tức đi ra sạch sẽ, chỉ để lại bầu trời tĩnh mịch bị tinh lọc một chút mây cũng không lưu lại.

“Vù” khí đen sôi trào, thân thể Triệu Vô Tà hóa thành một bóng đen vùn vọt kéo dài, sau đó biến mất ở trên bầu trời. Triệu Vô Tà cũng đã biến mất, bầu trời mới còn náo nhiệt như nước sôi lập tức trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ có những yêu thú chết trên mặt đất giống như rừng rậm bị cự thú tàn sát bừa bãi chứng minh mấy chục vạn yêu thú đã từng xuất hiện ở đây.

Tính toàn bộ, tất cả đều là Triệu Vô Tà tạo thành, là hấn tàn sát trên dưới cả nhà Ân Môn. Trọn vẹn trên trăm người, hơn trăm tu sĩ, toàn bộ chết ở trong tay hấn. Mà ngay cả vị lão giả râu bạc trắng Kết Đan hậu kỳ kia, cũng đã trở thành con trùng thứ tư trong cốc kiếm của người khác. Nhân chung mạnh nhất, so sánh với hai chén Nhân Trùng của Trịnh Nghiêu Bá và Chu Giác, chén bạc của lão giả râu trắng này hiển nhiên cường đại hơn không biết bao nhiêu.

Kết Đan hậu kỳ, đại tông sư tu vi, tại Thiên Vân đại lục này cũng là cường giả cấp bậc. Rõ ràng bị Triệu Vô Tà luyện thành Nhân Trùng chén. Vốn là tu sĩ tiên đạo, tâm tính tinh thuần. Nhưng cả nhà bị tàn sát, lại rất ghen khuất chết ở trong tay Triệu Vô Tà, nếu không với tu vi của Triệu Vô Tà căn bản là không có khả năng giết chết hắn.

Trừ phi Triệu Vô Tà không màng đến nguy hiểm khi bị trọng thương. Nhưng mà Triệu Vô Tà âm hiểm vô cùng, lão giả râu bạc trắng sau một phen thì mất mạng. Lúc bị hắn ta tính kế luyện chế thành côn trùng hình người, linh hồn cũng chịu hết thống khổ, sinh ra oán khí vô tận trong hồn phách. Sinh linh càng cường đại, oán khí sinh ra càng cường đại, một người. Tu sĩ Kết Đan hậu kỳ này sinh ra oán khí quả thực là phô thiên cái địa.

Đáng tiếc chính là, mặc dù lão giả râu bạc trắng oán khí ngập trời như thế nào, cũng không thể cải biến vận mệnh của hắn. Bao gồm sinh linh trong vòng vạn dặm không hiểu đánh mất tính mệnh, mặc kệ oán hận như thế nào, cũng không thể làm gì được Triệu Vô Tà.

Bởi vì trên Thiên Vân đại lục không có thiên phạt, không có nhân quả báo ứng, cho nên mặc kệ Triệu Vô Tà làm bao nhiêu chuyện oán trách trời đất.

Trời cao cũng sẽ không giáng Thiên Khiển trừng phạt hắn ta. Nếu như là Thiên Khuê Cổ, hành động của Triệu Vô Tà, chỉ sợ sớm muộn gì cũng là Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, kết cục bạo thể mà chết. Chỉ tiếc, nơi này là Thiên Vân Đại Lục, Triệu Vô Tà cũng không phải Hoàng Bác trước kia.

Hắc khí bốc lên, thân hình Triệu Vô Tà không ngừng vặn vẹo, góc độ kéo dài thành quỷ dị rồi lại biến mất. Lúc xuất hiện lại ở một địa phương rất xa, khóe miệng Triệu Vô Tà luôn có cười lạnh, còn có sát cơ. Đối với sát cơ của lão giả áo đen, không giết hắn, Triệu Vô Tà xem bộ dáng chắc sẽ không bỏ qua.

Mấy chục cổ Yêu thú chia làm hai phần lớn, một cổ đi theo Thiên Lang điện hướng tới nơi đóng quân của sơn môn Thần Tiêu đạo tông. Mặt khác một cổ khác đi về phía sơn môn các môn phái Tiên đạo còn lại, bản tính yêu thú lộ ra, giống như

bọn cường đạo phàm nhân kia. Cướp đoạt giết chóc, chuẩn bị cướp đoạt địa bàn.

“Tê tê tê...”

Ở trên bầu trời phía trước Triệu Vô Tà, một dòng nước lũ màu đen đang kịch liệt phi hành với tốc độ khủng bố trên bầu trời. Ở trong dòng lũ đó, hắc khí tràn ngập, một con cự xà đang lơ lửng ở trong đó, không ngừng phun ra nuốt vào lưỡi rắn ghê tởm, tình cảnh thực kinh khủng. Những nơi vòi rắn này đi qua, trong không khí đều phiêu đảng mang theo hắc khí kỳ dị. Long tơ kia tràn ngập khí tức âm tà, làm cho người ta ngửi thấy khí huyết sôi trào, dục hỏa thiêu thân.

Hoa Thần cốc thứ một trăm tám mươi hai

Tùng cơn thủy triều màu đen tuôn ra từ trên trời, trong chớp mắt đã biến mất giữa mây trắng. Nhưng không trung lại tràn ngập khí tức đậm tà, từng luồng khí đen mang theo mùi thom kỳ dị tràn ngập khắp nơi, qua hồi lâu mới từ từ tiêu tán.

“Hừ “

Sau khi hắc khí phiêu tán, thân hình Triệu Vô Tà từ từ hiện ra, một đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào lão giả áo đen trong xà triều đen kịt. Sát khí bùng lên, toàn thân bốc lên hắc khí, thân hình vẫn như cũ hóa thành cái bóng, vạn vẹo kéo dài ra, sau đó đi theo.

Hắn đang chờ đợi. Hiện tại nước lũ yêu thú chia làm hai luồng, một luồng đi về phía sơn môn Thần Tiêu Đạo Tông. Một luồng khác lại hướng tới sơn môn còn lại của các môn phái Tiên Đạo khác mà đi, cướp đoạt tài nguyên tu hành, giết tu sĩ nhân loại. Căn cước nội đan cùng tinh huyết tu sĩ Tiên Đạo, tu sĩ Tiên Đạo đang tàn sát tu sĩ ma đạo cùng yêu thú Yêu tộc.

Thông thường đều là dùng danh nghĩa trừ yêu diệt ma để tiến hành, nói cho cùng cũng đều là vì nội đan của yêu thú yêu tộc và tài liệu trân quý trên người chúng. Nội đan có thể dùng để luyện đan gia tăng tu vi của chúng, còn có một ít vật liệu trên người yêu thú là tài liệu luyện khí cực kỳ trân quý, tu sĩ tiên đạo như thế, yêu thú yêu tộc cũng cảm thấy hứng thú đối với nội đan cùng tinh huyết trong cơ thể tu sĩ tiên đạo.

Cho nên Triệu Vô Tà đang đợi. Trong cơn lũ hung thú này có mười tộc đàn yêu thú. Mỗi tộc đàn đại diện cho một thế lực mạnh mẽ. Thủ lĩnh của bọn chúng đều là Kết Đan hậu kỳ thậm chí là yêu thú Kết Đan đại viên mãn, sao có thể chấp nhận cùng thủ lĩnh các tộc đàn khác đi cướp đoạt sơn môn Tiên Đạo chứ.

Nhất định sẽ tách ra, không bao lâu nữa, mười mấy tộc đàn này sẽ tách ra làm việc. Mỗi một tộc đàn đều mang theo trên vạn yêu thú mạnh mẽ. Hơn nữa thủ lĩnh Kết Đan hậu kỳ, đủ để chống lại một môn phái trung đẳng thậm chí diệt sát. Nếu như tiểu môn phái đụng phải bất cứ tộc đàn yêu thú nào trong đó, vậy chỉ có một kết quả, là hoàn toàn bị diệt.

“Ha ha ha ha, Hoang Phong Sơn ta muốn làm việc riêng, sẽ không phụng bồi các vị nữa. Ha ha ha “Đi”

“Hừ, Tử Lâm Nguyên của ta cũng như vậy.”

Ý niệm trong đầu Triệu Vô Tà như mạng nhện, một dòng lũ lớn yêu thú ở phía trước lập tức tách ra, mười tộc đàn yêu thú từ bên trong dòng nước lũ cực lớn kia được phân chia ra. Tiếng hô trong không trung vang vọng, hơn mười nước lũ hơi nhỏ lập tức ầm ầm tràn về các nơi.

“Mặt soạt soạt, “

Trong cơn sóng rần, lão giả áo đen kia trông thấy nước lũ yêu thú vốn còn tụ lại một chỗ trong nháy mắt liền tách rời, trên mặt lập tức tối tăm lại, trong đôi mắt rần tinh thoảng hiện lên hơi thở phẫn hồng tràn ngập khí tức dâm tà. Lão cũng đã sớm muốn tách rời khỏi những tộc đàn yêu thú này, lúc này ngược lại là hợp ý của lão.

Nhưng mà lão giả áo đen kia hoàn toàn không chú ý tới, phía sau xà triều, một bóng dáng vắn vẹo lơ lửng trong bạch vân. Cái bóng vắn vẹo đó, ánh mắt lạnh như băng của Triệu Vô Tà từ đầu đến cuối đều rơi vào trên người hắn ta, bên trong sát khí ngưng đọng như thực chất.

“Đi “

Lão giả áo đen dẫn xà triều ở cuối đầu dòng lũ yêu thú. Mắt thấy mười tộc đàn yêu thú kia ngay lập tức rời đi. sạch sẽ, hắn cũng ra lệnh một tiếng. xà triều đen kịt nhất thời chuyển động, một đôi mắt xà màu hồng bắn ra băng lãnh ánh mắt, chen chúc ồ ào bay về phía bầu trời xa.

Xà triều vừa động, bóng dáng Triệu Vô Tà trong đám mây trắng sau lưng Triệu Vô Tà cũng chuyển động, vẫn cứ vắn vẹo biến mất như cũ. Huyền tiếp theo lập tức xuất hiện ở phía sau

Xà triều, thân hình cực kỳ bí ẩn. Khí đen quay cuồng nhưng không có chút khí tức nào lộ ra ngoài. Triệu Vô Tà có thể ẩn giấu khí tức của mình, trừ phi là cường giả Nguyên Anh, nếu không căn bản không thể phát hiện tung tích của Triệu Vô Tà.

Trên không trung mấy ngàn trượng, một cơn sóng rắn đen kịt như mực với tốc độ khủng bố lướt qua. Sau cơn thủy triều rắn kia, một bóng đen vắn vẹo như giò trong xương theo sau. Trong cơn sóng rắn kia là từng cơn rắn đen cực lớn trải rộng, nhưng không có một cơn nào có thể phát hiện Triệu Vô Tà tồn tại.

Tin tức Tiên Yêu đại chiến với thế lực Tiên Đạo và Yêu tộc trong mười vạn ngọn núi lớn khai chiến đã truyền khắp Thiên Vân Đại Lục, nhất là tu sĩ Ma Đạo. Mỗi người đều đều rục rịch muốn kiếm chỗ tốt trong trận đại chiến này, nhất là thế lực lục đại Ma Đế kia, đã sớm âm thầm chuẩn bị.

Ngoại trừ tu sĩ ma đạo, tại Thiên Vân đại lục cũng có không ít thế lực khác có dã tâm với đại chiến tiên yêu lần này, ví dụ như tại biên giới Thiên Vân đại lục, liên tiếp đại dương mệnh mông vô tận, trên đại dương mệnh mông có không ít hòn đảo nhỏ., Trên những hòn đảo này cũng có không ít tu sĩ. Tu sĩ hải ngoại nghe nói lần này tiên yêu đại chiến, bên trong hải ngoại có không ít tu sĩ hướng Thiên Vân Đại Lục mà đến. Nhưng mà bây giờ Thiên Vân Đại Lục vẫn như trước, yên bình không thay đổi., Bởi vì đại chiến Tiên Yêu chân chính bây giờ còn chưa bắt đầu, hiện tại chỉ là ân oán giữa Thiên Lang Điện và Thần Tiêu Đạo Tông mà thôi. Hai bên đều là thế lực mạnh mẽ trên Thiên Vân Đại Lục, nếu quả thật đạt đến tình trạng không thể vãn hồi, cũng đủ để khiến cho toàn bộ Thiên Vân Đại Lục náo động.

“Sưu sưu sưu sưu sưu

Không trung đột nhiên xuất hiện một luồng nước lũ đen kịt, bên trong luồng khí đen đó là một cơn rắn đen cực lớn chìm nổi nổi.

Đứng trước bày rắn này là một lão giả áo đen, khuôn mặt đầy thâm tà tiêu ý, tiếng cười giống như cú đêm vang vọng trong

không trung, khiến cho tiếng cười của lão ta vang lên khắp nơi.

Triệu Vô Tà ở phía sau nghe thấy tiếng cười của lão giả áo đen kia, chậm rãi cau mày, hình như lão đã có mục đích từ lâu rồi. Dọc theo đường đi cũng không dùng thần thức dò đường, đi ngang qua một vài tiểu môn phái Tiên đạo cũng là trực tiếp đi qua, không có ý định lưu lại động thủ hủy diệt.

Quả nhiên, ngay lúc Triệu Vô Tà đang suy tư thì xà triều phía trước lại lần nữa bay qua một ngọn núi. Đây cũng là một ngọn núi có linh khí không tệ, trên ngọn núi đó có không ít đình đài lầu các, linh khí tràn ngập, là một tiểu môn phái Tiên đạo. Chương môn cùng mấy trưởng lão của môn phái kia, khi nhận thấy xà triều đi ngang qua đỉnh đầu sơn môn nhà mình thì sắc mặt trở nên trắng bệch.

Thế nhưng rất ngoài ý muốn, luồng xà triều uy thế kinh người kia không hề có ý dừng lại mà trực tiếp lướt qua một khoảng trời. Triệu Vô Tà đứng sau xà triều, chân mày càng nhíu chặt hơn, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Khoảng cách ngàn dặm, xà triều chớp mắt đi qua. Mây mù trên bầu trời phía trước bỗng trở nên nồng nặc. Thân hình Triệu Vô Tà vạn vẹo kéo dài, biến mất trên bầu trời ban đầu, ngay khoảnh khắc sau đã xuất hiện trong một đám mây mù dày đặc.

Lão giả áo đen dẫn dắt xà triều tiến vào trong đó từ lâu, đến lúc này, lão giả áo đen khóe miệng nở thêm nhiều nụ cười thâm tà.

Dường như phía trước có thứ gì đó mà hắn thèm nhỏ dãi đã lâu, đều lấy tới tay.

“Suru suru suru suru suru

Tiếng cười làm cho người ta chán ghét từ trong miệng hắn phát ra, vang vọng trong mây mù, tần suất từng đầu cự xà màu đen phun ra nuốt vào của lưỡi rắn càng lúc càng nhanh. Mùi thơm kỳ dị kia, ngửi thấy làn khí đen có thể làm cho người ta huyết khí sôi trào dung nhập trong mây mù, mây mù vốn trắng xóa chậm rãi biến thành màu trắng đen.

“Lão tổ ta rốt cục trở lại rồi, các tiên tử Hoa Thần cốc. Chuẩn bị tốt để nghênh đón lão tổ sủng hạnh đi.”

Thân hình lão giả áo đen lấp lánh hào quang, vọt tới trước, trong nháy mắt đã ra khỏi mây mù. Xuất hiện ở trên một bầu trời mang theo ngàn vạn mùi thơm tinh khiết, từng con rắn do cự xà tạo thành cũng theo lão giả áo đen ra khỏi mây mù. Về phần Triệu Vô Tà, trên thân thể lão ta hắc khí cuộn cuộn, cùng mây mù dần dần trở nên đen kịt bắt đầu hòa làm một thể.

Một đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào lão giả áo đen, sau đó lại dời ánh mắt về phía dưới, nơi nào chính là nơi lão giả áo đen muốn đi. Không tiếc bỏ qua mấy tiểu môn phái, buông bỏ cơ hội cướp đoạt một phen, chính là vì sơn cốc phía dưới.

Trên mặt đất phía dưới bầu trời, Triệu Vô Tà chỉ nhìn thấy một cái sơn cốc, sơn cốc cực kỳ kỳ dị. Nếu như Triệu Vô Tà thống trị chín vạn dặm hắc trạch là nơi cực kỳ ô uế, vậy sơn cốc trước mắt này chính là địa vực vô cùng thuần khiết. Một chút khí ô uế cũng không nhìn thấy, chỉ có mùi thơm tràn ngập khắp nơi mà thôi.

Hương hoa ở trong sơn cốc khổng lồ này, vậy mà khắp nơi đều là hoa tươi. Vô số loại hoa tươi nở rộ trong đó, hương khí nồng đậm tới cực điểm lan tràn trên bầu trời, chịu hạn chế của mây mù chỉ khí vậy mà không có một chút mùi thơm nào tiết ra ngoài. Tất cả đều ở trong bầu trời này.

Mùi hoa tươi tụ lại một chỗ, không hề va chạm lẫn nhau, hòa hợp hoàn mỹ vào nhau. Triệu Vô Tà ở trong mây mù, không cách nào ngửi được mùi thơm nồng đậm kia, nhưng chỉ nhìn cảnh trong sơn cốc giống như hoa tươi, trong lòng đã có chút khái niệm.

“Hoa Thần cốc...”

Trong mây mù, Triệu Vô Tà nhẹ nhàng niệm một câu, tiếng cười cực kỳ khó nghe của lão giả áo đen vẫn còn vang vọng. Xà triều phiêu phù trên trời cao. Từng con hắc xà khổng lồ có thể khiến người ta gặp ác mộng lại chen chúc, lưỡi rắn ghê tởm không ngừng phun ra nuốt vào. Cũng là phát ra mùi thơm nồng đậm, bất quá mùi thơm này so với hương thơm phát ra ở

vạn hoa hải phía dưới cùng nhau tản ra thì hoàn toàn không giống nhau.

“Boong boong boong “

Tiếng cười đậm tà hạ xuống, theo những khí tức hắc xà chậm rãi bay xuống hạ xuống bên trong biển hoa.

Khô héo, đang đen...

Cuối cùng mọi chuyện rồi rít tằm một trăm ba mươi hai lần nghiền nát.

Dưới tiếng cười như cú đem của lão giả áo xanh, bên ngoài cốc cũng là hoa tươi trong một phần của biển hoa. Bắt đầu khô héo với tốc độ khủng khiếp, là héo rũ hoàn toàn, khí đen mang theo mùi đậm tà bay xuống. Hoa tươi ngoài cốc hoàn toàn héo rũ, nếu có người đào bới rễ của những đóa hoa tươi kia, sẽ phát hiện rễ cây những đóa hoa đó vậy mà toàn bộ đều biến thành màu đen.

Là hoàn toàn khô héo, một chút hơi thở sinh mệnh cũng không có. Cho dù là thợ hoa đỉnh cấp cũng không cách nào cứu sống những hoa tươi héo rũ này. Hoa tươi ngoài cốc như thế, nhưng hoa tươi trong sơn cốc thoát được một kiếp, bởi vì khi khí đen đó rơi xuống lại xuất hiện một tầng cấm chế nhân nhật, ngăn những khí đen bên ngoài cửa.

“Sức sinh ở đâu, dám xâm phạm Hoa Thần cốc ta...”

Ngay lúc vẻ mặt lão giả áo đen đầy đậm tà nhìn sơn cốc như biển hoa kia, một tiếng nói thản nhiên tràn ngập sự uy nghiêm của nữ nhân vang lên giữa không trung. Âm thanh này vang lên, biển hoa trong sơn cốc như sống lại trong nháy mắt. Những đóa hoa phát ra mùi thơm càng thêm nồng đậm.

Dường như Triệu Vô Tà ở trong mây mù cũng có thể lờ mờ thấy được.

Đột một trăm tám mươi bốn, Lạc Hoa Nhận...

Con tiện nhân Diệp Mạn kia đi ra, bốn tọa muốn người ở dưới khó ta để cầu Trúc “

Trên bầu trời của biển hoa lại có một làn sóng rắn chặn đứng, từng con rắn khổng lồ màu đen bốc lên trong khí đen tràn ngập mùi hương kì dị. Mỗi con rắn đen đều lớn bằng cánh tay người, toàn thân phủ đầy vảy đen như mực, tỏa ra ánh sáng lạnh làm người ta kinh hãi. Rắn vảy đen, trời sinh tính dâm, trong đôi mắt rắn đều là hào quang màu hồng phấn.

Lão giả áo đen tùy ý cười lớn, làm cho đám nữ tu nổi giận không ngừng từ trong miệng hắt phun ra vài lời, ngay cả Triệu Vô Tà cũng cảm thấy vô cùng khó nghe. Chẳng qua nghe lão giả áo đen nói thì Triệu Vô Tà cũng biết, lão giả áo đen từng có ân oán với cóc chủ của Hoa Thần cốc.

Hơn nữa trong đó còn có đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông tham dự, kết quả là lão giả áo đen bị phế đi một nửa tu vi. Nhìn khí tức dâm tà toàn thân của lão giả áo đen, Triệu Vô Tà không cần đoán cũng biết là chuyện gì đang xảy ra. Nhất định là năm đó lão giả áo đen tiến vào thời kỳ thành thực, lưới tốt lại ở bên ngoài mười vạn ngọn núi lớn, cho nên đi ra ngoài lịch lãm.

Lão giả áo đen là Hắc Lân Hoàn Xà tộc, sau khi tiến vào giai đoạn thành thực, khí tức dâm tà trong cơ thể tăng mạnh, khẳng định đã làm hại không ít nữ tử nhân loại, thậm chí đám nữ tu tiên đạo ma đạo kia, vừa vặn đụng phải cóc chủ Hoa Thần cốc. Cóc chủ Hoa Thần cốc, khẳng định là tồn tại xinh đẹp như thiên tiên, lão giả áo đen sao có thể chịu đựng được.

Đáng tiếc Hoa Thần cốc là được Thần Tiêu Đạo Tông che chở, lão giả áo đen rất không may bị đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông hung hăng nhục nhã một trận, còn bị phế đi một nửa tu vi. Sau đó người may mắn chạy thoát tính mạng, hôm nay thừa dịp Tiên Yêu đại chiến, muốn trả thù.

Tê tê...

Đột nhiên thủy triều nổi lên, những hắc xà cuộn trào phun ra nuốt vào lưỡi rắn màu đỏ tươi, đục tà chi khí lập tức tăng mạnh. Mùi thơm kỳ dị lại tạm thời đè ép vạn hoa hương khí ở biển hoa bên dưới, dũng mãnh lao về phía đám nữ tu kia.

“Bọn chúng hồng học.”

Mùi hương mang theo dâm tà khí bay tới bên cạnh đám nữ tu, có mấy nữ tu không cẩn thận hít vào một tia, nhất thời thần sắc các nàng biến đổi. Da thịt trần trụi lộ ra toàn bộ biến thành màu phấn hồng. Khuôn mặt cũng trở nên đỏ rực, hô hấp lập tức trở nên trầm trọng. Ánh mắt mấy nữ tu đều trở nên khiêu khích, không ngờ lại chìm vào trong tình dục.

“Súc sinh thật coi Hoa Thần cốc ta dễ bắt nạt giết chúng, Hoa Thần Mê trận...”

Nữ tu cầm đầu kia thấy đệ tử phía sau mình bị khí tức dâm tà do xà triều phun ra ảnh hưởng, nhất thời không áp chế được lửa giận trong lòng. Sau khi ra lệnh một chương võ lên người mấy nữ tu sĩ kia, lòng bàn tay phun ra chân nguyên, không hổ là trưởng lão Hoa thần cốc, chân nguyên trong cơ thể tựa hồ cũng mang theo hương thơm.

Một tia chân nguyên lan ra, hoa tươi trên mặt đất vốn đã khô héo lập tức tỏa sáng sinh cơ, chỉ sau một khắc sinh cơ liền đứt đoạn. Bởi vì cô gái kia đã thu hồi chân nguyên của mình, không biết vì sao, sắc mặt trở nên rất khó coi. “Giết chúng nó.”

Nữ tu kia một tay chộp lấy mấy nữ tu bị trúng dâm độc kia, thân hình khẽ động liền vượt qua cấm chế đi vào trong cốc. Lúc sắp đi, ánh mắt nhìn về phía lão giả áo đen tràn ngập hận ý lạnh lùng vô cùng.

“Ha ha ha. Tiểu nương da, sao lại vội vã đi như vậy chứ. Còn chưa cố gắng hầu hạ bản tọa, nhưng cũng tốt, chờ bản tọa thu thập xong mấy tiểu bì nữ hài này, lại tới tìm ngươi, ha ha, còn cả tiểu tiện nhân Diệp Mạn kia nữa, hôm nay xem xem ai có thể cứu ngươi khỏi Hoa Thần cốc.”

Toàn thân Triệu Vô Tà hắc y vẫn cuộn lên như trước, che kín thân hình của hắn ta, lạnh lùng nhìn tất cả mọi việc phát sinh

trên bầu trời. Không hề có ý tứ giờ chân lên, nhưng thỉnh thoảng trong ánh mắt nhìn về phía lão giả áo đen kia đều lộ ra sát ý lăm lăm. Nếu đã nổi lên sát ý thì trừ phi có nguyên nhân gì đó nếu không Triệu Vô Tà sẽ không buông tha mà giết chết lão giả áo đen kia.

“Bọn tiểu nhân còn đang chờ cái gì nữa, chúng nó hút âm nguyên của tiểu nương các người cũng có thể hóa hình rồi. Thật thoải mái, so với hấp thụ cái thiên địa linh khí kia còn sướng khoái hơn nhiều, lão tổ tông các người năm đó cũng đã thử qua. Chậc chậc.”

Xem ra lão giả áo đen kia muốn đem đám nữ tu Hoa Thần cốc này hoàn toàn mất đi lý trí, không ngừng phát ra tiếng cười khó nghe thì cũng thôi đi, ô ngôn uế ngữ trong miệng cũng không ngừng chút nào.

” Súc sinh, hôm nay ta không tha cho người, chịu chết đi.”

Đám nữ tu kia cuối cùng cũng nhịn không được, không hề có kỵ cảnh giới đại tông sư khủng bố của lão giả áo đen nữa, đều tự mình giờ lên binh khí của mình. Trong lúc bảo quang bùng lên, thân hình đám nữ tu kia đung đưa, giống như biển hoa phía dưới bị dời lên không trung.

Lọt vào trong tầm mắt là “hoa tươi đủ mọi màu sắc” lại qua một hơi thở, cảnh tượng biến hóa.

“Hoa Thần Mê Trận”.

Một giọng nữ chậm rãi vang lên bầu trời, mặc dù cực kỳ dễ nghe, nhưng trong giọng nói kia thì hận ý và sát ý lại là Triệu Vô Tà, ngay cả Triệu Vô Tà đều có thể nghe ra được. Biển rắn triều đang đứng trên bầu trời kia giờ đã hoàn toàn thay đổi, mây trắng đầy trời cũng không thấy đâu nữa, thay vào đó là một mảng quang ảnh đủ mọi màu sắc.

Hắc y lão giả, xà triều, đều bị quang ảnh kia bao vây bên trong. Còn Triệu Vô Tà ở bên ngoài, bất kể dùng mắt thường nhìn vào, đều không sao.

“Trận pháp.”

Mí mắt chậm rãi hạ xuống, Triệu Vô Tà lại lập tức mở ra, lập tức con người âm dương nhị khí đây đưa xuất hiện ở trong hốc mắt Triệu Vô Tà. Mắt trong cốc, theo thực lực của Triệu Vô Tà càng lúc càng tăng mạnh, thứ mà hai con mắt này tập trung nhìn thấy cũng càng lúc càng nhiều.

Động tĩnh lớn, âm dương nhị khí xoay tròn. Triệu Vô Tà lại nhìn lên bầu trời. Nhất thời bóng người lay động, tiếp theo trước mắt Triệu Vô Tà biến đổi. Cảnh tượng bên trong nhất thời xuất hiện trong đầu Triệu Vô Tà.

Chỉ thấy trước mắt xuất hiện vạn hoa, quả thực là biến hoa vô biên vô hạn, thật sự là hoàn toàn không nhìn thấy điểm cuối. Trong không gian này, ngoại trừ hoa tươi, cũng chỉ còn lại có một cột xà triều phun trào không ngớt, còn có lão giả áo đen đứng ở không trung kia. Vạn hoa tích lũy, tỏa ra mùi thơm nồng đậm đến cực điểm, nước mắt Triệu Vô Tà xuyên qua trận pháp cũng có thể thấy rõ ràng “hoa hương”.

“Khà khà”, Diệp Mạn nhất định không nói cho các người biết đám tiểu nương này, năm đó đối với ta mê trận này cũng vô dụng. Huống chi bây giờ...

Sắc mặt Triệu Vô Tà khẽ động, lời nói của lão giả áo đen kia nói cũng không sai. Mê trận này tuy cũng là trận pháp không tệ, nhưng tựa hồ uy lực cũng không phải rất lớn. Hoa mà không thực. Đối với lão giả áo đen kia một cái cũng không có tác dụng gì, huống chi còn có đạo xà triều kia.

Quả nhiên, trong nháy mắt khi lão giả áo đen kia vừa dứt lời, xà triều sau lưng liền động.

“Tê tê tê tâm...”

Đàn rắn bắt đầu động, những con rắn trước nay không có động tĩnh gì dường như nhận được mệnh lệnh gì, đều vọt ra. Từng con rắn lớn màu đen trên bầu trời quay cuồng, sau khi khí đen nổ tung, bầy rắn rơi xuống trong vạn đóa hoa kia. Cảnh tượng trong trận pháp lập tức thay đổi. Thân thể những con rắn to lớn kia mạnh mẽ không phải chỉ nhìn thôi đã khủng bố rồi.

“Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt “

Từng đầu cự xà màu đen bắt đầu ở trong vạn đoá hoa bắt đầu tàn sát bừa bãi khắp nơi, biển hoa vốn phủ kín toàn bộ tầm mắt bắt đầu trở nên không trọn vẹn, trong xà triều ước chừng hơn một vạn con cự xà. Lúc tàn sát bừa bãi, biển hoa kia nhất thời có chút chịu không nổi, mảng lớn hoa tươi bị cự xà nghiền thành phần.

Trong mắt Triệu Vô Tà, những đoá hoa kia giống như có một con giao long màu đen, hoàn toàn không biết thương tiếc, tàn sát bừa bãi ngàn vạn đoá hoa tươi thiên kiều bá mị.

“Hoa xấu tịch diệt”

Trong không gian bỗng nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh, một âm thanh thản nhiên vang lên bên tai lão giả áo đen. Khi âm thanh của nữ nhân này rơi xuống, Vạn Hoa lâm đang bị bày răn tàn sát bừa bãi bỗng nhiên biến đổi. Tất cả hoa tươi lập tức biến mất, một đoá hoa cũng không còn, ngay tức khắc đó hoàn toàn biến mất.

“Lạc Hoa Nhận.”

Vẫn là âm thanh lạnh nhạt của nữ tử, cực kỳ dịu dàng nhưng lúc này lại mang theo sát khí lạnh lùng. Một cỗ uy áp từ các nơi đè xuống đám răn, nguyên bản bày răn còn tàn sát bừa bãi không thôi, lập tức bắt đầu rối loạn. Bởi vì khí tức bên trong uy áp này rất sắc bén, hoàn toàn khác biệt với hương thơm vạn hoa đầy trời lúc trước.

“Oanh “

Đột ngột dị thường, trong không gian một cánh hoa đột nhiên bắt đầu bay xuống ngàn vạn cánh hoa, mỗi cánh hoa đều xoay tròn hạ xuống. Cảnh tượng đó quả thực đẹp tới cực điểm, thật sự giống với tiên cảnh. Nhưng bày răn lại bắt đầu xông xáo hẳn lên, cảnh tượng vô cùng mỹ lệ này mang theo sát cơ nồng đậm.

Lực cảm ứng của loài răn rất linh mãnh, cho dù có thành yêu thú đi nữa thì ngược lại càng thêm mãnh liệt.

Mỗi một cự xà màu đen đều cảm giác được cánh hoa từ đỉnh đầu bay xuống không xinh đẹp như vẻ ngoài, ngược lại giống như từng lưỡi dao sắc bén, chỉ liếc mắt một cái đã chớp động

khí tức cực kỳ sắc bén. “Huu xuy xuy xuy xuy xuy xuy, xuy xuy”

Bầy rắn còn chưa ổn định lại, cánh hoa rơi xuống rớt cuộc cũng lộ ra răng nanh như yêu thú đang ngủ đông, cắn về phía đàn rắn. Từng cánh hoa rơi xuống đầu bầy rắn, sau đó khí tức cực kỳ sắc bén phát ra, chỉ cần con rắn dính vào cánh hoa nhất thời trên thân rắn sẽ nhiều thêm ra một vết thương.

Vết thương vô cùng ghê tởm, vảy đen cứng rắn như sắt đá ở trước mặt những cánh hoa này yếu ớt giống như trang giấy vậy. Máu rắn đen nhánh giống như mực, cuồng liệt mà ra, đem những cánh hoa kia đều nhuộm thành màu đỏ như máu.

“Xuy xuy xuy, xuy, xuy, xuy, xuy... ục.

Lúc cánh hoa rơi xuống thanh âm sắc bén cắt đứt không khí và tiếng bầy rắn kêu thảm thiết đan vào cùng một chỗ, bên trong trận pháp nhiều thêm một chút không khí thể lượng. Sắc mặt Triệu Vô Tà mang theo vẻ kinh dị, không nghĩ tới lực lượng thấm nhuần trong chén cũng không thể nhìn thấu hoa thần mê trận này, sát khí ẩn chứa trong mỹ lệ bén nhọn đến loại tình trạng này.

Đám Hắc Lân Hoàn Xà kia mỗi một con đều không phải là độc thú tầm thường, vảy đen trên người cứng rắn như hắc thiết. Ngay cả linh khí bình thường cũng khó có thể cắt ra. Nhưng những cánh hoa cực kỳ xinh đẹp kia lại dễ dàng cắt vỡ vảy trên người Hắc Lân Hoàn Xà.

Chương thứ một trăm tám mươi lăm của Hoa Hải Táng Xà triều.

Theo đóa hoa đầy trời chậm rãi rơi xuống, đủ mọi màu sắc, tựa hồ thể gian tất cả cánh hoa đều tại trong trận mưa hoa này hiện ra. Mỗi một cánh hoa đều đẹp đến cực hạn, đồng thời cũng có nguy hiểm trí mạng, những cánh hoa kia xoay tròn rơi vào trong đàn rắn, theo đó vang lên chính là tiếng kêu thảm thiết của bọn Hắc Lân Hoàn Xà.

Mỗi một con Hắc Lân Hoàn Xà đều bị cánh hoa đánh vào, nơi này tuy có rắn triều, ước chừng hơn vạn con Hắc Lân Hoàn Xà. Nhưng so sánh với mưa hoa đầy trời kia, quả thực chính là Tiểu Vu thấy Đại Vu. Trong thân thể đen sì của con rắn trào ra máu độc như mực, vẩy vào trong không khí, mùi tanh tươi nồng đậm nhất thời tán phát ra.

Hắc khí thôi tình do Hắc Lân Hoàn Xà phát ra có mùi vị kỳ dị, thể nhưng huyết dịch của chúng lại tanh hôi vô cùng, quả thực giống như nước bùn dơ bẩn ở chỗ sâu trong Hắc Chiếu.

“Tê tê “

Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếng thét thảm thiết vô biên. Giống như chủ nhân của âm thanh kia đang chịu tra tấn, trên thực tế cũng không khác là bao nhiêu. Có một con Hắc Lân Hoàn Xà bị mưa hoa bao lấy. Con Hắc Lân Hoàn Xà này hình thể lớn hơn một chút, to như đùi người, thân thể dài tới hơn mười trượng hoàn toàn bị cánh hoa mỹ lệ bao phủ.

Thế là, máu độc “Xẹt xẹt” đen sì kịch liệt hướng trong không khí phun ra, từng mảnh từng mảnh cánh hoa từ đỉnh đầu nó rơi xuống, mỗi một mảnh đều có thể lấy đi một khối thịt rắn trên người Hắc Lân Hoàn Xà này, độc huyết như mực không cần tiền, dùng sức phun ra ngoài.

“Muốn chết “

Lần này đến phiên lão giả áo đen nổi giận, râu tóc dựng ngược, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm. Trong hai mắt đều là ánh sáng màu đỏ lạnh lẽo, thân hình khẽ động. Sau một khắc

liền xuất hiện ở trước người con rắn Hắc Lân Hoàn đang chịu đủ tra tấn. Bàn tay thô ráp như vỏ cây già vươn ra, vuốt lên thân thể không biết là con cháu của mình, trong bóng tối Yêu Nguyên màu hồng lập tức phun ra.

“Oanh “

Yêu nguyên âm âm bộc phát, những cánh hoa rơi xuống kia lập tức bị đánh tan. Nhưng vào lúc này, tất cả cánh hoa đồng thời ngưng trệ, sau đó lại lập tức lấy tốc độ khủng bố rơi xuống dưới.

“Tê tê tê “Xuy xuy xuy xuy xuy...

Một trận mưa hoa kinh khủng rơi xuống, lập tức máu rắn tuôn như suối, lần này đã lấy mạng mấy trăm con Hắc Lân Hoàn Xà. Còn lại có không ít Hắc Lân Hoàn Xà trọng thương. Hơn một vạn con Hắc Lân Hoàn Xà tụ lại một chỗ khiến người ta kinh hãi không thôi, nhưng dưới cơn mưa hoa lại như muốn tan vỡ ngay lập tức.

“Tiện nhân Diêu Mạn kia là người, nhất định là người giỏi trò quỷ, rút ra cho ta. Ta muốn người hối hận tất cả những gì người làm, người đi ra cho ta.

Quả thực là báo đáp một hồi, trước khi rơi vào mê trận, lão giả áo đen miệng đầy uế ngữ. Nói thoả mái, đám nữ tu Hoa Thần cốc bị hấn chọc giận, quả thực hận không thể lột da rắn của nó. Thế nhưng hiện tại, vị cốc chủ Hoa Thần cốc còn chưa hiện thân đã động tay chân một chút trong mê trận, lập tức khiến lão giả áo đen lâm vào trong cơn giận dữ.

Theo tiếng rống của lão giả áo đen, không gian Hoa Hải này tựa hồ có chút nhộn nhạo, giống như có vật gì muốn đi ra. Uy áp dày đặc từ bốn phương tám hướng áp tới, làm cho đám Hắc Lân Hoàn Xà còn sống lại lần nữa bạo động.

“Lạc Hoa Nhận.”

Lại là ba chữ này, nhưng lần này âm thanh rõ ràng không phải cái trước. Âm dương nhị khí trong chén bùng lên, biểu hiện cảm xúc Triệu Vô Tà đang biến hóa, kinh ngạc. Thanh âm này dường như quá mức bình tĩnh, lão giả áo đen là yêu thú trong

mười vạn đại sơn, hơn nữa trước đó còn từng có ân oán với Hoa Thần cốc.

Lẽ ra chủ nhân của giọng nói này mặc kệ rộng lượng như thế nào, cũng không thể nào không tồn tại một tia tức giận hoặc là sát ý, nhưng sự thật chính là như vậy.

Triệu Vô Tà ở trong giọng nói này vậy mà ngay cả một tia cảm xúc kịch liệt cũng không cảm giác được giống như đối tượng mà chủ nhân của giọng nói đang nói là một người xa lạ.

Về phần tu vi của chủ nhân thanh âm này, Triệu Vô Tà liếc mắt một cái đã nhìn ra, đó là Kết Đan hậu kỳ. Cùng là tu vi Đại Tông sư, nhưng Triệu Vô Tà không dám dùng chung nhãn đi dò xét người này, bởi vì Triệu Vô Tà có một loại cảm giác rằng, ở trong Hoa Thần Mê trận này, cho dù là sử dụng đồng tiền cũng có thể bị người kia phát hiện.

Diệp Mạn “Tiện nhân nhỏ bé” cuối cùng cũng chịu đi ra. Gia gia muốn người sống không được, muốn người ở dưới khổ ta cầu xin tha thứ.

Lão giả áo đen nghe được ba chữ kia, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ âm trầm lập tức trở nên kiêu ngạo, trong mắt bắn ra quang mang cực kỳ âm tà. Lần này Triệu Vô Tà cảm giác được, lão giả áo đen liền nói muốn nàng ở dưới khổ cầu xin tha thứ, người ẩn thân trong hư không phía sau trận pháp rút cuộc xuất hiện cảm xúc chấn động.

Theo trận pháp sau lưng...

Cuối cùng mọi chuyện rồi rít tằm hai mươi ba lần.

Tâm tình con người dao động xuất hiện, không gian Hoa Hải bỗng dưng xuất hiện một ít lãnh khí, nhiệt độ chợt giảm xuống. Đàn rắn lại rối loạn một trận, phát ra một tia lãnh ý tu vi quá cao, khiến bầy rắn không quen lắm, chúng vốn là động vật máu lạnh, cho dù thành yêu thú cũng thế.

“Thiên dân xà tiên.”

Lão giả áo đen bỗng nhiên cười gằn quay đầu lại, lạnh nhạt nói, không hề để ý tới mưa hoa lại bắt đầu rơi xuống. Những cánh hoa kia rơi xuống trên người nó, lập tức bị hấp quang

nhộn nhạo biến mất, ngay cả một chút giấy dựa cũng không có. Những cánh hoa kia thậm chí hoàn toàn không thể dính vào trên người nó, Kết Đan hậu kỳ. Cảnh giới đại tông sư không phải chỉ có một cái, hỗn tạp một ít sát ý biến hóa mê trận cũng không làm gì được.

Về phần đàn rắn lúc này, sau khi lão giả áo đen kia mở miệng nói chuyện, vậy mà đều ngẩng đầu lên. Trên người đồng dạng bạo phát hắc quang, tuy rằng không thể đem những cánh hoa rơi vào trên thân rắn chôn vùi, nhưng mà bắn ra cũng đủ rồi. Một vạn con Hắc Lân Hoàn Xà ngẩng đầu lên, hướng lên bầu trời, yết hầu đột nhiên phồng lên, bên trong tựa hồ có vật gì đó.

“Oanh oanh oanh oanh oanh “

Tất cả Hắc Lân Hoàn Xà đồng thời mở miệng rắn ra, từng viên từng viên thủy cầu đen kịt đột nhiên từ trong miệng rắn Hắc Lân Hoàn Xà phun ra, bay về phía bầu trời.

Từng quả cầu nước nổ tung trong không trung như những đóa hoa lễ nổ rộ, nhưng hơi thở “Lễ nghi”, trong đóa hoa tản ra không phải ai cũng có thể tiêu thụ được. Vô số hạt nước nhỏ đen kịt hướng bốn phương tám hướng mà đi, hướng tới những hư không bí ẩn kia. Khí tức phía trên mỗi một cột nước đều là vô cùng âm tà.

“Uống uống, uống!

Những hư không bí ẩn đột nhiên vang lên từng tiếng kêu rên, trong tiếng cười nanh ác của lão giả áo đen, mê trận Hoa Hải bỗng nhiên bị phá. Những huyền ảnh đủ mọi màu sắc trong nháy mắt bị phá hủy, hư không biến hóa, trận pháp lúc này đã bị phá. Trên bầu trời sơn cốc, đôi mắt lão giả áo đen chớp động quang mang cực kỳ âm tà, trực tiếp hướng tới thân ảnh đột nhiên xuất hiện trên bầu trời.

“Diệp Mạn tiện nhân...”

Thanh âm này xuất hiện, hư không đột nhiên lại biến hóa. Biến hóa quá nhanh. Cơ hồ ngay khi trận pháp bị phá diệt, hư không đã xảy ra biến hóa mới. Triệu Vô Tà tuy rằng mở to mắt, nhưng gần như không nhìn thấy cái gì, chỉ thấy đám nữ tu

trước đó, khuôn mặt đều ửng hồng. Trong đôi mắt giống như bị hút ra nước, hô hấp cực kỳ nặng nề, cực kỳ mê người.

Trúng phải dâm độc, đám nữ tu này cũng lần nữa đi tới kết cục của mấy nữ tu trước đó, trúng phải dâm độc của Hắc Lâm Hoàn Xà. Nhưng ngay lúc Triệu Vô Tà đang dùng mắt nhìn lại lão giả mặc áo đen, hư không bỗng vang lên một âm thanh ẩn chứa sát khí, sát ý trong đó quá mức lạnh lùng. Ngay cả Triệu Vô Tà nghe xong cũng nhin không được mà run rẩy: “Hám xà của Hoa Hải.”

Chương thứ một trăm tám mươi sáu, Táng xà...

Bóng người đột ngột xuất hiện giữa không trung kia ngay cả Triệu Vô Tà cũng chưa kịp thấy rõ, chỉ nghe thấy một giọng nữ đầy sát ý tràn ngập sát ý. Sát cơ lăm liết hiện lên trong lòng mỗi người, sau đó chỉ thấy hoa thần mê trận đã tan biến lại phát sinh biến hóa, không khí giống như bị ném vào mặt hồ đá vậy. kịch liệt đung đưa, hoa ảnh đầy trời bỗng dưng xuất hiện, bóng người trùng trùng làm cho người ta không thấy rõ sau khi hư không cất giấu cái gì.

“Hồ Xà, năm đó tha cho ngươi một mạng, không nghĩ tới còn không biết tốt xấu dám đến Hoa Thần cốc ta giương oai. Hôm nay không giết ngươi, Hoa Thần cốc ta như thế nào lại đặt chân trong tiên đạo.

Triệu Vô Tà mở đôi mắt chén, muốn xuyên thấu trận pháp vừa mới hình thành này, trận pháp này hoàn toàn khác với trận pháp của Hoa Thần Mê Trận lúc trước. Chỉ riêng hoa ảnh lấp lư không ngớt kia đã khác, bên trong những hoa ảnh này lại có huyết khí nhàn nhạt.

Thị lực trong mắt cô trùng ngưng tụ, trong nháy mắt liền nhìn thấu cấm chế của trận pháp này, cũng thấy rõ những hoa ảnh kia rốt cuộc là dạng gì. Mỗi một đóa đều giống nhau như đúc, là một loại hoa mà Triệu Vô Tà chưa bao giờ thấy qua, mỹ lệ tới cực điểm. Đồng thời cũng chí trí mạng tới cực điểm, cho dù Triệu Vô Tà cũng cảm thấy nguy hiểm vô cùng.

“Sát trận.”

Trong lòng bỗng nhiên cả kinh, cái trận pháp này không phải là mê trận như trước mà là một cái sát trận, ẩn chứa sát cơ nồng đậm ở trong đó, tuy rằng Triệu Vô Tà không biết những hoa ảnh lấp lư kia rốt cuộc là cái gì, nhưng Triệu Vô Tà lại có thể cảm giác được rất rõ ràng, trận pháp này mang theo công kích vô cùng mạnh mẽ, có lẽ thật sự có thể.

“Táng tê tê, tê tê tê...”

Đàn rắn vừa rồi bình tĩnh trở lại lại bắt đầu bạo động. Lưỡi rắn màu đỏ tươi ghê tởm không ngừng bị chúng nuốt ra, từng trận hắc khí mang theo mùi thom kỳ dị từ trong miệng đám hắc xà này phun ra. Xà triều phun trào, không ngừng giãy dựa trên không trung., Nhìn thì thấy rất dọa người. Nhưng lúc này bầy rắn lại rất là kinh hoàng, vô cùng kinh hoàng. Mỗi một con Hắc Lân Hoàn Xà tựa hồ đều có cảm giác ngày tận thế sắp tới. Trong đôi mắt rắn phản hồng ngoại trừ lãnh quang thì còn có rất nhiều vẻ kinh hoàng. Hơn vạn con Hắc Lân Hoàn Xà. Có thể nói là rắn độc trong địa ngục của lão giả áo đen, nhưng bây giờ lại gặp phải tình cảnh rất không ổn.

“Lân Lân, tiểu tiện nhân Diệp Mạn kia, lần này không có nhân tình phu của Thần Tiêu Đạo Tông giúp đỡ. Ta nhìn người muốn giết ta như thế nào, Tiêu Tiêu.

Lão giả áo đen bỗng nhiên cất tiếng cười như điên cuồng, dường như nghe được chuyện gì đó cực kỳ buồn cười. Miệng chén xuyên qua cấm chế của trận pháp, tuy mê trận đã biến thành sát trận, nhưng vẫn không thể ngăn cản ánh mắt của Triệu Vô Tà.

Ánh mắt tiến vào trận pháp, lập tức nhìn về phía lão giả áo đen vẻ mặt thâm tà, tùy ý cười lớn, trên mặt đầy vẻ thâm tà, cả người bốc lên hắc khí.

Giống như thân thể nó bốc cháy, từng luồng từng luồng khói đen từ dưới thân nó tản ra, sau khi dâng lên bao chặt lấy thân rắn dài đến mấy chục trượng. Giống như một cái bánh chưng đen vô cùng lớn, khói đen bao phủ. Triệu Vô Tà cũng không thể nhìn thấy trong đó có gì, nhưng dường như cũng không cần đi dò xét.

“Grào,

Tiếng giống như tiếng rỗng ngâm vang vọng trong hư không. Tầng tầng sóng âm tứ tán ra đánh tới hoa ảnh đầy trời kia. Trong hắc khí, không phải, là phía trên hắc khí. Lúc này có thêm một quái vật khổng lồ, dài đến mấy chục trượng, thân thể to lớn, buồn nôn nứt nẻ, giống như một thác nước nhỏ từ trong miệng rắn chậm rãi nhỏ xuống dịch nhờn, quả thực ghê tởm đến cực điểm, cũng là vật kịch độc.

Nọc độc nhỏ xuống trong hư không, vậy mà đem không khí cũng thiêu đốt rung động xuy xuy, xuyên qua không gian hướng hoa ảnh lắc lư dưới thân nó. Trên hắc khí, lão giả áo đen đã hóa ra bản thể của mình, Hắc Lân Hoàn Xà. Một con rắn độc đen sì to lớn cuộn mình ở phía trên một đoàn hắc khí, ở phía sau nó là một đám độc xà đen kịt tương tự như vậy.

Sau khi giọng nữ lạnh thấu xương kia nhàn nhạt vang lên, lão giả áo đen lập tức liền hóa thành bản thể. Trong thời gian mấy hơi thở đã hoàn thành. Lúc này trận pháp rốt cục đã kết thúc. Bắt đầu bạo phát.

Không phải mê trận mà là sát trận, toàn bộ trận pháp khế động chính là sát khí phô thiên cái địa. Thế nhưng nhìn đóa hoa đầy trời lay động không ngớt kia, lại mang theo một loại mỹ lệ mê huyền như vậy, Triệu Vô Tà ở bên ngoài dùng chén nhìn trong lòng thầm nghĩ đáng tiếc. Hoa ảnh như biển hoa, mỹ lệ dị thường, nhưng lại mang theo sát cơ nồng đậm.

Trận pháp cuối cùng cũng đã động. Giữa hư không lắc lư, bóng hoa đầy trời kia biến mất, hoàn toàn biến mất. Mà ở trong hư không, bỗng nhiên xuất hiện một đóa hoa vô cùng to lớn.

Bóng hoa mơ hồ, thế nhưng vô cùng to lớn, đủ để bao trùm thân thể cực lớn của lão giả áo đen cùng với toàn bộ bày rắn phía sau.

Hoa ảnh xuất hiện bên dưới lão giả áo đen và bày rắn kia, bắt quá bắt đầu chậm rãi bay lên. Trong quá trình bay lên, hoa ảnh kia dần dần trở nên ngưng thực. Chín cánh hoa màu xanh vàng rõ ràng xuất hiện trong hư không, cánh hoa kia sau khi xuất hiện, đóa hoa cực lớn rốt cục đã thành hình.

Cánh hoa run run không theo quy luật nào, tựa hồ phóng xuất ra một mùi thơm nồng đậm. Có một mùi cực kỳ nồng đậm từ trong đóa hoa cực lớn kia tản ra, ở trong tâm tựa hồ có một quả cầu lông tơ kỳ dị. Phía trên trái rộng lông tơ màu vàng lục sắc. Hư không này không có gió, thế nhưng lông tơ lại tự động lay động.

Từng cổ hương thơm nồng đậm làm người ta không cách nào kháng cự từ phía trên quả cầu lông nhung này tản ra, mùi thơm nồng đậm này so với hương thơm hoa hải trước đó mọc ra, còn có mê hoặc hơn cả dâm tà hương do Hắc Lân Hoàn Xà tỏa ra, làm cho người ta không khỏi muốn hít sâu thật nhiều một hơi.

“Thực Thi hoa...”

Sau khi đoá hoa không lồ này xuất hiện, Triệu Vô Tà đang ẩn thân trong đám mây trên bầu trời bỗng giật mình kinh hãi, đoá hoa lớn kia đừng nói là Hắc y lão giả, cho dù là hắn cũng biết đó là thứ gì, đó là Thực Thi hoa chứ không phải là một đoá hoa tươi đẹp bình thường.

Ở nhị nhị địa có một ít ô uế, có loại độc là thực thi hoa, hoa này cực kỳ xinh đẹp, lạc tà tản ra một loại hương thơm mê hoặc tâm thần. Loại hương thơm này cho dù một ít yêu thú cũng khó có thể kháng cự, thực thi hoa lợi dụng mùi thơm tự thân tản ra đem yêu thú hoặc dã thú hoặc là nhân loại tu sĩ hấp dẫn, sau đó rễ cây hoa sẽ vươn ra.

Đem con mối vậy khốn chết, sau đó biến con mối thành thi thể. Cuối cùng là đem thi thể ném vào trong nhụy hoa của nó cực kỳ lớn. Thi thể con mối đó sẽ bị hoa tâm của ăn thi hoa hòa tan thành chất lỏng, sau đó bị thôn phệ sạch sẽ, ác độc vô cùng.

Lúc Triệu Vô Tà kinh hô trong trận pháp, lão giả áo đen cũng đồng thời kinh hô. Nó không thể không kinh ngạc, Hoa Thần cốc là môn phái Tiên đạo, cái gọi là tu sĩ chính đạo. Theo như tu sĩ Ma đạo và Yêu tộc, phạm nhân của Tiên đạo đều phải bảo vệ. Mặc dù là đối trá vô cùng.

Nhưng dù sao cũng là tu sĩ chính phái. Nhưng hiện tại, Hoa Thần cốc là một trong những môn phái Tiên đạo được Thần Tiêu đạo tông che chở, lại có người tu luyện ma công ác độc không gì sánh được, hơn nữa tài liệu dùng để tu luyện ma công lại là loại yêu ma ăn thi hoa này cũng không thích.

“Khắc khắc”, buồn cười buồn cười, tiểu tiện nhân Diệp Mạn kia, quả nhiên người không phải hạng tốt lành gì. Những thứ như Thực Thi Hoa người dám dùng để tu luyện không sợ bị

cái gọi là tu sĩ Tiên Đạo của các người hiện tại sao? Đúng là buồn cười quá đi, hì hì ăn thì hoa thì thế nào chứ. Xem người làm sao để làm gì được ta.

Miệng hắc xì cực lớn phát ra tiếng người, trong lúc miệng rắn to lớn buồn nôn mở ra khép lại, lại là trong lúc khó nghe tùy ý trương trương tiếng cười cuồng tiếu. Theo tiếng cười của nó vang lên hư không, bấy rắn phía sau tựa hồ cũng yên ổn xuống, đột nhiên yết hầu đều phồng lên, khí tanh hôi lần nữa xuất hiện.

Ầm ầm “

Sau khi sử dụng lại chiêu cũ, vạn con Hắc Lân Hoàn Xà trong bấy rắn mở ra miệng rắn hướng về phía đóa Thực Thi Hoa to lớn vô cùng phía dưới phun ra, từng quả thủy cầu nổ tung trong hư không rồi ngưng tụ thành một mảng lớn nước đen hướng về phía Thực Thi Hoa mà đi. Cùng lúc đó, mặt rắn dữ tợn của lão giả áo đen bắt đầu vặn vẹo.

“Tiểu tiện nhân, người đi ra cho ta...”

Bản thể lão giả áo đen kịch liệt vặn vẹo vặn vẹo, rõ ràng xuyên qua một mảng lớn hư không, cái đuôi rắn trắng kiện hướng về chỗ sâu trong hư không bỏ chạy. Nó đã biết chỗ ẩn thân của người nọ, ỷ vào mình mạnh mẽ, trực tiếp đi đối chiến trận pháp. Tuy rằng Thực Thi Hoa kinh khủng, cũng bị người nọ tu luyện thành ma vật, nhưng tu vi cường hoành của lão giả áo đen là Kết Đan hậu kỳ.

Liên liệu mạng toàn bộ trận pháp cũng chưa chắc sẽ bị thương, là lấy tay bắt đầu chém giết, lão giả đồ đen tựa hồ thực động, không dừng lại chút nào, ngay cả tiếng ô ngôn uế ngữ trong miệng cũng ngừng lại, thân rắn thật lớn quét ngang vào sâu trong hư không.

“Ngàn mình quát!”

Lão giả áo đen không hổ là yêu thú cường hoành từ mười vạn ngọn núi lớn đi ra, động thủ đánh lén không hề kém tu sĩ nhân loại. Cốc chủ Hoa Thần cốc ẩn thân trong hư không không tránh được một cái đuôi của nó, trong lúc cấp bách chỉ có thể dùng chân nguyên đối chiến. Một nhân loại tu sĩ thân thể làm

sao có khả năng là đối thủ của một yêu thú, cho dù là cảnh giới.

Lúc này Triệu Vô Tà cuối cùng cũng thấy rõ khuôn mặt của vị cốc chủ thần bí kia, lúc trước hắn không dám dùng cốc nhãn để dò xét vị cốc chủ kia, bởi vì khi đó trận pháp vận chuyển. Nếu như ánh mắt của cốc chủ xuất hiện dao động, tuy rằng mật mờ nhưng vẫn bị vị cốc chủ này hiện thân. Nhưng hiện tại đã không có việc gì, hắn nhìn qua một cái.

Khuôn mặt lạnh như băng vạn năm, vô cùng xinh đẹp, Triệu Vô Tà xem ra đã có thể đánh đồng với Hồng Trần tiên tử rồi. Nhưng điều duy nhất không được hoàn mỹ duy nhất chính là vẻ mặt cô gái này quá lạnh lùng, trong đôi mắt cũng không thấy chút vẻ nhu hòa nào. Hoàn toàn giống như băng giá, chẳng qua Triệu Vô Tà vẫn còn trong mắt cô gái này nhìn ra một vài thứ gì đó rất quen thuộc.

Sức mạnh, truy cầu sức mạnh. Trách không được Triệu Vô Tà cảm thấy quen thuộc, bởi vì chính hắn cũng có loại đồ vật này, cốc chủ của hoa thần cốc này không hề đơn giản chút nào. Là một nữ tử nhưng theo đuổi lực lượng lại không nhỏ yếu hơn Triệu Vô Tà bao nhiêu.

“Trách không được...”

Triệu Vô Tà uống chén lại chuyển đến đóa Thực Thi Hoa to lớn kia, thâm nghĩ trong lòng.

Ngay trong nháy mắt khi Triệu Vô Tà ngẩn ra, hư không trong trận pháp đã xảy ra biến hóa kịch liệt, bản thể lão giả áo đen đã bức nữ tử kia ra. Vị cốc chủ đại nhân này không còn cách nào có thể xông ra nữa, bắt đầu chém giết với bản thể lão giả áo đen trong hư không, nhưng trận pháp kia lại không có chút dấu hiệu tan vỡ nào.

Hơn nữa, việc vận chuyển càng thêm kịch liệt, đóa Thực Thi hoa thật lớn kia cũng bắt đầu chuyển động. Chín cánh hoa kia đã bắt đầu biến hóa. Cánh hoa màu xanh vàng bắt đầu xuất hiện những thứ khác, lấp lăm một chút. Là một loại màu sắc khiến người ta cảm thấy rất không thoải mái. Theo sự biến hóa của màu sắc, khí tức trên thực thi hoa này càng tăng mạnh.

“Giải quyết.”

Triệu Vô Tà ẩn thân ở bên ngoài. Dưới đầu chén là con mắt vô cùng trong suốt, thực thi hoa biến hóa không thể nào tránh được. Mà lúc này, bày răn phun ra một mảng lớn hắc thủy cũng đã đến. Mùi tanh hôi cực kỳ mê người hòa cùng một chỗ. Loại mùi hỗn hợp đó quả thực đã đến tình trạng buồn nôn, chỉ cần ngửi thấy một tia liền có thể làm cho nội tạng đều phun ra.

Bất quá nghe được mùi này, là một đóa thực thi hoa thật lớn cùng một đám Hắc Lân Hoàn Xà buồn nôn, ngược lại không đáng ngại.

“Oành oành oành oành”

Giống như là trời mưa. Một mảng lớn nước đen rơi xuống, đổ lên trên cánh hoa thật lớn của Thực Thi Hoa. Đánh đã lồm đồm từng điểm cánh hoa kêu khóc. Đáng tiếc chính là, những nước đen độc tính mãnh liệt này tựa hồ mất đi tác dụng. Cánh hoa thật lớn mặc dù bị nước đen đánh vang lên không ngừng, nhưng một chút dấu hiệu bị hao tổn cũng không có hiện ra.

Sau khi Hắc Thủy Vũ bị tiêu diệt, bày răn lập tức hành động theo. Một vạn con Hắc Lân Hoàn Xà chuyển động quay cuồng trong hư không, đều hướng về phía đóa ăn, hoa dung vô cùng lớn kia, cũng không biết là hương thơm nồng đậm do Thực Thi Hoa tán ra hay là Thảm Đao chỉ động mà thôi.

“Tê tê tê tê...”

Đáp án rất nhanh được công bố, là bọn chúng tự động, bày răn lúc trước tuy động tĩnh không ngừng nhưng kỳ thật vẫn cất dấu răng nanh của mình, hôm nay mới thật sự là động dậy, từng cái thân thể to lớn của Hắc Lân Hoàn Xà đâm vào trên đóa Thực Thi Hoa kia. Răng nanh ghê tởm mở lớn, bên trong không ngừng nhỏ xuống chất lỏng tanh hôi không thôi.

Đóa Thực Thi Hoa tuy rằng cực lớn, chín cánh hoa thậm chí đều có mấy chục trượng, lúc mở ra chiếm một nửa hư không. Nhưng đối mặt với một vạn con Hắc Lân Hoàn Xà va chạm và cắn nuốt, trong chốc lát, đóa Thực Thi Hoa liền biến mất. Ngay cả rễ cây cất giấu dưới cánh hoa cũng bị gặm ăn không còn một mảnh, một chút cũng không còn.

“Rầm rầm” Tiểu tiện nhân vẫn là ngoan ngoãn đến dưới háng bồn tọa, nói không chừng bồn tọa còn có thể vượt qua Hoa Thần cốc các người, Tỳ Hưu.

Cái đuôi thô to cực kỳ hung hăng hất bay nữ tử mặt đầy băng sương kia, thân thể của nàng bay lên rồi biến mất ở sâu trong hư không. Không gian trong trận pháp lại trở nên yên ắng. Ngoài ý muốn, lão giả áo đen hất một đuôi bay theo sau nữ tử kia.

Mà trong lúc điên cuồng cười to bắt đầu điên cuồng vung vẩy thân thể tráng kiện của mình va chạm lên hư không, mà một vạn bảy rần kia cũng như thế, nhất thời phiến hư không này bắt đầu mãnh liệt lắc lư, giống như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Nếu không gian trận pháp sụp đổ, vậy có nghĩa là toàn bộ trận pháp.

Cuối cùng rồi rầm chia sẻ, liếc mắt cho tam thập tam bao đánh cược.

Pháp bị phá vỡ. Hoa Thần cốc tuy là môn phái trung đẳng, hơn nữa bình thường được Thần Tiêu Đạo Tông che chở, kiếm được không ít chỗ tốt. Trong cốc cũng có không ít cao thủ. Nhưng lão giả áo đen lại chỉ huy bảy rần khắc chế nữ tu của Hoa Thần cốc.

Bởi vì khí dâm tà do Hắc Lân Hoàn Xà phát ra, đám nữ tu căn bản là không ngăn được, chỉ cần bị thứ dâm tà khí kia động ba dục niệm trong cơ thể. Đến lúc đó phải mặc cho bộ tộc Hắc Lân Hoàn Xà chém giết chà đạp, tai ương ngập đầu. Nếu như đàn rần Hắc Lân Hoàn thoát ly trận pháp, đối với Hoa Thần cốc mà nói lập tức phải đối mặt tai ương ngập đầu. Năm đó lão giả áo đen mới tiến vào thành thực, tu vi như Kết Đan sơ, rời khỏi mười vạn đại sơn rèn luyện. Đụng phải lúc đó cũng là cốc chủ Hoa Thần cốc Kết Đan sơ kỳ. Dâm tâm liền nổi lên, sau khi động thủ kết quả thiếu chút nữa đắc thủ. Nếu không phải đụng phải Thiếu tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông thì khi đó cũng đi ra ngoài rèn luyện, lúc này ra tay phế bỏ một nửa tu vi của lão giả áo đen, nếu không phải lão giả áo đen nắm được cơ hội trốn đi thật nhanh, nói không chừng lão đã chết từ lâu rồi, làm gì còn có lần trả thù này nữa.

Nhưng cũng nói lên thâm tà chi khí do Hắc Lân Hoàn Xà tản mát ra lại là khắc chế công pháp Hoa Thần cốc, nếu bày răn thật sự thoát ly trận pháp, Hoa Thần cốc sẽ xong đời.

“Bành bành”

Hư không bị va chạm kịch liệt, tiếng nổ vang lên không ngừng, gợn sóng như gợn nước nhận nhạo không ngớt. Tựa hồ không gian trận pháp này sau một khắc sẽ bị nghiền nát, tai ương ngập đầu của Hoa Thần cốc cũng ngay tại trước mắt. Miệng răn của lão giả áo đen mở ra, phun ra tiếng cười tràn ngập thâm tà, đồng thời thân hình còn đang vạn vẹo oanh lên trên hư không.

“Một đám súc sinh đáng ghét vốn Hoa Táng sẽ làm bản Hoa Hải của Hoa Thần cốc ta, nhưng bây giờ đều đi chết đi Hoa Táng.”

Vẫn là thanh âm đó, trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng trong bầu trời căn cõi, đông lạnh đến tận xương cốt. Thân ảnh vô cùng mỹ lệ xuất hiện trong hư không, lơ lửng trước bản thể lão giả áo đen. Ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào mắt răn đầy thâm khí của lão giả áo đen.

Không có chút dấu hiệu nào báo trước, trong không gian trận pháp bật nát. Nhưng xem vẻ kinh hãi trong mắt xà của lão giả áo đen, rất hiển nhiên, hư không sụp đổ cũng không phải là nó và bày răn làm ra, mà là trận pháp không gian tự sụp đổ.

Bất quá hư không biến mất, mang ý nghĩa bày răn ly khai. Nhất thời toàn bộ hắc lân hoàn xà nhân trong xà nhân đều bắn ra thâm tà quang mang. Chúng nó trời sinh tính là cực thâm. Mặc kệ là yêu thú hay là nhân loại tu sĩ, chúng nó tất cả đều không kiêng kỵ. Hôm nay tránh thoát trận pháp không gian. Hoa thần cốc bên dưới nhiều mỹ lệ nữ tu sĩ xinh đẹp động lòng người như vậy, đủ để chúng nó điên cuồng.

Bầy răn phun trào, xà triều bốc lên, trừ lão giả áo đen và Triệu Vô Tà ra, không có một con Hắc Lân Hoàn Xà nào có thể xuất hiện trong hư không, tuy rằng không gian trận pháp đã vỡ nát, nhưng chúng nó cũng không thoát khỏi cái hư không đó mà xuất hiện một khoảng hư không khác, có chút quen thuộc.

Không gian biến hóa, bầy rắn phun trào trong chốc lát cuối cùng cũng hiện ra không ổn, toàn bộ hư không biến thành tồn tại rất kỳ dị. Lục địa, bầu trời, chúng nó như đã tới một thế giới khác. Thế nhưng lại vô cùng quen thuộc, bởi vì bên cạnh chúng nó lại là vô biên vô hạn hoa tươi.

Hoa Hải, một lần nữa ở chỗ sâu nhất trong biển hoa vô biên.

Thế nhưng lần này lại khác, bởi vì khí tức nơi này quá nguy hiểm, bầy rắn cũng trở nên điên cuồng. Đồng thời, biển hoa cũng nổi lên, tất cả những đóa hoa tươi vô cùng xinh đẹp bắt đầu bốc lên, bầy rắn ở trong đó đều bị những đóa hoa tươi quay cuồng khuấy động.

“Xuy xuy, xuy xuy.

Thanh âm quen thuộc vô cùng, là tiếng của Lạc Hoa nhận, hoặc có thể nói là âm thanh của Hắc Lân hoàn xà bị lưỡi hoa cắt rách da rắn. Lần này không còn năng lực phản kháng nữa, trong những đóa hoa tươi đang bốc lên kia ẩn chứa lực lượng vô cùng to lớn, biển hoa vô biên đang bốc lên. Bầy rắn trong đó không có chút năng lực nào. Từng con Hắc lân hoàn xà lập tức bị những cánh hoa kia phân giải thành từng đồng thịt rắn và từng bộ xương rắn.

Những miếng thịt rắn cùng xương rắn kia cũng chỉ tồn tại trong chốc lát, sau đó bắt đầu bị những đóa hoa tươi kia nuốt chửng, những đóa hoa xinh đẹp dị thường này ngàn vạn chủng loại hoa tươi. Lúc này tất cả đều giống như ăn thi hoa kia, bắt đầu thôn phệ huyết nhục một vạn con Hắc Lân Hoàn Xà kia.

“Không rộng được.”

Còn đang điều chỉnh ý nghĩ, thật có lỗi hôm nay vẫn như cũ chỉ có năm ngàn.

Kết cục thâm thúy một trăm tám mươi bảy...

Máu thịt bị cánh hoa sắc bén vô cùng cắt nát, xương cốt toàn thân bị đóa hoa bóc lên quấy nát bầy, mỗi đóa hoa trong biển hoa đều đang cuộn cuộn. Một vạn con Hắc Lân Hoàn Xà tuy hình thể đều rất khổng lồ, tụ lại cùng nhau hình thành xà triều cũng dọa người. Thế nhưng lúc này, trong biển hoa, xà triều đen kịt hoàn toàn bị bao phủ.

“Vạn..”

Bên ngoài không gian trận pháp, Triệu Vô Tà đang ẩn thân trong mây mù mờ to đôi mắt to, bên trong ngoài âm dương nhị khí còn có một tia kinh nghi. Ánh mắt của hắn lúc này đang ngưng tụ ở trong biển hoa, mỗi một đóa hoa đều là tồn tại chân thật. Những con Hắc Lân Hoàn Xà đã dần mai táng trong biển hoa càng thêm chân thực, máu rắn do cuồng bạo chảy ra nhuộm những đóa hoa tươi.

Mười vạn đại sơn, một thể lực tương đương với Tiên – Ma lưỡng đạo môn phái, cứ như vậy bị một mảnh biển hoa hủy diệt, hơn vạn con Hắc Lân Hoàn Xà. Cho dù đã lộ ra răng nanh dữ tợn, nhưng vẫn không thể chạy thoát tính mạng, chết ở trong biển hoa. Ngay cả thi hài cũng không lưu lại, xương rắn máu bị rễ cây hoa tươi quý dị kia cắn nuốt sạch sẽ.

So với Triệu Vô Tà càng kinh hãi hơn là vị hắc y lão giả kia, bản thể của nó ngậy ngốc một lát rồi điên cuồng gào thét. Rõ ràng là thân rắn, thế nhưng âm thanh lại như rống ngâm, chấn động cả phiến hư không. Màu phấn hồng trong đôi mắt rắn đều mất hết, hoàn toàn biến thành màu huyết hồng, nó như muốn điên cuồng rồi.

Một vạn con Hắc Lân Hoàn Xà có hơn phân nửa đều là con cháu của nó, Hắc Lân Hoàn Xà trời sinh tính dâm tà, ngắn ngủn trăm năm. Nó đã qua lại với không biết bao nhiêu con Mẫu Xà, sinh ra mấy ngàn con Hắc Lân Hoàn Xà. Còn lại là

những con Hắc Lân Hoàn Xà được nó chọn lựa từ trong cốc rắn, dù sao đều là những con dâm xà có quan hệ với nó.

Nhưng hôm nay toàn bộ vạn xà đã bị biến hoa mai táng, không còn lại một con. Có thể nói, trong mười vạn đại sơn mạch không còn thế lực như Hắc Lân Hoàn Xà Cốc. Ước chừng một vạn con Hắc Lân Hoàn Xà đã chết, linh khí nơi đó tràn đầy, căn bản không phải một yêu thú Kết Đan hậu kỳ như nó có thể chiếm cứ.

Lão giả áo đen thật sự muốn điên cuồng, con cháu của mình toàn bộ chết rồi, mặc dù nó là độc thú trời sinh tính lạnh bạc.

Nhưng cũng là đau lòng không thôi, nhất là nghĩ đến hậu quả từ nó, nếu mất đi chỗ linh khí tràn đầy như Xà Cốc tu luyện, nó muốn đột phá đến Nguyên Anh kỳ quả thực là chuyện không có khả năng, lấy nó hiện tại muốn an cuồng.

“Hồng, tiểu tiện nhân, ta muốn băm thầy ngươi thành vạn đoạn, ta muốn cho ngươi Hoa Thần cốc chó gà không tha không tha, chó không tha.

Lão giả áo đen bản thể vô cùng to lớn ở trên hư không điên cuồng gào thét. Biến hoa phía dưới rốt cuộc cũng đã đem thi hài một vạn con Hắc Lân Hoàn Xà thôn phệ sạch sẽ. Khôi phục nguyên trạng, ngay cả một vết máu cũng không có., Nếu như Triệu Vô Tà không tận mắt nhìn thấy thì hẳn cũng sẽ không tin biến hoa mỹ lệ trước mắt lại là một vùng đất hung hiểm vô cùng, một vạn con Hắc Lân Hoàn Xà trong nháy mắt đã bị tiêu diệt rồi.

“Vù vù,

Một trận gió nhẹ bỗng thổi tới, đem sương mù ẩn thân của Triệu Vô Tà thổi tan không ít, lộ ra thân hình Triệu Vô Tà đang bốc lên hắc khí. Nhưng ngay sau đó, thân hình hắn ta liền động, ảnh ảnh vụn vụn tình báo, chậm rãi dung nhập vào trong trận pháp kia. Âm dương nhị khí trong hốc mắt chậm rãi biến mất, thân hình hắn ta cũng chậm rãi biến mất ở không trung.

“Tiểu tiện nhân hừ hừ”

Trong không gian trận pháp, bản thể lão giả áo đen bốc lên hào quang phản hồng nồng đậm, còn có xen lẫn một tia huyết

mang. Sau khi lão nổi giận ra tay, hoàn toàn thể hiện ra bản tính hung hãn của yêu thú., Há mồm chính là một thủy cầu màu đen thật lớn phun ra. Khí tanh hôi trong nháy mắt tràn ra, viên thủy cầu này đen quá mức nồng đậm, trong đó ẩn chứa độc tính quá mức kịch liệt. Thủy cầu bị phun ra sau khi xoay tròn một cái thì đánh tới một chỗ trên hư không, bản thể lão giả áo đen như biết nơi nào ẩn nấp.

“Bành”

Thủy cầu nổ tung, nhưng giữa đường lại nổ tung, cũng không đánh lên hư không. Lúc giọt nước màu đen rơi xuống, giống như đang thiêu đốt không khí, tạo ra tiếng vang xuy xuy. Mà sau khi rơi xuống mặt đất, chỉ cần có một giọt nước dính vào, từng đóa hoa tươi liền bắt đầu khô héo.

Khác với khí tức cắn nuốt Hắc Lân Hoàn Xà lúc trước, đôi mắt độc thủy phun ra từ trong cơ thể lão giả áo đen, những hoa tươi này không hề có năng lực chống cự, khô héo từng mảng lớn.

Lão giả áo đen tu vi Kết Đan hậu kỳ, là yêu thú cường đại giống như tu sĩ Kết Đan đại tông sư của nhân loại, nuôi dưỡng mấy trăm năm. Trong độc thủy trong bụng ẩn chứa độc tính kịch liệt đáng sợ, những hoa tươi kia mặc dù quý dị quý dị., Nhưng lại không đủ để chống lại chất độc của nó. Đáng tiếc là lão giả áo đen không thể không có hạn chế mà phun ra nọc độc, tuy lượng lớn hoa tươi trong biển hoa héo rũ nhưng so với toàn bộ biển hoa thì không khác gì một sợi lông của chín con trâu.

“Tiểu tiện nhân, ngươi trốn không thoát.”

Lão giả áo đen lắc lư cái đầu dữ tợn, miệng nói tiếng người, xà nhãn tràn đầy huyết quang nhìn chăm chăm vào một chỗ trong hư không. Đang nói chuyện, đuôi rắn của nó đã quét tới, da rắn trên khoe miệng chậm rãi lật lên chuẩn bị lộ ra hàm răng độc dữ tợn bên trong.

“Suyt “

Lại là một tiếng nổ vang, lần này cuối cùng cũng hiện ra thân ảnh của người ẩn nấp trong hư không kia. Khuôn mặt cực đẹp

nhưng lại mang theo khí tức băng lãnh vạn năm, khiến cho người ta hoàn toàn không dám lại gần. Vị mỹ nhân này trong tay cóc chủ băng sơn cầm một cây gai dài kỳ dị, dài nhỏ như kiếm, nhưng lại càng thêm hẹp.

Thân thể nó óng ánh vô cùng, giống như ngọc thạch vậy, nhưng trên mặt lại có hoa văn phức tạp. Những hoa văn đó như những đóa hoa tươi kỳ dị, một đóa ở giữa lại chính là những đóa hoa ăn thịt kia., Phía trên có loang lổ một chút. “Bày xướng. Thực thi hoa thôn phệ thi thể đều mọc ra thi ban chói mắt, khí tức trên gai nhọn này quả thực giống hệt cô gái này, cực kỳ lạnh lẽo, quả thực chính là một cây băng thú thật dài. Bàn tay vô cùng của Bạch Triết nắm lấy cây băng đậm kia, khiến cho cô gái này thoát nhìn có một loại mỹ lệ quỷ dị.

Ấn thân nơi hư không tối tăm, phát tay đã hủy diệt một vạn Hắc Lâm Hoàn Xà của lão giả áo đen, đã hoàn toàn giải trừ nguy cơ của Hoa Thần cốc. Nhưng trên mặt vị cóc chủ này lại không có chút ý cười nào, vẫn sa vào lạnh như băng. Còn có ánh mắt nàng nhìn lão giả áo đen, sát ý lạnh lùng trong đó lại là một chút cũng không giảm đi.

Bất quá lúc này khoe miệng của nàng lại có một tia máu đỏ thẫm, không biết là vì võng vận chuyển trận pháp mạnh mẽ diệt sát một vạn con Hắc Lâm Hoàn Xà hay là do cái đuôi lớn của lão giả áo đen quất trúng mà bị thương.

Trông thấy băng sơn nữ tử bị thương, lão giả đồ đen miệng xà mở lớn, tùy ý rống lên. Thân rắn thật lớn đột nhiên chuyển động, “Bốp” cái đuôi rắn to khỏe hung hăng vút ở trên hư không. Nhất thời phát ra tiếng không khí bạo tạc, thân rắn của nó liền giống như mũi tên nhọn bắn ra ngoài.

“Bành”

Lại một tiếng nổ vang lên, bàn tay Bạch Triết vô cùng lạnh lùng vung vẩy gai băng. Cái đuôi của bản thể lão giả áo đen đụng vào nhau.

Sau đó thân thể gầy yếu của nữ tử kia bị quất bay, thể nhưng thân hình Huyền Vũ nữ tử trong nháy mắt biến mất trên không trung, lúc xuất hiện lại đã đến đỉnh đầu lão giả áo đen.

Trên chân ngọc bao trùm một tầng chân nguyên, cổ tay chuyển một cái, băng gai nhọn mang theo quang mang lạnh lùng hướng mắt rắn bản thể lão giả áo đen đâm tới. Tốc độ cực nhanh, mũi nhọn băng kia đúng đưa lãnh quang, làm cho trong lòng lão giả áo đen giật giật.

“Leng keng keng”

Âm thanh ngoài dự đoán, hắc y lão giả dĩ nhiên không có tránh né băng thứ kia, mà là một tầng nhân nhật hắc quang bỗng nhiên xuất hiện. Bên trong hắc quang tựa hồ có cái gì đó, lại chặn được băng thứ của nữ tử này, còn phát ra âm thanh kim loại giao minh.

Là mí mắt, bản thể lão giả áo đen vậy mà buông mí mắt xuống, sau đó chặn lại mũi băng của nữ tử kia, vừa rồi nếu bị băng thứ kia đâm trúng. Đôi mắt rắn của lão giả áo đen tuyệt đối sẽ bị phế bỏ, một chút nghi vấn cũng không có, cây băng thứ kia vừa nhìn đã biết không phải vật phàm. Đường đường cốc chủ Hoa Thần cốc sử dụng binh khí nhất định là huyền khí.

Thế nhưng lão giả áo đen chỉ dùng một đôi mắt đã chặn được băng thứ của nàng, đôi mắt kia cũng rất kỳ dị, phía trên vậy mà vẫn luôn bao trùm một tầng hắc quang. Loại rắn, bình thường không có mí mắt, Hắc Lân Hoàn Xà cũng như thế. Một vạn con Hắc Lân Hoàn Xà bị giết cũng giống như vậy, mắt của chúng cũng không có tròng mắt.

Thế nhưng lão giả áo đen lại có, bất quá cũng không phải là trời sinh nó đã có, mà là tu luyện có được. Nó chiếm cứ xà cốc hai trăm năm, lợi dụng linh khí nồng đậm trong đó, ngày đêm tôi luyện mắt mình, rốt cục tu luyện ra một tầng mí mắt, tầng mí mắt này ẩn chứa tâm huyết hai trăm năm của nó.

Một đôi mắt kia chỉ có thể bảo hộ một đôi mắt rắn của lão giả áo đen, nhưng vậy là đủ rồi, bởi vì đồ vật quan trọng nhất trong cơ thể nó liền ở trong mắt.

Mí mắt có hắc quang cứng rắn đến mức nào, chỉ nhìn xem băng thứ bị bắn bay là biết. Cốc chủ Hoa Thần cốc sau khi

dùng băng đâm vào mí mắt lão giả áo đen, liền cảm giác được một cỗ cự lực truyền đến, thân hình lập tức lại bay lên.

Ngay khi cơ thể nàng vừa bay lên, một cái đầu rắn cực lớn của lão giả áo đen bỗng nhiên ngẩng lên, không ngừng nhò xuống nước bọt, cái miệng rắn không ngừng mở ra. Hai cái răng nọc hẹp dài gấp khúc, cắn về phía nữ tử kia. Tốc độ quá nhanh, lão giả áo đen giờ đầu lên thật sự quá nhanh, độc thú Kết Đan hậu kỳ khủng bố lúc này hiển lộ hết không sót gì.

“Tê”

Một tiếng rất dứt khoát vang lên, miệng rắn khép lại, thân hình băng lãnh nữ tử trong hư không kia cũng không thấy nữa. Chỉ có thể nhìn thấy đầu rắn to lớn đang chậm rãi co lại, đầu rắn trên thân hình tầm hơn mười trượng, đủ để cắn nuốt một nữ tử nhân loại. Chẳng lẽ vị cốc chủ Hoa Thần cốc kia đã bị cắn nuốt.

“Grào, tiện nhân con: “Ngươi ra đây cho ta.”

Hư không lại vang lên tiếng rống, là hắc y lão giả, đầu rắn đang ngó nghiêng xung quanh. Bên miệng rắn lộ ra hàm răng độc trắng bệch dữ tợn, một đôi âm lãnh xà trản ngập hận ý không ngừng nhìn bốn phía. Con ngươi dựng thẳng chuyển động, liệu mạng muốn tìm ra bóng người đang ẩn nấp trong hư không kia.

Vừa rồi cắn một cái, cũng không có nuốt Hoa Thần cốc vào trong bụng, mà là bị nàng dùng một loại bí pháp đào thoát khỏi miệng rắn. Điều là kết đan hậu kỳ tu vi, mặc dù lão giả áo đen trời sinh đã khắc chế Hoa Thần cốc chủ, thế nhưng bị Hoa Thần cốc chủ bày đại trận trực tiếp tiêu diệt một vạn tử tôn tử của nó.

Thời điểm mới đến, uy thế kinh người, nhưng không bao lâu nữa chỉ còn lại một mình nó. Lão giả áo đen không thể không điên cuồng., Mất đi một vạn con cháu có nghĩa là không bao lâu nữa Xà Cốc sẽ không thuộc về nó nữa. Trong mười vạn đại sơn mạch có rất nhiều yêu thú cường đại, không nói “hàng xóm” rình coi mình là yêu thú tộc đàn di chuyển càng thêm

khó đối phó, lão giả áo đen tuy rằng ác độc vô cùng nhưng cũng không nắm chắc có thể lưu lại Xà Cốc.

Thù mới hận cũ ủa lên cùng một chỗ, oán khí và hận ý trong mắt lão giả áo đen đã đến mức độ không thể vãn hồi, không chết không thôi.

“Tê tê “

Triệu Vô Tà vẫn đang ẩn mình trong hư không, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bản thể lão giả áo đen. Khi thấy đôi mắt rần rần đầy hận ý đang tản ra kia bắt đầu bùng lên hung quang. Mặt hắn ta chợt động, Vạn Độc Bát phan xuất hiện trong tay, bao phủ hoàn toàn thân thể hắn ta, nhưng sau khi đen đang không ngừng lay động kia.

Tiểu tiện nhân, hôm nay ngươi nhất định phải chết khàn khàn “Oanh, hắc y tám tên Giang Bình phải đánh mất lý trí, hận ý bên trong xà nhãn tăng vọt. Dài, liên trang điểm xong nó lại động. Xà thư màu đỏ tươi nở ra, miệng xà đột nhiên mở ra, một viên hồng hoàn chói mắt chậm rãi bị nó phun ra.

Nội đan, xà đan, không ngờ nội đan của lão giả mặc hắc y. Yêu thú cùng nhân loại không giống nhau, tuy rằng đều là Kết đan hậu kỳ, nhưng nội đan của yêu thú tuyệt đối lớn hơn rất nhiều so với tu sĩ nhân loại.

Cuối cùng mọi chuyện rồi rít tằm ba mươi bốn lần.

Như là nội đan của lão giả áo đen, vậy mà có một cái đầu to tướng phía trên lưu động hào quang màu phấn hồng.

Đó là Yêu Nguyên, Yêu Nguyên vô cùng tinh thuần, lưu chuyển phía trên viên nội đan phấn hồng này. Viên nội đan này sau khi xuất hiện, hư không lại nổi sóng gợn, hai cỗ hương khí hoàn toàn bất đồng đan vào một chỗ. Kịch liệt bắt đầu tranh đấu, một cỗ hương khí nồng đậm không gì sánh được, là hương khí tràn ra từ biển hoa bên dưới.

Mà một cỗ hương khí khác lại mang theo một loại khí tức kỳ dị, vô cùng hấp dẫn. Chỉ cần ngửi một cái, liền không ngừng muốn hít sâu vào vài ngụm hương khí. Hương khí tiến vào cơ thể, cả người sẽ vô cùng khô nóng, khí huyết dâng lên.

Nguyên thủy lập tức bốc lên, làm cho không người nào có thể chống đỡ.

Thôi khí, nội đan màu hồng phấn kia đúng là từ trong cơ thể Hắc Lân Hoàn Xà tỏa ra khí tức. Cho dù nữ tử băng thanh ngọc khiết nhất, chỉ cần ngửi được chất xúc khí này liền sẽ mất đi lý trí, trở thành một dâm phụ bị lâm vào trong vô biên, rất khó chống cự.

Nội đan phấn hồng sau khi xuất hiện không ngừng lại chút nào, vậy mà trực tiếp đánh tới chỗ sâu trong hư không, Yêu Nguyên phía trên nội đan to bằng đầu người nổ tung. Mặc dù ẩn chứa thúc khí vô cùng, nhưng trong những Yêu Nguyên tinh thuần kia cũng tràn ngập khí tức hung hãn của Yêu thú.

“Là độc”.

Không gian nổ vang, viên nội đan kia vậy mà hoàn toàn đung vào trên không gian trận pháp, phía trên bám vào yêu nguyên bạo phát. Giống như là nổ tung, chỗ sâu hư không kia không ngừng truyền đến tiếng vang, sau đó chính là không ngừng lắng lư. Hư không tựa như không kiên trì được, muốn sụp đổ, theo viên nội đan phấn hồng kia không ngừng tuôn ra yêu nguyên phấn hồng, không gian trận pháp này tựa hồ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Tạch tạch tạch”

Rốt cục vẫn không kiên trì được nữa, không gian trận pháp diệt sát một vạn con Hắc Lân Hoàn Xà hoàn toàn sụp đổ, hư không lay động. Trên bầu trời Hoa Thần cốc xuất hiện hai người, mỹ nhân cốc chủ lạnh như băng, tuy khóe miệng có một tia vết máu, nhưng lại không ảnh hưởng chút mỹ mạo của nàng, ngược lại càng tăng thêm ba loại mỹ hoặc.

Ở trên không đối diện bà ta, một con quái vật khổng lồ cũng xuất hiện. Vảy màu đen ghê tởm, cái đầu dữ tợn tản ra sát ý lạnh lẽo của con rắn.

Chính là bản thể lão giả đồ đen, một người một thú ở không trung nhìn nhau, sát ý nồng đậm nháy mắt đã khiến trong không khí nổi lên một trận cuồng phong.

Bất quá bọn hắn cũng không chú ý tới, trong nháy mắt không gian trận pháp vỡ vụn, một đạo hắc ảnh vạn vẹo một cái liền biến mất.

“Khà khà, “Tiểu tiện nhân”, đi chết đi.”

Xem ra lão giả áo đen thật sự thù hận Hoa Thần cốc tới cực điểm, ngay cả ý niệm thâm tà trong đầu cũng bỏ đi, thế nhưng chỉ muốn mạng của nàng. Viên nội đan khiến cho không gian Sát Trận vỡ nát kia sau khi bị nội đan phá nát không gian, không có bị lão giả áo đen thu hồi, mà là sau khi hắn tâm niệm vừa động đánh về phía Hoa Thần cốc chủ.

Nội đan to bằng đầu người đi qua, tiếng gào thét như tiếng quỷ khóc sói tru, che tai vẫn có thể nghe thấy. Khiến cho người ta phiền lòng vô cùng, mà đối mặt với một viên nội đan kinh khủng như vậy, lại chỉ có thể nói là kinh hãi.

Nhưng một màn quái dị đã phát sinh, vị Hoa Thần cốc chủ kia sắc mặt lạnh như băng, nhìn thấy nội đan của lão giả áo đen đánh về phía mình, vậy mà không có chút ý tứ tránh né nào. Mà khóe miệng chậm rãi nhếch lên, một vòng cung kỳ dị xuất hiện.

Kinh ngạc, ngay cả Triệu Vô Tà cũng cảm thấy ngạc nhiên, vốn vị mỹ nhân băng sơn vẫn lạnh lẽo vô cùng lúc này lại nở nụ cười. Chỉ trong nháy mắt, băng sơn hòa tan, vạn vật như thức tỉnh. Trong nháy mắt khi ý cười lộ ra, biển hoa bên dưới cũng chuyển động, vạn hoa đều đang lay động. Mùi thơm nồng đậm trước nay chưa từng có, từng đóa hoa tươi héo rũ chẳng biết xuất hiện từ lúc nào cũng bắt đầu sống lại.

Cho dù khóe miệng mang theo ý cười, nhưng lời nói ra lại cực kỳ ngoan lệ, ánh mắt nhìn lão giả áo đen như nhìn một người chết. Không, giống như rắn chết vậy.

“Súc sinh to gan không biết sống chết.”

Thanh âm dị thường đột ngột vang lên giữa không trung, là thanh âm của một nam nhân, tại Hoa Thần cốc xuất hiện thanh âm của nam nhân vẫn rất là ngạc nhiên. Nhưng là sau một khắc cảnh tượng lại quả thực làm cho người ta cực kỳ kinh hãi, Triệu Vô Tà ẩn thân ở một chỗ bí mật gần đó như có cảm

giác, ánh mắt bỗng nhiên nhìn về phía sau thân thể lão giả áo đen.

Một nam nhân trung niên mặc đạo bào màu xanh đột nhiên xuất hiện sau lưng lão giả áo đen, trong đôi mắt như là vực sâu ánh sáng lạnh, trên khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ cũng mang theo sát ý lạnh liệt. Trường kiếm trong tay đầy ẩn ký tia chớp màu tím từ trong bàn tay hần bay ra, hung hăng đâm về phía đầu lão giả áo đen., Tiếp theo uy áp khủng bố của Kết Đan Đại viên mãn tràn ra, bao vây lấy thân thể lão giả áo đen. “A, “Là ngươi không oanh”.

Vô cùng không cam lòng, Triệu Vô Tà nhìn thấy vô tận không cam lòng từ trong mắt rắn của lão giả áo đen. Oán khí lạnh lẽo cuối cùng xuất hiện trên người lão, cho dù đầu của lão nổ tung thì oán khí cũng không có dấu hiệu tiêu tán.

Rất khó tưởng tượng, một yêu thú cường đại Kết Đan hậu kỳ, một khắc trước còn hung uy đại thịnh nhưng ngay sau đó lại chết vô cùng thê thảm, không rõ phải trái. Trách không được trước khi chết lão giả áo đen có vẻ không cam lòng mãnh liệt như vậy, vạn dặm xa xôi đến đây tầm thù, lại rơi vào kết cục thê thảm như thế.

Mùng Một trăm tám mươi tám chương đoạt đan

Yêu thú Triệu Đan hậu kỳ cũng có thể chiếm thắng được mười người kết đan hậu kỳ. Dù sao thân thể của Anh Kính so với nhân loại thực sự mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nhưng là nếu còn kém một cảnh giới, thì cho dù là mạnh mẽ cũng không thể bù lại chênh lệch trong đó.

Mặc dù trong mắt trần tràn đầy vẻ không cam lòng nhưng lão giả áo đen cũng không thể thay đổi được sự thật tàn khốc này. Một thanh trường kiếm có ẩn ký tia chớp màu tím không chút trở ngại đâm lên đầu rắn, trường kiếm không hề hấn gì đâm thẳng vào.

“Loảng xoảng”

Tiếng sấm rền vang, tia chớp màu tím trên chuôi trường kiếm càng thêm chói mắt, lão giả áo đen bên trong lõi quang chỉ kịp hét thảm một tiếng, sau đó chính là tiếng đầu nó nổ tung, những vật màu đỏ trắng còn chưa kịp vẩy ra đã bị lõi quang trên chuôi trường kiếm kia dập tắt.

””””

Mất đi đầu lâu, thân rắn cực lớn rơi xuống biển hoa. Sinh cơ tuyệt, mất đầu. Cho dù là Kết Đan hậu kỳ cường đại loại yêu thú này, vẫn như cũ không thể sống sót. Trừ phi là cường giả tu thành Nguyên Anh. Cường giả Nguyên Anh kỳ, có thể sau khi mất đi vẫn sống sót, sau đó tìm một lô đỉnh đoạt xá tư chất tốt nhất.

Mà những Hóa Thân đạo quân kia hình như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, bọn họ cho dù mất đi thân thể, cần tâm niệm vừa động, liền có thể khiến thân thể tái sinh. Cường giả chính là như thế, lực lượng đầy đủ, thậm chí có thể nghịch thiên mà đi.

Triệu Vô Tà thấy vô cùng rõ ràng, nhưng hắn ta vẫn cất giấu thân hình của mình. Vừa rồi hắn ta không có ý lộ ra thân hình. Hiện giờ cùng là lão giả áo đen trong mười vạn đại sơn mạch

mới có mấy canh giờ đã bỏ mình, hắn ta càng không có ý định đi đường. Mặc dù hắn ta không hề sợ vị cốc chủ Hoa Thần cốc kia hoặc là...”

“Là người.

Những lời này là do lão giả áo đen trước khi chết nói ra chứng tỏ lão biết vị nam tử tuần mỹ đột nhiên xuất hiện kia. Đạo bào Tinh Lam, tay cầm một thanh trường kiếm hiện đầy ẩn ký tia chớp màu tím, toàn thân đều tản mát ra khí tức cực kỳ sắc bén. Giống như một thanh tuyệt thế bảo kiếm muốn ra khỏi vỏ, nhưng khí tức kia tựa hồ so với kiếm càng thêm sắc bén, Triệu Vô Tà nhìn nam tử kia bỗng nhiên cảm thấy rất quen thuộc.

“Thần Tiêu Đạo Tông.”

Nhiều mày nhìn thoáng qua nam tử kia, sau đó Triệu Vô Tà liền dời ánh mắt đi. Hắn đã đoán được thân phận nam tử mặc đạo bào màu xanh lam kia, cũng là như vậy hắn mới không muốn mạo hiểm. Nam tử tuần mỹ kia không phải ai khác, chính là tu sĩ bên trong Thần Tiêu Đạo Tông, khí tức trên dưới toàn thân đều giống như lão giả mày kiếm mà Triệu Vô Tà đã gặp lúc trước.

Nam tử này vẻ mặt giận dữ sau khi giết chết lão giả đồ đen, trông thấy bản thể của lão giả áo đen đùa bỡn rơi xuống biển hoa liền lập tức đưa tay phát một cái. Một làn gió nhẹ chợt thổi tới, giống như một bàn tay khổng lồ vớt thi thể lão giả áo đen đã mất đầu ra.

“Vù vù.”

Lại là đưa tay, nam tử áo lam kia đem thi thể lão giả áo đen cùng viên nội đan mất đi chủ nhân hút tới. Lúc này trên không trung rốt cục đã khôi phục bình tĩnh, đều đã kết thúc. Bộ tộc Hắc lân hoàn xà dẫn toàn bộ không để ý vạn dặm xa xôi chạy tới tìm Hoa thần cốc trả thù.

Nhưng cũng không lâu lắm, hơn vạn con cháu của mình bị giết sạch sẽ, cái này còn chưa tính. Ngay cả chính nó cũng bị đẩy vào, một đầu kết đan hậu kỳ yêu thú cứ như vậy chết ở trên bầu trời Hoa Thần cốc.

“Gần đây “có thể tốt”...”

Sau khi nam tử mặc đạo bào màu xanh da trời thu hút thi thể và nội đan của lão giả, liền dùng một tầng chân nguyên nâng lên, trôi nổi trên không trung cũng không thấy hấn thu lại. Sau đó ánh mắt thâm tình đến cực điểm nhìn về phía vị nữ tử núi băng kia, bằng vào sức một mình bảo vệ vị nữ tử Hoa Thần cốc kia.

Mặc dù Triệu Vô Tà không hiện thân, nhưng hấn ta cũng không định rời đi mà chậm rãi đưa mắt nhìn về phía thi thể của lão giả áo đen và viên nội đan kia. Trong hai mắt quang mang lập loè, bên trong cất giấu một tia nhiệt tình mờ mịt. Ở trong hắc trạch ngàn dặm có cốc trì ngàn dặm, luyện chế rất nhiều thần lằn, thành tựu hơn trăm chung cũng trong vài năm.

Cho nên Triệu Vô Tà bây giờ không để vào mắt đối với những đồ vật khác, ngày Bách chung thành tựu chính là ngày hấn có thể chống lại cường giả Nguyên Anh. Chẳng qua nội đan của lão giả áo đen kia khiến hấn cảm thấy rất hứng thú bởi vì một loại kỳ chung., Một trong hai loại tài liệu chính là cực kỳ âm tà. Mà viên nội đan của lão giả áo đen thực ra không khác mấy so với âm đan, bên trong tràn ngập âm tà chi khí. Cũng coi như là cực kỳ âm tà, đúng là thứ Triệu Vô Tà cần. Bất quá hấn không định hiện thân cướp đoạt ngay bây giờ. Một Kết Đan hậu kỳ cùng một tu sĩ nhân loại kết đan đại viên mãn, Triệu Vô Tà cũng không nắm chắc sau khi cướp đoạt nhất định có thể toàn thân trở ra.

Nhất là tên nam tử tuần mỹ mặc đạo bào màu xanh Tinh Lam. Khí tức sắc bén trên người gã khiến Triệu Vô Tà vô cùng kiêng kỵ, so với vị lão giả mảy kiếm lúc trước thì mạnh mẽ hơn nhiều. Thực thể của Vạn Độc cốc phiến không có ở bên cạnh, không có côn trùng trong chén ngoại trừ một thanh Nhân Trùng Kiếm.

Huyền khí và linh khí cướp đoạt trong Vô Cấu Chung Hoàn, Triệu Vô Tà đều không tế luyện theo tâm, vì vậy sử dụng ngược lại là trói buộc. Bây giờ cũng chỉ có người nợ là Trùng Chung kiếm và bảy mươi hai cây Mẫn Ma Châm, sau khi vương tay phải lập tức trốn đi. Triệu Vô Tà chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

“Không cần ngại quan tâm, nếu súc sinh kia đã chết. Bây giờ người có thể lần đi.”

Lời vừa nói ra, Triệu Vô Tà đang nấp trong bóng tối bỗng sững sờ. Nam tử tuấn mỹ mặc đạo bào màu xanh da trời vừa nhìn đã biết là tu vi Kết Đan Đại viên mãn, khẳng định địa vị tại Thần Tiêu Đạo Tông không thấp, thế nhưng lúc này lại bị chưởng môn một môn phái bậc trung được Thần Tiêu Đạo Tông che chở quất tháo.

“Mộn đời, đã qua trăm năm, người còn đó, hận không?”

Càng ngoài dự kiến của Triệu Vô Tà chính là thân phận cao như vậy của nam tử tuấn mỹ kia, sau đó giận dữ, mặt mũi dữ tợn dẫn một cái thìa hương về phía Hoa Thần cốc chủ hỏi.

Chỉ có điều rất đáng tiếc, Hoa Thần cốc chủ tựa hồ không muốn nói chuyện với hắn, vậy mà xoay người muốn rời đi. Nhưng ngay lúc nàng xoay người, thân hình đột nhiên lay động, “Phốc” há mồm chính là một ngụm máu đen sì.

“Vù “

Tiếng gió nổi lên, thân hình nam tử mặc đạo bào màu xanh lam biến mất tại chỗ, sau một khắc liền như thuấn di xuất hiện bên cạnh Hoa Thần cốc chủ. Bàn tay nắm thân thể nàng, vẻ mặt kinh hãi nói: “Phượng nhi, con bị thương...”

“Không cần ngại quản chút cho ta.”

Vẻ mặt quan tâm, hoàn toàn không giống giả tạo ra. Sau khi nhìn thấy Hoa Thần cốc chủ phun ra máu tươi, vẻ mặt vị nam tử tuấn mỹ này trở nên có chút dữ tợn. Quay đầu nhìn thoáng qua thi thể lão giả áo đen đang lơ lửng trên không trung, hung ác chột lóe, trong miệng cắn hận nói: “Chính là con súc sinh này làm người bị thương, hừ...”

Tiếng hừ lạnh vẫn còn vang lên, một tia chớp màu tím từ trên người nam tử tuấn mỹ bắn ra, lập loè trong không khí rồi đánh vào thi thể lão giả áo đen đã mất đi đầu lâu.

“Oanh “

Sau khi nổ tung, máu thịt tung tóe, dưới tia chớp màu tím kia, thi thể lão giả áo đen đã mất đầu liền biến thành từng khối thịt

nát rơi xuống biển hoa phía dưới. Như vậy vẫn chưa hết, cơn giận dữ trên mặt nam tử tuấn mỹ kia vẫn chưa có dấu hiệu tiêu tan.

Thời gian ngưng lại chưa đến một hơi thở, trên người nam tử tuấn mỹ lại đột nhiên tuôn ra vô số điện quang chói mắt, giống như một tấm lưới lớn bao phủ giữa không trung. Một hồi âm thanh ùng ùng vang lên, trên không trung cũng không còn tồn tại con quái vật khổng lồ nào nữa, thi thể lão giả áo đen hoàn toàn biến mất.

“Đánh dấu, là ngay bây giờ.”

Triệu Vô Tà vẫn đang chờ đợi thời cơ cũng không nghĩ tới nhanh như vậy đã có thể động thủ, thừa dịp điện quang lóe lên trên không trung, mắt Triệu Vô Tà lóe lên lệ mang. Ma nguyên trong đan điền bạo phát, không chút do dự xuất thủ, thân hình hóa thành bóng đen. Trong hư không vụn vụn kéo dài, trong nháy mắt đã xuất hiện phía trước viên nội đan to lớn kia.

Mặc dù là vật vô chủ, nhưng nội đan này rõ ràng vẫn ngăn trở điện quang tuôn ra từ trên người nam tử tuấn mỹ. Yêu nguyên tràn ngập khí tức đậm tà tự động từ trong nội đan tuôn ra, ngăn cản điện quang màu tím lại.

Bỗng nhiên Triệu Vô Tà xuất hiện không mang theo một tia gió, quả thực là vô thanh vô tức, trong mắt hiện lên một tia nóng bỏng. Bàn tay bao trùm hắc khí bỗng nhiên duỗi ra, nắm nội đan trong lòng bàn tay, cái bóng lại lần nữa vụn vụn kéo dài thuần di rồi biến mất.

“Hừ, ngươi cuối cùng cũng chịu xuất hiện chuột nhất, ngươi muốn chết...”

Thanh âm vô cùng ngoan lệ xuất hiện trong đầu Triệu Vô Tà, tâm thần chấn động mãnh liệt, thân hình không dừng lại chút nào, lập tức hóa thành cái bóng vụn vụn kéo dài, bay về phía bầu trời xa.

Bên trong hắc khí bao lấy một đạo độn quang màu đen, không quản chút nào những điện quang màu tím nổ tung trên không trung kia, bóng đen lách lư một cái liền xuất hiện ở rất xa trên

bầu trời. Bóng đen trên không trung ngưng tụ một chút, muốn lần nữa vận vẹo ly khai, nhưng đúng vào lúc này.

“Còn muốn đi hỏi một chút kiếm trong tay ta...”

Thanh vồng rơi xuống, ngay tại lúc thân hình Triệu Vô Tà vận vẹo, một thanh trường kiếm màu tím lập tức từ hư không đâm ra. Từng tầng từng tầng hư không bị đâm thủng tạo thành gợn sóng thanh nhả văng ra. Thân hình Triệu Vô Tà lập tức bị chặn lại.

Kinh hãi, Triệu Vô Tà không khỏi kinh hãi. Từ sau khi tu luyện Ảnh Độn tới cảnh giới tinh thâm vô cùng, đây là lần đầu tiên Triệu Vô Tà sử dụng độn pháp này. Lần đầu tiên hắn ta bị người khác nhận ra cũng là lần đầu tiên rơi vào nguy hiểm.

Thanh trường kiếm này có ấn ký lôi điện màu tím, Triệu Vô Tà đã sớm nhìn thấy rõ ràng trong lúc lão giả áo đen bỏ mình. Hắn không muốn hậu trần lão giả áo đen kia. Chẳng qua lúc này cũng không còn lựa chọn nào khác.

Chỉ có thể chiến đấu.

Trong mắt Triệu Vô Tà nổi lên lãnh quang, bàn tay giấu trong hắc khí đột nhiên tuôn ra huyết quang nồng đậm. Một thanh trường kiếm tràn đầy ấn ký huyết trùng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn ta.

Trên thân kiếm màu huyết hồng có rất nhiều huyết trùng dữ tợn, trong đó ba đầu huyết trùng vô cùng rõ ràng, đặc biệt là trong đó. Quả thực là hoàn toàn ngưng tụ thành thực thể, trên khuôn mặt rõ ràng vô cùng của ngũ quan đều là thần sắc thống khổ, giống như hồn phách người nợ vĩnh viễn trầm luân ở trong thống khổ.

Có Nhân Trùng Tử Kiếm trong tay, sát ý do Triệu Vô Tà áp chế trước đó lại bùng nổ một lần nữa. Hắn từng nổi lên sát ý đối với lão giả áo đen, thậm chí còn hạ truy tung hắn. Thế nhưng bởi vì nam tử tuần mỹ mặc đạo bào xanh lam ra tay quá nhanh. Triệu Vô Tà không cách nào ngăn cản, chỉ có thể để mặc cho hắn giết lão giả áo đen.

Lão giả áo đen vừa chết, sát ý của Triệu Vô Tà mặc dù tiêu tán hơn phân nửa nhưng vẫn có sát ý bị hắn áp chế xuống. Bây giờ

bị nam tử tuần mỹ kia bức bách, sát ý và chiến ý của Triệu Vô Tà vẫn luôn áp chế đồng thời tràn ra.

“Kết Đan Đại viên mãn giết như thế nào...”

Ma đan trong cơ thể Triệu Vô Tà rung động kịch liệt. Bên trong không ngừng tràn ra ma nguyên, Hoàng Vưu Quyết toàn lực vận chuyển.

Lần này hai người chia nhau ra đọc lần ba ngàn năm lần lượt từng lần một.

Một cái chu thiên lập tức trôi qua, chén kiếm trong tay Triệu Vô Tà dùng tốc độ kinh khủng đâm ra, mũi kiếm màu đỏ vô cùng sắc bén rung động, đồng thời đâm rách không khí, không chút sợ hãi đâm tới thanh trường kiếm tràn đầy ẩn ký tia chớp màu tím.

“Xì xì xì “

Khi loại thanh âm này vang lên, mọi người nghe được đều muốn che hai tai lại, quả thực quá chói tai. Hai thanh trường kiếm mang theo mũi kiếm sắc bén tuyệt thế đụng vào nhau, thanh âm phảng phất có thể xuyên thấu tất cả, thẳng đến chỗ sâu trong đầu người.

Toàn thân Triệu Vô Tà chấn động, Triệu Vô Tà đột nhiên cảm giác tâm thần đau đớn, giống như bị thứ gì đó đâm vào.

“Hây”

Phía sau hư không cũng vang lên tiếng kêu rên. Xem ra không chỉ có Triệu Vô Tà bị thanh âm kia ảnh hưởng, nam tử trung niên tuần mỹ đang ở một đoạn lại đồng thời thu hồi sáu thanh trường kiếm. Triệu Đan Tà nhân cơ hội thoát khỏi tầng lưới điện màu tím kia.

“Loảng xoảng loãng xoảng”

Theo tia điện quang cuối cùng tan hết, trên bầu trời ba người đều thấy được đối phương. Hoa thần cốc chủ, nam tử tuần mỹ, còn có tên Triệu Vô Tà kia. Trừ vị Hoa thần cốc chủ kia ra, sắc mặt Triệu Vô Tà cùng nam tử tuần mỹ đều không dễ nhìn, đều có một tia tái nhợt. Bất quá sau một khắc sắc mặt hai người lại khôi phục bình thường.

Mặt Triều Hồng bị một tia tái nhợt che phủ. Hai thanh kiếm dài đến nỗi lên giữa không trung, mũi kiếm đều chỉ về phía đối phương. Sát khí trên người Triệu Vô Tà tỏa ra, chiến ý và sát ý trong lòng tăng vọt, một loại xung động không thể đại chiến trong đầu gã. Mà vị nam tử tuấn mỹ mặc đạo bào Tinh Lam cũng mang vẻ mặt đầy sát khí nhìn Triệu Vô Tà ở trong hắc khí.

Đột nhiên thân hình nam tử tuấn mỹ khẽ động, che ở trước người Hoa Thần cốc chủ. Một màn này để cho Triệu Vô Tà trông thấy, khóe mắt hơi động một chút, một vòng kỳ dị hiện lên ở trong con ngươi hắn.

“Nhóc chuột ngươi cũng là yêu thú trong mười vạn ngọn núi lớn này.

Nam tử tuấn mỹ mặc đạo bào màu lam cau mày nhìn Triệu Vô Tà, lúc này khí tức trên người hắn rất kỳ dị, mang theo yêu thú hung sát khí trên người tuôn ra lại là ma khí đen kịt vô cùng. Dù hắn sống mấy trăm năm, gặp không biết bao nhiêu sự tình kỳ dị, lúc này cũng rất là kinh nghi. Cho nên mới hỏi câu này, bất quá sát khí trong mắt hắn lại càng thêm nồng đậm.

Mặc kệ là yêu thú hay là tu sĩ ma đạo, bị một đại phái tiên đạo như hắn gặp phải. Tựa hồ kết quả chỉ có một trận chém giết, nhưng lúc này lại khác, bởi vì phía sau hắn có một hoa thần.

Chủ.

Nếu ở nơi khác hắn gặp phải Triệu Vô Tà, tuyệt đối không nói một câu, trực tiếp giết chết. Nhưng lúc này thì không thể, tu sĩ Kết Đan hậu kỳ của Thiên Vân đại lục xem như là cường giả đỉnh cao. Tên Triệu Vô Tà này vừa thấy đã biết không phải là tu sĩ bình thường, mặc dù nam tử tuấn mỹ không thể cảm ứng được tu vi của Triệu Vô Tà.

Nhưng là bằng vào thần thông vừa mới ngăn trở hắn một kiếm, cũng biết tu vi Triệu Vô Tà khẳng định sẽ không thấp hơn Kết Đan hậu kỳ, thậm chí có thể là yêu thú Kết Đan Đại viên mãn hoặc là ma đạo tu sĩ. Cho nên hắn mới như thế, bởi vì phía sau Hoa Thần cốc chủ.

Trăm năm trước, Thần Tiêu Đạo Tông có một vị tu sĩ, vừa mới tiến vào Kết Đan kỳ. Ra khỏi tông môn lịch lãm, một nữ tu sĩ đậm tà độc thú trong mười vạn ngọn núi lớn đã hạ độc thủ với một nữ tu cực kỳ xinh đẹp, vì vậy hắn lập tức ra tay phết đi một nửa tu vi của độc thú kia. Nhưng cũng bởi vì như vậy, hắn trúng độc của đầu độc thú kia, cưỡng ép cưỡng ép cưỡng ép cưỡng ép nữ tu kia.

Đây cũng là ân oán giữa nam tử tuấn mỹ cùng lão giả áo đen, nam tử tuấn mỹ kia bây giờ là thất trưởng lão Thần Tiêu Đạo Tông, tu vi kết đan đại viên mãn, ở trong chín vị trưởng lão thực lực cường đại nhất. Cũng chính bởi vì hắn, Hoa Thần cốc mới khắp nơi được Thần Tiêu Đạo Tông che chở, ngày càng cường đại.

Nam tử tuấn mỹ tên là Lôi Vân, nhân vật thiên tài, thanh danh cực kỳ vang dội trên Thiên Vân đại lục. Thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng tu vi cực cao, thậm chí đồn đãi gã chính là tông chủ Thần Tiêu đạo tông đời tiếp theo.

Tuy nhiên hiện giờ, vị nhân vật kiệt xuất Tiên Đạo này đang đối mặt với Triệu Vô Tà cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Thân hình đều được che dấu trong hắc khí. Về mặt Triệu Vô Tà trở nên kỳ dị, giống như đang cười vui vậy. Tuy nhiên Ma Nguyên trong đan điền lại không hề dừng lại một chút nào., Một mực lao vào trong Nhân Trùng xương kiếm, khí thể của hắn cũng một mực tăng lên. Vốn hắn chỉ muốn đoạt nội đan của lão giả áo đen liền bỏ chạy., Nhưng hiện giờ hắn đã thay đổi chủ ý. Bởi vì Lôi Vân đã sớm biết Triệu Vô Tà ẩn thân ở một bên, cũng đoán được hắn là người nhìn trộm nội đan của lão giả áo đen nên mới cố ý không thu hút nội đan cùng thi thể của lão giả áo đen. Chẳng qua vì để đánh nát thi thể của lão chủ Hoa Thần cốc chứ không phải thiết kế.

Mà bởi vì hắn thật sự hận cực, năm đó là do đậm độc của lão giả áo đen tạo thành. Trăm năm trôi qua hắn khổ sở theo đuổi chủ cốc Hoa Thần, nhưng vẫn không được nòng tha thứ, đánh nát thi thể lão giả áo đen là để cho hả giận.

Nhưng mà không nghĩ tới Triệu Vô Tà sẽ đi đoạt đan ngay vào lúc đó, Lôi Vân đã chuẩn bị tốt nên đã đâm ra một kiếm. Nếu không phải Triệu Vô Tà cảnh giác, lại bởi vì tu vi tiến nhanh, bằng vào Nhân Tế Kiếm mà chặn được một chuyện xấu. Chỉ sợ lúc này Triệu Vô Tà đã là một cỗ thi thể, thiếu chút nữa bỏ mình thì cái này cũng đủ để cho Triệu Vô Tà bị đè nén sát ý.

Thật ra Lôi Vân hoàn toàn đánh giá cao Triệu Vô Tà. Tuy trên người hắn có rất nhiều thần thông lợi hại, Nhân Trùng Kiếm, Vạn Độc Bát Ma Phù, Mẫn Sát Ma Châm. Còn có rất nhiều thuật chén và thần lẩn lợi hại, nhưng lúc này chiến lực chân chính của hắn cũng chỉ là mấy phong Kết Đan Trung Kỳ. Bởi vì Vạn Độc Bát Phiến và Côn Trùng đều không ở trên người hắn.

Phệ Nhật Trùng, vạn năm băng minh, đều không ở trên người hắn, tất cả tinh huyết trùng đều lưu lại trong đầm lầy đen chín vạn dặm. Bây giờ, chỗ dựa trên người hắn cũng chỉ có Nhân Trùng Kiếm mà thôi, chiến lực không khác tu sĩ Diên Phong của Kết Đan trung kỳ.

“Boong boong boong “

Kiếm phong xé rách không khí, hắc khí toàn thân Triệu Vô Tà tan hết, lộ ra thân hình Triệu Vô Tà bên trong. Áo vải, hai chân trần, trông thấy bộ dáng của Triệu Vô Tà. Trên mặt lôi vân xuất hiện vẻ kinh nghi, đúng lúc này Triệu Vô Tà động.

Huyết quang bùng nổ phá không, một vòng kiếm quang nhàn nhạt từ trong huyết vụ nồng đậm bắn ra, bắn tới trái tim Lôi Vân.

Lại bắt đầu vỡ vét, ta biết viết càng ngày càng không hay, hay là bởi vì vấn đề cấu cấu cục, ta đang nghĩ biện pháp. Hy vọng các vị không nên lùi lại cất chứa, ta nhất định kiên trì đến bản gốc. Cũng sẽ tận lực viết xong. Bái tạ ơn.

Đột một trăm tám mươi chín chương đầu tiên trọng thương...

Thánh Nhiên bốn phương vân chuyển động, mà sương mù cuốn ra, mũi kiếm đỏ như thâm thư của Thập Tiêu. Tốc độ nhanh tới cực điểm, bên trong huyết quang hiện ra thân kiếm có hình nhân trùng chén kiếm đỏ thắm vô cùng. Những huyết trùng vắn vẹo dữ tợn giờ phút này nhìn qua càng thêm đáng sợ, nhất là ba con người gương mặt rõ ràng có khuôn mặt ngũ quan, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể thoát ly thân kiếm.

Thuật ngự kiếm của Triệu Vô Tà cũng không có gì đặc biệt, chỉ là lúc trước sau khi giết chết kẻ xấu không có gì phụng thuận tay mà thôi. Nhưng sau khi kết hợp với Nhân Trùng trong cốc thì uy lực lại hoàn toàn bất đồng. Hiện giờ Nhân Trùng xương kiếm đã hấp thu tinh huyết toàn thân một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ còn luyện chế thành cái chén thứ tư, uy lực đã vượt qua huyền khí.

Hơn nữa trong đó ba đầu Nhân Trùng, tác dụng không lớn đối với Yêu thú nhưng đối với tu sĩ nhân loại mà nói, quả thực giống như ác mộng, trừ phi tu vi cao hơn Triệu Vô Tà quá nhiều, nếu không đối với ba đầu Nhân Trùng dữ tợn hung ác, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có.

“Lũ chuột nhất khinh người quá đáng.”

Triệu Vô Tà không nói một câu, trực tiếp động thủ khiến lôi vân nổi giận. Mặc dù cố kỵ Hoa thần cốc chủ bị thương sau lưng, nhưng trăm năm qua địa vị cao thượng mang lại cho hắn uy nghiêm khiến hắn nổi giận, bảo kiếm tử điện trên tay bỗng nhiên bùng lên điện quang, uy áp nồng đậm tràn ra.

Huyền khí thượng phẩm, bảo kiếm tử điện trong tay Lôi Vân lại là bình khí cấp bậc thượng phẩm Huyền khí, cũng là huyền khí Lôi thuộc tính hiếm thấy. Uy áp từ thân kiếm tản ra, điện quang bùng lên làm vỡ không khí chung quanh thân kiếm, phát ra âm thanh âm ỉ.

“Boong boong boong “

Đây là âm thanh mũi kiếm xé rách không khí, thân kiếm do từ điện bảo kiếm che kín ẩn kỹ tia chớp màu tím ở trong không khí rung động một cái. Mũi kiếm bỗng nhiên chuyển một cái, hướng về phía kiếm quang đỏ như máu kia bắn tới độ thuyền bay lên. Tuy khoảng cách giữa hai người không ngắn, nhưng sau nháy mắt, hai kiếm lại lần nữa giao nhau.

Cũng như lần đầu tiên giao phong, hai thanh trường kiếm vô cùng mạnh mẽ bộc phát ra thanh âm vô cùng phiền não, nhưng ngay khi hai kiếm sắp va chạm, Triệu Vô Tà đã bắt đầu hành động. Quần áo vải gai nhẹ nhàng lay động, thân hình được bao bọc trong đó một khắc liền biến mất.

“Bành”

Không khí nổ vang, sau khi thân hình Triệu Vô Tà biến mất, không khí chỗ hắn ta vốn dừng lại lập tức bị chấn phá. Mà ở phía trước lôi vân phía xa, đột nhiên không khí nổi lên gợn sóng. Một nắm đấm vô cùng hiệu kỳ từ trong hư không vươn ra, trên nắm tay bao trùm một tầng hắc quang, ma nguyên đen kịt phun trào.

“Hừ”

Trên mặt Lôi Vân xuất hiện một tia cười lạnh, giống như đã biết sẽ sinh ra một màn này. Thân thể cũng chuyển động, dù là ai cũng không thấy rõ động tác của hắn, kể cả Triệu Vô Tà trước mặt hắn ta. Một lực lượng cực lớn lấy phương thức khó có thể lý giải xuất hiện trên người Triệu Vô Tà, là phản búng, thân thể Triệu Vô Tà sớm tương đương với thân thể của tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn.

Nhưng lúc này cỗ man lực kia đánh lên người Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà cảm giác được lực lượng ngưng tụ trong cơ thể mình bị đánh tan dưới sức mạnh khủng khiếp đó.

“Hi hi”

Hoàn toàn không có bất kỳ điều bất ngờ gì, Triệu Vô Tà bỗng nhiên xuất hiện ở trước người Lôi Vân, thân thể mạnh mẽ bị đánh bay ra ngoài, thân thể còn đang ở trên không trung liền phun ra một ngụm máu đỏ thẫm. Bắt đầu từ một khắc sau,

Triệu Vô Tà rốt cuộc đã thực sự biết cường giả chân chính Kết Đan Đại viên mãn mạnh mẽ bao nhiêu.

“Ha ha ha ha” Bọn chuột nhất vô tri, thế mà vật lộn với Lôi Vân ta. Đi chết đi.”

Tiếng cười của Trương Cuồng vang lên trong không trung, nhưng không thể phủ nhận rằng chủ nhân của tiếng cười này có vốn liếng để y cuồng vọng. Toàn bộ không trung đều là bóng dáng của y. Tinh Lam lập lòe, còn một bóng người khác là Triệu Vô Tà. Bắt đầu từ quyền thứ nhất, thân thể Triệu Vô Tà không còn một nắm đấm nào khủng bố như lôi vân nữa.

“Bốp bốp bốp. Trên nắm tay lấp loé điện quang, vô số quyền đánh lên người Triệu Vô Tà, không ngờ lại đánh tan một tầng hắc quang nồng đậm trên người hắn ta.

Lại đấm một quyền vào đan điền dưới bụng hắn, Triệu Vô Tà lập tức phun ra một ngụm máu đỏ thẫm. Giống như một bao cát vậy. Lúc này, Triệu Vô Tà giống như một bao cát tùy ý để Lôi Vân Đồ chà đạp.

“Oành oành”

Một thân ảnh mơ hồ từ trên bầu trời bỗng nhiên rơi xuống, giống như thiên thạch từ trên mặt đất rơi xuống tạo ra một cái hố to. Hoàn toàn không có năng lực phản kháng, Triệu Vô Tà không nhìn ra. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn lầm. Thế nhưng là vì lần này khinh thường, phải trả một cái giá không thể tưởng tượng được lôi vân này tuần mỹ vô cùng.

Nhưng bốn sự chém giết gần người lại khiến Triệu Vô Tà không hề có năng lực phản kháng, hoàn toàn không có khả năng lừa đảo. Nếu không phải Triệu Vô Tà hoàn toàn không thua Lôi Vân, chỉ sợ lúc này Triệu Vô Tà đã bị lôi vân đánh thành bánh thịt rồi. Phía trên đôi nắm đấm bùng nổ cực kỳ khủng bố, lực lượng một quyền đánh tới đủ để đánh nát một ngọn núi nhỏ cao mấy chục trượng.

Hiện tại Triệu Vô Tà đã biết, lão giả áo đen chết không oan a, coi như là Lôi Vân không đánh lén. Dựa vào chiến lực của lão, lão giả áo đen cũng sẽ bị nổ nát chỉ trong chốc lát. Thần Tiêu Đạo Tông Thất trưởng lão, quả nhiên là một nhân vật cực kỳ

khủng bố, năng lực cận thân chém giết đã làm cho Triệu Vô Tà kinh hãi đến cực điểm.

Bên trong biển hoa trên mặt đất có một cái hố to, bên trong bụi mù có một bóng người chậm rãi đứng lên. Đó là Triệu Vô Tà, lúc này hình tượng của hắn ta rất nhếch nhác, toàn thân loang lổ vết máu. Đầu mọc đầy móng vuốt, gương mặt trắng nõn nà đầy vẻ dữ tợn, đôi mắt màu máu lạnh lùng nhìn chằm chằm con thỏ đang lơ lửng trên cao nhìn xuống lôi vân của Triệu Vô Tà.

“Grào.”

Tiếng rống giống như dã thú vang vọng trên bầu trời Hoa Thần cốc, xông vào phía trên cấm chế trong cốc. Từng tầng từng tầng gợn sóng nhộn nhạo ra. Triệu Vô Tà vẫy tay một cái, nhân trùng chung kiếm còn đang dây dưa cùng tử điện bảo kiếm lập tức bay trở về, trở lại trong tay Triệu Vô Tà.

Chiến ý sôi trào, Triệu Vô Tà đang tức giận tiến vào bên trong, hắn ta giống như một con dã thú nổi giận. Hắn ta cũng bắt đầu điên cuồng, tay cầm kiếm khí của nhân trùng không ngừng tăng vọt, không phải khí tức của nhân loại mà là khí tức của yêu thú. Hung sát, bạo ngược, âm lãnh” một cỗ khí trụ màu xám bao phủ thân thể hắn ta, đánh lên phía bầu trời.

“Đến đây nào”, trong cơn tức giận, hai tay Triệu Vô Tà cầm chặt chén kiếm của Nhân Trùng, thân thể chấn động. Mũi kiếm chỉ thẳng vào lôi vân, phía trên mũi kiếm xẹt qua một tầng huyết quang nồng đậm. Huyết vụ nhàn nhạt chậm rãi từ trên thân kiếm phiêu tán ra, ba chén Nhân Trùng trên thân kiếm vậy mà chậm rãi trườn ra.

Một màn quỷ dị, ba đầu Nhân Trùng kia vạn vẹo thân thể trùng, du động bên trong huyết vụ.

“Tất nhiên là súc sinh mười vạn đại sơn. Ngươi đáng chết...”

Sau khi khí thế của Triệu Vô Tà tăng vọt, trên mặt Lôi Vân ngoại trừ sát ý lạnh lùng ra thì không còn gì cả. Hắn chẳng có chút hảo cảm nào đối với yêu thú đi ra từ trong mười vạn ngọn núi lớn, bởi vì lúc này Thần Tiêu đạo gửi thư muốn đối mặt

với đại quân Yêu thú Thiên Lang điện mạnh mẽ đang suất lĩnh. Hơn nữa còn có thù cũ năm xưa của lão giả áo đen nữa.

Lúc này hai người đều nổi giận, sát ý chiến ý đồng loạt cuồng bạo, mũi trường kiếm đều chỉ vào đối phương. Chẳng qua Lôi vân kết đan đại viên mãn khí thế rõ ràng cường đại hơn Triệu Vô Tà rất nhiều, ở trên không trung nhìn Triệu Vô Tà, giống như tùy thời đều có thể lấy được cái mạng nhỏ của Triệu Vô Tà.

“Àm... âm...”

Hai tiếng nổ vang lên, một tiếng nổ vang giữa không trung, rồi một tiếng nổ vang lên trong không trung, không khí xung quanh bị một cỗ lực lượng khổng lồ đập nát. Tiếng nổ vang lên trên mặt đất, làm cho hố to trên mặt đất càng thêm sâu, bụi đất bay lên càng cao hơn.

“Oành oành oành oành oành oành

Trên bầu trời Hoa Thần cốc, hai cái bóng mờ hồ quán lấy nhau, quang mang hai màu đỏ tím đan xen lập lòe. Không khí không ngừng bị chấn vỡ. Kinh khí tứ tán rơi vào trong biển hoa, lập tức hủy diệt cả một mảng lớn hoa tươi. Bất quá sau khi hai cái bóng kia dây dưa, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng rên cùng tiếng học máu.

Hoa thần cốc chủ vẫn còn trên không trung trên mặt tựa hồ có chút dị sắc, không còn băng lãnh như trước nữa, ánh mắt bắn về phía hai cái bóng đang quán lấy nhau. Nhất là cái bóng màu tím trong đó, tựa hồ có vẻ có quan hệ. Bất quá tựa hồ cũng không cần nàng lo lắng. Bởi vì cái bóng của huyết quang kia thủy chung bị cái bóng màu tím kia áp chế, mỗi khi qua chốc lát đạo huyết ảnh kia cũng sẽ bị đánh ra ngoài.

Mặt đất cũng không ngừng xuất hiện từng cái hố to, vón bên ngoài Hoa Thần cốc cũng có một biển hoa nhưng lúc này đã trở nên bất đồng, có thể nói là rục rờ muôn màu.

“Suyt “

Cũng không lâu lắm, trận chém giết này liền có kết quả, bóng đáng bạo phát huyết quang kia bị một cái bóng khác đánh ra

ngoài, mặt đất bên ngoài Hoa Thần cốc lần nữa xuất hiện một cái hố to.

“Khụ khụ khụ khụ...”

Trong yết hầu tựa hồ như rên rỉ, thân ảnh Triệu Vô Tà gian nan đứng dậy từ trong hố lớn, khoe miệng phun ra một dòng máu đỏ thẫm. Quần áo trên người hắn đã bị nghiền nát không ra hình thù gì nữa, nếu như không phải trên người hắn có bao trùm ma nguyên thì Triệu Vô Tà chắc hẳn đã là thân thể trần trụi rồi.

Dù là như thế, tình huống của Triệu Vô Tà giờ phút này dường như không được tốt lắm, chém giết lần này hoàn toàn không có nhân tố khác. Bằng vào thực lực, tu vi, cho nên Triệu Vô Tà mới thê thảm như vậy. Trọng thương. Đây chính là tình trạng của hắn lúc này, Kết Đan Đại viên mãn bị trọng thương.

Mới vừa cùng Lôi Vân điên cuồng chém giết một phen càng là tiêu hao hết ma nguyên trong đan điền của hắn, tuy lúc này Hoàng Vưu Quyết liều mạng vận chuyển, nhưng vẫn như cũ theo không kịp Ma Nguyên tiêu hao.

“Phốc “

Bóng ảnh tử sắc như thiên thần hạ phàm trên không trung bỗng nhiên há mồm phun ra một ngụm ân oán.

Cuối cùng rồi rã chia sẻ dốc sức thuật lấy mọi rồi mười ba lần.

Máu đỏ nhuộm đỏ cả tấm đạo bào xanh sao trời của hắn, vô cùng chói mắt.

“Ha ha ha ha...”

Có lẽ là nhìn thấy lôi vân thổ huyết, Triệu Vô Tà bỗng nhiên tùy ý cười lên, trong tiếng cười tràn ngập vui sướng. Lần chém giết này tuy không dài, hơn nữa Triệu Vô Tà còn đang bị thương nặng, nhưng cũng là vui sướng nhất.

Trong lúc cười điên cuồng, thân hình của hắn lao đảo một cái, mũi kiếm huyết hồng của Nhân Tử lập tức cắm xuống mặt đất. Hoàn toàn trọng thương, lúc này Triệu Vô Tà đối mặt với

một tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không có bao nhiêu năng lực phản kháng.

Kết Đan trung kỳ mấy phong, như thế nào lại là đối thủ của một tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn. Không lập tức chết đã coi như là may mắn, còn có thể để cho lôi vân cũng thụ thương, Triệu Vô Tà giờ phút này càng cảm giác thoải mái.

“Ha ha ha ha...”

Triệu Vô Tà cười đầy sung sướng, vang khắp bầu trời.

Hôm nay sẽ có hai canh giờ đang trong trạng thái khôi phục.

Đợt thứ một trăm chín mươi, Tử Linh Điệp...

Một tiếng hừ lạnh vang lên, Triệu Vô Tà đang cười như điên lập tức cảm thấy cả người chấn động, khoe miệng tràn ra một vết máu. Quả nhiên vết thương rất nghiêm trọng, thậm chí ngay cả một tiếng hừ lạnh ẩn chứa một chút khí thế cũng không chịu nổi.

“Sức sinh chính là sức sinh không biết lượng sức, bất quá chỉ là Kết Đan trung kỳ. Lại dám xuất hiện ở trước mặt ta, quả thực là muốn chết.” Lôi Vân đưa tay chậm rãi lau đi vết máu khoe miệng. Trong đôi mắt dưới mi tràn đầy sát ý lạnh lẽo, nhìn về phía Triệu Vô Tà không che giấu được. Hắn bây giờ sống không qua năm trăm năm, cũng đã là cảnh giới Kết Đan đại viên mãn, hơn nữa còn là Thất trưởng lão Thần Tiêu Đạo, địa vị cực cao trong thế lực Tiên Đạo.

Vẫn luôn là nhân vật thiên tài, trăm năm rèn luyện ở Thiên Vân đại lục, chiến lực mạnh mẽ vô cùng. Bản lĩnh cận thân chém giết cũng không thua kém yêu thú, cho nên hắn luôn luôn tự cho mình rất cao, thế nhưng lần này không ngờ lại bị yêu thú Kết Đan trung kỳ làm bị thương. Hơn nữa còn bị thương trước mặt nữ tử mình yêu mến, cho nên hiện tại Lôi Vân đã muốn giết Triệu Vô Tà.

Sát ý lăm liết xuyên thấu qua ánh mắt hắn như một thanh kiếm sắc bén hung hăng đâm vào trên người Triệu Vô Tà. Thân hình của hắn lần nữa lao đảo, Nhân Trùng xương kiếm lúc này đã lưu lạc đến mức cho Triệu Vô Tà sử dụng thủ đoạn bí ối.

“Vù vù.”

Mái tóc dài của Triệu Vô Tà tung bay. Trước mặt hắn ta bỗng xuất hiện một bóng người tuần dật, góc áo đạo bào màu xanh lam xuất hiện trong khoe mắt Triệu Vô Tà, một ánh mắt lạnh lùng bắn lên trên người hắn ta.

Lôi di, vị trưởng lão Thần Tiêu Đạo Tông có tu vi mạnh mẽ này đang đứng trước mặt Triệu Vô Tà.

Sát khí lăm liệt từ trên người hắn tản ra. Dùng một loại cường giả nhìn Triệu Vô Tà, một chút thương hại cũng không có. Chỉ có sát ý tràn trệ, hoàn toàn không che giấu. Đây là quy tắc của tu chân giới, bất luận tiên ma yêu. Tu vi mạnh mẽ mới là tất cả.

“Muốn giết ta ở Thiên Vân đại lục này, không ai có thể làm được. Ha ha ha, vong tình lão bà nương kia không làm được, Chu gia không làm được, Hoàng tuyền quý mẫu không làm được. Người cũng không làm được như vậy.” Ha ha ha ha ha.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, Triệu Vô Tà nhìn Lôi Vân như nhìn một con heo ngốc, hoàn toàn không để sát ý vô cùng lạnh lẽo trên người Lôi Vân vào trong mắt. Lời vừa thốt ra như tiếng kinh thiên động địa, không chỉ có Lôi Vân, vị cốc chủ Hoa Thần kia cũng bị cái tên mấy người kia dọa cho chết khiếp. Hai người không phải tu sĩ tầng dưới chót của Tu Chân giới, mấy cái tên đó đại biểu cho cái gì hắn đương nhiên hiểu rõ.

“Nếu như Thần Tiêu Đạo Tông người có thể tránh thoát một kiếp này, lần sau gặp lại, người ta lần nữa chiến ha ha.”

Lúc này Triệu Vô Tà đâu có vẻ bị trọng thương, thân thể đột nhiên gồng lên, khí thế tỏa ra làm cho hắn nhìn qua cùng một người. Nhân trùng xương kiếm không biết từ lúc nào đã bị hắn dầm ở dưới chân, một mảng lớn huyết vụ bốc lên, đem thân thể hắn bao phủ ở trong đó. Ba con người chén chậm rãi di động trong huyết vụ, trên khuôn mặt của ba ngũ quan thống khổ nhìn Lôi Vân.

“Cái này...”

Lôi vân còn đang kinh ngạc đột nhiên nhìn thấy ba con người chén bay ra, cảm giác được ba con mắt đang nhìn chằm chằm vào mình. Như là ba sợi dây thừng vô hình kéo hắn vào trong một địa ngục, chịu đựng thống khổ khôn cùng như bọn chúng. Dù tu vi của hắn mạnh mẽ, bị ba con kia tựa hồ vĩnh viễn trầm luân trong thống khổ nhìn vào gương mặt, nhất thời cảm giác lạnh lẽo trong lòng.

Cũng chính thời khắc này buông lỏng, huyết quang toàn thân Triệu Vô Tà sáng lên, không ngờ lại lập tức hóa thành một đạo

huyết ảnh. Trong lúc đó vắn vẹo kéo dài, lấy một góc độ quý dị vọt về phía chân trời.

Độn Khí Huyết Độn

Hai loại độn pháp này kết hợp lại một chỗ, đạo độn quang của Triệu Vô Tà đã đạt tới mức khủng bố, chỉ trong nháy mắt đã biến mất ngay trước mặt lôi vân. Biến mất ở trên bầu trời Hoa Thần cốc, cho dù là lôi vân một khắc sau cũng phản ứng kịp thời, đáng tiếc đã muộn. Thân ảnh Triệu Vô Tà đã hoàn toàn biến mất, một chút ngưng trệ cũng không có, Lôi Vân chỉ có thể nhìn thấy một đạo huyết ảnh biến mất ở cuối chân trời mà thôi.

””

“Ầm ầm ầm “

Tại một mảnh bầu trời nguyên bản yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên tiếng bạo liệt chói tai, ngay sau đó một đạo huyết quang liền xuất hiện. Huyết quang nồng đậm không gì sánh được từ xa xa trên bầu trời phóng tới, sau đó hướng phía dưới vùng trời này bay xuống.

“Rầm rầm rầm rầm

Một tiếng trước là đạo huyết quang kia ầm vang nện vào mặt một cái trong hồ, thanh âm phía sau lại là động tĩnh bị một mảng lớn bọt nước nện lên rơi xuống.

Đạo huyết quang kia nện vào trong hồ nước rớt cuộc cũng lộ ra đồ vật bên trong. Dĩ nhiên là một bóng người, huyết quang tan hết trên người hắn. Quần áo trên người hắn bị dòng nước dưới đáy hồ cuốn lên, sau đó biến thành mảnh vỡ, bị mạch nước ngầm cuốn đi. Bóng người này lập tức biến thành thân xích, chìm xuống đáy hồ.

Ngay khi thân hình của hắn sắp hoàn toàn chìm đến đáy hồ, hai mắt đang nhắm chặt bỗng nhiên mở ra, hai đạo lãnh quang từ trong đồng tử của hắn bắn ra. Vậy mà chiếu sáng một chút phạm vi đáy nước, đôi mắt kia giống như có thể thấy rõ hết thủy đáy nước đục ngầu này. Thân hình vắn vẹo một cái, xuyên qua mảng lớn dòng nước xuất hiện trên một tảng đá lớn ở đáy hồ.

Dòng nước đảo qua trên thân thể hắc, không thể lay động thân thể hắc mấy may. Triệu Vô Tà bị trọng thương nên thi triển Ảnh Độn Huyết Độn, lúc này hắc cách Hoa Thần Cốc điểm trước một cái đã bị trọng thương, thi triển Huyết Độn và Ảnh Độn Tri, thương thế của ao càng thêm nghiêm trọng. Nhưng cũng không phải chỉ là mạch nước ngầm dưới hồ rung chuyển được.

Sau khi đặt hai chân xuống, Triệu Vô Tà ngồi ngay ngắn dưới đáy nước, dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào cảnh giới Vô Pháp Vô Niệm. Hoàng Vưu Quyết tự động vận chuyển, bắt đầu chữa thương.

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh chóng, ba ngày sau, đêm khuya.

“Rầm rầm rầm.”

Tiếng vang quen thuộc, trong ba ngày qua tại hồ nước này cũng vang lên âm thanh, bất quá lần này lại khác. Bởi vì bóng người kia lần này từ đáy hồ phá vỡ mặt nước bay ra, mà không phải từ trên trời giáng xuống mặt nước.

Bọt nước rơi xuống, Triệu Vô Tà đạp hai chân xuống đất, hắc khí nồng nặc bắt đầu từ lòng bàn chân hắc ta tràn ra.

Sau đó chậm rãi bay lên, cho đến khi không đi quá đỉnh đầu Triệu Vô Tà, mặc dù vẫn là thân thể nhưng không ai có thể nhìn thấy. Hắc khí quay cuồng một chút, Triệu Vô Tà đã bắt đầu chuyển động. Hắc bước từng bước một, Triệu Vô Tà như tản bộ, đi về phía xa xa. Súc địa thành thốn, thi triển thần thông, vượt qua khoảng cách ngàn dặm dưới sự nhàn nhã của Triệu Vô Tà.

Người này có hai mươi lăm, trước bình minh bóng tối còn chưa tản đi, bóng dáng Triệu Vô Tà đã xuất hiện trên một ngọn núi cao. Hắc khí tràn ngập, dung hợp hoàn mỹ với bóng tối kia. Hoàn mỹ dung hợp. Cho dù là tu sĩ chân giới tới đây cũng không thể phát hiện ra tung tích của Triệu Vô Tà. Hắc chính là hắc ám chính là hắc.

Nhưng dung hợp hoàn mỹ này sau đó không lâu bị phá vỡ bởi vì mặt trời đang lên cao. Giống như một khối ngọc thạch vàng

óng, chậm rãi lộ ra hình dáng, sau đó là hào quang vạn trượng rải xuống mặt đất.

Khí đen bị ánh mặt trời chiếu vào, giống như là băng tuyết gặp lửa nóng rục tan rã, kịch liệt bốc lên rồi tiêu tán. Thân hình Triệu Vô Tà xuất hiện tại dãy núi, Chung Hoàn Vô Cầu lóe ra hào quang, một bộ quần áo vải bố xuất hiện trên người hắn. Lúc trước hắn ngại phiền toái không mặc quần áo, trực tiếp bao phủ hắc khí, lúc này không thể trần thân. Dù sao hắn cũng là con người, không phải dã thú thật.

Một đôi mắt nhìn chăm chú mặt trời đang từ từ mọc lên kia, không hề có cảm giác chói mắt, ngược lại theo thời gian từng chút một trôi qua. Từng tia khí tức hắc bạch dần dần xuất hiện ở xung quanh mắt hắn, sau đó chậm rãi tiến vào trong mắt hắn. Mà trong mắt hắn chẳng biết lúc nào xuất hiện hai vòng xoáy, đều là hắc bạch lưỡng sắc, âm dương nhị khí tại mi tâm quán quýt lấy một chỗ.

Đôi mắt chén mở ra một đôi mắt chén, Triệu Vô Tà đánh một trận tại đỉnh núi này đã mất nửa canh giờ. Mãi đến khi mặt trời đã lên cao, khí tức hai màu đen trắng kia cũng càng lúc càng mờ nhạt, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

“Oanh “

Độn quang vang vọng thanh âm trên bầu trời, Triệu Vô Tà mở to đôi mắt, người đã hóa thành quang mang biến mất ở chân trời. Dưới chân giẫm lên Nhân Trùng Tử Kiếm tùy ý tìm một phương hướng, Triệu Vô Tà liền bay về phía xa. Tiên Đạo mười đại môn phái chiếm cứ địa phương không biết lớn bao nhiêu, hơn phân nửa Thiên Vân Đại Lục đều nằm trong tay thế lực Tiên Đạo.

Bởi vì bất luận yêu ma, thế lực thật ra đều không cường đại bằng tiên đạo. Ma đạo có sáu thế lực cấp bậc, chính là sáu vị Ma Đế kia. Yêu tộc, trong mười vạn đại sơn bên trong Thần Thất Điện. Nhưng Tiên Đạo có mười đại môn phái truyền thừa đã mấy vạn năm. Mỗi một môn phái có thể truyền thừa vài vạn năm, nội tình nhất định cường đại đến không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên địa vực tiên đạo chiếm cứ là lớn nhất, mặc kệ Triệu Vô Tà bay như thế nào, cũng sẽ không bay ra khỏi địa bàn của Thần Tiêu Đạo Tông. Trừ phi hắn liều lĩnh điên cuồng bay một tháng, mới có thể tiến vào địa vực các thế lực khác thống trị.

Thời gian nửa ngọc, Triệu Vô Tà đã ở hơn năm ngàn dặm, thân hình hắn ta được bọc trong máu. Hắn ta đang định lướt qua một khoảng trời, nhưng Triệu Vô Tà trong huyết quang sắc mặt bỗng nhiên khẽ động, thân hình lập tức dừng lại giữa không trung.

Ánh mắt nhìn chăm chú phía dưới, ngoại trừ một cánh rừng rậm thì không có vấn đề gì. Gió nhẹ mây nhạt, không có gì bất thường. Nhưng Triệu Vô Tà lại đột nhiên mỉm cười, mí mắt đang nhắm lại bỗng nhiên mở ra, lộ ra hai mắt âm dương đang quần lấy nhau.

“Tất nhãn”

Thị lực ngưng tụ, mạnh mẽ nhìn về phía dưới. Cảnh sắc bỗng nhiên biến hóa, rừng rậm phía dưới lại biến thành một bình nguyên. Sương khói nồng đậm không biết từ đâu bốc lên, che phủ một mảng lớn địa vực phía trên bình nguyên. Bất quá những sương khói kia dưới mắt Triệu Vô Tà, cũng chỉ là bài trí mà thôi.

Tất cả cảnh tượng trên bình nguyên đều xuất hiện trong mắt Triệu Vô Tà. Cũng ngay thời khắc nhìn rõ tất cả cảnh tượng, sắc mặt Triệu Vô Tà lập tức xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Phía dưới nồng nặc sương mù, từng con bướm màu tím bay múa che kín cả bình nguyên thấp không. Những con bướm này quý dị vô cùng, con nào con nấy đều vô cùng xinh đẹp, thế nhưng trong khí tức trên người lại có mùi máu tanh nhàn nhạt. Chân chính làm cho Triệu Vô Tà kinh ngạc chính là con bướm ở chính giữa.

Cự đại vô cùng, thậm chí lớn như một con voi ở thế tục, trên bốn cánh phủ đầy hoa văn màu tím, tản ra khí tức trí mạng mỹ lệ. Chỉ cần nhìn một cái là có thể dời ánh mắt đi. Không nghĩ tới thế gian này lại có sinh linh mỹ lệ như thế.

“Tử Linh Điệp...”

Chương thứ một trăm chín mươi một, Phong Vụ sơn trang.

Tâm Vô Tà đứng ở sương khói nồng đậm, hai mắt nhìn chăm chú phía dưới, tử đỉnh quan đang căng ra Trần Lục Vũ. Cảnh tượng ánh mắt đáng lẽ vô cùng xinh đẹp che đậy Triệu Vô Tà, nhưng theo Triệu Vô Tà thấy, lại có một tia mùi máu nhân nhật vờn quanh ở phía dưới, bao phủ, khiến người ta cảm thấy rất quái dị.

“Tử Linh Điệp...”

Nhẹ nhàng phun ra ba chữ. Ánh mắt Triệu Vô Tà trở nên quỷ dị, khóe miệng nhếch lên một nụ cười kỳ dị. Trong khi khí đen quay cuồng, hai chân Triệu Vô Tà chậm rãi đi xuống phía dưới, hư không bị hấn đập qua tạo thành từng tầng rung động. Như hấn ta đập trên mặt nước, lại giống như đang đứng trong hư không một bậc thang bằng nước.

Hấn vốn không cao lắm, chớp mắt hấn đã đi vào trong sương mù dày đặc. Cảnh tượng phía dưới càng thêm rõ ràng. Toàn bộ cảnh tượng xuất hiện trong đầu Triệu Vô Tà.

Bên trong.

“Phong Vụ sơn trang”

Bốn chữ to vô cùng được khắc vào một đèn thờ. Khối bài phùng lơ lửng trên không trung tỏa ra ánh sáng trắng nhân nhật. Sương mù vờn quanh ở phía trên, nhìn qua rất là mê huyền. Hơn nữa dưới cổng đèn là một tòa sơn trang vô cùng to lớn. Hơn một ngàn phòng ốc rải đầy toàn bộ sơn trang.

Nơi này là một chỗ kỳ lạ, bốn chữ Phong Vụ sơn trang cũng cực kỳ thỏa đáng.

Nhưng mà hiện tại, nơi này tựa hồ gặp một ít sự tình không ổn lắm. Hồ điệp màu tím bay múa đầy trời mặc dù mỹ lệ dị thường, nhưng lại hoàn toàn không hợp với tòa sơn trang này, hơn nữa những con bướm màu tím này mang theo khí tức cực kỳ nguy hiểm, bay múa quanh tòa sơn trang này. Phía trước cái

đền thờ kia có một con bướm màu tím cực lớn chớp động bốn cánh.

“Sau hôm nay Phong Vụ Sơn Trang, trong thế lực tiên đạo đã không có cái tên này.”

Nghe được thanh âm này, Triệu Vô Tà toàn thân chấn động, trên mặt hiện lên một tia thần sắc quả nhiên như thế. Sau đó trong đầu hiện lên một ý niệm, thân hình vậy mà cũng không che dấu nữa, trực tiếp lộ ra khí tức của mình, từ chỗ bí mật chậm rãi đi ra. Không có chút khí thế nào, chỉ là có hắc khí quỷ dị bao trùm ở trên người hắn, quay cuồng không ngớt.

“Vị tỷ tỷ này có thể để tiểu đệ cũng phân một chén canh không đây.”

Bỗng nhiên âm thanh xuất hiện làm cho cả người con bướm tím vô cùng to lớn kia rung động một cái, kinh ngạc quay đầu lại, một đôi mắt cực kỳ mỹ lệ nhìn thẳng về phía Triệu Vô Tà.

“Vù vù.”

Tiếng gió nổi lên, những bước bướm màu tím nguyên bản bao vây cả tòa sơn trang bắt đầu chuyển động, hướng tới phía Triệu Vô Tà mà dừng. Mùi tanh trên mặt nhàn nhạt bỗng nhiên trở nên nồng đậm, từng đạo kinh khủng giống như muốn đem ánh mắt mà Triệu Vô Tà thôn phệ mà phóng tới. Thân ở trong đó, Triệu Vô Tà lại một chút cũng không sợ hãi. Trên mặt mang vẻ mặt như cười mà không phải cười.

Hắc khí không có một chút khác thường nào quay cuồng, tựa hồ người cất giấu bên trong hoàn toàn không thèm để ý đến những con bướm đang phun trào kia. Vẻ mặt đã tỉnh trước xuất hiện trên mặt hắn, đồng thời lòng bàn tay lập loè huyết quang, vậy mà ẩn giấu trong sát khí.

“Dừng tay, đây không phải hàng xóm tốt của ta. Vô Tà lãnh chúa đúng là nghe tiếng không bằng gặp mặt. Sao lần đầu tiên gặp nhau lại muốn cướp thịt bên miệng tỷ tỷ cơ chứ. Đây không phải là điều tỷ tỷ muốn thấy, nhưng đệ đệ ngươi muốn chia một chén canh thì hoàn toàn không thành vấn đề. Coi như là tỷ tỷ tặng lễ gặp mặt cho ngươi vậy. Ha ha ha.”

Tử quang chớp động, trên thân hồ điệp màu tím vô cùng lớn kia lấp đầy tử quang nồng đậm, lưu chuyển không ngừng nghỉ. Sau một lát, tử quang tan hết, chỗ không trung kia liền xuất hiện một nữ tử tuyệt sắc.

Toàn thân áo bào tím che phủ, thân thể cực kỳ linh lung mặc dù bị áo bào tím che đi một chút, nhưng vẫn khiến người ta nuốt nước miếng như cũ. Mái tóc dài màu tím cực kỳ mịn hoặc vậy mà kéo đến bên cổ chân, một đôi mắt màu tím càng thêm mịn hoặc nhìn lại đây., Khí tức mê hoặc nặng nề lập tức đập vào mặt. Cho dù là Triệu Vô Tà cũng cảm thấy nửa người dưới của mình bốc lên một ngọn lửa, nguy hiểm hơn là bị nữ tử này liếc mắt nhìn có vẻ ngay tim cũng muốn giao cho nàng.

Khác với sự mịn hoặc cực kỳ thô tục, khí tức trên người nữ tử áo bào tím này là quỷ dị. Mang theo khí tức mịn hoặc nguy hiểm trí mạng. Càng làm cho người ta không cách nào cự tuyệt, nữ tử áo bào tím này hiện ra thân thể nhân loại, nhìn thấy ánh mắt ngây ngô của Triệu Vô Tà. Khóe mắt bỗng nhiên hiện ra một nụ cười, bước chân dịu dàng đi về phía Triệu Vô Tà.

Bàn tay ngọc ngà quần sợi tơ màu tím chậm rãi đưa về phía gương mặt Triệu Vô Tà, đồng thời đôi môi đỏ mọng yêu dị màu tím mở ra, khí tức mịn hoặc trí mạng lập tức muốn che mắt Triệu Vô Tà.

“Vị tỷ tỷ này, ta xưng hô như thế nào bây giờ”

Một kiện bao trùm lấy.

Lần này hai ta chia nhau nghiền nát nghiền cứu một tập ba ba năm.

Bàn tay mang hắc khí bỗng nhiên vươn ra, trực tiếp cầm ngọc của nữ tử áo bào tím này. Hắc khí ở trước mặt nữ tử kia bắt đầu chậm rãi tiêu tán, khuôn mặt của Triệu Vô Tà xuất hiện ở khóe miệng của nữ tử áo bào tím làm cho nữ tử áo bào tím kia kinh hãi, từ trong đan điền tuôn ra yêu nguyên đánh về phía bàn tay Triệu Vô Tà.

Nàng vừa mới thử qua, mặc dù nàng có tu vi cảnh giới Kết Đan hậu kỳ, nhưng vẫn không thể thoát khỏi bàn tay Triệu Vô

Tà. Đành phải vận dụng yêu nguyên trong cơ thể, mặc dù như thế, trên mặt nàng vẫn tràn ngập ý cười mỉ hoặc, trên dưới toàn thân đều là khí tức mỉ hoặc chúng sinh, chỉ cần liếc mắt một cái, sẽ không cách nào tự kèm chế.

“Vô tà đệ đệ, gọi ta tử điệp là được.”

Tựa như hai bằng hữu đã lâu không gặp đang tán gẫu chuyện phiếm thường ngày, Triệu Vô Tà và nữ tử áo tím nói chuyện với nhau với ngữ khí nhàn nhạt, nghe không ra chỗ nào là lạ. Những con bướm màu tím vốn muốn vọt tới lúc này cũng đã khôi phục nguyên trạng, bay múa quanh tòa sơn trang này, cảnh tượng đó vừa quý dị lại vừa mỹ lệ.

“Tử Điệp tử tử, nếu đã vậy, ta cũng tặng ngươi một cái lễ gặp mặt. Để cho ta đưa cái này cái gì...” “A Phong Vụ Sơn Trang, nhanh chóng biến mất trên Thiên Vân Đại Lục này đi. Được rồi!”

Triệu Vô Tà chậm rãi buông tay ngọc của nữ tử áo bào tím ra, thản nhiên nói, lúc này trên khuôn mặt thanh tú của hắn đầy tà khí.

Bàn tay bí ẩn giấu vào trong áo bào tím, lúc này trên cổ tay ngọc thủ kia thành hình có một con yêu thú máu bầm làm cho lòng người kinh hãi. Kết Đan Hậu Kỳ, thân thể không biết mạnh mẽ bao nhiêu, lực lượng phải lớn bao nhiêu mới có thể lưu lại phía trên một cơ thể Kết Đan Hậu Kỳ bầm tím được. Hơn nữa, cho dù có cấm chế năng lực khôi phục thân thể của yêu thú Kết Đan Hậu Kỳ thì cũng chỉ trong nháy mắt là có thể trị hết, trong chốc lát liền biến mất.

Thế nhưng ở trong ngọc thủ tựa hồ có khí tức gì ở trong đó lưu động, ngăn cản khối trầm thanh này khôi phục.

Vẻ tức giận hiện lên trong đôi tử đồng, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười thản nhiên như cũ. Khí tức mỉ hoặc không ngừng một khắc từ trên người nàng phát ra, thật sự là vu vật, vu vật mang theo khí tức trí mạng mỉ hoặc.

“Vô Tà đệ đệ có tâm với tử tử ta từ chối, nhận lấy.”

Nữ tử áo bào tím hơi hạ ngược người xuống, trên mặt bỗng nhiên bay lên hai luồng đỏ, giống như uống rượu say. Khí tức

càng thêm mê hoặc phát ra, đứng bên cạnh nàng, chỉ cần là nam nhân đều sẽ mơ màng nghĩ liên tục. Cảm nhận được nửa thân dưới bốc lên dục hỏa, trên mặt Triệu Vô Tà bỗng nhiên trở nên dâm tà.

“Tỷ tỷ không cần khách khí, đây là việc nên làm.”

Bỗng nhiên gương mặt nhìn nhau cùng tử bào nữ tử, trong mắt Triệu Vô Tà tràn ngập dâm tà khí, ý tứ trong đó giống như là muốn ấn nữ tử áo bào tím trước mặt xuống ngay lập tức sắp làm chuyện dâm dâm dâm. Hoàn toàn không có giả dối, đôi mắt dâm tà kia thật sự rất chân thực.

“Hừ “

Cái này đến phiên tử bào nữ tử chịu không nổi, hừ lạnh một tiếng, khí tức mị hoặc toàn thân bỗng nhiên thu lại, biến thành một bộ dạng băng lãnh, so sánh với bộ dáng mê hoặc đến cực điểm lúc trước, quả thực là khác nhau một trời một vực. Làm cho người ta hoàn toàn không thể nhớ tới, ngược lại là Triệu Vô Tà, sau khi nhìn thấy một màn này, tà dị cười một tiếng liền hướng tới cấm chế trên không tòa sơn trang kia mà đi.

Dâm tà chi khí, Triệu Vô Tà cũng không phải loại yêu thú trời sinh đã có tính dâm dục như lão giả áo đen, cho dù tử bào kia có dục hoặc thể nào đi nữa cũng là cùng một dạng. Vừa rồi chẳng qua là hấn mượn một sợi yêu nguyên trong dâm đan của lão giả áo đen, quán chú vào trong đôi mắt của mình, hù dọa vị tử bào nữ tử kia mà thôi.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng mình vừa bay về phía trước, khóe miệng Triệu Vô Tà lại xuất hiện ý cười tà dị, lòng bàn tay bắt đầu xuất hiện huyết quang nồng đậm. Mũi của Nhân Trùng chén kiếm huyết hồng từ lòng bàn tay hấn chậm rãi toát ra, một vòng huyết khí quỷ dị ở phía trên chuyển qua, thanh Ma binh kinh khủng này lại muốn phát uy.

“Hừ!” “Phá”

Thân hình dừng lại ở hư không, lòng bàn tay Triệu Vô Tà vung lên, hung hăng đánh vào không khí. Lúc lòng bàn tay hấn ta sắp chạm vào hư không kia, lòng bàn tay hấn ta bắt đầu

bạo phát huyết quang nồng đậm, sau đó chính là khí huyết tinh doạ người.

“Khanh” một thanh trường kiếm toàn thân đỏ như máu thoát ly lòng bàn tay Triệu Vô Tà, đâm rách không khí, sau đó lại đâm về phía hư không. Tại thời điểm huyết khí bùng nổ, khắp hư không xuất hiện một tầng cấm chế trong suốt mờ nhạt. Nhưng cấm chế này ẩn giấu trong sương khói, hơn nữa trong cấm chế kia có sát ý nhàn nhạt, dĩ nhiên cũng là một sát trận, mà không phải trận pháp che dấu khí tức tầm thường.

Thanh danh của Phong Vụ sơn trang tại Tiên đạo không nổi, nhưng điều này cũng không có nghĩa là thực lực của sơn trang này rất kém, ít nhất từ cấm chế này mà nói thì ít nhất cũng là một môn phái trung đẳng, bên trong có lẽ còn có tu sĩ Kết Đan hậu kỳ.

“Xuy xuy, xì xì”

Huyết hồng kiếm khí từ bên trong thân kiếm tản ra, sớm bắn vào trong hư không, lập tức khiến cho tầng cấm chế hiển hiện ra. Bạch quang lập loè. Bạch quang nồng đậm bỗng nhiên từ trong cấm chế tuôn ra, đem huyết hồng kiếm khí bắn tới bao phủ toàn bộ. Trận pháp này đích xác bất phàm, chẳng những có thể che phủ toàn bộ tòa trang trang, hơn nữa còn ẩn tàng một ít cấm chế sát phạt.

Cho dù ở Thiên Vân Đại Lục có rất nhiều môn phái với thế lực bên trong nhưng chỉ có một ít đại môn phái mới có được loại trận pháp này, chẳng qua Triệu Vô Tà cùng nữ tử mặc áo bào tím đều không phải là kẻ ngu. Phong Vụ Sơn Trang này tuy rằng bị trận pháp bao trùm nhưng hai người đều có thể cảm ứng được tu vi của các tu sĩ trong đó, không có người nào vượt quá hai người.

Bất quá nữ tử áo bào tím kia chậm chạp không động thủ, chính là bị trận pháp này ngăn trở. Đương nhiên nàng muốn phá vỡ trận pháp cũng được, chỉ là phải trả một cái giá tương đối lớn, có lẽ phải chết không ít yêu thú trong tộc. Nữ tử áo bào tím không muốn, cho nên vẫn giằng co, lúc này mới đến lượt Triệu Vô Tà đi ra phân một chén canh.

Canh tu

Đợt sáng thứ một trăm chín mươi hai, xui xẻo...

Mũi kiếm huyết hồng của Nhân Trùng đánh vào cấm chế trong suốt trên hư không, phát ra một tiếng nổ vang. Ngay sau đó là một đoàn huyết vụ lớn bạo ra, bao trùm phía trên tầng cấm chế trong suốt, giống như dính vào phía trên. Sau đó là thanh âm xùy xuy không ngừng vang lên, kiếm khí trong cốc kiếm có lực ăn mòn cực kỳ mạnh mẽ.

Mà đoàn huyết vụ từ trong ly kiếm tuôn ra kia lại càng thêm khủng bố, đó là linh khí tiên thiên do nhân trùng chén kiếm thai nghén ra có thể ăn mòn vạn vật. Tuy đoàn huyết vụ kia cũng không phải tinh thuần nhất, xa xa không đạt tới trình độ ăn mòn vạn vật. Nhưng mà ăn mòn một trận pháp cấm chế vẫn có thể.

Thanh âm xùy xuy đại tác, bạch quang trên tầng cấm chế càng chớp động kịch liệt, giao hòa cùng một chỗ với huyết vụ. Tranh đấu dị thường kịch liệt. Trận pháp hình thành cấm chế hoàn toàn ” gói hết cả tòa ngăn. Trang có lẽ cảm giác được cấm chế dị thường, sơn trang vẫn luôn yên lặng rồi cục có động tĩnh.

Giống như tổ ong vò vẽ bị chọc một cái. “Ông” một tiếng sôi trào. Trong những phòng ốc chằng chịt bên trong sơn trang bay ra mấy trăm đạo quang mang, trong mỗi một đạo quang mang đều có một tu sĩ.

Mấy trăm tu sĩ mặt mang vẻ kinh hoảng nhìn vào cấm chế trong suốt của cái khăn trên bầu trời, lúc này chỗ đó huyết vụ và bạch quang đan xen vào nhau. Một cái động lớn theo huyết vụ kia lắc lư chậm rãi xuất hiện trên cấm chế. Những bạch quang này từ các nơi bao trùm toàn bộ sơn trang hội tụ lại, nhưng vẫn không ngăn được tầng cấm chế quỷ dị huyết vụ không ngừng ăn mòn tầng cấm chế nhìn như không thể phá vỡ kia.

Mấy trăm tu sĩ kia trên mặt đều mang vẻ kinh hoảng, chỉ có một hai người miễn cưỡng coi như trấn định, hai người liếc nhau liền dùng độn quang hướng phía dưới cấm chế bay tới. Tu vi hai người đều là Kết Đan kỳ, trong đó một người xem bộ dáng là chương môn hoặc là trang chủ. Thân hình mông mông lung lung không khác gì lão giả. Tên còn lại là gương mặt trung niên, bất quá xem bộ dáng sống cũng không ít thời gian, tu vi còn đang là Kết Đan sơ kỳ.

“Người tới là ai. Vì sao dám xâm phạm Phong Vụ sơn trang ta?”

Tên Kỳ lão giả tỳ hưu nhìn qua là chương môn trang chủ đã xuất hiện dưới cấm chế kia, Triệu Vô Tà rốt cuộc cũng biết vì sao lúc trước có một màn kia. Trên mặt lộ ra vẻ cười nhạo, Kết Đan trung kỳ, một chương môn môn môn phái lớn như vậy lại chỉ có tu vi Kết Đan trung kỳ. Trách không được lúc trước Tử Linh Diệp nhất tộc bao vây toàn bộ sơn trang, sơn trang này rõ ràng cũng không ra ngoài chiến đấu chém giết.

Nguyên nhân chính là vì Phong Vụ Sơn Trang này thật sự yếu hơn một số môn phái nhỏ, nhưng cũng chỉ xem như là thế lực đứng sau những môn phái cỡ trung mà thôi. Không thể so sánh với những môn phái siêu cấp như mười đại tiên môn kia.

Đại lục Thiên Vân không chỉ có thế lực siêu cấp như mười môn phái Tiên đạo, Ma đạo lục đại ma đế, mười vạn đại sơn yêu thần bảy điện mà còn có rất nhiều đại môn phái. Bọn họ mặc dù không có mấy thế lực siêu cấp khủng bố như vậy, nhưng trong môn phái cũng có thế lực mạnh mẽ, thậm chí trong rất nhiều đại môn phái còn có cường giả Nguyên Anh kỳ tọa trấn.

Giống như lúc trước Triệu Vô Tà đã đắc tội. Chu gia, một trong các đại gia tộc, đàm đạo. Trong gia tộc có một vị lão tổ tông, là cường giả Nguyên Anh kỳ, nếu không phải Triệu Vô Tà trốn đi nhanh thì giờ đã sớm bị Chu gia bắt lấy rồi. Sau đó bị chém thành muôn mảnh, cho dù là hiện tại, Chu gia vẫn còn đang biên tập Triệu Vô Tà.

Phàm là người có thể cung cấp hành tung cho Triệu Vô Tà, bất luận tiên ma yêu, đều dâng lên một món hạ phẩm huyền khí,

linh thạch vạn khối, thượng phẩm linh đan mười bình. Đây là nội dung Chu gia chấp tay với Triệu Vô Tà, phần thưởng vô cùng hậu hĩnh, trong lúc nhất thời các tu sĩ ma đạo điên cuồng tìm kiếm tung tích.

Hơn nữa cũng bởi vì như vậy, Triệu Vô Tà đã nhớ kỹ tên của toàn bộ Ma đạo. Trong thí luyện đã ám sát Chu gia thái tử, còn dám ở trước mặt gia chủ nói ra, cuối cùng còn thành công thoát khỏi Hoàng Kim Chi Thành.

Trong quá trình chạy trốn lại giết trưởng lão Chu gia, những điều này đã đủ để Triệu Vô Tà giành được một danh tiếng. Trương Cuồng ma đầu.

Chỉ là rất đáng tiếc. Triệu Vô Tà thắng nhãi này trêu đùa Chu gia xong lại trực tiếp chạy vào địa bàn của Yêu tộc. Mười vạn đại sơn, mặc dù nói Yêu tộc và tu sĩ Ma đạo có chung một địch nhân, nhưng quan hệ của hai nhà cũng không dễ dàng đến đó. Mười vạn lớn nhỏ cấm tu sĩ nhân loại xuất hiện, bình thường không có tu sĩ nào dám chạy vào trong mười vạn đại sơn.

Cho nên đến bây giờ, Triệu Vô Tà vẫn tiêu dao như trước.

“Khanh khách, ha ha, đệ đệ quả nhiên thần thông quảng đại, lớp xác rùa này khiến tỷ tỷ khó mà chết được. Lần này đã giải quyết xong rồi, con sâu nhỏ bên dưới rốt cuộc cũng trở nên gấp gáp. Ha ha ha...”

Trong tiếng cười duyên, tử bào nữ tử mang theo khí tức mỉa mai hoặc vô biên xuất hiện ở bên cạnh Triệu Vô Tà, một đôi tử đồng nhìn chăm chăm lão đầu lưng còng. Trong ánh mắt tràn ngập sát cơ. Trong mười vạn đại sơn, mỗi một đầu yêu thú đều không phải loại tầm thường. Vị nữ tử nhìn cực kỳ xinh đẹp này thật ra tâm địa so với rắn rết còn muốn đùa bốn ba phần.

Lúc trước nói chuyện với Triệu Vô Tà thử một phen, sau đó không thể xác định được thực lực của Triệu Vô Tà cho nên mới để cho Triệu Vô Tà tham dự vào một vụ án diệt môn sắp xảy ra này. Nếu vừa rồi Triệu Vô Tà ở vào thế hạ phong thì vị tử bào nữ tử kia nhất định sẽ không chút do dự mà lập tức hạ độc thủ với Triệu Vô Tà.

“Yêu nữ, tướng Phong Vụ sơn trang ta dễ bắt nạt sao. Ân oán giữa mười vạn đại sơn yêu tộc các người và Thần Tiêu Đạo Tông tự đi chấm dứt là được, vì sao còn dám tới xâm phạm Phong Vụ sơn trang ta. Hừ!”

Nghe xong lời này, Triệu Vô Tà thiếu chút nữa đã cười nhạo thành tiếng. Môn phái tiên đạo chính là như vậy. Thấy lực lượng không bằng người khác, liền bắt đầu nói những đạo lý chó má không kêu. Nếu thực lực mạnh hơn người khác, phỏng chừng bọn chúng sẽ không thua Ma đầu cùng hung cực ác của Ma đạo.

“Khanh khách không phải là đệ đệ, tu sĩ Tiên đạo đều dối trá như vậy. Chúng ta vẫn nên động thủ sớm thì hơn, miễn cho bị hấn gọi tới giúp đỡ.

Tử bào nữ tử cười vang lên, sau khi nghe được Triệu Vô Tà không khỏi mắng thầm. Nàng quả nhiên không phải đèn cạn dầu. Khẳng định là đã sớm đoán được Phong Vụ sơn trang âm thầm tìm người giúp đỡ, chẳng qua nàng ta khẳng định là đang đi trên đường, trong thời gian ngắn cũng sớm không giết chết được mấy trăm tu sĩ của Phong Vụ sơn trang. Cho nên mới nhanh chóng cắt muốn kéo Triệu Vô Tà xuống nước.

“Thôi thì ai cho ta xem cái thứ đó là gì.”

Triệu Vô Tà thầm nói một tiếng, sau đó thần sắc liền biến đổi, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn.

“Phá cho ta.

Sát ý nổi lên, Triệu Vô Tà cũng không quan tâm nói gì nữa, trực tiếp động thủ. Thân hình bỗng nhiên khẽ động, sau một khắc liền xuất hiện phía trước Nhân Trùng chén kiếm. Bàn tay đột nhiên duỗi ra. Nắm chặt nhân chung kiếm cũng là chuôi huyết hồng, lòng bàn tay tuôn ra ma nguyên. Đám huyết vụ kia càng thêm sinh động, điên cuồng phun trào lên. Thanh âm xùy xuy càng thêm kịch liệt.

“Uống đi!”

Giống như tiếng rống từ phía dưới yết hầu truyền tới, sau khi Triệu Vô Tà xuất hiện phía trước Nhân Tử Kiếm, trên người lão giả lưng còng bắt đầu xuất hiện bạch quang, trong nháy

mắt sắc mặt cũng đỏ lên. Chân nguyên trong đan điền của hắn không ngừng tuôn ra, đối kháng với áp lực cực lớn trên người.

Cũng là hắn xui xẻo, sau khi hắn biết mười vạn đại sơn yêu thú và Thần Tiêu Đạo Tông khai chiến, liền chuyển hướng then chốt trận pháp hộ vệ sơn trang chuyển sang trên người mình. Kỳ vọng có thể bảo toàn Phong Vụ sơn trang không bị yêu thú đại quân tiêu diệt. Hắn vốn đã làm đúng, bởi vì ngay từ đầu tử bào nữ tử kia không làm gì được hắn, trừ phi người chết ta sống.

Hắn xui xẻo chính là xuất hiện tên sát tinh Triệu Vô Tà này, chẳng những tu vi mạnh mẽ còn có thể phá vỡ trận pháp của hắn ta, mà chính là hạo kiếp Phong Vụ sơn trang đến đây.

Đệ nhất trăm chín mươi ba Chương Điệp Phệ...

Lời lão giả lưng còng vừa ra khỏi miệng, Hạ Vô Hối lập tức hồi hận. Bởi vì Triệu Vô Tà nghe được lời này, trong ánh mắt lập tức trở nên ngoan lệ, sát khí nồng đậm như thủy triều tràn về phía lão giả kia, bàn tay cầm Nhân Trùng Kiếm đột nhiên quán chú cự lực, hào quang của huyết khí cùng Ma Nguyên càng thêm bạo liệt, áp lực vô cùng to lớn từ bốn phương tám hướng đè ép lão giả kia.

Trận pháp phòng hộ cùng lão giả hợp thành một thể, tuy rằng uy lực của trận pháp tăng lên nhiều, nhưng nếu muốn mạnh mẽ xông vào thì nhất định phải có một cái giá lớn, đó là nếu trận pháp bị phá. Kỳ Lão giả kia nhất định sẽ bị thương nặng, cảm nhận được sát khí trên người Triệu Vô Tà, trong lòng lão giả hiện lên một tia kinh hoảng.

Phong Vụ Sơn Trang vốn cũng không phải là một thế lực nhỏ trong thế lực tiên đạo. Thế nhưng từ ngàn năm nay đã xuống dốc từ lâu, bây giờ cũng chỉ là một môn phái trung bình mà thôi. Trong môn phái cường đại nhất cũng chỉ có tu vi Kết Đan trung kỳ, lại không có bảo vật gì có thể xuất thủ. Cho nên bây giờ đối mặt với tên sát tinh Triệu Vô Tà này, ứng phó đều rất khó khăn.

“Xuy xuy xuy... xuy...”

Thanh âm của cấm chế bị ăn mòn không ngừng truyền đến. Lão giả lưng còng kia thân hình càng ngày càng cong, giống như là muốn gãy đoạn vậy. Nhìn qua rất là đáng sợ, nhất là người trung niên ở bên cạnh lão, trên mặt hiện ra vẻ sốt ruột. Do dự có nên ra tay giúp đỡ hay không, lại sợ quấy nhiễu lão giả, bị cản trở.

“Phá”

Một tiếng hét lớn như chuông đồng, chính là ép đổ cọng rơm cuối cùng của Lạc Duy. Lão giả lưng còng cuối cùng không

thể kiên trì được nữa, trên người bỗng lóe lên ánh sáng màu trắng, nhưng chỉ thoáng một cái là biến mất.

“Ai”

Một ngụm lớn máu đỏ từ trong miệng hắn phun ra, đem đạo bào tuyết trắng của hắn nhuộm thành màu huyết hồng, tăng thêm khuôn mặt tái nhợt già nua của hắn, càng làm cho người ta cảm giác tình cảnh của hắn không tốt lắm, trận pháp bị phá, làm đầu mỗi then chốt cho Loạn lão giả bị cản trở. Lập tức bị trọng thương, đây là tâm thần bị thương, nhất định phải an tâm tĩnh tu mấy chục năm mới có thể lành bệnh.

Đáng tiếc, chỉ sợ hắn sẽ không có mấy chục năm như vậy. Bởi vì theo hắn thổ huyết, toàn bộ trận pháp kịch liệt đung đưa, bạch quang bạo phát, cấm chế cũng bắt đầu như ẩn như hiện.

“Oanh “

Hư không vang lên những tiếng ầm ầm, trận pháp như rùa đen kia biến mất trong huyết quang. Hồ điệp màu tím bay lượn khắp trời, xuất hiện trên bầu trời sơn trang. Mấy trăm tu sĩ đều có thể thấy rõ hoa văn trên cánh những con bướm này, vô cùng xinh đẹp nhưng bọn họ lại không hề cảm thấy mỹ lệ.

Kinh khủng, kinh hoảng. Thế lực tiên đạo bình thường cùng mười vạn đại sơn yêu thú cũng không ít giao chiến. Mặc dù chỉ chém giết rất nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ có một ít yêu thú xông vào bên trong thế lực tiên đạo, hoặc là tu sĩ tiên đạo xông vào phạm vi mười vạn đại sơn. Cũng chính là như vậy. Mấy trăm tu sĩ của Phong Vụ sơn trang này tuy rằng tu vi thấp nhưng đối với mười người mà nói.

Cuối cùng mọi chuyện rồi rắm chia sẻ độc sức liếc mắt một lần mười ba lần.

Trong vạn đại sơn yêu thú cũng biết không ít.

“Xem ra hai vị nhất định phải đuổi tận giết tuyệt rồi...”

Lão già lưng còng chậm rãi đứng thẳng dậy, cũng không thèm nhìn trận pháp đã bị nghiền nát kia mà biến mất. Chỉ là khoe mắt dư quang xẹt qua Triệu Vô Tà cùng nhân trùng chung

kiếm trong tay lão hiện lên vẻ hoảng sợ, hai mắt nhìn chăm chăm về phía nữ tử áo tím.

Tuy rằng đã trọng thương, nhưng lúc này vậy mà tân mát ra khí thể mạnh mẽ, có một loại ý tứ muốn đồng quy vu tận với tử bào nữ tử. Phía sau dần dần hiện lên hư ảnh một kiện binh khí, nhìn quang mang phía trên, là một kiện hạ phẩm huyền khí.

“Khanh khách, ta vốn cũng muốn lưu lại hương hỏa cho tông môn ngươi, nhưng đáng tiếc, hôm nay Vô Tà đệ đệ cũng phải chia một chén canh, vốn không quá đủ. Vậy chỉ có “Nữ lòi” nói, đuổi tận giết tuyệt.”

Bốn chữ cuối cùng là tử bào nữ tử nhất thời nói ra từng chữ. Vừa dứt lời, trên thân hình mỹ lệ vô cùng của nàng lập tức phát ra sát khí làm cho người ta hít thở không thông. Kết đan hậu kỳ yêu thú, há là thứ bình thường, tử bào này khởi uy. Mọi người giống như ở trong đại dương màu tím, không thể tự tìm hãm, chỉ có thể tùy ý để tử sắc khí tức bao trùm chính mình.

“Vù vù vù vù “

Gió xoáy cuộn lại, thổi tan sơn trang nồng đậm, trận pháp đã bị phá. Cấm chế có thể che dấu khí tức cũng biến mất, Phong Vụ sơn trang hoàn toàn bại lộ dưới ánh dương tóa. Mấy trăm đệ tử tu vi thấp còn chưa kịp thích ứng với ánh mặt trời chói chang từ bầu trời chiếu xuống đã lập tức phát hiện trên bầu trời đang giáng xuống từng sinh vật trí mạng.

“A...”

Một đệ tử mặc đạo bào màu xanh giương mắt nhìn lên, một đạo tử quang lóe lên trước mắt hắn. Tiếp đó hắn liền phát hiện trên người của mình xuất hiện một con hồ điệp màu tím, dường như chậm rãi bay xuống, nhưng giữa lúc tử quang lóe lên nó đã đậu trên đầu vai của mình. Tên đệ tử đạo bào xanh kia cái gì cũng không cảm giác được, lập tức mềm nhũn ngã xuống.

Giống như hắn còn có rất nhiều đệ tử tu vi thấp. Cái gì cũng không cảm giác được, liền bị hút khô máu huyết toàn thân. Một giọt cũng không lưu lại, ngay cả một hơi thở cũng không

đến, đệ tử bị hồ điệp màu tím áp sát một lát liền biến thành một khối da người khô héo.

“Yêu nghiệt súc sinh đừng tay cho ta.”

Lão già lưng còng kinh hãi khó hiểu, lão căn bản là không nghĩ tới nữ tử áo bào tím cực kỳ xinh đẹp trước mắt này, so với ma đầu ma đạo kia còn hung tàn hơn. Lờn vừa dứt, chính là điên cuồng giết chóc. Mất đi sự che chở của trận pháp, những đệ tử trong sơn trang hoàn toàn bại lộ dưới con bướm màu tím vô biên vô hạn kia.

“A không, cứu mạng ta cái gì đó là cánh bướm gì đó đang vươn lên, bướm bướm màu tím bay lượn đầy trời toàn bộ tuôn về phía sơn trang, bầu trời bị che đầy. Rất khó tìm được khe hở, những con bướm kia bay cùng một chỗ, e rằng có tới mấy vạn con. Vốn mùi máu nhân nhát, nhưng sau cánh, cổ lập tức trở nên nồng nặc.

Ngoại trừ mấy trăm đệ tử có tu vi thấp trong Phong Vụ sơn trang, còn có một số tu sĩ tu vi thấp hơn nữa, quả thực có thể nói là phạm nhân. Trách không được Phong Vụ sơn trang đã xuống dốc, bên trong còn có đệ tử Ngưng khí tầng một đang lưu lại. Đệ tử như vậy dù ở thế tục giới cũng không phải là cao thủ.

Huyết khí nồng nặc, bướm màu tím bao phủ toàn bộ Phong Vụ sơn trang. Mấy vạn con bướm tím bay xuống, mấy trăm tên đệ tử tu vi thấp căn bản không thể chống lại chúng nó.

Triệu Vô Tà kinh dị nhìn thoáng qua tử bào nữ tử, thầm nghĩ nữ nhân này lòng dạ độc ác cay nghiệt hơn những nhân vật ma đầu cùng hung cực ác bên trong ma đạo. Lại liếc mắt nhìn mấy vạn Tử Linh Điệp, trách không được xà cốc của lão giả áo đen không dám trêu chọc nữ tử áo tím này, đổi thành Triệu Vô Tà, muốn trêu chọc nàng cũng phải suy nghĩ một chút.

“Vô tà đệ đệ, ngươi còn không động thủ, tỷ tỷ sẽ phải ăn hết đó nha.”

Thanh âm mê hoặc cực kỳ vang lên bên tai Triệu Vô Tà, đồng thời một đạo hương khí cũng chậm rãi bay đến chóp mũi Triệu Vô Tà. Trong lòng cả kinh, Triệu Vô Tà bỗng nhiên quay đầu

lại, vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp của nữ tử áo bào tím.

Mị hoặc, mạnh mẽ đè xuống hỏa diễm dưới bụng, Triệu Vô Tà bất động thanh sắc đứng lên phía trước một bước. Nhân sâm trùng hướng mũi kiếm phía dưới đột nhiên giơ lên, chỉ vào Nghiêu lão giả đang nổi giận.

Cũng không nhìn xuống tình cảnh thê thảm của Phong Vụ sơn trang phía dưới, dù sao thì một màn này cũng vô cùng quen thuộc. Lúc trước chẳng phải Vụ Ân tông cũng bị tiêu diệt trong tay Triệu Vô Tà hay sao.

“Ta tới để cho ngươi được giải thoát...”

Khóe miệng Triệu Vô Tà nở rộ ý cười tà dị, hẳn ta không cho lão giả lưng còng kia cơ hội nói chuyện, thân hình hành động. Huyết quang trên Nhân Chung Kiếm vốn chưa tan hết. Thời điểm Triệu Vô Tà dao động, huyết mang chói mắt lập tức bùng lên.

“Leng keng keng”

Sau khi thanh kiếm sắc bén rời vỏ vang lên, lập tức chính là âm thanh của hai món binh khí va chạm vào nhau. Hai bóng người vừa chạm liền tách ra, Triệu Vô Tà cầm trong tay trường kiếm đỏ như máu, còn có lão giả lưng còng kia. Binh khí của hắn không ngờ cũng là một thanh trường kiếm thật lớn có chút quá đáng, trọn vẹn nửa cánh cửa lớn.

“Ha ha ha.”

Triệu Vô Tà cổ tay chấn động, mũi kiếm trong chén bạo khởi huyết vụ, bên trong mơ hồ du động huyết trùng. Khí tức huyết tinh vô cùng phát ra, mấy vạn con Tử Linh Điệp ở cùng một chỗ phát ra huyết khí rất nồng đậm, nhưng so với linh huyết trời sinh trong chén của Triệu Vô Tà nhân trùng thì rõ ràng là kém hơn một chút, uy áp của Nhân-Tám kiếm lúc này đã đến trình độ huyền khí.

Cộng thêm nhân trùng trong chén, phát ra uy áp càng thêm khủng bố. Chiến ý tăng vọt, Triệu Vô Tà cũng không thi triển ngự kiếm thuật kia, thân hình tất nhiên khẽ động.

Sau một khắc xuất hiện ở trước mặt lão giả lưng còng kia, hung hăng bỏ xuống một kiếm, huyết vụ trước một bước bao phủ về phía lão giả.

“Oành oành ùng”

Hai kiếm va chạm vào nhau, cương kinh lại tứ tán, thân hình lão giả lưng còng hung hăng văng ra ngoài. Vốn lão cũng không phải là đối thủ của Triệu Vô Tà, một là Kết Đan trung kỳ, một là Kết Đan trung kỳ đỉnh phong. Nhưng mà lão giả kia trước đó đã bị trận pháp cản trở làm bị thương nặng, hai người đánh một trận, lão giả kia liền hoàn toàn ở thế hạ phong.

“Sư huynh.”

Trung niên nhân kia vừa thấy lão giả lưng còng kia hoàn toàn không phải là đối thủ của Triệu Vô Tà, trên thân phun trào quang mang chân nguyên liền muốn xông lên hỗ trợ, nhưng tại thời điểm thân hình lão khế động, tử quang mê huyền lập tức chớp lên ở trước mắt hắn, mùi thơm cực kỳ mỹ hoặc bay tới, về mặt nữ tử áo bào tím tươi cười xuất hiện trước mặt hắn.

“Vô Tà đệ đệ cũng không hy vọng có người quấy rầy hắn. Cho nên, ngươi đi chết đi.”

Quả nhiên là nhân vật còn tàn nhẫn hơn cả ma đầu, tử bào nữ tử lời còn chưa dứt, nụ cười trên mặt lập tức nguôi đi. Sát khí tàn nhẫn xuyên thấu qua đôi mắt tàn khốc bắn thẳng vào trong đôi mắt trung niên nhân kia, làm hắn cả kinh rung động cả người.

Sự khủng bố của nữ tử áo bào tím này hắn đã kiến thức qua, uy áp khủng bố của Kết Đan hậu kỳ làm cho trung niên nhân đối với nàng này không có chút chiến ý nào.

“Phốc phốc “

Bàn tay Bạch Triết vô cùng chậm rãi vươn ra, nhưng sau một khắc liền nghe thấy một tiếng huyết nhục vỡ nát. Người trung niên cảm giác toàn thân lạnh lẽo, thân hình không khống chế được run rẩy, từng tia khí lạnh trong lòng hắn bốc lên. Ánh mắt không dám tin nhìn xuống ngực mình, nhưng hắn chỉ có thể nhìn thấy một cái cổ tay mê người của Bạch Triết.

“Khụ khụ khụ.”

Lực lượng trong cơ thể nhanh chóng biến mất, đan điền rung lên bần bật, thần quang trong mắt bắt đầu trở nên ảm đạm. Trong mắt và trên mặt hắn đều không thể tin được, hắn không dám tin. Chỉ một thời gian ngắn người là nháy mắt hắn đã đánh mất tính mạng của mình.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng trái tim mình đang bị một bàn tay ngọc nắm chặt, nhưng hắn tình nguyện vĩnh viễn không được gặp nữ tử cực kỳ xinh đẹp này. Nguy hiểm trí mạng, đã là trí mạng rồi.

“Sự đệ.”

Tiếng kinh hô rung trời đột nhiên vang lên. Hai mắt lão giả lưng còng đã hoàn toàn biến thành màu đỏ máu, lồng ngực như muốn nứt ra. Toàn thân lão không thể khống chế được mà run rẩy, nét mặt phảng phất như chỉ sau một khắc sẽ lâm vào điên cuồng.

“Phốc phốc “

Sau khi một màn tiếp theo phát sinh, lão giả lưng còng kia giống như thật sự điên cuồng. Bởi vì lão nhìn thấy, tử bào nữ tử chậm rãi rút bàn tay bạch Triết của mình ra. Nhưng không giống với lúc trước khi cắm vào, bàn tay vô cùng Triết của nàng đã biến thành màu huyết hồng, lòng bàn tay có một trái tim nóng bỏng đang đập.

Tu sĩ chân thân thể mỗi ngày đều được linh khí rèn luyện, vô cùng mạnh mẽ. Cho dù trái tim đã được lấy ra khỏi cơ thể nhưng trái tim vẫn như bình thường, một chút dị trạng cũng không có. Chỉ là thân thể trung niên kia sau khi rút ra khỏi bàn tay của tử bào nữ tử, đã biến thành một tấm da người.

Lúc này ngay cả Triệu Vô Tà cũng có chút kinh ngạc, trong lòng bàn tay nữ tử áo bào tím của Hoành Xuyên Điện đã lấy được mười loại “Tiện nhân” kết đan sơ kỳ làm Triệu Vô Tà kinh ngạc chính là thân thể kia bị hút khô tinh huyết trong nháy mắt. Triệu Vô Tà không mở mắt ra, cho nên vừa rồi hắn cũng không nhìn thấy tu sĩ trung niên kia bị mất mạng như thế nào.

“Ah, ta muốn người chết...”

Thân hình lão giả lưng còng bắt đầu tăng vọt, trong đôi mắt đầy vẻ điên cuồng, ngay cả mấy vạn đệ tử nhà mình lúc trước chết dưới miệng mấy vạn con Tử Linh Điệp lão cũng không lộ ra vẻ điên cuồng như thế. Hiện tại tận mắt nhìn thấy trung niên tu sĩ chết ở trước mặt, lão giả lưng còng này đã hoàn toàn mất đi lý trí.

Trong mắt chỉ có thể nhìn thấy tử bào nữ tử, khí tức trên thân bạo tạc điên cuồng tăng lên. Trên thân hiện lên huyết quang, hình thể nguyên bản mỏng lưng bắt đầu phồng to lên, một vòng, hai vòng, ba vòng, ba vòng “

“Grào.”

Đây không giống giọng nói của nhân loại, trên bầu trời Phong Vụ Sơn Trang xuất hiện một quái vật cực lớn, ước chừng mười trượng, toàn thân đều là những khối thịt đã bị thắt lại, chỉ cần liếc mắt nhìn qua cũng có thể cảm nhận được lực lượng ẩn chứa bên trong nó. Chỉ cần nó lơ lửng trên không trung đã khiến không khí xung quanh ngưng trệ lại.

Nếu như không phải gương mặt vẫn già nua như vậy, chỉ sợ ai cũng sẽ không cho rằng người khổng lồ này sẽ là lão giả lưng còng. Lúc này lão đã liễu lĩnh rồi, tu sĩ trung niên kia quả thật không phải là người bình thường, mà là đệ đệ ruột của ông lão kia. Tuy nói tu sĩ tu đạo, chặt đứt tình thân nhân nhân gian, thế nhưng lão giả lưng còng kia lại có cảm tình rất sâu với đệ đệ của mình.

Lúc đầu mới vào Phong Vụ sơn trang, lão giả lưng còng tư chất không tệ, được trang chủ thưởng thức. Trở thành trang chủ mới, nhưng đệ đệ của hắn lại là một tên phế vật, vì đệ đệ đệ của hắn cũng theo hắn cùng trường sinh. Có thể nói lão giả hao hết tâm tư, cơ hồ tiêu hao hết ngàn năm tích góp của Phong Vụ sơn trang.

Phong Vụ sơn trang lưu lạc đến tình trạng bây giờ, trong đó còn có nhân tố lão giả kia vì đệ đệ của hắn. Hiện giờ nữ tử áo bào tím ra tay giết đệ đệ của hắn, tự nhiên là làm cho lão kia rơi vào điên cuồng.

Kỳ lão giả kia đột nhiên biến thành quái vật kinh khủng như vậy, một cự nhân thân cao chừng mười trượng, khí thế cũng trực tiếp từ Kết Đan trung kỳ thăng lên Kết Đan hậu kỳ. Giống như nháy mắt đã có được chiến lực kết đan hậu kỳ, sự thực sự cũng thật là như thế, bởi vì lực lượng cả người của cự nhân kia thật quá mức khủng bố.

Nhưng đây không phải thần thông ma đạo mà là pháp quyết chính tông của tiên đạo. Phong Vụ sơn trang tuy là một cái nhưng các môn phái trung đẳng lại truyền cho tổ tiên một môn pháp quyết. Bạo Thể quyết vận chuyển pháp quyết có thể khiến lực lượng của bản thân tăng tới mức khủng khiếp. Lực lượng có thể tăng vọt bao nhiêu phải xem tu vi người thi triển pháp quyết.

Nếu là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ thi triển pháp quyết này thì lực lượng có thể tăng vọt đến mức Trúc Cơ Đại viên mãn. Nếu là Kết Đan Tông Sư thì bình thường chỉ có thể tăng lên một cảnh giới lực. Đừng xem thường xem thường một cảnh giới này, nếu dựa vào tu luyện thăng lên một cảnh giới thì Kết Đan Tông Sư bình thường nhất định cần trăm năm, thậm chí mấy trăm năm thời gian.

Nhưng mà hiện tại, lão giả lưng còng kia đã không thấy đâu nữa, đổi lại là một người khổng lồ cao mười trượng.

“Grào...”

Đôi mắt to như chuông đồng chỉ có thể nhìn thấy tử bào nữ tử, bên trong tràn ngập cừ hận. Thù bị tiêu diệt tông môn có thể bùng xuống, nhưng thời khắc trung niên tu sĩ chết đi, lão giả kia đã hoàn toàn không còn để ý. Trong đầu của hắn chỉ có một ý niệm, đó chính là giết tử bào nữ tử kia.

“Đối thủ của ngươi là ta...”

Thanh âm nhàn nhạt vang lên giữa không trung, huyết quang lóe lên, thân ảnh Triệu Vô Tà xuất hiện ở trước mặt lão giả kia. Mặt không chút thay đổi nhìn hắn, mũi kiếm màu đỏ máu của Nhân Trùng chèn kiếm huyết vắt ngang giữa hai người, huyết vụ tán loạn ra, như có huyết trùng hiện ra từ bên trong.

“Hồng, cắt ngay cho ta.”

Tiếng rống như dã thú vang lên ở trên đầu, hung hăng đánh về phía Triệu Vô Tà. Thanh đại kiếm nửa cánh cửa lớn nhỏ kia cũng bị hấn ném tới, quang mang chợt lóe, khóe mắt Triệu Vô Tà hơi co quắp một chút. Thân hình lập Huyền Hóa thành một cái bóng vô cùng quỷ dị, tránh được đạo quang mang kia.

Nhanh chóng, sắp đến cực hạn, nếu không phải Triệu Vô Tà có năng lực cảm ứng mạnh mẽ chỉ thì hấn ta đã bị thanh cự kiếm kia chém thành hai nửa rồi.

“Oành oành”

Cho dù tránh thoát được một thanh kiếm lớn nhưng Triệu Vô Tà lại không tránh khỏi nắm đấm to lớn kia. Thân thể Triệu Vô Tà bị nắm đấm cực lớn của lão giả đánh trúng, lực lượng cực lớn bộc phát ra, thân thể lão biến mất trong không trung. Sau đó xuất hiện ở trong hố to trên mặt đất, sương mù đầy trời bay lên che khuất thân hình Triệu Vô Tà.

“Huu xuy xuy”

Sương khói còn chưa hoàn toàn bay lên, một đạo huyết quang từ bên trong bắn ra, sau đó xuất hiện ở trước thân thể thật lớn của lão giả. Mũi kiếm vô cùng đỏ máu lấy tốc độ khủng bố xẹt qua cổ họng lão giả. Kiếm khí trên mũi kiếm tản ra bốn phía, khí tức vô cùng sắc bén phát ra. Dĩ nhiên là muốn cắt hoàn toàn đầu lão giả, nhất là huyết vụ bạo liệt ra sau khi tán ra bắt đầu xuy xuy đại tác, giống như ngay cả không khí cũng bị ăn mòn vậy.

Thân hình thật lớn sau đó lui lại, tốc độ kinh khủng hoàn toàn không hợp với thân hình của hấn, vậy mà trong gang tấc tránh được mũi kiếm trong chén của Triệu Vô Tà Nhân Trùng. Sau đó trong ánh mắt kinh dị của Triệu Vô Tà, một nắm đấm thật lớn lại xuất hiện trước người hấn.

“Thiếp...”

Lại một tiếng nổ vang, một mảng lớn phòng ốc bên trong Phong Vụ Sơn Trang bỗng nhiên bị nện sập, một cái hố to xuất hiện. Khói bụi tung bay, che đậy đạo huyết quang bị nện xuống, còn có cả người ở bên trong.

Ngày thứ một trăm chín mươi bốn, thăm tượng Thảm Tử.

Tiếng hô giống với nhân loại hoàn toàn không giống nhau, từ trong miệng cự nhân trên bầu trời đi ra. Cả mảng lớn phòng ốc trên mặt đất bị Triệu Vô Tà nện ra một cái hố to, bụi đất bay lên vừa vụn ở dưới chân cự nhân kia. Thoạt nhìn cự nhân cao chừng mười trượng uy thế cường hoành vô biên, tản mát ra khí thế dị thường cường đại.

Kết Đan hậu kỳ, Kỳ lão giả biến thành cự nhân lúc này khí thế tuyệt đối mạnh mẽ như Kết Đan hậu kỳ tu sĩ. Khắp người trên dưới cơ bắp ẩn chứa lực lượng khủng bố so với nhìn qua còn muốn kinh khủng hơn nhiều, Triệu Vô Tà có thể so với thân thể Kết Đan đại viên mãn, lại bị một quyền của hắn đánh rơi trên mặt đất.

Vô biên sát khí ở trong đôi mắt to như chuông đồng của hắn bắn ra, nhìn chăm chăm vào trên người tử bào nữ tử. Trên không trung đột nhiên cuộn lên cuồng phong, bởi vì sát khí của cự nhân này, không khí bị một cỗ lực lượng vô hình xoay chuyển.

“Ta muốn băm thây ngươi thành vụn đoạn...”

Oán hận, lời nói của cự nhân này tràn ngập oán hận, trong đầu hắn không có ý niệm khác. Chỉ có một ý niệm, chính là xé nữ tử áo bào tím cực kỳ xinh đẹp trước mắt thành mảnh vụn, nếu không hắn sẽ bị oán hận trong lòng tra tấn điên rồi. Chính mình vất vả chiểu cố mấy trăm năm đệ đệ chết ở trên tay nàng.

Kỳ lão giả đã hoàn toàn điên cuồng, sau khi một quyền đánh bay Triệu Vô Tà mà không thèm nhìn, thân hình cự lớn dùng tốc độ khủng khiếp phóng về phía nữ tử áo tím. Loại tốc độ này hoàn toàn không hợp với thân hình ước chừng mười trượng của hắn. Ngay cả áo bào màu tím vốn luôn rất yên tĩnh kia cũng không khỏi trong lòng cả kinh, lực lượng trong cơ thể cự nhân này vậy mà so với nàng cũng không sai biệt nhiều lắm.

Bất quá đối mặt với thân thể khổng lồ xông qua kia, nữ tử áo tím vậy mà không nhúc nhích chút nào, khóe miệng mang theo một tia trào phúng nhìn hẩn ý cười trào phúng.

Cuối cùng hai tay nhau lần nữa nghiền nát tri thức góp phần nghiên cứu 1 – ba lần tấn công lần hai ba lần.

.

“Bành”

Ngay lúc thân thể cực lớn của lão giả lão đảo tới trước người nữ tử áo bào tím, một đạo huyết ảnh đột nhiên từ trong bụi mù đầy trời bắn ra, đột nhiên đánh vào trên người lão giả lưng còng. Tiếng vang đinh tai nhức óc vang vọng, thân thể lão giả lưng còng như điều đứt dây rơi thẳng xuống phía dưới.

“Ầm ầm ầm ầm “

Liên tục có tiếng vang lên, Phong Vụ Sơn Trang xem như đã bị hủy hơn phân nửa, những phòng ốc kia không bị Triệu Vô Tà nện sập. Chính là lúc này, thân thể lão giả lưng còng sau khi nện xuống cũng đã phá hủy hơn phân nửa Phong Vụ sơn trang. Chẳng qua lúc này lão giả nào còn bận khoăn về Phong Vụ sơn trang nữa, hiện tại trong lòng hẩn chỉ còn hận thù mà thôi.

“Grào.”

Cũng may tiếng rống như dã thú kia, từ trong bụi mù dày đặc khắp bầu trời đứng lên, hai mắt rớt cực từ trên người nữ tử áo bào tím kia chuyển sang trên người Triệu Vô Tà. Phần nộ, Triệu Vô Tà rớt cực nhìn thấy trong mắt cự nhân này còn có cảm tình khác, cho dù vẻ mặt này rất là dữ tợn.

“Ta mới là đối thủ của ngươi...”

Một chữ, Triệu Vô Tà lạnh lùng nhìn lão giả lưng còng. Mũi kiếm của huyết hồng nhân trùng chỉ vào hẩn, vẻ mặt Triệu Vô Tà cũng trở nên dữ tợn dị thường, sát ý nồng đậm ngưng tụ. Hai người đều nổi giận, không nói nhiều lời, lập tức động thủ. Năm nắm cực lớn vô cùng cùng sắc bén cùng nhân trùng huyết hồng đồng thời xuất ra, không khí giữa hai người trước khi hai người tiếp xúc đã bị đánh nổ tung.

“Oành oành oành ùng long long

Tiếng nổ không khí không ngừng truyền đến, tốc độ của hai người đều tăng vọt đến cực hạn, một đạo thân ảnh màu thịt cùng một đạo huyết ảnh ở không trung lập loè một chút. Sau một khắc liền va chạm cùng nhau, nắm đấm của lão giả lưng còng cùng nhân trùng chén kiếm hoàn toàn đụng vào nhau, mắt thường có thể thấy được kinh khí gợn sóng lập tức tứ tán ra.

Hai người không ngừng va chạm trên không trung, huyết quang bùng lên, kinh khí tứ tán. Tựa hồ toàn bộ bầu trời đều bị hai người bọn họ đánh nổ, uy thế kinh người.

“Grào...”

Thời gian từng chút trôi qua, khí tức trên người lão giả lưng còng càng tăng mạnh, nhưng hành động của lão giả kia lại trở nên chậm chạp. Về tức giận trên mặt càng thêm nồng đậm, lão mặc dù tạm thời có tu vi Kết Đan hậu kỳ, nhưng vẫn không làm gì được Triệu Vô Tà. Sự sắc bén của Nhân Trùng Kiếm cũng làm cho lão đau đầu, không ngờ lúc này lại khôi phục thần trí bình thường.

Tiếng rống giận dữ đến cực hạn vang vọng bầu trời, thân thể cực lớn của lão giả lưng còng phiêu phù trên không trung, ánh mắt oán hận cực kỳ nhìn về phía Triệu Vô Tà. Trên người hắn bắt đầu lóe ra huyết quang, oán hận vô cùng, từ trong mắt bắn ra. Bao Thê quyết, cũng không phải là có thể một mực làm cho người thi triển tăng lên một cái cảnh giới tu vi. Mà là có hạn chế thời gian, chém giết Triệu Vô Tà nửa ngày vẫn không làm gì được hắn, bây giờ thời gian đó cũng sắp đến rồi.

Kịch biến đột sinh, thân thể lão giả lưng còng bắt đầu biến thành huyết quang từ trên người không ngừng lóe ra, trong thất khiếu không ngừng tràn ra huyết dịch đỏ thẫm. Khí tức trên người hắn càng lúc càng yếu ớt, khí tức sinh mệnh bắt đầu suy kiệt.

Vốn thân hình Nguyễn Cung đã trở nên càng thêm không giống người, thân hình hoàn toàn vụn vụn, trên khuôn mặt già nua. Ngũ quan toàn bộ xoắn xuýt, da mặt so với vỏ cây còn

không chịu nổi hoàn toàn tập trung một chỗ, trong đôi mắt đục ngầu không hề có thần quang. Giờ phút này chỗ hắc còn có một tia bộ dáng của Kết Đan Tông Sư, quả thực so với những phạm nhân sau khi biến già còn kinh khủng hơn.

Trên mặt tử bào nữ tử lộ ra một tia ý cười quỷ dị, ánh mắt đảo qua hai người Triệu Vô Tà cùng lão giả kia một vòng, cuối cùng dừng trên người Triệu Vô Tà. Nàng ngay từ đầu đã không đem Kỳ lão giả để vào mắt, điều chân chính làm cho nàng để ý, chỉ có Triệu Vô Tà mà thôi.

Bá chủ đầm lầy đen chín vạn dặm, tộc Tử Linh Diệp chiếm cứ Diệp Linh Cốc vốn nằm bên cạnh đầm lầy rộng đến chín vạn dặm, sau khi Triệu Vô Tà trở thành bá chủ đầm đen chín vạn dặm, nàng đã biết tồn tại của Triệu Vô Tà., Chỉ là Triệu Vô Tà vô cùng thần bí. Mà Triệu Vô Tà kia lại dùng máu tanh vô cùng; Tiên; nổi lên toàn bộ Ấn Môn phía sau. Nữ tử mặc tử bào càng thêm để ý Triệu Vô Tà là mười vạn ngọn núi lớn, giữa yêu thú cho tới bây giờ chỉ có chém giết vô tình, làm hàng xóm của một thế lực khổng lồ như đầm đen chín vạn dặm. Tiểu Linh Cốc nếu không cẩn thận thì Diệp Linh Cốc cũng không cẩn thận., Chỉ sợ sau một khắc sẽ bị tiêu diệt, trước kia đầm đen trong chín vạn dặm không có một bá chủ thống nhất nào. Hơn nữa những yêu thú kia tới phụ cận cũng biết, rốt cuộc cũng biết chúng sẽ không rời ao đen để mở rộng địa bàn.

Nhưng hiện tại, đầm đen chín vạn dặm đã bị Triệu Vô Tà thần bí thống trị, nữ tử áo tím cũng không biết vị bá chủ mới này có tâm tư mở rộng địa bàn hay không.

“Àm ờm đen...”

Ánh mắt tử bào nữ tử tuy rằng bí ẩn nhưng Triệu Vô Tà vẫn có cảm giác rất rõ ràng. Khóe miệng khẽ cười quái dị, cảm nhận chung kiểm chậm rãi đi về phía lão giả lưng còng. Hai chân trần trụi của ả giẫm lên hư không tạo nên gợn sóng như gợn nước, một tia sát khí không chút giấu diếm lóe lên giữa gợn sóng.

“Khụ khụ khụ khụ...”

Tựa như muốn đem toàn bộ nội tạng ho ra, thân hình Kỳ lão giả lay động bất định, phảng phất như vừa cắt xuống một cái. Khí tức của hắn đã yếu ớt không sai biệt lắm với lão nhân phạm nhân đã gần như thành gỗ, cái này đối với một tu sĩ Kết Đan trung kỳ như là chuyện không có khả năng.

Bất quá hắn chính là như thế, thân hình tại không trung lay động, trên mặt lộ vẻ oán hận. Hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào Triệu Vô Tà cùng nữ tử áo tím, lại nhìn thoáng qua Phong Vụ sơn trang phía dưới. Chỉ ngắn ngủn mấy canh giờ, đã hoàn toàn bất động. Đường đường một môn phái trung đẳng, mấy trăm đệ tử tu tiên đạo, trong vòng mấy canh giờ đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Không còn lại một người, lúc hắn cùng Triệu Vô Tà chém giết, mấy trăm tu sĩ phía dưới đều bị mấy vạn con tử linh bước thôn phệ huyết nhục toàn thân sạch sẽ. Đáng tiếc, hắn lúc đó trong tình trạng điên cuồng, hoàn toàn không quản được cái gì khác.

Kỳ thật cho dù thần trí thanh tỉnh, hắn cũng không có biện pháp làm gì.

Thi triển Bạo Thể Quyết, tu vi của hắn cũng chỉ là Kết thính hậu kỳ, tuy chém giết cùng Triệu Vô Tà đã chiếm hết thượng phong, nhưng chỉ sợ đối phó với nữ tử áo tím thì lại không giống như vậy. Nàng là yêu thú Kết Đan hậu kỳ. Ngay cả nữ tử thâm xà của lão giả áo đen kia cũng không dám trêu chọc, hắn chẳng qua là lợi dụng bí thuật tăng cường tu vi, chỉ sợ càng không phải là đối thủ của nữ tử áo tím kia.

Tu chân, cuối cùng đạo nghĩa là cướp đoạt. Tu sĩ tiên đạo thu nạp linh khí, cũng cướp đoạt thiên địa lực lượng. Tu sĩ ma đạo, yêu thú yêu tộc, trừ những thứ đó ra còn có thể cắn nuốt huyết nhục tinh khí của các tu sĩ khác, đồng dạng là cướp đoạt, chỉ có điều cướp được càng thêm thuận tiện và khoái hoạt mà thôi.

Phong Vụ Sơn Trang không phải là đối thủ của mấy vạn con Tử Linh Điệp kia nên không tránh khỏi vận mệnh bị cướp đoạt. Lão giả lưng còng kia cho dù không chấp nhận số phận thì thế nào. Từ hôm nay trở đi, trên Thiên Vân Sơn Trang không còn có khu vực số một Phong Vụ Sơn Trang nữa.

“Khụ khụ khụ, truyền thừa mấy ngàn năm ta hận không ngờ lại bị hủy trong tay ta. Ta đáng chết, thẹn với tổ sư tiền bối, uổng cho đệ tử mất mạng trong miệng súc sinh. Ta hận a...”

Thân thể Kỳ lão giả khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong miệng già nua phát ra thanh âm oán hận cực kỳ, oán khí trên người hắn đã nồng đậm đến tình trạng khủng bố. Triệu Vô Tà vậy mà có thể thấy rõ ràng khí thể màu xám trên người hắn tản mát ra, đó là oán khí, tu vi càng cao sinh ra oán khí càng lớn.

Môn phái truyền thừa mấy ngàn năm bị hủy ở trên tay mình, đệ đệ ruột lại chết ở trước mặt mình, nhưng lại không thể làm gì được cừu nhân. Trách không được hắn oán hận như vậy, hận Triệu Vô Tà, hận nữ tử áo bào tím, hận mấy vạn con Tử Linh Điện kia. Cũng hận chính hắn, oán khí nồng đậm từ trên người hắn tán phát ra. Oán hận chắc hẳn đều là lỗi của ngươi, tất cả đều do bản thân ngươi tạo thành...”

Bước chân Triệu Vô Tà từng bước một đi về phía lão giả, âm thanh như nói mê từ trong miệng phát ra, mang theo một loại khí tức kỳ lạ không chỗ nào không có đều chui vào trong lỗ tai lão giả càng xuống.

“Đây,

Nữ tử áo bào tím kinh dị nhìn thoáng qua Triệu Vô Tà đang dần dần đi tới hướng lão giả kia, nhưng cuối cùng vẫn lui thân lại, lẳng lặng nhìn động tác của Triệu Vô Tà.

“Đều là lỗi của ta, ta đáng chết, ta chết theo thanh âm của Triệu Vô Tà. Mộng mê sáng, lão giả kia bỗng nhiên giống như điên cuồng gào thét lên, lớp da trên người lão giống như bị gió cuốn, nhanh chóng rơi xuống, cảnh tượng kinh khủng xuất hiện. Trên người Kỳ lão giả kia bốc lên huyết quang, toàn bộ da trên thân đều bắt đầu rơi xuống, ngay cả những sợi lông kia cũng rơi xuống phía dưới.

Da trên người giống như bị lột sống xuống, lộ ra huyết nhục đỏ thẫm bên trong, có nhiều chỗ thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng. Huyết nhục mơ hồ thì thôi, đáng sợ hơn chính là, lão giả lưng còng coi như đang chịu thống khổ cực lớn. Lão

đuổi hai tay ra, bắt đầu hung hăng cào cào trên thân thể đã không còn da của mình.

“Cũng tiếng gâm rú thống khổ thật dài truyền khắp cả phiên thiên không, hai tay lão giả lưng còng vẫn không ngừng kéo rớt xuống từng mảnh huyết nhục trên người. Cảnh tượng này dù là Triệu Vô Tà cũng đã gặp qua không ít thảm tượng, trong lòng cũng cả kinh.

Chương một trăm chín mươi lăm, nhóm người cổ trùng thứ năm

Tiếng gào thét thống khổ làm da đầu người ta tê dại vang vọng cả phiến thiên không, bất quá trong phạm vi ngàn dặm này cũng không có người nào có thể nghe thấy tiếng gào này là toàn bộ mọi người nơi đây đều đã chết. Nơi này là địa bàn ngày xưa của Phong Vụ Sơn Trang, nhưng hôm nay, toàn bộ Phong Vụ Sơn Trang đã biến thành tử vực.

Mấy vạn tử linh điệp, tại thời điểm trận pháp bị phá hủy, phô thiên cái địa hướng tới người bên trong sơn trang mà đi. Không cần bao nhiêu thời gian, những tu sĩ kia đã bị mấy vạn tử linh điệp đem toàn thân máu thịt bọn họ thôn phệ sạch sẽ. Cho nên hiện tại, trong sơn trang không có một ai, chỉ có thể nghe thấy âm phong gào thét, có một loại uy áp làm cho người hít thở không thông.

Còn có bóng người đang lâm vào thống khổ vô biên kia, thân hình gần như gập lại, hai tay không ngừng nắm lấy, từng mảnh huyết nhục đỏ thẫm rơi xuống, kèm theo tiếng rống thống khổ, một màn này nếu là người có tâm trí không kiên định, chỉ sợ mấy tháng liền không nhận ra nổi, hoàn toàn nhìn không ra bộ mặt ban đầu của hắn, chỉ là một gương mặt huyết nhục mơ hồ.

Ngay cả da cũng không có, hai mắt hắn là dọa người nhất, bởi vì tiếng kêu thống khổ càng lớn. Hai tay hắn động tác càng lúc càng nhanh, ánh mắt oán hận kia bắn ra càng thêm nồng đậm.

Mấy vạn Tử Linh Điệp vỗ cánh bay trên không trung, có lẽ là cảm nhận được oán hận chi khí từ trên người lão giả kia truyền đến, hải dương màu tím khê động, mấy vạn Tử Linh Điệp có chút dao động, tựa hồ muốn thoát khỏi khu vực này.

“Hừ “

Một tiếng hừ lạnh nhàn nhạt vang lên, gương mặt nữ tử áo tím bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, nhìn thoáng qua lão giả vẫn còn đang gằm rú. Ngọc thủ của Tiêu Ngọc chậm rãi nâng lên, một

cây kim dài hình dạng kỳ lạ lóe lên ánh sáng tím nhàn nhạt xuất hiện trên ngón tay nàng. Chỉ nhìn ánh sáng nhàn nhạt kia cũng đã biết cây châm kia không phải vật tầm thường.

“Vô tà đệ đệ, ngươi nếu còn không động thủ, tỷ tỷ coi như làm thay rồi.”

Thanh âm mỉa mai hoặc vang lên, tựa như có người thổi phồng bên tai, làm cho lòng người ngứa ngáy khó chịu. Bất quá Triệu Vô Tà cũng không phải là chưa thấy qua mỹ nữ ngọc ngà. Hôm nay đã dần quen với khí tức mỉa mai hoặc của tử bào nữ tử này, là để nghe thanh âm này. Chỉ là trên mặt thoáng hiện ý cười, cũng không có gì khác thường.

“Không cần tỷ tỷ động thủ, ta sẽ thay hắc bá thoát”.

Triệu Vô Tà vừa dứt lời, hai chân trần đột nhiên duỗi ra một loại lớn, thân hình lập tức xuất hiện trước mặt lão giả. Nhân trùng chén kiếm vô thanh vô tức chỉ vào trái tim lão giả, mũi kiếm đỏ như máu đâm vào trái tim.

“A...”

Lão giả vẫn như trước đắm chìm trong tiếng rống thống khổ. Hắc mạnh mẽ thi triển bạo thể quyết, cuối cùng lại không có giải quyết kẻ thù của mình. Ngược lại bị Triệu Vô Tà dây dưa, làm cho thời hạn bạo thể quyết đến, là lấy hắc mới bị cản trở. Kết quả chính là như vậy, huyết nhục cùng da người thoát ly, hơn nữa thân thể như bị ngàn vạn sâu kiến cắn xé.

Một mối không chịu nổi, cho nên hắc mới dùng cách này lôi kéo thân thể mình, ngay cả tông sư Kết Đan trung kỳ cũng không thể ngăn cản thống khổ.

Có thể tưởng tượng loại thống khổ kia là loại nào tồn tại, cường ép tăng lên một cảnh giới, nếu không trả một cái giá lớn lại nói như thế nào a.”

Tiếng kêu thảm thiết vẫn tiếp tục, lão giả kia không hề biết nơi ngực của mình đã có một thanh trường kiếm trí mạng màu đỏ. Huyết vụ tràn ngập, chậm rãi bao bọc thân hình đang gấp khúc của lão giả. Theo huyết vụ lan tràn, ý cười trên mặt Triệu Vô Tà càng thêm rõ ràng, khóe miệng khẽ động. Thanh âm như

mộng nói vang lên bên tai lão giả “Hạt Nhật Bạng hàm”, chữ nhật ký trên sách lậu.

“Tất cả đều là nữ tử áo bào tím kia sai, là nàng giết đệ đệ người, là nàng hủy diệt Phong Vụ giang. Là nàng để người thống khổ như vậy, là nàng giết đệ đệ người, cũ...”

Thanh âm ảm đạm tựa như mông lung khẽ nói, chỉ có hai người có thể nghe thấy được. Mà lão giả vốn dĩ bị huyết vụ bao trùm hoàn toàn, sau khi thanh âm này vang lên, hai mắt đã ảm đạm vô cùng đột nhiên tuôn ra một đoàn thần quang lớn.

Sinh cơ vốn đã hết, thân thể đột nhiên bộc phát một cỗ lực lượng mạnh mẽ, đó là lực lượng oán khí. Vào thời khắc sống còn, cũng không biết Triệu Vô Tà tại sao phải nói những lời đó, những lời nói khẽ kia giống như mang theo vô tận ma lực, làm cho lão giả sắp chết tuôn ra lực lượng cuối cùng.

“Súc sinh, ta muốn giết ngươi.”

Huyết vụ bỗng nhiên bị một cỗ lực lượng đẩy ra, lão giả đã không còn thành hình người đột nhiên hóa thành một đạo quang mang bạo khởi, sau một khắc liền lao ra khỏi huyết vụ. Tốc độ quả thực nhanh đến cực hạn, cho dù là Triệu Vô Tà, cũng hoàn toàn không kịp phản ứng. Thân hình lão giả kia liền hoàn toàn biến mất trước mặt hắn, sau một khắc liền xuất hiện ở trước mặt nữ tử áo tím.

“Tìm chết sao.”

Một đoàn huyết nhục mơ hồ xuất hiện trước mặt nữ tử áo bào tím sau khi lóe lên hào quang, sau khi hoàn vàng không thấy rõ xuất hiện như thế nào. Cũng không nhìn ra được đoàn huyết nhục trước mắt là hình người thế nào. Chỉ có thể nhìn thấy hai hốc mắt mơ hồ, bên trong tràn đầy vẻ oán hận. Diệt môn thù hận, cộng thêm thù giết đệ, lão giả kia đã bị tra tấn không phải là người.

Nói cách khác, nếu lão giả hôm nay có thể bình an trở lại, không cần bao lâu, nhất định phải nhập ma. Hơn nữa là hoàn toàn nhập ma, không phải tu sĩ ma đạo tu luyện ma công, mà là ma đầu đánh mất lý trí, chỉ biết giết chóc.

Kinh hãi, tử bào nữ tử nguyên bản còn đang nhìn Triệu Vô Tà đi đến phía trước đoàn huyết nhục kia, huyết hồng trường thương mắt thấy đã sắp lấy đi tính mạng lão giả kia. Thế nhưng là sau một khắc, vèn vèn chỉ thời gian một hơi thở mà thôi, đoàn huyết nhục kinh khủng kia đã xuất hiện ở trước người mình.

Hơn nữa lực lượng bộc phát ra quá khủng bố, hai cánh tay huyết nhục mơ hồ, có thể thấy được cánh tay xương trắng hếu mở rộng ra, dĩ nhiên là muốn một tay ôm lấy nữ tử áo bào tím kia. Đồng thời đao của hắn xuất ra đóng băng thành lọ đựng trúng, uy áp khủng bố của Toan Nghê chấn động truyền đến.

Khi bạo loạn quần thể Tử Linh Diệp, chúng nó đều có thể cảm giác được phía trên huyết nhục mơ hồ kia truyền đến uy áp khủng bố. Một cỗ uy áp nếu bộc phát ra, cho dù tử bào nữ tử kia tu vi tuyệt đỉnh, nhưng cự ly gần như thế, chỉ sợ ngoại trừ bỏ mạng, sẽ không có kết quả khác.

Tử vong, tất cả sinh linh trong thiên địa đều sợ chết. Đó là sợ hãi nguyên thủy, giống như dục vọng nguyên thủy, không thể tiêu trừ. Cho dù là một kẻ điên cũng sợ hãi tử vong.

Tuy rằng tử bào nữ tử tâm cơ thâm trầm nhưng lúc này đối mặt với uy hiếp của tử vong, trên khuôn mặt mỉ hoặc của nàng rớt cục lộ ra một tia sợ hãi cùng kinh hoảng. Có thể sống sót, ai nguyện ý bỏ mình, toàn thân tử bào nữ tử lập tức chớp động quang mang. Lúc này căn bản không kịp, chỉ có thể tâm niệm vừa động, trong đan điền không ngừng tuôn ra yêu nguyên.

Một tầng Yêu Nguyên hộ trảo dày đặc xuất hiện bên trong đoàn huyết nhục mơ hồ do nữ tử áo bào tím biến thành cùng với lão giả kia, thế nhưng nhìn luồng uy áp khủng bố chớp động trên huyết nhục kia, chỉ sợ ngay cả một hơi thở cũng không kiên trì được.

“Ha ha ha ha...”

Có lẽ là đại thù cũng sắp được báo nên vẫn luôn phát điên vì chuyện này.

Sau khi cân bói một lần liền một lần, tập chung tập chung tập chung tập chung tập chung.

Đột nhiên lão giả tỉnh táo lại, nhìn nữ tử áo bào tím trước mặt, miệng điên cuồng cười rộ lên. Uy áp kinh khủng trong thời gian rất nhanh liền ngưng tụ lại. Mà nữ tử áo bào tím lại bị lão giả ôm thật chặt vào hai tay, hoàn toàn không thể thoát ra được.

“Không phải ngươi không thể báo thù, ngươi chỉ có thể hận chỉ có thể vĩnh viễn oán hận vĩnh viễn trầm luân trong oán hận cùng thống khổ.

Lại là nhẹ nhàng nói, thanh âm mông lung giống như nói mê, là Triệu Vô Tà. Không biết từ lúc nào, hắn đã đứng ở phía sau đoàn máu thịt lão giả biến thành kia. Nhân chung kiếm huyết hồng róc khỏi lưng hắn, mũi nhọn từ ngực đi ra, huyết vụ bạo tán, hoàn toàn bao phủ thân hình máu thịt mơ hồ của lão giả.

“Bất xuyên...”

Cổ uy áp vô cùng dày đặc kia tản đi, toàn bộ không gian trong lành, bày Tử Linh Điệp đang hỗn loạn lại không an tĩnh lại, mà càng thêm bạo động. Bởi vì có một cỗ khí tức càng thêm kinh khủng xuất hiện, bên trong huyết vụ, ba con người chén máu chậm rãi từ trong thân kiếm huyết hồng của Nhân Trùng bò ra.

Như ẩn như hiện, giống như ở một nơi khác, ba con người có khuôn mặt rõ ràng của ngũ quan đang di động trong huyết vụ. Thân trùng dữ tợn đáng sợ vặn vẹo một cái, sau một khắc liền xuất hiện ở một địa phương khác. Xuyên qua không gian, không chút chấn động khí tức, ba con người chung du động giống như đang xuyên qua các không gian. Một chút cũng không thấy dấu vết, cũng không thấy một chút rung động.

Khởi huyết nhục do lão giả biến thành rớt to lên. Toàn bộ thân thể lão hoàn toàn bị huyết vụ bao vây, luồng lực lượng nguyên bản là trong cơ thể lão chuyển dời đến trong huyết vụ. Nháy mắt, toàn bộ lực lượng trong cơ thể lão đã bị rút sạch, mà lúc ba con Nhân Trùng xuất hiện, tiếng gầm của lão lại hoàn toàn biến thành sợ hãi, còn oán hận và oán hận vô cùng vô tận.

Cho dù lão giả kia có tu vi Kết Đan trung kỳ tông sư, nhưng có thể phát ra oán hận nồng đậm như thế cũng là làm cho người ta kinh hãi phi thường. Đại cừu trước mắt vốn là muốn báo đáp, nhưng vào thời khắc cuối cùng, Triệu Vô Tà lại làm cho hết thấy đều tan biến.

“Hận đi oán hận đi, nếu ngươi không hận, làm sao Nhân Trùng có thể đạt được lực lượng chứ.”

Triệu Vô Tà buông lỏng tay cầm chuỗi chén kiếm của Nhân trùng ra, mỉm cười kỳ dị đứng một bên. Mà ba người kia dùng chung, giống như trong nháy mắt đến tín hiệu, thân thể vận vẹo đáng sợ của con côn trùng chuyển động.

“Chít chít.”

Trong hư không truyền đến thanh âm, trực tiếp vang lên tại trong hồn phách, toàn thân nữ tử áo tím chấn động. Một màn tiếp theo một tràng cảnh làm cho thân thể của nàng cũng nhìn không được run rẩy lên, nàng là tàn nhẫn, thậm chí so với một số tu sĩ ma đạo còn tàn phé hơn, cho dù là nàng, cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng khủng bố như vậy.

Ba đầu Nhân Trùng trong chén khẽ giãy dụa, sau đó trườn trong huyết vụ một chút, một lát liền chui vào tim lão giả kia. Vô thanh vô tức, động tác những huyết nhục kia không chút nào ngăn trở ba đầu Nhân Trùng chung, chúng nó chui vào sau đó.

“A...” Hoài cầu xin người tha cho ta a...” Xuyên nói.

Tiếng kêu sồn cả tóc gáy vang lên bên tai nữ tử áo tím, ngay tại trước mặt nàng, ba đầu nhân trùng phát ra khí tức khủng bố bắt đầu từ bên trong thôn phệ huyết nhục toàn thân lão giả kia. Tuy rằng nữ tử áo bào tím không có biện pháp thấy trong máu thịt xảy ra chuyện gì, nhưng nàng tựa hồ có thể cảm giác được cùng một chỗ.

Lão giả biến thành huyết nhục mơ hồ vờn hai tay ôm chặt lấy nàng, vào giờ phút này, nỗi đau đớn mà lão giả phải chịu tựa như có thể làm cho tử bào nữ tử cũng cảm giác được, cả người không nhìn được run rẩy sợ hãi. Nàng sau khi tấn thăng đến Kết Đan Kỳ, mấy trăm năm qua lần đầu tiên sinh ra cảm xúc

sợ hãi, ngày xưa cho dù đối mặt vị cường giả khủng bố Thiên Lang Điện kia, cũng chỉ là kính sợ mà thôi.

Thế nhưng lúc này, nàng giống như có thể cảm giác được cảnh tượng ba con Nhân Trùng cắn xé huyết nhục trong cơ thể lão giả kia, lão giả kia chịu đựng thống khổ nàng cũng có thể cảm giác được rõ ràng. Quả thực quá kinh khủng, Nhân Trùng cắn xé mặc dù là huyết nhục, nhưng chịu đựng thống khổ lại là linh hồn. Thống khổ trong thân thể không đáng kể chút nào. Nhưng thống khổ mà linh hồn phải thừa nhận, cho dù là cường giả cường đại đến mấy, cũng không thể thân nhiên mà nhận lấy.

Nữ tử áo bào tím ở Thiên Vân Đại Lục mặc dù cũng là cường giả, nhưng còn chưa đến mức có thể thừa nhận trình độ thống khổ của hồn phách, cho nên khuôn mặt của nàng theo tiếng gầm thống khổ vô cùng của lão giả kia bắt đầu trở nên vặn vẹo, giống như ba ngũ quan rõ ràng, vĩnh viễn trầm luân vào thống khổ vô biên.

Trịnh Nguyên Bá, Chu Giác song song đều là chương môn của Ân Môn. Ba người này trừ phi Triệu Vô Tà bỏ mạng, nếu không bọn họ vĩnh viễn sẽ phải chìm đắm trong vô biên ô nhục. Bảy giáp, thống khổ bốn lần thống khổ với người lúc trước ra tay phỉ nhổ máu thịt thân thể bọn họ. Châu, chỉ có Triệu Vô Tà chết, hồn phách của bọn họ mới bị trùng chung kiểm tự động hủy diệt, bọn họ mới được giải thoát.

Hôm nay, bọn hắn bắt đầu điên cuồng cắn nuốt huyết nhục lão giả lưng còng kia, giống như có thể giảm bớt đau đớn cho bọn hắn vậy. Triệu Vô Tà mặt mang theo nụ cười tà dị đứng ở bên cạnh, nhìn hết thấy mọi chuyện phát sinh.

“Đáng tiếc, nếu là địa cầu cũng giống Thiên Vân đại lục này, chỉ sợ chủ nhân thiên địa phải đổi một cái. Thượng cổ lượng vu sư à, Triệu Vô Tà ta nhất định phải khôi phục truyền thừa thượng cổ lượng vu sư truyền thừa, thấy cái gọi là tiên đạo ma đạo, còn có yêu tộc, tất cả mọi thứ, toàn bộ giẫm ở dưới chân, mặc cho ta giẫm đạp.”

Ma tính thức tỉnh, Triệu Vô Tà không hề cảm thấy tình cảnh trước mắt quá khủng bố, ngược lại trong lòng hắn có một tia

khoái ý. Ánh mắt chuyển hướng mấy vạn con Tử Linh Điệp kia, chúng nó hoàn toàn lâm vào trong bạo động, thậm chí bắt đầu tự giết lẫn nhau. Tử Linh Điệp cũng là độc trùng, chúng nó cắn nuốt huyết nhục người thú, dựa vào đôi răng nọc ẩn giấu trong miệng.

Một đôi răng nọc vô cùng lợi hại, chỉ cần tu sĩ tu vi không cao hoặc yêu thú bị chúng nó cắn một cái, sẽ lập tức sẽ mất đi quyền điều khiển với lực lượng trong cơ thể, sau đó tro mắt nhìn máu thịt của mình bị thôn phệ sạch sẽ.

Đáng tiếc hiện tại, lúc ba đầu Nhân Trùng chén xuất hiện, toàn bộ chúng đều bị loại khí tức quỷ dị đó ảnh hưởng. Bắt đầu tự giết lẫn nhau, nuốt miệng đồng loại của mình, chúng cũng không nương tay chút nào. Chỉ chốc lát sau, không trung liền bắt đầu không ngừng rơi xuống thi thể.

Tử bào nữ tử bản thể cũng là Tử Linh Điệp, tuy nhiên có cảnh giới Kết Đan hậu kỳ, ngược lại có thể ngăn cản khí tức của Nhân Trùng. Nhưng bởi vì quan hệ của lão giả kia, hồn phách của nàng tựa hồ cũng chịu đựng loại đau khổ bị cản trở, bất quá cũng chỉ là một phần mà thôi. Tuy rằng thống khổ, nhưng nàng còn có thể miễn cưỡng chịu đựng.

Bộ dáng mang giày đẹp, bộ sách đẹp để hoàn toàn bao bọc trong bao thư, làn da vùng lên cương quyết.

Tiếng kêu thảm thiết kéo dài không gì sánh được từ trong miệng lão giả phát ra, ba đạo huyết quang lóe lên, thân thể lão giả hoàn toàn hóa thành một đoàn huyết vụ chậm rãi dung nhập vào trong chén máu Nhân Trùng đã treo trên không trung. Mà ba con Nhân Trùng kia không trở lại trong chén kiếm, mà riêng phần mình chậm rãi phun ra một tia huyết vụ, tam cương huyết vụ ngưng tụ trên không trung.

“Thành công...”

Triệu Vô Tà quát nhẹ một tiếng, ba đám huyết vụ bắt đầu ngưng tụ, dần dần một người mới xuất hiện. Cũng vạn vẹo thân thể, khí tức kinh khủng, so sánh với hư ảnh huyết trùng trên thân kiếm, máu tươi trên thân của nhân trùng. Một thứ trong chén nhiều hơn một chút, đó chính là ngũ quan rõ ràng.

Lão giả lưng còng, ở trên đầu một cái chén, một khuôn mặt rõ ràng hiện ra. Là lão giả lưng còng kia, rõ ràng vô cùng, là khuôn mặt của lão giả lúc trước. Sau khi da người toàn thân rơi xuống, chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không nhận ra bộ mặt lúc trước của mình, hôm nay lại xuất hiện phía trên một con huyết trùng kinh khủng.

Nhưng đáng sợ chính là, khuôn mặt lão giả lưng còng trên chén là một vẻ mặt xa lạ. Thông khổ, giống như chìm đắm trong thông khổ vô biên. Kỳ lão giả cả đời cũng không dùng khuôn mặt kia biểu hiện ra loại vẻ mặt này, nhưng sau khi chết, vẻ mặt này lại xuất hiện trên mặt một nhân trùng chung.

“Ong ong ong “

Mũi kiếm chấn động, biến thành bốn đầu nhân trùng trong đoàn huyết vụ du động vài cái, chợt biến mất trên thân kiếm màu đỏ. Đoàn huyết vụ cũng chậm rãi thu hồi vào trong thân kiếm. Trên thân huyết sắc kiếm, hư ảnh huyết trùng trải rộng khắp thân kiếm hiện ra một con huyết trùng rõ ràng.

Đầu nhân trùng thứ năm, ngoại trừ con thủy trùng trong chén bị Triệu Vô Tà hủy đi kia, đây đã là đầu Nhân Trùng thứ năm. Hiện giờ bốn đầu nhân trùng chung, có hai đầu đều là tu sĩ cấp bậc Kết Đan Tông Sư. Uy lực của nó làm cho trùng chung kiếm của người ta một lần nữa tăng lên một tầng.

Tâm tình vui vẻ, Triệu Vô Tà cầm chuôi kiếm chậm rãi rung động, hấp thu huyết nhục toàn thân của một tu sĩ Kết Đan trung kỳ. Nhất là lão giả kia còn phát ra vô số oán khí, thù diệt môn và thù hận của tên đệ tử kia đã khiến hắn oán hận vô cùng, cuối cùng Triệu Vô Tà lại cho hắn hy vọng sau đó hi vọng lại vỡ nát.

Sau vài phen đả kích, oán khí của lão giả lưng còng kia đã đến mức cực kỳ khủng bố, đây cũng là điều Triệu Vô Tà muốn. Vạn Độc tửu phiên có thể hấp thu oán khí của sinh linh, Nhân Trùng cũng có thể dùng Bát Chỉ kiếm, những oán khí kia có thể làm cho linh khí sinh linh tiên thiên bên trong nó càng thêm tinh thuần. Cho nên Triệu Vô Tà mới cố ý để cho Kỳ lão giả trông thấy một chút cơ hội báo thù, nhưng vào thời khắc cuối cùng lại để cho lão phá diệt.

“Gọi”

Thở ra một ngụm trọc khí thật sâu, nữ tử áo tím chậm rãi đứng dậy, trên người bùng lên ánh sáng tím. Khí tức mị hoặc vẫn còn như trước nhưng Triệu Vô Tà không cảm giác được nữa. Sau khi ánh sáng tím chớp động trên người nữ tử áo tím, mấy vạn con Tử Linh Điệp vẫn còn tự giết lẫn nhau trên không trung cũng ngừng lại.

Sau một lát liền khôi phục bình tĩnh, thông thả quay đầu lại, nhìn thật sâu Triệu Vô Tà.

“Đi “

Một tiếng quát nhẹ phát ra, trên người tử bào nữ tử hiện lên một trận tử quang nồng đậm, tử bào nữ tử liền gạt mắt. Một con hồ điệp màu tím cực lớn xuất hiện trên không trung, khoe mắt dư quang quét đến chén kiếm của người trong tay Triệu Vô Tà, một chút sợ hãi hiện lên. Ngay lập tức quay đầu, vỗ cánh cự đại rời đi.

Nhưng chính lúc này...

“Khoan đã”

Thanh âm nhàn nhạt của Triệu Vô Tà bỗng nhiên vang lên.

Canh hai đến còn có một chương, ngày hôm nay nhất định sẽ được truyền hơn một vạn. Ngày hôm qua ta quên mất. Cảm tạ thư hữu: Cảm tạ đã chen vào khe hở để khen thưởng và phân chia tiểu lâu báu tạ.

Sinh linh thứ một trăm chín mươi sáu, ấu sinh trùng Tử Linh Điệp...

Không thèm nhìn tới Thốn Ty đại thì lột thân một cái, lưới muốn vỡ cánh ngừng lại. Áp lực lớn lao, hồ điệp màu tím to lớn trên không trung biến mất, tử bào nữ tử lại xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà.

Khóe miệng mang theo ý cười tà dị, Triệu Vô Tà chậm rãi đi về phía nữ tử áo tím, hai mắt quét tới quét lui trên người nàng. Tùy ý kiêu ngạo, thế nhưng sắc mặt nữ tử áo tím chỉ lạnh lùng, không như trong tưởng tượng.

“Tử Linh tỷ tỷ, sao phải đi vội như vậy. Lúc trước đã đáp ứng đệ đệ ta muốn chia cho ta một chén canh, nhưng tỷ tỷ xuống tay quá nhanh, đệ đệ ta còn cái gì cũng không kiếm được.”

Cổ tay Triệu Vô Tà nhẹ nhàng đụng đưa, huyết quang trên lưới kiếm trong chén của Nhân Trùng lưu chuyển, phát ra uy áp của Nhân Trùng. Máy vạn con Tử Linh Điệp vốn đã bình tĩnh lại có dấu hiệu bắt đầu bạo động, nữ tử áo bào tím cố nén cơn giận trong lòng tản mát ra khí tức của bản thân, làm cho máy vạn Tử Linh Điệp đang rối loạn lại lần nữa khôi phục bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Triệu Vô Tà.

“Vậy Vô Tà đệ đệ muốn như thế nào đây?”

Tuy rằng thanh âm này vẫn tràn đầy mỉa mai hoặc chi lực, nhưng Triệu Vô Tà lại không cảm nhận được một tia khí tức mỉa mai hoặc. Đối với ánh mắt lạnh lùng của tử bào nữ tử, Triệu Vô Tà không chút phật lòng, cái lúc vừa rồi không chút bận tâm.

Kết quả.

Cho dù là ngu ngốc cũng biết rốt cuộc là ai đang tính kế ai, nữ tử áo bào tím kia có thể chiếm một vị trí ở một địa phương như mười vạn ngọn núi lớn. Tâm tư không biết tàn nhẫn tinh tế, chỉ là nghĩ đi nghĩ lại liền biết là Triệu Vô Tà lợi dụng nàng ta, hôm nay nữ tử áo bào tím có thể bình tĩnh cùng Triệu Vô Tà nói chuyện đã là hiếm thấy rồi.

Đơn giản là nữ tử áo bào tím kia đã trải qua một màn cực kỳ khủng bố, hồn phách thừa nhận thống khổ, thống khổ do hồn phách Triệu Vô Tà cố ý động tay chân đem tới trên người nữ tử áo bào tím. Tuy rằng chỉ có một chút cực kỳ nhỏ bé, nhưng cũng đủ làm cho nữ tử áo bào tím kia tim đập nhanh hơn.

Bị tính kế rồi còn phải nén giận. Nếu không phải cố kỵ thủ đoạn thần thông thần bí máu tanh của Triệu Vô Tà, chỉ sợ hiện tại nữ tử áo bào tím đã khiến mấy vạn con Tử Linh Điệp đồng loạt xông lên đem Triệu Vô Tà hút khô.

“Ta muốn một ngàn trứng của Tử Linh Điệp.”

Thanh âm Triệu Vô Tà bỗng nhiên trở nên lạnh như băng. Mũi của Nhân Tử Kiếm được chậm rãi giơ lên, hai chân Triệu Vô Tà cởi trần đạp mạnh về phía trước. Sát khí mơ hồ từ trên người hắt phát ra, uy bức, tốc độ của Triệu Vô Tà thật sự nhanh hơn so với lật sách. Cầm trong tay Nhân Chung kiếm, thân hình chậm rãi tiến lên, giống như chỉ cần nữ tử áo bào tím nói một câu không, sau một khắc sẽ lập tức động thủ vậy.

“Người nói cái gì?”

Tử bào nữ tử giống như nghe được chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi, hai mắt xinh đẹp cực kỳ trợn trừng, sát khí lạnh như băng từ bên trong phát ra. Thân hình lung linh mặc áo bào tím không thể ức chế được mà run rẩy, hiển nhiên nàng đã hoàn toàn lâm vào trong nổi giận. Bản thể của nàng là Tử Linh Điệp, mà Triệu Vô Tà lại há mồm đòi trứng của một ngàn Tử Linh Điệp.

“Trứng con của một ngàn Tử Linh Điệp, đối với tỷ tỷ mà nói, hẳn là không khó lắm.”

Thân hình Triệu Vô Tà lại một lần nữa đi về phía trước một bước. Một cây cờ phướn màu xám tro mang theo huyết quang xuất hiện trong tay hắn. Trên lá cờ xám xịt kia bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen lớn. Bóng đen kia hình như là một trùng ảnh mơ hồ nho nhỏ. Ảnh ảnh trùng điệp, không thấy rõ rệt cuộc có bao nhiêu trùng ảnh của côn trùng.

“Ong ong, sông ngòi...”

Tiếng vang làm cho người ta tâm phiền không thôi truyền đến, hình như là tiếng phi trùng vỗ cánh, thế nhưng nghe ra lại làm cho người ta sinh ra rất nhiều ý niệm bức bối. Mà những tiếng này chính là từ trong trường phiên truyền đến, ảnh trùng ảnh trùng trùng trùng trùng trùng trùng trùng trùng trùng trùng trùng trùng thật mạnh làm cho người xem cảm thấy da đầu tê dại.

“Ngươi và Xuyên.....”

Trong đôi mắt tử bào nữ tử bắn ra quang mang như điện lạnh, từng tia từng tia nộ khí ngưng tụ mi tâm cực kỳ mỹ lệ của nàng, tựa hồ đã sắp bộc phát. Nó tu luyện đến Kết Đan hậu kỳ, dùng mấy trăm năm thời gian, mấy vạn Tử Linh Điện kia cũng có không ít là con cháu của nó.

Triệu Vô Tà muốn trứng của một ngàn Tử Linh Điện chẳng phải tương đương với việc muốn con cháu của nó sao. Tuy nói yêu thú vô tình nhưng cũng không thể tùy tiện tặng con cháu của mình cho người khác được, hơn nữa còn là một nhân vật hung tàn hơn bất kỳ yêu thú Ma Đầu nào. Thế nhưng khí tức phát ra từ hai thanh binh khí trong tay Triệu Vô Tà khiến nó không thể không đè nén lửa giận của mình.

Ánh mắt tràn ngập nộ khí nhìn vào lá cờ phướn màu tro, thanh trường kiếm màu huyết hồng đã được ném mùi vị hồn phách thừa nhận thống khổ của nó., Loại tư vị này so với bất kỳ đau đớn nào nó phải chịu đựng đều thống khổ gấp trăm lần. Nó cũng hiểu rõ lão giả lưng còng kia chịu đựng thống khổ càng thêm kinh khủng, đối với Triệu Vô Tà đều có kiêng kỵ thật sâu, cho nên nó mới muốn sớm rời khỏi bên người sát tinh này, đáng tiếc bỏ ra một cái giá lớn làm cho nó vô cùng tức giận.

Chum Quả ta có được trứng của một ngàn Tử Linh Điện này, liền bảo vệ ngươi Kính Chi ngàn năm bình an. Nếu không xuyên qua.

Lời này vừa nói ra, sát khí trên người Triệu Vô Tà hoàn toàn bùng phát, cùng lúc đó cả Nhân Cốt và Vạn Đồng Phiên cũng bùng nổ ra khí tức kinh người. Một cỗ khí thế kinh người nổi bật trời xuất hiện, hai mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào nữ tử áo bào tím. Sách hiệu vạn trôi nổi lá bí thư.

Đã là uy hiếp Minh Minh, Triệu Vô Tà vậy mà trực tiếp mở miệng nói ra điều kiện. Trong lời nói ý tứ chính là, muốn nữ tử áo bào tím dùng chính mình một ngàn con cháu, đổi lấy Diệp Linh Cốc ngàn năm bình an. Nếu không Tiên Xuyên.

Triệu Vô Tà không nói ra, nhưng nữ tử áo tím kia không cần nghĩ cũng biết hậu quả là cái gì. Trong lòng hấn lúc này cũng không ngừng hồi hận, thật ra lúc đầu hai người tính kế lẫn nhau, nữ tử áo tím muốn biết lai lịch Triệu Vô Tà. Thế nhưng không nghĩ tới Triệu Vô Tà lại tính kế nó trong lúc chém giết với lão già lưng còng. Loại hèn phách này chịu đựng thống khổ hình phạt, nó vĩnh viễn cũng không muốn trải qua một lần nữa.

“Tốt cho thân thông của đệ đệ vô tà mạnh mẽ, tuy nhiên tỷ tỷ vẫn phải nhắc nhở một chút, cẩn thận những tu sĩ Tiên đạo đối trá kia.

Hừ “Hừ”

Nghe nữ tử áo tím nói.

Bọn chúng lần lượt nghiền nát, chia thành bốn trăm năm nghiền ép mọi người.

Sau khi nói lời này, sát khí lạnh như băng toàn thân Triệu Vô Tà bỗng nhiên tản đi, khóe miệng cũng nở rộ ý cười.

Một ngày sau, tại một nơi bí ẩn, trong một sơn cốc nhỏ, có mấy ngọn núi lớn ẩn nấp. Mà lúc này, trong sơn cốc nhỏ này đột ngột xuất hiện thêm một người.

Triệu Vô Tà toàn thân quần vải, hai chân vẫn để trần như trước. Ngồi ngay ngắn trong sơn cốc, trước mặt hấn là một chiếc lá vô cùng to lớn. Cũng không biết là cành lá của loại thực vật nào, lớn thần kỳ, phía trên có thể khiến mười người ngồi ngay ngắn mà không chật chội. Lúc này, phía trên chiếc lá làm nền kia có rất nhiều lỗ nhỏ.

Một số lượng tinh tế, khoảng chừng một nghìn cái. Ở bên trong những cái lỗ nhỏ này, tựa hồ có vật gì đó đang không ngừng chuyển động, theo những thứ này bắt đầu khởi động, trong không khí tựa hồ có thêm một ít hương khí kỳ dị, chậm rãi phiêu tán ra.

Chương thứ một trăm chín mươi bảy, dâm cổ thư....

Trong sơn cốc nhỏ bí ẩn, Triệu Vô Tà ngồi ngay ngắn, hai mắt nhắm nghiền, tâm thần trầm tĩnh kinh ngạc “Đồng Vu” toàn lực vận chuyển, thiên địa linh khí nhẹ nhẹ bị hấp lực vô hình kéo tới, vờn quanh thân thể Triệu Vô Tà. Cuối cùng chậm rãi dung nhập vào trong thân thể hắn, bị ma đan trong đan điền hấp thu luyện hóa thành ma nguyên tinh thuần.

Ma tính thức tỉnh, tốc độ tu luyện của hắn càng thêm kinh khủng. Tại cửu vạn dặm hắc trạch tu vi mới chỉ là Kết Đan sơ kỳ, bây giờ khó khăn lắm mới đạt đến Kết Đan trung kỳ, có lẽ không bao lâu nữa có thể tấn thăng lên Kết Đan trung kỳ.

Cũng không biết qua bao lâu, Triệu Vô Tà vốn đang nhắm mắt bỗng nhiên mở to mắt, hai đạo tinh quang từ trong con ngươi bắn ra, làm cho không khí trước mắt hắn lập tức nhộn nhạo.

“Vù “

Nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, Triệu Vô Tà chậm rãi đứng lên, vòng xoáy linh khí bao quanh hắn chậm rãi biến mất vào lúc này. Chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủi, Triệu Vô Tà không tu luyện mà đang chữa thương. Lúc trước chém giết cùng lão già lưng còng kia, Triệu Vô Tà cũng bị thương. Chỉ có điều thương thế không nặng, bị hắn áp chế xuống mà thôi, thậm chí còn uy hiếp nữ tử áo tím kia cuối cùng.

Một ngàn quả trứng Tử Linh Điệp, ánh mắt Triệu Vô Tà bắn về phía một cái lá cây thật lớn trên mặt đất. Đó là lá cây của một loại thực vật vô danh, Triệu Vô Tà chưa bao giờ thấy qua. Cũng chưa từng nghe ai nói qua loại thực vật này ở Thiên Vân Đại Lục này. Ít nhất đối với yêu thú tu sĩ mà nói thì đây là chuyện hiếm có.

Nhưng lúc này, trên phiến lá cây này lại có một số thứ không tầm thường. Một ngàn cái lỗ nhỏ rậm rạp hiện đầy lá cây, nhìn qua giống như phiến lá cây này bị vô số kiến gặm qua. Bộ

dáng vô cùng thê thảm, ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn chằm chằm vào lá cây này.

Nhất thời, trong mắt hắn chớp động quang mang. Bàn tay tại hư không đánh ra một trảo, lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một cỗ hấp lực thật lớn, thiên địa linh khí chung quanh còn chưa hết lập tức bị Triệu Vô Tà thu nạp đến lòng bàn tay. Bàn tay mở ra, một đoàn khí tức mờ mịt liền xuất hiện ở trong đó, một đoàn thiên địa linh khí, cũng coi như tinh thuần.

Hai chân trần chậm rãi đi tới phía trước phiến lá cây này, lòng bàn tay bỗng nhiên đến bóp, đoàn khí tức kia lập tức rơi lên trên lá cây.

“Cách”

Linh khí hạ xuống vốn là vô thanh vô tức, nhưng không biết vì sao, đánh vào trên lá cây sau khi bình quân tản ra sẽ phát sinh loại âm thanh này. Một đoàn khí tức cương to bằng nắm tay nện ở trên lá cây, lập tức hóa thành từng sợi linh khí bao trùm cả phiến lá cây. Một màn kỳ dị xuất hiện., Giống như bị linh khí tinh thuần trên thân cây làm kinh động, một ngàn cái lỗ nhỏ kia bỗng nhiên đều phun trào. Sau một lát, bên trong bỗng nhiên chui ra hơn một ngàn con tiểu trùng màu trắng. Thịt của nó có chút quái dị, vừa đáng yêu vừa đáng sợ.

Những con sâu nhỏ này sau khi chui ra khỏi những lỗ nhỏ đó, vậy mà trực tiếp mở ra cái miệng nhỏ giấu trong miếng thịt mềm màu trắng, bắt đầu cắn nuốt những thiên địa linh khí kia, không chút khó khăn. Linh khí vô hình vô chất, lại bị những tiểu trùng này không chút khó khăn nuốt vào trong bụng.

Một ngàn con tiểu trùng, đoàn linh khí kia cũng không phải rất lớn, bất quá mảnh Huyền Chỉ hoàn toàn bị thôn phệ sạch sẽ. Những tiểu trùng này không có thức ăn, đều mở ra cái miệng nhỏ giấu mình trong thịt mềm, hướng về phía Triệu Vô Tà gào thét.

“Tê tê tê...”

Không nghĩ tới những tiểu trùng này nhìn qua lại không có chút sức uy hiếp nào, nhưng sau khi chúng nó gào thét, trong không khí bỗng nhiên nhiều thêm một mùi máu tanh. Mùi máu

tanh nhàn nhạt cơ hồ khó mà ngửi được. Triệu Vô Tà sau khi ngửi thấy mùi máu tươi này, lập tức hai mắt sáng ngời.

Vô Cầu Chung Hoàn không hề có dấu hiệu phát sáng, một quang sáng thật lớn từ bên trong bay ra, quang sáng này to lớn như đầu người bình thường. Sau khi bay ra khỏi Vô Cầu Chung Hoàn thì dừng trước mặt Triệu Vô Tà, giống như trong hư không có một luồng lực lượng đang nâng nó lên.

Hào quang tan hết, cuối cùng cũng lộ ra bên trong, màu phấn hồng nhất thời tràn ra. Hương thơm kỳ dị phát ra, cái nhỏ này làm cho không khí trong cốc trong nháy mắt trở nên dị thường, nhưng quý dị chính là sau khi những hương khí này xuất hiện, làm cho cây cối trong cốc cũng bắt đầu héo rũ.

“Hồng lược”

Hương thơm quý dị kia bay rất xa. Một số động vật dã thú bên ngoài sơn cốc nghe thấy mùi hương nồng, lập tức lâm vào điên cuồng. Phát tình, chúng nó lập tức sa vào trong dục vọng giao phối nguyên thủy, tất cả động vật dã thú bắt đầu tìm kiếm dị tính bên cạnh.

Sau đó không để ý chủng tộc hay là chủng loại chút nào, bắt đầu điên cuồng giao phối.

Thôi tình muốn khí, trong mùi hương nồng nặc này mang theo khí tức thúc dục mạnh mẽ, tâm trí định lực không đủ sẽ lâm vào trong dục vọng nguyên thủy giao hợp của mình. Mặc kệ là nhân loại hay dã thú.

Bên ngoài sơn cốc nhỏ, Triệu Vô Tà không hề có chút hứng thú nào. Ánh mắt hắn vẫn nhìn vào phiến lá cây thật lớn trước mặt. Lúc này, một ngàn con tiểu trùng hình như cũng bị ảnh hưởng bởi tình dục khí này nên bắt đầu điên cuồng đan xen. Nhất thời, phía trên lá cây kia là một miếng thịt mềm bóng loáng không ngớt.

Khóe miệng nở nụ cười. Triệu Đan tà nhìn chăm chú vào nội đan cực lớn trước mắt, khóc là loại xà đan dinh dưỡng cho cánh đông lạnh. Bên trong tràn ngập âm tà chi khí, lão giả đồ đen tu luyện âm đan trăm năm, bên trong thôi tình dục khí mãnh liệt vô cùng. Cho dù là liệt nữ xinh đẹp nhất, chỉ cần

ngủi được một tia khí thôi tình, sẽ lâm vào trong tình dục vô biên, quả thực là một vật vô cùng ác độc.

Lúc trước Triệu Vô Tà vì muốn cướp bóc dâm đan này nên đã bất chấp nguy hiểm mà chém giết một phen với thất trưởng lão của Thần Tiêu Đạo Tông. Mặc dù không phải là đối thủ cuối cùng bỏ chạy, nhưng dù sao cũng đã cướp được nội đan về, chỉ là không nghĩ tới, nhanh như vậy đã có chỗ dùng.

Ở trong ly kinh, có một loại độc trùng, gọi là lục cốc. Chính là thu thập dâm tà chi khí, nghĩ biện pháp quán chú vào trong thể nội một số độc trùng, nhưng nhất định phải tại lúc ấu trùng hoặc trứng non mới có tác dụng. Đợi những độc trùng kia hấp thu dâm tà khí trong cơ thể mình, liền biến thành lục cốc, dâm chung luyện thành, bất luận tu vi cao thấp, chỉ cần bị cắn trúng.

Thúc dục dục khí trong cơ thể độc trùng sẽ xâm nhập, tình dục không phải độc, chính là dục vọng. Là lấy tu vi mạnh mẽ, nếu như bị dẫn động tình dục chi khí trong cơ thể, không kịp phát tiết cũng sẽ bị trọng thương. Sau khi trúng dâm độc, nếu không bỏ chạy, sẽ bị huyết nhục tinh khí toàn thân của chúng hút khô.

Đây là một loại chén kỳ lạ được ghi lại trong kinh chén, không thể dùng để chiến đấu chém giết, nhưng có đôi khi lại không thể phát huy tác dụng mà mình không thể tưởng tượng được. Triệu Vô Tà vẫn luôn một mực nghĩ đến việc muốn luyện chế ma quỷ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm được thứ khí dâm tà mạnh mẽ nào có thể sử dụng, mãi tới khi gặp lão giả áo đen kia.

Hắc Lân Hoàn Xà là dâm tà độc thú mười phần, trong cơ thể ẩn chứa tà khí mạnh mẽ tinh thuần. Đúng là thứ Triệu Vô Tà đang cần. Lúc trước Triệu Vô Tà nổi lên sát ý đối với lão giả mặc đồ đen kia, cũng có ý muốn lấy nội đan trong cơ thể.

Chỉ là không nghĩ tới mình lại bị trưởng lão Thần Tiêu Đạo Tông giành trước, Triệu Vô Tà cũng chỉ đành ra tay cướp đoạt.

Dâm điệp chén, dâm đan tới tay, chỉ kém dùng làm độc trùng thân chén. Cũng là lúc này, Triệu Vô Tà gặp được tử bào nữ tử

cùng mấy vạn tử linh điệp kia. Sau khi ra tay giúp tử bào nữ tử hủy diệt Phong Vụ sơn trang, nàng ta không chút kiêng kỵ, sau đó đem cảnh tượng khủng bố luyện hóa mình trở thành nhân trùng chung, thậm chí lộ ra một tia thống khổ chuyển đến trên người tử bào nữ tử.

Triệu Vô Tà cảm thấy sợ hãi trong lòng nữ tử áo bào tím kia, Triệu Vô Tà có được trứng của một ngàn con Tử Linh Điệp. Bản lĩnh tính toán của Triệu Vô Tà càng thêm mạnh mẽ, nữ tử áo bào tím âm hiểm tàn nhẫn, cũng âm thầm tính kế Triệu Vô Tà. Đáng tiếc nước cờ kém một bậc, không cẩn thận liền bị Triệu Vô Tà lừa.

Một ngàn con cháu giao cho đám người Triệu Vô Tà, không cần nghĩ cũng biết kết cục. Nữ tử áo tím lúc này đã vô cùng căm hận Triệu Vô Tà, đến lúc tia sợ hãi kia biến mất, chỉ sợ lần sau gặp phải Triệu Vô Tà sẽ không dễ nói chuyện như vậy rồi.

“Ai da, ba ba”

Hai tiếng liên tục vang lên, Triệu Vô Tà mặt không biểu tình rút thanh kiếm màu đỏ của người khác ra, đã bị chém thành hai nửa, đâm đâm rơi xuống phiến lá cây thật lớn trên mặt đất, giống như là tàn lụi, đâm đâm bị chém thành hai nửa, rơi xuống lá cây thật lớn rồi bắt đầu biến thành từng sợi khí thể màu hồng phấn sau đó chậm rãi thẩm thấu vào bên trong lá cây.

Từng sợi khí tức phấn hồng tràn ngập đâm tà bay lượn trên lá cây, tình cảnh càng thêm quỷ dị, tử bào nữ tử kia mặc dù có thể làm cho lão giả áo đen không dám trêu chọc nó. Nhưng trong tay Triệu Vô Tà bất quá chỉ là trứng non của một ngàn Tử Linh Điệp mà thôi. Đối mặt với yêu nguyên tử trong đâm đâm tràn ra của lão giả áo đen lại không có chút năng lực chống cự nào.

Theo từng mảnh thịt nhỏ điên cuồng giao hòa, từng sợi yêu nguyên phấn hồng kia cũng giống như bị cái gì đó hấp dẫn. Chậm rãi chui vào chỗ giao nhau của những tiểu trùng kia, tràng diện quỷ dị, trên phiến lá cây cực lớn cũng xuất hiện một ít hoa văn kỳ dị, giống như là phù văn gì đó đang chớp động quang mang nhàn nhạt.

Trên mặt Triệu Vô Tà nở một nụ cười tàn nhẫn, sau khi yêu nguyên trong nội đan của lão giả mặc đồ đen tiến vào cơ thể ấu trùng của một ngàn con Tử Linh Điệp, chúng nó lập tức hét ầm lên. Triệu Vô Tà tu luyện chung kinh, sớm đã thông tiếng kim loại, nghe được tiếng thét chói tai của chúng liền biết chúng nó đang chịu đựng thống khổ cực lớn.

Bất quá ấu trùng tuy cũng là dị chủng độc thú thiên phú dị bẩm, nhưng lại chịu đựng một đầu độc thú Kết Đan hậu kỳ đậm đan tinh hoa. Căn bản là không có khả năng. Phương pháp luyện chế như vậy quả là tàn nhẫn. Chẳng qua cũng là bình thường, bởi vì Côn Trùng do Triệu Vô Tà luyện chế đều bị mất đi thần trí.

Những ấu trùng này tuy rằng tâm trí yếu ớt nhưng cũng có thần trí, nhưng sau khi thừa nhận đậm đan yêu nguyên của lão giả áo đen, tất cả ấu trùng. Trong khoảnh khắc đó toàn bộ ấu trùng một ngàn tử linh điệp biến thành một bộ xác trống không, tâm trí bị mất đi, chúng nó vẫn không thể giải thoát, bắt đầu chuyển biến thành một loại khác.

Độc trùng, chung trùng, một ngàn Tử Linh Điệp biến mất. Trên lá cây thật lớn đó có thêm năm trăm con bướm điên, Triệu Vô Tà đang hao phí một viên nội đan của Độc thú Kết Đan hậu kỳ để luyện chế ra con thần lằn. Hơn nữa, nó còn chưa cảm nhận được thứ nhất là nó đang nằm trong trạng thái choáng váng đầu óc.

Chương thứ một trăm chín mươi tám, Hạo Nhiên...

Thanh âm nhàn nhạt của Triệu Vô Tà vang lên bên trong sơn cốc nhỏ, ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chú vào phiến lá cây cực lớn trên mặt đất. Một ngàn lỗ nhỏ đã thay đổi. Hai lỗ nhỏ biến thành một cái động lớn một chút, vẫn như trước trên năm trăm lỗ nhỏ tựa hồ bị tơ trắng phong bế.

Trên phiến lá cây thật lớn kia, mỗi một cửa động nhỏ đều bị những sợi tơ màu trắng phong bế, ngăn cản tầm mắt nhìn lại. Không biết trong những tiểu động kia phát sinh chuyện gì, chỉ có thể nhìn thấy hào quang chớp động trong đó, nội đan bị chém thành hai nửa đã hoàn toàn biến mất, yêu nguyên cực kỳ đậm tà hoàn toàn thâm thấu vào trong thân thể những con sâu nhỏ như căn xé kia.

Mà sau khi thanh âm Triệu Vô Tà vang lên, động nhỏ bị bạch tuyến phong bế kia có động tĩnh, từng cây gai nhọn giống như mầm thịt đồng thời phá vỡ bạch tuyến lộ ra. Trong thời gian rất nhanh, bạch tuyến đã hoàn toàn bị phá vỡ, bên trong chậm rãi lộ ra từng con bướm hình thể không nhỏ.

Những con bướm này toàn thân co lại một chỗ, bốn cánh lộ ra màu đỏ tía quý dị, khiến cho người ta cảm thấy tê dại cả da đầu. Phía trên đầu của những con hồ điều đỏ tím này dĩ nhiên có hai gai nhọn giống những cắm thịt màu phấn hồng, chính là những gai nhọn này đã phá vỡ đi sức phong ấn của những sợi tơ màu trắng.

Nhục mầm nhanh chóng nhúc nhích tựa hồ là đang phun ra nuốt vào, bất quá sau một lát đã hoàn toàn nuốt những sợi tơ màu trắng kia vào trong bụng. Quang mang màu đỏ tím lập loè, từng con từng con bướm từ trong lỗ nhỏ trên lá cây bay ra. Tiếng gió đột nhiên nổi lên bên trong tiểu sơn cốc không hề có dấu hiệu báo trước thổi lên một trận cuồng phong.

Năm trăm con hồ điệp màu đỏ tím bay khỏi phiến lá cây thật lớn kia, xoay quanh không trung, ngoại trừ hai cây mầm màu

phấn hồng sắc nhọn đâm vào. Những con bướm màu đỏ tím to bằng bàn tay này cùng Tử Linh Điệp giống nhau như đúc, nhưng khí tức của hai con lại hoàn toàn bất đồng.

Hương khí so với bất kỳ thời điểm nào mà Triệu Vô Tà cũng ngửi thấy nồng nặc hơn rất nhiều. Cho dù ở Hoa Thần cốc, đối mặt với biển hoa, Triệu Vô Tà cũng chưa từng ngửi thấy mùi thơm nồng nặc như vậy. Hơn nữa hương khí này cũng vô cùng quý dị, tựa như mang theo khí tức vô cùng mê hoặc, chỉ cần hít một hơi, sẽ không ngừng hít sâu, muốn hít thêm một hơi hương khí này.

Mị hoặc, tình dục, theo hai cây mầm thịt màu phấn hồng kia không ngừng lắc lư.

Hai loại khí tức tương tự lại hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, những này hồ điệp màu đỏ tím nếu thu hồi hai cây mầm thịt màu phấn hồng nọ. Cho ai xem cũng sẽ cảm giác là sinh linh cực kỳ xinh đẹp.

Thế nhưng có thêm hai mầm thịt màu phấn hồng kia, quả thực là ở trong khí tức mị hoặc lại tăng thêm một tia dữ tợn cùng khủng bố. Không giống với Tử Linh Điệp bản thể chúng nó lúc trước, những con bướm màu đỏ tím này mỗi một con đều to bằng bàn tay, trên thân tỏa ra mùi thơm nồng đậm hơn cả một ngàn con Tử Linh Điệp trước kia khi tụ hợp một chỗ phát ra.

“Lưu điệp cốc”

Triệu Vô Tà nhẹ nhàng phun ra ba chữ, theo tiếng nói của hắn rơi xuống, năm trăm con bướm màu đỏ tím bỗng nhiên chớp động cánh. Một luồng gió bão đột nhiên bị xốc lên, khí thể màu hồng phấn từ trong miệng những con bướm này phun ra, chậm rãi dung nhập vào trong cơn bão. Phong bạo màu hồng phấn mang theo mùi cực kỳ nồng đậm thổi về bốn phía sơn cốc nhỏ, trong nháy mắt hương khí kia đã bị tràn đến phạm vi trăm dặm.

“Hồng, man, tê, tê...”

Đủ loại tiếng thú rống vang lên, bất quá những thanh âm này đều rất gấp gáp, tựa hồ dã thú cũng rất là kích động. Bất quá

cũng đúng như thế, phong bạo màu hồng phấn cuốn theo hương khí cực kỳ nồng đậm tản ra khắp nơi, phàm là dã thú ngửi thấy mùi thơm nồng đậm, không có chút nào lo lắng, lâm vào trong dục niệm vô biên giao kết.

So với trước đó, toàn bộ dã thú trong phạm vi trăm dặm quanh tiểu sơn cốc điên cuồng kết hợp lại. Mặc kệ chủng tộc, chỉ cần là hai tính âm dương, công mẫu khác nhau, đều điên cuồng giao hợp. Nhất thời, trong vòng trăm dặm, tất cả đều là khí tức dâm dăng.

Không thể chống lại, mùi thơm phát ra từ trên người năm trăm con tử hồng hồ điệp kia quả thực khủng bố tới cực điểm, hoàn toàn không thể chống cự. Đây là khắc chế những động vật dã thú kia, chỉ cần nghe thấy một chút, đều hoàn toàn mất đi thần trí, chỉ biết điên cuồng giao hòa, khắp nơi đều có thể nghe được tiếng dã thú nảy sinh tình cảm.

Nhìn năm trăm con hồ điệp màu đỏ tím bay chung một chỗ trên không trung, khóe miệng Triệu Vô Tà càng thêm vui vẻ., Ánh mắt di chuyển, nhìn về phía những khí tức phấn hồng mang theo mùi máu tanh chung quanh tiểu sơn cốc trăm dặm. Những thứ kia đều là do dã thú trong cơ thể khi nghe thấy thúc giục hương khí điên cuồng phát ra tinh khí, tựa hồ bị cái gì hấp dẫn, bay tới phía năm trăm con hồ điệp màu đỏ tím kia.

Trong ánh mắt hiện lên một tia khinh thường, tinh khí trong cơ thể động vật bình thường Triệu Vô Tà căn bản chướng mắt. Ngón tay lão phát một cái, ấn ký trên ly phiên lập tức sáng lên, một mặt màu xám tro.

Bọn chúng lần lượt nghiền nát, chia sẻ một trăm bốn mươi hai lần nghiền nát.

Trường phiên mang theo huyết quang xuất hiện trong tay Triệu Vô Tà.

Lúc này Vạn Độc Sa Phiên tựa hồ xảy ra biến hóa gì đó, bên trong phiên mặt vốn bám bụi bặm, đóa hoa sen màu đen càng thêm yêu dị. Mà bên cạnh hoa sen có rất nhiều bóng đen đang lắc lư, các loại hình dáng không giống nhau. Khí tức cũng khác, nhưng đều giống nhau như đúc.

Đều mang theo khí tức âm lãnh kinh khủng, bạo ngược. Huyết quang nồng đậm ở chỗ sâu trong cốc phiến lóe ra, vô cùng quý dị. Mặt cờ khổng lồ của ly cốc mở ra trên không trung. Khí xám tràn ngập, nháy mắt bao phủ năm trăm con hồ điệp màu đỏ tím vào trong đó. Khí xám bỗng nhiên thu lại, bên cạnh đóa hoa sen màu đen kia lập tức có thêm một bóng đen, khí tức mê hoặc tà.

Triệu Vô Tà cảm Vạn Độc Bát Phiến, nhắm mắt cảm ứng một chút khí tức của năm trăm con dâm điệp bên trong, tràn ngập mị hoặc cùng dâm tà. Sinh linh cực kỳ xinh đẹp, lại là sinh linh cực kỳ dâm tà.

Trong trí nhớ của kiếp trước, Hoàng Bác ở địa cầu cũng có một loại sinh linh giống như dâm điệp mà Triệu Vô Tà tạo ra lúc này. Đó chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ trong truyền thuyết, đồng dạng cũng là cực kỳ xinh đẹp, cũng là sinh linh mị hoặc dâm tà. Nhưng điều hoàn toàn không giống chính là, Cửu Vĩ Yêu Hồ là những sinh linh mới mà Triệu Vô Tà tạo ra.

Đừng nói đến truyền thừa, năm trăm con dâm điệp kia ngay cả thần trí của mình cũng không có. Chỉ là năm trăm con chỉ biết giết chóc để thôn phệ mà thôi. Tất cả bộ cánh cứng đều là như thế, đều là vì giết chóc mà tồn tại. Vì Triệu Vô Tà mà chết, Triệu Vô Tà cũng sẽ hoàn toàn biến mất khỏi Thiên Vân đại lục này.

“Vù vù.”

Mặt ngoài của ly phiến bay lên không trung, tràn ngập khí xám, lá cờ đen cuốn đem thân thể Triệu Vô Tà bao phủ vào trong. Trong nháy mắt hóa thành một đạo hơi quang bay về phía bầu trời bên ngoài sơn cốc, hơi quang vặn vẹo kéo dài. Sau đó bầu trời bên ngoài sơn cốc lóe lên một cái rồi biến mất.

Thế lực tiên đạo vô cùng khổng lồ, chiếm cứ hơn nửa đại lục Vân Đạo, động thiên phúc địa linh khí nồng đậm tràn ngập không biết bao nhiêu. Những đại tông môn chân chính chiếm cứ không ít động thiên có linh khí nồng đậm, Thần Tiêu Đạo Tông là một trong thập đại tông môn, khu vực thống trị ước chừng hai trăm vạn dặm. Không biết có bao nhiêu trung môn

phái, ngoại trừ thể lực siêu cấp như Thần Tiêu Đạo Tông, còn có mấy đại môn phái.

Mấy ngàn đệ tử trong môn, thậm chí còn có cường giả như Nguyên Anh chân nhân, động thiên phúc địa chiếm cứ linh khí nồng đậm. Đông đảo đệ tử lúc tu luyện, linh khí trong phạm vi vạn dặm đều sẽ bị quấy nhiễu, sau đó bị cưỡng ép thu nạp vào trong những tông môn cỡ lớn kia. Ở loại địa phương tu luyện này, tu vi tiến cảnh có thể nói là tiến triển cực nhanh.

Quy Long tông, một đại tông môn, trên Thiên Vân đại lục cũng là môn phái có thể gọi là kinh ngạc. Tại khu vực thống trị của Thần Tiêu đạo tông, cũng thuộc về một đại môn phái mạnh mẽ.

Lúc này, chính là thời điểm mấy ngàn đệ tử Quy Long tông sớm lên lớp tu luyện, ở trên một ngọn núi cao vút trong mây. Từ xa nhìn lại, phẳng phất như một cái đầu rồng cực lớn đang nhìn chăm chú thiên địa muôn dân. Ở đằng kia trên đầu rồng có vô số kiến trúc nguy nga, mỗi một tòa kiến trúc đều bị bao phủ trong mây mù trắng xóa. Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy cao sạch mây mù hiện lên, lại có thể nhìn thấy rất nhiều kiến trúc to lớn trôi nổi, cho dù ở phía xa cũng có thể cảm nhận được sự cường đại của tông môn này.

Triệu Vô Tà bái kiến Vong Tình Động Thiên, nhưng thật ra trong đó cũng chỉ bình thường, thậm chí còn không sánh bằng Hoàng Kim Chi Thành của Chu gia. Thế nhưng so sánh với Hoàng Kim Chi Thành gần như ngay sau đám mây, cho dù là Chu gia xa xỉ đến cực điểm cũng kém hơn một bậc.

Một bóng đen bỗng nhiên từ trong mây mù lao ra, thân hình phiêu phù ở ngoài mây trăm dặm, nhìn xem tông môn bên trong mây mù. Bên trong bóng đen, thân hình Triệu Vô Tà đang đứng ở phía trên Nhân Tế Kiếm Huyết Hồng Kiếm, lặng lẽ nhìn chăm chú vào tông môn Quy Long tông kia. Khóe miệng mang theo một nụ cười lạnh lùng, thân hình trong nháy mắt khẽ động, cái bóng lập tức vạn dặm kéo dài biến mất ở không trung.

Sơn môn Quy Long tông ở trên một đỉnh núi cao tám ngàn trượng, đối với phàm nhân mà nói, là tồn tại không thể đứng

ngoài. Cho dù tu sĩ yêu thú, tu vi cảnh giới hơi thấp một chút, cũng không nên nghĩ muốn đi lên.

Thế nhưng vào lúc này, một cái bóng mờ hồ từ chân núi bắt đầu phóng tới đỉnh cao trong mây mù. Ánh tử vắn vẹo, tránh được hết thảy mọi vật cản đường, tốc độ cực nhanh lao lên hướng đỉnh núi. Nhưng khi bóng đen kia đi quá năm ngàn trượng, cái bóng bắt đầu biến hóa, ánh sáng màu đen chậm rãi biến thành màu trắng.

Khí tức lạnh lạnh giống như ma đầu cũng bắt đầu biến thành thập phần tiên khí, một cỗ hạo nhiên chi khí bỗng nhiên từ trong cái mũi đã biến thành trắng xóa phát tán ra, đồng thời phát ra còn có khí tức tu vi Kết Đan hậu kỳ, làm cho người ta không cách nào bỏ qua khí thể âm âm hướng tới sơn nguy hiểm mà đi.

Đáy núi xóc, Quy Long tông tại núi, một khối bài phùng cự phụ vô cùng xuất hiện. Phía trên ba chữ lớn phiêu phù, tản ra khí tức mạnh mẽ, mà ở phía dưới cổng chào, một lão giả thân hình tráng kiện bỗng nhiên mở ra hai mắt vẫn khép chặt, ánh mắt như điện lạnh lùng bắn về phía dưới núi.

Trong mắt hấn, một cái bóng trắng xóa không ngừng vắn vẹo kéo dài, dùng tốc độ dị thường khủng bố hướng về phía sơn môn Quy Long tông. Khí tức tiên môn hùng vĩ lao thẳng lên, không thể chống cự.

Đột một trăm chín mươi chín mươi chín con thú nhốt rỗng lại.

Trên đỉnh núi, dưới đèn thờ viết ba chữ to lớn của Quy Long Tông. Lão giả thân hình trắng kiện kia đột nhiên đứng dậy, trong miệng kinh ngạc kêu một tiếng, đồng thời ở trên người lão tuôn ra một cỗ khí thể mạnh mẽ đến cực điểm. Rõ ràng là thân hình già nua nhưng quần áo vải bố trên người lại phồng lên, lộ ra bên trong là từng khối thịt giống như đá.

Sức mạnh, lực lượng vô cùng mạnh mẽ, chỉ thấy được lão giả này. Trong đầu ai cũng hiện lên ý nghĩ này, quả thực so với khí tức dã thú còn kinh khủng hơn nhiều, Kết Đan trung kỳ. Lão giả này hình như là một vị cường giả Kết Đan trung kỳ. Thế nhưng lại phát ra khí thể, thậm chí không thua gì hộ pháp sói xám mà Triệu Vô Tà đã gặp lúc trước, đó chính là cường giả Kết Đan hậu kỳ đó.

Trong miệng lão giả phát ra tiếng kinh hô, đạo độn quang trắng xoá phóng tới đỉnh núi lập tức ngừng lại, người bên trong tựa hồ cũng có chút kinh nghi. Thân hình đột nhiên ngưng trệ, quang mang trắng xoá tán đi, lộ ra một thanh niên thanh tú.

Khuôn mặt thanh tú, hai đầu lông mày đầy khí khái anh hùng. Khiến cho người ta vừa nhìn đã sinh ra hảo cảm. Một thân y phục vải bố kỳ quái chính là hai chân của hắn đang trần. Chẳng qua đôi chân trắng nõn kia quá phận, cho dù là những nữ tu kia., Cũng chưa chắc đã có hai chân trắng nõn óng ánh như vậy, rõ ràng giẫm phải mặt đất nhưng một chút tro bụi cũng không có, thân hình đứng vững trên một tảng đá núi cao mấy ngàn trượng, toàn thân đều lộ ra một cỗ Hạo Nhiên Chính Khí.

Chính khí bức nhân, chính khí vốn là nhu hòa. Thế nhưng trên người thanh niên này lại khiến người ta không dám nhìn thẳng. Hình như là lúc ở kiếp trước, phạm nhân hoặc là người có tội, đối mặt với mặt đen Bao Thanh Thiên.

Thế nào.

“Các hạ là người phương nào đến vì ta quy long tông.”

Dường như đang nhắc nhở Triệu Vô Tà, một đạo kim quang đột nhiên nổ tung trong không khí, mây mù từ trên đỉnh núi mà hắt vẩy nhìn không rõ lắm lao xuống. Kim quang chưa đến, thanh âm cực kỳ hùng vĩ đã xuất hiện bên tai Triệu Vô Tà.

“Biết”

Vân vụ bị đạo kim quang kia thoáng cái phá vỡ một cái động lớn, từ trong động lớn chậm rãi đi ra một lão giả. Cùng là áo vải bố. Nhưng cùng bộ dáng gầy yếu Triệu Vô Tà không giống, đi ra lão giả này thân hình cường tráng đến quá đáng, chiều cao trọn vẹn một trượng. Trong nhân loại, thân cao trọn vẹn một trượng., Người khổng lồ này là Triệu Vô Tà đứng trước mặt lão giả này, thoát nhìn vô cùng gầy gò, hơn nữa dưới quần áo của lão giả vải bố kia còn ẩn chứa lực lượng cường đại không biết bao nhiêu. Nhưng vừa nhìn qua lão đã khiến Triệu Vô Tà cảm nhận được áp lực tựa như núi cao.

Mặc dù vẫn là áo vải, hai chân trần như cũ, nhưng khí tức trên người đã hoàn toàn thay đổi. Nếu như không phải mặt mũi giống nhau, gặp Triệu Vô Tà sẽ không coi người hiện tại là Triệu Vô Tà.

“Xin trưởng lão chớ động thủ, tại hạ chính là tu sĩ Lưu Tinh Cốc cách đây ngàn dặm. Có chuyện quan trọng muốn nói cho quý tông chủ, thỉnh trưởng lão thông báo một tiếng. Việc này liên quan đến sinh tử quý tông, là tại hạ không thể qua loa được.”

Sắc mặt Triệu Vô Tà trở nên nóng nảy, trong đôi mắt lộ vẻ lo lắng, dường như đang chuẩn bị nếu lão giả to béo kia không đi thông báo, hẳn ta sẽ cứ thế mà xông vào.

“Các hạ nói gì, ta quy về long tông sinh tử.”

Hai mắt trông lão giả tròn lên, giống như đã nghe được chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi. Trực tiếp trừng mắt nhìn Triệu Vô Tà, nếu Triệu Vô Tà không nói ra được điều gì thì có lẽ, lão giả khẳng định sẽ không cố kỵ khí thế của Triệu Vô Tà

Kết Đan hậu kỳ, trực tiếp động thủ. Nơi này chính là Quy Long tông, đại môn phái Tiên đạo mặc dù kém hơn thập đại môn phái Tiên đạo nhưng cũng không tính là quá xa. Căn bản sẽ không sợ hãi một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ.

“Trưởng lão, việc này trọng đại, tại hạ nhất định phải đích thân nói với tông chủ quý tông rằng kính xin trưởng lão nhanh chóng thông báo, nếu không sẽ không kịp nữa rồi.”

Triệu Vô Tà vẻ mặt bất đắc dĩ cùng sốt ruột, trên khuôn mặt thanh tú tràn ngập vẻ gấp gáp. Lão giả thân hình tráng kiện kia nhìn chăm chăm Triệu Vô Tà một cái, nhìn chăm chú vào y phục vải bố cùng hai chân trần trên người lão, còn có luồng Hạo Nhiên Chính Khí rất rõ ràng. Trong lòng âm thầm kinh hãi, thân ở Tiên môn, không biết trên người lão có bao nhiêu tu sĩ trẻ tuổi Hạo Nhiên Chính Khí.

Thế nhưng cái trước mắt này...

Hạo nhiên chính khí hình như đã ngưng tụ thành thực chất rồi. Trùng trùng lên trời, rất khó tưởng tượng. Trên một người có Hạo Nhiên Chi Khí thuần khiết nồng đậm như thế. Giờ phút này Triệu Vô Tà tựa như thánh nhân giáo hóa thiên hạ thương sinh. Cũng chính là luồng chính khí này, lão giả kia rất khách khí với Triệu Vô Tà. Đối với Triệu Vô Tà cũng có chút tin tưởng, thân hình đang muốn động. Nhưng đúng lúc này dị biến chợt phát sinh.

Trên không trung bỗng nhiên vang lên vô số tiếng thú rống, truyền khắp mọi góc ngách trong vòng vạn dặm, sau khi tiếng thú rống vô biên vô hạn vang vọng, bầu trời đột nhiên biến đổi, giống như bị người ta oanh kích một quyền, chấn động. Vào lúc này, một dòng nước lũ đen kịt vô cùng xuất hiện trên đám mây.

Thật rộng lớn vô cùng, dòng lũ đen kịt này giống như rót Cửu U Minh Hà vậy, xuất hiện ở trên đám mây. Hình như là tiếng thú gào thét vô tận từ trong dòng lũ truyền đến, vạn dặm đều có thể nghe thấy.

“Cái này...”

Lần này không phải kinh ngạc mà là hoảng sợ. Lão giả thân hình trắng kiện kinh hãi nhìn dòng nước lũ màu đen trên không trung. Giờ phút này cho dù lão có ngu dốt cỡ nào cũng biết Triệu Vô Tà muốn nói gì với tông chủ Quy Long tông lão.

“Trưởng lão, mau mau mở trận pháp hộ sơn ra ngăn cản, nếu không sẽ thật sự trễ mất.” Hoàng Đóa là bản đồ yêu hung sát trong mười vạn ngọn núi lớn, gây rối với Quy Long tông. Tại bực, ngu trong đó biết. Đặc biệt đến đây để gửi thư, không ngờ vẫn là muộn một bước.”

Ánh mắt Triệu Vô Tà phức tạp, sốt ruột đan vào cùng một chỗ với vẻ bất đắc dĩ, thậm chí còn có thể nhìn thấy một chút áy náy.

Nhưng mà lão giả thân hình trắng kiện kia xem ra, lúc này Triệu Vô Tà quả thực chính là tu sĩ chính trực nhất trong tiên đạo. Trong lòng đối với một tia nghi ngờ của Triệu Vô Tà cũng đã biến mất, vội vàng kéo Triệu Vô Tà lại.

“Đi đạo hữu không so với áy náy, đều là do bản đạo đa tâm. Huyền này vẫn còn kịp, ta cũng muốn nhìn xem đám súc sinh này rốt cuộc lợi hại thế nào. Hừ.”

Lão giả vội kéo Triệu Vô Tà, không hề để ý đến phản ứng của Triệu Vô Tà, lập tức hóa thành độn quang bay về phía núi kia. Tốc độ cực nhanh, độn quang qua nơi, không khí đều bị bóp nát. Mặc dù là tu vi Kết Đan trung kỳ, nhưng uy thế bạo xuất ra lại không khác tu sĩ Kết Đan hậu kỳ là mấy, trách không được lúc đối mặt Triệu Vô Tà một điểm cũng không sợ hãi.

Tuy nhiên lão giả này không có chú ý tới ngay khi xoay người lại, trong mắt Triệu Vô Tà lóe lên một tia lệ mang cùng sát khí. Một tia lệ mang hiện lên, một thanh tiểu kiếm đỏ như máu ở trong đan điền của Triệu Vô Tà lập tức rục rịch muốn hành động. Nhưng kiếm thứ hai, sắc mặt Triệu Vô Tà lại biến thành chính khí凛冽. Không có gì dị thường, tiểu kiếm đỏ máu trong đan điền cũng khôi phục yên lặng.

“Có địch đến xâm phạm, mở ra trận pháp hộ sơn...”

Sau khi lão giả kia kéo Triệu Vô Tà, tức giận đan điền, rống to một tiếng ra khỏi miệng. Nhất thời cả ngọn núi đều vang vọng

thanh âm của lão giả kia, theo thanh âm của lão giả kia rơi xuống, ngọn núi này bỗng nhiên nổi lên biến hóa rõ ràng.

“Độc long long

Như là tiếng sấm rền, từ đỉnh núi hoàn toàn ẩn giấu trong đám mây, tầng tầng hào quang màu vàng bao phủ xuống. Bắt đầu từ khe núi. Chóp mắt đã bao phủ dưới chân núi, tầng tầng hào quang màu vàng như là những vòng tròn màu vàng, đem cả ngọn núi bao vây chặt chẽ, che đầy hết thấy mọi thứ trên ngọn núi này.

Mà thời điểm lão giả cùng Triệu Vô Tà độn quang đến đỉnh núi, những vòng tròn màu vàng bỗng nhiên mở một cái cửa động, thân hình hai người ở trong đó loé lên lướt qua.

Sau khi hai người biến mất, ngọn núi cao ngất trong mây cuối cùng cũng chống lại dòng nước lũ cực lớn.

Tiếng thú rống giống như không có giới hạn, ầm ầm nổ tung từ trong dòng nước lũ đen kịt kia. Trên bầu trời, một dòng lũ màu đen làm cho người ta hoảng sợ không thôi, đứng trước một ngọn núi cao bao phủ toàn bộ vòng tròn màu vàng kim.

“Vù vù vù xuyên...”

Tiếng xé gió bạo liệt giống như bị vô số lưỡi dao sắc bén xé rách, phát ra tiếng thét chói tai dị thường. Dòng lũ màu đen này chợt chia làm mười dòng lũ nhỏ hơn một chút. Mặc dù nói là nhỏ hơn một chút, nhưng nhìn qua mỗi một dòng nước lũ đều mang theo khí tức làm người ta hít thở không thông.

Yêu khí lưu động, uy thế vô cùng mạnh mẽ phát ra, từng con yêu thú cực lớn chìm chìm nổi nổi ở trong đó. Trên thân mỗi một đầu yêu thú đều mang theo mùi máu tanh nồng đậm, giống như chúng nó mỗi đầu đều vừa mới ăn qua huyết nhục tươi mới, một đôi mắt thú không có chút tình cảm nhân loại nhìn xuống.

Nếu có người ở trước mặt chúng nó, sợ là ngay cả dũng khí đứng lên cũng không có.

Mười cỗ nước lũ, mỗi một cỗ đều đại biểu cho yêu thú của một bộ tộc. Mỗi một đầu đều là tồn tại làm cho người ta hít

thở không thông, thân hình khổng lồ tụ lại một chỗ, phiêu phù ở trên bầu trời, uy áp đè xuống làm cho những vòng tròn màu vàng không ngừng đung đưa.

“Quy Long tông ha ha ha, nhất định hôm nay phải diệt vong.”

Thanh âm tràn ngập sát khí lạnh lẽo đột nhiên bùng nổ, một đầu yêu thú vô cùng to lớn đột nhiên thoát ly một dòng nước lũ trong đó. Miệng thú dữ tợn đáng sợ mở ra, thanh âm quấy động khí lưu, không ngờ lập tức cắt ra tạo thành một cơn bão. Sau khi thanh âm gió lớn vang vọng, dòng lũ yêu thú phía sau nó đột nhiên phun trào lên, mỗi một đầu yêu thú đều hướng lên trời rồng lên.

Tử huyết hồn là một cỗ lũ yêu thú có uy lực vô biên, mỗi một đầu không ngờ lại là tử huyết hổ hình thể cực lớn vô cùng. Mà yêu thú cực lớn kia, thủ lĩnh tử huyết hổ nhân tộc, tu vi Kết Đan Đại viên mãn.

“Phù Huê, không sai, thức thời liền rút lui hộ sơn trận pháp, nói không chừng gia gia ngươi tâm tình ta tốt, sẽ khiến các ngươi bớt phải chịu một chút thống khổ. Chư vị, nói là không phải.”

Thanh âm khó nghe cực kỳ khó nghe từ trong miệng một con cự xà màu vàng truyền ra, phía sau nó là một dòng lũ sa mạc, bên trong từng đầu cự xà màu vàng lật màn yêu khí giống như cát vàng, gào thét không ngớt.

“Grào, rống, rống.”

Theo lời cự xà màu vàng kia nói, lại có tám đạo thú ảnh vô cùng to lớn từ trong dòng lũ chậm rãi hiện ra, xuất hiện ở không trung, khí thế uy áp mạnh mẽ đến cực điểm, giống như thủy triều ép xuống đỉnh núi hoàn toàn bao phủ trong vòng tròn màu vàng phía dưới.

Chương thứ hai trăm, uy áp.

Hoàng sa mãng, Khấp chính là tên của cự xà. Nó chìm chìm chìm nổi nổi trong yêu khí, trong đôi mắt yêu dị không có một chút cảm tình nào, chỉ có vẻ nổi giận cùng giết chóc. Đây chính là khu vực thống trị của Thiên lang điện, ngoại trừ Thiên lang điện ra, đây là một trong những thế lực lớn nhất.

Khu vực thống trị của Thiên Lang điện rộng lớn vô cùng. Trong đó có rất nhiều khu vực nguy hiểm.

rồi rầm chia thành bốn trăm bốn phần nghiền ép.

Đất, đều có bá chủ hiểm địa kia. Ở nơi đó, mặc cho yêu thú trên thuyền muốn xâm nhập cũng vô cùng khó khăn, bởi vì thường thường là bá chủ trong hiểm địa. Vốn là tồn tại vô cùng mạnh mẽ, lại thêm địa lợi, càng là tồn tại không thể xâm nhập.

Đây là hiểm địa mới đúng, nếu như đổi lại là nơi tràn đầy linh khí khác, nhất định sẽ khiến không biết bao nhiêu thế lực tộc đàn Yêu thú tranh nhau bể đầu.

Mà con rắn vàng kia chính là hiểm địa nằm trong mười vạn ngọn núi lớn, tộc đàn bá chủ sa mạc máu vàng, đặc biệt là con rắn cát vàng vô cùng to lớn kia. Cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn khiến cho các thế lực lớn muốn xâm nhập Hoàng Sa Huyết Mạc đều không thể không lui bước.

Ngoại trừ hoàng sa mãng, còn có tử huyết hồ đồng dạng thân là cự thú, đồng dạng cũng là một nơi hiểm địa. Ác thổ sơn bá chủ, tử huyết hồ tộc thủ lĩnh, đồng dạng cũng là kết đan đại viên mãn tu vi.

Hai con yêu thú mạnh mẽ tu vi đạt đến mức Kết Đan cực hạn đang lơ lửng trên không trung, lạnh lùng nhìn chăm chú vào đỉnh núi bị vòng tròn màu vàng bao vây ở đối diện. Mà sau khi hai con cự thú điên cuồng gào thét, tám bóng thú khác cũng đều hiện ra thân thú, đều là thủ lĩnh các thế lực lớn. Tám con cự thú đứng chung một chỗ, Kết Đan trung kỳ không có một

con, thế nhưng khí thế phát ra lại không thua chút nào hai con cự thú Kết Đan đại viên mãn phía trước.

Ở phía sau mười đầu Yêu thú cực lớn kia, có mười cỗ dũng khí mà mọi người không có dũng khí. Yêu khí hoàn toàn khác nhau lưu động, quay cuồng không ngớt, yêu thú bên trong cũng đồng dạng không yên tĩnh. khuấy động yêu khí, đem cả phiến thiên không trong nháy mắt làm cho chương khí mù mịt, đâu còn cảnh tượng xinh đẹp như Tiên Đạo Tiên Cảnh lúc trước.

“Suru suru suru suru suru

Tiếng cười lạnh của rắn cát vẫn tiếp tục vang lên, thế nhưng thân hình nó đã động, trên thân rắn to lớn vô cùng chớp động quang mang. Sau một khắc, nó đã biến thành một thiếu niên áo vàng, mặc dù là bộ dáng thiếu niên, nhưng giữa hai hàng lông mày của nó lại không có một chút ngây thơ nào. Ngoại trừ giết chóc, quả thực chính là sát lục, quả thực chính là sát tinh.

Sau khi hóa ra bản thể của nhân loại, thiếu niên này vẫy tay một cái, lập tức quang mang chớp động trong lòng bàn tay hắn. Bên trong tựa hồ chậm rãi xuất hiện một kiện binh khí, là hai thanh chủy thủ, bộ dáng phong cách cổ xưa vô cùng, huyết quang nhàn nhạt chớp động, nồng đậm mùi máu tanh tỏa ra.

Nếu Triệu Vô Tà ở đây nhất định có thể nhìn ra được hai thanh đao găm này có không ít người. Hơn nữa gần đây cũng đã giết, mùi máu tanh nồng nặc trên bề mặt chúng hoàn toàn vờn quanh, không hề có dấu hiệu tan đi, cũng rất kinh khủng.

“Vù vù “

Hai tiếng thét vang lên, thiếu niên áo vàng dường như rất cuồng ngạo, hai thanh chủy thủ sau khi chuyển động vài vòng trên ngón tay hắn, vậy mà hóa thành hai đạo lưu quang hướng tới tầng cấm chế thoát nhìn rất kiên cố kia mà đi, trên không trung hóa thành hai đạo vết tích huyết quang rõ ràng. Tiếng gào thét vang lên lập tức cũng nghe thấy được thanh âm va chạm cùng cấm chế kia.

Thanh âm kim loại va chạm “Đinh đinh” vang lên, một màn dị thường quái dị, sự kinh hãi ở đây kinh hãi nhất chỉ sợ chính là

chủ nhân của hai thanh chủy thủ. Về mặt của thủ lĩnh hoàng sa mãng trầm tĩnh thu hồi chủy thủ, nhưng lúc này trong lòng hắn cũng kinh hãi, không nghĩ tới tầng cấm chế kia lại có uy lực to lớn như thế.

Phải biết rằng, hai thanh chủy thủ này không phải là vật tầm thường, chính là rằng nó ghi chép cái gì. Là hai cái răng trời sinh độc tính của nó, tuy rằng độc tính không mãnh liệt, nhưng bên trong ẩn chứa hung sát khí nồng đậm không phải là bình thường.

Hoàng Sa Huyết Mạc là hiểm địa, nơi này giống như một vùng man hoang. Sinh linh sinh sống bên trong đều khát máu vô cùng, phàm là yêu thú dã thú đi nhầm vào huyết mạc đều bị chúng nó xé nát. Mà bình thường, yêu thú trong huyết mạc đều phải chém giết lẫn nhau, sau đó thôn phệ tiến hành tiến giai.

Cái gọi là hiểm địa, kỳ thật sinh linh bên trong cũng không nhất định rất ít, giống như sa mạc máu vàng kia. Mặc dù là khu vực hoang dã, nhưng linh khí ẩn chứa trong đó có thể nói là cực kỳ nồng đậm, chỉ là bên trong linh khí kia cũng ẩn chứa một tia hung sát khí. Cho nên không thể tránh khỏi, phàm là yêu thú thu nạp linh khí luyện hóa huyết mạc, đều sẽ bị ảnh hưởng trở nên phi thường khát máu.

“Tê...”

Hơn vạn con rắn lớn màu vàng hung ác điên cuồng gào thét, thanh âm bén nhọn có lực xuyên thấu vô cùng vô tận, cho dù ngọn núi cao này có trận pháp hộ sơn mạnh mẽ, nhưng sau khi tiếng rắn gào rú vang lên, bên trong Quy Long tông trở nên hỗn loạn.

“A, đây là thanh âm gì vậy, a...”

Trong Quy Long tông, những đệ tử cấp thấp còn không biết nguy hiểm đang đến kia bỗng nhiên đều cảm giác được đầu óc muốn nứt ra, hơn vạn con rắn vàng dữ tợn gào thét âm ỉ, giống như chúng chui vào trong đầu chúng, toàn bộ những đệ tử cấp thấp tu vi không tới Trúc Cơ kỳ lập tức ôm lấy đầu của mình lăn lộn trên mặt đất thống khổ.

” Súc sinh hèn hạ, muốn chết.”

Giọng nói như chuông đồng đại lữ vang lên từ thời xa xưa đã đánh tan con rắn cát vàng kia, khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Được một bóng người chậm rãi xuất hiện ở trong mây mù, bước chân khê động, từ trong hư không bước tới, từ sâu trong mây mù đi tới.

Mười con yêu thú phiêu phù ở trước dòng lũ yêu thú đều là từ Kết Đan Trung Kỳ trở lên mạnh mẽ, lấy Tử Huyết Hồ và Hoàng Sa Mãng làm chủ. Mặc dù vân vụ kia rất mờ ảo, nhưng muốn ngăn cản mười con yêu thú này ánh mắt cũng không có khả năng.

“Lão đầu, chắc hẳn ngươi chính là mấy người tông chủ Quy Long tông. Huynh đệ bọn ta là muốn nói cho ngươi biết. Quy Long tông hôm nay, nhất định phải bị diệt.”

Phía trước miệng còn nói gì nhưng sau khi con rắn cát nói tiếng người kia toát ra mấy chữ, lập tức làm cho bóng người đang chậm rãi đi tới kia lập tức dừng lại một chút. Sau đó liền cảm giác một cỗ khí thế mạnh mẽ đến cực điểm bộc phát, hoàn toàn không thể chống cự, sau khi cỗ khí thế này phát ra lập tức làm cho người ta không dám đối kháng.

Uy áp to lớn, trong cỗ khí thế này đều có khí tức mười phần bá khí. Kết Đan Đại viên mãn chậm rãi từ trong mây mù đi ra một trung niên nhân cực kỳ uy nghiêm, khí thế trên người vô cùng mạnh mẽ. Chẳng qua tóc mai hai bên đã hoa râm, trong đôi mắt hồ bắn ra uy áp mãnh liệt, một hư ảnh hình rồng mờ lung xuất hiện ở phía sau người trung niên này.

Hư ảnh hình rồng kia cực kỳ mờ lung, nhưng trong khoảnh khắc thân hình người trung niên dừng lại, hư ảnh hình rồng phía sau hắn lập tức bộc phát một trận thần quang. Đôi mắt rồng đột nhiên trở nên rõ ràng, tràn ngập uy áp ánh mắt bắn xuống, thẳng hướng mười vạn yêu thú trên không trung kia.

Uy áp Long tộc, dĩ nhiên là uy áp hàng thật giá thật của Long tộc, mười vạn yêu thú nhất thời trở nên hỗn loạn. Trong mười vạn ngọn núi lớn có ngàn vạn yêu thú. Nhưng ở thời kỳ viễn cổ, mười vạn ngọn núi lớn hoặc là trên Thiên Vân đại lục. Có một loại tộc đàn, là Long tộc kia, tộc đàn này quả thực là được trời cao chiếu cố hết.

Chẳng những thọ mệnh dài, trời sinh đã thông hiểu rất nhiều thần thông, còn có thân thể vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa yêu thú long tộc từ khi sinh ra đã có uy áp, uy áp đó đối với yêu thú khác mà nói. Có thể nói, cho dù cảnh giới thấp, long tộc có thể ở trong chém giết chiếm hết thượng phong cũng bởi vì loại uy áp thiên thương này.

Nhưng mà lúc này, uy áp Long tộc đã biến mất không biết bao nhiêu vạn năm, lại xuất hiện trước mặt mười vạn đại sơn yêu thú. Hơn nữa là đến từ một nhân loại, mười vạn yêu thú kia lâm vào hỗn loạn. Loại uy áp Long tộc này hình như khắc ở trong huyết mạch bọn chúng, mặc kệ phản kháng thế nào, thân thể vẫn không nhịn được run rẩy.

Đồng thời, ở trên đỉnh núi, đôi mắt chính khí lâm liệt của Triệu Vô Tà hiện lên một tia giạt mình, thần sắc trở nên có chút mất tự nhiên. Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, ngay sau đó liền khôi phục lại bình thường. Dù sao cũng là lão hồ ly sống hai kiếp, che giấu biểu tình của mình, cũng là tiện tay tóm lấy.

“Quy Long Tông ha ha ha.” Đây chính là uy áp Long tộc, chính là khí tức Thú Tộc ta. Quy Long Tông người mượn uy áp Long tộc, còn không biết xấu hổ lấy ra khoe khoang, quả nhiên là người không ra người, yêu không ra yêu.

Một con Ban Lan Cự Hồ vô cùng to lớn đứng ra, tuy nhiên hoa văn trên người nó lại không phải màu vàng đen xen kẽ lẫn nhau, mà là màu tím đen. Khí thế của Kết Đan Đại viên mãn bạo phát ra, không ngờ lại thay thế tộc tử huyết hổ phía sau nó hoàn toàn thừa nhận uy áp Long tộc phát ra từ trên người lão giả kia.

Nó hơi động, một con yêu thú Kết Đan Đại Viên Mãn khác Hoàng Sa Mãng cũng đã động. Giống như một khối vải đỏ thật lớn phun ra, sau đó trên người nó cũng tản mát ra hào quang huyết hồng, hung thần giống như Man Hoang. Cũng là tộc đàn Hoàng Sa Mãng thay thế nó chịu đựng cỗ uy áp Long tộc kia.

“Grào, gào,

Tám tiếng thú rống hung hãn vang lên, tám con yêu thú kia cũng tự mình đứng dậy, hồng lưu thay thế tộc đàn phía sau chúng nó tiếp nhận cổ uy áp Long tộc kia.

“Uống đi!”

Từng luồng từng luồng lốc xoáy rất đột ngột cuồng quyền lên, thổi tan toàn bộ mây mù trên không trung, thậm chí bão táp đến trên sơn môn Quy Long tông.

Chỉ là bị vòng tròn màu vàng kia ngăn cản lại, bất quá vẫn không tiêu tán, mà tiếp tục thổi vào không trung, xé rách không khí mây mù, thanh âm gào thét không ngừng vang lên.

Mười đầu yêu thú mạnh mẽ riêng phần mình tản mát ra khí thế của mình, mà đối diện với bọn chúng, một người trung niên hai bên tóc mai trắng cũng lạnh lùng chăm chú nhìn chúng nó, mười phần uy áp của long tộc. Hắn dĩ nhiên đấu ngang ngực với mười đầu yêu thú kia: “Ta ở Long Tông cũng không tham dự ân oán của mười vạn đại sơn cùng Thần Tiêu Đạo Tông các ngươi., Nếu lại đau khổ bức bách, trên dưới Quy Long tông ta chính là liều mạng truyền thừa không cần, ta cũng để những súc sinh các ngươi không thể về được mười vạn đại chỉ.

Người trung niên kia bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng, nhưng âm thanh của hắn đã dứt, chỉ thấy hai con dao sắc bén từ trên trời giáng xuống. Trên chủy thủ huyết quang bạo phát, mùi máu tươi cực kỳ nồng đậm, tốc độ vô cùng nhanh, căn bản không kịp né tránh, theo đó là hai con dao găm rơi xuống, còn có cả tiếng cười cực kỳ khó nghe của măng xà.

Chương 2100 không đề cập tới.

Thân hình người trung niên nhanh chóng lùi lại. Thế nhưng hai con dao găm to như hai cái răng nanh như giòi bộ theo sát tới. Lam quang chớp động trên chủy thủ, làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy da đầu tê dại, kịch độc. Tuy rằng hoàng sa mãng không thể xem là độc thú, nhưng trong đôi răng nanh kia cũng ẩn chứa kịch độc mãnh liệt.

Hoàng sa mãng từng khiến ma đạo một vị Luyện khí tông sư thiếu nó một cái nhân tình, cuối cùng vị luyện khí tông sư kia vì trả nhân tình, thay hoàng sa mãng luyện chế một kiện thượng phẩm huyền khí bảo vật. Chính là hai thanh dao găm, tài liệu dùng để luyện chế đó là Hoàng sa mãng lúc tấn thăng tới Kết đan kỳ.

Bộ răng nanh kia đã được luyện chế thành một bộ yêu binh có cấp bậc thượng phẩm huyền khí, uy lực còn mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần, ngay cả kịch độc bên trong chiếc răng độc cũng càng thêm kịch liệt. Nếu để hai con dao găm cạ qua một chút, cho dù người trung niên kia có tu vi Kết Đan Đại viên mãn, chỉ sợ hành động cũng sẽ xuất hiện một tia ngưng trệ.

Chém giết giữa cường giả, một tơ một hào ngưng trệ, chỉ sợ sẽ đánh mất tính mệnh. Trung niên nhân này chính là tông chủ Quy Long tông, Khánh Long chân nhân, tu vi kết đan đại viên mãn. Lúc mười vạn yêu thú vây quanh Quy Long tông, hắn vừa vận bế quan kết thúc đi ra, vừa nhìn sơn môn nhà mình bị yêu thú vây quanh.

Mà khi đó hộ sơn đại trận còn chưa hoàn toàn vận chuyển, khiến cho tiếng gầm gừ của hoàng sa mãng tiến vào, không biết bao nhiêu đệ tử cấp thấp bị thương. Có lẽ còn có đệ tử bị thương căn cơ, là hắn lập tức nổi giận, liền xông ra. Bất quá hắn cũng không sợ hãi. Mười vạn yêu thú thì sao chứ, hộ sơn đại trận của Quy Long tông chính là địa hộ sơn đại trận của thập đại môn phái tiên đạo.

Quy Long đại trận chính là hộ sơn đại trận của Quy Long tông, chính là một vị cường giả Nguyên Anh lúc trước Quy Long chân nhân. Lúc sáng lập Quy Long tông đã hao hết tâm huyết mấy trăm năm bày ra đại trận này, cho dù có so sánh với những thế lực siêu cấp trên Thiên Vân đại lục này thì uy lực của tòa đại trận này cũng không kém chút nào.

Cũng bởi vì có Quy Long đại trận tồn tại nên trung niên mới trắng trợn ra đối mặt với mười vạn yêu thú, đáng tiếc hẳn vẫn đánh giá thấp sự âm hiểm và độc ác của mười vạn yêu thú trong núi lớn.

Thủ lĩnh sa mãng cũng không nói một câu nào, động thủ liền đánh lên ra tay.

“Hãy”

Khẽ quát một tiếng, trung niên nhân cùng hoàng sa mãng thủ lĩnh đều là kết đan đại viên mãn tu vi, chém giết tự nhiên không có khả năng vì một lần đánh lên mà chấm dứt. Trung niên nhân thân hình cong cong thành một đường cong quỷ dị, sau đó đột nhiên há mồm, mắt thường có thể thấy được sóng âm lập tức từ trong miệng hắn tản ra.

“Grào.”

Âm thanh như rỗng ngậm, có thể thấy bằng mắt thường, toàn bộ sóng âm màu vàng kim óng ánh đều đánh vào con dao găm của hai con rắn bám theo hắn. Tuy con dao găm của Vô Hối cũng sáng lên, mang. Nhưng vẫn bị sóng âm vàng kim óng ánh đánh ra ngoài, hào quang chớp lóe, thanh chủy thủ lại lập tức bị ném bay.

“Hừ “

Thanh âm hừ lạnh của trung niên nhân còn chưa dứt thì vào lúc này đột nhiên dị biến phát sinh.

“Giun đẻ thì sâu kiến, mặc kệ tu luyện bao lâu, vẫn là con sâu cái kiến: “

Một thanh âm nhàn nhạt vang lên, là một đại hán mặc áo bào tím, từ không trung chậm rãi đi tới. Hư không giống như đất bằng, bị nó đạp ở phía trên, vậy mà phát ra tiếng vang bộp

bộ. Khí thể cực kỳ uy nghiêm từ trên người đại hán này phát ra, có một loại uy áp làm người ta không thể hô hấp.

Tuy rằng không thể so sánh uy áp của Long tộc, nhưng trong cổ uy áp này còn mang theo một loại khí tức Vương Giả, phát ra vạn thú thần phục. Tử Huyết Hồ, bản thể của tử bào đại hán này chính là thủ lĩnh của tử hồ. Bàn chân to lớn dẫm lên hư không, từng bước từng bước đi tới, khí thể trên người phát ra càng thêm mãnh liệt.

Liệt.

Nhân loại xem thường yêu thú, cho rằng chúng nó là súc sinh chưa khai hóa, cho dù hóa thành nhân hình cũng là súc sinh. Yêu thú cũng đồng dạng xem thường nhân loại, bởi vì nhân loại sinh ra thật sự quá yếu ớt. Đối với yêu thú mà nói quả thực là như sâu kiến, tùy tay đã có thể lấy đi tính mệnh nhân loại.

Thân hình Tử Huyết Hồ chậm rãi đi tới giữa không trung cách Trung Xuyên khoảng hai dặm. Cười gần một cái liền có cử động, Tử, con rắn cát kia cũng không chút giác ngộ công bằng. Thế mà cũng nhe răng cười vài cái, áo bào màu vàng tung bay thân hình như quỷ mị hướng về phía trung niên nhân kia mà đi.

Một người hai thú, đều có tu vi Kết Đan Đại viên mãn. Trong lúc chém giết, tất cả chúng thú còn lại đều không có quyền xen vào. Chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, nhưng lúc này trong Quy Long tông, đông đảo đệ tử cùng trưởng lão đều sốt ruột.

“Nhanh đi bẩm báo lão tổ tông.”

Một lão giả cả người đều tản ra khí tức uy nghiêm hướng về phía một đệ tử bên cạnh, ánh mắt của lão vẫn đặt trong tư thế tốt, trong lòng cũng âm thầm nóng vội. Mười vạn đại sơn yêu thú cùng Thần Tiêu Đạo Tông khai chiến, vốn trên dưới Long Tông đều cho rằng đây là tranh chấp tầm thường mà thôi, không bao lâu sẽ bình ổn.

Thế nhưng không nghĩ tới, Thiên Lang diện vậy mà thật sự khai chiến với Thần Tiêu Đạo Tông, mười vạn đại sơn chỉ là đợt đầu tiên đi ra yêu thú lại có đến mười vạn. Lão giả này

nhìn mười vạn yêu thú trên bầu trời, đến bây giờ, Long Tông hẳn rất cực biết đã xảy ra chuyện gì. Mười vạn đại sơn yêu thú quá mức xảo trá, vậy mà đem đại quân chia làm hai nhóm.

Một cổ giao chiến với Thần Tiêu Đạo Tông, mặt khác có hơn mười vạn yêu thú xâm nhập vào khu vực Thần Tiêu Đạo Tông thống trị, bắt đầu trắng trợn tàn sát cướp đoạt những môn phái Tiên Đạo kia. Những yêu thú này đều là tồn tại cấp bá chủ một phương trong mười vạn ngọn núi lớn. Mỗi một con thủ lĩnh yêu thú hầu như đều là kết đan hậu kỳ, còn mang theo mấy chục vạn đại quân yêu thú cường hoành.

Một phương thế lực Thần Tiêu Đạo Tông không kịp đề phòng, lập tức rơi vào thế hạ phong, căn bản không thể vươn tay ra trợ giúp những môn phái Tiên Đạo kia. Tông môn cỡ lớn còn đỡ, hơn mười vạn yêu thú kia tạm thời không tới trêu chọc. Thế nhưng một số môn phái cỡ trung hoặc một môn phái nhỏ, quả thực là thê thảm đến cực điểm, một người sống cũng không lưu lại, tốc độ hủy diệt nhanh đến dọa người.

Thế nhưng hôm nay, rốt cuộc đại quân yêu thú này đã tìm tới đại phái như Quy Long tông. Thủ lĩnh của Hoàng Sa Mãng, Tử Huyết Hồ mang theo hơn mười vạn yêu thú bao vây toàn bộ Quy Long tông, hiện tại ngay cả tông chủ của Quy Long tông cũng phải đối mặt với sự vây công của hai yêu thú Kết Đan đại viên mãn.

“Bành bành đi chết đi.”

Bình khí của người trung niên là một cây trường thương, trên thân thương có một thanh trường thương.

Cuối cùng hai người chia sẻ một trăm bốn phần mười li nhỏ.

Phù văn Chân Long lấp lóe ánh sáng màu vàng, uy áp nặng nề ngưng tụ trên thanh trường thương này, thanh trường thương này vậy mà cũng là thượng phẩm huyền khí. va chạm với hai con dao găm của Hoàng Sa Mãng một chút rồi cũng không tách ra, hai loại hào quang lấp lóe, hai kiện thượng phẩm huyền khí bắt đầu chém giết trên không trung.

Thế nhưng vào lúc này, thủ lĩnh Tử Huyết Hồ bỗng nhiên xuất hiện trước mặt người trung niên. Thân thể ẩn chứa sức mạnh khổng lồ vậy mà không ngừng chút nào, trực tiếp đánh tới người trung niên. Tiếng gió gào thét trên không trung lúc này bị mạnh mẽ rút sạch, chỉ còn lại cái bóng màu tím kia, đánh thẳng về phía người trung niên kia.

“Rầm rầm”

Yêu thú cùng thân thể nhân loại sức mạnh chênh lệch không biết bao nhiêu, cũng là cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, nhưng lực lượng thân thể trung niên nhân kia cùng thủ lĩnh tử huyết hồ chênh lệch không chỉ một chút, không có chút nào lo lắng, bị thân thể nam tử áo tím kia đụng vào, thân hình trung niên nhân lập tức hóa thành một đạo hào quang bay về phía bầu trời xa xa.

“Vẫn còn chưa xong đâu...”

Trong nháy mắt nam tử áo tím dừng lại trên không trung, khoe miệng của gã xuất hiện một vòng cười dữ tợn, sau đó thân hình của gã liền lần nữa động.

Chương thứ hai trăm lẻ hai, có nguy cơ quy long.

Tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn cùng yêu thú Kết Đan Đại viên mãn bình thường có chiến lực tương đương, nhưng mà yêu thú dù sao cũng là yêu thú, trời sinh thân thể so với nhân loại mạnh mẽ hơn. Trung niên nhân kia là tông chủ Quy Long tông. Tu vi Kết Đan Đại viên mãn, cùng hoàng sa mãng, Tử Huyết Hồ đều là tồn tại cùng cấp bậc.

Đáng tiếc, hiện tại hắc đối mặt không phải chỉ có một, mà là hai đầu yêu thú đều động thủ. Bị thân thể Tử Huyết Hồ đụng vào, trung niên nhân lập tức phun ra một ngụm máu lớn màu đỏ thẫm, phiêu tán trên không trung chính là một đạo tử quang lướt qua, đi về phía trung niên nhân kia.

“Chưởng Tiểu Bặc Tâm!”

Ở trên đỉnh núi bị mây mù bao phủ, một đám người vẻ mặt đột nhiên trở nên khẩn trương. Trong đó, lão giả đem Triệu Vô Tà dẫn lên núi khi nhìn thấy tử quang bay về phía người trung niên thì kinh hô, còn lại mấy lão giả mặt đều hiện vẻ giận dữ, thân hình muốn động. “Cạc cạc cạc”.

Tiếng cười khó nghe vang lên giữa không trung cạnh khe núi, một thiếu niên áo vàng xuất hiện trước mặt đám người kia, tuy rằng cách một tầng trận pháp. Nhưng tiểu ý tàn nhẫn trên mặt thiếu niên áo bào vàng này vẫn khiến phần đông trưởng lão của Quy Long tông giật mình, sau đó lại nhìn thấy chưởng môn nhà mình bị vây công, trong lòng nổi lửa, đều muốn lao ra ngoài, quyết một trận sinh tử với chúng nó.

“Súc sinh, muốn tính mạng bản tọa, ngươi chưa đủ tư cách. Âm.”

Ánh sáng tím vẫn hiện lên như trước, nhưng lần này người bị đánh bay không phải là người trung niên mà là Tử Huyết Hồ. Thân thể người áo tím như bị một lực lượng cực lớn đánh trúng, bay thẳng xuống mặt đất. Không khí dọc đường đi qua đều bị thân thể của nó đè nát, liên tiếp thanh âm ừ ừ vang lên.

Thân thể của y đập xuống mặt đất, ở trên mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố to, khói bụi mù mịt.

“Đến lượt ngươi”

Trung niên nhân uy nghiêm vô hạn chậm rãi từ hư không xa xa đi tới, trong tay có thêm một kiện binh khí, là một đôi quyền giáp. Toàn thân đều là màu trắng, phía trên trải rộng long văn kỳ dị, uy áp nồng đậm khiến người ta không thể bỏ qua từ song quyền này phát ra. Huyền khí thượng phẩm huyền khí, không ngờ lại là một kiện thượng phẩm huyền khí.

Ánh sáng màu vàng kim nồng đậm ở trên song quyền người trung niên lóe ra, tựa hồ từ một cái khác. Không gian truyền đến thanh âm long ngâm, uy áp long tộc. Trong đôi quyền sáo này vậy mà cũng có uy áp long tộc, lúc này trung niên tựa như thật sự cùng một đầu Nộ Long bị chạm vảy ngược.

Ánh mắt lạnh như băng, như vô hình lưỡi dao bắn về phía thiếu niên áo vàng kia, khí tức to lớn vô cùng, hoàn toàn tương phản với mùi vị máu tanh của măng xà cẩu vàng.

“Nạp mạng đi!”

Trung niên nhân há mồm rộng to, hư ảnh hình rồng sau lưng trở nên ngưng thực, hào quang trên quyền giáp càng thêm chói mắt. Thân hình lập tức chuyển động, chỉ có thể nhìn thấy một đạo hư ảnh, hư ảnh màu vàng kim. Hoàng sa măng hoàn toàn bị uy áp của long tộc bao vây quanh trên người có lực cản dày đặc, bất quá trong mắt xà của nó vẫn như cũ nổi lên lãnh quang.

“Tất coong coong.”

Hai đạo quang mang trắng từ trong tay thiếu niên áo vàng bay ra, hóa thành cái bóng ghênh đón người trung niên, là hai thanh chủy thủ kia. Dao găm do xà tiêu hóa thành quang mang trắng xóa so với hư ảnh của người trung niên kia còn nhanh hơn một bậc, vậy mà đã đến trước người trung niên nhân.

Trung niên nhân lúc này đã đánh ra chân hỏa. Làm sao còn để ý tới bản thân một chọi hai, trông thấy lưỡng đạo bạch quang phóng tới, trên quyền giáp hào quang bùng lên, không chút nào sợ hãi đánh tới. Đây là thượng phẩm huyền khí, tự nhiên

là ai cũng không làm gì được ai. Bất quá trung niên nhân lúc này khí thế chính đại, một quyền liền đem hai thanh chủ thủ này đập bay.

Thân hình thoáng chốc sắp tiếp cận thiếu niên áo vàng kia. Khóe miệng người trung niên hiện lên vẻ tức giận, vừa rồi nếu không phải hắn đánh lén, hắn làm sao lại bị thương. Còn ép hắn xuất ra toàn lực. Vừa mới bế quan đi ra, không nghĩ tới lại bị thương. Cho nên người trung niên hận chết thiếu niên áo vàng này, sát khí trút giận cũng là như vậy.

Đôi mắt với đạo khí thể kinh người, mang theo bóng dáng màu vàng dày đặc uy áp, thiếu niên áo vàng do rấn cát biển ảo không chút sợ hãi. Ngay cả một tia dị sắc cũng không có, chỉ là vẫn cười lạnh. Ánh mắt nhìn người trung niên như nhìn một người sắp chết.

“Chưởng môn cẩn thận phía sau.”

Thanh âm đột ngột vang lên giữa không trung, lần này trên mặt Hoàng Sa Mãng xuất hiện vẻ kinh ngạc. Mà trung niên nhân kia sau khi nghe thấy âm thanh, trong lòng nhảy lên, thần thức bỗng quét về phía sau. Nhất thời sắc mặt đại biến, thân hình ở không trung mạnh mẽ xoay chuyển. Hai nắm đấm hướng về phía cái bóng to lớn đang đè ép từ không trung kia mà đi.

“Độc”

Chỉ có một tiếng vang, thế nhưng động tĩnh lại không như một mảng lớn bầu trời bị lực lượng nào đó cuốn lấy. Mây mù hoàn toàn bị quấy tan, kinh khí uy lực đạo mạnh mẽ tản ra bốn phía, đem không khí đâm rách. Một vòng xoáy kinh khí thật lớn nổ tung trong thời khắc đó, yêu thú tới gần chỗ nào lập tức tử thương một mảnh.

“Phốc phốc “

Đồng thời xuất hiện hai tiếng học máu, một là người trung niên, thân hình trở nên có chút suy sụp. Đôi quyền sáo kia cũng có chút quang mang ảm đạm, uể oải giống như người trung niên. Một người khác, học máu còn có một người, quang

mang lập lòe, thân hình người áo tím chậm rãi từ trong vòng xoáy kinh khí đi ra.

Ánh mắt lạnh như băng, chậm rãi lau đi máu ở khóe miệng, ở trong tay nó. Một thanh cự chùy bị mang theo, to lớn vô cùng, quả thực so với nó.” Loại thân hình này có hư hổng rất lớn, trong năm nó lại tựa như một điểm trọng lượng cũng không có, mặt trên lúc này hiện lên tử quang, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng tia từng tia huyết khí.

Thượng phẩm huyền khí, lại là một kiện thượng phẩm huyền khí, không nghĩ tới ba người đều có được một kiện thượng phẩm huyền khí. Cái bóng khổng lồ kia đột nhiên đánh lên người trung niên chính là tử huyết hồ cự chùy, không ngờ bị người ta quất phá, lại là đã cứu được người trung niên kia một mạng, miễn cho hắn bị đánh lên trọng thương.

“Sức sinh chính là tập hợp gia súc vĩnh viễn cũng chỉ biết đánh lên.”

Thân hình người đàn ông trung niên đứng thẳng thẳng, khí tức trên người vẫn hùng dũng như trước, hư ảnh hình rồng sau lưng tản mát ra uy áp dày đặc. Giống như một con rồng lớn đang bay trước mắt. Mười vạn yêu thú kia đều hoảng sợ không dám tiến lên.

“Cạc cạc cạc, đánh lên, ngươi cho là ngươi quay về sao?”

Tiếng cười âm lãnh vang lên, hai tay thiếu niên áo vàng lắc lư, hai thanh xà nha đao găm chuyển động qua lại giữa mười ngón tay của hắn, từng tia từng tia lãnh quang nổi lên. Hung uy Yêu thú Kết Đan Đại viên mãn lúc này hiển lộ ra, không chút sợ hãi khí tức to lớn trên người trung niên chậm rãi đi về phía hắn.

“Không sai, Quy Long Tông, ta nhất định phải diệt.”

Bước chân của người áo tím đạp trên không trung, phát sinh tiếng vang của trận pháp, âm âm vang vọng bên tai mọi người. Cùng lúc đó, ở phía sau hai con thú có tám hư ảnh kinh khủng cũng chậm rãi đi tới. vậy công. Mười con yêu thú mạnh mẽ, vậy mà lúc này lại vô cùng ăn ý muốn đem tông chủ Quy Long tông ở lại đây.

Hai con yêu thú cường đại Kết Đan Đại viên mãn chỉ còn cách Nguyên Anh Kỳ có một chút, ở Thiên Vân Đại Lục cũng là cường giả đứng trên đỉnh. Mặt khác tám con kia, cũng hơn phân nửa đều là yêu thú Kết Đan Hậu Kỳ. Mười đại yêu thú tự thống lĩnh mười cổ tộc đàn yêu thú mạnh mẽ. Mỗi con đều là tồn tại cấp bá chủ một phương, chậm rãi đi tới trung niên nhân kia, tựa hồ sau một khắc sẽ phát động công kích hủy diệt.

“Không tốt, chương môn gặp nguy hiểm...”

Lão giả tràn ngập uy áp lúc trước bỗng nhiên biến sắc, nhìn mười thân ảnh kinh khủng kia đi về phía Chương môn nhà mình, vừa kinh vừa sợ.

Một màn này cũng kỳ dị, mười con yêu thú mạnh mẽ rõ ràng lại vô sỉ đi vây công một trung niên nhân Kết Đan Đại viên mãn, hơn nữa người trung niên kia còn bị thương.

Đứng ở bên cạnh lão giả thân hình trắng kiện kia, khoe miệng Triệu Vô Tà bỗng nhếch lên một đường cong cực kỳ bí ẩn, tựa hồ là vẻ trào phúng.

“Áp sát lại hộ sơn đại trận...”

Lão giả uy nghiêm kia hung hăng cắn răng một cái, hạ lệnh mở hộ sơn đại trận ra, để cho bọn người mình đi ra ngoài cứu viện chương môn. Lúc này ánh mắt người trung niên kia cũng phi thường kinh hãi, có thể lên làm tông chủ đại tông môn như Quy Long tông, hắn cũng không phải hạng người ngu dốt. Nhìn trận thế trước mắt, nghĩ lại liền biết là mình trúng kế.

Cương Nha hung hăng cắn một cái, lúc trước hắn vừa mới xuất quan, mạng lưới đại quân yêu thú đã xuất hiện bao vây cả ngọn núi. Hắn nhất thời nổi giận, lại thấy tộc đàn Hoàng Sa Mãng dùng âm sát thuật đối phó đệ tử cấp thấp của Quy Long tông, dưới sự nổi giận liền vọt ra, không nghĩ tới đã trúng quỷ kế của bọn yêu thú này.

Bất quá đó là hộ sơn đại trận đã vận chuyển, có trung niên nhân dựa vào cũng không có đem những thứ này để ở trong lòng. Nhưng hiện tại đã muộn, đám yêu thú này cực kỳ âm hiểm, nếu như mọi người Quy Long tông vì cứu viện chương

môn, khẳng định sẽ mở hộ sơn đại trận, đến lúc đó bọn chúng sẽ thừa cơ tiến vào.

Nếu hộ sơn đại trận không mở, người trung niên kia chỉ sợ lành ít dữ nhiều, cho dù là hắc nhĩ thế nào cũng không nghĩ tới, đám yêu thú này lại nhất định muốn đưa Long Tông vào chỗ chết. Luận về đối trá, yêu thú có thể không bằng tu sĩ nhân loại, nhưng mà âm hiểm độc ác. Những yêu thú từ khi sinh ra đã trải qua chém giết tranh đấu với nhau đã không thua gì nhân loại, hiện tại có thể nhìn ra một màn này.

“Cạc cạc cạc, ta thật muốn nhìn xem, người lựa chọn một người chết, vẫn nên để cho toàn bộ Quy Long tông chôn cùng người.”

Gương mặt lạnh lùng của thiếu niên áo vàng bắt đầu méo mó, trông rất dữ tợn, đặc biệt là cặp mắt rấn kia. Ánh sáng lạnh nổi lên bên trong quả thực như muốn đông cứng cốt tủy người ta, còn người mặc áo bào tím đứng cạnh thiếu niên áo vàng mặt không biểu tình, thế nhưng sát khí trên người lại không thua gì thiếu niên áo bào vàng kia.

Tám con yêu thú khác cũng như thế, trên người tỏa ra sát khí lẫn liệt, trong đôi mắt đầy vẻ khát máu. Ra khỏi mười vạn đại sơn, mười vạn yêu thú này đã trải qua không biết bao nhiêu giết chóc trong mấy ngày nay. Không nói đến những môn phái Tiên đạo bị hủy diệt, ngay cả phạm nhân ở thế tục, chết trong miệng mười vạn yêu thú này cũng không biết có bao nhiêu người.

Mấy ngày qua chưa bao giờ dừng lại giết chóc khiến cho mỗi một đầu Yêu thú trong cơ thể đều tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc dị thường, Yêu thú bình thường còn như thế. Mười đầu thủ lĩnh Yêu thú kia lại càng như thế, thủ lĩnh của Tử Huyết Hồ, ở cùng một chỗ, Quốc gia ở thế tục, lúc hóa thành bản thể Tử Huyết Hồ, ngắn ngủn nửa canh giờ đã nuốt chửng một vạn phạm nhân, nuốt sạch sẽ phạm nhân trong thành trì kia, quả thực là giống như một dạng sát thần. Chín con yêu thú còn lại cũng đều như vậy, cho nên huyết khí trên người chúng cùng oán khí ngưng tụ đều nồng đậm kinh người, chậm rãi đi

lại trên không trung, tầng tầng gợn sóng màu máu dập dờn,
cực kỳ chói mắt.

Còn có hai canh nữa.

Chương thứ hai trăm lẻ ba, lão giả thần bí.

Tiếng gió đột khởi, sát khí cùng oán khí dày đặc ngưng tụ quay cuồng tràn ngập, một chút lại để cho không trung nổi lên cuồng phong. Mười con yêu thú kia đều có tu vi Kết Đan trung kỳ trở lên, đều tự hóa ra hình thể nhân loại. Nhưng cho dù là như thế, khí tức yêu thú trên người chúng lại là một điểm cũng không che đậy được. Sĩ đó là nồng đậm mùi máu tanh, cả phiến bầu trời cũng đang tràn ngập.

Sơn môn Quy Long Tông ở ngọn núi cao mấy ngàn trượng kia, quanh năm đều bao phủ trong mây mù, là một địa phương tiên cảnh bình thường. Nhưng là sau khi thập đại yêu thú này tới, khí tức nơi này liền thay đổi, hoàn toàn bị mùi máu tanh cùng hung sát chi khí trên thân những yêu thú kia thay thế.

“Không được mở ra trận pháp, chỉ là mười con súc sinh mà thôi, không làm gì được bốn tọa.

Sắc mặt người trung niên trầm tĩnh, cự chùy trong tay bùng lên kim quang, hư ảnh hình rồng phía sau hắn càng thêm rõ ràng ngưng thực, khí thế kinh người, không thể nhìn ra đã bị thương.

Quy Long tông tu luyện chính là Quy Long quyết, nghe đồn là nhân vật thiên tài năm đó do Long chân nhân tự sáng tạo ra, còn từng tham khảo tu luyện pháp quyết của Long tộc. Mà người trung niên kia, là tông chủ Quy Long tông, Quy Long quyết đã sớm luyện đến cảnh giới cao thâm. Kết đan đại viên mãn tu vi hoàn toàn là dựa vào hắn tu luyện mà không mượn ngoại lực.

Quy Long Tông tham khảo công pháp Long tộc, không chỉ có thần thông tu luyện pháp môn tu luyện tâm thần của nhân loại, mà còn có phương pháp luyện thể. Với tu vi Kết Đan Đại viên mãn của hắn, đối mặt với hai cường giả cùng cấp cũng không có ý nhượng bộ chút nào.

Đáng tiếc lúc này hắn không chỉ đối mặt với hai con yêu thú Kết Đan Đại viên mãn, còn có tám con yêu thú đã ngoài Kết Đan Trung Kỳ. Trừ phi hắn tiến cấp lên cảnh giới Nguyên Anh Kỳ, nếu không sẽ không có khả năng chạy thoát khỏi vận xui xẻo chết. “Môn, môn”.

“Tam sư đệ không cần lo lắng. Bọn súc sinh này còn không có bản lĩnh lưu lại tính mệnh bốn tọa. Người chỉ cần chú ý vận chuyển hộ sơn đại trận, còn có mời lão tổ tông ra, ngàn vạn lần phải bảo toàn trên dưới long tông.”

Trung niên nhân kia mặt lạnh như tiền nói, đột nhiên dưới chân bước ra một bước, cự chùy ngang trời, một con kim long xuất hiện ở phía sau hắn, tựa hồ tùy thời đều muốn hóa thành cái bóng ngưng thực sau đó bay ra.

Bất quá trung niên nhân này nhìn uy thế kinh người, đáng tiếc người sáng suốt liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra, đối mặt mười đầu yêu thú mạnh mẽ. Hắn chỉ sợ là muốn tự bạo cũng chưa chắc có thể thành công, huống chi nơi này hắn cũng không thể tự bạo, nếu không một cường giả Kết Đan Đại viên mãn tự bạo. Quy Long Tông hộ sơn đại trận mặc dù mạnh mẽ, cũng chưa chắc có thể chịu đựng được.

Còn nữa, tu sĩ tiên đạo luôn dối trá. ích kỷ tự lợi, chưa chắc sẽ vì môn phái mà hy sinh bản thân, đứng ở đỉnh núi. Triệu Vô Tà giống như xem kịch nhìn cảnh tượng trên không trung, khóe miệng dần dần xuất hiện ý cười lạnh lùng, ý cười của hắn cực kỳ bí ẩn, những người còn lại cũng đều nhìn lên không trung, không ai chú ý tới người ngoại lai này.

“Lão tổ tông ha ha ha” chính là lão gia hỏa trùng kích Nguyên Anh kỳ thất bại, Quy Long tông các người thế mà còn nuôi phế vật như vậy. Ha ha ha ha.”

Tiếng cười điên cuồng truyền khắp bầu trời, chính là người áo tím kia. Nghe thấy hắn nói, thiếu niên áo vàng và tám người khác đều bắt đầu cười như điên, tựa hồ đó là chuyện dị thường buồn cười. Thế nhưng sau khi lời nói của hắn ra khỏi miệng, sắc mặt tất cả mọi người thuộc Long tông đều thay đổi.

Nhất là người trung niên kia, trên khuôn mặt vốn đã lạnh như băng xuất hiện sát khí, trên trán nổi gân xanh. Cương Nha cắn chặt, hư ảnh kim long phía sau thoáng cái đã trở nên ngưng thực, giống như long tộc, nổi giận, lần này trung niên nhân thật sự lâm vào trong cơn giận dữ rồi.

“Người nói cái gì.

Từng chữ từng chữ một từ sâu trong yết hầu nặn ra. Trung niên nhân nhìn về phía người áo tím, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo. Tiếng cười của người áo tím lại không vì ánh mắt đáng sợ của Thúc Niên mà dừng lại, ngược lại càng thêm điên cuồng hô lên.

“Ha ha ha” Ta nghe nói Tiên Đạo quy về Long Tông một lão già Kết Đan Đại viên mãn, không biết sống chết đánh sâu vào vách ngăn Nguyên Anh, kết quả sau khi thất bại tu vi hoàn toàn bị phế bỏ. Biến thành giống như người bình thường. Không nghĩ tới Quy Long Tông các ngươi rõ ràng còn nuôi lão phế vật kia, còn dám bảo hắn đi ra. Chẳng lẽ muốn chúng ta giúp ngươi chấm dứt tính mạng của hắn. Nếu quả thật là như vậy, chúng ta cứ cố hết sức ra tay.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha, không sai nhanh gọi lão phế vật kia đi ra a ha ha.

Cuối cùng hai người chia ra từng phần một, nghiền nát hết bao vây mười lăm lần.

Hắc hắc...

Tiếng cười của người áo tím vang vọng bầu trời, đồng thời còn có tiếng cười của yêu thú khác. Bọn họ cũng đang cười nhạo lão tổ tông.

Mấy chục năm trước, Quy Long tông có một vị tiên bối Nguyên Anh kỳ gặp đại nạn, thân tử tọa hóa. Một là đại môn phái bình thường đều có một vị cường giả Nguyên Anh kỳ tọa trấn., Quy Long tông mất đi cường giả Nguyên Anh kỳ, địa vị môn phái lập tức giảm xuống rất nhiều. Vì vậy, trong môn phái có một vị trưởng lão Kết Đan Đại viên mãn bồi phận tương đối cao, vì để cho môn phái có một vị cường giả Kết Đan kỳ mà không mang nguy hiểm cưỡng ép đột phá chương ngại

Nguyên Anh kỳ, kết quả thất bại, nghe đồn tu vi toàn bộ đều bị phế đi. Hơn nữa còn biến thành phế vật giống như phạm nhân.

Lời đồn đại như thế, cũng không biết có phải thật hay không. Triệu Vô Tà mặc dù không biết nhị hung đại sự của nhị hung đại đạo Thiên Vân Đại Lục này, nhưng nhìn phản ứng của Quy Long tông nhân chung quanh cũng biết, miệng gia súc là cấm kỵ của môn nhân Quy Long tông. Tử bào nhân kia biết rõ là như thế, nhưng vẫn không hề có ý tứ thu hồi tiếng cười.

“Tam trưởng lão, van xin ngài mở ra Hộ Sơn đại trận, đệ tử phải đi ra ngoài tử chiến với bọn súc sinh này.” Không sai, tam trưởng lão và đám súc sinh này cũng không chết không thôi. Trưởng lão, để chúng ta ra đây.

Tiếng cười của người áo tím vẫn còn vang vọng. Thế nhưng lúc này trong Quy Long tông đã trở mình. Các đệ tử đều nghe thấy tiếng cười điên cuồng của người áo tím. Người bần còn có tức giận, đám tu sĩ đại môn cao cao tại thượng của Quy Long tông ngày thường cũng không chịu nổi cười nhạo như vậy.

Quần tình phấn nộ, nhao nhao yêu cầu phải ra ngoài tử chiến với đại quân yêu thú. Mà lão giả cả người đều tản ra khí tức uy nghiêm. Lúc này lại là nhú chặt mày, chậm chạp không có đưa ra quyết định, bất quá nhìn ánh mắt của lão. Hiển nhiên đối với người áo tím cũng cực hận, bất quá hãn vì nghĩ cho trên dưới Quy Long tông, nên một mực do dự.

Đối với Quy Long tông mà nói, lần này chính là một lần họa kiếp. Mười vạn đại quân yêu thú, dù là các vị trưởng lão đều sống mấy trăm năm, đã chứng kiến qua rất nhiều cảnh tượng. Nhưng trong lòng vẫn nổi lên sóng to gió lớn. Nếu như không có hộ sơn đại trận ngăn cản, Quy Long tông chỉ sợ là tuyệt đối không có may mắn. Nhưng hiện tại...”

Triệu Vô Tà vẫn đứng bên cạnh lão già thân hình tráng kiện kia, chỉ là nụ cười đùa tùm tùm trên khóe miệng đã biến mất, thay vào đó là vẻ nghi hoặc và kinh ngạc. Bởi vì hắn cảm ứng được, xung quanh đây có một cường giả cực kỳ mạnh mẽ khí tức Ất mật mờ, nhưng Triệu Vô Tà lại có thể cảm giác được.

Rất mạnh, một cường giả dị thường mạnh mẽ. Ở xung quanh đây, lúc này nhiều người, cộng thêm khí tức cường giả kia thực sự quá mơ hồ, Triệu Vô Tà vô cùng cẩn thận. Là đang cố nén ý tưởng mở to mắt bình nhìn đến tột cùng, nhưng Triệu Vô Tà thật sự có thể cảm giác được, chủ nhân cỗ khí tức này tuyệt đối là một cường giả cực kỳ cường đại.

“Nguyên Anh kỳ “

Trong lòng đột nhiên hiện lên một ý niệm, nhưng sau một khắc liền bị hấn hủy diệt. Hấn đã gặp qua không ít cường giả Nguyên Anh kỳ, mặc dù đều là Nguyên Anh kỳ, nhưng cũng có mạnh có yếu. Sự cường đại không gì sánh bằng vị Hoàng tuyền quý mẫu cực kỳ thần bí kia, còn có điện chủ Thiên Lang điện, tiếp theo chính là lão bà Vong Tình, còn có Vụ Nô.

Về phần vị lão tổ tông ở Chu trại kia, kỳ thật trong mấy người là nhỏ yếu nhất, cho dù Triệu Vô Tà cũng chỉ cảm ứng được một chút khí tức từ lúc rời đi mà thôi. Nhưng lúc này Triệu Vô Tà cũng biết, Nguyên Anh kỳ cũng là phân sơ trung hậu kỳ, Hoàng Tuyền Quý Mẫu, Thiên Lang điện chủ, Vong Tình Ma Đế, Vụ Nô. Có lẽ đều là cường giả Nguyên Anh cùng đẳng cấp. Khả năng Hoàng Tuyền Quý Mẫu và Thiên Lang điện chủ yếu cao hơn một chút, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Tâm thần hấn cảm nhận qua không ít khí tức của cường giả Nguyên Anh kỳ, nhưng cho dù là lão tổ tông Chu gia nhỏ yếu nhất thì khí tức cũng mạnh mẽ hơn chủ nhân cỗ khí tức này không ít. Cho nên chủ nhân cỗ khí tức này không phải một cường giả Nguyên Anh kỳ, nhưng cũng không phải là tu vi Kết Đan đại viên mãn, so sánh với Nguyên Anh kỳ. Triệu Vô Tà đã thấy qua số lượng cường giả Kết Đan đại viên mãn nhiều hơn, bất luận là ai cũng nhỏ yếu hơn cỗ khí tức này rất nhiều.

Lông mày nhăn lại, không phải là chân nhân Nguyên Anh kỳ, nhưng mà khí tức so với tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Thời điểm Triệu Vô Tà đang trong lúc mê hoặc, lão giả toàn thân tản ra vẻ uy nghiêm kia tựa hồ đã hạ quyết định, sắc mặt dứt khoát. Đang định hạ lệnh, ngay lúc này, một thanh âm cực kỳ già nua vang lên.

Kinh hãi, vẻ kinh hãi vô cùng xuất hiện trên mặt tử bào nhân kia, thân hình nó theo bản năng liền bạo lui vài dặm. Một người còn lại cũng đều cùng lúc đó nhanh chóng thoái lui. Nhưng chính vì như thế, thanh âm già nua kia vẫn như cũ rất rõ ràng xuất hiện bên tai chúng, giống như người nói chuyện đang đứng sau lưng chúng vậy.

“Không ngờ mấy chục năm không đi ra ngoài lại có người dám gọi ta là lão phế vật, ha ha.”

Tiếng cười già nua vang lên bên tai tử bào nhân cùng các yêu thú còn lại, rõ ràng vô cùng, giống như người nói chuyện kia đang đứng ở phía sau bọn chúng vậy. Nhất là tiếng cười kia, làm cho trong lòng người nghe run lên.

“Lão tổ tông...”

Trung niên nhân kia cảm thấy hoa mắt. Một thân ảnh già nua liền xuất hiện trước mặt hắn. Toàn thân trên dưới đều được bao phủ trong hắc bào. Khuôn mặt, tứ chi, cái gì cũng không thể nhìn thấy. Chỉ cảm giác được khí tức làm người ta run sợ. Khí tức này vừa xuất hiện thì trong đầu tất cả yêu thú cùng tu sĩ Quy Long tông đều hiện lên một ý niệm. Lão giả thần bí này tuyệt đối là một cường giả, cường giả không thể so sánh.

“Lão tổ tông tham kiến lão tổ tông...”

Quy Long Tông trong sơn môn, trên đỉnh núi, nhất thời quỳ xuống một đám lớn người, đều là hướng về lão giả thần bí quỳ xuống, ngay cả người trung niên kia, lúc này cũng phải khom lưng. Chỉ có một mình Triệu Vô Tà, hạc giữa bầy gà đứng ở nơi nào, ánh mắt vậy mà cực kỳ lớn mật nhìn chăm chú vào lão giả kia.

Chương thứ hai trăm lẻ bốn, sợ bỏ chạy.

Trên đỉnh mây. Trong lời vân, Triệu Mâu Tà toàn thân áo vải li ti, không chút cố kỵ trùng mắt nhìn lão giả. Khí tức mạnh mẽ. Mặc dù như thế, Triệu Vô Tà trong mắt lại không khiến người ta nảy sinh ác cảm. Bởi vì khí tức trên người Triệu Vô Tà thật sự quá mức hạo Nhiên.

Hạo Nhiên Chính Khí trong đám tu sĩ nhân loại của môn phái tiên đạo cũng không hiếm, thậm chí có rất nhiều môn phái có quan hệ tu sĩ hoặc vì tâm cảnh. Hoặc là quan hệ công pháp tu luyện. Khí tức phát ra giống như hạo nhiên như những người đọc sách ở thế tục, nhưng Hạo Nhiên Chi Khí lại cường đại hơn rất nhiều.

Lúc này Triệu Vô Tà cũng là như thế, khí tức trên người hắn ta vô cùng hạo nhiên, cộng thêm khuôn mặt thanh tú. Khiến người ta vừa nhìn đã nảy sinh hảo cảm, không hề có ý phòng bị đối với Triệu Vô Tà.

Lão giả bị Triệu Vô Tà nhìn chăm chăm, toàn thân che giấu trong áo choàng màu đen, hoàn toàn không nhìn thấy. Triệu Vô Tà không nhìn lâu, rất nhanh liền dời ánh mắt, hơi hơi hơi cúi người về phía lão giả kia. Sự tôn trọng đối với cường giả, Triệu Vô Tà không phải là người tốt gì, nhưng thân phận của hắn lúc này là một tán tu chính phái.

Lão giả áo đen giấu diện mục vào trong hắc bào, cũng không biết là biểu tình gì, nhưng là trên người hắn dần dần dần bay lên sát khí. Sát khí nhàn nhạt chính là thời điểm tràn ngập sát khí. Đám yêu thú trên không trung cũng cảm giác được khí huyết trong cơ thể cực kỳ căng thẳng, ngay cả yêu nguyên cũng vận chuyển đều có chút không được thuận lợi. Thậm chí có vài con yêu thú sau khi cảm nhận được sát khí này, lại bắt đầu run rẩy sợ hãi.

Uy áp của cường giả không liên quan đến huyết mạch, trong cổ sát khí này là uy áp thuộc về lão giả thần bí kia. Bởi vì hắn có tu vi mạnh mẽ mà phát ra uy áp, chỉ cần tu vi không bằng lão giả này, đều sẽ sinh ra cảm xúc sợ hãi.

“Người mới gọi ta là lão phế vật sao?”

Giọng nói già nua nhàn nhạt, lão giả áo đen xoay người lại, nói với người áo tím.

Lão giả tuy rằng toàn thân đều được hắc bào bao phủ, nhưng vẫn có thể trông thấy thân hình ốm yếu dị thường của lão, thậm chí có chút còng xuống. Thanh âm kia cũng vô cùng già nua, giống như một lão nhân đang buông màn.

Nhưng sắc mặt người áo tím lúc này lại không tốt lắm, có thể nói là sắc mặt rất khó coi. Vừa rồi mắng chửi người là lão phế vật, bây giờ chính chủ đi ra, hơn nữa tu vi còn mạnh mẽ như vậy. Lần này ngay cả trước khi cười nhạo đám yêu thú trên mặt đều lộ ra vẻ khó coi dị thường, nhìn về phía lão giả thần bí kia ánh mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia sợ hãi.

“Các hạ đến từ mười vạn ngọn núi lớn, nơi nào có không ít yêu thú có tư cách xưng hô với lão phu là phế vật. Bởi vì lão phu so với chúng nó đúng là phế vật. Vô dụng, chỉ là, bên trong hình như không có các hạ. “

Cục diện quý dị, quý dị vô cùng, vị lão giả thần bí này cũng không biết đang có chủ ý gì. Sau khi hiện thân, lão không lập tức ra tay trả thù mà không ngừng dùng khí tức của chính mình áp bách lấy mười vạn yêu thú. Triệu Vô Tà cúi đầu. Ánh mắt lão lập lòe, trong đầu ngàn vạn ý niệm cuộn cuộn không ngớt.

Lão giả này có lẽ chính là vị tiên bối đánh vào bình chướng Nguyên Anh kỳ của Quy Long Tông đã thất bại, nhưng không phù hợp với lời nói của người áo tím chính là lão giả này chẳng những không có tu vi bị phế hết, ngược lại còn tiến vào cảnh giới so với Kết Đan Đại viên mãn càng thêm mạnh mẽ. Triệu Vô Tà cũng không rõ cảnh giới này rốt cuộc là như thế nào.

Chỉ sợ chỉ có lão giả kia mới có thể biết được chính bản thân hắn đến cùng là cảnh giới gì, so với cường giả Nguyên Anh kỳ chân chính yếu hơn rất nhiều, nhưng lại mạnh mẽ hơn rất nhiều so với tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn. Lão giả kia thiên sinh lại rất thần bí, ngoại trừ khí tức ra còn cường đại hơn.,

Những người khác đều không thể lộ ra được gì, nhưng điều làm cho Triệu Vô Tà cảm thấy nghi hoặc chính là tu vi của lão giả này rõ ràng mạnh mẽ hơn so với bất kỳ Yêu thú nào ở đây, nhìn khí tức phát ra trên người lão, cho dù là Hoàng Sa Mãng và Tử Huyết Hồ cường đại nhất cũng không phải đối thủ của lão. Thế nhưng vì sao lão lại không có chút ý động thủ nào, ngược lại còn dùng khí tức áp bách Tử Huyết Hồ.

“Không sai, là bốn tọa. Lão phế vật...”

Bị ánh mắt lão giả thần bí ẩn nấp trong hắc bào nhìn chăm chăm, toàn thân người áo tím đều không bình thường. Hơn nữa ở đây nhiều yêu thú như vậy, nếu lúc này bị lão giả kia đè xuống chỉ sợ lúc này trở về không nên đặt chân tại thập vạn đại sơn. Dùng người áo bào tím kiên trì quát, đồng thời cự chùy trong tay hấn bắt đầu bùng lên hào quang, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm lên người lão giả kia.

Tựa hồ lo lắng hấn đánh lén, ngoại trừ người áo tím, còn có thiếu niên áo vàng kia. Về mặt hấn cũng như vậy đề phòng. Lão giả thần bí này gây cho hấn áp lực quá lớn, tuy rằng còn không sánh bằng điện chủ điện Thiên Lang ở Thiên Lang điện lúc trước. Nhưng kỳ thật cũng không sai biệt lắm. Lúc này bầu không khí trên không trung thật sự quá áp lực.

“Lão phu sống nhiều năm như vậy, cũng có thể coi là một chữ lâu đời, nhưng là phế vật. Còn chưa tới phiên ngươi nói, hừ...”

Phía trước vẫn là âm thanh già nua như trước, thế nhưng câu sau, lão giả này đột nhiên hừ lạnh một tiếng. Thân hình chuyển động, một bóng đen mơ hồ xuất hiện trong đồng tử của đông đảo yêu thú, sau một khắc người áo tím kia cũng đã bay ra ngoài.

“Phốc phốc phốc phốc phốc...”

Quả thực giống như bị phun máu, trong miệng người áo bào tím không ngừng phun ra huyết dịch đỏ thẫm, trước ngực nó chẳng biết từ lúc nào đã lún xuống bốn chỗ. Quá kinh khủng, thân hình người áo bào tím bay ra ngoài lại bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ kéo về phía Điện Giác Châu.

“Uống lão già này muốn chết...”

Ánh mắt người áo tím nổ tung, tựa hồ ngay cả con người cũng muốn nhảy ra ngoài, bên trong bắn ra quang mang bạo nộ. Còn có nhục nhã, đồng thời cự chùy trong tay không chút do dự đập tới lão giả kia, quang mang của thượng phẩm huyền khí bùng lên, uy lực mạnh mẽ cũng bạo phát vào lúc này.

“Bành”

Một màn làm cho người ta cảm thấy kinh hãi đã xuất hiện. Lão giả thân bí kia lại không thèm nhìn đến cự chùy, chỉ tiện tay vung lên, bàn tay đập vào cự chùy, lập tức phía trên va đập ra một cái, hồ to đến, thượng phẩm huyền khí cự chùy dĩ nhiên bị bàn tay kia đập ra một cái hồ to. “Phốc”

Không hề có chút khó hiểu nào, sau khi cự chùy bị lão giả ném ra một cái hồ to, người áo tím lập tức há mồm phun ra một ngụm máu đỏ thẫm. Huyền khí do tính mạng giao tu bị đánh hỏng, người áo tím tất nhiên bị cản trở. Lần này cộng thêm một quyền trước đó, người áo tím đã bị thương nặng.

“Trước khi kêu người khác là lão phế vật, trước tiên xem một chút chính mình có tư cách này hay không. Hừ cút cho ta!”

Thân hình lão giả mặc hắc bào đột nhiên phình to ra một vòng, sức mạnh kinh khủng ở trong đó đang nổi lên, thanh âm già nua vẫn như trước vang lên. Một nắm đấm khô héo đột nhiên đánh ra, ở đây mặc kệ là nhân loại hay là yêu thú, ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy. Sau đó chỉ nghe thấy tiếng nổ âm ầm.

“Rắc rắc rắc”

Trong tiếng nổ lớn xen lẫn tiếng xương cốt vỡ nát, thân hình người áo bào tím giống như bị một sức mạnh cực lớn đánh trúng, bay thẳng lên bầu trời phía xa. Ngay khi nắm đấm của ông lão kia đánh tới trên người, người áo bào tím do thủ lĩnh tử huyết hồ biến thành đã ngất xỉu, hoàn toàn bất tỉnh.

“Thủ lĩnh.”

Lại một nam tử áo tím xuất hiện, bất quá tu vi của nó chỉ là Kết Đan trung kỳ mà thôi, sợ hãi nhìn thoáng qua lão giả thân bí kia. Sau đó hóa thành độn quang hướng về phía người áo tím đã bị đập bay vài dặm xa, một vụn Tử Huyết Hồ đấm chìm

nổi trong yêu khí màu tím, loại khí hung sát nồng đậm lúc trước đang dần dần tán đi.

“Đi “

Trong bầy tử huyết hồ, một con Tử Huyết Hồ có địa vị không thấp, ngửa đầu hét lớn một tiếng, sau đó quay đầu bỏ chạy, một vạn con tử huyết hồ theo sau nó bỏ chạy. Yêu phong nổi lên, trợn vện một vạn con tử huyết hồ uy thế kinh người, chỉ trong chốc lát liền biến mất sạch sẽ.

Sau khi lão giả áo đen đập bay Tử bào nhân, thân hình đã hồi phục lại dáng vẻ trước đó, thân hình xoay lại. Một ánh mắt bí ẩn nhìn về phía đám yêu thú còn lại, nhất là thiếu niên áo vàng kia, toàn thân từ trên xuống dưới tựa hồ đều bị khí tức của lão giả thần bí kia bao phủ ở trong đó.

Thiếu niên mặc hoàng bào chính là hoàng sa mãng hóa thành nhân loại hình thể, trời sinh tính xảo trá, mặc dù trước mắt có cường địch, nhưng cũng không phải một mực kinh hoảng, mà là ánh mắt lấp lóe, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Lão giả kia thân hình vừa động, bước chân tựa hồ muốn đi về phía hoàng bào thiếu niên kia.

“Thủ lĩnh rồng lên.”

Đúng lúc lão giả kia chuẩn bị di chuyển, cách xa mười dặm bỗng nhiên truyền đến một tiếng hồ gầm thống khổ, bên trong có tiếng gào bi ai. Nghe được thanh âm này, thiếu niên mặc hoàng bào biến sắc, trên mặt không hề có vẻ do dự.

“Đi “

Thân hình xoay chuyển, lạnh lùng hạ lệnh xoay người rời đi. Nó không lo lão giả kia sẽ đánh lên nó, kẻ gian xảo đương nhiên là nghĩ chuyện kín đáo kín đáo., Lão giả kia tu vi mạnh mẽ. Nhưng mà lại không chém tận giết tuyệt yêu thú, còn không phải là vì kiêng kỵ chiến lực mạnh mẽ của chúng, nếu thật sự đem những hung sát yêu thú đến từ mười vạn đại sơn này bức bách. Chỉ sợ đến lúc đó, cho dù mười vạn đại sơn yêu thú bị diệt hết, nhưng mà Long Tông chỉ sợ cũng sẽ bị tiêu diệt.

Thiếu niên hoàng bào biết rõ điểm này, lão giả kia cũng biết rõ điểm này. Một quyền lão vút bỏ đánh bay Tử Huyết Hồ thủ lĩnh, chính là đang kinh sợ thiếu niên hoàng bào. Nói cho hẳn biết, nếu muốn tiêu diệt Quy Long tông, muốn trả cái giá thay cho linh kiện Tử Huyết Hồ kia cũng không đợi sau này thống khổ rộng lên, thì để cho hoàng sa mắng lập tức lựa chọn rời đi.

Thiếu niên áo bào vàng và người áo bào tím chính là yêu thú đầu lĩnh mười vạn yêu thú này, hôm nay thủ lĩnh của Tử Huyết Hồ bị lão giả kia một quyền đánh bay, sinh tử không biết. Cho nên vừa rời khỏi Thiếu tự hoàng bào, mấy thủ lĩnh các tộc đàn đại yêu khác đều oán hận nhìn thoáng qua sơn môn Quy Long tông còn bao phủ trong mây mù, sau đó lại hóa thành dòng lũ yêu thú.

Vượt qua bầu trời, trong nháy mắt đã rời khỏi phạm vi sơn môn Quy Long tông, không biết đi nơi nào.

Tới nhanh mà đi cũng nhanh, Triệu Vô Tà đang đứng trên đỉnh núi vẻ mặt kinh dị nhìn đám yêu thú rời đi. Mười vạn yêu thú, dưới sự chấn nhiếp bởi một nắm đấm thần bí của một lão giả, không thể mang đi cái gì cả. Trách không được Triệu Vô Tà kinh dị như thế, kể từ khi mười vạn yêu thú đại sơn này ra khỏi mười vạn đại sơn, liền trở thành cường đạo, những nơi đi qua sẽ không lưu lại.

Nhưng mà, ở Long tông này lại trở về Côn Bằng rồi. Ánh mắt Triệu Vô Tà lại lần nữa rơi vào trên người lão giả thần bí kia.

Trọng lâu thứ hai trăm lẻ năm.

Sơn môn Tam Long tông. Bên trong mây mù nồng đậm.

rời rít chia thành bốn trăm sáu phần nghiền ép.

Khắp nơi đều là những vật xây dựng khổng lồ, đứng vững trên đỉnh núi cao mấy ngàn trượng này. Khí tức hùng vĩ phóng thẳng lên trời. Trên đỉnh núi kia đâu đâu cũng có cấm chế, ánh sáng cấm chế cực kỳ chói mắt. Bất quá lại bị mây mù che phủ, trở thành một người.

.

Nếu là cường địch xâm phạm, xâm nhập trong mây mù kia, xúc động cấm chế, sẽ dẫn dắt một lúc động toàn thân, cấm chế nơi này đều liên quan cùng một chỗ, động một chỗ sẽ dẫn động cấm chế khác. Đến lúc đó cho dù là người có tu vi cao thâm, muốn thoát thân cũng không phải chuyện đơn giản, nếu tu vi không đủ.

Sau khi dẫn động cấm chế, kết cục chỉ có một, đó chính là bị đánh thành bã.

Cấm chế Quy Long tông còn có trận pháp phòng hộ. Khu vực Thần Tiêu đạo tông thống trị cũng là uy danh hiển hách. Nhất là hộ sơn đại trận kia, thậm chí không thua gì Thần Tiêu đạo tông, bất quá cũng chỉ là lời đồn. Thần Tiêu đạo tông đệ tử mấy vạn, không biết bao nhiêu tu sĩ mạnh mẽ, vạn năm cũng chưa chắc dám có môn địch trong tay. Là lấy hộ sơn đại trận của Thần Tiêu đạo tông mạnh mẽ bao nhiêu, tu sĩ ở Thiên Vân đại lục cũng quên mất.

Bất quá vừa rồi, người khiến cho Quy Long Tông vượt qua một lần hạo kiếp, cũng không phải là hộ sơn đại trận, mà là lão giả thần bí kia, vền vền một quyền đã đem người áo bào tím đánh trọng thương, một chưởng đem thanh cự chùy thượng phẩm huyền khí kia đánh ra một cái hố to, một quyền cuối cùng càng làm cho người áo tím kia ngay cả sống chết cũng không biết.

Tu vi mạnh mẽ triển lộ ra lập tức dọa cho mười vạn yêu thú kia đi đến, phần thực lực này. Sợ là Nguyên Anh Kỳ chân nhân bất quá cũng chỉ như thế, nhưng mà Triệu Vô Tà rất khẳng định, lão già kia không có thực lực Nguyên Anh Sơ Kỳ, thậm chí ngay cả Nguyên Anh Sơ Kỳ cũng không có. Chỉ là ở cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn mà thôi. Về phần rốt cuộc là tu vi gì, hẳn là chỉ có lão già kia biết.

Vòng tròn màu vàng thật lớn bao phủ cả tòa cao phong, bắt đầu từ số núi, thẳng đến chân núi đều hoàn toàn bao phủ dưới vòng tròn màu vàng. Kim quang lập loè, thỉnh thoảng hiện lên từng đầu hư ảnh hình rồng, du động trên vòng tròn. Trong lúc quang mang chớp động, trận trận thanh âm long ngâm truyền đến., Uy thế kinh người. Bên trong trận pháp trên đỉnh núi có một quảng trường khổng lồ. Trên quảng trường vốn có hơn vạn đệ tử mặc đạo bào đang đứng, chứng kiến mười vạn yêu thú bị lão giả thần bí kia làm cho kinh động mà hoan hô. Hạo kiếp ập đến, những đệ tử Quy Long tông này đều không thể tránh khỏi vận mệnh bị đuổi tận giết tuyệt.

Nhất là khi đối mặt với yêu thú cực kỳ hung tàn, hơi một tí sẽ bị cắn nuốt. Không ai nguyện ý bị yêu thú nuốt. Từ đó mà nhìn thấy hạo kiếp đi qua thì đều hoan hô ầm ĩ, nhất là những đệ tử cấp thấp. Đệ tử mới vừa tiến vào Quy Long tông tu vi thấp đến đáng thương, ngay cả ngự kiếm phi hành cũng không thể làm được chuyện này.

Nhìn thấy những yêu thú đang bao vây quy về long tông lui đi, vậy mà che mặt khóc lên. Đa số bọn họ đều là con cháu vương công quý tộc ở thế tục giới này, ở thế tục giới là tồn tại tôn quý. Muốn cái gì, nhưng mà đến tu chân giới này, vì theo đuổi trường sinh đại đạo, tiếp xúc đến thế giới bọn họ trước kia không tiếp xúc được.

Tiên Cảnh vốn cho là tồn tại tương tự, nhưng bên trong lại không phải tiên nhân, mà là một cường đạo. Mạnh mẽ cướp đoạt thiên địa, cướp đoạt người khác, rút vào người mình. Vì sức mạnh, cái gì cũng có thể làm được. Đây là tu chân giới,

thật ra không khác gì phạm nhân ở thế tục, chỉ là nắm giữ lực lượng cường đại một chút mà thôi.

Triệu Vô Tà đứng sừng sững trên không trung, lạnh lùng nhìn những đệ tử cấp thấp vừa mới bái nhập Quy Long tông bên dưới, khoe miệng lại xuất hiện ý cười giễu cợt. Đối với những cường giả kia, những người này không khác gì con sâu cái kiến, ở Tu Chân giới. Bọn họ chính là một con kiến hôi, có lẽ sẽ có một ngày bọn họ có thể vượt qua những tồn tại không thể vượt qua lúc trước.

Thế nhưng rất có thể sẽ đối mặt với trời đất. Bọn họ phát hiện mình vẫn chỉ là giun dế.

Thiên đạo, sự tồn tại coi thường tất cả, bất cứ tồn tại nào ở trước mặt thiên đạo đều là con kiến, bất cứ lúc nào cũng có thể mai một đi, một chút dấu vết cũng không lưu lại được. Triệu Vô Tà chợt nhớ tới những oán khí trong ly kinh, thuộc về oán khí của các vu sư thượng cổ. Bọn họ nắm giữ lực lượng vô cùng mạnh mẽ, vượt qua tiên ma, nhưng lại bị thiên đạo mạnh mẽ xóa bỏ.

Sâu bên trong hồn phách, Triệu Vô Tà dường như đã hiểu. Nếu trừ Thiên Đạo ra, tất cả sinh linh đều là cường đạo thì hẳn ta sẽ trở thành cường đạo lớn nhất. Lấy tất cả mọi thứ hữu dụng với mình cướp lại, rót vào bản thân, nắm giữ lực lượng mạnh mẽ. Đứng ở Thiên Đạo cũng không làm gì được đỉnh phong.

Nhìn xuống chúng sinh!

Trong nháy mắt kia, khí tức Triệu Vô Tà trở nên bá tuyệt thiên hạ, tựa hồ tất cả đều không còn trong mắt hắn ta. Lại trở nên vô cùng tham lam, tất cả đều ở trong tay hắn ta. Chẳng qua cũng trong thời gian rất ngắn. Vừa đúng lúc này ánh mắt của tất cả thạch đều dừng lại trên mười vạn yêu thú. Ngay cả lão giả thân bí kia cũng giống như vậy, không ai chú ý tới Triệu Vô Tà có chút khác thường.

“Tất cả trở về tu luyện cho ta...”

Lão giả trên dưới toàn thân đều tỏa ra uy nghiêm, nhìn thấy hơn vạn đệ tử trên quảng trường, trong đó không ít người lộ ra

vẻ không chịu nổi, biểu hiện không giống một tu sĩ chút nào. Cũng giống như phạm nhân, lại âm thầm liếc mắt nhìn chương môn cùng lão giả thân bí kia, thấy sắc mặt chương môn khó coi, liền lập tức nói chuyện, thanh âm cực kỳ uy nghiêm vang lên tại mỗi một góc quảng trường.

“Vâng.”

Tiếng đồng ý âm âm vang lên, hơn vạn đệ tử trong lúc vội vã đã tán đi, ngọn núi này trên tường hiện đầy mây mù. Nhưng mà trên người lại thấy gì cũng thấy, thực kỳ dị. Những đệ tử kia sau khi tán đi, trên không trung chỉ còn lại một đám trường lão Quy Long tông, còn có Triệu Vô Tà cùng lão giả thân bí kia.

“Đệ tử vô dụng, quấy nhiễu lão tổ tông thanh tu, đáng chết phải xin lão tổ tông giáng tội.”

Đợi những đệ tử kia tán đi, người trung niên kia bỗng nhiên quỳ xuống, mặt hiện vẻ xấu hổ nói với lão giả áo đen kia. Chương môn quỳ xuống, những trưởng lão khác tự nhiên cũng đều như thế, lão giả thân hình trắng kiện đứng bên cạnh Triệu Vô Tà cũng đồng dạng quỳ xuống. Trên mặt đều xuất hiện vẻ xấu hổ, tựa hồ thật sự có lỗi với lão giả kia.

Trong mắt Triệu Vô Tà lại hiện lên vẻ nghi hoặc. Lão giả này thân là người của Quy Long tông, tông môn gặp nạn, tự nhiên muốn ra tay hóa giải, bọn họ có gì sai chứ, Triệu Vô Tà hẳn không phải là người của Quy Long tông, tất nhiên là không cần quỳ xuống, cho nên vẫn đứng ở một bên, lạnh lùng quan sát hết thảy.

“Tay ngươi là sai, thân là chương môn, không ngờ lại lỗ mãng như vậy. Nếu ta không ra tay, chẳng phải ngươi sẽ chết ở ngoài sơn môn nhà mình sao. Quả thực là mất hết mặt mũi của mấy lão già chúng ta, đợi lần hạo kiếp này qua đi, ngươi đi Lạc Long Nhai suy nghĩ hơn trăm năm cho ta.”

Lão giả kia nhìn đám người ngã quỵ trước mặt mình, tựa hồ thật sự tức giận, hừ lạnh một tiếng, sau khi dạy dỗ người trung niên kia dừng lại một chút, liền phất tay áo bỏ đi. Bóng người mơ hồ hiện lên, lão giả kia vậy mà đã biến mất ở không trung.

Tuy nhiên trong nháy mắt khi lão giả rời đi, Triệu Vô Tà cảm giác được một luồng thần thức mạnh mẽ đảo qua người mình. Khoảnh khắc đó, Triệu Vô Tà cảm giác toàn bộ cơ hồ trên người đều bị luồng thần thức này nhìn thấu, nhưng cũng may là thần thức này đến nhanh mà đi.

Triệu Vô Tà trong khoảnh khắc thiếu chút nữa thì triển động quang phổ chạy, may mắn là hắn ta đã nhìn thấu bí mật trên người Triệu Vô Tà. Nếu không e rằng Triệu Vô Tà sẽ bị đuổi giết. Về phần muốn giữ hắn ta lại, cho dù là lão giả thần bí mạnh mẽ kia cũng không làm được.

“Đa tạ đạo hữu đến đây tương trợ ta về Quy Long tông, bản tọa vô cùng cảm kích. Lần này nếu không phải đạo hữu kịp thời báo cáo.

Chỉ sợ ta quy long tông hạo kiếp sẽ đến, bản tọa thay ta quy ta trên dưới long tông vạn tên đệ tử cảm tạ đạo hữu. Không biết đạo hữu ở nơi nào tu hành có thể nói cho bản tọa biết, ngày sau bản tọa cũng có thể dâng môn cảm tạ “

Một trung niên mặc đạo bào màu xanh ngồi ngay ngắn ở trên cao, ở dưới mỗi người đều có vài người đang ngồi. Triệu Vô Tà đang ngồi ngay ngắn trong đó, giường mây trắng xóa lơ lửng trên không trung, Triệu Vô Tà đang khoanh chân ngồi. Người đầy đất một luồng Hạo Nhiên khí phát ra, chính khí lẫn liệt. Khuôn mặt thanh tú càng khiến người ta sinh lòng hảo cảm.

Cho dù là ai nhìn thấy Triệu Vô Tà đều sẽ cho rằng hắn là một tu sĩ có đạo. Mà vào lúc này, mấy người đang ngồi ngay ngắn cùng với Triệu Vô Tà cũng có cảm giác kinh hãi dị thường, bởi vì khuôn mặt trẻ tuổi như Triệu Vô Tà, dĩ nhiên đó là sự thật, mấy người kia đều là trưởng lão của Quy Long tông. Tu vi ít nhất đều là Kết Đan sơ kỳ.

.

Cảm ứng tu vi của Triệu Vô Tà, bọn họ đều kinh hãi vô cùng, tuổi còn trẻ như vậy mà đã tu luyện đến Kết Đan hậu kỳ. Đây quả thực là yêu nghiệt, không có khả năng tồn tại, nhưng mặc dù kinh hãi. Bọn họ cũng không có tỏ ra ác ý với Triệu Vô Tà,

bởi vì vừa rồi khi lão tổ tông còn sống, cũng không có làm gì Triệu Vô Tà.

Là lấy bọn họ cũng tin tưởng Triệu Vô Tà, ngay cả lão tổ tông cũng không nói gì, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không đi nói cái gì. Huống chi Hạo Nhiên Chính Khí trên người tên Triệu Vô Tà này quá mức nồng đậm, quả thực đều phải cô đọng thành thực chất, không có khả năng là người lòng mang ác độc. Tất nhiên là trưởng lão của một gia tộc hoặc là môn phái nào đó.

“Tại hạ là Trọng Lâu, chính là tu sĩ Lưu Tinh Cốc cách nơi này hơn ngàn dặm, ra ngoài có lợi thì gặp đám yêu thú hung tàn kia. Vừa rồi tại hạ tu luyện thuật ẩn nấp khí tức coi như có chút tâm đắc, cho nên mới không bị chúng phát hiện, chúng nó đi qua nơi ta ẩn thân vừa đúng lúc có âm mưu muốn tiêu diệt quý tông. Là lấy cách tại hạ thoát thân, lập tức chạy đến, không nghĩ tới vẫn là chậm một chút.

Vẻ mặt Triệu Vô Tà đầy tiếc hận, dường như rất xấu hổ vì mình đã đến chậm.

“Trọng huynh không cần như thế, trên dưới Quy Long Tông ta đối với Trọng huynh cực kỳ cảm kích, như không phải là trọng huynh cảm thấy, để cho Tứ sư đệ kịp thời mở ra hộ sơn đại trận, chỉ sợ Quy Long tông ta thật sự phải đổi mặt hạo kiếp. Bồn tọa cảm kích vô cùng., Một ngày khác nhất định tới thăm đạo tạ ơn. Trọng huynh tuổi như vậy đã có tu vi mạnh mẽ như vậy, cũng không biết tu vi của quý cốc tiền bối đã cường đại đến mức nào rồi. Bồn tọa cũng có chút mê mẩn: “Nói xong lời này, sâu trong mắt Triệu Vô Tà lập tức hiện lên một tia trào phúng, môn phái tiên đạo quả nhiên như thế. Đối mặt ân nhân cứu vớt tông môn bọn họ, không ngờ lại bắt đầu thám thính lai lịch.

Khóe miệng khẽ cong, cười nhạt một tiếng, nói: “Chương môn hiểu lầm rồi, đừng nhìn tại hạ trẻ tuổi, thật ra cái túi da này là mượn từ người khác. Lưu Tinh cốc hiện tại cũng chỉ có mình ta mà thôi, lúc trước tiếp dẫn sư phụ của ta, bây giờ đã về cõi tiên.”

Thời điểm Triệu Vô Tà nói ra hai chữ sư phụ, trên mặt hiện lên một tia thống khổ, thần sắc vừa bị người trung niên kia

trông thấy.

“A, nói như thế, bốn tọa đường đột. Trọng huynh đối với Quy Long tông ta có đại ân, từ hôm nay trở đi, chính là khách quý của ta đối với Quy Long tông. Tứ sư đệ, mang trọng huynh đi phòng khách, cần phải chiêu đãi tốt. Nếu là thất lễ, ta nhất định phải phạt nặng.

Sau khi người trung niên kia nói xong, nhìn thoáng qua lão giả thân hình trắng kiện ngồi ngay ngắn bên cạnh Triệu Vô Tà, lão giả đang muốn đứng dậy. Nhưng đúng vào lúc này, một âm thanh không hài hòa vang lên.

“Chậm đã, Chương môn, năm đó ta du lịch, nhưng chưa từng nghe nói vạn dặm bên ngoài bốn tông có một địa phương gọi là Lưu Tinh Cốc, không biết từ khi nào mới xuất hiện.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Triệu Vô Tà trở nên rất khó coi, ánh mắt lạnh lùng lập tức nhìn về phía người vừa lên tiếng. Đó là một lão giả mặc đạo bào màu đen, tu vi Kết Đan trung kỳ, vẻ mặt già nua. Làn da rất tiêu tụy, dài cũng xấu xí. Trông thấy ánh mắt trời của Triệu Vô Tà chiếu tới, lão giả này không ngờ lại dùng ánh mắt tràn ngập nghi ngờ nhìn Triệu Vô Tà.

“Tông chủ, đây chính là đạo đãi khách của quý tông.”

Triệu Vô Tà ẩn chứa một âm thanh tức giận vang vọng trong cung điện này, làm cho Vân sàng còn lại của hắn rung lên bần bật, Hạo Nhiên Chi Khí trên người có xu thế chuyển biến thành nộ khí. Ánh mắt nhìn về phía lão giả kia cũng càng thêm lạnh như băng, lời nói của lão rõ ràng chính là hoài nghi Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà lúc này mà không tức giận thì thật sự sẽ khiến người ta hoài nghi.

“Lục sư đệ, Trọng huynh là ân nhân của bốn tông, sao người có thể nói như vậy. Đúng là vô lý “

Ngoài dự kiến của Triệu Vô Tà, người đầu tiên mở miệng nói chuyện thay cho hắn ta không phải là người trung niên kia. Mà là lão giả thân hình trắng kiện bên cạnh hắn ta, sau khi nghe thấy lão giả mặc đạo bào màu đen kia nói ra nghi ngờ Triệu Vô Tà. Sắc mặt của lão ta cũng trở nên rất khó coi, lời này không những nói là Triệu Vô Tà, mà còn là nói lão ta. Bởi vì

lão ta đem Triệu Vô Tà mang lên núi, không phải là lão không giận.

“Tứ sư huynh, nếu là lúc bình thường ta nhất định sẽ không nói một câu, nhưng lúc này...”

“Được rồi, hai vị sư đệ đừng cãi nhau nữa, đồ đệ để khách quý chê cười. Trọng huynh, bổn tọa thay mặt lục sư đệ xin lỗi, hấn cũng là tâm hoài không yên đối với Long Tông. Mong trọng huynh thứ lỗi, bổn tọa đối với Trọng huynh chưa bao giờ hoài nghi. Bổn tọa nói qua. Trọng huynh từ hôm nay trở đi chính là khách quý của Quy Long tông ta, nếu Trọng huynh đồng ý, bổn tọa nguyện ý để Trọng huynh trở thành khách khanh của ta. Không biết Trọng huynh có ý như thế nào không...”

Trung niên nhân kia không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng đã hù dọa một đám đông người, ngay cả lời nói của Triệu Vô Tà cũng bị hấn dọa cho hoảng sợ. Khách khanh, đây chính là Tu Chân giới, không giống như thế tục giới lúc trước. Những quốc gia kia cung phụng khách khanh của một môn phái cũng giống như trưởng lão, địa vị vô cùng cao quý.

Không nghĩ tới người trung niên kia lại muốn hấn trở thành khách khanh của Quy Long tông, điều này không chỉ có Lục trưởng lão mà còn động cả Vân sàng của mấy trưởng lão khác.

“Chương môn không thể sư huynh mời Chương môn nghĩ lại, kính xin nghĩ lại.”

Ngoại trừ lão giả đứng bên cạnh Triệu Vô Tà kia, các trưởng lão khác còn lại đều mở miệng ngăn cản quyết định của người trung niên kia. Cũng đúng, lai lịch của Triệu Vô Tà quả thật rất khả nghi, Tiên Yêu khai chiến, còn chưa đến mức rảnh rỗi. Làm gì còn có người hảo tâm đến báo tin. Không thừa dịp cháy nhà đi hôi của sẽ không tệ rồi. Lục trưởng lão kia hoài nghi Triệu Vô Tà cũng là việc nên làm, về phần để Triệu Vô Tà làm khách khanh, bọn họ không thể đồng ý được.

Nhưng lời tiếp theo của người trung niên kia, khiến cho Triệu Vô Tà cùng mấy trưởng lão hoàn toàn kinh ngạc.

Nhưng làm cho Triệu Vô Tà cảm thấy nghi hoặc chính là tu vi của lão giả này rõ ràng mạnh mẽ hơn bất kỳ Yêu thú nào ở

đây, xem khí tức phát ra trên người thì cho dù là Hoàng Sa Mãng và Tử Huyết Hồ cường đại nhất cũng sẽ không phải là đối thủ của lão. Thế nhưng vì sao lão không hề có một chút ý tứ động thủ nào, ngược lại còn dùng khí tức áp bách lấy Tử Huyết Hồ.

“Không sai, là bốn tọa. Lão phế vật...”

Bị ánh mắt lão giả thần bí ẩn nấp trong hắc bào nhìn chăm chăm, toàn thân người áo tím đều không bình thường, cộng thêm ở đây nhiều yêu thú như vậy. Nếu lúc này bị lão giả kia đè xuống chỉ sợ lúc này trở về cũng không nên đặt chân tại thập vạn đại sơn. Dùng tử bào nhân kiên trì quát, đồng thời cự chùy trong tay hấn bắt đầu bùng lên hào quang, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm trên người lão giả kia.

Tựa hồ lo lắng hấn đánh lén, ngoại trừ người áo tím, còn có thiếu niên áo vàng kia. Về mặt hấn cũng như vậy đề phòng. Lão giả thần bí này gây cho hấn áp lực quá lớn, tuy rằng còn không bằng điện chủ điện Thiên Lang từng gặp ở Thiên Lang điện. Nhưng kỳ thật không sai biệt lắm, lúc này bầu không khí trên không trung thật sự quá áp lực.

“Lão phu sống nhiều năm như vậy, cũng có thể coi là một chữ lâu đời, nhưng là phế vật. Còn chưa tới phiên ngươi nói, hừ...”

Phía trước vẫn là trước, thanh âm già nua mờ nhạt, thế nhưng câu sau, lão giả này đột nhiên hừ lạnh một tiếng. Thân hình chuyển động, một bóng đen mờ hồ tại trong đồng tử của đông đảo yêu thú lác lác một cái. Sau một khắc, người áo tím kia cũng đã bay ra ngoài.

“Phốc phốc phốc phốc phốc...”

Quả thực giống như bị phun máu, trong miệng người áo bào tím không ngừng phun ra huyết dịch đỏ thẫm, trước ngực của nó không biết từ khi nào đã lún xuống bốn phía. Quá kinh khủng, sau khi thân hình người áo bào tím bay ra ngoài liền lập tức bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ kéo trở về, một lần nữa xuất hiện trước mặt lão giả kia.

“Uống lão già này muốn chết...”

Ánh mắt người áo tím nổ tung, tựa hồ ngay cả con người cũng muốn nhảy ra ngoài, bên trong bắn ra quang mang bạo nộ. Còn có nhục nhã, đồng thời cự chùy trong tay không chút do dự đập tới lão giả kia, quang mang của thượng phẩm huyền khí bùng lên, uy lực mạnh mẽ cũng bạo phát vào lúc này.

“Bành”

Một màn làm cho người ta cảm thấy hoảng sợ xuất hiện, lão giả thân bí kia vậy mà cũng không thém nhìn cự chùy kia, chỉ là tiện tay vung lên.

Cuối cùng hai người chia ra nghiên nhánh đọc mật tiết 147.

Bàn tay đụng vào cự chùy kia, lập tức ở phía trên va đập ra một cái hố to, cự chùy thượng phẩm Huyền khí vậy mà bị một bàn tay kia đập ra một cái hố to.

“Phốc “

Không có gì bất ngờ, sau khi cự chùy bị lão giả đánh ra một cái hố to, tử bào nhân kia lập tức há mồm là một ngụm máu đỏ thẫm. Huyền khí sinh mệnh giao tu bị đánh hỏng, tử bào nhân tự nhiên bị cản trở, lần này cộng thêm một quyền trước đó, người áo tím đã bị thương nặng.

“Trước khi kêu người khác là lão phế vật, trước tiên xem mình có tư cách này hay không đã. Hừ cút cho ta!”

Thân hình lão giả mặc hắc bào đột nhiên phình to ra, sức mạnh kinh khủng ở trong đó đang nổi lên, thanh âm già nua vẫn như trước vang lên. Một nắm đấm khô héo đột nhiên đánh ra. Ở đây mặc kệ là nhân loại hay là yêu thú, ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy, sau đó chỉ nghe thấy tiếng nổ ầm ầm.

“Rắc rắc rắc”

Tiếng nổ vang lên xen lẫn tiếng xương cốt vỡ nát. Thân hình người áo bào tím như bị một sức mạnh cực lớn đánh trúng, bay thẳng lên bầu trời phía xa. Khi bị nắm đấm của ông lão kia đánh vào một huyền trên người, người áo tím do thủ lĩnh tử huyết hồ biến thành đã ngất xỉu, hoàn toàn bất tỉnh.

“Thủ lĩnh.”

Lại một nam tử áo tím xuất hiện, bất quá tu vi của nó chỉ là Kết Đan trung kỳ mà thôi, sợ hãi nhìn thoáng qua lão giả thần bí kia, sau đó hóa thành độn quang hướng về phía người áo tím đã bị đập bay vài dặm. Một vụn Tử Huyết Hồ đắm chìm nổi trong yêu khí màu tím, loại khí hung sát nồng đậm lúc trước đang dần dần tán đi.

“Đi “

Trong bầy Tử Huyết Hồ có một đầu Tử Huyết Hồ có địa vị không thấp, ngửa đầu hét lớn một tiếng.

Sau đó hần quay đầu bỏ đi, sau lưng là một vụn Tử Huyết Hồ toàn bộ bỏ chạy theo hần. Yêu phong nổi lên, trợn vụn một vụn con Tử Huyết Hồ uy thế kinh người, sau khi phế vật liền rời đi sạch sẽ.

Lão giả áo đen sau khi đập bay Tử bào nhân thì thân hình hồi phục lại bộ dạng như lúc trước, thân hình quay lại. Một ánh mắt bí ẩn nhìn về phía đám yêu thú còn lại, nhất là thiếu niên áo vàng kia, toàn thân từ trên xuống dưới tựa hồ đều bị khí tức của lão giả thần bí kia bao phủ ở trong đó.

Thiếu niên mặc hoàng bào chính là hoàng sa măng hóa thành nhân hình thể, trời sinh tính xảo trá, mặc dù trước mắt có cường địch, nhưng cũng không phải một mực kinh hoảng, mà là ánh mắt lấp lóe, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Lão giả kia thân hình vừa động, bước chân tựa hồ muốn đi về phía hoàng bào thiếu niên kia.

“Hồng thủ lĩnh”.

Đúng lúc lão giả kia chuẩn bị di chuyển, cách xa mười dặm bỗng nhiên truyền đến một tiếng hồ gầm thống khổ, bên trong có tiếng gào bi ai. Nghe được thanh âm này, thiếu niên mặc hoàng bào biến sắc, trên mặt không hề có vẻ do dự.

“Đi “

Thân hình xoay chuyển, lạnh lùng hạ lệnh xoay người rời đi. Nó không lo lão giả kia sẽ đánh lén nó, kẻ gian xảo đương nhiên là nghĩ chuyện kín đáo kín đáo., Lão giả kia tu vi mạnh mẽ. Nhưng mà lại không chém tận giết tuyệt yêu thú, còn không phải là vì kiêng kỵ chiến lực mạnh mẽ của chúng, nếu

thật sự đem những hung sát yêu thú đến từ mười vạn đại sơn này bức bách. Chỉ sợ đến lúc đó, cho dù mười vạn đại sơn yêu thú bị diệt hết, nhưng mà Long Tông chỉ sợ cũng sẽ bị tiêu diệt.

Thiếu niên hoàng bào biết rõ điểm này, lão giả kia cũng biết rõ điểm này. Một quyền của lão giả vừa rồi đánh bay thủ lĩnh tử huyết hổ, chính là đang chấn nhiếp hoàng bào thiếu niên. Nói cho nó biết, nếu như muốn tiêu diệt quy long tông, phải trả một cái giá cũng không thể đợi sau một tiếng rống thống khổ của tử huyết hổ, làm cho hoàng sa mẫn lập tức lựa chọn rời khỏi.

Thiếu niên áo bào vàng và người áo bào tím chính là yêu thú đầu lĩnh mười vạn yêu thú này, hôm nay thủ lĩnh của Tử Huyết Hổ bị lão giả kia một quyền đánh bay, sinh tử không biết. Cho nên thiếu niên áo vàng vừa đi, mấy đại yêu thú tộc đàn còn lại đều oán hận nhìn thoáng qua sơn môn Quy Long tông còn bao phủ trong mây mù, sau đó lại hóa thành dòng lũ yêu thú.

Vượt qua bầu trời, trong nháy mắt đã rời khỏi phạm vi sơn môn Quy Long tông, không biết đi nơi nào.

Tới nhanh mà đi cũng nhanh, Triệu Vô Tà đang đứng trên đỉnh núi vẻ mặt kinh dị nhìn đám yêu thú rời đi. Mười vạn yêu thú, dưới sự chấn nhiếp bởi một nắm đấm thần bí của một lão giả, không thể mang đi cái gì cả. Trách không được Triệu Vô Tà kinh dị như thế, kể từ khi mười vạn yêu thú đại sơn này ra khỏi mười vạn đại sơn, liền trở thành cường đạo, những nơi đi qua sẽ không lưu lại.

Nhưng mà, ở Long tông này, không ngờ lại trở về bằng lông chim.

Chương thứ hai trăm lẻ sáu, Hạo Nhiên Hạo Nhiên.

Phục huynh, chúng đệ là sáu nơi tu luyện chuyên môn cung cấp cho trưởng lão khách khanh của tông môn ta, nàng là Lưu Tinh uyển, cùng nổi danh với Trọng huynh tu luyện ở Lưu Tinh Cốc. Trọng huynh về sau cũng là người của Long tông, lão long ta vô cùng hoan nghênh.”

Tại một nơi bị mây mù bao phủ, lão già thân hình trắng kiện đang đứng bên cạnh Triệu Vô Tà. Nhìn nụ cười trên mặt, hẳn đối với Triệu Vô Tà thật ra một chút địch ý cũng không có, có lẽ là lúc trước Triệu Vô Tà một mặt chính khí đến báo tin, trên mặt thậm chí còn lộ vẻ lo lắng, lão già này chính mắt nhìn thấy, cho nên hẳn mới tin tưởng Triệu Vô Tà.

Lúc này trên mặt Triệu Vô Tà tràn ngập ý cười, nghe thấy lời ông lão kia nói thì khẽ hất hàm.

“Vậy thì phải đa tạ vị đạo huynh này rồi. Không biết danh hào của huynh là...”

“Lão Long ta là lão Tứ trong trưởng lão của Quy Long tông, cũng không có danh hào gì, gọi ta là Long Tứ đi, mấy vị sư huynh đệ còn lại cũng đều như thế, chương môn cũng đều được gọi là Long Đại. Người vừa rồi bất kính với người là Lục sư đệ của ta, hẳn kỳ thật cũng là vì tông môn, hi vọng Trọng lão đệ người không để ý. Lão Long ta thay hẳn xin lỗi, ha ha.”

Lão già này thật là sáng khoái, nhìn qua cũng biết tâm cơ không nặng. Nghe hẳn nói xong, Triệu Vô Tà chỉ khẽ mỉm cười, cũng không nói gì.

Lão già kia cũng biết lão già vừa rồi châm chọc Triệu Vô Tà hơi quá đáng, hảo tâm ý tốt đến báo tin, lại bị coi là hạng người không có hảo ý. Cho dù là người lòng dạ rộng rãi chỉ sợ cũng sẽ sinh lòng hiềm khích. Huống chi tu vi lão già kia kém Triệu Vô Tà tận một cảnh giới, Triệu Vô Tà không trở mặt ngay tại chỗ cũng đã rất nể mặt Quy Long tông rồi.

“Lão Long kia ta không quấy rầy trọng huynh đệ nữa, lão đệ làm quen nơi này một chút.”

Lão giả vốn còn mang vẻ mặt cười nói chuyện với Triệu Vô Tà bỗng nhiên biến sắc, sau đó liền cáo lỗi với Triệu Vô Tà rồi vội vàng rời đi.

Sau khi hắn rời đi, Triệu Vô Tà vẫn quay người mỉm cười như cũ. Nhìn chăm chú vào khoảng sân trong mây mù này, kỳ quái là những mây mù nhỏ này rất nồng đậm. Thế nhưng lại không ngăn cản tầm mắt của Triệu Vô Tà chút nào, hắn không hề mở mắt ra, những mây mù phiêu đảng khắp nơi.

“Linh khí thật nồng đậm...”

Không phải mây mù, mà là linh khí, mây mù nơi này không giống mây mù trên đỉnh núi. Dĩ nhiên là linh khí, linh khí nồng đậm tới trình độ nhất định, có thể ngưng kết biến thành khí thể, chất lỏng mắt thường cũng có thể thấy được, thậm chí là chất lỏng. Mây mù này là bởi vì linh khí quá nồng đậm, đã đến trình độ mắt thường có thể thấy được.

Hai chân trần chậm rãi bước ra, thân hình một chút bao phủ ở trong những mây mù kia. Theo thân hình hắn đi lại, những mây mù mắt thường có thể thấy được tiến vào trong cơ thể hắn với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Ma đan trong đan điền kịch liệt rung động, không ngừng thu nạp những linh khí kia vào trong đó, sau đó luyện hóa thành ma nguyên cực kỳ tinh thuần, bắt đầu đi tới chỗ khiếu huyết kinh mạch toàn thân.

Hoàng Vưu Quyết sớm đã ma tính thức tỉnh, Huỳnh Vưu Quyết mỗi giây mỗi khắc đều có thể tự vận chuyển thu nạp linh khí. Tu vi cảnh giới của Triệu Vô Tà mỗi giờ mỗi khắc đều đang gia tăng, bây giờ sắp tiến vào Kết Đan trung kỳ cảnh giới.

Đi được vài bước, Triệu Vô Tà lại không muốn đi vào trong cái gọi là Lưu Tinh Uyển kia chút nào, chỉ ngồi xếp bằng bên ngoài. Hắn ta nhắm hai mắt lại, bắt đầu trắng trợn hấp thu những đám mây nồng đậm kia. Trong lúc hắn ta tu luyện, khí tức phát ra so với khí tức trên người hắn ta còn mạnh mẽ chính

trực hơn, quả thực giống như Thánh Nhân. Khiến người ta chỉ có thể nhìn vào.

Mà vào lúc này, một chỗ kỳ dị, vẫn như cũ là mây mù bao phủ. Bất quá nơi này tựa hồ là một vách núi cao, mây mù bao phủ phía dưới cái gì cũng nhìn không rõ, nhưng bên cạnh vách núi cao tựa hồ mơ hồ có quang mang chớp động.

Cầm chế, đó là hào quang thuộc về cầm chế. Dưới cầm chế, có một không gian, bên trong không có mây mù. Nhưng linh khí bên trong lại nồng đậm đến mức khủng bố, ở không trung, có một vật như hơi nước đang phiêu động. Những hơi nước này ngưng kết cùng một chỗ, khiến người ta cảm giác thân thể tựa như ngâm ở trong nước, vô cùng mát mẻ.

Linh khí, những thứ như hơi nước này vậy mà cũng là linh khí, vô cùng nồng đậm tràn đầy linh khí. Quả thực nồng đậm đến cực điểm, mà trong không gian chỗ này, chỉ có một bóng người. Bóng người mơ hồ dị thường, toàn thân đều được bao phủ trong một kiện hắc bào, thấy không rõ ngũ quan, thậm chí ngay cả thân hình cao thấp mập mạp cũng đều che đậy.

Lão giả thần bí, người này dĩ nhiên chính là vị lão tổ tông Quy Long tông kia, tu vi vô cùng mạnh mẽ. Chỉ một quyền đã làm cho Kết Đan Đại viên mãn Tử Huyết Hổ mất đi năng lực phản kháng, cũng chỉ là lực lượng cơ thể mà thôi, rất khó tưởng tượng. Một nhân loại tu sĩ không tới Nguyên Anh Kỳ, lại dựa vào lực lượng cơ thể mà có thể làm cho một đầu kết đan đại viên mãn yêu thú mất đi năng lực phản kháng.

“Vù vù “

Theo phần bụng lão giả kia chậm rãi cô động, một cỗ nồng đậm linh khí như thủy triều dâng mãnh hướng trong cơ thể lão, sau đó bị lão thu nạp vào. Thời gian qua thật lâu, thế nhưng bụng lão giả này vẫn như cũ không ngừng cô động, linh khí kia vẫn như cũ phun động không ngừng chút nào ngừng lại.

So sánh linh khí nơi này, linh khí bên ngoài quả thực ngay cả rầm cũng không bằng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bụng lão giả này cuối cùng ngừng cổ động, những linh khí kia cũng khôi phục bình thường, không tiếp tục phun trào nữa.

“Long Đại.”

Thanh âm già nua nhàn nhạt vang lên trong không gian này. Áo đen trên đầu lão giả kia bỗng nhiên trượt xuống, lộ ra một khuôn mặt cực kỳ già nua. Lão giả nua vô cùng, tựa như một lão giả sắp chết. Bất quá trong đôi mắt kia, tinh quang chớp động là thứ mà bất luận kẻ nào cũng không sánh bằng.

“Sư thúc tổ”.

Một người trung niên xuất hiện ở trong không gian này, cũng xem như tiểu Thạch. Chất lỏng xuất hiện trực tiếp hướng lão giả kia quỳ xuống sáu mặt đều là cung kính, chính là Quy Long tông tông tông tông chủ.

“Người kia thuần phục: “Người đó lưu lại.”

Lão nhân cực kỳ già nua kia mở miệng, da mặt giống như vỏ cây già nhăn lại, ngũ quan trở nên có chút mơ hồ. Nhưng trong mắt lóe lên tinh quang, người trung niên đang quỳ trên mặt vô cùng cung kính, nghe thấy lời lão giả kia nói, vội vàng trả lời: “Bẩm sư thúc tổ, người nọ tên là Trọng Lâu, ta đã an bài hắn vào trong Lưu Tinh Uyên.”

Sau khi trung niên nhân nói xong, lão giả nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó liền nhắm hai mắt lại. Lại không nói một câu, trung niên nhân sau khi yên lặng một lát, đành phải kiên trì hỏi: “Sư thúc tổ. Người nọ rốt cuộc có tác dụng gì...”

Những lời này là do lúc trước lão giả muốn người trung niên bất luận thế nào cũng phải lưu lại Triệu Vô Tà, nói là có tác dụng rất lớn. Nhưng hiện giờ lại không nói rõ. Lời nói của người trung niên kia hạ xuống, âm thanh của ông lão kia liền vang lên ngay sau đó. Vẫn là vẻ già nua, nhưng lại mang theo khí tức không thể phản kháng, làm cho người ta nghe xong ngay cả một tia hoài nghi cũng không vui nổi.

“Mặc dù những phạm nhân ở thế tục đối với tu chân giả chúng ta chỉ giống như con kiến hôi, nhưng những phạm nhân kia cũng có một ít lực lượng mạnh mẽ. Nho đạo, xuất phát từ lực

lượng ý niệm của những người đọc sách ở thế tục, có một số phạm nhân vừa sinh ra đã có Hạo Nhiên Chính Khí. Cho dù không cần tu luyện, Hạo Nhiên Chính Khí trên người cũng có thể làm cho thọ nguyên của phạm nhân kéo dài lên, diệu dụng vô cùng...”

Lão giả kia còn chưa nói xong, tông chủ Quy Long tông lập tức ngẩng đầu lên, trên mặt xuất hiện vẻ kích động.

“Sư thúc tổ, người nói, người này có thể kéo dài thọ nguyên...”

Trên mặt trung niên nhân chớp động lên thần sắc kích động, ý niệm trong đầu quay cuồng. Lão giả trước mắt này..., Lão là người duy nhất che chở cho Long Tông. Lão giả này là sư thúc tổ của người trung niên, mà sư huynh của lão giả, chính là cường giả Nguyên Anh kỳ đã đại hạn sắp đến tọa hóa thân tử tọa hóa. Sau khi cường giả Nguyên Anh Kỳ của Quy Long tông tọa hóa, địa vị trực tiếp giảm xuống không biết bao nhiêu, không ít bọn đạo chích cũng theo dõi Quy Long tông. Cho nên lão giả kia mới mạo hiểm trùng kích bình chương của Nguyên Anh kỳ, muốn tấn thăng lên Nguyên Anh kỳ., Cũng may tiếp theo che chở cho Quy Long Tông, nhưng lão giả kia đã thất bại, không tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ mà vẫn thiếu chút nữa bỏ mình, nếu không phải bởi vì trước khi chết sư huynh của hắn cho hắn một kiện bảo vật, hắn cũng không tránh khỏi kết cục bỏ mạng.

Tuy rằng may mắn giữ được tính mạng, hơn nữa còn mượn cơ đến một cảnh giới kỳ dị, mạnh mẽ so với Kết Đan Đại Viên Mãn thì kém xa lực lượng Nguyên Anh Kỳ. Tuy nhiên, tuổi thọ của hắn lại đại giảm, vốn là lão giả cũng đã sống mấy trăm năm. Đại nạn ngàn năm kia cũng chỉ có một hai trăm năm mà thôi, nhưng mà hôm nay, lại chỉ còn lại có mấy chục năm mà thôi.

Bây giờ trở về Long tông. Ngoại trừ lão giả ra thì cũng chỉ có trung niên nhân là tu sĩ Kết Đan đại viên mãn mà thôi. Thực lực so với các đại môn phái khác thì chênh lệch quá xa. Hiện tại lão giả này cũng chỉ còn lại mấy chục năm thọ nguyên. Nếu như qua hơn mười năm thì lão giả này cũng phải bỏ mạng.

Quy Long tông nhất định phải đối mặt hạo kiếp, đến lúc đó chỉ sợ bọn đạo chích kia sẽ không bỏ qua cho Quy Long tông. Nếu cơ nghiệp vạn năm bị hủy trên tay mình, người trung niên kia thật sự hổ thẹn với tổ tiên Hoàng Tuyền. Cho nên hắn nghe Triệu Vô Tà có thể giúp đỡ lão già kia kéo dài thọ nguyên, mới kích động như vậy.

“Không sai, chỉ cần thôn phệ tinh huyết nguyên khí toàn thân của người nọ thì Hạo Nhiên Chính Khí cũng sẽ bị ta thôn phệ. Đến lúc đó có lẽ ta không những có thể kéo dài thọ nguyên, thậm chí có thể tấn thăng lên cảnh giới Nguyên Anh Kỳ.”

Lúc nói lời này, trên mặt lão giả bỗng nhiên tràn ra hồng quang, trong đôi mắt kia cũng chột lóe lên sát ý. Giờ phút này khí tức lão giả này đột nhiên biến đổi, trở nên giống với ma đầu trong ma đạo, ở đâu còn một chút khí độ của tông sư tiên đạo.

Mà trung niên nhân kia, khi nghe thấy mục đích muốn thôn phệ tinh huyết nguyên khí toàn thân Triệu Vô Tà, trên mặt hiện lên một tia mắt tự nhiên, nhưng sau một tia chần chờ lập tức bị kích động thay thế, trên mặt hắn cũng hiện ra một tia sát ý, khóe miệng nhếch lên một đường cong tàn nhẫn.

Cho dù Triệu Vô Tà nằm mơ nghĩ cũng không nghĩ đến. Vậy mà hắn ta đã bị hai người tính kế.

Hơn nữa đồ vật tính toán không phải thứ gì khác, mà là tính mạng của hắn, hắn tự nhiên cũng sẽ không nghĩ tới. Hắn dùng để giả mạo thân phận mang đến phiền toái như thế đối với hắn, cái trọng lâu kia kỳ thật cũng không phải là loại người hắn tùy tiện nói lung tung.

Cách Quy Long tông làm việc, xác thực có một cái Lưu Tinh cốc, trong đó xác thực có một cái tu sĩ tên là Trọng Lâu. Tu vi cũng là Kết Đan hậu kỳ, ngoại trừ diện mạo không giống, khí tức cùng Triệu Vô Tà hiện tại giống nhau như đúc. Chẳng qua tu sĩ Trọng Lâu này dĩ thường không may, nghe thấy tin Triệu Vô Tà cùng mười đầu yêu thú kia thương lượng muốn diệt quy long tông, lại bị Triệu Vô Tà phát hiện.

Kết quả...

Sau khi giết được trọng lâu kia, Triệu Vô Tà nhận được một viên Kim Đan tràn ngập Hạo Nhiên Chính Khí, vì vậy một đầu độc kế liền xuất hiện trong đầu Triệu Vô Tà. Cho nên hiện tại, Quy Long tông mới có thể thuận lợi đào thoát một kiếp, mà trong Quy Long tông lại có thêm một tu sĩ tên là Trọng Lâu.

Tên trung niên và lão giả kia cũng không biết, trong lúc bọn họ tính mạng Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà cũng đang tính kế cho bọn họ. Thậm chí toàn bộ Quy Long tông, Triệu Vô Tà và mười con yêu thú hợp mưu tiêu diệt Quy Long tông. Triệu Vô Tà chỉ cần một thứ trong đó, còn lại đều thuộc về thập đại thủ lĩnh. Chỉ còn xem ai cuối cùng sẽ thực hiện được.

“ ”

“Sư thúc tổ, hiện tại ta liền đi đem trọng lâu kia bắt tới, để cho sư thúc tổ thi pháp.”

Hung hăng cắn răng một cái, sát ý trên mặt tăng vọt, đồng tử sáu người trung niên Huyết Xuyên Át Thất Trì lúc này đã hoàn toàn lộ ra tướng mạo hung ác vô cùng, quả nhiên tu sĩ Tiên Đạo đều như thế. Ngày thường là Đạo Tướng bến bờ, nhưng là một khi dính tới lợi ích của mình, lập tức sẽ trở nên như đàn Xạ lang.

So với những ma đầu ma đạo kia còn ác độc hơn, đối với việc hấn cứu vớt toàn bộ môn phái trên dưới.

Cuối cùng chia sẻ từng biến hóa một, nghiền nát tan tác tám mươi chín lần.

Niêm nhân khách quý, vậy mà đã muốn hạ sát thủ.

“Bình tĩnh, chớ vội, bây giờ còn không phải là lúc, thi triển phương pháp thôn phệ. Cần không ít thời gian, nếu mười vạn yêu thú trở về, trên dưới Long tông sẽ không bảo toàn. Người đã giữ người nợ lại, liền không vội, đợi thêm chút thời gian đi.”

Cho dù là nói như vậy, trên khuôn mặt già nua của lão giả này cũng toát ra sát ý lăm lăm, bên trong những nếp nhăn tựa hồ có huyết quang lưu chuyển. Lúc này xem ra, khí tức của lão giả này quả thực có chút quỷ dị, căn bản không giống như là một tông sư, nói là nhân vật tà đạo còn không sai biệt lắm.

“Được rồi, người đi xuống đi, nhớ kỹ, không thể để trọng lâu kia rời khỏi Quy Long tông.”

Lão già kia chậm rãi nhắm hai mắt lại, khí tức trên người bắt đầu trở nên yên lặng, luồng sát ý lúc trước đột nhiên biến mất trong chớp mắt. Không hổ là cường giả cấp bậc tông sư, lúc trước còn tỏa ra huyết khí, bộ dáng sát khí bùng lên, nhưng làn vệt tiếp theo trở nên giống hệt như lúc trước.

Thân hình chậm rãi trở nên mơ hồ, giống như tùy thời đều biến mất. Trung niên nhân cúi đầu, trên người lập loè hào quang, sau một khắc liền biến mất trong không gian này. Mây mù quay cuồng, phía trên cấm chế kia bỗng nhiên chớp động hào quang., Một bóng người chậm rãi từ trong đi ra, mây mù tản ra. Đúng là người trung niên kia, dưới chân đạp mây mù, trên mặt lóe ra sát ý còn chưa hết, hướng về đỉnh núi này mà đi. Người trung niên sau khi đi, trên vách đá vẫn là mây mù quay cuồng, che đầy cấm chế.

Nhưng một lát sau, bỗng nhiên mây mù lại quay cuồng. Chẳng qua biên độ quay cuồng phi thường nhỏ hơn so với mây mù bình thường mà quay cuồng còn bí mật thấp hơn một cái quang ảnh trong suốt xuất hiện ở trong mây mù. Quang mang tản ra, dĩ nhiên là một con trùng nhỏ trong suốt, từ đầu đến chân. Toàn bộ thân hình đều trong suốt, nếu không phải lúc này toàn thân đều đang phát ra quang mang, căn bản không có khả năng phát hiện con tiểu trùng này.

Thời điểm con tiểu trùng này xuất hiện, trong Lưu Tinh Uyển, Triệu Vô Tà đang tu luyện bỗng nhiên mở mắt. Trên mặt xuất hiện vẻ ngạc nhiên, ngay sau đó là ý cười lạnh lùng vô cùng. Trong hai mắt của hắn cũng chớp động huyết quang.

Ẩn khí như chén, con côn trùng nhỏ kia được Triệu Vô Tà đặc biệt canh giữ trên người người người trung niên. Khi hắn nói lão già kia nhất định phải giữ Triệu Vô Tà lại. Triệu Vô Tà bèn thả ẩn khí trong chén ra. Thần thông ẩn mình trong chén, trừ phi là cường giả Nguyên Anh kỳ nếu không cũng không phát hiện được.

“Thì ra là thế, xem ra Hạo Nhiên Đan quả nhiên giống như trong truyền thuyết, có thể gia tăng thọ nguyên...”

Triệu Vô Tà chậm rãi mở miệng, phun ra một viên nội đan toàn thân tản ra quang mang trắng xóa. Mặc dù ở trong cơ thể ma đầu Triệu Vô Tà ngậy người một hồi lâu nhưng không hề bị ma khí ô nhiễm, vậy mà vẫn tràn ngập Hạo Nhiên Chính Khí như ban đầu.

Trọng lâu thật sự từ lúc lên tiếng trong cơ thể đã tràn ngập Hạo Nhiên Chính Khí, người này cũng là một tu sĩ chính trực chân chính, bằng vào một trái tim trần cùng một Hạo Nhiên Chính Khí trong cơ thể. Vậy mà chỉ ngần ngừ năm trăm năm đã tu đến Kết Đan hậu kỳ, đúng là đáng tiếc, hẳn định phải tên sát tinh vô sỉ Triệu Vô Tà này.

Dưới vạn con muỗi nhỏ kia, tòa lâu cao kia nháy mắt đã mất mạng, chỉ để lại một viên nội đan Hạo Nhiên Chính Khí. Vậy mà có thể chống đỡ vạn con mắt màu đen khát máu do Triệu Vô Tà phóng ra, tuy nhiên Triệu Vô Tà vẫn đánh tan ẩn ký tâm thần thuộc về tòa lâu cao, sau đó nuốt vào bụng mình.

Nội đan Hạo Nhiên rất kỳ dị, sau khi Triệu Vô Tà nuốt vào, hắn lập tức cảm giác trong cơ thể có một ít trọc khí bí ẩn do tốc độ tu luyện quá nhanh trong người bị một luồng Hạo Nhiên Chính Khí thanh tịnh ra bên ngoài cơ thể. Trong lúc tu luyện, Hạo Nhiên Đan cũng sẽ phóng thích ra Hạo Nhiên Chi Khí, Triệu Vô Tà đã thật lâu không có động tĩnh tâm cảnh lại có thể bắt đầu thả lỏng tu vi.

Có Hạo Nhiên đan này phụ trợ, tu vi Triệu Vô Tà tăng trưởng với tốc độ nhanh chóng, chỉ sợ không bao lâu nữa là có thể tấn thăng lên Kết Đan trung kỳ rồi.

Viên Hạo Nhiên Đan bị Triệu Vô Tà nhổ ra, nó lơ lửng giữa không trung không ngừng tràn ra Hạo Nhiên Chính Khí, cùng những mây mù linh khí kia hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ. Giữa ánh sáng trắng lập loè, thân hình Triệu Vô Tà trở nên mờ ảo.

Sát khí trên mặt lóe lên, chỉ lộ ra một nụ cười quỷ dị, sau đó trong đôi mắt kia chớp động lên quang mang nhẹ nhàng kỳ dị. Giống với quang mang trên người ẩn khí kia như đúc, theo mây mù quay cuồng, mí mắt Triệu Vô Tà bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Trên núi cao, thân thể tiểu trùng đột nhiên trở nên mơ hồ, hào quang cũng dần dần ảm đạm. Trong nháy mắt khi Triệu Vô Tà nháy mắt, tiểu trùng rớt cuộc hoàn toàn hóa thành yên phấn chậm rãi rơi xuống dưới sườn núi. Xi quang phấn rơi xuống, trong mây mù che đậy, tiểu trùng hoàn toàn biến mất.

Toàn bộ đều yên tĩnh, vách núi cao yên lặng, Lưu Tinh Uyển chỗ Triệu Vô Tà cũng trở nên yên lặng. Toàn bộ Quy Long tông đều lâm vào yên lặng, chỉ còn lại vòng tròn màu vàng bao phủ cả ngọn núi, lóe ra hào quang màu vàng.

Bất quá cách Quy Long tông mấy ngàn dặm, một dòng nước lũ màu đen vô cùng lớn dừng lại ở trên trời cao. Lúc này, từng tiếng thú rống phần nộ vang vọng bầu trời.

“Hồng, rồng lão thất phu, không đem người thiên đạo vạn quả khó tiêu giải mối hận trong lòng ta, a a...”

Chương thứ hai trăm lẻ bảy, Kim Cổ ăn kim loại cổ.

“Mệnh Triệu Xích Tà ta cũng không dễ lấy như vậy “Sáu” trong mây mù, trên khuôn mặt thanh tú của Triệu Vô tà có ý cười âm tàn. Trong lòng hắn cũng kinh dị, không nghĩ tới lúc hắn tính toán quy quy long tông, cũng bị vị lão tổ tông Quy Long tông kia tính kế. Không nghĩ tới đường đường là như vậy. Tiên đạo tông sư, thế mà cũng có thể ngoan độc đến mức này, vì kéo dài thọ nguyên của mình.

Vậy mà muốn cắn nuốt tinh huyết nguyên khí toàn thân từ trên xuống dưới của Triệu Vô Tà, đây chính là sự tàn nhẫn vô cùng, cũng là việc mà ma đầu ma đạo mới làm. Nhưng vị lão tổ tông kia nhất định phải thất vọng rồi. Người hắn tính kế không phải là một trọng lâu, một thân tu sĩ Hạo Nhiên Chính Khí mà là một ma đầu vô cùng âm hiểm, Triệu Vô Tà.

Ấn ký trên ly phiên bỗng nhiên sáng ngời. Sương mù màu xám bỗng nhiên xuất hiện, sau đó bay lên, trên không trung trở nên nhàn nhạt, chậm rãi dung nhập vào trong mây mù trắng xóa. Nếu lúc này có người dùng thần thức đảo qua khu vực Triệu Vô Tà sẽ phát hiện, chỗ nào đều là một mảnh trắng xóa, ngoại trừ mây mù, cái gì cũng không có.

Thân hình Triệu Vô Tà bị che khuất hoàn toàn sau đám mây tụ tập, một lá cờ phướn màu xám xịt bỗng nhiên bay lên trước mặt Triệu Vô Tà, trên lá cờ có một đóa hoa sen màu đen. Huyết quang nhàn nhạt từ chín cánh hoa lưu chuyển qua lại trên đóa hoa sen, lộ ra vẻ yêu dị vô cùng. Xung quanh đóa hoa sen màu đen kia, từng bóng đen lay động không ngớt.

So với trước, bóng đen trong mặt bàn phiên càng thêm nhiều, quay quanh đóa hoa sen màu đen kia. Khí tức khác biệt từ trong mặt cờ phóng thích ra, là khí tức những bóng đen kia, mỗi một loại đều hoàn toàn bất đồng. Nhưng tất cả khí tức đều vô cùng khát máu, tinh mịch, hung tàn.

Hai mắt đang nhắm chặt bỗng nhiên mở ra, một luồng sát ý tràn ngập trong mắt bắn ra, trực tiếp nhìn chằm chằm vào trên Bàn Phiên kia. Tửu Phiên trước mặt Triệu Vô Tà không phải chính thức là Tiểu Phiên, chỉ là hư ảnh mà thôi. Lúc này Tửu Phiên thật sự đang ở trong mười vạn ngọn núi lớn kia.

Chín vạn dặm hắc trạch, khu vực trung tâm đầm lầy đen trong chín vạn dặm, có một nơi. Nơi nào quanh năm đều bao phủ sương mù tựa hồ vĩnh viễn không thể tản ra. Sương mù trắng xóa che lấp hết thảy, cũng che đậy hết thảy ánh mắt rình mò nơi này. Bất quá cũng không có yêu thú độc trùng dám rình mò nơi này, bởi vì lúc này tại đầm lầy đen trong chín vạn dặm, nơi này đã là chỗ kinh khủng nhất.

Trong lòng hồ ngàn dặm, từng cái hố to trôi nổi sương mù, như có sinh mạng chảy xuống đáy hố. Dưới sương mù, từng tiếng vang bén nhọn không ngừng truyền đến, cũng có một số hố lớn chỉ quay cuồng nhưng không thấy có âm thanh gì. Chỗ chính giữa, một cái hố to xuất hiện, lớn hơn tất cả các hố khác.

Trung tâm cốc trì, cho dù không tới gần hồ chén này, cũng có thể cảm giác được vô tận mùi máu tanh từ trong hố bay lên. Oán khí, huyết khí quấn quýt lấy nhau, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng gầm rú thống khổ của yêu thú hoặc là độc trùng, nơi này quả nhiên là một nơi kinh khủng. Cho dù cái gì cũng không làm, chỉ đứng ở chỗ này, cũng sẽ cảm thấy sồn tóc gáy từng đợt.

“Rống một tiếng thú rống rung trời bỗng nhiên vang lên ở chỗ này. Sau đó là mây mù phá vỡ, một thú ảnh thật lớn từ trong một đạo độn quang đi ra, hai cánh màu xám mở ra, từng phiến lông vũ giống như lưỡi dao sắc lóe ra hàn quang làm lòng người lạnh lẽo. Khí thế to lớn tỏa ra, đem sương mù nơi này đẩy ra một ít, lộ ra thân hình to lớn vô cùng của nó.

Kim Quan Ứng, một trong mấy vị bá chủ của đầm đen chín vạn dặm ngày trước, lúc này cũng chỉ là Triệu Vô Tà, một trong những thủ hạ của hắn mà thôi. Thân thể vô cùng to lớn phá vỡ sương mù xuất hiện bên cạnh hồ chén lớn nhất, nhưng rất cẩn thận từng li từng tí một đi đến chiếc mũ lông màu vàng nhỏ bên cạnh hồ nước.

Miệng ung tẩn ra khí tức bén nhọn khùng bố, sau đó phun ra một huyết cầu của cự phu, lưới huyết cầu vừa xuất hiện. Sương mù xung quanh lập tức bị nhuộm hồng sắc, ngưng tụ vô cùng. Huyết khí bên trong huyết cầu này quả thực nồng đậm tới cực điểm, những sương mù bị nhuộm đỏ kia tựa hồ đang nhanh chóng lan tràn ra.

Kim Quan Ưng không dám chậm trễ, miệng ung liền phun ra. Quả cầu máu kia lập tức rơi vào trong chén. Trong nháy mắt quả cầu máu rơi xuống, trong cốc bỗng nhiên dâng lên một cỗ khí xám đen, trong cỗ khí thể này có rất nhiều oan hồn phát ra tiếng gào thét bén nhọn, đều là một ít hồn phách thú hồn. Hóa thành khí thể xám đen, tiếng kêu sắc nhọn vang vọng rồi đem đó làm gì. Quả cầu máu kéo vào trong huyết trì trong cốc.

“Ừc.”

Chính là sau một tiếng này, huyết cầu kia rơi vào bên trong huyết trì, ngoại trừ kích khởi một cái huyết sắc bọt sóng hoa ra, cũng không có động tĩnh gì, nếu nhất định phải nói, chính là bên trong huyết trì vờn quanh cỗ khí thể xám đen kia tựa hồ càng thêm nồng đậm, bên trong tràn ngập oan hồn càng thêm nhiều, phát ra oán khí cũng càng thêm nồng đậm.

Kim Quan Ưng phun ra huyết cầu kia xong, thấy huyết trì kia căn bản một chút phản ứng cũng không có, trên mặt ung đều là vẻ cung kính. Sau đó hai cánh đột nhiên mở ra, trong miệng ung gào thét một tiếng, hóa thành một đạo hôi quang phá vỡ sương mù bay ra ngoài, cũng không biết đi đâu.

Sau khi nó rời khỏi, Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Độc Long cũng đều xuất hiện một lần, hoặc chúng mang đến huyết cầu giống như Kim Quan Ưng. Hoặc là từ trong bụng mình phun ra một đồng độc trùng không biết tên, ném hết vào trong cốc và huyết trì. Sau đó chúng lại đi ra ngoài.

Đầm đen chín vạn dặm, lúc này đang trải qua bốn con sát tinh cướp sạch, hung địa này đang mất đi sự hung hiểm của nó. Nếu không có những độc trùng độc thú kia, nơi đây cũng không phải là nơi mà trước kia căn bản không dám có thể lực nào khác dám bước chân vào, thậm chí lúc này đã có thể lực khác bắt đầu từ từ thâm thấu vào trong đầm đen chín vạn dặm.

Chẳng qua có bốn tên sát tinh Độc Long ở đây, các thể lực khác tuy rằng khảm sâu chín vạn dặm vào Hắc Chiêu, nhưng thủ lĩnh của bọn chúng lúc này đều đang ở trong phạm vi thể lực Tiên Đạo tàn sát bừa bãi, dù muốn thâm tóm chín vạn dặm Hắc Chiêu cũng không có bản lĩnh này.

Mạc Vấn vừa tắm trong chiều phổ phường, vừa ung dung tìm đến mệnh lệnh của Triệu Mậu Tà, bắt chấp hậu quả lướt đi toàn bộ mười vạn dặm đầm lầy đen. Nước bọt chỉ cần phù hợp với độc trùng độc thú mà Triệu Vô Tà yêu cầu. Chỉ cần có thể bắt được, toàn bộ sau đó ném vào trong hồ chén. Về phần những yêu cầu chưa đủ, trong cơ thể lại khí huyết sung túc, cũng sẽ bị bốn thú giết chết.

Sau đó thu nhiếp tinh huyết toàn thân của bọn chúng, ngưng tụ xong ném vào trong huyết trì kia. Sinh linh sinh trưởng bên trong huyết khí và oán khí, lấy tốc độ khủng bố ăn mòn tầng từ lực trên mặt đất kia, còn có việc luyện hóa số lượng khổng lồ bên trong cốc trì càng thêm thuận lợi.

Sau khi bốn con thú tự rời đi, cái ao máu thật lớn kia, “Rầm rầm” nổi bong bóng như nham thạch nóng chảy, nhưng bong bóng này là màu máu, sau khi nghiền nát tản mát ra mùi máu tanh nồng nặc.

“Ừng ục lộc cộc.”

Một đạo bóng người toàn thân đỏ như máu chậm rãi từ trong huyết trì bay lên, toàn thân đều là huyết hồng, mặc dù trên người quần áo vải bố. Nhưng bắt đầu từ tóc, đều là màu huyết hồng, nhất là đôi mắt kia hoàn toàn là màu đỏ máu, một chút tạp sắc cũng không có. Thuần túy, cực kỳ thuần túy, màu huyết hồng vô cùng thuần túy.

Là Triệu Vô Tà, cái này thì sao, bóng người chui ra từ trong huyết trì đương nhiên là Triệu Vô Tà, nhưng trong hai mắt của Triệu Vô Tà thì không có lấy một chút cảm tình nào cả. Bất luận là âm hiểm xảo trá hay Hạo Nhiên Chính Khí đều không có. Trông như một tượng người vậy, nhưng khí tức tanh tưởi phía trên tượng người này lại nồng đậm đến dị thường.

Trong lòng có một lá cờ phướn màu máu kỳ dị, lá cờ có một đóa hoa sen, vốn lúc đầu chỉ là màu đen nhưng lúc này lại hoàn toàn là màu đỏ như máu. Chín cánh hoa toàn bộ biến thành màu đỏ, xung quanh hoa sen, từng đoàn từng đoàn ảo ảnh màu đen lay động không ngớt. Có bóng đen đã bắt đầu trở nên rõ ràng, mà một ít bóng đen cũng rất mơ hồ.

Lúc Tiểu Phiên, Tử Phiên chân chính, Triệu Vô Tà đi. Hắn không mang Vạn Độc Bát Phiên đi mà ở lại trong cốc ngàn dặm này làm trận nhãn của Vạn Độc Thị Hồn Trận. Nếu thật sự có kẻ địch xâm phạm, bằng vào trong những hồ chén kia đã dần luyện thành, cộng thêm tu vi Độc Long Kết Đan Đại viên mãn.

Cho dù là cường giả Nguyên Anh Kỳ, nếu muốn mạnh mẽ xông vào nơi này cũng không phải là chuyện đơn giản. Bên trong Nhân Trùng chén kiếm lúc này có hai nhân trùng Kết Đan hậu kỳ, làm cho uy lực của chén kiếm tăng lên tới mức khủng bố, Tiểu Phiên ở lại trong vũng đen chín vạn dặm. Ngày đêm hấp thu máu tanh cùng oán khí sinh ra khi những độc trùng yêu hồn chết trên tay Độc Long, tốc độ tăng lên không hề thua kém Nhân Trùng chén kiếm.

Thậm chí vào lúc này, uy lực của Tử Liêm Phiên đã vượt qua Nhân Trùng. Bóng người huyết hồng này ôm Vạn Độc Quán Phiên, cho dù là lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở trên Huyết Trì, nhưng một động tác cũng không có. Khí tức phát ra cũng làm cho người ta không có dũng khí để liếc mắt, sau khi bóng người huyết sắc này xuất hiện, một trăm lẻ tám cái chung trì đều có động tĩnh.

“Vù vù vù “

Tiếng gió đột nhiên xuất hiện, nhưng khi phẩy qua, chỉ có thể làm cho sương mù trắng xóa kia lay động một chút mà thôi. Sương mù trắng xóa vẫn như cũ bao phủ toàn bộ phạm vi ngàn dặm, nhưng khi tiếng gió thổi lên, đồng thời còn vang lên một ít tiếng vang trong cốc.

Âm lãnh bén nhọn, hùng hậu, những chén nước kia cũng không biết rốt cuộc cất giấu thứ gì. Âm thanh phát ra rất quỷ dị, trong đó một ít tiếng vang rõ ràng có thể nghe ra là thanh

âm độc trùng độc thú, nhưng còn có một ít tiếng vang, sau khi vang lên làm cho tâm thần người ta tựa hồ cũng bị đông cứng.

“Ba năm còn phải mất ba năm, còn ba năm nữa. Ba năm sau, hết thấy mọi chuyện đều sẽ bị Triệu Vô Tà ta dẫm dưới chân.”

Thanh âm nhàn nhạt từ trong miệng huyết hồng nhân ảnh kia truyền ra, nguyên bản một chút tình cảm bóng người màu đỏ máu nháy mắt đạt được một tia linh tính, một đôi con ngươi huyết hồng kia trở nên rõ ràng. Về kiên định vô cùng, Vạn Độc Huyết Bát Phiến ở trong lòng hắn bắt đầu kịch liệt rung động.

Tiên đạo về Long tông, trên đỉnh núi cao to, Lưu Tinh uyển trong mây. Triệu Vô Tà vẫn ngồi xếp bằng dưới đất như cũ, hai mắt nhắm nghiền, dường như đã thần du vật ngoại.

Thế nhưng lúc Vạn Độc Bát Phiến chính thức trong đầm đen chín vạn dặm rung động, Triệu Vô Tà bỗng nhiên nhếch miệng cười tà dị.

Hư Huyền Bàn Phiến trước người hắn rung động, một đoàn tro bụi mang theo ánh sáng màu vàng bỗng nhiên chớp động, ở bên ngoài Lưu Tinh Uyển kia. Triệu Vô Tà ngồi ngay ngắn, ở trước mặt hắn, bên trong Tiểu Phiến lóe ra một đoàn hào quang.

Đầm nước đen bên trong Cửu Chân, trong đầm nước ngàn dặm kia, một bóng người màu đỏ như máu đang lơ lửng. Triệu Vô Tà đang hoàn toàn đỏ máu cười dị dị dị, trong lòng hắn cũng lập loè, đoàn nước màu vàng bên trong cũng đồng dạng lóe lên.

Nhưng ngay lúc này, hơn một trăm cái hồ chén đồng thời khôi phục bình tĩnh, chỉ có một cái hồ chén. Trong chén này sương mù quay cuồng, tiếng rít chói tai trong hồ truyền ra, tựa hồ có vật gì muốn phá sương mù đi ra. Giữa sương mù kịch liệt quay cuồng, cũng bắt đầu chậm rãi biến mất.

Lưu Tinh uyển, Triệu Vô Tà đột nhiên duỗi hai ngón tay ra, nhẹ nhàng đứng yên tại hắn ta.

rời rít chia thành bốn trăm chín phần mà chấm dứt.

Phía trên Tiểu Hồi Phiên trước mặt vẽ một đường. “Hô hô một tiếng Xuyên Xuyên.

Như là lưỡi dao sắc bén cắt vải ra, hai ngón tay Bạch Triết của Triệu Vô Tà xẹt qua, ngưng rượu kia vậy mà thật sự bị phá vỡ một lỗ hồng. Khẩu khí hư ảo vô cùng, vặn vẹo, giống như lúc nào cũng có thể khép lại hoặc biến mất. Thế nhưng dưới sự chăm chú của Triệu Vô Tà, lỗ hồng kia vẫn ở đó, chỉ lay động phía trên chén phiên.

“Oanh “

Giống như một thứ gì đó bị đánh bay ra. Sau một hồi lắc lư kịch liệt trước mặt Triệu Vô Tà, phía sau lỗ hồng xuất hiện một đoàn quang mang. Bên trong quang mang xám xịt lại mang theo một tia kim sắc, giống như hoàng kim khí tức từ bên trong phát ra, nhưng mà càng nhiều chính là đục vọng cắn nuốt.

Rất là kỳ dị, thứ bên trong đoàn hào quang kia còn chưa xuất hiện, thế nhưng khí tức từ bên trong truyền ra ngoài giống như vàng, còn có một loại khí tức càng thêm rõ ràng. Hoặc là nói là đục vọng, thôn phệ đục vọng, giống như muốn thôn phệ hết thảy vậy.

“Rắc rắc rắc bị sáu “

Hào quang tan hết, hư không bỗng nhiên truyền đến một tiếng răng cọ xát, một vật nhỏ xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà. Liên từ trong lỗ hồng của cốc phiên đi ra, vật nhỏ này tựa hồ chỉ quen biết Triệu Vô Tà, từ lỗ hồng kia đi ra liền bò về phía Triệu Vô Tà.

Một con, hai con, ba con, “Tựa như vô cùng vô tận, từ trong cái lỗ kia. Từng con đều là kiến hôi trong màu xám mang theo kim loại bò ra ngoài, làm cho người ta kinh khủng chính là, hai cái càng to trước miệng những con kiến này lại vô cùng khủng bố. Chỉ là vô ý thức ma sát một chút, liền làm cho không khí trong không trung chấn động lên.

Những mây mù vô ảnh kia đều bị hai cái càng lớn thoáng cái cắt đứt, mỗi một con đều như thế. Những nơi những con kiến này đi qua.

Từng sợi linh khí ngưng tụ mây mù bị cắt đứt, hơn nữa tốc độ của những con kiến này thật sự quá nhanh. Chỉ lắc lư một cái, con kiến kia đã từ trong liễn phiến xuất hiện phía sau Triệu Vô Tà, ven đường có vô số mây mù bị hai cái kìm lớn kia khuấy nát.

Thực Kim Nghĩ, những con vật nhỏ xíu khủng bố này chính là độc trùng kinh khủng kia. Độc trùng có thể cắn nuốt sạch sẽ tất cả những thứ có chứa Kim thuộc tính, bất luận thứ gì cứng rắn, ở dưới hai cái kìm của những vật nhỏ này đều sẽ bị cắt nát, sau đó thôn phệ sạch sẽ.

Bất quá những con kiến ăn vàng này đã sớm không giống lúc trước. Ở trong hồ chén, trí óc yếu ớt duy nhất của chúng đã bị mẫn diệt. Bây giờ những vật nhỏ này đã sớm thoát ly tổ kiến, cũng thoát ly kiến chúa kia, biến thành từng con khủng bố. Chỉ nghe theo một mình Triệu Vô Tà.

Không phải ăn Kim Nghĩ, mà là ăn kim chung. Triệu Vô Tà xòe bàn tay ra để một con Kim Nghĩ bò lên lòng bàn tay của hắn, hai cái kìm thật lớn vô thức ma sát. Nó cắt nát không khí, từng sợi linh khí phiêu đảng chung quanh thân thể con nhỏ này nhưng lại không thể hấp thu.

Sau khi Thực Kim Nghĩ bị luyện chế thành chén trùng, thân thể trở thành một tồn tại phong bế, toàn thân cứng rắn đến như thiên ngoại văn sắt. Trừ phi là binh khí cấp bậc huyền khí uy lực mạnh mẽ, nếu không căn bản không thể tạo thành bất luận thương tổn gì đối với những vật nhỏ này. Phải để cho thực kim kiến hấp thu linh khí., Chỉ có thể ở trong cốc trì kia. Lúc này phía sau Triệu Vô Tà là từng con từng con Kim Nghĩ chồng chất lên nhau. Từng con nối tiếp một con, tốc độ vô cùng nhanh chóng, chỉ có thể trông thấy từng luồng sáng nhỏ bé từ trong li phiến đi ra. Sau đó bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Triệu Vô Tà, từng con chồng chất “

Bên trong đầm đen chín vạn dặm, cái hồ chén kia đã dần dần trống trơn, toàn bộ Thực Kim Nghĩ bên trong đã biến mất. Khi con kiến ăn Kim Nghĩ cuối cùng biến mất, sương mù vốn đã biến mất bỗng nhiên xuất hiện, chậm rãi phiêu đảng, một lần nữa bao trùm cái hồ chén kia.

Lưu Tinh uyển, Triệu Vô Tà vẫn như trước vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng lau một cái trên miệng của Bàn Cờ trước mặt. Cái lỗ vốn còn đang không ngừng lay động bỗng nhiên ổn định, sau đó lại chậm rãi khép lại, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Trên mặt hắc xuất hiện nét cười nhạt, sau lưng hắc một bóng người mơ hồ xuất hiện. Cái bóng trùng điệp, thân ảnh kia cao ba trượng, ẩn nấp trong mây mù, mơ hồ có tiếng kêu khàn khàn truyền đến. Những tiếng kêu khàn khàn này quả thực cùng tiếng cánh quạt của con muỗi đen kia giống nhau. Nghe rất là phiền lòng.

Phía trên bóng người kia lại có vô số bóng đen thật nhỏ đang đưa, bên trong quang ảnh hơi phác có từng tia kim quang lấp lóe, dĩ nhiên là ăn Kim Nghĩ. Bóng người mơ hồ này dĩ nhiên là do từng con Kim Nghĩ tạo thành, đứng ở phía sau Triệu Vô Tà, một loại khí tức quỷ dị tự nhiên phát ra.

“Trở về Tương Tông, hắc hắc hắc...”

Trong lúc Triệu Vô Tà cười lạnh, bóng người mơ hồ phía sau chậm rãi tiêu tán, giống như thủy ngân rơi xuống đất. Những vật nhỏ vô cùng nhỏ kia dùng một cái nện xuống đất, sau đó tứ tán ra bốn phương tám hướng mà đi. Quy Long tông sơn môn đều ở đỉnh núi, vô cùng to lớn, những con kiến ăn kim này nhỏ bé không gì sánh được.

Sau khi mỗi một con Thực Kim Nghĩ trở thành con chung trùng, thân thể càng rút nhỏ đi mấy lần, sau khi hạt gạo rơi xuống mặt đất, dùng tốc độ khủng bố tản ra bốn phía, có khe hẹp. Cũng chỉ cần thời gian ngắn ngủi, mấy ngàn con Thực Kim Nghĩ đã biến mất sạch sẽ. Trước Lưu Tinh Uyển chỉ còn lại tiếng cười lạnh hắc hắc của Triệu Vô Tà.

Đưa tay vào ngực, một hòn đá hình dạng kỳ dị nhanh chóng bất quy tắc bị hắc nắm trong tay, lòng bàn tay chớp động quang mang. Trong đan điền chảy ra một luồng ma nguyên, từ lòng bàn tay phun ra, oanh một cái ở trên tảng đá kia.

“Rầm”

Tảng đá kia bất quá mới xuất hiện trên tấm lưới, sau một khắc liền biến thành một đồng bột đá chậm rãi chảy xuống lòng bàn tay Triệu Vô Tà. Nhưng ngay khi tảng đá kia bị nghiền nát, một đạo hào quang cực kỳ yếu ớt từ bên trong bắn ra, bắn thẳng tắp ra bên ngoài Quy Long tông.

Tốc độ nhanh đến cực hạn, căn bản không sinh ra cái bóng, sau đó đạo quang mang kia liền biến mất.

Cách Quy Long tông mấy ngàn dặm, tiếng thú rống lúc trước đã vang vọng lần nữa vang lên, bất quá lần này hoàn toàn không giống với lần nổi giận trước đó.

“Ha ha ha, lão già, lần này xem ngươi Quy Long tông làm cách nào để độ kiếp lão tổ ta muốn ăn sống huyết nhục của ngươi, rống lên.

Tiếng thú rống của Trương Cuồng vang vọng trong dòng nước lũ màu đen vô cùng to lớn kia, theo đó là càng lúc càng có nhiều thú rống, dường như bên trong dòng lũ màu đen kia bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào. Uy thế vô biên.

Chương thứ hai trăm lẻ tám, Quy Long Đài.

“Tiêu Đạo tông với tư cách là một trong thập đại môn phái Tiên đạo, nắm trong tay trăm vạn pháo tặc, đệ tử hạ nhân có mấy vạn. Đệ tử tu vi cực kỳ mạnh mẽ lại có không biết bao nhiêu người, trong tông môn có không ít trưởng lão chấp sự. Tu vi đều là Kết Đan kỳ, thậm chí ngay cả cường giả đứng đầu Kết Đan Đại viên mãn cũng có mấy vị tại Thần Tiêu Đạo tông này.

Kết Đan hậu kỳ, trung kỳ, tông sư sơ kỳ cũng không ít. Hơn nữa siêu cấp khí lực siêu cấp giống như Thần Tiêu Đạo Tông, trong môn phái nhất định sẽ có cường giả Nguyên Anh kỳ, nội tình mạnh mẽ vạn năm. Muốn hủy diệt thế lực siêu cấp như vậy, cơ hồ là không thể. Mà Thiên Lang Điện cũng là cùng Thần Tiêu Đạo Tông thì sao. Cấp bậc tồn tại, thậm chí còn có thể càng thêm cường hoành.

Cho nên lần đại chiến tiên yêu này, không có mấy chục năm thì sẽ không ngủ. Không chỉ có Thần Tiêu Đạo Tông và Thiên Lang Điện, còn có những môn phái khác và thế lực yêu thú, đều sẽ bị cuốn vào. Hiện tại chỉ là chém giết giữa Thần Tiêu Đạo Tông và Thiên Lang Điện mà thôi. Thế nhưng chuyện này không chỉ cuốn vào hai phe.

Quy Long tông, môn hạ đệ tử của tiên đạo môn phái này cũng có hơn một vạn đệ tử. Chiếm lấy ngọn núi cao có linh khí cực kỳ nồng đậm kia là một trong những khu vực mà Thần Tiêu đạo tông thống trị. Là một trong những môn phái lớn. Ngày xưa vị cường giả Nguyên Anh kỳ của Quy Long tông vẫn còn, địa vị của Quy Long tông không giống bình thường, thậm chí chỉ đứng sau Thần Tiêu đạo tông.

Nhưng hôm nay, đám đạo chích nho nhỏ ẩn nấp trong bóng tối còn chưa động thủ, yêu thú trong mười vạn đại sơn đã tìm tới cửa. Dòng lũ yêu thú kia đủ mười vạn yêu thú hung tàn mạnh mẽ, mười con yêu thú Kết Đan kỳ. Mỗi một con đều là tồn tại

cấp bậc bá chủ một phương, nhất là Tử Huyết Hồ và hoàng sa mãng.

Tu vi Kết Đan đại viên mãn khủng bố đã làm cho Quy Long tông tông chủ xuất quan cũng bị thương, nếu không phải lão giả thần bí trong thời khắc sống còn kia đi ra, chỉ sợ lúc này Quy Long tông đã trở thành kết cục giống với các tiểu tông môn khác rồi. Bị luồng nước lũ yêu thú kia san bằng., Tuy rằng mười vạn yêu thú kia đã rời đi, nhưng cũng không có nghĩa là quy về hạo kiếp của Long Tông đã qua, nhân loại có thể đối trá bị hủy vinh dự, yêu thú cũng có thể.” Sư huynh nói cho ta biết: “Sư huynh hãy nói cho ta biết đi., Ta phải làm thế nào mới có thể che chở toàn bộ Long tông. Nguyên Anh kỳ kia a, bình chương kia khi nào mới có thể đột phá, ta có mạng để sống tới lúc đó không, Quy Long tông nếu bởi vì ta mà chết, bảo ta làm sao đi gặp các vị tiền bối dưới Hoàng Tuyền. Ai...”

Quy Long Tông bên trong Cao Nhai kia, trong quang mang cấm chế, một lão giả sắc mặt già nua có chút xúc động lâm bầm. Tiếng nói khẽ từ trong miệng hắn phát ra, đúng là Hắc bào lão giả kia. Một quyền đã khiến cho một lão giả cường hoành yêu thú Kết Đan Đại viên mãn trọng thương, mặc dù không đến trình độ Nguyên Anh kỳ nhưng so với tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn còn mạnh mẽ hơn.

Thanh âm lâm bầm lúc trước còn chưa dứt, lại nhàn nhạt từ trong miệng hắn chậm rãi nói ra, nhưng lần này tựa hồ mang theo một tia ý vị khác, tựa hồ mang theo sát ý lạnh lạnh.

“Dùng bất cứ thủ đoạn gì, chỉ cần có thể khiến ta tiếp tục che chở cho Quy Long tông, cho dù thành ma, Tàn Long của ta cũng sẽ không tiếc.”

Lão giả diện mục già nua, lúc nói lời này sắc mặt trở nên có chút dữ tợn, hai hàng lông mày trắng ngưng kết lại, từng tia sát khí vờn quanh ở trong đó. Tựa hồ tùy thời đều có thể ra tay giết người, khí tức mạnh mẽ trên người cũng bắt đầu nổi lên, khí thế so với Kết Đan Đại viên mãn cường đại hơn xa phóng lên trời.

Ở trong không gian nơi này tràn ngập khí thể của lão giả này. Tàn Long, đây chính là tên của lão giả kia, nếu là tu sĩ Tiên Đạo mấy trăm năm trước, lại ở khu vực Thần Tiêu Đạo Tông thống trị, nhất định đã từng nghe qua tên của tàn long. Khi đó Quy Long Tông cũng là thời kì nguy hiểm, trong tông môn thậm chí có hai cường giả Nguyên Anh Kỳ.

Nhưng rất đáng tiếc, khi đó thực lực của Thần Tiêu Đạo Tông cũng là thời điểm cực kỳ mạnh mẽ, mặc dù Quy Long tông thực lực điên đảo nhưng vẫn không dám khiêu chiến địa vị thống trị của Thần Tiêu Đạo Tông. Lúc đó, Quy Long Tông có hai nhân vật thiên tài, chỉ dùng ba trăm năm đã tu luyện đến Kết Đan Hậu Kỳ tông sư.

Một người trong đó là tàn long, người còn lại là đẳng long, hai người là sư huynh đệ. Đều là thiên tài diễm lệ tả vật, cuối cùng đẳng long cũng đích xác tiến vào cảnh giới Nguyên Anh kỳ, nhưng đáng tiếc cho dù là Nguyên Anh kỳ, cũng là đại nạn.

Bây giờ Quy Long tông chỉ còn lại một con tàn long, địa vị đã xem như xếp hạng cuối trong những khu vực mà Thần Tiêu đạo tông thống trị. Nếu như Quy Long tông không xuất hiện một cường giả Nguyên Anh kỳ nữa, chỉ sợ sẽ phải luân lạc.

“Trọng lâu”

Nhẹ nhàng phun ra hai chữ, trên khuôn mặt già nua của lão giả kia hiện lên sát khí凛冽, cho dù đã gặp qua một lần nhưng tàn long là cường giả. Chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu Hạo Nhiên Chính Khí trên người Triệu Vô Tà, căn bản không phải tu luyện một loại công pháp nào đó có thể có được. Mà là trời sinh mà có, người chính khí trời sinh kết thành kim đan. Bên trong nhất định tràn ngập Hạo Nhiên Chính Khí, đó chính là thứ mà Tàn Long cần.

“Mạc trách lão phu tâm ngoan...”

Lời này vừa nói ra, làn da nhăn nhúm của tàn long cũng trở nên thư giãn, sát khí lạnh như băng chậm rãi thu liễm lại. Hai mắt cũng nhắm lại, bây giờ còn chưa phải là thời cơ. Tàn Long không thể lấy tính mệnh Triệu Vô Tà. Bất quá, nếu như mười

vạn yêu thú kia không tới nữa, Triệu Vô Tà cũng muốn chết không lâu nữa.

Cùng lúc đó, bên ngoài Lưu Tinh Uyển trong mây mù, Triệu Vô Tà vẫn ngồi xếp bằng chậm rãi đứng lên. Phủi tro bụi căn bản không tồn tại trên người, cho đến bây giờ, hắn vẫn mặc quần áo vải bố. Không biết vì sao, hắn dường như đã quen với quần áo vải dầu, hai chân trần.

Tu sĩ tiên đạo, ma đầu ma đạo, đều không phải dạng giả dạng như Triệu Vô Tà. Nhưng thật ra một ít lão nông của thế tục giới cùng trang phục của Triệu Vô Tà cũng giống nhau. Nhất là hai chân trần trụi kia., Quả thực là giống như một lão nông, nhưng Triệu Vô Tà cũng không quan tâm. Trang phục này đối với hắn mà nói đã đủ rồi. Quần áo vải bố so với cẩm y ngọc phục đều tốt hơn nhiều, tùy tính cũng không phải là tiên mà là thù của phạm công, Triệu Thiên Tà muốn tiêu dao trong ngọc địa, tùy tính mà làm.

Không ai chọc hắn còn đỡ, nếu có người muốn tính kế hắn, chỉ sợ phải trả giá không nhỏ. Mà người muốn tính mạng Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà sẽ đưa hắn ta chôn cùng tất cả.

“Hừ ta còn chưa động thủ, đã tính toán trên đầu ta trước rồi.”

Khóe miệng Triệu Vô Tà nhếch lên cười nhạt, chậm rãi bước ra khỏi đám mây mù. Một tiếng hơi nhẹ nhàng xuất hiện trên người hắn ta, khóe miệng cười lạnh liền thu liễm, một thân Hạo Nhiên Chính Khí cũng trở về trên người hắn ta. Trọng lâu là một tu sĩ cực kỳ chính trực. Chẳng qua cái túi da này của hắn ta đã bị Triệu Vô Tà trưng dụng.

Ra khỏi Lưu Tinh Uyển, thân hình Triệu Vô Tà xuyên qua mây mù, bước nhẹ ra ngoài, một khắc sau đã cách đó mười trượng, súc địa thành thốn. Thần thông thi triển ra, giữa những đỉnh đài lầu các, một bóng dáng cực kỳ phiêu dật chậm rãi “Đi về phía xa”.

Trên quảng trường cực lớn của Quy Long tông, mây mù trên bầu trời mịt mù, nhưng cảnh tượng trên quảng trường kia lại rất rõ ràng.

Lúc này, hơn một ngàn đệ tử ngồi ngay ngắn trên quảng trường, hai chân xếp bằng, đều nhắm nghiền hai mắt. Bờ môi hơi mở ra, từng sợi linh khí tinh thuần chậm rãi từ trong miệng những đệ tử này mà nuốt vào. Linh khí tinh thuần bị hấp thu từ trong miệng, sau một khắc phun ra từ trong miệng lại là uế khí đục ngầu., Thể nội đều sinh ra uế khí, nhân loại cũng là như thế. Cái gọi là tu luyện phun ra nuốt vào chính là đem linh khí tinh thuần nuốt vào trong bụng, nôn ra hồn khí. Hơn một ngàn đệ tử này đều là đệ tử cấp thấp, thân mặc đạo bào màu nhạt, sắp xếp chỉnh tề trên quảng trường.

Vị trí bọn họ ngồi xếp bằng đều là vị trí đặc biệt. Tựa hồ bên cạnh mỗi người đều có cấm chế, ngăn cách mọi người quấy rầy. Mà trên quảng trường kia, một tụ linh trận vô cùng lớn nhanh chóng vận chuyển., Linh khí nồng hậu dày đặc từ bốn phương tám hướng kéo tới, sau đó bị hơn ngàn đệ tử này thu nạp luyện hóa, có lẽ là do bị ảnh hưởng bởi mười vạn yêu thú kia bao quanh Quy Long tông, lúc này hơn một ngàn đệ tử đang tu luyện đặc biệt có sức ra sức.

Những đệ tử này đều là phạm nhân của những quốc gia ở thế tục giới, bởi vì tư chất không tồi mới có thể bán nhập quy về Long Tông, đại bộ phận đều chỉ là đệ tử Ngưng Khí Kỳ mấy tầng thậm chí là một tầng, hơn một ngàn đệ tử đồng loạt tu luyện., Mặc dù những đệ tử này đều rất đề bạc, nói không chừng cộng lại cũng không phải là đối thủ của một vị Kết Đan Tông Sư, nhưng những mây mù trên bầu trời vẫn kịch liệt quay cuồng, linh khí cuồn cuộn không ngừng bị hấp thu vào đan điền của bọn hắn, sau đó luyện hóa thành chân nguyên tinh thuần.

Bốn phía quảng trường đều có mấy trưởng lão, đều là Kết Đan Tông Sư. Bọn họ đều ngồi xếp bằng trên không trung, phía trên bọn họ cũng giống như những đệ tử kia. Linh khí phun ra nuốt vào, tụ linh trận to lớn vô cùng kia kỳ thật hơn phân nửa đều là bị mấy trưởng lão Kết Đan kỳ kia thu nạp.

Bỗng nhiên, một trưởng lão trong đó mở hai mắt ra, hai đạo tinh quang lợi hại lập tức từ trong hai mắt hắn bắn ra. Tựa như hai thanh đao sắc bén, lại là bởi linh khí phun ra nuốt vào mới

xuất hiện tinh quang bên ngoài. Bất quá sau một lát, hai đạo tinh quang kia dần dần thu liễm, khôi phục bộ dáng trước đó.

Vẫn là bộ mặt sắc bén như cũ, tuy rằng khuôn mặt già nua, nhưng mà lão giả này thân hình lại cực kỳ tráng kiện. Hoàn toàn không giống một ông lão, quả thực là một người tráng niên không bằng. Nhất là đạo bào trước ngực bị xé ra một mảnh, lộ ra bên trong cơ thịt giống như đá, tràn ngập sức mạnh bùng nổ.

“Trọng huynh...”

Thanh âm nhàn nhạt, dày đặc như núi cao, lão giả thân hình tráng kiện xuất hiện ở trước mặt Triệu Vô Tà trong một mảnh quang mang. Tất cả đều ở trong mây mù. Triệu Vô Tà nhìn chăm chú vào quảng trường, lão giả chợt xuất hiện sau lưng hắn.

“Trưởng lão, ta có thể tới chỗ này.

Triệu Vô Tà thu hồi ánh mắt, sắc mặt bình tĩnh hướng lão giả hỏi. Lão giả thân hình tráng kiện

Vào lúc này, nghiền nát cả mười năm nghiền nát không còn một mống.

Bị hỏi xong, gương mặt sừng sốt, lập tức cười to nói: “Trọng huynh nói đùa, ngươi bây giờ là khách khanh trưởng lão của Quy Long tông ta. Đừng nói nơi này quảng trường tu luyện, dù là Tàng Thư các, Trọng huynh ngươi cũng muốn đi sao. Lão tổ tông quả nhiên có tuệ nhãn phi phàm, liếc mắt đã nhìn ra sự bất phàm của Trọng huynh. Nếu Trọng huynh không ngại, cứ gọi ta một tiếng Đồng lão ca, đừng gọi ta là trưởng lão.”

Lão giả với thân hình tráng kiện dường như đối với Triệu Vô Tà có ấn tượng rất tốt, vừa mở miệng liền cuộn cuộn không ngừng. Triệu Vô Tà liếc lão giả này một cái, thân nhiên cười nói: “VẬY TIỂU ĐỆ SẼ KHÔNG KHÁCH KHÍ. Đồng lão ca, có thể nói cho tiểu đệ biết ta về Long tông, sau này nơi này cũng là tông môn của ta. Tiểu đệ cũng muốn biết một chút, để khỏi bị người khác chê cười.”

Tâm cơ không nặng, Triệu Vô Tà lại khẳng định phán đoán của mình, nếu lão giả này còn không bị Triệu Vô Tà nhìn thấu.

Vậy chỉ có thể nói lão giả này thật đáng sợ, tâm cơ thâm trầm đến mức này.

“Dễ nói, Quy Long tông chúng ta là tiên đạo thanh danh hiển hách, gần với thập đại môn phái. Môn hạ cứu thiên, ngưng khí kỳ bảy ngàn, đệ tử trúc cơ kỳ một ngàn, còn có mấy chục tu sĩ chấp sự cùng trưởng lão kết đan tông sư. Cũng có một ít nhân viên nhân tân, cung phụng đường, tu vi bên trong có mạnh có yếu. Tỷ như trọng huỳnh, tu vi mạnh mẽ. Cho dù là ta chỉ sợ cũng chưa chắc là đối thủ của người.”

Lão giả này chỉ mấy câu ngắn ngủi đã đem thực lực trên dưới của Quy Long tông nói cho Triệu Vô Tà nghe, còn tiện thể nịnh nọt Triệu Vô Tà một chút. Đáng tiếc điều Triệu Vô Tà quan tâm lại không có cái này, khóe miệng nở một nụ cười, nhưng ánh mắt lại nhìn về một góc của quảng trường kia.

Nơi nào có một đài cao, trên đài cao bao phủ một tầng hào quang, như một màn sáng chậm rãi buông xuống. Bao phủ bảy người trong đó, trên đài cao có bảy người mặc đạo bào hoa lệ. Tu vi dĩ nhiên đều là Kết Đan trung kỳ, hơn nữa tựa hồ công pháp tu luyện đều là nhất nhất.

Bên trong hào quang bao phủ bảy tu sĩ Kết Đan trung kỳ, khuôn mặt mờ hồ không rõ, không biết đến cùng là diện mạo như thế nào. Có điều một màn khiến Triệu Vô Tà kinh dị đã xảy ra, Triệu Vô Tà nhìn vào lưới mắt, bảy người kia dường như cảm ứng được, vậy mà đồng thời mở mắt ra, sau đó đồng loạt nhìn về phía Triệu Vô Tà.

“Vậy đây.”

Triệu Vô Tà trên mặt xuất hiện vẻ kinh dị, lông mày lập tức nhăn lại. Mà bảy người kia sau khi thấy Triệu Vô Tà sắc mặt cũng có chút kinh dị, chẳng qua lại nhìn thấy lão giả tráng kiện bên cạnh Triệu Vô Tà, sau đó mặt không đổi sắc quay đầu lại, nhắm mắt lại khôi phục bộ dạng lúc trước.

“Ha ha ha, Trọng lão đệ, bảy người kia là mụn bảo bối của Quy Long tông ta. Chính là mất trận của Quy Long đại trận, bảy người tu luyện đều là một môn thần thông kỳ lạ trong Quy Long quyết, mỗi Trắc nắm trong tay bảy cái gì Quy Long đại

trận. Đầu mỗi then chốt. Không có bọn họ, Quy Long đại trận căn bản không vận chuyển nổi.”

Khi lão giả thân hình trắng kiện nói lên bảy người nọ tựa hồ trên mặt đều tràn ra hồng quang, lông mày rung động một chút “Tiếp tục nói: “Chỉ cần có bảy người này tồn tại, chính là mười vạn yêu thú kia lại đến, muốn tiêu diệt ta quy long tông, cũng phải trả giá cực kỳ thảm trọng.”

Lông mày Triệu Vô Tà hơi nháy một chút, đối với lời nói của lão giả kia, hẳn không tự chủ được mà gật gật đầu. Ngay tại lúc lóir vừa mới bắt đầu, ánh mắt của bảy người kia hẳn liền biết. Bảy người này không đơn giản. Rõ ràng mỗi một người tu vi đều chỉ có tu vi Kết Đan trung kỳ, thế nhưng bảy người lại liên hợp lại với nhau.

Lại có thể đồng thời cảm ứng được ánh mắt của Triệu Vô Tà. Lúc bình thường cho dù là cường giả Kết Đan Đại viên mãn cũng chưa chắc có thể cảm ứng được ánh mắt của Triệu Vô Tà, nhưng bảy người kia...”

“Đồng lão ca, trên đài cao kia.”

Lông mày khẽ nhíu lại, tựa hồ đối với đài cao kia rất là nghi hoặc. Bất quá, trên đài cao kia thủy chung vẫn bao phủ một tầng màn sáng, rủ xuống bao phủ bảy người kia vào trong đó. Mà tài liệu cấu trúc đài cao kia cũng kỳ dị, vậy mà toàn thân đều là màu hoàng kim, giống như Hoàng Kim chi thành mà Triệu Vô Tà đã gặp lúc trước.

Long Kim, không giống như vậy, tài liệu cấu trúc đài cao kia cũng không phải thứ mà Chu gia kiến tạo thành Hoàng Kim chi thành có thể so sánh. Cái đài cao kia toàn bộ đều là do Long Kim luyện chế thành, cực phẩm tài liệu.

“Long Kim, đồn đãi chính là sau khi Long tộc long thú chết đi, thân thể hóa thành khoáng thạch. Cực phẩm khoáng thạch so sánh với cửu thiên vạn năm tử thiết cũng không thua kém chút nào. Ta quy long tông truyền thừa chân niên, long kim này cũng chỉ có qua một chút mà thôi, đều dùng để luyện chế Quy Long Đài. Chỉ cần Quy Long Đài tồn tại một ngày, ta sẽ về Long tông tồn tại một ngày.”

Lão giả này nói xong, bỗng nhiên cảm giác Triệu Vô Tà bên cạnh mình có điểm lạ. Lập tức hắn cảm giác có gì đó không đúng, ánh mắt Triệu Vô Tà mang theo vẻ tức giận, nhìn theo ánh mắt hắn. Lập tức thấy được một điều, lão giả cũng già nua, ba chòm râu trên cằm rơi xuống.

Nếu không phải con mắt của âm hồn thì lão giả này đã có thể xem như là tiên khí phiêu diêu rồi. Chỉ tiếc rằng, lúc này lão giả cùng Triệu Vô Tà nhìn nhau, ánh mắt của lão không hề có chút kính ý nào, tràn ngập vẻ hoài nghi, giống như Triệu Vô Tà là phản bộ, gian tế.

“Lục sư đệ, người làm vậy là có ý gì?”

Triệu Vô Tà còn chưa kịp nói gì thì lão giả thân hình trắng kiện kia đã mở miệng, trong thanh âm của lão cũng đang đè nén một chút tức giận. Lão thấy Triệu Vô Tà cũng có chút thuận mắt, kỳ thật không chỉ có mình lão mà còn cả Lục trưởng lão. Những người khác thấy Triệu Vô Tà đều có hảo cảm, cho dù muốn lấy tinh huyết nguyên khí toàn thân của Triệu Vô Tà cũng không nhìn ra trên người Triệu Vô Tà có cái gì không đúng.

Nhưng không biết vì sao mà vị Lục trưởng lão kia vẫn luôn nhìn không đúng Triệu Vô Tà, lúc này lại dùng ánh mắt bất kính nhìn Triệu Vô Tà.

“Hừ “

Là người đều có hỏa khí, cho dù là tu chân giả cũng vậy, thậm chí bởi vì có được lực lượng quá lớn. Tu sĩ có chút ngang ngược tính tình càng lớn, Triệu Vô Tà lúc này là trọng lâu, một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ. Bị một tu sĩ Kết Đan trung kỳ dùng ánh mắt bất kính nhìn, nếu không giận mà nói, thật sự sẽ làm cho người ta hoài nghi.

Sau một tiếng hừ lạnh vang lên, khí thế trên người Triệu Vô Tà lập tức bạo phát, sắc mặt cũng dần dần trở nên lạnh lẽo. Dưới chân vừa động, một bước nhẹ nhàng bước ra, tàn ảnh liên tiếp hiện ra, tựa hồ muốn đi về phía Lục trưởng lão.

“Trọng lão đệ bớt giận, Lục sư đệ cũng là vì tông môn, lão ca ở đây thay hắn bồi thường, kính xin bớt giận.”

Lão giả thân hình trắng kiện kia trông thấy Triệu Vô Tà khẽ động, lại là một loại thần thông bộ pháp chưa bao giờ thấy qua, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách rất lớn. Đồng thời trên người lão rớt cục bặc phát ra khí thế mạnh mẽ, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía vị Lục trưởng lão kia. Bất quá sau một khắc, trước người hắn liền xuất hiện một lão giả thân hình trắng kiện. Hắn xuất hiện trước người Triệu Vô Tà, khí tức chân nguyên trên người chấn động rất kịch liệt.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Triệu Vô Tà vô cùng kinh dị. Bộ pháp mới rồi thật sự quá nhanh, nếu không phải hắn vận dụng chân nguyên thì triển thân pháp thì còn ngăn không được Triệu Vô Tà, đứng ở trước mặt Triệu Vô Tà, ánh mắt lạnh lùng làm cho làn da bên ngoài của ông ta có một cảm giác nhói đau.

Ngăn cản Triệu Vô Tà nhưng lão giả này không chú ý tới, sau khi lão động vào, từng điểm hư ảnh cực kỳ yếu ớt thoáng hiện trong lòng đất một cái, trong nháy mắt liền biến mất không thấy. Chỗ những hư ảnh kia thoáng hiện rồi biến mất, đúng là đài cao kia, toàn thân đều là đài cao do Long Kim luyện chế.

Chương thứ hai trăm lẻ chín bái kiến lão tổ tông

“Tân tứ sư không. Sao ngươi lại đối xử khiêm tốn như vậy với người ngoài. Thật sự là thể diện của Thất Bất Địch Quy Long Tông.”

Chính mình ngồi xếp bằng trên bờ đoàn kia đứng lên. Trong ánh mắt Lục trưởng lão kia vậy mà cũng là sát khí bùng lên, bước chân chậm rãi bước ra. Thân hình chớp mắt đã xuất hiện ở phía sau lão giả thân hình tráng kiện kia. Một lời chọc giận Triệu Vô Tà, gương mặt vốn coi như bình tĩnh lập tức trở nên rất khó coi.

“Người khả nghi” Triệu Vô Tà bỗng nhiên nhìn thẳng vào lão giả thân hình tráng kiện kia, trong mắt lão phun ra lửa giận bùng bùng. Quân tử cũng tức giận, Triệu Vô Tà tuy rằng toàn thân Hạo Nhiên Chính Khí, nhưng cũng là người. Cùng là sẽ nổi giận, lúc này bị Lục trưởng lão kia vũ nhục tiểu Triệu Vô Tà nhất định phải nổi giận. Nếu không sẽ khiến cho hắn thật sự hoài nghi, hơn nữa Triệu Vô Tà cũng không cần ẩn nhẫn nữa.

“Tứ trưởng lão, trọng lâu của ta không phải là ăn xin, nếu như Quy Long tông không cho phép tại hạ, tại hạ liền rời đi ngay.”

Bước chân Triệu Vô Tà khẽ động, liền muốn thi triển thần thông thành thốn né tránh lão giả thân hình tráng kiện. Sau khi lão nói xong, ngoại trừ Lục trưởng lão kia, sắc mặt mấy trưởng lão khác đều đại biến. Lúc trước ở trong đại điện, lời của chương môn sư huynh là đang ở trước mắt.

Lão tổ tông, dặn dò qua, bất luận như thế nào, cũng phải để trọng toa ở lại trong Quy Long tông. Tuy không biết nguyên do trong đó, nhưng lão tổ tông đã nói, bọn họ bất luận thế nào cũng phải chấp hành.

“Chậm đã”

Ba đạo nhân ảnh lóe lên giữa không trung, thân hình Triệu Vô Tà khẽ động, ba lão già liền xuất hiện trước mặt hắn. Tốc độ

cực nhanh, hai người Kết Đan hậu kỳ, một người là Kết Đan trung kỳ. Ba người này sắc mặt mang theo một chút giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn Lục trưởng lão.

Sau đó nhẹ giọng nói với Triệu Vô Tà: “Trọng huynh chậm đã, lão lục nói không giữ miệng, bốn tọa thay hẳn nhận lỗi. Trọng huynh chính là khách khanh trưởng lão của Quy Long tông ta, há lại là ngoại nhân. Xin Trọng huynh lưu lại, lão lục, bây giờ đi ra mặt bích Lạc Long Nhai cho ta, lão tổ tông đương nhiên sẽ trừng phạt người. Còn không đi...”

Đứng ở trước mặt Triệu Vô Tà, một lão giả trên dưới toàn thân tràn ngập uy nghiêm, áy náy nhìn thoáng qua Triệu Vô Tà. Sau đó liền vẻ mặt tức giận nói với Lục trưởng lão. Lão giả này là trưởng lão của Quy Long tông hình đường, tại Quy Long tông có uy áp rất sâu. Lục trưởng lão kia tuy địa vị không thấp nhưng bị người kia quở trách cũng chỉ có thể lựa chọn nhẫn khí nuốt giận mà thôi.

“Hừ”.

Có lẽ nghĩ đến vị lão tổ tông kia, lục trưởng lão sắc mặt biến đổi, sau đó lạnh lùng nhìn thoáng qua Triệu Vô Tà. Thân hình hóa thành một đạo hào quang hướng phía xa vọt đi, mây mù quay cuồng liền đem thân ảnh lão thôn phệ hết.

“Trưởng lão cũng không cần khách khí, trọng lâu của ta mặc dù là một tán tu, nhưng cũng không phải là đồ vô sỉ như ăn xin. Nếu Quy Long tông cũng không hoan nghênh tại hạ, tại hạ rời đi là được, quyết không gây thêm phiền toái cho Quy Long tông. Vậy xin cáo từ.”

Triệu Vô Tà dường như đã quyết định, không muốn nói hết lời, thân hình đã hóa thành độn quang rời đi. Bỗng nhiên biến thành một bóng đen, vạn vạo kéo dài, hướng về Quy Long tông mà đi.

Khí tức cả người đều uy nghiêm lão giả kia nhất thời biến sắc, cùng mấy vị trưởng lão còn lại liếc mắt một cái, trên người lão bạo phát ra chân nguyên. Vô số khí thể mạnh mẽ phóng lên cao, đều tự xuất ra độn quang chặn lại đạo hư ảnh do Triệu Vô Tà biến thành.

“Trọng huynh dừng bước.”

Thanh âm gấp gáp từ trong miệng lão giả phát ra, vang lên bên tai Triệu Vô Tà, giống như lão giả kia. Một người còn lại rút cuộc không đấu được nữa, trên mặt đều xuất hiện một tia khăn thiết. Đồng thời mấy người đối với Lục trưởng lão kia cực kỳ hận, dĩ nhiên lại gặp phải một cái sọt lớn như vậy.

Lão tổ tông chỉ đích danh muốn Triệu Vô Tà lưu lại ở Quy Long tông. Nếu như bọn họ thả Triệu Vô Tà rời đi, chỉ sợ bọn họ sẽ không chịu nổi. Nhưng cũng may, Triệu Vô Tà đi không được.

Thân hình hắn chui lên đỉnh núi, vặn vẹo một chút, như lập tức muốn rời khỏi phạm vi Quy Long tông. Thế nhưng vào lúc này, trên đỉnh núi kia bỗng nhiên tuôn ra một trận quang mang, chặn thân hình Triệu Vô Tà lại một chút. Từ bên ngoài Quy Long tông nhìn tới, chỉ thấy vòng tròn bao phủ toàn bộ Quy Long tông bỗng nhiên run rẩy một chút rồi không có động tĩnh gì nữa.

Trông thấy hư ảnh Triệu Vô Tà hóa thành kia bị Quy Long đại trận bắt trở về, sắc mặt mấy người kia lập tức buông lỏng, thậm chí thở ra một hơi. Độn tốc của Triệu Vô Tà quá nhanh, bóng đen kia vặn vẹo kéo dài. Khoảng cách vượt qua so với mấy người lại lớn hơn rất nhiều. Nếu như bị Triệu Vô Tà phá núi lở, trong mấy người không ai có thể đuổi kịp Triệu Vô Tà.

“Như thế nào, mấy vị còn muốn mạnh mẽ lưu lại Trọng mỗ...”

Sắc mặt Triệu Vô Tà cực kỳ khó coi, khuôn mặt hắn ta đang tức giận, trong lời nói mơ hồ đã có chút không khách khí. Lòng bàn tay hào quang lập lòe, một thanh cự kiếm xuất hiện trong tay hắn ta. Cự kiếm lập lòe hào quang. Có lẽ là do bị Triệu Vô Tà nắm trong tay, khí tức cự kiếm này dĩ nhiên cũng to lớn.

Thế nhưng khi mấy người kia nhìn thấy thanh kiếm lớn trong tay Triệu Vô Tà, sắc mặt lại biến đổi, vẻ kinh ngạc xuất hiện trong mắt bọn họ.

“Thịch khí”.

Âm thanh kinh ngạc từ trong miệng lão giả thân hình trắng kiện kia thốt ra, lão giả này mặc dù là tu sĩ Kết Đan trung kỳ, nhưng khí thể lại không thua kém Kết Đan hậu kỳ chút nào. Hiển nhiên địa vị tại Quy Long tông không thấp, nhãn lực cũng bất phàm, liếc mắt liền nhìn ra cự kiếm trong tay Triệu Vô Tà là một thanh hạ phẩm huyền khí.

Mặc dù huyền khí cấp thấp nhất nhưng cũng đủ để mấy người bọn họ kinh ngạc, bởi vì chính bọn họ sử dụng, chính là huyền khí hạ phẩm, không phải mỗi một tông sư kết đan đều có thể sử dụng huyền khí, càng không phải mỗi Tông sư Kết Đan đều có thể sử dụng một kiện huyền khí thượng phẩm thậm chí là cực phẩm huyền khí.

Trong cơ thể có thể có một kiện hạ phẩm huyền khí đã là không tệ rồi, chính là lão giả uy nghiêm kia, trong cơ thể cũng chỉ có thể có hai loại trung phẩm huyền giả lại kinh hãi bởi vì Triệu Kháng Tà không lấy được câu đối hôm qua; nào có thể có được một kiện hạ phẩm huyền khí. Thiên Vân đại lục, vô số tu sĩ, từ sau khi ngàn vạn pháp môn kia tản mát từ viễn cổ.

Không biết bao nhiêu phàm nhân bởi vì cơ duyên mà có được công pháp tu hành, tuy rằng không cao thâm, nhưng cho dù là công pháp dễ thấy cũng đủ cho phàm nhân có được lực lượng cường đại. Mặc dù không bằng đệ tử các đại môn phái, nhưng mà những phàm nhân kia sau khi tu hành công pháp, liền coi như là một trong số đó. Là tán tu, ít nhất đại bộ phận tán tu đều như thế.

Nhưng tán tu không bằng lúc nào, đều là đại biểu bần cùng. Vô Pháp Bảo, phương pháp tu hành không cao thâm, quả thực cái gì cũng không có, cô độc một thân. Điều này ở Thiên Vân đại lục đã là điều tất cả tu sĩ đều biết, cho nên mọi người sau khi nhìn thấy Triệu Vô Tà lấy ra một món huyền khí hạ phẩm mới kinh ngạc như vậy.

“Khó khăn lắm các vị mới coi trọng một món binh khí này của ta.”

Tiếng hừ lạnh vang lên, mấy người quay đầu lại, lập tức nhìn thấy vẻ mặt cực kỳ khó coi của Triệu Vô Tà. Dù là Triệu Vô Tà biết mình đang sắm vai một tu sĩ có tên là trọng lâu, giờ

phút này trong lòng hắn cũng rất tức giận. Nếu không vì bảo trì bộ dáng chính khí Hạo Nhiên của trọng lâu, Triệu Vô Tà nhìn mấy người kia tu vi cao nhất cũng chỉ là Kết Đan hậu kỳ, chỉ sợ đã sớm động thủ trọng thương một người rồi sau đó trốn đi thật xa.

Hiện tại Triệu Vô Tà có thực lực nói lời này, mấy tu sĩ Kết Đan hậu kỳ Triệu Vô Tà không đối phó được. Nhưng tên tu sĩ Kết Đan trung kỳ kia, Triệu Vô Tà chỉ cần ra tay là có thể khiến hắn trọng thương. Chẳng qua bây giờ hắn là trọng lâu, không phải Triệu Vô Tà. Cho nên hắn chỉ có thể cố nhịn xuống.

“Trọng huynh hiểu lầm rồi, bản tọa tuyệt không có ý này, chỉ là muốn thỉnh Trọng huynh lưu lại mà thôi. Nếu để cho đồng đạo biết ta vì Quy Long tông mà thả cho một vị Kết Đan Đại Tông Sư, chẳng phải ta sẽ trở thành trò cười cho Long tông sao. Cho nên, kính xin Trọng huynh lưu lại.”

Đứng ở trước mặt Triệu Vô Tà, lão giả uy nghiêm này cười khẽ một tiếng rồi giải thích với Triệu Vô Tà. Nhưng mặc kệ hắn giải thích như thế nào, Triệu Vô Tà cũng không phải là trọng lâu chân chính, hiện tại hắn ta chỉ một lòng muốn rời đi mà thôi. Nhưng hắn ta còn chưa kịp mở miệng, một giọng nói già nua đã vang lên bên tai hắn ta.

Nghe được thanh âm này, trong lòng Triệu Vô Tà lập tức trầm xuống một chút, toàn thân bắt đầu có chút cứng ngắc.

Tiểu hữu dừng bước, không bằng nể mặt lão hủ, lưu lại trên mặt thể diện như thế nào...”

Theo thanh âm rơi xuống, một lão giả toàn thân đều bao phủ trong hắc bào đột nhiên xuất hiện trên không trung, một đôi mắt u ám bắn thẳng về phía Triệu Vô Tà. Lúc ánh mắt nhìn về phía lão giả này, trên mặt Triệu Vô Tà cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, bởi vì sau lưng lão là một lão giả. Bất quá lão giả này thân hình chật vật, khóe miệng còn có vết máu nhè nhẹ.

Khí tức bất ổn, mọi người ở đây còn muốn cao hơn lão giả này, liếc mắt liền thấy lão giả này đã bị trọng thương. Cũng chỉ

trong chốc lát, chính là Lục trưởng lão, hắn cũng chỉ rời khỏi mảnh hội vô ngần này.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt ấn thuật mười một lần mười chín lần.

Nghĩ đến lần nữa xuất hiện đã bị thương nặng, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên vẻ oán hận cùng hồi hận.

Hắn cũng không may, nhất định muốn gây sự với Triệu Vô Tà, nhưng thân phận của Triệu Vô Tà lúc này lại là trọng lâu.

Trong cơ thể tràn ngập Hạo Nhiên Chính Khí, đối với lão tổ tông Quy Long tông này mà nói thì đây là một tồn tại có liên quan đến tu vi tính mạng, cho nên vị Lục trưởng lão này nhất định là bị kích. Kỳ thật cũng không thể trách hắn, lúc Triệu Vô Tà mới gặp gỡ lão giả này cũng đã âm thầm dùng bí pháp làm cho hắn ta nhìn Triệu Vô Tà không vừa mắt.

Chỉ là một chút bí thuật mà thôi, có thể khiến cho người ta bỗng dưng sinh ra cảm giác chán ghét, trừ điều đó ra thì không còn tác dụng gì khác. Nhưng đối với Triệu Vô Tà lại có tác dụng rất lớn, hắn tiến vào Quy Long tông cũng cần có lý do để rời khỏi. Vốn dĩ lão giả này lấy cớ muốn rời đi cũng là đáng đời, địa vị tu vi thấp nhất lại không thấp, tâm trí không kiên định mới có thể bị bí thuật của Triệu Vô Tà ảnh hưởng. Nếu như tu vi của hắn có cao hơn một chút, bí thuật của Triệu Vô Tà cũng không ảnh hưởng được hắn.

Nhưng rất đáng tiếc, Triệu Vô Tà cũng không ngờ vị lão tổ tông kia lại cần Hạo Nhiên Kim Đan kéo dài thọ nguyên. Lúc này, lão còn nhìn chằm chằm vào tinh huyết nguyên khí toàn thân Triệu Vô Tà.

Thân hình chuyển qua, Triệu Vô Tà đối mặt với lão giả này, ánh mắt thâm trầm. Hắn ta cũng không mở miệng, cũng không đáp lại lời lão giả kia. “Hóa ra là tiên bối, khó được tiên bối coi trọng. Trọng mỗ cảm thấy vô cùng vinh hạnh, nhưng nếu Trọng mỗ buộc, “Không đâu...”

Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện một nụ cười khó hiểu, không ai có thể nhận ra phía sau nụ cười của Triệu Vô Tà là có ý gì. Nhưng sau khi Triệu Vô Tà nói ra khỏi miệng thì những người

ở đây đều nổi giận, thậm chí vị lão giả thân hình cường tráng lúc trước đứng cùng Triệu Vô Tà.

Đều là nhú mày, sau đó chậm rãi chuyển đến bên trong mấy lão già kia. Mấy đại tông sư kết đan hậu kỳ Triệu Vô Tà kia cũng không để vào mắt. Ánh mắt của hắn vẫn luôn đặt ở trên người lão giả già nua kia. Chẳng qua thanh cự kiếm vốn ở trong tay hắn lúc lão giả này xuất hiện, Triệu Vô Tà cũng cất đi.

Không thể so sánh với tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nhưng tu vi lại vượt xa Kết Đan Đại viên mãn, lấy tất nhiên Triệu Vô Tà cũng đủ để Triệu Vô Tà kiêng kị rồi, thực lực của hắn là Kết Đan Trung Kỳ đỉnh phong, lúc chạy trốn cũng chỉ có cường giả Nguyên Anh Kỳ mới có thể ngăn cản. Cho nên lúc này, ánh mắt Triệu Vô Tà vẫn một mực không rời khỏi lão giả này.

“Ha ha ha, khụ khụ, tiểu hữu sẽ không đâu, vị trí khách khanh Long Tông ta quy về không thể là tiểu độc được. Nếu tiểu hữu còn để ý đến sự chống đối của nghiệp chương này, lão hủ đã thay ta dạy dỗ rồi, không biết tiểu hữu có hài lòng hay không.”

Hắc bào trượt xuống, lộ ra một khuôn mặt già nua bên trong, lúc này nhìn lại có vẻ rất hiền lành. Trong giọng nói của hắn có chút ý vị nhỉnh nọt, nhất là sau khi hắn nhường lại vị Lục trưởng lão đã bị trọng thương kia, Triệu trưởng lão.

“Lão hủ tự mình lưu lại, nhưng vẫn tùy ý để tiểu hữu lựa chọn, nếu thật sự muốn rời đi, lão hủ ta tuyệt không ngăn cản, xin mời.”

Trên khuôn mặt già nua có chút ý cười nhạt, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Triệu Vô Tà, một chút gợn sóng cũng không có. Tròng diện yên tĩnh có chút quỷ dị, ngay cả mấy trưởng lão kia lúc này cũng cảm giác được có cái gì đó không đúng. Mặc dù một tán tu Kết Đan hậu kỳ ở các môn phái khác cũng thuộc về Hương Ly. Nhưng cũng không tới lượt thực lực chấn nhiếp của một môn phái tự mình xuất hiện.

Mấy người lại nghĩ đến thanh cự kiếm và vòng tay không gian mà Triệu Vô Tà xuất ra lúc trước, trong lòng đều dâng lên những suy nghĩ khác, liếc mắt nhìn nhau rồi lựa chọn im lặng.

Có lão tổ tông ở đây, bọn họ căn bản không có tư cách xen vào.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào Triệu Vô Tà, kể cả vị lão tổ tông thực lực mạnh mẽ kia. Thế nhưng ánh mắt hắn ta lại bình tĩnh nhất. Tựa hồ bất luận Triệu Vô Tà làm ra quyết định gì, hắn ta cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến gì. Trông thấy ánh mắt giả vờ giả vịt của lão nhân tuổi xế chiều này, Triệu Vô Tà nét mặt bất động nhưng trong lòng đã sớm cười đến tận trời.

“Quả nhiên là dối trá!”

Triệu Vô Tà thầm cười nhạo, nếu không phải hắn sớm biết lão già kia vì sao nhất định phải giữ hắn lại, Triệu Vô Tà thật sự sẽ bị lão già này biểu diễn hù dọa cho chết khiếp. Chỉ có điều đáng tiếc, trước khi bình lặng tắt ngấm, Triệu Vô Tà đã để cho Triệu Vô Tà biết lão già là cột trụ cuối cùng của Quy Long tông, chỉ tiếc là đại nạn sắp tới.

Đúng lúc này, Triệu Vô Tà xuất hiện, lấy gương mặt trọng lâu xuất hiện. Hạo Nhiên Chính Khí tràn ngập trong cơ thể che lấp ma khí và yêu khí trên người Triệu Vô Tà. Hạo Nhiên Kim Đan lấy được từ trọng lâu thật sự trong cơ thể, không nghĩ tới đối với lão già kia lại có sức ép vô cùng lớn.

Hắn cần hạo nhiên kim đan kéo dài thọ nguyên, cũng cần hạo nhiên kim đan trợ giúp hắn đột phá đến Nguyên Anh kỳ cảnh giới, chỉ như vậy mới có thể tiếp tục che chở cho Quy Long tông. Cho nên bất luận Triệu Vô Tà nói cái gì, hắn đều sẽ không để Triệu Vô Tà rời đi.

“Ha ha ha, nếu như tiên bối Khuất Tôn tự mình giữ lại, Trọng mỗ nếu khăng khăng muốn đi cũng không nên. Nhưng mà...”

Bỗng nhiên Triệu Vô Tà cười lớn, trong giọng nói dường như muốn giữ lại, nhưng đang nói nửa câu thì bỗng nhiên ngừng lại. Sâu trong ánh mắt lão già kia hiện lên vẻ vui mừng, lập tức tiếp lời: “Tiểu hữu cứ việc nói, mấy tên đệ tử của lão hủ nhất định sẽ làm thay cho tiểu hữu...”

Lúc này mới đến phiên người kia mấy câu, mở miệng là vị lão già toàn thân đều là khí tức uy nghiêm kia. Kỳ dị nhìn thoáng

qua Triệu Vô Tà, sau đó cung kính khom người ở trước người lão giả Trì Mộ, sau đó nói: “Trọng huynh, mời nói, bổn tọa nhất định hết sức...”

Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mình, Triệu Vô Tà trực tiếp mở miệng, nhưng ánh mắt vẫn luôn đặt ở lão giả kia đang muốn chiếm lấy thân mình.

“Rất đơn giản, thanh Hạo Nhiên kiếm này của Trọng mỗ là một thanh Hạo Nhiên kiếm, là một thanh tài liệu thượng thừa. Nhưng đáng tiếc, thủ pháp luyện chế lại thấp kém một chút, mới chỉ có cấp bậc hạ phẩm vớt vớt bỏ khí. Nghe nói trong Quy Long tông có một vị tông sư luyện khí thanh danh hiển hách trong tiên đạo. Trọng mỗ mặt dày muốn nhờ vị tông sư kia thay tại hạ luyện chế một chút Hạo Nhiên kiếm, tăng lên một chút đẳng cấp, Trọng mỗ vô cùng cảm kích.”

Hơi khom người, trên mặt Triệu Vô Tà hiện lên một tia ngượng ngùng, tựa hồ cảm giác như mượn chuyện này để áp chế người khác là chuyện không hay ho gì. Chẳng qua cũng chỉ lóe lên một cái rồi biến mất mà thôi, nói xong lão liền chăm chú nhìn lão giả kia, chờ lão mở miệng.

“Đây,

Lão giả tuổi xế chiều kia còn chưa mở miệng, lão giả trên dưới toàn thân mang khí tức uy nghiêm kia đã nói trước. Mặt lộ vẻ khó xử nhìn về phía lão giả kia, chuôi cự kiếm của Triệu Vô Tà., Tài liệu dùng để luyện chế là đúng. Quy Long tông có một vị tông sư luyện khí cũng là không giả, nhưng muốn tăng thêm một thanh hạ phẩm huyền khí đã được luyện chế, trong đó độ khó vô cùng lớn. Hơn nữa vị tông sư luyện khí của Quy Long tông kia, đúng là lão tổ tông trước mặt Triệu Vô Tà.

“Tốt, không nghĩ tới tin tức của tiểu hữu lại là linh thông. Lão hủ đáp ứng. Trong vòng ba ngày, Hạo Nhiên kiếm sẽ được đưa đến tay tiểu hữu. Không biết hiện tại tiểu hữu không phải là người của Long tông ta.

Lão giả tuổi xế chiều nghe Triệu Vô Tà nói vậy, chỉ là khẽ cau mày một chút, sau đó không chút do dự đáp ứng. Bàn tay thô ráp vô cùng chộp ra., Cầm lấy cự kiếm từ trong tay Triệu Vô

Tà Vồng, Hạo Nhiên Kiếm cũng là Huyền khí hạ phẩm. Phương pháp luyện chế tuy không cao minh lắm nhưng phong mang trên mũi kiếm không phải tu sĩ bình thường có thể thừa nhận được, thế nhưng lão giả này tay không nắm lấy cự kiếm phong.

Sâu trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh hãi, bất luận là tu sĩ cảnh giới hay lực lượng, Triệu Vô Tà cũng không phải là đối thủ của lão giả trước mắt này. Nhất là lực lượng của lão giả này, lúc trước ở bên ngoài Quy Long tông, một quyền đã đem Tử Huyết Hồ Oanh kết đan đại viên mãn kia thổ huyết. Đây quả thực là lực lượng kinh khủng hơn cả yêu thú.

Sức mạnh của Triệu Vô Tà cũng chỉ có thể coi là không sai, thất trưởng lão của Thần Tiêu Đạo Tông mà hắn từng gặp, lực lượng cũng mạnh mẽ. Thậm chí so với Triệu Vô Tà còn mạnh mẽ hơn, nhưng cũng không thể so sánh với lão giả này được. Mắt thấy lão giả cầm lấy Hạo Nhiên trong tay mình, Triệu Vô Tà lập tức nhoen miệng cười: “Bái kiến lão tổ tông.”

Tĩnh Tĩnh thứ hai trăm mười, máu huyết...

Hắc bào lão giả nghe được lời Triệu Vô Tà nói thì lập tức mở miệng cười to. Mấy vị trưởng lão kia đều là vẻ mặt kinh dị, vị lão tổ tông này là tiền bối còn sót lại của Quy Long tông, ngày thường là uy nghiêm vô hạn. Một bộ dạng cười nói không ngớt, cho dù đối với Chương môn sư huynh cũng đều là lãnh đạm vô cùng, làm sao từng thấy như vậy phát ra tiếng cười trong lòng.

Tuy rằng tiểu trưởng lão của Quy Long tông không rõ ràng cho lắm, nhưng mà Triệu Vô Tà lại rất rõ ràng nguyên nhân lão quỷ này cao hứng như vậy. Lưu lại Triệu Vô Tà có nghĩa là lưu lại một thân tinh huyết tinh thuần, cũng làm cho hắn thêm một tầng kéo dài thọ nguyên cùng đột phá tu vi, trong lòng âm thầm cười nhạo. Nhưng ngoài mặt Triệu Vô Tà vẫn tỏ ra bộ dạng cung kính.

“Nếu tiểu hữu đã đáp ứng làm khách khanh của ta về Quy Long tông thì sau này chính là người một nhà, khúc mắc cũng đã được tiêu trừ. Lão Lục, ngươi thấy thế nào?”

Triệu Vô Tà lạnh lùng nhìn về phía đó. Vị trưởng lão khoe miệng dính đầy máu có ánh mắt giống như hắn ta còn có lão giả áo đen kia nữa. Vẻ lạnh lùng trong ánh mắt của hắn ta khiến trưởng lão kia giật mình. Mà vào lúc này, vị trưởng lão này lại nhìn về phía Triệu Vô Tà, dường như trong đầu có ý nghĩ gì đó.

Ngay tức khắc, trong lòng vị trưởng lão này đối với sự chán ghét của Triệu Vô Tà vậy mà lại biến mất. Theo lão thấy Triệu Vô Tà cũng không phải loại chán ghét như vậy. Nhớ tới lúc trước mình cùng Triệu Vô Tà đối nghịch, vị trưởng lão này có chút nghi hoặc, nhưng vẫn thành tâm thật ý tiến lên xin lỗi Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà khoát tay tỏ vẻ dĩ thường rộng lượng, không sao cả.

Trong lúc nhất thời, ở trên không trung, một già một trẻ trên mặt đều xuất hiện nụ cười. Lão giả áo đen kia bàn tay nhoáng lên một cái, Hạo Nhiên Kiếm mà Triệu Vô Tà lấy ra liền bị hấn thu hồi. Nhìn thấy một màn này, nụ cười trên mặt Triệu Vô Tà càng thêm rõ ràng.

Tiểu hữu, tài liệu luyện chế Hạo Nhiên kiếm của ngươi tuy không tệ, nhưng cũng không đủ để tăng cấp bậc của kiếm. Bất quá nếu tiểu hữu đã là khách khanh của Quy Long tông ta, vậy lão hủ làm chủ, tặng ngươi một ít tài liệu đỉnh giai. Hơn nữa giúp ngươi nâng Hạo Nhiên kiếm lên tới mức thượng phẩm huyền khí, thế nào?”

Lão giả áo đen trầm ngâm một lát rồi đột nhiên nói ra một câu. Mấy trưởng lão kia sau khi nghe thấy thì sắc mặt đại biến, lộ ra vẻ kinh hãi. Nhìn về phía lão giả áo đen cùng ánh mắt Triệu Vô Tà trở nên rất kinh dị, đồng thời chân mày đều chậm rãi nhăn lại. Bất quá Triệu Vô Tà lại là một phản ứng khác.

Vẻ vui mừng trên mặt càng thêm nồng đậm, nhất là lúc nghe được ba chữ thượng phẩm Huyền khí kia, trên mặt quả thực sắp nở hoa rồi.

Vội vàng khom người cung kính nói: “Trọng lâu tạ lão tổ tông...”

“Ha ha ha, ” Tiểu hữu đừng khách khí, lão hủ nhìn tiểu hữu có chút thuận mắt. Nếu không phải lão hủ thọ nguyên đã không còn dài, chắc chắn thu tiểu hữu vào trong tông môn. Chỉ có điều lão hủ cũng tự khen tiểu hữu tuổi còn nhỏ, tu vi cũng là đại tông sư kết đan kỳ. Cực kỳ khó được, lão hủ sống gần ngàn năm. Tiểu hữu chính là nhân vật thiên tài mà ta ít gặp.”

Nếu như không phải lão giả áo đen trước mắt đúng là lão tổ tông của Quy Long tông bọn họ, chỉ sợ mấy trưởng lão kia đã đem hấn coi là hạng người hồ ngôn đãi di. Cũng không biết lão rốt cuộc đã uống nhầm đan dược gì, vậy mà lại tán dương Triệu Vô Tà như vậy.

“Lão tổ tông khen trật rồi, trọng lâu chẳng qua là mượn nhờ cơ thể này, nói tới bộ thân thể này cũng là thiên phú dị bẩm. Cũng

bởi thân thể này, cộng thêm mấy lần cơ duyên, nên mới có thể tu luyện đến cảnh giới này.”

Mặc dù Triệu Vô Tà khiêm tốn nói, nhưng giọng điệu lại không có bao nhiêu khiêm tốn. Tuy là như thế nhưng Hạo Nhiên Chính Khí trên người hắn lại không hề suy giảm, xem ra hoàn toàn là Hạo Nhiên Chính Khí được phát ra từ thân thể kia.

Sâu trong ánh mắt lão giả mặc hắc bào hiện lên một tia tham lam, bất quá rất là bí mật, dù Triệu Vô Tà một mực nhìn lão cũng không phát hiện ra vẻ tham lam.

Tiểu hữu không cần khiêm tốn. Tu vi chính là tu vi, cảnh giới là cảnh giới. Bất luận dùng thủ đoạn gì chiếm được, có thể có được chính là bản lãnh.”

Ánh mắt lão giả mặc hắc bào sáng quắc, mịt mờ nhìn chằm chằm Triệu Vô Tà, chỗ sâu trong ánh mắt kia vẫn đang chớp động quang mang kỳ dị. Dừng một chút, hắn lại nói tiếp. “Tốt rồi, nếu lão hủ đáp ứng tiểu hữu, vậy thì đêm dài lắm. Những súc sinh trong mười vạn đại sơn kia giết tới cửa, lão hủ liền động thủ giúp tiểu hữu luyện chế huyền khí. Chỉ cần vài giọt tinh huyết của tiểu hữu, cho nên tiểu hữu cũng đi cùng đi.”

Nói xong, lão giả áo đen cũng không cho Triệu Vô Tà nói gì, thân hình lập tức bay vào sâu trong mây mù, không hề lo lắng Triệu Vô Tà sẽ không đi theo. Nhìn hành động của lão giả áo đen, trong lòng Triệu Vô Tà lập tức trầm xuống.

Sát cơ nhàn nhạt ẩn sâu trong không khí, là do lúc ông lão kia rời đi lưu lại, mặc dù cực kỳ yếu ớt. Nếu là người khác tới đều sẽ không cảm giác được. Cho dù là Triệu Vô Tà, nếu không phải luồng sát khí nhàn nhạt này là nhắm vào hắn thì e rằng hắn cũng không cảm nhận được.

“Hừ ai sống ai chết ngày mai sẽ biết được”

Triệu Vô Tà hung hăng bóp nát nổi bất an trong lòng, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, thân hình nhảy lên. Thân hình đã lướt qua khoảng cách hơn mười trượng, thân hình bao phủ trong mây mù, đi theo lão giả kia. Chỉ để lại mấy trượng lão của Quy Long tông ở trên không trung nhìn nhau.

Một màn vừa rồi kỳ quái vô cùng, mấy người bọn họ đều không phải đồ ngốc, tự nhiên có thể nhìn ra thái độ của lão tổ tông có chút khác thường. Trọng lâu kia tựa hồ cũng không giống vẻ bề ngoài hào nhiên chính khí, tựa hồ hai người đều có bí mật che giấu. Nhất là lão tổ tông, luôn luôn luôn nghiêm nghị nói cười, hơn nữa nếu không phải thời điểm sinh tử quan đầu Quy Long tông tuyệt không đi ra, thì bây giờ lại vì trọng lâu kia mà luyện chế thượng phẩm huyền khí.

Thượng phẩm huyền khí a, đó cũng không phải là loại linh khí chỉ tùy tiện là có thể nhìn thấy, đó là bình khí mà chỉ chương môn một đại môn phái mới có thể có được. Ví dụ như Thần Tiêu đạo tông, một trong thập đại môn phái tiên đạo, cực kỳ mạnh mẽ. Thế nhưng môn hạ có huyền khí thượng phẩm cũng chỉ có thể là huyền khí thượng phẩm mà thôi.

Lão tổ tông là luyện khí tông sư không giả, nhưng muốn luyện chế một thanh thượng phẩm huyền khí cũng không phải đơn giản như vậy. Chỉ sợ phải dùng không ít bảo vật trân quý, nguyên bản Quy Long tông đang ở thời kì nguy hiểm, nào còn có thể tiêu xài như thế. Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng mấy người lại không ai dám đi ngăn cản lão tổ tông. Chỉ có thể để cho hai người tùy ý rời đi, một chút ý ngăn trở cũng không dám.

“Chương môn, lão tổ tông...”

Tuy không dám ngăn trở lão tổ tông, nhưng mấy người vẫn không có cách nào bỏ qua nghi hoặc trong lòng. Vì vậy tìm được chương môn sư huynh, vị lão giả thân hình tráng kiện kia cau mày há mồm hỏi.

“Chúng sư đệ không cần phải nói, lão tổ tông cần nghịch cái kia trọng lâu, bởi vì người nọ có thể giúp lão tổ tông kéo dài thọ nguyên, thậm chí là “Đột phá cảnh giới. Cho nên lúc này vô luận như thế nào cũng không thể quấy rầy lão tổ tông. Quy long tông ta hưng suy tồn vong ngay trong vòng ba ngày này. Nói như thế, các vị sư đệ đã rõ ràng.”

Ngồi ngay giữa bữa vân giương, người trung niên kia nhắm mắt hai mắt, nhưng hán vừa mở miệng nói chuyện. Sau khi nói xong cũng không quan phản ứng của mấy vị trưởng lão

nữa, tự mình nhắm mắt tu luyện. Mà mấy vị trưởng lão nghe xong lời của hắn, trong lòng hung hăng kinh ngạc, sau đó cũng hiểu được trọng yếu trong đó. Đến tự động ngậm miệng, tự mình trở về phòng tu luyện của mình.

Sự tình lần này, tựa hồ hết thấy đều bình tĩnh, chỉ là đằng sau bình tĩnh, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động. Chỉ là mạch nước ngầm lại cuộn cuộn chảy ra, không biết muốn lật đổ cái quái vật khổng lồ gì đây.

Trên đỉnh núi cao, mây mù cuộn cuộn, sơn môn Quy Long tông như ẩn như hiện. Sơn môn hùng vĩ vô cùng, luận sơn môn hùng vĩ, đại lục Thiên Vân mặc dù có thể so với Quy Long tông không ít. Nhưng đều là những thế lực vô cùng cường đại, như mười đại môn phái tiên đạo. Thế nhưng lại rất ít sơn môn hùng vĩ, đại môn phái hoặc đại gia tộc như Quy Long tông.

Hoàng Kim chi thành của Ma đạo Chu gia cũng là một tông môn cực kỳ hùng vĩ nhưng nếu so với Quy Long tông thì cũng kém hơn một chút. Nhưng mà, mất đi vị cường giả Nguyên Anh kia, con quái vật khổng lồ Quy Long tông này cũng tránh không được kết quả bị người ta nhìn chăm chăm. Hơn nữa cũng không phải là tồn tại bình thường.

Lúc này, cách đỉnh núi Quy Long Tông ngàn dặm...

Lần này hai lần rồi rồi chia sẻ thiệt nhỏ, đọc xong kế hoạch lần thứ hai.

Bên ngoài, một dòng lũ đen sì như mực dừng ở tầng lớp gió mạnh. Yêu phong phun trào, khói độc tràn ngập. Vô số yêu thú lơ lửng trong đó, mỗi một đầu yêu thú đều có hình thể khủng bố. Trong đôi mắt thú càng mang theo sát ý hung tàn, toàn thân đều là mùi huyết tinh.

Mười vạn yêu thú như nước lũ. Vốn dĩ người thuộc Long tông cho rằng mười vạn yêu thú này đã bỏ qua tai nạn chúng lúc này là những người cũ kỹ.

“Thủ lĩnh, vẫn chưa có tín hiệu truyền đến”.

Trong cơn lũ mười vạn yêu thú này, một nam tử gầy gò đứng trên đám mây, đôi mắt nhỏ nhắn lóe sáng. Theo những ánh

sáng kia lưu động, cảnh tượng trước mắt trở nên mơ hồ, tựa như dòng nước chảy. Cảnh tượng sau lưng người hoa lên, xuất hiện trong đầu nam tử này liền biến thành sơn môn Quy Long tông sừng sững trên đỉnh núi cao ngất ngưởng.

Ứng Mục. Nam tử này tuy hóa ra hình người, nhưng khí tức yêu thú trên người lại là như thế nào cũng không che giấu được. Huống chi trước mặt mười vạn yêu thú, hắn cũng không cần đi che giấu. Bản thể nam tử này chính là một con chim ưng dị chủng, trời sinh thần nhãn, liếc mắt liền có thể nhìn thấy thứ ngoài ngàn dặm.

Dưới đôi mắt ưng của hắn, tuy rằng mười vạn yêu thú đều ẩn thân trong mây mù ngoài ngàn dặm, nhưng Quy Long Tông lại nằm trong sự không chế của hắn.

Nam tử nhìn một lát rồi quay người lại nói với gã to lớn sau lưng. Gã mặc áo tím, sắc mặt lạnh lùng, tuy hắn không có Thần Nhãn có thể thấy Quy Long tông cách xa ngàn dặm. Nhưng hắn vẫn nhìn chăm chăm về phía đó, trong ánh mắt đầy sát ý.

Thủ lĩnh tộc Tử Huyết Hồ, không nghĩ tới là đại hán này. Đại hán lúc trước bị lão tổ tông Quy Long tông một quyền đánh cho trọng thương, tu vi Kết Đan Đại viên mãn của gã, thế nhưng trước mặt lão giả nhìn như yếu đuối kia lại không khác gì tờ giấy., Lại có thể một quyền đánh cho hắn trở thành trọng thương, hơn nữa còn tiện thể đem bản mạng huyền khí của hắn đánh văng tung tóe, mặc dù chỉ cần dưỡng một chút thời gian tại đan điền là được, nhưng đại hán này đối với lão tổ tông Quy Long tông dĩ nhiên là cực kỳ hận. Nếu không phải cổ kị trước đó cùng Triệu Vô Tà thương lượng “Đại hán này chỉ sợ đã sớm không để ý thương thế của bản thân, để cho Tử Huyết Hồ nhất tộc đánh lên sơn môn Quy Long tông rồi.

“Hừ tiểu độc vật kia sao còn chưa động thủ, uổng phí công phu của lão tử.”

Đại hán này nghe thấy thủ hạ báo tin, trên mặt lập tức hiện vẻ tức giận cùng không kiên nhẫn, cũng khó trách. Trong lòng hắn cực kỳ căm hận Quy Long tông. Từ khi nó ra khỏi mười vạn đại sơn, ý vào tu vi mạnh mẽ cộng thêm một vạn thủ hạ

yêu thú cường đại. Liên hợp các thế lực yêu thú khác, tung hoành ở nơi này, cũng không biết diệt sát bao nhiêu tiên đạo môn phái.

Trung tiểu môn phái, phàm là gặp phải bọn yêu thú hung thần ác sát này, căn bản là gà chó không tha. Hơn nữa những yêu thú này chỉ cần đi qua quốc gia nhân loại hoặc là thành trì, đều sẽ tàn sát sạch sẽ phàm nhân trong đó. Làm ra mỗi một sự kiện đều là Thiên Nộ Nhân oán, nhưng mà hết lần này tới lần khác Thần Tiêu đạo tông bị đại quân Thiên Lang điện cuốn lấy, có rút cũng không ra tay đối phó bọn chúng.

Trong khoảng thời gian này, giết chóc cùng tùy ý đã để cho bọn chúng hoàn toàn tàn bạo thiên tính giải phóng ra, vốn nghe nói Quy Long tông duy nhất một vị cường giả Nguyên Anh kỳ đã bỏ mình. Yêu thú đại quân liền đem mục tiêu đặt ở trên người Quy Long tông kia. Vốn tưởng rằng liên hợp trọn vẹn mười vạn yêu thú, diệt sát Quy Long tông cũng không phí bao nhiêu khí lực.

Nhưng mà không nghĩ tới, Quy Long tông còn có một lão quái vật, một quyền đem đại hán đánh thành trọng thương. Trước mặt mười vạn yêu thú, điều này đối với hắn mà nói quả thực là vô cùng nhục nhã. Cũng khó trách hắn hận như thế, lại thấy tín hiệu của Triệu Vô Tà còn chưa truyền đến, thật có chút nóng nảy.

Thứ hai, độc vật nhỏ kia ác độc tàn nhẫn, Quy Long tông ở tuổi của hắn chỉ sợ cùng tâm bạc nữ vẫn lạc. Nực cười những tiên đạo tu sĩ đối trá còn không biết, còn tưởng độc vật kia là khách quý thật sự là cực kỳ buồn cười, ha ha ha ha.

Sau khi trên mặt đại hán hiện ra vẻ giận dữ, thiếu niên áo vàng đứng bên cạnh hắn tiến lên nói ra một câu.

Trong lời nói đầy ý giễu cợt, Triệu Vô Tà là bá chủ chín vạn dặm đầm đen, được thủ lĩnh yêu thú này gọi là tiểu độc vật. Kế hoạch hãm xuống Long Tông cũng do Triệu Vô Tà nói ra, hơn nữa trong lúc vô tình đánh chết tên tu sĩ Trọng Lâu kia mới bắt đầu, chẳng qua là trước đó có tham dự mà thôi.

Triệu Vô Tà giả trang làm trọng lâu, trà trộn vào Quy Long tông, sau đó thừa cơ ở bên trong mở ra trận pháp phòng hộ Quy Long tông. Trận pháp mở ra, đến lúc đó mười vạn yêu thú tràn vào Quy Long tông, Quy Long tông dù không chết cũng không được.

“Hừ lão gia hỏa kia lại dám đả thương Tiểu Quy Long tông ta thời điểm chết, chính là cái chết của lão gia hỏa kia. Hừ các ngươi đều nghe cho ta, ai cũng không được cướp mệnh lão gia kia, nếu không...”

Đại hán này nhìn xung quanh, nhìn tám tên thủ lĩnh yêu thú khác. Nơi này là chỗ chỉ có hắc và thiếu niên áo vàng là kết đan đại viên mãn tu vi, tuy hắc uy hiếp mấy yêu thú thủ lĩnh nhưng lại không nhìn về phía thiếu niên áo vàng kia. Thế lực tương đương, chiến lực hai loại thú cũng tương đương, tự nhiên uy hiếp cũng là vô dụng.

“Ha ha, lão ca không cần sốt ruột, tính mạng lão gia kia nhất định để lại cho ngươi. Mấy huynh đệ chúng ta sẽ không cướp, lão ca cứ việc yên tâm. Bây giờ chờ tin tức về độc vật, có lẽ không lâu lắm thiếu niên áo vàng mỉm cười., Tiến lên, mấy tên thủ lĩnh yêu thú còn lại bị uy hiếp, tuy sắc mặt có chút không vui, nhưng cũng không nói gì thêm. Quy tắc trong mười vạn ngọn núi lớn chính là kẻ yếu phải phục tùng cường giả, tộc Tử Huyết Hồ thực lực mạnh mẽ, cộng thêm đại hán kia có tu vi Kết Đan đại viên mãn khủng bố.

Ông ta chỉ khẽ gật đầu với những người kia, sau đó không nói gì nữa.

Không đề cập tới mười vạn yêu thú này, lúc này ở trong Quy Long tông. Một khu vực, mây mù lượn lờ. Trên núi cao, quang mang cảm chế lóe ra. Nơi này chính là Lạc Long nhai, cũng là chỗ tu luyện của vị lão tổ tông kia. Bên trong cảm chế, giờ phút này...”

Hiện tại tiểu hữu bắt đầu luyện chế một chút rồi nghỉ ngơi qua phiên hợp tiểu hữu chỉ cần cho lão hủ ba giọt tinh huyết là được.

Nụ cười trên mặt lão giả áo đen đã thu liễm lại, nhìn Triệu Vô Tà đứng ở phía sau, sau đó chậm rãi nói. Trong lúc hắn nói chuyện, hai bàn tay vung lên, lập tức hư không nhộn nhạo.

“Hô Già, “

Tựa như vô thanh vô tức, lại giống như hư không bị thứ gì khuấy động. Một ngọn lửa lớn màu tử kim bỗng nhiên xuất hiện trong không gian cấm chế này. Uy lực của ngọn lửa kia rất mạnh mẽ, dâng lên đốt cháy hư không không ngừng kích thích. Nơi này cũng không có tiếng gió, nhưng ngọn lửa kia lại tự động bốc lên không ngớt.

Tiểu hữu, đây là Tử Kim Long Diễm do người của Long tông ta tu luyện, tuy không bằng Tam Vị Chân Hỏa chỉ có cường giả Nguyên Anh kỳ mới có thể phóng thích. Nhưng ở Tu Chân Giới cũng là hỏa diễm mạnh mẽ, dùng để luyện khí đã là đủ rồi. Muốn luyện chế Tiên Khí không có khả năng, nhưng một kiện Thượng phẩm Huyền khí, lão hủ vẫn có nắm chắc.”

Lão giả áo đen tựa hồ rất hào hứng giải thích với Triệu Vô Tà, động tác trên tay không ngừng chút nào. Lòng bàn tay hào quang lập loè. Hạo Nhiên Kiếm trước đó lấy được từ trong tay Triệu Vô Tà bỗng nhiên xuất hiện trong tay lão, hai tay chà xát một cái, ngọn lửa tử kim bỗng nhiên nổ tung.

“Phốc “

Thích Cự Kiếm “Mặc kệ nó trôi nổi lên, sau đó rất đột ngột. Năm đốm tản ra hào quang màu vàng đột nhiên đánh vào giữa thân Cự Kiếm kia. Lập tức nghe thấy một tiếng vang nhỏ, sau đó liền thấy trên thân Hạo Nhiên Kiếm bùng lên quang mang. Ngay lập tức cho dù đến quang mang bạo liệt, Hạo Nhiên Kiếm vốn hảo hảo lại biến thành mây khói, cũng lóe ra quang mang phiêu phù trên không trung.

Thấy một màn này, ánh mắt Triệu Vô Tà lập tức co rút lại. Kinh hãi, mặc dù đã biết sự mạnh mẽ của lão giả này, nhưng mà lúc này vẫn hoàn toàn bị khiếp sợ. Vừa rồi lão giả kia một quyền đánh tan trận pháp cấm chế trên Hạo Nhiên kiếm, đánh Hạo Nhiên kiếm trở về nguyên hình.

Quang mang tan hết, trong hư không xuất hiện một ít tài liệu, rải rác. Nơi không trung trước người lão giả trải rộng, cũng không thêm liếc mắt một cái., Trục tiếp vung tay đem những mảnh vỡ này quét vào chỗ chết màu vàng tím, trong ngọn lửa. Chỉ thấy ngọn lửa kia quay cuồng vài cái liền đem mảnh vỡ dung nhập vào trong đó, những tài liệu thượng thừa này mới tiến vào bên trong ngọn lửa tử kim, liền thấy một ít lưu quang kỳ dị đang lưu chuyển, bắt đầu hòa tan. Những tài liệu thượng thừa này bất quá mới bị ngọn lửa tử kim kia đốt cháy vội vã, liền bắt đầu tan ra. Thời gian từng chút một trôi qua, tốc độ dung hợp của những tài liệu kia càng nhanh.

“Yếm”

Một tiếng nhẹ nhàng, nhiều âm thanh, chẳng biết từ lúc nào. Trong ngọn lửa tử kim không ngờ xuất hiện một thanh cự kiếm hoàn toàn mới. Cự kiếm này khí tức hoàn toàn khác với Hạo Nhiên kiếm lúc trước, tràn ngập uy áp mạnh mẽ như long áp. Chỉ liếc mắt nhìn một cái, rồi không dè dặt đi được ánh mắt. Khí tức mạnh mẽ, không ngờ lại là một thanh thượng phẩm huyền khí.

“Tinh huyết của tiêu hữu”.

Hắc bào lão giả đột nhiên quay đầu nhìn về phía Triệu Vô Tà, ánh mắt sáng quắc, ẩn hiện hung quang ở trong đó. Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện một tia kinh ngạc, một màn vừa rồi hắc bào lão giả luyện chế huyền khí đều bị hắn nhìn thấy, tự nhiên là phi thường kinh ngạc. Thần thông của Luyện Khí Tông Sư quả nhiên không giống bình thường.

Ngón cái ấn vào giữa ngón cái, khẽ dùng sức, lập tức ba giọt tinh huyết liền tiếp tràn ra đầu ngón tay. Ba giọt tinh huyết này tựa hồ mang theo ánh sáng trắng xóa, khí tức hạo nhiên chậm rãi bay về phía lão giả kia “

,

Chương thứ hai trăm mười hai, làm khó dễ.

Ba giọt tinh huyết đỏ thẫm từ đầu ngón tay Triệu Vô Tà tràn ra, tản ra hào quang trắng xoá, vền vện chỉ là ba giọt tinh huyết mà thôi. Thế nhưng khí tức hạo nhiên phát ra trong đó lại làm cho toàn bộ không gian đều có thêm một luồng chính khí, hư không vì ba giọt tinh huyết này mà nhộn nhạo.

“Hãy”

Lão giả áo đen hít thở bỗng nhiên trở nên trầm trọng. Hắn trông thấy ba giọt tinh huyết chậm rãi bay tới, nhất là sau khi cảm nhận được Hạo Nhiên Chính Khí trong ba giọt tinh huyết. Trên khuôn mặt già nua của lão giả này nhất thời hiện lên một tầng ửng hồng, ánh mắt nhìn về phía ba giọt tinh huyết kia rất là nóng bỏng.

Cho dù là cường giả, cũng là cao thủ. Cũng là người, có thất tình lục dục, trước đó lão giả áo đen còn có thể bình tĩnh trước mặt Triệu Vô Tà, nhưng bây giờ vừa thấy Hạo Nhiên Chính Khí trong ba giọt máu kia, giấc mơ đã hiện ra ngay trước mắt, dù là lão giả này cũng coi như là người tâm cơ thâm trầm, vẫn lộ ra một chút sơ hở trên việc hô hấp cùng ánh mắt.

Triệu Vô Tà cười thầm trong lòng, lão giả này chính là cố ý đem ba giọt tinh huyết tràn ngập Hạo Nhiên Chính Khí. Sắc mặt lại có biến hóa. Tâm cơ tuy thâm trầm nhưng tâm cảnh lại không viên mãn, khó trách trùng kích vách ngăn thiên địa của Nguyên Anh kỳ thất bại. Chẳng qua cho dù như thế thì tu vi của lão giả này cũng vô cùng kinh khủng.

Yên lặng nhìn, Triệu Vô Tà vẻ mặt bình tĩnh, nhìn ba giọt tinh huyết mình bức ra chậm rãi bay về phía lão giả kia.

Bàn tay chậm rãi vươn ra, chậm rãi nắm ba giọt tinh huyết kia, bàn tay lại mở ra. Chỉ thấy lòng bàn tay lão giả kia có ba giọt tinh huyết đỏ thẫm chậm rãi xoay tròn, một đoàn Hạo Nhiên Chính Khí ở giữa ba giọt tinh huyết truyền tới, tản ra hào quang chói mắt.

“Quả là thế, Hạo Nhiên Chính Khí. Hạo Nhiên Chính Khí ha ha, rốt cuộc ông trời cũng mở mắt. Sư huynh, sư đệ cuối cùng sẽ không phụ sự phó thác của người. Quy Long Tông sẽ không nằm trong tay ta, ha ha ha ha.”

Có lẽ mắt thấy tâm nguyện đã hoàn thành, lão giả áo đen này chợt lại nắm ba giọt tinh huyết kia điên cuồng cười ha ha, không để ý chút nào đến Triệu Vô Tà vẫn còn ở bên cạnh.

Bỗng nhiên, sắc mặt Triệu Vô Tà thay đổi, khuôn mặt vốn bình tĩnh lúc trước lập tức hiện lên sát khí. Ánh mắt không còn cố kỵ gì nữa. Lúc tiếng cười to kia vang lên Triệu Vô Tà liền biết. Vị lão tổ tông Quy Long tông này muốn trở mặt, trước tiên liền phát câu, Hạo Nhiên Chính Khí trên người đột nhiên thu lại, hoàn toàn biến thành khí tức hung thần của yêu thú và ma đầu.

“Động thủ.”

Ở bên trong cấm chế, Triệu Vô Tà cùng lão giả áo đen còn chưa động thủ. Bởi vì biến hóa kia chỉ xảy ra trong chớp mắt. Lão giả áo đen cảm giác được khí tức toàn thân Triệu Vô Tà biến đổi, sững sốt, còn chưa kịp động thủ. Triệu Vô Tà trong nháy mắt làm xong mấy động tác, cũng chính là nháy mắt kia vận mệnh Quy Long tông đã đại biến.

Tuy bởi vì trong cấm chế, thanh âm của Triệu Vô Tà cũng không truyền đi, nhưng cách Quy Long tông ngoài ngàn dặm trên bầu trời. Một dòng lũ đen nhánh giống như mực, đứng ở phía trước tầng cương phong, dòng lũ chảy xiết. Có hai người, thiếu niên áo vàng cùng người áo tím, lúc này trong tay người áo tím đang có một khối linh thạch kỳ dị bất quy tắc.

“Bành”

Linh thạch bỗng sáng lên, sau đó liền nổ tung, bên trong truyền đến giọng nói của Triệu Vô Tà. Đồng thời, ở quảng trường mà đám đệ tử Quy Long tông thường ngày cùng nhau tu luyện, ở một góc đài cao kia bỗng nhiên xảy ra biến hóa.

“Hừ hự hự hự hự.”

Thanh âm kỳ dị vang lên, giống như có vật gì đó đang gặm ăn, sự thật đúng là như thế. Bất quá đồ ăn cùng sự tồn tại của vật

găm ăn kia lại không giống bình thường. Bị găm chính là Quy Long Đài kia, toàn thân đều là bảo vật luyện chế từ long kim. Có thể nói, toàn bộ Quy Long tông, cứng rắn hơn Quy Long đài không phải là không có.

Nhưng mà tính ra cũng chỉ là vài món đỉnh bậc huyền khí mà thôi, Quy Long đài kia lại cao vài chục trượng. Màn sáng buông xuống, bên trong có bảy vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ uy thế cường hoành vạn trượng. Thế nhưng vào lúc này, vô số kim quang đột nhiên xuất hiện, dày đặc.

Mỗi một đạo kim quang đều cực kỳ nhỏ bé, thế nhưng bảy người sau khi xuất hiện trên đài cao, sắc mặt lại đại biến. Bởi vì Quy Long Đài vô cùng huyền ảo, bảy người kia tu luyện cùng một loại thần thông, có thể lấy bảy người đồng thời tế luyện Quy Long Đài trở thành bản mệnh huyền khí tương hợp với tâm thần.

Nhưng sau khi những ánh sáng vàng kia xuất hiện, đài cao trong khoảnh khắc đã bị cường ép tước thấp một tầng. Bảy người và Quy Long Đài tâm thần tương hợp, tự nhiên sinh lòng cảm ứng, sau đó bảy người đồng thời khước miệng chảy ra một vệt máu đỏ thẫm.

“Không dễ có địch lai xâm phạm...”

Trong bảy người có một người đột nhiên đứng dậy nói, sáu người khác cũng đồng thời đứng dậy, đang muốn vận chuyển hộ sơn đại trận chống cự.

Nhưng vào lúc này, đài cao kia lập tức đung đưa, phía dưới kim quang bùng lên. Lúc này bảy người mới chú ý tới phía dưới đài cao, vậy mà hiện đây từng con kiến nhỏ bé, tản ra kim quang.

Mỗi một con kiến đều cực kỳ nhỏ, song tốc độ của chúng nó chớp động giữa kim quang thật sự quá nhanh, hơn nữa đôi răng nanh trong miệng chúng nó có uy lực quá lớn. Quy Long Đài cứng rắn không gì sánh được, bị những con kiến này vây quanh cũng không có bao nhiêu thời gian. Thế mà bị cắn nuốt trọn vẹn mười trượng, đây quả thực là tai ương ngập đầu.

“Mau thông báo cho Chương môn.”

Trong lúc bảy người còn đang bối rối, đệ tử Quy Long tông cảnh giới bên ngoài lại phát hiện một chuyện kinh khủng hơn.

“Không may mười vạn yêu thú kia lại trở về Chương môn.”

Ánh sáng đỏ sẫm như gai mắt bỗng nhiên đâm thẳng lên bầu trời. Toàn bộ đệ tử Quy Long tông đều nhìn thấy, tăng thêm trong sơn môn bỗng nhiên xuất hiện tiếng kêu la kinh hoàng. Các đệ tử trưởng lão đều biết có địch tới xâm phạm. Nhất thời hành động, trước đó yên bình nguyên, so với Quy Long tông lập tức động, hơn một ngàn độn quang từ trong sơn môn bắn ra, sau đó đứng ở không trung.

“Hưu hưu hưu.”

Lại có mấy chục đạo độn quang mạnh mẽ từ sâu trong tông môn đi ra, đúng là thần tốc hướng tới Quy Long đài mà nhón người này đều là trưởng lão của Quy Long tông, mỗi ngỗ châu đều bắt phạm. Đến dưới Quy Long đài nhìn thấy gần như vô số con kiến vàng bò ra khỏi khe hở dưới lòng đất, sắc mặt đều kinh hãi.

“Nhanh tiêu diệt chúng nó.”

Trong hơn mười người kia, một vị trưởng lão trên dưới toàn thân đều tản ra khí tức uy nghiêm bỗng nhiên mở miệng. Lão liền ra tay trước. Trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh phi kiếm lập lòe ánh sáng, kiếm khí lăng tiêu, kiếm khí cực kỳ sắc bén đột nhiên từ trên thân kiếm của thanh phi kiếm kia trút xuống. Tên trưởng lão này động thủ, mấy chục người còn lại cũng sẽ không nhân rồi. “Uổng tay thì chết đi.”

Tiếng hô quát vang lên một mảnh, vô số kiếm khí tràn ngập phong mang cùng khí tức cường đại, đao quang các loại hướng về phía kiến kim sắc rậm rạp trên mặt đất mà đi. Thời gian một hơi thở qua đi, những kiếm khí ánh đao kia liền đem những kiến kim sắc trên mặt đất toàn bộ bao phủ.

“Oành oành đùng đùng phốc xuy...”

Cuối cùng hai tay nhau chia ra đọc kết cục cả ba lần mười ba lần nghiền nát.

Mặt đất quảng trường là do Hắc Diệu Thạch cực kỳ cứng rắn làm thành, nhưng dưới sự oanh kích toàn lực của mười mấy trưởng lão tu vi mạnh mẽ thì lập tức xuất hiện một cái hố to. Hắc Diệu Thạch kia hóa thành bột đá, tan tác giữa không trung, bụi mù đầy trời.

“Cái này...” Sao có thể..

Âm thanh kinh hô từ trong mười người kia đi ra, cho dù Hắc Diệu Thạch cứng rắn phía dưới Quy Long Đài bị đánh nát bấy. Thế nhưng những con kiến vàng kim kia lại không chịu chút ảnh hưởng nào, thậm chí ngay cả thi thể con kiến cũng không có, hơn nữa còn không ngừng có kiến chui ra từ dưới những khe nứt đó.

“Sư huynh, Quy Long Đài,

Một trưởng lão Kết Đan sơ kỳ bỗng kinh hãi nhìn về phía cách đó không xa, tòa kiến trúc có địa vị gần với Quy Long tông nhất, trở nên lung lay sắp đổ. Lúc này, những con kiến kia đã hoàn toàn bao trọn Quy Long Đài, màn sáng từ phía dưới Quy Long Đài buông xuống kịch liệt đung đưa.

Tên trưởng lão cầm đầu kia liếc mắt nhìn qua, trong ánh mắt lộ vẻ không dám tin. Kim loại cứng rắn như Long Kim, thế nhưng con kiến toàn thân như sắt thép kia lại trở nên như đậu hũ, một miếng nhỏ Long Kim đã bị con kiến kia nuốt vào trong bụng.

“Ầm ầm ầm ầm “

Cho dù mười mấy vị ca ca kia không đồng ý, nhưng Quy Long Đài do Long Tông tự sáng lập, rốt cục cũng chìm trong kim quang, trong nháy mắt khi Quy Long Thai hạ xuống, tầng quang mạc kia cũng lắc lư theo, sau đó hóa thành điểm điểm quang mang tan hết.

Đột nhiên biến đổi, màn sáng biến mất, một mảng lớn kim quang từ mặt đất vọt lên, đem Quy Long Đài ngã xuống hoàn toàn bao trùm, sau đó liền nghe thấy tiếng vang ê răng. Chỉ chốc lát, Quy Long Đài kia dần dần co rút cuối cùng bị kim quang che mất, hoàn toàn biến mất.

“A, cứu ta.

Tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên từ trong miệng hai người hô lên, đám người nhìn lại, lập tức ngực như muốn nứt ra.

Màn sáng biến mất, lúc kim quang xông lên, không ngừng bao trùm Quy Long Đài. Liên tiếp đem hai giới vây lại. Trưởng lão tránh không kịp bao trùm, những con kiến toàn thân giống như kim loại này rõ ràng lộ ra khuôn mặt dữ tợn của mình.

Vẫn là loại âm thanh rợn người này, kim quang phun trào, những con kiến nhỏ bé không gì sánh bằng này mở ra từng cái miệng độc, hướng về phía hai người cắn nuốt mà đi, hai người này mặc dù là Kết Đan trung kỳ, cũng là cường giả. Thế nhưng dưới độc khẩu của đàn kiến, thậm chí ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, trong nháy mắt bị cắn thành xương trắng.

Kinh hãi nổi giận, mọi người không chút phản ứng, hai người kia cũng đã biến thành hai đồng xương trắng, nhưng một màn kế tiếp lại làm cho mọi người hoàn toàn lâm vào nổi giận. Bởi vì hai người kia tuy hóa thành hai đồng bạch cốt, nhưng mảnh kim quang kia vẫn không có ý buông tha. Lại là một mảng lớn kiến lao tới, sau một lát, mặt đất dĩ nhiên là trống không.

“Khinh người quá hủy hoại Quy Long Đài, giết trưởng lão đệ tử của ta. Súc sinh bản tọa và các người không chết không thôi”

Trên không trung, một người bỗng nhiên hét lớn, quần áo trên người không gió mà bay. Một nửa mái tóc dài sau lưng tung bay, sát khí toàn thân bốc lên, giống như là ma đầu sắp phát cuồng giết người. Chính là vị tông chủ Quy Long tông. Lúc biến cố xảy ra, hắn liền tới. Đang lúc muốn chỉ huy môn hạ đệ tử trưởng lão chống lại dòng lũ của yêu thú oanh kích thì biến cố lớn hơn nữa lại sinh ra.

Quy Long Đài bị gặm sạch sẽ, còn trong nháy mắt chết mất hai trưởng lão Kết Đan trung kỳ. Tất cả phát sinh quá nhanh, nhanh đến vị cường giả Kết Đan Đại viên mãn này cũng không kịp phản ứng. Chờ hắn kịp phản ứng, hộ sơn đại trận Quy Long tông đã biến mất, một dòng lũ yêu thú rộng lớn vô cùng liền đánh tới.

“Không chết không thôi, hôm nay lão tử sẽ thành toàn cho người đi chết đi.”

Liên tiếp những biến cố khiến người của Quy Long tông chán nản, nhưng trong thời khắc sinh tử lại bộc phát ra chiến lược kinh người. Nhất là mấy chục vị trưởng lão kia, tận mắt chứng kiến ăn Kim Nghĩ chén ăn sạch Quy Long Đài, lại tận mắt nhìn thấy hai sư đệ chết ở trước mặt mình. Nhưng không ai cứu được, hận ý trong lòng đã dâng lên đến mức không thể không phát tiết.

Trong kim quang lập loè, những con Thôn Kim Tinh Cốc phạm tội này toàn bộ trở về đường cũ, chui vào trong những kẽ đất kia. Vừa rồi chúng nó có thể đánh lén giết hai tu sĩ Kết Đan trung kỳ., Toàn do bảy người và Quy Long đài tâm thần hợp nhất, Quy Long đài bị cắn nuốt sạch sẽ, bảy người kia cũng bị cản trở trọng thương. Cho nên mới có cơ hội thừa dịp, hiện tại đối mặt với mấy chục tu sĩ cường đại đang nổi giận. Quần Thục Kim Nghĩ tuy mạnh mẽ nhưng cũng không dám trêu chọc.

Không dám trêu chọc, lập tức trốn ra xa.

Kim quang biến mất, nhưng một luồng tử quang chói mắt đột nhiên từ bầu trời xa xa đánh tới. Bên trong luồng tử quang, một con Ban Lan Cự Hổ vô cùng lớn đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Quy Long tông tông tông chủ. Kiến trúc bồi tới lúc được sơn đảo đều bị nó phát ra yêu hữu đưa tới oanh mỗi lục châu oanh kích.

“Bành”

Không nói một lời, ánh sáng trên bàn tay người trung niên tựa hồ muốn phát cuồng kia lóe lên, một đôi quyền sáo liền xuất hiện trên tay hắn. Bước chân ở hư không đột nhiên đập một cái, lúc gợn sóng lan ra, một người một thú hung hăng đụng vào nhau.

Kình khí tứ tán, hai người va chạm giống như là tín hiệu, dòng lũ yêu thú kia rốt cục đánh tới bên trong Quy Long tông. Mười vạn yêu thú giống như trong nháy mắt thoát ly lồng giam đã thú, mở ra răng nanh cắn xé hết thủy sinh linh trước mắt.

Hỗn chiến quy long tông, sơn môn biến thành chiến trường, giữa tu sĩ nhân loại và yêu thú bắt đầu chém giết hỗn chiến. Bất quá hỗn chiến chỉ duy trì trong chốc lát mà thôi, đợi sau khi mười vạn yêu thú kia toàn bộ tiến vào Quy Long tông, trên chiến trường hoàn toàn biến thành tàn sát.

“A...”

Một đệ tử có tu vi thấp bỗng nhiên kêu thảm thiết, một con Ban Lan Cự Hồ tỏa ánh sáng tím gắt gao đè hẳn xuống mặt đất. Trong mắt thú không có chút thương hại nào, cúi đầu với tốc độ nhanh như chớp, sau đó đột nhiên hất đầu.

“Tê...”

Một cánh tay từ trên người đệ tử đã chết bị giật xuống, bị Ban Lan Cự Hồ cắn trong miệng, không ngờ lại cắn xé khắp nơi trong chiến trường. Cảnh tượng này khiến những đệ tử vẫn còn đang kiên trì nhìn thấy tim mật đều vỡ vụn, cũng có một số đệ tử lửa giận tăng vọt, hận ý tăng vọt. Hận không thể chính mình hóa thành cự thú, nuốt con Ban Lan Cự Hồ kia vào trong miệng.

Có mở đầu, phía sau sẽ đơn giản hơn nhiều. Mười vạn yêu thú đều là thể lực tinh nhuệ của những thể lực yêu thú trong mười vạn đại sơn. Quy Long Tông Yến Nhiên cũng coi như là môn phái lớn, nhưng thực lực nhiều lắm cũng chỉ ngang hàng với một hai thể lực yêu thú mà thôi. Hôm nay đối mặt với mười vạn con yêu thú hung thần ác sát, căn bản ngay cả chút năng lực phản kháng cũng không có.

Một mặt đồ sát bắt đầu, Quy Long tông hoàn toàn bị bao phủ trong dòng lũ yêu thú, không ngừng có thể nghe được thanh âm kêu thảm thiết của những đệ tử kia truyền đến.

Sở dĩ tạo thành tất cả những chuyện này chính là Triệu Vô Tà. Nếu không phải hắn âm thầm giấu Thực Kim chung dưới Quy Long Đài, tại thời khắc mấu chốt làm khó dễ thì Quy Long Đài đã bị phá hủy, Quy Long đại trận mất đi, Quy Long tông cùng một con rùa đen đã mất đi mai rùa thì đối mặt với mười vạn yêu thú mắt đỏ, một chút phản kháng cũng không có.

Có điều lúc này tình cảnh đầu sỏ gây chuyện dường như cũng không tốt lắm.

“Lão gia hỏa, ngươi không nhìn ra bên ngoài sao, Quy Long tông ngươi tựa hồ khó giữ được, không phải xuống dốc, mà là hoàn toàn bị tiêu diệt ha ha ha ha.”

Hắc bào lão giả đang chậm rãi đi về phía Triệu Vô Tà, nhưng lúc này Triệu Vô Tà lại bỗng nhiên mở miệng, lời nói ra khiến lão giả dừng lại. Thần thức không lộ tràn ra ngoài cơ thể, hướng về phía cửa sơn bên ngoài cấm chế lan tràn ra, thế nhưng cảnh tượng dò xét của thần thức lại làm cho lão giả này sắc mặt đại biến.

Một cỗ sát khí khủng bố đến cực điểm bùng nổ, từ trên người lão giả áo đen bùng nổ ra, thậm chí phá tan cấm chế bay thẳng lên trời. Chưa bao giờ cảm thụ qua sát khí khủng bố như thế, lúc trước Triệu Vô Tà đối mặt với tuyệt thế cường giả như Vong Tình Ma Đế, cũng chưa từng cảm thụ qua sát khí mãnh liệt như thế.

Lúc trước Triệu Vô Tà chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật tầm thường, tuy Vong Tình Ma Đế đã nảy sinh sát ý với hắn, nhưng lại không quá mãnh liệt. Thế nhưng vào lúc này, lão giả áo đen trước mặt Triệu Vô Tà này, chỉ sợ là trong khoảnh khắc nữa lão sẽ ăn tươi nuốt sống Triệu Vô Tà.

Nhìn trạng thái của lão giả áo đen lúc này, Triệu Vô Tà không khỏi cười khổ một cái. Thanh âm của Triệu Vô Tà vang lên một màn đánh lén mà lão đang làm khó dễ, vẻ cười khổ trên mặt càng thêm rõ ràng.

“Động thủ.”

Lúc trước Triệu Vô Tà quát lên hai chữ này, thừa dịp lão giả kia lộ ra bản sắc, trước tiên làm khó dễ đánh lén. Hắn giơ tay lên chính là một mảnh u mang, bảy mươi hai đạo hào quang liên kết thành lưới đâm về phía lão giả áo đen. Đồng thời thân hình Triệu Vô Tà cũng chuyển động, nhân chung kiếm đột ngột xuất hiện trong tay hắn.

Huyết vụ bùng lên, u mang đâm thẳng vào toàn thân lão giả kia. Nhân trùng chung kiếm cùng bảy mươi hai thanh muỗi sát

ma châm, hai kiện sát khí đồng thời phát động, nhưng kết quả là...

“Hoa “

Giống như đã sớm biết Triệu Vô Tà sẽ động thủ, trên người lão giả áo đen kia bỗng nhiên tuôn ra một cỗ chân nguyên hoàn toàn không thể địch nổi, là không cách nào địch nổi. Lấy lực phá xảo, mặc cho Triệu Vô Tà nắm giữ bao nhiêu thời cơ. Hai kiện sát khí phối hợp hoàn mỹ bao nhiêu, nhưng sau khi chân nguyên cường đại kia tuôn ra.

Triệu Vô Tà thân hình giống như lục bình bị gió mạnh quét trúng, bay ngược trở về. Sau đó liền có lão giả áo đen chậm rãi đi về phía Triệu Vô Tà, thế nhưng bị Triệu Vô Tà mở miệng cắt ngang lời.

Thần thức đảo qua, đúng vậy. Quy Long tông đều hiện ra trong đầu lão giả mặc hắc bào, ngay lúc này. Từng cảnh tượng xuất hiện trên không trung, hai đầu yêu thú cực lớn kẹp một người vào trong, một cái đuôi lớn quấn lấy người nọ. Mà một đầu cự thú khác, bỗng nhiên hóa thành hình người, nắm nắm to lớn mang theo mãnh liệt đập tới đầu lâu bị trói chặt.

“Không, không.”

Trong cảm chế, lão giả áo đen bỗng nhiên biến sắc, hét lớn một tiếng. Triệu Vô Tà ở cách đó không xa lập tức đình tai nhúc nhích. Lại nhìn, lão giả kia đã hóa thành một đạo hắc quang dùng tốc độ cực nhanh ra khỏi cảm chế, bay thẳng tới chỗ hai con thú trên không của sơn môn Quy Long tông.

Phát sau mà đến trước, tu vi cực kỳ khủng bố của lão giả này lập tức hiện ra, vậy mà xuất hiện trước người tử bào nhân kia. “Súc sinh muốn chết”.

Khuôn mặt lão giả áo đen dữ tợn, xuất hiện ở trước nắm nắm của người áo tím, sát khí toàn thân cơ hồ muốn ngưng tụ thành thực chất.

Chương thứ hai trăm mười ba, nuốt kim đan...

Sát khí toàn thân lão giả áo đen như ngưng tụ thành thực chất. Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía người áo tím, một đôi thiết quyền hung hăng đánh tới. Gần như ngay lúc đó, không khí quanh người lão giả toàn bộ nổ tung, khí lưu cuồn cuộn nổi lên trên không trung hình thành.

Điện quang hỏa thạch, người áo tím căn bản không kịp tránh né đôi thiết quyền này, song quyền hấn đánh ra cũng không thu về được. Chỉ có thể sắc mặt hung ác, sau đó chân nguyên trong đan điền vận chuyển với tốc độ trước nay chưa từng có, như hồng thủy từ trong đan điền tuôn ra, sau đó rót vào trong song quyền.

Uy thế lại tăng, vốn tử bào nhân này một thân tu vi Kết Đan Đại viên mãn, cách Nguyên Anh Kỳ chỉ một bước ngắn. Tuy rằng một bước này thật ra là cách xa thiên địa, nhưng tu vi cường hoành của Kết Đan Đại viên mãn vẫn đủ để cho người áo bào tím này trở thành cường giả đứng đầu tại Thiên Vân Đại Lục.

Bản thể Tử bào nhân lại là con Tử Huyết Hồ, yêu thể mạnh mẽ. Song quyền đánh ra, cho dù là người trung niên thân thể không bị hạn chế kia cũng không thể ngăn cản, huống chi bị cái đuôi của con rắn vàng kia quấn lấy. Cho nên người trung niên kia vốn chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng lúc này người áo tím đối mặt không phải vị trung niên kia mà là dựa vào Long tông, vị lão tổ tông kia.

Cho dù song quyền được quán chú yêu nguyên, uy thế còn mạnh mẽ hơn so với trước, nhưng khi đối mặt với đôi thiết quyền mang theo khí tức vỡ nát kia, người áo tím đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị đánh bay, trước đó lão tổ tông này ra tay hết sức lạnh nhạt, hời hợt. Thế nhưng lúc này dưới cơn giận dữ, lão giả áo đen đã dùng toàn lực đánh tới.

“Oành oành đùng phốc “

Không có gì bất ngờ, người áo tím bị đánh bay. Hơn nữa vô cùng thâm, ngay khi bốn nắm đấm tiếp xúc, cánh tay người áo tím vụn vụn theo một góc độ quỷ dị. Sau đó liền nghe được tiếng xương cốt vỡ nát của hai cánh tay kia, tiếp đó là một tiếng học máu.

” Súc sinh, chết cho ta!”

Sau khi đánh bay người áo tím, lão giả áo đen không định buông tha cho một con cự thú nào khác. Con rắn vàng, cái đuôi khổng lồ quấn lấy người trung niên, mắt thấy người áo tím bị một quyền đánh bay. Thân thể cực lớn sắp động nhưng không còn kịp nữa rồi.

Hắc bào nhân hừ lạnh một tiếng, thân hình đã xuất hiện trên đầu măng xà, sắc mặt ác độc. Đầu ngón tay ngưng tụ một luồng quang mang lạnh lùng, giống như một tia chớp lạnh lẽo trong đêm tối sắc bén kinh người.

“A...”

Lên đi...

Trên trời cao tràn ngập tiếng kêu thảm thiết thống khổ truyền khắp mấy trăm dặm, nghe âm thanh kia liền cảm giác sồn cả tóc gáy. Tiếng kêu thảm thiết vô cùng sắc bén, dưới lực xuyên thấu khổng lồ, sinh linh trong vòng mấy trăm dặm đều nghe thấy. Mà chủ nhân phát ra âm thanh này lại là một con cự mãng trên trời cao, toàn thân như cát vàng.

Cái đầu măng xà ngẩng cao, lưỡi rắn màu đỏ tươi vươn ra. Tiếng kêu bén nhọn thảm thiết chính là phát ra từ trong miệng măng xà kia. Nó thống khổ phát ra từ một ngón tay, ngón tay già nua kia hung hăng ấn vào đỉnh đầu cự mãng. Máu đỏ sẫm mang theo ánh sáng màu vàng đất từ đỉnh đầu cự mãng chậm rãi lưu lại., Trách không được cự mãng thống khổ như thế, ngón tay này vậy mà cắm thẳng vào trong đầu cự mãng. Một lỗ máu rõ ràng xuất hiện trên đỉnh đầu cự mãng, nhìn qua rất dễ làm người khác chú ý.

“Tê tê tê...”

Thống khổ làm cho Hoàng Sa Cự Mãng mất đi lý lẽ, trong nháy mắt lâm vào điên cuồng, đuôi rắn trắng kiện vô cùng

mang theo lực lượng to lớn rung động. Không khí ven đường bị một đuôi này dập dờn không ngừng, còn có thể nghe thấy thanh âm nổ bùng điếc tai.

“Không biết tự lượng sức mình...”

Ngón tay kia thu về, bỗng nhiên mở ra năm ngón tay, chụp vào đuôi măng xà to lớn của hoàng sa. Lòng bàn tay một đoàn hào quang xoay tròn, sinh ra hấp lực mạnh mẽ, không ngờ lại làm tốc độ đuôi rắn to lớn của hoàng sa măng tăng nhanh. Bất quá kết quả nhanh hơn nữa là cái đuôi của nó đã rơi vào lão giả áo đen.

Bên trong.

Thời gian một hơi thở trôi qua, Hoàng Sa Măng lần nữa đau đớn kêu tê tê. Lão giả áo đen xem ra cực kỳ hận đám yêu thú đi ra từ mười vạn ngọn núi lớn này, hạ thủ không lưu tình chút nào. Cực kỳ ngoan độc, một tay cầm đuôi rắn cực lớn của hoàng sa măng, mặc cho có giấy dựa thế nào cũng không thoát được.

Tay kia nâng lên, dựng thẳng chưởng thành đao, một mảng quang mang lạnh lùng lưu chuyển bên cạnh bàn tay lão giả áo đen. Hung hăng đánh xuống, tựa như tay giơ lên hạ đao, phía trên cái đuôi to lớn của măng xà màu vàng lóe ra một vòng quang mang. Một đoạn đuôi rắn đột nhiên đứt ra, trong tiếng kêu thảm thiết của măng xà đã đứt rời, chỗ đuôi rắn phun ra một lượng lớn máu tươi.

“Hừ “

Thời điểm tiếng hừ lạnh vang lên, tất cả yêu thú trên không trung cùng tu sĩ Quy Long tông đều cảm giác được một cỗ sát khí phóng lên tận trời, hoàn toàn làm cho người ta không thể phản kháng. Cỗ sát khí này bộc phát ra, hoàng sa măng một đôi mắt măng xà lập tức khôi phục vẻ tỉnh táo, một cảm giác nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt tràn ngập trong lòng.

“Tê tê tê...”

Thân thể hoàng sa măng thật lớn điên cuồng giấy dựa, muốn thoát khỏi bàn tay lão giả nọ, nhưng đáng tiếc, tu vi cảnh giới mặc dù chỉ kém có một cảnh giới, nhưng chính là điểm sai biệt

này, làm chiến lược giữa một người một thú chênh lệch quá xa, căn bản không thể giãy giụa, chỉ có thể vô lực kêu đau.

Ánh mắt lão giả mặc hắc bào lạnh lùng vô cùng, bên trong đều là sát khí, thân hình trong chớp mắt. Thân hình già nua gầy yếu xuất hiện ở trước mặt măng xà, một ngón tay chậm rãi lớn dần ở trong mắt măng xà của hoàng sa. Một chỉ trước đó, bị đầu lâu cứng rắn của măng xà hoàng sa ngăn cản, nhưng một chỉ này.

Lão giả nổi lên sát tâm vô tận, lần này trên ngón tay kia chớp động lên quang mang chân nguyên chói mắt. Chân nguyên quang mang trên đầu ngón tay tựa hồ mang theo một chút uy áp kỳ dị. Lúc xuất hiện ở đầu ngón tay, không khí lại bạo động, mảnh không gian kia trở nên mơ hồ.

Cuối cùng hai tay nhau chia ra đọc kết cục mười bốn phần mười thít.

Kết quả chỉ có thể nhìn thấy một ngón tay, còn có quang mang ở đầu ngón tay.

Nê Hoàn cung, ngón tay cắm về phía Hoàng Sa Mãng “Giang Quan Gia Bình tính mệnh” thì bần hoàn là một cây Xuyên Ký Hoàn Cung nhiều năm chỉ trích. Chỉ sợ cho dù là cường giả cấp bậc Hóa Thần Đạo Quân. Cũng bất lực, chân nguyên vô cùng khủng bố trên đó, chỉ riêng uy áp kia cũng đã khiến cho toàn thân Hoàng Sa Mãng không thể động đậy.

Lúc này, có năng lực cứu nó cũng chỉ có người thủ lĩnh tử huyết hồ kia, nhưng mà tình cảnh nó cũng không tốt. Quy Long tông tông chủ, người trung niên kia, có thể lên làm tông chủ một đại môn phái. Tự nhiên không phải hạng người vô năng, lúc trước thiếu chút nữa bị hai đấm của người áo bào tím đánh chết, lúc này thoát ly khỏi đuôi rắn cát vàng.

Lửa giận trong lòng tất nhiên là phát tiết lên người tử bào nhân, người áo tím vẫn là hóa thành hình người như cũ, chỉ có điều trên mặt lộ vẻ trắng bệch. Hai tay chậm rãi buông xuống, khoe miệng còn có vết máu đỏ sẫm, đúng là vừa bị lão giả áo đen kia một quyền đánh rách hai tay. Tuy nhìn bên ngoài

không có gì, nhưng xương cốt bên trong đã biến thành phần vụn.

“Nhớ kỹ Long tông không phải là nơi đám súc sinh các người giương oai.”

Mặc dù đôi mắt với rấn cát nhưng trong lúc nói chuyện, ngữ khí lạnh lùng của mười vạn yêu thú lại hướng về phía này nói. Bởi vì lúc này, lão giả áo đen kia vừa xuất hiện đã làm bị thương nặng hai vị thủ lĩnh của mười vạn yêu thú, tất cả yêu thú đều dừng tay. Nhìn xem hết thấy sự việc phát sinh trong yến tiệc, lúc này lời nói của lão giả kia chính là dành cho mười vạn yêu thú kia.

Bất kể là nói chuyện hay là gì, đều phát sinh giữa phiên hội, ngón tay kia vẫn như cũ hướng Nê Hoàn cung của măng xà cát vàng điềm tới.

Hoàng sa măng vẫn bị cổ uy áp mạnh mẽ này ép không thể động đậy, trong đôi mắt măng nhãn đầy vẻ sợ hãi. Nó chỉ sợ cũng rất tin tưởng, sau khi nó thăng cấp đến Kết Đan đại viên mãn, không ngờ vẫn lâm vào nguy hiểm như thế. Theo ngón tay tán phát quang mang chậm rãi tới gần, sự sợ hãi trong mắt hoàng sa măng dần dần biến thành tuyệt vọng. Tu luyện mấy trăm năm., Không nghĩ tới còn chưa chạm đến bậc cửa Nguyên Anh kỳ, liền sắp chết. Không cam lòng, tuyệt vọng biến thành vẻ không cam lòng, thân thể rấn cát càng giãy dụa kịch liệt.

“Sống mấy trăm năm, cuối cùng cũng chỉ là bánh nướng mà thôi.”

Lão giả nhìn rấn cát vàng giãy dụa kịch liệt, tựa hồ nhớ tới cái gì, nhẹ nhàng nói. Mặc dù như thế, nhưng sát khí lạnh lùng trong mắt lão giả áo đen này lại không chút suy giảm, sát ý tràn ngập toàn thân cũng bốc lên, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, tựa hồ hoàng sa măng sa mạc nguy hiểm tung hoành mười vạn đại sơn này đã lâm vào hiểm cảnh phải chết không thể nghi ngờ.

Trong mắt măng xà không cam lòng. Tuy biết rõ là chắc chắn phải chết nhưng nó vẫn không cam lòng. Trong hai mắt tràn

đầy vẻ oán độc, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào lão giả áo đen, hận không thể ăn tươi nuốt sống nó. Chỉ tiếc là bất kể ánh mắt của nó có oán độc như thế nào đi chăng nữa cũng không thể lay chuyển được ngón tay của lão giả kia.

“Lão gia hỏa, người tựa hồ đã quên tại hạ đi, không muốn tinh huyết nguyên khí của ta.”

Đột ngột một cách dị thường, thanh âm này vang lên thật sự quá đột ngột, làm cho toàn bộ yêu thú cùng tu sĩ Quy Long tông ở đây đều sửng sốt. Sau đó đều quay đầu nhìn bóng người chậm rãi từ sâu trong mây mù Quy Long tông đi ra. Nhưng mọi người chỉ kịp nhìn thấy một bóng người mà thôi, sau đó là một đạo huyết ảnh vạn vạo kéo dài, tiếp theo huyền thoại liền biến mất tại chỗ.

Thời điểm một chữ cuối cùng rơi xuống, thân hình Triệu Vô Tà đã xuất hiện ở phía sau lão giả áo đen. Sắc mặt hắc lạnh lùng, mũi kiếm huyết hồng của Nhân Chung Kiếm thẳng hướng đỉnh đầu lão giả áo đen kia mà rơi xuống. Không chút do dự, Triệu Vô Tà từ trước đến nay chưa từng có việc gì lộ ra toàn bộ trước ngực lão.

Kiếm khí trên mũi kiếm lẳng tiêu, kiếm khí huyết hồng bạo liệt một bước bắn ra, đánh tới sau lưng lão giả kia. Triệu Vô Tà đột nhiên đến, chỉ sợ ngoại trừ lão giả này, không có một ai hoặc là yêu thú có thể thấy rõ thân ảnh của hắn. Chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ở sau lưng lão giả áo đen.

“Giày “

Hoàng Sa Mãng dù sao cũng là yêu thú Kết Đan Đại viên mãn, ở nơi hiểm ác của mười vạn đại sơn Hoàng Sa Sa Huyết Mạc cũng có thể trở thành bá chủ một phương, bất luận tâm trí phản ứng đều là tuyệt đỉnh. Lúc nó vừa nghe được thanh âm Triệu Vô Tà, cũng đã nhìn thấy một tia hy vọng, đợi Triệu Vô Tà xuất hiện sau lưng lão giả áo đen.

Lúc Nhân Trùng xương kiếm bổ xuống, hoàng sa mãng rất cuộc không đề nén được sự vui mừng điên cuồng trong lòng. Lúc ánh sáng bùng lên lập tức tránh thoát cổ uy áp mạnh mẽ

kia, sau đó hóa thành một đạo độn quang bỏ chạy về phía xa xa.

“Đi được rồi sao...”

Khóe miệng vẫn cười lạnh, lão giả áo đen vậy mà không thèm nhìn tới Triệu Vô Tà ở sau lưng, năm ngón tay đang để trống kia mở ra. Lòng bàn tay lưu chuyển hào quang, kỹ thuật lặp lại, lão giả áo đen muốn bắt lấy độc trùng trong chén kiếm của Triệu Vô Tà. Bên kia, ngón tay kia cũng không rời khỏi mi tâm hoàng sa mãng, như bóng với hình đâm tới.

Một chọi hai, toàn thân lão giả áo đen tỏa ra khí thế mạnh mẽ. Ngón tay vẫn như cũ chỉ hướng Nê Hoàn cung của rấn cát, bàn tay chụp vào nhân trùng chung kiếm. Nhưng đáng tiếc, lão giả áo đen đối mặt không phải là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ bình thường, mà là Triệu Vô Tà, một thanh Nhân Trùng Kiếm cũng không phải huyền khí tầm thường.

Khóe miệng lập tức cong lên một vòng âm hiểm, ma nguyên trong đan điền bắt đầu khởi động, quán chú vào trong thân kiếm của Nhân Trùng, tốc độ lại tăng lên. Từng đoàn từng đoàn ảo ảnh sinh ra, thế nhưng lưỡi kiếm chính thức của Nhân Trùng đã đến lòng bàn tay của lão giả kia. Nhưng, ngoài dự đoán của mọi người:

“Xuy xuy, uống”

Âm thanh bị ăn mòn của thứ gì đó truyền đến. Lão giả áo đen chỉ về phía Hoàng Sa Mãng, ngón tay như bị điện giật thu trở về. Sau đó lão biến thành kiếm vạch về phía lòng bàn tay khác của mình. Lúc này, lòng bàn tay của bàn tay kia, một đoàn sương mù huyết hồng vô cùng giống như có tư tưởng cuộn cuộn chui vào phía lòng bàn tay lão giả áo đen.

Sắc mặt lão giả mặt hắc bào đại biến, lòng bàn tay của lão đã bị ăn mòn lấy huyết nhục, thậm chí có thể nhìn thấy dãn dặt ngươi. Phía trên còn có một luồng tác khí huyết hồng muốn chui vào chỗ càng sâu hơn. Một ngón tay vừa mới vạch qua lòng bàn tay, một tầng huyết nhục đỏ thẫm không gì sánh được lập tức bị bóc xuống.

Ánh sáng bùng lên, huyết vụ biến mất, tốc độ của lão giả mặc hắc bào quá nhanh. Mọi người chỉ thấy hắc nắm được Nhân Trùng trong tay, sau đó lòng bàn tay xuất hiện một đoàn huyết vụ, tiếp theo hắc dùng hai ngón tay điểm lại. Một tầng huyết nhục bị chính hắc gạt xuống. Sau đó quang mang chân nguyên thuộc về hắc bắt đầu khởi động, huyết vụ còn sót lại phía trên liền tiêu tán.

“Muốn chết “

Lúc trước vẫn vô cùng bình tĩnh, ngay cả giết chó cũng lộ ra vẻ yên tĩnh như giếng cổ, lão giả áo đen nổi giận. Lòng bàn tay xuất hiện một lọ chất lỏng, nắp bình tự động mở ra, bên trong lập tức tràn ra mùi thơm nồng đậm. Thạch nhũ vạn năm, bảo vật chữa thương thượng phẩm, nắm bình ngọc. Không có chút đau lòng nào, miệng bình hướng về phía dưới lộ ra bạch cốt bàn tay.

Sương mù dâng lên như tiên khí, chất lỏng sền sệt đổ vào lòng bàn tay, lòng bàn tay lão giả mặc hắc bào khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Bạch cốt biến mất ở dưới da thịt, chỉ chốc lát sau, bàn tay lão giả mặc hắc bào liền khôi phục bình thường. Những động tác này nói thì phức tạp, thế nhưng chỉ trong nháy mắt lão giả mặc hắc bào đã hoàn thành.

Hai chữ chết kia vẫn còn vang vọng bên tai Triệu Vô Tà. Sau khi vết thương trên lòng bàn tay khép lại, lão giả mặc hắc bào cũng từ bỏ con rắn cát màu vàng kia. Hai mắt nhìn thẳng vào Triệu Vô Tà, sát ý không phát tiết ra lúc trước hoàn toàn bộc phát về phía Triệu Vô Tà.

“Người rút cuộc là ai...”

Trong hai mắt lão giả mặc hắc bào thần quang trong vắt, giống như xem thấu Triệu Vô Tà. Ánh mắt lại chuyển hướng tới Nhân Huyết Kiếm trong tay Triệu Vô Tà, trong vẻ giận dữ ẩn giấu một tia tham lam. Đến cấp độ của lão giả này, ngoại trừ một ít đỉnh giai bảo vật, còn có thể làm cho lão giả này động lòng tham.

Bất quá bây giờ lão giả này đã động tâm với việc tranh đoạt chén kiếm của Triệu Vô Tà. Công pháp lão giả mặc hắc bào tu

luyện không giống với các tu sĩ khác của Quy Long tông cho lắm., Hãn tu luyện chính là một môn thần thông pháp quyết thiên môn, có thể nói là luyện thể thuật. Cho nên lực lượng cơ thể hãn so với yêu thú còn kinh khủng hơn, nhưng mà bên trong Nhân Chung kiếm tràn ra huyết vụ lại có thể ăn mòn bàn tay của hãn. Điều này làm cho lão giả áo đen biết rõ, sự khủng bố của Nhân Chung kiếm cũng đủ khiến hãn nổi lòng tham.

“Triệu Vô Tà...”

Nhẹ nhàng: Một chữ chậm rãi từ trong miệng Triệu Vô Tà nói ra, khí tức trên người lúc này đã hoàn toàn thay đổi, một thân hào nhiên chính khí biến hóa. Khói đen tràn ngập, bao phủ toàn thân Triệu Vô Tà vào trong, bạo ngược, âm lãnh, khát máu trên mặt “Môn Vô Tà” dường như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Bá chủ của đầm lầy đen chín vạn dặm, lầu các biến mất. Bây giờ xuất hiện trước mặt lão giả áo đen chính là Triệu Vô Tà. Dưới đại dương sương mù đen, tất cả khí tức của Triệu Vô Tà đều bị che lấp, nhưng trong mắt lão giả áo đen kia, hành vi của Triệu Vô Tà cực kỳ buồn cười. Dưới cái nhìn của lão, khí tức Triệu Vô Tà rõ ràng xuất hiện trong đầu của hãn.

“Mặc kệ ngươi là ai hôm nay, các ngươi đều phải chết...”

Lão giả áo đen còn chưa dứt lời, thân hình đã động, khí thể vượt xa Kết Đan Đại viên mãn âm âm bộc phát ra. Một thanh toàn thân đều là dao găm màu đen xuất hiện trong tay của lão, sắc đen vô hình, độc chết trên không trung Long tông chỉ còn lại thân ảnh lão giả áo đen này. Không thể địch nổi, ở đây không có một đầu yêu thú nào là đối thủ của lão giả này, cho dù hai đầu thủ lĩnh Kết Đan Đại viên mãn mạnh mẽ nhất liên thủ cũng không phải là đối thủ của lão.

Nhưng có một người ngoại lệ, Triệu Vô Tà đối mặt với lão giả áo đen khí thể ngút trời. Bên trong hắc vụ, Triệu Vô Tà không hề sợ hãi, chỉ là khước môi nhếch lên ý cười trào phúng.

“Hạo Nhiên Chính Khí”.

Khói đen quay cuồng, Triệu Vô Tà chậm rãi mở miệng phun ra một viên kim đan tỏa ra ánh sáng trắng xóa. Khoảnh khắc

viên kim đan này xuất hiện, thân hình lão giả mặc hắc bào chuyển động rất nhanh. Cho dù là Triệu Vô Tà cũng không thấy rõ thân hình lão giả kia, chỉ có thể hoa mắt lên.

Hạo Nhiên Kim Đan vừa rồi còn đang trôi nổi trên không trung liên biến mất, sau một khắc lão giả áo đen bỗng nhiên hiện ra thân hình, lòng bàn tay đang lơ lửng viên kim đan kia. Lão giả áo đen là cường giả, hơn nữa thực lực còn vượt xa Triệu Vô Tà.

Phàm là cường giả, khi đối mặt với kẻ yếu đều sẽ không quan tâm đến âm mưu quỷ kế của kẻ yếu.

Tự phụ cũng được, tự tin cũng được. Tóm lại lão giả áo đen kia hoàn toàn không ở trong Kim Đan Triệu Vô Tà kia động tay động chân, cho dù động tay động chân cũng không gạt được hắn ta. Cường giả, âm mưu quỷ kế coi rẻ tất cả, giống như là hiện tại.

Triệu Vô Tà và mười vị thủ lĩnh yêu thú hao hết tâm cơ để phế bỏ Quy Long Đại Trận, thế nhưng lúc này lão giả áo đen xuất hiện với thực lực cực kỳ mạnh mẽ, vừa ra tay đã đả thương hai vị thủ lĩnh có thực lực mạnh nhất. Chỉ cần lão giả áo đen tiếp tục ra tay, e rằng thủ lĩnh mười đầu yêu thú khác cũng lành ít dữ nhiều.

Đây cũng là cường giả, đủ để thay đổi rất nhiều thứ vốn được định sẵn. Then chốt của trận chiến này chính là lão giả áo đen kia chỉ có hắn mà chết. Quy Long tông mới tính là chân chính bị diệt, hắn một ngày vẫn còn, dám tới xâm phạm Long tông thì phải trả giá nặng nề.

“Ầm ầm “

Bỗng nhiên nắm chặt kim đan, lòng bàn tay lão giả áo đen bùng lên hào quang, Triệu Vô Tà lập tức kêu lên một tiếng đau đớn. Dưới ý cười tùy ý của lão giả áo đen, chiêu âm hiểm giấu trong kim đan tựa hồ bị phá đi. Lão giả áo đen lúc này có chút quá mức liều lĩnh rồi., Vậy mà lập tức cầm kim đan trong tay nuốt vào miệng. Tất cả mọi người không có chú ý tới, lúc này trạng thái của lão giả áo đen có chút không đúng, quá mức liều

lĩnh. Hoàn toàn không biết cố kỵ, giống như là theo người khác an bài làm việc vậy.

Chương thứ hai trăm một, tất cả đều bị tiêu diệt.

“Lão gia hỏa, ngươi không cảm thấy ngươi quá nóng lòng sao?”

Triệu Vô Tà ngạo nghễ đứng ở trước mặt hắc bào lão giả, giống như không nhìn thấy sát khí cực kỳ mạnh mẽ trên người lão giả cùng khí thế không thể chống đỡ. Xa xa tu vi Kết Đan Đại viên mãn, chỉ thấp hơn một bậc so với Nguyên Anh kỳ kia mà thôi, nếu là lão giả hắc bào động thủ đánh lên. Chỉ sợ Triệu Vô Tà ngay cả đòn chạy trốn cũng chưa chắc làm được, Triệu Vô Tà cũng không có chút nào ngu xuẩn cả.

Chẳng những không ngu, Triệu Vô Tà cũng là một ma đầu, tàn nhẫn âm hiểm thì đương nhiên không cần phải nói. Nếu không phải bất đắc dĩ, hắn ta cũng sẽ không để mình rơi vào nguy hiểm trí mạng.

Đột ngột phun ra Hạo Nhiên Kim Đan như thể biết rõ hành động kế tiếp của lão giả kia, tro mắt nhìn lão giả áo đen đoạt lấy Kim Đan rồi nuốt xuống. Lúc này khóe miệng lão lộ ra ý cười trào phúng nhìn lão giả.

Lúc này khí tức lão giả mặc hắc bào bỗng nhiên xảy ra biến hóa, kim đan nuốt vào trong bụng một lát, một luồng Hạo Nhiên Chính Khí bên trong tuôn ra, giống như thủy triều tản ra khắp xương cốt tứ chi, bên trong vốn khí thế mạnh mẽ lại tăng thêm một luồng Hạo Nhiên Chính Khí. Thân hình lão giả áo đen có chút còng xuống, vậy mà bắt đầu trở nên thẳng tắp.

Chân nguyên trên dưới toàn thân bắt đầu thay đổi, bởi vì đại nạn đã đến nên chân nguyên có chút khô khan vì khí tức tinh thuần bên trong Hạo Nhiên Kim Đan mà trở nên linh động hẳn lên. Lão giả áo đen đang lột xác, toàn thân còn có cả cơ thể cũng đang biến hóa. Đầu màu trắng như tuyết bắt đầu biến thành tối đen, làn da già nua như vỏ cây bắt đầu trở nên trơn bóng như một đũa trẻ.

“Ha ha ha...” lá chắn Nguyên Anh kỳ, cuối cùng ta cũng đột phá...”

Hoàn toàn không nghe được Triệu Vô Tà nói gì nữa. Lúc này hắc bào lão giả đã chìm đắm vào trong một cảnh giới kỳ dị. Thân thể lão trải qua biến hóa kinh người. Từng luồng chân nguyên linh động từ trên người hắt tràn ra, trong nháy mắt cả người giống như trẻ lên mấy trăm tuổi, từ một lão nhân tuyệt trần thành bộ dáng thanh niên.

Khí thể mạnh mẽ đến cực điểm phóng lên cao. Trong phạm vi Quy Long tông vạn dặm chỉ còn tiếng cười của lão giả áo đen kia. Tất cả sinh linh đều nghe thấy, vô số sinh linh bị cỗ khí thể phóng lên trời kia đè ép xuống đất, không dám nhúc nhích chút nào, toàn thân run lẩy bẩy.

“Ầm ầm ầm “

Thiên biến, trong cơ thể lão giả mặc hắc bào xảy ra biến hóa kịch liệt, từng luồng hạo nhiên chính khí tản đến toàn thân bách hải sau đó một lần nữa quy tụ vào trong đan điền. Chân nguyên bạo liệt, một tiểu anh hài toàn thân tản ra quang mang xuất hiện, khí tức hoàn toàn giống với lão giả áo đen kia.

Nguyên Anh kỳ, mọi người cuối cùng cũng hiểu vì sao lão giả kia vội vàng tìm được viên Kim Đan kia như vậy. Các vị trưởng lão của Quy Long tông cũng biết vì sao lão tổ tông nhất định phải giữ Triệu Vô Tà ở lại Quy Long tông, thậm chí còn lấy ra chức vị trưởng lão khách khanh. Đạt được Hạo Nhiên Kim Đan, lão giả áo đen trong nháy mắt đã đột phá đến Nguyên Anh kỳ.

Cũng là nhân loại, nhưng phạm nhân và tu sĩ là bất đồng, phạm nhân là không cách nào lý giải. Một người sống gần ngàn năm sau, sẽ sợ chết cỡ nào. So với phạm nhân, thật ra những tu chân giả kia sợ chết. Bọn họ liều mạng tu luyện, đơn giản là vì trường sinh. Vì lực lượng, vì phản kháng lực lượng thiên địa.

Tu chân giả gọi là không màng danh lợi, không vào hồng trần chẳng qua vì truy cầu phạm nhân chính là một con đường dài mờ ảo giả dối. Nhưng trước khi đạt thành mục tiêu, tu chân giả đều sợ chết, sợ là mất đi lực lượng hơn xa phạm nhân, cũng sợ mất mạng.

Sư huynh lão giả mặc hắc bào là một nhân vật thiên tài, cao thủ Nguyên Anh trung kỳ, sự tồn tại của lão khiến Quy Long tông trở thành đại phái gần với Thần Tiêu đạo tông, nhưng đáng tiếc, chưa đạt tới cảnh giới Hóa Thần đạo quân, vẫn chưa thể tiến vào hàng ngũ Trường Sinh. Cho nên đại nạn tiến đến, sư huynh của lão cuối cùng vẫn phải bỏ mình.

Quy Long tông mất đi cường giả Nguyên Anh kỳ duy nhất, địa vị rơi xuống ngàn trượng, cho nên lão giả mặc hắc bào mạo hiểm trùng kích nguyên anh kia. Đáng tiếc một khắc sắp thành công lại thất bại trong gang tấc, bất quá tu vi của hắn cũng mạnh mẽ, vậy mà tiến vào một loại cảnh giới kỳ dị. Không phải Kết Đan kỳ, cũng không phải Nguyên Anh kỳ.

Hư Anh tuy rằng không phải mỗi người đều có thể tiến vào cảnh giới này nhưng cảnh giới này quả thật có sự tồn tại. Có một số tu sĩ bởi vì nguyên nhân nào đó mà không cách nào thăng lên Nguyên Anh kỳ, nhưng cũng không có bỏ mình mà chuyển thành cường giả Hư Anh kỳ, vượt xa cảnh giới Kết Đan đại viên mãn.

Đáng tiếc lão giả mặc hắc bào kia đã trải qua bình chương trùng kích Nguyên Anh, cũng đã chạm đến bình chương Nguyên Anh kỳ, cảm thụ qua cái loại thần diệu vô thượng hòa hợp một thể này. Triệu Vô Tà rất thanh tĩnh.

Cuối cùng rồi rầm chia sẻ tám trăm chín phần mười rồi thuật lại lần lượt.

Sở điểm này, cũng rất rõ ràng Hạo Nhiên Kim Đan kia đối với lão giả mặc hắc bào trọng yếu thế nào.

Trọng lâu lúc đầu, trong cơ thể trời sinh chính là Hạo Nhiên Chính Khí, là người có thiên phú dị bẩm.

Sư tôn của lão cũng là một vị dị nhân, tu vi thông thiên. Nhưng do đại nạn ập đến mà chết. Trọng lâu kia trời sinh tính thuần lương, vô cùng chính trực, cũng chính là vì vậy. Trọng lâu tu luyện cực kỳ dễ dàng, Hạo Nhiên Kim Đan trong cơ thể chỉ trong ba trăm năm ngắn ngủi đã ngưng kết. Nhưng trọng lâu này lại vô cùng khiêm tốn, mặc dù có tu vi Kết Đan hậu kỳ nhưng lại là hạng người vô danh ở Thiên Vân đại lục.

Ngay cả lão giả áo đen cũng chưa từng nghe qua sự tồn tại của hắn ta, nếu không Kim Đan Hạo Nhiên kia đã không đến phiên Triệu Vô Tà rồi, chỉ sợ đã sớm bị lão giả áo đen cướp đi rồi.

Bất quá rơi vào trong tay Triệu Vô Tà cũng giống như vậy. Bởi vì hiện tại Kim Đan đã nằm trong bụng hắn. Trải qua bình chứng Nguyên Anh kỳ, lại thêm đại hạn ngàn năm nữa qua hơn mười năm. Mấy chục năm đối với phạm nhân mà nói là hơn nửa cuộc đời, nhưng trong mắt tu sĩ, chẳng qua chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Cũng bởi vì như vậy, lão giả mặc hắc bào hoàn toàn không cách nào chống cự sức hấp dẫn của viên kim đan kia. Mặc dù biết Triệu Vô Tà nhất định cũng sẽ động tay động chân cướp đoạt. Sự uy hiếp tự phụ cùng đại nạn của cường giả khiến lão nhất định phải nuốt viên kim đan đó vào, Triệu Vô Tà chỉ cần nhổ ra là được.

“Ầm ầm ầm “

Thiên biến vẫn còn tiếp tục, Quy Long tông phong vân biến ảo, mây đen trên cánh Điện Khoát Vân chậm rãi xoay tròn, như có thể thấy vô số lôi quang màu thiên lôi cũ kỹ ẩn chứa trong đó, uy áp dày đặc tán xuống. Vậy mà dung hợp với khí tức của lão giả áo đen, khiến khí tức của hắn hoàn toàn áp đảo được Quy Long tông. Cho dù là mười vạn yêu thú kia, khí thế lúc này cũng hoàn toàn bị lão giả này áp chế.

Mỗi một vị cường giả Nguyên Anh kỳ xuất thế, thiên địa tất nhiên sẽ có cảm ứng, hạ xuống thiên biến. Giống như lão giả áo đen hiện tại, đã có kinh nghiệm một lần trùng kích bình chứng, Hạo Nhiên Kim Đan sau khi nuốt vào sẽ là nước chảy thành sông, tự nhiên sẽ tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh kỳ.

Kinh hoảng, nguyên lai mười vạn yêu thú còn đang tàn sát đệ tử Long tông đều lâm vào trong kinh hoảng. Cường giả Nguyên Anh kỳ đủ để cho chúng sinh ra cảm giác run rẩy. Mặc dù biết ở đây mười vạn yêu thú, nếu như hồng lên, cũng có thể đè chết một vị cường giả Nguyên Anh. Nhưng lại không có một con yêu thú nảy sinh chiến ý đối với lão giả áo đen, uy áp của người thượng vị, không quan hệ huyết mạch.

Chính vì tu vi cảnh giới, lão giả áo đen lập tức chính là cường giả Nguyên Anh kỳ, chỉ sợ trận chiến này phải kết thúc thảm bại với mười vạn yêu thú. Người gây nên tất cả những điều này không phải ai khác mà là tên Triệu Vô Tà kia. Mười vạn con mắt thú đều nhìn thấy Triệu Vô Tà phun ra kim đan, là vì lúc này Triệu Vô Tà đã bị mười vạn con yêu thú cắn hận.

Lĩnh vực Hoàng Sa Mãng cũng là như thế, tuy Triệu Vô Tà xuất hiện cứu nó một mạng, nhưng lúc này ánh mắt nó nhìn về phía Triệu Vô Tà cũng không tốt lành gì. Ngoài ra còn có người mặc áo bào tím cùng lão giả áo đen khổ đại cừu thâm, là thủ lĩnh tộc Tử Huyết Hồ. Ánh mắt nó nhìn về phía Triệu Vô Tà càng thêm khó coi.

Lão giả áo đen hai lần bị thương nặng, có thể nói là thù mới hận cũ, nhưng mà lúc này, lão giả áo đen kia bởi vì một viên Kim Đan của Triệu Vô Tà mà đột phá lên Nguyên Anh kỳ, điều này làm cho người áo bào tím hoàn toàn nổi giận. Nguyên Anh kỳ, đó quả thực chính là một lạch trời vĩnh viễn không thể vượt qua, chỉ sợ kiếp này đã không còn hi vọng báo thù.

Ánh mắt oán hận phóng tới chung quanh Triệu Vô Tà không phải là gỗ tự nhiên sinh cảm ứng, bất quá cặp mắt gã vẫn nhìn chăm chú vào hắc bào lão giả kia, khóe miệng trào phúng ý cười lại không giảm chút nào. Thậm chí lúc thiên biến xuất hiện, vẻ trào phúng kia càng thêm nồng đậm.

Hắc bào lão giả đứng ngạo nghễ trên không trung, không có một đầu yêu thú nào dám thừa cơ đánh lén hắn, bởi vì cỗ uy áp này, ngay cả hai vị Kết Đan Đại viên mãn của thiếu niên áo bào tím và thiếu niên áo vàng cũng không dám tiến lên, chỉ có thể trơ mắt nhìn uy thế thiên biến bạo tăng, chờ khí thế lão giả kia tới đỉnh điểm. Lúc hắn tấn thăng đến Nguyên Anh Kỳ, khi đó bình chương đối với lão giả áo đen mà nói tựa như tờ giấy, đâm một cái là phá.

Hai mắt híp lại, Triệu Vô Tà đem Nhân Tửu Kiếm vát ngang trước ngực, một mảng huyết vụ tràn ra. Bàn tay Triệu Vô Tà duỗi vào trong huyết vụ, sau đó nắm chặt năm ngón tay, lúc lấy ra thì trong đó đã có thêm một con người chén. Thân thể

côn trùng vụn vẹo dữ tợn, khuôn mặt ngũ quan rõ ràng là vị cường môn Vụ Ân Môn kia.

Nhân trùng thứ tư bên trong chén kiếm, khuôn mặt tựa như vĩnh viễn đắm chìm trong đau đớn, lặng lẽ kêu đau. Nhân trùng này nằm trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà, dưới thân thể con trùng là một mảnh huyết vụ nâng đỡ, khí tức làm lòng người sợ hãi từ trên thân thể con trùng tràn ra.

Nhìn con trùng này, trong ánh mắt Triệu Vô Tà hiện lên một tia đáng tiếc, sau đó lại nhìn thoáng qua lão giả áo đen kia. Đáng tiếc trong nháy mắt đã biến thành sát khí., Lúc này lão giả áo đen kia đang đến thời khắc mấu chốt để tấn thẳng lên Nguyên Anh kỳ, thiên biến trong không trung cũng diễn biến đến cực hạn. Đám mây đen xoay tròn giữa không trung biến thành một vòng xoáy, ở trung tâm vòng xoáy chính là lão giả áo đen kia, thiên địa linh khí tinh thuần đến cực điểm từ trung tâm vòng xoáy đó quán chú xuống.

“Một chút.”

Trên mặt đều là vẻ sáng khoái, quán đỉnh, mỗi một vị cường giả tấn thẳng tới Nguyên Anh kỳ đều sẽ bởi vì khí tức bản thân dẫn động thiên địa linh khí phạm vi vạn dặm. Bên trong xoáy nước kia, hấp dẫn thiên địa linh khí trong vòng vạn dặm, sau đó toàn bộ quán chú vào trong cơ thể lão giả kia. Đợi quán chú xong linh khí, một vị cường giả Nguyên Anh kỳ mới sẽ ra đời.

“Lão già, nhớ kỹ cảm giác này đi, ngươi cũng sắp chết rồi...”

Trong lòng bàn tay của Triệu Vô Tà đang nâng chén máu của con côn trùng màu đỏ kia, bỗng nhiên lớn tiếng mở miệng nói. Thanh âm của nó vang vọng bầu trời, xuyên thấu mây đen, thẳng tắp vào trong tai lão giả áo đen. Ở đây bất luận là yêu thú hay là đệ tử của Quy Long tông đều rất kinh hãi, chỉ cần hơi có chút linh trí đều biết lão giả áo đen lúc này sắp tấn thẳng đến Nguyên Anh kỳ rồi.

Bất kể là ai cũng sẽ không ngu ngốc đến mức đắc tội với một vị cường giả Nguyên Anh kỳ, dù là thế lực của một trong thập đại môn phái Tiên Đạo như Thần Tiêu Đạo tông cũng không muốn tùy tiện đi đắc tội với một vị cường giả Nguyên Anh kỳ.

Huống chi hiện tại Triệu Vô Tà đã thả ra một chén vàng nuốt trọn Quy Long đài, dẫn mười vạn yêu thú vào Long tông trắng trơn.

Giết.

Triệu Vô Tà không thừa cơ chạy trốn thì thôi, hắn ta còn dám lên tiếng, quả thực là muốn chết. Trong lúc nhất thời, những đệ tử và trưởng lão may mắn của Quy Long tông còn sống đều dùng ánh mắt trời nhìn người chết nhìn Triệu Vô Tà, đồng thời trong lòng bọn họ còn có một tia Khánh Vi, may mà lúc này lão tổ tông thăng cấp đến Nguyên Anh kỳ.

Tuy rằng bị mười vạn yêu thú tàn sát một phen, nhưng lão tổ tông đã là cường giả Nguyên Anh kỳ, địa vị của Quy Long tông nhất định sẽ khôi phục lại như lúc trước. Đồng thời, đám yêu thú này cũng phải trả giá rất đắt. Mấy con dẫn đầu ở đây cũng cảm giác được trên mặt mang theo sát ý.

.

Nhưng chúng nó không dám động đây, bởi vì chúng nó có thể cảm giác được, một đạo thần niệm cực kỳ cường đại thủy chung vẫn đều đặt ở trên người chúng nó. Chỉ cần chúng vừa động, chủ nhân đạo thần niệm kia nhất định sẽ đem lực lượng cường đại trong cơ thể mình trút xuống, đem chúng nó bao phủ ngay cả bã cũng không thấy.

“Ha ha ha ha...”

Mặc dù không có trả lời, nhưng trong đó có một sự cười nhạo đem ý tứ lão giả áo đen biểu lộ không bỏ sót, cường giả tự phụ. Lúc trước là như thế, bây giờ vẫn còn như thế. Hắc bào lão giả cho tới bây giờ không để Triệu Vô Tà vào trong mắt, lúc còn ở Hư Anh kỳ, không thể nào sợ hãi một chút nào.

Bây giờ đã sắp đạt tới Nguyên Anh kỳ, hắc bào lão giả lại càng không để tất cả mọi người vào trong mắt. Triệu Vô Tà, còn có hai vị kết đan đại viên mãn yêu thú kia trong lòng lão giả áo đen đã là người giết chết.

Bất quá bây giờ hắn còn đang chờ, chờ quán đỉnh chấm dứt, chỉ cần sau khi chấm dứt, hắn là cường giả Nguyên Anh kỳ, cảm giác hoàn toàn hòa làm một thể với thiên địa thực sự quá

huyền ảo. Lão giả mặc hắc bào triển khai toàn bộ thần niệm của mình, trong vòng vạn dặm, bất kỳ tồn tại nào cũng không thể thoát khỏi con mắt của hắn.

“Oanh phòng ầm ầm”

Nhanh thôi, sắp xong rồi, vòng xoáy trên không trung xoay tròn đến cực hạn. Linh khí tinh thuần đến cực điểm từ đỉnh đầu lão giả quán chú xuống, khí thể của lão giả áo đen càng ngày càng mạnh mẽ. Lại có thêm thời gian mấy hơi thở, đại lục mây này liền lại xuất hiện thêm một vị cường giả Nguyên Anh kỳ.

Thế nhưng cũng là trong thời gian mấy hơi thở đó, Triệu Vô Tà đã động thủ.

Khóe miệng cười lạnh, ánh mắt bắn về phía lão giả áo đen trên bầu trời, lòng bàn tay đột nhiên chấn động. Huyết vụ bỗng nhiên nổ tung, một con huyết trùng thâm thiết bên trong gào lên.

“Túy Tâm...”

Không gian nổi lên gợn sóng, những yêu thú ở đây đầu tiên là cảm giác xung quanh người đệ tử Quy Long tông có gì khác lạ, sau đó liền cảm giác tâm thần trong đầu như bị một cái búa lớn hung hăng đập một cái. Âm thanh bén nhọn kia truyền vào trong đầu bọn họ, bất luận tu vi cao hay thấp, tâm thần đều chấn động mãnh liệt, hận không thể đập nát đầu óc của mình, đuổi thanh âm bên trong ra ngoài.

Bọn họ còn may, tình cảnh vị lão giả mặc hắc bào trên không trung đột nhiên thay đổi. Khi tiếng kêu thâm thiết của huyết trùng vang lên, vòng xoáy đột nhiên dừng lại, sau đó từ từ tiêu tán. Không cách nào ngăn cản. Vô luận lão giả áo đen không muốn cỡ nào, nhưng trong lúc quán đỉnh muốn hoàn thành vòng xoáy kia thì đúng là đã tiêu tán, đồng thời bên trong kim đan của lão giả bỗng nhiên toát ra vô số huyết khí.

Bội Xuyên đi tới.

Tiếng kêu thâm thiết vang lên, là của lão giả áo đen. Thần lực cao cao tại thượng bị đánh rơi thần đàn, lão giả áo đen vốn định trở thành cường giả Nguyên Anh bỗng nhiên kêu thảm

thiết, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên dữ tợn, tất cả đều mang vẻ thống khổ.

Huyết khí từ trong Hạo Nhiên Kim Đan thoát ra bắt đầu cắn nuốt chân nguyên lão giả áo đen, chân nguyên toàn thân, không có một sợi nào có thể tránh được sự cắn nuốt của huyết khí quỷ dị kia. Bất quá một lát, những chân nguyên cực kỳ tinh thuần trong cơ thể lão giả áo đen liền bị cắn nuốt hết, còn có Hạo Nhiên Chính Khí cũng như vậy. Toàn bộ đều bị huyết khí cắn nuốt, tiền huyết khí thay chân nguyên chạy qua kinh mạch toàn thân lão giả áo đen.

“Ta nói rồi, Quy Long tông sắp bị hủy diệt, liền từ người bắt đầu đi.”

Triệu Vô Tà chậm rãi nắm hai ngón tay huyết trùng trong lòng bàn tay, thần sắc lạnh lùng, dưới chân khẽ động, hai ngón tay bỗng nhiên dùng lực. Vô thanh vô tức, tai vẫn có, con huyết trùng kia đã bị bóp nát. Một cái chén nhân trùng cấp bậc Kết Đan tông sư bị Triệu Vô Tà bóp vỡ chỉ trong nháy mắt.

Nhưng nếu đã quyết định, Triệu Vô Tà sẽ không hối hận. Lúc ngón tay hắn ta động dậy, thân hình đã xuất hiện ở trước mặt lão giả áo đen. Khí tức biến hóa, trong tay Triệu Vô Tà đầy huyết hồng, là một tảng huyết vụ. Sau khi bóp nát huyết trùng, không phải tuôn ra huyết dịch mà là một mảnh sương mù huyết hồng.

Huyết vụ bao phủ lấy bàn tay Triệu Vô Tà, trên mặt vẫn là nụ cười lạnh lùng. Thế nhưng đối với lão giả áo đen, quả thực chẳng khác nào tấm bùa đòi mạng của Diêm Vương. Vào thiên đường trong nháy mắt rơi xuống Địa ngục, lão giả áo đen chính là cường giả Nguyên Anh kỳ vốn là như thế, người người kính sợ. Thế nhưng ngay vào lúc sắp thành công, hết thảy đều thay đổi.

“Khụ khụ khụ.”

Kinh ngạc ngậy người, mặc kệ là tu sĩ Quy Long tông hay là mười vạn yêu thú kia đều hoàn toàn sợ ngậy người. Nhìn thẳng vào Triệu Vô Tà, khí thế hung mãnh toàn thân của lão

giả áo đen dần dần tiêu tán, tóc mai bắt đầu trở lại màu trắng, thậm chí càng thêm trắng bạch, thân hình càng thêm run rẩy.

Trì Mộ, tựa hồ trong khoảnh khắc đó, lão giả áo đen liền từ một thanh niên hoàn toàn biến thành lão nhân sắp chết. Chỉ có lão giả áo đen cùng Triệu Vô Tà biết rõ, huyết khí trong cơ thể lão giả sau khi cắn nuốt xong chân nguyên, lại bắt đầu cắn nuốt tinh nguyên tinh khí của lão giả. Lão giả mấy trăm năm thu nạp tinh khí nguyên khí tồn tại của linh khí, vậy mà chỉ trong chốc lát đã bị những huyết khí kia cắn nuốt sạch sẽ.

Khóe miệng chảy ra huyết dịch đỏ thẫm, vô cùng ít ỏi. Đó là máu mà cuối cùng hắn có thể chảy ra. Bởi vì trong cơ thể hắn lúc này đã không còn một tia huyết dịch. “Rốt cuộc ngươi là ai...”

Hắc bào lão giả run rẩy bắt lấy vạt áo Triệu Vô Tà, vẻ mặt không cam lòng, vẻ oán hận trong ánh mắt tựa hồ muốn nuốt sống Triệu Vô Tà vào trong bụng. Biến đổi đột ngột như vậy chỉ trong nháy mắt. Trong lúc đại hỉ đại lạc, một cường giả chỉ cao trong nháy mắt trở nên giống như phàm nhân. Thậm chí ngay cả phàm nhân cũng không bằng, bởi vì sau một khắc,

“Ngươi không phải là người, ngươi không phải người, ngươi là Ma, là Ma!”

Tiếng kêu thảm thiết biến mất, bởi vì vị lão giả kia đã không nói nên lời, không dám tin tưởng nhìn vào trước ngực của mình. Toàn bộ bàn tay Triệu Vô Tà được bao bọc trong huyết hồng nhẹ nhàng như không có gì xuyên vào tim hắn ta. Sau đó chậm rãi lấy ra, ở lòng bàn tay hắn ta, một trái tim không còn sức sống đang đập.

“Quy Long gửi, xong rồi.”

Vị trung niên nhân kia, Quy Long tông tông tông chủ, dùng ánh mắt càng thêm khó tin nhìn một màn không trung sinh ra kia, ánh mắt chuyển hướng hướng hướng mười vạn yêu thú dần dần bắt đầu tản đi khí tức hung tàn kia, trong miệng lầm bầm nói.

Chương thứ hai trăm mười lăm, con người cổ trùng thứ sáu

“Lôi Vân trưởng lão, Quy Phương Tông đang ở phía trước năm ngàn dặm sáu ngàn dặm không biết chúng ta là ai.

Một trung niên tu sĩ mặc đạo bào màu tím khom người đứng trước một nam tử tuấn mỹ, trong miệng cung kính nói. Phía sau hai người này còn có một đoàn tu sĩ, đạo bào trên người có màu sắc khác nhau, khí tức phát ra cũng không giống nhau, đứng chung một chỗ, đều có một loại cảm giác tiên khí bồng bênh.

Một đoàn tu sĩ tới các đại môn phái trong phương viên mười vạn dặm này, bất quá có thể đứng ở phía sau vị nam tử tuấn mỹ kia, ít nhất phải trung đẳng môn phái Tiên đạo mới được. Lúc này, phía sau nam tử kia có mười mấy người, nam nữ già trẻ đều có. Tuy rằng khí tức bất đồng, nhưng khí thể không có ngoại lệ, đều là cường giả.

Kết Đan Tông Sư, mười mấy người kia tu vi không đồng nhất. Nhưng là mỗi một người đều là cường giả Kết Đan Tông Sư cấp bậc. Mà phía sau mười mấy người, đồng dạng đứng một đám người, đều là đệ tử các môn phái. Cũng không biết vì sao, đều tụ tập ở chỗ này.

“Đi” vị nam tử tuấn mỹ cầm đầu kia ra lệnh một tiếng. Dĩ nhiên là nói đi là đi, không có ý tứ nói mấy câu. Sau khi thanh âm của hắn vừa rơi xuống, nhất thời một mảng lớn độn quang xuất hiện, giống như phi hoàng mà đi. Nơi nào chỉ có một đại môn phái Tiên đạo, về Long tông, ngày trước khu vực Thần Tiêu Đạo Tông thống trị mạnh mẽ nhất trừ Thần Tiêu Đạo Tông ra.

Đáng tiếc bây giờ lưỡi đao đã chém xuống.

Nam tử tuấn mỹ kia đang đứng trong một đạo lôi quang. Đạo độn quang kì dị vô cùng, không ngờ lại là một đạo lôi quang chớp lóe không ngừng. Khi xẹt qua trên không trung, tiếng âm âm vang vọng cả phiến thiên không. Trong lôi quang kia, một

nam tử vô cùng đẹp trai đang dẫm lên một thanh trường kiếm phủ đầy ấn ký lôi quang chớp giật.

.

Thần Tiêu Thất trưởng lão, nam tử tuấn mỹ kia chính là nhân vật thiên tài nổi tiếng trên Thiên Vân đại lục hiện tại. Chỉ mất mấy trăm năm ngắn ngủi, nam tử này sắp tiến vào Nguyên Anh kỳ. Chỉ đợi vượt qua rãnh trời kia, thực lực Thần Tiêu Đạo Tông sẽ tăng vọt lần nữa.

Độn quang như Phi Hoàng bay về phía Quy Long tông cách đó năm ngàn dặm. Đám tu sĩ này đều có tu vi không tệ, có thể ngự kiếm phi hành còn có thể đuổi kịp đám người, cũng có thực lực Trúc Cơ kỳ. Đoàn người trên dưới ngàn người đi về phía Quy Long tông.

Một ngày trước, Chính Nguyên tông cùng Quy Long tông là đại phái tiên đạo nhận được phi kiếm truyền thư của Quy Long tông. Mười vạn yêu thú vây khốn Quy Long tông. Mười vạn yêu thú, cho dù Chính Nguyên tông cùng là đại phái tiên đạo cũng không dám đơn độc đi cứu viện, huống chi vấn đề Chính Nguyên tông cùng Quy Long tông giống nhau. Bởi vì mất đi cường giả Nguyên Anh kỳ duy nhất, địa vị rơi xuống ngàn trượng.

Cho nên chính Nguyên tông liền mời tông môn phụ cận mười vạn dặm cùng đi cứu viện Quy Long tông, cũng là vừa lúc. Thất trưởng lão của Thần Tiêu Đạo tông ở trong Hoa Thần cốc, cho nên lần này liền do Lôi Vân trưởng lão dẫn đám tu sĩ này đi cứu viện cho Long tông.

“Truu xì xì xì.”

Hơn một ngàn tu sĩ thi triển độn quang, tốc độ cực kỳ nhanh chóng. Chỉ một canh giờ trôi qua, khu vực năm ngàn dặm đã bị vượt qua.

Đến gần Long tông, lông mày Lôi Vân nhất thời nhíu lại, trên mặt xuất hiện vẻ ngưng trọng. Sắc mặt biến hóa, trong nháy mắt độn tốc nhanh hơn, tử quang bùng lên. Thân hình Lôi Vân đã biến mất. Mà cách đó trăm dặm, đỉnh núi bao phủ trong mây mù xuất hiện một đỉnh núi.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt đọc kết cục mười chín lần mười sáu cuộc.

Đạo quang, hoa.

“Chạy mau “

Lôi vân động trước, mấy người đằng sau đều là nhân vật Kết Đan Đại viên mãn, phản ứng tự nhiên không chậm. Nháy mắt khi lôi vân biến mất, thân hình bọn họ cũng hóa thành ánh sáng càng thêm chói mắt biến mất, mấy hơi thở sau xuất hiện ở đỉnh của mây mù.

“Hí, tê...”

Mấy người xuất hiện trong nháy mắt, đồng thời hít sâu một hơi, cảnh tượng xuất hiện trước mắt làm thân hình bọn họ lập tức ngưng đọng lại. Ở phía trước mấy người, biểu tình trên mặt lôi vân cũng vô cùng ngây ngốc, không dám tin nhìn tràng cảnh trước mắt.

Phế tích, trước mắt nhìn khắp nơi đều là phế tích, giống như bị cự thú tàn phá bừa bãi. Không có một chỗ kiến trúc nào có thể bảo trì được hoàn chỉnh, toàn bộ đều bị phá hủy, khắp nơi đều là cầm chế tổn hại, còn có kiến trúc quy long tông sơn môn luôn luôn to lớn, tông chủ Chính Nguyên tông đã tới đây rất nhiều lần, nhưng bây giờ hắn hoàn toàn không nhận ra được trước mắt vẫn là sơn môn Quy Long tông.

“Cái này... Cái này...”

Tông chủ Chính Nguyên tông đi về phía trước một bước, đang muốn nói gì đó thì bỗng nhiên sắc mặt đại biến, mùi máu tanh nồng nặc cùng với mùi máu tanh cực kỳ nồng đậm. Bước chân dừng lại, bàn tay lập tức vung mạnh lên hư không. Hào quang Chân Nguyên lóe lên, một cơn bão mãnh liệt bỗng nhiên sinh ra, cuốn về phía phế tích trước mắt.

Quy Long tông sơn môn vô cùng to lớn, liếc mắt nhìn một cái, thậm chí không thể nhìn thấy biên giới. Gió bão thành hình, cuốn tới, các loại phế vật bị cuốn lên, lộ ra phế tích đồ vật phía dưới, đồng thời, tu sĩ phía sau cũng đều tới đỉnh núi này.

Ngạc nhiên, trên mặt mỗi người đều là vẻ kinh ngạc, một ít tu sĩ tu vi không cao thì vẻ mặt hoảng sợ. Phía dưới phế tích, vậy mà vùi lấp vô số chân tay cụt, đầu người, các bộ kiện thân thể rải rác trên mặt đất, vết máu đỏ sẫm giống như vết rỉ loang lổ.

Quy Long tông hoàn toàn bị hủy diệt, tất cả mọi người đều không phải kẻ ngốc. Liếc mắt là có thể nhìn ra tình trạng gì, Quy Long tông từ đầu đến cuối vẫn không thoát khỏi miệng mười vạn yêu thú. Những phần chân tay cụt kia đều có thể nhìn ra dấu vết đã thú xé rách, có thể tưởng tượng được. Lúc trước khi Quy Long tông bị vây, một vạn đệ tử kia chết thảm như thế nào.

” Súc sinh”

Giữa ngực bụng Lôi Vân phập phồng kịch liệt, ánh mắt như muốn phun ra lửa. Hắn đã nổi giận tới cực điểm, thần thức đã sớm bao phủ cả sơn môn Quy Long tông. Một người sống cũng không có, thần thức lan tràn, trong vòng ngàn dặm bình tĩnh như nước sôi. Xem ra chiến đấu đã kết thúc từ lâu. Quy Long tông đã sớm bị mười vạn yêu thú kia tiêu diệt.

Không chỉ có Lôi Vân, gã tu mười, mặt hầm đều là nổi giận lục nộ và phun trào, nhìn cảnh bỏ trốn thảm thiết trên đỉnh núi không thể lập tức bắt lấy mười vạn yêu thú kia, sau đó diệt sát sạch sẽ.

“Trưởng lão, vẫn còn nữa.

Tông chủ Chính Nguyên tông tu vi cũng là Kết Đan Đại viên mãn, không kém Lôi Vân. Thần thức của hắn cũng quét khắp phạm vi mấy ngàn dặm quanh Quy Long tông sơn. Bất luận là mười vạn yêu thú hay là tu sĩ Quy Long tông đều không thu hoạch được gì. Mặc dù biết Quy Long tông hẳn là không có hi vọng, nhưng vẫn chần chờ hỏi qua lôi vân một chút.

Nhưng lôi vân vẫn làm hắn thất vọng, khe khẽ lắc đầu. Biểu tình chính nguyên tông ảm đạm một chút, hắn đột nhiên có một loại cảm giác bị thương, giống với Quy long tông. Chính nguyên tông cũng giống vậy, mất đi cường giả nguyên anh kỳ tọa trấn, chính là trong một đêm Quy long tông bị diệt, tông chủ chính nguyên tông mới có chút cảm khái.

“Khinh người quá Lôi Vân trưởng lão, nếu còn không giết hết bọn súc sinh này, tôn nghiêm của Tiên Đạo ta ở đâu?”

Vị lão giả này vẻ mặt tức giận đứng ra. Sát khí trên người bộc phát, khí thế của Kết Đan Đại viên mãn cuồng bạo đi ra. Mặc dù thân hình có chút cúi xuống nhưng khí tức uy nghiêm trên người làm cho người ta không thể không nhìn thẳng. Đạo phong bạo bị vung tay lên dễ dàng gọi ra cũng bởi vì khí thế của lão giả này mà bạo liệt.

“Chiến tặc chiến đấu” sáu lần...

Sau khi khí thế tông chủ Chính Nguyên tông bộc phát, lập tức dẫn động những tu sĩ khác, trước đó mười vạn đại nhượng, lúc đại quân yêu thú của Thiên Lang điện tiến vào thế lực Tiên Đạo. Những môn phái này đều cho rằng chỉ là chiến tranh giữa Thiên Lang điện cùng Thần Tiêu Đạo Tông., Là để ngoài trừ những môn phái có quan hệ tốt với Thần Tiêu Đạo Tông hoặc là bình thường bám vào bên dưới cánh chim của Thần Tiêu Đạo Tông, các môn phái khác đều không tham chiến. Cho dù thỉnh thoảng truyền đến tin tức toàn bộ môn phái nhỏ bị đại quân yêu thú tàn sát, nhưng những môn phái này cũng chỉ là cho rằng đại quân yêu thú lúc đi qua vô ý vì vậy mà thôi., Thế nhưng bây giờ, đại môn phái tiên đạo như Quy Long tông cũng chỉ trong một đêm bị hủy diệt, đối với những đại môn phái này mà nói, quả thực là cảnh báo.

Lấy không để lòi vân mở miệng, toàn bộ tu sĩ đều cho thấy mỗi bên đại biểu lập trường. Khu vực thống trị của Thần Tiêu Đạo Tông không ít hơn khu vực Thiên Lang Điện thống trị mười vạn ngọn núi lớn, thậm chí bởi vì đông đảo quốc gia nhân loại kia khí thế tu tiên thịnh hành. Các đại môn phái từ thế tục thu nạp không ít nhân vật thiên tài, trong mỗi một môn phái đều có không ít cường giả.

Mười vạn đại sơn, thế lực tiên đạo, nửa vì lần này Long tông bị diệt mà phải chính thức giao chiến. Phần đông tu sĩ đứng ở trong sơn môn ngày xưa của Quy Long tông, chiến ý bàng bạc phóng lên tận trời, trong vòng ngàn dặm đều có thể nghe thấy.

Lôi vân đứng ở một bên quan sát hết thấy, khóe miệng có một vòng ý cười quỷ dị “

Cách Quy Long tông khoảng hai vạn dặm, một dòng lũ đen sì như mực xuất hiện phía trên mây mù.

Trên cao vạn trượng, cùng với cương phong tầng tầng vùn vùn chỉ có mấy trăm dặm. Đây cũng không phải là người bình thường hoặc là yêu thú có thể xuất hiện, nơi này mỗi thời mỗi thời khắc đều gió lớn kinh khủng.

Cho dù là Kết Đan Tông Sư, thời điểm ngự trị phi hành cũng sẽ không đến vạn trượng này. Nguyên nhân chính là uy lực cuồng phong nơi này không thể Kết Đan Tông Sư, không cần thận nếu bị cuồng phong nọ cuốn vào tầng cương phong trên bầu trời, chỉ sợ sẽ bị cương phong bên trong thần hình câu diệt. Cho nên, phía trên có thể xem như hiểm có nơi lui tới.

Nhưng luồng nước lũ gần đen kìa, bên trong yêu khí quay cuồng. Tất cả yêu thú dữ tợn vô cùng đều chìm nổi trong đó. Trên người mỗi một con đều tràn ngập mùi máu tanh, tựa hồ cũng đã trải qua giết chóc máu tanh, thậm chí sát khí trong mắt yêu thú còn chưa rút đi. Không, phải nói là sát khí trong mắt đại bộ phận yêu thú đều còn, xuất hiện bên trong yêu khí là một đôi mắt thú đỏ như máu.

“Tiểu độc vật, khẩu vị của ngươi thật đúng là mấy huynh đệ liêu sống liêu chết mới phân chia được chút ít, tiểu tử ngươi vậy mà cướp đi tất cả đan dược linh thảo của Quy Long tông.”

Trong dòng lũ yêu thú, một thanh âm to lớn bỗng nhiên xuất hiện, thậm chí xuyên thấu cả tầng cương phong. Ngay phía trước dòng lũ yêu thú này, ba người đứng sừng sững. Ba người này đều tản ra khí thế mạnh mẽ khủng bố.

Một thiếu niên áo vàng, khuôn mặt yêu dị mang theo vẻ tái nhợt, một đôi mắt hẹp dài vô cùng. Ánh mắt hắn bắn ra, giống như bị một đầu rắn độc nhìn chăm chăm.

Tử bào nhân vẻ mặt thô cuồng, khí tức trên người giống như một vị bá chủ, nhìn thiên hạ, cái gì cũng không để vào mắt.

Ở giữa hai người là một người. Một tiếng vải bố quần áo, bàn chân Bạch Triết hoàn toàn lộ ra trong không khí như một nữ nhân, khuôn mặt thanh tú.

Người nói chính là người áo tím kia, mặc dù hắn nói như vậy nhưng trên mặt lại không thấy vẻ bất mãn của thiếu niên áo vàng. Có điều trong ánh mắt hắn nhìn về phía Triệu Vô Tà dường như mang theo một tia sợ hãi. Không chỉ có nó, mà ánh mắt mấy người đứng phía sau cũng đều nhìn về phía Triệu Vô Tà.

Khí tức trên thân mấy người kia đều không yếu, mỗi một người đều ít nhất có tu vi Kết Đan Tông Sư, đứng ở trong cảm giác bị áp bức phát ra ngoài. Nhưng những người này lại có cảm giác sợ hãi đối với Triệu Vô Tà. Chúng nó đều còn nhớ rõ, một ngày trước ở trong sơn môn Quy Long Tông, Triệu Vô Tà làm thế nào để đối phó với lão giả áo đen sắp tấn thăng đến Nguyên Anh Kỳ.

Nguyên Anh kỳ a, mặc dù thiếu niên áo vàng và thiếu niên áo tím kia đều có tu vi Kết Đan đại viên mãn, cùng Nguyên Anh kỳ kia chênh lệch một cảnh giới. Nhưng chính sự chênh lệch này, cùng chênh lệch cách xa vạn dặm, giống như lạch trời vĩnh viễn không thể vượt qua. Từ viễn cổ đến nay, bất luận là tiên đạo ma đạo,, Vẫn là Yêu tộc, không biết bao nhiêu nhân vật thiên tài, cường giả bị Thiên Đạo này làm tiêu mất, mặc cho có giấy giũa như thế nào cũng vô dụng, không thể vượt qua được đạo lôi điện kia.

Có lẽ có một ít tu sĩ may mắn giữ được tính mạng khi đột phá bình phong thiên địa của Nguyên Anh kỳ, còn tiến vào cảnh giới Hư Anh kỳ, mặc dù không thể trở thành cường giả Nguyên Anh kỳ nhưng vẫn là cường giả đứng đầu, đủ để hô phong hoán vũ tại Thiên Vân đại lục.

Nhưng lão tổ tông Quy Long tông chẳng những là cường giả Hư Anh kỳ, hơn nữa còn mượn lực của Hạo Nhiên Kim Đan thiếu chút nữa đã có thể tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ. Nguyên bản mười vạn yêu thú, mỗi một con đều tưởng rằng lần này sẽ thảm bại, thậm chí mười vị thủ lĩnh yêu thú kia cũng đã chuẩn bị tinh thần liều mạng.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, khi lão giả áo đen sắp tấn cấp lên Nguyên Anh kỳ tới thời kỳ cực kỳ mấu chốt, Triệu Vô Tà đã ra tay. Dùng khí thế lôi đình xuất thủ, Nhân Trùng vô cùng

quỷ dị lại càng thêm kinh khủng. Sau khi Triệu Vô Tà bóp bóp chén thứ tư trong tay, Hạo Nhiên Kim Đan trong cơ thể lão giả áo đen kịch biến.

Vốn hạo nhiên chính khí có thể làm cho lão giả áo đen tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ lại biến thành vật trí mạng. Trong nháy mắt, linh khí tinh thuần thu nạp luyện hóa trong cơ thể lão giả áo đen sau mấy trăm năm bị huyết khí cắn nuốt cảnh báo, cực kỳ vui mừng, tu luyện gần ngàn năm lập tức hóa thành bọt nước.

Không phải do tâm trí lão giả áo đen kia không kiên định, vào thời khắc cuối cùng, tay không Triệu Vô Tà đang lấy trái tim của lão ngay trước mặt mọi người thuộc Long Tông. Lão giả áo đen hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng, nếu như không phải vì mất đi toàn bộ lực lượng, chỉ sợ lão đã lập tức tự bạo thân thể đồng quy vu tận với Triệu Vô Tà.

“Àm ầm “

Tất cả yêu thú đều còn nhớ rõ, mới một ngày trước, Triệu Vô Tà đứng trước mặt tất cả mọi người, tự tay bóp vỡ trái tim cùng cách mà mình lấy ra từ trong cơ thể lão giả áo đen kia. Cũng giống như bóp nát chén nhân trùng quỷ dị kia, trái tim lão giả áo đen kia cũng bị bóp vỡ.

Càng quỷ dị hơn chính là, sau khi trái tim lão giả áo đen bị bóp nát hóa thành một mảnh huyết vụ. Giữa huyết hồng vỡ vụn, vậy mà chậm rãi chui ra một cái chén nhân trùng màu huyết hồng. Khí tức so với bất kỳ cái gì của con người chung trước đây, đều quỷ dị gấp trăm lần. Ngay tại thời điểm ngay lúc chén nhân trùng xuất hiện.

Nhân trùng lập tức sinh ra cảm ứng, không cần Triệu Vô Tà triệu hoán đã tự động bay ra khỏi đan điền. Cảnh tượng trong đan điền càng quỷ dị, huyết vụ nổ tung, chén máu người này chuyển động cắn nuốt tất cả phần vụn huyết hồng.

Trong khoảnh khắc đó Triệu Vô Tà tựa hồ biến thành ma đầu viễn cổ, hoàn toàn không có nhân tính, bàn tay tràn đầy máu đỏ kia không thu hồi lại, mà hung hăng cắm vào trong đan

điền thi thể lão giả áo đen, khi bàn tay đi ra, một đứa trẻ sơ sinh liền xuất hiện trong tay hắn ta.

Nguyên anh, không, là Hư anh. Hắc bào lão giả mặc dù chỉ kém một bước nữa là có thể tấn thẳng đến Nguyên anh kỳ. Nhưng dù sao cũng đã thất bại. Đứa trẻ này ở trong tay Triệu Vô Tà tựa hồ vô cùng suy yếu. Thân thể một điểm hào quang cũng không có, âm đạm vô cùng, giống như tùy thời đều có thể tiêu tán.

Trong ánh mắt kinh hãi của tất cả môn nhân thuộc Quy Long tông, Triệu Vô Tà chậm rãi chuyển huyết trùng chui ra từ trái tim lão tổ tông.

“Không, không.”

Mặc kệ Quy Long tông tông chủ không muốn như thế nào, nhưng vẫn không thay đổi được gì, con côn trùng quỷ dị vô cùng kia vui mừng mở miệng trùng dữ tợn, hung hăng cắn một cái vào nguyên anh phía trên, nguyên anh vốn còn chưa có động tĩnh lập tức rú thảm lên. Nhưng bởi vì quan hệ với anh.

Ngay cả bản lĩnh chạy trốn lúc bỏ mình cũng không có. Tuy rằng trẻ sơ sinh mở miệng nhỏ ra tựa hồ gào thét thảm thiết, nhưng lại không có một chút âm thanh nào truyền ra, càng miễn bàn muốn thoát khỏi miệng trùng chung của người nọ.

Vô cùng thông thả, trước mặt mười vạn yêu thú. Đang ở trước mặt tu sĩ của Long tông. Nguyên Anh của lão giả áo đen đã bị huyết điển kia chậm rãi nuốt vào bụng, mà ngay lúc cuối cùng há miệng xuống bụng thì đại diện của nhân chung vốn mơ hồ lập tức chớp động hào quang.

Trong huyết quang, khuôn mặt của nhân trùng này lại biến ảo thành lão giả mặc hắc bào, vô cùng già nua. Cùng với nhân trùng khác giống như chén máu, khuôn mặt của nhân trùng này đồng dạng cũng thống khổ vô cùng, giống hệt vẻ mặt trước khi chết của lão giả kia.

“Tê...”

Triệu Vô Tà mang theo ý cười quỷ dị buông Huyết trùng ra, mặc cho nó tản ra quang mang trên không trung, sau đó quay mặt về phía đám người Quy Long tông.

“Vù vù.”

Thiếu niên áo vàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, âm thầm liếc Triệu Vô Tà một cái, trong lòng âm thầm kinh hãi. Vừa rồi nó nhớ lại chính là tràng cảnh ở Quy Long tông, cho dù cho hiện tại, thiếu niên áo vàng vẫn đối với Triệu Vô Tà vô cùng kiêng kỵ.

Nó tự hỏi, nếu như đối mặt Triệu Vô Tà..., Đối mặt huyết trùng vô cùng quỷ dị kia, chỉ sợ kết cục cũng sẽ giống như lão giả áo đen. Cho nên hiện tại, thiếu niên áo vàng đã đem Triệu Vô Tà liệt vào đối tượng ngoài cường giả Nguyên Anh kỳ là tốt nhất. Bất quá thủ lĩnh thiếu niên áo vàng là hoàng sa mạng này không biết. Kỳ thật Triệu Vô Tà không có thực lực mạnh mẽ như vậy, có thể giết lão giả áo đen Triệu Vô Tà chính là phí hết tâm tư.

Tính toán mọi lần thì thôi, nhưng cuối cùng để diệt sát lão giả mặc hắc bào., Triệu Vô Tà lại trả giá bằng một cái chén của con người. Tuy cuối cùng còn thu hồi được một con Nhân trùng kinh khủng hơn nữa, nhưng chén Nhân Trùng bị bóp nát cũng giống với con côn trùng ban đầu. Thật là không thể nào luyện trở về được nữa. Lúc này Triệu Vô Tà nhìn thoáng qua con Nhân Trùng dưới chân đang giẫm lên chén kiếm, trong mắt xuất hiện vẻ tiếc hận. Nhưng dường như lại nhớ ra điều gì đó, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hưng phấn cuồng nhiệt.

“Ngày trăm chung luyện thành công...”

Lời nói, đừng có vội a....

Chương thứ hai trăm mười sáu lại thêm một vị cường giả Nguyên Anh kỳ...

Nguyên lai hồng lưu như mực theo nam phong tăng lan âm âm mà qua, hồng lưu điểm nội. văn hậu, không biết bao nhiêu yêu thú đang ở trong đó bốc lên. Những yêu thú này mỗi một đầu đều cực kỳ hung sát, dũng mãnh bay qua trời cao thì một thanh âm mơ hồ truyền đến.

“Tiểu độc vật, bản thể của ngươi rốt cuộc là cái gì, tiểu độc....

Lời vừa nói ra, mấy người phía sau ba người đều đồng thời biến sắc. Tại mười vạn đại sơn, tự tiện hỏi người là bản thể cực kỳ không lễ phép. Bởi vì có chút yêu dị dị chủng bí ẩn, sau khi hoá hình bình thường đều lấy nhân loại diện mục gặp người., Rất ít khi lộ ra căn cơ của mình. Ở trong lòng chúng thú, Triệu Vô Tà đã sớm cho rằng Triệu Vô Tà là yêu thú dị chủng, hơn nữa phẩm giai không thấp, lúc này lại bị người áo tím kia hỏi đến. Mặc dù sắc mặt chúng thú biến hóa nhưng vẫn tò mò nhìn Triệu Vô Tà.

Ngay cả thiếu niên áo vàng kia, cũng đều dựng thẳng lỗ tai lên, cẩn thận lắng nghe lời nói kế tiếp của Triệu Vô Tà. Dù sao cùng là thể lực yêu thú trong mười vạn núi lớn, cộng thêm lần công hãm Quy Long tông này, Triệu Vô Tà chiếm chỗ tốt nhiều nhất cũng là miệng đan dược khó của Quy Long tông, hơn nữa vói người khổng lồ kia còn cắn nuốt mười mấy cao thủ.

Bất kể nói thế nào, đều là Triệu Vô Tà chiếm tiện nghi. Cho dù Triệu Vô Tà sẽ không nói ra bản thể của mình, cũng có lẽ sẽ không trách tội người áo bào tím, đáng tiếc bọn chúng nghĩ sai rồi. Không phải Triệu Vô Tà không muốn nói ra bản thể của mình, mà hắn căn bản không có bản thể, hắn là một con người. Nhân loại hàng thật giá thật, sao lại có bản thể.

Cho nên, sau khi nghe Tử bào nhân nói vậy, sắc mặt Triệu Vô Tà lập tức trầm xuống. Nhân trùng dưới chân bỗng nhiên phát ra ánh sáng, bên trong thân kiếm có rất nhiều huyết trùng bơi

lội, huyết vụ lưu chuyển trong đó. Khí tức của mỗi một con huyết trùng đều khác nhau nhưng lại có một điểm giống nhau đó là bọn chúng đều có khuôn mặt rõ ràng.

Như thể vĩnh viễn chìm vào trong thống khổ khuôn mặt, Trịnh Nguyên Bá, Chu Giác, Chương môn Vụ Ân Môn, lão giả mặc hắc bào tuy Kiếm Vô Phụ cùng Phong Sơn trang trang chủ Nhân Trùng đã bị Triệu Vô Tà phá hủy. Nhưng Triệu Vô Tà vẫn cảm thấy trong lòng thư thái. Bởi vì lúc này, trong thân kiếm có máu tươi đỏ sậm của Nhân Trùng, hoàn toàn không chỉ có bốn Nhân Trùng chén kia.

Mà là có mười con, quả nhiên đang nhìn chăm chú. Bên trong huyết vụ đang bơi lượn không ngừng.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt đọc kết cục cả mười chín phần mười một lần.

Huyết trùng không phải chỉ thoáng cái đã tăng lên được mười sơi. Không sai, uy áp của Nhân Qua Kiếm đã nặng tới một cảnh giới không thể so sánh trong khoảnh khắc. Cho dù Triệu Vô Tà không cầm Nhân Trùng trong tay, chỉ đạp dưới chân mà thôi.

Mặc dù như vậy, vẫn không thể ngăn cản ánh mắt sợ hãi của những yêu thú khác. Lúc đó Triệu Vô Tà cũng đang dùng Nhân Huyết Kiếm. Nhân trùng trong chén kiếm nếu sau khi bị phá hủy, vậy sẽ không thể khôi phục lại như cũ nữa. Như trước đây không lâu đã bị Triệu Vô Tà bóp nát, vị trang chủ Phong Vụ sơn trang.

Nhưng hy sinh một cái chén trong người lại đổi được một cái Nhân Trùng mạnh mẽ hơn. Trước mặt mười vạn Yêu thú và phân đông tu sĩ của Quy Long tông, Triệu Vô Tà đã luyện chế lão giả áo đen thành Nhân Trùng Bàn. Sau đó, lúc mười vạn Yêu thú bị tiêu diệt Quy Long tông, trong Nhân Chung kiếm trong tay Triệu Vô Tà lại có thêm sáu đầu Nhân Trùng.

“Khụ khụ khụ, hồ ta lắm mồm, chạy đi.”

Tử bào nhân trông thấy sắc mặt Triệu Vô Tà không tốt, thì lập tức lóe lên ánh sáng. Trong lòng lập tức giật mình, vội vàng ngậm miệng. Mấy đầu Yêu thú còn lại bao gồm cả thiếu niên

áo vàng đều rất thức thời lựa chọn trầm mặc. Lúc này vị bá chủ đầm đen chín vạn dặm Triệu Vô Tà mơ hồ đã trở thành đầu lĩnh yêu thú, dù sao đó cũng là lúc thuộc Long tông.

Ma tính mà Triệu Vô Tà biểu hiện ra quả thực giống như những con hung thú thời viễn cổ vô cùng hung tàn. Quá kinh khủng, nhất là con huyết trùng kia, lúc bơi lội trong huyết vụ càng làm cho đông đảo yêu thú giật mình.

“Ngu”

Ánh kiếm lấp lóe trong hư không, dưới chân Triệu Vô Tà bỗng xuất hiện một đám mây máu, thay thế thành Nhân Trùng chén kiếm. Mà lòng bàn tay của Triệu Vô Tà chính là chuôi của Nhân Trùng xương kiếm. Khóe miệng hần hiện ra nụ cười lạnh, ngón tay chậm rãi phát qua thân kiếm, bỗng nhiên ngừng đầu đối mặt với bày thú phía sau.

“Cái này chính là, bản thể của ta.

Sau khi nói xong, hần cũng không nhìn sắc mặt chúng thú mà biến hóa, trực tiếp hóa thành một đạo huyết ảnh, trong lúc đó vận vẹo kéo dài, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách cực lớn. Cũng trong thời gian mấy hơi thở, thân ảnh Triệu Vô Tà liền biến mất ở chân trời.

“Đi” Thiếu niên áo vàng và người áo tím liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương vẻ kiêng kỵ nồng đậm. Còn có hai người đều không muốn thừa nhận. Đó chính là tại sâu trong ánh mắt của hai người, đều có một tia sợ hãi, đều là bá chủ một phương. Hai thú đều là hạng người bá chủ, nếu không phải tu vi mạnh mẽ quá nhiều, trong lòng sẽ không phục, huống chi là sinh ra về sợ hãi.

Nhưng mà, thủ đoạn của Triệu Vô Tà thật sự quá đẫm máu, ngay cả yêu thú thân là cũng chịu không được. Nhất là chưa bao giờ xuất hiện trên Thiên Vân Đại Lục, những huyết trùng kinh khủng vô cùng.

Sau khi hai người ra lệnh một tiếng, dòng lũ yêu thú phía sau càng thêm khủng bố. Yêu khí quay cuồng, cho dù hai người bất động nhưng vẫn bị mạnh mẽ đẩy lên bầu trời xa xa. Triệu Vô Tà tuy là bá chủ đầm đen chín vạn dặm nhưng một thân

một mình tiến vào trong thế lực Tiên Đạo., Cho nên Độc lai độc vãng chúng thú cũng không thể nói nhiều, chỉ có thể tùy ý để hấn rời đi, nhưng chúng thú đều biết Triệu Vô Tà cũng giống bọn chúng, lúc này cũng chỉ có một nơi đi mà thôi.

Thiếu niên áo vàng và người áo tím vẫn đứng ở phía trước dòng lũ, mắt thú xuyên qua tầng mây thật dày, nhìn thẳng xuống dưới. Khu vực thống trị của Thần Tiêu Đạo Tông ước chừng đạt tới mấy chục vạn dặm thậm chí là trên trăm vạn dặm, rộng lớn vô cùng, cũng không biết có bao nhiêu môn phái tiên đạo hoặc là quốc gia nhân loại.

Lúc này hai người đều nhìn xuống mặt đất, với tu vi của hai người, phía dưới quốc gia nhân loại hoặc môn phái tiên đạo tự nhiên là gạt không được “. Trong lúc đảo qua những cái này, trong mắt hai người đồng thời hiện lên sát khí, còn có tham vui hơn. Bất quá đều là cố gắng chịu đựng. Mặc dù là bọn họ muốn mang theo thủ hạ của mình, đi xuống tàn sát một phen, cướp đoạt bốn phương.

Nhưng mà hai người cũng có chừng mực, sau khi được Thiên Lang điện triệu hồi, ai cũng không dám lựa chọn vi phạm. Lúc này, các lộ yêu thú phân tán khu vực thống trị của Thần Tiêu Đạo Tông đều chạy tới Thần Tiêu Đạo Tông.

“Vị đại nhân kia tìm chúng ta có chuyện gì, chẳng lẽ lấy thực lực của Thiên Lang điện còn cần chúng ta hỗ trợ sao.

Sắc mặt người áo tím nghi ngờ, không chỉ có hấn. Còn có một số yêu thú lĩnh khác cũng cảm thấy nghi hoặc. Thiếu niên áo vàng quay đầu lạnh lùng nhìn người áo tím, nhẹ nhàng mở miệng: “Chỉ sợ là “Cần pháo hôi”.

Lời vừa nói ra, tử bào nhân cùng yêu thú phía sau đều biến sắc, chợt biến thành từng tia từng tia.

.

Thần Tiêu Đạo Tông, một trong thập đại môn phái của Tiên Đạo, môn phái mạnh mẽ đã đứng sừng sững trên Thiên Vân Đại Lục hơn vạn năm. Sơn môn khổng lồ của Thần Tiêu Đạo, lấy hai ngọn núi đứng vững trên một vùng bình nguyên rộng

lớn làm chủ. Bắt đầu từ đỉnh núi, vô số kiến trúc nguy nga kéo dài tới đỉnh núi.

Ngon núi cao vạn trượng, hai ngọn núi này thậm chí kéo dài đến tầng cương phong kia. Bình thường Thần Tiêu Đạo Tông, bên ngoài sơn môn suốt ngày đều có linh khí quay cuồng, là bị rất nhiều trận pháp tụ linh bên trong Thần Tiêu Đạo Tông quấy nhiễu., Trong sơn môn của Thần Tiêu Đạo Tông, cung cấp cho các đệ tử trưởng lão tu luyện. Nghe đồn môn hạ đệ tử Tiên Đạo mười đại môn phái đều có mười vạn đệ tử, mà đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông kia có tư chất rất nặng. Lấy tu vi đệ tử lại ít hơn mười đại môn phái Tiên Đạo khác, chỉ có mấy vạn đệ tử. Nhưng trong mỗi ngày, thời điểm tu luyện chỉ cần thở nạt là có thể dẫn động thiên biến.

Nhưng dù sao Thần Tiêu Đạo Tông cũng là môn phái cường đại sừng sững hơn vạn năm, các loại trận pháp cấm chế không biết có bao nhiêu, Tụ Linh Trận Pháp thu nạp linh khí. Đồng thời cũng có các loại trận pháp sinh ra linh khí, hoặc là đem địa mạch dưới đất ở ngoài mười vạn dặm, linh khí thu nạp được. Quá trình đó mặc dù chậm nhưng cũng đủ cho đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông tu luyện.

Trong mười đại môn phái Tiên Đạo, thực lực của Thần Tiêu Đạo Tông cũng nằm trong số năm người đứng đầu, nhưng trước kia đều rất điệu thấp xử sự. Chỉ có điều gần đây Thần Tiêu Đạo Tông bỗng trở nên ngang ngược kiêu ngạo, khi đệ tử ra ngoài lịch lãm, thậm chí còn ngang ngược kiêu ngạo hơn đệ tử Phạm Thiên Tiên Các của thập đại môn phái Tiên Đạo.

Trước kia, trong Thần Tiêu Đạo Tông, trên đại lục Thiên Vân có thanh danh lớn nhất. Không ai khác ngoài tông môn Thần Tiêu Đạo, một khu vực bao vây toàn bộ sơn môn Thần Tiêu Đạo Tông. Khu vực đó có một cái tên, chỉ cần là một trong những giới Tu Chân. Mặc kệ là nhân loại hay là yêu thú, đều đã nghe qua.

Lôi trì, Lôi trì...

Lôi trì vô tận, lôi động cửu thiên. Nơi này chính là lôi trì, bên trong một khu vực đó, khắp nơi đều là lôi trì, các đồ vật tràn ngập lực lôi điện, hoàn toàn bao vây hai ngọn núi kia. Lực lôi

điện này xuyên qua Cửu U để thông tới tầng cương phong, quả thực biến thái tới cực điểm.

“Ầm ầm ầm, ầm ầm ầm, bùm bụp bụp.

Những tiếng sấm truyền đến, khu vực này thật sự quá kinh khủng. Nếu là có người đứng ở bên ngoài Lôi Trì, chỉ sợ còn chưa động thủ liền làm cho như phát điên lên rồi. Quả thực không phải chỗ nước người ngây dại, vô số đồ vật lực lôi điện nổi lên khắp nơi, ánh sáng tím, ánh sáng trắng giao nhau chọt lóe.

Lôi Trì, hiểm địa phụ thuộc hung danh nhất Thiên Vân Đại Lục. Chính là cường giả Nguyên Anh Kỳ, nếu muốn mạnh mẽ xuyên qua Lôi Trì, cũng là chuyện không thể nào. Nhất là khu vực trung tâm của Lôi Trì kia, trong truyền thuyết thậm chí có cường giả cấp bậc Hóa Thần Đạo Quân mới có thể chống lại được Thiên Lôi này.

Không thể vượt qua Lôi trì một bước.

“Ha ha ha...” Con sói con của Thiên Lang điện, không phải muốn huỷ diệt Thần Tiêu Đạo Tông ta sao, chỉ là Lôi Trì cũng không qua được, còn không bằng sớm trở về bú sữa mẹ đi.”

“Ha ha ha, ha ha ha...”

Tuy sơn môn Thần Tiêu Đạo Tông bị lôi trì vây quanh, nhưng cảnh tượng bên trong vẫn xuất hiện rõ ràng trước mắt rất nhiều yêu thú. Một lão giả mày kiếm đang cầm kiếm đứng trên không trung, khí thế trên người bùng nổ, lôi quang nổ mạnh, không ngờ lại hô ứng lẫn nhau với lôi trì kia, sấm sét trên không trung càng thêm vang dội.

Lời cười nhạo từ trong miệng lão giả mày kiếm nói ra, vang vọng trong phạm vi ngàn dặm của Thần Tiêu Đạo Tông. Lão giả mày kiếm còn chưa vào Thần Tiêu Đạo Tông tu luyện, chẳng qua là một đồ tể ở thế tục, tật xấu nói chuyện vẫn còn. Tuy nhiên sau khi lão nói ra lời của hắn, tựa hồ đối với khẩu vị của những đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông kia, phối hợp tạo ra tiếng cười vang động trời.

Vào lúc này, toàn bộ Thần Tiêu Đạo Tông đều bị vô số Yêu thú vây quanh, mấy chục vạn Yêu thú rải đầy bầu trời. Các tộc

đàn, các loại Yêu thú hung ác, tất cả đều hóa ra bản thể. Trên bầu trời bao phủ khắp các Thần Tiêu Đạo Tông, không tìm được bất cứ khe hở nào. Càng thêm kinh khủng chính là, từ đằng xa còn không ngừng có lũ yêu thú gia nhập vào.

Bất quá những yêu thú này đều bị khu vực lôi trì kia ngăn trở, cự bên ngoài Lôi Trì.

“Độc”

Trên bầu trời nổ vang, lại một cơn lũ yêu thú xuất hiện. Từ quang chớp động, trên bầu trời đột nhiên tản ra mùi hương kì dị, từng con bướm màu tím bỗng nhiên xuất hiện, từng con từ xa xa bay tới. Lúc cánh vỗ không phát ra một tiếng động nào, chỉ có loại hương khí này làm cho người ta khó lòng kiềm chế muốn đắm chìm trong đó.

Tử Linh Điệp, bá chủ Điệp Linh Cốc đến. Một cô gái áo tím tràn ngập mê hoặc xuất hiện ở không trung, ở trong đàn bướm kia, bị vô số quái điệp mỹ lệ dụ hoặc đến cực điểm vây quanh. Trên người nữ tử này tràn ngập khí tức mê hoặc khôn cùng, cho dù là những yêu thú kia, cũng là dục hỏa đại thịnh, âm thầm nhìn về phía nữ tử kia, quả thực là muốn đem nàng nuốt vào trong bụng. Vưu vật nhân gian.

Lôi Trì không thể ngăn trở “trong sơn môn Thân Tiêu Đạo Tông”, không ít đệ tử khi thấy nữ tử áo tím hiện thân thì đang âm thầm nuốt nước miếng, ánh mắt hướng về phía nữ tử này. Ánh mắt không khác gì ánh mắt yêu thú dã man, thậm chí còn rất bỉ ổi. Trong lòng thầm than quả nhiên là vưu vật nhân gian.

“Điện chủ.”

Nữ tử áo tím coi như hoàn toàn không cảm ứng được khẩu quang cực kỳ đậm đặc kia, thân hình lóe lên trên không trung, sau một khắc liền xuất hiện ở phía trước dòng lũ yêu thú. Trước mặt một vị đại hán đang nhắm chặt hai mắt, thân thể thuột tha vô cùng chậm rãi khom xuống thanh âm kính nhỏ nói. Vị đại hán này hình như đem nơi này biến thành tĩnh thất tu luyện của động phủ nhà mình, hai chân ngồi xếp bằng nhập định hoàn toàn không thèm để ý vô số yêu thú sau lưng.

“Điện chủ.”

Dị biến phát sinh, khi nữ tử áo tím kia xuất hiện trước mặt đại hán, không trung bỗng nhiên hiện lên một đạo huyết quang. Một huyết ảnh vạn vạo ở bầu trời xa xa đột nhiên kéo dài, sau đó huyền diệu liền xuất hiện phía sau nữ tử áo tím, đồng dạng khom người nói, là Triệu Vô Tà, vốn là tồn tại che đậy hắc vụ của hắn đã không thấy bóng dáng.

Trang phục vải gai, hai chân để trần, khoe miệng mang theo vui vẻ tà dị. Bộ dạng này xuất hiện trước mặt nữ tử áo tím, nữ tử áo tím đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó liền hung hăng cắn răng ngân sắc. Trên mặt xuất hiện vẻ oán hận, bộ dáng khổ đại cừu thâm. Cũng đúng, Triệu Vô Tà muốn một ngàn con cháu của nàng.

Hơn nữa, nếu để cho nữ tử áo tím biết rõ một ngàn Tử Linh Điện đã bị Triệu Vô Tà luyện chế thành Sa Trùng. Hơn nữa còn dung hợp cùng với Xà Đan của Hắc Lân Hoàn Xà Vương, luyện chế thành một loại côn trùng cực kỳ âm tà. Chỉ sợ sắc mặt nữ tử kia không chỉ có thể không vui.

“Ừm”

Từng tiếng vang nhẹ nhàng truyền đến, như là trả lời, lại như là hừ lạnh. Nữ tử áo tím lúc này cả người chấn động, sau đó sắc mặt thu liễm, lui sang một bên. Đợi nàng nhìn lại, Triệu Vô Tà khí định thần chậm rãi đứng ở bên cạnh nàng, liền chỉ lạnh lùng hừ một tiếng mới không còn tiếng động.

“Độc long long

Bầu trời lại nổi sóng, một dòng lũ từ đằng xa mang theo tiếng nổ vang vọt tới. Trong dòng lũ kia, yêu khí tràn ngập, từng đầu yêu thú hung sát sôi trào ở trong đó. Từng trận thú gầm rú vang dội, mùi máu tanh nồng đậm mờ hồ xuất hiện, những yêu thú này còn chưa tới phía trước Lôi Trì, nhưng mùi máu tanh đã nồng đậm vô cùng.

Mười vạn, ước chừng mười vạn yêu thú xuất hiện trên bầu trời.

Vì một tộc đàn, một vạn con Ban Lan Cự Hồ toàn thân có hoa văn màu tím kỳ dị bắt đầu khởi động yêu khí phía trên, tiếng hồ gầm chấn động tầng mây. Phía sau Tử Huyết Hồ, chín đại

tộc quần yêu thú đều xuất hiện. Trong đó một vạn yêu thú và con Tử Huyết Hồ kia đều khiến người ta chú ý, sa mãng xà màu vàng.

Từng đầu cự mãng uốn lượn quần lấy nhau, lưỡi rắn màu đỏ tươi không ngừng phụt ra, quấy lên yêu khí màu đỏ vàng, tựa như cát vàng cuộn cuộn phun trào, làm cho lòng người kinh hồn táng đảm.

Sau khi mười vạn yêu thú này xuất hiện, ngay cả đại hán kia cũng chậm rãi mở mắt nhìn về phía bầu trời, sau đó khí tức trên người hắn bắt đầu biến hóa.

Tĩnh Mật im ắng chậm rãi trở nên bừa bãi, tùy ý, bá tuyệt thiên địa. Khí mũi một mình hắn bạo phát ra, vậy mà qua khí thể toàn bộ yêu thú. Một cỗ khí trụ màu xanh từ trên người hắn bốc lên, xông thẳng lên trời, khí thể bá tuyệt thiên địa trực tiếp lướt qua lôi trì hướng sơn môn Thần Tiêu đạo tông kia mà đi.

“Hừ “

Chỉ nghe một tiếng hừ lạnh xen lẫn trong khí thể kia, vượt qua Lôi Trì truyền đến Thần Tiêu Đạo Tông. Trước cửa những người khác không có gì khác thường, thế nhưng lão giả mày kiếm kia đột nhiên biến sắc, thân hình kịch liệt lay động một cái, sau đó khóe miệng liền chậm rãi tràn ra huyết dịch đỏ thẫm.

Kinh khủng đây chính là uy thế của cường giả, chỉ dựa vào một tiếng hừ lạnh liền khiến cho một vị Kết Đan Tông Sư bị thương nặng. Đại quân yêu thú che kín bầu trời ở phía sau đại hán kia, mặc dù không có yêu thú nói chuyện nhưng ánh mắt lạnh lùng kia đã bắn qua Lôi Trì. Mấy vạn đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông đứng đối diện, trong lòng đều rung mình.

“Thiên Lang điện chủ, bắt nạt tiểu bối thì có bản lĩnh gì, có thần thông gì thì hướng về phía lão hủ đi.”

Thanh âm già nua nhàn nhạt sau khi phát ra một tiếng hừ lạnh tràn ngập uy thế, không có bất cứ dấu hiệu gì báo trước, một vị lão giả xuất hiện, một chòm râu bạc buông xuống, vẻ mặt hiền lành, mặc áo bào trắng đứng giữa không trung. Sau khi hắn xuất hiện, một đám đệ tử trưởng lão phía sau, thậm chí vị lão

giả thân mang đạo bào tông chủ Thần Tiêu Đạo tông cũng xuất hiện hơi khom người sau khi vị lão giả hiền lành này xuất hiện.

“Bái kiến sư tổ”.

Đám người kia quỳ xuống, con mắt Triệu Vô Tà hơi co lại, con người mở lớn. Nhìn về phía lão giả hiền lành kia, mắt chén mở ra, hai luồng âm dương quấn lấy nhau. Nhưng đúng lúc này, lão giả kia hình như cảm giác được gì đó, ánh mắt chuyển tới chỗ Triệu Vô Tà. Trong lòng hắn chợt lóe lên một tia sáng, khí tức hắc bạch trong mắt chén lập tức tán đi.

Cường giả Nguyên Anh lại là cường giả Nguyên Anh, ánh mắt Triệu Vô Tà lập loè. Cuối cùng rơi vào trên người đại hán kia. Đầu là cường giả Nguyên Anh, người mạnh nhất mà Triệu Vô Tà gặp được đương nhiên là Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu. Tiếp đến là Vong Tình Ma Đế cùng Vụ Nô, cuối cùng là vị lão tổ tông Chu gia kia. Nhưng mà cảm giác của điện chủ Thiên Lang điện này dành cho Triệu Vô Tà hoàn toàn không dưới một nữ nhân nào.

Lúc này nhìn thấy lão giả hiền lành mặc bạch bào thì không dễ phán định. Bởi vì Triệu Vô Tà không cảm nhận được khí thế của lão giả này nên cũng không thể dùng mắt chén nhìn. Bởi vì cường giả Nguyên Anh đều có lực cảm ứng vô cùng mạnh mẽ, cho dù ánh mắt Triệu Vô Tà có bao nhiêu cơ mật đều bị phát giác cả.

Chương thứ hai trăm mười bảy, thanh kỳ...

Trong lòng nữ tử áo tím đang kinh hãi vị lão giả đột nhiên xuất hiện ở sơn môn Thần Tiêu đạo, bỗng nhiên phát hiện Triệu Vô Tà vẫn đứng bên cạnh nàng đã biến mất. Hắn khẽ kêu lên một tiếng nhưng cũng chỉ là kinh ngạc một chút thôi, nàng đối với Triệu Vô Tà tuy không nói mừng cực nhưng một chút hảo cảm đều không đáng tiếc, nếu có cơ hội đối với Triệu Vô Tà bỏ đá xuống giếng giếng. Có lẽ vị cốc chủ Điện Linh Cốc này sẽ không bỏ qua.

Nhưng bây giờ đại quân yêu thú và Thần Tiêu Đạo Tông đang chiến tranh. Đứng ở phía trước trận doanh của mình, hai cường giả chí cao chậm rãi bước qua hư không, một tia tùy khanh cũng chưa từng nhện nhện. Hai người chậm rãi đứng chung một chỗ, sắc bén mất mạng, va chạm với nhau, tựa hồ trên không trung cũng va chạm tạo ra hoa lửa.

Cũng giống như vậy.

“Thiếp của Thiên Lang điện, hôm nay hàng xóm nhiều năm cuối cùng cũng gặp mặt. Lão hủ Lôi Thần, uy danh điện chủ. Lão hủ cho dù lúc còn trẻ cũng là như sấm bên tai. Không nghĩ tới hôm nay lại gặp mặt trong tình huống như vậy.”

Vị lão giả hiền lành này không chỉ làm cho người ta cảm thấy vô cùng an tâm, ngay cả nói chuyện cũng bình thản, làm cho người ta nghe xong liền sinh ra hảo cảm. Bất quá có chút đáng tiếc. Trước mặt lão giả cũng không phải là người lương thiện gì, mà là mấy chục vạn yêu thú cực kỳ hung sát.

Nhất là những tộc đàn yêu thú gần đây bị Thần Tiêu Đạo Tông thống trị giết chóc bừa bãi, bất luận là quốc gia nhân loại hay là tiểu môn tiểu phái, phạm là bị những hung thần kia đùng phải.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt đọc kết cục trò bát thập bát.

Đều chỉ có một kết cục, đó chính là hoàn toàn bị tàn sát sạch sẽ, phạm nhân không hề phản kháng lại càng bị những yêu thú

này coi là một bữa tiệc lớn, nhanh chóng ăn như gió.

Không biết bao nhiêu thành trì của nhân loại, bị những yêu thú này đụng phải, sau đó tất cả mọi người trong thành đều trở thành thức ăn trong miệng yêu thú. Cảnh tượng kia thật đáng sợ. Có lẽ tu sĩ ma đạo nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo. Ma đạo có chút công pháp tu luyện, cần tinh huyết sinh hồn phạm nhân đôi khi cũng làm chuyện tương tự. Nhưng những yêu thú này cũng không phải như vậy, mà ăn sống huyết nhục, là càng khiến người ta cảm thấy kinh khủng.

“Lão gia hỏa, ta không muốn nhiều lời. Chỉ cần bây giờ Thần Tiêu Đạo Tông giao ra hung thủ giết hộ pháp Thiên Lang Điện của ta, bản tọa sẽ lui binh. Nếu không.”

Khí thể toàn thân đại hán vẫn như trước phóng ra ngoài như cũ, khuôn mặt như đao khắc, ánh mắt lạnh lùng bắn tới trên người hiền lành lão giả kia. Sự uy hiếp không cần nói cũng biết, ở phía sau đại hán, nước lũ màu xanh trầm trầm nổi lên. Tất cả thiên lang màu xanh ở trong đó như ẩn như hiện, một đôi mắt đều chớp động u mang.

Thiên Lang nhất tộc, trong mấy chục vạn yêu thú, không cần nói cũng biết là cường đại nhất. Một vạn thiên lang kia, mỗi một đầu đều có cảnh giới trên Trúc Cơ kỳ, tụ lại một chỗ, phát ra khí thể rầm trời, trong đại quân yêu thú đồng thời phát ra khí thể vô cùng bắt mắt.

“Không có khả năng hừ”

Vị lão giả hiền lành kia còn chưa kịp mở miệng, một người khác đã đứng dậy, khuôn mặt đầy vẻ giận dữ, một thân đạo bào màu tím, tuy rằng có gương mặt hiền lành, thế nhưng lúc này lại trông rất kiêu ngạo.

Trong khoảnh khắc khi thân hình hắn đứng ra, bỗng nhiên trong hai mắt hiện lên một đạo lôi quang, tựa như nhân thiên nổi sấm sét. Lấy người này làm trung tâm, tiếng vang như lôi bạo xuất hiện. Trên bầu trời mây mù quay cuồng, trên chín tầng trời khí thể cuồng bạo như cuồng lôi bạo, cuồng bạo oanh đi ra.

Chúng thú kinh hãi, lại là Nguyên Anh Kỳ. Không nghĩ tới ngoại trừ vị hiền lão giả kia, lão giả mới đứng ra thân hình có chút khô gầy không ngờ cũng là một vị cường giả Nguyên Anh kỳ. Mặc dù khí thế bộc phát ra hình như không bằng Thiên Lang điện chủ và hiền lành lão giả, nhưng vẫn mạnh mẽ hơn nhiều so với những yêu thú tu sĩ khác, quả thực là tồn tại chỉ có thể ngưỡng mộ.

“Linh Lôi tử.”

Điện chủ Thiên Lang Điện liếc mắt nhìn qua, dừng lại trên người lão giả mặc đạo bào màu tím, giống như không thèm để ý nói. Ngay lập tức xoay người, đúng là không thèm để ý. Nhưng lão không thèm để ý, không có nghĩa là yêu thú thủ lĩnh không thèm để ý đến. Tử Huyết Hồ và thủ lĩnh tộc Hoàng Sa Mãng lại thấy xuất hiện thêm một vị cường giả Nguyên Anh khác, tất cả đều biến sắc.

“Thiên Lang điện chủ, bốn tọa là tông chủ của Thần Tiêu Đạo Tông, tất cả mọi chuyện trong Thần Tiêu Đạo Tông do bốn tọa làm chủ. Muốn Thần Tiêu Đạo Tông ta khuất phục, sớm giết chết tâm này đi, liền chiến xem một chút là đám súc sinh thủ hạ ngươi tiêu diệt Thần Tiêu Đạo Tông ta, hay là thi thể Thần Tiêu Đạo Tông ta lưu lại các ngươi.

Vị lão giả mặc đạo bào màu tím này thoát nhìn từ mi thiện mục, không nghĩ tới tính tình lại nóng nảy dị thường. Một loạt lời nói ra khiến Triệu Vô Tà đang ẩn mình trong biển thú cũng có thể cảm nhận được sự tức giận trong lời nói của lão giả kia., Lão giả này kiểm đứng sau lưng lão giả mặc đạo bào màu tím nhẹ nhàng nhướn mày kiểm lên, thân hình thẳng tắp, trên người phát ra khí tức cực kỳ sắc bén, không hề sợ hãi ánh mắt của điện chủ điện Thiên Lang.

Cảnh tượng kỳ dị, tuy rằng Thần Tiêu Đạo Tông ở vào thế hạ phong, thế nhưng mấy chục vạn yêu thú kia hoàn toàn không thể làm gì được Thần Tiêu Đạo Tông, ngay cả một ngọn cỏ một cây ngọn cỏ hắc cũng không làm được. Ngoại trừ bởi vì Lôi Trì kia, còn có hai người khác chính là lúc này, đứng trước sơn môn Thần Tiêu Đạo.

Hai vị cường giả Nguyên Anh Kỳ, hai vị lão giả. Một vị vô cùng hiền lành, giống như lão gia gia hàng xóm, khí thế cũng không lộ ra ngoài. Chỉ là cười tủm tỉm nhìn mấy chục vạn yêu thú trước mắt, một vị khác liền cuồng bạo hơn, vẻ mặt giận dữ, khí thế mạnh mẽ, không để cho Thiên Lang điện chủ chút nào.

“Dám vượt qua Lôi trì một bước, giết chết không tha”

Vị lão giả mặc đạo bào màu tím nhìn Thiên Lang điện, địa vị hai người thật ra tương đương nhau, không đề cao tu vi chủ yếu cao hơn “Thiên Lang điện điện” một chút. Nhưng cùng là thủ lĩnh thế lực siêu cấp, Linh Lôi Tử không chút sợ hãi điện chủ Thiên Lang điện. Thiên Lang điện là một trong mười vạn đại sơn yêu thần, Thần Tiêu đạo tông hấn cũng là một trong mười đại môn phái Tiên đạo, thế lực lại có gì đáng sợ.

Huống chi, nơi này chính là Thần Tiêu Đạo Tông. Có Lôi Trì ở đây, cho dù có mấy chục vạn yêu thú, Thần Tiêu Đạo Tông hấn cũng không sợ. Cho nên Linh Lôi Tử cố ý lớn tiếng nói, sau đó cười lạnh nhìn điện chủ Thiên Lang Điện.

Nhưng vào lúc này, vị lão giả từ lúc Linh Lôi Tử hiện thân đến nay đều là trầm mặc kia bỗng nhiên mở miệng.

“Không biết nhưng Thanh Kỳ huynh đã đến, xin hiện thân gặp mặt.”

Đột ngột mở miệng không thấy đáp lại. Trong vòng ngàn dặm, chỉ có âm thanh của ông lão này vang vọng. Không thấy bất cứ âm thanh nào đáp lại, bất quá sắc mặt ông lão này cũng không chút dao động, chỉ thản nhiên cười một tiếng. Tiếp đó nói: “Thanh Kỳ huynh, Lôi Thần tu vi tăng trưởng mấy năm gần đây, tự nhận cũng sẽ không thua Thanh Kỳ huynh. Là lần này xuất quan đối đãi, chẳng lẽ Thanh Kỳ huynh sợ Lôi Thần ta, ngay cả hiện thân gặp mặt cũng không dám.

Có lẽ thấy đã lâu không có hồi đáp, là lấy lão giả hiền lành này dùng phương pháp khích tướng, bất quá trong giọng nói lộ ra quá nhiều dấu vết. Nghĩ đến phương pháp khích tướng này người sẽ không quá nhiều, bất quá, Triệu Vô Tà ý niệm trong đầu mạng lưới sinh ra. Lập lại đã thấy hư không nổi lên gợn sóng, vòng xoáy một người cao xuất hiện ở phía trước lôi trì.

“Bốp bốp bốp, tiếng sấm đột nhiên nổ vang, là từ trong lôi trì truyền tới, giống như có cái gì đó xúc động cấm chế, dẫn phát sấm sét nổ đùng đùng, lôi điện cuồng bạo thể hiện ra trước mặt chúng thú., Uy áp từ trong xương tủy phát ra lập tức khiến đông đảo yêu thú run rẩy. Lúc này, Lôi Trì kia giống như bị nổ tung, không ngừng nổ tung. Một con điện xà Lôi Mãng từ trong lôi trì uốn lượn đi ra, tản ra bốn phía.

Uy thế nhất thời vô song, Lôi Trì phun trào, kinh động mấy chục vạn yêu thú kia. Chẳng qua cũng chỉ là kinh động mà thôi, mấy chục vạn yêu thú kia đã bao vây Thần Tiêu Đạo Tông từ trên xuống dưới, có thể nhìn thấy Lôi Trì cuồng bạo cũng không nhiều. Khác với yêu thú khác nhìn Lôi Trì, ánh mắt Triệu Vô Tà lại mang theo kinh hãi nhìn về phía Lôi Trì bên cạnh.

“Cường giả không thua gì cường giả Vong Tình Ma Đế.”

Chỉ liếc mắt một cái, Triệu Vô Tà đã dứt lời với thanh niên đứng bên cạnh Lôi Trì. Cũng vào lúc này, trừ Triệu Vô Tà ra, các yêu thú khác cùng với tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông đều chú ý tới việc bị vứt bỏ này khi xuất hiện bên cạnh Lôi Trì, tất cả đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn một màn kế tiếp.

Bàn tay, tạm thời hiện ra một quang mang thanh ngọc. Bàn tay chậm rãi đưa ra.

“Xì xì xì xì xì “

Thời điểm lôi quang bạo phát chính là loại thanh niên đột nhiên xuất hiện thanh âm này đưa lưng về phía chúng thú. Thế nhưng thời điểm đệ tử trưởng lão Thần Tiêu Đạo Tông đối diện nhìn qua, lại chỉ có thể nhìn thấy một mảnh thanh quang, hoàn toàn không nhìn thấy tướng mạo người này thế nào, bất quá cũng có thể biết là một bộ dáng thanh niên.

Hơn nữa nhìn hai tay của nó, tạm thời đến loại trình độ này, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu nữ tu có thể so sánh. Ánh mắt Triệu Vô Tà rơi vào trên người này, ánh mắt của các yêu thú còn lại rơi vào trên người này. Tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông đồng dạng cũng rơi vào trên người này. Trong lúc nhất thời, tất cả

tầm mắt ở trên không trung toàn bộ đều đặt lên người thanh niên này.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, thanh niên này đang điên cuồng hành động, hắn lại đem bàn tay Bạch Nhất giống như nữ nhân của mình chậm rãi đặt vào trong lõi trì.

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm.”

Giống như gặp phải củi khô vậy. Một góc Lôi Trì nuốt một khúc tay của thanh niên Bạch Triết kia, cũng chính là đoạn bàn tay kia. Vậy mà nó lại dẫn động toàn bộ Lôi Trì, lực lượng Lôi Điện vô cùng lớn vọt tới thanh niên này. Chuyện khiến người ta càng thêm kinh hãi đã xảy ra, đối mặt với phản kích của Lôi Trì. Một mảng lớn lực lượng Lôi Điện ừn ừn kéo tới kia.

Thanh niên kia trên khuôn mặt bình thường đến cực điểm vẫn là vẻ mặt như giếng cổ không gợn sóng, bàn tay kia còn cắm ở trong lõi trì, không thêm để ý chút nào lực lượng lôi điện dùng để chèo chống kia.

“Hãy”

Một tiếng quát khê vang lên, một tiếng quát nhẹ bình thường, nhưng sau khi vang lên thì hiệu quả lại hoàn toàn khác nhau. Thanh niên này chỉ hừ lạnh một cái. Trong lòng phần đông tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông đều chấn động, cảm giác chấn động cùng cảm giác sợ hãi liền sinh ra, cũng không bị bọn họ khống chế. Chỉ là trong lòng cảm giác được sợ hãi chỉ ý bốc lên, thiếu chút nữa đã để cho những tu sĩ này bỏ chạy.

Tuy nhiên dù sao cũng là tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông cẩn thận, tu vi không phải môn phái bình thường có thể so sánh.

“Bộp bộp bộp “

Thanh âm này vang lên, sắc mặt Thần Tiêu Đạo Tông càng thêm khó coi, trong mắt bọn chúng. Giờ phút này ánh mắt nhìn về phía thanh niên kia có tức giận cùng sợ hãi, bởi vì ngay dưới mí mắt mấy chục vạn yêu thú cùng mấy vạn đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông, thanh niên này vậy mà từ trong lõi trì run rẩy một cái roi điện dài hơn trăm trượng.

“Thanh kỳ trưởng lão.”

Đại hán thân là Điện chủ Thiên Lang điện bỗng nhiên xuất hiện trước mặt thanh niên này, lớn tiếng nói.

Chương thứ hai trăm mười tám đầu một...

Kinh hãi, nhiều lần đến lượt yêu thú kia kinh ngạc nghĩ đến đột nhiên xuất hiện người khóc. Bỗng nhiên là người trong Thiên Lang điện, nguyên bản khi thấy thanh niên kia xuất hiện, đưa tay vào Lôi Trì chẳng những dẫn bạo lôi quang, làm cho những lôi điện lực cuồng bạo kia, nhưng hắn lại không chút nào bị thương, chúng thú còn tưởng rằng lại là một vị cường giả Tiên Đạo.

Nhưng không nghĩ tới, thanh niên này lại là cường giả Nguyên Anh của Thiên Lang điện. Trong lòng chúng thú trong lúc kinh ngạc, trong đầu hiện lên một ý niệm, trong mắt thú đập tắt hung tàn sát khí, lại một lần nữa cháy lên.

Thần Tiêu Đạo Tông xuất hiện hai vị cường giả Nguyên Anh. Bên phía Thiên Lang Điện cũng có hai vị cường giả Nguyên Anh. Hơn nữa, hai vị cường giả Nguyên Anh của Thiên Lang Điện, xem ra tu vi đều vô cùng mạnh mẽ, dường như so với Thần Tiêu Đạo Tông kia thì tông chủ yếu hơn một bậc. Bây giờ, dường như ngoại trừ Lôi Trì kia, Thần Tiêu Đạo Tông không còn ưu thế gì nữa.

“Thanh Kỳ huynh, đã lâu không gặp.”

Sau khi thanh niên xuất hiện, lão giả hiền lành đứng bên cạnh Thần Tiêu Đạo Tông bỗng nhiên tiến lên trước một bước, cất cao giọng nói với thanh niên kia. Nhìn qua lão giả này rất có khí khái, khiến người ta khó sinh ác cảm.

Người bị hắn dùng muông làm thanh kỳ làm phía trước Lôi Trì chính là thanh niên kia, trong bàn tay còn có một vật. Bạch quang bạo động, dĩ nhiên là một cái đuôi. Cái đuôi lôi long dài chừng trăm trượng. Lôi long này là mạnh mẽ bị thanh niên này rút ra từ trong lôi trì, đuôi rồng bị trói buộc. Con Lôi Long này tựa hồ có linh tính, giãy dụa kịch liệt.

Khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh, xoay người lại nhìn lão giả hiền lành kia, trong khuôn mặt bình thường có

một đôi mắt xanh đậm quý dị, vô cùng bắt mắt.

“Lôi Thần, người còn chưa chết à...”

Trong lúc thanh niên này nói chuyện, lòng bàn tay lại động, một luồng quang mang màu xanh kỳ dị uồn lượn đi ra. Giống như là dây thừng, vây khốn Lôi Long kia cực kỳ chặt chẽ. Sau đó thanh quang cùng bạch quang đan vào nhau lập lòe, bất quá thoáng nhìn qua liền biết là thanh quang kia chiếm thượng phong, hơn nữa là thượng phong rất lớn.

“Ầm ầm “

Một tiếng rất bắt mắt vang lên, sau khi tiếng vang này vang lên, lôi long trong không trung vốn cuồng bạo chợt biến mất. Thanh quang lên cao, đem Long Tu, đầu rồng rõ ràng đều bao phủ, cuối cùng ánh sáng tiêu tán. Lôi long trên không trung đã không còn, nhưng trong lòng bàn tay thanh niên kia lại có thêm một hạt châu trắng xoá.

Cho dù Lôi Long bị thanh quang kia mạnh mẽ ép thành một hạt châu, nhưng lực lôi điện cuồng bạo bên trong vẫn không giảm đi, chỉ dựa vào lực lượng bên trong. Viên châu kia kỳ thật có thể tính là có một vật tốt, ít nhất tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không thể cự tuyệt được sự hấp dẫn này.

“Rắc rắc”

Thế nhưng vận mệnh tiếp theo của hạt châu kia lại làm cho tất cả tu sĩ yêu thú đều trợn tròn mắt, giống như hoàn toàn không thể tin được. Bởi vì thanh niên tên là Thanh Kỳ kia tựa hồ hoàn toàn không biết trong tay là vật gì, lòng bàn tay hơi chấn động, hạt châu kia liền bay lên trời, sau đó trong ánh mắt không thể tin của phần đông tu sĩ yêu thú rơi vào trong miệng của hắn.

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng hàm răng và tiếng va chạm của hạt châu kia, nhìn lực lôi điện màu trắng rõ ràng đang nhảy ra kia, không cần nói cũng biết vật kia nát rồi. Động tác này làm ra, nếu đổi lại là những người khác, bất cứ ai trên dưới Thần Tiêu Đạo Tông đều sẽ nổi giận sau đó đập người này thành cặn bã.

Toàn bộ Thiên Vân đại lục đều biết, thần thông khổng lồ luôn luôn là người thuộc Thần Tiêu Đạo Tông, hơn nữa Lôi Trì

cũng là biểu tượng của Thần Tiêu Đạo Tông. Thanh kỳ làm rõ ràng là đắc tội toàn bộ Thần Tiêu Đạo Tông, thế nhưng thân phận của người này còn có tu vi Thông Thiên kia lại khiến cho trên dưới Thần Tiêu Đạo Tông giận mà không dám nói gì, chỉ có thể oán hận nhìn hắn.

Gã không thèm để ý đến việc bị mấy vạn tu sĩ chú ý, vị thanh niên gọi là Thanh Kỳ này dường như chưa ăn no, miệng thở dài một cái lại đưa mắt nhìn về phía Lôi Trì.

“Có kỳ huynh, hôm nay ngươi đến đây không phải là vì thỏa mãn dục vọng hay sao, đừng để bọn tiểu bối chê cười “Thiện Tường lão giả” mắt thấy thanh kỳ hóa lôi long thành lôi châu kia, sau đó nuốt vào trong bụng, bất quá khí tức của hắn lại không thay đổi chút nào., Giống như hoàn toàn không để ý. Phân khí độ này, ngay cả Triệu Vô Tà cũng không khỏi tán thưởng, người này có tâm cảnh như thế. Trách không được tu vi mạnh mẽ như vậy. Mặc dù không mở ra mắt chén, nhưng Triệu Vô Tà vẫn có thể cảm ứng được.

Lão giả hiền lành kia tu vi không kém gì Vong Tình Ma Đế, còn có thanh niên kỳ dị kia, cử chỉ kỳ dị nhưng thân phận lại cực kỳ cao. Hai người tu vi nhìn qua đều không khác nhau mấy, đều là cao thủ cấp một Vong Tình Ma Đế. Hiện tại, bốn cường giả Nguyên Anh kỳ, ba người đều là cường giả cấp bậc vong tình Ma Đế. Chỉ có vị tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông kia, tu vi tựa hồ so với ba người khác hơi yếu hơn một chút, nhưng vẫn là cường giả.

“Chính sự cũng đúng, ta nói này Lôi Thần. Thần Tiêu Đạo Tông các ngươi chẳng phải chính phái Tiên đạo sao, từ xưa đến nay đều là giết người đền mạng, chuyện này ngươi không thể phủ nhận được, cái lông mày dài sau lưng ngươi chính là hộ pháp của Thiên Lang điện ta, mặc dù là thằng nhãi con kia có tài nghệ không bằng người ta. Nhưng cũng không tới lượt Thần Tiêu Đạo Tông các ngươi tùy ý giết chóc. Ý của ta cũng giống như của điện chủ. Giao ra cái hàng lông mày dài kia, bằng không...” Huyết tẩy Thần Tiêu Đạo Tông.

Lời vừa nói ra, trên không trung lập tức ồ lên. Không nghĩ tới thanh kỳ này còn trực tiếp hơn so với Thiên Lang điện chủ,

nói xong, vậy mà lại trực tiếp ra khỏi miệng chính là muốn huyết tẩy uy hiếp của Thần Tiêu Đạo Tông.

Tuy rằng hắn thiết lập thân phận trưởng lão gia tộc tu vi. Có tư cách nói khoc người khác, nhưng thuần, một tác huynh là địa bàn của Giải Tiêu Đạo Tông.

Thần Tiêu Đạo Tông cũng không phải là môn phái khác, mà là thế lực đứng sừng sững trên Thiên Vân Đại Lục hơn vạn năm. Một trong thập đại môn phái của Tiên Đạo, nội tình thâm hậu vô cùng. Những lời Thanh Kỳ nói ra, nếu Thần Tiêu Đạo Tông lựa chọn nhẫn nại, thật sự sẽ bị toàn bộ Tiên Đạo cười cợt. Thậm chí còn trở thành trò cười cho toàn bộ Thiên Vân Đại Lục. Vị lão giả hiền lành kia tuy rằng địa vị rất cao, nhưng cũng không chịu nổi.

“Hừ Thanh Kỳ, nếu nói giết người thì đền mạng. Hộ pháp Thiên Lang Điện của ngươi đã đồ sát toàn bộ Hoàng Vân Môn, nếu muốn đền mạng, vậy vẫn là không đền nổi.”

Lão giả hiền lành dù cho hiền lành cũng là hạn độ, nghe đến thanh kỳ nói, tức giận mấy trăm năm chưa kịp dâng lên đã trở nên giận dữ. Lão giả hiền lành tên là Lôi Thần, là một trong những cường giả Nguyên Anh của Thần Tiêu Đạo Tông. Mà thanh niên kia tên là Thanh Kỳ, là một trong những cường giả Nguyên Anh của Thiên Lang Điện.

Hai người năm xưa cũng quen biết nhau, mặc dù không tính là bằng hữu nhưng cũng coi như có chút giao tình gặp mặt. Tính tình Lôi Thần bình thản nhưng cũng không phải mặc người khi dễ.

Lời không hợp ý nửa câu, hai người nói hai ba câu là chuyện chắc chắn. Lôi Thần cũng từ bỏ ý nghĩ tránh cho lần chiến tranh này, cơn giận trong lòng bùng lên, trong ánh mắt hiền lành đã có thêm một chút lạnh lẽo.

“Ha ha ha, lão già nhà ngươi cũng không cần nhiều lời, vẽ sẵn đường lên đây đi. Thiên Lang điện ta cũng đi trước rồi, rút sau Lôi trì tính là gì, có bản lĩnh thì ra đây chiến đi.”

Lúc Thanh Kỳ nói những lời này là mặt không đỏ tim không nhảy, rất có khí thế của cường giả chính phái. Thế nhưng Lôi

Thần nghe được lại thay hấn đỏ mặt lên, bất quá hấn cũng tức giận.

“Lão gia hỏa “

Niên kỷ Thanh Kỳ của hấn so với Lôi Thần còn nhanh hơn so với hấn.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt đọc kết quả chín lần mười chín lần.

Rất nhiều, năm đó hai người gặp mặt, thanh kỳ tuy chỉ có tu vi Kết Đan trung kỳ, nhưng đã sống mấy trăm năm, bản thể là dị chủng lang tộc hiếm thấy. Mặc dù không cao quý bằng Khiếu Nguyệt Thiên Lang, nhưng cũng là rất được Thiên Lang điện coi trọng.

Câu nói lui sau của Lôi Trì có tính là gì càng khiến Lôi Thần nổi trận lôi đình. Lá cờ xanh này không biết mấy trăm năm qua đi đâu, trong lúc nói chuyện hoàn toàn không có lấy một cường giả Nguyên Anh nào cả. Quả thực không khác biệt lắm so với những người lưu manh ở thế tục, Lôi Thần bình thản như vậy, đều bị vài câu tức giận của gã hời hợt của gã nhân mạnh mấy câu.

Bất quá dù sao cũng là cường giả Nguyên Anh, tu vi tâm cảnh đã đến cảnh giới cao thâm vô cùng, tuy rằng trong lòng tức giận nhưng trên mặt vẫn mang theo một chút ý cười, sau đó nói với Thanh Kỳ: “Thanh Kỳ. Nếu hai phe chúng ta đều không muốn nhượng bộ, thì Thần Tiêu Đạo Tông ta tiếp nhận trận chiến này. Bất quá, những con sói con dưới tay ngươi ngay cả lôi trì cũng không qua được. Như vậy không bằng như vậy, chúng ta giao đấu, nếu cuối cùng ngươi Thiên Lang điện của ta thắng.”

“Như thế nào...”

Nói tới đây, thanh kỳ nghiêng ngả cười một cái, lập tức ép hỏi.

“Ta sẽ làm chủ rút lui cấm chế Lôi Trì. Mặc cho Lang Chân Tử của ngươi vượt qua Lôi Trì, đến lúc đó nếu tiếp chiến nếu như thủ hạ ngươi thua, Thiên Lang điện ngươi sẽ đền bù cho

tất cả tổn thất của Thần Tiêu Đạo Tông trong khoảng thời gian này, sau đó, rút về mười vạn đại sơn.”

Xem bộ dáng lão giả hiền lành thì thật sự tức giận, vậy mà lại nói ra tiền đặt cược như vậy. Nhưng còn không đợi đám trưởng lão Thần Tiêu Đạo Tông nói gì thì lá cờ xanh bên ngoài Lôi Trì lập tức cao giọng đáp ứng. Chiến tranh giữa hai thế lực Thần Tiêu Đạo Tông và Thiên Lang Điện vậy mà lại nằm trong tay hai cường giả Nguyên Anh một câu mà quyết định., Ở trong bầy thú, ánh mắt Triệu Vô Tà lập loè. Ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua hai người, toàn là vẻ nóng bỏng. Cường giả, lực lượng. Mặc kệ ở nơi nào, chỉ có trở thành cường giả, mới có thể chúa tể vận mệnh của mình, cũng có thể thống trị vận mệnh của người khác.

Khắp nơi không ai đấu cả...

Lôi Thần nói xong câu đó, hừ lạnh một tiếng rồi lắc tay áo một cái, sau đó dẫn đầu đi vào trong sơn môn. Đoàn người Thần Tiêu Đạo Tông lập Hoành cũng đi theo hần, nhưng không ai chú ý tới. Ngay khi Lôi Thần xoay người đi, sắc mặt hần lập tức biến hóa, cơn giận hoàn toàn biến mất, không ngờ lại thay bằng bộ mặt hiền lành lúc trước.

Bất quá khoe miệng hần lại nhếch lên một nụ cười quỷ dị. Quả nhiên, cường giả có thể tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ. Không có vị nào là đơn giản, vị tông chủ kia cũng không nói gì, cũng đồng dạng vui vẻ. Những đệ tử phía sau xem buồn bực không thôi, không rõ vì sao nhất định phải tiến hành thi đấu, nếu như ỷ vào Lôi Trì. Cho dù nó đến bao nhiêu yêu thú, cũng bị Lôi Trì cự ngoại.

Trong đó huyền ảo, tựa hồ chỉ có hai người biết. Nhưng có một người cũng biết. Ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn vào lá cờ xanh trong bầy thú. Trên mặt hần ta cũng lộ ra một nụ cười quỷ dị. Trận chiến này thật ra rất nặng, đến cuối cùng đều lộ ra bí mật, Triệu Vô Tà cảm giác trong đó có rất nhiều bí mật nhưng dường như những bí mật kia đã bị vạch trần.

Mấy chục vạn yêu thú, Triệu Vô Tà ánh mắt cũng không lộ ra, nhìn chăm chăm vào lá cờ xanh kia. Triệu Vô Tà liền dời ánh mắt đi, một lần nữa đứng trở về bên cạnh cô gái áo tím.

“Ngày mai bắt đầu, trận đấu đầu tiên...”

Hôm nay canh cánh càng hi vọng ngày mai sẽ nhiều hơn một chút.

tgt

Chương thứ hai trăm mười chín, đầu kiếm quang hai

Ở bên ngoài sơn môn của Thần Tiêu Đạo Tông, trên không trung có vô số yêu thú đang trải rộng. Tất cả yêu thú đều đang cổ vũ yêu phong, phát ra các loại khí tức hung sát, ánh sáng của bầu trời đều bị che lấp. Rõ ràng ban ngày ban mặt, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy lạnh đến tận xương tủy. Một luồng khí tức âm lãnh từ đáy lòng dâng lên.

Suốt một đêm, bên ngoài sơn môn Thần Tiêu Đạo Tông, những tiếng thú rống kia chưa bao giờ dừng lại. Vẫn luôn vang vọng, tựa như những yêu thú kia hoàn toàn không biết sự mệt mỏi. Kêu to như vậy, nhưng khí thế vẫn chưa từng suy yếu, tiếng yêu thú đồng loạt gầm rú sẽ lớn đến mức nào. Chỉ nhìn vào sau một đêm, ngoại trừ tu sĩ trong Lôi Trì, toàn bộ sinh linh đều rời đi.

Cho dù không lo lắng hai thế lực lớn đại chiến ảnh hưởng đến bọn họ, bọn họ cũng chịu không được mấy chục vạn yêu thú gầm rú như vậy. Bất quá đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông lại một chút việc cũng không có, mặc dù tiếng gầm rú của mấy chục vạn yêu thú rất kinh người, cũng làm cho người ta cảm giác đau đầu vô cùng. Nhưng sau khi cầm chế ẩn giấu trong Lôi Trì vận chuyển, hình như là tiếng thú rống vô cùng vô tận liền bị ngăn cách ở bên ngoài.

“Giờ qua, lão già Lôi Thần còn chưa ra được.”

Vô cùng đúng giờ, giống như là trước đó đã được một vị thanh niên đứng ra luyện tập, sau khi một vị thanh niên đứng ra, vốn còn đang phát ra tiếng thú rống rung trời lập tức đình chỉ, đều dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Lôi Trì, bị mấy chục vạn yêu thú đồng thời theo dõi. Vị đệ tử cùng trưởng lão phụ trách cảnh giới Thần Tiêu Đạo Tông kia đều trong lòng ớn lạnh, bất quá ngay sau đó người giải cứu liền đến.

“Thanh Kỳ, nhiều năm không gặp, ngươi vẫn còn như thế. Hoàn toàn không thể chờ.”

Sau khi thanh âm này xuất hiện, lôi quang trong lôi trì bỗng nhiên bùng nổ, mảng lớn quang mang từ trên hai ngọn núi cao vô cùng phóng tới. Sau đó dừng ở không trung, một đoàn tu sĩ ở trong hào quang hiện ra thân hình. Trọn vẹn hơn vạn đệ tử, phiêu phù ở không trung, chân hoặc đạp phi kiếm, hoặc là linh khí khác.

Còn có ở dưới hai ngọn núi cao kia, cũng có mấy vạn người. Nhìn chăm chú yêu thú, đình đài lầu các, phi phưởng huyền thuyền. Các nơi bố trí cấm chế trận pháp, đệ tử đều chật ních người mặc đạo bào, tuy rằng tu vi không cao, nhưng khí tức đứng chung một chỗ cũng mạnh mẽ, toàn bộ Thần Tiêu Đạo Tông tràn ngập linh khí dao động.

Không hổ là một trong thập đại môn phái tiên đạo, khí tượng bên trong sơn môn hùng vĩ không gì sánh được, Quy Long tông đã bị tiêu diệt, quả thật chỉ có thể coi là đại phái tiên đạo. Còn chưa đạt tới cấp độ siêu cấp thế lực. Hai ngọn núi cao của Thần Tiêu Đạo Tông kéo dài tới hơn vạn dặm, các loại kiến trúc kiến trúc động thiên rậm rạp như sao trời.

Không trung một mảnh lôi trì bao vây toàn bộ sơn môn, một khi cấm chế vận chuyển. Thiên lôi chi lực trong đó sẽ câu thông dưới lòng đất và trên chín tầng trời kia, bất cứ ai cũng không thể vô thanh vô tức tiến vào Thần Tiêu Đạo Tông cũng không thể phát hiện ra. Lôi Trì này sinh trưởng từ một nửa thiên địa, một trâu chính là người sáng lập Thần Tiêu Đạo Tông.

Vị đại năng viễn cổ kia sau khi sáng lập ra Thần Tiêu Đạo Tông thì đã bố trí cấm chế bên trong Lôi Trì. Khiến Lôi Trì trở thành lá chắn tự nhiên của Thần Tiêu Đạo Tông, thủ đoạn này so với bất kỳ đại trận hộ sơn nào cũng đều cường đại hơn. Trong vòng mấy vạn năm tồn tại của Thần Tiêu Đạo Tông, không biết có bao nhiêu cường giả đã hoàn thiện trận pháp cấm chế bên trong Lôi Trì, khiến nó càng thêm viên mãn.

Nhưng dù sao Lôi Trì bao trùm phạm vi quá lớn, mặc dù cường giả Nguyên Anh kỳ muốn vô thanh vô tức tiến vào trong đó cũng không được, nhưng dù sao cường giả chính là cường giả. Cấm chế Lôi Trì có thể phát hiện cường giả

Nguyên Anh, nhưng lại ngăn không được, nếu một cường giả tiến vào Nguyên Anh kỳ nhiều năm nhất định phải tiến vào. Cấm chế trong Lôi Trì cũng ngăn không được.

Thế nhưng lúc này, đứng đối diện Lôi Trì lại có bốn cường giả Nguyên Anh.

Tông chủ Thần Tiêu đạo tông, lão giả hiền lành Lôi Thần, Thanh Kỳ, điện chủ Lục Lang điện, bốn người đều là cường giả Nguyên Anh. Đứng đối lập nhau, khí tức đều lắng đọng, biết căn nguyên lẫn nhau cũng không dùng được thủ đoạn gì khác. Nếu là chém giết đương nhiên đều dựa vào bản lĩnh. Chẳng qua hôm nay muốn chém giết cũng không phải bốn người này, mà là khác.

“Bớt nhiều lời đi, gọi người của các ngươi ra đi, hôm nay đánh một trận, thắng bại phải phân ra. Ta cũng muốn xem xem, lão già nhà ngươi sau khi thua có quyết nợ hay không. Hừ!”

Thanh kỳ nhẹ nhàng cười phát tay, một đạo quang mang ảm đạm bỗng nhiên từ trong đại quân yêu thú bay vụt ra. Đạo quang mang kia xuất hiện cách nơi Triệu Vô Tà không xa. Nhưng thẳng đến khi quang mang tan hết. Sau khi lộ ra người bên trong, Triệu Vô Tà mới kịp nhìn qua.

Quá nhanh không chỉ Triệu Vô Tà, chúng thú đều sợ hãi thần phục. Chủ nhân đạo quang mang này động tác thật sự quá nhanh, hơn nữa rất là đột ngột, làm cho người ta ngay cả thời gian nháy mắt cũng không có. Ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn qua, một cái. Hán tử khô gầy thân hình gầy đập vào tầm mắt của hắn ta.

Mí mắt giật một cái, Triệu Vô Tà sắc mặt biến hóa, lông mày cũng hơi nhíu lại. Khí tức hán tử thân hình khô gầy như một cây gậy trúc này vô cùng quý dị, Triệu Vô Tà khi ánh mắt nhìn qua lại phát hiện ảo ảnh trước mắt đang mọc lên. Nhất là khi ánh mắt ngưng tụ trên người hắn, thân hình hán tử này lại như là một quang sáng lay động.

“Giai tử” Triệu Vô Tà buột miệng thốt ra hai chữ. Người quý dị đột nhiên xuất hiện này thân hình quả thật như bóng dáng

trong nước, chỉ có ánh mắt ngưng tụ trong đó, giống như bị ném vào mặt hồ đá, nhộn nhạo hẳn lên.

“Ảnh Thú Yêu “

Khác với Triệu Vô Tà, hai người đứng ở bên cạnh Lôi Trì chính là cường giả Nguyên Anh, sống mấy trăm năm. Kiến thức tất nhiên Triệu Vô Tà không thể sánh bằng, sau khi hán tử gầy gò xuất hiện không lâu, hai người cũng đã xác định thân phận của hắn.

Là vị tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông kia đã mở miệng.

Lời mở miệng này tự nhiên cũng nhắc nhở Triệu Vô Tà, suy nghĩ cả nửa ngày rốt cuộc cũng vang lên lai lịch của hán tử khô gầy này. Ảnh cốt, yêu thú dị chủng, không có nhiều yêu thú dị chủng những tộc đàn, bản thể của Ảnh Thú cùng loại với chuộc quần ở thế tục nhưng lại rất lớn.

Ảnh Thú trời sinh đã có thần thông có thể biến thành cái bóng. Công kích càng quý dị vô cùng, khó lòng phòng bị. Thậm chí có lời đồn ảnh thú có thể công kích bóng dáng người kia, chưa bao giờ làm tổn thương bản thể. Kỳ lạ vô cùng, cũng bởi vì Ảnh Thú mạnh mẽ và thần bí, địa bàn của nó rất ít có yêu thú dám xâm phạm.

Ở khu vực thống trị của Thiên Lang điện, có một chỗ nguy hiểm, đó là động thiên của u ám. Tuy nói là một cái động thiên, nhưng trong đó cũng không biết có bao nhiêu động khẩu uốn lượn đến chín u u trong lòng đất, giống như không có động phủ. Nhưng cũng bởi vì thế, linh khí tràn đầy sinh trưởng rất nhiều thiên tài địa bảo.

Nhưng ở U Âm Động Thiên này đã có bá chủ, hơn nữa đã mấy vạn năm trôi qua. Nhưng bá chủ trong U Âm Động Thiên vẫn không có thay đổi, chính là Ảnh Thú tộc. Ở Tu Chân Giới không có ai biết Ảnh Thú được sinh ra như thế nào, cũng không biết Ảnh Thú được tu luyện như thế nào.

Chỉ biết trong U Âm Động Thiên kia ẩn giấu rất nhiều ảnh thú. Yêu thú bình thường nếu tiến vào U Âm Động Thiên, tùy thời đều sẽ bị ảnh thú công kích, mà Ảnh Thú hành tung lại vô cùng bí ẩn. Trừ phi là những cường giả có thần thông mạnh

mẽ về con mắt, nếu không sẽ nhìn thấu hành tung Ảnh Thú, quả thực là chuyện không thể nào.

Triệu Vô Tà nhìn hán tử gầy gò kia, ánh mắt lóe lên. Trong lòng hắn cũng kinh dị, cường giả trên Thiên Vân đại lục thật sự là nhiều như sao trên trời, tùy tiện đi ra vài người đều làm cho người ta đau đầu. Đừng nhìn hiện tại Triệu Vô Tà cũng giống như một cường giả cấp bậc đại tông sư Kết Đan kỳ, nhưng đều là giả vờ, tu vi chân chính của hắn chẳng qua cũng chỉ là Kết Đan sơ kỳ mà thôi.

Bất quá nếu thêm Nhân Trùng Kiếm cùng Vạn Độc Cốc Phiến, cũng có thể chống lại Đại Tông Sư Kết Đan hậu kỳ. Về phần Kết Đan Đại viên mãn, nếu thật sự gặp phải, Triệu Vô Tà cũng không dám dễ dàng đi trêu chọc.

Tuy rằng hắn đã lấy tính mạng vị lão tổ tông Quy Long tông kia, nhưng dù sao cũng là cường giả Hư Anh kỳ, chỉ cách cảnh giới Nguyên Anh kỳ có một bước ngắn mà thôi. Nhưng Triệu Vô Tà lại là vì liên tục tính kế mới vương tay, hơn nữa vị cường giả kia cũng bởi vì đại nạn sắp đến., Hơn nữa cường địch áp cảnh, lúc này mới bị Triệu Vô Tà lợi dụng cơ hội này. Chẳng những tu luyện gần ngàn năm, hóa thành bọt nước, ngay cả tính mạng cũng mất đi. Nhưng tu vi của Triệu Vô Tà vẫn như cũ chỉ có Kết Đan sơ kỳ, quang minh chính đại chém giết, hắn cũng chỉ có thể cùng tu sĩ Kết Đan hậu kỳ liều mạng. Nhưng mà, Triệu Vô Tà này cho tới bây giờ cũng không biết quang minh chính đại là cái gì.

Lúc này Triệu Vô Tà đang đứng trong đại quân yêu thú, lạnh lùng nhìn sơ qua một mặt khác của lôi trì. Hôm qua song phương đã ước định đánh cuộc ba trận, trận đầu tiên. Hiện nhiên điện Thiên Lang là hán tử gầy gò kia, mặc dù khí tức không lộ ra nhưng chỉ riêng thân phận Ảnh Thú cũng đã đủ phân lượng rồi.

Bây giờ phải xem Thần Tiêu Đạo Tông muốn phái người nào ra đã.

“Oanh “

Trên gương mặt hiền lành của Lôi Thần vẫn là ý cười liên tục, khiến người ta khó mà sinh ra ác cảm. Một luồng khí tức lợi hại như bảo kiếm tuyệt thế bỗng nhiên bùng nổ sau lưng hắn, phóng thẳng lên trời, kiếm quang như dải lụa bắn thẳng tới đầu trâu. Trong kiếm quang, một ông lão chậm rãi đi tới, ánh mắt sắc bén đến cực điểm bắn thẳng về phía hán tử gầy gò.

“Dát văn răng rắc.”

Hán tử gầy gò mở to hai mắt như nửa tỉnh, hai luồng tinh quang bắn ra, thân hình có chút hèn mọn bị ối đột nhiên phồng lên. Một người một thú đối diện, gần như đồng thời, tu vi của bọn họ đều hiển hiện ra.

Kết Đan Đại lại tràn đầy...

Không ngờ đều là Kết Đan Đại viên mãn, một người một thú đều có tu vi Kết Đan Đại viên mãn. Sau khi khí thể bộc phát ra, đông đảo yêu thú hai bên Lôi Trì đều nhìn bọn họ. Ánh mắt Triệu Vô Tà cũng như vậy, nhìn về phía hai người.

“Hóa ra là hắn!”

Triệu Vô Tà khẽ ồ lên một tiếng, ánh mắt của hắn rơi xuống người lão giả bên cạnh Lôi Trì, chính là lão giả thân ở trong màn kiếm quang. Đôi lông mày kiếm chỉ thẳng lên trời, khí tức uy nghiêm sinh ra, không giận mà uy. Nhất là khí thể của Kết Đan Đại viên mãn đứng ở một bên khác của Lôi Trì, tuy nhiên Triệu Vô Tà có thể cảm giác được biểu tình của hơn mười vị thủ lĩnh yêu thú trong đại quân yêu thú kia có chút ngưng trọng.

Lão giả lông mày, đây cũng là nguyên nhân khiến Triệu Vô Tà kinh ngạc. Trận đánh cuộc đầu tiên, Triệu Vô Tà cũng không xa lạ gì. Lúc trước ở ngoài mười vạn ngọn núi lớn, hắn đã tận mắt nhìn thấy một màn phục sát, Thiên Lang điện không may hôi lang hộ pháp. Vốn tàn sát một môn phái bậc trung.

Thu hoạch tương đối khá, chỉ đáng tiếc là bị nửa đường phục sát thì cũng thôi. May mắn chạy thoát được một mạng, nhưng lại bị Triệu Vô Tà đuổi kịp, không ngừng đánh mất số bảo vật kia, ngay cả tính mạng cũng bị Triệu Vô Tà thu lấy. Lần đó bị

phục giết, đám người Triệu Vô Tà căn bản không có ấn tượng gì, nhưng lão giả mày kiếm kia thì lại khác.

Triệu Vô Tà nhớ vô cùng rõ ràng. Bởi vì lão giả này tu vi quá mạnh mẽ. Cũng không biết tu luyện công pháp gì mà khí tức kiếm tu cực tốt, hơn nữa so với kiếm tu bình thường còn có kiếm tu tệ bái hơn lúc trước Triệu Vô Tà đã từng gặp. Chương môn kiếm nguyên của Cửu Kiếm Tiên môn, phụng, quả thực chẳng bằng cái rắm lão giả mày kiếm.

Sau khi khí thể của hắn hoàn toàn bộc phát, vẻ kinh ngạc trên mặt Triệu Vô Tà càng thêm nồng nặc. Kết Đan Đại viên mãn, Triệu Vô Tà nhớ rất rõ ràng, lúc trước khi lão giả mày kiếm phục giết hộ pháp sói xám, mặc dù tu vi rất mạnh mẽ., Nhưng là cũng chỉ có tu vi Kết Đan Hậu Kỳ, chỉ là đến đỉnh phong. Chỉ thiếu chút nữa là có thể tấn thăng đến Kết Đan Đại viên mãn, không nghĩ tới cũng không qua bao lâu, lão giả mày kiếm rốt cục vẫn là tấn thăng đến Kết Đan Đại viên mãn.

“Không chết không được”.

Lão giả mày kiếm cùng hán tử gầy gò kia còn chưa ra tay, cũng không mở miệng. Thanh kỳ đứng ở hàng đầu đột nhiên mở miệng, một chữ cuối cùng từ trong miệng hắn bắn ra. Sát khí nồng đậm hóa thành sóng triều cuồn cuộn, tràn qua lôi trì, ưu điều lôi chấn động mà đi lục lôi trì lần nữa bị quấy, biểu thị uy thế của cường giả anh chỉ cần trải qua sự điều luyện, chỉ một câu nói có thể khiến lôi trì bạo loạn.

“Không chết không thôi “

Nhìn thẳng Thanh Kỳ, Lôi Thần trả lời từng chữ một. Dưới ánh mắt của hắn, Lôi Quang bên trong Lôi Trì bùng nổ, vậy mà ngăn lại sát khí bạo liệt của Thanh Kỳ. Một phen lôi quang phun trào, sát khí như thủy triều nồng đậm như vậy mà lại dựa theo đường cũ quay về.

“Chiến”

“Chiến”

Giống như đại địch sinh tử vậy, Thanh kỳ hừ lạnh một tiếng, sát khí giống như thủy triều hóa thành điểm điểm huyết quang tiêu tán. Nhưng mà hai đầu Lôi Trì nguyên bản một người một

thú đồng thời động, Lôi Trì ngăn cách hai bên đột nhiên sinh ra một cỗ hấp lực, hút lão giả mây kiếm cùng hán tử gầy gò vào trong.

Trong lôi trì, một không gian hình tròn thật lớn lập tức hình thành. Lôi quang quay quanh không gian này bắt đầu khởi động, lúc này lôi quang cực kỳ cuồng bạo, lực lượng cũng cường đại gấp mười lần bình thường. Bất kể là ai, đi vào cho dù không chết cũng phải lột da. Trong không gian hình tròn lúc này bỗng nhiên có thêm hai người.

”

Lần này hai bên chia sẻ nhau nghiền nát xem bao lợi ích lợi hại của gang tặc ban đầu.

cạc cạc cạc...

Ngoài ý liệu, người hành động trước là hán tử gầy gò, mà là lão giả mây kiếm. Mặt hiện sát khí dày đặc, ra tay không chút do dự. Thậm chí đem hán tử gầy gò kia trở thành kẻ thù giết cha giống nhau, vừa ra tay đã là sát chiêu. Từ trước đến nay không hề có phản hồi, một thanh trường kiếm trắng xoá xuất hiện trên tay lão giả mây kiếm.

Cỗ tay chân động, lôi quang màu tím lan tràn ra, quán quanh trường kiếm kia. Uy thế mạnh mẽ một chút liền bộc phát. Một đạo kiếm quang rộng mấy trượng từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp đánh về phía hán tử gầy gò kia.

Kiếm tu xuất thủ như kiếm tu, vừa ra tay đã như sấm đánh chín tầng trời, uy thế bùng nổ lớn nhất, từ đầu đến cuối không có phản ứng. Không địch không chết thì là mình vong. Đây nào phải tu sĩ bình thường, rõ ràng chỉ có kiếm tu mới như vậy.

“Cạc cạc cạc...”

Tiếng cười khó nghe giống như Dạ Kiều vẫn còn vang trên không trung. Hán tử gầy gò kia hình như đã sớm biết lão giả mây kiếm sẽ xuất thủ trước, nhìn thấy dải kiếm quang kia vậy mà không chút bất ngờ. Khuôn mặt hèn mọn bỉ ổi giống như bao trùm một tầng ám sắc, ám sắc lưu chuyển, trong chớp mắt bao trùm toàn thân.

Kiểm quang như dải lụa đánh tới, đánh vào nơi hán tử gầy gò đứng thẳng. Kiểm quang trắng xóa đem thân thể hán tử kia bao phủ trong đó, đại quân mười vạn đại sơn yêu thú một phương đều mở to hai mắt nhìn. Nếu hán tử gầy gò kia bị kiểm quang kia đánh chết, thật sự là mất mặt mà ném về nhà.

Chẳng qua có một bên trái sắc mặt lại không chút khăn trương. Lại là Triệu Vô Tà. Hắn hoàn toàn không để ý trận đánh cuộc này thắng bại, ngoài ra, hắn đã âm thầm mở mắt ra. Rất rõ ràng nhìn thấy thời điểm kiểm quang đánh tới, hán tử gầy gò kia đã làm cái gì. Trừ Triệu Vô Tà ra, bốn vị cường giả Nguyên Anh đồng dạng đều không có một chút biểu tình biến hóa nào.

Bọn họ đều rõ ràng, thời điểm kiểm quang đánh đến giống như dải lụa của lão giả mày kiếm. Vậy thì sao. Hán tử gầy gò thân hình không thể tưởng tượng nổi vặn vẹo thành góc độ, sau đó hào quang ảm đạm chợt lóe lên, theo sau biến mất còn có thân ảnh hán tử gầy gò kia. Tại chỗ, bị kiểm quang kia đánh trúng, bất quá chỉ là một đạo tàn ảnh mà thôi.

“Hừ “

Triệu Vô Tà cùng bốn vị cường giả Nguyên Anh kia biết rõ thời điểm kiểm quang đánh tới đã xảy ra chuyện gì, thao túng kiểm toi, lão giả mày kiếm cũng biết ra tay không thành công. Trong lúc hừ lạnh, bàn tay bỗng nhiên buông ra, chuôi trường kiếm trắng xóa tùy nhiên tuột tay. Thái hậu hóa thành một vòng hào quang mơ hồ, ngay lập tức bay lên không trung, chính là lưỡi kiếm.

“Xuy xuy xuy.” “Vù vù “

Lúc trước một dải kiểm quang giống như dải lụa kia đánh vào vòng bảo hộ của không gian hình tròn, làm cho lôi quang kia phun trào không ngớt, còn chưa kịp lắng xuống thì đã bị công kích càng thêm mãnh liệt, vô số kiểm khí như mưa rơi dày đặc vô cùng. Phi kiếm xuống xuống quả nhiên như mưa, mỗi một tác đều bị bao trùm.

“Xem ngươi trốn đi đâu.”

Khóe miệng lão giả mày kiếm cười lạnh, không, là cười gằn. Sát khí lạnh lùng không hề cố kỵ bạo phát ra. Ánh mắt lạnh lùng quét qua khắp nơi, đột nhiên trong màn mưa kiếm hiện hình một cái bóng vẩn vơ. Bị từng đạo kiếm khí bắn ở trên người, cái bóng vẩn vơ nhộn nhạo, phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Là hán tử gây gò kia, tuy chỉ là một bóng dáng cực kỳ âm đậm vẩn vơ, nhưng ai cũng biết đó là bóng dáng của ai. Nguy cơ bỗng nhiên sinh ra, sau khi bị phát hiện, bóng dáng hán tử gây gò kịch liệt đung đưa, dường như cũng là kinh hoàng, muốn tránh thoát mưa kiếm lần nữa ẩn nấp. Đáng tiếc, lão giả mày kiếm sẽ không để cho hắn được toại nguyện.

“Tìm chết sao.”

Sắc mặt dữ tợn, thân hình đột nhiên hướng về phía cái bóng vẩn vơ kia mà lần tới, hoàn toàn đồng thời. Thanh trường kiếm vốn lơ lửng giữa không trung kia, trong nháy mắt bóng người lão giả mày kiếm chuyển động, thân kiếm toả sáng hào quang, lấy tốc độ vẩn vơ trước đó chưa từng có.

“Vút”

Tốc độ đến cực hạn, nơi đi qua, không khí bị oanh tạc thì cũng thôi. Tựa hồ ngay cả không gian cũng có chút vẩn vơ, lơ lửng, lơ động cửu thiên. Đột ngột, không kịp trở tay, ngay cả một chút thời gian phản ứng cũng không có. Kiếm quang so với kiếm chân mày còn nhanh hơn nhiều, cơ hồ trong nháy mắt hào quang lóe lên đã tới trước cái bóng vẩn vơ kia.

Mắt thấy một màn này, Triệu Vô Tà ở trong đại quân yêu thú kinh hãi, nhìn về phía trường kiếm kia. Đầu lóe lên ý niệm, trước kia lão giả mày kiếm đã thấy. Vũ khí mà lão sử dụng là một thanh đại chùy màu tím. Nhưng bây giờ xem ra, chuôi trường kiếm này mới là huyền khí giao tu tính mạng của lão. Mặc dù không phải thượng phẩm huyền khí, nhưng lực lượng bộc phát ra trong tay lão giả mày kiếm lại không kém chút nào.

Thật có lỗi chỉ có một chương, ngày mai mới bồi thường một chút.

Chương thứ hai trăm hai mươi, đầu ba...

Nhị Tà nghĩ trong lòng cũng không có gì bất ngờ. Lúc trước hấn sở hữu cự chùy lông mày tím chứ không phải huyền khí hấn giao tu cả. Mà chỉ là Thần Tiêu Đạo Tông vì muốn hấn thuận lợi phục giết hộ được Thiên Lang điện mà đặc biệt chuẩn bị. Lôi thuộc tính thượng phẩm huyền khí cho dù là siêu cấp thể lực như Thần Tiêu Đạo Tông cũng không phải rất nhiều. Còn chưa tới mức mỗi một trưởng lão đều có thể sử dụng thượng phẩm huyền khí., Huống chi công pháp đặc thù mà lão giả mày kiếm tu luyện, nói là nửa kiếm tu cũng không đủ.

Là thanh kiếm lão giả mày kiếm thích hợp nhất, là loại huyền khí kiếm thích hợp nhất. Thanh trường kiếm trắng xóa này là huyền khí mà tâm thần hấn tế luyện mấy trăm năm. Tuy là trung phẩm nhưng trong tay hấn lại phát huy ra chiến lực không kém gì uy lực của thượng phẩm huyền khí trong tay hấn.

Bản thể nam tử khô gầy là ảnh thú, tùy thời đều có thể hóa thành tiên cử bỏ chạy, nhưng vào lúc này, tựa hồ ngay cả không khí cũng muốn khí tức của thanh trường kiếm này ngưng kết, chứ nói chi là một đạo bóng dáng. Nguy cơ, Thiên Lang Điện một phương mấy chục vạn Yêu thú mắt thú đều nhìn chăm chú về phía không trung kia, bầu không khí có chút khẩn trương.

“Oanh”

Đây là thanh trường kiếm trắng xóa đánh nát không khí. Lão giả mày kiếm tu luyện quả nhiên không phải lời pháp bình thường, rõ ràng trong kiếm khí nổ ra cũng là lực lôi điện. Nhưng khí thể kiếm khí lăng tiêu kia, ngoại trừ những kiếm tu cực kỳ mạnh mẽ, tu sĩ tầm thường căn bản không thể phát ra.

Triệu Vô Tà cũng giống như thú triều, ánh mắt đều đặt lên người một người một thú đang chém giết. Nhưng trên mặt hấn ta lại chẳng có vẻ gì khẩn trương, bởi vì lúc này hấn ta trọn to

mắt, trong lòng đã sớm biết trận chém giết này khẳng định phải thật lâu mới có thể kết thúc.

Đều là tu vi Kết Đan Đại viên mãn, công pháp lão giả mày kiếm tu luyện đặc thù, chiến lược kinh người. Về phần ảnh thú kia có thể trở thành bá chủ trong hiểm địa như động thiên u ám, há có thể tùy tiện chém giết. Quả nhiên, ngay lúc ý niệm Triệu Vô Tà còn đang bốc lên trong đầu, tình cảnh đã xảy ra biến hóa.

“Xùy hiếp”

Kiểm khí đầy trời đánh vào vòng bảo hộ của không gian hình tròn, làm cho lực lôi điện phía trên vòng bảo hộ lắc lư một hồi, nhưng không gian hình tròn vẫn vô cùng kiên cố. Thế nhưng ngay khi trường kiếm kia đánh xuống, lão giả mày kiếm liền biến sắc, vẻ kinh nghi xuất hiện trong mắt lão. Thần Tiêu Đạo Tông nhìn lão giả lông mày kiếm hơi nhú mày, biết tựa hồ chém giết còn chưa kết thúc.

“Khà khà khà.” Chủ động “Ồ đây...”

Không gian hình tròn kia, thân hình hán tử gầy gò kia xuất hiện. Trên khuôn mặt hèn mọn tràn đầy vẻ cười nhạo, đùa cợt kiếm mi lão giả, đồng dạng đều là cường giả Kết Đan Đại viên mãn, lại vọng tưởng một kích liền đem hán đánh chết, đây quả thực chính là nằm mơ. Thấy trên mặt nó hoàn toàn không kiêng nể gì, vẻ giễu cợt thật sâu, yêu thú Thiên Lang Điện lập tức phối hợp cười to lên.

“Lần này đến lượt ta.”

Đột nhiên ngũ khí biến đổi, hoàn toàn không giống vẻ đùa cợt lúc trước mà mang theo sát khí lạnh lẽo vô cùng. Thân hình Ảnh Thú uốn éo, hào quang bùng lên, khí tức yêu thú nồng đậm bùng nổ. Thế nhưng sau đó, khí tức yêu thú lại biến mất, trong hào quang một con chuột to hiện ra.

Cùng lúc đó, con chuột lớn cũng biến mất, hóa thành một cái bóng tối. Trên không trung vãn vẹo một cái, sau đó hoàn toàn dung nhập vào trong hư không. Mắt thường khó mà thấy rõ bóng dáng kia đã đi đâu, nhưng lại không thể dùng thần thức

xem xét, bởi vì không gian hình tròn kia là do cấm chế Lôi Trì hình thành.

Chỉ có thể tiến, không thể xuất, trừ phi một người một thú phân ra thắng bại. Trên không trung có bốn vị cường giả Nguyên Anh, không ai có thần thức có thể giấu diếm được bốn người kia. Thanh kỳ kia chính là cường giả Thiên Lang điện, tự nhiên cũng có thủ đoạn phòng ngừa Thần Tiêu đạo tông lợi dụng cấm chế trợ giúp lão giả mây kiếm chân mây kiếm. Cho nên hiện tại chỉ có thể xem thắng bại, người thắng là có thể ra khỏi không gian hình tròn kia, người thua chỉ có thể chết.

Thanh âm hán tử gây gò vẫn còn quanh quẩn trên không trung, thân hình đã hóa thành cái bóng biến mất. Sắc mặt hần thoáng khôi phục bình thường, đưa tay triệu hồi thanh trường kiếm trắng xóa, thần thức như thủy triều hướng bốn phương tán đi.

Một hô hấp, không có động tĩnh, thời gian lại trôi qua mấy nhịp thở nữa. Trong không gian hình tròn kia vẫn không có một chút động tĩnh nào, tựa hồ hán tử khô gầy kia đã mất tăm. Thần thức của lão giả mây kiếm tràn ra ngoài cơ thể, mỗi một góc trong không gian hình tròn đều bị hần quét qua. Nhưng vẫn không tìm được tung tích của Ảnh Thú, nhớ lại những lời nói lúc trước, trong đầu lão giả mây kiếm hiện lên một tia bất hảo cảm ứng.

“Uống ừng ực, quá muộn.”

Lão giả mây kiếm dù sao cũng là cường giả Kết Đan Đại viên mãn, mặc dù thần thức không thể phát hiện tung tích của Ảnh Thú nhưng khi Ảnh Thú tiến lại gần hần thì trong lòng vẫn sinh cảm ứng. Bất quá, hình như đã muộn một chút.

“Đi chết đi.” Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, lần này đến phiên lão giả mây kiếm chột vật. Một cái bóng màu đen đột nhiên hiện ra ở phía sau hần, một thanh chuỷ thủ màu đen hung hăng đâm tới sau lưng lão giả mây kiếm. Trên chuỷ thủ chớp động một loại hào quang chưa bao giờ thấy qua, giống như là ánh sáng màu xanh lục của vũ khí sau khi bồi lên kịch độc, bất quá khí tức âm lãnh đâu chỉ nghìn lần.

Sắc mặt hắn lại biến đổi, không chỉ lão giả mày kiếm mà còn có đông đảo đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông. Trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi, quá nhanh, hành động hoàn toàn không giống tu sĩ hay yêu thú. Chỉ cần động đây là nổ tan tành tất cả. Thứ công kích hai năm của Ảnh Nhị lại là đan thanh vô tức, thật sự bổ sung hết.

“Cạc cạc cạc...”

Trong tiếng cười âm hiểm, cái bóng màu đen quỷ dị vờn vẹo bình thường, rất dễ dàng tránh được mũi kiếm sắc bén đến cực điểm của lão giả mày kiếm. Thân hình trong nháy mắt đã đến sau lưng lão giả mày kiếm, hướng đi của chuôi dao găm vẫn không thay đổi, vẫn như trước trực chỉ vào hậu tâm của lão giả mày kiếm. “Xuy xuy”

Một người một tiếp xúc liền tách ra, ngoài ý liệu, hai người đều không bị thương nặng. Nhưng sắc mặt hai người đều rất khó coi, tái nhợt vô cùng, chỉ là vừa mới giao thủ. Hai người đều không chiếm được tiện nghi của đối phương, dao găm màu đen kia cũng không đâm trúng hậu tâm của lão giả mày kiếm.

Chỉ là cọ sát một chút làn da sau lớp quần áo rách nát của chiến mâu, mà bóng dáng màu đen kia lại là thanh trường kiếm bị lão giả mày kiếm vung ra đánh vào trên thân. Nếu không phải nó luôn luôn cẩn thận, tại thời điểm trường kiếm chưa đến liền thả ra vòng bảo hộ Yêu Nguyên, bảo vệ được một mạng.

Mặc dù như thế, nhưng hai người cũng đều bị thương nhẹ. Ảnh Thú là vì cuối cùng vẫn bị thanh trường kiếm kia đánh trúng, mà lão giả mày kiếm lại là bởi vì thanh chủy thủ kia cọ vào, kịch độc ẩn chứa phía trên vậy mà đã bắt đầu xâm nhập vào trong cốt tủy. Tu Chân giả không giống như là người phạm thể tục, thân thể đều gây yếu vô cùng, tuy rằng kịch độc đã bắt đầu thẩm thấu vào trong cốt tủy, hắn cũng chỉ là sắc mặt tái nhợt một chút mà thôi.

Bất quá về sau, lão giả mày kiếm cũng không thể không phân ra một bộ phận chân nguyên đi trấn áp cỗ kịch độc kia. Sắc mặt trở nên ngưng trọng, đây là biểu tình của hai người đang ở

không gian hình tròn. Vốn dĩ một người một thú đều là nhân vật hùng bá một phương, thực lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng lúc này đang chém giết ở đây.

“Chỉ có một người có thể còn sống đi ra nhất định là ta, nhất định là ta...”

Trong lòng lão giả mày kiếm điên cuồng hét lên, làm ra một sợi dây dẫn cháy, vị nhân huynh này mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng vẫn có chút áy náy, lúc này chém giết với Ảnh Thú, sát khí trong lòng có thể nói là ngập trời.

“Ầm ầm ầm “

Kiểm khí bùng nổ, liên tục nổ vang trong không trung, trường kiếm trắng xóa tuột tay.

Nhất hóa nhị, nhị hóa tứ, tứ hóa, “Vô cùng vô tận, kiếm khí đầy trời từ trong thân trường kiếm kia đánh ra. So với mưa kiếm lúc trước, lần này chính là kiếm triều, mỗi một đạo kiếm khí đều tràn ngập khí tức sắc bén. Không khí trong không gian hình tròn trong nháy mắt bị thương tổn lần nữa, kiếm triều phun trào, mục tiêu chính là ảnh thú vẫn còn cười lạnh kia.

Hào quang chớp động, hán tử gây gò biến mất, thay vào đó là một con yêu thú giống như chuột lớn. Đôi mắt chuột khiến người ta cực kỳ không thoải mái, bộ lông màu đen trên người chớp động u mang, quả thực so với đêm đen còn muốn đen hơn ba phần. Xoay tròn một vòng, con chuột to này một lần nữa biến mất.

Lại giờ lại trò cũ...

Lão giả mày kiếm hừ lạnh một tiếng, cũng không cho thần thức tràn ra ngoài cơ thể mà thân hình khẽ động, xuất hiện ở phía trước chuôi trường kiếm, đưa tay nắm chặt chuôi trường kiếm, lập tức kiếm triều biến đổi. Lấy lão giả mày kiếm làm trung tâm, kiếm khí như thủy triều tỏa ra bốn phương tám hướng, dày đặc đến tình trạng khủng bố.

Quả thực ngay cả một khe hở cũng không có, thanh âm xuy xuy không dứt bên tai.

“Ảnh Sát!”

Trong nháy mắt kiếm triều chính thức bộc phát, một thanh âm băng lãnh lại vang lên. Tiếp theo còn có hán tử gầy gò kia, hán tử tựa hồ trong tay là chuôi chủy thủ này, bất quá bất đồng chính là, chuôi chủy thủ này bị nó nắm ngược lại., Cái bóng chớp lên, tạo thành một đường cong quý dị. Nơi hán tử gầy gò xuất hiện không phải là bên cạnh lão giả mây kiếm mà là ở Kiếm Triều phía xa, nhưng tại thời điểm thân hình vạn vạo, lão giả mây kiếm dường như lại nghe được bên ngoài không gian hình tròn, bên trong trận doanh phe mình truyền đến tiếng kinh hô.

Cảm giác nguy hiểm quen thuộc trong lòng lại đến, hơn nữa lần này so với trước càng thêm mãnh liệt. Từ khi tấn chức lên Kết Đan Tông Sư tới nay, hán tử đã không biết bao nhiêu thời gian không có cảm thụ được loại cảm giác nguy cơ này. Lòng tóc hán chợt dựng lên, cảm giác nguy cơ vẫn chưa tán đi, mặc kệ hán tử quán chú Chân Nguyên như thế nào vào thanh trường kiếm kia, làm cho kiếm khí cuộn cuộn như thủy triều ngăn cản cảm giác nguy cơ lan tràn.

“Tìm chết sao.”

Hán tử gầy gò trên mặt hiện lên vẻ cười gằn, thân hình bất động, nhưng dưới cái bóng chớp lên, một bàn tay nắm chủy thủ vậy mà trông rộng xuất hiện ở trước người lão giả mây kiếm, một cái chủy thủ đoạt mệnh đâm thẳng tấp về phía mi kiếm của lão giả lông mây kiếm.

Nê Hoàn cung, Nê Hoàn cung...

Quả nhiên là cực kỳ nguy hiểm, lại nói tiếp, từ khi trận chém giết này bắt đầu tới nay, quả thật mỗi lúc đều vô cùng hung hiểm. Cảnh giới tu vi của một người một thú tương đương, lại có chiến lực mạnh mẽ. Mỗi một chỗ xuất thủ Ảnh Thú cùng lão giả mây kiếm đều có tính toán tốt, có thể nói, hơi bất cẩn một chút liền phân ra.

Người của Thần Tiêu Đạo Tông kinh ngạc bật thốt lên, bên phía Thiên Lang điện thì sắc mặt căng thẳng, cười ha hả. Làn da của lão giả mây kiếm bị con dao găm này cọ xát một chút, còn bị thương nữa. Thế nhưng lúc này, nơi con dao găm đâm về lại là Nê Hoàn cung, nơi này không thể so sánh với nơi

khác được. Chỗ hung hiểm ở đây thậm chí còn lớn hơn cả trái tim.

Ta chỉ là viết một mình ta muốn viết, thành tích của quyển sách này không tốt. Không sao, sẽ hoàn thành gốc. Còn có một quyển càng không tốt.

,

Chương thứ hai trăm hai mươi ba, bắt đầu đấu danh lục hung.

Hai đầu lôi trì, bầu không khí hoàn toàn bất đồng, đứng ở cửa khẩu thanh kỳ cùng điện chủ Thiên Lang điện phía trước nhất, sắc mặt đều dị thường khó coi. Vừa rồi, ngay tại lúc mấy chục vạn yêu thú nhìn chăm chú, lão giả mày kiếm kia đã giết chết một con yêu thú Kết Đan Đại viên mãn. Diệt sát, hoàn toàn diệt sát, ngay cả thi thể cũng không có.

Trận thi đấu đầu tiên, dĩ nhiên là bên Thiên Lang điện thua, không thể không nói Thanh Kỳ và Thiên Lang điện sắc mặt không khó nhìn. Kết quả này ngoài dự liệu của tất cả yêu thú, Thiên Lang điện phái ra Ảnh Thú. Đây chính là một trong những yêu thú khó chơi nhất trong đại quân yêu thú. Ba trận thi đấu, đều không thể phái cường giả Nguyên Anh, chỉ có thể là yêu thú hoặc tu sĩ dưới Nguyên Anh.

Vốn tưởng rằng thủ lĩnh Ảnh Thú là yêu thú mạnh mẽ như vậy, nhất định có thể giết được trưởng lão do đối phương phái đi. Thế nhưng không nghĩ tới cuối cùng Ảnh Thú thủ lĩnh lại bị giết chết. Nguyên Anh Kỳ a, ai cũng sẽ không nghĩ đến. Tại thời khắc sống còn lão giả mày kiếm lại có thể ra tay.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát, xem một trăm sáu mươi hai lần nghiền nát nhau.

Nhưng đột phá đến Nguyên Anh kỳ, thanh kỳ không nói một lời, chỉ đối diện với Lôi Thần. Lôi Thần thì nhàn nhạt cười, thế nhưng vị tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông kia liền vô cùng ngông cuồng, tiếng cười không chút cố kỵ. Chẳng những thắng trận tỷ đấu liên quan đến sinh tử tồn vong của Thần Tiêu Đạo Tông, hơn nữa còn có thêm một vị cường giả Nguyên Anh. Tông chủ này không được cười to, đồng dạng đều là Nguyên Anh kỳ, lại là địch nhân, hắn cũng sẽ không dễ nhìn ra sắc mặt của điện chủ điện Thiên Lang này.

“Thanh Kỳ huynh, nếu ngày mai không thua hy vọng người tuân thủ ước định, mang theo đại quân lui về mười vạn đại sơn, từ nay về sau không tái xâm phạm Thần Tiêu Đạo Tông ta nữa.”

Giọng Lôi Thần nhàn nhạt, nhưng lại mang theo sự tự tin nồng đậm, dường như trận thi đấu thứ hai ngày mai là do hắn Chung Tiêu Đạo Tông thắng lợi. Mặc dù không biết tự tin của hắn từ đâu mà đến, nhưng sắc mặt lá cờ xanh dường như càng thêm khó coi. Toàn thân hắn lộ ra một tia khí tức thô bạo, hắn cũng là yêu thú hung tàn. Mặc dù đã là cường giả Nguyên Anh nhưng bản tính hung lệ vẫn không thay đổi, lúc này dường như đã nổi giận.

“Minh cụ tái chiến...”

Trong miệng thanh kỳ chậm rãi nhảy ra mấy chữ, sau đó liền nhắm mắt lại không hề để ý tới hai người Thần Tiêu Đạo Tông bên kia Lôi Trì nữa. Điện chủ Thiên Lang điện và thanh kỳ giống nhau, lạnh nhạt nhìn thoáng qua hai người Lôi Thần, sau đó cũng nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Sau lưng hai người có hơn mười người đang đứng. Hơn mười người này đều là cường giả trong hàng chục vạn yêu thú. Là thủ lĩnh của các đại tộc, Triệu Vô Tà cũng ở trong số đó.

Dư quang khóe mắt định ở trên thân thanh kỳ, trong đầu Triệu Vô Tà đột nhiên nổi lên suy nghĩ. Bởi vì lúc này bỗng nhiên nhớ tới một loại bí thuật chén, không phải là thần lẩn, mà là thuật uống rượu. Chính là thuật uống rượu trong cốc kinh ám toán người khác, uy lực vô cùng mạnh mẽ. Coi như là đối thủ mạnh mẽ có thể sử dụng nó tới đa đến chết.

Thuật chén này có uy lực rất lớn nhưng luyện chế lại cực kỳ phiền phức. Thi triển lại vô cùng đơn giản, cho dù cách xa vạn dặm, chỉ cần thuật chén này một lần ra.

Người thi chung nhất định đã chết, giống như Triệu Vô Tà dùng bí thuật Tiểu Tiểu Vương ám toán. Bất quá khi đó trong Thuật chén có Quỷ Trùng, là Tử Nguyệt Thiềm, cũng không phải Thuật ngấm hại người cao cấp nhất.

Lúc này Triệu Vô Tà nhớ tới thuật chén, vô danh. Trong quán rượu vậy mà không có tên, nhưng thuật uống chén này Triệu Vô Tà nhớ rất rõ ràng. Lúc này nhớ lại, là vì một vật.

Bởi vì Triệu Vô Tà hiện tại chỉ có thể ám toán cường giả Nguyên Anh kỳ. Mà muốn ám toán cường giả Nguyên Anh, nhất định phải có thứ liên quan đến cường giả Nguyên Anh kia, nếu là máu trong tóc là tốt nhất. Nếu không tìm được, đồ vật khác thay thế cũng được, nhưng nhất định phải liên quan đến cường giả Nguyên Anh kia.

Cũng giống như Tử nguyệt Thiềm thú lúc trước, Triệu Vô Tà chính là con cháu của con cháu khát máu Hắc Văn vương. Thứ này đã cách rất xa rồi, mặc dù cũng liên quan đến khí tức nhưng Triệu Vô Tà thành công thật ra cũng là vận khí, mà muốn thi triển thuật Vô Danh Cốt thì phải là đồ vật tiếp cận càng thêm cận mới có thể đảm bảo một kích tất sát.

Tuy rằng trăm chén chưa luyện thành, nhưng Triệu Vô Tà đã nổi lên ý niệm báo thù trong đầu, đối tượng hấn lựa chọn báo thù đầu tiên chính là Chu gia. Hấn cùng Vong Tình Động Thiên thù hận sâu nhất, bởi vì lần đầu tiên đi vào đại lục Thiên Vân này nguy hiểm đến tính mạng chính là lão bà Vong Tình kia cho. Tiếp theo chính là Chu gia. Gia chủ Chu gia dùng khí thể bức bách hấn quỳ xuống, một màn khiến hấn không thể buông tha Chu gia.

Cuối cùng là Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, tuy rằng chưa nói đến việc thù hận nhưng Triệu Vô Tà vẫn canh cánh trong lòng với việc trả tam nương đi. Bây giờ thế lực mới vừa thành, ý niệm báo thù của Triệu Vô Tà đã xuất hiện trong đầu.

Gia chủ Chu gia có tu vi Kết Đan Đại viên mãn, tuy mạnh mẽ nhưng Triệu Vô Tà cũng không sợ. Mấu chốt là khi Triệu Vô Tà rời khỏi Hoàng Kim thành, hấn ta biết rõ cảm nhận được khí tức khủng bố của vị lão giả kia. Tuyệt đối là khí tức mà cường giả Nguyên Anh mới có. Nếu Triệu Vô Tà đã lựa chọn tìm Chu gia báo thù, dĩ nhiên chuyện đầu tiên hấn ta muốn trừ đi chính vị lão tổ tông Chu gia kia.

Nếu như lúc nào cũng bị một cường giả Nguyên Anh ghi nhớ, thì dù Triệu Vô Tà có liều lĩnh cũng sẽ như giao long lóc lên

sát khí. Triệu Vô Tà dám khẳng định, sau đại chiến lần này tiên yêu nhất định có ẩn tình gì đó. Bất kể là Thần Tiêu Đạo Tông hay Thiên Lang Điện cũng không có khả năng vì một hộ pháp mà xuất động hai vị cường giả Nguyên Anh.

Có lẽ lần này đại lục Thiên Vân thật sự đã có họa kiếp đến rồi, chém giết giữa Thiên Lang điện và Thần Tiêu Đạo chỉ là bắt đầu mà thôi, chờ đến khi toàn bộ thế lực Tiên Đạo và mười vạn đại sơn Yêu tộc đều bị cuốn vào. Thế lực Ma đạo cũng sẽ không yên lặng, nhất định sẽ chen ngang một cước, đến lúc đó mặc dù là gió tanh mưa máu. Nhưng cũng là thời cơ Triệu Vô Tà báo thù., Nếu thế lực ma đạo thật sự tham chiến, Triệu Vô Tà nhất định sẽ nghĩ đủ mọi cách để Chu gia diệt sát tại lần đại chiến này. Hiện tại, muốn bắt đầu, lúc đầu chính là ước định. Trong lòng Triệu Vô Tà hạ quyết định, thực lực đã không còn nhiều lắm.

Phải hung tàn ra sao thì thế này. Ma đầu cũng được, đã đến lúc nhe nanh.

“Điện chủ.”

Thanh âm Triệu Vô Tà đột ngột vang lên bên tai điện chủ Điện Thiên Lang đang nhắm mắt, mấy chục cái thì đã sao. Đứng giữa thủ lĩnh thế lực yêu thú, Triệu Vô Tà nở một nụ cười quỷ dị. Nhưng bờ môi lại hơi động một chút, thần niệm truyền âm, chỉ có điện chủ Thiên Lang điện nghe thấy thanh âm của hắn.

Cũng không đợi vị đại hán mạnh mẽ kia nói chuyện. Đôi môi Triệu Vô Tà mấp máy tựa như đang nói điều gì. Nói xong, Triệu Vô Tà nhìn thấy rõ ràng hai vị cường giả Nguyên Anh đứng phía trước Lôi Trì sắc mặt đại biến, sau đó hai ánh mắt sắc bén mờ mịt bắn về phía Triệu Vô Tà.

Bị hai đạo ánh mắt này nhìn chăm chăm, Triệu Vô Tà lập tức cảm giác toàn thân như rơi vũng bùn, có cảm giác không thể động đậy. Nhưng sau một khắc, Triệu Vô Tà càng mỉm cười, độ cong của khóe miệng đều có chút tùy ý. Trong hai mắt bỗng nhiên tuôn ra âm dương nhị khí, trong cơ thể có thứ gì vừa động, ấn ký trên vạn độc tửu phiên trên cổ tay cũng sáng lên.

Tất cả đều dựa vào, để đối kháng ánh mắt mịt mờ nhưng vô cùng mạnh mẽ kia, Triệu Vô Tà đã dùng hết sự dựa lưng trong cơ thể mình. Sắc mặt đen nhánh lập tức đỏ lên, nhưng lập tức khôi phục lại. Thân hình vừa bắt đầu rung động một cái, sau đó khôi phục lại bình thường. Trên mặt cổ tĩnh không chút gợn sóng, chỉ có khóe miệng vẫn mang theo nụ cười quỷ dị.

Thật lâu sau, hai ánh mắt kia rút cuộc cũng biến mất. Loại cảm giác như rơi xuống vũng bùn cũng rút đi. Ngay lúc Triệu Vô Tà thâm thở phào một hơi thì khóe miệng điện chủ điện Thiên Lang bỗng nhiên động đậy hai cái. Cùng lúc đó, trên mặt ba người đều lộ ra ý cười, kể cả Triệu Vô Tà cũng ở trong đó.

Thanh kỳ vốn một mực nhắm mắt lại đột nhiên mở mắt, làm cho tinh quang hư không nhộn nhạo nổ bắn ra, khóe miệng lộ ra ý cười, nhìn chằm chằm vào Triệu Vô Tà đang đứng giữa mười người, chậm rãi mở miệng.

“Ta đồng ý rồi. “

Trừ Triệu Vô Tà ra, mấy chục người còn lại nhìn thấy thanh kỳ đột nhiên đổi mặt với chúng, trong lòng đều đột nhiên run lên. Thanh kỳ thực sự quá mạnh mẽ, tuy rằng Thiên Lang điện không thể chỉ có hai cường giả Nguyên Anh, nhưng hiện giờ thanh kỳ là cường đại nhất. Lúc thanh kỳ xuất hiện đã lộ ra khí thế kinh người, từ trong lời trì hoãn tới cực mạnh, cũng đủ khiến cho thủ lĩnh hơn mười yêu thú run sợ rồi.

Nhưng Triệu Vô Tà lại cười nhạt tiến về phía trước, sau đó chậm rãi gạt đầu trong ánh mắt kinh dị của hơn mười yêu thú:

Vào thời điểm mười vạn đại nhượng bộ, Triệu Vô Tà ở phía trước hơn mười yêu thú đều bị khói đen bao phủ toàn thân. Không nói đến mặt mũi, ngay cả khí tức cũng không lộ ra ngoài. Nhưng hiện tại, Triệu Vô Tà đã đem bộ mặt thật của mình để lộ ra.

Áo vải bố, ngũ quan thanh tú, hoàn toàn là chân trần của nữ nhân. Chẳng qua ngoại trừ trên người còn có khí tức hung sát như có như không, khí tức của Triệu Vô Tà không khác gì loài người. Mấy chục yêu thú kia lần đầu thấy cũng là kinh dị,

nhưng sau khi cảm nhận được khí tức hung sát khủng bố từ trên người Triệu Vô Tà mơ hồ truyền đến, cũng không còn nghi ngờ gì nữa.

Bất quá lúc này Triệu Vô Tà đứng ra, hơn mười yêu thú trên mặt lại tràn ngập vẻ kinh ngạc. Một đêm thời gian trôi qua rất nhanh, mặc kệ là tu sĩ hay yêu thú, chỉ cần đại hạn tương lai, cho dù là trăm năm, có đôi khi một lần nhập định đã qua, huống chi là một đêm.

Một vòng mặt trời mới mọc đỏ thẫm giống như vết máu, bay lên giữa hai ngọn núi thật lớn ở Thần Tiêu Đạo Tông. Vốn Triệu Nguyên vẫn còn đang nhập định, tại lúc này đột nhiên mở mắt, thân hình khẽ động đã đứng bên cạnh hai cường giả Nguyên Anh, con mắt dần dần tỏa ra sát khí.

Hắn bắn thẳng về phía một lôi trì khác, gần như cùng lúc đó, khí thể Triệu Vô Tà không giữ lại chút nào bộc phát ra.

Thanh danh dọa người, Triệu Vô Tà không cần phải như vậy, nhưng tối hôm qua Triệu Vô Tà đã phóng thích hết áp lực. Hắn ta hoàn toàn không để ý, với thực lực hiện tại của hắn ta, chính là cường giả Nguyên Anh. Muốn giữ hắn ta lại cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Không cố kỵ gì, nhưng bằng vào suy nghĩ trong lòng, khí thể Triệu Vô Tà tùy ý dâng lên.

“Người nào dám đánh với ta một trận!”

Trương Cuồng quả nhiên vô cùng liêu lĩnh, Triệu Vô Tà vậy mà lại đứng ở một bên Lôi Trì, không thèm để ý đến ánh mắt lạnh lùng của mấy vạn tu sĩ kia của Lôi Trì, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía hai vị cường giả tuyệt thế đứng đầu. Hắn đã sớm quyết định, hôm nay bất luận Thần Tiêu Đạo Tông phái ra ai, hắn đều muốn dùng tử pháp thâm nhất tra tấn người nọ, hung danh của Triệu Vô Tà từ nay trở đi đã truyền khắp Thiên Vân Đại Lục.

Canh hai, đã đuổi kịp canh bắt đầu.

Chương thứ hai trăm hai mươi bốn, đấu bảy...

“

Thanh niên thanh tú, quần áo vải bố, hai chân trần. Thế nhưng đứng trên không trung phát ra khí thế khiến mây trắng trên bầu trời cũng khuấy động. Lôi Trì trước mặt Triệu Vô Tà hiện đầy cảm chế, có lẽ có một ít cảm chế cảm ứng được trên người Triệu Vô Tà bộc phát ra lực lượng.

Không ngờ lại tự động vận chuyển, như lúc mới gặp, bên trong Lôi Trì lôi quang bùng lên. Một con Lôi Long, Điện Mãng ở trong đó cuộn cuộn, uy thế hàng vạn hàng ngàn, không gì không thể vượt qua. Lôi Trì này cũng không hổ là hiểm địa nổi danh ở Thiên Vân đại lục, có chỗ hữu dụng với bất kỳ Thần Tiêu đạo tông nào. Tuy cường giả Nguyên Anh có thể vượt qua Lôi Trì, nhưng cũng không phải không cần trả một cái giá lớn nào.

Mặc dù vậy, khí thế Triệu Vô Tà cũng không thấy yếu bớt chút nào, trái lại chiến ý trong cơ thể tăng vọt.

Khí tức càng thêm ngông cuồng, ánh mắt tùy ý giương lên bắn thẳng tắp về phía tông chủ Lôi Thần Đạo tông và Thần Tiêu đạo tông, hai cường giả Nguyên Anh.

“Cuồng vọng”

Dù Lôi Thần tâm tính bình thản, lúc này thấy dáng vẻ vô cùng căng thẳng của Triệu Vô Tà cũng hừ lạnh một tiếng, trong lòng không vui. Nhưng dù sao cũng là cường giả Nguyên Anh, nhân vật sống hơn một nghìn năm, đương nhiên sẽ không biểu lộ ra. Chỉ là chuyển ánh mắt mình sang trên thanh kỳ, trong ánh mắt có một tia dò hỏi.

Nhưng thanh kỳ không có chút phản ứng nào, chỉ là trên mặt có một tia vui vẻ quý dị, lẳng lặng nhìn Triệu Vô Tà chậm rãi đi vào trong lôi trì. Không gian hình tròn hai phe hôm qua vẫn còn ở đó, lúc Triệu Vô Tà, Bạch Triết bước chân trần vào

trong lôi quang, lôi quang bên trong lập tức như bị kích động, trở nên cuồng bạo, hướng về phía thân hình Triệu Vô Tà.

Cười lạnh, toàn thân bỗng nhiên dâng lên một đoàn huyết vụ lớn, bắt đầu từ đỉnh đầu. Huyết vụ như rèm vải chậm rãi buông xuống, bao trùm Triệu Vô Tà. Giống như huyết nhân, không hề quan tâm đến lực lôi điện vô cùng vô tận ở trong không gian xung quanh, từng bước một đi về phía không gian hình tròn kia.

Cố gắng xông vào.

Nhìn thấy một màn này, ngay cả Thanh kỳ và điện chủ Thiên Lang điện cũng có chút kinh dị. Bất quá sau đó là một tiếng hời, trên mặt chúng đều lộ ra càng thêm vui vẻ quỷ dị. Vốn dĩ trận chém giết này không phải là Triệu Vô Tà lên đài, nhưng Triệu Vô Tà đã thành công thuyết phục được Thanh kỳ và Thiên Lang điện chủ. Triệu Vô Tà có thể cam đoan thắng lợi trong trận chém giết này, điều kiện là Thanh kỳ giúp hắn làm một việc có khả năng làm được.

Hiện tại, Thanh Kỳ và Thiên Lang điện chủ đã có cảm giác phe mình sẽ có một lần thắng lợi. Triệu Vô Tà lại dám xông vào Lôi Trì, cảnh tượng này xuất hiện, không chỉ là mấy vạn tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông. Mà ngay cả mười vạn đại quân Yêu thú đại quân một phương, đều vô cùng kinh hãi nhìn Triệu Vô Tà.

Lôi Trì rốt cuộc là cái dạng gì, đông đảo yêu thú đều vô cùng rõ ràng, đây chính là hiểm địa nổi danh của Thiên Vân Đại Lục. Nếu không phải nhìn thấy lôi điện chi lực bạo phát kia thật sự là uy áp vô hạn, chỉ sợ những yêu thú này đều cho rằng Lôi Trì đã mất đi hiệu dụng, thiếu chút nữa là nổi lên rồi.

Đại quân yêu thú kinh hãi, thế nhưng các tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông vẫn luôn sợ hãi và nổi giận vì Lôi Trì vốn là một trong các môn phái lại bị người khác xông vào, hơn nữa xem ra những lực lượng lôi điện kia còn không làm gì được Triệu Vô Tà.

“Hắc hắc, “

Nụ cười âm lãnh phát ra từ trong huyết vụ của Triệu Vô Tà nhưng lại không truyền ra ngoài. Lúc này ánh mắt Triệu Vô Tà vẫn nhìn thẳng vào hai người Lôi Thần kia, trong ánh mắt đầy vẻ khinh thường, thế nhưng cả hai đều không muốn ra tay với Triệu Vô Tà.

Chỉ có thể trở mắt nhìn Triệu Vô Tà chậm rãi đi vào trong không gian hình tròn của Lôi Trì, lực lôi điện mãnh liệt vậy mà hoàn toàn không thể đánh tan tầng huyết vụ bao phủ toàn thân Triệu Vô Tà.

“Ồ”

Bỗng nhiên Lôi Thần ồ lên một tiếng kinh ngạc, lúc này ánh mắt của hắn ta dừng lại trên người Triệu Vô Tà. Ngay tại trên lưới. Trong mắt hắn ta hiện lên một tia lôi quang màu tím, sau đó nhìn về phía Triệu Vô Tà. Thế nhưng khiến hắn ta kinh hô chính là hắn ta không nhìn thấu bản thể của Triệu Vô Tà.

“Hắn không phải yêu thú.”

Cái ý niệm này lập tức bị bóp chết, nếu không phải yêu thú, làm sao có thể xuất hiện trong đại quân yêu thú. Hơn nữa khí tức trên người Triệu Vô Tà thật sự quá hung hãn. Thậm chí còn mang theo khí tức giống như hung thú thời viễn cổ. Lôi Thần sống hơn một nghìn năm, gặp qua không biết bao nhiêu yêu thú. Nhưng khí tức và khí tức có thể sánh ngang với Triệu Vô Tà thì cũng không có mấy.

Lôi khiếp sợ, trên mặt tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông cũng xuất hiện vẻ kinh nghi. Hai người lúc này đều nhìn Triệu Vô Tà, tại sao đột nhiên xuất hiện một con yêu thú mà bọn họ đều không nhìn thấu bản thể, hơn nữa còn có thể xông vào Lôi Trì. Hai người nhìn nhau, đều thấy được vẻ tàn khốc trong mắt đối phương.

Hai người dám đánh cuộc với thanh kỳ, tự nhiên trong lòng có mười phần nắm chắc, ba trận chém giết. Bất luận như thế nào, Thần Tiêu Đạo Tông đều sẽ thắng. Mặc kệ Triệu Vô Tà có xuất hiện hay không, bên Thiên Lang Điện đều không thể tiến vào Lôi Trì.

“Đến cùng là ai dám đánh với ta một trận đây.”

Triệu Vô Tà đứng giữa không trung, lòng bàn tay vuốt ve một quả cầu sét. Bên trong quả cầu sét này phun trào lực lôi đình, nhìn khí tức kia, nếu như toàn bộ lực lượng thiên lôi trong lôi cầu phóng thích ra ít nhất có thể diệt sát một con. Tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng trong tay Triệu Vô Tà lại ôn thuận tới cực điểm, mặc kệ nó nghịch ngợm chơi đùa.

Điều này làm cho phần lớn tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông trông thấy, trên mặt đều trở nên khó coi. Vì vậy, ánh mắt mấy vạn tu sĩ nhìn thẳng về phía hai người trên không trung. Lôi Thần trưởng lão và tông chủ. Hai người liếc nhau, Lôi Thần Lôi.

“Lôi Phong trưởng lão, trận chiến này ngươi xuất chiến đi.”

Tông chủ Thần Tiêu đạo tông mở miệng, ngữ khí thản nhiên như bình thường. Vừa nói xong, một trung niên nhân từ sau lưng hai người bước ra, trên người mặc đạo bào nhẵn nhúm, tóc rối tung, trên mặt có một vết sẹo nhìn thấy mà giật mình, sau lưng đeo một cây trường thương đen kịt, toàn thân tản ra khí tức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hắn đi ra, ánh mắt sắc bén như chim ưng, hướng về phía Triệu Vô Tà. Đợi sau khi trông thấy khuôn mặt trẻ tuổi của Triệu Vô Tà, sắc mặt cũng không thay đổi, chỉ là trong con ngươi bắt đầu dâng lên một tia sát ý.

Lúc Lôi Phong nhìn Triệu Vô Tà, ánh mắt Triệu Vô Tà cũng đồng dạng dừng ở vị trưởng lão Lôi Phong này. Mới gặp mặt đầu tiên, trong mắt đã hiện lên một tia dị sắc, lôi phong này có chỗ nào giống một tu sĩ. Rõ ràng chính là du hiệp ở thế tục, ít nhất nhìn từ khí tức bề ngoài thì cũng không khác gì những du hiệp tung hoành tứ hải.

Nhưng chỉ dựa vào khí tức không thể phán định gì đó, chỉ ít du hiệp thế tục không thể nào hư ảo đứng giữa không trung, càng không có khả năng từ trong ngàn vạn lôi quang xuyên qua, sắc mặt không đổi, thân hình cũng không có một tia rung động.

Trong không gian hình tròn, hai người đứng vững, bỗng nhiên đều nhìn chăm chú vào đối phương.

Bọn chúng lần lượt nghiền nát, xem lần tấn công thứ hai trăm sáu mươi hai.

Nhưng ngay sau đó, lôi phong bỗng nhiên tiếp lấy trường thương màu đen sau lưng, sau đó bàn tay chậm rãi vuốt ve, vẻ mặt vô cùng chăm chú, giống như trong tay không phải là binh khí trường thương mà là thể tử kiều diễm của hân vậy.

Nhưng sau khi một màn này xuất hiện, trong mắt Triệu Vô Tà lại đột nhiên xuất hiện một tia ngưng trọng. Có thể yêu thích binh khí của mình như thế, nói rõ binh khí của người này chỉ sợ cũng chỉ có một món này, hơn nữa món này cũng là binh khí đã tể luyện không biết bao nhiêu năm tháng đến mức khủng bố cỡ nào.

“Huyền khí trung phẩm.”

Ánh mắt Triệu Vô Tà dán chặt lên trường thương đen kịt kia, nhẹ nhàng phun ra bốn chữ. Cùng lúc đó, chiến ý cùng sát ý của hai người đều hỗn tạp cùng một chỗ, đồng thời bốc lên.

“Boong boong boong “

Là tiếng Triệu Vô Tà phát ra, há mồm, một thanh tiểu kiếm đỏ như máu bị hân phun ra. Nghênh phong liền lớn, thanh tiểu kiếm kia sau khi bay ra lập tức hóa thành một thanh trường kiếm rơi vào trong tay Triệu Vô Tà. Trong nháy mắt trường kiếm rơi xuống, mũi kiếm xé rách không khí phát ra tiếng thét.

“Triệu Vô Tà” Bàn tay cầm chặt trường kiếm huyết hồng trong nháy mắt, khí tức đột nhiên biến đổi. Càng trở nên quỷ dị, trở nên âm lãnh, làm cho lòng người run sợ. Huyết vụ lưu chuyển, nguyên bản huyết vụ toàn thân Triệu Vô Tà bao trùm, chảy về phía chén kiếm nhân trùng trong tay Triệu Vô Tà. Sau đó toàn bộ bị huyết hồng thân kiếm hấp thu.

“Chiến”

Ngay khoảnh khắc huyết vụ tan hết, Triệu Vô Tà đã ra tay. Cổ tay hân chấn động, mũi Nhân Tiễn Kiếm Phong lập tức đại phóng, tiếng xé gió gầm rú xuất hiện ở trong không gian hình tròn kia. Mũi kiếm màu đỏ máu của Nhân Chung Kiếm Huyết Trùng thoáng hiện trong hư không. Ngay sau đó, thân hình Triệu Vô Tà xuất hiện sau lưng Lôi Phong.

“Tê tê tê...”

Ra tay quá đột ngột, tốc độ cũng quá nhanh, đông đảo tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông đều phát ra tiếng kinh hô. Cảnh giới tu vi của bọn họ không đủ, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng trên không trung lóe lên, sau đó Triệu Vô Tà liền biến mất., Tiếp theo liền xuất hiện phía sau trưởng lão Lôi Phong. Phần đông đệ tử không nén được kinh hãi trong lòng, đều phát ra thanh âm hít sâu, bởi vì Triệu Vô Tà đang nắm Nhân Chung kiếm. Mũi kiếm đâm thẳng về phía sau lưng Lôi Phong, không chút do dự, ra tay nhanh như lôi điện vậy đến cực hạn.

Kỳ thật ngoại trừ bốn vị cường giả Nguyên Anh kia thì không có ai có thể thấy rõ ảnh động của Triệu Vô Tà, có thể nhìn thấy cũng chỉ là cái bóng lóe lên mà thôi.

“Xuy xuy lục”

Khi mũi kiếm sắp đâm vào hậu tâm của trưởng lão Lôi Phong, Triệu Vô Tà cổ tay khẽ run lên, lập tức mũi kiếm đỏ như máu tuôn ra kiếm khí màu máu vô tận. Những kiếm khí này hoàn toàn khác với kiếm khí của lão giả mảy kiếm, kiếm khí của lão giả mảy kiếm hạo nhiên to lớn, nhưng những kiếm khí màu đỏ này lại lộ ra khí tức âm lạnh vô tận.

Kiếm khí nổ bắn ra, cuối cùng bao phủ vị trưởng lão Lôi Phong kia vào trong, nhưng mà Triệu Vô Tà lại đột nhiên biến sắc. Thân hình đột nhiên xoay chuyển, Nhân Tế Ti kiếm cũng đột nhiên rời tay, bỏ về phía sau hắn.

“Đã muộn.”

Sát ý lạnh lạnh bộc phát ngay sau lưng Triệu Vô Tà. Vào lúc này, lưng Triệu Vô Tà lập tức hiện lên một tia lãnh ý. Thân hình miễn cưỡng lùi lại nhưng vẫn bị lực lượng mạnh mẽ đột nhiên tuôn ra đánh vào người.

“Rắc rắc”

Không hề có chút bất ngờ, thân hình Triệu Vô Tà bị đánh bay ra ngoài, quần áo vải bố trên người cũng nát vụn tại không trung. Thân hình Triệu Vô Tà cũng đâm vào vòng bảo hộ của không gian hình tròn, đập vào lôi quang giống như tia lửa văng khắp nơi.

Trường thương, là thanh trường thương kia, cán thương đen kịt bị lôi phong nắm trong tay. Hai mắt đầy lãnh ý, ánh mắt nhìn Triệu Vô Tà tựa như nhìn người chết., Đã lâu lắm rồi ta không đọc sách ở khu bình luận. Hôm nay nhìn lại, có một vị thư hữu đưa ra số lượng không đủ của quyển sách, chính xác. Quyển sách này viết là thất bại. Năng lực trú đóng của ta đối với thư giá vẫn còn chưa đủ, mấy tháng nay không ít thư hữu đều đưa ra rất nhiều ý kiến. Tiểu lâu tiếp nhận, sách mới trong suy nghĩ, quyển sách mới này còn cần một thời gian ngắn mới có thể hoàn thành. Cho nên sách mới sẽ có nhiều thời gian suy nghĩ. Đến lúc đó hi vọng mọi người sẽ ủng hộ Tạ ta bài kiến. Đến lúc đó hy vọng mọi người sẽ ủng hộ ta bài tạ.

Ngày thứ hai mươi lăm, đánh tám người, chém giết, huyết phệ của đám trùng.

Trước ngực là một lỗ hồng máu thịt lẫn lộn, trong không gian hình tròn, Triệu Vô Tà mặt không biểu tình ôm miệng vết thương trước ngực. Hắn chậm rãi đứng lên, quần áo vải bố đã sớm bị trưởng lão Lô Phong kia một thương đánh thành mảnh nhỏ, lúc này Triệu Vô Tà cũng không có cả vật ẩn trong cơ thể.

Tâm niệm vừa động, trên thân nhân trùng chén kiếm trong tay huyết quang lưu chuyển, huyết vụ biến mất lúc trước lại xuất hiện. Giống như dòng nước chảy xuôi, lưu chuyển toàn thân tại Triệu Vô Tà, một lát sau đã bao trùm thân thể của hắn ta. Huyết nhân, toàn thân đều bị huyết vụ bao trùm, nhìn qua thật không khác gì huyết nhân.

Lúc này đến phiên mấy chục vạn yêu thú kia kinh hãi. Lúc trước uy thế của Triệu Vô Tà kinh người, hơn mười con yêu thú cũng biết Triệu Vô Tà - vị bá chủ mới của đầm đen chín vạn dặm này cũng không phải hạng người tầm thường. Vô cùng tàn nhẫn, quả thực không khác gì hung thú thật sự, phát tay một cái đã giết chết một môn phái, toàn bộ Vụ Ân Môn đều bị hắn ta lấy ra tế cờ.

Thế nhưng không nghĩ tới, trưởng lão Thần Tiêu đạo tông tên gọi Lô Phong kia vừa ra tay đã làm Triệu Vô Tà trọng thương, về phần đệ tử Thần Tiêu đạo tông. Lúc này trên mặt đều tràn ra hồng quang, chỉ cần trận này cũng thắng. Mấy chục vạn yêu thú vây khốn Thần Tiêu đạo tông phải tuân thủ ước định thối lui.

“Vút”

Tiếng thét làm màng nhĩ đau nhức đột nhiên vang lên. Triệu Vô Tà giương mắt nhìn lại, con người co rút lại. Bên trong vẽ ra một mũi thương lấp lóe hàn quang, cán thương đen kịt giống như hắc long ra biển, mũi thương kia chính là miệng rồng nhe răng nanh dữ tợn, cán về phía Triệu Vô Tà, một chút

thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Thân hình Triệu Vô Tà vừa bò dậy.

Mũi thương kia đã đâm đến trước người Triệu Vô Tà. Lần này không phải ở ngực, mà là lưng. Tựa hồ là vì trả thù Triệu Vô Tà trước đó đánh lén, một thương này nhanh như sấm đánh, thẳng đến hậu tâm Triệu Vô Tà.

“Khụ khụ “

Cực lực áp chế thương thế trên lưng, ma nguyên trên người Triệu Vô Tà bùng lên, thân hình lập tức bạo lui. Khó khăn lắm tránh được một thương kia, một kích vô công, Lôi Phong vậy mà không hề có ý thu hồi mũi thương. Thân hình hấn chấn động theo Triệu Vô Tà, tóc dài phiêu tán, lộ ra khuôn mặt lôi phong dữ tợn.

Sát khí lẫn liệt, lôi phong nhập vào thân, mũi thương vạn chuyển không khí bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ xé nát. Phong bạo mãnh liệt đột nhiên sinh ra, nhưng còn chưa kịp phát uy, cơn bão này đã bị trường thương đâm tới đánh tan.

Cảm giác nguy hiểm dâng lên trong lòng, thân hình Triệu Vô Tà lần nữa nhanh lùi lại, Ma Nguyên trong cơ thể bùng nổ. Thân hình bỗng dừng lướt ngang mấy trượng, lại miễn cưỡng né tránh mũi thương kia, nhưng lần này đây Triệu Vô Tà tựa hồ bị thương. Trước ngực lập tức tuôn ra một cỗ huyết dịch đỏ thẫm, lỗ máu thịt mơ hồ kia quả thực dọa người một ít, hơn nữa hình như không chỉ như thế. Tựa hồ ngay cả xương ngực cũng bị nổ nát, thương thế có chút nghiêm trọng.

Tránh được một lần, tránh được lần thứ hai, lần thứ ba lại không thể tránh khỏi. Thần tình trên mặt Lôi Phong vừa động, vẻ ngoan lệ hiện ra, tác động đến vết sẹo kia lập tức khiến hắn trở nên vô cùng dữ tợn.

“Oanh “

Một tiếng nổ vang lên, trường thương đen kịt quét ngang qua, trên cán thương chớp động một tầng lôi quang nhàn nhạt. Tựa hồ chỉ là một tầng lôi quang rất yếu ớt, nhưng không biết vì sao, cảm giác nguy hiểm trong lòng Triệu Vô Tà lại càng thêm

nồng đậm. Mỗi một tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông tu luyện đều làm phép, điều khiển lực lượng thiên lôi đã đến mức đỉnh cao.

Lúc trước lão giả mày kiếm mặc dù chủ tu kiếm quyết, nhưng lôi pháp thủy chung chưa từng hạ xuống, cuối cùng hai loại công pháp này đều tiến vào cảnh giới Viên Mãn trợ giúp lão giả mày kiếm tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ. Lão giả xấu xí kia lại lịch lớn hơn so với Lôi Phong chém giết cùng Triệu Vô Tà, thực lực lôi phong mạnh mẽ nhưng thân phận lại không bằng lão giả mày kiếm.

Mặc kệ là trước kia hay là bây giờ, bởi vì lão giả mày kiếm kia là sư đệ của Thần Kinh Tông tông chủ năm đó, cũng là thiên tài. Sự nổi bật thậm chí vượt qua tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông, nhưng bởi vì lão tu luyện hai loại công pháp, chậm chạp không thể tấn thăng đến Nguyên Anh Kỳ. Bây giờ rốt cục tấn thăng, Thần Tiêu Đạo Tông lập tức lại có thêm một vị chí cường cao thủ.

Kiên kị tầng lôi quang kia, Triệu Vô Tà tâm niệm vừa động triệu hồi Nhân Trùng chén kiếm, chỉ vào lôi phong. Nhân sâm kiếm lập tức hóa thành ngàn vạn tiểu kiếm, mỗi một thanh tiểu kiếm đều là vật chân thực, màu đỏ như máu tràn đầy trong không gian hình tròn.

“Hưu hưu hưu.”

Ngàn vạn thanh kiếm nhỏ chuyển động, vừa động chính là chỉ thấy huyết ảnh. Lôi Phong lại bị ngàn vạn huyết hồng kiếm khí bao phủ. Nhưng lần này là Triệu Vô Tà vội vàng thi triển. Cho nên Lôi Phong cũng không thể tránh né, chỉ có thể lựa chọn đón đỡ.

Thân hình không lùi, cán thương đen nhánh bỗng nhiên quay lại, hóa thành một vòng tròn lớn trước người. Một vòng lôi quang tuôn ra, lực lượng khổng lồ mãnh liệt ngưng tụ. Trong vòng lôi quang đó, ngoài ý liệu, Triệu Vô Tà thi triển ra ngàn vạn kiếm khí uy thế kinh người, ở trong tầng lôi quang nhàn nhạt kia.

.

Tựa như là mùa đông tuyết gặp mặt trời xuân. Quá nhanh tan rã, ngàn vạn thanh kiếm biến mất. Bên trong không gian hình tròn, sắc mặt Triệu Vô Tà vẫn có chút thống khổ và tái nhợt, trong mắt hiện lên một tia hối hận.

Lôi Phong kia đứng cảm thương, đứng đối diện Triệu Vô Tà, toàn thân ngưng tụ sát khí. Ánh mắt nhìn Triệu Vô Tà vẫn như vậy, như nhìn một người chết.

Nào có một tên tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn chứ, rõ ràng giống như một du hiệp châu này đang chém giết một cây trường thương đen nhánh vậy mà lại là một Bắc Lương. Triệu Vô Tà lui lại, hắn cũng tự mình tiến lên. Nếu không phải loại khí thể mạnh mẽ đến cực điểm kia, còn có thể bị đánh cho không hề có lực phản thủ, Triệu Vô Tà cũng không dám tin tưởng người này là kết đan đại bất chấp tu sĩ.

“Oanh “

Lại động, đến bây giờ, lôi phong vậy mà một câu cũng không nói. Người cảm như vậy, trong lúc động thủ giống như mưa to gió lớn, Triệu Vô Tà tựa hồ dùng hết toàn lực mới có thể có một tia cơ hội thở dốc. Nhưng hiện tại, trong không gian hình tròn, trong không gian., Hai cái bóng dây dưa cùng một chỗ, kiếm khí huyết vụ, sát khí lôi quang. Một người công, một người lui, Triệu Vô Tà hoàn toàn bị áp chế. Thật là một chút sức lực vận chuyển cũng không có, Triệu Vô Tà vô cùng chật vật tránh né công kích của lôi phong, một thanh Nhân Sa Kiếm thỉnh thoảng bị đánh bay.

Lúc này Triệu Vô Tà giống như một con thuyền con đang gặp phải sóng to gió lớn, có thể bị lật úp bất cứ lúc nào. Thời gian cứ thế trôi qua, vết thương trên người Triệu Vô Tà càng lúc càng nhiều. Không cần nhìn huyết vụ kia mà chỉ cần máu huyết tuôn ra đã có thể nhuộm Triệu Vô Tà thành huyết nhân rồi. Trong đó mới đầu, lỗ máu trước ngực là nghiêm trọng nhất, sắc mặt Triệu Vô Tà càng lúc càng tái nhợt.

“Ha ha ha, súc sinh súc sinh sớm cút về mười vạn đại sơn đi, ha ha ha,

Cũng không biết là vị đệ tử tính tình nóng nảy lớn mật kia mở miệng trước, những đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông kia vậy mà cùng cất tiếng cười vang, một đôi mắt tràn ngập vẻ giễu cợt nhìn về phía mấy chục vạn yêu thú. Sự buồn bực bị vây khốn ở sơn môn nhất thời biến mất không còn chút gì. Tiếng cười của những đệ tử này cũng càng thêm tùy ý.

Lôi Thần và tông chủ Thần Tiêu Đạo đứng phía trước Lôi Trì, hai mắt không chớp, nhìn chăm chăm vào không gian hình tròn đang chém giết kia, cũng không để ý tới tiếng cười nhạo sau lưng. Thấy hai người như vậy, những đệ tử kia lại càng giống như được cổ vũ, phát ra tiếng cười càng thêm mãnh liệt, khiến cho một chỗ khác trong Lôi Trì, hơn mười vạn yêu thú mất đồ như máu.

Mỗi một đầu yêu thú này đều không phải hàng tầm thường. Ở trong mười vạn đại sơn cũng là chém giết chủ cả ngày, từ khi tiến vào thế lực Tiên Đạo đến nay càng giống như mãnh thú xỏ lông. Máu tanh giết chóc, cũng không biết bao nhiêu nhân loại, hoặc là tu sĩ chết dưới miệng thú của chúng. Lúc này qua đời tục giới xem ra, liền biết nhân loại quốc gia trong phạm vi thế lực Thần Tiêu Đạo tông đã gặp họa kiếp dạng gì.

Vô số thành trì biến thành phế tích, thậm chí có chút trực tiếp bị san bằng, nơi nơi đều là Thi Sơn Cốt Hải. Mấy chục vạn yêu thú, cơ hồ mỗi một con đã ăn thịt người, những yêu thú này nơi nào chứa được một đám tu sĩ nhân loại thực lực không bằng chúng cười nhạo. Đại quân yêu thú nhất thời có chút bạo loạn, không ít yêu thú đều điên cuồng gào thét muốn xông vào trong Lôi Trì.

“Hừ “

Đang lúc đàn thú phun trào, một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên vang lên, Thanh Kỳ sắc mặt xanh mét quay người lại. Ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn thẳng về phía thủ lĩnh hơn mười con yêu thú, nhất thời trong lòng mấy chục con yêu thú kia giật giật, sống lưng đều tăng lên một cỗ khí lạnh.

Trong vòng một hơi thở, đại quân yêu thú đã an tĩnh trở lại. Đại quân bị một cường giả Nguyên Anh nhìn chăm chăm vào. Mấy chục con yêu thú kia có thể không run sợ, lập tức ra lệnh

cho bộ tộc của mình yên tĩnh trở lại. Bất quá chừng mười vạn con yêu thú này, con nào cũng đỏ mắt thèm thuồng, hận không thể đều vượt qua Lôi Trì xé những đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông kia thành phần vụn.

“Rầm Rắc rắc “

Cán thương hung hăng quét ngang lưng Triệu Vô Tà, lập tức chỉ nghe thấy một âm thanh xương cốt vỡ vụn rất rõ ràng, Triệu Vô Tà cũng phun ra một ngụm máu lớn màu đỏ thẫm. Sắc mặt hắn ta tái nhợt như tờ giấy, máu chảy ra từ trên người hoàn toàn nhuộm đỏ hắn ta.

Nhưng nói đến kỳ quái, chém giết bắt đầu đến bây giờ, đã qua mấy canh giờ. Từ khi trời sáng, lúc này đã muốn đến lúc mặt trời nằm rồi, tuy rằng Triệu Vô Tà nhìn qua thì thấy rất thảm, thế nhưng thủy chung vẫn chưa ngã xuống, “Yêu nguyên” trong cơ thể giống như vô cùng vô tận, vậy mà đến bây giờ còn có thể tuôn ra yêu nguyên để chữa thương.

Lôi Thần đứng bên ngoài Lôi Trì nhìn Triệu Vô Tà như nghĩ tới điều gì, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, trong miệng kinh hô: “Không tốt.”

Lôi Thần cũng kịp phản ứng lại, bên trong không gian hình tròn, Lôi Phong cũng kịp phản ứng. Khuôn mặt dữ tợn của gã biến đổi, một tia kinh hãi xuất hiện, lập tức sáng rực nhìn về phía Triệu Vô Tà.

“Khụ khụ, khả khả khả khả....

Đưa tay chậm rãi lau vết máu nơi khóe miệng, Triệu Vô Tà nở ra nụ cười tà dị. Khóe miệng khẽ động, chén kiếm nhân trùng đang trôi lơ lửng ở trước người lập tức trở về trong tay hắn. Gần như cùng lúc đó, thân hình Triệu Vô Tà đột nhiên cứng đờ, sắc mặt tái nhợt biến đi. Khí tức âm lãnh quỷ dị bộc phát, huyết vụ nồng đậm ngưng tụ thành thực chất, bắt đầu với tốc độ khủng khiếp lan tràn ra toàn bộ không gian hình tròn.

“Nhân trùng huyết phê...”

Thanh âm lạnh như băng đến cực hạn chậm rãi vang lên bên tai Lôi Phong, tiếng nói vừa dứt thì huyết vụ nồng đậm đến mức mắt thường hoàn toàn không thấy rõ ràng cũng tràn đầy

toàn bộ không gian hình tròn. Cho dù là đệ tử Yêu thú hay Thần Tiêu Đạo Tông đều không thấy rõ cảnh tượng trong không gian hình tròn kia.

Thứ hai trăm hai mươi bảy Chương giết tim giết tim.

Lưu lên tất cả là ý cười tàn nhẫn, bừa bãi bừa bãi, tông thương không thêm để ý mấy vạn tu sĩ trong Lôi Trì. Thần Tiêu Đạo Tông, mười đại tiên môn, mấy vạn tu sĩ tu hành, khí thế to lớn như thế thì làm sao mà đoán được. Song lúc này lại bị một thanh niên thanh tú dọa sợ, không ngờ không ai lên tiếng.

Nhân chung kiểm màu đỏ “Huyết hồng” trong tay hắn đã khôi phục cảnh tượng khủng bố lúc trước vạn vẹo, thân thể vài đầu huyết trùng trong đó đặc biệt đã tê dại. Thân kiểm du động, so với vật còn sống làm cho người ta cảm thấy vừa kinh dị. Hiện giờ khí Sát Lục của chuôi tuyệt thế hung khí này đã rất nồng đậm, nhưng hoàn toàn không đạt đến cấp độ mà Triệu Vô Tà muốn.

Trong kinh bàn ghi lại, thời đại Cổ Hoàng Vưu Ma Tôn trên đời này, thượng cổ lượng vu sư đứng ở phía sau hắn. Từng có một vị vu sư nhân chung, cầm nhân trùng chén kiểm, tàn sát sạch sẽ ba bộ lạc trong thế lực Hoàng Đế. Thượng cổ đại địa rộng lớn vô cùng, nhân loại trong ba bộ lạc ít nhất cũng mấy trăm vạn người.

Một thanh Nhân Trùng chén kiểm kia cũng bởi vì lần giết chóc này, trở thành một trong những hung khí mạnh nhất trong tay Bàn Vu Sư chiếm cổ lượng lớn nhất, thần tiên đều tránh.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve Nhân Tửu Kiểm, cương huyết vù trên thân kiểm theo ngón tay Triệu Vô Tà di động quán quanh lên, những huyết trùng trong thân huyết hồng tựa hồ cũng bởi vì ngón tay Triệu Vô Tà mà tỉnh lại. Một loại khí tức quỷ dị, âm lãnh, khát máu lập tức phát ra, đầu tiên là Nhân Trùng chén kiểm, sau đó quán quanh trên người Triệu Vô Tà.

“Bà...”

Lôi khiếp sợ dị thường nhìn Triệu Vô Tà, khí tức biến hóa trên người Triệu Vô Tà tất nhiên không thể qua mắt vị cường giả Nguyên Anh thân thông quảng đại này, lúc này khí tức trên

người Triệu Vô Tà quả thật rất quý dị. Cảm nhận được loại khí tức này hẳn cũng cảm thấy trong lòng rét run. Chưa bao giờ thấy qua. Khí tức trên người Triệu Vô Tà phát ra lạ thường lạ thường.

rồi rầm chia sẻ, liếc mắt nhìn ba lần Đê thập lục cục...

Lôi Thần tự nhận mình sống ngàn năm cũng coi như kiến thức rộng rãi. Nhưng lúc này lai lịch của Triệu Vô Tà, hẳn ta hoàn toàn đoán không ra.

Lúc này không chỉ có mỗi Lôi Thần, mà ngay cả điện chủ Thiên Lang điện cũng đồng dạng kinh dị nhìn Triệu Vô Tà. Bất quá bọn chúng vẫn chưa tỏ vẻ kinh dị, chỉ là trong lòng đã nổi lên một số cơn sóng. Thanh kỳ thần sắc khẽ động, khoe miệng khẽ nhúc nhích. Sắc mặt của điện chủ Thiên Lang điện thay đổi nhưng lập tức bị hắn giấu đi, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà càng thêm kinh dị.

“Bọn chuột nhất cuồng vọng, người quả nhiên là súc sinh trong thập vạn đại sơn. Nhiều, ở Hoa Thần cốc bản trưởng lão tha cho ngươi một mạng, không nghĩ tới súc sinh chính là súc sinh, nhanh như vậy đã quên giáo cạo.”

Ngay tại thời điểm phản động ánh mắt tập trung trên người Triệu Vô Tà, một thanh âm đột ngột vang lên, trong lời nói có ý lấy khổ cực. Bất quá thanh âm nói chuyện ngược lại là chính đạo Hạo Nhiên, xem bộ dáng khẳng định là nhân vật Tiên đạo, lại là một cường giả Kết Đan Đại viên mãn.

Thân hình lập tức chuyển động, ánh mắt lợi hại cực kỳ lập tức như lợi kiếm bắn về phía hư không, bất quá lúc này nào một chút động tĩnh cũng không có. Nhưng người tiếp theo thì không giống, vân khí quay cuồng, một cỗ khí tức cuộn cuộn mênh mông từ trên cao cuốn ra, xuất hiện ở trước mắt chúng thú.

Tu sĩ, mười vạn tu sĩ, bỗng nhiên xuất hiện trên trời cao, ước chừng mười vạn tu sĩ. Mười vạn tu sĩ này, vẻ mặt khác nhau, nam nữ già trẻ đều có. Mặc dù khí tức đều có một loại chính trực, nhưng lại bất đồng, được chia làm hơn trăm trận doanh.

Mỗi người đứng một chỗ, dưới chân giẫm lên đủ loại binh khí, linh khí huyền khí đều có.

Phía trước mười vạn tu sĩ này có hơn trăm người, khí độ phi phàm. Tu vi dĩ nhiên đều là Kết Đan Tông Sư. Đứng chung một chỗ, phát ra khí thể quả thực khủng bố. Mặc dù nhìn qua trăm người kia giống như đang nói cười vui vẻ, nhưng trong con người chuyển động, từng sợi sát khí thỉnh thoảng lại lộ ra.

Nhất thời, từ trên cao, một cỗ hàn khí đột nhiên sinh ra. Tiên yêu bất lưỡng lập, hướng chi lúc này song phương đã khai chiến. Mười vạn tu sĩ vừa xuất hiện, bầu không khí bên ngoài Lôi Trì liền trở nên bất đồng. Trong khoảng thời gian này, những yêu thú từ trong vòng mười vạn ngọn núi lớn đi ra đều có lòng tham với không biết bao nhiêu môn phái bên trong Thần Tiêu Đạo Tông.

Hướng chi, môn phái bị những yêu thú hung tàn này diệt sát cũng không biết có bao nhiêu người. Đều là môn phái Tiên Đạo, tuy rằng lúc bình thường sẽ có chút xung đột, nhưng mà liên hệ mười vạn tia chung quy là sẽ có. Có lẽ trước đó sợ dẫn lửa lên thân thể không dám trêu chọc những yêu thú kia, nhưng lúc này có người lãnh đạo, cừu hận thoáng cái liền bộc phát ra.

Mấy con trâu lỗ mũi “khà khà” này hình như hận không thể ăn tươi bòn ta nha. Lão tổ ta thật sự sợ a, cạc cạc cạc...

Một tiếng cười khó nghe vang lên, theo đó còn có thanh âm trêu chọc, là một vị thủ lĩnh yêu thú Kết Đan hậu kỳ. Khuôn mặt dữ tợn, thân thể lớn đến dọa người, bị những tu sĩ kia ánh mắt như giết người nhìn chằm chằm, nhưng vẫn như cũ tự giễu cợt mười vạn tu sĩ kia. Nó không có tận lực hạ thấp giọng của mình. Lời vừa ra, nhất thời khiến cho mấy chục vạn người phía sau nó cười vang.

“Ngu”

Không chờ tên đầu lĩnh kia nổi giận, một nam tử tuần tú đi đầu đã mở miệng, một tiếng hừ lạnh thấu vào trong tai con yêu thú đang nói chuyện cười nhạo kia.

“Độc”

Nhưng âm thanh đến tai con yêu thú kia, lại biến thành một tiếng vang như chuông đồng, chấn cho nó đầu choáng mắt hoa. Nhìn thấy cảnh tượng này, lá cờ xanh vẫn chưa từng nói gì lập tức thần sắc khẽ động, một luồng sát khí thâm trầm trong khóe mắt nháy mắt ngưng tụ. Kặc Kặc viết là nhanh chóng bao thư chậm rãi thư giãn toàn bộ.

“Tiểu Thất không được vô lễ, lão phu và Thanh huynh có đánh cuộc.

Thi đấu ba trận, nếu Thanh huynh thua thì lập tức lui binh. Vĩnh viễn không tái phạm Thần Tiêu Đạo Tông. Hai trận đầu đều có thắng có bại, hôm nay chính là trận thứ ba. Tiểu Thất đã trở về. Trận này là do người xuất chiến hôm nay thôi, còn không mau nghênh đón các vị đạo hữu về tông.”

Còn chưa chờ Thanh Kỳ mở miệng, Lôi Thần đã nói trước mấy lời, lập tức khiến cho nam tử tuần mỹ kia hiểu rõ tất cả, rõ ràng là chuyện đại hỉ. Nhưng sắc mặt vị nam tử tuần mỹ này vẫn như trước, không có chút biến hóa nào., Sự hỉ nộ không hiện lên trong sắc mặt, Triệu Vô Tà đang đứng trong không gian hình tròn nhìn thấy một màn này trong lòng dâng lên một ý niệm trong đầu nhưng lập tức lại biến thành một tràng cười lạnh nơi khóe miệng, mặc kệ đối thủ là ai. Chỉ cần không phải là cường giả Nguyên Anh thì Triệu Vô Tà sẽ có biện pháp giết chết.

Không sai, là diệt sát, nếu như thi đấu chém giết, thủ hạ của Triệu Vô Tà chưa bao giờ còn sống. Lúc này đây cũng sẽ không xuất hiện ngoại lệ. Khương hay lão cay, Lôi Thần nhìn ra cây cờ xanh đã động sát khí với nam tử tuần mỹ kia., Hơn nữa còn có thể lấy cớ. Cho dù lúc này nó giết nam tử tuần mỹ, Lôi Thần gã cũng không thể nói gì. Hơn nữa còn có thể thuận thể giết chết mười vạn tu sĩ, hoặc là lấy mười vạn tu sĩ kia làm mồi nhử, dẫn dụ đại quân Thần Tiêu Đạo Tông ra, cho nên Lôi Thần cũng chẳng để ý đến mặt mũi gì lập tức mở miệng chặn thanh kỳ trước.

Một phen lời này là nói cho nam tử tuần mỹ, đồng thời cũng là đang nhắc nhở chuyện đánh cuộc Thanh Kỳ. Đến cảnh giới Nguyên Anh Kỳ, đã là cường giả đứng đầu đại lục này, sự tình

có thể được bọn họ quan tâm đã rất ít. Nhưng mặt mũi vẫn phải giữ lấy, cho nên thanh kỳ mới ẩn xuống được ý niệm trong đầu.

“Cấm chế lôi trì oanh long mở ra một lỗ hồng, một khu vực không có chút lôi điện nào, do đầu lĩnh nam tử tuần mỹ chậm rãi đi vào trong đó. Mười vạn tu sĩ, tuy rằng lỗ hồng đó rất lớn, nhưng cũng phải một hồi lâu mới hoàn toàn qua. Thanh kỳ cùng rất nhiều yêu thú phía sau nó, đều dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm khu vực đó, nhìn những tu sĩ kia chằm chằm. Sâu trong ánh mắt tràn đầy vẻ khát máu, nhưng cuối cùng, tất cả tu sĩ đều tiến vào Lôi Trì.

Sát khí ở khóe mắt thanh kỳ chậm rãi biến mất, không phải tiêu tán, hơn nữa tạm thời ẩn nấp. Nó đã nổi lên sát ý với tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông, sát ý của cường giả Nguyên Anh đâu dễ dàng tiêu tán như vậy được.

“Con chuột nhắt kia, ngươi chính là đối thủ của ta “Ha ha ha” quả thực buồn cười, quả nhiên là cực kỳ buồn cười. Xem ra mười vạn sức sinh đại sơn ngươi đều là hạng vô năng. Ngươi đã muốn chết, cũng không thể trách bản trưởng lão được.”

Triệu Vô Tà nhìn nam tử tuần mỹ trước mặt, một thân đạo bào tím dày đặc khí thế kinh người. Dung mạo tuần mỹ như một cô gái., Cầm trong tay một thanh trường kiếm tràn đầy ẩn ký lôi điện màu tím, cho dù đứng ở nơi nào, phát ra khí thế cũng đủ để cho không biết bao nhiêu cường giả cúi đầu. Giương mắt nhìn thoáng qua mười vạn tu sĩ đứng phía sau lôi trì đối diện., Dễ dàng tìm được một bóng dáng mỹ lệ, chính là cốc chủ của Hoa Thần cốc. Ánh mắt hắn chuyển tới nam tử tuần mỹ, Lôi Vân Vô Tà nhớ lại thời điểm ở Hoa Thần cốc. Hắn chính là từ trong tay nam tử tuần mỹ này cướp đi nội đan âm tà của Hắc Lân Hoàn Xà, cũng biết vị tu sĩ thiên tài Thần Tiêu đạo tông này tại sao lại như thế.

Một trong hai chữ tình cảm, ngay cả tu sĩ sống mấy trăm năm cũng không thể tránh khỏi.

“Đánh đi!”

Triệu Vô Tà bắt đầu đắm chìm trong chiến ý của mình, bàn tay chậm rãi vuốt ve trên Nhân Trùng Kiếm, từng sợi huyết vụ quán quanh đầu ngón tay của hắn. Bỗng nhiên, trong hư không bắt đầu bùng nổ một luồng khí tức kì dị, luồng khí tức này trước đó chỉ quán quanh trên người Triệu Vô Tà. Nhưng lúc này, dường như toàn bộ hư không đều bị cỗ khí tức này bao phủ.

Quý dị, âm lãnh, bạo ngược, khát máu, hung ác.

“Ồ “

Song phương đang xem cuộc chiến, tu sĩ yêu thú đều phát hiện dị trạng trong hư không, so với lúc này, trong hư không tựa hồ nhiều ra từng sợi huyết vụ. Mặc dù cực kỳ nhỏ bé nhưng lại làm cho đông đảo tu sĩ yêu thú cảm giác được.

Bàn tay hắn vuốt ve phía trên chén máu người, hắn hoàn toàn đắm chìm trong chiến ý của mình, đối thủ là ai hắn căn bản không thèm để ý. Bởi vì bất kể là ai cũng đều phải bị giết chết.

“Tìm chết sao.”

Cảm giác được hư không chung quanh bắt đầu tràn ngập khí tức của Triệu Vô Tà, Lôi Vân biến sắc, hắn không phải kẻ ngốc. Tu sĩ có thể tu luyện Kết Đan Đại viên mãn đều là hạng người có thiên tư tuyệt đỉnh. Lúc này hắn không chờ nữa, biết chờ đợi sẽ khiến Triệu Vô Tà hoàn toàn phóng ra khí thể của mình, đến lúc đó sẽ muộn mất.

Tay lôi vân buông lỏng, chuôi phi kiếm thượng phẩm huyền khí này lập tức hóa thành một đạo lôi quang đánh về phía Triệu Vô Tà. Tốc độ quả thực nhanh đến mức khó tin, lôi quang lóe lên, đã đến trước ngực Triệu Vô Tà, vậy mà thẳng tắp hướng tới ngực.

Không chỉ Triệu Vô Tà nổi lên sát tâm vô tận, Lôi Vân cũng đồng dạng nổi lên sát tâm đối với Triệu Vô Niên, lúc trước ở Hoa Thần cốc Triệu Vô Tà khiến hắn ta mất mặt trước mặt cốc chủ Hoa Thần cốc. Lần này lại là thi đấu chém giết, liên quan đến sinh tử của Thần Tiêu đạo tông. Cho dù Lôi Vân liều mạng trọng thương cũng có thể đánh chết Triệu Vô Tà.

Con huyết trùng thứ hai trăm hai mươi tám, thứ hai mươi tám.

Trên không trung bỗng nhiên xuất hiện một mảnh lưới điện to lớn, dài hẹp nối liền cùng một chỗ với con măng xà to lớn, lôi quang bùng lên, trùm tới Triệu Vô Tà. Uy thế vô biên, tám lôi vồng này uy thế quá mức cường đại một chút, thanh âm sấm sét ùng ùng loạn hưởng kia thậm chí át cả tiếng yêu thú gào thét bên ngoài lôi trì.

Gần như cùng lúc đó, một thanh phi kiếm từ trong tay lôi vân bay ra cũng đã đến chỗ ngực Triệu Vô Tà. Không có đường lui, nếu Triệu Vô Tà lựa chọn tránh đi chuôi phi kiếm này, nhất định sẽ bị lôi điện quý dị mạnh mẽ kia vừa mới ở. Không cần nhìn cái khác, chỉ riêng khí tức trên bầu trời đè xuống đủ để chứng minh tám lôi vồng này không phải thứ tốt lành gì. Ít nhất đối với Triệu Vô Tà mà nói là như vậy.

Vừa ra tay chính là phải giết, Triệu Vô Tà lúc này vẫn còn thời gian dùng ánh mắt tán thưởng nhìn thoáng qua Lôi Vân. Thất trưởng lão của Thần Tiêu Đạo Tông này, không hổ danh là tu sĩ thiên tài, ra tay tuy rằng quang minh chính đại. Nhưng điểm tàn nhẫn trong đó không thua kém bất cứ một tông sư ma đạo nào.

Trên mặt Triệu Vô Tà không hiện lên chút cảm xúc nào, giống như vẫn còn đắm chìm trong chén kiếm của con người kia, ngón tay thẳng tắp gõ xuống mũi kiếm. Lúc ngón tay vuốt lên mũi kiếm huyết hồng, huyết quang nồng đậm phát ra, Triệu Vô Tà đã hành động.

Ra tay, mũi kiếm huyết hồng đột nhiên giơ lên, bổ xuống lôi vồng từ đỉnh đầu rơi xuống. Nhưng một khắc kiếm động, ngón tay Triệu Vô Tà cũng động, hai ngón tay chậm rãi vươn ra, vậy mà kẹp vào ngực mình.

Song phương đang xem cuộc chiến đều tròn hai mắt, nhìn thấy hết thấy sự việc khó tin, Triệu Vô Tà vậy mà dùng ngón tay kẹp lấy một kiện thượng phẩm huyền khí Lôi thuộc tính,

lực công kích thậm chí mạnh mẽ đến cực điểm. Đừng nói là dùng ngón tay ngăn cản. Cho dù bị kiếm kia nhẹ nhàng cạo xát một chút, người tu vi không cao lập tức sẽ bị lôi pháp thiêu đốt, ngay cả tâm thần cũng không chạy thoát được, trong nháy mắt sẽ bỏ mình.

Cho dù tu vi của Triệu Vô Tà cao thâm, nhưng còn chưa tới trình độ dùng ngón tay đi kẹp huyền khí thượng phẩm, chỉ sợ cường giả Nguyên Anh cũng chưa chắc có thể làm được điều này. Lôi Vân trông thấy hành động của Triệu Vô Tà, khóe miệng nhất thời xuất hiện vẻ cười lạnh. Thân hình sắp cử động của tám lưới liền ngừng lại. Hắn đã có thể khẳng định, gã thanh niên cực kỳ cuồng vọng trước mặt này hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Không chỉ là hắn, trên mặt mấy vạn tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông kia đều xuất hiện ý cười, dùng ngón tay thân thể đón lấy một thanh thượng phẩm huyền khí. Cho dù có loại cường giả này, nhưng cũng tuyệt đối không phải thanh niên hai chân trần kia. Nghĩ đến trận chiến này thua, Thiên Lang Điện liền muốn lui quân, những đệ tử này trong lòng đều cao hứng hẳn lên.

Tuy nói thể lực Tiên yêu tương đương, nhưng đó là bởi vì mười đại môn phái Tiên đạo cộng lại thực lực không sai biệt lắm với Yêu Thần Thất Điện, nhưng nếu một chọi một. Thần Tiêu Đạo Tông tuyệt đối không phải đối thủ Thiên Lang Điện, có lẽ Tiên Đạo thập đại môn phái đứng đầu Phạm Thiên Tiên Tông, mới có thể tồn tại tương đương Thiên Lang Điện.

Tổ chim bị lật đổ, trứng còn nguyên vẹn, nếu Thần Tiêu Đạo Tông bị hủy diệt, đương nhiên đám đệ tử bọn họ cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, cho nên thấy trận thi đấu cuối cùng chém giết Thần Tiêu Đạo Tông sẽ thắng lợi, đương nhiên vui vẻ vô cùng.

Thế nhưng tiếng cười của bọn họ còn chưa truyền đi quá xa đã lập tức im bặt, bởi vì sự kiện phát sinh kế tiếp khiến cho bọn họ không thể không ngừng cười. Bởi vì, ngón tay Triệu Vô Tà vậy mà thật sự kẹp lấy chuỗi thượng phẩm huyền khí này.

Tuy chỉ là một lát sau, nhưng sau khi ngón tay Bạch Triết kẹp lấy mũi kiếm của thanh trường kiếm, lập tức tuôn ra một cỗ

Yêu Nguyên mạnh mẽ cải biến mũi kiếm. Sau đó, hắn thấy trong cốc kiếm của Triệu Vô Tà hướng về phía trước tuôn ra vô số huyết quang, mạnh mẽ chống đỡ lưới sét kia.

“Rầm”

Lôi quang chớp động, thanh trường kiếm hiện đầy ấn ký lôi điện màu tím bị vẽ mặt của lôi vân khiếp sợ thu lại. Đồng thời ngón tay chỉ một cái, lôi vồng trên đỉnh đầu Triệu Vô Tà cũng theo đó thu trở về. Trong không trung, lôi quang cực kỳ chói mắt dần biến mất. Sau khi vào tay của lôi vân thì lại biến thành một cái lưới, toàn thân đều là màu tím. Ánh sáng sắc bén tản ra lại hùng hồn, lôi lực khủng bố ẩn ẩn ở trong đó đang áp ủ, dĩ nhiên là một kiện pháp bảo.

Sau khi lưới này tới tay Lôi Vân, nhất thời có vô số ánh mắt cực kỳ tham lam bắn tới, trong những ánh mắt này không chỉ có mỗi yêu thú trong đại quân yêu thú. Còn có ánh mắt đến từ trận doanh nhà Lôi Vân. Giữa đồng môn, cũng không phải là một đoàn hòa khí.

Thần Tiêu Đạo Tông có chừng trên trăm vị trưởng lão, tuy nói đãi ngộ thường ngày đã là ngàn vạn tốt, nhưng lôi vân lại khác.

Được chương môn cùng các đại ấn thể trưởng lão sủng ái, bất luận là pháp bảo, công pháp hoặc là đan dược các loại. Đều không có trưởng lão nào khác có thể so sánh, món lưới kia uy thế kinh người, vừa thấy đã biết là pháp bảo phẩm giai không thấp. Dù là bọn họ là đồng môn, nhưng trong mắt lộ ra vẻ tham lam lại không che giấu được.

“Hừ”

Vẻ khiếp sợ trên mặt còn chưa hết, cảm nhận được những ánh mắt tham lam kia, lập tức hừ lạnh một tiếng. Gương mặt cực kỳ tuấn mỹ xuất hiện vẻ tức giận, chuôi thương phẩm huyền khí trong tay lại bắt đầu chớp động lôi quang.

Trong không gian hình tròn, hai người đứng đối diện nhau, đều đứng ở trong hư không. Ra khỏi không gian hình tròn, bốn phương tám hướng tất cả đều là lực lôi điện. Lôi Vân, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ. Trưởng lão thiên tài nhất của Thần Tiêu

Đạo Tông trong ngàn năm qua, cũng là cường giả có khả năng tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ nhất, đứng ở hư không, thật là nhân vật khiến người ta hâm mộ.

So sánh với nó, Triệu Vô Tà có vẻ tầm thường hơn một chút. Chỉ có thể nói là khuôn mặt thanh tú. Quần áo vải gai thậm chí là hai chân để trần. Hơn nữa người cầm trong tay chén kiếm, phát ra khí tức âm lãnh, tựa hồ là nhân vật ma đạo càng thêm thích hợp hơn. Nếu như trên người không có khí tức yêu thú rõ ràng, chỉ sợ mấy chục vạn yêu thú của Thiên Lang Điện đều sẽ cho rằng Triệu Vô Tà là tu sĩ ma đạo nhân loại.

Vừa rồi Lôi Vân đã ra tay đánh chết Triệu Vô Tà, nhưng lại bị Triệu Vô Tà tiếp lấy, điều này làm cho trong lòng Lôi Vân vẫn còn dâng trào. Hắn không thể tin được vừa mới nhìn thấy một màn kia. Triệu Vô Tà lại dùng ngón tay kẹp chặt phi kiếm của hắn, đây chính là phi kiếm có cấp bậc thượng phẩm huyền khí. Hơn nữa còn quán chú chân nguyên của hắn, cường giả Nguyên Anh có thể làm được điều này không?

Ánh mắt Lôi Vân lóe lên, ánh mắt sắc bén bắn về phía Triệu Vô Tà. Tựa hồ chỉ cần liếc mắt qua là có thể xuyên qua Triệu Vô Tà, lúc trước ở Hoa Thần cốc, Triệu Vô Tà không có khí thế như ngày hôm nay. Nhất là thanh trường kiếm đỏ như máu này, thật sự quá quý dị.

“Không chết không thôi “

Như là khiêu khích, lại như nhắc nhở, Triệu Vô Tà nhìn Lôi Vân. Bàn tay hắn ta vẫn vuốt ve trên thân kiếm đỏ như vuốt ve tình nhân. Từng sợi huyết vụ quán quanh khiến Triệu Vô Tà thân hình có chút mơ hồ, cũng quý dị hơn nhiều. Thủ đoạn thi triển ra thần thông của Triệu Vô Tà song phương quan sát cuộc chiến đều chưa từng thấy qua. Nhất là bốn vị cường giả Nguyên Anh kia.

Bốn đạo ánh mắt cực độ ngưng tụ vẫn rơi vào trên người Triệu Vô Tà, bất quá rất bí ẩn, ngay cả Triệu Vô Tà cũng không cảm ứng được. Cho dù Triệu Vô Tà biết, hắn cũng sẽ không để ý, bởi vì hiện tại hắn đã có tiền vốn để tự bảo vệ mình. Huống chi hắn còn có rất nhiều tính toán, bảo toàn chính mình một chút cũng không có.

“Súc sinh, nhận lấy cái chết.” Lôi Vân mở miệng lại nói.

mạ nhị Hoài một nhưng Triệu Vô Tà mặt không đổi sắc, không ngờ lại là một chút tức giận, nhẹ nhàng, đáng vẻ. Có sát khí, nồng đậm lại ẩn giấu sát khí. Trong lòng cười lạnh, bị mắng súc sinh hắn không tức giận chút nào, bởi vì mắng không phải hắn. Hắn cũng không phải yêu thú trong mười vạn đại sơn, hắn là một con người, rất thuần túy, loài người.

Triệu Vô Tà không giận, nhưng không có nghĩa là những con yêu thú khác không giận, chỉ nghe thấy Lôi Vân há miệng là một con súc sinh. Đứng ở chỗ khác trong Lôi Trì, tất cả đều nghe thấy.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát, nghiền nát tri thức sáu mươi bốn phần của đối phương.

Đó là nổi giận.

“Giết trâu của hắn ăn hắn, xé hắn thành từng mảnh nhỏ.”

Nhất thời một loạt âm thanh mắng chửi ác độc xuyên thấu sấm sét vào trong không gian hình tròn, lửa giận của hơn mười vạn yêu thú cũng không phải dễ chịu, cho dù ở trong không gian hình tròn, thanh âm xuyên thấu vào trong vẫn làm cho không gian hình tròn có chút rung động.

Bất quá Lôi Vân lại không hề để ý đến mấy tiếng mắng này, mà đem ánh mắt một lần nữa trở lại trên người Triệu Vô Tà, trên mặt dần dần xuất hiện vẻ ngưng trọng. Thu hồi khích tướng pháp, nếu không thể làm cho Triệu Vô Tà nổi giận, vậy cũng chỉ có thể dùng quyết định chém giết.

Chỉ là một thanh Nhân Trùng chén kiếm, Triệu Vô Tà đứng ở nơi nào, mặc dù là áo vải. Nhưng trên người phát ra mùi máu tanh nồng nặc đến mức khủng bố. Thế tục giới, giết trăm người đã là sát tinh khủng bố, nhưng trăm người trăm cùng Triệu Vô Tà thì khác nhau một trời một vực, hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Lông mày hắn chậm rãi nhăn lại. Dần dần, hắn là người đầu tiên cảm giác được dị thường. Lôi Vân đã từng gặp qua vài tông sư ma đạo vì tế luyện ma công tà pháp mà tàn sát tiểu thành trì của phạm nhân, mùi máu tanh trên người có thể dọa

cho toàn bộ sinh linh bình thường trong vòng ngàn dặm bị dọa chạy, đó là đầu của ác ma. Nhưng Triệu Vô Tà lúc này, trên người tỏa ra mùi máu tanh còn nồng đậm hơn cả huyết khí trên người những tông sư ma đạo.

Ma đạo tông sư tế luyện tà pháp, mùi máu tanh trên người mặc dù nồng đậm lại rất hỗn tạp, nhưng mà huyết khí trên người Triệu Vô Tà lại là huyết khí cực kỳ thuần túy. Sau khi nghe thấy, Lôi Vân thậm chí cảm giác khí huyết trong cơ thể mình đều có chút bốc lên.

Lôi Vân quỷ dị trong lòng không ngờ sinh ra cảm giác nguy cơ, hoang đường. Lôi Vân hẳn là tu sĩ thiên tài, ngoại trừ đối mặt một ít cường giả Nguyên Anh, hẳn chưa bao giờ sinh ra cảm giác nguy cơ. Cho dù đối mặt Xà vương Hắc Lân Hoàn từ trong mười vạn đại sơn đi ra trả thù kia, còn không phải là giống nhau chém giết hay sao. Nhưng là bây giờ.

Sắc mặt nghiêm túc, Lôi Vân cuối cùng thu hồi lòng khinh thị, cũng biết thanh niên trước mắt mặc áo vải trên người không phải dễ trêu. Trận chém giết này, nếu như sơ ý, chỉ sợ sẽ lật thuyền trong mương thật.

“Đánh đi!”

Lời nói bình thản phát ra từ trong miệng Lôi Vân, thanh trường kiếm phủ đầy ấn ký lôi điện hơi vung lên. Mũi kiếm lung lay chỉ vào Triệu Vô Tà, cổ tay run lên, vồng trào lại biến mất.

“Chiến”

Lúc ngón tay Triệu Vô Tà chậm rãi phát lên mũi kiếm, âm thanh đáp lại từ trong miệng hắn vang ra. Đồng thời, cùng lúc đó, thân hình hai người cũng chuyển động.

“Oanh “

Hai hư vô bóng ảnh hung hăng đụng vào nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng, huyết quang cùng lôi quang đồng thời thoáng hiện ở trong hư không. Từng người chiếm cứ nửa giang sơn, hai người tựa như đều muốn dựa vào lực lượng bản thể chém giết, trường kiếm trong tay cũng không rời khỏi tay.

Không thi triển ngự kiếm thuật, cầm trường kiếm ở hư không chém giết, tựa như võ giả thế tục.

Bởi vì sức mạnh cơ thể hai người mạnh mẽ, mỗi một lần va chạm đều khiến hư không chấn động, tầng tầng lôi quang bị hai cỗ lực lượng mạnh mẽ nhưng cũng không giống nhau rời khỏi. Nhưng mà dựa vào cấm chế bên trong Lôi Trì, lôi quang chung quanh không gian hình tròn bị chấn khai chưa tới một hơi thở đã lập tức lại tuôn về.

“Bành” “Bành Lục”

Chỉ thấy trong không gian hình tròn kia, hai cái bóng không ngừng va chạm, quán quanh một chỗ rồi lập tức tách ra. Mỗi khi hai người va chạm vào nhau, chính là một tiếng nổ vang truyền đến, quán quanh một chỗ lại càng là kinh khí uy lực mạnh mẽ tứ tán, thời điểm tách ra thì hết thấy đều đạt tới đỉnh phong. Không gian hình tròn kia chính là cấm chế sinh thành trong Lôi Trì, lực phòng hộ mạnh mẽ vô cùng.

Nhưng mà dưới sự va chạm không ngừng của hai người, vậy mà nhỏ lại có một loại cảm giác muốn nổ tung, chẳng qua cũng chỉ là cảm giác mà thôi. Có thể trở thành bình chương trong vạn năm của Thần Tiêu Đạo Tông, uy năng của lôi trì há lại đơn giản như vậy.

Đừng xem tình hình chiến đấu của hai người kịch liệt như thế, nhưng lúc này hai người chỉ đang thăm dò mà thôi. Đến khi cả hai đều hiểu rõ thực lực của đối phương thì mới chính thức bắt đầu đại chiến. Lôi quang, huyết quang, mỗi người chiếm cứ một nửa giang sơn hình tròn trong không gian tròn. Không ai nhường ai, song phương tựa hồ đều khó mà tiến thêm một bước.

“Thực lực tương đương”

Đám đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông kia kinh hãi nhìn những huyết quang kia, không thể tin được thanh niên nhìn rất bình thường kia vậy mà có thể đánh ngang tay với thất trưởng lão của bọn họ. Về phần mấy chục vạn yêu thú bên kia, toàn thân mười vạn đại phóng huyết quang, bị Triệu Vô Tà phát ra huyết khí trên chọc. Hung tính khát máu trong cơ thể những yêu thú này

thức tỉnh. Nhìn những đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông, trong ánh mắt tràn ngập sát ý.

Lôi Vân thành danh từ rất sớm, nhưng Triệu Vô Tà lại là hạng người vô danh, nếu lần này gã chỉ chém giết có thể thắng Lôi Vân, thì sẽ dương danh toàn bộ Thiên Vân Đại Lục rồi. Từ trước tới nay giữa các tu chân giả có thể truyền tin tức vô cùng nhanh chóng. Nếu nơi này chỉ có tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông thì không nói, nhưng lại còn có mười vạn tu sĩ tông môn khác.

Muôn phong tỏa cũng không được. Trừ phi Thần Tiêu Đạo Tông hấn giết hết mười vạn tu sĩ kia, nhưng điều này rõ ràng là không thể. Nhưng bây giờ xem ra, thực lực hai người tương đương nhau, ít nhất lực lượng nhục thể tương đối mạnh mẽ.

“Oanh “

Sắc mặt Lôi Vân bỗng nhiên trở nên dữ tợn, hào quang trên thân kiếm toả sáng, trường kiếm che kín ẩn ký lôi điện trên thân kiếm bị hấn giơ lên cao, quanh thân xuất hiện rậm rạp chằng chịt điện vồng. Có vài đầu Lôi Long bạo phát lôi quang tựa hồ từ trong lôi trì tự động rút ra, vờn quanh lôi vân.

Bầu trời đột nhiên thay đổi, tiếng sấm rền vang. Khác với trước đây, đây chính là lực lượng thân thể. Hơn nữa Lôi Pháp, Thần Tiêu Đạo Tông chuyên tu lôi pháp. Lực công kích được cho là môn phái đứng đầu Thiên Vân đại lục, giờ phút này lôi vân thi triển chính là Lôi pháp.

“Cửu Thiên Lôi Long”

Lôi vân cất tiếng rống to, vài con lôi long quanh người lập tức vờn quanh quẩn quanh chuỗi trường kiếm kia. Sau đó trước mắt bao người, thanh trường kiếm kia tuôn ra lôi lực vô cùng tinh thuần, rót vào trong thân thể mấy con lôi long kia, tiếp theo là lôi quang vô tận bắt đầu bùng lên.

Chúng tu sĩ nhắm mắt lại theo bản năng, nhưng thần thức vẫn “nhìn” liên quan đến tính mạng. Bọn họ không thể không khẩn trương, trong thần thức của tu sĩ yêu thú, vài con lôi long đang vờn lôi vân từ từ dung hợp với nhau, một con lôi long cực lớn bay lên, toàn thân đều là lực lôi điện cực kỳ tinh thuần.

“Ầm ầm ầm ầm “

Lần này Lôi Vân đột nhiên ra tay, rất đột ngột, làm cho người ta có loại cảm giác không kịp chuẩn bị. Nụ cười âm lãnh, xóa bỏ hai bên, sát ý ngưng tụ. Là Lôi Vân Lục tuy thiên tài tương lai, nhưng lần đầu đứng, cũng rất dữ tợn. Bầu trời phía trên không gian hình tròn, một đám mây đen đột nhiên xuất hiện.

Vừa xuất hiện, trong mây đen lập tức hạ xuống một đạo lôi quang màu tím. Vừa vặn bổ trúng lôi long thoát ly khỏi trường kiếm trong tay lôi vân. Lôi quang màu tím đánh trúng mi tâm của lôi long, lách cách một cái liền chui vào, vô cùng nhanh chóng. Trong nháy mắt đó, con lôi long này giống như lập tức có sinh mệnh, thân rồng cũng trở nên rõ ràng, thậm chí còn có thể nhìn thấy lôi quang bạo phát ra long tu.

“Grào.”

Âm thanh như tiếng rồng ngâm truyền khắp bầu trời, một con lôi long lớn mấy chục trượng chậm rãi bay lên không trung, trên thân thể vốn nên là hư vô chợt lóe lôi quang. Uy áp nồng đậm phát ra, mặc dù cách một cái Lôi Trì, nhưng mấy chục vạn yêu thú kia vẫn cảm giác trong lòng run rẩy. Uy áp, uy áp mạnh mẽ của con lôi long này thật sự quá kinh khủng.

Thanh kỳ khê nhú mảy, ánh mắt dừng lại trên thân lôi long một chút, sau đó ánh mắt chuyển tới Triệu Vô Tà tựa hồ vẫn còn “ngọc” đang ở bên trong. Không biết nhớ ra cái gì mà không nói một câu, trực tiếp vung tay lên ngăn cản uy áp của lôi long sau đó lẳng lặng nhìn cảnh tượng trong không gian hình tròn kia.

Lôi long bay lên không, trên dưới toàn thân bùng nổ lôi quang, uy áp vô cùng. Quả thật giống như Lôi Long từ chín tầng trời giáng xuống, làm cho người ta ngay cả dũng khí liếc mắt nhìn cũng không có.

“Đi “

Lôi Vân cầm trường kiếm đứng trên đỉnh đầu Lôi Long, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Nhìn chăm chú vào Triệu Vô Tà, giống như một người sắp chết vậy. Cần sự thương hại của hắn, cần hắn tha cho một mạng.

“UỲNH UỲNH RẦM RẦM RẦM đọc biển

Lôi long vừa động, nhất thời liền cảm thấy hư không chấn động, trong lúc lôi quang bùng lên Lôi Long đã đến trước mặt Triệu Vô Tà. Có vài sợi Long Tu thật dài phiêu đảng tới, một trong số đó quất trúng Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà cũng không tránh né, mặc cho Long Tu quất lên người.

“Ầm ầm ầm...”

Chỉ là râu rồng mà thôi, sau khi đánh trúng Triệu Vô Tà, quần áo vải gai trên người Triệu Vô Tà một lần nữa hóa thành bột mịn hoàn toàn tiêu tán. Trên da thịt tạm thời lộ ra một dấu vết rất rõ ràng, đỏ thẫm như máu xuất hiện. Chẳng qua Triệu Vô Tà vừa động tâm niệm, dấu vết kia liền biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Con chuột nhắt này, ngươi muốn bốn trưởng lão tự mình động thủ hay là tự mình giải quyết cho xong.”

Giọng điệu bình thản đến cực điểm, lôi vân đứng phía trên lôi long, tựa như bá chủ thương sinh vậy. Có thể thống trị vận mệnh của Triệu Vô Tà trước mắt, một câu này đã quyết định sinh tử của Triệu Vô Tà.

Bàn tay vẫn còn nhẹ nhàng vuốt ve trên thân kiếm màu đỏ, Triệu Vô Tà nghe vậy chỉ khẽ nhếch miệng, sau đó huyết khí trên người hắn bắt đầu trở nên nồng nặc hơn. Bàn tay bắt đầu phát sinh biến hóa kinh người, ngay trước mắt bao người khiến người ta kinh hãi không thôi.

Đầu tiên là một con huyết trùng toàn thân đều là huyết hồng từ trên chén kiếm của người, bắt đầu du ngoạn trong hư không. Sau đó là con thứ hai, con thứ ba, con thứ tư ngay dưới mí mắt mấy chục vạn yêu thú cùng mấy vạn tu sĩ. Triệu Vô Tà thả độc trùng ra khỏi chén kiếm, để cho huyết vụ tuôn ra. Từng con sâu đỏ như máu bò ra khỏi thân kiếm.

Hai đầu của lôi trì quý dị vô cùng, cường giả cấp bậc Kết Đan Tông cũng có không ít, một ít yêu thú thiên phú dị bẩm cũng có thị lực kinh người. Có thể nhớ rõ những huyết trùng này, nhất là bốn con nhân trùng trong đó lại có bộ mặt rõ ràng. Hơn nữa còn là nhân hình.

Trịnh Nguyên Bá, Chu Giác. Bất luận là mấy vạn tu sĩ của Thần Tiêu Đạo Tông hay là mấy chục vạn tu sĩ bên kia Lôi Trì, lúc này đều rơi vào trong khiếp sợ vô cùng. Còn có kinh hãi, bốn cái chén hình người kia thật sự quá khủng bố, khí tức phát ra quả thực làm cho linh hồn của bọn họ cũng nhin không được mà rung động.

Cổ đạo đây là lần đầu tiên, Triệu Vô Tà đem thủ đoạn thượng cổ tửu vụ sư hoàn toàn bày ra ở trên Thiên Vân đại lục. Bất đầu từ hôm nay trở đi, hung danh của Triệu Vô Tà sẽ vang vọng toàn bộ Thiên Vân đại lục.

Ngoại trừ bốn đầu Nhân Trùng kia, còn có Huyết Trùng khác, tất cả đều xuất nhân trùng chén kiếm. Bất đầu du kích trong hư không, chỉ là bốn đầu Nhân Trùng trong đó rất rõ ràng, cơ hồ tất cả ánh mắt đều ngưng tụ phía trên bốn chén nhân trùng kia.

“Trời ạ, đó là lão tổ tông của Quy Long tông.”

Vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, ngay cả Lôi Thần cũng bị kinh động. Cực Mục nhìn lại, sau khi thấy rõ mặt một con Huyết Trùng trong đó, trên mặt nhất thời phủ một tầng sương lạnh. Lôi Thần vốn luôn bình thản giờ lại trở nên như thế, có thể thấy được lúc này hành động của Triệu Vô Tà đã làm cho toàn bộ Thần Tiêu Đạo Tông nổi giận, lại càng thêm hoảng sợ.

“Nguyên lai là người giết Quy Long tông tàn long tiền bối nói như vậy, Quy Long tông bị hủy diệt. Người cũng là hung thủ...”

Trong ánh mắt Lôi Vân tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, trong lúc nói chuyện sát khí lăm lăm, tựa hồ chỉ cần Triệu Vô Tà thừa nhận, ngay sau đó nghênh đón chính là công kích của Lôi Vân Cuồng Phong Vũ.

“Người đã làm gì Tàn Long tiền bối rồi, nói!”

Cổ nén sát ý trong lòng, Tập Vân lần nữa chậm rãi hỏi. Lúc này, chúng thú tựa hồ đã quên mất sự tình chém giết, ánh mắt toàn bộ ngưng tụ trên thân hai người. Nghe hai người đối thoại, nhất là ở Thần Tiêu đạo tông bên kia, các đại môn phái chỉ chủ mặt mũi đều là sương lạnh.

Triệu Vô Tà nói là vinh hạnh rồi, chỉ là đem chén thả nhân trùng ra mà thôi, vậy mà có thể khiến hơn trăm tông chủ của các môn phái Tiên Đạo nổi lên sát ý với hắn. Cũng khó trách, các đại tông chủ đều không phải ngu xuẩn, tất nhiên sẽ không cho rằng bộ mặt của huyết trùng kia là bộ mặt của lão tổ tông Long Long Tông vô duyên vô cớ.

Sau một khắc, Triệu Vô Tà liền giải khai nghi hoặc của các tông chủ, nhưng tiếp theo, chính là sát khí gần như tất cả đều rồi, thẳng đến không gian hình tròn kia đều rung động.

“hồn phách của lão gia hỏa kia bị nhốt ở bên trong. Chỉ cần ta không chết, hắn sẽ vĩnh viễn chịu sự tra tấn thống khổ do bị huyết trùng cắn xé. Nếu ta chết, hắn tự nhiên cũng được giải thoát, hồn phi phách tán. Cũng coi như là được giải thoát.

Giờ phút này Triệu Vô Tà hóa thân thành ma đầu, không có chút nhân tính nào, đưa tay thu hồi chén máu người của lão tổ tông Quy Long tông. Lòng bàn tay là một đoàn huyết vụ, huyết trùng kia đang ở trong đó du qua.

“Thính Tê, con súc sinh ác độc, ức hiếp Thần Tiêu ta không có người, muốn chết.”

Bên phía Thần Tiêu Đạo Tông, mười vạn tu sĩ kia đồng thời hít một hơi lạnh, quá mức ác độc. Triệu Vô Tà nói hời hợt, nhưng mọi người lại cảm thấy một luồng khí lạnh từ trong lưng bay ra, xông thẳng vào sâu trong hồn phách. Lôi Thần nổi giận, sương lạnh trên mặt khiến nhiệt độ chung quanh giảm xuống rất nhiều.

“Hừ “

Nhìn thấy thân hình Lôi Thần muốn động, Thanh Kỳ đang khiếp sợ lập tức lên tiếng cảnh cáo, sau một tiếng hừ lạnh, thân hình Lôi Thần lập tức ngừng lại.

Trạng thái hồi thăng không cần tốt sáu ngàn ngày. Bái tạ mọi người không nên quên sức cẩn thận, cảm ơn.

Chương thứ hai trăm hai mươi chín, hút máu.

Một hai chỉ nghỉ ngơi, mây và thù hận trên bầu trời sớm chỉ bị châu do hai người kia chém giết mà sinh ra. Bỏ qua, Triệu Vô Tà ở phía dưới bầu trời xanh, vẻ mặt tà dị đứng ở trong không gian hình tròn, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn huyết vụ.

“Chít chít”

Trong không gian hư vô vang lên từng tiếng kêu quỷ dị, ánh mắt của đông đảo yêu thú và Thần Tiêu Đạo Tông đang nhìn về phía đoàn huyết vụ trong lòng bàn tay hắn. Lúc này, trong huyết vụ, một con huyết trùng đang lượn lờ, ngũ quan khuôn mặt giống lão tổ tông Quy Long tông như đúc, mở miệng ra, hướng về phía hư không kêu khàn khàn.

Quỷ dị, cảnh tượng vô cùng quỷ dị này khiến cho những Yêu thú nhìn thấy đều toát mồ hôi lạnh. Nhất là những con Yêu thú có tu vi thấp, ngay cả dũng khí liếc nhìn Triệu Vô Tà cũng không có. Trong lòng sớm đã cho Triệu Vô Tà là tuyệt thế hung tàn không một chút nhân tính, cho dù một vài con hung yêu có bản tính to gan, ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà cũng đều mang theo vô tận sợ hãi.

Về phần những tu sĩ yêu thú có tu vi mạnh mẽ, ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà thì mang theo rất nhiều kiêng kỵ. Có thể tu luyện Kết Đan Tông Sư cảnh giới, đều là hạng người tâm cảnh viên mãn, sẽ không bởi vì Triệu Vô Tà làm ra loại chuyện khủng bố này mà sợ hãi hắn. Huống chi, thủ đoạn của Triệu Vô Tà mặc dù hung tàn, nhưng so sánh với những ma đầu hung tàn cùng yêu thú thời viễn cổ thì chưa chắc thắng được.

“Lão già Lôi Thần, Thần Tiêu Đạo Tông các ngươi đến cùng chiến là không chiến, nếu không dám trực tiếp nhận thua mở cấm chế, Thanh Kỳ ta sẽ tha cho ngươi một mạng.

Một lá cờ thanh tú mang vẻ mặt lệ khí đứng bên cạnh Lôi Trì, ánh mắt không ngừng di chuyển trên thân thể những đệ tử phía

sau lưng Lôi Thần kia. Ý uy hiếp khiến bước chân Lôi Thần lập tức dừng lại, cấm chế Lôi Trì mặc dù mạnh mẽ, nhưng cũng không ngăn cản được cường giả Nguyên Anh kỳ như hấn ra tay đối phó Triệu Vô Tà, lá cờ xanh chỉ sợ sẽ lập tức xông vào trong mấy vạn đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông kia, đến lúc đó.

Tranh đấu giữa Thiên Lang điện và Thần Tiêu đạo tông. Cho đến bây giờ vẫn chưa tới thời điểm thực sự động thái. Bởi vì mặc kệ là Thần Tiêu đạo tông hay Thiên Lang điện, đều không có khả năng chỉ có hai vị cường giả Nguyên Anh. Thế nhưng hiện tại, ngoại trừ vị lão giả mây kiếm kia thế ngoại song phương đều chỉ xuất hiện hai cường giả Nguyên Anh mà thôi.

Vị lão giả mây kiếm kia, tại thời điểm chiến đấu chém giết đồn ngộ, trở thành cường giả Nguyên Anh kỳ. Nhưng mà hôm nay, lại không biết vì sao không lộ diện. Tiên yêu đại chiến, đến bây giờ, lại còn chưa lộ ra dấu hiệu bắt đầu. Tựa hồ đây thực sự chỉ là thù hận giữa Thiên Lang điện cùng Thần Tiêu Đạo Tông mà thôi, ngay cả thế lực Ma đạo, tựa hồ cũng chưa từng tham gia vào.

“Chiến không chết không ra sao”.

Giống như Lôi Thần, giờ phút này trên khuôn mặt tuần mỹ của Lôi Vân cũng phủ kín một tầng sương lạnh, sắc mặt khó coi tới cực điểm. Thậm chí có chút dữ tợn, Triệu Vô Tà thật sự làm cho hắn ta lâm vào trong giận dữ rồi. Giết người thì thôi, chết một lúc, tông môn cũng thế.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát, nghiền nát năm trăm sáu mươi nghệt.

Không thể nói gì. Nhưng mà Triệu Vô Tà lại đem hồn phách của một lão tiên bối bị giam trong cơ thể một con huyết trùng. Chịu hết mọi dẫn vật, bắt buộc phải giết Triệu Vô Tà mới có thể giải thoát, hơn nữa còn là cái loại hồn phi phách tán kia.

Trong cơn tức giận, lôi vân đâu còn cố kỵ cái khác, toàn thân khí thế bốc lên. Giống như cùng Triệu Vô Tà thù hận vô biên, trong ánh mắt sát khí kia lạnh thấu xương như hàn băng vạn năm, khiến người ta khắp cả người phát lạnh.

“Ha ha...”

Bàn tay mở ra bỗng nhiên nắm chặt, năm ngón tay co lại, đoàn huyết vụ kia lập tức bạo tán. Huyết trùng trong huyết vụ cũng bị bóp vỡ theo, nhìn thấy một màn này tu sĩ tiên đạo đều kinh hô thành tiếng, hồn phách lão tổ tông Quy Long tông ở trong cơ thể huyết trùng, nếu là huyết trùng bị bóp nát.

Sự lo lắng của mọi người chỉ trong chốc lát rồi biến mất, ngược lại trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh. Bởi vì sau khi huyết trùng nổ tung, có từng sợi khí tức huyết hồng ngưng tụ cùng một chỗ, không ngờ lại ngưng tụ ra một con huyết trùng.

“Chít chít”

Trong hư không mơ hồ truyền đến một ít tiếng gào rú quỷ dị. Chỉ thấy huyết trùng trải rộng trong không gian hình tròn, có ngũ quan khuôn mặt đều mở miệng thống khổ kêu lên. Lúc này yêu thú Thiên Lang điện cùng đệ tử Thần Tiêu đạo tông mới phát hiện, thì ra huyết trùng kinh khủng như vậy không chỉ có bốn, mà là mười con.

Ngoại trừ mười con kia, mặt khác huyết trùng cũng đều vô cùng khủng bố, khí tức bạo ngược cực kỳ âm lãnh phát ra. Ngay lập tức toàn bộ không gian hình tròn đều là khí tức huyết trùng, từng đầu huyết trùng quỷ dị vô cùng ở trong từng đoàn huyết vụ, thân hình vặn vẹo lại tựa như trong suốt hóa thành hư vô.

Xuyên qua không gian, những huyết trùng này tựa như có thể xuyên qua hư không, qua lại trong hai không gian.”

Lôi Long vẫy đuôi, đứng ở phía trên đầu Lôi Long to lớn kia, thân hình bị một mảng lôi quang bao quanh, khuôn mặt lạnh lùng. Trên mặt một chút sợ hãi cũng không có, giống như không phát hiện chút huyết trùng quỷ dị nào. Hai người đều đang ngưng tụ khí thể của mình, đợi đến lúc hai người đạt tới đỉnh phong, chính là thật sự chém giết bắt đầu.

Không chết không thôi, Lôi Vân nổi giận, Triệu Vô Tà đã động sát tâm từ lâu. Tựa như giết Lôi Phong hôm qua vậy, lá gan hiện tại của hắn rất lớn, cho dù là hai đầu của Lôi Trì, hai đầu đều có hai vị cường giả Nguyên Anh đang đứng. Hắn

cũng quan tâm, trong lòng điên cuồng muốn luyện chế một con Nhân Trùng.

Uy năng của Nhân Tiên Kiếm đã bắt đầu đuổi kịp Vạn Độc Quán Phiến, Nhân Trùng tu vi càng cao. Uy lực của Nhân Huyết Kiếm càng lớn. Nếu có thể luyện chế một con Nhân Trùng Nguyên Anh kỳ, chỉ sợ uy năng có thể cắt ra là đuổi kịp Vạn Độc Quán Phiến, nhưng đó là điều không thể. Triệu Vô Tà có cuồng vọng đến mấy cũng biết không thể nào.

Cho nên hiện tại, hắn đem chủ ý đánh tới trên người của tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn, lúc này bên trong Nhân Trùng Kiếm là mười một con Nhân Trùng chén. Nhưng trong đó có một con, Triệu Vô Nhị Xuyên đã che dấu tính mạng của nó, Lôi Vân chỉ còn cách chết ở dưới bàn của con Nhân Trùng kia thôi, Lôi Vân cũng nên nhắm mắt lại rồi.

“Đánh đi!”

Ngón tay Triệu Vô Tà dừng ở trên mũi kiếm đỏ như máu của chén máu người, chiến ý toàn thân dâng lên mãnh liệt, ánh mắt ngưng tụ sát khí giống như một thanh kiếm sắc bén vô cùng, bắn về phía lôi vân, gã động thủ.

Kiếm khí lăng tiêu, kiếm khí đỏ tươi từ trong thân kiếm bắn ra, xông thẳng lên trời. Sau đó mưa kiếm đỏ máu, bao phủ toàn bộ lôi vân và lôi long dưới người Lôi Vân, vừa ra tay đã kinh động lôi đình. Ở dưới chân Lôi Vân, Lôi Long như có linh tính.

Cảm ứng được mưa kiếm sắp rơi xuống người, vậy mà vận vẹo thân thể đứng dậy, cái kia cực đại bùng lên lôi quang, đuôi rồng quét về phía hư không.

“Ầm ầm “

Trong lôi quang lập lòe, hư không nhộn nhạo hẳn lên, từng đoàn từng đoàn lực lượng lôi điện từ trong lôi trì bị rút ra.

Lợi dụng sức mạnh trong Lôi Trì, chiêu này thật ra rất xảo trá, theo sự vận vẹo của thân thể Lôi Long kia.

“Grào.”

Tiếng rỗng vang lên, từng viên tiếng lôi cầu từ trong lôi trì tuôn ra, sau đó tiến vào trong không gian hình tròn. Chỉ chớp lát, trong lúc kiếm vũ rơi xuống, không gian hình tròn đã là những quả lôi cầu lớn nhỏ. Con mắt nhìn lại, bên trong không gian hình tròn, huyết sắc cùng lôi quang trắng xóa một lần nữa quần vào nhau, chói mắt cực kỳ chói mắt.

“Lôi pháp thật tinh diệu...”

Hai mắt Triệu Vô Tà chợt sắc bén, sắc mặt trở nên ngưng trọng hẳn lên, mặc dù sớm đã biết Lôi Vân này không phải là cường giả dễ đối phó. Thế nhưng không nghĩ tới Lôi Pháp của Lôi Vân lại tinh diệu như thế. Linh khí và Lôi Điện Chi Lực trong Lôi Trì rất là ngưng tụ, lại chịu sự ước thúc của cấm chế. Muốn rút lực lôi điện trong đó càng thêm gian nan, thế nhưng Lôi Vân kia lại nhẹ nhàng chiêu xuất ra nhiều lôi cầu như vậy.

Từng quả cầu sét lớn bằng đầu người va chạm với kiếm khí màu đỏ máu đầy trời, lập tức liền nổi lên biến hóa bạo liệt. Đã trải qua hai lần chém giết mà không gian hình tròn vậy mà bỗng nhiên biến hình. Trong lúc đó, không gian hình tròn bị hai cỗ lực lượng thật lớn chống đỡ bành trướng lên, sau đó trong nháy mắt lại rút về trình độ ban đầu.

“Bành”

Phá nổ, không gian hình tròn cuối cùng vẫn không thể chống đỡ được hai cỗ lực lượng bộc phát kia, dưới ánh mắt mấy chục vạn nổ tung. Vô số lực lôi điện trào ra, trong đó còn kèm theo khí tức huyết hồng.

“Hây”

Vẻ mặt Lôi Thần vốn trầm tĩnh một mực cũng lộ ra vẻ khiếp sợ. Sau đó thân hình khẽ động, xuất hiện bên trong Lôi Trì, trên tay lóe lên hào quang, sau một khắc liền cắm vào bên trong Lôi Trì, giống như bị cắm vào một cái cấm chế nào đó. Đúng rồi, Lôi Trì cuộn cuộn, động tĩnh như thiên biến xuất hiện, vô số lôi cầu điện Lôi Long xuất hiện bên trong Lôi Trì.

Lập tức, không gian hình tròn càng lớn hơn xuất hiện, bao phủ lấy cả Triệu Vô Tà và lôi vân vào bên trong, lôi quang bạo liệt dày đặc che kín không gian hình tròn kia. Sau khi không gian

hình tròn này xuất hiện, lôi trì mới dần trở về yên tĩnh, những lôi lực mãnh liệt kia cũng yên tĩnh xuống.

Cho dù là Lôi Trì đột biến, cũng không ảnh hưởng đến cuộc chiến chém giết của Triệu Vô Tà và Lôi Vân, hai người đều nổi lên sát cơ vô tận đối với đối phương. Một bên không chết, chém giết sẽ không ngừng lại. Lực lượng của hai người sau khi làm cho không gian hình tròn bạo phát, lực lượng cường đại hơn đã bộc phát ra.

“Rầm”

Huyết trùng trong Nhân Trùng Kiếm đều ẩn giấu bên trong hư không. Giờ phút này Triệu Vô Tà chỉ dựa vào một thanh Nhân Tửu Kiếm đang chém giết cùng Lôi Vân, Tửu Kiếm chưa bao giờ rời tay. Phương thức chém giết giống như võ giả phạm nhân, Lôi Vân kia căn bản không sợ uy áp của Nhân Chung Kiếm. Trường kiếm trên thân kiếm trong tay gã chính là Huyền khí thượng phẩm chứa đầy ẩn ký lôi điện.

Hai binh khí va chạm, tuyệt đối là nhân trùng chung kiếm tại hạ phong, cho dù như thế. Nhưng lúc này Lôi Vân cũng không dám chém giết như Triệu Vô Tà, bởi vì lúc này, từ trong hư không, từng cái từng cái nhân trùng chậm rãi chui ra, sau đó sương máu một lần nữa chiếm cứ không gian hình tròn.

“Sóng ánh mờ mịt mờ ảo ảo...”

Trong lúc nhe răng cười, Triệu Vô Tà dùng mũi kiếm đẩy đuôi rồng do Lôi Long quét tới, thế nhưng lại bị lôi quang bám ở phía trên quần đến trên người. Trong nháy mắt bị đẩy ra, “Yêu nguyên” màu đen trào ra. Bắt đầu khu trục những lôi quang kia. Thế nhưng thân hình của hắn vẫn bị bức lui. Nhưng ngay lúc này, những con sâu bọ kia rốt cuộc đã hành động. “Két” “Xoẹt” “Phành”

Tiếng hít vào lãnh khí vang lên sau khi huyết trùng chuyển động. Lôi Vân vẻ mặt hoảng sợ nhìn con huyết trùng bị lôi quang trên thân lôi long dưới chân bức lui. Không có diện mục, thân thể cũng có vẻ hơi hư vô, là huyết trùng tầm thường. Thế nhưng Lôi Vân lại nhìn thấy con huyết trùng này vẻ mặt khiếp sợ.

Ngay vừa rồi, huyết quang chợt lóe, con huyết trùng này liền xuất hiện ở xa xa bên cạnh hắn. Mở ra miệng máu dữ tợn về phía lôi vân chính là một ngụm. Mặc dù không cắn được hắn, nhưng trong khoảnh khắc đó lôi vân đột nhiên cảm giác khí huyết di động trong cơ thể. Sau đó liền thấy rõ ràng trong cơ thể mình tuôn ra một đoàn huyết vụ, tiếp theo đã bị huyết trùng cắn nuốt.

Lôi vân kinh hãi, tâm niệm vội vàng vừa động, Lôi Long dưới chân mới dùng lôi quang bức lui huyết trùng kia. Không kịp nghĩ nhiều, Lôi Vân chợt nhớ hư không chung quanh trải rộng huyết trùng, trên thân lập tức sáng lên lôi quang chói mắt.

Trạng thái hiện tại không tốt, vì bảo đảm chất lượng văn, chỉ có thể lựa chọn ít hơn một chút. Tranh thủ mỗi chương càng thêm đặc sắc một chút, mọi người thứ lỗi xin đừng bỏ qua quyển sách này, nếu như các người đều buông tha, tiểu lâu làm sao kiên trì được.

Chương thứ hai trăm ba mươi đã phải liều mạng.

Ánh sét chói mắt dưới thân lôi vân sáng lên, từng mảng lôi quang vắt ngang ra, thân thể lôi vân chính là trung tâm. Trong nháy mắt xuất hiện một khu vực tràn đầy lôi lực, xem lôi quang không ngừng phun trào cùng lôi long dưới chân lôi vân rộng to, chỉ sợ uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Bất quá lúc này trên mặt Lôi Vân tràn đầy vẻ hoảng sợ cùng khiếp sợ, ngay tại vừa rồi. Con huyết trùng quỷ dị kia, chỉ là hướng về hắn mở ra miệng máu., Ngay cả góc áo cũng không đụng tới đã cắn nuốt một đồng máu huyết trong cơ thể hắn. Lôi Vân có thể cảm giác được một lát máu từ trong cơ thể hắn tuôn ra chính là máu của hắn. Kinh khủng như lôi vân tự cao thần thông kinh người, tu vi thông thiên., Chỉ kém một bước là có thể tấn thẳng đến cảnh giới Nguyên Anh chân nhân. Nhưng giờ phút này bị huyết trùng kia một phát kinh hãi, trên trán cũng toát ra một giọt mồ hôi lạnh. Quả thực quá quỷ dị, những tu sĩ bên ngoài Lôi Trì không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết là tình huống tựa hồ xuất hiện một ít biến hóa.

“A, giết ta, liền có thể giải thoát bọn hắn hoặc là, ta giết ngươi, cho ngươi cũng trở thành một trong số đó.”

Triệu Vô Tà đang đứng trong hư không phía trước một bước, huyết vụ trong hư không liền tràn về phía hắn ta, bao vây hắn ta vào bên trong. Về mặt Triệu Vô Tà lúc này vô cùng lạnh lẽo, mặc dù đang nói chuyện với Lôi Vân, nhưng ánh mắt lại đặt trên người lão tổ tông Quy Long tông. Còn có mấy con khác, trọn vẹn mười con, hơn phân nửa đều là tu sĩ Quy Long tông.

“Lôi Vân trưởng lão, diệt cỏ tận gốc. Giết con súc sinh này, miễn cho nó tàn sát tu sĩ Tiên Đạo lần nữa a.”

Trong mười vạn tu sĩ bên kia Lôi Trì, một lão giả dẫn đầu đứng ra, chính là tông chủ chính tông giao hảo với Quy Long tông. Ánh mắt lão nhìn về phía Triệu Vô Tà tràn đầy sát ý, vốn

dĩ Long tông cùng với Chính Nguyên tông gặp phải tương đương đều giống nhau, đều lấy hai tông kết thành minh hữu. Nhưng mà Triệu Vô Tà đã tiêu diệt Quy Long tông, chính tông thiếu đi một đồng minh cường đại. Chính tông là lấy vị tông chủ này đã đem Triệu Vô Tà hận.

“Không sai Lôi Vân trưởng lão, giết súc sinh kia giết súc sinh không có nhân tính, so với ma đạo ma đầu kia còn hung tàn hơn mấy lần. Nhất định phải giết chết chúng.

Lôi vân đứng trên lôi long, bên tai không ngừng truyền đến thanh âm muốn hấn giết Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà này như hoàn toàn không lo lắng gì cả, chỉ có điều sâu trong ánh mắt lại ẩn giấu sát khí vô cùng lạnh lẽo. Khóe mắt Lôi Vân co giật, hấn ra tay, sát khí trong cơ thể đã tích lũy tới đỉnh phong, không thể không tiết lộ ra ngoài.

“Giết “

Quang mang như núi lửa phun trào ra, toàn bộ không gian hình tròn đều bị một đạo quang mang trắng xóa bao phủ, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng sấm trong đó. Một đạo quang ảnh bỗng nhiên từ phía trên cái bóng lớn hơn kia bắn ra, sau đó phóng tới hướng bóng người đang đứng cách đó không xa.

“Bộp bộp bộp “

Thanh trường kiếm này được ghi đầy ấn ký lôi điện là bình khí mà Lôi Vân tâm thần tế luyện nhiều năm, cùng hấn đã sớm luyện tới cảnh giới tâm ý viên thông, một đạo này tựa như sấm đánh. Nhanh tới mức làm người ta chỉ kịp chớp mắt một cái, ngay cả Triệu Vô Tà cũng vậy, chỉ có thể nhìn thấy lôi quang phun trào nhưng không cách nào nhìn thấy quỹ tích chuỗi trường kiếm này.

“Hây”

Huyết vụ ngưng tụ, một tầng huyết vụ bàng bạc xuất hiện trước người Triệu Vô Tà với tốc độ nhanh nhất. Ngay khoảnh khắc huyết vụ ngưng tụ thành hình, thanh trường kiếm kia cũng đã hiện ra quỹ tích trên không trung.

“Phá “

Trường kiếm tràn đầy ẩn kỹ lôi điện đâm vào trong huyết vụ, lực lôi đình phía trên lập tức bộc phát, như thủy triều xông vào trong tầng sương mù máu mỏng manh kia. Thế nhưng khi vừa động thủ, lôi vân liền cảm giác được không đúng., Tầng huyết vụ nhìn như mỏng manh kia vậy mà ngăn cản phi kiếm của hắn, giống như lâm vào trong vũng bùn. Lực đạo thất bại, ngay cả lôi điện chi lực phun ra tựa hồ cũng bị chuyển dời đến một không gian khác, không chút tác dụng với Triệu Vô Tà.

“Bành”

Trên mặt hắn cũng hiện ra vẻ tàn khóc, dù sao hắn cũng là cường giả đứng đầu Kết Đan Đại viên mãn, kinh nghiệm chém giết cực kỳ phong phú. Khi thấy huyết vụ chặn được đòn tấn công của hắn cũng không lập tức lui về phía sau mà toàn bộ chân nguyên đang ẩn giấu trong cánh tay tuôn trào ra. Đồng thời, thân hình hắn mới lui về phía sau, bàn tay lại vung lên giữa không trung. Nhất thời...”

“UỖNH UỖNH RẦM RẦM.”

Ngũ Lôi Oanh Đình, theo bàn tay Lôi Vân vung lên trên không trung, lập tức chỉ thấy hơn mười cột lôi điện trắng hếu to như thùng nước từ trên đỉnh không gian hình tròn đánh xuống. Không thể tránh né, bởi vì lúc này Triệu Vô Tà căn bản không thể động đậy, trên đỉnh đầu là cột thiên lôi kinh khủng. Mà tầng huyết vụ mỏng manh kia tuy chặn phi kiếm lại, nhưng sau khi Lôi Vân bộc phát chân nguyên ẩn nấp.

Sắc mặt Triệu Vô Tà lập tức trở nên tái nhợt, xem ra tầng sương máu mỏng manh kia cũng không đơn giản như vậy, lúc này hắn ta đã bị thanh phi kiếm kia đánh chặt.

Một phen làm, tốc độ thật nhanh như thiểm điện, tu sĩ bên Thần Tiêu Đạo Tông nhìn thấy trong mắt liên tục là dị sắc. Yêu thú Thiên Lang Điện thì nhe răng nhếch miệng, bất quá ngại hai vị cường giả đứng bên cạnh lôi trì, cũng không dám lộn xộn.

Đối mặt với nguy cơ, vẻ mặt Triệu Vô Tà vẫn như cũ, cực kỳ lạnh lẽo. Nhất là ánh mắt kinh khủng quỷ dị kia, nhìn thẳng vào lôi vân, sát khí lăm lăm.

“Không tốt “

Trong lòng cảm thấy không ổn, thân thể lập tức phản ứng lại, dừng lại trên không trung một chút. Sau một khắc liền xuất hiện ở trên đầu Lôi Long, đứng ở đỉnh đầu Lôi Long, nhưng mà lông tơ toàn thân Lôi Vân vẫn như cũ dựng thẳng như cương châm. Bởi vì loại dự cảm không ổn này còn chưa tan đi.

“Chít chít.”

Tiếng kêu quỷ dị kéo dài chói tai vang vọng toàn bộ không gian hình tròn. Tại thời điểm tiếng kêu này xuất hiện, sắc mặt Lôi Vân càng đại biến. Sau một khắc, hắn liền biết vì sao cảm giác không ổn rồi.

“Vù vù “

Huyết vụ tản ra, Triệu Vô Tà không ngờ lại thu huyết vụ về ngay khi huyết vụ tản ra. Huyền đảo bay ngược về, rơi vào trong tay Lôi Vân, thế nhưng Triệu Kháng Nguyệt lại có hơn mười đạo lôi trụ to như thùng nước không chút thay đổi phương hướng, đánh thẳng về phía đầu Triệu Vô Tà.

Nếu như bị đánh trúng, Triệu Vô Tà cho dù không chết cũng phải mất nửa cái mạng. Nhưng so với thanh phi kiếm này, Triệu Vô Tà vẫn tình nguyện chịu hơn mười đạo sét đánh này, bởi vì thanh phi kiếm kia chính là thượng phẩm huyền khí. Đồng thời nó còn được quán chú thêm chân nguyên của một cường giả có tu vi Tích Đan đại viên mãn, nếu bị phi kiếm đâm vào cơ thể, nhất là ở ngực, Triệu Vô Tà chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Hơn mười luồng sét to như thùng nước còn chưa đánh xuống, sắc mặt lôi vân đại biến, bởi vì xung quanh thân thể hắn đều là sương mù máu. Bên trong sương máu, từng con huyết trùng tán loạn bên trong, khiến lòng người sinh ra một luồng hơi lạnh. Đây cũng là lý do vì sao lôi vân thu hồi phi kiếm. Lấy mạng đổi mạng, Triệu Vô Tà muốn lôi vân đánh cược một trận với hắn.

Hắn phải trả một giá lớn để chịu đựng sét đánh, khiến lôi vân rơi vào vòng vây của con người, con lôi long kia nhìn như

mạnh mẽ. Nhưng thật ra nó chỉ dùng lôi lực ngưng tụ mà thành, cũng không có sức chiến đấu mạnh mẽ.

“UYỀNH UYỀNH RẦM RẦM.”

Cuối cùng vẫn là rơi xuống, Triệu Vô Tà nhe răng cười, bên ngoài cơ thể được bao phủ bởi một tầng Yêu Nguyên màu đen. “Tựa như một bộ áo giáp, sau đó cả người đắm chìm trong ánh chớp kia, hoàn toàn không thấy rõ diện mục.

“Uống, uống, uống!”

Hai tiếng đồng thời vang lên, từ trong miệng Triệu Vô Tà và Lôi Vân phát ra. Triệu Vô Tà ở trong lôi quang, tình cảnh của lôi vân cũng không tốt hơn bao nhiêu, thậm chí càng thêm thê thảm.

Hơn trăm đầu nhân trùng vây quanh hắn, hoàn toàn không lưu lại một khe hở. Huyết vụ không ngừng co rút lại, những huyết trùng kia cũng không ngừng mở miệng với lôi vân, há mồm là có thể thôn phệ một đoàn tinh huyết trong cơ thể hắn. Xuyên qua hư không, những huyết trùng này vặn vẹo thân thể một cái là có thể xuyên qua hư không, nháy mắt xuất hiện ở trước người lôi vân.

Ngay từ đầu lôi vân còn có thể kiên trì, nhưng lôi điện chi lực trong cơ thể hắn cũng không phải vô cùng vô tận.

Bọn chúng lần lượt xem lần cuối, lần lượt nghiền án sáu trăm lần.

Giờ phút này, bị những huyết trùng kia vây quanh. Hắn ngay cả thời gian triệu hoán lôi lực trong lôi trì cũng không có, chỉ có thể bị động phòng ngự, nhưng tinh huyết trong cơ thể không ngừng ít đi vẫn làm cho hắn thống khổ không chịu nổi.

Kết đan đại viên mãn, thiên tài tu sĩ tiểu phúc duyên thâm hậu. Cũng không biết ăn bao nhiêu linh đan diệu dược trân quý, nguyên khí trong cơ thể cực kỳ sung túc, tinh huyết cũng tràn đầy. Huống chi mấy trăm năm, tinh huyết trong cơ thể hắn chỉ sợ cũng sẽ không thua yêu thú cùng cấp bậc, thậm chí có khả năng càng thêm tinh thuần một chút.

Mặc dù những huyết trùng kia cắn nuốt không đạt tới mức có thể lấy mạng của hắn, nhưng loại thống khổ bị trùng cắn xé này vẫn khiến hắn vô cùng thê thảm, đau đớn đến tận hồn phách. Không phải người thường có thể chịu đựng được, cho dù là tu sĩ, lần thứ nhất ném thử loại thống khổ này cũng đều chịu không nổi.

“A rống...”

Tiếng hô trầm thấp bỗng vang lên từ sâu trong yết hầu của Triệu Vô Tà. Trong một vùng lõi quang từ trên trời giáng xuống, quần áo vải bố trên người Triệu Vô Tà lại bị đánh nát. Cho dù toàn thân che kín ma nguyên màu đen cũng không khác gì nhau. Những tia sét kia quả thực vô cùng vô tận, ma nguyên trên người Triệu Vô Tà chỉ kiên trì được một khắc đi khắc đã bị đánh tan.

Đầu tiên là quần áo nổ tung, sau đó liền thấy thân thể Triệu Vô Tà đắm chìm trong lõi quang, da thịt Bạch Triết có thể so với nữ nhân lập tức cháy đen. Mái tóc dài dài đến eo cũng lập tức bị đốt cháy sạch. Tiếng gào thống khổ từ miệng hắn phát ra, trong lúc nhất thời, không trung chỉ còn lại hai tiếng kêu thống khổ của hai người.

May mà hơn mười đạo lõi trụ kia cũng không phải vô cùng vô tận, huyết vụ vây quanh lõi vân cũng không phải là không tiêu hao, qua gần nửa canh giờ, hai người thống khổ gào thét rồi cục cũng ngừng lại, lõi tiên tiêu tán, huyết vụ cũng rút đi. Hai người giờ phút này thoát nhìn đều vô cùng thê thảm, bất quá hai người được giải thoát trong nháy mắt hầu như không hề dừng lại.

“Vù vù vù “

Hai thanh phi kiếm đồng thời bắn ra, sau đó dây dưa cùng một chỗ trên không trung. Một thanh huyết hồng, một thanh toàn thân đều là ấn ký lõi điện màu tím, kiếm khí ác liệt tứ tán.

“Khụ khụ khụ.”

Triệu Vô Tà phun mạnh ra, thế nhưng sát khí trên mặt lại càng thêm ngưng tụ, vô cùng lạnh lẽo. Thân hình bỗng nhiên biến mất trong hư không, sau một khắc xuất hiện trước người Lôi

Vân cách đó không xa, sắc mặt Lôi Vân tái nhợt vô cùng. Giống như người sắp chết, mất đi quá nhiều tinh huyết, thậm chí hẳn có thể cảm giác được tu vi đều đang giảm xuống.

Nhưng mà Triệu Vô Tà xuất hiện trước mặt hắn ta, lôi quang trên người Lôi Vân vẫn tuôn ra uy thế kinh người, đồng thời lôi lực bên trong Lôi Trì bắt đầu phun trào lên, quán chú vào trong không gian hình tròn. Mặc dù Triệu Vô Tà tính kế Lôi Vân, lấy mạng liều mạng nhưng trong Lôi Trì này lại đang ở trong Lôi Trì.

“Ha ha ha.”

Lôi Vân cảm nhận được lôi lực của Lam đang dâng trào, sắc mặt tái nhợt dường như đã mất đi không ít, một luồng hồng trào lên. Sau một khắc hẳn muốn thao túng lôi lực khổng lồ kia oanh kích Triệu Vô Tà thành mảnh vụn.

Nhưng Triệu Vô Tà lại như không hề lo lắng, ngược lại gương mặt còn lộ ra nụ cười quỷ dị, bỗng nhiên mở bàn tay mình ra. Một đám huyết vụ xuất hiện, bên trong huyết vụ, một nhân trùng đỏ như máu chậm rãi xuất hiện.

“Hít...”

Nhìn thấy nhân trùng trong đám huyết vụ kia, tu sĩ bên Thần Tiêu Đạo Tông đồng loạt phát ra âm thanh hít một hơi lãnh khí. Tròng mắt muốn nứt ra, Lôi Vân sau khi trông thấy con huyết trùng kia, vẻ mặt hoảng sợ xuất hiện đồng thời vô cùng hận ý dâng lên.

Chương thứ hai trăm ba mươi một, tàn nhẫn.

Nụ cười quỷ dị trên mặt Triệu Vô Tà càng thêm tùy ý, trong lòng bàn tay hắn, một đoàn huyết vụ chậm rãi xoay tròn. Bên trong huyết vụ, một con người chén máu gào thét trong đó, làm cho da đầu người ta tê dại tiếng chi kêu từ phía sau hư vô truyền đến. Nhưng khiến Thần Tiêu đạo tông sắc mặt đại biến là, huyết trùng này ngũ quan rõ ràng, trên khuôn mặt đều là vẻ thống khổ.

Lôi phong.

Nhân trùng trong huyết vụ như ẩn như hiện, thế nhưng ngũ quan mặt lộ ra, không ngờ lại là Lôi Phong kia. Lôi Phong hôm qua bị Triệu Vô Tà giết, nhưng giờ phút này lại biến thành một con huyết trùng.

Lôi Vân nhìn thấy huyết trùng, trong nháy mắt sắc mặt liền vặn vẹo, trở nên vô cùng dữ tợn đáng sợ. Hắn nhớ tới lời Triệu Vô Tà nói, trong huyết trùng là hồn phách của lôi phong. Nếu không giết Triệu Vô Tà, kiếp này không được giải thoát. Lôi Vân quả thực sắp điên cuồng rồi, bởi vì, Lôi Phong cùng lôi Vân quan hệ không phải bình thường.

Sư huynh đệ, hai người đều là nhân vật thiên tài. Ở Thần Tiêu Đạo Tông quan hệ tốt nhất. Hôm nay bằng hữu tốt nhất của ta bị Triệu Vô Tà giết chết, ngay cả hồn phách cũng bị giam trong một con huyết trùng vĩnh viễn bị hành hạ. Sự thật này làm ánh mắt Lôi Vân nhìn về phía Triệu Vô Tà đã hận tới cực điểm, quả thực hận không thể nghiền xương hắn thành tro được.” Súc sinh muốn giết người, tiểu Tiểu Tiểu.

Thanh Cô trên cổ tay Lôi Vân bạo khởi, chân nguyên lực bạo liệt lôi điện như thủy triều quán chú vào trong thanh trường kiếm trong tay hắn. Hào quang tỏa sáng, che khuất tất cả, bao gồm cả huyết vụ tiêu tán. Uy áp thuộc về thượng phẩm huyền khí tản mát ra, khí thế trên người lôi Vân quả thực tới mấy phong.

Hiện tại chính là thời điểm Lôi Vân cường đại nhất, dưới sự điều khiển của hận ý và sát ý, khí thể của Lôi Vân tăng vọt đến mức không thể tưởng tượng nổi. Ngay cả Triệu Vô Tà đứng trước mặt hắn cũng có cảm giác run sợ, khiến hắn nhớ tới lúc ở Quy Long tông gặp được vị lão tổ tông kia.

“Nghe”

Đôi mắt với lôi vân kinh khủng, Triệu Vô Tà vẫn bộ dáng đó, miệng phát ra tiếng cười quỷ dị. Trông thấy lôi vân xông tới, sát khí vô cùng lạnh lạnh nhện nhạo trong hư không.

Chẳng biết tại sao, nhìn thấy bộ dạng của Triệu Vô Tà, trong lòng tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông dâng lên một dự cảm không tốt.

“Hãy”

Một tiếng quát chói tai, là Triệu Vô Tà, năm ngón tay hung hăng nắm chặt. Trong nháy mắt, đoàn huyết vụ kia nổ tung, huyết trùng bên trong cũng theo đó nổ tan ra. Tuy rằng trước đó đã biết như vậy cũng không thương tổn tới huyết trùng kia, nhưng lôi vân vẫn vì động tác này của Triệu Vô Tà sửng sốt một chút, thân hình xuất hiện một chút ngưng trệ.

Đáng tiếc, chính là điểm này ngưng trệ. Vận mệnh của lôi vân đã bị định trước.

“Chi chi.”

Tiếng kêu kinh khủng sắc nhọn vang lên ngay bên tai lôi vân, một con huyết trùng ngay lập tức thành hình bên tai lôi vân. Trong nháy mắt thành hình, tiếng kêu cực kỳ sắc bén đã vang lên bên tai lôi vân, kinh hãi thất sắc, khí thể vô biên ngưng tụ nháy mắt tan rã, là con huyết trùng kia.

Khoảnh khắc đó sắc mặt Lôi Vân trở nên vô cùng giãy dụa, lực lượng thiên lôi ngưng tụ toàn thân từ trên xuống dưới, ánh mắt phức tạp nhìn con Huyết trùng kia. Ngũ quan của Huyết trùng là loại lôi phong vô cùng quen thuộc nhưng lại vô cùng lạ lẫm. Bởi vì Lôi Phong của Hối này, khuôn mặt vận vẹo như trầm luân trong thống khổ vô biên.

Chân chờ chính là cường giả đứng đầu, Kết Đan Đại viên mãn tông sư. Lúc này cũng hiện ra vẻ thống khổ giấy dựa, còn có vẻ chân chờ, dù sao trong đám huyết trùng kia cũng là hồn phách của bạn cũ.

“Chi chi.”

Lúc này cho dù có hồi hận cũng không kịp, tinh quang trong mắt Triệu Vô Tà bùng lên, con huyết trùng kia lại hét lên một tiếng lần nữa. Âm thanh vang lên lần này đã làm cho Lôi Vân cảm thấy hồi hận không kịp. Con huyết trùng kia động, tiếng kêu còn chưa ngừng, thân hình quỷ dị vọt vọt một chút, sau đó huyết quang chợt lóe chui vào trong tai Lôi Vân.

“Ầm ầm “

Lôi vân toàn thân cao thấp, thiên lôi chi lực, nhưng ngay cả ngăn cản một chút cũng không làm được, tùy ý để huyết trùng kia chui vào trong tai lôi vân. Cảnh tiếp theo, làm cho song phương hai đầu đều ngạc nhiên không hiểu.

“A rống, gầm, uống,

Giấy dựa vô dụng, trong không gian hình tròn, toàn thân Lôi Vân giống như điên cuồng. Che đầu của mình thống khổ gào rú lên, những lực lượng Thiên Lôi vốn đang phun trào vào không gian hình tròn bên trong Lôi Trì, trong nháy mắt mất đi không chế lập tức trở về Lôi Trì.

“Ầm ầm ầm, ầm “

Tiếng sấm cuộn cuộn, theo tiếng kêu thảm thiết của lôi vân, lôi điện bên người hắn cũng bắt đầu biến mất. Ngay cả lôi long dưới chân hắn cũng biến mất sau một tiếng nổ lớn. Không gian hình tròn chỉ còn lại tiếng cười thảm của lôi vân, tên Triệu Vô Tà mang theo nụ cười quỷ dị đứng bên cạnh.

“Tiên đạo không có chỗ nào không học ma đạo. Vì mạng sống, người thân cũng có thể rỉ tai sát...”

Không biết là giễu cợt hay sao, Triệu Vô Tà chậm rãi nói, thân hình cũng dần dần đi về phía lôi vân. Mỗi một câu hắn nói ra, đều như thủy triều, đánh thẳng vào tâm thần lôi vân.

“Chí thân cũng có thể giết chí thân, cũng có thể giết. “

Mỗi một câu nói vang lên trong đầu lôi vân, tiếng kêu thống khổ của hắn càng thêm kịch liệt, khí tức trên người liền yếu đi một phần. Nhìn thấy một màn này, chính kẻ ngốc cũng biết tình cảnh lôi vân rất không ổn. Thần Tiêu Đạo Tông nhất thời toàn bộ hoảng sợ. Bởi vì trận chiến này thua, sợ rằng phải thực hiện ước định, giải khai cấm chế lôi trì, hai bên quyết sinh tử.

“Hừ súc sinh muốn chết”

Thanh âm hừ lạnh như tiếng sấm rền vang trong đầu Triệu Vô Tà, mà lúc này một đạo tử quang đang hướng về phía Triệu Vô Tà bay đến. Còn chưa đến nhưng lực lôi đình trong lôi trì đã bắt đầu bạo động, khí thế khiến người ta không thể hít thở được xuất hiện trên không trung. Triệu Vô Tà bỗng cảm thấy toàn thân như rơi vào vũng bùn, không dùng được chút lực đạo nào. Ngay cả động đậy một cái cũng là rất khó khăn.

Cường giả Nguyên Anh chính là uy thế của cường giả Nguyên Anh mới chỉ khuấy động một chút đã khiến Triệu Vô Tà mất đi năng lực phản kháng. Nhưng cho dù vậy, Triệu Vô Tà vẫn mang vẻ mặt cười dữ tợn nhìn lôi vân kia, không hề sợ hãi chút nào. Hắn có thể lựa chọn cách tự mình thoát khỏi uy áp của cường giả Nguyên Anh, dựa vào nhân chung kiếm lão đã có thể làm được từ lâu rồi.

“Lớn mật lần lượt hủy ước hai lần, cái gọi là tiên đạo, chính là như thế sao?”

Một thanh âm khác vang lên, một đạo thanh quang bỗng nhiên sáng lên từ một chỗ khác trong Lôi Trì, sau đó phóng về phía đạo tử quang kia. Hai đạo quang mang va chạm vào hư không một cái, bất quá rất kỳ dị là, vậy mà một chút động tĩnh cũng không có. Chỉ là có hai người xuất hiện ở phía trên không gian hình tròn, là tông chủ Thần Tiêu đạo tông cùng một đại hán không lồ khác, Điện chủ Thiên Lang điện.

Đại hán kia lạnh lùng nhìn chăm chú Thần Tiêu Đạo Tông tông tông chủ, trong ánh mắt đều là vẻ trào phúng, một phen mạng lưới mặc dù chưa nói hết. Nhưng tâm tư linh thông, vừa nghe liền biết Thiên Lang điện chủ đang mắng hắn Thần Tiêu Đạo Tông ba lần phá lệ còn không bằng những tu sĩ ma đầu kia.

Hai vị cường giả Nguyên Anh đang đứng thẳng trên không gian hình tròn. Tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông kia vốn dĩ muốn tới cứu Lôi Vân, thuận tay còn muốn giết Triệu Vô Tà. Đáng tiếc là không chỉ có một mình hắn là cường giả Nguyên Anh, còn có hai người nữa.

” Súc sinh, ngươi dám, nếu Lôi Vân trưởng lão có việc, chủ thể bản tông có độc hết lực lượng toàn tông cũng giết ngươi cho đến chết...”

Giọng điệu lạnh lẽo vô cùng, khiến người ta nghe được như rơi vào băng ngục. Thiên Vân đại lục, các thế lực phức tạp, so sánh. Nhưng vẫn là thế lực Tiên Đạo cường đại nhất. Thần Tiêu Đạo Tông là một trong thập đại môn phái của Tiên Đạo, tu sĩ bình thường cho dù tu vi có cao đến đâu, cũng sẽ không dễ dàng đi trêu chọc Thần Tiêu Đạo Tông, chứ đừng nói là giết một thiên tài trưởng lão của Thần Tiêu Đạo Tông hắn.

Đáng tiếc là uy hiếp của tông chủ Thần Tiêu đạo tông một chút tác dụng cũng không có, bởi vì đối mặt với Triệu Vô Tà. Theo thực lực dần dần trở nên mạnh mẽ, tính cách Triệu Vô Tà cũng không kiêng nể gì. Huống chi hắn ta tinh thông tính toán, muốn giết Triệu Vô Tà khác gì giết một cường giả Nguyên Anh. Hơn nữa bây giờ, Thần Tiêu Đạo Tông hắn khó bảo toàn bản thân, làm sao lại đi giết Triệu Vô Tà hắn.

.

“A, đáng tiếc” đã muộn ” Nhỏ”.

Vị tông chủ Thần Tiêu Đạo tông kia trợn mắt há hốc mồm, lời vân một mực kêu thảm thiết không thôi, ngừng kêu thống khổ, tay ôm đầu cũng chậm rãi buông xuống, thân hình khẽ động muốn bay xuống bên dưới, đúng lúc này, một đoàn huyết vụ không biết từ chỗ nào bay tới, chậm rãi nâng thân hình lôi vân lên.

“Chít chít, chít.”

Trong không gian hình tròn, những huyết trùng quỷ dị đáng sợ kia giống như cảm nhận được điều gì, đều bắt đầu phát ra những tiếng kêu bèn nhọn. Một màn này càng quỷ dị vô cùng, bất luận là Yêu thú hay tu sĩ, đều cảm thấy da đầu tê dại. Ngay

cả bốn cường giả Nguyên Anh kia cũng có chút không thích ứng.

“Bành” không hề có dấu hiệu báo trước, chỗ ngực Lôi Vân bỗng nhiên bị phá ra một cái lỗ lớn, chỗ nào trong nháy mắt máu thịt trở nên mơ hồ.

Xuyên qua huyết nhục khiến người ta ghê tởm, có thể nhìn thấy một trái tim ở trong ngực đang chậm rãi nhảy lên. Khí tức sinh mệnh không ngừng xói mòn. Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng yếu.

“Xuy xuy “

Huyết khí phiêu tán, một loại thanh âm kỳ dị xuất hiện, chính là lúc mọi người mê hoặc. Khi âm thanh đó xuất hiện, chỗ trái tim màu đỏ sậm kia đột nhiên chui ra một con huyết trùng, sau đó bắt đầu cắn nuốt trái tim lôi vân, từng ngậm từng ngậm nuốt những máu thịt kia vào trong miệng.

“Tê tê, tê.”

Lúc này không chỉ có Thần Tiêu Đạo Tông, ngay cả mấy chục vạn yêu thú kia cũng không dám tin nhìn một màn, ngay trước mặt tất cả tu sĩ yêu thú, con huyết trùng kia bắt đầu gặm nhấm trái tim vị thiên tài trưởng lão bên Thần Tiêu Đạo Tông kia.

“Tiêu độc vật này...”

Trong đại quân yêu thú, Tử Huyết Hồ sắc mặt có chút động dung, trông thấy một màn trước mắt này lập tức nhớ tới Quy Long tông kia. Tương tự cỡ nào, cũng tàn nhẫn, so với ma đầu ma đạo còn hung tàn gấp mười lần.

Chương thứ hai trăm ba mươi hai Chân Ương Môn.

Sắc mặt tông chủ Thần Tiêu đạo tông khó coi tới cực điểm, ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà sát khí. Quả thực như thủy triều. Phải đem Triệu Vô Tà hoàn toàn bao phủ trong đó, nếu như không phải cố kỵ đứng bên cạnh hắn ta, chỉ sợ lúc này đã sớm ra tay đem Triệu Vô Tà đánh thành bã.

Không ai có thể ngăn cản Triệu Vô Tà, hai bên lúc trước đã từng có ước định. So đấu chém giết đều dựa vào bản lĩnh thần thông. Sống chết không bàn, huống chi Lôi Vân kia còn mượn lực của sấm sét trong lôi trì đã là vi phạm quy củ, nhưng hắn thủ đoạn cũng không có biện pháp nói gì. Giờ phút này Triệu Vô Tà chiếm thượng phong, cho dù dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế nào giết Lôi Vân, Thần Tiêu Đạo Tông cũng không thể nói gì.

Kỳ thật, muốn ngăn Triệu Vô Tà cũng không phải là không có biện pháp. Chỉ cần tuyên bố nhận thua là được. Có lẽ nếu như Thần Tiêu đạo tông nhận thua, vị tông chủ kia ra tay cứu lôi vân, Thiên Lang điện cũng sẽ không nói cái gì. Nhưng mà Thần Tiêu đạo tông đường đường một trong thập đại môn phái tiên đạo, há có thể nhận thua Thiên Lang điện.

“Không phải ta dám không dám, mà là nó không dám, ôi. Nhỏ quá.

Vẻ mặt quỷ dị của Triệu Vô Tà có một chút ứng hồng, tựa như hưng phấn. Hắn vừa nói xong, thân hình lôi vân lập tức rung động một cái, một con huyết trùng chậm rãi từ trong đỉnh đầu lôi vân đi ra. Thân thể huyết hồng vụn vụn, xuyên thẳng qua hư không, hoàn toàn không để ý sự cách trở của huyết nhục đầu lâu lôi vân mà chậm rãi bay lên phía trên hư không.

Nhưng sau khi huyết trùng bay lên, ánh mắt Triệu Vô Tà không nhìn huyết trùng nữa mà nhìn xuống phía dưới huyết trùng. Một sợi huyết tuyến rất nhỏ xuất hiện ở phần đuôi huyết

trùng, nối liền với đầu của lôi vân. Khi huyết trùng chậm rãi bay lên, sợi máu trên sợi dây cũng dần dần lộ ra.

Lại là một thanh âm hít vào một hơi lạnh, hai đầu Lôi Trì đồng loạt vang lên một mảnh thanh âm hít một hơi lãnh khí, vô số ánh mắt kinh hãi nhìn về phía đầu lâu Lôi Vân. Lúc này tại đó, một chút quang mang yếu ớt chậm rãi xuất hiện, tại trong ánh mắt kinh hãi của đông đảo yêu thú. Một hải tử nho nhỏ xuất hiện, so với đầu lâu nhỏ hơn rất nhiều, nhưng thân hình đều ở đây.

Thân thể hư vô của Nguyên Anh tản ra hào quang yếu ớt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt. Đứa trẻ mới sinh này bỗng nhiên xuất hiện chính là Nguyên Anh của lôi vân, nhìn thấy một màn này. Một ánh mắt kinh ngạc liên tiếp bắn tới, toàn bộ ngưng tụ trên thân thể đứa bé kia.

Cường giả Nguyên Anh, khuôn mặt trẻ sơ sinh này thật sự giống lôi vân kia như đúc, đúng là Nguyên Anh của lôi vân. Ngộ đạo là chuyện không có khả năng, loại chuyện đồn ngộ này, cho dù là tu sĩ có tư chất tốt đến mấy cũng khó gặp gỡ mấy lần. Ngày hôm trước, sau khi lão giả mày kiếm đồn ngộ tấn thăng lên Nguyên Anh kỳ cũng không nói làm gì, nhưng mà...

Triệu Vô Tà cũng giống như ánh mắt của mọi người, cũng ngưng tụ thành Nguyên Anh phía trên nhưng hẳn ta càng nhìn lại nhiều hơn.

Cuối cùng rồi rít, chúng lần lượt đọc biến số 6.

thấu triệt. Đây là lôi vân của Nguyên Anh không sai, nhưng không phải là Nguyên Anh chân chính, mà là Hư Anh. Khắc như vị lão tổ tông Quy Long tông kia, không tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ, mà là đến Hư Anh kỳ. Bất quá cũng bất đồng. Vị lão tổ tông Quy Long tông kia bởi vì trùng kích Nguyên Anh kỳ thất bại mới đến Hư Anh kỳ, nhưng lôi vân lại là bình thường tấn thăng đến Hư Anh kỳ.

Có thể là có chút kỳ ngộ, tu vi đến cảnh giới Nguyên Anh Kỳ. Nhưng mà tâm thần tu vi lại không tới. Cho nên mới dừng lại ở Hư Anh Kỳ.

“Không nghĩ tới lại có thể tiện nghi cho ta.” Triệu Vô Tà mặc kệ là lời vãn không chết, có phải có thể tấn thăng lên Nguyên Anh kỳ hay không. Hắn chỉ biết là, sau khi đem lời vãn luyện chế thành chén nhân trùng, bên trong Nhân Trùng liền có hai chén nhân trùng Hư Anh kỳ, cộng thêm những con khác. Cho dù là thật sự cùng cường giả Nguyên Anh kỳ xé rách da mặt chạy trốn cũng không thành vấn đề.

Quang mang trong mắt lập loè, tất cả đều là sát ý lâm liệt. Lời Vãn trong lòng thầm nghĩ. Lời Vãn nhất định phải chết, Vãn, Anh của hắn phải bị cắn nuốt, sau đó luyện chế thành cở trùng chung. Ngay sau khi Triệu Vô Tà phát động sát khí càng thêm nồng đậm. Con huyết trùng vẫn luôn cắn nuốt trái tim Lời Vãn cuối cùng cũng cắn nuốt sạch sẽ trái tim lời vãn.

Một chút lưu lại cũng không có, trước ngực Lời Vãn một cái động lớn, nhưng bên trong không có gì cả. Một chút máu thịt cũng không lưu lại.

Dường như là huyết trùng hư vô đang vặn vẹo thân mình, trong nháy mắt liền xuất hiện trên đầu lời vãn, trên thân côn trùng bắt đầu tràn đầy hồng quang. Không, là huyết quang, mùi huyết tinh nồng đậm tràn ra.

“Chít chít”

Tiếng kêu chói tai từ trong miệng huyết trùng phun ra, vang vọng toàn bộ không gian hình tròn. Trước mặt mấy vạn tu sĩ của Thần Tiêu Đạo Tông, con huyết trùng kia bắt đầu đi về phía Nguyên Anh của Lời Vãn. Nguyên Anh của Lời Vãn tựa hồ cũng biết nguy hiểm đang đến, bắt đầu kịch liệt giãy dụa.

Cường giả Nguyên Anh chân chính, cho dù thân thể bị phá hủy, cũng có thể thao túng Nguyên Anh độn đi với tốc độ nhanh nhất. Mất đi ràng buộc, Nguyên Anh độn quả thực so với thuần di còn nhanh hơn., Trừ phi là cường giả trong truyền thuyết như Hóa Thần Đạo Quân, nếu không sẽ không có khả năng ngăn được nguyên anh đơn thuần độn thuật. Chỉ là đáng tiếc, nguyên anh của lời vãn không phải thật sự là nguyên anh. Mà là hư anh mà thôi, huống chi đã bị tơ máu kia quấn chặt lấy, đừng nói là bỏ chạy, ngay cả nhúc nhích một chút cũng vô cùng gian nan.

“Tê tê...”

Đây là âm thanh của Nguyên Anh Lôi Vân tuy nhỏ yếu nhưng lại làm cho toàn bộ tu sĩ yêu thú ở đây nghe thấy hết. Tất cả đều vô cùng kinh hãi nhìn vào không gian hình tròn, khoe miệng Triệu Vô Tà cười lạnh, trên mặt lộ vẻ tàn nhẫn.

Huyết trùng khủng bố mắt thấy thôn phệ trái tim mình bị cắn nuốt, miệng máu mở ra hướng về phía mình, Nguyên Anh Lôi Vân lần nữa rít lên từng tiếng chói tai, sóng âm sắc nhọn lập tức tứ tán.

” Súc sinh, ngươi dừng tay lại cho ta “Tiểu súc sinh”

Động thủ, tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hai mặt núi giận dữ xuất hiện một điểm cực kỳ đáng sợ. Một đạo Tử Xuyên phóng thẳng lên trời, phá vỡ hết thủy lực lượng Thiên Lôi dọc đường. Yêu thú khủng bố ở đây đã không chỉ kinh khủng kiến thức cường giả Nguyên Anh một lần, cảm nhận được khí thế khiến chúng hít thở không thông nhưng trên mặt vẫn không nhịn được lộ ra vẻ kinh hãi.

“Hừ “

Tựa hồ cũng biết nói nhiều vô ích, điện chủ Thiên Lang điện cũng không nói lời nào, hừ lạnh một tiếng trực tiếp ra tay. Ở trong đại quân yêu thú, hơn mười con yêu thú đứng ở đầu lại cảm nhận được khí tức mà Thiên Lang lệnh đuổi tới Thiên Lang điện.

“Ầm” một cỗ khí trụ khói màu xanh đột nhiên tuôn ra, xông thẳng lên trời, đồng dạng lôi điện trong lôi trì kia cũng không ngăn được cỗ khí trụ màu xanh này bạo nổ. Cự nhân đại hán bình thường, đứng ở phía trên không gian hình tròn, lạnh lùng đối mặt với Thần Tiêu đạo tông tông tông chủ.

Khí thế của hai người tăng lên rất nhanh, trong nháy mắt liền muốn ra tay, nếu hai người thật sự động thủ thì lập tức sẽ biến thành chém giết giữa hai cường giả Nguyên Anh và Triệu Vô Tà. Cũng không liên quan đến chuyện này nữa. Lúc này, khí thế của một người một thú này vẫn còn tiếp tục tăng lên, đều là cường giả Nguyên Anh, thực lực của điện chủ Thiên Lang

điện kỳ thật mạnh hơn một chút. Bởi vì bản thể của điện chủ Thiên Lang chính là Khiếu Nguyệt Thiên Lang, yêu thú có huyết mạch cao giai mạnh mẽ.

“Dừng tay...”

Ngay tại thời điểm khí thế của hai người muốn dâng lên tới cực điểm, sau một khắc sẽ bắt đầu chém giết, một thanh âm nhàn nhạt vang lên, mang theo một loại ý tứ không rõ, tựa hồ không sợ hãi.

“Trường lão, tập vận không thể chết.” Được rồi, không cần nói nữa. Ta biết.”

Là Lôi Thần, thân hình già nua xuất hiện trong không gian hình tròn, mặc dù đang nói chuyện với tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông, nhưng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Triệu Vô Tà., Lạnh lùng đến cực điểm, ý tứ trong đó là làm cho Triệu Vô Tà không nên hành động thiếu suy nghĩ. Một đạo bạch quang trống rỗng xuất hiện phía trên nguyên anh của lôi vân, đồng thời bao phủ huyết trùng và nguyên anh. Triệu Vô Tà chỉ là cảm thấy trong cơ thể buông lỏng, vậy mà đã mất đi sự khống chế đối với huyết trùng kia, kinh hãi xuất hiện ở trên mặt của hắn.

“Thanh huynh, Thần Tiêu Đạo Tông ta nhận thua, trận tỷ thí này chúng ta thua, bây giờ xin dừng tay.”

Lôi Thần với khuôn mặt già nua xuất hiện bên cạnh không gian hình tròn. Ánh mắt gã chuyển qua thanh niên đứng bên cạnh Lôi Trì rồi nói. Sau khi nói xong, cũng mặc kệ thanh kỳ trả lời như thế nào. Bàn tay nhẹ nhàng khê động, đạo bạch quang kia liền thu hồi, sau đó thì thể lôi vân cùng với Nguyên Anh Hư Vô.

Nói gì thì nói, một lời định ra hết, căn bản không cho Triệu Vô Tà cơ hội nói chuyện. Trên thực tế, lúc này đã là giao phong của bốn vị cường giả Nguyên Anh, Triệu Vô Tà quả thật có thể không đếm xỉa đến.

Con vịt đã bay đến miệng, tâm tư lúc trước lập tức thất bại, dù là Triệu Vô Tà tâm trí kiên định vô cùng. Trong lòng gã vẫn dâng lên nộ khí, bất quá tâm cơ gã thâm trầm, cũng biết sự

tình lúc này không thể làm được. Gã cúi đầu xuống, Nhân Chung Kiếm giờ lên. Huyết vụ đầy trời thu lại, những huyết trùng kia cũng theo huyết vụ trở lại trong chén kiếm, thân hình trong chớp mắt đi ra khỏi không gian hình tròn kia.

Cúi đầu xuống, trong đôi mắt tràn đầy sát khí lạnh lẽo vô cùng. Ân nhẫn, hiện tại vẫn cần phải nhẫn nại. Tuy rằng lúc này nanh vuốt của hắn bắt đầu dần dần trở nên sắc bén. Nhưng còn chưa đạt đến mức có thể cùng một thế lực lớn, hiện tại chỉ có thể nhẫn nại.

Nhìn thấy Triệu Vô Tà đi tới, đám yêu thú đầu lĩnh lập tức tránh ra một vị trí, vị trí rất lớn. Những yêu thú trong mười vạn ngọn núi lớn tuy hung tàn nhưng lại kính sợ cường giả. Thực lực mạnh mẽ của Triệu Vô Tà đủ để chúng nó kính sợ. Nhất là vị cốc chủ của Điệp Linh Cốc lúc này cũng mang theo vẻ mặt kính sợ mà đứng cách xa Triệu Vô Tà một chút.

Lúc này đứng bên cạnh Triệu Vô Tà cũng chỉ còn lại người áo tím và một thiếu niên áo vàng. Hắn ta và Triệu Vô Tà cùng nhau hủy diệt tộc trưởng Quy Long tông là Tử Huyết Hồ và vị bá chủ của sa mạc máu vàng kia. Đứng bên cạnh Triệu Vô Tà, trên mặt cũng mang theo vẻ kính sợ. Thực lực của Lôi Vân đều lọt vào trong mắt, cường giả Hư Anh cũng giống như lão tổ tông Quy Long tông lúc trước.

Cường giả như vậy căn bản không phải là đối thủ, nhưng hai người kia đều không ngoại lệ. Đều chết trong tay Triệu Vô Tà, hơn nữa chết vô cùng thê thảm.

Thực lực mạnh mẽ như vậy có thể nói, dưới Nguyên Anh kỳ đã không còn người là đối thủ của Triệu Vô Tà.

“Tiểu độc vật, bản thể của ngươi thật sự quá quý dị. Huyết trùng, bốn tọa tung hoành khắp mấy trăm vạn đại sơn, chưa từng nghe nói qua. Chỉ sợ sau này cường giả Nguyên Anh cũng không phải là đối thủ của ngươi a.”

Vẻ mặt của người áo tím khiếp sợ nhìn về phía Triệu Vô Tà đạo, cũng giống như người áo tím, thiếu niên áo vàng bên cạnh cũng đều như vậy. Nhưng lời Tử bào nhân vừa nói ra, mấy chục con yêu thú xung quanh đều lộ ra vẻ kinh hãi. Huyết

trùng, huyết trùng khủng bố quỷ dị, bất kể là tu sĩ Thần Tiêu đạo tông hay là yêu thú Thiên Lang điện. Đã nhìn thấy rồi, lúc này bản thể Triệu Vô Tà lại chính là huyết trùng.

Gương mặt ai nấy đều vô cùng quái dị, mang theo vẻ kinh hãi vô cùng.

Tuy rằng cúi thấp đầu, nhưng mà Triệu Vô Tà vẫn có thể cảm ứng được hết thấy chung quanh. “Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của những yêu thú kia, còn có vẻ kiêng kỵ tuôn ra, khóe miệng Triệu Vô Tà xuất hiện một nụ cười quỷ dị, nhưng vẫn không nói gì, vẫn cúi đầu như trước.

Có điều Triệu Vô Tà “nhìn” thấy, khi người áo tím nói ra bản thể của hắn là huyết trùng, sắc mặt bốn vị cường giả Nguyên Anh đều khế động. Có điều sau một khắc, lực chú ý của bọn họ lại dời đi, bởi vì lúc này, ba trận giao đấu chém giết đều đã kết thúc.

“Thanh huynh, nếu Thần Tiêu Đạo Tông ta thua trận đấu, bốn tọa nguyên đánh cuộc chịu thua. Cái này liền mở cấm chế Lôi Trì, thả đại quân người tiến vào. Thế nào?”

Nhị Chấn thu thi thể Lôi Vân lại, không thèm nhìn Triệu Triệt nữa. Hôm qua đối mặt với Thanh Kỳ, nhưng lời nói ra lại khiến cho toàn bộ Thần Tiêu, đệ tử đạo tông đều sợ hãi. Lôi Trì hai đầu đệ tử Thần Tiêu đạo tông mấy vạn. Mặc dù cộng thêm sau đó xuất hiện mười vạn tu sĩ, cũng chỉ là hơn mười vạn mà thôi, làm sao có thể là đối thủ của mấy chục vạn yêu thú bên Thiên Lang điện.

“Trưởng lão điên rồi sao?”

Trong lòng các đệ tử Thần Tiêu đạo tông đều tuôn ra một ý niệm, nếu thật sự khai mở cấm chế Lôi Trì, Thần Tiêu Đạo Tông kia thật sự sẽ bị hủy diệt. Không trách được đệ tử Thần Tiêu đạo tông nghĩ như thế, ngay cả yêu thú bên Lang đạo ngày đó cũng sợ ngây người. Vốn chúng cho rằng, cho dù thật sự thắng thi đấu, muốn Thần Tiêu đạo tông mở cấm chế Lôi Trì cũng là chuyện không thể.

Lúc này Lôi Thần nói như thế, lập tức bên phía Thiên Lang điện có mấy chục vạn Yêu thú, không thể không nuốt lại tiếng

máng chửi đã chuẩn bị từ trước vào trong bụng. Thế nhưng lời nói của Lôi Thần vừa phát ra, Triệu Vô Tà vốn đang cúi thấp đầu đột nhiên ngẩng lên, nhìn thẳng lên bầu trời phía xa xa.

Mí mắt mở ra, trong hốc mắt hiện lên hào quang, hai vòng xoáy trắng đen xuất hiện ở trong hốc mắt Triệu Vô Tà. Tâm niệm vừa động, âm dương nhị khí lập tức từ trong hai vòng xoáy đi ra, sau đó bắt đầu dây dưa, ngưng trệ tại mí mắt giữa hai mắt.

“Tát nhãn”

Triệu Vô Tà lấy ra chén âm dương, cảnh tượng nhìn thấy trước mắt lập tức trở nên bất đồng. Trước mắt nhoáng lên một cái, trong đầu Triệu Vô Tà lập tức xuất hiện một cảnh tượng.

“Oanh “

Rậm rạp điểm đen, tràng cảnh xuất hiện đầu tiên trong đầu Triệu Vô Tà chính là vô số điểm đen rậm rạp chằng chịt. Thế nhưng trước mắt lại hoa lên, lập tức nhìn thấy vô số ánh sáng từ bầu trời xa xa phóng tới.

Tu sĩ liếc mắt một cái căn bản không thấy rõ tu sĩ. Âm dương nhị khí trong chén bắt đầu quần quanh kịch liệt. Thân hình những tu sĩ kia toàn bộ xuất hiện trong đầu Triệu Vô Tà. Hai mươi vạn tu sĩ ước chừng hai mươi vạn, mỗi người một cái, tu sĩ đều giẫm lên một kiện binh khí, thi triển độn quang, hướng tới Thần Tiêu, Đạo Tông.

“Ồ “

Thấy rõ là hai mươi vạn tu sĩ, Triệu Vô Tà vẫn đang quan sát, đột nhiên bên tai chấn động, trong đầu hiện lên dự cảm không tốt, Âm Dương nhị khí trong hốc mắt lập tức quay cuồng vài cái rồi tán đi.

“Bị hiện rồi...”

Vẻ mặt Triệu Vô Tà hoảng sợ, thu hồi chén, một hình ảnh cuối cùng trong đầu làm gã giật mình. Thiếu niên toàn thân mặc một bộ đạo bào màu trắng, trắng muốt như tuyết trắng làm cho người ta thấy an tâm. Nhưng khí tức trên người thiếu niên kia lại hoàn toàn khác với đạo bào trên người gã, băng lạnh thấu

xương, tựa như đã trải qua vạn năm. Chính là gã vừa thốt lên một tiếng kinh ngạc làm kinh sợ hai mắt của Triệu Vô Tà.

“Lại là cường giả Nguyên Anh.”

Tuy thân hình Triệu Vô Tà chấn động nhưng vẫn không hề phát ra tiếng động nào. Chỉ là vẫn cúi thấp đầu như cũ. Mí mắt nhắm lại bắt đầu nhập định, hoàn toàn giữ im lặng. Hai con yêu thú đứng bên cạnh hắn chỉ thấy Triệu Vô Tà tựa hồ nhúc nhích, sau đó không một tiếng động. Ánh mắt chúng lúc này đều tập trung vào bốn vị cường giả Nguyên Anh bên trong Lôi Trì.

“Tông chủ xin mở ra cấm chế Lôi Trì. Phóng đại quân của Điện Thiên Lang vào đi.”

Cảnh tượng này quả nhiên vô cùng quý dị, biết rõ Thần Tiêu Đạo Tông không phải là đối thủ của đại quân yêu thú Thiên Lang Điện, thế nhưng Lôi Thần làm trưởng lão Nguyên Anh Kỳ của Thần Tiêu Đạo Tông, vậy mà thúc giục tông chủ mở ra cấm chế Lôi Trì thả mấy chục vạn yêu thú kia tiến vào.

Chuyện này quả thực là muốn chết, thế nhưng cảnh tiếp theo càng khiến tu sĩ của Thần Tiêu Đạo Tông không tiếp thu nổi, bởi vì chương môn của bọn họ thật sự làm như vậy. Tông chủ Thần Tiêu Đạo tông trong tay liên tục bấm ấn quyết, vô số ảo ảnh sinh ra, theo ấn quyết kia từng cái từ giữa hai tay của hắn nhảy ra.”

Tiếng sấm cuộn cuộn nổ vang, hai tay tông chủ Thần Tiêu đạo tông đã hoàn toàn biến thành hai luồng sáng, hoàn toàn không thấy rõ thực thể. Chỉ có thể trông thấy từng đoàn từng đoàn hào quang nhảy ra, sau đó tràn vào trong Lôi Trì, đầu mang dũng mãnh tiến vào. Cấm chế trong Lôi Trì cũng bắt đầu tỏa ra ánh sáng. Theo hào quang vang lên, phảng phất là tiếng sấm cuộn cuộn vô cùng vô tận.

Từng con lôi long và mãnh xà bạch quang dài hẹp sinh ra, còn có vô số lôi cầu, lực lôi điện trong lôi trì bắt đầu bạo loạn. Hai tay tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông vẫn đang lắc lư, từng cái ấn quyết nhảy ra, dũng mãnh tiến vào trong lôi trì kia.

khuấy động Lôi trì càng thêm hung bạo.

“Oanh “

Án quyết cuối cùng hạ xuống, bên trong Lôi Trì lóe lên ánh sáng cực kỳ chói mắt, trong nháy mắt tất cả mọi người đều theo bản năng nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra, bầu trời bên ngoài Thần Tiêu Đạo Tông đã hoàn toàn thay đổi. “Lôi Trì vừa biến mất”

Là phòng hộ lớn nhất của Thần Tiêu đạo tông, Lôi trì tồn tại không chỉ bao lâu vậy mà biến mất, bầu trời một điểm dị vật cũng không còn. Quả thực giống như được rửa sạch, nhưng Lôi Trì biến mất, mấy vạn tu sĩ Thần Tiêu đạo tông toàn bộ lâm vào trong khủng hoảng.

“Thanh huynh, mời vào.”

Giọng điệu vô cùng khách khí, người không biết còn tưởng rằng là hảo bằng hữu đã lâu không gặp được mời tới. Nhưng lúc này, lá cờ xanh lại không hề có chút hứng thú nào với Lôi Trì, thân hình đột nhiên quay đầu nhìn về bầu trời xa phía sau lưng, sắc mặt bình tĩnh, chậm rãi phun ra ba chữ.

“Chân Ương môn “

Chương thứ hai trăm ba mươi ba, Vị Ương.

“Chân Ương môn “

Ba chữ thốt ra, theo đó vang lên một âm thanh kinh hãi kinh hô. Sắc mặt lá cờ xanh trong nháy mắt trở nên rất khó coi, điện chủ điện Thiên Lang cũng như thế, biến sắc nhìn về phía không trung xa xa.

“Ầm ầm ầm “

Cảnh tượng Triệu Vô Tà dùng cổ nhãn nhìn thấy xuất hiện ở trong mắt mấy chục vạn yêu thú của Thiên Lang điện. Bầu trời vang lên tiếng sấm rền, ầm vang trong tai tất cả yêu thú. Vô số đạo hào quang từ bầu trời xa xa phóng tới, lưu lại trên bầu trời từng đạo vết tích rất rõ ràng, những quang mang kia đan vào cùng một chỗ, khí thế vô cùng kinh người.

Như Triệu Vô Tà nhìn thấy, trong mỗi một đạo hào quang đều có một người đang giẫm lên một thanh binh khí. Phi kiếm, trường đao, thương., Không một là phạm binh, đều là linh khí, thậm chí không ít binh khí đều là cấp bậc huyền khí. Rất nhiều độn quang đan vào một chỗ, một mảng lớn hiện ra trước mắt làm cho người ta đều là quang mang đủ mọi màu sắc. trợn mắt cũng có chút khó khăn, thế nhưng những chân nguyên chấn động cực kỳ mạnh mẽ phô thiên cái địa lại làm cho sắc mặt chúng thú đại biến.

“Thanh kỳ, trăm năm không gặp, còn nhớ rõ bốn tọa...”

Tựa như là lão bằng hữu nhiều năm không gặp, nhưng vừa nghe âm thanh kia cũng không phải là như thế, trong giọng nói thế nhưng một chút khách khí cũng không có. Tất cả đều là sát khí nồng đậm cùng chiến ý, thanh âm kia vang lên, ở trong tai mỗi một đầu yêu thú cùng mỗi một tu sĩ. Bất kể ở nơi nào, nghe được âm thanh đều giống nhau như đúc, giống như người nói chuyện ở bên tai bọn họ vậy.

“Bất Ương...”

Hai chữ nhẹ nhàng từ trong miệng thanh kỳ nhỏ ra, nhưng ẩn chứa khí tức ngưng trọng. Ngay cả Triệu Vô Tà đang nhập định cũng có thể nghe ra, cảm giác được không khí trên không trung bắt đầu trở nên bất đồng, Triệu Vô Tà mí mắt đóng chặt chậm rãi mở ra. Ra con người của nhân loại bình thường, một chút khí tức cổ quái cũng không có.

“Không nghĩ tới người đích thân đến, Chân Ương môn thật đúng là để mắt đến Thiên Lang điện ta a.”

Vượt quá dự liệu của Triệu Vô Tà, cho tới nay hẳn ta vẫn luôn cực kỳ liêu lĩnh, giống như cường giả Nguyên Anh Thiên Lang điện không ai có thể đặt trong mắt.

Dứt khoát chia sẻ dốc sức, đọc một lần sáu trăm ngàn cân.

Nghe được thanh âm từ trong mảnh hào quang kia đi ra, vậy mà lại xuất hiện thần sắc hoàn toàn khác biệt lúc trước.

Sắc mặt ngưng trọng, không sai, lúc này thanh kỳ giống như gặp phải đại địch bình sinh. Thần sắc trên mặt vô cùng ngưng trọng, ngay cả Nguyên Anh chân nhân trước kia khi đối mặt với Lôi Thần cũng là người quen từ nhiều năm trước, cũng không có lộ ra thần sắc như vậy.

Tuy Triệu Vô Tà không biết vì sao thanh kỳ lại như thế, nhưng hình như mấy chục vạn yêu thú kia biết không ít nguyên nhân trong đó. Ngay cả hoàng nhất thiếu niên cùng tử bào nhân đứng bên cạnh Triệu Vô Tà, hai người vừa nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Triệu Vô Tà liền biết ngay Triệu Vô Tà không rõ nguyên nhân trong đó.

Tử bào nhân lập tức hạ giọng giải thích, nhưng ngay lúc hai người đang dùng thần niệm xì xào bàn tán, một mảnh quang mang cuối cùng cũng từ bầu trời xa xa rơi xuống bên ngoài Lôi Trì, quang mang tan hết, toàn bộ người bên trong đều đi ra.

“Là tu sĩ Chân Ương môn “Không sai, tu sĩ Tuyệt quốc, là đạo hữu Chân Ương môn” “Lần này xem mười vạn súc sinh đại sơn kia hưng hăng như thế nào...”

Nháy mắt khi đám người kia hiện thân, mang theo tiếng hô kinh hỉ vang lên bên trong Lôi Trì, những đệ tử Thần Tiêu Đạo

Tông kia đâu còn có thời điểm kinh hoàng, toàn bộ như đàn sói bị uy hiếp rớt xuống, trong ánh mắt tràn đầy sát khí hung tợn.

Trong thời gian vài nhịp thở, Triệu Vô Tà cảm thấy ánh mắt tràn ngập sát khí của toàn thân bị lãng lẹ nhìn chằm chằm vào. Vô cùng lạnh lùng, như thể mỗi ánh mắt của chủ nhân hận không thể nuốt sống máu thịt của Triệu Vô Tà.

“Hắc hắc “

Cảm nhận được ánh mắt sắc bén, Triệu Vô Tà khước miệng hơi nhếch lên, tiếng cười lạnh dần dần vang lên. Lúc trước bị áp chế, nhìn thấy thủ đoạn hung tàn vô cùng của Triệu Vô Tà, một ít đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông nhát gan thậm chí bị dọa tè ra quần. Hôm nay cứu viện đến đây, dũng khí lập tức biến lớn, dám dùng ánh mắt đó nhìn vào hung thần Triệu Vô Tà.

Tiếng cười lạnh vang lên, trên người Triệu Vô Tà hiện lên một tia huyết quang hơi mờ, mặc dù chỉ trong nháy mắt nhưng khi tia huyết quang kia hiện lên thì chủ nhân của những ánh mắt đó lập tức như rơi vào cõi U minh vực, toàn thân bốc lên từng luồng khí lạnh. Nhớ tới thủ đoạn thần thông vô cùng khủng bố của Triệu Vô Tà mà chết trên tay Triệu Vô Tà không những khi còn sống phải chịu đựng thống khổ cực lớn. Sau khi chết, ngay cả hồn phách cũng không được buông tha, mà còn phải chịu đựng thống khổ càng thêm khó có thể chịu được.

Chúng sinh đều sợ chết, nhất là những tu sĩ nắm giữ lực lượng mạnh mẽ càng sợ chết. Khiến bọn họ chết còn cực kỳ gian nan, nếu sau khi hồn phách chết đi còn phải chịu tra tấn, ai lại chịu?

“A “

Huyết quang trên người lóe lên, những ánh mắt kia đều thu trở về, khước miệng Triệu Vô Tà khẽ cong, tiếng cười nhạo muốn phát ra, thế nhưng một khắc sau liền im bật. Bởi vì sau khi những ánh mắt kia thu về, một ánh mắt so với trước ngàn vạn ánh mắt càng thêm lãng lẹ ác liệt rơi vào trên người hắn.

“Hãy”

Bỗng nhiên trong cổ họng truyền đến tiếng hô trầm thấp, trong nháy mắt Triệu Vô Tà nở nụ cười trên mặt rồi biến mất, sắc mặt trở nên có chút khó coi. Dù cho không cần ngẩng đầu, Triệu Vô Tà cũng biết là ai đang nhìn. Ánh mắt sắc bén như vậy, lại còn có sát khí đối với hắn, ngoại trừ vị Thần Tiêu Đạo Tông kia ra thì còn có ai nữa.

Tuy rằng thực lực cường giả Nguyên Anh vô cùng mạnh mẽ, bình thường một ánh mắt có thể khiến một vài cường giả mất đi dũng khí để vĩnh viễn lựa chọn khuất phục. Nhưng giờ phút này Triệu Vô Tà đã không còn như thế nữa, thực lực đã sớm có thể ngang hàng với khí thế của cường giả Nguyên Anh, mặc dù không phải là đối thủ nhưng vẫn có thể chịu được một đạo ánh mắt, ít nhất sẽ không bị thương.

Cảm nhận được sát khí lăng lệ ác liệt trong ánh mắt Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà chỉ âm thầm cười cười, sau đó gương mặt lạnh lẽo cúi đầu không nói gì nữa. Vừa lúc tiếng nói lạnh nhạt kia lại vọng ra, ánh mắt vị cường giả Nguyên Anh kia mới thoáng dời đi.

“Vù “

Tiếng gió nổi lên, một đám người từ trong quang mang đi ra, sau đó đứng ở phía sau mấy chục vạn yêu thú. Dõi mắt nhìn lại, toàn bộ trời cao đều là người, một số yêu thú có thị lực rất tốt đếm sơ qua. Ước chừng hai mươi vạn tu sĩ, không nghĩ tới lúc này xuất hiện lại có tới hai mươi vạn.

Toàn thân đều là tuyết trắng, thuần trắng đến một điểm tạp sắc cũng không thuần khiết. Quả thực cùng tuyết trắng kia là hoàn toàn màu, nếu không phải bởi vì giờ phút này bầu trời không mây, chỉ sợ là ai ở xa xa nhìn thấy hai mươi vạn người này. Đều tưởng là một đóa mây thật lớn vô cùng mà thôi, cũng sẽ không nghĩ tới là hai mươi vạn tu sĩ tu vi mạnh mẽ.

Tu sĩ Tuyết quốc Triệu Vô Tà mặc đạo bào trắng như tuyết nghe thấy lời người mặc áo bào tím nói, nghĩ đến lúc trước khi ở Trịnh gia, Trịnh Phương nói với hắn ta. Lập tức nhớ tới lai lịch của hai mươi vạn tu sĩ này, khí tức lạnh như băng, đạo bào trên thân mỗi người đều là một màu tuyết trắng, ngay cả một

chút tạp sắc cũng không có. Quả thực làm cho người ta than thở không thôi.

Đứng ở phía trước hai mươi vạn người này, chính là một tiếng kêu kinh tán đi Triệu Vô Tà Cổ Nhân thiếu niên mặc đạo bào trắng như tuyết. Mặc dù biểu tình lạnh như băng, nhưng bộ mặt đã được coi là cực kỳ xinh đẹp. Ngay cả tu sĩ tuần tú nhất Thần Tiêu Đạo Tông ngàn năm qua như Triệu Vô Tà cũng từng gặp qua., So sánh với thiếu niên này, cũng có chút không bằng. Khác biệt lớn hơn chính là ở trên khí tức, thiếu niên này lạnh như băng, thế nhưng khí tức trên người lại làm cho người ta hít thở không thông.

Chỉ cần bị ánh mắt của hắn nhìn lại một cái, lập tức cảm thấy thân thể đặt trong khối băng vạn năm, hàn khí vô cùng vô tận muốn xâm nhập từ xương cốt. Triệu Vô Tà thật sự không biết, thế gian này còn có loại thiếu niên này.

“Thanh Kỳ, người lui binh ta sẽ không làm khó người.”

Càng làm cho Triệu Vô Tà kinh ngạc hơn là, sau khi thiếu niên này xuất hiện, lại trực tiếp nói ra ý định đánh lui binh của mình. Đã chết một thân tín có thực lực đạt tới Kết Đan Đại viên mãn, thật vất vả mới có thể chiến thắng chém giết, để cho cường giả Nguyên Anh Thần Tiêu Đạo Tông mở miệng nhận thua. Hơn nữa còn mở ra cấm chế Lôi Trì, mắt thấy sắp sửa hủy diệt toàn bộ Thần Tiêu Đạo Tông. Thế nhưng hiện tại.

“Vị Ương người vượt giới, chẳng lẽ người không sợ.”

“Lui binh, ta không làm khó người.”

Toàn thân đều là thiếu niên trắng như tuyết, trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường thương, cùng với đạo bào trắng như tuyết trên người hắn, thanh trường thương này cũng trắng như tuyết. Còn mang theo ánh sáng trong suốt, quý dị chính là thanh trường thương dưới ánh mặt trời này nhìn qua không ngờ lại giống như băng tinh ngưng tụ thành, óng ánh lên một loại hào quang kỳ dị, ngược lại là kỳ cảnh.

“Bất Ương chân nhân...”

Hai người đối thoại với Triệu Vô Tà ở bên ngoài Lôi Trì đều nghe rất rõ ràng, tựa hồ bây giờ đều rất rõ ràng, nhưng lại lộ ra

sương mù dày đặc. Hiện tại hẳn rất rõ ràng, nhưng mà Triệu Vô Tà luôn cảm giác có một số mạch ngầm thao túng tất cả, hoặc là, những thứ gọi là chiến tranh xung đột này, náo đến cuối cùng, cũng chỉ là tiền đặt cược mà thôi.

Mặc dù không rõ phía sau ẩn giấu cái gì, nhưng mà Triệu Vô Tà cũng biết được lai lịch thiếu niên mặc đạo bào trắng như tuyết kia, trong miệng nhẹ nhàng đọc lên tên của hắn.

Vị Trích chân nhân ở tám trăm năm trước, trên toàn bộ Thiên Vân đại lục, là một cái tên không ai không hiểu, thậm chí ngay cả một ít thể lực ở hải ngoại cũng biết cái tên này đại biểu cho điều gì.

Tại phía bắc Thiên Vân Đại Lục, quanh năm tuyết trắng mênh mông. Nơi đây kéo dài không biết bao nhiêu ngàn vạn dặm, không biết bao nhiêu tu sĩ Yêu thú ở trong đó tu hành. Trong đó có Chân Ương môn, bá chủ Tuyết quốc, bá chủ Tuyết quốc ngàn vạn dặm danh hiệu bá chủ Tiên đạo. Ở trong thập đại môn phái, thực lực Chân Ương môn cũng chỉ dưới Phạm Thiên Tiên Tông và Quan Tâm tông. Ngay cả Thần Tiêu Đạo Tông, bàn về thực lực nội tình chân chính, cũng không bằng Chân Ương môn.

Tám trăm năm trước, Chân Ương môn xuất hiện một thiếu niên, lấy danh nghĩa là thiên tài cũng không có sỉ nhục hắn. Chỉ có thể dùng yêu nghiệt để hình dung, trong một trăm năm ngắn ngủn, thiếu niên này từ một phạm nhân tu luyện đến cấp độ Nguyên Anh chân nhân. Thiếu niên này tên là vị vị còn chưa bằng lòng.

Mà khiến cho Vô Ương Danh đại lục chấn động toàn bộ Thiên Vân, là ông ta đã làm một chuyện vừa oanh động vừa điên cuồng. Sau khi trở thành Nguyên Anh chân nhân, Vị Ương liền bắt đầu đi khắp nơi khiêu chiến cường giả cao thủ, trong vòng năm trăm năm tại Thiên Vân đại lục.

Không biết bao nhiêu tu sĩ Nguyên Anh mạnh mẽ hay yêu thú bại trong tay hắn, cường giả Nguyên Anh. Muốn đạt tới cảnh giới Hóa Thần đạo quân, tu vi, tâm cảnh đều phải đạt tới cảnh giới hòa hợp không thể thoát khỏi. Những cường giả thua trong tay chưa yên, đương nhiên đã để lại ám ảnh, nếu muốn

thăng cấp nhất định phải đánh bại kẻ thù chưa xong. Chính vì thế, hắn không biết đã bị bao nhiêu cường giả Nguyên Anh ghi hận.

Nhưng cho đến bây giờ, vị trí trung ương vẫn còn chưa đứng vững, vẫn là đứa bé Tuyết Đồng bất bại kia.

**Chương thứ hai trăm ba mươi bốn, vô
cùng thâm.**

Chương thứ hai trăm ba mươi bốn, vô cùng thâm.

Một người áo trắng như tuyết, khuôn mặt trong suốt như băng ngọc chậm rãi đập lên bộ dáng của một thiếu niên một mới từ trong hư không mà đến. Nếu không phải khí thế quá mức khủng bố thì bất kể là ai cũng sẽ không ngờ người này lại là chân nhân bất tòng tâm đã danh chấn toàn bộ Thiên Vân đại lục từ năm trăm năm trước.

Vị Chân Ương chân nhân này xuất thân từ Chân Ương môn, tu vi vô cùng kinh khủng, trong năm trăm năm đi khắp Thiên Vân đại lục này đã có được một cái danh hiệu. Danh xưng này cũng chỉ có gã là có được, chỉ cần gã có thể đánh bại nhiều cường giả Nguyên Anh như vậy, thì còn nguyên vẹn sống đến bây giờ.

Bất bại Tuyệt Đồng bất bại.

Vị này là do năm đó Vị Ương chân nhân xưng là Tiểu tán chức đến Nguyên Anh kỳ, sau đó chưa từng thất bại. Khiêu chiến yêu thú Nguyên Anh kỳ tu sĩ cũng không biết có bao nhiêu, Triệu Vô Tà đắc tội mấy thế lực kia cường hoành vô cùng. Nhưng mà so sánh với những cường giả Nguyên Anh kia, chính là không coi vào đâu.

Vẫn cúi đầu, Triệu Vô Tà ánh mắt lập lòe. Cũng không biết trong đầu đang quay cuồng cái gì. Cương võng tử bào nhân cùng hoàng y thanh niên đã đem người phương nào của Đảm chân nhân nói cho hắn biết, hiện tại hắn cùng với đông đảo yêu thú đều đang yên lặng xem tình hình phát triển. Ngay cả Chân Ương môn ở cực bắc cũng tham gia vào, trận tiên yêu đại chiến này đã dần xuất hiện trên mặt.

“Vị Ương người thật đúng là muốn trở thành kẻ địch của Thiên Lang điện ta.”

Thanh kỳ ngưng trọng nhìn thiếu niên bạch bào đối diện hắn, khuôn mặt giống như hải đồng nhưng sát khí phía trên lại chớp động. Ở phía sau hắn, ước chừng hai mươi vạn tu sĩ đứng ở

không trung đều mặc bạch y, tu vi cũng rất kinh khủng, không có một ai là yếu thủ.

Thắng lợi đến từ Thần Tiêu Đạo Tông, mười đại môn phái đều luôn nhất trí đối ngoại khi chống cự lại thế lực bên ngoài. Tình cảnh này hoàn toàn khác với những lục đục nội bộ khác. Tông môn Chân Ương môn chính là nơi cực bắc khổ hàn cách đây trăm vạn dặm xa xôi, đã đến sơn môn Thần Tiêu Đạo Tông này, khẳng định là không phải đến xem như vậy.

Cái tên Bất Bại Tuyết Đồng này giống như một thanh lợi kiếm treo ở đỉnh đầu chúng yêu thú. Đáy lòng chúng nó đều không muốn đối địch với cường giả Nguyên Anh đỉnh giai như Vị Ương chân nhân, càng không nói đến việc chém giết đối địch. Thế nhưng đám thủ lĩnh bày thú cân nhắc nhiều lần, vẫn không lựa chọn bỏ chạy, chỉ là thân hình đều căng cứng tùy thời chuẩn bị chém giết.

Nhìn thấy một màn này, Thanh Kỳ sắc mặt có chút khó coi hơi trì hoãn, dù sao đều là yêu thú đại công mười vạn, có thể đảm nhiệm làm thủ lĩnh tộc quần cũng không phải đồ ngốc. Biết rõ Bất Bại Tuyết Đồng mạnh mẽ vô cùng, nhưng dù sao cũng là cường giả Nguyên Anh, sẽ không động thủ đối với yêu thú Nguyên Anh kỳ, nhưng nếu lúc này chúng nó vì bảo mệnh mà chạy trốn, chỉ sợ không trở về trọn đời được mười vạn đại sơn, ngày sau còn bị hết thế lực Tiên Đạo đuổi giết.

Lúc này, bên phía Thần Tiêu Đạo Tông có hơn mười vạn tu sĩ. Lại thêm hai mươi vạn tu sĩ Chân Ương Môn xuất hiện, Thiên Lang Điện hiện tại cũng không đủ mấy chục vạn mà thôi.

So với Thần Tiêu Đạo Tông thì thực lực cũng không nhiều hơn bao nhiêu. Mặc dù yêu thú trong Ngọc Lang Điện mạnh hơn một chút so với những tu sĩ kia.

Mặc dù như vậy, nếu thật sự chém giết nhau, chỉ sợ Thần Tiêu Đạo Tông sẽ trở thành người chiến thắng cuối cùng. Bởi vì ba cường giả Nguyên Anh, Thần Tiêu Đạo Tông, nhưng Thiên Lang Điện chỉ có hai vị cường giả Nguyên Anh. “Nếu Thanh Kỳ còn không đi, vậy đừng trách ta.”

Bạch y Thăng Tuyết chậm rãi từ trong nhóm hai mươi vạn tu sĩ kia đi ra, đứng ở phía trước lá cờ xanh. Trên khuôn mặt giống như hải đồng bắt đầu lóe lên sát khí lẫm liệt. Sau khi hần mở miệng nói ra, sắc mặt lá cờ xanh càng thêm khó coi.

Một hàm răng thép cũng muốn cắn đứt, một cổ khí trụ màu xanh đậm từ trên người tuôn ra không ngớt. Cờ xanh cùng cờ vị Vô Uông mặc dù chưa từng động thủ, nhưng khi còn trẻ gặp nhau, Thanh Kỳ biết rõ sự khủng bố của vị Vô Uông chân nhân trước mắt này.

“Thanh huynh, cấm chế đã mở, nếu như không tới thì cứ tự nhiên lão hủ không tiến.”

Đang lúc giằng co bất phân thắng bại, một âm thanh đặc ý lạnh nhạt vang lên bên tai Thanh Kỳ, nhất thời làm sắc mặt hần càng thêm khó coi. Là Lôi Thần, khuôn mặt vẫn luôn mang theo nụ cười như chiêu bài, nhưng ánh mắt vẫn mang theo vẻ đặc ý nhìn về phía Thanh Kỳ.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại quân yêu thú đều nhìn thấy lá cờ màu xanh đứng bên cạnh Lôi Trì. Lần đầu tiên phát hiện ra, tấn thẳng đến Nguyên Anh Kỳ, cũng không có nghĩa là có thể tiêu dao thiên địa từ nay về sau. Không ai làm gì được, ít nhất, so với người mạnh hơn cường giả cũng không phải là không có. Nguyên Anh kỳ, cũng không phải cảnh giới cuối cùng, hoặc là nói, căn bản là căn bản không có cảnh giới cuối cùng.

“Ha ha ha muốn chiến thì chiến ở Thiên Lang điện ta sợ qua ai, Thần Dij đạo tông dám can đảm giết hộ pháp ta, sẽ phải trả giá đắt, giết cho ta.”

Thanh kỳ cũng chỉ trầm mặc phiên thời gian mà thôi, sau một lát, trên mặt không còn vẻ gì giãy dụa nữa. Trong cột khí Lang Yên kia nhiều thêm một cổ sát khí cực kỳ nồng đậm, đối tượng sát khí kia không phải ai khác, đúng là cái cớ. Đang lúc hần dữ tợn rống to, đại quân yêu thú cũng biết.

Một trận chém giết thảm liệt là không thể tránh được nữa rồi.

“Grào.” Tiếng gầm rú “

Đột nhiên, trên bầu trời lôi trì, toàn là tiếng thú rống khí thế kinh người. Cảm nhận được loại khí tức thảm liệt này, tất cả

yêu thú đều phóng thích thiên tính của mình, khát máu lúc này cấm chế Lôi Trì đã “không còn”, đại quân yêu thú sau khi lay động cờ xanh, pháo đều động dậy.

Nhất thời, một dòng lũ yêu thú to lớn vô cùng dũng mãnh lao về phía Thần Tiêu Đạo Tông, khí thế gió nổi mây phun thiên địa biến sắc tản ra. Nhất thời làm cho những đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông cấp thấp kia ngay cả nhúc nhích một chút cũng không dám, hoàn toàn bị dọa cho vỡ mật.

“Không biết sống chết”.

Băng lãnh, dường như là khí tức băng lãnh vô cùng vô tận truyền đến, Vị Ương chân nhân một thân áo trắng cũng động thủ. Bàn tay vạch trên hư không một cái. Linh khí thuộc tính băng với tốc độ kinh khủng ngưng tụ trên tay hắn. Sau một lát, một thanh trường kiếm trắng như tuyết óng ánh xuất hiện. Một tay cầm trường thương, một tay một kiếm, mặc dù nhìn qua có chút quái dị.

Nhưng tại thời điểm thân hình chưa động, sắc mặt Thanh Kỳ trở nên vô cùng ngưng trọng, không do dự nữa. Thật sự đã động thủ, trường đao, vũ khí là một thanh đao dài đến mức tận cùng. Độ dài của thân đao so với chiều dài của thanh kỳ còn dài hơn, sau khi một mảnh ánh sáng lập lòe xuất hiện trên tay Thanh Kỳ.

“Hôm nay cứ xem xem là ai sống sót. Là ai chết”

Thanh kỳ trên mặt sát khí bốn phía, một chút sợ hãi cũng không có, đều là nguyên anh cường giả. Khả năng thực lực sẽ có chênh lệch, nhưng mà muốn sinh ra sợ hãi cảm xúc thì rất khó. Huống chi, thanh kỳ cùng với cái ghế mực chưa từng chém giết qua. Lần này, chính là lần đầu tiên.

Rõ ràng lời nói trong không trung truyền đến, nhưng sau nửa hơi thở, thân hình thanh kỳ đã xuất hiện ở phía sau. Thần sắc vô cùng dữ tợn, đại đao dài đến mức tận cùng mang theo lực lượng bá đạo xé rách không gian bổ xuống, quả thực quá nhanh. Tựa như cường giả Nguyên Anh đều như thế. Chém giết cùng những võ giả thế tục phương thức kia.

Dường như việc ngự kiếm giết người ở Nguyên Anh kỳ không có tác dụng gì lắm, chỉ ít thì đũa bé tuyết lở kia cũng là như thế.

“Bành”

Không hề có dấu hiệu báo trước, thân hình thanh kỳ bỗng nhiên bị một cỗ lực lượng đánh trúng, sau đó bị hung hăng đánh bay ra ngoài, không có dừng lại chút nào, một bóng dáng tuyết trắng đứng ở chỗ cũ của thanh kỳ.

Bắt đầu rồi, giữa hai đại cường giả Nguyên Anh chém giết, bên ngoài Lôi Trì. Thanh kỳ, điếc không sợ súng. Tìm tới Bất Bại Tuyết Đồng Vị Ương chân nhân, lưỡng đạo quang mang ngay từ đầu đã quấn chặt lấy nhau, bầu trời không ngừng truyền ra thanh âm bang bang.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt đọc biến hóa mười sáu lần.

Nhiệt độ trong đó bỗng nhiên trở nên vô cùng thấp, thậm chí tuyết rơi xuống, tuyết kia cũng không giống tuyết ở thế tục.

Lúc bình thường tuyết rơi, đối với những yêu thú hoặc tu sĩ đã sớm có thể lạnh nóng bất xâm mà nói, căn bản một chút ảnh hưởng cũng không có. Nhưng tuyết rơi xuống, lại làm cho yêu thú hoặc tu sĩ đang chém giết cảm giác băng hàn thấu xương, giống như tuyết rơi trên người trực tiếp hòa tan vào trong cốt tủy.

“Đi chết cho ta, hừ hừ, rống.”

Hai vị Nguyên Anh cường giả đang giao phong chém giết bên ngoài Lôi Trì, đại quân Yêu thú bên trong Lôi Trì cuối cùng cũng đã đụng độ với hơn mười vạn tu sĩ. Chỉ trong chốc lát, những tên tu sĩ cấp thấp vốn đã bị Yêu thú dọa sợ liền chết mất bảy tám phần, bị những con Yêu thú hung tàn này nuốt vào trong miệng cắn nuốt.

“Tương trợ Thần Tiêu.”

Giữa lúc hai bóng dáng một trắng một xanh quấn lấy nhau, một thanh âm băng lãnh không chút tình cảm bỗng nhiên truyền đến, là chưa ăn thua. Hai mươi vạn tu sĩ mặc đạo bào tuyết trắng vốn còn đang đứng quan sát trên vách tường đã

hành động, giống như tuyết triều từ tuyết sơn vạn trượng đổ xuống, dũng mãnh lao về phía đại quân yêu thú.

Hai mươi vạn tu sĩ, phát ra khí tức tuyệt đối kinh khủng hơn nhiều so với tuyết lở thời điểm. Nhất là hai mươi vạn tu sĩ này, mỗi một người đều không tầm thường. Cực bắc khổ hàn chi địa, tu sĩ có thể ở nơi nào đều là hạng người tâm trí kiên định, tu vi tự nhiên cũng cường hoành.

Hai mươi vạn tu sĩ kia chính là cường giả tinh anh của Chân Ương môn. Chỉ sợ là toàn bộ Chân Ương môn đều xuất động, có khả năng chỉ lưu lại vài lão quái vật trấn thủ sơn môn. Hai mươi vạn tu sĩ, mặc đạo bào trên người chính là Tuyết Tầm Y, chỉ có ở tại Chân Ương môn.

Mặc ở trên người, không chỉ có cái nóng lạnh chân chính bất xâm, còn có thể khiến chiến lực tu sĩ Chân Ương môn gia tăng. Hai mươi vạn tu sĩ kia gia nhập, chiến cuộc lập tức sinh ra biến hóa, sau một lát giết chóc tanh máu của đại quân yêu thú ngừng lại, hai dòng nước lũ ầm ầm đập vào nhau., Vẫn là một cảnh tượng thảm khốc như trước, đại quân yêu thú. Phần lớn là thân hình mạnh mẽ, vô cùng to lớn, va chạm với những tu sĩ kia. Lập tức vang lên tiếng gân đứt xương gãy, huyết dịch đỏ thẫm nổ tung từng mảng, xen lẫn tiếng kêu thảm thiết thống khổ.

Một vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, bởi vì bay ở phía trước nhất, cùng đại quân yêu thú đụng vào nhau. Ngay cả trợn mắt cũng không kịp. Trên người đã nhận lấy lực lượng to lớn vô cùng, thu nạp mấy trăm năm linh khí rèn luyện thân thể trong chốc lát đã bị nổ thành mảnh vụn.

Chỉ là trong thời gian hô hấp đó, đã có hơn một ngàn tu sĩ dùng tử pháp thảm liệt như vậy chết trước sơn môn Thần Tiêu Đạo, từng đoàn từng đoàn huyết dịch đỏ thẫm rơi xuống, lập tức nhuộm đỏ sơn môn kia, quả thực là thảm liệt.

Đang trong trạng thái đóng cửa.

Chương thứ hai trăm ba mươi lăm hỗn chiến.

Trong sơn môn Thần Tiêu Đạo Tông, liên tiếp những tiếng kêu thảm thiết vang lên, làm cho người ta nghe xong cảm giác sợ hãi dựng tóc gáy, khắp cả người phát lạnh. Mấy chục vạn yêu thú, giống như một dòng lũ màu đen đáng sợ vô cùng, tràn vào sơn môn hùng vĩ vô cùng kia. Hơn mười vạn tu sĩ, sau khi tiếp xúc với cỗ yêu thú này, lập tức tan tác.

“Ha ha ha ha cạc cạc ” xé nát màn che dữ tợn của bọn họ “

Hơn mười vạn yêu thú, trên người mỗi một con đều nhiễm mùi máu tanh nồng nặc, mắt thấy con mồi đang ở trước mắt. Càng là kêu gào hưng phấn, thiên tính hung tàn lập tức bạo phát. Làm sao còn để ý tới mấy cường giả Nguyên Anh đang chiến đấu.

Bất quá sau khi phụ nữ trẻ con toàn thân đều là tuyết trắng lạnh lùng nói “Tương trợ Thần Tiêu”, tình cảnh sinh ra biến hóa rất rõ ràng, hai mươi vạn tu sĩ Chân Ương môn mặc Tuyết Tầm y cũng giống như một cơn thủy triều tuyết đáng sợ tràn vào trong sơn môn Thần Tiêu đạo tông, trước sau giáp công, ở trên không trung dưới đất.

Màu tím, màu đen, màu máu. Màu gì cũng có, cái gì cũng có. Vô tận giết chóc, đại quân yêu thú ngay từ đầu đã dẫn động sát ý vô tận. Hoàn toàn không để ý tới cái khác. Trong nháy mắt liền giết cho đỏ mắt, chỉ cần thấy tu sĩ nhân loại là lập tức mở ra miệng thú mang theo vết máu đỏ thẫm.

Hơn ba mươi vạn tu sĩ lúc đầu bị xung phong liền chết xung phong cũng bị khơi dậy sát ý trong lòng. Tu sĩ không phải là hạng người vô dục vô cầu, ngược lại, bọn họ càng thêm đáng sợ. Ai muốn mạng bọn họ, bọn họ phải lấy mạng người đó.

“Lôi lạc”

Giọng nói tràn ngập uy nghiêm, một lão giả thân hình cao lớn từ trong đám đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông đứng dậy, miệng lạnh lùng nói. Trong tay lão là một đồ vật giống như quả trượng,

nhìn dị thường quái dị cùng phong cách cổ xưa, nhưng trong đó ẩn chứa lực lôi điện mạnh mẽ. Cho dù cách xa mười dặm, cũng khiến Triệu Vô Tà cảm nhận được.

“Tập long long, “Oanh “

Hai chữ kia vừa mới rơi xuống, bầu trời lập tức phản ứng, hơn vạn đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông đồng thời bấm ấn quyết. Trên tay lấp loé lôi quang, từng đoàn từng đoàn lôi quang tụ lại một chỗ, xa xa nhìn lại. Chỉ có thể nhìn thấy một mảnh lôi vồng như vô biên, ngay cả vạn đệ tử kia cũng không thấy nữa.

Sau một khắc trên bầu trời vang vọng tiếng sấm rền, vô số tia chớp chớp màu trắng từ trên cao đánh xuống. Trong khoảnh khắc, hơn mười vạn yêu thú đã bao phủ bên trong, có thể thấy được vùng sấm sét này lớn đến mức nào.

“Grào, “Grầm”

Tiếng thú rống tràn ngập thống khổ từ trong miệng hơn mười vạn yêu thú kia đi ra. Vô số tia chớp to như thùng nước rơi xuống người những yêu thú kia. Vốn lớp da bên ngoài cứng rắn vô cùng, dưới những tia sét kia quả thực yếu ớt giống như tờ giấy. Vừa đụng vào liền bị nổ nát. Chỉ là đợt sét thứ nhất, đã có hơn ngàn yêu thú tan xương nát thịt dưới vô số tia sét rơi xuống.

“Hừ “

Lại là một tiếng hừ lạnh, lão giả toàn thân cao thấp tràn ngập khí tức uy nghiêm kia vùng mạnh quả trượng, hơn vạn đệ tử phía sau lại bấm đốt ấn quyết. Uy áp dày đặc lại ngưng tụ trên không trung, trong nháy mắt, vô số tia chớp to như thùng nước lần nữa đánh xuống.

“Rầm rầm “

Một màn trước đó lại trình diễn, lần này chết càng nhiều, hơn mười vạn yêu thú bị bao phủ trong đó chỉ ít có mấy vạn yêu thú chết dưới vạn đạo lôi kiếp. Lần đầu tiên bên trong Lạc Lôi Thuật, mặc dù chỉ có hơn ngàn yêu thú bị nổ chết, nhưng đại lượng yêu thú bị trọng thương. Lần thứ hai giáng lôi đã chịu không nổi, mấy vạn yêu thú bị tiếng gầm rú thê thảm bị đánh thành mảnh vụn.

“Grào, hoàng sa huyết bạo...”

Ngay tại lần thất lôi thứ ba sắp bắt đầu, một vị thiếu niên áo vàng xuất hiện ở trên bầu trời, phía sau một dòng nước lũ màu vàng. Giống như trong sa mạc cát thủy, phun trào ma sát với nhau, ra thanh âm làm màng nhĩ đau nhức. Tiếng nói của nó rơi xuống, phía sau lập tức bốc lên vô số cát vàng, cát vàng trống rỗng xuất hiện.

“Sàn sạt sa...”

Loại thanh âm này càng thêm chói tai rõ ràng, trong ánh mắt kinh ngạc của các đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông, bầu trời bắt đầu đổ mưa xuống. Bất quá những cơn mưa cát này đều chỉ là rơi xuống trận doanh của bọn họ, trong một khu vực đó, đều là cát vàng phun trào, mặt đất không rơi xuống, cũng không bốc lên hướng bầu trời.

Mà là nhiệm trên người những đệ tử bọn họ. Trên đạo bào, cát vàng này mềm mại vô cùng, còn mang theo một chút màu đỏ thẫm, hạt cát bình thường cũng có chút khác biệt, rơi vào trên người cũng sẽ không cảm thấy không thoải mái, ngược lại có một loại cảm giác thoải mái dễ chịu.

“Không tiện mau rời khỏi những hạt cát kia.”

Tiên Đạo thập đại môn phái trong thập đại môn phái, có rất nhiều tu sĩ đã kiến thức, cát vàng rơi xuống liền lập tức có không ít tu sĩ giống như là nhớ ra cái gì đó, tất cả đều đại kinh thất sắc. Sau đó trên người Chân Nguyên quang mang chớp động, hướng bên ngoài khu vực bị mưa sa bao phủ mà đi. Bị những tu sĩ kia nhắc nhở, cũng có không ít tu sĩ phản ứng kịp nhưng vẫn còn không kịp.

“Chết đi Sa Táng.”

Khóe miệng cong lên ý cười tàn nhẫn vô cùng, thiếu niên áo vàng trong miệng hung hăng nói. Khi tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, cát vàng vốn còn vô cùng mềm mại lập tức biến đổi, hạt cát vàng ngưng tụ lại thành từng con cự mãng màu vàng đậm, sau khi quay cuồng trên không trung vài cái bắt đầu lộ ra “Trảm Nha” dữ tợn.

Những cự mãng màu vàng kia quần quanh nhau, quần quanh mấy ngàn đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông vào trong đó, sau đó trên người cự mãng bắt đầu chớp động hoàng quang dày nặng vô cùng. Trong những hoàng quang kia thậm chí còn kèm theo không ít huyết quang đỏ thẫm, mùi máu tanh nồng đậm nhất thời từ trong những hạt cát màu xích hoàng kia trào ra.

Sau một lát, tiếng kêu thảm thiết ngừng lại, cát vàng kia như là nhận được lực chỉ dẫn nào đó tự mình tản ra. Sau đó hóa thành một đám mây vàng, cuối cùng rơi về phía sau thiếu niên áo vàng.

“Tê Phất”

Một loạt âm thanh hít vào một hơi lạnh vang lên, mười vạn tu sĩ đến viện trợ kia nhìn thấy cảnh tượng sau khi đám cát vàng rời đi kia, tất cả đều đại kinh thất sắc, mấy ngàn đệ tử kia vốn ở đâu cũng không có gì, ngay cả vết máu cũng không còn, cứ như là biến mất vào hư vô vậy.

“Là súc sinh trường trùng từ trong huyết mạc đi ra.”

Một vị tu sĩ may mắn trốn được ra hai mắt đỏ bừng nói. Ánh mắt hắn bắn về phía thiếu niên áo vàng đứng ở không trung. cừu hận huyết quang cao siêu chớp động trong ánh mắt hắn. Bị hắn nhắc nhở, không ít tu sĩ đều nhớ tới lai lịch của thiếu niên áo vàng kia. Bên trong Thiên Lang điện chủ, hung danh sa mạc máu vàng cũng không có.

Những hạt cát màu vàng kia chính là trong cơ thể mỗi một con Hoàng Sa Huyết Mãng sau lưng thiếu niên áo vàng đi ra, những hạt cát đó liên hợp cùng một chỗ, có thể dễ dàng đem kẻ địch cắn nuốt, sau khi hòa tan thành tinh khí sau đó dung hợp vào trong những hạt cát đó, tăng cường uy lực. Biết được lai lịch của thiếu niên áo vàng, các trưởng lão Thần Tiêu Đạo tông cũng đã biết kết cục của mấy ngàn đệ tử kia.

” Súc sinh, ngươi muốn chết à!”

Vị lão giả trên dưới toàn thân tràn ngập khí tức uy nghiêm kia nổi giận, râu bạc trắng toàn bộ đều dựng lên, trong ánh mắt giống như muốn phun ra lửa. Kết Đan Đại viên mãn tu vi cuồng bạo vô cùng, khí thế so với lão giả mây kiếm còn mạnh

hơn mấy phần. Cùng cảnh giới Nguyên Anh kỳ kia cũng chỉ là một cước mà thôi.

Trong hư không, kỹ thuật điều khiển một đường, một mảng lớn lôi quang bùng lên, đánh về phía thiếu niên áo vàng. Vùng lôi quang này không cùng đẳng cấp với lôi điện trước đó, uy lực trực tiếp khiến cho hư không nhộn nhạo hẳn lên, khí tức làm cho người ta hít thở không thông. Hầu như, thân hình lão giả cũng lập tức biến mất, chỉ có thể nhìn thấy một đạo bóng dáng mơ hồ cực kỳ vận vẹo hướng thiếu niên áo vàng bắn tới.

Mấy chục vạn trường lão phía sau hắn cũng hoàn toàn lâm vào trong cơn giận dữ, cũng bắt chấp thực lực có chênh lệch hay không. Tất cả lao về phía những yêu thú kia, lập tức, trên bầu trời xuất hiện một mảng lớn lôi quang, lao về phía đại quân yêu thú. Loại thú trời sinh sợ lôi điện, nhưng trong đại quân yêu thú lại không có một con nào là yêu thú bình thường, đối mặt một mảng lớn lôi quang kia.

Chẳng những không sợ hãi chút nào, ngược lại còn rộng to nghênh đón, hai mươi vạn yêu thú của Chân Ương môn đã sớm cùng hai mươi vạn yêu thú khác hỗn chiến. Trong khu vực này, nhất thời tuyết hoa bông bênh, nhất thời lại tràn ngập yêu khí. Nếu không phải như thế, Thần Tiêu Đạo Tông cộng thêm mười vạn tu sĩ kia, cũng chỉ là hơn mười vạn, làm sao có thể là đối thủ của mấy chục vạn yêu thú kia.

Hỗn chiến, nhất thời lại hỗn chiến. Thần Tiêu Đạo Tông hai lần bị sét đánh, giết chết mấy vạn yêu thú. Đại quân yêu thú một bên, chỉ có thiếu niên áo vàng là kịp động thủ, thoáng chốc đã giết chết mấy ngàn tu sĩ. Yêu thú không am hiểu pháp thuật công kích, nhưng lại vô cùng khát vọng vật lộn. hỗn chiến trái lại hợp ý của bọn chúng.

Mấy chục vạn yêu thú, khó khăn lắm mới có thể nói là hơn mười vạn tu sĩ nhân loại, hỗn chiến ở cùng một chỗ. Chiến trường chính là bên ngoài sơn môn Thần Tiêu Đạo Tông, trên trời dưới đất toàn là chiến trường.

Hỗn chiến không ngớt, quang mang Chân Nguyên đã đè ép không trung kiêu diễm, yêu khí tràn ngập, đem mây mù trên

bầu trời không còn một mảnh. Lúc này đã không còn một con phi cầm nào dám từ phiến trời này bay qua.

Kinh khí tán loạn khắp nơi, cũng may hai ngọn núi kia của tông môn Thần Tiêu Đạo đều phủ kín cấm chế, cho nên trận chiến thảm thiết đến cực điểm này mới lan đến gần, tuy nhiên những cấm chế kia rốt cuộc có thể chống đỡ được bao lâu, chỉ sợ tông chủ Thần Tiêu Đạo tông cũng không dám khẳng định.

Mặc kệ chém giết trong sơn môn thế thảm như thế nào. Chính thức quyết định thắng bại trong trận chiến lần này, cũng chỉ lác đác vài người mà thôi. Chính là mấy vị cường giả Nguyên Anh, khu vực kia, hai đạo bóng dáng quần lấy nhau, tùy tiện bắn ra một đạo kinh khí, bắn trúng một đầu yêu thú Kết Đan trung kỳ.

Con yêu thú kia ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có. Sau khi kêu thảm một tiếng, thân thể mạnh mẽ đã bị chia làm hai đoạn, một mảng lớn máu tươi rơi xuống, hai đoạn thân thể rơi xuống đất.

“Ngao ô.”

Trong khu vực này, đột ngột vang lên một tiếng giống như tiếng sói tru, trong vòng vạn dặm đều có thể nghe được. Hai cái bóng kia dây dưa tách ra, thân hình thanh kỳ hiển lộ ở không trung. Đối diện hẳn, toàn thân đều là thiếu niên trắng như tuyết, vẻ mặt không chút thay đổi, vẫn lạnh lùng như hàn băng vạn năm, quần áo cũng chưa từng loạn một chút nào.

Thanh kỳ nhân loại thân thể biến mất. Lang yên khí trụ xông thẳng lên trời, một đầu thanh lang vô cùng to lớn xuất hiện ở trên bầu trời. Thân hình cao vài chục trượng, giống như một tòa núi nhỏ, toàn thân đều là lông dài màu xanh. Một đôi mắt sói cực kỳ đáng sợ, u lam quang mang từ trong mắt sói bắn ra, xuyên thẳng vào sâu trong hồn phách người ta.

Ở dưới chân cự lang màu xanh này, một mảnh hình dáng khi thể mờ mịt chậm rãi bốc lên, đem thân hình vô cùng to lớn nâng ở không trung.

Hơn nữa canh tiên đã dâng tấu.

Tuyệt Hồn cầu xếp thứ hai trăm ba mươi sáu, cầu tuyệt hồn...

Thiên Lang nhất tộc, nó khổng lồ nhường nào. Bình thường Thiên Lang chỉ là yêu thú cấp thấp, vừa sinh ra đã có yêu khí, có thể dựa vào bản năng tu luyện, mở ra linh trí cũng đơn giản. Mà một ít dị chủng Thiên Lang, kế thừa huyết mạch mạnh mẽ của yêu thú thời viễn cổ, trời sinh đã là tồn tại vô cùng cường đại. Trong đó có kêu Nguyệt Thiên Lang là vương giả, từ khi sinh ra đã nhất định trở thành vương giả.

Nhưng một con cự lang màu xanh xuất hiện trên bầu trời lúc này cũng là yêu thú vô cùng mạnh mẽ Thanh Thận Thiên Lang, chỉ đứng sau dị chủng của Khiếu Nguyệt Thiên Lang, thậm chí còn mạnh mẽ hơn so với Huyết Thiên Lang. Từ khi sinh ra đến nay, dưới chân Thanh Thận Thiên Lang sẽ sinh ra thần khí màu xanh, cho dù không hóa hình cũng có thể ngự không phi hành.

Thanh Thận Thiên Lang có rất nhiều thủ đoạn đối địch, đều có liên quan đến thần khí dưới chân. Ảo giác, ảo ảnh, ảo ảnh kia tràn ngập thần khí màu xanh, bị bao phủ nghi hoặc. Sinh tử không thể tự mình, cho dù có miễn cưỡng kháng cự thần khí, cũng không thể tránh khỏi miệng sói. Chỉ có một chữ chết mà thôi, lá cờ xanh hiện ra bản thể, cũng đại biểu. Hắn phải thi triển cách thức thật.

“Năm đó chưa từng xảy ra chiến đấu, hôm nay ta muốn xem xem. Người không bại danh hiệu Tuyệt Đồng, rốt cuộc có phải là thật hay không...”

Miệng sói cực lớn mở ra, phun ra tiếng người, toàn thân lông dài màu xanh giống như cương châm. Chỉ là ngậy ngốc ở trên không trung bất động, phát ra khí tức cũng đã làm cho tu sĩ yêu thú tới gần khu vực này cảm giác hít thở không thông. Sau khi hiện ra bản thể, khu vực một người một thú đại chiến càng biến thành chân không. Yêu thú, tu sĩ, không một ai dám lại gần.

“Băng phong vạn dặm “

Thanh kỳ còn chưa dứt lời, trên khuôn mặt thiếu niên ngang bướng hiện lên một tia tiểu ý, hắn thích xem biểu tình thất lạc của những tên tu sĩ yêu thú sau khi bị đánh bại, cho nên đã động thủ sau khi thanh kỳ hiện ra bản thể. Hắn muốn đánh bại thanh kỳ, đánh bại hắn vào thời điểm cường đại nhất của thanh kỳ.

Bàn tay chậm rãi giơ lên, lòng bàn tay mở ra, một viên băng cầu trong suốt như băng tuyết xuất hiện trên bàn tay hắn. Băng cầu giống như hoàn toàn do băng tinh ngưng kết mà lên, tản ra hàn khí kinh người, trong nháy mắt băng cầu xuất hiện. Nhiệt độ trên bầu trời bỗng nhiên giảm xuống không biết bao nhiêu, thậm chí còn có bông tuyết tung bay.

Một luồng chân nguyên âm đậm phát sáng dưới băng cầu, nhất thời nhiệt độ hạ xuống nhanh hơn. Dưới bầu trời nổi lên bông tuyết băng tinh to bằng bàn tay, bầu trời vốn còn sáng sủa muôn phần lập tức trở nên u ám. Khí lạnh thấu xương tràn ngập, lấy Thần Tiêu đạo tông làm trung tâm, phương viên vạn dặm đều bị những hàn khí kia bao phủ.

“Tê tê tê...”

Hàn khí tràn ngập trong phút chốc đã đạt đến trình độ khó có thể chịu đựng được, không ít tu sĩ yêu thú cảm thấy trong cơ thể truyền ra hàn khí thấu xương. Những hàn khí này quý dị vô cùng, dĩ nhiên là bắt đầu từ trong cơ thể phát tác mà tiến vào xương cốt

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt đánh một phát ba ba ba ba ba mười năm một lần.

Sau khi tủy não bắt đầu phát tán ra bên ngoài. Những tên tu sĩ yêu thú có tu vi tương đối thấp đang há miệng phát tác hàn khí.

“Rầm rầm rầm xì xì,

Lại là một thanh âm hít một hơi lạnh. Đông đảo yêu thú chịu rét lạnh thấu xương, trợn mắt há hốc mồm nhìn tu sĩ yêu thú không ngừng rơi từ trên không trung xuống, đều là một ít tu sĩ yêu thú tu vi thấp. Khi hàn khí phát tác, thân thể bọn họ lập

tức đã bị đông cứng. Ngay cả chân nguyên cũng đông cứng, hàn khí xâm nhập, nội tạng trong vòng một lát bị đông thành vô cùng yếu ớt.

Mất đi chân nguyên ủng hộ, những yêu thú tu sĩ này lập tức rơi xuống đất, sau đó ngã xuống mặt đất cứng rắn thành mảnh vỡ.

Ngay cả máu cũng không có, nhìn qua giống như những pho tượng băng bị đập nát bấy, thật sự là một vẻ đẹp vô cùng trí mạng.

“Nhanh rời khỏi nơi này đi.”

Bầu trời một mảnh hỗn loạn, bất kể là Thần Tiêu Đạo Tông hay là Thiên Lang Điện, đều không chịu nổi cái loại rét buốt thấu xương này. Bắt đầu bỏ chạy về phía vạn dặm, chỉ có một ít yêu thú tu vi cao tuyệt. Không chút ngại những hàn khí này. Tiếp tục ở trên bầu trời chém giết, sau một lát, trong sơn môn Thần Tiêu Đạo Tông, chỉ có hơn hai trăm cường giả cấp bậc Kết Đan Tông đang chém giết, vẫn là quang mang Chân Nguyên yêu khí xen lẫn cùng một chỗ.

Tràng cảnh yêu thú cùng tu sĩ vốn đang quần đầy bầu trời nhỏ chém giết nhau biến mất không thấy, trở nên có chút tịch liêu. Nhưng ở ngoài vạn dặm, vẫn là chém giết vô cùng thảm liệt, cừu hận đã sớm lên trời, đâu còn kết thúc. Không giết người sống ta chết là không kết thúc.

Chỉ riêng một ít hàn khí tràn ra đã làm cho đám tu sĩ yêu thú chịu không nổi, có thể tưởng tượng được. Tại khu vực một người một thú kia, hàn khí trên bầu trời hẳn là khủng bố bao nhiêu, băng tinh hoa tuyết to cỡ bàn tay rơi xuống, hàn khí kinh người ẩn chứa bên trong, một vùng trời này đã không còn cảm giác ấm áp nữa.

Hư không cũng bị hàn khí kinh người này đông cứng, vậy mà một chút động tĩnh cũng không có. Những bông tuyết kia rơi xuống, thời điểm rơi vào không trung, thậm chí phát ra tiếng “bùm bùm” rất nhỏ, tựa như hư không thật sự bị đông cứng, thực sự vô cùng khủng bố.

Lúc này, ở trong tay Vị Ương chân nhân, quả cầu băng kia đã thu nhỏ lại đến cỡ nắm tay nhưng hàn khí lại càng thêm kinh

người cùng tinh túy, toàn bộ bầu trời đều bị độ lên một tầng băng tinh, hoàn toàn không thể tin được. Ở ngoài vạn dặm kia, vẫn là thời tiết vô cùng trong trẻo.

Động thủ chính là thiên địa biến sắc, thay trời đổi đất. Đây là uy lực của cường giả Nguyên Anh sao? Triệu Vô Tà nắm chặt nắm đấm nhìn thiếu niên toàn thân trắng như tuyết, gương mặt vạn năm không thay đổi. Mặc dù là khuôn mặt thiếu niên nhưng đứng trên không trung quả thật như Thần Vương thống trị thương sinh, lâm liệt không dám nhìn thẳng.

“Hãy”

Cuối cùng nhìn thoáng qua thiếu niên tuyết trắng một cái. Triệu Vô Tà hung hăng xoay người, toàn thân toát ra khí thế mạnh mẽ. Hướng đến một vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, Nhân Trùng vung kiếm lên, một mảng lớn huyết vụ nổ ra “Tạch tạ lạp.”

Thanh âm quái dị bỗng nhiên vang lên, hai hàng lông mày đang không yên bỗng nhếch lên, ánh mắt kinh dị nhìn về phía pho tượng băng cực lớn trên không trung. Ngay từ khi bắt đầu, hàn khí bên trong quả cầu băng kia phát ra chính là hướng tới bản thể Thanh Thận Thiên Lang của Thanh Kỳ mà đi, khí lạnh nó phải thừa nhận đã đến mức kinh khủng, quả thực đã đạt đến trình độ không thể tưởng tượng nổi rồi.

Cổ tay chợt lóe bạch quang, quả cầu băng liền biến mất. Trên khuôn mặt như thiếu niên xa xỉ bỗng nhiên hiện lên một nụ cười quỷ dị, ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn vào tượng băng.

Cờ xanh vừa hiện ra đã bị đóng băng. Quả cầu băng kia không phải là vật vô danh, mà được đặt tên trong vô số bảo vật của Chân Ương môn, còn kinh khủng hơn cả thượng phẩm huyền khí vài phần.

Chân Ương Môn sơn môn ở cực bắc khổ hàn, nơi đó mấy chục vạn năm đều là băng tuyết bao trùm khu vực. Nhân loại rất khó sinh tồn ở nơi nào. Cũng chỉ có một ít yêu thú thuộc tính băng mới có thể tu luyện sinh tồn ở nơi nào, bất quá nơi nào cũng có quốc gia, Man Quốc. Có thể tồn tại ở địa phương như thế nhân loại.

Man quốc chỉ thuộc về Chân Ương quốc, đồn đãi Thủy tổ của Chân Ương môn năm đó là một vị đại thần thông giả. Mất mấy trăm năm, thuần hóa bộ tộc Man Hoang nơi cực bắc khổ hàn thành loài người văn minh, thành lập quốc gia. Cũng bởi vì thế, Chân Ương môn tuy gần như ngăn cách với đời. Nhưng cho tới bây giờ cũng không thiếu đệ tử thậm chí là thiên tài.

Mà viên băng cầu kia chính là ở chỗ sâu nhất trong sông băng vô tận, ngưng kết vô số băng tuyết tinh hoa tuyết hồn cầu. Trong tuyết hồn cầu ẩn chứa tinh hoa băng tuyết có thể tích lũy đến vạn năm, nếu như hoàn toàn phóng xuất ra ngoài, chúng sẽ tập trung ở trên một người. Cho dù là cường giả Nguyên Anh cũng không thể chịu nổi.

Bất quá vào lúc này, cũng không biết tại sao tiểu nhân rõ ràng nhìn thấy thanh kỳ liền muốn phá vỡ tầng băng ngưng kết hàn khí đi ra. Nhưng mà không ngăn cản, mà là đem tuyết hồn cầu thu lại, tuy rằng tuyết hồn cầu kia đã rút nhỏ hơn phân nửa, nhưng hàn khí trong đó cũng chỉ phóng thích được non nửa mà thôi. Thật sự hàn khí kinh người cùng với hàn khí kinh người chính thức nhỏ hơn một nửa còn lại ở bên trong tuyết hồn cầu.

“Rắc rắc Già.”

Tiếng băng vỡ càng thêm vang lên, rạn nứt như mạng nhện nhanh chóng lan tràn, vậy thì sao. Mặt ngoài tượng băng vô cùng lớn cũng bắt đầu sụp đổ. Băng điêu không ngừng vỡ ra, nụ cười quỷ dị càng trở nên rõ ràng hơn.

“Oành oành”

Rốt cục, ngay một khắc sau, pho tượng băng to lớn kia rốt cuộc vẫn nứt ra. Tầng băng dày nặng vô cùng hóa thành vô số vụn băng rơi xuống đất, phảng phất như tuyết rơi. Trong nháy mắt khi tầng băng vỡ nát, bản thể cây cờ xanh giải phóng ra ngoài, đầu sói trở nên vô cùng dữ tợn. Thận khí màu xanh dưới chân cũng kịch liệt quay cuồng.

“Uống chưa, ngươi tính kế ta, vừa lúc lửa giận của Diệt Thanh Kỳ còn chưa kịp phát tiết ra ngoài., Đã bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ lôi kéo. Cỗ lực lượng này quá cường đại, quả thực

không phải sinh linh có thể có được. Thanh kỳ mặc dù là cường giả Nguyên Anh, hơn nữa còn là cường giả Nguyên Anh trước kia, tu vi đương nhiên mạnh mẽ thông thiên. Thế nhưng ngay trong nháy mắt này, hắc thoát thân ra. Đối mặt với cỗ lực lượng khủng bố quý dị kia cũng chỉ giây dựa một cái rồi bị kéo đi.

Không gian loạn lưu.

Trong nháy mắt khi thanh kỳ thoát thân, hư không phía sau nó chẳng biết tại sao bỗng nhiên cũng nứt ra. Giống như thủy tinh, bị đánh nát một khối, lộ ra không gian tối om đằng sau. Không gian nghiền nát lập tức có loạn lưu đen kịt vô cùng trào ra. Thân thể thật lớn của thanh kỳ liền chắn trước vết nứt, cho nên lập tức bị loạn lưu kéo vào phía sau cửa động.

“Trưởng lão.”

Sau khi bản thể thanh kỳ cực lớn bị kéo vào vết nứt hư không, Điện chủ Thiên Lang điện vốn còn đang xem cuộc chiến lập tức ngồi không yên, sắc mặt đại biến. Thân hình đột nhiên khê động, quần áo trên người tự động bung ra.

“Grao ú ớ...”

Hào quang màu trắng bạc bùng lên, tiếng rống to lớn vạn dặm đều có thể nghe thấy, một đạo quang hoa màu bạc bỗng nhiên từ bầu trời hạ xuống, đem Thiên Lang điện chủ thân hình bao lại một chỗ, một cái bóng to lớn vô cùng chậm rãi xuất hiện ở bên trong đạo ngân bạch quang hoa kia, điểm điểm vụn bạc bạo tán ra, hiện ra trong đạo quang hoa kia tồn tại.

Điện chủ Thiên Lang của Khiếu Nguyệt Thiên, Thiên Lang cũng hiện ra bản thể của mình. Phía trên bầu trời, lại là một con cự lang vô cùng to lớn. Nhưng lần này, bộ lông toàn thân của con cự lang này đều có màu bạc trắng, hơn nữa ở trên trán, một đạo ấn ký hình loan nguyệt rõ ràng có thể thấy được, giống như một thanh loan đao, uy áp vô cùng dày đặc phát ra.

Vương giả của bộ tộc Thiên Lang khó khăn lắm mới đạt tới thân thể trăm trọng, bộ lông dài màu bạc trắng chậm rãi phiêu đảng trong không trung. Một cảm giác phiêu dật lập tức từ trên người nó tràn ra, so sánh với bản thể dữ tợn đáng sợ

của các yêu thú khác, bản thể của điện chủ Thiên Lang quả thực rất xinh đẹp.

Song loại xinh đẹp này, không có bao nhiêu người có thể nhìn thấy, ngay khi nó hiện ra bản thể, khí thế vô cùng mạnh mẽ cũng xuất hiện, quả thực quá mạnh mẽ. Nhìn nó một cái là biết mất đi dũng khí phản kháng. Ánh sáng trắng bạc kia tuy hóa thành từng điểm vụn bạc biến mất không thấy gì nữa, nhưng đồng thời, một cột khói màu trắng bạc xen lẫn khí tức màu xanh đen bốc lên.

“Oanh “

Giống như muốn chọc ra một cái động lớn trên bầu trời, cột khói sồi này sau khi bị đánh ra, đánh thẳng vào sâu trong mây xanh. Chỗ sâu nhất trong đó lập tức là tiếng sấm cuộn cuộn, thậm chí có thể nghe thấy tiếng cương phong tàn phá bừa bãi, vô cùng khủng bố.

Bản thể điện chủ Thiên Lang điện hiện ra, ngay cả vị Bất Ương chân nhân vừa mới tự tay đưa cờ xanh vào hư không loạn lưu cũng kinh dị ngẩng đầu lên, nhìn về phía con cự lang màu trắng bạc trên không trung kia.

Ngay lúc vừa rồi, Vịn đã tự tay đưa thanh kỳ vào bên trong không gian loạn lưu. Tính kế, bất kể là ai cũng sẽ không nghĩ đến, Bất Bại Tuyết Hồn Đồng Vị chân nhân lại cũng sẽ tính kế người khác. Thanh kỳ dưới mí mắt đông đảo yêu thú tu sĩ, bị đưa vào trong hư không loạn lưu. Trách không được Vị chân nhân nhìn thấy thanh kỳ sắp phá vỡ tầng băng đi ra, một chút phản ứng cũng không có. Chỉ là đem Tuyết Hồn cầu thu lại, thì ra đã sớm tính toán tốt hết thảy.

Hàn khí trong tuyết hồn cầu quá mức khủng bố, mặc dù chỉ phóng ra một nửa, nhưng hàn khí tích tụ vạn năm không biết đã đạt tới mức nào. Có thể dễ dàng đem thanh kỳ đóng băng bản thể, mặc dù do hiệu quả xuất kỳ bất ý, nhưng vẫn bị đóng băng. Sau khi đóng băng thanh kỳ, không ai dừng tay mà trực tiếp đóng băng cả phiến hư không sau lưng.

Hàn khí hoàn toàn thẩm thấu hư không, đóng băng hư không cùng một chỗ bản thể thanh kỳ và băng điều, thanh kỳ thoát

thân cũng phá vỡ hư không, loạn lưu bên trong tự nhiên trào ra. Một chút đã đem thanh kỳ không chút phòng bị kéo vào vết nứt hư không.

Lực lượng không gian cường đại dị thường, cho dù là cường giả Nguyên Anh cũng không dám khinh thường, nếu là bình thường, bị cuốn vào trong Hư Không Loạn Lưu cũng không phải không có biện pháp đi ra, nhưng thật ra, cường địch xung quanh. Chỉ cần mỗi lần thanh kỳ đi ra, đem nó ngăn trở, không đến mấy lần thanh kỳ sẽ hao hết chân nguyên chết hết trong hư không loạn lưu.

Ai cũng không ngờ được, Vị Ương chân nhân lại đi tính kế người khác. Năm đó, không Ương khắp nơi khiêu chiến cường giả, chưa từng sử dụng qua âm mưu quỷ kế, toàn bộ đều dùng thực lực của bản thân để chém giết. Nhưng mà hôm nay, xưa cũ...

Nguy cơ Thiên Lang điện chủ sau khi hóa ra bản thể, không dừng lại chút nào, trực tiếp hóa thành một đạo ngân quang hướng về phía vết nứt trên hư không kia mà đi, trên mặt đều là vẻ dữ tợn điên cuồng. Ai dám ngăn lại nó, nghênh tiếp không muốn sống liền chết công kích.

Vốn lúc này Thiên Lang điện đang ở hạ phong. Nếu mất đi lá cờ xanh chỉ sợ Thiên Lang điện sẽ thật sự nguy hiểm.

Hạng hai trăm ba mươi bảy, phần mộ thực

Đạo ngân quang kia như đuôi sao băng, đảo qua bầu trời trong một cái chớp mắt, đồng thời sát khí cũng vang vọng trên bầu trời. Âm thanh kia mang theo vẻ điên cuồng, không chút nghi ngờ, nếu thật sự có người dám ngăn cản hắn, chỉ sợ sẽ bị hắn điên cuồng công kích.

Sống chết trước mắt, trưởng lão Thanh kỳ là trưởng lão Nguyên Anh của Thiên Lang điện, có thể nói, chính là đại quân Yêu thú lần này toàn quân bị diệt, điện chủ Thiên Lang điện cũng không muốn để mất cường giả Nguyên Anh kỳ này.

Ánh bạc lao về phía vết nứt kia, Lôi Thần và tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông cảm nhận được khí tức khủng bố trên người nó truyền đến còn có cả ngũ khí điên cuồng, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc, sát khí ẩn nấp đã lâu cuối cùng cũng tuôn ra.

“Động thủ”.

Hai vị cường giả Nguyên Anh rút cuộc động thủ. Vào lúc sát khí của hai người bộc phát, vị Vô Ương mang theo nét tiêu ý quỷ dị đứng ở một bên.

“Lôi Thần, ngươi muốn chết”

Ngân quang chưa dừng lại, tiếng bạo nộ tràn ngập sát khí điên cuồng truyền ra, trên đầu Thiên Lang điện chủ sói toàn là vẻ dữ tợn. Phía trước nó, một đạo lôi quang đánh về phía nó, dĩ nhiên là Lôi Thần. Cũng chỉ có cường giả Nguyên Anh như hắn mới dám ở trước mặt điện chủ Thiên Lang điện cuồng bạo nộ.

Nếu là không thể cứu trưởng lão Thanh Kỳ ra, thì lần này Thiên Lang điện thật sự nguy hiểm, lúc này điện chủ Thiên Lang quả thực muốn phát điên. Trông thấy Lôi Thần lại dám ngăn cản phía trước, hàm răng màu bạc cực lớn hung hăng cắn một cái, cao thấp đụng vào nhau, kinh khí nổ ra lập tức làm cho hư không nhộn nhạo.

“Oanh “

Hư không vang lên tiếng chấn động vô cùng lớn của lôi quang kia. Không hề có ý dừng lại, Lôi Thần giật mình, không ngờ nó lại điên cuồng như vậy. Một thanh trường đao trong tay Lôi Thần là một thanh huyền khí cực phẩm, có phẩm giai hơn cả thượng phẩm huyền khí. Uy lực vô cùng mạnh mẽ, cũng chỉ kém Tiên khí trong truyền thuyết mà thôi.

Nhất là trong tay một vị cường giả Nguyên Anh, uy lực của cực phẩm huyền khí càng thêm mạnh mẽ. Lúc này đối mặt với khí thế của điện chủ Thiên Lang, Lôi Thần vậy mà có một loại ý niệm không dám ngăn cản trong đầu, nhưng sau một thoáng suy nghĩ này đã bị gã bóp chết. Nụ cười tàn nhẫn lộ ra trên khóe miệng hắn, Thiên Lang điện bức Thần Tiêu Đạo Tông đến bước đường này, nếu không có người của Chân Ương môn đến tiếp viện, chỉ sợ lần này Thần Tiêu Đạo Tông thật đúng là nguy hiểm.

Phong thủy thay phiên lưu chuyển...

Đến Thiên Lang điện gặp rủi ro, ngay cả Nguyên Anh kỳ cũng không phải Thánh Nhân, Lôi Thần tất nhiên muốn bỏ đá xuống giếng. Đúng là có thù báo thù, có oán giận. Lôi Thần đã hoàn toàn cắt đứt ý nghĩ bỏ đi kia của Nguyên Anh trong đan điền, tuôn ra chân nguyên cực điểm tinh thuần, quán chú vào trong trường đao.

Nhất thời thanh cực phẩm huyền khí này nổ tung làm người ta không mở mắt nổi, cực kỳ sắc bén, đồng thời vị cường giả Nguyên Anh vẫn luôn cười tủm tỉm này rút cuộc cũng lộ ra bộ mặt dữ tợn.

“Ầm ầm” Cường giả Nguyên Anh vừa động thủ, trời đất liền biến sắc, động tĩnh vô cùng lớn. Cũng không biết là do vị kia gây nên, nhưng thời điểm Lôi Thần và Điện chủ Thiên Lang đụng vào nhau, trên bầu trời lại vang lên thanh âm giống như lôi bạo.

“Đi chết cho ta!”

Rốt cuộc vẫn bị đụng trúng, một thân thể vô cùng to lớn và thân hình Lôi Thần nhìn như vô cùng gầy gò va chạm vào

nhau, cho dù nhìn thấy thanh trường đao cực phẩm Huyền Khí này, điện chủ Thiên Lang điện cũng không dừng lại, mà phía trước thân thể hiện lên một tấm thuẫn màu xanh thật lớn, sau đó hung hăng va chạm với Lôi Thần.

“Bành”

Không gian nhộn nhạo, thì làm sao. Khe hở đen kịt bỗng nhiên xuất hiện ở không trung, lộ ra bên trong là loạn lưu tuôn trào. Vết nứt không gian, hai vị Nguyên Anh cường giả đụng vào nhau, lại xuất hiện một cái khe hở không gian. Bất quá cái khe hở này rõ ràng không thể so sánh với vết nứt đem thanh kỳ nuốt vào trong không gian loạn lưu kia.

Vị Ương chân nhân không để ý thanh danh của thanh kỳ tính kế, như thế nào lại không chuẩn bị, sau khi cái khe nứt vô cùng lớn đem thanh kỳ kéo vào, hắn liền đứng ở phía trước vết nứt rõ ràng là vết nứt lớn như vậy., Nếu cứ để nó tiếp tục mở rộng, khẳng định sẽ hủy diệt một nửa Thần Tiêu Đạo Tông, tai trước của vết nứt, vậy mà vết nứt to lớn vô cùng kia lại không hề có động tĩnh gì, thậm chí cây cờ xanh cũng không hề có động tĩnh gì, tựa hồ không thể từ bên trong đi ra.

Điện chủ Thiên Lang điện không phải người ngu. Tất nhiên biết là vị Tiên Ương động tay động chân, bịt kín vết nứt kia. Không cho cây cờ xanh bay ra, cho nên nó mới điên cuồng như vậy, cho dù là ai ngăn trở cũng phải đánh rơi cấm chế bịt kín vết rách kia.

“Hi hi “

Hai người đều đã hoàn toàn quyết định, va chạm vào nhau, chỉ trong chốc lát đã phân ra thắng bại. Kẻ thua không phải là điện chủ Thiên Lang điện, mà là Lôi Thần. Nhưng trên mặt Lôi Thần lại xuất hiện ý cười, bởi vì trên thanh trường đao của hắn có một vết máu đỏ thẫm đang chậm rãi chảy xuống.

Lôi Thần bị đánh bay xa cả ngàn dặm, hai người va chạm vào nhau. Lôi Thần đã bị điện chủ Thiên Lang tông bay được khoảng ngàn dặm, nhưng khoảng cách này đối với một vị cường giả Nguyên Anh mà nói thì không đáng kể chút nào. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã trở lại bên dưới.

Nhưng lúc này, Thiên Lang điện chủ cũng đã đến phía trước vết nứt, miệng sói dữ tợn chậm rãi chảy xuống dòng máu đỏ thẫm. Vết điên cuồng càng sâu hơn so với trước, trong hai mắt đều là màu đỏ máu.

“Cút ngay cho ta.”

Thiên Lang điện chủ đột nhiên há miệng, âm thanh sói tru kéo dài tựa như vẫn còn chưa chấm dứt truyền đến.

Cuối cùng rồi rầm, liếc mắt một trăm chín mươi bảy lần lần lượt xem thế nào.

Đã đến chín tầng mây. Thời điểm tiếng kêu vang vọng, bầu trời lại xảy ra biến hóa. Mây mù trên trời đã sớm ” đã tràn. Thiên Lang điện may mắn có tiếng hô gọi Vân Tiêu bói, từ xưa đã có vô số hào quang bạc nhỏ không đủ tư cách đánh tới.

“Nguyệt Hoa “

Dù là tuyệt thế cường giả như Vị Ương, lúc nhìn thấy đạo bạch quang kia, thần sắc cũng đều sửng sốt. Sau đó đột nhiên kịp phản ứng, thân hình biến mất tại chỗ cũ, tiếp theo lại vội vã xuất hiện ở ngoài trăm dặm. Nhưng ngay khi thân hình hiện ra, thần sắc lại biến đổi.

“Oanh “

Lại không hề né tránh, tuyệt thế cường giả như Vị Ương vậy mà không hề né tránh một đạo quang hoa giống như nguyệt hoa. Đạo bào trắng như tuyết trên người Vị Ương lập tức biến mất, cả người lão cũng bị bao phủ trong hào quang màu trắng bạc kia.

Đạo bào trắng như tuyết mặc trên người Vị Ương cũng không phải loại tầm thường, năng lực phòng ngự thậm chí có thể so sánh với Huyền khí thượng phẩm. Thế nhưng không nghĩ tới, dưới vàng trắng sáng bạc kia, ngay cả một cái chớp mắt cũng kiên trì được.

Bất quá trải qua đạo bào tuyết trắng ngăn cản, đạo quang hoa trắng bạc này uy lực cũng giảm thấp rất nhiều, thân hình không ăn Ương chỉ bị đánh vào trong cái động lớn dưới mặt đất. Nhìn như chặt vật, nhưng mà một chút cũng không bị

thương. Nhưng hậu quả như vậy, lại càng thêm nghiêm trọng...”

“Grào.”

Oanh mở Vị Ương, điện chủ Thiên Lang điện một chút cũng không có, lại há mồm rống một tiếng. Ánh trắng trắng bạc lại từ chín tầng mây hạ xuống, bất quá lần này chỉ to như thùng nước mà thôi, nhưng chính là như vậy. Uy lực cũng mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng, ngang ngạnh không nói nên lời, tầng cấm chế kia đối với điện chủ Thiên Lang mà nói yếu ớt như tờ giấy.

“Xoẹt xoẹt”

Rất dễ dàng, cấm chế kia bị đạo hào quang màu trắng bạc kia phá vỡ, bên trong hư không bị phong bế loạn lưu lập tức bạo xuất ra. Đồng thời đi ra, còn có lá cờ xanh như điên cuồng. Chẳng biết từ lúc nào đã hóa thành thân thể nhân loại, trên mặt vốn bình tĩnh tràn đầy vẻ điên cuồng cùng sát khí, giống với Thiên Lang điện chủ. Nó lúc này cũng nổi giận không thôi, sát khí tuôn trào.

Hai người lưới đi ra, còn chưa kịp đem nô khí sát khí tiết ra ngoài. Bầu trời lại sinh ra biến hóa, lần này biến hóa đến từ ngoài vạn dặm. Một chiến trường khác, hỗn loạn vô cùng. Bất quá chiến trường lúc này, như một đàn hổ chém giết, đột nhiên xông vào một con hổ dữ tợn.

“A, rống, tê tê “

Hỗn loạn vô cùng, từ phía sau bỗng nhiên truyền đến động tĩnh. Ngay ngoài vạn dặm, động tĩnh kia quá lớn, thanh kỳ mới thoát thân từ loạn lưu trên không cũng chú ý tới.

Chỉ thấy lúc này đại quân yêu thú hoàn toàn lâm vào hỗn loạn cùng hoảng sợ. Mấy chục vạn yêu thú hung tàn, lúc này đều vô cùng kinh hoảng. Tranh nhau chạy trốn chết, nhưng vô dụng, từng đạo kiếm khí tứ tán ra. Gần như mỗi một đạo kiếm khí đều có thể mang mệnh một đầu yêu thú, trong nháy mắt, hơn ngàn yêu thú bị kiếm khí tứ tán kia tiêu diệt hết.

Một bóng người cầm trong tay một thanh trường kiếm, tàn sát bừa bãi trong đại quân yêu thú, mấy chục vạn yêu thú kia. Vậy

mà không có một đầu yêu thú nào là đối thủ của người này, ngay cả phản kháng vài cái cũng rất ít.

“Grào, gao”,

Mười mấy đầu Yêu thú đột nhiên điên cuồng rống lên, mười mấy đầu Yêu thú tộc linh, mỗi một đầu đều có cảnh giới Kết đan kỳ tu vi. Trong đó hai đầu thậm chí là Kết đan đại viên mãn, mười mấy đầu Yêu thú này tất cả đều hai mắt đỏ hồng, nhìn bóng người tàn sát bừa bãi không ngớt kia. Chúng lúc này cũng nổi giận, nộ khí đã đem sự sợ hãi của chúng tiêu trừ đối với Nguyên Anh cường giả.

Bởi vì bóng người kia lúc này tàn sát bừa bãi chính là tộc đàn của bọn chúng. Mười mấy vạn yêu thú trải rộng trên bầu trời, cho dù tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông tùy ý chém giết cũng không biết phải chém giết bao lâu, hơn nữa theo thời gian trôi qua, chỉ còn lại tu vi mạnh mẽ, yêu thú mạnh mẽ, không thể dùng một đạo kiếm khí đã lấy mạng của bọn chúng.

Thế nhưng, chúng nó vẫn nổi giận, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ thủ hạ mà chúng nó mang đến sẽ chết hết, mười vạn đại sơn cả ngày vì địa bàn chém giết. Ở chỗ này chết hết thủ hạ, trở lại mười vạn đại sơn, không nói tới địa bàn tranh đoạt, chỉ sợ sẽ bị những đối thủ kia đến ngay cả tộc quần đều diệt sạch.

“Vô sỉ dừng tay cho ta.”

Là thanh kỳ, từ trong hư không loạn lưu, liền nhìn thấy một màn như vậy. Thanh kỳ ngay cả phổi đều muốn nổ tung, hai mắt hoàn toàn biến thành huyết hồng, thậm chí xem nhẹ kẻ sách đem hấn kéo vào hư không loạn lưu. Ánh mắt tràn ngập sát khí bắn thẳng tắp về phía bóng người cầm trường kiếm trong tay kia.

Tông chủ Thần Tiêu Đạo tông Thần Tiêu Đạo

“Cút ngay cho ta.”

Thân hình thanh kỳ đang muốn động, bỗng nhiên bạch quang chợt lóe, vẻ mặt bình tĩnh xuất hiện trước mặt hấn. Cơ hồ cùng lúc, Thiên Lang điện chủ động, tử quang chợt lóe, cũng có một người xuất hiện ở trước mặt hấn.

“Đối thủ của mũi điện là ta...”

Lôi Thần cười tủm tỉm trên không trung thuần di một cái, sau một khắc đã xuất hiện phía trước Thiên Lang điện chủ, bịt kín đường đi của nó.

“Vô sỉ quá” Thanh kỳ cùng Thiên Lang điện chủ sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi, trong hai mắt tựa hồ muốn phun ra lửa. Đường đường là một vị cường giả Nguyên Anh, vậy mà dám ra tay với những yêu thú này, quả thực là vô sỉ tới cực điểm.

Hai mắt thanh kỳ đỏ như máu, nhìn chăm chăm vào chỗ không đứng, lạnh lùng nói: “Ngươi còn chưa làm ăn thật sự chỉ vì một cái mộ thực, lưu lạc đến bước này.”

Chương thứ hai trăm ba mươi tám, uy lực của Nguyên Anh Tân Tân.

Triệu Vô Tà đang bức một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ tới đường cùng đột nhiên thần sắc khẽ động, sâu trong ánh mắt xuất hiện vẻ kinh dị. Động tác trên tay không khỏi chậm lại, vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia cũng bởi vì như vậy mà giữ được tính mạng. Mặc dù như thế, hắn vẫn kinh hãi cẩn thận không hiểu sao đối phó với huyết vụ đang dần dần bao vây tới.

Vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ này phát hiện, thiếu niên tà dị trước mắt không còn đáng sợ như trước, ít nhất không cần lo lắng trong nháy mắt sẽ mất mạng. Mặc dù như thế, hắn vẫn đem toàn bộ thần thông đều thi triển ra, cùng Triệu Vô Tà “ở lại”.

“Giao ra mộ thực, ta lập tức rời đi.”

Vị kia toàn thân đều là tuyết trắng Vô Ương chân nhân, nghe thấy thanh kỳ tựa như là chất vấn, thần sắc không thay đổi chút nào. Hay là vẻ lạnh như băng, khí tức trên thân cũng giống như hàn băng vạn năm. Lãnh liệt làm cho người ta không dám nhìn thẳng, trong miệng phun ra một câu, thân hình vẫn chắn phía trước thanh kỳ.

“Cái gì...”

Nghe được lời chưa dứt, sắc mặt tịch kỳ sừng sốt, sau đó giống như nhớ ra cái gì đó. Khuôn mặt nổi giận biến mất hết, lộ ra thần sắc trào phúng, tiếng cười to cũng từ trong miệng của hắn phát ra.

“Ha ha ha” buồn cười, người chưa ngoan ngoãn cũng có hôm nay. Bị người khác dùng làm thương cũng không biết. Từ đầu ngôi mộ thực trong tay Hoàng Vân Môn kia rơi vào tay Thiên Lang Điện ta đúng là không sai. Thế nhưng lại bị tặc tử Thần Tiêu Đạo Tông phục giết, trưởng lão hộ pháp trong điện của ta bỏ mình, phần mộ thực kia sao lại vẫn còn ở trong tay Thiên Lang ta. Ha ha ha, buồn cười...”

Tiếng cười trào phúng vang vọng bầu trời, không chỉ là tiếng cười mà đến ánh mắt của điện chủ Thiên Lang điện cũng trào

phúng nhìn hai vị cường giả Nguyên Anh Thần Tiêu Đạo Tông.

“Đánh rắm, ngày đó ta hạ gục con sói con kia, mặc dù làm nó bị thương nặng. Nhưng vẫn để nó chạy thoát. Đừng nói là Mộ Thuộc, bản trưởng lão cái gì cũng không lấy được.”

Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện ở giữa mấy vị cường giả Nguyên Anh, khí thế toàn thân giống như áp chế không nổi. Ngay khi xuất hiện liền nhường, bầu trời chấn động. Một đôi kiếm mi hướng lên trời, khí tức cả người phát ra cùng mấy vị cường giả Nguyên Anh kia giống nhau, đồng dạng làm cho người ta không dậy nổi ý niệm phản kháng trong đầu.

Nguyên Anh chân nhân.

Triệu Vô Tà đang chém giết bỗng nhú mày. Không chỉ vì lão giả kinh ngạc mà đến. Còn nữa chính là cuộc nói chuyện giữa Thanh Kỳ và Vị Ương. Lần phục giết ở Thiên Vân Đại Lục này, ngoại trừ Triệu Vô Tà ra, không ai biết rõ ngày đó lão giả mày kiếm của mình phục giết hộ pháp sói xám ở Thiên Lang điện rút cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Triệu Vô Tà lại biết rất rõ, bởi vì chính là hắn, thừa dịp lúc không mà vào, thừa dịp Hôi Lang hộ pháp trọng thương, giết người đoạt bảo. Việc cắt đuôi hắn ta làm như vậy, Triệu Vô Tà làm việc rất quen thuộc, đương nhiên sẽ không để lại dấu vết gì sơ hở. Nhưng cũng không nghĩ tới, lại dẫn phát đại chiến giữa hai thế lực siêu cấp.

Bất quá bây giờ nghe được, Thiên Lang điện cùng Thần Tiêu đạo tông đại chiến, căn bản không phải bởi vì con sói xám hộ pháp. Mà là bởi vì nguyên bản nó vốn là rơi vào trong một kiện đồ vật của Thiên Lang điện, lão giả mày kiếm phục giết hộ pháp sói xám, mặc dù thất bại, nhưng sói xám cũng không có còn sống, món đồ kia tự nhiên cũng không thể rơi vào trong tay Thiên Lang điện.

Một tia vui mừng cùng nghi hoặc hiện lên trên hai đầu lông mày Triệu Vô Tà. Phân tâm nhị dụng, một bên ứng phó một vị tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ, một bên trong tâm ý niệm quay cuồng.

Khôi Lang hộ pháp cuối cùng là chết trong tay Triệu Vô Tà, món đồ vật kia cũng có thể rơi vào trong tay Triệu Vô Tà.

“Mộ thực”

Vẻ nghi hoặc trong ánh mắt của Triệu Vô Tà càng đậm thêm, sau khi giết hộ pháp sói xám, Triệu Vô Tà thu được một cái nhẫn trữ vật. Bên trong là bảo vật của toàn bộ sơn môn Hoàng Vân Môn, tuy rằng trân quý vô cùng nhưng cũng không thể làm cho những cường giả đứng ở đỉnh Thiên Vân Đại Lục cũng như vậy.

Rốt cuộc thì trong lòng Triệu Vô Tà chợt nổi lên một suy nghĩ khó hiểu, bất luận áp chế ra làm sao cũng không thể áp chế nổi. Nhưng có một chuyện, hắn vô cùng chắc chắn, đó là bất luận thứ kia là cái gì. Hiện giờ nó đều nằm trong tay Triệu Vô Tà, hơn nữa bên trong nhẫn trữ vật có lẽ đang có một đồng bảo vật không quá hứng thú với Triệu Vô Tà.

Một luồng hưng phấn xuất hiện trong mắt Triệu Vô Tà. Có thể khiến những tuyệt thế cường giả tranh đoạt như thế tất nhiên không phải là phạm vật. Triệu Vô Tà bỗng nhiên có một loại dự cảm, có lẽ không bao lâu sau, toàn bộ Thiên Vân Đại Lục cũng sẽ không có người mà Triệu Vô Tà hắn không dám trêu chọc.

Hồang Lang khoái ý, nhanh chóng.

“Ha ha ha.” Tiên đạo luôn đối trá như thế, Thần Tiêu Đạo Tông người cũng như thế. Có được mộ thực thì thôi, lại còn coi tên ngu xuẩn này là thương sứ. Ha ha ha ha: “Thật là nực cười. Ha ha ha.”

Nhìn thanh kỳ đúng là cực kỳ tức giận, Trương Cuồng cười ha hả. Ngón tay chỉ vào toàn thân tuyết trắng không ăn không ngồi. Sắc mặt hắn vẫn luôn bình tĩnh, cuối cùng cũng có động tĩnh. Sắc mặt hơi đổi, ánh mắt nhìn về phía Lôi Thần, trong mắt mang theo sát khí nhẹ nhàng.

Lôi Thần giật mình trong lòng. Tuy không ăn thua cỡ nào nhưng nếu nghi ngờ thì không phải đơn giản, lúc này muốn giải thích cũng không còn kịp nữa rồi, hắn cũng không phải sợ mất nước. Trong mười đại môn phái của Tiên đạo, mỗi một

môn phái đều có tu sĩ mạnh mẽ. Vị này là cường giả tuyệt đỉnh, không thể nói là người mạnh nhất Thiên Vân đại lục cũng nằm trong năm vị trí đầu tiên.

Nhưng tâm: Trong điểm đạo tông cũng có cường giả cấp cao trấn giữ môn phái, nhưng phần lớn các môn phái lớn đang làm bánh lừa chết đều như thế. Dù có cường giả siêu cấp vô cùng mạnh mẽ, chỉ vì đột phá đến cảnh giới Hóa Thần đạo quân mà đều đang bế tử quan. Kỳ thật không chỉ là môn phái Tiên đạo mà cả Yêu tộc Ma đạo cũng đều có siêu cấp cường giả vì đột phá đến cảnh giới Hóa Thần đạo quân mà bế quan.

Không đến mức vạn bất đắc dĩ, những cường giả này đều không thể quấy rầy, chỉ có thể trước khi sinh tử tồn vong môn phái mới có thể cường hành đánh thức những siêu cấp cường giả này. Hiện tại, không phải thời cơ thích hợp.

Đối mặt với ánh mắt lạnh lùng không có phản bác của Lôi Thần, trên mặt Lôi Thần hiện lên vẻ phẫn nộ, nhưng lại không thể nói được gì. Vị Ương đã nổi lên lòng nghi ngờ, làm sao lại vì hai ba câu nói của hắn mà thay đổi tâm ý. Sau khi cắt tia, Lôi Thần sắc mặt giận dữ, bỗng nhiên mở bàn tay ra.

“Hừ Lôi Thần, lấy máu thề thốt” Như Nhược có điều làm trái, bạo thề mà vong thân hình câu diệt.

Âm thanh vang vọng bầu trời của Lôi Thần phát ra, bên tai tất cả các tu sĩ yêu thú đều vang lên tiếng chấn động, kinh hãi. Lời này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt khắc một lá cờ xanh trở nên kinh nghi. Thế nhưng việc cắt tiếp theo lại trở nên khó coi, Lôi Thần phát ra huyết thệ, cho dù hắn đã dùng cờ xanh để nói với Thiên Đô.

Vị Phản cũng sẽ không giữ lời, không nói là đứng đắn, đổi lại là một người nào đó của đại lục Thiên Vân đều sẽ không tin. Bởi vì một khi tu sĩ đã thề, vậy thì mỗi một câu trong lời thề của hắn đều là thật, vô cùng chân thật. Một khi đã thề huyết thệ, nếu thật sự vi phạm lời thề, huyết thệ sẽ ứng nghiệm, nói thân hình câu diệt, liền thật sự thân hình câu diệt.

Lời thề máu của Lôi Thần vừa phát ra xong, năm giọt máu đỏ thẫm nhanh chóng từ năm đầu ngón tay của hắn tràn ra ngoài,

sau đó trên không trung ngưng tụ thành một đoàn. Một ẩn quyết vô cùng huyền ảo bỗng nhiên từ mi tâm Lôi Thần bay ra, nhanh chóng tiến vào trong đoàn huyết dịch kia, tiếp theo liền được rất nhiều Yêu thú tu sĩ kinh hãi nhìn thấy.

Đoàn huyết dịch kia tỏa ra hào quang, “Oanh” một tiếng nổ tung. Cuối cùng, mọi người đã thành huyết thể, sắc mặt cũng trở nên lạnh như băng, nhìn về phía thanh kỳ. Vẻ trào phúng này lập tức thay đổi phương hướng, bất luận là trưởng lão Thần Tiêu đạo tông hay là mười vạn tu sĩ tới viện kia đều nhìn về phía đại quân yêu thú với ánh mắt đầy trào phúng.

Phát tài trong đại quân yêu thú, bóng người cầm trường kiếm trong tay đã lên cao, khí thế cường giả Nguyên Anh hoàn toàn bộc phát. Kiếm khí mang theo khí tức sắc bén như một dải Thiên Hà đánh tới đại quân yêu thú. Sau đó dải Thiên Hà kia hoàn toàn bao phủ phạm vi ngàn dặm, bỗng nhiên đánh xuống lôi vồng.

Bên trong lôi vồng, điện mãng lôi long to bằng đầu người, thân hình to như thùng nước, “Yêu thú trong vòng ngàn dặm, ước chừng hơn mười vạn, toàn bộ bị bao trùm bởi lôi vồng. Hoàn toàn không có không gian né tránh. Dưới uy áp của Thiên Hà cùng lôi vồng, hơn mười vạn yêu thú căn bản là không thể đi được.

“Rống” mau chóng rời khỏi nơi này hơn mười vạn yêu thú, cao giai hay thấp đều có. Thậm chí có mười mấy con Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn cường hoành yêu thú. Tại những nơi khác, yêu thú cộng lại đủ để phá hủy một đại môn phái. Nhưng đáng tiếc, hiện tại bọn chúng đang đối mặt với một cường giả Nguyên Anh. Nguyên Anh thực lực mạnh bao nhiêu, Hối này triển lộ không sót gì.

Hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ với thiên địa, thiên hà treo ngược, lôi vồng chụp xuống. Uy áp dày đặc khiến cho những yêu thú kia hoàn toàn không nhúc nhích được, không thể rời đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thiên Hà tràn ngập kiếm khí màu trắng bạc một bước rớt xuống.

“Ầm ầm ầm, xuy xuy xuy.

Lôi vồng còn chưa hạ xuống, thiên hà tràn ngập kiếm khí rét lạnh cuối cùng đã đổ sập xuống đánh lên người hơn mười vạn yêu thú kia. Ngay lập tức, ngàn vạn kiếm khí hạ xuống, mấy vạn yêu thú đã chết. Chẳng qua lúc này, số yêu thú mất mạng đều là yêu thú cấp thấp, dưới uy áp của cường giả Nguyên Anh thì kiểu chết thể nào cũng là chuyện bình thường.

Chân chính làm cho những yêu thú kia hoảng sợ chính là lôi vồng kia, nhìn thấy lực lượng thiên lôi vô cùng kinh khủng kia. Lúc rơi xuống chỉ sợ yêu thú may mắn còn sống sót kia đến cơ hội giãy dụa cũng không có.

Trong khoảnh khắc sẽ mất mạng, ngay cả cận cũng không còn.
“Cút ngay cho ta.”

Thanh kỳ sắc mặt đại biến, tuy rằng những Yêu thú này không có một con nào chính là Thiên Lang điện của hắn, nhưng đều là thể lực thống trị địa bàn Yêu thú Thiên Lang điện.

“Tay”

Toàn thân tỏa ra khí tức lạnh như băng, bước về phía trước một bước, đứng ở phía trước lá cờ xanh, khí thể mạnh mẽ vô biên âm âm bộc phát. Một cột khí trắng như tuyết hướng lên bầu trời đánh tới. Trên bầu trời, tuyết rơi dày đặc, bông tuyết từ trên trời rơi xuống, cho dù là tu sĩ tu vi mạnh mẽ cũng cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Về phần những yêu thú kia, khi bị thiên hà lôi vồng bao phủ, trong lòng cũng đã hàn ý trận trận. Mấy vạn yêu thú chết dưới thiên hà kiếm khí. Hiện tại lôi vồng uy lực càng thêm mạnh mẽ hạ xuống, những yêu thú còn lại đều vô cùng kinh hoàng. Nguyên Anh cường giả uy lực rốt cuộc đến mức như vậy, điều khiến thiên địa chi lực oanh sát hết thảy.

Chương thứ hai trăm ba mươi chín hận Thiên Ma Đế.

“Mười vạn súc sinh đại sơn, trước sơn môn chôn xương Thần Tiêu Đạo. Cũng coi như có đi tìm chết đi.”

Tông chủ Thần Tiêu đạo tông cực kỳ căm hận những yêu thú Thiên Lang điện này, nếu không phải tu sĩ Chân Ương môn xuất hiện, chắc chắn lần này Thần Tiêu đạo tông sẽ trải qua một trận hạo kiếp. Tuy rằng không đến mức bị hủy diệt, nhưng chỉ sợ sẽ kinh động đến vị cường giả tối cao kia.

Khi hắn làm tông chủ, sự tình xảy ra như này hắn không thể không cực hận đám yêu thú này.

Lôi đình...

Bọn họ lần lượt đọc bí thuật thứ hai trăm năm mươi bảy.

Hạ lưới xuống, sát ý cuồng phong, khoảnh khắc sau mấy vạn yêu thú còn lại kia sẽ phải chết. Bất luận là Thanh Kỳ hay Thiên Lang điện chủ, giờ phút này đều bị cuốn lấy, không thoát thân được, căn bản là không cứu được bọn chúng. Về phần những yêu thú khác, ngay cả tư cách tham dự cũng đều không có.

Tuy rằng Kết Đan Đại viên mãn cùng Nguyên Anh kỳ chỉ kém một cấp, nhưng chỉ có một điểm chênh lệch đó, quả thực chính là chênh lệch như trời với đất. Hoàn toàn không thể vượt qua. Hơn mười vị cường giả Kết Đan Đại viên mãn mang theo ánh mắt sợ hãi nhìn lôi võng kia chậm rãi hạ xuống. Cảm nhận được uy áp của cường giả Nguyên Anh tông chủ trên người Thần Tiêu Đạo Tông, không dám tiến lên.

Yêu thú gào thét thê lương từng tiếng vang lên. Những con yêu thú này hung tàn vô cùng, khát máu giết chóc. Nhưng dưới sự uy hiếp của tử vong, vẫn là ra tiếng gầm rú vô cùng thê lương, trong vòng vạn dặm đều có thể nghe được. Ngoài lôi võng, tu sĩ yêu thú đều nghe thấy rõ ràng vô cùng.

Tro mắt nhìn lôi võng chậm rãi hạ xuống, tiếng sấm ầm ầm ầm vang vọng trời cao. Những yêu thú bên ngoài lưới sét đều có một loại cảm giác thổ chết hồ bi, đối mặt với uy áp của cường giả Nguyên Anh. Căn bản là hoàn toàn không thể phản kháng, kém một bước chính là một trời một vực. Trên mặt những đệ tử Thần Tiêu đạo tông kia lại lộ ra vẻ vui mừng.

Cái gọi là tiên đạo từ bi, cũng chỉ là chuyện cười mà thôi. Tiên đạo và ma đạo không khác gì nhau, đều là gà trộm chó, nửa đường cướp đoạt bảo chỉ là một loại quang minh chính đại, một kẻ dối trá bí ẩn mà thôi. Trước đó tu sĩ chết dưới miệng đám yêu thú này không biết bao nhiêu, tương chết cũng thể thảm vô cùng, đều là cứng rắn xé rách sau đó ngay cả thân thể cũng bảo tồn không được bị nuốt chửng sạch sẽ.”

Lôi võng hạ xuống, lực lôi đình điên cuồng phun trào, Lôi Long Điện Mãng gào thét. Tiếng sấm nổ vang, tại ánh mắt hoảng sợ đến cực điểm của yêu thú hạ xuống. Tất cả tu sĩ yêu thú bên ngoài lôi võng đều dừng tay, sững sờ nhìn một màn này, uy áp Nguyên Anh cường giả lại một lần nữa hiện ra trước mắt thế nhân, yên tĩnh tại Thiên Vân Đại Lục hơn vạn năm.

Không thể bình tĩnh, sau lần chiến tranh kết thúc này, đại chiến Tiên Yêu chính thức sẽ nhắc lên. Không thể tránh khỏi, bằng không Thiên Lang Điện sẽ biến thành trò cười. Toàn bộ Thiên Vân Đại Lục tươi cười. Tu sĩ yêu thú tuy thọ nguyên không phải vô hạn, nhưng có đại nạn ngàn năm, có thể sống ngàn năm, có thể nhớ được nhiều hơn.

Nếu thành trò cười thì chỉ sợ phải trở thành trò cười ngàn năm. Thật sự là thối rửa vạn năm, Thiên Lang điện không thể chịu đựng loại biến thành trò cười này được.

“Lôi Thần lão thất phu, Thiên Lang điện ta và Thần Tiêu Đạo Tông ngươi sau này không chết không thôi!”

Sắc mặt Thanh Kỳ tái nhợt, cũng không nhìn đến người trước mặt, ánh mắt lạnh lùng mang theo sát khí nồng đậm của Lôi Thần nhìn về phía Lôi Thần. Lời vừa ra khỏi miệng lạnh như băng, điện chủ Thiên Lang điện cũng là như thế, dường như

hoàn toàn không thèm để ý đến sinh tử của mấy vạn yêu thú. Mà là lạnh lùng nhìn Lôi Thần, sát ý cực độ ngưng tụ.

“Ha ha ha, Thanh huynh, thật khí phách. Lôi Thần đúng là lão thất phu, nếu không chết không thôi, không bằng ta lại hận trời thế nào.”

Rất là đột ngột, một thanh âm tràn ngập hận ý xuất hiện giữa không trung. Nghe được thanh âm này, trong lòng chúng yêu thú cùng tu sĩ đều sinh ra một loại hận ý, hận trời hận đất hận mình. Thậm chí có một số tu sĩ tu vi thấp, vậy mà chân nguyên nghịch hành, dưới sự thúc đẩy của hận ý muốn tự bạo.

“Hận Thiên Ma Đế...”

Ma khí lạnh lạnh không hề báo trước xuất hiện trên bầu trời, một đoàn mây đen vô cùng lớn bay tới, trong mây đen hắc khí cuộn cuộn. Trong hắc khí, vậy mà cất giấu mười vạn tu sĩ áo đỏ, toàn thân đều khoác đạo bào màu đỏ. Màu đỏ, ở trong mây đen, màu huyết hồng nồng đậm dễ làm người khác chú ý vô cùng.

Càng dễ thấy là, một nam tử thân hình vô cùng hùng vĩ đứng trên đám mây đen. Kiếm mặt mày sáng như sao, gương mặt như đao gọt, xứng danh mỹ nam tử. Thế nhưng nam tử này mặc một thân áo bào đỏ, nhìn qua vô cùng yêu dị, nhất là áo bào đỏ trên người hắn còn tràn đầy huyết quang.

Trong lòng rung động, rất nhiều tu sĩ yêu thú nhìn thấy nam tử kia, lập tức cảm thấy hoa mắt, huyết quang bạo liệt, hận ý lúc trước lần nữa tràn ra, một ít tu sĩ miễn cưỡng chống cự không tự bạo sắc mặt già đi, nhưng sau một lát hồi phục không kiên trì được nữa.

“Thình thịch “

Liên tiếp thanh âm tự bạo vang lên, bất luận là Yêu thú hay là tu sĩ, một ít người không chịu nổi hận ý ăn mòn này, toàn bộ đều tự bạo, mặc dù tu vi thấp, nhưng tự bạo, tại xung quanh Yêu thú tu sĩ bị liên lụy, một mảnh hỗn loạn.

Bất quá lúc này, mấy vị cường giả Nguyên Anh kia đều không có ai dời ánh mắt về phía những tu sĩ yêu thú tự bạo kia. Cường giả tuyệt thế cao cao tại thượng làm sao có thể để ý

những con sâu cái kiến này tồn tại. Ánh mắt mấy vị cường giả Nguyên Anh toàn bộ đều rơi vào trên người nam tử áo đỏ đứng trên đám mây đen kia, biểu lộ khác nhau.

“Thanh huynh, đã lâu không gặp. Bản tôn tặng tặng cho người một phần quà gặp mặt, hừ hừ.

Áo đỏ phiêu động, vị nam tử áo đỏ cực kỳ tuấn mỹ này vậy mà chớp mắt liền động. Hồng quang lóe lên trên không trung, thuần di, sau một khắc nam tử áo đỏ đã xuất hiện ở dưới lôi vồng kia. Trương bừa bãi tươi cười xuất hiện ở trên dung nhan tuấn mỹ của hắn, hai bàn tay vươn ra, mười ngón nắm chặt.

“Hãy”

Tiếng quát khê vang lên bên miệng nam tử áo đỏ. Bạch Triết giống như nữ nhân song quyền đột nhiên đánh lên lôi vồng trên bầu trời. Hồng quang đầy trời bỗng nhiên xuất hiện, huyết hồng vô cùng, bên trong hiện ra vô số oan hồn lệ quỷ. Hận ý vô cùng dày đặc nhất thời tràn ngập cả bầu trời, trên sơn môn Thần Tiêu đạo tông, trong khoảnh khắc liền biến thành quỷ nga.

“Ầm ầm ầm ầm “

Tiếng sấm cuối cùng bạo vang, trong lúc huyết quang phun trào, những oan hồn lệ quỷ kia đụng vào lưới sét. Một màn kỳ dị đã xảy ra, nguyên bản oan hồn lệ quỷ sợ nhất là thiên lôi, hơi chút chạm vào biến trở về hồn phi phách tán. Thế nhưng sau khi huyết quang tràn ngập lệ hồn lệ quỷ đánh lên lưới sét, vậy mà một mảnh tiếng sấm ầm ầm đồng thời mất đi.

“Bản thật hận Thương Thiên này ha ha ha ha ha.

Đứng ở không trung, thân hình hoàn toàn bị huyết quang bao vây, hận ý nồng đậm tràn ra. Còn trong mây đen, mười vạn tu sĩ áo đỏ, cũng đều tràn ra hận ý nồng đậm. Những người này trên mặt ngoại trừ hận ý, thế mà không có những cảm xúc khác. Đang yên đang lành ở sơn môn tiên đạo, sau khi những tu sĩ áo đỏ này xuất hiện, vậy mà thật là nơi biến thành quỷ thành.

“Hận Thiên Ma Đế...”

Ma khí trên người nam tử áo đỏ lẫn lộn, tràn ngập toàn bộ bầu trời, khí thế của hắn vậy mà hoàn toàn áp đảo tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông. Sáu đại Ma Đế Ma đạo. Nam tử áo đỏ này chính là một trong số đó, hận Thiên Ma Đế. Ánh mắt Triệu Vô Tà rơi vào trên người nam tử áo đỏ, cảm nhận được loại hận ý làm cho hắn kinh hãi. Cho dù tu luyện chung kinh, Triệu Vô Tà cũng chưa từng cảm nhận loại hận ý này, thật sự quá cường liệt.

“Tuyệt thế Cuồng Ma...”

Triệu Vô Tà chậm rãi nói ra bốn chữ, toàn bộ khí tức trên người nam tử áo đỏ kia đều là hận ý, không biết phải giết bao nhiêu sinh linh mới có thể tích súc hận ý mãnh liệt như vậy. Luồng hận ý này đã ngưng tụ thành thực chất, xuyên thẳng qua Thiên môn.

Lúc ở Trịnh gia, Triệu Vô Tà đã từng nghe Trịnh Phương nói qua, sáu đại Ma Đế Ma đạo. Trong đó hận việc giết chóc của Thiên Ma Đế là nặng nhất, ngàn năm qua không biết bao nhiêu tu sĩ của phàm nhân đã chết trong tay vị Ma Đế này. Thù hận mãnh liệt như vậy không thể nào là vì hận một mình Thiên Ma Đế đi ra được.

Mà là sau khi hắn giết vô số sinh linh, tích lũy hận ý của những sinh linh kia, tu luyện thành ma công chí cao.

Cường giả Nguyên Anh, Ma Đạo lục đại Ma Đế, hận Thiên Ma Đế thực lực mặc dù không phải mạnh nhất. Nhưng ít nhất cũng mạnh hơn Vong Tình Ma Đế. Giờ phút này, hận Thiên Ma Đế đứng giữa không trung, ngoại trừ cái cạo ra, vậy mà không có một vị cường giả Nguyên Anh nào có thể so sánh với hắn, cho dù là Thanh Kỳ cũng vậy.

“Hận Ngọc người cũng muốn tham gia vào...”

Giờ phút này Lôi Thần cũng khó có thể giữ bộ dáng cười tủm tỉm, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng xuất hiện trước người Oanh Thiên Ma Đế, từng tia từng tia giận dữ âm thầm ngưng tụ. Sau khi bị hai đấm của Hận Thiên Ma Đế đánh nát lôi vồng, sắc mặt tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông có chút khó coi, thần sắc lạnh như băng nhìn nam tử áo đỏ hận Thiên Ma Đế.

“Bỏn tọa được Thanh huynh mời đến, Thần Tiêu Đạo Tông có viện thủ của Chân Ương môn, sao ta lại không thể đến chứ.”

Hận Thiên Ma Đế mặc một thân áo đỏ, kéo đến gót chân phía dưới, trên mặt lộ ra ý cười tà dị, thân hình chuyển đến trước mặt lá cờ xanh, khoe miệng cong lên ý cười.

“Thanh huynh, không sai chứ...”

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, hận Thiên Ma Đế đột nhiên xuất hiện ở nơi này nhất định không phải ngẫu nhiên, càng không phải là do Thanh Kỳ mời tới. Thiên Lang Điện, mỗi một đầu đều là tồn tại cuồng ngạo không gì sánh được, cho dù là đối thủ mạnh mẽ như Thần Tiêu Đạo Tông cũng sẽ không mời cái gì tới giúp đỡ.

Huống chi còn là một trong sáu đại Ma Đế của thế lực ma đạo, tiên yêu không đội trời chung, thế lực ma đạo và yêu tộc trong mười vạn đại sơn mạch cũng giống nhau. Có thể nói, cả đại lục Thiên Vân mặc dù có vô số thế lực tu hành, nhưng tiên ma yêu cường đại nhất lại có thù hận lẫn nhau, hơn nữa rất khó hóa giải.

Nhưng ngoài dự liệu của tất cả các tu sĩ yêu thú, vốn dĩ những lá cờ xanh vốn vô cùng cuồng ngạo vậy mà lại nhoẻn miệng cười. Sau đó trước mặt Vị chân nhân, chậm rãi nói: “Không sai, chỉ là Hận Thiên huynh, đã tới muộn...”

“Ha ha ha, “Không chậm cũng không muộn, bỏn tọa đã tới rồi. Vị Vị Vị Vô Ương chân nhân này cứ giao cho bỏn tọa đi. Dù sao năm đó, chúng ta sớm muộn cũng có một trận chiến. Không bằng hôm nay đi, người nói đi. Vị kia.”

Hận Thiên Ma Đế vung vẩy một thanh loan đao toàn thân đỏ như máu, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào thiếu niên toàn thân trắng như tuyết, Vị Ương Chân Nhân. Đều là cường giả Nguyên Anh. Hai người dường như đã quen biết nhau từ sớm. Ba thế lực của Tiên Ma Yêu tương đương, nhưng Ma Đạo chỉ có sáu đại Ma Đế., Lại có thể chống lại thập đại môn phái của Tiên đạo. Nói rõ lục đại Ma đế của Ma đạo, mỗi người đều là cường giả vô cùng mạnh mẽ, là tông chủ của thập đại môn phái Tiên đạo. Cũng chỉ có mấy vị mạnh nhất mới có thể

chống lại Lục Đại Ma Đế, trong đó Chân Ương môn là người mạnh nhất đương nhiên là Vị Ương chân nhân. Ở nơi này, cũng chỉ có vị Bất Ương chân nhân mới xứng làm đối thủ của Thiên Ma Đế.

Chương thứ hai trăm bốn mươi, màu đỏ máu...

Thiếu niên không thích nói nhiều, một tay cầm trường thương, một tay lạnh lùng đứng trước người Thiên Ma Đế, một đỏ một trắng. Hai người đều là cường giả Nguyên Anh tuyệt đỉnh, khí thế tương hổ lẫn nhau, trong lúc nhất thời khó phân biệt cân bằng, hận Thiên Ma Đế nghe xong lời nói, khóe miệng nhếch lên ý cười, đột nhiên bàn tay vung lên. Trong bàn tay kia có một vật gì đó, vật này vừa xuất hiện liền khiến cho trong lòng Triệu Vô Tà giật mình.

“Mộ bia”

Lại là một thứ giống như mộ bia nho nhỏ, lòng bàn tay đang lấp lóe quang mang của Hận Thiên Ma Đế, một vật như mộ bia đang lẳng lẳng nằm. Nó tản ra một loại quang mang kỳ dị, bao trùm trên đó, các loại phù văn huyền ảo dưới hào quang lưu chuyển. Khí tức huyền ảo khó hiểu từ trên mộ bia trào ra, làm cho người ta tuy nhìn không ra cái gì nhưng cũng có thể cảm giác được mộ bia này bất phàm.

“Mộ thực trăm cái, bốn tọa đã sớm lấy được một cái, thế nào mà còn cần một cái mộ thực ngay cả tung tích cũng không biết đang ở đâu. Bốn tọa từng nói qua, nơi này nhận được lời mời của Thanh huynh. Thanh huynh người nói có đúng không...”

Hận Thiên Ma Đế thu hồi mộ bia, huy động huyết sắc loan đao trong tay như trước, một thân áo bào đỏ càng thêm quỷ dị đáng sợ. Chẳng qua hiện tại Triệu Vô Tà không để ý tới lời nói của hắn ta, hắn ta bỗng nhiên nhớ tới bia mộ kia.

“Thì ra chính là mộ thực”

Ánh mắt Triệu Vô Tà lóe ra ý vị không rõ ràng, từng sợi hung phấn thoáng hiện trong đó, hắn nhớ rất rõ bia mộ kia. Hắn đã từng thấy trong nhãn trử vật có được từ hộ pháp sói xám, không ngờ khối “Bia mộ” kia lại để cho những cường giả cấp bậc này tranh nhau, người chết ta sống.”

Một đạo kiếm khí sắc bén bỗng bắn ra từ cánh tay Triệu Vô Tà, tuy rằng Triệu Vô Tà đã né tránh, nhưng đạo kiếm khí kia vẫn cắt ống tay áo gã. Quần áo vải ồm yếu bị đạo kiếm khí kia sượt qua một chút, nhất thời toàn bộ quần áo trên tay Triệu Vô Tà đều hóa thành tro bụi.

Trong đầu hắn toàn bộ dừng lại, biểu tình trở nên lạnh như băng, đảo mắt nhìn chăm chú tu sĩ Kết Đan hậu kỳ đang đối chiến với hắn. Lúc này trên cánh tay trắng lộ ra một ấn trắng, mang theo một chút màu đỏ. Bởi vì như thế này, trong hai mắt Bạch Ấn Triệu Vô Tà rốt cục xuất hiện một tia sát khí.

“Tê...”

Tu sĩ sợ thế, sợ hãi cường giả. Đối với tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia, mặc dù cảnh giới giống Triệu Vô Tà, nhưng chiến lực lại kém một chút. Nhất là Triệu Vô Tà, đã tương đương với tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn rồi, đạo kiếm khí kia cũng chỉ lưu lại trên cánh tay hắn một cái bạch ấn mà thôi.

Nhưng bởi vì bạch ấn này, Triệu Vô Tà vẫn luôn không dùng toàn lực, vậy mà lại động sát khí. Kiếm khí tuy không thể làm Triệu Vô Tà bị thương, nhưng điều này cũng làm cho hắn đau đớn.

Tu sĩ Kết Đan hậu kỳ này đã được Triệu Vô Tà xếp vào danh sách tất sát. Chỉ ít, hiện tại Triệu Vô Tà đã nổi lên sát tâm, nếu như hắn ta có thể tránh được lần này, nói không chừng lần sau Triệu Vô Tà sẽ tha cho hắn ta.

” Súc sinh, quay về mười vạn đại sơn đi.”

Tuy rằng kinh hãi lực lượng mạnh mẽ của Triệu Vô Tà, nhưng vừa rồi do Triệu Vô Tà phân tâm nên một đạo kiếm khí của hắn ta thành công bắn trúng Triệu Vô Tà. Khiến cho tu sĩ này cho rằng Triệu Vô Tà chẳng qua chỉ là gói thù hoa mà thôi, có lẽ chỉ là mạnh mẽ, những cái khác chỉ có thể nói là bình thường. Có thể trong trận chiến chém giết lúc trước, hắn ta còn bị thương chưa chắc.

” Súc sinh a ha ha.”

Triệu Vô Tà bỗng nhiên cất tiếng cười lớn. Bàn tay vung lên, huyết vụ đầy trời lập tức từ bên trong ly kiếm tuôn ra. Sau đó

hai người bị bao phủ trong đó, độ tràn ra của huyết vụ quá nhanh. Tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia căn bản không kịp né tránh. Chỉ có thể trơ mắt nhìn, một khắc sau, tất cả khí tức bên người đều bị ngăn cách.

Vẻ hung phần nhẹ nhẹ xuất hiện trên mặt Triệu Vô Tà, không biết là bởi vì muốn giết người, hay là bởi vì có cái bia mộ kia. Huyết vụ quay cuồng, bao phủ bầu trời một mảnh “

“Nói nhiều như vậy làm gì, giết “

Thanh Kỳ sắc mặt xanh mét, cũng không để ý nhìn hận Thiên Ma Đế cùng Vô Ương chân nhân, trực tiếp phóng về phía Lôi Thần. Thiên Lang điện chủ vẻ mặt tức giận, trong hai mắt như muốn phun ra hỏa diễm, một chút ý tứ nhìn những người khác cũng không có, hóa ra bản thể hét lên mấy tiếng. Sau đó mang theo ánh sáng trắng bạc nhằm về phía Thần Tiêu đạo tông tông tông tông chủ.

Sáu vị cường giả Nguyên Anh, lúc này tuyển chọn xong đối thủ, liền bắt đầu chém giết. Bên ngoài sơn môn Thần Tiêu Đạo Tông, ngoài Lôi Trì. Khu vực vạn dặm kia thành chiến trường của sáu cường giả Nguyên Anh, bầu trời lại xuất hiện dị động, giống như là bị một bàn tay lớn lay động, chấn động không ngớt, uy áp khủng bố rơi xuống, những yêu thú tu vi vốn không cao, không thể không hạ xuống mặt đất khó khăn lắm mới có thể chịu đựng được.

Lão giả mây kiếm lúc này cũng là Nguyên Anh chân nhân, nhưng mà ở trước mặt sáu vị cường giả Nguyên Anh kia, tựa hồ còn chưa đủ tư cách tham dự chém giết trong đó. Từ ngày hôm đó đột nhiên đốn ngộ tấn lên đến Nguyên Anh kỳ, lão giả mây kiếm còn không cách nào củng cố cảnh giới của mình, càng không thể che giấu khí tức của mình.

Đứng ở trên không trung, sự sắc bén mạnh mẽ đến cực điểm, làm cho người ta không muốn nhìn cũng sẽ nhìn thấy hẳn. Mặc dù mạnh mẽ, nhưng lại không cách nào không chế khí tức của mình biểu hiện ra, là lấy hiện tại lão giả mây kiếm mặc dù ở trên chiến trường, nhưng không có ý tứ động thủ, mà ngồi xếp bằng ở không trung, ánh mắt tự nhiên rơi xuống hận Thiên Ma Đế cùng Vô Ương chân nhân.

Một khi đã không thể trong thời gian ngắn củng cố cảnh giới, thì phải xem những cường giả Nguyên Anh khác chém giết như thế nào, tuy rằng không có khả năng lại đốn ngộ, nhưng nhất định sẽ có lĩnh ngộ, cơ hội này cũng không nhiều, nhất là loại cường giả như Vị Ương chân Nhân và Hận Thiên Ma Đế.

Nguyên Anh kỳ cũng có phân chia mạnh yếu, như Vị Ương chân nhân cùng Hận Thiên Ma Đế, có thể nói là đã đến cảnh giới Nguyên Anh đại viên mãn. Có lẽ cách cảnh giới trong truyền thuyết kia, Hóa Thần đạo quân cũng chỉ là một bước ngắn mà thôi. Kiếm mi lão giả bắt quá là vừa mới tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ, cũng chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi.

Về phần thanh kỳ, hẳn là một cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn, nhưng có thể so với Vô Ương và Cừu Thiên Ma Đế còn kém hơn một chút. Điện chủ Thiên Lang thật ra là Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng dựa vào huyết mạch cao quý của nó là Khiếu Nguyệt Thiên Lang nên cũng sán sán như Thanh Kỳ. Về phần Lôi Thần, cũng là một chuyện này.

Dứt khoát lần thứ ba mươi bảy kể nghiền ép.

Cường giả cấp bậc.

Thần Tiêu Đạo Tông tông chủ so với năm người khác thì kém hơn một chút, chỉ là tu vi Nguyên Anh trung kỳ. Bất quá có thể trở thành Tiên Đạo thập đại môn phái tông chủ, tự nhiên cũng có thủ đoạn bảo vệ tính mạng, lấy kiếm mi lão giả hoàn toàn không sót ruột. Chỉ ngồi xếp bằng ở không trung, lẳng lẳng nhìn chăm chăm vào Vô Ương chân nhân cùng Hận Thiên Ma Đế.

“Ầm ầm ầm ầm “

Bỗng nhiên tiếng sấm rền vang, Lôi Trì biến mất đã lâu không ngờ lại xuất hiện vào lúc này, trở thành phòng hộ cho Thần Tiêu Đạo Tông. Mà lúc này, tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông đang đứng trong lôi trì, cười lạnh nhìn điện chủ Thiên Lang đang xông tới.

“Thất phu vô sỉ”.

Thấy tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông làm như thế, lại muốn mượn dùng cấm chế Lôi Trì chém giết với hắn, dù là Thiên

Lang điện, “Săn săn bảo cũng không khỏi chửi ầm lên, lục là Thần Tiêu đạo tông Tân Như Bình chỉ kinh qua Tiểu Bắc Ý. Mặc cho Thiên Lang điện chủ tức giận mắng như thế nào, hẳn vẫn một chút ý tứ cũng không có. Chỉ là phối hợp cười lạnh, trào phúng xuất hiện ở trên mặt hắn, nhìn vào điện chủ Thiên Lang điện bên ngoài Lôi Trì.

“Quế phu, đừng tưởng rằng trốn trong Lôi Trì ta sẽ không làm gì được ngươi, đợi ta lấy mạng ngươi xong. Nhìn xem đến lúc đó ngươi làm cách nào dưới Minh giới có mặt mũi nào mà gặp được tổ tông Thần Tiêu Đạo Tông của ngươi, ha ha ha.

Điện chủ Thiên Lang điện bỗng nhiên cười ha hả, thân thể không lồ to như một tòa núi nhỏ đập mạnh vào trong Lôi Trì, Lôi Trì mạnh mẽ nhưng đáng tiếc vẫn không thể ngăn cản được một vị cường giả tuyệt thế Nguyên Anh hậu kỳ. Hai người đều cười lạnh, trong lúc lôi quang bùng lên, hai bóng dáng nhanh đến mức nhìn không rõ ràng đang quần lấy nhau.

Khu vực này đã trở thành cấm địa, tất cả Yêu thú tu sĩ cũng không dám tới gần, bởi vì hai vị cường giả Nguyên Anh chém giết. Kinh khí mạnh mẽ quấy lôi trì kia., Khu vực này trở nên vô cùng nguy hiểm, tùy tiện xuất ra một luồng kinh khí hoặc Thiên Lôi chi lực. Chỉ cần hơi sát đến gần một chút, cho dù không chết cũng phải trọng thương. Lôi Thần và thanh kỳ chiến đấu vô cùng đơn giản, hai người liên tục tiếp bay lên phía trên tầng mây., Tại tầng Cương Phong kia đã bắt đầu chém giết. Hai người đều có chiến lực tương đương, đều có thâm cừ đại hận, thời điểm hai người chém giết. Giương mắt nhìn lại, ngoại trừ những tầng mây đang quay cuồng không ngớt kia, vậy mà cái gì cũng không nhìn thấy. Chỉ có thể nghe được âm thanh ầm ầm không ngừng truyền đến, có thể tưởng tượng được hai vị cường giả Nguyên Anh hậu kỳ kia chém giết thảm thiết như thế nào.

Thế nhưng, khu vực thật sự nguy hiểm lại không phải ở hai nơi đó mà là khu vực vạn dặm kia. Chiến trường của Vị Ương chân nhân và hận Thiên Ma Đế, nơi hai vị cường giả Nguyên Anh đại viên mãn chém giết. Trong vòng vạn dặm đó, mới thật sự là nơi mà bất kỳ một con yêu thú nào cũng không dám tới gần.

Nguyên nhân chính là mặc kệ là không quan tâm đến việc Thiên Ma Đế hay là Không Ương chân nhân, cũng không phải là hai phe khổ đại cừu thâm chân chính. Chúng nó chém giết nhau, cũng sẽ không cố kỵ bọn họ. Nếu là tu sĩ yêu thú tới gần nơi nào, mặc kệ là tu vi gì, nhất định sẽ bị bọn họ giết chóc dư thừa, trừ bỏ cái chết ra, sẽ không có kết cục khác biệt.

“Bất Bại Tuyệt Đồng Vị Ương, hôm nay ta để ngươi thua trong tay trời hận ta. Để xem ngươi Chân Ương môn hoành hành thế nào, chiến đi...”

Áo đỏ trên người của Hận Thiên Ma Đế phiêu dang, trên người truyền tới hận ý cực kỳ nặng nề, dường như vị nam tử tuấn mỹ này đã gặp phải tất cả những chuyện tàn nhẫn nhất trong thiên địa này. Cho nên hận trời hận đất hận muôn dân trăm họ, trong vòng vạn dặm, hận ý nhuốm khắp nơi. Thật sự giống như sự tồn tại của Minh giới, vô cùng khủng bố.

“Phong”

Toàn thân tuyết trắng, áo đỏ toàn thân cùng Hận Thiên quả thực là sự đối lập rõ rệt, không nhiều lời một câu cũng không nhiều lời, thân hình cũng không động. Nhưng là vô cùng vô tận chiến ý sát khí cuồng bão nổi lên, trên gương mặt cùng thiếu niên đồng dạng lộ ra một tia dữ tợn hiếm có, phiến khu vực vạn dặm kia bởi vì khí tức của hắn nhiệt độ giảm xuống cực kỳ đáng sợ.

Trong miệng phun ra một chữ, trên tay đột nhiên xuất hiện một quả cầu tuyết. Tuyệt Hồn cầu chính là quả cầu tuyết mà lúc trước tính toán cây cờ xanh, quả cầu tuyết này vừa mới xuất hiện. Vừa mới ngừng tuyết lớn, lại bắt đầu rơi xuống. Vô số bông tuyết bông tuyết lớn bằng bàn tay từ trên cao chậm rãi rơi xuống, hơn nữa vô cùng quỷ dị chính là bông tuyết tinh kia lại chỉ rơi xuống trong phạm vi vạn dặm đó.

Trong chiến trường của hai người, nhiệt độ đã đến mức đáng sợ, giờ phút này chính là ném vào một khối tinh thiết. Sợ rằng không cắt được miếng tinh thiết. Tinh thiết kia cũng sẽ trở nên vô cùng yếu ớt. Chỉ cần hơi chạm nhẹ là sẽ bị nghiền thành bột phấn. Hơn nữa nhiệt độ này còn đang nhanh chóng giảm xuống., Quả cầu tuyết trong lòng bàn tay đang kịch liệt thu

nhỏ lại, bầu trời không còn tuyết rơi nữa mà thay vào đó là những lưỡi dao băng trụ. Những băng nhận này đều cực lớn vô cùng, khi lướt qua hư không thậm chí còn khiến cho hư không phải khóc như mưa.

“Hừ “

Vẫn là một người mặc áo đỏ, không hề rối loạn, đứng giữa không trung. Cũng không nóng nảy động thủ, chiến ý sát khí vẫn một mực kéo lên. Ánh mắt rơi vào trên quả cầu tuyết kia, lộ ra vẻ khinh thường. Vậy mà tùy ý làm việc không cân nhắc, một chút ý ngăn cản cũng không có.

Thấy hận Thiên như thế, một chút phản ứng kỳ quái đều không có, chỉ là ngón tay điểm một cái ở trên quả cầu tuyết kia. Chính là một chỉ này, quả cầu tuyết kia vậy mà nhanh chóng co rút trong thời gian ngắn ngắn mấy nhịp thở. Vốn tuyết cầu còn to bằng nắm tay vậy mà giờ chỉ lớn bằng đầu ngón tay.

Ngưng đọng, hết thấy đều ngưng kết lại sau mấy nhịp thở. Phiến khu vực vạn dặm này, coi như ngay cả thời gian cũng ngừng lưu động, toàn bộ đều bất động. Ngay cả gió cũng vậy. Băng trụ cũng như thế, vô cùng quý dị ngưng đọng ở không trung. Không hạ xuống, thật là quý dị tới cực điểm.

Quả cầu tuyết biến mất. Lúc này, quả cầu tuyết đã biến mất trong lòng bàn tay. Tuyết Hồn cầu được Chân Ương môn thai nghén vạn năm cứ như vậy bị dùng hết một quả, bên trong ẩn chứa khí băng hàn, sau mấy hơi thở toàn bộ đều được phóng tại khu vực vạn dặm này. Những thứ đó không phải là ngừng lại mà là bị đông cứng.

Gió bị đông cứng, băng trụ băng nhận cũng bị đông cứng. Thậm chí ngay cả hư không cũng bị đông cứng. Đây mới thực sự là đóng băng vạn dặm, ngay cả giấy dựa cũng không có, tất cả đều bị đóng băng trong nháy mắt. Sâu trong vùng cực bắc băng hàn chi khí tinh túy đến cực điểm, lúc này băng hàn chi khí tích lũy vạn năm phóng thích ra ngoài, vậy mà đông lạnh hết thấy nơi này, bao gồm cả hư không.

Vẫn là gương mặt kia. Tựa hồ điều hấn làm chỉ là một việc nhỏ không đủ. Nhìn dáng vẻ của hấn, ai lại nghĩ đến vị tuyệt thế cường giả được xưng là bất bại Tuyết Đồng này, vừa mới đóng băng hết thảy mọi thứ trong một khu vực. Thậm chí trong đó còn có một vị cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn, hận Thiên Ma Đế.

Vẻ mặt ngưng trệ, thân hình ngưng trệ, khí tức ngưng trệ. Hận Thiên Ma Đế vậy mà thật sự bị đóng băng, một chút giấy dựa cũng không có. Ngay trong khoảnh khắc đó bị đóng băng, cánh tay chậm rãi buông xuống. Vị Ương chân nhân nhìn chung quanh mình, tất cả đều bị đông cứng.

Ngoại trừ hấn ra.

“Thùng thùng thùng...”

Hư không vang lên tiếng động kỳ dị, đạo bào trắng không dính một hạt bụi chậm rãi đi về phía hận Thiên Ma Đế đang bất động. Vốn dĩ hấn đang đứng trên bầu trời hư vô, nhưng lúc này hấn lại phát ra loại âm thanh này. Tất cả đều nói rõ ngay cả hư không cũng bị đóng băng. Cho nên mới có âm thanh này.

“Thùng thùng thùng thùng.”

Loại thanh âm này dừng lại, Vị Ương một thân trắng như tuyết đứng trước người Hận Thiên Ma Đế. Xa xa nhìn lại, một màu đỏ như máu, một trắng tuyết.

Thật là dễ làm người khác chú ý, có chút thể hiện rõ, có chút chói mắt.

Chương thứ hai trăm bốn mươi một muốn diệt thiên.

Thiếu niên hai giọt nước trắng như tuyết đứng ở trước oán hận Thiên ly để thân, ánh mắt lạnh lùng, nhìn không ra một châu phú thanh. Nhưng lại không phải loại cái xác không hồn. Chỉ là lạnh lùng, lạnh lùng đến cực hạn. Có lẽ, thật phải ở dưới sông băng vạn năm kia đóng băng ngàn năm, mới có thể có được loại lạnh lùng này.

Lực lượng băng hàn tích lũy vạn năm phóng xuất ra đóng băng tất cả, trong vòng vạn dặm không thể thoát được. Tất cả khí tức của Phong, Vân, tất cả mọi thứ chỉ trong nháy mắt khi quả cầu tuyết hồn kia biến mất, bị đóng băng. Trừ thiếu niên trắng treo chói mắt kia, cái gì cũng không tránh được lực lượng băng hàn kia.

Ngay cả hận ý, bởi vì hận Thiên Ma Đế mà hận thù dường như đã bị lực lượng băng hàn đóng băng vạn dặm. Tuy rằng ở đây nhưng cũng không thể tiếp tục động đậy như trước được nữa. Không biết vì sao, giờ phút này nhìn thấy cảnh tượng trong vòng ngàn dặm trong lòng mọi người đều dâng lên một cảm giác tê lương, không rõ vì sao cũng không thể tiêu tán được.

Trong phạm vi vạn dặm kia, cái gì cũng nắm giữ trong tay thiếu niên trắng như tuyết, bất kể gió hay là cái gì. Vận mệnh đều nắm trong tay thiếu niên, thiếu niên băng hàn kia cùng sông băng vạn năm không khác nhau, trong miệng phun ra cái gì thì sẽ là cái đó.

Ngón tay nhẹ nhàng giơ lên, trên gương mặt thiếu niên Vị Ương bỗng nhiên hiện ra một nụ cười, trong nháy mắt, vạn vật tựa hồ đều bị dừng lại, thời gian cũng ngưng trệ, khi nụ cười còn chưa bung nở xuất hiện, lại như mặt trời ban trưa dâng lên, trong nháy mắt vạn vật thức tỉnh lại rung động như vậy. Chỉ đáng tiếc, trong sinh cơ vô tận kia, ẩn giấu sát khí dày đặc đến không hóa giải được.

“Phá “

Nụ cười đó mang lại cho Thiên Ma Đế tức giận, mỗi một người chết trong tay Vị Ương đều nở một nụ cười. Nhưng tới bây giờ số người có tư cách chết trong tay Vị Ương càng ngày càng ít. Lần này ngay cả một trong sáu Đại Ma Đế cũng phải chết trong tay vị cường giả số một Thiên Vân Đại Lục này, chẳng lẽ lại muốn vị cường giả đệ nhất đại lục Thiên Vân này cùng nhau chém giết đến cùng.

Lạnh lùng phun ra chữ kia, khu vực vạn dặm lập tức phản ứng, chỉ là phản ứng này cũng không phải là dấu hiệu tốt. Hòa tan, tựa như gặp ánh mặt trời, bị đóng băng hết thảy bắt đầu hòa tan. Lại tựa hồ ngại độ hòa tan quá chậm, thế mà sau một lát, hư không bắt đầu sụp xuống.” Âm âm âm âm.

Đây chẳng qua là âm thanh trong tưởng tượng, sự thật là mảnh khu vực vạn dặm này, căn bản một chút âm thanh cũng không có. Bởi vì nơi đó bắt đầu sụp đổ. Hư không giống như bị tuyết thế hung thú hung hăng đập qua, bắt đầu biến thành từng mảnh nhỏ, nhanh chóng sụp đổ.

“Vù vù.”

Phong thanh huy động. Tiếp theo, một tiếng hơi vang lên, một bầu trời khác xuất hiện, nhìn chăm chú vào tất cả sinh trong vòng vạn dặm. Hư không sụp xuống, hư không trong vòng vạn dặm đều đang sụp đổ, không thể ngăn cản. Từng mảng bầu trời sụp đổ, cuối cùng rơi vào khe nứt đen kịt.

Kinh khủng nhìn cảnh tượng kia, hư không trong vòng vạn dặm đều sụp đổ. Vậy nên tạo thành hư không loạn lưu mạnh như thế nào, nếu quét ra ngoài, sợ là ngoại trừ mấy vị cường giả Nguyên Anh kia. Những người còn lại, đều phải bỏ mình, ngay cả một chút cơ hội sống sót cũng không có. Nguyên Anh kỳ có thể xuyên qua hư không, có thể điều khiển thiên địa lực lượng, có thể thuận di.

Lấy hư không loạn lưu, nếu có lối ra, cũng không làm gì được những cường giả Nguyên Anh này. Nhưng những tu sĩ yêu thú khác thì không thể, mặc dù là Kết Đan Đại viên mãn, cũng không có khả năng sống sót trong hư không loạn lưu. Nhìn thấy vạn dặm khu vực kia, bởi vì một chữ của thiếu niên trắng

như tuyết, thế mà bắt đầu cuốn tới hư không loạn lưu vô cùng khủng bố.

“Oanh long long hô”

Ở khu vực này, loạn lưu giống như thủy triều quét qua tất cả. Bất cứ thứ gì cũng không thể may mắn thoát khỏi. Toàn bộ bị nổ nát sau đó cuốn vào bên trong khe hở hư không đen kịt tựa như không có điểm cuối. Loại uy thế này tựa như ở thế tục giới, chưa bao giờ gặp qua trường hợp phạm nhân. Đối mặt với tình cảnh ngàn năm không gặp phải đất nứt.

Nếu sống thì chỉ có thể là yêu cầu xa vời mà thôi.

“Hắn điên rồi sao...”

Bao gồm cả hai vị cường giả Nguyên Anh kia của Thần Tiêu Đạo Tông, lúc này đều là cùng một ý niệm. Nhìn thấy Hư Không Loạn Lưu kinh khủng vô cùng kia, hư không sụp đổ hình thành loạn lưu vạn dặm. Trừ phi hai người tự bạo, mới có thể tạo thành loạn lưu khủng bố như thế. Nhưng hiện tại, nếu để cho loạn lưu thổi quét ra, chỉ sợ sơn môn Thần Tiêu Đạo Tông sẽ bị hủy hoại.

“Lôi Trì có thể ngăn trở không?”

Một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu. Lôi khiếp sợ kinh hãi hiện lên, tuy cấm chế Lôi Trì vô cùng mạnh mẽ. Bảo vệ Thần Tiêu Đạo Tông cũng đã mấy vạn năm, nhưng đối mặt với họa kiếp lần này, dường như chưa chắc có thể tiếp tục bảo vệ chu toàn Thần Tiêu.

“Đáng giận...”

Gương mặt Lôi Thần đỏ bừng lên, hắn vừa tức vừa giận, vốn dĩ là mời cứu tinh lại đây. Ai ngờ mời tới lại là một tên sát tinh. Thậm chí còn kinh khủng hơn đại quân yêu thú của Thiên Lang điện, trừ phi mang theo mạng Lôi Thần, nếu không thì khó có khả năng chặn được mối họa.

Thế nhưng vì Thần Tiêu Đạo Tông, Lôi Thần hắn có thể bỏ được mạng hay sao?

Toàn bộ những tu sĩ trông thấy cảnh tượng khủng bố kia, đều là một ý niệm trong đầu, bất quá bọn hắn càng lo lắng cho tính

mạng của mình hơn. Chứ không phải cái gì mà Thần Tiêu Đạo Tông tồn vong, nhưng lúc này lại có một người, sắc mặt ngược lại trầm tĩnh.

Ánh mắt rơi trên người Vị Ương cùng Hận Thiên kia, lấp lánh hào quang, không biết suy nghĩ cái gì. Ở sau lưng hắn, một mảnh huyết vụ bao phủ một bóng người, bên trong truyền đến tiếng kêu thê thảm vô cùng. Ai nghe được tiếng kêu kia, đều sẽ từ trong giấc mơ bừng tỉnh, người kia tựa hồ chịu đựng thống khổ mà thể bội không thể chịu nổi nhất.

Khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, nửa người trên quần áo đã không thấy nữa, lộ ra lồng ngực cùng ngực. Ở nơi ngực trần trụi kia, máu thịt be bét. Một con huyết trùng không ngừng vặn vẹo thân hình đang trắng trợn nuốt lấy máu thịt người này, chậm rãi tới gần trái tim hắn, cái miệng đầy máu quỷ dị dữ kia phát ra từng tiếng rít gào.

Chỉ cần nghe được là trong lòng bốc lên một hơi lạnh, nhưng tất cả những thứ này đều bị huyết vụ đang quay cuồng ngăn cản, cái gì cũng bị ngăn cản không thể truyền ra khuôn mặt của người kia, chính là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ đang chém giết cùng Triệu Vô Tà. Trên chiến trường, đám yêu thú tu sĩ thấy huyết vụ vẫn luôn âm âm, còn tưởng rằng hai người đang chém giết.

Nhưng không biết, lúc này Triệu Vô Tà đã mạnh mẽ đến mức khủng bố, sau khi tu sĩ kia bị huyết vụ bao phủ. Cũng không lâu lắm, huyết trùng trong Nhân Chung Kiếm đã lấy mạng của hắn, bây giờ chỉ là tế luyện một con Nhân Trùng mới. Cảm nhận được hơi thở hưng phấn từ trong Nhân Tử Kiếm truyền đến, khoe miệng Triệu Vô Tà nở một nụ cười tàn nhẫn.

Nhưng vẫn là một đôi mắt chén mở ra. Nhìn khu vực vạn dặm đang sụp đổ kia, dường như hư không loạn lưu khủng bố sắp tràn ra ngoài. Đến lúc đó, Thần Tiêu Đạo Tông sắp bị phá hủy, gần như tất cả yêu thú tu sĩ đều cảm thấy đại họa lâm đầu. Nhưng Triệu Vô Tà lại cảm giác có một loại khí tức khác thường đang áp ứ.

Ánh mắt tìm kiếm thật lâu, cuối cùng vẫn rơi vào trên người nam tử áo đỏ kia, hận Thiên Ma Đế.

“Oanh “

Ngay lúc ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn vào người Hận Thiên, hư không cũng đột nhiên sụp đổ. Song đàn đột nhiên sụp đổ trước dấu hiệu hồng y thắng máu, hận Thiên Ma Đế cả người bị cuốn vào trong hư không loạn lưu. Nhưng chính cảnh tượng này lại xuất hiện, khoe miệng Triệu Vô Tà càng thêm vui vẻ.

Thân ở trong huyết vụ, ánh mắt lại dời đi, rơi vào trên thân những đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông kia. Cho đến bây giờ mới thôi, tổn thương nghiêm trọng nhất không phải là Thần Tiêu Đạo Tông hấn, mà là đại quân yêu thú. Chính là Thần Tiêu Đạo Tông không để ý thanh danh ra tay với đại quân yêu thú một cái, liền có mấy vạn yêu thú chết, dưới kiếm khí Thiên Hà của hấn.

Tuy cuối cùng hận Thiên Ma Đế dưới lời vờn cứu được mấy vạn yêu thú còn lại, nhưng mấy vạn yêu thú kia cũng bị trọng thương, cùng Thần Tiêu Đạo Tông kia chém giết một trận. Lại không biết có bao nhiêu yêu thú bỏ mạng, cho nên đến bây giờ, tổn thương Thần Tiêu Đạo Tông cũng không tính là nghiêm trọng lắm. Bất quá ánh mắt di chuyển một hồi, Triệu Vô Tà lại nhìn về phía mười vạn tu sĩ kia viện trợ, trong ánh mắt tuôn ra hung quang.

Triệu Vô Tà không thèm nhìn những cái khác mà nhìn đám tu sĩ tựa như những con sói đang nhìn con mồi, trong bụng hiện lên tâm tư ngoan độc.

“Ồ “

Thiếu niên trắng như tuyết nhìn nam tử áo đỏ tuần mỹ đến yêu dị kia bị cuốn vào trong không gian loạn lưu, sắc mặt hơi đổi, nhưng cũng chỉ hơi đổi mà thôi, cũng không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc gì cả, chỉ là một tia nghi hoặc xuất hiện trong mắt hấn. Một đôi mắt so với băng tuyết còn tinh khiết hơn, trong con ngươi sạch sẽ, đây cũng là lần đầu tiên xuất hiện cảm xúc của nhân loại.

Từ lúc xuất hiện, hấn đã lạnh như băng, rất ít khi nhìn thấy bộ mặt của con người. Nhưng hiện tại, tất cả mọi người vẫn chưa có cảm giác gì, bởi vì hiện tại chính là bộ dáng của hấn.

Cuối cùng phân tiết, xem như một lần một trăm bảy mươi bốn kết cục.

Tất cả mọi người đều dừng tay, nhìn chăm chú vào khu vực vụn dậm kia.

Cuộc chém giết giữa Vị Ương chân nhân và Thiên Ma Đế mới là mấu chốt quyết định cuộc chiến tranh này như thế nào kết thúc, nếu như hận Thiên Ma Đế thua, đương nhiên Thiên Lang điện sẽ đại bại. Có thể còn sống trở lại mười vạn đại sơn hay không cũng khó, vấn đề, nếu là Vị Ương chân nhân đại bại, vậy có nghĩa là Thần Tiêu Đạo Tông sắp xui xẻo rồi.

Nhưng bây giờ.

“Thua rồi sao?”

Sắc mặt thanh kỳ rất kỳ quái, nghi hoặc không nói ra được hay là hoảng sợ. Bất quá hắn vẫn không thể tin được nhìn thân thể hận Thiên Ma Đế bị cuốn vào trong hư không loạn lưu kia, thậm chí ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có. Không thể không nghi ngờ, bởi vì uy lực của tuyết hồn cầu hắn cũng đã lĩnh giáo qua.

Tuy khủng bố nhưng cũng không đến nỗi phải chôn vùi một cường giả tuyệt thế Nguyên Anh Đại viên mãn như vậy. Không chỉ là hắn, toàn bộ tu sĩ yêu thú có kiến thức đều sững sờ nhìn cảnh tượng này. Nhưng dạng thứ hai, bọn họ sẽ biết đáp án. Nhưng đáp án này cũng làm cho bọn họ kinh hãi không thôi.

“Ta hận trời vì thiên bất công, muốn diệt trời.”

Thanh âm vừa xa lạ lại vô cùng quen thuộc xuất hiện ở trong phạm vi vụn dậm sụp đổ kia. Làm sao, bóng người màu đỏ chậm rãi xuất hiện, dung nhan tuấn mỹ yêu dị, hình như là áo bào đỏ máu. Chính là hận Thiên Ma Đế bị hư không loạn lưu trước mắt bao người, vẻ mặt thô lệ khí, nào còn có bộ dáng như lúc trước bị băng hồn cầu đóng băng.

Chân chính để cho đông đảo yêu thú tu sĩ kinh hãi vẫn còn ở phía sau, sau khi bóng người huyết hồng kia xuất hiện, trong bầu trời không ngờ lại xuất hiện một cái huyết hồng. Hận Thiên Ma Đế một cái là hận Thiên Ma Đế. Trong ánh mắt kinh

hải của tất cả yêu thú tu sĩ, khu vực trong vạn dặm kia., Từng “Hận Thiên Ma Đế” lần lượt xuất hiện, mọi người còn chưa kịp hô hấp một cái thì ở trong khu vực này đã hiện đầy bóng người “Thù Thiên Ma Đế màu máu”, tựa như biển máu ngưng tụ ở không trung.

Nhưng mà lúc này bắt đầu lan tràn toàn bộ bầu trời, không phải là huyết khí, mà là hận ý. nồng đậm đến mức làm cho người ta một chút ý chí phản kháng cũng không cao nổi hận ý, cảm thụ được khí tức hận ý này, mặc kệ tâm trí người kiên định như thế nào. Ở trong khoảnh khắc đó cũng sinh ra ý niệm vô cùng oán hận, ý niệm này dâng lên trong đầu, lập tức lây nhiễm không biết bao nhiêu tu sĩ yêu thú.” Ta hận thiên hận, hận thiên hận.

Mỗi một tu sĩ yêu thú bị hận ý kia lây nhiễm đến, giờ phút này đều đang oán hận mình, bất quá không phải hận mình. Cũng không sinh ra ý niệm tự bạo trong đầu, nhưng đều nhớ lại con đường tu luyện của mình. Vì lấy được công pháp tốt, cùng đồng môn lục đục với nhau, lấy lòng trưởng bối sư môn. Vì tranh đoạt một gốc linh thảo, cùng tu sĩ khác đánh nhau lớn, thậm chí có đôi khi còn hạ độc thủ sau lưng. Vì tranh đoạt địa bàn, vì tranh đoạt, vì lục đục với đồng môn, lấy trưởng bối.

Bất luận là yêu thú hay tu sĩ, nếu muốn tu luyện tới cảnh giới cao hơn, đều đã trải qua không biết bao nhiêu lần. Lúc mình là kẻ yếu, đối mặt với kẻ mạnh khi dễ sẽ phải nhẫn nhịn ỉn ỉn. Ai nói sâu kiến là bi ai. Kỳ thật những tu sĩ nắm giữ lực lượng mà đã nhân bình thường căn bản không thể tưởng tượng nổi, chúng càng bi ai hơn.

Được lực lượng, khát vọng kéo dài tuổi thọ càng thêm cường đại, thì khát vọng vĩnh sinh bất tử. Đại hạn ngàn năm kia, tựa như một thanh kiếm sắc, treo ở trong lòng vô số tu sĩ yêu thú. Cho dù vượt qua được chướng ngại Nguyên Anh, đối mặt với chướng ngại Hóa Thần tàn khốc kia, cũng phải nuốt hận.

“Hận đi hận đi, ha ha ha...”

Đang đứng ở trước mặt Vị Ương, trên mặt nam tử áo đỏ nở ra một nụ cười sáng lạn. Hình như là đang cười nhạo cái dáng còn chưa đáp lời của hắn trước đó, hắn cười lớn, khí thế tăng

vọt. Ở trên chiến trường này, có vài chục vạn yêu thú cùng nhân loại, đều bị hận Thiên Ma Công của hắn tạm thời khống chế tâm thần.

Đồng thời sinh ra hận ý này, cho dù có hộ vệ của Lôi Trì, Thần Tiêu Đạo Tông cũng không ngăn được những hận ý kia ăn mòn. Oán niệm con người rất lớn, đôi khi có thể sinh ra lực lượng cường đại. Lúc này sinh ra ý niệm oán hận lại là những tu sĩ yêu thú vô cùng mạnh mẽ kia, bọn họ cũng không biết.

Bởi vì hận ý mà bọn họ sinh ra đều bị hận Thiên Ma Đế hấp thu, chỉ là một giới, “Hận Thiên Ma Đế” mượn những hận ý kia, thân hình vốn mơ hồ đã bắt đầu trở nên ngưng thực. Vì vậy, hận ý càng thêm dày đặc bắt đầu thổi quét toàn bộ sơn môn Thần Tiêu Đạo Tông.

“Ha ha ha ha, ta muốn diệt thiên...”

Cười to tùy ý, mấy chục vạn năm cùng mấy vạn tu sĩ kia giống như đều biến thành tín đồ hận Thiên Ma Đế vậy. Sinh ra lực lượng giống như tín ngưỡng vậy, toàn bộ rót vào trong đám phân thân của hận Thiên Ma Đế. Vậy mà lực lượng của hắn ở đây đã phục hồi, khí thế bạo phát từ trước đến nay chưa từng có.

“Muốn đưa bản tọa vào Hư Không Loạn Lưu tiểu Vị Vị Vị Ương, quả thực là nằm mơ. Bất quá, hôm nay bản tọa sẽ như người mong muốn. Đừng tưởng rằng ta không biết người hạ cấm chế, ta hủy cấm chế này, để cho hư không loạn lưu phá hủy Thần Tiêu Đạo Tông. Đến lúc đó xem người trả lời thế nào ha ha ha...”

Lúc này hận Thiên Ma Đế như điên cuồng. Lời nói ra lại càng cực kỳ điên cuồng, không ngờ hắn ta lại muốn hủy đi toàn bộ Thần Tiêu Đạo Tông.

Chương thứ hai trăm tư mươi hai, hư không loạn lưu.

Tông môn Nhân Kinh Lôi Chấn và Thần Tiêu Đạo Tông đều kinh hãi thất thố, đến lúc này Vi San Bát mới xuất hiện, khu vực vạn dặm phía trước tuy vẫn luôn sụp đổ. Hư không loạn lưu quét qua tất cả cũng bão táp điên cuồng, thế nhưng mặc kệ gió lốc trong hư không loạn lưu phun trào như thế nào, vẫn phải dừng lại ở biên giới, không thể tiến lên mảy may, càng miễn bàn muốn thổi bay ra ngoài, phá hủy toàn bộ Thần Tiêu Đạo Tông.

Nhưng hiện tại, hận Thiên Ma Đế không biết từ đâu chui ra, vậy mà có thể nhìn thấu cấm chế chưa vững vàng. Hắn ta muốn phá hủy những cấm chế kia, sau đó dẫn dắt hư không loạn lưu, phá hủy toàn bộ Thần Tiêu Đạo Tông.

“Ha ha ha.” Hôm nay đứa bé bất bại bại đã thua trong tay ta, ha ha ha.” Hận Thiên Ma Đế đứng trên không gian sắp sụp đổ kia, hư không loạn lưu cuồng bạo cứ lần tới gần hắn., Cũng sẽ bị khí tức đỏ như máu bắn ra. Ma công hắn tu luyện là hận nhất mạch Thiên Ma Đế truyền xuống, kỳ dị vô cùng, có thể hấp thu hận ý để tu luyện. Lúc này mấy chục vạn tu sĩ yêu thú kia đều bị ảnh hưởng, sinh ra vô tận hận ý, lập tức liền trợ giúp hỏa diễm ma đầu này tăng lên.

“Vù “

Thân hình biến mất trên không trung, thuần di, lại xuất hiện tại biên giới khu vực này. Trên hai bàn tay đều xuất hiện một đoàn huyết quang, hướng về một mảnh rìa hư vô chớp tới. Tiếng gió đột khởi, bởi vì đôi trảo kia tạo ra âm thanh cuồng bạo, cường giả Nguyên Anh chính là cường giả Nguyên Anh. Động thủ liền là động tĩnh to lớn vô cùng, trong lúc đó tiếng gió lớn lay động, vậy mà khó khăn lắm ngăn cản được một đợt hư không loạn lưu vọt tới.

Nhưng cũng chỉ là một đợt mà thôi, Huyền tiếp theo, hư không loạn lưu bị cản trở kia tựa như nổi giận, đem phong thanh cổ

vũ kia cắn nuốt, nhưng vẫn như cũ không thể gần gũi hận Thiên Ma Đế. Hận Thiên Ma Đế lúc này cùng với mấy chục vạn yêu thú tu sĩ vô cùng hận ý nối liền cùng một chỗ, vô cùng mạnh mẽ.

“Hừ “

Ngay khoảnh khắc tiếng gió hư không loạn lưu thôn phệ, bạch quang bỗng nhiên lóe lên trên không trung, một bóng người trắng như tuyết xuất hiện ở phía sau hận Thiên Ma Đế. Bàn tay còn muồn trắng hơn cả nữ nhân không biết bao nhiêu lần chậm rãi vươn về phía lưng của hận Thiên Ma Đế. Chỉ là kỳ quái là, trong lúc động thủ hần vậy mà không hề nhanh chút nào.

Ngược lại như là thứ chậm chạp đờ đờ, một chút sức lực cũng không nhìn ra. So sánh với khí thế ngập trời như hận Thiên Ma Đế, khí thế sau khi động thủ quả thực bình thản. Thế nhưng thiên sinh chính là như vậy, hận Thiên Ma Đế không thể không thu hồi hai tay. Bởi vì hần có một loại cảm giác, nếu hần thật sự phá hủy tầng cấm chế kia, giải phóng Hư Không Loạn Lưu ra ngoài.

Đôi tay còn trắng hơn cả nữ nhân kia sẽ cắm vào hậu tâm của hần, trực tiếp bóp nát trái tim. Cường giả Nguyên Anh kỳ tuy rằng mất đi thân thể nhưng không có một vị cường giả Nguyên Anh nào nguyện ý mất đi thân thể, bởi vì một khi mất đi thân thể thì chiến lực sẽ giảm xuống rất thấp, thậm chí còn không bằng một vị Kết Đan Tông Sư.

Mà muốn tìm một thân thể mới, cũng không biết sẽ gian nan bao nhiêu, huống chi muốn tiến hành đoạt xá cũng phải hao phí không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo. Huống chi, thân thể cường giả Nguyên Anh đều đã trải qua ngàn năm rèn luyện linh khí, nếu không vạn bất đắc dĩ, không có một cường giả Nguyên Anh nào sẽ tùy ý để thân thể mình bị phá hủy.

Mặc dù có lẽ hần đã từ bỏ thân thể này, hận Thiên Ma Đế có thể kéo theo Thần Tiêu Đạo Tông chôn cùng, nhưng hận Thiên Ma Đế là một trong sáu đại Ma Đế Ma Đạo. Ở trong Ma Đạo, địa vị rất cao, tôn quý vô cùng, làm sao có thể vì phá hủy Thần Tiêu Đạo Tông mà bồi thường được bản thân, có cừ oán với Thần Tiêu Đạo Tông chứ không phải vì hần hận trời.

Mà là Thiên Lang Điện, cho nên, hận Thiên Ma Đế không có chút vẻ tiếc hận nào thu tay về.

Nhìn thấy hận Thiên Ma Đế thu hồi bàn tay, nhưng vị Ương lại không có ý buông tha oán hận của mình, bàn tay của một đôi Bạch Triết vẫn đi về phía sau lưng của Hận Thiên.

“Hoa “

Hận Thiên Ma Đế quay người lại, một mảnh huyết quang bao phủ trên bàn tay hắn ta, đón đầu sóng gió.

“Bành bành”

Hai vị cường giả Nguyên Anh chém giết sẽ quyết định kết quả cuộc chiến này, nhưng lúc này những tu sĩ yêu thú kia đều không có thời gian đi xem. Bởi vì đại chiến lại bắt đầu, cho dù có yêu thú hoặc tu sĩ muốn dừng tay, nhưng cũng không thể. Chỉ cần không phân thắng bại, giết chóc sẽ tiếp tục, chiến tranh sẽ tiếp tục.

Thật ra bắt đầu từ hôm nay, Thiên Lang điện và Thần Tiêu Đạo Tông đã kết thù hận không cách nào hóa giải được. Ít nhất hiện tại xem ra chính là như vậy, bởi vì món đồ kia, song phương đều cho rằng món đồ mà mình vẫn luôn tranh đoạt kia rơi vào tay đối phương, cừu hận sẽ vì điều này mà một mực kéo dài xuống.

Bên trong chiến trường, nếu có người nào rảnh rỗi quan sát cuộc chém giết giữa hai vị chí cường giả. Chỉ có hai người. Triệu Vô Tà, còn có lão giả mây kiếm, vẫn luôn ngồi xếp bằng trên không trung. Bất luận biến hóa gì cũng không khiến hắn di chuyển chút nào, toàn thân lão giả mây kiếm đều có khí tức cực kỳ sắc bén. Như một lưỡi kiếm vây quanh, kiếm khí vô hình ngưng tụ trên người hắn, chỉ cần nhìn hắn một cái, giống như nhìn thấy ngàn vạn kiếm khí.

Lúc này tại phiên khu vực vạn dặm đã dần dần đình chỉ sụp đổ kia, có hai người đang chém giết nhau, bất quá nhìn qua lại không giống như là hai cường giả tuyệt thế Nguyên Anh Đại viên mãn. Càng như là hai tu sĩ tầm thường, tu sĩ cấp thấp. Hai người không dựa vào binh khí, cũng không có độ nhanh chóng, càng thêm không thuận di.

Mà là quyền cước giao nhau, tựa như ở kiếp trước, những võ giả mà Triệu Vô Tà nhìn thấy. Tuy nói đối với dân chúng bình thường mà nói là tồn tại mạnh mẽ, nhưng đối với tu chân giả mà nói, bất quá chỉ là sâu kiến mà thôi. Lúc này chính là như vậy, một đạo thân ảnh huyết hồng trắng như tuyết chém giết cùng một chỗ, mỗi một chiêu đều chậm, có thể.

Đừng nói Triệu Vô Tà, cho dù đối một tu sĩ cấp thấp hoặc yêu thú khác cũng có thể nhìn thấy rõ ràng như vậy. Ngay từ đầu Triệu Vô Tà cũng nghi hoặc nhưng sau khi hắn ta đàm xong, thần sắc lập tức trở nên ngưng trọng.

Lần đầu tiên, ánh mắt rơi vào trên người Vị Ương kia, trong ánh mắt Triệu Vô Tà vậy mà mang theo một chút kính nể. Chém giết ở trên Hư Không Loạn Lưu kia cũng chỉ có hai vị cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn mới có thể làm được. Nguyên bản với tu vi mạnh mẽ của hai người, cũng không cần phải chém giết gian nan như thế.

Thế nhưng động thủ chưa ra tay trước, áp chế sức mạnh của mình, giữ vững cân bằng với hư không loạn lưu kia. Hơn nữa còn kéo cả hận Thiên Ma Đế vào, đừng nhìn hai người hình như đang tùy tiện đánh nhau, nhưng mỗi một chiêu đều cực kỳ nguy hiểm. Nếu ai phá vỡ cái cân bằng trước, người còn lại sẽ nắm lấy cơ hội, lập tức đem cái cân bằng bị phá vỡ kia đưa vào trong hư không loạn lưu.

Tình thế trở nên vô cùng vi diệu, tiền Ương cùng hận Thiên Ma Đế tu vi tương đương, nhưng xem ra, vị Vị Ương này tinh thông tính toán. Vị Vị Ương này đã không còn là tấm gương từ năm trăm năm trước. Vì theo đuổi lực lượng điên phong, hắn học được tính kế, trở nên càng thêm đáng sợ.

“Uống đi!”

Hận Thiên Ma Đế sắc mặt đỏ lên, hắn và Hoàn Ương lúc này bất quá chỉ là quyền cước chạm nhau, hơn nữa thời điểm quyền cước đụng nhau cũng không có nổ tung chân nguyên gì.

Rõ ràng trong cơ thể có lực lượng vô cùng mạnh mẽ, ngay cả một phần vạn cũng không thể đánh ra được sự hưng phấn của Diệp Huyền, hắn buồn bực nghĩ đến Diệp Huyền và mấy chục

vạn yêu thú tu đình đang không ngừng buông lỏng, theo thời gian trôi qua, một chút liên hệ kia cũng đã bị đứt rời.

Lúc này, trên chiến trường vẫn đang diễn ra một trận chém giết vô cùng thâm hiểm. Nhưng hận ý trong lòng những tu sĩ yêu thú kia cũng dần dần tiêu tán.

Không chỉ hận Thiên Ma Đế, thật ra cũng không tốt. Cường ép áp chế sức mạnh của chính mình. Đây chính là lực lượng Nguyên Anh Đại viên mãn, giờ tay nhắc chân đã khiến thiên địa biến sắc, nhưng lúc này nếu cường ép áp chế, khó khăn trong đó cho dù không nói cũng rất rõ ràng. Vị thiếu niên dung nhan tựa như hàn băng vạn năm kia lúc này cũng xuất hiện một chút ửng hồng.

Như đi trên băng mỏng, hai người đều phải giữ thăng bằng, nếu không một người khác sẽ lập tức bắt lấy cơ hội đưa hấn vào trong hư không loạn lưu. Bình thường lấy lực lượng của bọn hấn, muốn từ trong hư không loạn lưu đi ra cũng không tính là việc khó, nhưng lúc này, bên ngoài vết nứt hư không còn có một cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn nhìn chăm chăm sắp xong, cho dù có bản lĩnh lớn bằng trời cũng chỉ sợ không ra được.

Một khi chân nguyên hao hết thì sẽ mất mạng trong hư không loạn lưu. Hung hiểm trong đó quả thực không thể dùng ngôn ngữ để nói ra, hai người đều vô cùng cẩn thận, duy trì cân bằng thể nhưng hai người lại không hề hay biết.

Bởi vì hành động lần này của hai người, một người lại được lợi ngay lập tức. Lão giả mày kiếm, cường giả Nguyên Anh vừa mới tấn chức. Lão ngồi xếp bằng trên hư không, không áp chế được khí tức của mình, chỉ có thể mặc cho mũi nhọn trên người bộc lộ ra. Thế nhưng lúc này hai mắt của lão ngưng tụ trên người Hận Thiên Ma Đế cùng Vị Ương chân nhân, ánh mắt lóe lên, lại có một loại khí tức minh ngộ xuất hiện trên người hấn.

“Rầm rầm “

Hai cỗ khí thể rõ ràng từ trên người hấn âm âm bạo hưởng, trẻ con hình thành hai cỗ khí trụ, phóng lên trên bầu trời. Kiếm

khí lôi quang. Hai đạo khí trụ kia, một đạo đều dùng kiếm khí sắc bén đến cực điểm tạo thành. Một đạo là lôi quang màu tím, thời điểm nổ vang, tản mát ra uy áp không thua gì một đạo kiếm khí trụ khác.

“Ích ngộ...”

Trong huyết vụ, Triệu Vô Tà lộ ra vẻ kinh ngạc. Ánh mắt hắn ta đang ngồi xếp bằng trên người lão giả mây kiếm. Lúc này lão giả mây kiếm tựa như tiến vào một loại cảnh giới huyền ảo. Hai đạo khí trụ đánh lên bầu trời bắt đầu lay động, hơn nữa trong lúc lắc lư, dần dần trở nên yên lặng.

Khí tức lợi hại đến cực điểm trên người bắt đầu biến mất, trở nên bình thản không có gì lạ, giống như người thường vậy. Viên cân này, quá trình chậm rãi tiến hành, hai đạo cột khí trên bầu trời cũng bắt đầu chậm rãi dung hợp cùng một chỗ. Kiếm khí cùng lôi quang hoàn toàn dung hợp một khe cũng không có.

“Oanh”

Đợi khi hai cột khí trụ dung hợp lại một chỗ, khí tức hoàn toàn bất đồng xuất hiện, kiếm khí lắng lại mang theo cảm giác hủy diệt hết thảy. Tựa như sấm sét trên chín tầng trời, Lôi Bắc chớp động, lại giống như kiếm khí của Lăng Tiêu Cửu Thiên, cắt đứt hết thảy.

Tăng lên.

Động tĩnh lớn như vậy xảy ra, lập hội liền kinh động bốn cường giả Nguyên Anh còn đang chém giết. Bốn đạo thần thức đảo qua, lập “Nhìn thấy ngồi xếp bằng trên không trung là lão giả mây kiếm khí tức biến hóa rất rõ ràng. Lôi Thần và tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông sắc mặt vui vẻ. Lão giả mây kiếm không ngờ lại tấn thăng cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ.

Kinh khủng, thiên tài yêu nghiệt. Chỉ sau hai ngày ngắn ngủi, không nghĩ tới có người có thể từ sau khi tấn thăng lên Nguyên Anh Sơ Kỳ, trong hai ngày ngắn ngủi đã tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh Trung Kỳ. Không biết có phải do hậu tích bạc hay không, lão giả mây kiếm cùng tông chủ Thần Tiêu Đạo vốn là sư huynh đệ, nhưng đã nhiều năm trôi qua.

Thần Tiêu Đạo Tông tông chủ đã là Nguyên Anh trung kỳ, lão giả mày kiếm vẫn là Kết Đan đại viên mãn. Không nghĩ tới, trong vòng hai ngày ngắn ngủi, chênh lệch có thể so với mấy trăm năm tu luyện đã không còn.

Thần Tiêu Đạo Tông lại thêm một vị cường giả Nguyên Anh trung kỳ, lần này, Thiên Lang Điện muốn tiêu diệt Thần Tiêu Đạo Tông, chỉ sợ là không thể được rồi.

Lão giả mày kiếm thần sắc lạnh lùng, không thấy buồn, chỉ nhắm mắt cảm thụ cảnh giới hiện tại. Sau đó ánh mắt nhìn về phía tông chủ nhà mình, cùng với điện chủ Thiên Lang điện, hai người chém giết trong Lôi Trì.

Đem sửa soạn, Lôi trì khuấy động quay cuồng.

Dứt khoát lần hai tay ấn thuật chia sẻ lần cuối cùng là năm trăm bảy mươi bảy.

Không ngừng nghỉ, thiên lôi chỉ lực mạnh mẽ không ngừng tràn ra, thỉnh thoảng lại đem tu sĩ Yêu thú vô ý tới gần chôn vùi.

“Hừ “

Chỉ có một tiếng hừ lạnh vang lên, lão giả mày kiếm đã động. Nơi lão giả này không phải khu vực vạn dặm, thuần di hoàn toàn không có vấn đề. Chỉ trong một cái chớp mắt, ngay sau đó lão đã xuất hiện ở bên ngoài Lôi Trì. Lòng bàn tay chợt lóe hào quang. Một thanh trường kiếm bỗng nhiên xuất hiện. Trên thanh trường kiếm này tràn ra uy áp mạnh mẽ, bởi vì lão giả mày kiếm đã tiến cấp lên Nguyên Anh kỳ, chuôi huyền khí phi kiếm mà lão đã giao tu nhiều năm cũng được lợi.

Uy lực tăng mạnh, bàn tay chậm rãi vuốt ve thân kiếm, tựa như vuốt ve thê tử của chính mình. Kiếm tu cả đời chỉ tu được một thanh kiếm, kiếm, lông mày lão giả tuy chỉ là nửa kiếm tu, nhưng đồng dạng cũng chỉ tu một thanh kiếm.

Đứng ở bên ngoài Lôi Trì, hần lạnh lùng nhìn điện chủ Thiên Lang điện, xem ra dễ dàng động thủ rồi. Đánh lén với rất nhiều tu sĩ Thiếu Tiên đạo cũng toàn là đối trá, ít nhất thì vị lão giả mày kiếm này cũng không phải. Đứng ở bên ngoài Lôi Trì, nói rõ cho người biết, hần có thể sẽ đánh lén.

Khóe miệng nhếch lên ý cười lạnh lùng, lúc này nơi nào còn quản cái gì khác, tông môn sinh tử tồn vong. Kiếm mi lão giả đối với Thần Tiêu Đạo Tông là vô cùng trung thành. Vì Thần Tiêu Đạo Tông, đánh lên một cường giả Nguyên Anh mạnh mẽ hơn mình cũng không tính là mất mặt. Huống chi, hấn căn bản không quan tâm có mất mặt hay không. Hấn chỉ để ý, Thần Tiêu Đạo Tông tồn vong.

“Oanh “

Một trảo đập bay tông chủ Thần Tiêu Đạo tông điều khiển lực lượng thiên lôi mạnh mẽ, cự lang màu trắng bạc nói tiếng người. Một đôi mắt sói lạnh lùng nhìn thẳng vào lão giả mày kiếm bên ngoài Lôi Trì.

“Quê hương muốn chiến thì chiến, hai người các ngươi cùng lên đi. Bản tọa sợ ai, giết!”

“Giết, giết, giết, giết, giết, giết.

Thiên Lang điện chủ gào rú một tiếng, lập tức khiến cho rất nhiều yêu thú đồng cảm, trong lúc nhất thời, trên chiến trường quanh sơn môn Thần Tiêu đạo vang vọng tiếng thú rống, một hòn đá kích khởi ngàn tầng sóng, đại quân yêu thú khắp nơi gào rú. Những tu sĩ đã sớm chém giết với chúng, không chịu yếu thế chút nào, vậy mà cũng bắt đầu rống to lên.

Ngoại trừ tu sĩ Chân Ương môn hai mươi vạn khí tức lạnh như băng, toàn bộ chiến trường đều là tiếng gào rú vô tận. Chấn vang bầu trời, tu sĩ mười vạn huyết hồng do Thiên Ma Đế mang đến cũng giống như vậy, đều hung hăng gào thét lên, trong lúc nhất thời, toàn bộ bầu trời đều bị chấn động rung động âm âm.

Những biến cố này xuất hiện, lại dẫn tới một biến cố lớn hơn. Vốn hai vị cường giả còn đang chém giết, chẳng biết tại sao, vậy mà cũng bị ảnh hưởng. Trong lòng đều là chiến ý tăng vọt, vậy mà đồng thời bạo lực lượng trong cơ thể.

“Oành oành đùng đùng” oành đùng đùng

Hai nắm đấm oanh kích cùng một chỗ, hai cỗ lực lượng mạnh mẽ đến cực điểm va chạm vào nhau.

“Phốc phốc “

Gần như đồng thời, trong khoảnh khắc đó, hai cường giả tuyệt thế đồng thời phun ra một ngụm máu lớn màu đỏ thẫm, thân hình hai người đều bị hư không loạn lưu trong nháy mắt đó đánh bay.

Khủng khiếp thật sự ở phía sau, bởi vì hai người đồng thời tuôn ra lực lượng mạnh nhất.

Cân bằng kia rốt cục bị phá vỡ, hai cỗ lực lượng mạnh mẽ đụng vào nhau, lập tức dẫn động hư không loạn lưu dưới chân bọn họ. Nguyên bản vết nứt hư không đã dần khép lại đã bắt đầu rạn nứt. Hơn nữa lần này càng thêm kinh khủng.

“Rẹt rẹt xoẹt” tiếng nổ vang ầm ầm như sông.

Những tu sĩ yêu thú đang chém giết nhau cũng đồng thời dừng lại, vô cùng kinh hãi nhìn tất cả mọi thứ trong hư không. Bởi vì trước đó không Ương vận dụng Tuyết Hồn Cầu, đóng băng vạn dặm không gian và hận Thiên Ma Đế kia, chỉ là đáng tiếc, bị đông cứng căn bản không phải hận Thiên Ma Đế, mà chỉ là một phân thân của hắn mà thôi.

Phân thân như vậy, hận Thiên Ma Đế không biết bao nhiêu cái. Vị nhận một ngón tay điểm nát không gian đóng băng kia, khiến không gian vạn dặm kia sụp đổ, lập tức tạo thành hư không loạn lưu. Bất quá chướng ngại trước lúc toái không gian, thiết lập cấm chế, sau đó lại cưỡng chế áp chế lực lượng của mình cùng oán hận Thiên Ma Đế động thủ, làm cho hận Thiên Ma Đế cũng không thể không bảo trì cân bằng.

Nguyên bản bởi vì sức mạnh của hai người đã áp chế đến mức thấp nhất nên Hư Không Loạn Lưu ở trong khu vực này cũng dần dần khôi phục, nhưng không nghĩ tới. Không biết vì sao, sát khí chiến ý do mấy chục vạn yêu thú và tu sĩ rống lên kia lại ảnh hưởng tới hai gã cường giả cấp bậc khác nhau. Hai người đồng thời bạo lực lượng mạnh nhất, oanh kích vào nhau, lập tức làm lỗ hổng mở rộng ra.

Vốn chỉ là vạn dặm, nhưng bây giờ, phạm vi ngàn dặm lại bị hư không loạn lưu kia tràn quét. Không gian tiếp tục sụp đổ,

hư không loạn lưu càng thêm khủng bố đang nổi lên, tựa hồ sắp nổ tung.

“UỖNH UỖNH RẦM RẦM RẦM đọc biến

Bởi vì dòng chảy hư không bắt đầu khởi động, không gian mười vạn dặm trong sơn môn Thần Tiêu Đạo đều trở nên không ổn định. Hạo Kiếp, cũng chỉ có hai vị cường giả cấp đồng thời động thủ mới có thể tạo thành hạo kiếp như vậy. Nếu không gian ngàn dặm kia sụp đổ lần nữa, chỉ sợ hư không loạn lưu nổ ra sẽ khủng bố đến mức không thể ngăn cản.

Điêm, là Thần Tiêu Đạo Tông cộng thêm một lão giả mày kiếm, cũng giống vậy không ngăn được uy lực hư không loạn lưu kia. Trừ phi là bảy vị cường giả Nguyên Anh ở đây đồng thời động thủ, mới có thể đem hư không sắp bạo biến mất mỗi nhử. Bất quá muốn thực hiện “mười lân” cũng không sai biệt lắm, hai vị Thiên Lang Điện.

Nhưng mà ước gì uy lực của Hư Không Loạn Lưu càng mạnh càng tốt, làm sao có thể hỗ trợ được. Còn về phần hận Thiên Ma Đế, lúc này hắn đã bị thương, sẽ càng không đi hỗ trợ. Cường giả Nguyên Anh thực lực cường đại vô cùng, nhất là cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn như Thiên Ma Đế. Thế nhưng một khi cường giả Nguyên Anh bị thương, muốn chữa thương rất phức tạp, đã bị thương liền chết.

Nếu muốn hắn giúp đỡ hóa giải không gian loạn lưu thì càng là nằm mơ. Có lẽ không cần Ương chân nhân hỗ trợ dù sao cũng sẽ xuất hiện loạn lưu hư không như vậy, hắn phải gánh hơn phân nửa trách nhiệm của Ương chân nhân. Nhưng hiện tại, Lôi Thần đã không nghĩ ra mình sẽ trách cứ ai nữa, trên mặt hắn lúc này lại xuất hiện vẻ kinh hoảng.

Đã bao nhiêu năm rồi, từ khi tấn thăng lên Nguyên Anh kỳ. Thiên Vân đại lục này đã rất ít chuyện có thể làm cho hắn đề trong lòng, càng đừng nói đến sốt ruột. Nhưng lúc này, hắn quả thực vô cùng lo lắng. Hư không loạn lưu kia đã bắt đầu chuẩn bị. Chỉ cần không gian ngàn dặm mới vừa được đưa vào sụp đổ, hư không loạn lưu mới sẽ bạo phát ra.

“Chạy mau trong hư không loạn lưu chạy mau!”

Trên bầu trời, một mảnh hỗn loạn, toàn bộ tu sĩ yêu thú đều đã dừng tay. Dưới uy hiếp tử vong, nơi nào còn quan tâm tới cừu hận, đại quân yêu thú lập tức rút quân. Mặc dù như thế, tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông lại không cao hứng nổi. Bởi vì trừ bọn họ ra, những tu sĩ và yêu thú khác đều có thể chạy. Chỉ có bọn họ là không được, bởi vì đứng sau lưng bọn họ chính là sơn môn của Thần Tiêu Đạo Tông.

“Hộ vệ sơn môn nhanh chóng mở ra tất cả cấm chế trận pháp.”

Một số trưởng lão đứng ra, được gia trì dưới chân nguyên, giọng nói của bọn họ có thể nghe được. Vốn mấy vạn đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông, lúc này cũng chỉ còn lại hai vạn mà thôi, còn lại đều đã chết dưới miệng thú. Bất quá dưới sự trợ giúp của những tu sĩ trợ giúp của Thần Tiêu Đạo tông, cũng đã chông chất không biết bao nhiêu thi cốt yêu thú.

Thân thể của yêu thú đều rất to lớn, máu huyết bên trong cũng nhiều đến quá phận, hơn mười vạn yêu thú chết dưới sơn môn Thần Tiêu Đạo. Thi cốt chất thành núi cao, máu chảy ra cũng chậm rãi tạo thành một huyết hồ. Khí huyết tinh nồng đậm lan tràn lên trên trời cao khiến người ta cực kỳ kinh hãi. Cảnh tượng kinh khủng như vậy, Hối này lại là không người để ý, bởi vì lúc này một nguy cơ cực lớn đang ở trước mắt.

Có lẽ, nguy cơ kia mà bạo phát sẽ hủy diệt mấy vạn Thần Tiêu Đạo Tông tồn tại trên Thiên Vân Đại Lục.

“Ha ha lôi điện lão thất phu, đây chính là báo ứng. Không ở trên người người, lại phải ở trên người Thần Tiêu Đạo Tông người. Hôm nay liền xem người làm sao vượt qua họa kiếp lần này, ha ha ha ha.”

Mắt thấy không gian sụp đổ kia càng lúc càng lớn, hư không loạn lưu tuôn ra càng thêm mạnh mẽ và cuồng bạo. Trên mặt thanh kỳ lập tức xuất hiện vẻ hưng phấn. Lúc này phía sau hắn, đại quân yêu thú đã trở lại, tất cả yêu thú đều dùng ánh mắt trào phúng nhìn đám người Thần Tiêu đạo tông.

“Hừ “

Sắc mặt Lôi Thần tái nhợt, nhưng lại không thể làm gì, bây giờ thanh kỳ có thể không đến gây phiền toái đã rất tốt rồi. Vùng

hur không sụp đổ kia tốc độ càng lúc càng nhanh, chỉ sợ không đến nửa nén hương, không gian kia sẽ sụp đổ toàn bộ. Đến lúc đó, hur không loạn lưu tràn ra, chỉ sợ sẽ cuốn sạch tất cả, có thể chạm tới tất cả mọi thứ đều bị kéo vào trong vết rách của hur không, sau đó phá hủy.

Hắn có thể bảo trụ tính mạng trong Hur Không Loạn Lưu nhưng những đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông kia lại không thể. Tiến vào Hur Không Loạn Lưu lập tức sẽ chết ngay lập tức. Ngay cả cận bã cũng sẽ không còn, mọi thứ đều sẽ bị hur không loạn lưu xé nát. Lúc này thế nào, lão giả mày kiếm cũng không giữ được vẻ mặt bình tĩnh, vẻ lo lắng thoáng hiện trong hai mắt hắn.

“Vù vù vù “

Ngực Lôi Thần đang phập phồng như rương gỗ, thế nhưng giờ hắn chẳng thể làm được gì cả. Nhìn hur không loạn lưu, hai mắt hắn như muốn nứt ra, quả thực muốn lòi tròng mắt ra ngoài.

“Oanh “

Rốt cuộc sụp đổ, vùng hur không đó hoàn toàn sụp đổ, ngay trong ánh mắt kinh hãi của Lôi Thần, vùng hur không đó sụp đổ, hur không loạn lưu vô cùng kinh khủng cuối cùng cũng nổ tung.

Chương thứ hai trăm bốn mươi ba Lôi Thần, thứ hai trăm bốn mươi ba...

Hư không loạn lưu cuối cùng cũng bạo phát, từ khu vực đó bắt đầu có từng đợt phong bạo vô hình sắc bén tràn ra. Ngoại trừ có thể cảm nhận được khí tức tất cả hủy diệt trong đó, những thứ khác lại không cảm giác được. Chỉ có thể nhìn thấy, khu vực cực lớn kia sau khi sụp đổ biến thành cửa động đen kịt, bên trong không ngừng tuôn ra phong bạo vô hình.

Tất cả, đây là hư không loạn lưu, lực lượng còn đáng sợ hơn cả cương phong kia. Bất cứ tu sĩ nào chưa tới nguyên anh, chỉ cần bị kéo vào loạn lưu kia là không cách nào sống sót. Bất kể là kim đan hay là thân thể, đều bị vô hình phong bạo xé thành mảnh nhỏ, ngay cả bã cũng không còn.

Nhìn thì giống như hư không loạn lưu gần ngay trước mắt, quét sạch tất cả gió lốc vô hình, trong nháy mắt đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông còn sống trở nên mất màu như giấy, tâm trí không kiên định, thần sắc khác thường. Chân Nguyên trong cơ thể bắt đầu dừng mảnh lao ra, phi kiếm dưới chân cũng rục rịch muốn bỏ chạy.

Lúc này Lôi Thần giống như đã già đi mấy trăm tuổi, sắc mặt trở nên xám trắng vô cùng, trong mắt toát ra vẻ mặt dửng dưng. Tuy nhiên khi nhìn về phía Thiên Lang điện, sát khí trong đó càng thêm nồng đậm, đã nồng đậm đến tình trạng vô cùng khủng bố. Chân chính là không chết không thôi, hận đến cực điểm. Sau này cừu hận giữa hai thế lực liền không thể nào hóa giải được.

Nhưng lúc ánh mắt Lôi Thần đảo qua, sâu trong ánh mắt không ngờ lại có vẻ oán hận, hẳn thậm chí không biết Ương cũng tức giận. Vậy cũng đúng, hiện tại xem ra, sẽ xuất hiện hư không loạn lưu kinh khủng như vậy, đều là Tuyết Hồn cầu bái hẳn chương ngại ban thưởng, đóng băng tất cả, thậm chí ngay cả không gian cũng có thể đóng băng.

Ai có thể nghĩ đến, một chỉ nhẹ nhàng băng quơ kia, sẽ tạo thành tràng diện kinh khủng như hiện tại. Phong bạo vô hình kia đang chậm rãi tiến tới, không gian ven đường cũng bị phong bạo vô hình quét sạch, sau đó sụp đổ, bầu trời đã hoàn toàn biến sắc.

“Vù vù vù ầm “

Không có tiếng gió, không có tất cả, gió lốc vô hình kia thổi quét tới đây, không ngừng làm cho không gian dọc đường tiếp tục sụp đổ, còn hình thành một cái tát, lốc xoáy khủng bố, hút hết thảy mọi thứ trên không trung. Cái gì cũng không có, sau khi gió lốc vô hình kia quét qua, sẽ không lưu lại bất cứ thứ gì.

Lúc này bên phía Thiên Lang điện và Cừu Thiên Ma Đế đã cách rất xa, trợn mắt nhìn một màn vô cùng khủng bố kia. Sau khi hư không loạn lưu quét qua, cái gì cũng không tồn tại, chỉ có thể nhìn thấy khe nứt đen tấy rửa, bên trong cũng phun trào phong bạo vô hình, chỉ là ngay cả bọt nước cũng không có, nhìn qua vô cùng bình tĩnh.

Nhưng dù là như vậy, lại làm cho tất cả Yêu thú tu sĩ đều có cảm giác áp lực. Phảng phất như chỉ cần nhìn thấy những vết nứt đen kịt kia, sẽ bị hút vào trong đó., Sau đó bao phủ ở dưới bão táp vô hình, trong khe nứt, ngoại trừ bóng tối ra thì không có gì khác. Ngay cả ánh sáng cũng không có cách nào cắn nuốt hết thảy. Không thể tồn tại. Cho tới bây giờ, phong bạo vô hình đã thổi quét thời gian mấy hơi thở, khu vực khủng bố vô cùng kia đã mở rộng đến phạm vi một vạn năm ngàn dặm, phong bạo vô hình tuôn ra, quả thực giống như phải tạo ra lỗ thủng trên bầu trời.

“Xì xì xì”.

Một bên Thiên Lang Điện và Cừu Thiên Ma Đế, lúc này đều vô cùng kinh dị nhìn xem một màn này. Ngay cả Thanh Kỳ và Cừu Thiên Ma Đế cũng vậy. Cảnh tượng khủng bố như vậy, ở Thiên Vân Đại Lục cũng không xuất hiện mấy lần, cơn bão vô hình kia đã mở cái miệng khổng lồ, hướng về phía hai ngọn núi kia cắn nuốt.

Trong khoảnh khắc đó đất rung núi chuyển, trời đất đổi màu. Gió lốc vô hình cuối cùng cũng đã đến, cuốn tới trước sơn môn của Thần Tiêu Đạo Tông, sau đó Hối sẽ nuốt trọn toàn bộ Thần Tiêu Đạo Tông vào vết nứt hư không u ám kia.

“Thôi thôi, đại sư huynh, sư đệ vô năng, cuối cùng vẫn là muốn người ra tay lần này qua đi, Lôi Thần ta tự nguyện thay sư huynh bế tử quan năm trăm năm không vào Hóa Thần, chết không ra quan.

Lôi Thần bỗng nhiên ra quyết định khiến cho tất cả mọi người đều thất kinh, gã lập tức bế tử quan. Hơn nữa, một lần bế quan là năm trăm năm, không vào Hóa Thần chết không ra. Nói xong, gã liền bóp nát một khối ngọc phù trong tay. Khối ngọc phù kia cũng không biết xuất hiện ở trong tay gã từ khi nào, sau khi bóp nát thì tuôn ra một đoàn hào quang lớn lao về phía sâu trong sơn môn Thần Tiêu Đạo.

Triệu Vô Tà đột nhiên quay đầu lại nhìn hai người Thanh Kỳ và Hận Thiên Ma Đế, sau khi Lôi Thần nói xong những lời kia, nhất là khi trông thấy Lôi Thần bóp nát ngọc phù trong tay, sắc mặt của hai người đều trở nên khó coi. Về giễu cợt lúc trước cũng biến mất, nhưng không biết vì sao, sắc mặt hai người tuy rằng có hơi khó coi một chút nhưng thân hình vẫn không nhúc nhích chút nào, ánh mắt vẫn nhìn về phía sơn môn Thần Tiêu Đạo Tông kia, chỉ là trong ánh mắt có thêm một chút ngưng trọng.

“Đại sư huynh, Lôi Thần vô năng, làm phiền đại sư huynh.”

Đột nhiên, Lôi Thần với sắc mặt xám xịt cúi đầu trước hư không, thân hình đã sắp dán xuống. Mọi người kinh hãi, Lôi Thần thế nhưng khó khăn lắm mới đạt đến cấp bậc cường giả như Vị Ương chân nhân, thế nhưng lại làm ra loại đại lễ này khiến mọi người không ai nghĩ ra được Thiên Vân đại lục. Ai có thể chịu được đại lễ như Lôi Thần, chẳng lẽ là cường giả Hóa Thần Quân trong truyền thuyết.

Nhìn thấy đại lễ của Lôi Thần, sắc mặt Thanh Kỳ và Hận Thiên Ma Đế càng thêm khó coi, ngay cả những người mặt không biểu cảm giống như hàn băng vạn năm lúc bấy giờ. Lúc này thần sắc khẽ động, có chút động dung. Máy chục vạn yêu

thú, mấy chục vạn tu sĩ, trong lúc nhất thời toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào hư không kia.

“Sư đệ, tộc môn nên gặp hạo kiếp này, trách người làm gì. Cần gì phải phát ra loại nguyên kiếp kia, cảnh giới Hóa Thần. Há chỉ ngồi cốt quan là có thể đạt đến.

Một lão nhân hiện thân trong vô số ánh mắt kinh ngạc, chậm rãi từ trong không trung đi ra, đứng ở trước mặt Lôi Thần. Râu tóc bạc trắng, một thân đạo bào cũng là trắng như tuyết vô cùng, không nhiễm một hạt bụi. Nhưng khác với hầu như cũng cải trang, khí tức của lão nhân này quả thực như xuân phân, chỉ là nói ra mấy câu.

Vậy mà làm cho người nghe được cũng sinh ra cảm giác thân cận. Ngay cả Triệu Vô Tà cũng vậy. Sau khi lão nhân kia xuất hiện, hắn chỉ nhìn thoáng qua, không khỏi sinh ra cảm giác thân cận, nhưng một tiền Vô Tà tiếp theo đã lập tức bóp tắt cảm giác thân cận này. Sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng, không dám sinh lòng khinh thị nữa.

Lão nhân này thực sự quá kinh khủng, khoảnh khắc vừa xuất hiện, tất cả tu sĩ yêu thú đều đưa mắt nhìn lên người hắn. Vậy mà không ai dời một chút nào, mà lão nhân kia, lại dường như vẫn chưa phát giác, đi đến trước mặt Lôi Thần, vươn tay ra, chậm rãi đỡ thân hình Lôi Thần lên.

“Àm ầm”

Cuối cùng phong bạo vô hình cũng đã đến, xé rách hết thấy tồn tại cản đường, phong bạo vô hình đã phát triển đến tình trạng vô cùng khủng bố tựa như một cái miệng lớn cắn về phía Thần Tiêu Đạo Tông.

Cái miệng khổng lồ này thậm chí còn nguyên vẹn.

Cuối cùng phân tiết, liếc mắt một cái xem bao tất mọi mọi mọi chuyện...

Thần Tiêu Đạo Tông đều nhét cả vào trong đó, bao gồm hai ngọn núi vô cùng to lớn kia, bao gồm cả Lôi Trì kia.

“Không nghĩ tới, thật sự là không nghĩ tới. Hạo kiếp này vậy mà bắt đầu từ khi ta còn nhỏ, cũng không nên tới thì cuối cùng

sẽ tới, lão đạo chính là muốn trốn cũng chia tay.

”

Trong nháy mắt ánh mắt Triệu Vô Tà mở to, giống như vừa thấy chuyện gì đó vô cùng kinh ngạc, không chỉ Triệu Vô Tà. Những tu sĩ yêu thú khác cũng giống như vậy, đều vô cùng kinh hãi nhìn về phía sơn môn Thần Tiêu Đạo Tông phía trước. Sau Lôi Trì kia, lão nhân hiền lành không gì sánh được.

Theo từng chữ một trong lời nói của hắn nhảy ra, thân hình hắn bắt đầu phát sinh biến đổi kịch liệt. Thân thể vốn còn xuống bắt đầu thẳng tắp, tóc trắng trên người lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến thành màu đen, nếp nhăn cùng da cây già cũng bắt đầu biến hóa.

Trong nháy mắt, một lão nhân vô cùng già nua liền biến thành một đại hán thân hình uy vũ. Thân cao ước chừng hai thước, khuôn mặt giống như đao gọt mà thành, khí tức cực kỳ kiên nghị phát ra, đứng ở nơi nào. Khí thể không lộ ra chút nào, nhưng lại làm cho tất cả ánh mắt đều ngưng tụ ở trên người hắn, giống như một người khổng lồ đỉnh thiên lập địa.

“Là sư tổ xuất quan cứu chúng ta được rồi, ha ha.”

“Lôi Thần Lôi Thiên”.

Thanh kỳ chậm rãi phun ra hai chữ, ánh mắt rơi ở trên thân đại hán kia, lộ ra vẻ hoảng sợ. Bên cạnh hắn hận Thiên Ma Đế, cũng là như thế, ánh mắt rơi vào trên người đại hán kia. Bên ngoài sự kinh ngạc, tất cả đều là vẻ ngưng trọng, cho dù là thời điểm đối mặt với Chân Nhân, hận Thiên Ma Đế cũng chưa từng lộ ra loại vẻ ngưng trọng này, Triệu Vô Tà quay đầu, miệng thì nhẹ lắm bầm.

“Lôi Thần”

Tuy không biết người đàn ông đó có lai lịch ra sao, nhưng Triệu Vô Tà không cần nghĩ cũng biết đây là một tồn tại siêu cấp cường đại. Xem hận Thiên Ma Đế và Vị Ương chân nhân như vậy, hắn đã có thể đoán ra được rốt cuộc người đàn ông tên Lôi Thiên kia mạnh mẽ đến mức nào.

Đệ tử bên Thần Tiêu Đạo Tông hiển nhiên biết sự tồn tại của đại hán kia, sau khi hán biến hóa, toàn bộ những đệ tử kia đều hoan hô ầm ĩ. Vậy mà quên mất bão táp vô hình sắp cuốn tới kia, giống như chỉ cần đại hán kia tồn tại, cho dù hư không loạn lưu có đáng sợ cũng không tính là gì.

“Hư không loạn lưu “

Đại hán kia chỉ liếc mắt nhìn phong bạo vô hình đã bao phủ tới, sau đó ánh mắt quét một vòng trên bầu trời, cuối cùng dừng lại trên người vị Ương cùng hận Thiên Ma Đế lâu hơn một chút. Nét mặt dần dần chuyển sang lạnh lẽo, nhất là khi trông thấy hận Thiên Ma Đế, trong ánh mắt thậm chí lóe lên một tia sát khí.

Cũng là một tia sát khí này, Triệu Vô Tà giật mình trong lòng. Nhân trùng trong đan điền đã được hán thu được, chén kiếm tự động rung lên, tựa như tùy thời đều muốn bay ra, tự động hộ chủ vậy. Nhân chung kiếm của người cần nuốt rất nhiều linh hồn huyết khí của sinh linh, chén nhân trùng bên trong cũng càng lúc càng nhiều, bắt đầu sinh ra Huyết linh.

Huyết Linh tuân theo Tiên Thiên Linh Chi Khí mà thành, chính là Kiếm Linh bên trong Nhân Trùng Cốc Kiếm, vô cùng kinh khủng. Một khi Nhân Chung Kiếm đại thành, Huyết Linh kia cũng sẽ đại thành, đến lúc đó sẽ sinh ra ý thức tự chủ. Uy năng của Nhân Trùng sẽ tăng lên tới mức khủng bố, hoàn toàn không thua Vạn Độc Bát Phiến sau khi đại thành.

Lúc này Triệu Vô Tà kinh hãi, không nghĩ chỉ là một tia sát khí, hơn nữa còn không phải nhằm vào Triệu Vô Tà hán ta. Vậy mà có thể dẫn phát khí tức sinh ra của huyết linh trong Nhân Chung Kiếm sinh ra hộ chủ, có thể thừa nhận một luồng sát khí này mà sinh ra.

Đầu quay qua, Triệu Vô Tà ở trong đại quân yêu thú, ánh mắt rơi trên thân ảnh toàn thân đều là huyết hồng kia. Ai cũng không nhận thấy được, nếu không phải Triệu Vô Tà lúc này nhìn qua, cũng sẽ không phát giác được. Ngay tại lúc đại hán kia trong mắt hiện lên một tia sát khí, thân hình hận Thiên Ma Đế lại có thể hung hăng run rẩy một chút.

Chỉ là biên độ run rẩy kia quá nhỏ, trừ Triệu Vô Tà ra, không ai phát hiện ra. Triệu Vô Tà sợ Thiên Ma Đế phát hiện ra ánh mắt hấn ta, vội vàng quay đầu lại, cuối cùng vẫn rơi xuống người đại hán kia. Ngay khi Triệu Vô Tà quay đầu lại, sắc mặt hấn ta trở nên rất khó coi, sắc mặt so với trước tái nhợt hơn một chút.

“Độc Thâm chíp bóp, phành phành”

Cuối cùng vẫn tới, phong bạo hư không loạn lưu vô hình không có ý thức, cũng sẽ không dừng lại. Trong nháy mắt đâm sầm vào lôi trì vắt ngang trên hư không kia, nổi thẳng Cửu U Vân Tiêu, xuyên qua cương phong tầng, dẫn thiên lôi trên chín tầng trời. Lôi trì tồn tại là chỗ dựa của Thần Tiêu Đạo Tông, có thể sừng sững ở Thiên Vân Đại Lục mấy vạn năm.

Tiên đạo thập đại môn phái đều có chỗ dựa mạnh mẽ, Thần Tiêu Đạo Tông hấn, ngoại trừ lôi pháp mạnh mẽ. Chính là Lôi Trì tồn tại, bất cứ kẻ địch nào muốn xâm phạm Thần Tiêu Đạo Tông đều phải thông qua lôi trì. Nhưng sự tồn tại của lôi trì đối với những kẻ địch kia mà nói, quả thực chính là rãnh trời không thể vượt qua.

Trong mấy vạn năm, không biết bao nhiêu yêu thú tu sĩ đã chết trong lôi trì kia, bị lực lượng thiên lôi đánh bể thành từng mảnh nhỏ, tính mạng hồn phách đều không còn.

“Năm đó, ta ở Lôi Trì lĩnh ngộ lôi pháp. Lĩnh ngộ tất cả cấm chế nơi này, lôi pháp chính là thiên phạt, uy nghiêm chính khí không thể mạo phạm. Hễ kẻ phạm, chịu nổi khổ vạn lôi phê thể. Chỉ có Lôi Thiên của ta một ngày, ai cũng đừng hòng hủy diệt Thần Tiêu Đạo Tông ta. Nếu như hạo kiếp tự Thần Tiêu Tiêu Tiêu nổi lên., Vậy đều do Lôi Thiên ta chịu. Hừ nói cho các ngươi biết mấy lão gia hỏa sau lưng kia, nếu ta không ngồi không được tử quan, bọn họ cũng đừng nghĩ đến an bình. Thiên Vân đại lục này, bình tĩnh vạn năm, nên có chút động tĩnh. Nếu đã lựa chọn trêu chọc Thần Tiêu Đạo Tông ta, vậy thì chuẩn bị sẵn sàng chịu lửa giận của Lôi Thiên ta. Cút đi cho ta.”

Bạo phát, không phải là hư không loạn lưu, mà là đại hán kia. Đứng trong lôi trì, chỉ trong nháy mắt, ngàn vạn lôi quang

trong lôi trì đã ngưng tụ về phía đại hán kia. Bên cạnh hán nhảy lên lấp lóe, ai cũng thấy rõ, đại hán kia căn bản không làm một động tác nào. Những thiên lôi kia tự động ngưng tụ lại.

Bị lôi quang bao quanh, uy nghiêm nồng đậm phát ra như thiên thần, ánh mắt quét tới. Chúng thú chỉ cảm thấy trong mắt đau đớn, ngay cả Triệu Vô Tà cũng như thế, quá sợ hãi. Trong hốc mắt lập tức tuôn ra hai khí đen trắng, mới miễn cưỡng đè nén cảm giác đau đớn xuống.

“Hoa “

Một màn khủng bố đã xảy ra, chẳng trách lúc trước đại hán này có thể hoàn toàn không quan tâm tới hư không loạn lưu. Thì ra, hư không loạn lưu nhìn như đáng sợ vô cùng ở trước mặt hán, thật sự một chút tác dụng cũng không có., Sau khi hù lạnh một tiếng, đại hán kia chậm rãi vùng tay lên, nhất thời trong lôi trì bộc phát ra vô cùng vô tận lôi quang, trong mỗi một đạo lôi quang đều ẩn chứa lực lượng cực kỳ mạnh mẽ. Thậm chí tương đương với một tu sĩ Trúc Cơ kỳ., Giữa ngàn vạn lôi quang lóe ra, vậy mà chậm rãi đè ép những hư không loạn lưu vọt tới kia. Kinh ngạc, tất cả yêu thú đều ngạc nhiên, phong bạo hư không vô hình uy thế trời cao trước mặt đại hán kia, lại giống như gà đất chó sành sỏi, trong nháy mắt liền tan rã.

Ta đã hoàn thành hứa hẹn.

Chương thứ hai trăm bốn mươi bốn đã đẹp loạn.

Ngoài sơn môn Thần Tiêu Đạo, ngoại trừ tiếng sấm, những thanh âm khác đã biến mất.

Hư không loạn lưu lan tràn vạn dặm lập tức bình ổn lại, như bị một bàn tay đè xuống biến khỏi bạo loạn. Khu vực bạo loạn nguyên bản vô cùng khủng bố kia hiện tại đang từ từ khép lại, tuy rằng chậm nhưng không gian vốn sụp đổ sau đó khôi phục lại như cũ.

“Oanh”, sau một lát, vùng khu vực đáng sợ kia biến mất, ở trước rãnh trời Lôi Trì này, vốn đã phá hủy hết thủy triều hư không, rốt cuộc vẫn lắng lại. Một đóa “Sóng hoa” cũng chưa từng nổi lên. Thiên Lang điện, mấy chục vạn yêu thú bên này đều mở to hai mắt, nhìn hết thủy trước mắt.

Đi Vô Tà cẩn thận thu liễm khí tức của mình, hẳn biết rõ. Bắt đầu từ hôm qua. Người có thể ngưng tụ tâm mắt ở bên ngoài tông môn Thần Tiêu Đạo này không còn là hắn. Bất kể là Yêu thú hay tu sĩ, lúc này đều là sắc mặt ửng đỏ, là vì lúc trước chém giết, còn có cường giả Nguyên Anh ở trên bầu trời. Nếu không phải tình huống hiện tại như vậy thì...

Bọn họ bình thường là không có khả năng nhìn thấy nguyên anh cường giả chém giết, nhất là cao giai yêu thú may mắn còn tồn tại, lần này trở về tu luyện. Có thể mượn cơ hội đột phá cảnh giới cho tới nay. Triệu Vô Tà cũng là như thế, lúc này tâm thần hắn rục rịch, lại có loại cảm giác muốn đột phá. Đom sĩ tốc độ vận chuyển cũng nhanh gấp đôi có thừa.

“Trở về nói cho lão gia hỏa phía sau các ngươi biết, Lôi Thiên ta ngồi không được tử quan, bọn họ cũng đừng mong bình yên. Còn không cút cho ta.”

Bên trong Lôi Trì, ngàn vạn lôi quang bạo phát, tiếng sấm cuộn cuộn đỉnh tai nhức óc. Nhưng một thanh âm cực kỳ uy nghiêm lại từ bên trong truyền ra, vô luận tiếng sấm như thế nào bạo hưởng, thanh âm tràn ngập uy nghiêm khí tức vẫn

chưa từng yếu bớt một phần truyền đến trong tai chúng thú. Trên mặt Triệu Vô Tà hiện ra vẻ kinh ngạc, trong lúc nói chuyện đại hán này vậy mà một chút ý tứ tôn trọng cũng không có.

Thế nhưng kỳ quái là, Thanh Dĩnh cực kỳ cao ngạo kia còn có Thiên Lang điện chủ, thậm chí hận Thiên Ma Đế cường giả như vậy. Sau khi nghe được cái gì cũng không nói, chỉ là trên mặt hiện lên vẻ giận dữ, bất quá cất thứ nhất liền biến mất không thấy, sắc mặt lạnh lùng, trong miệng lạnh lùng phun ra một chữ.

“Đi “

“Đi “

Thanh kỳ còn có hận Thiên Ma Đế, đều là cường giả tuyệt thế của Thiên Vân đại lục, địa vị cao đến dọa người. Thế nhưng ở trước mặt đại hán kia, không dám nói là không dám thử mạnh một cái, thế nhưng mà ngay cả phản bác một chút cũng không có. Nếu là tu sĩ yêu thú bình thường, thậm chí là một ít tông chủ của đại môn phái nói như vậy, chỉ sợ đã sớm bị hai sát tinh này đánh cho thành bã.

Nhưng lời này do đại hán kia nói ra, hai người bọn họ một chút ý phản bác cũng không có, chỉ là sắc mặt lạnh như băng xoay người rời đi. Hai tuyệt thế cường giả đều đã đi. Mấy chục vạn yêu thú cùng mười vạn ma tu tự nhiên cũng sẽ không lưu lại. Đều là kiệt ngôn không nói, trực tiếp phi thân rời đi.

Nhưng ngay lúc Triệu Vô Tà xoay người lại, một ánh mắt sắc bén bỗng bắn tới. Chủ nhân của ánh mắt kia tu vi cao hơn Triệu Vô Tà, ánh mắt rơi vào trên người Triệu Vô Tà lại không hề che dấu sát khí trong đó. Triệu Vô Tà cũng không cần quay đầu. Chỉ bằng vào khí tức trong ánh mắt kia, hắn có thể phán đoán người đó là ai.

“Khà khà khà “

Khóe miệng cười lạnh không ngừng, thân hình không ngừng lại chút nào, xen lẫn trong đại quân yêu thú hướng về phía xa xa mà đi. Lần đầu tiên Thiên Lang điện cùng Thần Tiêu Đạo Tông giao phong. Kết thúc, ít nhất hiện tại đã chấm dứt. Bất

quá cừu hận của hai phe đã đến tình trạng không thể hóa giải. Hơn nữa, thế lực ma đạo cũng tham hợp.

Nghe Lôi Thiên nói, lần này Thiên Lang Điện tấn công Thần Tiêu Đạo Tông, mạnh mẽ lôi hẳn ra khỏi tử quan. Đã chọc giận vị tuyệt thế cường giả chân chính này, hơn nữa ý nghĩ trong lời nói của hắn, hận Thiên Ma Đế thậm chí còn không phải cường giả mạnh nhất trong môn phái bọn họ.

Còn có một vài lão già còn mạnh mẽ hơn cả bọn họ, chỉ là đang bế tử quan tu luyện mà thôi. Nhưng lần này Lôi Thiên thức tỉnh, những lão già mạnh mẽ kia cũng sẽ bị Lôi Thiên cưỡng ép kéo đi theo. Đến lúc đó, đại chiến chính thức sắp sửa bắt đầu.

“Nguyên Anh kỳ “

Giậm trên thân kiếm đỏ như máu của Nhân Trùng, Triệu Vô Tà ánh mắt kịch liệt lóe lên. Cuối cùng hắn cũng nhớ ra lai lịch của đại hán kia, Lôi Thần Lôi Thiên. Dựa vào Thần Tiêu Đạo Tông và Lôi Trì bình thường, cường giả Nguyên Anh ngàn năm trước. Vào ngàn năm trước, Thần Tiêu Đạo Tông có một nhân vật mạnh mẽ, chính là Lôi Thiên, tinh thông ngàn vạn lôi pháp. Vừa ra tay chính là thiên địa biến sắc, thậm chí có thể tiện tay dẫn Thiên Lôi trên chín tầng trời tới.

Lúc ấy là cường giả danh tiếng lừng lẫy nhất thời, còn có danh hiệu Lôi Thần, cả đại lục Thiên Vân đều biết đến sự tồn tại. Không nghĩ tới ngàn năm trôi qua, vị cường giả này vậy mà từ trong tử quan thức tỉnh, trách không được chỉ một lời đã có thể khiến cho cường giả tuyệt thế như Thiên Ma Đế Thanh Kỳ rút đi.

Trong đầu hắn ý niệm quay cuồng. Triệu Vô Tà lại nghĩ tới việc mấy cường giả Nguyên Anh kia tranh đoạt thứ gì đó. Khối mộ thục kia giống như mộ thục đang nằm trên bia mộ, vậy mà lại là chìa khóa ở một địa phương nào đó. Hơn nữa chìa khóa này lại có hơn trăm cái, khiến rất nhiều cường giả Nguyên Anh tranh nhau đến vỡ đầu chảy máu.

Một dòng lũ màu đen vô cùng to lớn xông lên trời, rơi ở dưới tầng cương phong kia, trong dòng lũ yêu khí quay cuồng. Thế

mà ngẫu nhiên đánh xuống cửu thiên lạc lôi tiêu mọi vô hình, phun trào, truyền đến thanh âm giống như bầu trời đều đang chấn động. Thiết sinh linh hai dòng sông cộng hưởng vạn dặm chung quanh, không làm chỉ như thế mà thôi.

Hiện tại môn phái Tiên Đạo trong địa bàn thống trị của Thần Tiêu Đạo Tông đã biết tin tức đánh cuộc bên ngoài Lôi Trì. Thậm chí tán tu thực lực coi như không tệ cũng đã biết kết quả. Thiên Lang Điện bại trận mà về, vị cường giả Nha Anh kia của Thần Tiêu Đạo Tông ngàn năm trước, Lôi Thần Lôi Thiên xuất quan. Một lời liên quát lui đại quân yêu thú của hạm Thiên Ma Đế cùng Thiên Lang Điện.

Bất quá có một cái. Tin tức cũng truyền đến. Giữa người tu chân đều có phương thức liên hệ, mặc dù là cách xa nhau vạn dặm., Mười vạn dặm cũng giống như vậy có thể trong nháy mắt thông báo đến. Triệu Vô Tà. Cái tên này bắt đầu lưu truyền trong thế lực Tiên Đạo. Bất quá thanh danh cái này cũng không tốt lắm, là hung danh. Bất quá cũng là lúc này thân phận Triệu Vô Tà của hắn bị hù một cái., Yêu thú lãnh chúa, phải có danh tiếng cũng chỉ có thể là hung danh. Thủ đoạn giết người của Triệu Vô Tà, còn có thần thông tàn nhẫn vô cùng. Nếu cường giả như Lôi Vân thua trong tay Triệu Vô Tà còn chưa tính, chỉ có thể nói Triệu Vô Tà là một tông sư kết đan mạnh mẽ dị thường, nhưng đồn đãi vị lão tổ tông Quy Long tông đánh vào bình chương Nguyên Anh thất bại cũng chết trong tay Triệu Vô Tà.

Trùng kích bình chương Nguyên Anh thất bại, ngoại trừ chết còn có mấy cái kết cục. Tu chân giới có chút bí mật, kỳ thật cũng có không ít tu sĩ biết đến. Hư Anh kỳ, dưới cảnh giới Nguyên Anh kỳ, không có Kết Đan tông sư sẽ là đối thủ của cường giả Hư Anh, nhưng Triệu Vô Tà xuất hiện lại phá vỡ những lời này.

Triệu Vô Tà bây giờ đã được truyền đi thành một yêu thú vô cùng hung tàn, bản thể là một huyết trùng khát máu vô cùng. Thủ đoạn còn hung tàn gấp mười lần ma đầu của ma đạo. Người bị hắn giết còn thống khổ hơn trước khi chết.

Hung danh lan truyền dần dần, thậm chí có một số người đề tâm đã bắt đầu đem Triệu Vô Tà đại náo Ma đạo Chu gia lúc trước, Triệu Vô Tà liên hệ. Mặc dù người cùng tên ở Tu Chân giới không phải là không có, nhưng vẫn có không ít thế lực đã chú ý tới Triệu Vô Tà, trong đó còn có Chu gia Ma đạo cùng Triệu Vô Tà đại cừu đại cừu thâm.

“Bẩm Vị Ương chân nhân bản tông gặp đại nạn nhỏ sẽ không giữ lại.”

Vốn sắc mặt Lôi Thần xám xịt, sau khi đại hán cực kỳ uy nghiêm kia xuất hiện, sắc mặt đã tốt lên không ít. Nhưng lúc này vẻ mặt lại lạnh như băng. Đối tượng hán nói chuyện chính là hán dùng phi kiếm truyền thư mời tới viện trợ. Chân Ương môn chân nhân, toàn thân thiếu niên trắng như tuyết, bất kể như thế nào, trên mặt đều là hàn băng vạn năm không thay đổi.

Cho dù đôi mắt là một vị cường giả anh. Cường giả tu vi tích lũy đến mức khủng bố, chỉ thiếu một lúc là có thể lĩnh ngộ đến cường giả Hóa Thần chí cảnh. Biểu tình trên mặt vẫn lạnh lùng như vậy. Đôi mắt so với tuyết trắng còn trong suốt hơn, không có chút cảm tình nào thuộc về nhân loại cả.

“Gia sư kêu vẫn bồi hướng tiền bồi hỏi thăm, ít ngày nữa hàn sư sẽ đích thân đến thăm hỏi.”

Thái độ của Lôi Thần đối với Vị Ương không tốt. Bởi vì lúc trước Hư Không Loạn Lưu của hạo kiếp kia, hán chẳng những hận Thiên Lang điện. Ngay cả Vô Ương cũng hận. Cường giả Nguyên Anh mặc dù tâm cảnh viên mãn nhưng vẫn không thể vui buồn không thể tả nổi. Loại cảm giác chí cảnh đại viên mãn đó là vẫn còn nguyên cảm xúc.

Thế nhưng tâm cảnh của hán còn không đủ viên mãn hơn so với Lôi Thần, ít nhất thì gương mặt lạnh như băng không chút tình cảm kia của hán thì Lôi Thần cũng không thể làm gì được.

“Ồ, rốt cuộc lão già kia cũng xả được cục băng của hán, cũng tốt. Cái mộ thực này ngươi cầm lấy đi, nói với cái lão gia hỏa lạnh như băng kia, hán nợ ta một ân tình đi thôi.”

Vừa dứt lời, ánh mắt Lôi Thần và tông chủ Thần Tiêu Đạo kinh hãi khó hiểu đột nhiên xuất hiện một vật giống như bia

một. Sau đó chậm rãi rơi xuống trước người Vị Ương, khuôn mặt vẫn luôn không biểu tình, không cãi lời khi nhìn thấy tấm bia mộ này, sắc mặt vạn năm bất hóa rốt cuộc cũng xuất hiện một tia biến hóa.

Dứt khoát lần thứ hai chấm dứt, lần lượt đọc bí mật một trăm bảy mươi bảy...

Thở nhẹ ra một hơi, một tay tiếp được khối “Bia mộ”. Hào quang lóe lên trên đầu ngón tay. Mộ bia kia liền biến mất, chắc là đã bị hấn thu vào trong nhẫn trữ vật. Hấn hơi khom người về phía Lôi Thiên, thân hình trực tiếp hóa thành một đạo bạch quang, bay về một hướng. Phía sau hấn một mảng lớn bạch vân băng tinh cũng bỏ chạy theo.

Tu sĩ Chân Ương môn đã đi rồi, sạch sẽ như thế nào. Toàn bộ Thần Tiêu Đạo Tông lập tức trở nên vắng vẻ. So sánh với tình cảnh chém giết thảm thiết không gì sánh được trước đó quả thật quanh quẽ hơn rất nhiều. Chẳng qua nếu đệ tử Thần Tiêu Đạo Tông có thể lựa chọn, bọn họ chỉ sợ tình nguyện lựa chọn quanh quẽ.

Mười đại môn phái Tiên đạo, mỗi một phái đều có đệ tử vượt qua con số mười vạn, tuy Thần Tiêu Đạo Tông ít hơn một chút, nhưng cũng có thể vượt qua bảy tám vạn. Nhưng sau một trận chém giết, hơn vạn đệ tử chết trong miệng thú. Ở chân núi kia, là thi thể như núi, còn có một cái hồ máu thật lớn.

Vết máu đỏ thẫm tụ lại một chỗ tạo thành một dòng sông máu chảy về phía xa xăm, mùi máu tanh nồng nặc tới cực điểm xộc thẳng lên trời khiến cho người khác khó mà chịu đựng nổi.

Bởi vì trận chém giết này, trong vòng vạn dặm Thần Tiêu Đạo Tông, có thể nói là sinh cơ đã cạn kiệt. Ngay cả thời điểm hư không loạn lưu kia cũng không biết đã quét sạch bao nhiêu sinh linh, thật sự giống như quỷ thành.

Chương thứ hai trăm bốn mươi lăm rời khỏi.

Không trung, tầng mây dày đặc lan ba ba, cương phong hạ tầng đạo màu đen um tùm hướng phía mười vạn đại sơn đi tới, nước lũ cuộn cuộn, cũng không biết bao trùm bao nhiêu khu vực. Trong đó hắc khí quay cuồng, không biết bao nhiêu yêu thú dữ tợn ác tướng chìm nổi ở trong đó.

“Grao, khả khả” Tỳ Hưu.

Những tiếng thú rống vang vọng bất trời, yêu khí dâng lên khiến tầng mây phía dưới xuất hiện một động lớn. Tiếng rống liên miên không ngừng, yêu khí cũng thế, tại nơi nước lũ quét qua, tầng mây phía dưới bị khí tức yêu thú cuộn cuộn không ngừng, giống như lúc nào cũng có thể bị phá vỡ.

Cũng là tầng mây dày nặng kia, tuy rằng bị quấy đến bất thường, nhưng vẫn có thể duy trì không tiêu tán. Dòng lũ đen nhánh kia như mảnh long qua sông, nơi đi qua, đều bị làm cho an bình không yên. Mặc dù ở trước mặt một cường giả giống như thiên thần, dòng lũ này bị cưỡng ép áp chế trở về, nhưng đã qua mười vạn dặm. Là không có bất kỳ thế lực nào dám đi ra rình mò một chút, không dám không dám, mà là không dám.

Trong dòng lũ màu đen này, toàn thân Triệu Vô Tà đều được huyết khí bao phủ, xung quanh người đều là những yêu thú. Thân thể to lớn tụ lại một chỗ, phát ra khí tức cuộn cuộn như nước thủy triều. Ở bên ngoài xem ra là uy thế vô biên, nhưng mà thân ở trong đó lại có chút khó chịu.

Yêu thú cũng không phải nhân loại, sạch sẽ trong mắt yêu thú là điều không thể. Tu sĩ có thể một Tích Trần Chú liền giải quyết, nhưng yêu thú thì không, tùy ý trên người mùi hôi ngạt trời, huống chi một ít yêu thú ở trong khu vực đầm lầy, mùi trên người thật sự là quá mức khó ngửi.

Bất quá quanh người Triệu Vô Tà cũng có một khu vực chân không, chỉ đứng hai người mà thôi, một là tử bào đại hán kia,

một là bá chủ sa mạc cát vàng, vị thiếu niên áo vàng kia.

Lúc trước tại Thần Tiêu Đạo Tông, biểu hiện của Triệu Vô Tà quá mức hung tàn, cho dù bản tính hung tàn của đám yêu thú kia cũng không gì sánh được. Lúc này cũng đối với Triệu Vô Tà Kính mà nói, sau khi nghe nói bản thể Triệu Vô Tà là loại huyết trùng khủng bố đến cực điểm, càng không dám tới gần lão.

Trong màn sương máu, Triệu Vô Tà nhìn chăm chú vào trường kiếm huyết hồng dưới chân. Trên thân kiếm đỏ như máu của Nhân Trùng lưu chuyển ánh sáng đỏ, thỉnh thoảng có thể thấy được từng đầu chén máu người hiện lên ở bên trong. Mặc dù lúc này đang rung động dưới chân Triệu Vô Tà, nhưng lúc này sương mù máu bên trong lại bắt đầu hiện ra trạng thái chất lỏng, chấn động không ngớt bên trong thân kiếm, dị động này đã bắt đầu diễn ra trong Thần Tiêu Đạo Tông.

Trong mắt “Khanh tranh” lóe lên một tia lệ quang, sau một khắc chén kiếm của người dưới chân đã đến trong tay Triệu Vô Tà, nắm chuôi kiếm. Triệu Vô Tà cắn rách ngón tay, giọt máu đỏ thẫm từ đầu ngón tay của lão tràn ra.

“Bút đơn giản “

Có lẽ cảm ứng được huyết khí từ đầu ngón tay Triệu Vô Tà truyền đến, thì chén kiếm rung động càng kịch liệt. Huyết vụ bên trong dường như muốn lao ra, làm cho người ta càng thêm kinh hãi nhưng vẫn còn ở phía sau.

“Tê tê tê...”

Mơ hồ, trong hư không tựa như tiếng nhân trùng gầm thét, lúc này nhân trùng trong chén kiếm đã có hơn mười đầu nhân trùng. Mà mạnh nhất là tu vi Hư Anh kỳ, uy năng đã tăng lên đến mức khủng bố. Nhân chung thành cốc, tu vi chẳng những không lui về phía sau, ngược lại có thể hấp thu linh khí tiên thiên sinh tiếp tục tăng trưởng.

Người nhân trùng tham kiếm giết càng nhiều, hấp thu càng nhiều huyết khí, nhân trùng bên trong càng cường đại. Triệu Vô Tà bây giờ đã có hung danh, giết không biết bao nhiêu nhân thú. Nhân trùng hấp thu huyết tinh càng nồng đậm, hiện

tại nhân trùng xương kiếm đã tới một điểm giới hạn, nếu như đột phá điểm giới hạn này.

Nhân trùng có thể không đại thành, chí ít cũng có thể tiếp cận phu thành.

Ngón tay mang theo máu hung hăng nhấn ở trên thân kiếm, máu tràn ra từ đầu ngón tay thoáng cái đã bị hấp thu. Đợi đến lúc sắc mặt Triệu Vô Tà hơi tái nhợt, Nhân Trùng mới dần dần ổn định lại, nhưng Triệu Vô Tà biết, đó chỉ là tạm thời. Nhân Tử Kiếm hấp thu máu của Chủ, sau khi tạm thời đè nén sẽ càng thêm cuồng bạo và đáng sợ.

Trên mặt hắc hiện lên một tia ửng hồng, đó là vẻ hưng phấn, lúc này trên mặt Triệu Vô Tà đang tràn ngập sự hưng phấn. Bàn tay hắc chậm rãi vuốt ve Nhân Tử Kiếm, huyết linh mới sinh trong đó đã kết nối với nhau, Nhân Chung Kiếm đã hóa thành một bộ phận thân thể của hắc. Tâm thần chân chính hợp nhất, cho dù những tu sĩ kia dùng tâm thần mấy trăm năm để tế luyện binh khí của mình cũng không có khả năng đạt tới trình độ như Triệu Vô Tà.

“Đây,

Thiếu niên áo vàng cùng đại hán áo tím đồng thời quay đầu lại, kinh hãi nhìn bóng người bị huyết vụ bao vây ở bên cạnh. Trong ánh mắt đều là vẻ kinh hãi, bởi vì ngay vừa rồi, từng đợt sát khí lạnh lẽo đến cực điểm từ bên trong phát ra. Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng hai con thú đều cảm thấy tim đập nhanh.

Sát khí kia thật sự quá mức kinh người, nếu không phải bởi vì lúc này hai con thú đang thân trong dòng lũ, bên cạnh còn có mấy chục vạn yêu thú.

Chỉ sợ hai người sẽ vì sát khí mà biến thành bản thể, đây là hành vi theo bản năng, mặc cho ai bỗng nhiên cảm ứng được sát khí lạnh lẽo như vậy, phản ứng cũng đều sẽ như vậy.

“Phù, Tiểu Độc Vật ngươi uống đi!

Rất đột ngột, thân hình Triệu Vô Tà bỗng nhiên chuyển động. Bóng người bị huyết vụ bao vây trong không trung lập tức vạn

vẹo kéo dài. Sau đó ở trên đại hán áo tím cùng hoàng y thiếu niên.

“Từ trong hạt gạo biến mất trước mặt nguyên bào đại hán, nhớ tới,” Lũ sát khí rét lạnh tới cực điểm, đến cả Tiểu Đồng khoe miệng còn thiếu chút nuốt trở lại. Bất quá câu tiếp theo, rốt cuộc cũng nói không nên lời.

Vô thanh vô tức, Triệu Vô Tà vắn vẹo kéo dài, sau đó xuất hiện trên không trung của dòng lũ yêu thú, khó khăn lắm mới chạm vào tầng cương phong khủng bố kia, chẳng qua chỉ là Hạ Hối hạ xuống.

Đạo huyết ảnh này lại kéo dài thành độ cong quỷ dị, huyết quang lóe lên liền biến mất không thấy.

Ở trên bầu trời này, sẽ không còn nhìn thấy tung tích của Triệu Vô Tà nữa. Cùng lúc đó, thanh kỳ và điện chủ Thiên Lang điện đứng ở đầu hồng lưu, thần sắc đồng thời khẽ động. Một luồng thần niệm truyền âm vào trong đầu của hai người, nhưng lần tiếp theo trên mặt hai người đều xuất hiện vẻ giận dữ.

“Hừ quả thực làm càn...”

Thiên Lang điện chủ lạnh lùng “Hừ”, trên mặt tàn khốc lóe lên, lộ ra vẻ tức giận. Những yêu thú đứng sau bọn chúng, không biết tức giận của hai người là đối với ai mà nở, nhớ tới hôm nay Thiên Lang điện cuối cùng thất bại tan tác mà về. Những yêu thú kia đều lo lắng bị hai vị đại nhân này trừng phạt, là lấy đầu đều cúi thấp xuống, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Điện chủ, không lâu sau đó có lẽ sẽ có một vị bá chủ Nguyên Anh ở trong Hắc Chiêu Trạch chín vạn dặm cũng chưa chắc đã đến lúc đó.

Vẻ giận dữ trên mặt Thanh Kỳ đột nhiên biến mất không còn tăm tích, trên mặt lộ ra một tia vui vẻ quỷ dị, nói với điện chủ Thiên Lang điện. Trong mắt vị cường giả Nguyên Anh này hiện lên vẻ quỷ bí, cũng không biết đang tính toán cái gì.

Dòng lũ yêu thú tiếp tục chảy về phía mười vạn đại sơn, động tĩnh cực lớn vang vọng trên trời cao, quấy nhiễu tất cả sinh

linh ven đường. Bất quá những sinh linh kia cũng không dám làm gì, thật ra muốn làm cũng không làm được. Chỉ có thể mặc cho dòng nước lũ khủng bố kia chảy qua đỉnh đầu, lưu lại trận trận thanh âm nổ vang, còn có tầng mây không ngừng chuyển động.

Bất quá không ai chú ý, tại thời điểm hồng lưu ầm ầm tràn qua, một đạo huyết quang từ trong hồng lưu thoát ly ra. Giống như một đạo lưu tinh, hướng phía xa xa vọt tới. Tốc độ nhanh đến cực hạn, bất quá cùng lưu tinh cũng có chút khác biệt, quỹ dị vô cùng. Huyết quang không ngừng vặn vẹo, mỗi một lần vặn vẹo là sẽ như thuận di.

Trong chớp mắt vượt qua cự ly cực lớn, chỉ thời gian ngắn ngủn mấy nhịp thở. Đạo huyết quang này đã hoàn toàn thoát ly dòng lũ yêu thú trùng trùng điệp điệp kia, xuyên thẳng qua tầng mây, đi về phía Thần Tiêu Đạo Tông.

,

“Tông chủ, những súc sinh hung tàn của mười vạn đại sơn kia mặc dù đã rời đi, nhưng lòng ta ưu sầu sơn môn, lại là không thể không cáo từ.”

Thần Tiêu Đạo Tông, những môn phái lớn nhỏ trong khu vực mà Thần Tiêu Đạo Tông thống trị có tới mười vạn, bây giờ cũng chỉ còn lại có mấy vạn mà thôi, môn phái bọn họ cũng không phải đại phái như Thần Tiêu Đạo Tông, tu vi không nhiều lắm, đối mặt với những yêu thú hung thần ác sát kia.

Tử thương so với Thần Tiêu Đạo Tông còn thảm trọng hơn, nhưng cho dù như thế, bọn họ cũng không dám nói gì. Phạm vi trăm vạn dặm nơi này đều là khu vực Thần Tiêu Đạo Tông thống trị, bọn họ coi như ăn nhờ ở đậu. Biến thành pháo hôi cũng không thể nói gì, hiện tại Thần Tiêu Đạo Tông gặp kiếp nạn, bọn họ cũng biết ở chỗ này cũng không thể nhận được khoản đãi gì.

Cho nên rất thông minh lựa chọn cáo từ rời đi, trong lòng bọn họ cũng lo lắng, tuy rằng đại quân yêu thú đã đi rồi. Nhưng ai cũng không thể bảo đảm, những yêu thú hung ác kia không muốn đánh Thu Phong nữa., Phát tiết nộ khí tích tụ ở Thần

Tiêu Đạo Tông một chút. Cho nên hiện tại, những tu sĩ còn lại đều cáo từ với tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông. Có thể trở thành người đứng đầu một tông, lão già kia cũng không phải ngu ngốc, nghĩ lại cũng biết những tu sĩ này đang nghĩ cái gì. Với vẻ mặt vốn khó coi của lão cũng nặn ra một nụ cười, “Thiện từ ôn hòa. Nói mấy câu an ủi với đám người này.

“Bản tọa cũng hiểu ý các vị. Nếu đã như vậy, bản tọa cũng không còn giữ các vị nữa. Hôm nay tương trợ, chắc chắn Thần Tiêu Đạo Tông sẽ báo đáp, nếu các vị tông chủ ngày sau gặp khó khăn gì. Cứ việc mở miệng, bản tọa nhất định dốc hết toàn lực giúp đỡ. Các vị bảo trọng.”

“Tông chủ khách khí cáo từ, tiểu “Cáo từ”

Khách khí một phen, đám người kia dựng lên độn quang, bỏ chạy ra phía bên ngoài tông môn Thần Tiêu Đạo. Trong lúc nhất thời, bên ngoài Lôi Trì, trên bầu trời ngược lại hiện đầy độn quang. Ra khỏi Thần Tiêu Đạo Tông, những độn quang này tự ngưng tụ thành từng cỗ, sau đó chạy về những phương hướng khác nhau.

Lôi vân kéo pháo hồi đến, đến từ các tông môn khác nhau, có đại khái hiện tại tự nhiên cũng sẽ không cùng đường, lấy các phương hướng đều sáng lên độn quang sau đó bỏ chạy.

“Phù, “

Trong tầng mây, tiếng gió che giấu một ít âm thanh khác thường, sau khi những độn quang kia rời đi, một đạo huyết quang bỗng nhiên sáng lên, trong huyết quang, Triệu Vô Tà cầm trong tay Nhân Trùng Kiếm. Trên mặt sát ý lóe lên, ánh mắt rơi vào phía xa trên một đám độn quang. Đám người này tựa hồ quy tâm như tiễn, không có một cái phát hiện, ở phía sau bọn họ, có một đạo huyết quang, xa xa đi theo “đi theo”.

Lúc trước hai điểm còn có một chương.

Chương thứ hai trăm bốn mươi sáu, hai nhân trùng cổ xưa

Con mẹ nó, Thần Tiêu Đạo Tông kia thật không phải đồ vật, đệ tử chúng ta chết rất nhiều, dùng khẩu lực hấn chặn tai họa. Làm pháo hôi, cũng không thấy có biểu hiện gì, thế mà mấy câu nói đã đánh chúng ta, quả nhiên là cực kỳ đáng ghét.”

Trong tầng mây, một đám người đang hóa thành độn quang bay về một địa phương. Độn quang luyện thành một mảng lớn, đẩy toàn bộ gió lớn sinh ra trên không trung ra. Bên trong độn quang, một lão giả thân hình thấp bé đang nói chuyện với hấn bên cạnh, lão giả này mặc dù thân hình thấp bé nhưng tu vi cũng không yếu.

Cũng là Kết Đan tông sư, Kết Đan trung kỳ. Trách không được có thể trong lúc chém giết bảo trụ tính mệnh. Về phần bên cạnh hấn dọa người, khí thế toàn thân trung niên nhân cũng coi như là mạnh mẽ, mơ hồ có thể nhìn ra cảnh giới của đại tông sư Kết Đan. Những đệ tử phía sau hai người tu vi cũng không kém, có lẽ đây là lực lượng chủ yếu của một môn phái trung đẳng.

“Sư đệ ăn nói cẩn thận.”

Trung niên nhân kia thoát nhìn so với lão giả thân hình thấp bé kia thì tuổi còn nhỏ hơn, bất quá tuổi của tu sĩ thì không thể nhìn bề ngoài mà phán đoán được. Hai người này chỉ có thể nói là do thiên phú tu luyện của người trung niên này tốt hơn so với lão giả kia. Ngày tu luyện cũng có thể tiến triển sớm hơn, dùng cách này để tấn thăng lên Kết Đan Kỳ. Tất nhiên là dừng lại ở vị trí trung niên nhân này.

Lời nói hù dọa sư đệ của mình nói chính là Thần Tiêu Đạo Tông, hấn lập tức ngăn hấn lại. Đừng nhìn lúc Thần Tiêu Đạo Tông đối mặt với Thiên Lang Điện hấn bị bức đến chật vật không chịu nổi, cuối cùng còn phải dựa vào vị sư tổ bế tử quan kia hỗ trợ. Thế nhưng đối với bọn họ những nhân vật nhỏ bé

này, muốn bóp chết bọn họ, cũng chỉ là so với bóp chết một đám sâu kiến khó khăn một chút mà thôi.

“Sư đệ, Thiên Đàn tông ta thực lực quá mức yếu ớt ở trong phạm vi vạn dặm kia có lẽ tính là một bá chủ. Nhưng ở nơi này, bất quá là tiểu nhân vật mà thôi. Lần này còn có thể sống sót đã không tệ, nào dám yêu cầu xa vời như vậy. Hay là nhanh trở lại tông môn, sau này chỉ sợ phải nhiều chuyện, ngay cả Ma Đạo Ma Đế cũng cuốn vào, chỉ sợ là không thể an bình được rồi.”

Trung niên nhân này vẻ mặt ai oán, mặc dù nói như vậy, nhưng nhìn sâu vào trong ánh mắt của hắn, vẫn có vẻ không cam lòng. Nhưng thực lực không đủ thì thế nào, chỉ có thể chấp nhận số phận. Trong lúc nói chuyện, một đám người bọn họ lại độn đi rất xa, cách Thần Tiêu Đạo Tông càng xa.

Phía sau đám người này vài dặm, một đạo huyết quang không ngừng vận vẹo. Mỗi một lần vận vẹo đều có thể xuyên qua một đoạn khoảng cách lớn, hơn nữa nhìn đạo huyết quang này dường như còn dư lực rất lớn. Ở trong huyết quang, Triệu Vô Tà mở ra một đôi mắt chén, hai luồng khí âm dương đang quấn lấy nhau ở trong hốc mắt.

Mắt chén mở ra, chỉ có vài dặm, tầng mây dày đặc một chút tác dụng ngăn cản cũng không có. Đám người kia hiện ra trong đầu Triệu Vô Tà, kể cả cuộc đối thoại của bọn họ đều bị Triệu Vô Tà nghe rõ mồn một. Nghe thấy lời trung niên nhân nói, khóe miệng Triệu Vô Tà xuất hiện một nụ cười vui vẻ.

“Ngược lại ta có chút tự biết mình...”

“Boong boong boong “

Vẫn luôn vô thanh vô tức, nhưng vào lúc này, trong đạo huyết quang kia bỗng nhiên truyền ra một tiếng dị hưởng. Triệu Vô Tà chậm rãi thu hồi ngón tay, mũi kiếm huyết hồng trong chén máu của Nhân Trùng run rẩy kịch liệt, tầng tầng huyết quang từ bên cạnh mũi kiếm tràn ra, nhộn nhạo lan ra phía trong hư không, từng sợi huyết vụ cũng theo đó tràn ra, ở trong huyết vụ tựa hồ mơ hồ có thể thấy được huyết hồng nhân trùng đang khua môi múa bơi.

“Đã đến lúc.”

Độn quang huyết hồng của Triệu Vô Tà bỗng nhiên biến nhỏ tới mức khủng bố, gần như trở thành một sợi mì. Huyết quang lấp lóe, ngay sau đó, đạo huyết quang này xuất hiện trên bầu trời, chính là đạo này, hắn đã vượt qua khoảng cách trọn vẹn mười dặm.

Khóe miệng cong lên, cười lạnh lùng lộ ra, sát khí âm hàn tuôn ra toàn bộ.

“Chúng sinh pháp tướng “

Tiếp theo một đường cắt, huyết quang vắn vẹo, lần này vượt qua khoảng cách đã hơn trăm dặm. Huyết quang xuất hiện ở trên đầu đám người kia, bỗng chốc nổ tung, bên trong thân hình Triệu Vô Tà xuất hiện. Nhân Trùng cầm trong tay chén kiếm, nhẹ răng cười nhìn bọn họ, trên mặt không có một tia thương hại nào. Mũi kiếm rung động, huyết vụ tràn ra, từng dòng nhân chung từ bên trong trào ra.

“Không phải hắn chạy mau khỏi nơi này.”

Tu sĩ tu luyện nhiều năm, phản ứng so với nhân loại bình thường nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Vừa nhìn thấy Triệu Vô Tà xuất hiện trên không trung, trong đầu chú trọng chân nguyên, tốc độ độn quang, muốn chạy trốn. Thời điểm Triệu Vô Tà ở Thần Tiêu Đạo Tông, thần thông thủ đoạn hung tàn khát máu làm cho các tu sĩ này nhìn thấy rõ ràng, trong lòng sớm đã gieo xuống sự sợ hãi. Lúc này đơn độc nhìn thấy Triệu Vô Tà.

Cuối cùng rồi rầm chia sẻ, liếc mắt nhìn một trăm bảy mươi tám biến mất.

Lại nghe thấy thanh âm không chút thương hại của Triệu Vô Tà, sát khí lạnh lẽo trong đó khiến bọn họ hoảng sợ không thôi. Lúc này Triệu Vô Tà thật sự đã đến cảnh giới Sát Thần. Sát khí trên người đã nồng đậm đến trình độ rất khủng bố., Không nói những tu sĩ có tu vi không cao này, chỉ cần là thiếu niên áo vàng và đại hán áo tím là hai cường giả Kết Đan đại viên mãn. Ngay khi cảm nhận được sát khí trên người Triệu Vô Tà, đều sẽ sinh ra cảm giác tim đập nhanh.

“Chúng sinh Vân Vân, đều là trận pháp chúng sinh trong ảo giác.”

Đôi mắt với tên tu sĩ tựa như thổ bị dọa muốn bỏ chạy tứ tán kia, khoe miệng Triệu Vô Tà lại chuyển sang vui vẻ đùa cợt. Xem ra bản lĩnh thoát thân của đám người này cũng không tệ. Khó trách trong đại chiến có thể bảo trụ được tính mạng, Triệu Vô Tà nhìn thấy đám người này vậy mà còn tồn tại không ít tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ.

Vốn mang sát tâm tới, làm sao có ý thương hại, chẳng biết từ lúc nào Tiểu Trùng đã trôi nổi trên đỉnh đầu nhóm người này. Sau đó huyết quang lóe lên, chén kiếm hóa thành từng đoàn ảo ảnh, trong mỗi một đoàn ảo ảnh đều là một thanh cốt kiếm màu huyết hồng. Bàn kiếm xuất hiện trước mắt đám người này, tất cả mọi thứ trên đều được phóng đại.

Từng đầu nhân trùng trong chén xuất hiện trong đầu bọn họ. Khuôn mặt vốn trống rỗng của nhân trùng, sau khi xuất hiện liền biến thành mặt của mỗi người. Sau đó bắt đầu biến hóa, ngàn vạn cảm xúc. Ảo giác của tất cả hồng trần đều xuất hiện.

“Đã để cho hồng trần vạn tượng táng các ngươi” Lan cũng chỉ là kiến hôi mà thôi.”

Triệu Vô Tà cũng không thèm nhìn những đệ tử đã trầm mê trong pháp trận của chúng sinh, bước chân chậm rãi đạp trên hư không. Sau đó xuất hiện ở trước mặt hai vị Kết Đan Tông sư đang đau khổ kiên trì. Nhân Trùng Kiếm trong chén cắn nuốt rất nhiều cường giả, chúng sinh pháp tướng trận đã sớm không phải là trận pháp mà ngay cả một Kiếm Vô Phụ cũng không thể mê hoặc được.

Cũng chỉ có hai người kia hù dọa, Kết Đan Tông Sư, mới có thể tại chúng sinh pháp tướng trận kiên trì đến bây giờ, bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi. Có lẽ tu vi Kết Đan Đại viên mãn còn có cơ hội thoát khốn, nhưng đáng tiếc, hai người trước mắt đều là Kết Đan Đại viên mãn.

Trung niên nhân kia cảm giác được Triệu Vô Tà xuất hiện ở trước mắt, gian nan ngẩng đầu. Một đôi mắt mở thật to, bên trong đều là không cam lòng cùng vẻ oán hận. Thân hình rung

động hung hăng, chỉ hãm sâu vào chúng sinh pháp tướng trần. Chân nguyên trong cơ thể đều bị ngăn cách, cho dù muốn tự bạo cũng không làm được. Cũng chỉ có thể không cam lòng oán hận, nếu không có thể làm gì Triệu Vô Tà.

“Vị...”

Kiệt lực bảo vệ linh đài của mình, không bị đám người kia mê huyễn. Tâm thần chỉ lực kịch liệt tiêu hao, hẳn biết không kiên trì được bao lâu, nhưng lại không làm được gì. Không cần nói những đệ tử kia cứu mạng. Hiện tại hẳn tự thân khó bảo toàn. Không cam lòng, oán hận...”

“Minh mục muốn chết!” Đáng tiếc tiểu nhân chính là hận người. Oán hận đi, không cam lòng muốn hủy diệt ta, hủy diệt tất cả.”

Thanh âm của Triệu Vô Tà như đang nói mê vậy. Một tư một hào cũng không sơ hở, toàn bộ truyền vào trong óc của người trung niên này. Theo tiếng nói của Triệu Vô Tà vang lên, linh đài của người trung niên như đập đê tan vỡ, hoàn toàn sụp đổ. Hồng trần cuộn cuộn ầm ầm tràn vào bên trong hồn phách của hắn, hoàn toàn chiếm không gian trong tâm thần, một chút khe hở cũng không lưu lại.

“Thình thịch “

Không hề có dấu hiệu báo trước, trên người đám người này đồng thời truyền đến tiếng động khác thường. Mấy trăm đệ tử, chỗ ngực đều nổ tung một cái. Lỗ lớn, bên trong lập tức biến thành huyết nhục mơ hồ. Sau đó từng đầu huyết trùng xuất hiện ở trong đó, bắt đầu trắng trợn thôn phệ huyết nhục của đám đệ tử này.

“Nhiều”

Triệu Vô Tà cau mày nhìn những huyết trùng kia, đột nhiên vùng tay lên, lập tức toàn bộ huyết trùng mở ra miệng máu. Trong nháy mắt, huyết nhục tinh khí toàn thân của mấy trăm đệ tử kia đã bị thôn phệ không còn chút nào. Không lưu lại chút gì, hoàn toàn hóa thành hư vô. Bất quá khác biệt so với trước kia, những gương mặt huyết trùng cắn nuốt huyết nhục vẫn trống rỗng giống như trước. Một chút biến hóa cũng

không có, chỉ là huyết khí trên thân nồng đậm hơn một chút mà thôi.

Tu vi quá thấp, ngay cả tư cách trở thành nhân trùng cũng không có.

“Oành oành oành”

Lại là hai tiếng nổ khác thường, là lão già trung điểm khiến người ta sợ hãi cùng thân hình thấp bé. Hai người bọn họ trước ngực đồng dạng mở ra một lỗ máu, huyết nhục mơ hồ bên trong, một con huyết trùng đáng sợ xuất hiện.

“Tê tê”

Miệng máu mở ra, tiếng kêu khàn khàn quỷ dị mơ hồ truyền đến, sau đó hai con huyết trùng bắt đầu cắn nuốt máu thịt ở đâu. Từng chút từng chút một, vô cùng chậm chạp, hoàn toàn không giống cảnh tượng lúc trước. Hai con huyết trùng này, thôn phệ hai người nọ dĩ nhiên là vô cùng chậm chạp. Chỉ là theo từng chút huyết nhục kia bị nuốt vào trong bụng, huyết quang trên thân hai con huyết trùng kia bắt đầu trở nên vô cùng nồng đậm.

Thời gian từng chút trôi qua, khu vực này một chút âm thanh cũng không có. Chỉ có trong hư không mơ hồ truyền đến âm thanh cắn nuốt của vật gì đó, dưới tầng mây bao vây, hai cỗ thi thể đang quỷ dị trôi nổi ở chỗ ngực hai cỗ thi thể, hai con huyết trùng đang trắng trợn cắn nuốt những huyết nhục kia.

Một màn này nếu là người bình thường nhìn thấy, nhất định sẽ bị hù chết tươi.

“A đừng a không cần a cầu xin người, giết ta đi, giết ta bị xóa bỏ...”

Bỗng nhiên, trong hư không truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết. Tiếng kêu kia ẩn chứa sự thê lương, quả thực còn đáng sợ hơn so với lệ quỷ, chỉ cần nghe được là khiến người ta sởn tóc gáy. Đáng tiếc tiếng hét này chỉ có mình Triệu Vô Tà nghe thấy, những người khác nếu đứng ở chỗ này, không thể nghe thấy âm thanh gì.

Trên mặt một chút biểu tình cũng không có, lạnh lùng nhìn chăm chú hai cổ thi thể trước mắt, hai nhân trùng chén kia đã cắn nuốt trái tim hai cổ thi thể. Đúng là tiếng kêu thê lương thảm thiết của tị nạn mới truyền đến. Chính là trung niên nhân kia và lão giả thấp bé kia, tiếng kêu thê lương cực kỳ thảm thiết vang lên ở trong đầu, bất luận kẻ nào nghe được thanh âm này đều sẽ động dung.

Chẳng qua trong đó lại không bao gồm Triệu Vô Tà, ý chí sắt đá từ khi ma tính thức tỉnh, thiện tính của Triệu Vô Tà đang biến mất, chỉ nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết mà thôi. Sao lại có ý nghĩ đồng cảm với bản thân chứ, chỉ có điều khóe miệng cười lạnh, vẫn nhìn chăm chú vào hai trái tim của con huyết trùng đang cắn nuốt kia.

“A, “Tiếng kêu thảm thiết bỗng im bật, khóe miệng Triệu Vô Tà càng thêm vui vẻ. Trong hư không, hai cổ thi thể kia đã biến mất. Chúng sinh pháp tướng trận cũng đã sớm bị Triệu Vô Tà thu, lúc này ở trong hư không chỉ có hai con huyết trùng. Huyết hồng quang mang bạo liệt, dù là tầng mây dày nặng vô cùng, nhưng cũng không thể che dấu được quang mang của hai con huyết trùng này.

Vốn những gương mặt trống rỗng lúc này thành linh hiện ra hai khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc. Chính là trung niên nhân cùng lão giả kia, khuôn mặt bọn họ bị ngăn lại trên mặt một cái biểu tình. Thống khổ tựa như tất cả thống khổ trên thế gian đều bị gia tăng ở trên thân hai người, vẻ mặt bọn họ quả thực thống khổ đến cực điểm.

“Các ngươi vĩnh viễn sẽ trầm luân trong đau đớn, vĩnh viễn cũng không được giải thoát. Nhưng nếu ta chết, các ngươi sẽ được giải thoát.

Ha ha!

Nhân trùng xương cốt xuất hiện ở trước mặt hai con huyết trùng kia, Triệu Vô Tà cười mỉm, chậm rãi cầm hai con huyết trùng trong tay. Âm thanh truyền vào trong cơ thể huyết trùng, trong hai hồn phách đó, bị trùng cắn cơ thể, còn bị luyện thành huyết chung, vĩnh viễn muốn chìm vào trong thống khổ.

Hình phạt kiểu này chỉ sợ phải làm sao đây. Thiên Vân Đại Lục còn không có thứ gì tàn nhẫn hơn cái này. Mà thanh âm của Triệu Vô Tà sau khi truyền vào trong cơ thể huyết trùng, trong cơ thể huyết trùng cũng có tiếng đáp lại, từng cỗ huyết quang dao động, như bên trong có đồ vật gì muốn đi ra. Thế nhưng vô luận như thế nào cũng không ra được, giãy dụa một lát rồi liền dừng lại.

“Hận hận, không cam lòng.”

Thời điểm huyết quang chân động, vô tận oán hận chi khí cũng bốc lên, nhân trùng trước người Triệu Vô Tà giống như con mèo ngủ thấy mùi tanh đột nhiên rung động. Trong thân kiếm màu đỏ máu đột nhiên vươn ra hai vòng máu, quấn lấy hai con huyết trùng.

“Hô Xuyên!”

Sau một khắc, không gian yên tĩnh trở lại, tiếng gió vù vù xuất hiện trở lại không gì sánh được, toàn bộ huyết trùng đầy trời đều biến mất. Mấy trăm người, tính cả hai gã Kết Đan Tông Sư, trong thời gian mười mấy hơi thở, toàn bộ đều đã chết, một người cũng không còn.

“Nguyên Anh kỳ hắc hắc.”

Nhân trùng màu huyết hồng nằm trong tay chén kiếm, ngón tay vuốt ve thân kiếm vô cùng huyết hồng, những hư ảnh huyết trùng kia theo ngón tay hắc chậm rãi di động. Từng sợi huyết vụ từ trong thân kiếm tràn ra, quấn quanh ở trên ngón tay hắc.

“Vù vù vù xuyên...”

Trong tiếng gió gào thét không ngừng, một đạo huyết quang không hề có dấu hiệu báo trước biến mất ở trên không, tiếp theo sẽ đập xuống. Xuất hiện với hình thái vụn vụn ở trên bầu trời khác, hoàn toàn không có ngừng lại, độn quang của Triệu Vô Tà giống như thuần di, hướng phía xa xa mà đi.

Trong hốc mắt hắc, âm dương nhị khí quấn quanh không ngừng, cho dù là vạn dặm. Tất cả đều hiện ra trong đầu hắc, từng đạo độn quang kia căn bản không thoát khỏi đôi mắt của hắc. Lúc này trong mắt Triệu Vô Tà, những độn quang, những

tu sĩ kia chỉ là từng đoàn từng đoàn huyết khí mà thôi, những
tu vi cao kia lại là từng đầu nhân trùng chung.

Canh ba đến nơi.

Chương thứ hai trăm bốn mươi bảy, Nhân cổ trùng cổ kiếm đại thành.

Mười vạn cổ kiêu mười người mà Thần Tiêu Sa Tông khai môn đều đến từ các môn phái khác nhau bí mật khai chủng Tiêu Đạo Tông, sau đó thám thính hướng về tông môn của mình trở về. Bất quá sơn môn của những tu sĩ này mới ở xa. Tu vi của những tu sĩ này cũng đều mới tài cao, bất quá chính là tu sĩ mạnh nhất trong đó, độn tốc cũng có thể là đối thủ của Triệu Vô Tà.

Trên không trung một món đồ giống mạn thuyền thật lớn lơ lửng, cần viện trong mây mặc tốc độ hành lý, hướng tới bầu trời mà đi. Chiếc thuyền này thật lớn trên không trung tựa như một cái pháo đài, ngoài hành lang bảo quang lập lòe luyện, trướng rủ xuống. Lúc này rõ ràng là ban ngày, nhưng trên bánh xe này mới có mười mấy chiếc đèn sáng tập đặng.

Ánh đèn chớp động, bao phủ toàn bộ thuyền thuyền vào trong đó cũng đem những bông hoa tà gió cuốn đi. Trong thuyền mới mời được nhiều bàn cờ bóng người. Trong đó có một bóng người hơi lắc lư, bi thương chính là người vừa lên tiếng kia.

Lai lịch của nhóm người này không thấp, ít nhất cũng ở trong vòng vây Thần Tiêu Đạo Tông thống trị nòng. Môn phái mà bọn người này khinh thường cũng là một trong những môn phái lớn, thực lực có thể nói là ngang ngửa với Quy Long Tông bây giờ, nhất là bóng người đứng trên đỉnh mũi thuyền kia, quan hệ của hắn với tông chủ Quy Long tông là tốt nhất.

Chính là do toàn bộ tông môn Chính Nguyên tông vận đen tiêu diệt dưới tay Triệu Vô Tà và một đám yêu thú hung tàn nên đến thời điểm đó Chính Nguyên tông đã chậm lắm rồi. Miễn cho hồ ly buồn chết, kỳ ngộ Chính Nguyên tông và Quy Long tông mới hình thành nên. Quy Long tông bởi vì mất đi một vị cường giả Nguyên Anh kỳ nên mới rơi vào kết cục này. Chính Nguyên tông lão cũng tương tự vậy, một vị cường giả Nguyên Anh duy nhất đại nạn tới mà hóa hình.

Hiện tại Quy Long tông Cực Diệt tông tông tông chủ đương nhiên vừa kinh vừa sợ, vừa bị lôi vôn kia khiêu tiến tấn công.

Tông chủ Chính Nguyên tông lén lút mang theo một đám đệ tử cầu khẩn thật tốt cho Đạo Tông mượn chuyện này để có được phương pháp hộ khẩu của Tiêu Nghịch Tông cũng không tệ lắm, lần này viện trợ cho Chúng Tiêu Đạo Tông đã khiến cho Chúng Tiêu Đạo Tông bị hù dọa, đặc biệt là người.

Đương nhiên là muốn che chở cho Chính Nguyên tông hẳn cũng không tính là Chi Chính Nguyên tông trở thành Thần Tiêu đạo tông phục dụng, nhưng hiện tại, cái ki này hình như là chơi đùa bỏ trống, nói chuyện tiêu đạo tông hiển nhiên không phải chính nghĩa thiện lương như trong tưởng tượng, Hòa Ương chân nhân sau khi xuất hiện đã cứu hẳn Thần Tiêu đạo tông, thế nhưng đã đến cuối cùng rồi.

Cờ xanh lại trách tội Xích Ương, nếu không phải cuối cùng Tiêu Đạo Tông thuê ra tử quan, Chúng Đạo Tông hẳn đã sớm bị Hư Không Loạn Lưu hủy đi một hồi họa kiếp. Thế nhưng lúc này, Tông Khuê mới có chút sợ hãi.

Hối hận lần này chẳng qua các trưởng lão phản đối mang theo một đoàn tinh anh chi đệ cực kỳ trợ giúp Thần Tiêu Đạo Tông hẳn. Nhưng mượn đến cuối cùng người kết nghĩa không tài nào vớt được “Giúp huynh đệ tử ngược lại chết hơn phân nửa.

“Ai da, bốn tọa tri kỷ. Nhanh chóng lên núi khởi động trận pháp hộ sơn, chính nguyên tông từ đây bế tông trăm năm.”

Chính Nguyên tông Khuê đứng ở đỉnh thuyền, đột nhiên mở miệng nói. Mặc dù trên mặt hắn vẫn bình tĩnh như thế nhưng kêu căng nói ra sắc mặt đệ đệ tất cả trưởng lão còn sống sót đều đại biến, mười mấy ngọn đèn bên trong mạn thuyền cũng đung đưa, miệng phát ra tiếng kêu thảm trọng., Nhưng là cũng mới đến Phong Sơn kiều chấp hành này, mới có chút ít môn phái ở trên Thiên Vân đại lục, hoặc là vì tránh né đại nạn, thời điểm sẽ chọn riu phong bế toàn bộ sơn môn, khởi động trận pháp cấm chế sở tại.

Phong Sơn cùng nhau, thám thính coi thường sơn môn như là mai rùa của chim muông đệ tử, môn hạ đệ tử cũng phải một

mục ở trong sơn môn tu luyện. Không được ra ngoài, cùng đem tông môn liên hệ cùng ngoại giới đoạn tuyệt. Là một phương pháp dồn ép không được quân nhu, lần này Chính Nguyên tông tuy tổn hại hơn phân nửa đệ tử, nhưng lúc này có thể sống sót đều là thiên phú tương đối tốt. Bồi bồi dưỡng thêm, cũng không lo lắng tông môn sau này không có người kế tục, Vô Linh nghĩ thế nào cũng không tới phán sơn bài.

“Tông chủ tam ân...”

Những đệ tử chánh nguyên tông nghe được tông chủ chơi phong sơn, lập tức quỳ xuống khấn tụng hồi ý niệm này. Bọn họ cũng không phải là những trưởng lão đã khinh tu trăm năm, mới tu luyện không quá mười năm, tuy rằng đã nhẹ vào chính nguyên tông. Nhưng ở thế tục giới vẫn còn người tài, bọn họ cũng không phải là tiên nhân không lưu lại khói lửa nhân gian, càng không phải là ma đầu không có kết quả, vô nghĩa kia.

Nếu như đến núi kia vậy nghĩa là bọn họ phải liên lạc với ngoại giới không chỉ để cắt đứt liên hệ với tu chân giới, thế chinh giới cũng như thế, không ra không vào được. Phán sơn trăm năm, phạm nhân thế tục cũng không lớn tuổi thọ như vậy, nếu là thật trăm năm qua đi, chỉ sợ người nhà bọn họ ở thế tục đều sẽ chết đẹp, đến lúc đó bọn họ mới được nuông chiều.

Bất quá có thể cho bọn họ mượn tâm tư cũng không thể bị vị lão giả đứng ở đỉnh nhất mạn thuyền kia được giáo huấn của mũi tàu.

Không cần phải nói, ý của ta đã quyết định cho đám Tị Kinh nhập môn, sao bây giờ mới được đi theo nhóm người kia, sau khi về sơn môn. Chuẩn bị cho các người xuống núi ba ngày, đoạn trần thế gương ra, ba ngày sau, thám thính phong sơn, các người trở về thám thính rồi trở về, nếu như không thể trở về được. Chất lượng bảo trọng kia bảo trọng đi.”

Có mang theo một chút ý tứ khiêu khích nói ra từ miệng bóng người kia, mặc dù nói ra đột nhiên, nhưng vẫn có thể từ trong chứng minh nghe ra kết lạc bất đắc dĩ. Chủ nhân một phái, cũng không phải là phong cảnh biểu hiện bên ngoài, thời điểm cũng là cực kỳ vô trả. Chung Tiêu Đạo Tông cùng Thiên

Lương Điện chiến tranh lần này, thế nhưng thứ liên quan đến thứ lại phức tạp tích góp phức tạp.

Chẳng những một trong sáu Đại Đình Đế của Đình Đạo, e sợ Thiên Ma Đế xuất hiện đến cuối cùng, mà ngay cả oán niệm Nguyên Anh của Tiêu Đạo Tông bế tử quan ngàn năm trước cũng xuất quan. Chỉ cần là người sáng suốt, thì có thể nhìn ra từ một ngày, Thiên Vân Đại Lục chắc chắn sẽ không bình tĩnh, khẳng định sẽ lục nhập vào bên trong cơn họa kiếp, thế lực của Tiên Ma yêu đều sẽ bị Tô Lai xuất hiện.

Đại lục Thiên Vân cứ cách vạn xe thám thính mới có một hồi đại họa kiếp, không khéo lại là Tiên Ma yêu, thế lực tài ba cũng không thể may mắn thoát khỏi mà lọt vào trong đó, môn phái mới cường hoành một thời, thế nhưng môn phái sau khi họa kiếp kết thúc thì bị Hoắc diệt, hóa thành tro bụi. Cũng mới có một ít môn phái, lại mượn thời cơ Đại Họa kiếp để thay thế sự quật khởi của bá chủ trước kia.

“Thuật họa kiếp bắt đầu!”

Trong chỗ cao nhất trên thuyền, một khối bồ đoàn lơ lửng. Xung quanh mới có mười mấy ngọn đèn sáng, sáng tối không đồng nhất, giữa bóng đèn lắt lư từng sợi khói than từ miệng dâng lên, mùi hương lạ cũng theo đó là đàn hương vạn năm, cho dù tại tu chân giới cũng là vật hãn hữu, đốt hương quý hiếm.

Người nghe có thể ngưng thần tĩnh khí, tu luyện cũng là gấp đôi. Nhưng lúc này thân ở bên trong đàn hương nồng đậm, khê giật mình, tâm thần lão giả lại không an bình chút nào. Trên mặt mới nồng đậm bất đắc dĩ, đúng là vị tông chủ chính Nguyên tông kia đã đánh mất một vị cường giả Nguyên Anh duy nhất. Chính Nguyên tông đã chờ tháng này mất đi vị dựa dẫm và che chở.

Hắn lại không cam lòng đi tìm kiếm Thần Tiêu Đạo Tông che chở, nếu lúc này hắn đi tìm Thần Tiêu Đạo Tông che chở, chỉ sợ đến cuối cùng. Chính Nguyên tông sẽ chỉ có một kết cục, thám thính là một việc khó lường.

Nhị tiến nhị hung che chở. Trong hạo kiếp bùng phát hào quang đã mận đến mức chấp đao thế, có khả năng lúc hạo kiếp kết thúc có thể kéo dài hơi tàn.

Nếu vận khí không tốt, có lẽ sẽ dư lại thành tro bụi, hoàn toàn bị diệt vong bên trong hạo kiếp, bao nhiêu môn phái đều như vậy cả.

Dứt khoát lần thứ chín mươi bảy.

Như vậy, coi như là môn phái của oán nhân Nguyên Anh kỳ, tại lúc hạo kiếp khởi khởi, cũng giống vậy mà tiêu diệt. Gió tanh mưa máu đều nhẹ, một hồi hạo kiếp, đủ để làm cho hơn phân nửa sinh linh Thiên Vân đại lục đều đánh mất tính mạng.

Thế lực Tiên Đạo cũng không thể yên bình, cho nên quyết định xuống núi này của tông chủ Chính Nguyên tông xem như rất bất đắc dĩ.

Lúc Hạo Kiếp hoàn, ngoại trừ xuân cùng trong đó thám thính là hoàn toàn đem chính mình ngăn cách ở bên ngoài hạo kiếp. Phong công, trăm năm, có lẽ trăm năm qua đi, hạo kiếp liền đánh qua. Chính Nguyên tông Khuê nhớ tới Quy Hồ tông đã nhẹ nhàng tan biến, trong lòng nổi lên một cảm giác bi thương.

Nhưng vào lúc này, sát khí nhàn nhạt từ xa đến gần, chớp mắt đã phóng tới phía trên mạn thuyền. Trong nháy mắt, đệ tử trưởng lão mới đứng trên thuyền cũng bị đánh thức, kinh hãi nhìn một đạo huyết tử vạn vẹo chết đi, ở chỗ trên bầu trời che đầy chột lóe, sau một khắc lại xuất hiện ở trên thuyền. Âm thanh hung hăng tràn ngập sát ý truyền xuống, xuyên thấu thẳng qua cấm chế đến cửa thuyền.

“Lão gia hỏa này là kẻ khôn ngoan tự giữ mình, chỉ đáng tiếc hạo kiếp sắp sửa đuổi đi. Các người ai nấy đều buồn bực không thể trốn thoát được, so với việc chết trong hạo kiếp chẳng bằng hôm nay chết trên tay Triệu Vô Tà. Thấy thế nào a?”

Huyết quang tản ra lộ ra tiêu ý khanh khách Triệu Vô Tà điều vẫn là bộ trang phục phấn hồng như trước, một thân vải bố vĩnh cửu, thanh niên thỉnh ca gầm thét. Một đôi chân trần có thể so với chân phụ nữ đứng ở không trung, mang theo nộ

cười quỷ dị nhìn mười người phạm trong thuyền thuyền như trước.

Sắc mặt hung cốc xuất hiện trên mặt Triệu Vô Tà, lúc này ánh mắt hắn nhìn mấy chục người trong thuyền, không ngờ mới mang về hung y. Thuyền thuyền tuy lớn nhưng bên trong chỉ có mấy chục người, nhưng mà mấy chục người này mỗi một lần bị dọa, tu vi đều không tệ để tâm tới ba vị có tu vi Kết Đan tông sư, người mạnh nhất kia vậy mà lại trực tiếp là cường giả quýt đại viên mãn.

“Triệu Vô Tà...”

Hơn mười người trong thuyền đều ngẩng đầu lên nhìn người phiêu bạt trên thuyền kia, ngay cả tông chủ Chính Nguyên cũng vậy. Đợi đến khi nhìn thấy khuôn mặt của chư vị Vô Tà, sắc mặt ai cũng đại biến, hung danh của Triệu Vô Tà hắn đã sớm truyền khắp Chung Đạo Tông là nàng ta lo lắng, thậm chí các chấp phương khác cũng bắt đầu lan truyền.

Nghe đồn bản thể là huyết trùng vô cùng khủng bố, thủ đoạn thông thạo hơn hẳn ma đầu tuyệt thế Liêm đạo kia, rơi vào trong tay hắn không dư dả sinh tử khẩu sẽ vô cùng thống khổ, hơn nữa tu vi khủng bố tới cực điểm, ngay cả cường giả Kết Đan Đại viên mãn cũng không phải là đối thủ của hắn.

Sắc mặt chính Nguyên tông chủ trở nên khó coi, thân hình trái nhiên đứng dậy, quang mang trên người vốn ít có chân nguyên lập tức sáng lên cơ hồ đồng thời, mặt khác thân thể hai vị Cô Đan tông sư cũng đều sáng lên quang mang, trên tay đã nhẹ xuất hiện quang mang trên đỉnh thuyền binh khí của mình, màn che rơi xuống, chỉ có ánh sáng kia vẫn còn đang cháy.

“A...”

Triệu Vô Tà lúc này mới kinh ngạc, không ngờ chính tông chủ này lại đem cấm chế trên thuyền rải đi. Hoàn toàn đối mặt với Triệu Vô Tà, tam hù, Kết Đan Tông Sư bay lên, xuất hiện ở không trung đối diện Triệu Vô Tà, sắc mặt ngưng trọng nhìn Triệu Vô Tà.

“Lãnh chúa vô tà muốn thế nào?”

Cũng mới có mấy loại bằng chứng khác thẳng thắn giáo hoạt bên hời Triệu Vô Tà xem hần ta muốn làm gì. Phần Phách Lực Chất này cũng khó mà giữ lại được, Triệu Vô Tà vừa mới kinh hãi, quả nhiên chỉ dựa vào một cái động tác đi vệ sinh mà đã hạ độc xuất kiếp tiến đến. Lại thêm chuyện tông khuê mà Phong Sơn quyết định không phải là chuyện bình thường. thường thức phần thưởng của Quy Phu, sát ý trong lòng Triệu Vô Tà không thay đổi dù chỉ là một chút.

Ngược lại, sát khí càng dâng cao, hiển lộ trong ánh mắt. Ông lão luôn đứng bên Triệu Vô Tà kia cảm nhận được sát khí trên người Triệu Vô Tà tăng vọt, sắc mặt lập tức đại biến.

“Cho các người mượn một kiện đồ vật mà Ty, nuôi những bảo bối kia của ta mà hắc hắc.”

Khóe miệng nhẹ răng cười, lập tức xuất thủ. Mục tiêu của Triệu Vô Tà không chỉ là những người này mà thôi, làm sao có thời gian để đánh giá phê đi, hần đã trực tiếp ra tay. Chương chương vừa động, huyết quang chợt hiện, nhân trùng trong chén sớm muộn cũng xuất hiện ở đó mặc kệ mọi thứ, móng tay giơ lên hướng xuống phía dưới bỏ mất căn cơ.

“Oán tiểu tâm: “Dao soạt soạt soạt...”

Không trung nhất thời vang vọng thanh âm tịch tịch không khí bị khí chém vỡ, khí Tịch tràn ngập khí tức hủy diệt ngu ngốc từ trong thân Huyết Hồng Tịch phun ra, ồng thẳng như từng mảnh từng mảnh lựa huyết hồng. Trong nháy mắt xuất hiện, sau đó cá lớn trên không trung, hướng về chiếc thuyền to lớn kia bao vây lại.

Nhân trùng trong chiều nay mới có hơn mười cái Nhân Trùng Tị Kinh nhỏ yếu nhất cũng là cảnh giới Trúc Cơ Đại viên mãn, Nhân Trùng chén mạnh nhất thậm chí là Hư Anh Kỳ lúc trước Trịnh Nguyên Bá, còn mới là đồng đẳng, thời điểm cực kỳ luyện phạt Nhân Cổ Trùng. Tu vi chỉ mới Trúc Cơ Đại viên mãn, nhưng ở trong tịch tịch cổ Hấp Mục tiên sinh linh huyết khí, lúc này đã sớm tấn thẳng đến cảnh giới Tỳ Đan Tông sư.

“Tạch”

Nhân trùng trong chén sớm muộn đã hưng phấn động trời, dải lụa uy thế to lớn cắt mở toàn bộ đám mây dày đặc kia, lộ ra thuyền thuyền trong đó. Trời chiều đỏ máu vô cùng, khí thế đầy ba kết đan tông sư ở trên thuyền ra ngoài: “Khanh quát quát...”

Một tiếng rống trầm thấp vang lên, ba vị tông sư tự bạo tuôn ra một đoàn hào quang to lớn va chạm với luồng khí màu đỏ khảm thiên huyết đang bắn tới, nhất thời hai vị cô đan tông sư trong đó cũng bị đánh bay. Chỉ có vị tông chủ Chính Nguyên tông Kết Đan đại viên mãn là cường thanh, toàn thân dâng trào chân nguyên.

Những tên ăn xin huyết hồng kia đều bị đẩy ra nhưng đáng tiếc, trên mặt hấn vẫn còn kịp xuất hiện vẻ cao hứng. Tiếng kêu la thảm thiết lần lượt vang lên giữa không trung, Minh Tinh hướng phía dưới đi tới. Khi thấy cảnh này, trong nháy mắt hấn như lâm vào trong bạo nộ, bối kinh trên mạn thuyền bị cắt cụt, giống như một tòa núi nhỏ bị lưỡi dao sắc bén bổ vào giữa.

Ngay tại lúc chiến trường tích lũy thiên, Huyết hồng Tịch khí hơn phân nửa đều ngưng giới một đạo dải lụa, hướng mỏ tàu kia đánh tới miệng cũng như thế, ba người bọn họ mới có thể ứng phó nhẹ nhàng như thế. Nhưng mà phía dưới mạn thuyền cùng trong thuyền đệ tử không gặp may mắn như vậy, tại đạo hồng sắc kia thất luyện chết cả thuyền đội đều oanh nát, đệ ở bên trong không một ai may mắn thoát khỏi, một bộ cực huyết hồng tịch khí bao cát giữ.

Quá nửa đệ vừa chạm vào đám huyết hồng Tịch khí đã chết, chỉ kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết mà thôi, còn lại chỉ hơn mười mấy cái, đệ tu vi tương đối cao nhanh chóng có thể gắng gượng được.

“Đương”

“Hừ” một tiếng, Triệu Vô Tà nhẹ nhàng giơ tay lên, trên không trung mười tên Nhân Trùng chiến đấu bắt đầu run rẩy, miệng phun ra huyết vụ trình sát đầy trời, trong thân tịch mạch đi ra, tốc độ huyết vụ lan tràn vô cùng kỳ trang, cắt tia liền đem cả phiến thiên không phiến phúc bao phủ trong đó, huyết

vụ bao phủ toàn bộ thuyền, lúc còn đang đau khổ kiên trì chờ đợi mười tên đệ tử kia thì đã không còn một tiếng động.

“Bản tọa và bản tọa và người không chết không thôi “

Chính Nguyên tông chủ thứ cho Triệu Vô Tà thứ cho, mắt mũi muốn nứt ra. Trên mặt Tương Hồng là một mảnh, hấn chơi đùa giống như “Điên” vậy. Lại vừa rồi kiệt tã liền đưa hấn “Máy móc Đại Ly”, phòng ngự đại phường” hấn thực sự không chịu nổi nữa. Hàng thuyền kia chính là một kiện chí bảo của Chính Nguyên tông, thiết kế bên trong là không gian cấm chế rộng lớn, thậm chí có thể chứa được ngàn người., Thế nhưng hôm nay, lại bị Triệu Vô Tà đánh cho hơi mẫn. Như vậy thì không nói làm gì, Triệu Vô Tà lòng dạ độc ác nói ra một câu như vậy chính là Bắc phu. Hơn mười giới trong mấy chục giới trên thuyền, đệ tử đã chết từ lâu rồi.

Cho dù là tông chủ chính Nguyên tông tâm trí kiên định cũng bị hành vi của Triệu Vô Tà làm cho tâm thần đại loạn, trong lòng làm sao còn suy nghĩ tạm thời gì để nhin nữa chứ. Lúc này trong lòng hấn chỉ có một ý niệm, đó chính là dọa cho Triệu Vô Tà, còn hung tàn hơn cả yêu thiện vô cùng của ma đầu.

“Nghe”

Đưa tay triệu hồi lại chén máu thịt đám người phiêu tu trên không trung, lúc này Nhân Trùng Cổ Tịch tựa như Khương Dững đã kịch chiến hút Anh Túc, Tịch Thân run rẩy như bị trăn trở, vỗ tay Triệu Vô Tà, mới Trúc Cơ bình ổn lại nụ cười sáng lạn trên miệng, xem ra mấy chục chồng nguyên khí tiết huyết trong cơ thể rất sung túc.

Nếu hấp thụ tinh huyết của nhân trùng trong chén thì sớm muộn cũng không có loại phản ứng này.

“Đứng ở ba vị.”

Triệu Nguyên Tà đã vượt qua Khuê Bàn mới là bộ dạng tuyệt thế hung Liêm, sát ý trong lòng rõ ràng uổng phí, nhưng gương mặt lại uổng phí ý cười nói, lấy tính mạng người ta, thủ đoạn cũng hung tàn vô cùng.”

Nhân cổ trùng có chút tổn hại, từ lòng bàn tay Triệu Vô Tà một lần nữa bay lên không trung, thân hình huyết hồng run rẩy kịch liệt, từ trong đó tràn ra huyết vụ, từng đoàn từng đoàn huyết vụ tràn ra, còn có vài thứ đi ra theo.

Mỗi một con Nhân Trùng trong chén đều có giác quan huyết hồng bảo vệ xuất hiện bên trong những huyết vụ kia. Trên thân mỗi một con huyết trùng mùa đông đều mang theo khí tức màu hồng, miệng máu mở ra.

Âm thanh khàn khàn truyền ra, từ trong hư không mơ hồ truyền ra lời nói điêu ngoa của ba vị Kết Đan tông sư ở bên trong não bộ của Triệu Vô Tà.

Chỉ là trong nháy mắt đó, ba người đã bắt đầu cảm thấy một loại ưu áp không cách nào chống lại Hàng Châu, hàng lâm như trắng nước, đánh thẳng vào Tâm Thần Linh Đài của ba người. Chỉ cần vỏ bọc họ tự động thả lỏng, một khắc sau sẽ bị tan rã, tâm chùng cũng sẽ bị luồng khí tức đè ép này phát biểu tác phá hủy, mặc cho Triệu Vô Tà xâu xé.

“Không tốt là do Huyết Trùng Tông Khuê Oánh đi, chúng ta kéo hẳn loạn choạng đi.”

Ba người nhìn thấy huyết trùng trong màn sương máu kia, trong đầu mỗi khi Thần Tiêu Đạo Tông gặp được thì đã chiêu mộ tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn như Khương Lô Vân dẹt vãi, tựa như đối mặt với Triệu Vô Tà. Đối mặt với huyết trùng vô cùng quý dị mà thiếu chút nữa Ngụy Phách cũng không làm được, khổ không phải cuối cùng Lô Thần ra tay.

Chỉ sợ lô vân cũng là ba người trong đám huyết trùng này sắc mặt hoảng sợ, đặc biệt là nhìn thấy huyết trùng thực hiện ra, thân thể huyết trùng thì cũng thôi đi. Nhưng mà khuôn mặt huyết trùng kia, lại làm cho ba người đến cả tóc gáy đều dựng tới tất cả trong lòng bọn họ chỉ có một đầu mới tới nay, chính là không thể bảo vệ cho một đông một khúc trong đám huyết trùng này.

Bất quá hai người trong số đó đúng là rất tài nghĩa khí, ý tứ như trăng sáng đâm đầu hai người chính nguyên tông chủ, trong tay đều nắm một thanh trung phẩm huyền khí, tại chính

nguyên tông dạng môn phái cũng là bình thường. Hai kiện trung phẩm huyền khí dưới sự thôi động của hai vị kết đan tông sư chân nguyên, hào quang tỏa sáng, khí tức lợi hại phóng ra.

“Oanh oanh”

Hai tiếng nổ vang lên, hai cô gái trung phẩm kia oanh kích về phía Triệu Vô Tà, nhưng đi đường liền thấy hai kiện binh trường thám phát nổ, từng tầng sóng xung kích mạnh mẽ tỏa ra, khiến cả bầu trời bị tạc thành một nằm nước hồng, quả thực khiến người ta kinh hãi.

“Oài ào “

Không hề hồi hộp, sắc mặt hai vị Kết Đan tông sư kia đồng thời biến thành trắng bệch, sau đó trong miệng phun ra một ngụm máu đỏ thẫm. Chỉ trong nháy mắt khi bọn họ chạm vào khu vực giao dịch bằng máu đỏ thẫm, hai người lập tức hỏi Chính Nguyên tông chủ, tốc độ hóa cương hóa thành một đạo huyết quang bắn về phía bầu trời xa xa.

“Uy”

Thân hình Triệu Vô Tà vặn vẹo giống như thuận di, trong nháy mắt khoảng cách thật lớn rút đi hơn một nửa khoảng cách giữa bát đã thoát khỏi khoảng không đã bị nổ đến nước miếng sầm nghìn cân kia, hai kiện trung phẩm huyền khí, đều là binh khí được hai vị sư tử đan kỳ gieo trồng tâm tư nhiều năm. Ở trong nữ khí mới có ẩn ký tâm thần của hai người, hai người phát nổ ẩn ký tâm chủng, hai kiện trung phẩm huyền khí kia thoáng cái bị nổ tung. Trên bầu trời kia, chúng bị nổ thành bột mịn.

“Ầm ầm ầm xường thiết.

Cùng với hư không loạn lưu xuất hiện ở Thần Tiêu Đạo Tông trên bầu trời kia cũng xuất hiện hư không kế tiếp, sau khi vết nứt thi thể màu đen, hư không bạo liệt loạn lưu dễ dàng bị xé rách, sau đó trào ra, gió lốc vô hình lập tức thổi quét hết thảy trên bầu trời vô hình, hết thảy là uổng phong trên tầng mây hay là trên trời cao, đối mặt phong bạo vô hình kia đều là năng lực một chút Phản Hàng cũng không tài, một chút liền bị kéo vào trong hư không thái dương.

“Xem các người chạy trốn đi.”

Triệu Vô Tà thuận di thân hình, cầm theo Nhân Trùng cổ xưa, trong tay xuất hiện ở phiến thiên không khác. Mở đôi mắt cổ, chuyên tâm tắm rửa nhìn chăm chú bầu trời bị hai kiện huyền khí trung phẩm nổ tung hủy diệt kia, Triệu Vô Tà không hề có ý ngăn cản, Triệu Vô Tà hẳn cũng không phải là người lương thiện. Hư không loạn lưu tuôn ra thác nước, sẽ tạo thành chuyện gì phá hư Triệu Vô Tà hẳn ta bị liên quan gì đó.

Hiện tại Triệu Vô Tà chỉ muốn làm một chuyện là giết người, hẳn rời khỏi đại quân yêu thú, trở lại Bắc Bàn của Thần Chân Đạo Tông. Mặc dù hẳn biết cử Tỵ này đã khinh đắc tội Điện chủ Thiên Lương Điện, nhưng hẳn không quan tâm, mục tiêu của hẳn là mười vạn tu sĩ kia.

Những tu sĩ bị lôi vôn thu phục từ các đại môn phái viện trợ Thần Tiêu đạo tông kia không phải hù dọa, môn phái sau khi rời khỏi Thần Tiêu đạo tông, nhất định sẽ tách ra mà đi. Việc Triệu Vô Tà muốn làm chính là giết những tu sĩ này, sau đó luyện trấn trùng độc xảo quyết muốn người ta đại giới, cho dù không thể đại thành, ít nhất cũng phải gần đến đại thành.

Hòa Ương chân nhân, sợ Thiên Đình đế, Lôi Chung Lôi Thiên: “Ngay tại vị trí đứng đầu không lâu, Triệu Vô Tà mở mang kiến thức cường giả Nguyên Anh chân chính đến cùng mới mạnh mẽ bao nhiêu. Trong lúc công kích bàn tay thám thính động tĩnh như trời sụp đổ của nàng ta, nhất là hư không khu vực vạn dặm kia chảy ra cuộn cuộn, hết thấy đều bị lôi kéo vào trong đó, sau đó ở trong đó bị hủy diệt.

Thế nhưng đến cuối cùng, người tên Lôi Thiên xuất hiện, cũng chỉ là lôi trì dưới chân gã giống như trắng kêu vậy mà khế giết mình, dưới sự nổi giận liền đè ép dòng chảy loạn trong hư không xuống trước khi đánh Triệu Vô Tà gã ta là hung hãn, cũng dựa vào đủ loại thủ đoạn quỷ dị khủng bố để hung danh của mình được lan truyền rộng ra.

Nhưng so với cường giả Nguyên Anh thì Triệu Vô Tà chẳng qua chỉ là kiến mà thôi. Ngoan thủ có thể dễ dàng giết chết, nếu không may đại chiến lần này, Triệu Vô Tà có lẽ sẽ an tâm.

Hai mươi hai luyện công giảm giá, tế luyện ngàn vạn yêu trùng trong đó, sau đó thuận theo nó thông khẩu ngàn năm sau, phòng thủ thần thông khẩu giống như cổ trùng vụ sự năm đó.

Nhưng lần đại chiến này xuất hiện, khiến Triệu Vô Tà thấy qua cái gì là lực lượng chân chính. Hắn cũng không muốn đợi thêm nữa cũng không thể đợi. Hạo Kiếp bùng nổ, lúc ở Trịnh gia, Triệu Vô Tà đã nghe Trịnh Phương nhắc tới đại hạo cứ cách vạn năm tra xét một lần là Đại Hạo Phiên Yêu Phàm, không thể tránh khỏi, đều bị lực lượng cuốn vào trong đó.

Triệu Vô Tà hắn mặc dù đến từ nơi khác, nhưng nếu đã kinh thân ở tại Thiên Vân Đại Lục này thì cũng đừng nghĩ là một khách qua đường. Hắn ta lẳng lẳng nhìn hạo kiếp bắt đầu và kết thúc, hưởng hồ Triệu Vô Tà hắn ta có không ít cừu nhân ở Thiên Vân Đại Lục này., Tại Chu gia, lúc Triệu Nguyên Tà mới tới Thiên Vân đại lục, thế lực quá phô trương làm loạn, dù sao cũng là thế lực tầm thường, có thể tùy ý để Triệu Vô Tà hắn nắm lấy. Thực lực của Thiên Ma Đế hắn đã gặp qua Tị Kinh rồi., Nếu thật sự đi vệ sinh giết tới, Triệu Vô Tà đã nói là toàn thân có thủ đoạn. Vạn tấu cổ phúc, chiếc khăn chỉ chứa độc ác của Nhân trùng cũng không phải đối thủ của Mang Thiên Ma Đế. Hơn nữa cường giả Nguyên Anh kỳ cũng chỉ trong nháy mắt đã đủ thần thông, không phải đối thủ của Triệu Vô Tà là Triệu Vô Tà sẽ chết trên tay Hằng Thiên Ma Đế.

Tuy rằng có lẽ Thiên Ma Đế mạnh hơn Vong Sa Ma Đế nhưng Triệu Vô Tà cũng sẽ không cho rằng gã Vong Sa Lậu kia làm gì, cường giả Nguyên Anh. Là vụ nô vô cùng quý giá kia, Triệu Vô Tà lúc này cũng đánh không lại. Cho dù hắn đã là Tông Sư Đan Đan, nhưng Triệu Vô Tà mới có một dự cảm, lúc này hắn đối mặt với vụ nô chỉ sợ cũng giống như Xán Quả lúc trước.

Nguyên Anh kỳ a mới chỉ có các người chết đi, ta mới có thể tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ đã là ta đánh chết rồi.”

Trong nháy mắt biểu tình của Triệu Vô Tà trở nên vô cùng dữ tợn, từng bàn tay nắm lấy chén máu người giao nhau, trong lúc huyết vụ nổ tung, khẩu chương của Triệu Vô Tà lại nhẹ hơn Tam Đông Nhân Trùng Cổ, nhưng còn lại chính là mặt mũi của Tam Đông Huyết Trùng này đều là vẻ điêu luyện trông

rỗng, mặc dù như vậy nhưng khí tức trên thân thể con sâu độc Tam Đông Nhân này vẫn khiến người ta cảm thấy khác thường.

Àm.

Ánh tà trời chiều của Nhân Trùng, ánh sáng huyết hồng từ từ xuất hiện, điểm lên hư không một cái, ba con Huyết Trùng bị Triệu Vô Tà chộp vào trong tay cũng phun ra huyết quang, sau đó xuất hiện ở chỗ cổ quái, đầu nhọn trong hư không chính là Át đầu trên mặt của Hư Không.

Hư không bị cổ trùng điểm đến không chút dấu hiệu báo trước bỗng nhiên vỡ ra một dòng lệ lớn, trong nháy mắt hư vô đen kịt phía sau xuất hiện nước mắt, trên thân nhân trùng chiều tà kịch liệt chớp động huyết quang. Thân chiều run rẩy, tựa hồ sẽ lập tức bay vào hư không đằng sau.

Tiếng gió nổi lên, mắt Triệu Vô Tà nhướng lên.

Dứt lời từng câu từng chữ, chúng lần lượt nghiền nát nhau.

Sắc mặt tàn khốc chợt lóe, trên không trung bỗng xuất hiện hai huyết ngữ, đỏ thẫm vô cùng, chính là từ trong miệng hai vị Kết Đan Tông Sư kia phun ra. Vì ngăn cản Triệu Vô Tà, hai vị Kết Đan Tông Sư đã tự bạo binh khí của chính mình, hai trung phẩm nữ bạo, bị hai người làm nổ tung, ngay cả hai người là Cô Đan Tông Sư cũng bị cản trở trong miệng.

Bất quá hai người như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến chính là hai người bọn họ phun ra hai lời huyết ngữ này, nhường hẳn phải làm gì.

Ha ha ha.

Một đạo độn quang bị huyết quang bao vây xuyên qua tầng mây dày nặng không thể tạo thành chướng ngại cho đạo độn quang này, chỉ có thể nhìn thấy huyết quang lóe lên trên tầng mây dày nặng vô cùng kia, trình sát bị oanh mở ra một cơn, trong lúc nhai nuốt, đạo huyết quang kia lại mất đi trình độ trình sát.

Chính là ba người Chính Nguyên tông, sau khi hai vị Kết Đan tông sư tự bạo, cũng không ngoan ngoãn chống lại trọng

thương, mà trực tiếp thi triển Huyết Độn thuật. Hai vị Cô Đan tông sư cùng nhau thi triển Huyết Độn, độn tốc đến gần thuận sam, chấp bước hỏi. Đạo Huyết Quang Tỳ Kinh này đã vượt qua trọn vẹn vạn dặm.

“Tông chủ qua lại ngàn dặm thám thính là sơn môn. Đi mau...”

Trong huyết quang truyền đến một thanh âm vô cùng suy yếu của một tông sư Kết Đan, nhưng lúc này thanh âm của hắn còn chưa rơi xuống. Một thanh âm khác đã vang lên, ở hư không phía sau độn quang do bọn họ hóa thành, đột nhiên thúc đẩy ra một cái, trong khe nứt kia, một thanh toàn thân đều là huyết hồng chiều dài bắn ra.

Tốc độ trắng tuyết đến cực hạn ngay cả huyết quang cũng chưa kịp xem xét, độn quang kia trình sát cùng huyết hồng trường tịch sương khói ở cùng một chỗ.

Độn quang của ba người đều tự lộ ra thân hình của từng người, nhưng cảnh tượng lại làm cho một người trong đó lực độn hoàn toàn vào trong trạng thái điên cuồng, toàn thân Chính Nguyên tông chủ run rẩy không ngừng, ở trên mặt hắn, nhân trùng chiều tà huyết hồng xuyên qua thân thể hai vị sư đệ hắn đều hiện lên huyết quang, nhân cổ tịch tịch, khinh thường từ trong cơ thể hai người xuyên ra ngoài.

Già phun “

Không chút nào nghỉ ngơi, ngay lúc hai người bị xuyên qua chén, ngực trắng nguyệt của hai người nổ tung một trận lệ lớn. Nơi nào có một mảnh huyết nhục chiếm cứ, hai con huyết trùng dữ tợn không hề báo trước xuất hiện tại miệng, sau đó trong ánh mắt vạn phần hoảng sợ của tông chủ Chính Nguyên tông bắt đầu gặm nhấm huyết nhục hai người.

Tiếng kêu cực kỳ thê lương thảm thiết vang vọng cả phiên thiên không hầu như muốn truyền đến bên ngoài cách Chính Nguyên tông ngàn dặm, đáng tiếc hai người Vô Cầu kêu thảm như thế nào, vẫn không thể ngăn trở miệng máu của hai đồng máu trùng há to ra.

Không dừng tay cho ta. Rầm rầm...”

Chính Nguyên tông chủ sắc mặt điên dại, để lộ đôi bàn tay muốn chụp về phía hai đàn sâu huyết trùng. Thế nhưng tay còn duỗi ra được nửa đường thì không thể vươn ra nữa. Cứ tá ở giữa không trung như vậy, đầu lâu chậm rãi quay lại, nhìn vào lồng ngực của mình. Lúc này nơi đó đang có một vàng thái dương đỏ tươi, hắc rớt cuộc cũng biết huyết trùng nơi trái tim hai vị sư đệ mình rửa ra như thế nào.

Nhân trùng trong chén sớm chiều huyết hồng trong người bỗng nhiên tuôn ra một đoàn huyết vụ, mà ở trong huyết vụ kia, một đám vừa người vừa vượn đều là huyết hồng huyết trùng chậm rãi bảo đảm, điêu khắc trong ánh mắt không cam lòng cùng dấu hiệu vô tận của hắn, đáy huyết trùng xuất hiện nhân trùng trong chén máu chiều thân huyết hồng, sau đó thoáng cái chui vào trong cơ thể hắn.

“Lưu”

Mặc kệ hắn không cam lòng thế nào oán hận như thế nào, lồng ngực tông chủ Chính Nguyên tông vẫn nổ tung ra, như thế nào, đại hiểm. Nơi đó nháy mắt đã biến tồn Huyết Nhục Kỳ, đôi mắt huyết nhục đỏ thẫm, Đông Huyết Trùng kia chậm rãi mở ra miệng máu.

Ở ngoài vạn dặm, khóe miệng Triệu Vô Tà lộ ra một tia cười gằn, đáy dạ hải của hắn rất tỉnh táo nghe được từng tiếng kêu thảm thiết. Thê lương vô cùng, thậm chí không cam lòng cùng oán hận trong đó, Triệu Vô Tà cũng có thể xin được lời giải thích, cảm giác được nguyên rửa chỉ thanh điêu khắc ba người kia cũng đã truyền đến trong đầu của hắn. Bọn không cam lòng cùng oán hận chỉ có một.

Đao gãy nguồn suối lực lượng hai hung đồ Triệu Xích Tà, chỉ cần tung hứng, thám thính từ Ngao Châu Lục khách khách cho xướng hắn...”

Tiếng cười điên cuồng mang theo sát ý vô tận vang lên trên trời cao, một thanh trường thương huyết hồng một lần xuất phát trong hư không, xuất hiện ở trước mặt Triệu Vô Tà, bàn tay sắc sảo dựa vào miệng vươn ra một cái ngăn cản nhân trùng tịch tịch, cầm quả hồng trên thân sớm chiều, lúc này trên

người buổi chiều chính là thân thể sâu trùng máu Bách Đông, lại có thêm nhân trùng cổ gần như đông ba mùa.

“Phá “

Thích khả của Nhân Cổ Tịch tăng vọt, lực lượng của Nhân Trùng cổ trùng bên trong cũng tăng vọt vô hạn. Sắc mặt dữ tợn, sát ý uồng phí trong bàn tay đỏ au như Tổ Thủy, cũng không thể đánh ngang tay, chỉ hướng về phía hư không trước mặt.

Một người có hình dáng cao cao trong hư không lén lút xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà, sát khí trên người Cửu Cửu không hề thuyên giảm, vị lão là chân trần nhộn nhạo trong hư không, bước chân Triệu Vô Tà khễ động, bước vào trong hư không làm nhiệm vụ lén lút.

“Xuyng” Quảng “Nguy”

Một mảng lớn độn quang từ xa phóng tới đứng trước sơn môn. Độn quang tản ra, lộ ra đám người bên trong là một trăm tu sĩ Tả Cổ, cầm đầu là một đám đệ tử tu vi Trúc Cơ. Đứng sau bốn người là một đám đệ tử tu vi Trúc Cơ, những đệ tử này mặt mũi tràn đầy mệt mỏi.

Từ sơn môn nhà mình đến Chung Tiêu Đạo Tông mới có gần hai vạn dặm, một đám người sử dụng độn quang chạy đi, cũng qua nửa ngày mới về tới sơn môn. Bọn họ không phải cường giả như Cô Đan Tông sư, dọc theo đường đi không nghỉ sử dụng độn quang, chỉ sợ Bô chẳng có tài đan dược cũng không duy trì được.

Trên mặt mỗi một cũng là điều đương nhiên, sau khi nhìn thấy sơn môn của mình, trên mặt đều lộ ra ý cười, ngay cả bốn vị Cô Đan tông sư cũng như thế. Nhưng cho dù là mượn, ý cười trên mặt bọn họ cũng chỉ vền vền là sự mạnh mẽ nắm bắt phiến hội mà thôi. Tự tại một lần sau đó, một thanh âm vang lên, nét vui vẻ trên mặt bọn họ liền biến mất.

Diệp Xuyên “Oành” giống như tiếng sấm vang lên bên tai bọn họ, ngay sau đó bọn họ trình sát thấy hư không trước khi gặp mặt đột nhiên nứt ra. Một đạo liệt phôi cao bằng người xuất hiện ở không trung sơn môn của bọn họ, một thanh niên mặc

vải gai trên người chậm rãi từ trong khe hở sách vở đi ra người thanh niên này trên mặt mang theo nụ cười tà dị, một đôi chân trần so với nữ tu sĩ còn uổng công hơn.

Thế nhưng trong tay thanh niên này lại nắm một thanh trường tịch, huyết hồng không gì sánh được trong trời chiều, phía trên mới dày đặc đồ vật, nhìn kỹ, dĩ nhiên là một thứ huyết trùng đông đúc. Mỗi một con huyết trùng đều vận vẹo thân mình, hơn nữa mỗi một con đều khác nhau., Dải nắng chiều kia thì sao, nằng thân điều một tia trông trơn cũng không có ở lại, càng thêm kinh khủng chính là, trong những huyết trùng này, mới mười mấy ngày đông huyết trùng thế nhưng mới có diện mạo, hơn nữa vô cùng rõ ràng ngũ quan ân cần, chỉ là bạch kiều kia lại là thứ khiến người ta vô cùng thống khổ, chùi sạch miệng.

Thế nhưng đám người này sau khi xem xong, trên mặt quýt cũng không chỉ bị lau sạch, mà là hoảng sợ vạn phần không thể tránh khỏi bị cắt, bọn họ trấn định lại vì nơi này mà điều khắc, là giang, môn của bọn họ.

“Triệu Vô Tà...”

Trong bốn Kết Đan Tông Sư cầm đầu có một lão giả đứng dậy, đứng ở trước mặt Triệu Vô Tà. Khí thế toàn thân tăng vọt, thuộc về chân phương, quang mang sáng lên, lão giả này là Cô Đan Đại viên mãn tu vi, một viên hắc lục cực lớn xuất hiện ở mi tâm, vẻ mặt hung hãn.

Người ta nhìn thấy khuôn mặt của lão giả này, Triệu Vô Tà vốn dĩ là trái quýt ở băng cốc cũng không khỏi sửng sốt, không nghĩ tới ở trong tiên đạo môn phái thế nhưng cũng mới tu sĩ trưởng thành kỳ cục như thế, nếu không phải nhìn khí tức trên người lão giả này đúng là tiên đạo không thể nghi ngờ. Triệu Vô Tà thiếu chút nữa cho rằng lão là tu sĩ trong ma đạo.

Bất quá cũng chỉ kinh ngạc một chút mà Ty, sát ý trong lòng Triệu Vô Tà không còn lại chút nào so với câu hỏi của lão giả. Lúc này trên mặt hắn liền nở ra nụ cười, sau đó gật đầu mở ra bàn tay hình người cổ trùng, huyết quang lóe lên trên không trung.

“Khiên ngọc”

Thanh âm vấp vóc bị đao sắc cắt vang lên, hạt giống hung hăng trên mặt lão giả này trong nháy mắt biến mất, đầu chậm rãi buông xuống. Không dám tin tưởng nhìn ngực mình, lúc này trong cơn trùng có một thanh trường tịch đỏ như máu, huyết hồng đem tâm thân hoàn toàn nhập vào chuôi của hắc, lão giả muốn phui một chút, thế nhưng đâm xuống một cái hắc đã cảm thấy nhát nhẽo vô cùng.

Ngưu ý vẫn là Kết Đan Đại Cổ, không phải cường Xuân Nguyên Anh. Sau khi bị sâu độc xâm xé thân thể, nguyên khí sắc sỡ trong cơ thể bị cấm đồng của lão giả kia làm duy nhất, trình sát là nhìn chỗ ngực mình nổ tung, nước mắt to, sau đó bỗng dưng xuất hiện một đông huyết trùng, mở ra miệng máu Tĩnh Tuyên, bắt đầu gặm nhấm huyết nhục của lão.

“Không cần a” xường xường.

Tu sĩ cũng là người tu luyện mà đến, tinh huyết nguyên khí cộc cấm đồng, không khác gì nhân loại tu sĩ miệng còn không chịu nổi trùng thể, một nhân loại sao có thể thừa nhận được ở chỗ này.

Một đoàn lớn lúc này mới phản ứng lại, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi, vừa kinh sợ vừa tha thứ. Cũng ương bướng cái gì đó, một đoàn người ngự sử binh khí của mình dưới sự quán chú của chân nguyên. Âm về phía Triệu Vô Tà, thời thàng dài mới có một mảng lớn phù lục từ trong tay các tu sĩ này bay ra, chân nguyên rót vào cốc tự hiển hiện ra uy năng. Cũng đánh tới Triệu Vô Tà đứng đầu sơn môn này, nhất thời trở nên náo nhiệt phi phàm.

Thân hình chập chờn, trong mắt Triệu Vô Tà hiện lên một tia tiếu nuôi nhân trùng cổ ác, nội tình có thể tiến nhanh, thậm chí có thể phá vỡ hư không. Cương mục đi tới nơi này chỉ dùng một chốc lát là dùng Nhân Cổ Trùng phá vỡ hư không, trực tiếp xuất hiện trước cửa sơn môn này. Hơn nữa giết lão giả kia, cũng là Nguyệt Nhân Trùng cổ tịch, phá vỡ hư không Thích năng.

Chẳng qua là mượn Nhân Trùng Tầm Tịch chỉ một thanh, lúc này có nhiều người trao đổi giải quyết như vậy, ngược lại phí một phen tay chân chơi đùa.

Không quan tâm đến sự công kích của pháp tướng đang chửi rủa kia, Triệu Vô Tà với thân thể Thổ Huyết Quang chớp động, thoáng cái vặn vẹo, bộc phát tiến công của thân thiên ở phía xa rồi hoàn toàn thất bại, trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện nụ cười dữ tợn, nhưng trong mắt đám người này, nụ cười ấy lại giống như bùa đòi mạng, tông chủ cương nguyệt bỏ mình chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi.

Lúc này Tị Kinh trong mắt bọn hắn đã hoàn toàn mất hơn một cái huyết sắc bạo ngược của ma thú. Nỗi sợ hãi trong lòng Triệu Vô Tà là một lớp Hấp Cung đi lên, nếu không phải nơi này là chỗ sơn môn của bọn hắn, chỉ sợ bây giờ đã bắt đầu bỏ chạy rồi. Hung danh như vậy, danh tiếng của Triệu Vô Tà tại Thần Tiêu Đạo Tông Huyền, khu vực trị vì đã trở thành tồn tại cực kỳ khủng bố đáng sợ, vẫn còn tiếp tục, như muốn biết chuyện sau này sẽ ra sao.

Chương thứ hai trăm bốn mươi tám, lưu trào.

A Nhất nhất nhất cầu xin người. Giết ta đi, giết ta đi giết ta a...

Một tòa sơn môn coi như hùng vĩ trước đó, ở giữa không trung có một đám người đang quần lấy một bóng người. Mà trong đó có một lão giả, cả người trần trụi, có một nốt ruồi đen cực lớn trên mặt bắt mắt vô cùng, khí thế hung hãn từ trên người lão phát ra, cũng đủ để hù dọa thế tục đối với tiểu hài tử, bất quá bây giờ chỉ có một.

Tiếng kêu thảm thiết kia chính là từ trong miệng lão giả hung hãn phát ra, khuôn mặt hung hãn vô cùng lúc này đều lộ vẻ thống khổ. Ngũ quan kia vặn vẹo đến tình trạng quỷ dị, quả thực so với những Yêu thú hung tàn còn dữ tợn hơn mấy phần, ngoại trừ tiếng kêu thê lương thảm thiết ra, lão giả này lúc này chỉ có một ý niệm, đó chính là chết.

Là chúa tể một phái, hắn có nằm mơ cũng không ngờ được. Có một ngày hắn sẽ nghĩ như vậy yêu cầu chết, chỉ cần có thể làm cho hắn đứng vững thân tử, hắn muốn trả giá gì cũng nguyện ý. Uy lực quỷ dị của Nhân Trùng Chung Kiếm nhập thể trong nháy mắt giam cầm toàn bộ tinh huyết nguyên khí toàn thân hắn. Cứ như vậy, chẳng khác nào giam cầm toàn bộ tu vi của hắn.

Thống khổ mà muốn chết không thể khiến người ta phê thể vốn không phải tu sĩ bình thường có thể chịu được, mặc dù lão giả này là cường giả Kết Đan Đại viên mãn. Thiên Vân Đại Lục tuy nói cường giả vô số, thậm chí có khi còn giống như Bạch Vân kia. Nhưng tu vi như lão giả này thì nhất định là cường giả cấp bá chủ một phương rồi.

Ngay cả ngoại trừ thể lực tiên ma đứng đầu ra, thủ lĩnh các thể lực lớn còn lại cũng đều là Kết Đan đại viên mãn. Tựa như Chu gia của gia tộc ma đạo, mặc dù trong gia tộc có một vị tổ tiên nguyên anh, nhưng gia chủ lại chỉ là vị Kết Đan đại viên

mãn mà thôi. Địa vị chính tông tại tiên đạo giống như Chu gia tồn tại bên trong ma đạo.

Nếu chỉ có một điểm khác biệt, đó chính là Chu gia còn có một vị cường giả Nguyên Anh, chính là Chính Nguyên tông. Nhưng mấy chục năm trước, vị cường giả Nguyên Anh còn sót lại kia rốt cục vẫn là đại nạn đến chết. Dựa vào cái chết mạnh mẽ nhất, trên dưới Chính Nguyên tông tất nhiên sẽ lâm vào khủng hoảng, lấy các Trưởng lão Chính Nguyên tông vẫn quyết định giấu giếm tin tức này.

Đáng tiếc trên đời không có giấy bảo vệ lửa, qua vài chục năm, bí mật này vẫn lộ ra. Bất quá cũng là lúc này, gặp phải chuyện long tông có quan hệ tốt với Chính Nguyên tông cũng như vậy. Hai tông đồng thời bị người khác rình mò, nhưng Chính Nguyên tông như thế nào cũng không nghĩ tới, Quy Long tông sẽ bị diệt nhanh như vậy.

“Van xin người, nhanh giết ta đi. Giết ta đi.

Thanh âm thê lương như quỷ gào vang lên bên tai Triệu Vô Tà, toàn thân Chính Nguyên tông tông chủ run rẩy, ngay ngực hần. Một mảnh huyết nhục mơ hồ, một con huyết trùng vô cùng dữ tợn nhúc nhích ở trong đó. Miệng máu khùng bố mở ra, tiếng tê tê không ngừng truyền đến, thông thả vô cùng cắn nuốt huyết nhục chỗ ngực.

Đau đớn vô cùng ập tới, xuyên thẳng thẳng vào trong hồn phách của tông chủ Chính Nguyên tông. Quá trình luyện chế Nhân Trùng trong cốc kinh xem như tàn nhẫn nhất, không có bất kỳ sinh linh nào có thể chịu được thống khổ do Nhân Trùng phê thể. Trừ phi là không có linh hồn, đó chính là thi thể, cũng không thể để Triệu Vô Tà luyện chế Nhân Chung.

“Rất thống khổ sao, muốn giải thoát rất đơn giản, chỉ cần giết bọn chúng ta sẽ giải trừ thống khổ của người, giết một tên thì nhẹ một phần, giết sạch tất cả, ta sẽ khiến người hoàn toàn không còn thống khổ.”

Huyết quang bao phủ quanh người Triệu Vô Tà, chớp mắt sau hần đã xuất hiện bên cạnh tông chủ Chính Nguyên tông. Ba vị Kết Đan tông sư kia vốn muốn tới gần Chính Nguyên tông chủ

cứu hấn ra. Thế nhưng Triệu Vô Tà vừa xuất hiện, thân hình ba người đều đồng thời thu lại. Về phần các đệ tử khác trong tông môn, bọn họ càng là hữu tâm vô lực, sợ rằng dưới mặt bọn họ.

Tông chủ của bọn họ đã là người chết, dù sao lúc ở Thần Tiêu Đạo Tông bọn họ đã nhìn rất rõ ràng. Bị con huyết trùng quỷ dị vô cùng như Triệu Vô Tà kia tuyệt đối không có đường sống. Không phải mỗi người đều có lực lượng mạnh mẽ như Lôi Thần, có thể ngăn cản ma đầu Triệu Vô Tà khát máu thành tính như Triệu Vô Tà.

Huống chi, ở trên không trung, ngực Chính Nguyên tông chủ toàn bộ hiện ra trước mắt mọi người, một chút che dấu cũng không có, ngực hấn hết thấy đều làm cho bọn họ thấy rõ ràng. Con huyết trùng vô cùng quỷ dị kia đang chậm rãi cắn nuốt trái tim của Chính Nguyên tông chủ, trái tim vốn đã không lớn lắm đã bị cắn nuốt hơn phân nửa, cho dù là tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn. Bị thương nặng như thế cũng rất khó có thể cứu trở về.

“Không, ” Súc sinh” người không được chết tử tế”

Triệu Vô Tà nhú mày, một tia tàn nhẫn hiện lên. Nhưng một khắc sau, một tia tàn nhẫn liền biến mất, bàn tay chậm rãi lướt qua trái tim của Chính Nguyên tông chủ, ngón tay chỉ khẽ xẹt qua thân thể huyết trùng. Nhưng huyết trùng kia lập tức trở nên vô cùng hưng phấn, oạch một cái liền chui vào trong trái tim của tông chủ chính Nguyên tông.

“Khỏi xuyên.....”

Huyết trùng chui hoàn toàn vào trong trái tim đỏ tươi, bắt đầu gặm nhấm trái tim còn lại, tiếng tê tê không ngừng truyền đến. Tiếng vang lên từ sâu trong hồn phách của tông chủ Chính Nguyên tông, rõ ràng đã bị thương nặng như vậy, nhưng tông chủ Chính Nguyên tông lại như người không việc gì. Có thể cảm nhận rõ ràng tất cả, nhất là đau đớn, hấn có thể cảm nhận được hơi đen này, cũng chỉ có thống khổ vô biên mà thôi.

“Giết bọn chúng, giết một cái cho thống khổ cũng giảm bớt một phần, giết sạch chúng sẽ không còn thống khổ nữa. Ta còn

cho người tấn thẳng tới Nguyên Anh kỳ, giết chúng, thôn phệ chúng. Người có thể thành tựu Nguyên Anh cường giả.”

Triệu Vô Tà đứng trước mặt tông chủ chính Nguyên tông, không hề lo lắng đám đệ tử chính nguyên sẽ ra tay công kích hắn ta. Tiên đạo chính là như thế, rõ ràng trong lòng biết rõ tông chủ Chính Nguyên đã không thể sống sót, nhưng vẫn không chịu động thủ, sợ ngộ thương tông chủ Chính Nguyên tông phía sau Triệu Vô Tà.

Âm thanh liên miên không dứt truyền vào trong đầu của tông chủ chính Nguyên tông, tràn ngập khí tức mê hoặc, chỉ cần nghe được âm thanh này là sẽ muốn làm theo lời này. Đáng tiếc tông chủ Chính Nguyên tông bị trùng chung kiểm nhập vào cơ thể, tâm thần bị gánh chịu cực lớn.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt đọc hết từng này đến lần khác.

Đã kích, một chút liền sa vào trong đó.

“Hong Trần Ma Âm “

Trong tay Triệu Vô Tà nắm chuỗi Nhân Trùng Kiếm trong tay, sau đó trong ánh mắt kinh hãi của đông đảo đệ tử chính Nguyên tông rút ra chén kiếm. Khóe miệng mang theo ý cười tàn nhẫn, ngoại trừ bản thân Triệu Vô Tà, không ai biết Triệu Vô Tà làm cái gì đối với tông chủ chính Nguyên tông. Chỉ thấy Triệu Vô Tà đứng trước người tông chủ chính Nguyên tông, khóe miệng hơi động một chút.

Trong Nhân Trùng Kiếm có mười mấy đầu Nhân Trùng, có không ít uy năng đã có thể thi triển ra. Một trong số đó là phương pháp âm công của Hồng Trần Ma Âm, nhưng đối với tu sĩ có tu vi cao tuyệt, tâm trí kiên định thì lại không cao. Nếu đổi lại là những cường giả Kết Đan Đại viên mãn khác, Triệu Vô Tà một chút tác dụng cũng không có. Đáng tiếc hiện tại, người hắn phải đối mặt chính là Chính Nguyên tông chủ.”

Khóe miệng hắn nhếch lên một đường cong quỷ dị, Triệu Vô Tà chậm rãi rút nhân thủ ra, sau đó huyết quang trên người bùng lên. Hắn nhìn về một hướng khác, khóe miệng cong lên mang theo ý vị tàn nhẫn.

“Hưu mi, súc sinh lớn mật, dám xâm phạm chính nguyên tông ta, nạp mạng đi.”

Một đám người bỗng nhiên từ đằng xa Thiên Cam Sơn không đi xa, độn mẽ mà lấy. Tốc độ cũng đều chạy đến cực xa, trong điểm này đã bị một đám người này vượt qua. Âm thanh cuộn cuộn, xuyên thấu qua tầng mây hướng Triệu Vô Tà trùng trùng điệp điệp tới. Lúc vang lên bên tai Triệu Vô Tà, đám người kia cũng đã sắp đến trước người Triệu Vô Tà.

“Là Đại trưởng lão ha ha...” Giết súc sinh này, mau, mọi người mau ra tay ngăn chặn hắn.”

Một đám người từ ngoài ngàn dặm đến có chừng ngàn người, so với đám Triệu Vô Tà lúc này nhiều hơn rất nhiều. Đứng trước ngàn người kia là một đại hán toàn thân cơ bắp giống như cục đá, đại hán này còn chưa tới gần. Thế nhưng khí tức hung hãn như mãnh thú đã vọt tới, mới gọi Triệu Vô Tà là súc sinh, chính là đại hán này.

“Đi đi động thủ xuy xuy..

Bát kiếm của Nhân Trùng hoàn toàn rời khỏi thân thể chính Nguyên tông, lập tức kiếm khí huyết hồng tuôn ra đầy trời, huyết quang chói mắt cơ hồ che khuất ánh mặt trời trên bầu trời. Thân thể chuyển qua, thân sắc trên mặt hoàn toàn chuyển thành nhe răng cười, sát khí trong mắt cũng không áp chế được nữa.

“Thiếp...”

Huyết quang vặn vẹo lập tức xuất hiện trên không trung, Triệu Vô Tà hóa thân thành huyết quang đánh vào trong đám người kia. Hoàn toàn không cho bọn họ thời gian để phản ứng, lúc này trước mắt bọn họ mới vừa hiện lên huyết quang thì trong ngàn người đã truyền ra mấy tiếng kêu thảm thiết thê lương.

“A, là tông chủ, đi mau, tông chủ nổi điên mất rồi. Đại trưởng lão, tông chủ bị súc sinh kia khống chế, a...”

Sau khi Triệu Vô Kiệt ra tay, phía sau hắn cũng truyền đến tiếng kêu thảm thiết. Triệu Vô Tà không cần quay đầu lại cũng biết đã xảy ra chuyện gì, tông chủ Chính Nguyên tông đã bị hắn lợi dụng huyết trùng khống chế.

Hồng trần ma âm vào đầu, đã xong không cứu được, nếu là Triệu Vô Tà từ bi, có thể có thể làm một con rối thẹn, chỉ có điều tu vi của hắn là Kết Đan Đại viên mãn. Nếu chỉ là luyện thành xấu hổ, Triệu Vô Tà cũng sẽ không phí nhiều sức như vậy.

Chính Nguyên tông chủ chỉ có một vận mệnh, đó chính là trở thành một con sâu bọ, uy năng của nó tăng lên một tầng. Một kiếm bổ xuống, kiếm khí sau khi ngưng tụ như dải lụa huyết hồng đánh vào trong ngàn người kia, nhất thời có không ít tu sĩ trốn tránh không kịp bị kiếm khí kia sát tới.”

Chỉ cần bị huyết hồng kiếm khí kia thoáng lau một chút, lập tức toàn thân trên dưới đều bắt đầu thối rữa, bất luận sử chân nguyên thể nào cũng không thể đem huyết hồng kiếm khí trực xuất ra bên ngoài cơ thể. Mà ở bên kia, chánh nguyên tông chủ đã hoàn toàn điên cuồng, Triệu Vô Tà rút nhân chung kiếm ra. Hắn kết đan đại viên mãn tu vi cũng trở về, nhưng hồng trần ma âm lại không chế hắn.

“Tông chủ, dừng tay mau dừng tay!”

Một đám đệ tử bị Chính Nguyên tông chủ sai khiến gà bay chó chạy, ngay cả Đại trưởng lão đã được phi kiếm truyền thư đến cứu giúp lúc này cũng sứt đầu mẻ trán, không nghĩ tới trước mắt lại xuất hiện cảnh tượng như thế này.

Nhưng mà sau một khắc xuất hiện, càng làm cho trong lòng của hắn kinh hãi. Chính Nguyên tông chủ phát cuồng, nghe Triệu Vô Tà nói xong Triệu Vô Tà lại giết đệ tử tông môn nhà mình, những đệ tử kia thấy là tông chủ, căn bản không hạ thủ được, trong thời gian mấy hơi thở đó, đã bị Chính Nguyên tông chủ thoáng cái giết chết hơn mười người.

Đệ tử có thể trở về từ trận chém giết kia của Thần Tiêu Đạo Tông, đều là đệ tử tinh anh của Chính Nguyên tông. Mấy vị trưởng lão kia nhìn thấy tông chủ nhà mình đã lâm vào trạng thái điên cuồng mà bắt đầu tàn sát những đệ tử tinh anh kia. Sau khi ngây ngẩn một hồi, tất cả đều không chịu nổi, sắc mặt hung ác đều hướng về phía tông chủ chính Nguyên tông ra tay.

“Ngăn cản tông chủ giết tên ma đầu này. Đại trưởng lão, mau giết hắn a.”

Không biết từ khi nào, Triệu Vô Tà đã thu hồi Nhân Trùng Kiếm, kiếm khí huyết hồng đầy trời cũng đã biến mất. Đứng trên không trung không thèm để ý xung quanh mình có hơn một ngàn tu sĩ. Tuy rằng Chính Nguyên tông bắt đầu có dấu hiệu xuống dốc, nhưng dù sao trước đó cũng là đại phái tiên đạo, thực lực mạnh mẽ tất nhiên là không cần phải nói.

Lúc Triệu Vô Tà một kiếm xuyên thủng ngực và bụng của tông chủ Chính Nguyên tông thì có một kết đan trưởng lão phi kiếm truyền thư trở về tông môn. Sơn môn Chính Nguyên tông ở ngoài ngàn dặm. Ngoại trừ tông chủ Chính Nguyên tông thì trong Chính Nguyên tông còn có một vị cường giả Kết Đan Đại viên mãn chính là Đại trưởng lão kia.

Sau khi nhận được phi kiếm truyền thư, Đại trưởng lão lập tức mang theo một ngàn đệ tử đến cứu viện. Khoảng cách ngàn dặm đối với những tu sĩ này mà nói cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi. Thế nhưng sau khi đi tới cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải loại cảnh tượng này, tông chủ nhà mình rõ ràng bắt đầu phát cuồng tàn sát đệ tử nhà mình, Đại trưởng lão cũng bắt chấp những thứ khác.

Lập tức để cho ba vị trưởng lão Kết Đan ngăn cản tông chủ, tự mình mang theo một vị Kết Đan tông sư khác cùng hơn một ngàn đệ tử đối mặt Triệu Vô Tà. So sánh với Chính Nguyên tông chủ, hiển nhiên sự hung hãn của vị đại trưởng lão này càng thêm nồng đậm. Mặc dù trên mặt Triệu Vô Tà không nhìn ra điều gì, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút buồn cười, chính Nguyên tông này cũng có chút kỳ dị.

Nghe tên sẽ tưởng rằng đó là một môn phái bồng bênh tiên khí, tu sĩ trong môn phái tất nhiên cũng đều là người có đạo có tiên khí sung túc. Ai ngờ sẽ như thế, người thấy mà tưởng mạo lại càng hung hãn.

” Súc sinh hôm nay không giết người, bốn trưởng lão thề không làm người.”

Xem ra vị Đại trưởng lão này cũng phi thường nổi giận, lúc ban đầu nhận được tin tức đệ tử nhà mình tổn thương thảm trọng. Điều này cũng tính là, nhưng hiện tại ngay cả tông chủ cũng bồi thường rồi. Triệu Vô Tà nhìn sang. Không chỉ là Đại trưởng lão mà một ngàn đệ tử Chính Nguyên tông kia đều dùng ánh mắt vô cùng oán hận nhìn Triệu Vô Tà.

“Cho bốn tóa giết con súc sinh này thành bã!”

Không chỉ là tướng mạo hung ác, ngay cả nói chuyện cũng lộ ra một cỗ khí tức cực kỳ hung hãn nồng đậm. Hiện tại Triệu Vô Tà cũng không vội, bởi vì lúc này cách mười vạn tu sĩ kia rời khỏi Thần Tiêu Đạo Tông ước chừng hơn nửa ngày. Hơn phân nửa tu sĩ tông phái chỉ sợ đều trở về sơn môn, sơn môn nhiều như vậy, nếu là Triệu Vô Tà mà còn muốn giết người nữa.

Chỉ sợ là muốn giết tới chỗ tông môn của người khác, mặc dù muốn nhưng Triệu Vô Tà lại không cuồng vọng đến mức cho rằng mình thật sự có thể làm được. Có lẽ với thực lực hiện tại của hắn, muốn hủy diệt một tông môn cũng không phải việc khó, chỉ cần là môn phái bậc trung. Triệu Vô Tà dùng Nhân Trùng Diệp kiếm, tùy tay cũng có thể dễ dàng bị diệt.

Nhưng là đại phái sẽ phải tốn không ít công sức, hơn nữa hơn phân nửa khả năng sẽ thất bại, còn phải đối mặt với nguy hiểm không thể về được. Dù sao không ít tiên đạo trong các đại phái, đều là nguyên anh kỳ lão gia hỏa tóa trấn. Những lão gia hỏa này bình thường cũng sẽ không xuất thân từ gia môn, chỉ cần tông chủ vừa đến thời khắc sinh tử, đều sẽ khẩn cấp nhảy ra.

Có lẽ không lâu sau, Triệu Vô Tà cũng có thể đạt tới cảnh giới đó, đến lúc đó sẽ không còn sợ đầu sợ đuôi nữa. Nhưng hiện tại không phải là lúc này, Triệu Vô Tà dưới Nguyên Anh kỳ đã không còn đối thủ. Chỉ bằng hơn mười con trùng trong cốc kiếm của người ta, có thể nói không có bất kỳ tu sĩ nào dưới Nguyên Anh kỳ là đối thủ của hắn.

Nhưng đáng tiếc, bất luận như thế nào, hiện tại hắn cũng không phải là đối thủ của lão quái vật Nguyên Anh kỳ.

Triệu Vô Tà đứng yên giữa không trung, bàn tay chẳng biết lúc nào lại quán quanh ngón tay hắc ta. Mỗi khi ngón tay hắc ta phát qua hơn mười chén nhân trùng đã ngưng thực trên thân thể côn trùng, từng tiếng kêu khàn khàn thê lương còn có vô biên oán hận chi khí cũng theo đó đi ra.

Ngón tay Triệu Vô Tà quán quanh, truyền vào trong đầu Triệu Vô Tà. Nếu là người khác, chỉ sợ không ai có thể chịu đựng được tình hình này. Trong đầu hắc hình như có thể nhìn thấy mười mấy người, chìm đắm trong thống khổ vô biên, trọn đời không được giải thoát. Hồn phách nhận thống khổ như vậy, sinh ra oán khí có thể nghĩ.

Những người khác không thể chịu đựng được, Triệu Vô Tà hắc lại có thể, hắc tu luyện tàn quyền của Thiên Ma Kinh. Lĩnh ngộ chính là Vô Thiên Ma Đại Đạo, lĩnh ngộ trong giết chóc, lĩnh ngộ trong vô tình. Những oán khí này đối với Nhân Trùng Kiếm chính là vật đại bổ, đối với Triệu Vô Tà hắc mà nói, cũng là như thế.

Từ từ nhắm mắt lại, ngón tay vẫn khua động trên thân kiếm như cũ, tựa như hưởng thụ những tiếng kêu tê thống thống khổ cùng oán khí trùng thiên kia.

“Muốn trách thì trách các ngươi đi, chờ sau khi các ngươi chết hắc là đủ rồi...”

Lời này không biết là ai nói, nhưng sau khi nói xong, Triệu Vô Tà liền mở mắt ra. Sát khí bùng lên trong mắt, hoàn toàn không giống lúc trước. Mái tóc dài đen như mực bỗng nhiên dài ra, chỉ trong nháy mắt, mái tóc vốn chỉ dài đến ngang hông.

Cuối sợi tóc quán quanh huyết khí nồng đậm, vô cùng bắt mắt. Khuôn mặt thanh tú, xem ra lại dữ tợn như lệ quỷ. Cánh tay giơ lên, nhân chung kiếm lập huyền phiêu phù, lơ lửng trước người Triệu Vô Tà, huyết quang nồng đậm trên thân kiếm bùng lên.

“Khì hi”

Trong hơn một ngàn người kia, có mấy chục người đã gặp Triệu Vô Tà đáng sợ đến mức nào từ Thần Tiêu Đạo Tông,

nhất là thanh trường kiếm màu đỏ máu này đang nắm trong tay Triệu Vô Tà. Rốt cuộc nó kinh khủng đến mức nào, cho dù bọn họ có từng gặp cũng không thể tưởng tượng nổi. Bọn họ chỉ biết hiện tại trong lòng bọn họ có một ý niệm càng lúc càng quay cuồng kịch liệt.

“Chạy “

Ý nghĩ này không ngừng nổi lên trong lòng những người này, nhưng bọn hắn nhìn những sư huynh đệ tu vi cao thâm bên cạnh, còn có vài vị trưởng lão Kết Đan Tông đang phát cuồng tông chủ ngăn cản. Trên mặt lại xuất hiện vẻ do dự, nhưng dự cảm nguy hiểm trong lòng vẫn chưa từng tan đi.

“Uống đi!”

Triệu Vô Tà bỗng gào lên như dã thú, tóc dài sau lưng thật quý dị, yết hầu bỗng vang lên tiếng gầm càng khiến Triệu Vô Tà lúc này nhìn qua có vẻ rất không đúng.

“Động thủ.”

Không chỉ mười mấy tu sĩ đã gặp qua Triệu Vô Tà khủng bố mà còn có dự cảm không tốt. Ngay cả vị đại trưởng lão vẻ mặt hung hãn khí tức kia cũng cảm thấy bất an trong lòng. Hung danh của Triệu Vô Tà hắn ta biết, nhưng tất cả mọi người đều cho rằng đại quân yêu thú đã trở về, ai nghĩ tới người điên này lại trở về giết người.

Mặc dù không biết tại sao, nhưng dù sao cũng là cường giả có thể tu luyện đến Kết Đan Đại viên mãn.

Trong lòng vừa xuất hiện dự cảm nguy hiểm, hắn lập tức động thủ. Một thanh Lang Nha chùy cực lớn xuất hiện trong tay hắn, vô cùng to lớn, vừa xuất hiện trên không trung liền khiến người ta cảm giác kinh tâm động phách. Nó to như một cây cột lớn, bên trên dày đặc gai răng cưa làm người ta sợ hãi.”

Tùy ý vung vẩy Lang Nha chùy, lập tức phát ra tiếng vù vù khủng bố, hư không như muốn vỡ ra. Những cuồng phong răng nanh đâm trong không khí, vốn hung phấn vậy mà lập tức bị đâm rách, sau đó tiêu tán. Trung phẩm Huyền khí, lại là một kiện trung phẩm Huyền khí, không nghĩ tới Lang Nha chùy kinh khủng như vậy lại là một thanh trung phẩm Huyền khí.

So với Huyền khí trung phẩm trong tay tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn khác, trong tay đại trưởng lão Chính Nguyên tông cầm Lang Nha Chùy này thì kỳ dị hơn nhiều, ngoại trừ nhìn qua rất đáng sợ. Thế nhưng không thấy một tia bảo quang nào, chỉ có thể cảm nhận được mùi máu tanh từ Lang Nha Chùy mơ hồ truyền ra, chỉ là tầng khí huyết tinh kia bị một loại cấm chế Tiên đạo giam cầm, không phát ra được.

“Súc sinh, nhận lấy cái chết”

Hai tay nắm chặt Lang Nha chùy khủng bố vô cùng như cột sắt, cũng mặc kệ Triệu Vô Tà đang làm cái gì, không ngờ thân hình trong chớp mắt đã phóng về phía Triệu Vô Tà. Tu vi Triệu Vô Tà lộ ra ngoài là Kết Đan Đại viên mãn, cho nên vị đại trưởng lão này cũng thật sự cho rằng thực lực của Triệu Vô Tà cũng chỉ có vậy.

Nhiều nhất cũng tương đương với hấn ta, về phần tông chủ nhà mình vì sao lại biến thành như vậy, hấn ta cho rằng là Triệu Vô Tà giở thủ đoạn âm hiểm gì. Hoặc là trước đó tông chủ đã bị thương, cho nên hấn ta không hề cố kỵ, cầm Lang Nha Chùy trong tay xuất hiện trên đỉnh đầu Triệu Vô Tà.

“Hừ oành oành oành oành

Tốc độ hoàn toàn không hợp với thân hình của hấn, trong nháy mắt khi thân hình đại hán kia chuyển động, vậy mà lại xuất hiện trên đỉnh đầu Triệu Vô Tà. Lang Nha Chùy cực lớn không chút cố kỵ, đánh về phía đầu Triệu Vô Tà. Lúc Lang Nha Chùy rơi xuống, từng tầng từng tầng không khí bị nanh vuốt của Lang Nha Chùy đâm thủng, phát ra tiếng vang thật lớn.

Lang Nha chùy cực lớn, hơn nữa còn quán chú chân nguyên của Đại trưởng lão, uy áp ngưng tụ ra mơ hồ hình thành một vòng bảo hộ giam cầm thân thể Triệu Vô Tà vào bên trong, không thể nhúc nhích chút nào. Chỉ chờ Lang Nha Chùy đánh xuống đầu Triệu Vô Tà, nếu như oanh tạc trúng đầu hấn ta mà lực lượng thân thể Triệu Vô Tà mạnh mẽ hơn nữa, thì đầu kia cũng trở thành trái dưa hấu nát bầy. Thậm chí còn không bằng, trong tích tắc sẽ bị cắt thành bã.

Cảm nhận được lực giam cầm chung quanh thân thể truyền đến như vũng bùn, đôi mắt Triệu Vô Tà lóe lên tinh quang, cực kỳ sắc bén. Từ trong con ngươi bắn ra, lập tức khiến không khí trước người hấn vẩn vọ.

“Trưởng lão cẩn thận, động thủ.”

Ngoại trừ mười mấy đệ tử kia, còn có ba tông sư Kết Đan kỳ khác đã từng thấy Triệu Vô Tà đáng sợ đến mức đáng sợ như thế. Người Lôi Vân này tuy nói là Kết Đan Đại viên mãn, nhưng tu vi lại mạnh mẽ đến đáng sợ. Trong thế lực Tiên Đạo, có hy vọng thăng cấp lên cảnh giới Nguyên Anh trong vòng trăm năm, trong đó có Lôi Vân.

Hơn nữa trong lúc chém giết với Triệu Vô Tà, Lôi Vân cuối cùng bị bức phải lộ ra tu vi Hư Anh kỳ. Nhưng cho dù như thế, vẫn bị Triệu Vô Tà suýt chút nữa giết chết, luyện chế thành loại huyết trùng quý dị đáng sợ này. Nếu như không phải cuối cùng cường giả Nguyên Anh Thần Tiêu Đạo Tông ra tay cứu giúp, chủ động nhận thua, chỉ sợ lúc này trên Thiên Vân Đại Lục cũng không còn người Lôi Vân nữa rồi.

Ba người đều rất rõ ràng Triệu Vô Tà đáng sợ đến mức nào, hung tàn đến mức độ nào, quả thực còn đáng sợ hơn bất cứ Ma Đầu nào của Ma đạo. Cho nên khi Đại trưởng lão vừa động thủ, trong lòng ba người bọn họ đã có dự cảm không tốt, cũng may tạm thời ngăn cản được Chính Nguyên tông chủ đang phát cuồng.

Bỏ ra thời gian nhìn thoáng qua, chính cái liếc mắt này đã làm cho ba người bọn họ trong lòng hoảng sợ. Nhưng ngay sau đó, bọn họ liền phát hiện ra chuyện càng đáng sợ hơn. Chính Nguyên tông chủ vừa mới cùng bọn họ chém giết, bỗng nhiên không thấy đâu nữa. Không phải là hoàn toàn không thấy, chỉ là toàn bộ thân hình đều hóa thành một đoàn máu lớn.

“Tê tê...”

Lúc này không chỉ có ba người bọn họ, tất cả mọi người trong không trung nghe thấy thanh âm này vang lên. Chính Nguyên tông chủ thân hình biến mất, trên không trung lại nhiều thêm

một đoàn huyết vụ. Mà ở trong huyết vụ kia, một con toàn thân đều là huyết trùng đỏ như máu chậm rãi bò ra.

Thân thể sâu trùng dữ tợn đáng sợ vặn vẹo một chút, lộ ra đầu lâu con huyết trùng này.

“Tông chủ, chuyện này là sao vậy?”

Hơn một ngàn người đồng thời nhìn đoàn huyết vụ giữa không trung, còn có huyết trùng chậm rãi đi ra từ trong huyết vụ kia. Trên đầu huyết trùng kia, ngũ quan không phải là hư vô, mà là rất rõ ràng khuôn mặt. Thực tế đối với tu sĩ Chính Nguyên tông mà nói, cái mặt này quả thực đã quen thuộc tới cực điểm.

Chính Nguyên tông chủ, con huyết trùng đột nhiên xuất hiện này chính là tông chủ của bọn họ, nhưng hiện tại gương mặt của hắn lại xuất hiện một con huyết trùng đáng sợ quỷ dị, cảnh tượng này khiến cho một nghìn người kia đều lộ vẻ không dám tin. Cùng lúc đó còn có vị Đại trưởng lão đã xuất hiện trên đỉnh đầu Triệu Vô Tà kia.

“Tông tiên”.

Miệng kinh hô một tiếng, nhưng hướng cánh tay vẫn không hề thay đổi, Lang Nha chùy đã ra tay. Đã không thể thu lại, hơn nữa hắn một chút cũng không muốn thu hồi.

Lần này hai từ từ chia lìa, đọc xong tất cả bí mật của Tập Nhị.

Tới đây, mặc dù không biết vì cái gì mà gương mặt tông chủ lại xuất hiện một cái đầu huyết trùng quỷ dị chưa từng thấy qua. Nhưng trong lòng dự cảm nói cho hắn biết, tông chủ đã chết rồi, hơn nữa chết cũng không phải rất thoải mái.

” Súc sinh, nạp mạng cho ta.”

Đại trưởng lão vẻ mặt hung sát chí khí sau khi gặp lại con huyết trùng kia, thần sắc trên mặt trở nên vô cùng dữ tợn, mặc dù bên tai đã vang lên tiếng kinh hô và vui mừng của ba vị trưởng lão, nhưng lang nha chùy đã rơi xuống tuyệt đối không thể thu lại, thân hình của hắn cũng đồng dạng rơi xuống.

“Hừ không biết tự lượng sức mình...”

Khóe miệng cười lạnh, lòng bàn tay lấp lóe huyết quang, cánh tay đột nhiên dùng lực. Đầu lại không hề ngẩng lên, mũi kiếm huyết hồng của Nhân Trùng giờ lên, hung hăng va chạm cùng lang nha chùy to lớn vô cùng kia.

“Oành ùng ùng”

Hai kiện binh khí đụng vào nhau, dĩ nhiên là Đại trưởng lão chiếm thượng phong tuyệt đối, Triệu Vô Tà bị Lang Nha Chùy từ phía trên đánh xuống. Mặc dù dùng Nhân Chung kiếm ngăn cản nhưng thân hình của hắn như điều đứt dây rơi nhanh xuống đất. Thấy Triệu Vô Tà không chịu nổi một kích, trên mặt Đại trưởng lão lập tức xuất hiện nụ cười gằn.

Thế nhưng nụ cười kia còn chưa nở rộ được bao lâu, hết lần này tới lần khác hắn cũng không cười nổi nữa. Lúc này hắn rút cuộc cũng hiểu vì sao ba vị trưởng lão lại phát ra tiếng kinh hô. Hắn gian nan xoay người lại, sau khi nhìn thấy cảnh tượng phía sau, vẻ cười dữ tợn trên mặt cũng hoàn toàn chuyển thành vẻ hoảng sợ.

“Tê tê “

Âm thanh tê tê trong lòng người bỗng nhiên xuất hiện trong hư không, đối với thiên nhân của Chính Nguyên tông mà nói thì cũng chỉ là hơi lạnh trong lòng, nhưng đối với Đại trưởng lão mà nói, trong lòng lão chỉ còn hoảng sợ cùng kinh hoàng.

Sau lưng hắn chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một đám huyết vụ. Một con huyết trùng chậm rãi bò ra từ trong đó, khoảng cách đối với bọn họ chỉ gần trong gang tấc mà thôi.

“Tê tê...”

Lại là thanh âm này, lần này Đại trưởng lão cũng kịp phản ứng, trên người chớp động quang mang thuộc về chân nguyên. Một tầng vòng bảo hộ chân nguyên xuất hiện bên ngoài thân thể lão, bao trùm toàn thân. Có vòng bảo hộ chân nguyên, trong lòng đại trưởng lão mới thoáng yên tâm hơn một chút, nhưng mắt của người kế tiếp trong nháy mắt liền trợn to vô cùng.

Tròng mắt như muốn nứt ra, vẻ sợ hãi vô cùng xuất hiện trong mắt hắn. Con huyết trùng kia động đậy, trong huyết vụ nhúc

nhích thân thể một chút, chỉ là hơi vắn vẹo một chút. Thế nhưng hư không rõ ràng bởi vì huyết trùng quỷ dị này giãy dựa một cái, xuất hiện một cái khe, huyết trùng lập tức lắc lư đầu chui vào.

Trong nháy mắt huyết trùng biến mất trong hư không, thân hình Đại trưởng lão lập tức cứng đờ, lão cảm giác được. Ánh mắt vô cùng sợ hãi, còn có chút không dám tin, thế nhưng cảm giác kia vô cùng chân thực. Lão không thể không tin, trong nháy mắt huyết trùng biến mất, trong thân thể của lão lại có thêm một thứ.

Hắn có thể cảm giác được rất rõ ràng, trong cơ thể của hắn có thêm một con trùng máu. Trên mặt hoảng hốt, tâm niệm vừa động, lực lượng tinh thần trong đầu tuôn ra. Thần thức như thủy triều hướng vào trong cơ thể mình, hướng về phía kiện “Đồ vật” kia mà đi. Thế nhưng quỷ dị chính là, thần thức vô cùng to lớn của hắn đảo qua lại không phát hiện ra cái gì.

“Hương nào có thể như thế này...”

Sắc mặt Đại trưởng lão trở nên vô cùng khó coi, thần thức không ngừng đảo qua toàn bộ cơ thể lão. Tất cả mọi ngóc ngách đều đảo qua nhưng cảnh tượng khi thần thức truyền về vẫn không thu hoạch được gì, hình như trong cơ thể lão thật sự không có gì cả. Thế nhưng lão lại có thể cảm giác được rõ ràng rằng trong cơ thể mình có một con huyết trùng trống rỗng xuất hiện.

Chậm rãi ngọ nguậy, từng tác từng tác cựa quậy, tốc độ vô cùng chậm chạp. Như đang muốn hành hạ hắn, rõ ràng có thể cảm giác được “vật” kia đang nhúc nhích trong cơ thể hắn. Thế nhưng bất luận thần thức điên cuồng dò xét ra sao cũng không thể phát hiện ra chút tung tích nào.

Nếu không phải cảm giác trong lòng truyền đến vô cùng rõ ràng, Đại trưởng lão hội cho rằng đây chỉ là ảo giác mà thôi. Thần sắc bắt đầu dần dần bất thường, vẻ kinh hãi trên mặt dần dần trở nên rõ ràng. Thần thức bình thường như thủy triều quét qua trong cơ thể của mình, nhưng mà vẫn như trước, không thu hoạch được gì.

“Bành”

Rốt cuộc cũng có phản ứng, thế nhưng phản ứng này lại giống như tin dữ. Trước ngực hắn bỗng nhiên nổ tung một cái động lớn. Hắn cuối cùng cũng vững tin. Trong cơ thể hắn., Quả thật có “Đồ vật” tồn tại. Chính là vật kia sau khi trong cơ thể hắn nhúc nhích phiến phiên vội vàng, vậy mà chui vào trong trái tim của hắn. Cũng là ngay lập tức, trước ngực của hắn nổ tung một cái lỗ máu. Thần sắc trên mặt hắn đã ngầy ra., Kinh hãi đến cực điểm, con mắt mở thật to, chậm rãi cúi đầu xuống, nhìn lại trước ngực của mình, lúc này nào có một cái lỗ máu, huyết nhục mơ hồ, lộ ra bên trong tim đang đập, nhưng làm cho tất cả tu sĩ nhìn thấy hoảng sợ tới cực điểm.

“Tê tê”

Âm thanh gào rú quỷ dị của huyết trùng hòa lẫn cùng thanh âm hít một hơi lạnh của đệ tử chính nguyên tông, thế nhưng theo đại trưởng lão kia, lại hoàn toàn không khác với ma âm đòi mạng. Tại trái tim của hắn, một con huyết trùng chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện. Chậm rãi di chuyển trong huyết nhục đỏ thẫm vô cùng. Một cái miệng máu mở lớn, hư không mơ hồ truyền đến tiếng kêu khàn khàn quỷ dị.

Đầu cúi thấp, con mắt nhìn vào chỗ trái tim mình cung, không thể di chuyển được nữa.

“Không, lòng...”

Toàn bộ ngàn người trên dưới Chính Nguyên tông rốt cuộc cũng hiểu thanh âm thảm thiết vang vọng ngàn dặm trước đó là như thế nào mà có được, cũng rốt cuộc biết được con đã chết như thế nào là khóc. Bọn họ nguyện vĩnh viễn nguyện ý làm một châu thợ lục trơ mắt nhìn bọn họ, con huyết trùng kia bắt đầu gặm nhấm máu thịt chỗ trái tim của đại trưởng lão.

“Tê tê...”

Tiếng vang quỷ dị không ngừng vang lên trong hư không, một ngàn đệ tử Chính Nguyên tông trơ mắt nhìn tất cả. Thế nhưng lúc này không ai biết nên làm cái gì. Muốn ngăn cản Đại trưởng lão như thế nào hắn phải chết không thể nghi ngờ,

giống như Chính Nguyên tông chủ lúc trước, hẳn phải chết không nghi ngờ gì.

Âm thanh huyết trùng gặm ăn huyết nhục đỏ thẫm từ trái tim Đại trưởng lão truyền đến tai của một ngàn đệ tử khiến bọn họ trong lòng lạnh lẽo. Ngay cả mấy vị Kết Đan trưởng lão kia sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, những đệ tử kia còn có thể kiên trì trôi nổi trên không đã là hiếm thấy rồi. Song lúc này, khóe miệng bọn họ khẽ mấp máy, không nói được một câu nào.

“Chạy mau, ta không chịu nổi. Ta muốn rời khỏi đây mau.”

Không trung hoàn toàn yên tĩnh, trong nháy mắt đã rơi vào hỗn loạn, một ngàn đệ tử cuối cùng cũng đã kịp phản ứng. Không dám nhìn Đại trưởng lão đang phát ra tiếng kêu gào thê lương, chân nguyên trong cơ thể tuôn trào, quang mang bùng lên trong nháy mắt đều đi về phía sơn môn ngàn dặm.

Quay về sơn môn, chỉ khi trở lại sơn môn, dựa vào trận pháp hộ sơn mới có thể ngăn cản ma đầu kia. Đây là ý niệm trong lòng một số đệ tử, ngay khi bọn họ hóa thân thành độn quang, bọn họ chỉ muốn rời khỏi nơi này. Rời khỏi Triệu Vô Tà quả thực là bóng ma cả đời, nếu như bọn họ thật sự có thể chạy thoát.

Chỉ sợ sau này ở địa phương nào đó gặp được Triệu Vô Tà, đều bị dọa đến mất mật, chỉ cần Triệu Vô Tà xuất hiện thì bọn hắn nhất định đã trốn đi rất xa rồi, chẳng qua rất đáng tiếc là Triệu Vô Tà không có ý buông tha bọn hắn.

“Muốn đi hừ ai cũng không đi được, hôm nay các ngươi đều phải chết...”

Triệu Vô Tà không phải Triệu Vô Tà lúc mới tới Thiên Vân đại lục, vì bảo vệ tính mạng mà Triệu Vô Tà vì bảo vệ tính mạng. Nếu hắn ta giết những người khác, hắn ta cũng sẽ không nhúu mày. Tuy hắn ta không cần giống như các tu sĩ khác, vì cướp đoạt linh dược, huyền khí mà đi chém giết, nhưng hắn ta vẫn muốn giết người. Không chỉ là người, phạm là sinh linh hữu dụng với hắn ta, hắn ta đều sẽ không bỏ qua.

Tóc dài đen kịt kéo dài đến eo, rồi tung rơi xuống, trên khuôn mặt thanh tú rung động một tầng huyết quang. Cầm trong tay nhân trùng chén kẻ xấu, đứng ở trên hư không, nhẹ răng cười nhìn những đệ tử đang muốn thi triển độn quang rời khỏi kia. Rốt cuộc sát ý trong lòng cũng nổi lên, cũng không giống mất đi nhiều tay chân.

“Muốn trách thì cứ trách các người đụng tới ta, mạng nên như thế...”

Khóe miệng Triệu Vô Tà khẽ nhúc nhích, chậm rãi phun ra mấy chữ, bàn tay buông ra. Nhân trùng chén kiếm lơ lửng trên không trung, tầng tầng huyết quang nhộn nhạo ra, huyết vụ đầy trời cũng từ trong thân kiếm màu đỏ tuôn ra. Tốc độ huyết vụ lan tràn quá nhanh, khi độn quang của bọn họ còn chưa thành hình, đã bao phủ toàn bộ hư không.

Ngay bên ngoài sơn môn Chính Nguyên tông, ở ngoài ngàn dặm, trên không trung có một đoàn huyết vụ vô cùng to lớn. Ở phía trên huyết vụ, một thanh trường kiếm huyết hồng vô cùng lơ lửng, thân kiếm huyết hồng kết nối với huyết vụ đầy trời, huyết vụ quay cuồng không ngớt, giống như có một đàn dã thú đang mạnh mẽ đâm tới.

“Van người...” Giết ta đi, nhanh giết ta a...”

Tiếng kêu thảm thiết rất quen thuộc vang vọng khắp bầu trời, trong vòng ngàn dặm đều có thể nghe thấy, nhưng lần này không thể quấy nhiễu được người nào. Bởi vì cảnh tượng này đã xuất hiện từ trước. Chính Nguyên tông chủ cũng từng trải qua một màn như vậy, bị sâu trong chén sinh sôi Phệ Thê mà chết.

Mặc cho Đại trưởng lão kêu la thảm thiết trong hư không, Triệu Vô Tà lại chẳng buồn để ý tới hấn chút nào. Cũng không quan tâm tới huyết vụ kia, theo sự bạo động của huyết vụ càng lúc càng lớn, thì nhân trùng cũng run rẩy theo. Trong thân kiếm đỏ như máu, có hơn mười con huyết trùng chậm rãi bò ra, khí tức trên mỗi một con huyết trùng đều bất đồng. Lại giống nhau, hồn phách trong cơ thể huyết trùng không giống nhau nhưng lại khát máu, bạo ngược, âm lãnh lạnh lẽo.

Sau khi hơn mười đầu huyết trùng xuất hiện, huyết vụ vốn còn đang quay cuồng không ngớt vậy mà lập tức rơi xuống huyện Bình. Trịnh Nguyên Bá, Chu Giác, Quy Long Tông lão tổ tông “Trên thân thể mỗi một con huyết trùng đều truyền ra khí tức vô cùng cường đại, khắc chế thân thể kia chính là chén nhân trùng ngưng thực nhất.

Chính là Nhân Trùng của lão tổ tông Quy Long tông, ngũ quan mặt giống như huyết trùng khác, vô cùng thống khổ. Nhưng khí tức truyền đến lại mạnh mẽ đến cực điểm, cùng với thời điểm vị lão tổ tông kia phát ra khí thể mạnh mẽ nhất. Cũng từ đó, uy năng chén kiếm của người Triệu Vô Tà đã vượt qua Vạn Độc Huyết Phiên.

Coi như là Vạn Độc Bát Phiên không thể luyện thành, chỉ dựa vào Nhân Trùng thì Triệu Vô Tà cũng có thể tung hoành Thiên Vân Đại Lục. Nhưng phải đợi đại thành cốc kiếm, công phu kia chỉ ít cũng phải mất trăm năm. Triệu Vô Tà không chờ được, hắn muốn thành tựu Nguyên Anh, cho dù mạo hiểm săn giết những tu sĩ Tiên Đạo này cũng phải đạt được thành tựu.

“Vù vù.”

Ánh mắt hắn bỗng nhiên chuyển tới trên cổ tay mình, đó là một ấn quyết hình bàn tay, từ sau khi uy năng của chén máu người tăng mạnh, Triệu Vô Tà vẫn một mực sử dụng Nhân Trùng Kiếm, nhưng lại không sử dụng Vạn Độc Châm Phiên. Nhưng hiện tại, Triệu Vô Tà không thể sử dụng một lần nữa. Ngón tay nhẹ nhàng phát lên trên cổ tay một cái, hào quang ảm đạm lập tức sáng lên.

Án quyết trong chén sáng lên, một cây tiểu phiên trong nháy mắt từ cổ tay hắn dâng lên, đón gió tăng trưởng. Tiếp theo một lần, ở trước mặt Triệu Vô Tà, một cây trường phiên vô cùng to lớn bắt đầu đón gió tung bay.

Sương mù xám mênh mông tràn ra bao trùm toàn bộ mặt cờ, chính giữa mặt cờ. Một đóa hoa sen màu đen yêu dị không gì sánh được, chung quanh hắc liên, từng đoàn từng đoàn bóng ma mơ hồ không ngừng lắc lư. Trong đó có hai đoàn bóng mờ bất mắt nhất, một hồng một kim, tại chung quanh hắc liên

dững động. Tựa như tùy thời đều muốn nhảy ra khỏi mặt cờ, nhìn bóng ma kia, tựa như con kiến.

Khắp nơi đều có thể trầm tĩnh, cũ kỹ...

“Vù vù vù vù vù

Tay hấn kết ấn quyết, một cái gì đó, một cái thủ ấn xuất hiện trên tay hấn, quang mang chớp động tiến vào trong miệng chén. Trong nháy mắt, bề mặt lá cờ xám xịt liền xuất hiện một cái động khẩu hư vô, mơ mơ hồ hồ, xoay tròn giống như một vòng xoáy.

Trong lúc giật mình, hai dòng lũ một vàng một đỏ trong nháy mắt tràn ra, từ trên trời giáng xuống. Từ trong phiến tuôn ra, nước lũ màu vàng ập xuống mặt đất. Nước lũ màu đen lại hóa thành một đám mây đen, bay ra ngoài ngàn dặm. Mặc dù như mây đen, nhưng lúc bay đi tốc độ lại không chậm hơn chút nào so với thủy triều màu vàng kim trên mặt đất.

Nguyên Anh thứ hai trăm bốn mươi chín, muốn thành công...

Phía ngoài sơn môn Chính Nguyên tông ngàn dặm, một đoàn huyết vụ vô cùng to lớn đang chậm rãi trôi nổi, bên cạnh huyết vụ có một thanh niên đang đứng. Khuôn mặt thanh tú, áo vải, chân trần Bạch Triết, khoe miệng có một vòng cung, mang theo ý cười tà dị, nhìn chăm chú vào hai luồng triều tịch từ trong cây trường tiên trong tay hắn tuôn ra.

Lúc Triệu Vô Tà rời khỏi đầm đen chín vạn dặm, trong đầm nước đen nhỏ ngàn dặm kia mới vừa xây xong, nước ngầm Âm Dương Tuyền cũng chưa từng mở ra. Bởi vì có tầng từ lực đại địa kia tồn tại khiến nó có chút khó khăn khi đánh vỡ từ lực đại địa.

Muốn luyện thành trăm chén, mượn trăm chén tiến vào, rèn luyện bản thân. Cuối cùng muốn thành tựu Nguyên Anh Đại Đạo phải mất ba năm sau mới có thể.

Mặc dù là như thế, nhưng những ngày qua, trong cốc cũng có hai loại chén trùng đã luyện thành. Ngay cả máu đen và chén Kim Nghĩ, hai loại độc trùng cũng không phải vật tầm thường, lúc ở trong đầm lầy đen chín vạn dặm chính là sự vật hung ác hoành hành bá đạo. Hiện tại đã bị sát khí âm hàn nhập thể, lại bị Tiểu Phiên luyện chế thành, uy năng càng tăng mạnh.

Lúc ở Long tông, Triệu Vô Tà cũng là nhờ Kim Nghĩ uống rượu mới có thể phá hủy Quy Long đài Quy Long đài. Đã mất đi Quy Long đài, Quy Long tông đại phái tiên đạo mới có thể dễ dàng bị hủy diệt như vậy. Lúc này Triệu Vô Tà đứng ở bên cạnh một đám huyết vụ lớn, lẳng lặng nhìn mặt đất cùng trên không trung hai luồng thủy triều.

Bất luận là muỗi đen khát máu hay là Kim Nghĩ, sau khi trở thành chén trùng, độ cao liền tăng lên mức độ khủng bố quỷ dị. Mặt đất, những con kiến màu vàng kim như dòng thủy triều, rậm rạp chằng chịt to bằng ngón tay cái. Bốn chân không ngừng bò trên mặt đất, tốc độ đã nhanh đến cực hạn, bất luận

vật cứng rắn gì chặn đường ven đường đều bị một đôi càng nhỏ như hai cái kim sắt cứng cắt nát.”

Ngay lúc Triệu Vô Tà đang chăm chú quan sát thì có một hòn đá cực lớn xuất hiện chắn ngang đường đi của nó. Nhưng ngay sau đó, cả hai đụng vào nhau, không gặp chút trở ngại nào. Đối với loài Kim Nghĩ này, một đôi càng khổng lồ đánh vào tảng đá, chỉ trong chốc lát tảng đá đã biến mất.

Thực Kim Nghĩ, đồ ăn chính là khoáng thạch cứng rắn trong lòng đất, chỉ cần có vật cứng rắn kim thuộc tính đều không thoát khỏi miệng chúng. Sau khi luyện chế thành chung trùng, tất cả đều không thể ngăn cản chúng nó, ven đường đi qua, cái gì cũng bị phá hủy, không lưu lại bất cứ thứ gì.

Trái lại đám mây đen trên không trung trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, mặc dù như thế, nhưng nếu tới gần đám mây đen đó thì sẽ nghe thấy âm thanh vô cùng phiền muộn vang lên bên tai, sau đó truyền thẳng vào trong óc. Cho dù có che lỗ tai lại cũng không có chút tác dụng nào, thật là đáng ghét.

Mắt chén mở ra, hai khí âm dương xoay tròn trong đầu đón, một cái vòng xoáy liền xuất hiện giữa hai mắt. Giương mắt nhìn lại, đầu tiên là cách đó trăm dặm, sau đó là cách đó ngàn dặm.

Một dãy núi kéo dài, thị lực của cốc cực hạn, cuối dãy núi này mới xuất hiện trong mắt Triệu Vô Tà. Dãy núi trong vạn dặm xem như là một dãy núi lớn phía ngoài mười vạn ngọn núi lớn, ở giữa dãy núi kéo dài, có rất nhiều sương mù trắng xóa. Cũng không biết bên trong ẩn chứa cái gì, chẳng qua ánh mắt Triệu Vô Tà lại thoáng cái tìm được mục tiêu.

Một tòa cự đại nhường cho cốc nằm giữa dãy núi. Sương mù trắng xóa từ trong cốc bay lên, bao trùm tất cả mọi thứ tồn tại bên trong sơn cốc. Ở phụ cận có không ít quốc gia phàm nhân phạm tục. Cũng có không ít phàm nhân đến đây săn thú, nhưng phàm nhân nơi này đều biết.

Sơn cốc cực lớn kia là một cấm địa, nơi nào là chỗ ở của tiên nhân, mỗi một năm tiên nhân đều sẽ đi ra những quốc gia đó

tuyển nhận đệ tử. Đó chính là sơn môn chính nguyên tông ở trong sương mù trắng xoá.

Trong vòng vây mà Thần Tiêu Đạo Tông thống trị, chính Nguyên Tông cũng là một trong các đại phái. Ngày thường mặc dù có không ít khách tới thăm nhưng vẫn có thể coi là yên tĩnh. Nhưng giờ phút này, hai cỗ sóng lớn lấy tốc độ khủng bố đang hướng về phía địa vực này.

“Ông ông, tê tê.

Trên không trung

Lần này hai tay ông ông chia sẻ sẻ sẻ từng phần một, ba lần một đánh cược hết lần này đến lần khác.

Một đám mây đen từ xa bay tới, nhanh đến có chút quỷ dị, rõ ràng lúc trước vẫn còn ở xa. Thế nhưng ngay lập tức đã xuất hiện ở phía trên sơn cốc. Phía xa xa, trên mặt đất bỗng xuất hiện thêm một thảm màu vàng kim, còn khối ”thảm” này lại càng thêm quỷ dị, những nơi nó đi qua vậy mà vẫn không phát ra một tiếng động gì nữa.

Bởi vì lúc trước chính nguyên tông nhận được phi kiếm truyền thư do trưởng lão truyền về, đại trưởng lão trấn thủ sơn môn mang theo một ngàn đệ tử đi ra ngoài viện trợ, lúc này phòng hộ ở chính nguyên tông rất nghiêm túc. Bạch mang cuộn cuộn một hơi, mơ hồ có thể thấy được ánh sáng cảm chế, trận pháp bên trong đều khởi động vận chuyển.

Khóe miệng nhếch lên ý cười, Triệu Vô Tà mở một đôi mắt chén, ánh mắt rơi vào phía trên sương mù trắng xoá kia. Lúc này hai cỗ sóng triều quỷ dị kia rốt cục cũng đã đến trước sơn cốc, một đôi mắt còn trùng trùng nhìn chăm chăm vào cảm chế ở bên ngoài.

Vô thanh vô tức, Triệu Vô Tà đang nắm chặt cây cờ phướn, lòng bàn tay tỏa ra ánh sáng. Một lá cờ nhỏ được Triệu Vô Tà nắm trong một mảnh hào quang khôi phục. Cây cờ này không phải là Vạn Độc Bát Phiến chân chính, mà là Vạn Độc Bát Phiến được đặt trong tay luyện chế từ nó ngàn dặm.

Cũng là trận nhãn của Vạn Độc Phệ Hồn Trận, hiện tại tiểu phiên màu xám trong tay Triệu Vô Tà chỉ là một phân thân mà

thôi. Phân thân Vạn Độc Bát Phiến, liên hệ với Thiên Lý chung Trì cùng Triệu Vô Tà, chỉ cần Triệu Vô Tà nguyện ý. Hắn có thể mượn cây tiểu phiến này triệu hoán luyện chế thành bất cứ con thần lằn gì từ trong Thiên Lý Chi Trì.

“Vút”

Trong nháy mắt khi khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh, Tử Kỳ ngậm được Triệu Vô Tà quán chú vào. Lá cờ nhỏ lập tức bay ra ngoài, hóa thành một luồng sáng màu xám, cắt qua không trung, đi về phía sơn cốc cách đó ngàn dặm. Bị chân nguyên Triệu Vô Tà quán chú, tốc độ lá cờ nhỏ này nhanh đến mức ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Thời gian mấy hơi thở trôi qua, một đạo ánh sáng màu xám phá không bay đến, ngay lập tức xuất hiện ở phía trước sơn cốc. Sau đó không có bất kỳ dừng lại nào, trực tiếp đánh vào cấm chế trên sơn cốc đang mở tiệc.

“Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...”

Hội quang tán ra, lộ ra một cây tiểu phiến kỳ dị. Phía trên Bắc Phiến mơ hồ có thể thấy được một đóa hoa sen màu đen. Chung quanh chín cánh hoa màu đen yêu dị, từng đoàn từng đoàn âm ảnh chớp lên không ngớt, sau khi cây tiểu phiến này xuất hiện. Trên bầu trời, hai cỗ sóng triều toàn bộ đều bạo động, hai loại thanh âm bất đồng vang lên, không có ý tứ dừng lại chút nào.

Lá cờ nhỏ đâm vào cấm chế bên ngoài sơn cốc trong nháy mắt kia, trên mặt Tiểu Kiệt bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy, không ngừng vặn vẹo xoay tròn. Từ trong vòng xoáy, sát khí âm hàn đến cực điểm tràn ra. Sát khí về sau, là từng đoàn từng đoàn khí tức đủ mọi màu sắc. Bên trong ẩn chứa các loại độc vật.

.

Âm hàn sát khí cùng vạn độc linh khí đồng loạt tuôn ra, đánh lên phía trên cấm chế. Cấm chế bị kích động, tu sĩ ở trong sơn cốc lập tức bị kinh động, từng đạo quang mang sáng lên.

Sơn cốc này khắp nơi đều là kiến trúc, linh khí tràn ngập. Cảnh Trảo Tiên gia, làm cấm chế bị xúc động thì bên trong

kiến trúc này bắn ra từng đạo gạo luân lơ mơ, lộ ra từng tu sĩ bên trong. Tu sĩ không đồng nhất, bất quá cao nhất cũng là một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ.

Trừ hấn ra, cũng tìm không thấy tu sĩ Kết Đan kỳ, có chút không hợp với sơn môn hùng vĩ. Tu sĩ Kết Đan hậu kỳ này mang theo vẻ mặt kinh ngạc nhìn cấm chế bị xúc động, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một khối đá màu trắng bạc. Trên khối đá này có các loại phù triện phức tạp, du động không ngớt, ánh sáng trắng bạc sáng lên.

“Sắc”

Tay kết ấn quyết, sau đó hung hăng ấn vào tảng đá màu trắng bạc kia, cấm chế trên sơn cốc lập tức biến hóa. Cấm chế vốn không có động tĩnh lập tức lấp lóe quang mang, sau đó hiện ra cảnh tượng bên ngoài sơn cốc.

“Tê tê tê... tiểu..”

Một loạt thanh âm hít một hơi lạnh vang lên, ở sau lưng tu sĩ này, một đám tu sĩ vô cùng kinh hãi nhìn ra ngoài sơn môn nhà mình. Mặt đất vô số rậm rạp chằng chịt kiến màu vàng, trên không trung từng mảng ong ong kêu gào khủng bố. Tu sĩ trong sơn cốc kinh hãi nhìn cảnh tượng ngoài sơn cốc, trong đầu quay cuồng ý niệm không ổn.

Khác với đệ tử sau lưng kia, ánh mắt đồng dạng cũng kinh hãi vì vị trưởng lão Kết Đan hậu kỳ kia. Bất quá ánh mắt lại rơi vào trên cây tiểu phiến kia, hơi quang bùng lên, hấn phát hiện cấm chế sơn môn nhà mình bắt đầu nói lỏng ra.

“Tạch tạch...”

Thanh âm nứt vỡ của thứ gì đó chậm rãi truyền đến. Tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia lập tức cúi đầu nhìn xuống. Lúc này lòng bàn tay của hấn đang nắm chặt khối đá màu trắng bạc., Từng vết rạn như mạng nhện xuất hiện, mặc cho hào quang màu bạc trắng lóe ra như thế nào thì vết rạn vẫn như cũ lan tràn. Trong nháy mắt, khối đá màu bạc đã hiện đầy vết rạn, nhìn qua như sắp tản đi. Khối đá như thế, cấm chế trên sơn cốc cũng giống như khối đá kia.

“Nhị trưởng lão, trận pháp hộ tông bắt đầu.

Một đệ tử xuất hiện ở trước mặt vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia, sắc mặt lo lắng nói, cùng hắn giống nhau còn có một đoàn đệ tử đứng sau lưng tu sĩ Kết Đan hậu kỳ. Đệ tử tinh anh chân chính của Chính Nguyên tông đã sớm không còn ở sơn môn, lúc trước phái ra ngoài viện trợ một phần Thần Tiêu đạo tông, sau đó đại trưởng lão lại mang ra một đám đệ tử tinh anh.

Lúc này trong sơn môn chỉ có một đám đệ tử cấp thấp mà thôi, đại bộ phận đều là đệ tử Ngưng Khí Kỳ. Ngay cả đệ tử Trúc Cơ Kỳ cũng không có bao nhiêu, giờ phút này nhìn thấy bên ngoài sơn cốc có tới hai con thần lân khổng lồ vô cùng đáng sợ, trên mặt ngoại trừ kinh hãi chính là kinh hãi.

“Rắc, Âm” không cho bọn hắn chút phản ứng nào, vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia kinh hãi nhìn về phía lòng bàn tay của mình, khối đá màu trắng bạc nơi đó đã biến mất. Ở lòng bàn tay hắn, chỉ còn lại một mảng bột đá, chậm rãi rơi khỏi khe hở giữa các ngón tay. Khối đá màu trắng bạc cùng vỡ tan, còn có cấm chế trên sơn cốc kia.

“Vút”.

Cấm chế bị phá vỡ, tuy Chính Nguyên tông và Quy Long tông đều là đại phái tiên đạo, nhưng thực lực chân chính lại mạnh hơn một chút so với Long tông.

Ngay cả hộ tông đại trận cũng đều là như thế. Triệu Vô Tà dùng một cây tiểu phiến kia phá tan hộ nhòng của chính nguyên tông. Đại trận, nhưng nếu đổi thành Quy Long tông quy long đại trận.

Lá cờ nhỏ sợ rằng không có tác dụng gì, Triệu Vô Tà có thể phá vỡ Quy Long đại trận, nguyên nhân là vì Triệu Vô Tà giả làm tu sĩ trọng lâu trà trộn vào Quy Long tông. Để cho Quy Long đại nuốt Kim Nghĩ kia cắn nuốt hết, nhưng đáng tiếc, Chính Nguyên tông dù sao cũng chỉ là Chính Nguyên tông. Chẳng những hộ tông đại trận không bằng Quy Long tông, mà ngay cả tu sĩ chủ trận đứng sau hộ tông đại trận cũng không bằng.

Vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia căn bản cái gì cũng không kịp làm, hộ tông đại trận liền biến mất, sau đó cây tiểu phiến lại hóa

thành hồi quang bay về phía trước. Tốc độ vẫn như cũ nhanh đến cực hạn, hồi quang lóe lên, cảm chế biến mất hai cỗ thủy triều kia liền chen chúc vào trong sơn cốc.

“Tê tê, ong ong.

Đôi mắt với hai đợt sóng triều, vẻ kinh hãi trong mắt các đệ tử trong sơn cốc còn chưa kịp tan đi, bỗng nhiên nghe được hai loại âm thanh kỳ dị, không hiểu sao trong lòng sinh ra cảm giác phiền lòng, còn có một loại xúc động khát máu.

“Oành oành ùng oành”

“A, trưởng lão, ông ông cứu con, chạy mau.

Thu hồi chén, Triệu Vô Tà cỗ tay, cây tiểu phiên trong tay biến mất. Ấn ký trên ly phiên trên cỗ tay hắn ta sáng ngời, cây tiểu phiên lại trở về trên cỗ tay Triệu Vô Tà.

“Phù, “

Nhẹ nhàng vung tay lên, huyết vụ bạo tán, lộ ra cảnh tượng bên trong. Một ngàn đệ tử chính nguyên tông đã biến mất, nhân trùng lược ở trên không. Trên thân kiếm có màu đỏ như máu cực kỳ nồng đậm. Tựa như muốn nhỏ ra máu tươi, mùi máu tươi nồng nặc đến mức làm cho người ta cảm thấy buồn nôn truyền khắp toàn bộ bầu trời.

Phía dưới chén kiếm kia, có hơn mười vũng máu, bên trong mỗi một đoàn huyết vụ, đều có một con huyết trùng. Thân trùng đỏ thẫm vô cùng giãy dụa trong huyết vụ, mỗi lần vặn vẹo một chút, hư không liền nhộn nhạo một cái. Hư không phía dưới chén kiếm tựa như muốn biến thành tương nhão, đặc sệt quấy.

Hơn mười đầu nhân trùng chén, ở dưới chén có hơn mười đoàn huyết vụ. Hơn mười đầu nhân trùng thân thể huyết hồng vô cùng chậm rãi du lao trong huyết vụ. Nhìn thấy hơn mười huyết trùng này, trên mặt Triệu Vô Tà lộ ra ý cười sáng lạn.

“Thành công...”

Thân hình khê động, xuất hiện ở trên Nhân Trùng Kiếm. Bàn tay nhẹ nhàng cầm lấy chuôi kiếm đỏ như máu của Nhân Qua Kiếm, nhẹ nhàng chấn động một cái, Huyết Linh ở trong thân

kiếm của Chung Kiếm đã càng thêm thành thực, tuy rằng chưa thể hóa ra hình thể, nhưng vẫn có thể trao đổi cùng Triệu Vô Tà.

Bát kiếm cần nuốt một ngàn đệ tử kia, vốn đã không còn nhiều tiên thiên sinh linh huyết khí, càng làm cho Triệu Vô Tà cùng ly kiếm hưng phấn. Rõ ràng luyện chế ra hơn mười chén nhân trùng, đây mới là điều Triệu Vô Tà muốn. Chỉ cần hơn mười con trùng này tiến vào trong cốc kiếm, uy năng của chén kiếm lập tức sẽ tăng mạnh, chỉ cần tiến thêm một bước, Triệu Vô Tà có lẽ có thể mượn chén của những người đó tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh kỳ.

“Tê tê...”

Thời điểm hư không truyền đến thanh âm này, hơn mười người chén trùng nọ đã tiến nhập vào trong thân của vô số Nhân Trùng đỏ như máu trên không trung, một mảng lớn huyết vụ bạo tán ra. Một cột khí màu đỏ vô cùng khủng bố bỗng nhiên từ trên thân kiếm của Nhân Trùng Kiếm Huyết Hồng bạo phát ra, bay thẳng lên trời, mây trắng dọc đường bị cột khí huyết hồng này xông tới. Vậy mà trong nháy mắt bị nhuộm thành màu đỏ như máu, trong nháy mắt trên đỉnh đầu của Triệu Vô Tà.

Một mảng lớn huyết vân trôi lơ lửng ở chung quanh đạo khí trụ huyết hồng kia, tràng cảnh cực kỳ làm cho người ta sợ hãi. Cũng may phụ cận này ngoại trừ Chính Nguyên tông, ngược lại không có những tu sĩ tông môn khác, bằng không Triệu Vô Tà tạo ra loại động tĩnh này. Chỉ cần bị các môn phái khác hiện thân, nói không chừng sẽ kinh động đến Thần Tiêu Đạo Tông hoặc là mấy lão quái vật Nguyên Anh ẩn nấp.

Hiện tại Triệu Hữu Tà tuy rằng liêu lĩnh, nhưng hắn ta cũng không muốn đối đầu với cường giả Nguyên Anh. Hắn ta phát hiện “Tiểu tiêm lực” trong phạm kinh dưới nghĩa Anh không đối đầu với biểu thị bình sinh lão quái mượn mà. Sau khi đại bại sẽ không có kết quả gì khác, nhưng muốn giữ được tính mạng hắn là không khó. Trừ phi là đụng phải cường giả Nguyên Anh như Vô Ương chân nhân hoặc là Hận Thiên Ma Đế.

“Còn thiếu một chút, chỉ thiếu một chút nữa thôi.”

Vẻ mặt Triệu Vô Tà vô cùng hưng phấn, trên mặt đều ửng hồng, trong mắt bắn ra ánh sáng kinh dị. Hắn ta hưng phấn, cũng có thể hưng phấn, bất kỳ tu sĩ nào nếu chỉ thiếu một chút là có thể tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ, cũng sẽ hưng phấn như thế. Huống chi ma tính Triệu Vô Tà đã thức tỉnh, vốn đã không đè nén tâm tính của mình.

Ánh mắt nhìn chăm chú cột khí huyết hồng trùng trùng mây xanh kia, tuy uy thế kinh người nhưng cột khí đỏ kia vẫn có chút không ổn định. Từ trong nhân chung kiếm huyết hồng to trên thân dâng lên, trong sáng không đồng nhất, đục đưa. Là dạng Triệu Vô Tà mới có thể hưng phấn như vậy, chỉ cần cột khí đỏ như máu kia ổn định lại, điều này có nghĩa là nhân trùng đã gần thành công.

Chỉ tiếc là còn thiếu một chút nữa thôi, Triệu Vô Tà vẫn chưa thể tấn cấp lên Nguyên Anh kỳ. Bàn tay cầm chuôi kiếm máu huyết của Nhân Tử Kiếm đều run nhè nhẹ, từng sợi huyết vụ từ bên trong huyết hồng kiếm tuôn ra sau đó quấn quanh ngón tay Triệu Vô Tà. Nhưng lúc này Triệu Vô Tà lại dường như không phát hiện ra, ánh mắt của hắn ta lúc này đều tập trung vào một chỗ.

Mắt chén mở ra, hai khí âm dương tuôn ra từ mi tâm. Hình thành một vòng xoáy, vẫn xoay tròn không ngớt, sau đó, tràng cảnh ngoài ngàn dặm xuất hiện trong đầu Triệu Vô Tà.

Chính Nguyên tông, hiện giờ tiếng tăm trong đầu Triệu Vô Tà chính là của Chính Nguyên tông. Có điều mới qua được một chút thời gian mà cảnh tượng đã thay đổi, nếu không phải là bàn bạc thì hắn cũng không thể tin được cảnh tượng xuất hiện trong đầu Triệu Vô Tà lại là Chính Nguyên tông. Tuy nói lúc trước sơn môn của Chính Nguyên tông không có khí thế bằng Long tông, nhưng cũng là cảnh tượng tiên gia hùng vĩ uy viễn phái.

Thế nhưng bây giờ, lưới kiếm...

Những kiến trúc được bố trí cấm chế kia tất cả đều đã sụp đổ, trong sơn cốc toàn bộ đều là phế tích, cảnh tượng nguyên bản

linh khí tràn ngập hoàn toàn biến mất. Nhưng quỷ dị chính là, bất luận là không trung hay là mặt đất, thậm chí ngay cả một cỗ thi thể cũng không có. Bất quá Triệu Vô Tà cũng đã sớm biết việc này, ánh mắt của gã không do dự chút nào ở nơi khác, trực tiếp nhìn lên bầu trời phía trên Chính Nguyên tông.

“Ông “

Trên không trung, một đám mây đen chậm rãi trôi nổi, bất quá lúc này mây đen bành trướng không ít. Hơn nữa còn đang quay cuồng, bên trong như có cái gì đó bao bọc, không ngừng giãy dụa. Từng con từng con muỗi đen khát máu từ trong đám mây đen kia thoát ra, sau đó hướng mặt đất rơi xuống, chỉ là trong không trung liền hóa thành phần vụn.

Tinh quang trong mắt chợt lóe, trên mặt Triệu Vô Tà lộ ra vẻ vui mừng kèm theo một tia chờ mong. Nhưng cũng chỉ có thể mà thôi, không có động tác nào khác, mắt chén vẫn mở to. Nhìn tình cảnh ngàn dặm bên ngoài, Chính Nguyên tông bay lên trời.

Mây đen kia vẫn còn lay động, từng con muỗi đen khát máu từ trong mây đen thoát ra, sau đó rơi xuống đất. Tuy rằng bị luyện chế thành sâu chén, nhưng vẫn như cũ chịu không nổi công kích mạnh mẽ, nghĩ tới bên trong mây đen kia, bao vây không phải tu sĩ bình thường, chỉ đáng tiếc, mặc kệ bên trong bao đồ là ai.

Tất cả đều phải chết không thể nghi ngờ.

“Rốt cuộc ai là người có thâm cừu đại hận với Chính Nguyên tông ta như thế, muốn diệt cả tông môn cao thấp này a, cho dù bốn tọa thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Âm thanh kinh ngạc và hưng phấn của Triệu Vô Tà bỗng nhiên vang lên, cho dù cách xa ngàn dặm nhưng vẫn truyền vào trong đầu Triệu Vô Tà. Trong giọng nói kia, ý uy hiếp, Triệu Vô Tà coi như hoàn toàn không nghe thấy, sự hưng phấn của hắn đến từ tư vị của chủ nhân âm thanh. Trách không sợ ngay cả đàn muỗi đen cũng nhất thời không làm gì được hắn.

“Thì ra là thế...”

Trong mắt Triệu Vô Tà lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là như thế mà thôi, biết được bên trong mây đen rốt cuộc là cái gì. Thân hình Triệu Vô Tà chuyển động, bàn tay cuốn lấy chén kiếm của con người, lập tức hóa thành một đạo huyết ảnh vụn vụn. Huyết ảnh biến thành góc độ quỷ dị, sau một khắc liền biến mất trên bầu trời ban đầu.

“Oanh “

Một cột khí màu đỏ như máu rốt cuộc cũng biến mất, lưu lại bầu trời một mảnh hỗn độn. Huyết quang động lên, sau một lát xuất hiện ở trong sơn môn Chính Nguyên tông cách đó ngàn dặm. Huyền hình không chút cố kỵ. Dù sao lúc này bên trong Chính Nguyên tông cũng không còn người sống, thân hình Triệu Vô Tà trùng kích vào trong sơn cốc.

Vô thanh vô tức, huyết ảnh ở phía xa vụn vụn một chút, thân thể Triệu Vô Tà phiêu phù ở phía trước một đám mây đen. Trên cổ tay ẩn ký sáng lên, lá cờ nhỏ kia lại xuất hiện lần nữa, phía trên lá cờ sáng lên quang mang. Một đóa hoa sen màu đen yêu dị xuất hiện ở bên trong lá cờ, một vòng xoáy cũng xuất hiện.

“Ông ông, tê tê.

Hai cổ tướng định một vàng một đen thì sao, cơn sóng dữ phá hủy cả Chính Nguyên tông lại xuất hiện, vẫn như trước tự lại, dần dần biến mất trong lá cờ đón gió dài kia.

Đám muỗi đen khát máu tản ra, tồn tại bên trong lập tức hiện ra trước mặt Triệu Vô Tà. Một đoàn ánh sáng xuất hiện, đoàn ánh sáng này phát ra là một hạt châu màu vàng đất. Năm tay lớn liền trôi nổi ở không trung, từ trên hạt châu tràn ra khí tức vô cùng dày nặng. Như viên cổ đại sơn, làm cho người ta ngay cả ý niệm công kích cũng sẽ không hứng khởi.

“Linh châu cấp bậc gia súc.”

Triệu Vô Tà liếc mắt một cái liền nhìn ra được lai lịch của hạt châu màu vàng đất này, đó là một viên linh châu ngưng tụ linh khí thuộc tính Thổ tinh thuần. Chẳng qua nó đã luyện chế thành pháp bảo phòng ngự rồi. Vốn nhìn thấy ánh mắt của linh châu còn sáng ngời của Triệu Vô Tà lập tức khôi phục bộ dáng

ban đầu., Linh châu bị luyện chế thành pháp bảo tự nhiên sẽ bị tu sĩ khác đánh lên tâm thần ấn quyết. Loại linh châu tự nhiên ngưng kết này không thể so với các loại khác, khác hẳn là bị đánh lên ấn ký tâm thần của các tu sĩ khác. Nếu như mạnh mẽ muốn lấy đi linh khí tinh thuần trong đó thì thiên nan vạn khó, không cần thận còn có thể khiến linh châu tự bạo.

Nếu như có chút sơ xuất, lại là được không bù nổi mất.

Chân chính làm cho Triệu Vô Tà cảm thấy hứng thú và hưng phấn, chính là hai người phía dưới quang mang Linh châu kia, chỉ có hai người mà thôi. Chính Nguyên tông ngoại trừ hai người này ra, mặt khác có mấy ngàn đệ tử cấp thấp, đáng tiếc chính là mấy ngàn đệ tử này, dưới máu tanh, cũng không có bao nhiêu năng lực để phản bội.

Trong chốc lát, đã bị vô số xương muối đen khát máu không đếm được hút thành thịt khô, còn Thực Kim Nghĩ chung thì cuốn qua.

Lần này hai lòng chia lải, đọc hết tất cả bí mật một trăm bốn phần mười đi.

Toàn bộ Chính Nguyên tông, phá hết cấm chế trận pháp của Chính Nguyên tông. Phàm là trận pháp cấm chế, đều có vật bày trận, nhưng dưới sự sắc bén đến cực điểm của Kim Nghĩ.

Toàn bộ những đồ vật bày trận kia đều bị găm sạch. Cho nên trong khoảnh khắc đó, mấy ngàn đệ tử kia ngay cả phản kháng vài cái cũng không làm được, tất cả trận pháp cấm chế có thể tránh né đều đã biến mất. Trong khoảnh khắc, mấy ngàn đệ tử kia không thể tránh né được, rất nhanh đã bị đám muối đen khát máu kia cắn nuốt sạch sẽ.

Mấy ngàn đệ tử còn chưa kiên trì được bao lâu nhưng hai người này trước mắt lại ở dưới tất cả kẻ khát máu và ruồi đen vây quanh, kiên trì còn chưa có ổn thỏa mà còn làm bày muối gặm máu tổn thất không ít, không tránh thế nhĩ lừa gạt lúc này một chút nào đau lòng con muối đen thù đã hóa thành yên phấn kia.

Sự chú ý của hắn hiện tại hoàn toàn tập trung trên hai người trước mắt này, ở trong tay hắn. Nhân trùng uy lực đại tăng,

chén kiếm rung động kịch liệt, tựa như hung thú ngửi thấy mùi máu tươi, rục rịch muốn động.

“Súc sinh, nhận lấy cái chết”

Một cỗ khí thể mạnh mẽ đến cực điểm đột nhiên nổ vang trước người Triệu Vô Tà, viên linh châu kia thu lại. Một vị lão giả vô cùng già nua từ trong đó lao ra. Một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay lão giả này. Xem bảo quang phía trên trường kiếm, không ngờ lại là một thanh thượng phẩm huyền khí. Mà khí tức trên người lão giả này, vô cùng cường đại, thậm chí còn vượt qua cả Kết Đan đại viên mãn.

Cảm nhận được khí thể mạnh mẽ đột nhiên bạo phát trước người mình, Triệu Vô Tà càng thêm hưng phấn, khí tức này hẳn ta không thể quen thuộc được.

“Hư Anh.”

Cuối cùng hắn cũng biết rõ vì sao Nhân Tiên Kiếm Hội lại hưng phấn như vậy, không ngờ lại là một gã Hư Anh Kỳ mạnh mẽ là Nhân Trùng Tử Kiếm đang hưng phấn, mà là ở bên trong Nhân Trùng Kiếm, một đầu Nhân Trùng trong đó đang rất hưng phấn. Quy Long Tông vị lão tổ tông kia, cùng là cường giả Hư Anh Kỳ, nhưng hiện tại cũng chỉ là một Nhân Trùng mà thôi.

Phi kiếm cấp bậc thượng phẩm Huyền khí ở trong tay một vị cường giả Hư Anh kỳ uy năng như thế nào thì tiếp theo Triệu Vô Tà sẽ biết. Một đạo hữu khí như dải lụa trắng quét tới, Triệu Vô Tà không chút động đậy, sau đó bị kiếm khí bổ vào người.

“Phốc “

Miệng lớn máu đỏ thẫm từ trong miệng phun ra, thân hình Triệu Vô Tà lại lần nữa bị đánh bay ra ngoài. Vừa rồi không phải gã không muốn động, mà là không kịp. Ai có thể biết được ngay khi vừa thấy mặt cường giả Hư Anh kia, gã đã động thủ.

“Ngu”

Huyết quang lóe lên, thân hình Triệu Vô Tà từ đằng xa bắn về, khoe miệng vết máu vẫn như cũ. Triệu Vô Tà cũng không lau mặt, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú vào lão giả kia. Vừa rồi nếu không phải hắn có phân thân Vạn Độc Cốt Phiên hộ thể, chỉ sợ Triệu Vô Tà đã bị chém ngang hông rồi. Một kiện thượng phẩm huyền khí trong tay cường giả Hư Anh tất nhiên uy lực mạnh mẽ không cần phải nói, tu sĩ dưới Nguyên Anh kỳ chỉ sợ cũng không chịu nổi một kích như vậy.

Tuy nói từ Nguyên Anh kỳ trở xuống Triệu Vô Tà đã không còn đối thủ, nhưng lúc này do không kịp đề phòng nên đã bị thương. Cảm giác hưng phấn trong lòng không giảm chút nào nhưng sát khí trong lòng lại bùng lên như bão táp, bàn tay chậm rãi buông nhân chung ra, sau đó xuất hiện trước mặt lão giả kia.

” Súc sinh mặc kệ ngươi là ai, hôm nay hủy chính nguyên tông ta, ta muốn ngươi sống không bằng chết.”

Lão giả này già nua vô cùng, thân hình còn xuống giống như bảo nho, râu bạc trắng. Chiếc áo trắng thật dài kia thậm chí đã kéo đến cổ chân rồi, râu bạc trắng cũng là như thế, chỉ nhìn bộ dáng này cũng đã biết lão giả này già bao nhiêu rồi. Tuy Triệu Vô Tà đã từng gặp qua rất nhiều tu sĩ kỳ dị nhưng lúc này nhìn thấy lão giả này trong mắt vẫn hiện lên vẻ kinh dị.

“Hắc hắc”, trách chỉ trách Chính Nguyên tông ngươi xui xẻo mà đụng phải Triệu Vô Tà ta.”

Chuyện hủy hoại Chính Nguyên tông vốn là việc của Triệu Vô Tà, hắn ta cũng sẽ không ngu đến mức giải thích với lão già điên cuồng này.

Cho nên sát khí trên người không hề che dấu, lời nói ra càng làm cho lão giả kia trên khuôn mặt cực kỳ già nua lộ ra vẻ giận dữ, cũng ngay lúc đó, sát khí kinh thiên liền bùng nổ.

” Súc sinh, nạp mạng đi.”

Lão giả tuy rằng khuôn mặt vô cùng già nua nhưng sau khi động thủ, Triệu Vô Tà mới phát hiện lão giả này rất cuộc mạnh mẽ bao nhiêu. Tay cầm một thanh phi kiếm cấp bậc thượng phẩm huyền khí, chiến lực bạo phát vậy mà còn mạnh

mẽ hơn ba phần so với lão tổ tông Quy Long tông kia. Xem ra lão giả này tiến vào cảnh giới Hư Anh Kỳ đã lâu, chỉ là ở cảnh giới này trì trệ lâu hơn, cho nên muốn bế quan đột phá đến Nguyên Anh kỳ.

Nếu không phải lần này Chính Nguyên tông gặp đại nạn, lão quái vật này chỉ sợ sẽ bế quan đến chết. Đáng tiếc lúc hắn đi ra, trên dưới Chính Nguyên tông đều đã chết hết, dưới vết thương của vô số con muỗi khát máu. Cũng chỉ có một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kiên trì, sau khi ra tay cứu được, lại bị đám chén màu đen như máu kia vây quanh.

Lấy tu vi cùng chiến lực của hắn, nếu như Triệu Vô Tà đến thêm chốc lát nữa, chỉ sợ đám muỗi đen khát máu kia sẽ không giữ nổi. Mặc dù sau khi muỗi đen khát máu được luyện chế thành chén trùng, xác thực rất mạnh mẽ nhưng cũng không phải là đối thủ của một cường giả Hư Anh kỳ cầm thương phẩm huyền khí.

“Ha ha ha...” Lão gia hỏa, lão thành như vậy mới xuất quan. Đã muộn, không chỉ là Chính Nguyên tông các ngươi, lão tử còn muốn mạng của ngươi một khi ngươi đã không thể tiến cấp lên Nguyên Anh kỳ, chi bằng ta và ngươi trở thành lão tử đi, chỉ cần thôn phệ ngươi, ta nhất định có thể tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ. Ha ha ha ha...”

Cảnh giới Nguyên Anh ngay trước mắt, lấy sự trấn định của Triệu Vô Tà vẫn khiến hắn ta cười như điên. Tiếng cười vang vọng khắp bầu trời, Triệu Vô Tà không chút do dự, trên cổ tay tỏa ra quang mang. Vạn Độc Quán Phiến bay lên trời, một cái cấm chế liên xuất hiện. Cấm chế này thật thần kỳ, bao phủ toàn bộ Chính Nguyên tông. Tự nhiên cũng bao gồm cả Triệu Vô Tà và lão giả vô cùng già nua.

Cấm chế bày ra, Triệu Vô Tà nhe răng cười giơ Nhân Ma cốc kiếm lên, huyết vụ nồng đậm trào ra. Độ tràn của huyết vụ vẫn khùng bố như trước. Trước khi lão giả kia kịp ra tay, trong cấm chế chỉ còn lại huyết vụ nồng đậm.

Cười gằn còn ở bên miệng, động tác trên tay Triệu Vô Tà lại một mực không ngừng, năm ngón tay cầm Nhân Trùng chén kiếm bắt đầu toát ra huyết dịch đỏ thẫm. Dĩ nhiên là thông qua

nước suối tuôn ra, từ trong năm ngón tay của Triệu Vô Tà, những giọt huyết dịch đỏ thẫm vô cùng trào ra kia. Trong khoảnh khắc, tất cả Nhân Trùng đã bị máu huyết nhuộm đỏ như máu.

“Som lầy” có lẽ đã hút được máu của Triệu Vô Tà. Nhân trùng chén kiếm trở nên càng thêm xao động, từng đầu huyết trùng đột nhiên từ trong thân kiếm đi ra. Sau đó hướng về phía bàn tay Triệu Vô Tà, lướt qua những huyết vụ bình thường nên ở lại, rồi leo thẳng lên cánh tay Triệu Vô Tà. Sau đó chui thẳng vào trong cánh tay của Triệu Vô Tà.

“Hém buồm”

Trên không trung, Triệu Vô Tà đột nhiên rống to không một tiếng động, mặt trời trong nháy mắt trở nên vẩn vọ, vô cùng dữ tợn, tựa như đang phải nhận lấy cái gì đó vô cùng thống khổ. Ngay bàn tay hắc ta, từng con huyết trùng xuất hiện, sau đó chui vào trong thịt hắc ta, thẳng tắp chui vào một nơi, trái tim.

Có khoảng ba mươi con Huyết trùng, ba mươi con Nhân Trùng, từ trong Nhân Chung kiếm tuôn ra. Sau đó thống lĩnh chui vào bên trong trái tim của Triệu Vô Tà, cảnh tượng quỷ dị này khiến cho lão giả kia tạm thời dừng tay. Không ngờ lại không có cơ hội ra tay vào lúc này. Nếu như có thể cho lão một cơ hội hối hận, chỉ sợ lão có chết cũng phải kéo Triệu Vô Tà chôn cùng.

Càng quỷ dị hơn, sau khi ba mươi con huyết trùng chui vào tim hắc, tiếng kêu thảm thiết của hắc bổng nhiên ngừng lại. Khuôn mặt dữ tợn vẩn vọ cũng khôi phục bình thường, chỉ là có chút tái nhợt mà thôi.

“Oanh “

Vẻ tái nhợt trên mặt hắc trong nháy mắt đã thay bằng màu đỏ. Hắc cười gằn một lần nữa rồi xuất hiện trên người hắc cùng với khí thế bạo phát ra, thế nhưng hiện tại đã thay đổi, hoàn toàn khác với đám Trúc Lục Tâm và tông môn lúc trước.

“Ầm ầm ầm ầm “

Tầng mây trên bầu trời trong nháy mắt giống như bị một bàn tay lớn khuấy động ở trong đó, trở nên vụn vụn, phía trên chín tầng trời đột nhiên vang lên tiếng sấm ầm ầm. Thiên địa biến sắc, cường giả Nguyên Anh, Triệu Vô Tà trong nháy mắt bạo phát ra khí thế không ngờ lại giống như cường giả Nguyên Anh. Bầu trời Chính Nguyên tông trong nháy mắt thay đổi một cảnh tượng, cảnh tượng, tiếng sấm ầm ầm ầm truyền đến ngay cả cấm chế cũng không ngăn được.

“Tại sao có thể như vậy...”

Lão giả vô cùng già nua kia hoàn toàn không thể tin được một màn trước mắt, sững sờ nhìn Triệu Vô Tà lơ lửng giữa không trung, cảm nhận được cỗ khí thế hoàn toàn không thể chống cự. Nguyên Anh kỳ, lão giả này muốn đạt tới cảnh giới này, không biết thi triển bao nhiêu thủ đoạn. Chờ đợi bao nhiêu năm tháng, cơ hồ là không lúc nào không muốn đạt tới cảnh giới này.

Nhưng bây giờ cảnh giới này lại xuất hiện trên người một thanh niên, hẳn tuyệt đối sẽ không nhìn lầm. Thanh niên trước mắt bừa bãi vô cùng, sát khí cuồng bạo này tuyệt đối không quá một trăm tuổi.

“Không có khả năng không có khả năng đó, vì sao a...”

Triệu Vô Tà vẻ mặt lạnh lùng nhìn lão giả như sắp phát điên, bước chân khễ động, chậm rãi đi về phía lão.

“Thùng thùng thùng thùng...”

Rõ ràng là chân trần, thế nhưng khi dẫm lên hư không, lại giống như giẫm trên mặt đất. Một tiếng vang thật lớn, tiếng vang này vang vọng bên tai lão giả, đi như nổi lên một cái trống lớn, tâm thần kịch liệt chấn động. Lão giả cùng Triệu Vô Tà đoán không sai.

Là tu sĩ bối phận Chính Nguyên tông bây giờ cao nhất, cũng là tu sĩ cấp bậc sư tổ. Thăng cấp đến Hư Anh kỳ đã rất nhiều năm, thế nhưng bất luận thế nào cũng không thể tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ, dưới tình huống bất đắc dĩ lựa chọn nhắm khóc kỳ vọng một năm kia, có thể thuận theo tự nhiên tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ. Đáng tiếc., Hắn còn chưa kịp tấn

chức Nguyên Anh kỳ thì Chính Nguyên tông đã gặp đại nạn. Làm kinh động đến hắn nhưng không nghĩ tới, cừu nhân là một thanh niên. Thanh niên này lại đạt tới cảnh giới mà cả đời hắn cũng không thể nào đạt tới được.

“Không có khả năng súc sinh này, người đáng chết. Nạp mạng cho ta.”

Lão giả này đúng là hoàn toàn điên cuồng, Triệu Vô Tà có chút thương hại giờ Nhân Tử Kiếm trong tay lên, sau đó chậm rãi chém xuống. Một đạo kiếm khí huyết hồng bình thường không có gì lạ lẫm rơi xuống, chậm chạp vô cùng, nhưng ngay lập tức lại rơi vào trên người lão giả kia.

“Xì xì xì xì xì..

Kiếm khí rơi xuống người lão giả kia không bị trở ngại chút nào. Kiếm khí hoàn toàn chém vỡ đầu lão. Giống như dưa hấu vậy, chỉ sợ toàn bộ Thiên Vân đại lục, ai cũng không nghĩ tới. Một cường giả Hư Anh kỳ, đầu của lão sẽ bị vỡ đơn giản như vậy. Kiếm khí huyết hồng sau khi đánh vỡ đầu của lão, cũng không có đánh nát thân thể, hơn nữa dung nhập vào trong cơ thể lão.

Trong hư không vang lên tiếng kêu gào quen thuộc quỷ dị.

Không có động tĩnh, đầu lâu lão giả kia vỡ vụn. Một đứa trẻ con vô cùng mong lung từ cổ hắn xông ra. Một chút xuất hiện, trên thân Nguyên Anh này muốn tỏa ra hào quang, muốn chạy trốn về phía xa. Chỉ là đáng tiếc, thân hình Triệu Vô Tà không nhúc nhích chút nào, nhưng mà ngay tại thời điểm Nguyên Anh của hắn muốn chạy trốn.

Một đường máu đỏ thẫm vô cùng vô thanh vô tức từ dưới cổ vọt ra, quấn chặt lấy Nguyên Anh kia. Có lẽ là bị sợi máu kia trói đầu nhức, Nguyên Anh này kịch liệt giãy dụa, cái miệng nhỏ nhắn bên trong còn phát ra tiếng kêu răng rắc như trẻ con.

Đối với tiếng kêu này hoàn toàn thờ ơ, Triệu Vô Tà bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn ta, sau đó đứng trước mặt hắn ta. Ánh mắt nhìn về phía một người khác trên không trung, đúng là gã tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ kia.

Hắn là nhị trưởng lão của Chính Nguyên tông, tu vi Kết Đan hậu kỳ, dưới đám ong đỏ máu mà bảo vệ tính mạng nhưng lúc này trên mặt đều uể oải. Lúc ấy vì để bảo hộ những đệ tử cấp thấp kia, hắn cơ hồ đã tiêu hao hết chân nguyên trong cơ thể. Nếu không có lão giả kia cứu giúp, chỉ sợ tính mạng của hắn cũng không bảo vệ được.

“Không, súc sinh, cho dù thành quỷ ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Lão giả kia nhìn Triệu Vô Tà đã biết Triệu Vô Tà muốn làm gì rồi. Giết tu sĩ Kết Đan hậu kỳ chính thức của tông môn này thì sẽ phải chính thức xóa tên khỏi Thiên Vân Đại Lục. Chuyện này còn khó chịu hơn là giết chết lão. Những lão giả muốn tấn thăng tới Nguyên Anh Kỳ này tình cảm đối với tông môn cực kỳ thâm hậu.

“Hận đi...” Chỉ có người hận, ta mới có thể đạt được lực lượng càng cường đại hơn.”

“Yên tâm, chờ đến khi người trùng chung xong, ngươi sẽ có cơ hội tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ.”

“Muốn trách thì cứ trách số mình không tốt. Từ nay về sau, Thiên Vân Đại Lục sẽ không còn ai là Chính Nguyên Tông nữa.”

Thanh âm vô cùng tàn nhẫn của Triệu Vô Tà truyền tới trong đầu lão giả kia, lúc này Nguyên Anh của hắn cũng buông tha giấy dựa, tùy ý để sợi máu kia trói chặt Nguyên Anh của hắn. Chỉ là từ trên người hắn, oán khí vô biên dâng lên ngập trời. Cảm nhận được sự oán khí này, khóe miệng Triệu Vô Tà nở một nụ cười càng thêm thoải mái.

Ba ngày sau, Triệu Vô Tà ngồi ngay ngắn trong đồng phế tích lớn của Chính Nguyên tông, ở trước mặt hắn. Một thanh trường kiếm màu đỏ đang chậm rãi lơ lửng, đỏ thẫm như vừa được ngâm ra từ trong máu. Oán khí huyết khí vô biên dâng lên từ thân thanh trường kiếm này.

Một luồng khí đỏ như máu xông lên trên mây xanh, nhuộm toàn bộ tầng mây trong vòng ngàn dặm thành màu đỏ máu, thế nhưng oán khí và máu tanh vô biên kia lại truyền khắp vạn

dậm. Thoáng cái đã kinh động mấy tiểu môn phái, nhưng mấy môn phái nhỏ này đều sợ hãi huyết quang không gì sánh được, không dám tới đây dò xét.

Bàn tay Triệu Vô Tà cầm chặt chuôi của Nhân Chung Kiếm, sau đó gã hưng phấn chĩa thẳng vào trái tim của mình. Không hề do dự, mũi kiếm đỏ như máu lập tức đâm thẳng vào trái tim của Triệu Vô Tà.

“A.....

Giống như tiếng kêu thảm thiết của quỷ đói Tu La trong Minh Ngục bò lên, vang vọng khắp vạn dặm, sinh linh bị quấy nhiễu dù chỉ cử động một chút cũng không dám. Hắn đang mệt mỏi tại chỗ, thân hình run rẩy kịch liệt.

Chương thứ hai trăm năm mươi Nguyên Anh thành Nguyên Anh.

Dãy núi bên trong, sơn cốc cực lớn trong dãy núi chính là Chính Nguyên tông Giải Xuyên, đại phái Tiên đạo ngày xưa, tại khu vực trăm vạn dặm này, cũng là tồn tại cấp bá chủ một phương. Đáng tiếc sau khi mất đi cường giả Nguyên Anh duy nhất, chính Nguyên Tông liền bắt đầu hướng đi xuống xuống.

Môn phái Tiên đạo đều như vậy, muốn trở thành đại phái siêu cấp, trong môn phái nhất định phải có hai cường giả Nguyên Anh trở lên. Nếu muốn trở thành đại phái, trong môn phái ít nhất cũng cần một vị cường giả Nguyên Anh. Ở Thiên Vân đại lục, bất luận tiên ma yêu, chỉ cần một thể lực nhỏ đột nhiên xuất hiện thêm một cường giả Nguyên Anh. Thể lực này chỉ sợ trong vòng một đêm sẽ trở thành một trong các đại phái.

Nhưng nếu như mất đi cường giả Nguyên Anh duy nhất thì có nghĩa là môn phái này sẽ đi xuống. Quy Long tông như thế thì chính nguyên tông sẽ càng như vậy. Lúc trước, khi bị mười vạn yêu thú kia nhìn chăm chăm thì Quy Long tông nhất định bị tiêu diệt. Nhưng từ hôm qua trở đi, sau khi gặp Triệu Vô Tà thì trên Thiên Vân đại lục cũng chính thức bị Chính Nguyên tông xoá tên.

Toàn bộ phế tích, tất cả kiến trúc đều bị phá huỷ, cấm chế phía trên bị một bầy kiến ăn sạch sẽ, hiện tại bên trong sơn cốc to lớn này, không có gì cả.

Ngoại trừ mùi máu tanh nồng nặc.

Bầu trời phía trên sơn cốc, mây trắng trong vòng ngàn dặm, chẳng biết từ lúc nào đã biến thành màu đỏ như máu. Mùi máu tươi cực kỳ nồng đậm truyền khắp vạn dặm. Một cột khí màu đỏ như máu từ trong sơn cốc kéo dài lên, xuyên qua tầng mây dày nặng vô cùng, khó khăn lắm đánh tới tầng cương phong phía dưới, trong cột khí màu đỏ này phát ra khí tức.

Tà dị, lạnh lẽo, bạo ngược, chỉ cần là sinh linh trong vòng vạn dặm đều có thể cảm giác được khí tức tà ác nồng đậm đến cực

điểm kia. Nhưng chúng nó ngay cả nhúc nhích một chút cũng không dám, chỉ có thể mệt mỏi tại chỗ, không ngừng run rẩy.

Ba ngày ròng rã, bắt đầu từ ba ngày trước, khí tức tà ác kia xuất phát từ sơn môn chính nguyên. Trong vòng vạn dặm cũng có vài môn phái nhỏ, ngay từ đầu họ cảm nhận được khí tức cực kỳ mạnh mẽ này cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thế nhưng đã ba ngày trôi qua, bọn họ không thể kiềm chế nổi nữa.

“Hưu hưu”,

Mấy đạo độn quang từ các nơi bắn ra không dừng lại trên không trung, trực tiếp hướng tới một nơi cách đó vạn dặm. Độn quang đều là từ mấy cái môn phái nhỏ bắn ra, chủ nhân độn quang có tu vi cao nhất cũng chỉ là Kết Đan Sơ Kỳ. Độn Quang lại tái xuất.

rối rắm chia sẻ, chia năm lần cho mạng – năm lần lượt.

Nhanh cũng không đi đâu nữa, loáng thoáng có thể thấy được vài luồng độn quang kia hướng về tông môn Thần Tiêu đạo.

Lúc này trong sơn cốc cực lớn kia, ba ngày sau rốt cuộc đã có động tĩnh. Một mảng lớn huyết khí nồng đậm từ trong sơn cốc của người bạo phát ra.

“Uống đi!”

Trong sơn cốc, Triệu Vô Tà đang ngồi xếp bằng. Xung quanh thân thể đều là huyết khí nồng nặc tới cực điểm. Huyết khí đã nồng nặc tới mức như chất lỏng. Nếu như có người đi ở trong đó, chỉ sợ trong nháy mắt quần áo trên người sẽ biến thành huyết y. Lúc này Triệu Vô Tà chính là, vài vốc trên người hắn đã sớm biến thành huyết y, thậm chí còn có thể nhìn thấy từng giọt huyết dịch đỏ thẫm chảy xuống.

Toàn thân Triệu Vô Tà đều như vớt từ trong ao máu ra, tràng cảnh đó thực sự quỷ dị tới cực điểm, khiến người ta không khỏi hoảng sợ. Lúc này trong trái tim của Triệu Vô Tà lại cảm một thanh trường tà đỏ máu, mũi nhọn khắc hoàn toàn chui vào tim hắn ta.

Nhân trùng miệng chén ác, mũi Nhân trùng huyết hồng không gì sánh được xuyên thẳng vào bên trong trái tim của Triệu Vô Tà. Thân kiếm vẫn đỏ như máu. Nhưng không giống như trước, trên thân Nhân Trùng xương kiếm chứa rậm rạp chẳng chịt huyết trùng lại biến mất không ít. Ước chừng ba mươi một con huyết trùng không còn thân thể, nhìn có chút tàn khuyết.

Nhưng giờ phút này, trái tim Triệu Vô Tà bỗng trở nên trong suốt, trong nháy mắt đó cũng xuất hiện chi chít huyết trùng. Ba mươi một con, không ngờ ba mươi chén nhân trùng trong thân chén kiếm lại xuất hiện trong tim Triệu Vô Tà.

Từng tiếng rống trầm thấp liên tiếp vang lên từ sâu trong yết hầu của Triệu Vô Tà, phé đi khuôn mặt của gã vô cùng dữ tợn, thân hình run rẩy kịch liệt như bị hút gió. Trong trái tim gã, toàn bộ ba mươi một con người chén đều cuộn ở thân thể con trùng. Từng cái từng cái che kín trái tim của Triệu Vô Tà, giống như đem trái tim gã trở thành một cái giường ấm áp, ngủ say trong đó.

Từng sợi sương mù màu huyết hồng từ bên ngoài tiến vào, sau đó rót vào trong thân kiếm của Nhân Trùng, tiếp theo chậm rãi chảy vào trong trái tim của Triệu Vô Tà. Ba mươi cái chén người kia không nhúc nhích nhưng những sương mù huyết hồng tiến vào tim Triệu Vô Tà kia lại không dừng lại chút nào, trực tiếp chìm vào trong cơ thể huyết trùng.

Theo sương mù huyết hồng từ thân kiếm rót vào trong huyết trùng, ba mươi người chén bắt đầu có động tĩnh, tựa hồ bắt đầu hành động. Mặt Triệu Vô Tà càng thêm dữ tợn, giống như đang chịu đựng thống khổ to lớn nào đó. Thân thể rung động càng thêm kịch liệt, ngũ quan trên mặt đều phải quán chặt vào cùng một chỗ.

“Ong ong ong ong...”

Không trung bỗng nhiên truyền đến tiếng động khác thường. Là Nhân Trùng chén kiếm, thân thể chén kiếm rung động không hề có dấu hiệu báo trước. Chính lần này dị động, quang cảnh trong sơn cốc bắt đầu biến hóa.

“Oanh “

Huyết khí bạo động, huyết vân trải dài ngàn dặm đột nhiên phóng to, nhanh chóng bao trùm phạm vi ngàn dặm. Lấy sơn môn Chính Nguyên tông làm trung tâm, toàn bộ sơn mạch vạn dặm này đều bị huyết vân bao trùm. Nhưng mặc dù như thế, huyết vân kia lại không có biến hóa chút nào, mà tản mát ra khí tức khủng bố.

“Hồng đi mau nghỉ hoặc.” Tiểu “....”

Bên dưới huyết vân, các dãy núi, các loại sinh linh đều kinh hãi.

Trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi, vô luận áp chế đều không thể thoát khỏi, sinh mệnh uy hiếp tạm thời chiến thắng cảm giác sợ hãi từ sâu trong đáy lòng. Sinh linh trong vòng vạn dặm toàn bộ bắt đầu chạy trốn, dã thú, tu sĩ nhân loại bất chấp tất cả bắt đầu chạy trốn.

Chỉ đáng tiếc, đã chậm mất rồi...

“Oanh “

Lại một tiếng nổ vang, mây máu giữa bầu trời cuối cùng cũng chuyển động, áp lực mạnh mẽ không hề báo trước từ trên cao đè xuống, những sinh linh đang chạy trốn tất cả đều bị luồng áp lực cực lớn này đè xuống mặt đất. Trong nháy mắt đã bị ép thành bánh thịt. Mấy môn phái nhỏ mặc dù có cấm chế sơn môn.

Nhưng luồng uy áp này quá mạnh mẽ, căn bản không ngăn cản được, ngay cả hít thở cũng không kịp. Mấy tiểu môn phái tiên đạo kia đã biến mất, tu sĩ bên trong cũng chỉ như dã thú, toàn bộ đều bị ép thành bánh thịt.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả sinh linh trong vòng vạn dặm đều chết hết. Nhân loại dã thú sau khi bị ép thành bánh thịt, bắt đầu hóa thành từng đám mây máu bay về phía bầu trời. Nơi này là dãy núi. Rừng rậm tươi tốt, nhưng ở dưới những đám mây máu đó, những cây cối kia cũng không may mắn tránh khỏi, trong nháy mắt bắt đầu khô héo, từng đạo hào quang hướng lên bầu trời máu tươi mà cũng tan biến.

Tử vực chỉ trong mấy hơi thở, dãy núi này đã hoàn toàn biến thành tử vực, sinh cơ hoàn toàn biến mất.

“Độc long long.”

Huyết vân nổ tung, giống như ẩn giấu ngàn vạn thiên lôi, sự thật cũng quả thật như thế. Không có dấu hiệu báo trước, huyết vân bao trùm vạn dặm trên bầu trời bắt đầu kịch liệt co rút không bao lâu, huyết vân cực lớn vô cùng biến thành lơ lửng chỉ còn vài mẩu trôi nổi trên đỉnh đầu Triệu Vô Tà. Ở bên trong huyết vân, vô số lôi quang đỏ như máu bắt đầu lóe lên.

“Thiên kiếp.”

Khuôn mặt Triệu Vô Tà bỗng trở nên bình tĩnh, thân hình cũng ngừng run rẩy, hai mắt mở ra. Bên trong vẫn là âm dương nhị khí dây dưa không ngớt, đám mây máu trên bầu trời hiện ra rõ ràng trong đầu Triệu Vô Tà. Nhất là lôi quang lập lòe trong đó, dù là Triệu Vô Tà tâm cảnh viên mãn nhưng vẫn bị uy áp lôi quang trong đám mây máu chấn nhiếp, sinh ra một tia cảm giác sợ hãi.

“Hừ “

Hừ lạnh một tiếng, lực lượng tinh thần trong cơ thể Triệu Vô Tà bắt đầu khởi động như nước thủy triều, sau một khắc liền bóp nát tia cảm giác sợ hãi duy nhất này. Cũng không tiếp tục nhìn lên đám mây máu trên bầu trời nữa, giờ phút này hẳn cũng đã đến thời khắc quyết định. Ba ngày trước, Triệu Vô Tà vì muốn tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ đã mạo hiểm thu hết ba mươi một chén nhân trùng vào trong tim mình.

Nếu đổi lại là người khác, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh chân chính, làm như vậy ngoài trừ chết không có kết quả khác. Huyết trùng không thể so với những độc vật khác, chỉ cần tiến vào trái tim, dù là Đại La Kim Tiên đến cũng không thể cứu. Nhưng Triệu Vô Tà lại khác, hắn là Tiên chủ.

Ba mươi một Nhân Trùng, khí tức bên trong trùng tử đều mạnh mẽ như Kết Đan Tông Sư. Chính là trước kia khi Chu Giác và Trịnh Nguyên Bá còn chưa tấn thăng tới Kết Đan Tông Sư, cũng bởi vì trở thành Nhân Trùng chung hấp thu linh khí Tiên Thiên sinh thành tựu Kết Đan Tông Sư. Để ba mươi một Nhân Trùng chung này vô cùng kinh khủng tiến vào trái tim của mình. Triệu Vô Tà muốn mượn uy năng của những

Nhân Trùng Chung này để rèn luyện bản thân mạnh mẽ tăng lên tu vi lên tới Nguyên Anh kỳ.

Ba ngày trôi qua, toàn bộ ba mươi con Nhân Trùng trong trái tim hắn, được những sinh linh Tiên Thiên huyết khí thai nghén. Đã đến biên giới thức tỉnh: Chỉ cần ba mươi một con Huyết Trùng thức tỉnh, Triệu Vô Tà sống lại sẽ phải chịu đựng một lần Huyết Trùng luyện thể. Thống khổ giống như nhân chung, đây chính là cái giá phải trả khi mạnh mẽ tăng lên đến Nguyên Anh kỳ.

Tu sĩ muốn tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ đều phải tiếp nhận sự tẩy lễ của thiên kiếp, vượt qua thiên kiếp chính là cường giả Nguyên Anh. Nếu là vận khí tốt, có thể ở lại Hư Anh kỳ bảo trụ tính mạng, nếu vận khí không tốt cũng chỉ có thể thân tử hồn tiêu. Thiên Ma kinh mà Triệu Vô Tà tu luyện tàn quyền, là thần thông ma đạo, tự nhiên dẫn tới ma kiếp.

Nhưng Triệu Vô Tà cũng không nghĩ tới, bởi vì hắn tu luyện cốc kinh, ma kiếp đưa tới càng thêm kinh khủng. Vậy mà thôn phệ toàn bộ huyết khí của sinh linh trong vòng vạn dặm này, Triệu Vô Tà lại không chút để ở trong lòng, lần này tấn thăng lên Nguyên Anh kỳ, chính thức làm cho hắn để ý. Chỉ cần thống khổ đến tận linh hồn như lúc ban đầu là được.

“Ầm ầm ầm, phốc xuy “

Không trung lại vang lên lôi quang, trong mắt Triệu Vô Tà hiện lên vẻ tàn khốc, hai tay đột nhiên nắm chặt chuôi Nhân Huyết Kiếm. Sau đó không do dự chút nào, hai tay đột nhiên dùng lực, thân kiếm màu đỏ máu của Nhân Chung Kiếm không ngưng lại chút nào, xuyên qua trái tim của Triệu Vô Tà.

“Uống đi!”

Trái tim bị xỏ xuyên, cơn đau đón lập tức khiến cho ngũ quan Triệu Vô Tà vận vẹo, sâu trong cổ họng phát ra âm thanh làm người ta ê răng. Thế nhưng thống khổ vẫn còn ở phía sau, trái tim của Triệu Vô Tà bị xỏ xuyên qua trong nháy mắt, trong thân kiếm đột nhiên tuôn ra một đoàn linh khí tiên thiên tinh thuần đến cực điểm.

Đoàn huyết khí này sau khi xuất ra thì trong nháy mắt tản ra, hóa thành những điểm nhỏ biến mất trong cơ thể của Triệu Vô Tà. Lục phủ ngũ tạng, tứ chi bách hải, những điểm màu huyết hồng kia nháy mắt biến mất tại thân thể Triệu Vô Tà, có phải là vì trong cơ thể bị rót vào linh huyết linh trời sinh cực kỳ tinh thuần, trên mặt Triệu Vô Tà đột nhiên xuất hiện màu đỏ.

Thế nhưng chỉ sau một khắc, màu đỏ ửng trên khuôn mặt hắc đã biến mất, thay vào đó là vẻ thống khổ vô tận. Trong trái tim hắc, ba mươi một con Nhân Trùng chén kia, khi đoàn tiên ngọc sinh linh huyết khí tinh thuần đến cực điểm kia xuất hiện, toàn bộ đã tỉnh lại từ trong giấc ngủ say.

Thân trùng vặn vẹo mở rộng ra, mơ hồ từ hư không truyền đến thanh âm làm toàn thân người ta đổ mồ hôi lạnh, bị đoàn linh khí tiên thiên cực kỳ tinh thuần kia thức tỉnh, sau khi ba mươi một chén nhân trùng này tỉnh lại, vậy mà tự động giãy dụa thân thể côn trùng, hướng về phía lục phủ ngũ tạng Triệu Vô Tà, tứ chi bách hải mà đi.

“A, rống,...

Hư không đột nhiên rung động lắc lư, bởi vì từng tiếng gào to từ trong miệng Triệu Vô Tà phát ra. Khuôn mặt Triệu Vô Tà trở nên vô cùng dữ tợn, miệng mở lớn, mắt thường có thể thấy được sóng âm từ yết hầu hắc bộc phát ra. Hướng vào hư không trên sơn cốc, toàn bộ hư không rung động.

Sóng âm còn chưa ngừng lại, Triệu Vô Tà lại như phát điên, toàn thân hắc lúc này đều là màu đỏ máu. Cả người hắc ngồi xếp bằng trên không trung, bị những làn sương đỏ kia nâng lên, nhưng thân hình không ngừng rung động lắc lư. Khuôn mặt vốn thanh tú giờ trở nên dữ tợn đáng sợ như quỷ Tu La.

Huyết hồng vụ khí quanh người hắc giống như bị một bàn tay lớn điên cuồng khuấy phá. Tầng tầng gợn sóng chậm rãi lan ra, Triệu Vô Tà ngồi xếp bằng bất động nhưng lại làm cho người ta cảm giác giống như một con viên cổ cự thú đang ngủ đông ở nơi nào đó. Uy áp cực kỳ hung mãnh nương theo sóng âm lan ra bốn phía, chinh tạc, sơn cốc bị uy áp của hắc che kín.

Rõ ràng đang phải chịu đựng thống khổ vô biên, nhưng uy áp trên người hắn lại càng thêm dày đặc, Kết Đan hậu kỳ càng thêm dày đặc., Đại viên mãn, Hư Anh. Uy áp dày đặc, tầng tầng lớp lớp, Triệu Vô Tà khí tức mạnh mẽ mơ hồ đã vượt qua cả Hư Anh kỳ., Hơn nữa còn đang chồng lên nhau. Mặc dù như vậy, tiếng gào từ miệng hắn ra ra lại chưa từng dừng lại, ngược lại đối với khí tức mạnh mẽ càng thêm tràn ngập thống khổ. Nhân Trùng Phệ Thể, đây căn bản không phải là thứ mà nhân loại có thể thừa nhận. Tựa như Trịnh Nguyên Bá và Chu Giác. Hai người trước kia đều vô cùng muốn tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan Tông Sư. Sau khi trở thành nhân trùng, hai người đều như nguyện, khí tức trên người chúng đều là cấp bậc Tông Sư Kết Đan kỳ.

Nhưng nếu để cho chúng tới lựa chọn, chỉ sợ lúc ấy tình nguyện Hồn Phi Phách Tán cũng không muốn chịu nổi thống khổ do trùng chung người nọ cắn xé, tiến thẳng vào sâu trong hồn phách thống khổ nhất. Hình phạt thống khổ nhất trong thiên địa, cũng chỉ thế mà thôi.

Mặc dù Triệu Vô Tà là người cầm chén, nhưng kỳ thật sự thống khổ cũng không giảm bớt bao nhiêu, lực lượng tinh thần cực kỳ cường đại dưới sự xâm nhập vô biên thống khổ này quả thực không chịu nổi một kích. Ba mươi một con Nhân Trùng chén bắt đầu không ngừng cắn nuốt lực phủ ngũ tạng Triệu Vô Tà. Tứ chi bách hải chúng nó mỗi khi cắn một cái, trong cơ thể Triệu Vô Tà sẽ có thêm một luồng linh khí trời sinh, đem Triệu Vô Tà.

Vòng đi vòng lại như thế, Triệu Vô Tà bắt đầu hướng tới cảnh giới cực đoạn khủng bố, nhưng Triệu Vô Tà lại phải chịu đựng thống khổ do nhân trùng cắn thân thể. Không có biện pháp tránh khỏi, khí thể Triệu Vô Tà càng thêm mạnh mẽ, cảm giác chịu đựng thống khổ càng thêm kịch liệt.

“UỖNH UỖNH RẦM RẦM, ầm ầm “

Trong đám mây máu trên bầu trời, những lôi quang màu máu càng thêm kịch liệt, theo khí tức của Triệu Chủ, Tà trở nên mạnh mẽ. Ánh sét bùng nổ cũng bắt đầu trở nên càng thêm kịch liệt, uy áp dày đặc từ trong đám mây máu tràn ra, đánh

xuống mặt đất. Những núi đá cực lớn trên mặt nháy mắt biến thành phần vụn.

“Nhanh quá, chỉ thiếu một chút nữa thôi.”

Đáy lòng Triệu Vô Tà điên cuồng gào thét, khí tức trên người hắn đã vượt qua Hư Anh kỳ, đánh về phía bình chương của Nguyên Anh. Thế nhưng vào lúc này, một lá chắn đột nhiên xuất hiện ngăn cản khí tức Triệu Vô Tà lại. Mặc dù vẫn luôn hướng lên trên nhưng vô luận hắn chịu đựng bao nhiêu thống khổ thì khí thể từ trên người hắn tuôn ra vẫn luôn không thể đột phá chương ngại kia.

“Tắm chắn nguyên anh.”

Thân hình Triệu Vô Tà đã run bần bật, máu tươi trên mặt đã sớm không còn., Trở nên vô cùng tái nhợt. Bởi vì vô cùng thống khổ mà mồ hôi lạnh tuôn ra quả thực như mưa, Triệu Vô Tà toàn thân ướt đẫm mồ hôi., Hoàn toàn không có chỗ nào khô ráo. Áo vải đỏ sẫm bị mồ hôi trên người hắn rỉ ra, nhưng sau một khắc lại bị huyết khí xung quanh nhuộm thành màu đỏ. Từng giọt máu đỏ sẫm từ trên người hắn nhỏ xuống, trong miệng vẫn như trước bởi vì thống khổ mà phát ra tiếng rống thê lương. Đáng tiếc sinh linh trong vòng vạn dặm đều bị huyết vân trên bầu trời diệt sạch, cũng không có sinh linh nào bị tiếng kêu của Triệu Vô Tà hù dọa.

“Grào.”

Thân thể Triệu Vô Tà bắt đầu trở nên trong suốt, máu toàn thân như bị hút khô, cũng bởi vì trong nháy mắt này mà thân thể hắn trở nên trong suốt. Ba mươi một con Nhân Trùng này toàn bộ đều hiện ra. Lục phủ ngũ tạng của Triệu Vô Tà rải rác khắp nơi, tứ chi bách hài. Ba mươi một chung người này đều do Triệu Vô Tà tự tay giết chết, tự tay luyện chế thành huyết chung của con côn trùng.

Nếu như bọn chúng có ý thức, chỉ sợ Triệu Vô Tà bị gặm đến bã cũng không còn. Nơi nào còn có thể có hiện tại, còn giúp Triệu Vô Tà luyện thể, giúp hắn tấn thăng tới cảnh giới Nguyên Anh kỳ. Mặc dù như vậy, Triệu Vô Tà vẫn phải chịu nỗi thống khổ do bị trùng tử cản trở, hồn phách cũng bắt đầu

vận vẹo dao động, loại thống khổ này căn bản là không thể tránh khỏi. Cho dù phong bế ngũ quan cũng có thể cảm nhận được loại thống khổ này.

Đến cuối cùng, Triệu Vô Tà đã bắt đầu phát ra những tiếng kêu thảm thiết, quả thực như tiếng thú rống. Tóc dài sau lưng cũng đã sớm biến thành màu đỏ như máu, hơn nữa khuôn mặt dữ tợn vô cùng, so với thời viễn cổ cũng không khác biệt lắm. Thế nhưng vô luận Triệu Vô Tà rống thảm như thế nào, lá chắn nguyên anh kia từ đầu đến cuối vẫn không thể đột phá.

“Nhanh a, rống, chỉ thiếu chút nữa thôi, “Phốc phốc” cho ta...”

Mi tâm Triệu Vô Tà bỗng khê động, từ trong hai con người chén chui ra, khí tức hai cái nhân trùng này mạnh mẽ dị thường. Thậm chí lúc này, so với Triệu Vô Tà cũng chỉ yếu hơn một chút mà thôi, Hư Anh kỳ. Là lão tổ tông Quy Long tông, còn có lão quái vật Chính Nguyên tông kia, hai nhân chung đều có tu vi Hư Anh kỳ.

Lúc này từ mi tâm Triệu Vô Tà chui ra, từ trên thân chúng nó toát ra hai luồng linh khí tiên thiên tinh thuần đến cực điểm, trong hai luồng linh khí tiên thiên này tựa hồ còn ẩn chứa một ít đồ vật khác. Huyền ảo khó giải thích một chút, một lần đầu nhập vào trong Nê Hoàn cung giữa mi tâm Triệu Vô Tà. Cũng bởi vì hai cái chén nhân trùng hư anh kỳ này xuất hiện, huyết vân trên không nguyên bản còn không quá nhiều động tĩnh bỗng bộc phát.

“Ầm ầm ầm, ầm ầm “

Một đạo thiên lôi huyết hồng đột nhiên thoát ly huyết vân kia. Giống như một đầu mãnh xà, uốn lượn mà hạ xuống. Chớp mắt liền bổ vào trên người Triệu Vô Tà, nhưng trong nháy mắt trên người Triệu Vô Tà đột nhiên tuôn ra một cỗ khí trụ huyết hồng phóng lên tận trời. Đạo khí trụ này vô cùng tráng kiện, thoáng cái liền cắn nuốt cột khí huyết hồng tồn tại lúc trước.

“Oanh “

Không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, ngay khi đạo huyết hồng khí trụ này bùng nổ, khí thể trên người Triệu Vô Tà cũng

hoàn toàn bất đồng. Giống như lập tức đợi tới đỉnh phong, tất cả trở ngại trước kia đều biến mất. Thống khổ trên người cũng hoàn toàn biến mất. Hai đoàn linh khí sinh linh tiên thiên cực kỳ tinh thuần kia là từ trong cơ thể hai người Hư Anh Kỳ tuôn ra. Trong đó ẩn chứa cảm giác của hai vị Hư Anh cường giả đối với vách ngăn Nguyên Anh.

Hai luồng sinh linh Tiên Thiên huyết khí cuối cùng đẩy Triệu Vô Tà một cái, tất cả trở ngại đều biến mất ở trước mặt hắn. Lúc này trong cơ thể hắn đang phát sinh kịch biến. Bên trong đan điền, từ tứ chi bách hài đi ra, huyết hồng nhân trùng đều xuất hiện ở trong đan điền. Bên cạnh viên ma đan cực lớn kia, mỗi người đều phun ra một đoàn tiên thiên linh huyết khí cực kỳ tinh thuần, phun lên phía trên ma đan kia.

“Rắc rắc.”

Huyết khí sinh linh phun lên trên ma đan, trong nháy mắt viên cự đan kia.

Dứt khoát chia sẻ, rồi lại tiếp tục đọc lần tách rời đi còn sót lại của tầng bóc năm trăm sáu lần.

Ma Đan lập tức có biến hóa. Mặt ngoài Ma Đan bắt đầu nứt ra. Nguyên Anh kỳ, lúc Ma Đan vỡ ra, chính là thời điểm Triệu Vô Tà hoàn toàn tiến vào Nguyên Anh kỳ”.

“Ầm ầm “

Đạo thiên lôi đỏ như máu kia đã đến, đánh lên người Triệu Vô Tà, toàn bộ huyết khí nồng đậm quanh người hắn ta đều bị đánh tan. Thân thể Triệu Vô Tà lại vô sự, ngay khi đạo thiên lôi kia đánh lên, trên người hắn ta lập tức tuôn ra một đoàn huyết quang triệt tiêu lực lượng của đạo thiên lôi kia.

“Thiên Đạo vụng về, chẳng khác gì đứa trẻ ba tuổi, cũng dám làm dữ trước mặt ta.”

Bị đạo thiên lôi kia đánh vào trên người, thân thể Triệu Vô Tà chỉ run lên một cái, nhưng không hề hấn gì. Nhưng Triệu Vô Tà bỗng nhiên cuống tiểu, lời nói ra quả thực làm cho người ta kinh hãi đến cực điểm. Thiên đạo ở Thiên Vân Đại Lục, mặc dù không có ở địa cầu, nhưng những tu sĩ kia cũng sợ hãi thiên đạo pháp tắc.

Nhưng bởi vì sự tồn tại của bình chương nguyên anh cùng bình phong của tiên ma yêu, bất luận tiên ma yêu, đều có một loại kính sợ đối với thiên đạo mật mù kia. Nhưng Triệu Vô Tà lại nói những lời này của thiên đạo thật ngốc, quả thực là kỳ dị, cực kỳ nghi hoặc. Nhưng huyền kế tiếp, Triệu Vô Tà liền công bố đáp án.

Khóe miệng cười gằn, thần sắc tinh táo vươn hai tay ra. Nắm chặt chuôi Nhân Chung Kiếm. Từ trong tim của mình chậm rãi rút ra, làm cho trái tim đều bị Nhân Trùng đâm xuyên qua. Thời điểm lúc đó bị Thanh Ti xuyên qua trái tim, Triệu Vô Tà còn đang phải chịu nỗi thống khổ vô cùng lớn. Nhưng lúc này, Triệu Vô Tà chậm rãi rút Nhân Chung ra, trên mặt luôn mang theo ý cười.

Trong đan điền đang phát sinh biến hóa to lớn. Lúc nhân chung kiếm thoát ly trái tim Triệu Vô Tà, một đoàn máu tanh không biết từ lúc nào tuôn ra. Một chút bao trùm toàn bộ trái tim của hắn, vết thương tựa như Lữ Kiếm đang mặc bỗng nhiên nhanh chóng khép lại...”

“Nhân trùng tham ăn...”

Triệu Vô Tà rút ra chén kiếm của người, bàn tay của người vừa ra lập tức buông ra, chén kiếm của người không hề ngưng trệ hướng về phía huyết vân trên bầu trời mà bay đi. Lúc này bên trong đan điền của Triệu Vô Tà đang phát sinh biến hóa kịch liệt. Vết rạn trên viên Ma đan kia đã lan tràn đến cực hạn. Tựa hồ một khắc sau đã bị phá vỡ, Triệu Vô Tà buông tay, nhắm mắt lại rồi chìm vào trong đan điền.

.

“Ầm ầm ầm ầm “

Huyết Vân sau khi cùng tiếng sấm của Nhân Trùng bắn lên, tiếng sấm vang lên lập tức dừng lại. Tựa hồ Thiên Đạo bị Triệu Vô Tà vượt nhẹ vào yết hầu, ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

Không trung, huyết vân biến mất, chỉ có một thanh huyết hồng trường kiếm đang chậm rãi trôi nổi. Tinh thuần, đến cực điểm huyết khí từ trong thân kiếm thoát ra, trong nháy mắt thu lại,

giống như đang hô hấp. Bầu trời huyết sắc đều hướng tới nhân chung sáng chế ra, cơ hồ tại đồng thời, ba mươi một đạo huyết quang từ trong cơ thể Triệu Vô Tà bắn ra.

Ngay vừa rồi, Nhân-ti trùng xuyên qua huyết vân, huyết vân không có lực phản kháng liền bị trùng kiếm hấp thu. Triệu Vô Tà nói không sai, Thiên Đạo xác thực ngu xuẩn như hải đồng ba tuổi. Triệu Vô Tà đã sớm tính toán tốt hết mọi thứ, lợi dụng uy năng của Nhân-Tửm Ti kiếm, ngưng tụ huyết khí. Lại để cho những huyết khí kia không lưu ẩn ký, tựa như linh khí vô chủ giữa thiên địa.

Triệu Vô Tà sắp tấn cấp lên Nguyên Anh kỳ, tự nhiên thiên địa sinh ra cảm ứng, ngưng tụ linh khí hình thành kiếp vân. Triệu Vô Tà tu ma đạo, kiếp vân cũng là ma kiếp. Huyết khí trong vòng vạn dặm đều bị ngưng tụ thành kiếp vân, ngay cả linh khí tiên thiên sinh từ trong Nhân Tửu Kiếm phóng xuất ra cũng ở trong đó.

Kiếp vân hình thành đã bị Triệu Vô Tà tính kế, trong đó lực lượng tinh thuần mạnh nhất chính là linh huyết khí tiên thiên, Nhân Trùng xương cốt kiếm vừa ra.

Trong đó toàn bộ huyết khí đều bị kiếm nhỏ hấp thu kiếm nhỏ kiếp vân liền bị chén kiếm sòng sòng cắn nuốt. Tất cả đều nằm trong tính toán của Triệu Vô Tà, nhìn như không có gì khác biệt, nhưng hung hiểm trong đó lại chỉ có Triệu Vô Tà biết.

Nguy hiểm nhất là do con thần lằn kia cắn bằng chén, nếu Triệu Vô Tà không chịu nổi cắn nuốt, dùng chén kiếm thu ba mươi một con Nhân Trùng. Tính toán của Triệu Vô Tà tự nhiên thất bại, Triệu Vô Tà cũng sẽ bị kiếp vân oanh kích. Hoặc là Linh Tự Cảnh không thể chịu nổi thống khổ khi bị nhân chung cắn. Tâm thần bị ăn mòn, tính kế của Triệu Vô Tà cũng thất bại.

Hơn nữa Triệu Vô Tà cũng vì vậy mà hóa thân thành Huyết Ma, khát máu vô cùng, nếu như...”

Dù sao hung hiểm vô số, cứ như vậy cưỡng ép tăng lên tu vi, chỗ hung hiểm trong đó nhiều hơn mấy lần tấn thăng bình

thường. Nếu may mắn không tốt, mạng Triệu Vô Tà này chỉ sợ sẽ nằm ở đây.

May mà tất cả đều đã qua. Bàn kiểm hấp thu sạch sẽ huyết khí trong phạm vi vạn dặm xung quanh. Bầu trời khôi phục yên tĩnh như trước, trong vòng vạn dặm an tĩnh chưa từng có, nhưng bởi vì sinh linh trong vòng ngàn dặm đều bị diệt sạch, yên tĩnh như tử vực, tĩnh mịch.

Trong sơn môn Chính Nguyên tông, một luồng khí tức kinh khủng đang áp ủ, thành hình.

Một ngày sau, gió nhẹ mây trôi, vẫn tĩnh mịch như trước, chính nguyên tông trong sơn môn bỗng nhiên xuất hiện một ít nhân khí. Một thanh niên chậm rãi từ trong sơn cốc cực lớn kia đi ra, thanh tú mặt bằng vải, bạch tàm thời giống như chân trần nữ nhân. Chậm rãi đi ra khỏi sơn cốc, giống như nước chảy mây trôi, thậm chí ngay cả một chút ngưng trệ cũng không có.

Khí tức trên thân yên lặng, hoàn toàn không nhìn ra chút khác thường nào. Trong đôi mắt vậy mà không có chút tạp chất nào, tinh khiết vô cùng. Trên mặt mang theo một tia ý cười, thanh niên này ra khỏi sơn cốc, cũng không nhìn địa phương khác. Chỉ là trên mặt cười nhạt một chút, bước chân khẽ động, đi về phía xa.

Tựa như gió nhẹ thổi qua, một chút khí tức cũng không lưu lại. Một bước bước ra, ngay sau đó liền biến mất tại chỗ, cách đó mười dặm hiện ra thân hình thanh niên này. Triệu Vô Tà biến mất, thần thông Súc địa thành thốn đã được thi triển đến cực hạn, không lâu sau, bên cạnh thân hình Triệu Vô Tà hoàn toàn biến mất chỉ còn lại một vùng chết.

Triệu Vô Tà không biết, sau khi hắn ta rời đi, một cường giả Nguyên Anh của Thần Tiêu Đạo Tông liền xuất hiện ở sơn môn Chính Nguyên Tông. Sau một ngày, Thiên Vân Đại Lục sôi trào. Bởi vì hung danh của Triệu Vô Tà đã truyền khắp Thiên Vân Đại Lục. Lần này thanh danh thật sự vang xa, sau khi đại quân yêu thú rút lui khỏi mười vạn ngọn núi lớn.

Triệu Vô Tà không kiêng nể gì mà cứ coi những tu sĩ Tiên đạo này như con mối, tùy ý săn giết, cuối cùng dùng sức một

người tiêu diệt toàn bộ trên dưới Chính Nguyên tông. Thời điểm Triệu Vô Tà động thủ tuy rằng bí ẩn vô cùng, nhưng bên trong đám tu sĩ Tiên đạo thần thông quảng đại không ít. Rất nhanh sau đó, bọn hắn liền bộc lộ ra toàn bộ ác nghiệp, toàn bộ Thiên Vân đại lục đều bị chấn kinh, bất luận là Tiên Ma Yêu cũng biết đến sự tồn tại của Triệu Vô Tà.

“Cuồng ma máu tanh”

Thanh danh rất đơn giản, không có tu sĩ vì Triệu Vô Tà mà lấy danh hiệu khác, cả đại lục Thiên Vân chỉ biết. Triệu Vô Tà là tồn tại cực kỳ thần bí, là một cuồng ma khát máu vô cùng. Nếu không phải là Nguyên Anh kỳ, gặp phải Triệu Vô Tà., Ngoại trừ chết ra sẽ không có kết cục khác. Khi hắn hung danh vang xa, Chu gia của Ma đạo gia cũng đem truy sát lệnh rút lui. Chu gia hắn mặc dù có thể giàu có, nhưng lúc này cũng không thể trả nổi giá tiền, muốn giết Triệu Vô Tà. Không nhất thiết phải giết Nguyên Anh cường giả ra tay, Chu gia hắn cho dù có bảo vật có thể làm cho cường giả Nguyên Anh động tâm đi đuổi giết Triệu Vô Tà. Chu gia vì giết một Triệu Vô Tà, cũng sẽ không đem loại bảo vật này lấy ra.

“Gia chủ chẳng lẽ muốn súc sinh kia tiếp tục tiêu dao”

Hoàng Kim Chi Thành, trong một đại điện hùng vĩ đến cực điểm, thế nào đây. Lão giả thân hình tiều tụy hướng đại hán ngồi ngay ngắn trên long tọa kia nói. Chính là một trưởng lão của Chu gia, còn có vị gia chủ Chu gia kia. Trên mặt lão giả kia tràn đầy vẻ giận dữ, giống như trong lòng có rất nhiều bất mãn, mà gia chủ Chu gia đang ngồi ngay ngắn trên đế hoàng bảo tọa kia.

Lúc này sắc mặt dị thường khó coi, trong mắt càng là lệ sắc lóe ra, sát khí cực kỳ nồng đậm từ trong con ngươi của hắn bắn ra. Thoạt nhìn giống như một đầu dã thú muốn thôn phệ người khác, cho dù trong đại điện vô tận khí tức xa hoa rộng lớn cũng không thể che dấu trên người gia chủ Chu gia tán phát ra sát khí kinh người.

“Hô, đây là mệnh lệnh do lão tổ tông tự mình ra. Không cần phải nói nữa, đi xuống đi.”

Đột nhiên, vẻ mặt vị gia chủ này trở nên bình tĩnh lại, sát khí trong mắt cũng tiêu tán vô hình. Chỉ là trên mặt có chút suy sụp, trưởng lão kia tuy vẫn cúi đầu, nhưng vẫn thấy được vẻ mặt của gia chủ lúc này. Trong lòng hoảng hốt, lúc này vị gia chủ Chu gia ngồi ngay ngắn trên ngai báu hoàng đế đã mấy ngàn năm tàn nhẫn nhất.

Đương nhiên dám đối nghịch với những đại phái tiên đạo, tàn sát cả ngàn vạn phạm nhân, quả thực là bạo quân khát máu. Hắn ta thân là nhật xoa, khi nào thì thấy được vẻ mặt chán nản như thế của nhà mình, hắn ta hoảng hốt mà tạo thành tất cả những điều này, Triệu Vô Tà oán hận không gì sánh được.

Lão giả tiêu tụy đi ra sau đại điện, Chu gia gia chủ ngồi ngay ngắn trên long tọa sắc mặt bỗng nhiên biến hóa, trong con mắt lần nữa hiện lên sát khí kinh người.

“Lục gia chỉ cần hủy diệt Lục gia, tiêu súc sinh kia “An nhi”, chớ trách vi phụ, không lâu đâu. Chỉ cần Lục gia bị diệt, Chu gia ta liền có thể trở thành đứng đầu Ma Đạo gia tộc. Đến lúc đó liên hợp sẽ báo thù cho ngươi, ta nhất định muốn tiêu súc sinh sống không bằng chết kia.

Trong lúc thấp giọng lầm bầm, sắc mặt gia chủ Chu gia biến thành một mảng ửng hồng, sát khí trong con ngươi cũng hóa thành hai đạo huyết quang nổ bắn ra. Làm cho không khí trước người hắn nhộn nhạo một trận, bàn tay dùng sức nắm một cái, long tọa cực kỳ cứng rắn đều bị hắn nắm rõ ràng thủ ấn.

Không nói đến thù hận của gia chủ Chu gia, lúc này các đại gia tộc Ma đạo đều không yên ổn. Lục gia mạnh nhất trong Ngũ đại gia tộc đang chém giết hỗn chiến với Chu gia. Bọn họ đều là gia tộc Ma đạo, tự nhiên không cách nào tránh khỏi, muốn bị cuốn vào trong đó, chỉ là rất quý giá. Vốn thực lực của Lục gia mạnh hơn Chu gia, nhưng không biết Chu gia tìm được một vài cao thủ từ đâu mà trong khoảng thời gian ngắn lại giết cho Lục gia không còn tính tình.

Thậm chí ngay cả các đại gia tộc lớn cũng không dám chính diện giao phong với Chu gia, các đại gia tộc cũng bị chấn nhiếp, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động. Đều đang suy

đoán, chỉ sợ Lục gia, người đứng đầu Ngũ đại gia tộc xung bá ngàn năm kia sẽ bị Chu gia thay thế.

“Vút”

Lưu gia, cũng là một trong những gia tộc ma đạo, chỉ là gia tộc này chỉ có thể coi là gia tộc trung đẳng, hoàn toàn không thể so sánh với gia tộc khổng lồ như Ngũ đại gia tộc. Bất quá địa vị của Lưu gia ngày thường trong gia tộc ma đạo cũng không tính là thấp. Bởi vì Lưu gia chính là phụ thuộc của Lục gia, đứng đầu Ngũ đại gia tộc ngày xưa, ngày thường được Lục gia chiếu cố.

Là lấy địa vị thượng đẳng trong rất nhiều gia tộc Ma đạo, tuy gia chủ các đại gia tộc đều khinh thường Lưu gia, nhưng nể mặt Lục gia. Điều vô cùng khách khí với Lưu gia, người Lưu gia cũng vì vậy mà có vẻ rất ngạo khí.

Lúc này ở bên trong Lưu gia tông môn, lại bạo phát một trận chém giết. Sau một lát, một đạo độn quang đột nhiên từ trong tông môn Lưu gia bay ra nhỏ rồi hướng về bầu trời phía xa vọt đi. Độn quang tốc độ vô cùng nhanh, bất quá màu sắc Độn lão lại là vô cùng huyết hồng, lại nhìn thấy tu vi của người trong độn quang kia bất quá chỉ là Kết Đan Sơ Kỳ.

Hơn nữa xem ra đạt tới cảnh giới Kết Đan Sơ Kỳ cũng không quá xa, cảnh giới cũng không quá cứng cố, cho dù thi triển huyết độn nhưng độn tốc vẫn vượt qua tu sĩ Kết Đan Sơ Kỳ bình thường, bất quá cho dù như thế, tốc độ độn quang vô cùng nhanh. Chỉ trong nháy mắt đạo độn quang này liền biến mất ở trên bầu trời.

“Hừ muốn chạy, đuổi cho ta, nhất định phải bắt tiêu súc sinh kia lại cho ta.”

Ngay sau khi đạo độn quang kia từ trong Lưu gia tông môn bắn ra, một thanh âm tràn ngập uy nghiêm bỗng nhiên vang lên, theo thanh âm này rơi xuống. Ở trong Lưu gia tông môn, hơn mười đạo độn quang liền bắn ra, đuổi theo đạo độn quang màu đỏ vô cùng kia.

“Vù vù vù “

Huyết hồng độn quang xẹt qua không trung, vân khí trên bầu trời bị đạo độn quang này xông lên, lập tức tiêu tán. Bên trong đạo độn quang kia, có một tu sĩ trẻ tuổi khuôn mặt anh tuấn vô cùng. Chỉ là sắc mặt rất là tái nhợt, khóe miệng còn mang theo một tia vết máu, vốn cũng đã bị thương. Còn mạnh mẽ thì triển huyết độn, khóe miệng tu sĩ này không ngừng tràn ra huyết dịch đỏ sẫm. Thoạt nhìn có chút thê thảm.

Nếu lúc này Triệu Vô Tà ở đây nhất định có thể nhận ra tu sĩ trẻ tuổi này là ai. Ngày xưa lúc Triệu Vô Tà tham gia thí luyện ở Chu gia, gặp qua không ít người, nhất là ở trong Huyết Đăng, lại là thiếu chủ Lục gia, Lục Hàn. Lúc đó tham gia thí luyện với Triệu Vô Tà, Lục Hàn vẫn chỉ là tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn.

Bất quá đã qua lâu như vậy, Lục Hàn rốt cuộc vẫn là tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan Sơ Kỳ. Chẳng qua không biết tại sao, giờ phút này nhìn có chút thê thảm, không ngừng chịu chết còn muốn cưỡng ép thi triển Huyết Độn. Hơn nữa còn là trốn ra từ trong tông môn Lưu gia, phải biết rằng Lưu gia chính là phụ thuộc Lục gia hần, làm sao có lá gan để cho thiếu chủ Lục gia bị thương.

Trên thực tế cũng đã phát sinh, người bị thương Lục Hàn, chính là người của Lưu gia. Lục Hàn ra ngoài làm việc. Đi ngang qua Lưu gia, bị gia chủ Lưu gia kéo lại bái ở lại nhưng mà Lục Hàn không nghĩ tới gia chủ Lưu gia lại dám ám hại hần, toàn bộ tùy tùng hần mang đến đều chết hết, chỉ có hần miễn cưỡng thi triển huyết độn chạy thoát.

Đáng tiếc hần dù sao cũng là thân thể trọng thương, mạnh mẽ thi triển huyết độn, vốn là không thể bay được bao xa. Mấy ngàn dặm bầu trời qua đi, độn tốc của hần đã chậm lại. Mặc cho hần thúc dục thể nào cũng không làm nên chuyện gì. Cũng ngay lúc này, phía sau hần, mấy chục đạo độn quang hiện lên. Mặc dù vẫn còn xa, nhưng tâm tình, chỉ sợ sau một lát là có thể đuổi kịp.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Lục Hàn xuất hiện một tia tàn nhẫn, thân hình bỗng nhiên dừng lại, huyết quang vờn quanh trên người chậm rãi biến mất. Lộ ra thân hình của Lục Hàn,

sắc mặt trầm tĩnh nhìn hơn mười đạo độn quang đang nhanh chóng tiếp cận.

“Ha ha ha, Thiếu chủ đại nhân, như thế nào lại không chạy trốn. Bốn trưởng lão còn muốn, nếu thiếu chủ tăng tốc độn đầu nhanh một chút, bốn trưởng lão sẽ không đuổi theo. Không nghĩ tới thiếu chủ có thể dừng lại, làm cho thuộc ta rất là giật mình.”

Người chưa đến, thanh âm âm âm dương quái khí đã xuất hiện ở không trung. Một chục đạo độn quang chớp mắt từ xa xa phóng tới, bất quá chỉ chớp lát đã xuất hiện ở trước mặt Lục Hàn. Ở phía trước một đạo độn quang tỏa ra quang mang, lộ ra một trung niên nhân thân hình hèn mọn bĩ ỉu như chuột.

“Lưu Thử, là ai cho Lưu gia lá gan lớn như vậy nói đi.”

Trên mặt Lục Hàn tràn đầy vẻ tàn khốc, trên người cũng mơ hồ truyền ra sát khí lạnh lẽo vô cùng, giống như tiện tay đều sẽ ra tay. Đôi mắt ngôi sao nheo lại, ánh mắt vô cùng hàn lãnh nhìn về phía trung niên nhân giống như chuột.

“Hắc hắc”, thiếu chủ đại nhân, xin hãy tha thứ cho thuộc hạ mạo phạm. Chim khôn chọn cây nghỉ ngơi, Lưu gia ta cũng là bất đắc dĩ. Kính xin thiếu chủ đại nhân tha thứ một chút, theo thuộc hạ trở về đi.”

“Ha ha ha, ta đã sớm nói với phụ thân, người Lưu gia đều là lòng lang dạ sói. Phụ thân không nghe, vô duyên vô cớ nuôi một con sói mất trắng. Lưu Thử, không cần ta phải đoán, chủ nhân mới của ngươi hẳn là súc sinh Chu gia ha ha. “Quả nhiên là một ổ rắn chuột, chật vật vì gian. Chim khôn chọn cành mà chết chẳng qua là một lão câu chó lắc đuôi ăn xin, ha ha ha ha ha ha ha.”

Không trung, Lục Hàn giống như nghe được câu cười hay nhất thế gian, cất tiếng cười ha hả. Lời nói ra, người trung niên nghe tướng mạo giống như chuột con mắt muốn phun lửa ra.

Chương thứ hai trăm năm mươi một Lưu gia bị diệt.

Hừ Lục Hàn Tiểu một tiếng, đừng làm vậy cũng là ngoan ngoãn đi theo bản trường lão Khúc tri công cốc “Hắc hắc”

Phía dưới mây trắng, một trung niên tướng mạo quả thực giống như con chuột quay mặt về phía một thanh niên anh tuấn khác nói. Lúc nói chuyện, trong miệng còn phát ra nụ cười lạnh uy hiếp. Một thanh hạ phẩm huyền khí trong tay đang tản ra hào quang, khí thế Kết Đan trung kỳ trên người gã vào lúc này dâng lên.

Trách không được kiêu ngạo như thế, Lục Hàn dù không thụ thương cũng chỉ là Kết Đan Sơ Kỳ cảnh giới. Mặc dù chỉ kém Kết Đan Trung Kỳ một cảnh giới, nhưng mà trong đó đại biểu thực lực lại chênh lệch lớn, ba vị Kết Đan Sơ Kỳ tông sư mới có thể chống lại một vị tu sĩ Kết Đan Trung Kỳ.

Hơn nữa trước đó, Lục Hàn cũng đã trọng thương, lại mạnh mẽ thi triển Huyết Độn. Lần này có thể nói trong cơ thể hắn đều dầu hết đèn tắt, bất quá mặc dù như thế.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt đọc kết cục của Anh Lôi rồi biến mất không còn một mống.

Biểu tình trên mặt Lục Hàn vẫn như cũ tùy ý phô trương lên như thế, một chút cũng không để mấy chục tu sĩ trước mắt vào trong mắt.

“Lưu Thử, muốn ta trở về cùng với ngươi, ngươi cứ tới đây động thủ đi!”

Khóe miệng Lục Hàn bỗng nhiên xuất hiện một vòng ý cười quỷ bí, khí tức trên người yên lặng, tựa như thật sự muốn buông tha chống cự. Nhưng nhìn thấy nụ cười quỷ bí trên khóe miệng của gã, người trung niên tên Lưu Thử kia không biết sao, sâu trong đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ hàn khí.

Trong nháy mắt não hải chấn động, chân vừa bước ra liền trở về như điện giật, đôi mắt chuột nhìn về phía Lục Hàn. Lúc này

hắn mới phát hiện sắc mặt tái nhợt trên mặt Lục Hàn đã không thấy đâu nữa. Một mảng đỏ hồng quý dị đang lan tràn trên mặt hắn, trên người mơ hồ truyền đến dao động chân nguyên khủng bố.

Hắn rõ ràng có tu vi Kết Đan trung kỳ, nhưng khi cảm nhận được chân nguyên dao động từ trên người Lục Hàn, hàn khí nơi đáy lòng hoàn toàn áp chế, điên cuồng tuôn ra.

“Không hay, hắn phải tự bạo...”

Trung niên nhân tướng mạo như chuột đồng không khác gì nhau, sắc mặt hoảng hốt, thân hình lùi nhanh về sau, hơn mười tu sĩ phía sau sắc mặt cũng trở nên rất khó coi. Kinh hoàng muốn rời khỏi khu vực này, bọn họ cũng không phải là tu sĩ Kết Đan kỳ, một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ tự bạo, uy lực khẳng định sẽ đem phạm vi mấy trăm dặm đều bao phủ ở trong đó.

Đến lúc đó bọn họ liền bị hưởng thụ, đi nhanh có lẽ còn có thể giữ được tính mạng, đi hơi chậm sợ rằng ngay cả bã cũng không còn. Bất quá hiển nhiên tu sĩ gọi là Lưu Thử kia nhất định có thể đào thoát, hắn cách phạm vi không gần, phát hiện cử động tự bạo của Lục Hàn, muốn chạy cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Ý đồ tự bạo bị phát hiện, trong mắt Lục Hàn hiện lên một tia tiếc nuối, bất quá đã không kịp hối hận. Tâm niệm hắn vừa động, chân nguyên trong cơ thể lập tức bắt đầu nghịch lưu vận chuyển chu thiên. Cơ hồ đồng thời, trong cơ thể hắn bắt đầu toát ra lượng lớn chân nguyên, những chân nguyên này vô cùng to lớn.

So với lúc hắn mấy phong chân nguyên trong cơ thể cũng sung túc hơn, nhưng chân nguyên này thật sự quá cuồng bạo, hoàn toàn không phải hắn có thể áp chế. Lục Hàn chỉ có thể tùy ý trong cơ thể không ngừng tuôn ra chân nguyên cuồng bạo, khí tức trên người cũng bắt đầu trở nên cuồng bạo giống như hung thú. Hơn mười tu sĩ kia bắt đầu chạy trốn tứ tán, ngay cả trung niên nhân kia, tâm niệm cũng khẽ động hướng về nơi xa bay nhanh đi.

“Chỉ có “

Huyết dịch đỏ thẫm từ lỗ trên mặt Lục Hàn chảy ra, lúc này diện mục của hắn nhìn qua có chút đáng sợ. Khí thể từng chút một tăng lên, cũng chỉ thời gian vài nhịp thở mà thôi, khí tức của Lục Hàn từ Kết Đan Sơ Kỳ bốc lên đến Kết Đan Hậu Kỳ. Bất quá cũng đã tới giới hạn, chỉ sợ sau một khắc sẽ hoàn toàn nổ tung.

Nhưng vào lúc này, trên mặt đất cách đó ngàn dặm, một thanh niên diện mục thanh tú đang chậm rãi bước ra từng bước. Nhân nhả vô cùng, nhưng kỳ dị là mỗi một bước hắn đều vượt qua khoảng cách mười dặm, khoảng cách này quả thực quá kinh khủng. Sinh linh đi ngang qua nơi nào cũng chỉ vền vện có một lần mà thôi, sau một khắc ngay cả bóng lưng của thanh niên này cũng không thấy.

“Anh”

Bước chân đang muốn bước về phía trước, thế nhưng bầu trời ngàn dặm bên ngoài bỗng nhiên truyền đến chấn động chân nguyên kịch liệt, trong nháy mắt đó Triệu Vô Tà đã cảm ứng được sự quen thuộc của luồng chân nguyên dao động. Tựa hồ trước đây hắn đã từng thấy qua., Nơi này đã tiến vào địa bàn của các gia tộc Ma đạo, ở chỗ này lại gặp phải người quen. Triệu Vô Tà tất nhiên sẽ không bỏ qua, bước một bước dài ra ngoài liền lập tức thay đổi phương hướng, toàn bộ thân hình của hắn đều hóa thành một đạo huyết quang.

Sự vận vẹo kéo dài, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, ảnh độn huyết độn. Tấn thẳng đến nguyên anh kì, độn pháp của Triệu Vô Tà đã có thể thi triển đến mức vô cùng kinh khủng, thuận di cũng chỉ như thế mà thôi.

“Phù, “Phốc phốc “

Tiếng gió nổi lên, Triệu Vô Tà đột nhiên xuất hiện bên cạnh Lục Hàn, hắn ta cũng không thèm nhìn mấy chục tên tu sĩ đang chạy trốn tứ tán kia. Chỉ lạnh nhạt nhìn thoáng qua Lục Hàn, khóe mắt hiện lên một tia dị sắc, đột nhiên ra tay. Hai ngón tay dựng thẳng lên, chỉ thành kiếm, thoáng cái đã điểm trúng tim của Lục Hàn.

Ngay lập tức truyền đến thanh âm như lọt ra, từ trái tim của Lục Hàn, một dòng máu đỏ thẫm bắn ra như suối. Trong nháy mắt đã nhuộm đỏ quần áo trước ngực Lục Hàn, khí tức trên người Lục Hàn lập tức tiêu tán. Lui trở lại khí tức Kết Đan Sơ Kỳ, không còn khí thế cuồng bạo như lúc hắn muốn tự bạo nữa.

Một màn này xảy ra quá nhanh, Triệu Vô Tà lẳng không xuất hiện, một ngón tay đem việc Lục Hàn tự bạo gián đoạn. Hoàn toàn không cho mọi người thời gian phản ứng, đợi khi mấy chục tu sĩ kia kịp phản ứng, khí tức trên người Lục Hàn đã hoàn toàn khôi phục, chỉ là thần sắc trên mặt có chút uể oải.

“Lục Hàn “

Ánh mắt Triệu Vô Tà căn bản không thèm để ý đến mấy chục tu sĩ kia, sau khi một chỉ ngăn cản Lục Hàn tự bạo. Bàn tay vung lên, mấy chục đạo kiếm khí đỏ như máu lẳng không tạo thành, toàn bộ đều rơi vào trên người hơn mười tu sĩ kia. Không chút trì hoãn, bị mấy chục đạo kiếm khí đỏ như máu kia đánh lên người, hơn mười tu sĩ còn chưa kịp kêu thảm một cái đã toàn bộ bỏ mình.

Thân thể biến thành hai đoạn, rơi xuống đất.

Thân hình chuyển qua, ánh mắt Triệu Vô Tà rơi xuống trên người Lục Hàn, trên mặt mang theo một tia ý cười tà dị, trong miệng hỏi.

Sự tình Chu gia khiến Triệu Vô Tà có được rất nhiều chỗ tốt, nhưng mà cũng khiến cho Triệu Vô Tà phải chịu nhục, bị gia chủ Chu gia dùng khí thế đè ép quỳ rạp xuống mặt đất. Trong mắt Triệu Vô Tà, thù hận của hắn đã lên tới trời rồi. Thậm chí so với lão bà vong tình, Triệu Vô Tà còn muốn giết gia chủ Chu gia hơn.

Chỉ là ngại Chu gia mạnh mẽ, còn có lão tổ tông Nguyên Anh kỳ Chu gia, cho nên Triệu Vô Tà mới vẫn không động thủ. Nhưng hiện tại, Triệu Vô Tà hắn cũng là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, là thời điểm nên trả thù rồi. Sự tình Chu gia, Triệu Vô Tà nhớ rõ nhất, cừu hận của Lục gia và Chu gia cũng không thấp.

Triệu Vô Tà cho tới bây giờ cũng không quan tâm vấn đề giết chóc có nặng hay không, nhưng cũng không phải người thích giết chóc, lúc này nhìn thấy Lục Hàn, cũng là một chỉ cứu “Tiểu” tu vi Kết Đan sơ kỳ mười tự bạo, hơn nữa phạm kinh đến giới trì thù tà mới có biện pháp ngăn cản, đổi lại là tu sĩ khác, dù có tu vi Nguyên Anh kỳ cũng không làm nên chuyện gì.

“Triệu Vô Tà...”

Mặc dù thời gian trôi qua cũng không tính là gần, nhưng đối với tu chân chi sĩ mà nói, cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Năm đó Chu gia tổ chức đại hội Ma đạo gia tộc, đệ tử các đại gia tộc đều không phải người đại xuất danh tiếng, chân chính đại xuất danh mục. Chính là một cung phụng đến từ Trịnh gia, Triệu Vô Tà.

Lúc trước, hắn và Triệu Vô Tà cùng nhau tiến vào Huyết Đăng lâm, trong lòng Lục Hàn đối với Triệu Vô Tà đều không xa lạ gì, nếu nói thật thì hắn còn có một chút cảm giác sợ hãi đối với Triệu Vô Tà. Bởi vì thủ đoạn mà lúc trước ở trong Yêu Mục Huyết Đăng lâm, Triệu Vô Tà bày ra trước mặt Lục Hàn thực sự quá đẫm máu.

Ngay cả Lục Hàn hắn cũng là đệ tử ma đạo, đã xem qua không biết bao nhiêu thủ đoạn máu tanh, nhưng so với Triệu Vô Tà thì chỉ sợ còn không có tư cách để so sánh. Cho nên bây giờ Lục Hàn mới gặp Triệu Vô Tà một lần, liếc mắt đã nhận ra. Huống hồ trên Thiên Vân Đại Lục lúc này, trong mấy cường giả mới xông lên thì Triệu Vô Tà có.

“Tâm Huyết Cuồng Ma”.

Trong lòng Lục Hàn bỗng hiện lên bốn chữ, đó là đánh giá những môn phái đánh giá đối với Triệu Vô Tà dưới sự thống trị của Thần Tiêu Đạo Tông. Còn lại đều không có, bốn chữ kia chính là khát máu. Bởi vì Triệu Vô Tà dường như không có hứng thú đối với những tu sĩ tu chân kia.

Dường như chỉ vì giết chóc mà thôi, giống như chính tông bị Triệu Vô Tà hủy diệt hoàn toàn, toàn tông trên dưới đều bị thủ đoạn tanh máu của Triệu Vô Tà giết sạch. Nhưng trong Chính

Nguyên tông còn có không ít bảo vật, Triệu Vô Tà lấy đi một món đã lưu lại trong sơn môn Chính Nguyên tông.

“Hắn trở về bẩm báo tông chủ, đi mau.”

Xa xa một đạo độn quang, sau khi Triệu Vô Tà xuất hiện, trên mặt hắn ta lập tức tràn ngập vẻ kinh hãi. Sau khi Triệu Vô Tà ra tay đem hơn mười tu sĩ kia diệt sát, trên mặt hắn ta không còn một chút do dự, lập tức hóa thành một đạo độn quang lao về phía xa. Độn quang của Kết Đan trung kỳ., Tốc độ cũng nhanh đến cực hạn, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng. Bên trong độn quang, chính là trung niên nhân tướng mạo giống như chuột. Lúc hắn rời đi, trong lòng vẫn còn Khánh Vi, may mắn Triệu Vô Tà không phát hiện hắn tồn tại.

Bất quá hắn không phát hiện chính là khi thân hình hóa thành độn quang nhanh chóng thoát đi, một đạo huyết quang chột lóe trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà, tiếp theo phía sau hắn ta bỗng xuất hiện một vết máu. Vô thanh vô tức bám vào trên người hắn ta, một chút khí tức cũng không lộ ra ngoài. Quả thật là vô thanh vô tức. Người trung niên kia không chút cảm giác, vẫn như cũ một mực bỏ chạy về phía xa.

“Gia phụ tiền bối muốn gặp ngươi một lần. Có thể hay không?”

Nghe được thanh âm này, Triệu Vô Tà cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, quay đầu lại liền thấy Lục Hàn vẻ mặt cung kính khom người đứng ở trước người mình. Mặt mày đầy vẻ cung kính, sau khi nói xong ánh mắt cũng rơi vào trên mặt Triệu Vô Tà. Không chút sợ hãi khí tức vô tận uy áp trên người Triệu Vô Tà, yên lặng đợi Triệu Vô Tà trả lời.

Cũng không trách Triệu Vô Tà kinh ngạc, tất cả những việc xảy ra trên không trung đều quá nhanh. Triệu Vô Tà ra tay rất nhanh, không ngờ tốc độ trở mặt của Lục Hàn lại nhanh như vậy.

“Kẻ này không bình thường “

Kiếp trước của Triệu Vô Tà cộng thêm kiếp này cũng đã hơn một trăm năm, người qua lại không biết bao nhiêu lần. Nhất là sau khi hắn ta đi vào Thiên Vân đại lục, đã gặp qua rất nhiều

nhân vật thiên tài, cũng có không ít tu sĩ thiên tài chết trong tay của hắn ta. Thế nhưng lúc này Triệu Vô Tà mới phát hiện, Lục Hàn này mới chân chính là một nhân vật.

Triệu Vô Tà mặc dù không tận lực che dấu tu vi, nhưng cũng không cố ý hiển lộ tu vi, Lục Hàn chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra tu vi của Triệu Vô Tà. Lúc này liền mở miệng mời, Triệu Vô Tà và Lục Hàn đều rõ ràng, gia chủ Lục gia ngay cả Triệu Vô Tà cũng chưa từng gặp qua. Như thế nào lại mời Triệu Vô Tà, chẳng qua là Lục Hàn tự mình mời Triệu Vô Tà mà thôi.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị, ánh mắt rơi vào trên người Lục Hàn, chậm rãi di động. Cuối cùng ngừng lại ở vết máu trên khóe miệng Lục Hàn, lúc này sắc mặt Lục Hàn vẫn trắng bệch như trước. Liên tục bị trọng thương, lại bị Triệu Vô Tà cưỡng ép ngăn cản tự bạo. Lúc này thương thế trong cơ thể Lục Hàn đã rất nghiêm trọng, còn có thể tự nhiên nói chuyện với Triệu Vô Tà như vậy, bất quá là cố gắng chống đỡ mà thôi.

Đối mặt với ánh mắt nhìn chằm chằm của Triệu Vô Tà, Lục Hàn chẳng biết tại sao, đáy lòng dâng lên hàn khí rét buốt vô cùng. Vào thời khắc đó, tựa như hắn đã mất đi toàn bộ lực lượng trong cơ thể, hoàn toàn biến thành một phàm nhân, sau đó bị ném vào trong băng thiên tuyết địa, quả thực lạnh đến xương tủy. Còn có ánh mắt Triệu Vô Tà, khi nhìn trên người, Lục Hàn cảm giác toàn thân đều bị nhìn thấu.

“Quả nhiên là cường giả Nguyên Anh.”

Sắc mặt Lục Hàn không thay đổi chút nào, nhưng trong lòng đã nổi lên sóng to gió lớn, hoàn toàn không cách nào lắng xuống được. Ý mở lời mời, chẳng qua là vì trong lòng suy đoán tu vi của Triệu Vô Tà lúc này đã đến mức khủng bố., Muốn mời hắn trở về, dù sao hắn cũng là một trong những cừu nhân của Chu gia. Thế nhưng không nghĩ tới, thời điểm ánh mắt nhìn thấy hồn phách của Triệu Vô Tà phóng tới, tu vi mà Triệu Vô Tà chưa từng che dấu hoàn toàn triển lộ ra trước mặt Lục Hàn. Với sự thông minh của Lục Hàn, làm sao lại không biết loại khí tức này chỉ có cường giả Nguyên Anh mới có thể phát ra.

Chu gia có một vị lão tổ tông là lão quái vật Nguyên Anh kỳ, Lục gia hẳn cũng có một vị cường giả Nguyên Anh kỳ, khi Lục Hàn tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan tông sư thì vị lão tổ tông Lục gia kia cũng đã tiếp kiến Lục Hàn, lúc này ở trên người Triệu Vô Tà, Lục Hàn liền cảm nhận được khí tức từ trên người vị lão tổ tông Lục gia kia.

Sau khi biết được tu vi chân thật của Triệu Vô Tà, Lục Hàn cũng không biết phản kháng, không ngờ lại không sợ hãi chút nào. thân nhiên đối mặt với ánh mắt của Triệu Vô Tà, như vậy tương đương với đem tất cả bí mật trong đáy lòng mình đều bày ra trước mặt Triệu Vô Tà. Trong khoảnh khắc đó, Lục Hàn thật sự cảm giác như tất cả bí mật trong đáy lòng mình đều không có cách nào che giấu, bị Triệu Vô Tà biết được.

Thật lâu sau, Triệu Vô Tà mới thu hồi ánh mắt. Tiểu ý nơi khóe miệng càng thêm rõ ràng, nói ra một câu khiến cho Lục Hàn vô cùng cao hứng.

“Ha ha, ta đồng ý rồi, tiểu nhân.

Triệu Vô Tà vuốt ve chiếc chuông Vô Cầu trên cổ tay, sau khi thu hồi ánh mắt lại nhìn về phía xa, trong ánh mắt hẳn ta như chớp mắt đã lướt qua mấy ngàn dặm, cảnh tượng ở ngoài mấy ngàn dặm toàn bộ hiện ra trước mặt Triệu Vô Tà. Thế nhưng điều kỳ quái chính là, lúc này hẳn ta vẫn chưa mở mắt ra.

Lục Hàn đứng phía sau Triệu Vô Tà, nhìn Triệu Vô Tà nhưng không dám nói lời nào. Trên mặt vẫn là vẻ cung kính như cũ, nhưng đáy lòng vẫn hiện lên vẻ cay đắng. Lúc trước ở Chu gia, tu vi của Triệu Vô Tà cũng chỉ là Trúc Cơ Đại viên mãn, không khác gì Lục Hàn. Thế nhưng hôm nay, chẳng qua là không bao lâu, Triệu Vô Tà đã đứng ở nơi làm cho Lục Hàn cả đời cũng vậy.

Nguyên Anh kỳ có bao nhiêu thiên tư trác tuyệt tu sĩ, gần ngàn trăm năm đã có thể tấn thăng lên cảnh giới Kết Đan Tông Sư. Càng có không ít tu sĩ yêu nghiệt, có thể trong vòng hơn mười năm đã tấn thăng lên Kết Đan Tông Sư nhưng vẫn như cũ, không biết bao nhiêu tu sĩ cuối cùng đều ở dưới bình chương kia.

Tàng bình chương Nguyên Anh kia, quả thực giống như một cái rãnh trời, làm cho bao nhiêu tu sĩ chỉ có thể chờ đợi đại nạn tiến đến hóa thành cát vàng. Nhưng thanh niên trước mắt này, trong thời gian ngắn như vậy, lại tấn thẳng đến cảnh giới kia. Lúc này hẳn không chút hoài nghi, cảnh giới của Triệu Vô Tà chính là Nguyên Anh kỳ, loại ánh mắt này xuyên thấu hồn phách. Ngoại trừ cường giả Nguyên Anh kỳ, những tu sĩ khác không có khả năng phát ra.

Đứng ở phía sau Triệu Vô Tà, Lục Hàn dùng lực lượng tinh thần mạnh mẽ đem thương thể trong cơ thể lần lượt áp chế xuống, ở trước mặt Triệu Vô Tà. Gã nhất định phải chống đỡ, gã cũng không biết vì cái gì, mặc dù gã biết, cưỡng ép áp chế thương thể sẽ làm thương thể càng thêm nghiêm trọng, gã vẫn muốn mạnh mẽ áp chế thương thể trong cơ thể xuống.

“Vù vù vù”.

Đột ngột dị thường, trên không trung bỗng nhiên xuất hiện một âm thanh lạ thường. Lúc âm thanh này phát ra, một thanh trường kiếm đỏ như máu dĩ nhiên bị Triệu Vô Tà nhả ra từ miệng. Thân kiếm màu đỏ máu của Nhân Trùng hiện ra giữa không trung, trên thân kiếm hiện lên đầy thân thể sâu bọ đang vận vẹo đỏ như máu.

Lúc này chén kiếm Nhân Trùng đã hoàn toàn khác với chén kiếm của Nhân Trùng trước kia, trước đó ở đại hội Ma đạo ngàn năm đã gặp qua Nhân Trùng Kiếm trong tay Triệu Vô Tà.

Nhưng lúc này, Nhân Sa Kiếm vừa xuất hiện, ánh mắt Lục Hàn không tự chủ được mà bị hấp dẫn.

Ánh mắt rơi vào trên Nhân Tử Kiếm, một Huyền Nhất lập tức bị những thân trùng vận vẹo trên thân chén kiếm hấp dẫn. Vốn dĩ có trăm đầu trùng chung không người, lúc này lại có ước chừng ba mươi một đầu nhân trùng chung vô cùng ngưng thực. Tựa như đã ngưng tụ thành thực thể, khi Lục Hàn nhìn kỹ thì những con huyết trùng phía trên Cốc Kiếm tựa như sống lại toàn bộ.

Từng đoàn từng đoàn huyết vụ đột nhiên từ trong chén kiếm của người Triệu Vô Tà tràn ra, bên trong mỗi một đoàn huyết vụ, đều có một con côn trùng thân thể huyết hồng vô cùng vặn vẹo. Những chén nhân trùng này bò ra từ trong thân kiếm.,
Đều có chung một đặc thù, chính là những ngũ quan trên đầu thân trùng kia. Hiện tại ở trước mặt Lục Hàn. Tại nụ cười nanh ác của Triệu Vô Tà lộ ra ở khóe miệng, thân thể những huyết trùng kia đã Lục Hàn vây quanh ở chính giữa.

“Chúng sinh pháp tướng “

Thanh âm nhàn nhạt từ trong miệng Triệu Vô Tà vang lên giữa không trung. Khi hắn vừa nói xong, thân thể huyết trùng bắt đầu vặn vẹo kịch liệt. Ngũ quan huyết trùng cũng bắt đầu biến hóa, mặc dù khuôn mặt đó vẫn là khuôn mặt, nhưng khí tức lộ ra phía trên lại thay đổi trong nháy mắt.

Tất cả cảm xúc đều hiện ra, từng khuôn mặt kia, thật giống như toàn bộ chúng sinh bên trong hồng trần đều thể hiện ra. Ánh mắt Lục Hàn khi tiếp xúc đến gương mặt phát phối, liền hiện lên một ý niệm cảnh giác, thế nhưng ngay sau đó, ý niệm này đã bị chính gã tự mình bóp tắt, lại qua một phương, Lục Hàn đã hoàn toàn đắm chìm trong chúng sinh pháp tướng.

Trên không trung, Triệu Vô Tà không hề sợ người khác rình mò, mặc cho ba mươi một con Nhân Chung vây lấy Lục Hàn ở trung tâm. Theo sự biến hóa của Tướng Trận, vẻ mặt của Lục Hàn Lập lúc này cũng không có gì thay đổi.

Cuối cùng rồi rầm chia sẻ dụng phần lãi tám năm.

Nó cũng đang biến hóa, cuộc đời của nó giống như đã được thay đổi trong mấy nhịp thở này.

“Cái này tính là lễ gặp mặt nhỏ của ta sao, a, nếu như ngươi có thể ra trận.”

Toàn thân Triệu Vô Tà một chút sát khí cũng không có, hắn ta xoay người lại, không thèm nhìn cảnh tượng phía sau nữa. Mặc cho Lục Hàn ở trên không trung, thân ở trong chúng sinh pháp trận, khí tức trên người kịch liệt dao động.

“Hô điện,” Không trung xuất hiện tiếng gió, nhưng lại không thấy thân hình Triệu Vô Tà trong đám mây trắng. Chỉ còn lại

một đám huyết vụ lớn, thân hình Lục Hàn đang ngồi xếp bằng, khí tức trên người kịch liệt dao động. Biểu tình trên mặt quả thực phong phú đến cực điểm. Theo sự biến hóa của chúng sinh pháp tướng trận, biểu lộ trên mặt hắn cũng không ngừng biến hóa.

bi thương, vui sướng, bất đắc dĩ, hận ý: “Thật là cả đời đều thay đổi, Lục Hàn dường như đang trải qua tất cả mọi chuyện. Tướng trận của chúng sinh pháp này là Triệu Vô Tà lâm thời nảy lòng tham, cố ý giúp hắn đạt được Lục Hàn, nhưng cũng có cái giá phải trả. Triệu Vô Tà không hổ là ma đầu, cho dù muốn có chỗ tốt cũng phải để người khác chịu đựng nguy hiểm tính mạng.

Đó chính là chúng sinh pháp tướng trận, tuy Triệu Vô Tà đã đánh tan sát ý trong đó, thế nhưng thân hãm trong chúng sinh pháp tướng trận. Nếu tâm trí không kiên định, không thể thoát ly ra kịp. Trả giá thì rất lớn, tâm thần trầm luân, vĩnh viễn cũng không thể thức tỉnh. Đây chính là đánh đổi. Nhưng nếu như Lục Hàn có thể thoát khỏi chúng sinh pháp tướng trận, đạt được chỗ tốt sẽ rất lớn.

Nhất niệm thiên đường nhất niệm địa ngục, chính là nói như vậy rồi.

Bây giờ tu vi của Triệu Vô Tà tăng vọt, cái tính cách tùy tính kia lập tức liền hiện ra. Vậy mà vô thanh vô tức đem Lục Hàn nhét vào Pháp Tướng chúng sinh, sau đó cũng không quan tâm hắn nữa, liền đem hắn để ở trên không trung kia, còn chính hắn thì rời đi nơi khác.

Khoảng cách mấy ngàn dặm đối với một tu sĩ Kết Đan trung kỳ cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi. Tu sĩ có tướng mạo không khác là chuột kia, sau khi biết được thủ đoạn tanh máu của Triệu Vô Tà liền bắt đầu chạy trốn, chạy về phía tông môn của mình thiếu chút nữa đã thi triển phương pháp Huyết độn.

“Mau khai trận pháp, bốn trưởng lão muốn gặp gia chủ...”

Độn quang bay tới, thoáng cái đã dừng ở trên không sơn môn Lưu gia. Trung niên nhân kia cũng bất chấp mọi thứ, trong

miệng hô to. Sau khi hắn vừa nói xong, trận pháp cấm chế trên không của sơn môn Lưu gia lập tức mở ra, còn chưa đợi hắn bay vào, một đám người đã từ bên trong bay ra.

Một lão giả trong đó mặt mũi đầy vẻ lo sợ, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên hung quang. Nhìn qua lão giả này không giống hạng người dễ đối phó mà giống như gia chủ của một gia tộc ma đạo. Tu vi của lão giả này là Kết Đan hậu kỳ, đám con cháu phía sau có tu vi cao cũng tìm không được mấy người. Nhưng cũng giống như một gia tộc ma đạo thực lực không cao, khó trách muốn trở thành phụ thuộc Lục gia mới có địa vị như vậy.

“Đại trưởng lão, xảy ra chuyện gì. Tiểu súc sinh kia đâu rồi.

Kỳ lão giả cũng không quản chuyện gì khác, há mồm hỏi trung niên nhân Lục Hàn kia. Đáng tiếc trung niên nhân này làm sao còn nhớ rõ cái gì là Lục Hàn, trong lòng đều là do Triệu Vô Tà phát tay lấy đi mạng của hơn mười đệ tử kia. Lúc này nghe gia chủ đặt câu hỏi, cũng mặc kệ trả lời có phải vấn đề kia hay không.

“Gia chủ nhanh, nhanh bẩm báo Chu gia, nói tên Triệu Vô Tà kia xuất hiện ngay bên ngoài ngàn dặm.”

Trên khuôn mặt chuột của người trung niên đều lộ vẻ kinh ngạc, nhưng lời vừa thốt ra lại khiến khuôn mặt của lão giả tiều tụy kia thay đổi, ra vẻ phấn khích. Không chỉ ngay tên đệ tử phía sau lão mà còn giống như: Thắng Nhị hiện lên vẻ hưng phấn. Năm đó trong đại hội gia tộc Ma đạo, Triệu Vô Tà giết thiếu chủ Chu gia Chu Giác, bị toàn bộ Chu gia đuổi giết.

Tuyên bố truy sát lệnh bài, chỉ cần có thể phát hiện Triệu Vô Tà là có thể được hậu hĩnh vô cùng. Hôm nay chuyện tốt này lại bị Lưu gia bọn họ gặp được, bọn họ tự nhiên hưng phấn khó giải thích được. Người trung niên kia vừa thấy vẻ hưng phấn trên mặt gia chủ và những đệ tử kia, vừa nghĩ lại đã biết trong lòng bọn họ đang nghĩ gì.

Nhất thời trong lòng hắn trở nên khẩn trương, nếu như hắn chưa từng thấy qua thủ đoạn của Triệu Vô Tà, có lẽ lúc hắn nghe thấy được chuyện Triệu Vô Tà, cũng sẽ lộ ra vẻ hưng

phần như thế, nhưng hắn đã từng thấy qua thủ đoạn tanh máu của Triệu Vô Tà. Khi hắn phát tay, chỉ là một mảnh kiếm khí đỏ như máu, thế nhưng hơn mười đệ tử của hắn ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có đã bị chém thành hai đoạn rồi.

“Gia chủ, nhanh đi bẩm báo Chu gia, nếu không khi tên sát thần kia đuổi tới, Lưu gia chúng ta sẽ xong đời, nhanh thôi.”

Trên khuôn mặt trung niên nhân tràn đầy vẻ lo lắng, cũng bất chấp tôn ti phân chia cao thấp, trực tiếp lên tiếng nói với lão giả lưng còng kia. Vẻ lo lắng trên mặt người trung niên còn có giọng điệu gấp gáp lập tức nhắc nhở lão giả, lúc này hắn mới giật mình nhớ ra, coi như là hắn phát hiện Triệu Vô Tà.

Lấy thực lực của Lưu gia hắn, căn bản cũng không làm gì được Triệu Vô Tà. Nếu như đi tìm Triệu Vô Tà, chỉ sợ không cần ngày sau Lục gia động thủ, hung danh kia sẽ chấn động cả Thiên Vân đại lục, sát thần đó sẽ hủy diệt toàn bộ Lưu gia hắn. Chính Nguyên tông hắn biết, tiên đạo đại phái, thực lực so với ngũ đại gia tộc Ma đạo cũng không kém một chút nào.

Nhưng tiên đạo đại phái cường đại như thế, chỉ trong một đêm đã bị tiêu diệt trên tay Triệu Vô Tà. Hành vi như vậy, Triệu Vô Tà thật ra hoàn toàn xứng với cái danh sát thần kia. Lão giả lưng còng phục hồi lại tinh thần, nhớ lại những ý niệm trong đầu hắn lúc trước, trong lòng không nhịn được toát ra mồ hôi lạnh, thân hình lập tức muốn quay lại bẩm báo cho Chu gia.

Lưu gia trước kia là phụ thuộc Lục gia, nhưng hiện tại đã là phụ thuộc của Chu gia. Các thế lực lớn của Ma đạo, mạnh được yếu thua, so với thế lực tàn khốc của mười vạn đại sơn độc trong yêu thú cũng không nhường bộ chút nào. Kẻ yếu không thể phản kháng cường giả, vì bảo mệnh, đành phải phụ thuộc vào dưới trướng cường giả.

Ngũ đại gia tộc Ma đạo đều có không ít phụ thuộc, trong đó Chu gia và Lục gia là nhiều nhất. Nhưng mà Lục gia cùng Chu gia tranh đấu, lúc này Lục gia rơi vào hạ phong, Lưu gia hắn cũng là gia tộc nhanh nhất đầu nhập vào Chu gia.

Chẳng qua ngay khi thân hình lão giả lưng còng đang muốn chuyển động thì một thanh âm thanh nhiên vang lên giữa không trung rồi vang lên giữa không trung của tông môn Lưu gia. Thanh âm này vô cùng quý dị, giống như người nói chuyện đang ở bên cạnh bọn họ.

“Lưu gia mau dùng lệnh của các người, tể kiếm...”

Giọng nói nhàn nhạt, tựa như người bình thường nói chuyện. Nhưng khi âm thanh vừa phát ra, một bóng người xuất hiện trên không trung, lại làm cho trên dưới Lưu gia đều kinh hãi khó hiểu, nhất là người trung niên kia, sau khi nhìn thấy Triệu Vô Tà đột nhiên xuất hiện cách đó không xa, vẻ mặt giống như thấy chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi, hai tròng mắt như muốn bắn ra.

“Chạy mau “

Ngoài dự đoán, Triệu Vô Tà vốn cho rằng sau khi hắn xuất hiện, người chạy trốn nhanh nhất hẳn là người kia, tướng mạo hèn mọn không gì sánh được. Người trung niên không nghĩ tới lại là lão giả lưng còng kia nhanh nhất. Mặc dù hắn chưa từng gặp Triệu Vô Tà, nhưng khi nhìn thấy Triệu Vô Tà thuần di xuất hiện lại thấy thanh trường kiếm màu đỏ máu trong tay Triệu Vô Tà.

Đầu óc cùng Triệu Vô Tà chém giết đều không có ý tứ. Thân hình lập tức hóa thành một đạo độn quang hướng bầu trời phía xa xa bỏ chạy, hẳn là tu vi Kết Đan hậu kỳ, tại Lưu gia là tu sĩ cường đại nhất.

Hắn hóa thân thành độn quang, trong vòng một hơi thở, thân hình của hắn đã biến mất hoàn toàn trên không trung, một màn này phát sinh, không chỉ Triệu Vô Tà kinh ngạc, ngay cả trên dưới Lưu gia, đều vô cùng kinh hãi nhìn gia chủ đại nhân đã bỏ chạy.

“Hừ, chạy trốn sao.”

Ánh mắt Triệu Vô Tà lóe lên vẻ tàn khốc, trên người đột nhiên tuôn ra sát khí như thủy triều. Tay hắn ta cầm một thanh trường kiếm màu huyết hồng đứng giữa không trung, sát khí khắp người không thể chống cự. Lúc này nhìn Triệu Vô Tà

chẳng khác nào một sát thần, chỉ riêng sát khí kia cũng đã khiến cho những đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ của Lưu gia đều không thể động đậy.

Điều kinh khủng nhất chính là sát khí của Triệu Vô Tà không nhằm vào bọn họ mà nhằm vào lão giả lưng còng đang chạy trốn nhanh nhất. Kết Đan Hậu Kỳ, Đại Tông Sư, độn quang là một đạo hắc quang. Khoảng cách ngàn dặm sau khi hóa thành độn quang đã bị xệt qua một chút. Nhưng mặc dù như thế, vẻ mặt của lão giả lưng còng lại càng thêm kinh hãi, vẻ sợ hãi trong mắt đã nồng đậm đến cực điểm.

“Nhiều cho người trốn sao.

Cơ hồ đồng thời, thanh âm vang lên ở trên không của Lưu gia tông môn, cũng vang lên bên tai Kỳ lão giả. Trong giọng nói của Triệu Vô Tà ngoại trừ sát khí ra, còn có vẻ khinh thường nồng đậm, ai cũng sợ chết. Nhưng sợ chết như thế, Triệu Vô Tà nhìn thấy vẫn là người đầu tiên. Dù sao cũng là một đại tông sư kết đan, lại là người đứng đầu một nhà, nhưng tốc độ chạy trốn lại nhanh hơn bất kỳ tu sĩ nào trong gia tộc.

Trong nháy mắt, thân hình Triệu Vô Tà đột nhiên biến mất trên không phía trên Lưu gia tông, kế tiếp huyền diệu lại xuất hiện. Dường như thân hình hắn chỉ hơi lung lay một chút mà thôi, cũng không có di động. Thế nhưng trung niên mặt chuột kia lại suy sụp, co quắp ngồi xuống, trên mặt lộ vẻ uể oải.

Hắn biết rõ gia chủ nhà mình đã bỏ mạng, thuận di. Đây là thân thông mà toàn bộ cường giả Nguyên Anh đều có thể thi triển, cũng là tiêu chí của cường giả Nguyên Anh, dưới thân thông thuận di thì trốn đi đâu cũng là uổng công. Vị gia chủ Lưu gia kia quả thực buồn cười, cũng không biết tu vi Kết Đan hậu kỳ như thế nào mà có được, mà trước mặt một cường giả Nguyên Anh lại bỏ chạy.

Chỉ sợ ngoại trừ Triệu Vô Tà thì không có tu sĩ nào có tu vi dưới Nguyên Anh Kỳ có thể bỏ chạy được. Triệu Vô Tà còn chưa tấn cấp lên Nguyên Anh kỳ đã dựa vào Ảnh Độn Huyết Độn, cộng thêm thủ đoạn trong cốc kinh. Có lẽ may mắn có thể chạy thoát khỏi tay cường giả Nguyên Anh, nhưng cũng chỉ là có thể thôi.

Huyết độn cùng với ảnh độn của Triệu Vô Tà, tốc độ độn cũng không xếp bằng so với thuận di.

Về phần lão giả lưng còng kia, muốn chết mà thôi.

“Không, ta không muốn chết cầu xin người, tha cho ta đi ăn gấp đi.”

Nhìn thấy lão giả mặt chuột Cố Nhiên trên mặt, những đệ tử Lưu gia kia đều biết chạy trời không khỏi nắng. Trong lòng sợ hãi đan xen, nhất thời lâm vào trong hỗn loạn. Đối mặt với một cường giả Nguyên Anh, ngay cả toàn bộ gia tộc cũng không tránh khỏi., Cũng đành bó tay. Đệ tử kia không quan tâm tới việc kinh ngạc động tới Triệu Xích Tà, có đệ tử cấp thấp tới đây cũng quỳ trên đất, hướng về hôn phách ngã quỳ. Muốn Triệu Vô Tà tha mạng cho bọn họ, nhưng có một số đệ tử lại không màng tất cả muốn chạy trốn.

Phóa sáu.

“Uống Xuyên!”

Trên không trung, khuôn mặt nhăn nhó của gã trung niên mặt chuột vốn đang chán nản bỗng nhiên hiện lên một tia ửng hồng. Trong đôi mắt của gã bắt đầu chớp động huyết quang.

“Vút”

Bỏ chạy rồi, quả nhiên vẫn chạy trốn. Về chán chường trên mặt người trung niên này lúc trước chẳng qua là giả vờ mà thôi, tâm trí của hắn mạnh hơn rất nhiều so với lão giả lưng còng kia. Biết được dưới thần thông thuận di của Triệu Vô Tà cho dù nhanh đến mấy cũng không thể chạy khỏi lòng bàn tay của Triệu Vô Tà, cho nên hắn dứt khoát không chạy trốn nữa.

Hiện tại trên dưới Lưu gia đều lâm vào trong hỗn loạn, hắn cuối cùng đã động.

Huyết Độn.

Huyết quang toàn thân đại thịnh, tên trung niên này vì chạy trốn chết nên cái gì cũng không quan tâm, hắn mạnh mẽ đem kim đan của mình chia làm hai nửa. Chân nguyên trong cơ thể bộc phát ra quả thực cực kỳ kinh khủng, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã nhảy vọt lên đến cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn.

Huyết quang nồng đậm tỏa ra trên người thậm chí chiếu sáng nửa bầu trời, trong nháy mắt liền biến mất.

Độn tốc quá nhanh, chỉ có tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn mới có thể thi triển độn tốc, người trung niên mặt chuột dùng một nửa kim đan đổi lấy độn tốc. Huyết quang lóe lên liền biến mất ở trước mặt Triệu Vô Tà, độn tốc so với lão giả lưng còng kia đâu chỉ nhanh gấp đôi.

Toái Đan Huyết Độn Thuật chỉ có tu sĩ ma đạo mới có thể thi triển độn pháp. Trung niên nhân mặt chuột thi triển độn tốc này, đánh vỡ một nửa Kim Đan của mình, đổi lấy độn tốc của tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn mới có thể thi triển ra. Nhưng cái giá chính là, tu vi của hắn sẽ giảm xuống đến hai cảnh giới, Kết Đan trung kỳ. Thoáng một cái sẽ hạ xuống cảnh giới Trúc Cơ Đại viên mãn, hơn nữa ngày sau muốn khôi phục lại phải trả một cái giá thật lớn vô cùng.

Chỉ có tu sĩ ma đạo mới có thể thi triển độn pháp như vậy, công pháp tu sĩ tiên đạo chú trọng ở tâm cảnh tu luyện, nếu là đánh vỡ một nửa kim đan. Muốn khôi phục đến cảnh giới lúc trước chỉ sợ sẽ vô cùng gian nan, so với tu sĩ ma đạo thì gian nan hơn không biết bao nhiêu lần.

“Vù vù, vù vù vù.”

Cái mặt chuột kia vừa đi, toàn bộ những đệ tử gia tộc còn lại đều hành động. Dưới uy hiếp tính mạng, những đệ tử này cho dù có cấp thấp tới đâu, cũng đều muốn chạy trốn. Thậm chí có một số đệ tử, rõ ràng sử dụng thuật Đằng Không của lục địa, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi, muốn thoát khỏi chân Sát Thần kia.

Triệu Vô Tà cầm trong tay Nhân Trùng chén kiếm, trôi lơ lửng ở trên không của Lưu gia tông môn, khóe miệng mang theo một tia vui vẻ tàn nhẫn. Tựa như hoàn toàn nhìn thấy những cảnh tượng vô cùng hỗn loạn phía dưới kia, hai mắt nhắm nghiền giống như đang hưởng thụ tất cả những điều này.

,

“Vù vù vù “

Huyết hồng độn quang xẹt qua không trung, vân khí trên bầu trời bị đạo độn quang này xông lên, lập tức tiêu tán. Bên trong đạo độn quang kia, có một tu sĩ trẻ tuổi khuôn mặt anh tuấn vô cùng. Chỉ là sắc mặt rất là tái nhợt, khóe miệng còn mang theo một tia vết máu, vốn cũng đã bị thương. Còn mạnh mẽ thi triển huyết độn, khóe miệng tu sĩ này không ngừng tràn ra huyết dịch đỏ sẫm, thoát nhìn có chút thê thảm.

Nếu lúc này Triệu Vô Tà ở đây nhất định có thể nhận ra tu sĩ trẻ tuổi này là ai. Ngày xưa lúc Triệu Vô Tà tham gia thí luyện ở Chu gia, gặp qua không ít người. Đặc biệt ở trong Huyết Đăng, lại là thiếu chủ Lục gia, Lục Hàn. Lúc đó tham gia thí luyện với Triệu Vô Tà, Lục Hàn vẫn chỉ là tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn.

Bất quá đã qua lâu như vậy, Lục Hàn rốt cuộc vẫn là tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan Sơ Kỳ. Chẳng qua không biết vì cái gì, nhìn qua có chút thê thảm, không ngừng chịu chết còn muốn cưỡng ép thi triển Huyết Độn. Hơn nữa còn là trốn ra từ trong tông môn Lưu gia, phải biết rằng Lưu gia chính là phụ thuộc Lục gia hãn, làm sao có lá gan để cho chủ tử Lục gia bị thương.

Trên thực tế cũng đã phát sinh, người bị thương Lục Hàn, chính là người của Lưu gia. Lục Hàn xuất ngoại làm việc, đi ngang qua Lưu gia, bị Lưu gia gia gia gia gia chủ giữ lại. Nhưng mà Lục Hàn không nghĩ tới Lưu gia chủ lại dám ám hại hãn, hãn mang theo toàn bộ tùy tùng chết hết, chỉ có hãn miễn cưỡng thi triển huyết độn chạy thoát.

Đáng tiếc hãn dù sao cũng là thân thể trọng thương, mạnh mẽ thi triển huyết độn, vốn là không thể bay được bao xa. Mấy ngàn dặm bầu trời qua đi, độn tốc của hãn đã chậm lại, mặc cho hãn thúc dục thể nào cũng không làm nên chuyện gì. Cũng ngay lúc này, phía sau hãn, hơn mười đạo độn quang xuất hiện. Mặc dù vẫn còn xa, nhưng nhìn tâm tình, chỉ sợ sau một lát là có thể đuổi kịp.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Lục Hàn xuất hiện một tia tàn nhẫn, thân hình bỗng nhiên dừng lại, huyết quang vờn quanh trên người chậm rãi biến mất. Lộ ra thân hình của Lục Hàn,

sắc mặt trầm tĩnh nhìn hơn mười đạo độn quang đang nhanh chóng tiếp cận.

“Ha ha ha ” Thiếu Chủ đại nhân, như thế nào lại không chạy trốn. Bốn trưởng lão còn muốn, nếu thiếu chủ độn tốc nhanh hơn chút nữa, bốn trưởng lão sẽ không đuổi theo. Không nghĩ tới thiếu chủ có thể dừng lại, làm cho thuộc hạ rất là giật mình.”

Người chưa đến, thanh âm âm âm dương quái khí đã xuất hiện ở không trung. Một chục đạo độn quang chớp mắt từ đằng xa phóng tới, bất quá chỉ là phiến vôi vàng, xuất hiện ở trước mặt Lục Hàn. Phía trước một đạo độn quang tỏa ra quang mang, lộ ra một trung niên nhân thân hình hèn mọn bỉ ổi như chuột.

“Lưu Thử, là ai cho Lưu gia lá gan lớn như vậy nói đi.”

Trên mặt Lục Hàn tràn đầy vẻ tàn khốc, trên người cũng mờ hồ truyền ra sát khí lạnh lẽo vô cùng, giống như tiện tay đều sẽ ra tay. Đôi mắt ngôi sao nheo lại, ánh mắt vô cùng hàn lãnh nhìn về phía trung niên nhân giống như chuột kia.

“Hắc hắc, thiếu chủ đại nhân, xin hãy tha thứ cho thuộc hạ đã mạo phạm. Chim khôn chọn cây mà sống, Lưu gia ta cũng là bất đắc dĩ. Mong Thiếu chủ đại nhân tha thứ cho, cùng thuộc hạ trở về đi.”

“Ha ha ha” ta đã sớm nói với phụ thân, người Lưu gia đều là lòng lang dạ sói. Phụ thân không nghe, vô duyên vô cớ nuôi một con sói mất trắng. Lưu Thử, không cần ta phải đoán, chủ nhân mới của người hắc là súc sinh Chu gia hả ha ha” Thật sự là một ổ rắn chuột, chột vật vì gian. Chim khôn chọn cành mà chết chẳng qua là một lão câu chó vầy đuôi mừng chủ mà thôi.

Cuối cùng chia sẻ sẻ, đọc xong chín lần mười phần kết cục...

Trên bầu trời, Lục Hàn như nghe được truyện cười tốt nhất thế gian, cất tiếng cười ha hả. Lời nói ra, ánh mắt người trung niên tướng mạo giống như chuột dựng gàn như muốn lòi ra.

Chương thứ hai trăm năm mươi lại tới thành Hoàng Kim.

Sâu trong bạch vân, một đoàn huyết vụ lơ lửng, thỉnh thoảng có thể thấy huyết vụ quay cuồng. Nhưng như thế nào cũng không biết bên trong rốt cuộc có cái gì, cũng không biết bên trong sinh ra cái gì. Nhưng bên cạnh đoàn huyết vụ này lại có một người thanh niên đang đứng, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, nhìn chăm chú vào đoàn huyết vụ. Khuôn mặt thanh tú., Quần áo vải bố, Bạch Triết chân trần. Chính là Triệu Vô Tà, trong lòng cũng không biết đang nghĩ cái gì. Ánh mắt hắn ta vẫn luôn rơi vào đoàn huyết vụ kia. Lúc này trong phút chốc, có một người đang ngồi xếp bằng, mà quanh người hắn ta có chừng ba mươi một con huyết trùng đang chậm rãi di chuyển.

Ba mươi một Nhân Trùng chén này, gương mặt ngũ quan không ngừng biến hóa, hiển lộ tất cả cảm xúc trên mặt ba mươi một cái.

Yêu, hận, tình cảm của tất cả sinh linh đều diễn ra trên ba mươi một khuôn mặt. Chúng sinh cũng như thế, ngồi xếp bằng trên người họ. Trên khuôn mặt cực kỳ anh tuấn cũng đồng dạng biến hóa tâm tình bất định, hoàn toàn đắm chìm ở trong đó.

“Không sai biệt lắm”.

Bỗng nhiên Triệu Vô Tà xoay người lại, cũng không nhìn đoàn huyết vụ kia nữa mà chậm rãi mở miệng, một thanh huyết sắc tiểu kiếm chậm rãi từ trong miệng hắn đi ra. Trong lúc huyết quang lóe lên, huyết hồng tiểu kiếm đón gió lớn lên, trong nháy mắt biến thành một thanh trường kiếm hình dạng quái dị. Trên thân trường kiếm huyết hồng hiện lên rậm rạp huyết trùng, nhưng trong đó ngoài một chỗ trống còn có cái huyết trùng còn sót lại thì đều là hư vô.

Bất quá trong thân kiếm kia, còn có một huyết trùng là ngưng thực, mặc dù không bằng ba mươi một con nhân trùng trong

huyết vụ. Nhưng cũng thật là thân thể ngưng thực, nhìn khuôn mặt, dĩ nhiên chính là Lưu gia đại trưởng lão đã bị mưa máu này hủy diệt. Người trung niên có một khuôn mặt chuột kia, tại thân kiếm trong nhân chung, khuôn mặt hắc vô cùng thống khổ.

Sau khi Nhân Trùng xuất hiện, đoàn huyết vụ trên không trung bỗng nhiên nổ tung, tựa như bị cái gì kích thích. Bàn tay Triệu Vô Tà chậm rãi vuốt ve trường kiếm huyết hồng trong tay, trong miệng lão cũng không biết nói ra ý tứ gì. Nhưng sau khi lão nói xong, đoàn huyết vụ cuộn cuộn càng thêm kịch liệt, tựa như muốn tràn vào trong thân kiếm của người Triệu Vô Tà.

Chỉ còn lại chút thời gian, nếu như sau một lát lục hàn ở trong trận không tỉnh lại, chỉ sợ sẽ không có cách nào tỉnh lại. Bị chúng sinh pháp tướng trận mê hoặc, Thiên Vân Đại Lục mặc dù cường giả không ít, nhưng so với Triệu Vô Tà cường hoành hiện tại cũng có rất nhiều. Nhưng nếu muốn giải trừ thủ đoạn của Triệu Vô Tà, chỉ sợ một cái cũng không tìm được.

Mặc dù là như vậy, nhưng trên mặt Triệu Vô Tà lại không có chút áy náy nào, chỗ tốt của hắn ta đã là hiếm thấy rồi. Còn về phần có thể đạt được chỗ tốt kia hay không, phải trả cái giá như thế nào thì phải xem bản lĩnh.

“Ầm ầm ầm “

Ngón tay bắn ra mũi kiếm đỏ như máu vào trong chén máu của Nhân trùng, lập tức phát ra tiếng nổ vang, mũi kiếm rung động cũng khiến đám sương máu kia càng thêm nổ tung. Giống như chỉ sau một khắc sẽ hoàn toàn biến mất, tràn vào bên trong độc trùng của người kia. Thế nhưng đúng vào lúc này, lục hàn bị ba mươi một con nhân trùng vây quanh rốt cục cũng có động tĩnh.

“Uống!”

Tựa như đang chịu đựng thống khổ gì đó, ngũ quan trên khuôn mặt anh tuấn của Lục Hàn vặn vẹo cùng một chỗ, sâu trong yết hầu phát ra tiếng hô trầm thấp. Theo từng đợt gập nhẹ của hắn, sương máu trên không trung vậy mà sinh ra biến hóa,

từng luồng khí tức huyết hồng dũng mãnh lao vào trong cơ thể Lục Hàn.

“Nghe.

Triệu Vô Tà không cần mở mắt ra cũng biết tình huống trong huyết vụ kia, lúc này nhìn thấy tình cảnh này khóe miệng lập tức xuất hiện ý cười. Trên tay không hề do dự, bàn tay chém ra, nhẹ nhàng phát một cái lên đoàn huyết vụ kia. Nhất thời một đoàn máu nhỏ thoáng chốc tách ra, lơ lửng ở trước người lục hàn.

Không có một điểm ngưng trệ, một đoàn huyết vụ nhỏ trôi nổi đến trước người lục hàn. Đồ Hàn mở miệng ra, một cổ hấp lực trống rỗng sinh ra, đem đoàn huyết vụ kia nuốt hoàn toàn vào trong bụng. Lục Hàn nguyên bản gương mặt còn dữ tợn vặn vẹo trở nên bình tĩnh lại, toàn thân trên dưới bắt đầu phun trào huyết quang.

“Boong boong boong “

Nhân trùng phát ra tiếng kêu, huyết vụ trong chén bao lấy ba mươi một con nhân trùng màu đỏ như máu lập tức lao vào trong thân kiếm. Trong nháy mắt, trên bầu trời lần nữa gió nhẹ mây nhạt, chỉ còn lại hai người đã bị vớt bỏ. Một người trôi nổi, một người khác đang ngồi xếp bằng trên không trung.

Thu hồi huyết vụ, Triệu Vô Tà xoay người nhìn lục hàn còn đang ngồi xếp bằng nhập định. Trong mắt hắn hiện lên một tia dị sắc. Vừa rồi lục hàn đã thoát khỏi sự khống chế của chúng sinh pháp trận, nếu không như thế, Triệu Vô Tà cũng sẽ không giúp hắn một tay. Lục Hàn coi như là nhân họa đắc phúc, trước khi gặp Triệu Vô Tà, liên tục bị trọng thương, cho dù có bình an trở lại lục gia, về sau tu vi cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Triệu Vô Tà chẳng qua chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào, chúng sinh pháp tướng trận nếu có thể thoát ra được thì sẽ đạt được một trong những chỗ tốt là một phần tinh thuần linh khí huyết khí của sinh linh Tiên Thiên vô cùng tinh thuần kia., Cổ ma đạo trên đời Triệu Vô Tà tu luyện, thủ đoạn chữa thương cũng không giống những tiên đạo chính đạo dựa vào đan dược. Đan dược chữa thương tốt nhất cũng không thể so với

linh khí tiên thiên sinh, từ khi ở trong chén kiếm luyện ra linh khí tiên thiên, Triệu Vô Tà cho dù bị thương cũng rất nhanh có thể khôi phục.

Lục Hàn hấp thu một đoàn linh khí sinh ra Tiên Thiên, thương thể khôi phục với tốc độ kinh khủng, khí thể trên người cũng bắt đầu tăng mạnh. Thu hồi lại ly kiếm, Triệu Vô Tà xoa tay một cái, Chung Hoàn Vô Cầu liền xuất hiện trên tay hắn.

Khóe miệng khẽ động, một sợi Nê Hoàn cung vô tội khóc trên mặt Triệu Xích Tà, phun trào nói lục ngọc bài trong ngọc bài một lát ánh sáng nhàn nhạt của “Diêu Song Xuyên, trôi nổi ở trước người sáu hàn, một lực lượng vô hình duy trì ngọc bài lẳng không trôi nổi.

Triệu Vô Tà cầm theo chén kiếm, sau khi để lại ngọc bài, thân hình lập tức hóa thành một đạo huyết ảnh. Độ cong vắn vẹo quỷ dị, ngay lập tức biến mất trên không trung, cách ngàn dặm. Hư không bỗng nhiên xuất hiện một cái khe, từ bên trong chậm rãi đi ra một người. Đó chính là Triệu Vô Tà, chỉ là lúc này Triệu Vô Tà dường như có gì đó không đúng.

Sau khi ra khỏi hư không, diện mục Triệu Vô Tà bắt đầu biến hóa, khuôn mặt vốn thanh tú bắt đầu trở nên hèn mọn bỉ ổi. Vô cùng hèn mọn bỉ ổi, khí tức lạnh nhạt trên người tựa như không hề uy hiếp cũng bắt đầu biến hóa. Nó nhìn về phía một loại khí tức mỏng manh đang lan tỏa, vài gai cũng biến mất, mặc một thân áo bào đen đầy vết máu.

Quang mang lập lòe, Triệu Vô Tà biến mất, sau một khắc xuất hiện trên không trung. Thế mà lại là một người trung niên tướng mạo hèn mọn vô cùng, như một con chuột lớn, chỉ là khóe miệng người trung niên này trước ngực tràn ngập vết máu đỏ thẫm. Rõ ràng là vị đại trưởng lão Lưu gia kia, đã trở thành người trung niên nhân chung.

“Trung niên mặt chuột, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị, trong tay cầm một thanh trường kiếm huyết hồng, bàn tay xò ra chậm rãi vuốt ve Nhân Trùng Kiếm trong tay. Theo bàn tay hắn di động, trên thân kiếm màu huyết hồng của Nhân Chung Kiếm lại bắt đầu chớp động hào quang.

Từng sợi khí tức huyết hồng quán quanh ngón tay người này, một đoàn huyết vụ chậm rãi từ trong thân kiếm lơ lửng đi ra.

“Chớp mắt.”

Bên trong huyết vụ, một con người mở ra miệng máu dữ tợn, phát ra tiếng kêu tê tê. Cảm nhận tiếng rít mơ hồ từ hư không truyền đến, Triệu Vô Tà đã biến thành người trung niên mặt chuột Triệu Vô Tà bỗng nhiên mở miệng ra. Đoàn huyết vụ kia dưới một luồng lực lượng vô hình thúc đẩy, đi vào trong miệng Triệu Vô Tà.

Nuốt vào đoàn huyết vụ kia, khí tức Triệu Vô Tà hoàn toàn biến hóa, hoàn toàn không thấy khí tức của Triệu Vô Tà lúc trước. Lúc này trên không trung, hình như thật sự không tồn tại Triệu Vô Tà, chỉ có trung niên mặt chuột kia. Mặc kệ là ai, cho dù là người trung niên thân cận nhất, cũng không thể phân biệt.

Tu sĩ bị luyện chế thành chén nhân trùng, chỉ cần Triệu Vô Tà nguyện ý thì có thể hoàn toàn biến thành tu sĩ kia. Bất kể là tu vi, khuôn mặt hay khí tức, đều giống nhau như đúc, hoàn toàn là trung niên nhân mặt chuột sống lại, cho dù là trí nhớ lúc còn sống cũng hoàn toàn phục chế.

Biến thành trung niên mặt chuột, tu vi Triệu Vô Tà coi như đã biến thành Kết Đan trung kỳ. Cũng không thi triển thuật di thần thông, khoe miệng cười lạnh. Trên người đột nhiên tuôn ra vô tận huyết quang, trong nháy mắt thân hình hóa thành một đạo huyết quang, dùng Kết Đan đại viên mãn độn về một hướng.

Hóa thân Huyết Độn Triệu Vô Tà hóa thành người trung niên mặt chuột, lại thi triển Huyết Độn bay về phía người trung niên định bỏ chạy. Tốc độ Kết Đan Đại viên mãn nhanh đến mức nào, cho dù là trong khoảng cách vạn dặm thì cường giả Kết Đan Đại viên mãn cũng chỉ mất thời gian nửa nén hương mà thôi.

Một canh giờ sau, Hoàng Kim Chi Thành vẫn là lần đầu tiên Triệu Vô Tà nhìn thấy cảnh tượng này. Lộng lẫy xa hoa, rất khó tưởng tượng, hai loại khí tức có thể hợp lại với nhau. Cả

tòa thành đều có màu hoàng kim, tại Thiên Vân Đại Lục, thanh danh vang xa.

Chẳng qua hôm nay Triệu Vô Tà đã là cường giả Nguyên Anh, chẳng những thấy qua hình dáng Thiên Lang điện của yêu thần trong mười vạn đại sơn mạch trong Thiên Lang điện. Cũng đã gặp được tông môn Thần Tiêu đạo tông, lúc này lại gặp Hoàng Kim chi thành, cảm giác bất quá cũng chỉ như thế mà thôi.

“Vút”

Xa xa trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ vang, những đệ tử chịu trách nhiệm thủ vệ trên tường thành Hoàng Kim rối rít kinh hãi, kinh ngạc nhìn một đạo huyết quang đang nhanh chóng bay tới ở xa xa. Tu vi của đám đệ tử Chu gia đều được coi là mạnh mẽ, kiến thức cũng bất phàm, vừa nhìn đạo độn quang đỏ như máu kia là biết ít nhất người tới cũng có tu vi Kết Đan tông sư, Lập Hối đã có đệ tử tìm tới các trưởng lão trong tộc.

“Mau mở cửa thành thành ta là bằng hữu trưởng lão các người”, huyết quang tản ra, từ bên trong ngã ra một người trung niên toàn thân vết máu, khoe miệng trước ngực đều là vết máu đỏ thẫm vô cùng, quả thực chặt vật vô cùng. Chẳng qua cho dù là như thế, cũng không che dấu được khí tức hèn mọn trên người trung niên này, nhất là gương mặt chuột kia. Thật sự làm cho người ta không nổi một chút hảo cảm, là dần dần tuy hấn kêu thành tiếng, trên tường thành kia lại không ai để ý tới hấn.

Các đệ tử đều dùng một loại ánh mắt bất thiện hay sợ hãi nhìn hấn, Huyết Độn tán đi, tu vi của hấn cũng hiển lộ ra. Nhưng mà theo thời gian trôi qua, khí tức của hấn bắt đầu yếu đi, hơn nữa là kịch liệt yếu đi. Bất quá ngán ngủ lặp lại, khí tức tu vi của hấn từ Kết Đan trung kỳ rơi xuống trúc cơ đại viên mãn.

Chương thứ hai trăm năm mươi ba, thù

Trung niên mặt chuột không biết là bởi vì thương thế hay là bởi vì thấy đệ tử trên tường thành của tòa thành hoàng kim mà không mở cửa thành mà tức giận công tâm, há mồm phun ra một ngụm máu đỏ thẫm. Trước ngực lần nữa bị nhuộm thành màu đỏ như máu, trên khuôn mặt chuột tràn đầy vẻ bi phẫn, tuy nhiên cũng không dám làm ra, chỉ vẫn rống to như cũ.

“Tại hạ chính là tại hạ...”

“Hắn là bằng hữu của bốn tọa, còn không tiếp dẫn vào thành.”

Trung niên mặt chuột đang muốn mở miệng nói ra thân phận của mình, nhưng lời của hắn còn chưa ra khỏi miệng, một thanh âm uy nghiêm bỗng nhiên vang lên. Thoáng cái cắt ngang lời hắn, trên tường thành Hoàng Kim thành bỗng nhiên xuất hiện một lão giả, một thân khí tức uy nghiêm đang đứng ở chỗ nào hiển lộ ra khí tức là Kết Đan hậu kỳ.

“Hàng cầu thang trời.”

Lão giả này ở địa bàn Chu gia tựa hồ không thấp. Hắn vừa xuất hiện, những đệ tử trên tường thành kia đều khom người hành lễ với hắn. Sau khi hắn mở miệng, Hoàng Kim thành mới bay ra từng phiến ngọc nhỏ, long lanh trong suốt, vừa nhìn liền biết phẩm chất không thấp. Sau khi bay ra, trên không trung giống như có một bàn tay lớn vô hình, tự động sắp xếp chỉnh tề những phiến ngọc kia.

Cầu thang bạch ngọc dừng trước mặt trung niên mặt chuột, trung niên mặt chuột hầu như là cả lăn lăn bò bò lên thang bạch ngọc, sau đó đi vào Hoàng Kim thành. Lão giả kia vừa tiến vào trong thành Hoàng Kim liền xuất hiện trước mặt trung niên mặt chuột. Cũng mặc kệ những đệ tử trên tường thành âm thầm kinh dị nhãn quan sát, một phát bắt được hắn liền hóa thành độn quang bay về phía nội thành.

“Đại trưởng lão, Lưu gia ta tiêu rồi a.”

Độn quang đáp xuống một cung điện thật lớn trong nội thành hoàng kim, thân hình từ trên tay lão giả Kết Đan Hậu Kỳ thoát

ra. Trung niên mặt chuột lập tức ngồi phệt xuống sàn nhà do hoàng kim Thiên Dương phủ xuống, vết máu toàn thân dưới chân núi nhuộm đỏ một mảng vô cùng xa hoa.

Nhìn qua rất thâm, hoàn toàn không có dáng vẻ gì của Kết Đan Tông Sư cả. Bên trong hai hốc mắt còn có vẻ sợ hãi chưa tiêu tan, giống như gặp phải chuyện gì đó khiến hắn vô cùng sợ hãi. Đứng ở phía sau trung niên mặt chuột kia, toàn thân đều là khí tức hung lệ, là cường giả Kết Đan Hậu Kỳ.

Chán ghét nhìn thoáng qua mặt chuột xụi lơ trên mặt đất, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra, nhưng tiếng quát ra khỏi miệng lại không nhẹ.

“Rốt cuộc là có chuyện gì.”

Có lẽ là bị lão giả lạnh giọng quát hỏi hù dọa, trung niên mặt chuột mềm nhũn trên mặt đất kia bắt đầu lớn tiếng nói những tao ngộ bi thảm Lưu gia gặp phải.

“Tại hạ vốn phụng mệnh gia chủ đi đuổi giết tiểu súc sinh sáu nhà kia, thế nhưng không nghĩ tới giữa đường lại được một người cứu. Người này vậy mà “sao” lại là...”

“Là ai “

Trên mặt lão giả Kết Đan hậu kỳ hiện ra vẻ thiếu kiên nhẫn, lại lạnh lùng quát hỏi. Nhất thời làm cho trung niên mặt chuột run lên, lúc này mới nhớ ra nơi này chính là Hoàng Kim thành. Mặc dù là chủ nhân nhưng cũng phải hiểu được cách lấy lòng mới được, trung niên mặt chuột kia sạch sẽ như pháo liên châu, nói hết mọi chuyện ra.

“Là Triệu Vô Tà là tên Sát Thần kia, phát tay liền giết hơn mười đệ tử Lưu gia ta. Tại hạ liều chết mới trốn về được Lưu gia, nhưng không nghĩ tới lại bị giết chết.

“Triệu Vô Tà là cái gì”

Sau khi lão giả Kết Đan hậu kỳ nghe được trung niên mặt chuột nói ra ba chữ Triệu Vô Tà, trên mặt liền lộ ra vẻ kinh hãi và vui mừng như điên. Câu nói tiếp theo của trung niên mặt chuột thật ra không có gì quan trọng, mặt mày đầy vẻ không kiên nhẫn nghe xong quá trình Lưu gia bị diệt.

“Đi tới gặp thiếp thân “

Trung niên mặt chuột kể nửa ngày, sau khi kể xong quá trình Lưu gia bị diệt, trước mắt hoa lên, lão giả kia lại nắm lên trung niên nhân mặt chuột., Hướng về một cung điện to lớn vô cùng ở chính giữa mà đi. Thân hình còn chưa đến gần nơi nào, liền có thể cảm thấy từng luồng từng luồng khí tức Đế Hoàng như thủy triều dâng trào không ngớt. Trung niên mặt chuột vốn đã bị trọng thương, bị khí tức Đế Hoàng tựa như thủy triều kia xông lên, nhất thời thương thể liền áp chế không được.

“Phốc “

Lại phun ra một ngụm máu đỏ thẫm, lần này không chỉ là bản thân người trung niên mặt chuột mà còn ngay cả cái kia. Áo bào đen trên người lão giả Kết Đan hậu kỳ cũng bị huyết dịch nhuộm đỏ.

“Hừ, nuốt vào cho ta!”

Lão giả Kết Đan hậu kỳ đầy người khí tức hung hãn, vừa nhìn đã biết không phải hạng người dễ đối phó. Trung niên mặt chuột phun ra huyết dịch nhuộm đỏ áo bào, trên mặt nhất thời hiện ra tức giận, bất quá lại nhớ tới lời lão vừa mới nói ra. nộ khí trong lòng bị lão cưỡng ép áp chế xuống, đồng thời lòng bàn tay lóe lên hào quang, một viên đan dược toàn thân màu đỏ son bị lão ném tới trong tay trung niên mặt chuột.

Sau đó sẽ lại mặc kệ hắn, chỉ là đem độn quang thi triển ra, đem thân hình trung niên nhân mặt chuột toàn bộ vây vào trong độn quang, hai người vội vã đi tới trung tâm cung điện lớn nhất kia. Lúc này trung niên nhân mặt chuột cũng đem viên thuốc kia nuốt vào, khí tức trên người bắt đầu trở nên an ổn.

“Đan dược thượng phẩm.”

Trên khuôn mặt xấu xí của người trung niên mặt chuột xuất hiện vẻ kích động, thương thể của hắn vì viên đan dược thượng phẩm mà bắt đầu khôi phục. Lưu gia chẳng qua chỉ là một gia tộc ma đạo có thực lực trung đẳng, tuy rằng trong gia tộc cũng có đan dược thượng phẩm, nhưng đều là của gia chủ nhà, rất ít người có thể tới tay hắn.

Lão giả Kết Đan hậu kỳ kia vừa thấy vẻ kích động trên mặt trung niên nhân mặt chuột, khóe miệng càng thêm đậm vẻ khinh bỉ. Nhưng khóe mắt cũng hiện lên một tia tiếc nuối, thượng phẩm đan dược, cho dù là hắc cũng không nhiều lắm. Hôm nay lại lãng phí trên người một phế vật, nếu không phải tin tức hắc nói, chỉ lẳng lặng hắc đã sớm nói ra.

Cuối cùng hai người chia ra mà đánh cuộc một trăm năm mươi âm cuối cùng.

Hắc ném đi.

Vừa rồi, hắc cũng nghe rõ Lưu gia bị hủy diệt như thế nào, trong lòng hoảng hốt không lo được thứ gì khác mà dẫn theo hắc đi gặp gia chủ. Hắc xem ra, hiện tại trung niên nhân mặt chuột, ngay cả kết đan kỳ cũng không giữ được, tên phế vật phí hắc một viên thượng phẩm đan dược, quả thực có thể “Bành”.

Có lẽ cơn giận trong lòng đã dẫn tới đại diện, lão giả Kết Đan hậu kỳ này một chút khách khí cũng không có, trực tiếp ném trung niên nhân mặt chuột kia xuống đất, hắc xem ra, cả nhà Lưu gia đều bị diệt. Hắc là một phế vật, ngoại trừ tin tức trong miệng ra, không có chút giá trị nào. Như thế nào còn khách khí cùng hắc tiến vào đại diện, liền không chút khách khí ném xuống đất.

Bất quá hắc không nhìn thấy, thời điểm hắc ném trung niên nhân mặt chuột xuống đất, sâu trong mắt người trung niên nhân mặt chuột kia hiện lên một tia sát cơ lạnh lạnh vô cùng. Bất quá sát cơ trong chớp mắt liền biến mất, trung niên nhân mặt chuột ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào người ngồi trên long tọa kia.

“Chu gia gia chủ”.

Sát cơ từ sâu trong ánh mắt đã cương quyết rơi xuống lại hiện ra, vị sát thần ngồi trên Long tọa đã từng tàn sát ngàn vạn người. Gia chủ Chu gia, tuy Triệu Vô Tà giết chóc rất nặng, nhưng bàn về giết chóc, vẫn là vị gia chủ Chu gia toàn thân đều là khí chất đế hoàng này tốt hơn một bậc.

Gia chủ Chu gia vốn ngồi ngay ngắn ở trên long tọa, hai mắt nhắm nghiền, đang nhập định. Nhưng là trung niên nhân mặt

chuột kia bị ném xuống đất vang lên, một chút tên gia chủ Chu gia kia liền tỉnh lại. Hai ánh mắt tựa như lợi kiếm từ trong hai con ngươi bắn ra, trung niên mặt chuột sắc mặt đại biến, thân hình vậy mà trong nháy mắt hung hăng run rẩy mấy cái.

Lúc này hắn chỉ có tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn, đối mặt với một cường giả Kết Đan Đại viên mãn thì phản ứng như thế cũng là chuyện bình thường. Lão giả Kết Đan Hậu Kỳ đứng sau lưng trung niên mặt chuột bỗng nhiên đứng dậy.

“Gia chủ, hắn là đại trưởng lão Lưu gia, Lưu gia bị Triệu Vô Tà diệt. Lúc này Triệu Vô Tà và tiểu súc sinh của Lục gia trà trộn vào cùng một chỗ, khả năng hiện tại đã đến sáu nhà.

Lão giả Kết Đan hậu kỳ còn chưa dứt lời, chỉ là đang nói ba chữ Triệu Vô Tà, gia chủ Chu gia ngồi ngay ngắn trên đó toàn thân đột nhiên rung động một cái. Ngay sau đó, ở trong đại điện, một cỗ sát khí to lớn đã từ trên người lão phát ra, thật giống như gió bão, vô cùng bạo ngược.

“Phốc “

Vẻ sợ hãi trên mặt người trung niên mặt chuột còn chưa biến mất, nhất thời trong miệng lại phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm. Đúng là bị sát khí cuồng bạo trên người gia chủ Chu gia phun ra, thương thế trên người lại khôi phục, biểu tình trên mặt lập tức trở nên tái nhợt vô cùng. Không chỉ là hắn, ngay cả vị lão giả Kết Đan hậu kỳ kia, dưới sát khí trùng kích của gia chủ Chu gia, sắc mặt cũng tái nhợt đi một chút.

“Người nói cái súc sinh Triệu Vô Tà kia, xuất hiện rồi.”

Thanh âm nhàn nhạt từ trong miệng gia chủ Chu gia phát ra, nhưng mà trong nháy mắt đó, không khí trung niên nhân mặt chuột tựa như cảm giác trong đại điện bị ngưng kết. Đáy lòng toát ra từng luồng từng luồng khí lạnh, quả thực là lạnh thấu xương tủy.

“Nói”

Đơn giản một chút, chữ lại giống như chuông lớn, tại trung niên mặt chuột trong lòng bạo hưởng. Trung niên nhân mặt chuột toàn thân run rẩy một cái, lập tức nói ra quá trình gặp Triệu Vô Tà. Từ lúc gặp Triệu Vô Tà bắt đầu, trực tiếp nói

Triệu Vô Tà đã hủy diệt Lưu gia như thế nào, chỉ sợ nói chậm sẽ bị gia chủ Chu gia ngồi trên ghế kia ra tay giết chết như thể.

“Gia chủ đại nhân, Lưu gia ta đã xong rồi, xin gia chủ báo thù cho Lưu gia ta. Giết tên súc sinh Triệu Vô Tà kia, giết tiểu súc sinh của sáu nhà. Mời, cũng mời, mời, gia chủ thu lưu tại hạ. Lưu Thử ngày sau chính là người Chu gia, mong gia chủ thành toàn.”

Dem chuyện Triệu Vô Tà nói xong, trên mặt trung niên mặt chuột đột nhiên lộ ra vẻ đáng thương cùng nịnh nọt, hướng tới gia chủ Chu gia ngồi ngay ngắn ở trên kia nói. Nhưng vào lúc này, trong mắt vị Hoàng Giả giết chóc rất nặng kia đã không còn thấy hấn tồn tại nữa. Trên mặt hiện ra vẻ ửng hồng, sát khí trong ánh mắt bắn ra quả thực lạnh lẽo giống như thủy triều, muốn bao phủ hết thảy.

“Chạy”. Lão giả Kết Đan Hậu Kỳ vốn vẫn còn đứng sau lưng người trung niên mặt chuột, sau khi cảm nhận được sát khí tuôn ra từ trên người gia chủ đang ngồi trên Long tọa, sắc mặt đại biến, thân hình nhoáng lên bắt lấy trung niên mặt chuột, liền phóng ra ngoài điện. Ngay khi lão vừa lao ra khỏi đại điện, sát khí trên người Chu gia chủ rốt cục đã tuôn ra toàn bộ.

Cánh cửa Hoàng Kim điện cực lớn bỗng nhiên đóng lại, bên trong lập tức tuôn ra tiếng rống giận như tiếng rống ngăm, trong tiếng hô đều là ý chí điên cuồng.

Gia chủ Chu gia tựa như phát điên, từ trên người lão tuôn ra sát khí quả thực kinh khủng đến cực điểm, vậy mà giật mình ngưng tụ thành thực chất, đánh cho cửa điện cực lớn do Thiên Dương Hoàng luyện chế thành ầm ầm rung động.

Bên ngoài đại điện, lão giả Kết Đan hậu kỳ vẻ mặt vẫn còn sợ hãi nhìn cửa điện, trên mặt lộ vẻ cảm khái. Ai cũng biết Chu gia gia gia chủ đã hận cực kỳ người Triệu Vô Tà này. Hết thảy đều bởi vì Triệu Vô Tà giết Chu Giác, thái tử Chu gia.

Năm đó ở Chu gia, Chu Giác triển lộ ra thiên phú xuất sắc hơn so với những đệ tử khác. Gia chủ Chu gia vì để cho hấn trở nên cường hoành. Dĩ nhiên khi Chu Giác tấn chức tới Trúc Cơ kỳ, đã ra tay đem hai huynh đệ Chu Giác giết chết. Phải biết

rằng đó đều là cốt nhục của hắn, nhưng là vì Chu Giác. Hắn vẫn làm.

Một đứa con trai như vậy, thái tử điện hạ của Chu gia lại chết trong thí luyện của đại hội Ma đạo. Nó nằm trong tay Triệu Vô Tà, sau đó Triệu Vô Tà ở trước mặt tất cả các gia chủ Ma đạo, hung hăng đùa giỡn Chu gia gã. Chẳng những trước mặt mọi người thừa nhận là gã đã giết Chu Giác, hơn nữa còn thừa nhận rằng gã đã thi triển độn pháp bỏ trốn.

Sau khi sinh sôi, gia chủ Chu gia đối với Triệu Vô Tà hận thù tới cực điểm, chỉ sợ ai cũng không thể để cho gia chủ Chu gia từ bỏ báo thù. Nhưng sau đó, Triệu Vô Tà liền chạy trốn tới trong mười vạn ngọn núi lớn, Chu gia hắn tuy thể lực mạnh mẽ, nhưng đối mặt với mười vạn Đại Chỉ.

Chu gia cùng sáu nhà tranh đấu chém giết, mặc dù đã sớm định trước, nhưng trong đó chưa chắc không có gia chủ Chu gia ở trong đó đổ thêm dầu vào lửa trợ giúp cho Lục gia cho tử tử tử tử. Vì hủy diệt sáu nhà, gia chủ Chu gia càng thêm rút ra không ra tay đối phó Triệu Vô Tà. Nguyên tưởng rằng phải thật lâu về sau mới có thể đi giết Triệu Vô Tà, nhưng hắn không nghĩ tới Triệu Vô Tà lại đưa tới cửa vào lúc này.

Đột nhiên cao hứng cùng hận ý đan xen vào nhau, gia chủ Chu gia một chút liền điên cuồng. Cảm nhận được trong đại điện truyền đến sát khí lạnh lẽo cùng khí thế vô biên, mặc kệ là lão giả Kết Đan hậu kỳ hay trung niên mặt chuột sắc mặt đều cực kỳ kinh hãi.

“Đáng tiếc, nếu người biết, ta sẽ ở trước mặt người, xem người điên cuồng thế nào. Chu gia, không bao lâu nữa, ta sẽ cho người tận mắt nhìn thấy Chu gia bị diệt vong như thế nào.”

Trung niên mặt chuột nhìn chăm chú vào cửa điện màu vàng óng ánh trong đại điện, giống như sợ ngây người không nói một lời. Triệu Vô Tà biểu diễn một phen, quả thực là y không chê vào đâu được, bởi vì lúc này hắn chính là trung niên mặt chuột. Dùng chén nhân trùng do trung niên nhân mặt chuột chế thành nuốt vào bụng, hắn có thể hoàn toàn hóa thành người trung niên mặt chuột, tất cả thảng vờng hoàn toàn là một tia sơ hở cũng không có.

Nhìn chăm chú cửa điện, cảm nhận được sát khí như sóng to gió lớn trong đó, Triệu Vô Tà nhếch mép cười lạnh. Sát cơ lạnh lẽo lóe lên trong ánh mắt hắn, nhưng hắn vẫn nhìn được, không có nổ tung.

“Lão tổ tông, xin ngài mau nhanh ước chiến lão gia Lục gia kia, thời cơ đã đến. Lục gia hắn, đã đến lúc Thiên Vân đại đồ biến mất.”

Tại một chỗ sâu trong mật thất thuộc Hoàng Kim Chi Thành, gia chủ Chu gia vẻ mặt cung kính, khom người đứng trước mặt một lão giả.

Lão giả kia tựa như một lão nhân hói Mộ ngồi không, hoàn toàn không có sinh cơ, chỉ có thể vì độc giả kia ngẫu nhiên pháp phòng phán định lão giả này vẫn là một người sống.

Nghe được lời của Chu gia chủ, lão giả đang ngồi từ từ mở mắt ra. Trong hốc mắt lão giả này bộc phát ra hào quang lợi hại cực kỳ mạnh mẽ, thần quang hiện ra làm cho cả mật thất trong nháy mắt trở nên vô cùng rực rỡ. Thậm chí ngay cả một góc nhỏ cũng không có buông tha, toàn bộ đều bị thần quang chiếu rọi vào trong.

“Gia chủ đại nhân Ma La đảo đệ tử tới chưa?”

Một câu rất đơn giản, nhưng lại làm cho trên mặt gia chủ Chu gia bỗng nhiên toát ra mồ hôi lạnh nhưng hắn vẫn chưa nói được một lời nào. Vẫn như trước là khom người đứng ở trước người lão giả kia, tựa như đang chờ đợi.

“Thân là gia chủ, nên làm thế nào đây. Chu gia suy nghĩ, vì báo thù, chẳng lẽ muốn cho vô số con cháu Chu gia toi mạng không thành, lục gia dù sao cũng là gia tộc ngàn năm. Lão gia hỏa của sáu nhà cũng là hạng người dễ dàng, bộ xương già này của ta cũng chưa chắc đã đánh thắng.”

Lão giả ngồi trên mặt đất giương mắt nhìn thoáng qua gia chủ Chu gia, trên mặt hiện lên một tia tàn khốc, thấy thần sắc gia chủ Chu gia vẫn như vậy.

“Người còn không biết sai”

Thân hình không động nhưng vẻ tàn khốc trong mắt lại là hàng thật giá thật, ánh mắt cực kỳ sắc bén bắn lên trên mặt gia chủ Chu gia. Lão giả này tựa như lập tức tỉnh lại, ánh mắt kia bắn vào trên người gia chủ Chu gia, tựa như một thanh kiếm sắc bén, làm cho đáy lòng hắn bốc ra khí lạnh vô cùng, tâm thần bị cừu hận che đậy nhất thời liền tỉnh táo lại.

Trán bốc lên từng giọt mồ hôi lạnh, thân hình nhún xuống muốn quỳ xuống, nhưng là vào lúc này. Một lực lượng vô hình từ dưới đầu gối của hắn lặn không sinh ra, nâng thân hình hắn lên.

“Gia chủ chính là gia chủ, bộ xương già này của ta không đảm đương nổi người quỳ một lạy, lui xuống đi.”

Sau khi nói xong, tất cả khí tức trên người lão giả đều thu liễm lại, trở về lúc trước thì sao chứ. Lão giả tuổi xế chiều dường như một khắc sau sẽ tắt thở, hai mắt một lần nữa nhắm lại, không bao giờ đi quản gia chủ Chu gia đang đứng trước mặt hắn nữa.

“Lúc đệ tử Ma La đảo đến, chính là lúc sáu nhà bị tiêu diệt, chính là lúc người báo thù.”

Thời điểm gia chủ Chu gia xoay người muốn đi ra khỏi mật thất thì một âm thanh thản nhiên vang lên trong đầu gia chủ Chu gia. Nghe nói như thế, toàn thân gia chủ Chu gia chấn động, tiếp theo sắc mặt bình tĩnh bước ra khỏi mật thất.

Hoàng Kim chi thành chia làm ngoại thành và nội thành. Ngoại thành đều là ngoại vi đệ tử Chu gia, tu vi không cao, đối với Chu gia cũng không quan trọng. Nội thành tự nhiên là trực hệ Chu gia, hơn nữa một ít khách nhân trọng yếu khi đến cũng được nội thành tiếp đãi.

Nhưng mà lúc này, trung niên mặt chuột cũng là Triệu Vô Tà, vậy mà được an bài ở ngoại thành. Mặc dù là một chỗ rất gần nội thành, nhưng vẫn như cũ là ngoại thành mà thôi, bất quá là một gian phòng mà thôi. So sánh với nội thành xa hoa thì xa xỉ hơn., Ngoại thành thì bản hàn không biết bao nhiêu. Cho dù như thế, cho dù là kiếp trước hay là kiếp này, Triệu Vô Tà đều chưa từng gặp gian phòng xa hoa đến vậy. Trong phòng này

tùy tiện tiện lấy ra một món đồ, lấy được tới thế tục giới này.,
Đều có thể khiến cho một phạm nhân tiêu xài mãi không hết
của đời sau. Triệu Vô Tà đứng trong phòng, trên mặt đầy vẻ
“Sợ hãi”, như thể từ một nhà quê quê vào hoàng thành biểu
hiện. Chẳng qua không ngờ loại vẻ mặt này vậy mà lại xuất
hiện ở đây. Đó từng là tu sĩ Kết Đan Tông Sư.

“Hừ “

Một đạo thần niệm từ trên người trung niên mặt chuột đi ra,
trừ cái gian phòng kia, về tới lão giả Kết Đan hậu kỳ bên trong
nội thành, thu hồi thần niệm. Trên mặt lão giả này tràn đầy vẻ
khinh bỉ. Vốn hắn cũng rất xem thường loại phụ thuộc như
Lưu gia, lúc trước Lưu gia là sáu nhà phụ thuộc, ngày thường
cũng là cực kỳ tùy tiện.

Thậm chí đối với Chu gia hắn cũng không quá cung kính,
nhưng Chu gia và sáu nhà bắt đầu tranh đấu, Chu gia chiếm
thượng phong. Lưu gia này thế mà lại chủ động yêu cầu phụ
thuộc, còn nói muốn dâng thiếu chủ sáu nhà làm lễ vật. Đáng
tiếc, lễ vật còn chưa dâng lên, toàn bộ Lưu gia đã bị Triệu Vô
Tà tiêu diệt.

Nhớ tới Triệu Vô Tà, sắc mặt lão giả Kết Đan hậu kỳ này lập
tức biến đổi, trong lòng bốc lên sát khí lạnh lẽo. Năm đó khi
đại hội che chở, chỉ cần là người Chu gia, cũng sẽ không quên
mặt gia tộc Ma đạo, Triệu Vô Tà hung hăng khiêu khích Chu
gia, thậm chí sau khi Chu gia phái người đuổi giết.

Còn bị Triệu Vô Tà dùng thủ đoạn đánh lén giết chết một
trưởng lão, chuyện này đối với Chu gia mà nói quả thật là vô
cùng nhục nhã. Toàn bộ Chu gia, đều bởi vì Triệu Vô Tà mà bị
toàn bộ gia tộc Ma đạo trở thành trò cười. Hiện giờ hung danh
của Triệu Vô Tà vang vọng toàn bộ Thiên Vân Đại Lục,
chuyện năm đó lại bị kẻ ưa thích lôi ra làm trò cười.

Hiện giờ Chu gia không chỉ là trò cười của toàn bộ gia tộc Ma
đạo, mà là toàn bộ Ma đạo thậm chí là trò cười của tu chân
giới. Tuy những kẻ không đủ thực lực kia không dám trắng
trợn cười nhạo Chu gia hắn. Thế nhưng âm thầm lại không
giết được cười, hắn là trưởng lão Chu gia, tự nhiên đối với
Triệu Vô Tà cũng cực hận.

Về phần hung danh của Triệu Vô Tà ở Thiên Vân đại lục, hắn căn bản không quan tâm. Bởi vì hắn không tin Triệu Vô Tà trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã từ một tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn đột phá Nguyên Anh kỳ. Chỉ cần không đến Nguyên Anh kỳ là được., Chu gia hắn có thể lấy mạng hắn, nếu Triệu Vô Tà thật sự tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ, chỉ sợ đã sớm tìm đến Chu gia trả thù hắn, cũng sẽ không đến bây giờ, chẳng qua là bất chấp thời cơ cứu được tiểu súc sinh sáu nhà, cùng Lục gia trộn chung muốn bảo vệ tính mạng.

Chẳng qua vị lão giả này không biết, Triệu Vô Tà không phải là không tìm Chu gia trả thù, mà là đã ở Chu gia.

“Hừ Chu gia...”

Sau khi thần niệm kia rời đi, sắc mặt Triệu Vô Tà lập tức biến đổi, khuôn mặt đờ ra trên mặt của hắn. Sát cơ vô cùng rét lạnh xuất hiện ở sâu trong mắt hắn, khóe miệng liên tục cười lạnh.

“Ta muốn người trợ mắt nhìn Chu gia bị diệt trong tay mình, nhưng cái gì cũng không thể làm được.”

“Nhược Hành.

Trên mặt Triệu Vô Tà lộ ra ý cười, ngồi xếp bằng trên mặt đất, trên đầu gối của hắn ta là một thanh trường kiếm màu huyết hồng. Trên thân kiếm hiện đầy huyết trùng, ngón tay Triệu Vô Tà chậm rãi phát lên, ngón tay vừa vặn vuốt tới một con côn trùng trong đó.

Một đoàn huyết vụ từ trong chén kiếm tràn ra, sau đó Triệu Vô Tà nắm chặt năm ngón tay, huyết vụ lập tức nổ tung. Lộ ra bên trong một huyết trùng dữ tợn huyết hồng, khí tức một đầu huyết trùng này lộ ra cùng tu sĩ Kết Đan sơ kỳ giống nhau, chỉ là càng thêm đáng sợ.

“Tê tê “

Hư không mơ hồ truyền đến tiếng kêu khàn khàn khiến tâm thần người ta chấn động, nhìn khuôn mặt huyết trùng này, lại là thái tử Chu gia. Chu Giác, huyết trùng ở lòng bàn tay Triệu Vô Tà, lời nói của Triệu Vô Tà lại vang lên trong cơ thể huyết trùng, sâu trong sự thống khổ của hồn phách.

Bên trong cơ thể huyết trùng, một cái hồn phách đang gào thét, một mảnh không gian đỏ như máu, giam cầm tất cả thời gian, cái hồn phách này vĩnh viễn muốn chìm vào trong thống khổ. Không được giải thoát, lúc thanh âm của Triệu Vô Tà vang lên ở trong không gian huyết hồng này, chủ nhân hồn phách này Chu Giác.

Ngơ ngẩn, bởi vì thời gian chìm trong đau đớn đã quá lâu, trí nhớ bên trong hồn phách tiêu tán gần hết rồi. Nhưng thanh âm của Triệu Vô Tà vừa vang lên, hồn phách của hắn ta lập tức thanh tỉnh lại, bắt đầu cầu xin Triệu Vô Tà tha thứ.

Chu gia, gia chủ Chu gia, Hoàng Kim chi thành. Những ký ức này đã sớm không còn tồn tại, toàn bộ tiêu tán. Hắn ta chỉ biết là vận mệnh của mình nằm trong tay Triệu Vô Tà. Chỉ cần Triệu Vô Tà mở miệng, hồn phách của hắn ta có thể được giải thoát, cho dù là hồn phi phách tán hắn ta cũng nguyện ý.

“Ta sẽ không giết ngươi, ta muốn ngươi vĩnh viễn trầm luân ở trong những thống khổ này. Bất quá yên tâm đi, ngươi thế nào, phụ thân ngươi rất nhanh sẽ đến cùng ngươi. Ha ha ha ha” quỳ xuống nhục, ta muốn toàn bộ Chu gia chôn cùng. Hừ.”

Trong thanh âm của Triệu Vô Tà toàn là sát ý lạnh lẽo, xưa nay hắn chưa từng là người tốt. Kiếp trước không phải, sau khi tới Thiên Vân đại lục lại càng không phải. Huống chi người tu luyện công pháp Ma đạo, hắn đã nhận được lực lượng kiếp trước không thể tưởng tượng, cũng bành trướng lên. Dùng từ Vô Pháp Vô Thiên để hình dung là thích hợp nhất, gia chủ Chu gia năm đó bảo hắn quỳ xuống, không cần toàn bộ Chu gia tới chôn cùng hắn thì sẽ không bỏ qua.

“Vân khí phiêu tán, ở trên không trung, một thanh niên đang ngồi xếp bằng. Dưới thân của hắn giống như có một bàn tay to đang nâng hắn, hoàn toàn trôi nổi ở trên hư không, sẽ không rơi xuống.

Hệ thống hoàng tông hợp chia làm mười một tổng số lượng hoàng kim.

Trước người thanh niên này một mảnh ngọc bài chậm rãi trôi nổi, phía trên ngọc bài tản ra hào quang. Mặc dù yếu ớt, nhưng

cũng đủ chiếu sáng quanh người thanh niên kia. Chỗ sáng lên, hiện ra khuôn mặt thanh niên nọ.

Anh tuấn vô cùng, hơi thở lạnh lùng, lại là thiếu chủ của sáu nhà kia. Lúc này huyết quang trên người Lục Hàn một mực lóe ra rồi cực chậm rãi tiêu tán, Lục Hàn một mực nhắm chặt hai mắt chậm rãi mở ra.

“Hừ...”

Hai luồng tinh quang từ trong con ngươi của lục hàn phát nổ, bắn lên hư không trước người hắn, nhất thời khiến cho hư không rung chuyển.

Vẻ kinh ngạc xuất hiện trong hai mắt của hắn, hắn kinh ngạc phát hiện thương thế trên người hắn vậy mà toàn bộ gầy còng lại, hơn nữa cảnh giới còn có chút tinh tiến.

Vẻ kinh ngạc còn chưa kịp xuất hiện bao lâu, sau một khắc hắn đã nhìn thấy ngọc bài đang lơ lửng trước người hắn, trên mặt không chút do dự. Bàn tay lập tức vươn về phía ngọc bài kia, ngay khi tay hắn nắm lấy ngọc bài, một luồng thần niệm cũng truyền vào trong đầu hắn. Hắn lập tức nhắm mắt lại bắt đầu cảm thụ tia thần niệm kia.

Sau khi cất xong, Lục Hàn mở mắt ra, bên trong hiện lên vẻ chột hiệu cùng một tia cảm kích. Thân hình lập tức hóa thành một đạo bạch quang lạnh lẽo, bỏ chạy về phía xa.

Chương thứ hai trăm năm mươi bốn, chuôi cười chuôi.

Triệu Đan Tà, trung niên mặt chuột được an bài tại Hoàng Kim thành, sau đó người Chu gia cũng không còn tìm tới hắn nữa. Người trung niên mặt chuột kia nhân sinh nhát gan, lại có chút xảo trá. Triệu Vô Tà coi hắn ta là người làm việc, tất nhiên cũng lặng lẽ ở bên ngoài thành Hoàng Kim.

Gian phòng mặc dù không thể so sánh với nội thành nhưng cũng là cực kỳ xa hoa, Triệu Vô Tà ngồi xếp bằng trên một chiếc bồ đoàn tơ lụa. Hai mắt nhắm nghiền, tâm thần đắm chìm trong đan điền. Lúc này gian phòng này đã bị hắn hạ cấm chế, trừ phi tu vi cao hơn hắn, nếu không những người khác thần niệm rình mò cũng chỉ thấy trung niên mặt chuột đang chữa thương mà thôi.

Trong đan điền, một đứa bé toàn thân đen kịt đang ngồi ngay ngắn trong hư không. Khuôn mặt đứa trẻ mới sinh này và Triệu Vô Tà giống nhau như đúc. Linh khí từ bên ngoài thu nạp vào trong cơ thể sẽ bị đứa bé này thôn phệ, sau khi vận chuyển chu thiên liền biến thành ma nguyên cực kỳ tinh thuần. Ở bên cạnh đứa trẻ này có hai đạo hào quang, trắng như tuyết, đỏ như máu.

Phệ Nhật Trùng vạn năm bằng minh hai bên Nguyên Anh của hắn, từng con hấp thu ma nguyên tinh thuần từ trên người Nguyên Anh tràn ra. Hoàng Kim Thành ngoại thành và nội thành xa hoa khác nhau, khác nhau lớn nhất chính là nồng độ thiên địa linh khí. Bất quá Triệu Vô Tà cũng không cần linh khí nơi này, hắn tu luyện chính là cốc kinh Hoàng Vưu Quyết, hấp thu tự nhiên tốt nhất là ma khí.

“Phù, “

Trên cổ tay bỗng sáng lên, một lá cờ phướn dài yêu dị xuất hiện trong phòng. Mặt cờ xám xịt, như đã phủ bụi rất nhiều năm, giờ mới lấy ra. Chính giữa lá cờ có một đóa sen đen chín cánh vô cùng yêu dị đang nở rộ, xung quanh đóa sen đen

không biết bao nhiêu bóng râm đọng đưa, khí tức mờ mịt trong những cái bóng đó lại cực kỳ mạnh mẽ.

Hơn nữa trong bóng tối tựa hồ đều cất giấu rất nhiều đồ vật, đều là thứ vô cùng khủng bố. Vạn Độc Tinh Phiên xuất hiện trong phòng, khiến cho cả gian phòng tràn ngập một mùi hương kì dị, khói độc, “tàn khí” trộn lẫn cùng một chỗ, sinh ra mùi thơm lạ. Loại hương kỳ lạ này chính là thứ sản sinh ra linh khí tiên thiên trong cốc kiếm của Nhân trùng.

Vạn Độc Tử Tự Hương Vạn Độc Bát Bát Phiên cô đọng ra mùi hương dị thường của độc dược ngàn con, hiệu dụng của chén Hương này vô cùng, về sau rất nhiều cốc trùng luyện chế đều cần dùng đến. Vạn Độc Bát Phiên cũng là người gần nhất mới ngưng luyện ra được mùi rượu, Triệu Vô Tà là người đầu tiên ngửi được mùi rượu.

“Tê...”

Mũi đột nhiên hít mạnh một hơi, mùi rượu tràn ngập không trung lập tức xông vào trong lồng ngực của hắn. Triệu Vô Tà đã phóng thích tất cả thủ đoạn phòng hộ, mặc cho giọt rượu hương kia tiến thẳng vào trong cơ thể hắn ta, từng sợi hương vô hình vô chất xâm nhập vào trong cơ thể hắn ta.

Sau khi hương chén tiến vào trong cơ thể Triệu Vô Tà, hắn ta cũng không đi nơi khác mà đi thẳng tới đan điền của Triệu Vô Tà. Vào lúc này Triệu Vô Tà bỗng cảm thấy sức mạnh của mình bắt đầu mất đi không chế, trong đầu cũng bắt đầu mơ tưởng. Thậm chí có một loại xúc động muốn hủy diệt chính mình, sự kích động ở dưới trương lại biến thành hủy diệt cảnh tượng trước mắt.

Hương khí tiến vào đan điền Triệu Vô Tà, trong nháy mắt vẩy mà hiện ra hình thể. Từng sợi tơ màu xám hình thành trong đan điền Triệu Vô Tà, quấn quanh Nguyên Anh của Triệu Vô Tà. Thậm chí ngay cả phê nhật trùng hai bên Nguyên Anh, vạn năm băng minh cũng không buông tha, toàn bộ bị sợi tơ màu xám trói chặt.

Lúc Nguyên Anh bị sợi tơ màu xám trói lại, Triệu Vô Tà cảm giác lực lượng toàn thân đã biến mất vô tung vô ảnh, giống

như trong khoảnh khắc đó hấn biến thành người phạm. Trong ánh mắt đầy vẻ hưng phấn, uy năng của Vạn Độc Cốt Hương lại cường đại như vậy, mặc dù hấn đã ra tay phòng hộ nhưng nếu thực sự đối mặt với cường giả Nguyên Anh thì Tiểu Hương chỉ sợ không có tác dụng như vậy.

Nhưng cũng chỉ là cường giả Nguyên Anh mà thôi. Nếu là tu sĩ khác, chỉ cần ngửi thấy chén hương, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, trong nháy mắt lực lượng toàn thân mất đi. Vẻ hưng phấn trong mắt chậm rãi giảm đi, toàn thân Triệu Vô Tà bỗng nhiên chấn động. Nguyên Anh trong đan điền lập tức có phản ứng.

Nguyên Anh toàn thân đều đen kịt đột nhiên mở to mắt, một đôi mắt đỏ như máu xuất hiện, gần như đồng thời. Ma nguyên trong đan điền Triệu Vô Tà điên cuồng cuộn lên, đem từng sợi tơ màu xám tro kia tiêu diệt toàn bộ.

Hài lòng nhìn thoáng qua Vạn Độc Tiễn Phiên trong tay, Triệu Vô Tà thần sắc bỗng nhiên căng thẳng, bàn tay vươn ra lau phía trên đóa Hắc Liên kia một cái. Sau một khắc, trên Chung Phiên liền chớp động hào quang màu xám tro, Hắc Liên yếu đi vô cùng chậm rãi biến mất trong hào quang. Hắc Liên sau khi biến mất, phía trên mặt Tiền Tỳ Hưu liền hiện ra một cửa động u ám.

Xung quanh cửa động là ánh sáng nhàn nhạt đầy bụi bản, tại một chỗ khác của cửa động lúc này cũng chậm rãi hiện ra trước mắt Triệu Vô Tà.

Sương mù trắng không lồ, phía dưới là sương mù là từng cái hồ chén kéo dài tới ngàn dặm. Chính là cái hồ ngàn dặm, ở chính giữa có một cái hồ chén lớn nhất. Tất cả chén là huyết dịch đỏ sẫm, như là nham thạch nóng chảy không ngừng bốc lên bọt nước đỏ đậm.

Xuất hiện lập tức lại huyền diệu, tiếng ọc ọc cũng không ngừng truyền đến.

Lúc mỗi một bọt máu nhỏ xuất hiện, bên trong đều như có một oán linh hồn phách không ngừng gào thét. Oán khí dày đặc phát ra, ao máu kia cực lớn, bong bóng toát ra cũng là vô số,

chưa từng gián đoạn. Cũng không biết ở trong ao máu này chôn vùi bao nhiêu oan hồn, oán khí phát ra quả thực sắp ngưng tụ thành thực chất.

Nơi bình thường nếu xuất hiện oán khí mãnh liệt như thế, nhất định sẽ sinh ra một oan hồn vô cùng cường đại, chỉ sợ tu luyện thêm chút nữa là có thể trở thành cường giả cấp bậc Quỷ Vương. Thế nhưng ở trong huyết trì này, bất luận oán khí mãnh liệt cỡ nào, nhưng ngay cả một oan hồn cũng chưa từng xuất hiện qua. “Rúc rúc ục ục”

Triệu Vô Tà nhìn chăm chú vào đó, Vạn Độc cốc Phiến như nổi lên hai không gian này lại, ánh mắt Triệu Vô Tà vừa rơi xuống Huyết trì thì ngay lập tức có phản ứng, âm thanh của Huyết trì bắt đầu trở nên dồn dập kịch liệt. Giống như bên dưới Huyết trì có đồ vật gì đó phát ra, mùi máu tanh nồng nặc, hun người ta như muốn phun ra.

“Phân thân”.

Lúc âm thanh cốt khai vang vọng, một bóng dáng huyết hồng nồng đậm ôm một cây cờ phướn, chậm rãi từ trong huyết trì dâng lên. Phân thân huyết trì của Triệu Vô Tà ôm trong ngực là Vạn Độc Bát Phiến chân chính.

“Lục đứng”

Phân thân Huyết Trì ngồi xếp bằng trên huyết trì, dưới thân hắc không ngừng có bong bóng máu vừa phá diệt lại đem hắc hoàn toàn nâng lên. Triệu Vô Tà tâm niệm tương thông với phân thân Huyết Trì, tâm niệm vừa động, Huyết Trì phân thân kia lập tức hành động. Huyết quang trong tay hắc lập loè, từng cái ấn quyết bỗng nhiên từ trên tay hắc bạo ra, những ấn quyết kia sau khi xuất ra lại ngưng kết ra từng cái phù lục phát sáng, hướng về phía chín mươi chín cái.

Những ấn quyết không ngừng từ trên tay một liên “Nhất” nhảy ra. Huyết quang bùng lên, tràn vào trong chín mươi chín cái cửu kỷ kia, lập tức bên trong những chén nước kia bắt đầu toát ra từng sợi khí đen kịt.

Ma khí, ma khí tinh thuần từ trong cốc tuôn ra, dũng mãnh lao tới ngay trong Huyết trì phân thân đang ôm Vạn Độc Bát

Phiên ở trong ngực, Triệu Vô Tà ở xa xa của Hoàng Kim Chi Thành lập tức nhắm hai mắt lại.

“Hãy”

Trong cốc là vô số âm khí, sát khí, oán khí “keng” bị cấm chế trong đó tế luyện thành ma khí tinh thuần. Lợi dụng Vạn Độc Biện Phiên câu thông hai cái không gian. Những ma khí tinh thuần kia tràn ra, đều dừng mãnh lao tới Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà Võ Võ Vững tiến lên Nguyên Anh kỳ, vì củng cố cảnh giới, hắn cũng không thể không thi triển biện pháp này.

Bên ngoài Hoàng Kim Chi Thành, trong một căn phòng, một cường giả Nguyên Anh đang hấp thu linh khí ở một không gian khác củng cố cảnh giới, tâm thần đắm chìm trong cơ thể, không ngừng thể ngộ sự biến hóa sau khi tấn thăng lên Nguyên Anh kỳ, quen thuộc với lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, “Nửa tháng trôi qua đi, Hoàng Kim Chi Thành của Chu gia một chút động tĩnh cũng không có. Nhất là gã trung niên mặt chuột Triệu Vô Tà kia, càng đoán không ra Chu gia rốt cục có ý gì. Chẳng lẽ nghe được tin tức Triệu Vô Tà, vậy mà có thể ẩn nhẫn, không hề nhúc nhích.

“Hoa...”

Triệu Vô Tà hé miệng chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, hai mắt nhắm nghiền cả nửa tháng mà không thấy chút tinh quang nào từ trong mắt hắn bắn ra. Một vài cường giả sau khi thu nạp linh khí một thời gian thì sẽ có chút linh khí không bị hấp thu, cuối cùng hình thành nên tinh quang từ trong đồng tử bắn ra ngoài. Nhưng lúc này, Triệu Vô Tà đã thu nạp đủ ma khí tinh thuần trọn vẹn nửa tháng.

Thế nhưng khí tức trên người vẫn bình thường như vậy, không thay đổi chút nào, vẫn lạnh nhạt như trước. Tất cả chỉ là biểu tượng mà thôi, trong đan điền của hắn, Nguyên Anh ngồi xếp bằng trong hư không càng thêm ngưng thực so với nửa tháng trước. Con người màu đỏ của Nguyên Anh cũng trở nên càng thêm khủng bố, ngay cả hai loại trùng ở hai bên Nguyên Anh cũng bắt đầu bị ma hóa.

Nửa tháng trôi qua, Triệu Vô Tà vẫn luôn ở trong phòng nửa tháng chưa hề đi ra ngoài. Chu gia coi như hoàn toàn vứt bỏ trung niên nhân mặt chuột này, coi như rác rưởi vứt ở ngoại thành của Hoàng Kim thành. Nửa tháng qua không có một đệ tử Chu gia nào tới tìm hắn, vị lão giả Kết Đan hậu kỳ dẫn hắn tới kia cũng chưa từng xuất hiện.

Bất quá cũng không thể trách Chu gia hắn, ma đạo chính là như thế, Lưu gia bất quá chỉ là một gia tộc trung đẳng. Nếu là lúc bình thường, Lưu gia chưa bị hủy diệt, có lẽ Chu gia còn chưa có lẽ ngộ một lần. Nhưng hiện tại, Lưu gia chẳng những bị hủy diệt, hơn nữa càng thêm đáng buồn chính là, tu vi của người trung niên mặt chuột này không ngờ giảm xuống đến cảnh giới Trúc Cơ Đại viên mãn, hơn nữa nhìn bộ dáng muốn khôi phục chỉ sợ phải trả giá không biết bao nhiêu.

“Như vậy cũng tốt, nên bắt đầu thôi.” Chu gia

Triệu Vô Tà vung tay lên, Vạn Độc Quỷ Phiên cùng cầm chế trên không trung toàn bộ thu vào. Triệu Vô Tà chậm rãi đứng dậy, đi về phía cửa, bàn tay nhẹ nhàng đẩy một cái. Hoàng Kim thành ngoại thành liền xuất hiện trước mắt Triệu Vô Tà, nội thành tuy rằng xa hoa nhưng lại tương đối quanh quẽ, ngoại thành náo nhiệt vô cùng.

Lúc cửa phòng mở ra, Triệu Vô Tà liếc mắt một cái liền nhìn thấy vô số bóng người, mặc dù lúc này đã vào đêm nhưng bên ngoài thành vẫn phi thường náo nhiệt, quả thực giống như một chợ bán thức ăn ở thế tục. Trên mặt Triệu Vô Tà hiện lên nét cười, ánh mắt đảo qua nhưng không dừng lại trên người những đệ tử ngoại thành kia một chút nào.

Ánh mắt trực tiếp rơi vào trên tường thành nội thành, trong lúc cười lạnh, thân hình dần dần nhạt đi. Cuối cùng chậm rãi biến mất, mà sau khi thân hình hắn biến mất, trong phòng hắn bỗng nhiên nổi lên một đoàn máu. Bất kể là ai, dùng thần niệm đi quét gian phòng kia, cũng chỉ có thể nhìn thấy trung niên mặt chuột đang cố gắng chữa thương.

Nội thành cùng ngoại thành quả thực là hai thế giới, chỉ riêng trình độ linh khí dồi dào đã khác biệt lớn lắm rồi. Hơn nữa Chu gia còn bố trí trận pháp cấm chế giữa nội thành và ngoại

thành, để phòng ngừa những đệ tử hoặc đệ tử chi nhánh gia tộc phụ thuộc ngoại thành đến nội thành tu luyện.

Gia tộc đế hoàng chính là như thế, cấp bậc nghiêm ngặt, so với bất cứ thế lực nào ở Thiên Vân đại lục đều lớn hơn rất nhiều. Thậm chí ngay cả thân nhân, đều phải phòng bị ba phần, có đôi khi vì lực lượng và quyền lực, thậm chí chí chí là chí thân cũng có thể giết. Chu gia này cũng là dị số, lại có thể lấy thế lực đế hoàng chiếm một chỗ trong gia tộc Ma đạo, hơn nữa còn là một trong những gia tộc Ma đạo cường đại nhất.

Lúc này, Triệu Vô Tà đang đứng trước cấm chế của tòa thành trong Hoàng Kim Chi Thành, nhìn trận pháp cấm chế rậm rạp chằng chịt trước mắt, đan xen vào nhau liên hoàn. Chỉ cần hơi đụng vào một cấm chế trong đó lập tức sẽ dẫn phát những cấm chế khác, phòng hộ nghiêm mật vô cùng. Chỉ sợ trận pháp hộ thành của Hoàng Kim Chi Thành cũng chỉ có vậy mà thôi.

Chẳng qua đáng tiếc, những cấm chế này đối với Triệu Vô Tà chỉ là một bữa ăn sáng. Ai bảo hắn bây giờ là cường giả Nguyên Anh kỳ, có thể nói, trên Thiên Vân đại lục này không có nơi nào là Triệu Vô Tà không thể đi được, không phải bởi vì Triệu Vô Tà hắn ta là cường giả Nguyên Anh mà là đồ vật trong tay Triệu Vô Tà.

Ngọc trùng Triệu Vô Tà chưa từng quên đi cái gì, năm đó đạt được ngọc trùng, Triệu Vô Tà hưng phấn vô cùng. Bởi vì thần thông của ngọc trùng thật sự quá nghịch thiên, xuyên qua ngàn vạn trận pháp cấm chế, bất luận là thiên địa tự nhiên sinh ra đã bố trí. Cũng không thể ngăn cản được ngọc trùng, mặc dù không có một chút thủ đoạn công kích, nhưng thần thông thoát thân của ngọc trùng thì không có bất kỳ sinh linh nào có thể sánh bằng.

Đáng tiếc là Triệu Vô Tà vẫn chưa luyện chế ngọc trùng thành chén, không phải hắn không muốn. Mà là hắn còn chưa thể, muốn luyện chế ngọc trùng thành chén, trước tiên phải làm cho ngọc trùng ấp nở ra. Phải để trứng côn trùng sớm thức tỉnh, trừ phi sử dụng linh khí trong ngọc thạch tiên phẩm lại dẫn dụ trứng côn trùng, hơn nữa còn cần rất nhiều ngọc thạch tiên phẩm.

Trước tiên không nói đến tiên phẩm ngọc thạch khó gặp, chính là may mắn tìm được một khối, lại đi đâu tìm được loại ngọc thạch tiên phẩm đó. Từ khi có được ngọc trùng, Triệu Vô Tà vẫn luôn thu thập ngọc thạch, bất luận là hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, chỉ cần là ngọc thạch. Triệu Vô Tà đều sẽ nghĩ hết biện pháp thu vào trong túi, lúc trước bị tiêu diệt về Long tông.

Sở dĩ Triệu Vô Tà gia nhập cũng bởi vì mười vạn đại thủ lĩnh yêu thú kia đáp ứng yêu cầu của hắn chính là thuộc về tất cả ngọc thạch Long Tông. Tới bây giờ số ngọc thạch bên trong Triệu Vô Tà và Chung Hoàn đã nhiều đến mức có thể xếp thành hàng. Nhưng vẫn còn chưa đủ trình độ, bất luận có bao nhiêu ngọc thạch xếp trước ngọc trùng hay không, không bao lâu sau sẽ biến mất không thấy đâu nữa.

Trong lòng nhớ tới ngọc trùng, trong mắt tự nhiên xuất hiện vẻ tiếc hận, đến bây giờ ngọc trùng vẫn một chút dấu vết áp nỡ cũng không có. Làm cho Triệu Vô Tà có chút sốt ruột, ánh mắt chuyển dời đến cầm chế hoàng kim chi thành Chu gia, khoe miệng nhếch lên cười lạnh.

Thân hình vẫn như cũ chậm rãi nhạt đi, tựa như nước chảy dung nhập vào trong không khí, cầm chế kia không động chút nào.

Ba lần một chút di chuyển đều không có lấy một lần hưởng từ Thương Oa.

Thế nhưng sau một lát, trong nội thành của Hoàng Kim Chi Thành bỗng nhiên xuất hiện thêm một bóng người. Khắp người trên dưới đều bị khí thể mệnh mông màu xám bao phủ, chân không chạm đất, trong màn đêm giống như ma quỷ bình thường, bất quá nơi này cũng không phải thế tục giới, nơi này không người nào sẽ sợ hãi một quỷ mị.

Nếu thật sự gặp được quỷ mị chi vật, chỉ sợ những đệ tử tu sĩ này còn có thể hưng phấn vô cùng, lấy ra luyện chế bảo vật hoặc là trực tiếp cắn nuốt tu luyện ma công. Nhưng đáng tiếc, Triệu Vô Tà không phải quỷ mị, hắn là sát thần. Đối với Chu gia mà nói, là Sát Thần kinh khủng hơn so với Chu gia chủ.

Chu Bằng, là Lục trưởng lão Chu gia, tu vi Kết Đan sơ kỳ. Gần đây ở cảnh giới Kết Đan Tông sư, tuổi cũng chỉ ba trăm tuổi, mặc dù không thể nói là thiên tài. Nhưng tốc độ tu luyện tại Chu gia cũng coi như nhanh, bởi vì tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan tông sư. Địa vị của hắn tại Chu gia có thể nói là nước lên thì thuyền lên, trong vòng một đêm liền tăng vọt rất nhiều.

Vốn Chu Bằng không phải dòng chính của Chu gia, chỗ tu luyện lúc trước cũng ở bên ngoài thành kia, chỉ là sau khi tấn thăng đến Kết Đan Tông Sư, được gia chủ Chu gia khâm điểm, ở nội thành ban cho một tòa trang viện thật lớn. Viện nhỏ này

Hắn tổng cộng đọc được tổng cộng hai mươi ba tổng.

Trận pháp tụ linh rơi xuống so với lúc hắn ở ngoài thành không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Cũng bởi vì thế, sau khi Chu Bằng chuyển vào nội thành, rất ít đi ra ngoài. Hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện, suốt ngày chỉ tu luyện, ngồi xếp bằng trên Tụ linh trận pháp. Quả thực chính là một cuồng nhân tu luyện, mới vừa tấn thăng tới Kết Đan sơ kỳ được mấy tháng, đã có dấu vết muốn tấn thăng tới Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong.

Việc này quả thực khó tin, nếu theo tốc độ bình thường, Chu Bằng sau khi đạt tới Kết Đan sơ kỳ, ít nhất cũng phải một năm tu luyện mới có thể củng cố được cảnh giới, thế nhưng không ngờ tu vi nhanh như vậy mà lại sắp đột phá. Cũng bởi vì như vậy, địa vị Chu Bằng ở Chu gia lại tăng lên không ít.

Ngay cả đệ tử trực hệ của nội thành cũng sẽ đến thỉnh giáo vị trưởng lão này, rõ ràng biểu hiện ra vẻ nịnh bợ. Mặc kệ là ở thế lực kia, tranh quyền đoạt thế đều tồn tại, Chu gia thân là đế hoàng chi gia, thì càng là như thế. Đặc biệt là sau khi vị thái tử Chu gia chết trên tay Triệu Vô Tà, việc tranh đoạt vị thái tử Chu gia kia càng thêm kịch liệt.

Hồng trưởng như Chu Bằng trưởng lão tất nhiên là các đại phái không ngừng tranh đoạt, chẳng qua Chu Bằng cũng thật

đúng là người, tu luyện điên người, mặc kệ ai cần nịnh bợ. Hắn đều không để ý đến, cả ngày chính là tu luyện.

Thân hình Triệu Vô Tà xuất hiện bên trong nội thành, sắc mặt lập tức khế động, ánh mắt quét về phía một tiểu viện. Hoàng cung của tiểu viện kia cách nội thành nội gia tương đối xa, nhưng linh khí ba động lại vô cùng kịch liệt, thậm chí trên không trung còn xuất hiện vòng xoáy linh khí.

“Ồ “

Âm thanh nhẹ ồ mới ra khỏi miệng, thân hình Triệu Vô Tà đã biến mất, sau một khắc nơi xuất hiện đã ở trong sân.

Thân ở trong cái sân to lớn này, Triệu Vô Tà lập tức cảm giác được linh khí nồng đậm đập vào mặt. Linh khí ở đây nồng đậm tới mức sắp bằng loại linh khí hắn từng cảm thụ trong Thiên Lang điện rồi.

Tu luyện ở đây, tu vi tiến cảnh dù không nhanh cũng khó. Triệu Vô Tà cười lạnh nhưng trong hốc mắt lại bắt đầu tràn ra khí tức hắc bạch lưỡng sắc, âm dương nhị khí đây dựa trong mắt hắn không thôi. Hình thành một vòng xoáy, xuất hiện ở trên vị trí giữa hai mắt.

“Tát nhãn”

Mở mắt chén ra, hết thấy mọi thứ trong sân đều hiện ra trong đầu Triệu Vô Tà, kể cả những người có gian phòng và cả Triệu Vô Tà cũng đều xuất hiện trong đầu hắn ta. Những thứ khác dù có xa hoa đến cỡ nào hắn ta cũng không thể lọt vào mắt Triệu Vô Tà, hai mắt hắn ta vẫn nhìn về phía một người đang ngồi xếp bằng. Một người ở trên không của mật thất.

Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong, liếc mắt đã nhìn thấu tu vi của người này. Nhưng khiến cho Triệu Vô Tà kinh dị chính là người này rõ ràng chỉ mới vừa tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan Tông sư, thế nhưng trong khoảng thời gian rất ngắn liền củng cố cảnh giới, sau đó tu luyện đến cảnh giới Cổ Phong. Cho dù là Triệu Vô Tà, hiện tại cũng còn chưa củng cố được cảnh giới Nguyên Anh kỳ của mình.

Thậm chí thi triển thần thông Thuấn Di cũng có một ít ngưng trệ, vừa rồi Triệu Vô Tà đã dùng Vạn Độc Tửu Phiên câu

thông hai không gian. Dẫn tới những ma khí trong hồ chén ngàn dặm, lần này miễn cưỡng củng cố cảnh giới.

“Ngược lại cũng là một nhân vật...”

Triệu Vô Tà trong lòng khẽ động, trong ánh mắt xuất hiện một tia tán thưởng, nhưng cũng chỉ là chốc lát mà thôi. Sự tán thưởng trong mắt hắn cũng biến thành sát khí. Khuya hôm nay hắn vốn chính là đến để giết người. Hắn muốn chậm rãi tra tấn gia chủ Chu gia, để cho những cao thủ trọng yếu của Chu gia chết đi, khiến cho gia chủ Chu gia trơ mắt nhìn lại không thể làm gì được.

Những đệ tử ngoại thành kia, Triệu Vô Tà đương nhiên sẽ không động thủ đi giết, ngoại thành chỉ là những thứ nhỏ nhỏ mà thôi. Mặc cho Triệu Vô Tà hắn ta giết bao nhiêu, chỉ sợ gia chủ Chu gia ngay cả lông mày cũng không nhú lại một cái, tùy ý để Triệu Vô Tà giết chết một cách thống khoái. Nhưng người trong nội thành lại không giống như vậy, có thể ở nội thành tu luyện, không trực hệ đệ tử chính là tu sĩ trưởng lão chấp sự.

Chỉ cần giết một lần là Chu gia chủ động nổi giận. Hiện tại, Triệu Vô Tà nhìn tu sĩ Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong này chăm chỉ vô cùng, trong mắt bắt đầu lóe lên sát khí. Chẳng qua lúc này Triệu Vô Tà cũng không biết., Vị trưởng lão này kỳ thật đã được vị lão tổ tông Nguyên Anh đứng sau Chu gia gia chủ coi trọng, chuẩn bị thu hồi đệ tử. Bất quá chỉ có Triệu Vô Tà biết, hắn cũng sẽ không thay đổi suy nghĩ của mình, thậm chí có thể sát ý trong lòng sẽ còn sâu đậm hơn.

“Khà khà khà “

Tiếng cười nhàn nhạt xuất hiện ở trong sân, xuất hiện ở trong cơn gió đêm. Trong nháy mắt tiếng cười xuất hiện, trưởng lão vốn đang tu luyện trong mật thất, lập tức mở mắt ra. Hai luồng tinh quang lợi hại đến cực điểm từ hai mắt hắn bắn ra, xuyên thẳng qua những vách tường kia, thấy được tràng cảnh trong sân.

Chỉ đáng tiếc, khi tiếng cười kia vừa xuất hiện, thân hình Triệu Vô Tà liền biến mất. Gần như cùng lúc đó, một mùi hương

thoang thoảng xuất hiện bên trong cái sân lớn, bay rất nhanh tới vị trưởng lão vẫn còn ở trong mật thất kia.

“Phù, “

Thần thức to lớn từ trong Nê Hoàn cung của vị trưởng lão này tràn ra, chớp mắt đã bao trùm tòa tiểu viện to lớn này, sau một khắc hẳn sẽ biết kết quả.

“Không biết...”

Trong miệng nhẹ nhàng phun ra hai chữ, lông mày chậm rãi nhíu lại, trong lòng nổi lên một tia nghi hoặc. Hắn vừa rồi rõ ràng đã nghe được tiếng cười kia, nhưng thần thức của hắn cũng sẽ không lừa gạt người ta, trong sân nhỏ của hắn đúng là không có lấy một bóng người, sau một lát, hắn chỉ có thể cố gắng bóp tắt ý niệm nghi hoặc trong đầu.

Hắn lại một lần nữa ngồi xếp bằng trên giường mây trong mật thất, bắt đầu nhắm mắt tu luyện. Chẳng qua thần thức của hắn vẫn không thu về: Triệu Đan Tà giấu trong toàn bộ tiểu viện, nở nụ cười nhạt của Triệu Tà tiết công bệ hạ trong hư không, lòng bàn tay dần dần bắt đầu sáng lên huyết quang.

“Ồ, đây là.”

Ngay khoảnh khắc thân hình hắn trở lại sa mạc, một đám hương khí nhàn nhạt từ bên ngoài bay vào trong mật thất hắn tu luyện, dễ dàng tiến vào chớp mũi của hắn, mặc dù hắn một khắc sau đã cảnh giác đem ngũ quan của mình phong bế lại, nhưng tựa hồ không còn kịp nữa, mùi thơm này tựa như không có lỗ nào tiến vào, không hề trở ngại tiến vào trong cơ thể hắn.

Tựa như hắn thu nạp linh khí, chủ động thu nạp những mùi thơm kỳ lạ kia vào trong cơ thể. Những mùi thơm này sau khi tiến vào trong cơ thể của hắn, không có chút ý tứ nào muốn đi nơi khác, toàn bộ liền tràn vào trong đan điền của hắn, đi về phía Kim Đan.

Hương khí tiến vào đan điền, lập tức hóa thành một sợi tơ màu xám quấn quanh kim đan của hắn. Sợi tơ quấn lên, trong nháy mắt đã quấn quanh kim đan của hắn. Chẳng qua dù sao cũng là một vị tông sư kết đan, mặc dù không cẩn thận nói ra, nhưng muốn hắn bó tay chịu trời lại là khó càng thêm khó.

“Nhiều”

Kim Đan còn chưa bị kim sắc quán lấy, tâm niệm hấn vừa động, phía trên kim đan của hấn lập tức tuôn ra ma nguyên nồng đậm đánh văng sợi tơ tới, mặc dù dị hương kia ngưng kết ra tia tặc tơ cứng cõi vô cùng, nhưng nhất thời không cách nào tới gần.

Cục diện giằng co rồi, những sợi tơ kia tuy rằng không làm gì được Chu Bằng, nhưng thân thể Chu Bằng cũng bị giam cầm. Kim đan của hấn chỉ có thể không ngừng tuôn ra ma nguyên, chân động những sợi tơ đang tới gần kia ra, bất quá tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp.

Chỉ cần chờ ma nguyên trong kim đan không còn, những sợi tơ kia quán quanh, hấn cũng sẽ chết.

Tuy rằng chưa từng nhìn thấy những sợi tơ quý dị này, không biết lai lịch, nhưng trong lòng Chu Bằng lại xuất hiện dự cảm rất nguy hiểm. Trong đầu dâng lên một ý niệm, nếu là bị những sợi tơ quý dị vô cùng quán quanh, kết quả của gã nhất định sẽ không tốt lắm. Lúc này Chu Bằng cũng bất chấp tất cả, tâm niệm vừa khẽ động sẽ cắn chót lưỡi, tạm thời dùng bí pháp cõi bỏ thân hình bị giam cầm để đi ra ngoài cứu viện.

Nhưng cũng vào lúc này, một giọng nói chột vang lên trong mật thất mà hấn tu luyện.

“Từ khi ngươi trở thành người của Chu gia, kết cục đã định, vốn định cho ngươi chết thoải mái, pháp thuật. Thế nhưng ngươi lại lựa chọn thống khổ, ta sẽ giúp ngươi hoàn thành.

Không gian trước người Chu Bằng nhộn nhạo một trận, một bóng người nhàn nhạt xuất hiện. Chính là Triệu Vô Tà, lòng bàn tay hấn huyết quang chớp động, lòng bàn tay như nắm một đoàn huyết vụ. Bên trong huyết vụ có một con huyết trùng vặn vẹo bơi lội trong huyết vụ. Bởi vì huyết trùng này, mùi thơm dị thường trên không trung vội vã bị áp súc địa bàn, bắt đầu dần dần lan tràn bạo ngược, âm lãnh, khát máu. “

Triệu Vô Tà sau khi xuất hiện, một ngón tay duỗi ra, trực tiếp đặt lên mi tâm Chu Bằng. Ngón tay mở ra, mi tâm Chu Bằng có thêm một lỗ máu, máu từ đó thẩm ra. Bàn tay vung lên,

huyết vụ ở lòng bàn tay lập tức bay ra ngoài, trực tiếp bao trùm lên mặt Chu Bằng.

“Vù vù.”

Con huyết trùng vặn vẹo thân thể, hoàn toàn dung nhập vào trong huyết vụ, đoàn huyết vụ kia thì hóa thành nhân nhát bay vào trong thất khiếu Chu Bằng. Lúc bàn tay thu hồi, cũng thuận tiện bày ra trận pháp trong mật thất, ngăn cách hết thủy khí tức.

“A, đây là cái gì, a...”

Sau một khắc, ở trong mật thất kia, vang lên những tiếng kêu thảm thiết làm cho người ta sởn hết gai ốc. Từ trong miệng Chu Bằng phát ra, lúc này đan điền của hắn cũng được giải phóng, những sợi tơ màu xám kia chậm rãi phiêu dạt trong hư không. Nhưng hiện tại, Chu Bằng tình nguyện khôi phục tình cảnh lúc trước.

Bởi vì hiện tại lực lượng toàn thân hắn đều bị giam cầm hoàn toàn, giờ phút này hắn muốn tự bạo cũng không làm được. Thân hình không ngừng run rẩy, giống như đang phải chịu một nỗi thống khổ cực lớn nào đó, ngũ quan gần như bị bóp méo rồi. Tiếng kêu cực kỳ thê lương thảm thiết phát ra từ miệng hắn vang vọng khắp mật thất. Nhưng cũng chỉ là mật thất mà thôi, Triệu Vô Tà hạ cấm chế, thanh âm không truyền ra ngoài được.

Mặc dù Vạn Độc Tửu Hương được Chung Hồn Hương bao bọc trong nguyên anh rất sạch sẽ rất khó coi, nhưng chết ở dưới chén hương lại không hề đau đớn chút nào, thậm chí còn có chút thoải mái. Bởi vì trước khi chết, Mạc Vãn sẽ đắm chìm trong huyền tượng do chén hương tạo ra, không cách nào tự kiểm chế. Lại coi như là một tử pháp thoải mái.

Nhưng như lời Triệu Vô Tà nói, Chu Bằng đã tìm được một cái chết thống khổ, chết dưới chén Nhân Trùng. thống khổ của Nhân Trùng không phải tu sĩ bình thường có thể chịu được, cho dù là Triệu Nguyên, Tà, tại thời điểm bị trùng cắn nuốt cũng không ngừng kêu thảm thiết.

Thân thể Chu Bằng bị sâu bọ cắn, ngũ quan khuôn mặt đều vận vẹo, chỉ có thể kêu thảm thiết một cách bất lực. Thậm chí ngay cả nhìn vào Triệu Vô Tà một chút sức lực cũng không có, một câu cũng nói không ra. Chẳng qua Triệu Vô Tà lúc này trước mặt hắn ta không phải là gương mặt của người trung niên mặt chuột mà là diện mục thật sự của Triệu Vô Tà, hắn ta mỉm cười đứng ở trước mặt Chu Bằng.

“Yên tâm sau người, Chu gia sẽ có rất nhiều người đến bồi tiếp người. A” Đối với người ta xem như là nhân từ nhất”

Triệu Vô Tà nói lời này ra, cũng không tệ, đối với Chu Bằng hắn thật đúng là nhân từ. Lấy thủ đoạn của hắn, hoàn toàn có thể trước khi chết hung hăng tra tấn Chu Bằng. Hơn nữa trước kia, lúc Triệu Vô Tà luyện chế chén nhân trùng, đều là để cho địch nhân chịu đủ tra tấn. Khiến cho đáy lòng hắn sinh ra oán khí vô tận, những oán khí này đối với nhân trùng kiếm mà nói chính là vật đại bổ.

Nhưng lúc này, Triệu Vô Tà chẳng những hiện thân trước mặt Chu Bằng, mà còn để cho Chu Bằng biết là ai giết hắn. Triệu Vô Tà nói như vậy, đối với Chu Bằng vẫn có thể coi là tốt nhất. Chỉ đáng tiếc, Chu Bằng lúc này không nghe thấy gì, hắn hoàn toàn chìm đắm trong thống khổ. Nơi ngực không biết từ lúc nào đã bị phá vỡ một lỗ máu, nơi đó là một mảng huyết nhục mơ hồ, trong đó có một huyết trùng huyết hồng vô cùng đang trắng trợn cắn nuốt huyết nhục của hắn, chậm rãi đi về phía trái tim của hắn.

Lúc này đã là đêm khuya, trong thành không biết gió mát thổi lên ở đâu, cách rất xa Hoàng Cung một khoảng sân, linh khí vẫn nồng đậm vô cùng, nhưng chẳng biết tại sao, một mùi máu tươi nhàn nhạt dần dần tản ra.

“Đại trưởng lão, không ổn rồi, Lục trưởng lão, Lục trưởng lão hắn...”

Một chấp sự trực cơ đại viên mãn đột nhiên xông vào nơi tu luyện của Chu gia phu trưởng lão, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ, giống như có chuyện gì đó bị dọa cho giật mình. Kết đan hậu kỳ đại trưởng lão hai mắt trợn trừng, uy nghiêm chi khí lao ra, làm cho chấp sự trực cơ đại viên mãn kia nhất thời đầu óc sáng

tỏ, nhưng khi nghĩ đến chuyện đó thì sự kinh hãi trên mặt vẫn chưa mất đi chút nào. “Bẩm báo Đại trưởng lão, Lục trưởng lão hẳn bị người ta giết...”

“Người nói cái gì ho khụ khụ...”

Hắn vừa mới nói xong, thì thân hình của Đại trưởng lão đã được khắc sâu trong thời kỳ thượng cổ. Lão tự nhủ chỉ cần nghiên cứu qua một chút là có thể liên quan đến Chấp Sự kia rồi, vị chấp sự kia bất quá chỉ có tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn mà thôi, mặc dù chỉ là đệ tử dòng chính, địa vị của lão trong Chu gia cũng không thấp. Nhưng nếu so sánh với Đại trưởng lão Chu gia thì không thể nghi ngờ là cách biệt một trời một vực.

Lúc này bị vẻ mặt của Đại trưởng lão nổi giận nhắc tới, lão đã quên mất mình chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn, đã đem hơi thở bên ngoài chuyển thành hút vào bên trong rồi quên mất vận dụng. Trong cổ họng nóng rát không ngờ lại là một tiếng ho khan.

Nhưng sau đó hắn liền phản ứng lại, miệng vội vàng nói: “Đại trưởng lão, nhanh chóng có đệ tử phát hiện trong sân nhỏ của Lục trưởng lão có mùi máu tanh, đi vào xem xét thì phát hiện thi thể Lục trưởng lão. Trái tim của hắn đã bị chặt.

“Bành”

Hắn còn chưa nói xong, Đại trưởng lão vừa mới tóm lấy hắn một khắc sau liền biến mất, cả người hóa thành một đạo hào quang bay về phía viện tử của Lục trưởng lão. Nội thành tuy lớn nhưng đối với một cường giả Kết Đan hậu kỳ mà nói thì không sao.

Nơi nào cũng lập tức tới, hắn đang đứng trong viện lâu của Lục trưởng lão.

Thân hình vờng xuất hiện, một luồng huyết tinh nhân nhật liền bay vào chớp mũi Đại trưởng lão, cái gì cũng không lo được, thân ảnh khẽ động liền vọt vào trong sân kia, xuất hiện ở trong mật thất bình thường mà Nghìn Bằng tu luyện.

Đại trưởng lão nổi giận, thân hình đã xuất hiện trong mật thất, đầu tiên lão nhìn thấy chính là thi thể Chu Bằng trên mặt đất.

Toàn thân không nhiễm một hạt bụi, chỉ có ở trước ngực có một cái lỗ máu kinh khủng. Từ trong lỗ máu nhìn lại, trái tim Chu Bằng vậy mà đã không thấy đau nữa.

“Là Ngự Đại trưởng lão là ai, sắc mặt của tất cả Đại trưởng lão đều hiện lên vẻ hồng hào trong nháy mắt. Khóe miệng lão đều đang run rẩy, cơn giận dữ trên người bộc phát ra như núi lửa. Lão quét sạch tất cả trong mắt thất, sau một khắc cả thân hình của lão đều biến mất.

Bên trong Hoàng Kim Chi Thành, có một tòa lầu cao, thậm chí độ cao hơn Hoàng Cung. Bên trong nội thành, khí tức rất lớn, hùng vĩ vô cùng. Mệnh Lâu, đó là mệnh lâu của Chu gia. Tất cả đệ tử Chu gia, đều có một khối mệnh bài ở trong lầu, chủ nhân của mệnh bài và mệnh bài là có tâm huyết liên hệ.

Chỉ cần chủ nhân mệnh bài vừa chết, lệnh bài kia nhất định sẽ vỡ vụn. Không chỉ Chu gia, mỗi một thế lực đều có tồn tại cùng loại mệnh lâu, như vậy có thể biết rất rõ ràng sinh tử tu sĩ nhà mình. Hơn nữa càng thêm trọng yếu là, trong mệnh bài có một viên mệnh châu, có thể ghi lại trước chủ nhân mệnh bài trước khi chết vài hơi thở.

Cho nên tại tu chân giới, rất ít có án án oan, bởi vì chỉ cần mệnh bài vẫn còn. Là ai giết ai, liền vừa nhìn đã biết. Kế tiếp tự nhiên là phải trả thù, hiện tại đại trưởng lão phải xem xem, đến cùng là Lục trưởng lão đã chết hay chưa. Là ai giết hấn, cơn giận trong lòng hấn đã lên tới cực điểm, Chu gia tuy đẳng cấp nghiêm ngặt.

Nhưng cũng đồng dạng là cực đoan bao che khuyết điểm, ai giết người Chu gia, cũng phải trả giá thật lớn. Chẳng những phải giết người chính là mạng của mình, thậm chí còn có môn phái sau lưng người giết người đến chôn cùng. Trừ phi thế lực so với Chu gia cường đại hơn, nếu không các thế lực khác sẽ không đi trừ chọc những kẻ điên như Chu gia.

“Phù, hô.”

Gần như cùng lúc đó, hai bóng người nhàn nhạt xuất hiện bên cạnh Đại trưởng lão. Vốn khuôn mặt đại trưởng lão đang ửng

hồng, tức giận bốc lên, lập tức cúi người xuống, khom người nói với hai người: “Gia chủ lão tổ tông”.

Người vừa đến không ngờ là gia chủ Chu gia, còn có chỗ dựa lớn nhất của Chu gia, lão tổ tông Nguyên Anh kỳ. Lúc này ánh mắt hai người đều ngưng tụ tại Mệnh lâu kia, cũng không thấy hai người có động tác gì.

Tóc trắng tung bay, lão tổ tông thân hình tiêu tụy chậm rãi mở bàn tay ra, ở lòng bàn tay của hắn, có mấy khối ngọc phiến. Vừa nhìn đã biết những ngọc phiến kia ở trước đó liên tiếp cùng một chỗ, chỉ là không biết vì sao lại vỡ vụn.

Quân số tổng hợp được chia làm tổng cộng ba mươi- tên.

Ngoại trừ mấy khối ngọc phiến kia, ở lòng bàn tay của hắn, còn có một viên ngọc châu nhỏ óng ánh.

Chỉ khi mệnh bài vỡ vụn thì ngọc châu mới xuất hiện. Vị Chu gia lão tổ tông tu vi đạt tới kinh khủng Nguyên Anh kỳ này, trên khuôn mặt bình tĩnh rốt cục xuất hiện một tia chấn động. Hai ngón tay không chút do dự bóp nát viên ngọc châu.

“Từ khi ngươi trở thành người của Chu gia, kết cục đã định, vốn định cho ngươi một cái chết thoải mái. Thế nhưng ngươi lại lựa chọn thống khổ, ta sẽ giúp ngươi hoàn thành.”

“Ầm ầm “

Theo huyễn ảnh trong hư không kia biến mất, viên mệnh châu kia cũng vỡ vụn, hóa thành phần ngọc chậm rãi bay xuống. Phía trước Mệnh lâu, ba người có địa vị cao nhất Chu gia, trong đó phản ứng lớn nhất chỉ sợ là gia chủ Chu gia đại nhân.

“Triệu Vô Tà. Hai mắt gia chủ Chu gia đỏ ngầu, thân hình không áp chế được mà run rẩy, sát khí toát ra trên người quả thực nồng đậm đến cực điểm. Tựa như ngay sau đó, vị gia chủ Chu gia được xưng là Sát Thần này sẽ ra tay giết người. Vị đại trưởng lão kia lúc này cũng như thế, sát khí trên người tuôn ra, trong mắt tràn đầy lãnh ý.

“Từ bỏ “

Rất đột ngột, hai người trong cơn giận dữ ngạc nhiên nhìn về phía lão tổ tông nhà mình, vẻ mặt không thể tin được. Lục

trưởng lão thân chết chính là đệ tử lão tổ tông nhìn trúng, nếu không với tu vi Kết Đan sơ kỳ của hắn cũng không có khả năng có địa vị cao như Chu gia. Thế nhưng lúc này, Lục trưởng lão chết rồi, lão tổ tông lại muốn bọn họ từ bỏ báo thù.

Trên mặt gia chủ Chu gia tràn đầy vẻ không dám tin tưởng, chỗ sâu trong ánh mắt càng tuôn ra sát khí mãnh liệt, lần đầu tiên sinh ra ý niệm phản kháng lão tổ tông.

“Vì sao tàn sát người Chu gia ta, Chu gia ta sao còn có thể để hắn sống sót, không giết súc sinh kia. Chu gia ta sao lại đặt chân ở thiên vân, lão tổ tông, Chu gia trở thành trò cười. Người cũng phải trở thành trò cười cho thiên hạ.”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Đại trưởng lão bên cạnh chột cả kinh, lúc này mới nhớ đến vị gia chủ đại nhân trước mắt đã sớm cảm hận Triệu Vô Tà trong lòng. Sát tử còn chưa tiêu tan chút nào, Triệu Vô Tà cứ thế mà lại xuất hiện ở Chu gia, lại còn giết một vị trưởng lão của Chu gia hắn. Thù hận như vậy, so với biển sâu cũng không quá phần.

Cũng khó trách gia chủ lại dám đi chống đối lão tổ tông, nhưng hắn cũng là nghi hoặc, Triệu Vô Tà đối với việc làm nhục như vậy. Không giết hắn, Chu gia chỉ sợ ngày sau sẽ thực sự trở thành trò cười. Gia chủ Chu gia không rõ, hắn cũng không hiểu. Hơn nữa nếu như lời lão tổ tông truyền ra ngoài, chỉ sợ toàn bộ trên dưới Chu gia đều sẽ không đồng ý, ai cũng sẽ không nguyện ý trở thành trò cười cho toàn bộ Thiên Vân đại lục.

Ma chương thứ hai trăm năm mươi, thứ hai mươi lăm

Lão giả tiều tụy biến sắc, khuôn mặt vốn bình tĩnh giống như đầm nước hiện ra vẻ giận dữ, trong con ngươi bắn ra vẻ tàn khốc như lợi kiếm hoàn toàn đắm vào đáy lòng Chu gia chủ. Ngay lúc này, khí thể trên người lão giả này bốc lên không thể tưởng tượng, một cỗ khí trụ vàng óng xông thẳng tới chân trời.

“Oanh “

Toàn bộ Hoàng Kim Chi Thành đều bao phủ trong cỗ khí thể mạnh mẽ đến cực điểm này, Đế Hoàng chỉ khí, trong cột khí vàng óng kia vậy mà có một cái hình rồng mơ hồ bay lên. Chu gia là nhà của Đế Hoàng, ma nguyên được tu luyện ra cũng không giống với những gia tộc ma đạo khác, ẩn chứa khí thể đế hoàng mạnh mẽ.

“Được”

Lão giả tiều tụy sau khi khí thể bạo phát, mặc dù thân hình vẫn già nua như vậy, nhưng khí tức uy nghiêm bá đạo làm cho hai Kết Đan Tông Sư trên không trung cũng chịu không nổi. Không chỉ bọn họ mà cả Hoàng Kim Thành, mặc kệ là nội thành hay là bên ngoài. Cảm nhận được cỗ khí thể này, ngoại trừ một người, những đệ tử khác đều không sao cả.

Nguyên Anh lão tổ tông của Chu gia chính là sư bá của gia chủ Chu gia, lúc này bị gia chủ Chu gia chống đối. Biểu tình trên mặt giống như muốn ăn thịt người vậy, hơn phân nửa khí thể của cường giả Nguyên Anh là đối với gia chủ Chu gia. Một tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn bất luận mạnh mẽ bao nhiêu cũng chỉ là một vị Kết Đan Tông Sư mà thôi.

Bị khí thể gần trong gang tấc bạo phát xông lên, lồng ngực tựa như bị đại chùy hung hăng đập một cái, rột cuộc không áp chế nổi. Một ngụm máu đỏ thẫm từ trong miệng hắt phun ra, nhuộm máu quần áo trước ngực hắn.

“Lão tổ tông từng bót giận cho gia chủ vô tâm, Triệu Vô Tà là đại địch Chu gia ta, gia chủ như thế cũng là vì thể diện Chu

gia. Kính xin lão tổ tông bớt giận...”

Đại trưởng lão bên cạnh vừa thấy lão tổ tông đều nổi giận, sắc mặt lập tức biến đổi, thân hình vừa thấp xuống đã muốn nửa quỳ xuống cầu tình cho gia chủ Chu gia. Gia tộc Ma đạo không thể so với các môn phái khác, ở trong Ma đạo gia tộc, ai có thực lực liền có thể quyết định tất cả mọi chuyện muốn quyết định. Lão tổ tông Nguyên Anh kỳ trong gia tộc địa vị tự nhiên cao hơn nhiều so với gia tộc.

Gia chủ Chu gia cũng dám chống đối lão tổ tông, lúc này chính là lão tổ tông tự tay giết gia chủ Chu gia, trên dưới Chu gia cũng không có ai dám nói gì. Hơn nữa đến hôm nay, không biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào Chu gia, thế nào. Vị trí Thái tử này, nếu như lúc này gia chủ Chu gia cũng chết, đến lúc đó Chu gia thật sự sẽ đại loạn.

Không trung, bầu không khí có chút ngưng trọng, tu sĩ cao nhất trong ba Chu gia lắng không lơ lửng. Trong đó sắc mặt gia chủ Chu gia tái nhợt, có chút uể oải. Đại trưởng lão Chu gia thì vẻ mặt gấp gáp, cầu tình với vị Chu gia lão tổ tông đang nổi giận kia. Toàn bộ Hoàng Kim thành đều đang nhìn chăm chú vào không trung nhưng không làm gì được. Đệ tử dám đi lên nói chuyện, thậm chí ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám., Hiện tại vị lão tổ tông kia đang nổi giận bùng bùng, ai dám trêu chọc hấn. Cùng tìm cái chết cũng không có khác biệt, ngay cả gia chủ Chu gia giờ phút này trên mặt đều có một tia hối hận. Nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của lão tổ tông, thân hình hấn nhất thời tựa là cúi thấp, nửa quỳ ở trên không trung.

“Lão tổ tông bớt giận là liên tiếp lỗ mắng. Việc này liền giao cho lão tổ tông định đoạt. Nên như thế nào, chính là như thế nào”

Gia chủ Chu gia sau khi nói xong trong cái miệng nhỏ nhắn cũng không nói gì nữa, chỉ là thân hình có chút run rẩy. Lúc này hấn đã hoàn toàn thanh tĩnh lại, trong lòng tràn đầy hối hận, vừa rồi chẳng biết tại sao hấn ma xui quỷ khiến thế mà lại đụng phải dựa vào lão tổ Nguyên Anh của Chu gia.

Lúc này tỉnh táo lại, trong lòng cũng bắt đầu đỡ mờ hôi lạnh. Cho dù là ai đối mặt với một cường giả Nguyên Anh cũng sẽ như thế.

“Không có ai chọc vào Chu gia ta, mà còn có thể tiêu dao. Thù bị người rút Chu gia, không phải là không báo. Chỉ là thời điểm chưa tới. Lúc này Triệu Vô Tà kia đã là cường giả Nguyên Anh, đối phó với Lục gia mới là quan trọng nhất. Đừng đi trêu chọc cường giả Nguyên Anh, nhưng nếu như hắn còn dám giết người Chu gia ta. Vậy lão hủ đành phải ra tay, còn nữa, nhi tử không còn thì có thể tái sinh. Nếu người còn không biết tiến thoái như vậy, ta sẽ phế bỏ người. Hừ.

Hừ lạnh một tiếng, lão giả có gương mặt tiêu tụy kia liền biến mất, khí thế bao phủ toàn bộ Hoàng Kim Chi Thành cũng chậm rãi tiêu tán.

Nhưng mà trên không trung, hai người kia lại hoàn toàn lâm vào trong đại ra, nhất là gia chủ Chu gia. Lúc này sắc mặt quả thực cực kỳ khó coi, trong đôi mắt đều là vẻ không cam lòng, còn có điều không dám tin. Hắn không thể tin được, cách đây không lâu, một tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn. Dưới khí thế bức bách của hắn, tu sĩ Trúc Cơ đến bây giờ đã đứng ở đỉnh đầu của hắn.

Cái kia nửa khắc cũng không thể chạm tới, gia chủ Chu gia là Kết Đan đại viên mãn, bị vây ở cảnh giới này đã mấy trăm năm. Nhưng hiện tại, kẻ thù giết con mình, lại tiến vào cảnh giới này trước hắn một bước. Điều này đối với hắn mà nói, quả thực là đả kích không thể so sánh.

“Điều này sao có thể.” Không có khả năng.

Gia chủ Chu gia thì thảo trong miệng, trên mặt lộ rõ vẻ không cam lòng, oán khí xông thẳng lên trời. Đều là vì một câu nói của lão tổ tông Chu gia, làm cho Chu gia gia gia chủ rơi vào trong oán hận. Biểu tình của hắn trở nên càng thêm phức tạp, oán hận, không cam lòng, cuồng bạo.

“Không tốt ma chương

Đại trưởng lão Chu gia vốn muốn rời đi, thế nhưng vừa thấy sắc mặt gia chủ trở nên rất không ổn, sắc mặt cũng biến đổi.

Không nghĩ tới gia chủ Chu gia bởi vì một câu nói của lão tổ tông mà lâm vào trong ma chướng, đừng tâm ma mê hoặc của chính mình, lâm vào trong huyền cảnh không muốn nhìn thấy nhất.

“Gia chủ đắc tội”

Đại trưởng lão bất chấp thân phận sai lệch, chuẩn bị xuất thủ đánh gia chủ từ trong ma chướng tỉnh lại. Thế nhưng khi lão còn chưa động thủ thì gia chủ Chu gia đã động.

“Tiểu súc sinh, ngươi muốn chết, tiểu súc sinh!”

Trên người gia chủ Chu gia tuôn ra khí thế mạnh mẽ, hoàng long bào trên người tràn ra vạn trượng kim quang, nhưng bên trong kim quang lúc này lại có màu đen nồng đậm. Chu gia mặc dù là Ma đạo gia tộc, nhưng là ma nguyên trong cơ thể lại có màu hoàng kim xuất hiện màu đen. Nói rõ lúc này gia chủ Chu gia đã hoàn toàn lâm vào trong ma chướng, chỉ chốc lát nữa, tâm thần của hắn sẽ bị tâm ma thừa dịp.

Tâm ma xâm lấn, tâm thần sẽ bị gia chủ Tiểu Chu gia sẽ biến thành một cỗ máy giết chóc. Không hề có cảm tình, chỉ biết giết chóc, cuối cùng tiêu hao hết tất cả lực lượng trong cơ thể mà chết. Thân hình Đại trưởng lão muốn chuyển động, nhưng lại kinh hãi bỗng nhiên xoay người lại, hai tay toát ra kim sắc quang mang nồng đậm, hướng về đầu lâu Đại trưởng lão đánh tới.

Trên mặt Đại trưởng lão tràn đầy vẻ hối hận và kinh hãi cùng không cam lòng, không nghĩ tới lão lại chết trong tay gia chủ mình. Một tên Kết Đan Hậu Kỳ, một tên là Kết Đan Đại viên mãn, lúc này gia chủ Chu gia lại bị tâm ma mê hoặc, ra tay tàn nhẫn vô cùng, nếu bị đánh trúng thì Đại trưởng lão chắc chắn không còn đường sống.

Bên trong nội thành Hoàng Kim Chi Thành, những trưởng lão kia sắc mặt đều biến đổi, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ. Nhưng lúc này cũng không kịp, hơn nữa cảnh giới tu vi bọn họ còn không bằng đại trưởng lão, chính lúc này đi lên cũng là đi tìm chết. Một cường giả Kết Đan Đại viên mãn, cho dù là tu sĩ ma đạo, tâm cảnh tu vi cũng là viên mãn.

Rất khó thừa dịp tâm ma thừa dịp này, nhưng trước đó, gia chủ Chu gia nhìn thấy Triệu Vô Tà tâm thần bị chấn động, sau đó bởi vì đụng độ lão tổ tông mà bị khí thể của hắn đánh trúng trên người, cuối cùng lại bởi vì một câu nói của lão tổ tông Triệu Vô Tà đã lâm vào trong ma chướng của mình.

Hai tay gia chủ Chu gia oanh ra, tốc độ nhanh đến cực hạn, chỉ cần qua thêm thời gian một hơi thở nữa là đại trưởng lão Chu gia sẽ phải chết, hơn nữa còn chết trong tay gia chủ mình. Nếu như thật sự sinh ra, chỉ sợ Chu gia thật sự sẽ biến thành trò cười cho toàn bộ Thiên Vân.

Ngoại thành Hoàng Kim chi thành, trong một căn phòng, một trung niên nhân mặt chuột đứng trong phòng, mở to đôi mắt quỷ dị nhìn không trung nội thành, cảm chế trên không hoàn toàn không thể ngăn trở ánh mắt hắn, cảm chế âm dương nhị khí xoay tròn đều có thể nhìn thấu hết.

Khóe miệng Triệu Vô Tà nhếch lên, trong con ngươi lộ ra khoái ý sau khi đạt được mục đích. Còn có một tia kinh ngạc, chính hắn cũng không nghĩ tới, giết một trưởng lão Chu gia Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong lại có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy. Nhưng trong lòng Triệu Vô Tà còn có ý định khác, sau khi gia chủ Chu gia giết Đại trưởng lão, Triệu Vô Tà liền lập tức ra tay đánh thức gia chủ Chu gia từ trong ma chướng. Đến lúc đó...”

Ý cười trên mặt càng tăng thêm tùy ý, cừu nhân hắn là Chu gia gia chủ. Nhưng Chu gia hắn đồng dạng sẽ không bỏ qua. Chỉ là đáng tiếc, hắn tính toán không tồi, đáng tiếc chính là lúc này ở trong hoàng kim thành Chu gia, cũng không chỉ có một tu sĩ Nguyên Anh kỳ như hắn.

” Súc sinh, hãy tỉnh lại cho ta!”

Một thanh âm ẩn chứa vô tận nộ khí vang lên bên tai gia chủ Chu gia, tựa như hồng chung đại lũ, thời điểm thanh âm vang vọng, thân hình gia chủ Chu gia lập tức chấn động. Tâm thần bị tâm ma cuốn lấy lập tức gãy dựa thoát ra, vị lão giả tiêu tụy thân hình biến mất kia một lần nữa xuất hiện trước người gia chủ Chu gia.

“Xoẹt xoẹt “

Phía dưới nội thành, tất cả đám đệ tử trưởng lão trên không trung đều biến sắc, kinh ngạc nhìn lão tổ tông trên không trung. Ngay cả vị đại trưởng lão thiếu chút nữa chết dưới tay gia chủ nhà mình cũng từ đó mà biến thành.., Chu gia lão tổ tông thể mà lại hung hăng tát lên mặt gia chủ một cái. Một màn sinh ra này, các đệ tử trưởng lão trong nội thành đều đại kinh thất sắc. Mặc dù lão tổ tông địa vị cao thượng, nhưng gia chủ Chu gia là một đế hoàng, sao có thể bị người khác “

Sau khi bị tát một cái, thân hình gia chủ Chu gia lập tức bị quét ngang. Cường giả Nguyên Anh giờ tay nhắc chân chính là thiên địa biến sắc. Tùy tiện tát một cái, đem gia chủ Chu gia cả người quét về phía mặt đất. Thân hình vẫn còn ở trên không trung, trong miệng đã phun ra một ngụm máu lớn đỏ thẫm.

“Khụ khụ “

Trên người hắn tuôn ra một đoàn kim quang lớn, cường ép thân hình dừng lại giữa không trung, bị một cái tát kia tát qua. Gia chủ Chu gia đã thoát khỏi khống chế tâm ma, lúc này đã tỉnh táo lại. Trong đầu hắn lúc này đều là vừa mới làm được, hai tay mình vậy mà đánh về phía Đại trưởng lão, biến Đại trưởng lão thành con súc sinh Triệu Vô Tà kia.

Nếu không phải lão tổ tông...

Ma La công tử xếp thứ hai trăm năm mười sáu tập,

Nói xong ta sẽ lặn về cấm địa bế quan ngày nào rồi cũng không bị diệt. Người đừng nghĩ đến việc xuất thế mà không chịu nổi đả kích, làm sao có thể trở thành gia chủ Chu gia ta “Ăn”.

Thân hình tiêu tụy trôi nổi giữa không trung, lời nói ra lại khiến toàn bộ Chu gia chấn động một hồi. Thế nhưng vào lúc này, lại không ai dám nói một câu. Chỉ cần không phải ngu ngốc thì đều biết hiện giờ lão tổ tông đang nổi giận, ai dám mở miệng ở thời điểm này quả thực chính là hành vi tự tìm đường chết.

Bất quá ngoài dự liệu của mọi người, đối với việc lão tổ tông trách mắng, gia chủ Chu gia bị tát một cái thật mạnh không ngờ một câu cũng không nói. Chỉ là hướng gia chủ Chu gia hơi khom người, biểu tình trên mặt trầm tĩnh vô cùng, hoàn toàn giống hai người lúc trước lâm vào ma chương. Mọi người đều là sợ hãi, lúc này gia chủ tựa hồ trở nên có chút khác biệt.

Nhưng mà đại trưởng lão thiếu chút nữa chết ở dưới tay gia chủ nhà mình lại xuất hiện vẻ mặt hâm mộ, lấy tu vi của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra lúc này gia chủ đã chiếm được lợi ích. Tuy là lão tổ tông tương trợ, nhưng hắn dù sao cũng tránh thoát tâm ma không chế, tự nhiên là có ích rất lớn.

Lão tổ tông chắc hẳn cũng nhìn ra điểm này, mới để cho gia chủ đi bế quan, chờ gia chủ xuất quan đến cảnh giới đại viên mãn. Lúc này được chỗ tốt, có lẽ sau khi bế quan thì có thể tấn thăng đến cảnh giới kia.

Sâu trong ánh mắt Đại trưởng lão Nguyên Anh Kỳ đầy vẻ hâm mộ, vị lão tổ tông kia, tuy sắc mặt lạnh lùng vô cùng, tựa như vẫn còn đang nổi giận nhưng sâu trong ánh mắt lại mang theo một tia vui mừng. Tuy rằng trong Chu gia cấp bậc sâm nghiêm nhưng lại liên quan đến sự hưng phấn của gia tộc, rất ít lúc đục với nhau.

Trong một gian phòng ở ngoại thành, ánh mắt Triệu Vô Tà lóe lên vẻ tiếc hận, nhưng hắn ta vẫn lập tức thu hồi ánh mắt. Lão tổ Chu gia là cường giả Nguyên Anh trung kỳ, tuy rằng Triệu Vô Tà đối mặt với cường giả Nguyên Anh trung kỳ cũng không có vấn đề gì quá lớn. Chỉ ít có thể duy trì bất bại, nhưng lúc này tránh cho hắn ta phát hiện.

“Mệnh của Chu gia đã sớm được định trước. Không ai có thể thay đổi”

Thân hình chậm rãi ngồi xuống, thần sắc quỷ dị trên mặt ngay lập tức biến mất, một lần nữa hồi phục đến trung niên nhân mặt chuột kia. Hai mắt nhắm chặt, quanh người phun trào linh khí, tựa như đang chữa thương. Trung niên mặt chuột là tu sĩ ma đạo bình thường, tuy trước đó có cảnh giới Kết Đan Trung Kỳ, nhưng là sau khi thi triển Toái Đan Huyết Độn Thuật.

Tu vi liên rơi xuống Trúc Cơ Đại viên mãn cảnh giới, cảnh giới này tại thể hệ trẻ tuổi của Chu gia đã là tu vi không tầm thường, nhưng mà trung niên mặt chuột này lúc này đầu nhập Chu gia. Tuổi đã là mấy trăm tuổi, có thể nói kiếp này cũng chưa chắc có thể trở lại cảnh giới Kết Đan tông sư, cũng chính vì như vậy Chu gia mới đưa hắn ra ngoài thành.

Đây coi như Chu gia nhân từ, nếu đổi thành những gia tộc Ma Đạo khác, vì giết người diệt khẩu, chỉ sợ trung niên mặt chuột này không giữ được tính mạng. Kỳ thật Chu gia cũng không phải nhân từ, mà là ngây cuồng. Tranh đấu giữa Chu gia và Lục gia đã chiếm hết thượng phong. Theo Chu gia, Lục gia sớm muộn gì cũng sẽ bị Chu gia diệt, tự nhiên cũng không sợ lời đồn đãi gì vớ vẩn.

Trong thế lực ma đạo, nắm đám người nào lớn, người đó chính là lý. Đúng vào lúc này, một đạo thần niệm to lớn đảo qua phòng của Triệu Vô Tà, cỗ khí tức thần niệm này đối với Triệu Vô Tà mà nói cũng coi như là quen thuộc. Đúng là như vậy.

Quân số tổng hợp được chia sẻ một tổng số tổng.

Vị trí đại trưởng lão thiếu chút nữa thì chết trong tay gia chủ nhà mình, tuy hung thủ sát hại Lục trưởng lão đã hiểu rất rõ ràng, nhưng trong mệnh châu hiện ra chính là Triệu Vô Tà.

Thế nhưng tâm tư tu sĩ ma đạo đa nghi quỷ quái, ám ảnh gã đại trưởng lão là Chu gia. Gã mặc kệ là ai giết Lục trưởng lão, gã chỉ biết là, trung niên mặt chuột vừa tiến vào Hoàng Kim thành thì Lục trưởng lão đã bị giết. Trong đó chỉ có một khả năng đó là Triệu Vô Tà là người trung niên mặt chuột “Mang tới”.

Thần niệm đảo qua gian phòng, Triệu Vô Tà lập tức sinh ra cảm ứng, hẳn cũng là nhân vật đã sống hai trăm năm rồi. Tâm tư tự nhiên cũng kín đáo cực kỳ, nghĩ lại mới biết vì sao thần niệm của Đại trưởng lão lại đảo qua, trong lòng dâng lên một tia ý niệm kỳ dị cùng với sát khí. Một luồng sát khí vô cùng lạnh lẽo hiện ra, nhưng chỉ chiếu vào sâu trong con người của Triệu Vô Tà.

“Vù vù “

Trong phòng, từng sợi thiên địa linh khí không tinh thuần từ ngoại giới không ngừng vọt vào, sau đó bị trung niên mặt chuột do Triệu Vô Tà hóa thân thu nạp vào trong đan điền, thương thế trên người chậm rãi khôi phục từng chút một, theo thời gian trôi qua, tu vi của hắn bắt đầu có dấu hiệu hồi thăng.

Trúc Cơ Đại viên mãn, đang hướng tới tầng bình chương Kết Đan kỳ kia, giống như thủy triều dâng lên. Bên trong phòng cũng bởi vì hắn trùng kích bình chương mà linh khí cuộn cuộn lên, thiên địa linh khí trở nên không quá ổn định. Trúc Cơ Đại viên mãn, lại tấn thăng một cái cảnh giới chính là Kết Đan sơ kỳ tông sư kia.

Mặc dù Chu gia cường hoành nhưng một vị Kết Đan Tông Sư là khó có được. Bất kể ở đâu, trừ phi là những thế lực cấp bậc đó, nếu không cũng sẽ không bỏ qua một vị Kết Đan Tông Sư. Bởi vì chỉ cần trở thành Kết Đan Tông Sư, liền có cơ hội trở thành một vị cường giả Nguyên Anh. Cho dù hiện tại không phải, ai có thể cam đoan về sau vị Kết Đan Tông Sư này sẽ không gặp cơ duyên gì mà tấn thăng lên cảnh giới này.

Cho nên môn phái thế lực bình thường sẽ không cự tuyệt một vị Kết Đan Tông Sư, huống chi Kết Đan Tông Sư, mặc dù chỉ là sơ kỳ, cũng là một chiến lực không nhỏ, cho nên hiện tại,

nguyên bản là đại trưởng lão mang theo sát khí lúc này xuất hiện một tia do dự.

Thân phận trung niên mặt chuột không có chút hoài nghi nào, hơn nữa vừa nhìn liền biết là người nhất gan, cũng đích xác là đã thi triển Toái Đan Huyết Độn Thuật, tạo thành tu vi trực tiếp từ Kết Đan trung kỳ rơi xuống Trúc Cơ Đại viên mãn. Lần này hấn tới, sát ý trong lòng cũng không mãnh liệt như vậy, chỉ là trong lòng có chút tức giận chưa từng tiết ra. Thân hình đang đứng ngoài cửa Triệu Vô Tà, thần niệm không kiêng nể gì quét tới bên người trung niên mặt chuột.

Thời gian từng chút trôi qua, người trung niên mặt chuột trong phòng không ngừng đánh vào bình chướng của Kết Đan Tông Sư, nhưng lại thất bại nhiều lần. Mỗi lần đều chỉ thiếu một chút, tựa hồ chỉ cần mạnh hơn một chút nữa là có thể đột phá đến cảnh giới Kết Đan Tông Sư.

Nhưng Đại trưởng lão không hề hay biết, trong nháy mắt thần niệm của lão đảo qua, ánh mắt ở một nơi bí mật gần đó của Triệu Vô Tà vẫn ở trên người lão. Chỉ cần lão khẽ động, tới nay bên trong tòa Hoàng Kim Chi Thành của Chu gia sẽ xuất hiện thêm một cỗ thi thể. Vào ngày hôm qua, lão đã luyện chế thành nhiều con trùng trong chén, nhưng lại không để cho người khác cắn nuốt tinh huyết nguyên khí của vị Lục trưởng lão kia.

Lý do chính là để thi thể của hắn hiện ra, nói cho Chu gia rằng là Triệu Vô Tử đã trở về trả thù. Nhưng hiện tại đại trưởng lão Chu gia cứ thế mà cứ như vậy tìm tới cửa.

Triệu Vô Tà hiện tại còn cần người trung niên mặt chuột này. Cho nên hiện tại cũng có chút khó xử. Sát khí sâu trong con người hắn càng ngày càng đậm, bởi vì lúc này, sát khí trên người vị Đại trưởng lão kia “đạo” nặng nề, mười giết người, cho tới bây giờ cũng không cần để ý tới người trung niên mặt chuột của người, đối với người trung niên mặt chuột thật sự động sát khí, muốn giết cũng dễ như trở bàn tay.

Đáy lòng hắn nổi lên sát khí, chỉ cần thân hình đại trưởng lão động một cái, hắn lập tức ra tay đánh chết. Một tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ chống lại một cường giả Nguyên Anh, căn bản ngay

cả một chút năng lực phản kháng cũng không có, ngay cả thời gian để hô cứu cũng không có.

“Chu lão tiên bối, Ma La công tử phụng mệnh sư tôn tới bái kiến.”

Đúng vào lúc này, một thanh âm bỗng nhiên vang lên tại Hoàng Kim Chi Thành của Chu gia, bất luận là nội thành hay ngoại thành, đối với âm thanh này đều nghe rất rõ, bao gồm cả Triệu Vô Tà đang ở trong phòng. Sau khi âm thanh đó vang lên, Chu gia bắt đầu sôi trào, động tĩnh không giống như ban ngày trông thấy một màn ở trên không trung.

Nhất là ở ngoại thành của Hoàng Kim Chi Thành, ở chỗ này tu luyện đều là đệ tử Chu gia địa vị không cao. Rất ít có cơ hội có thể tiếp xúc những cường giả kia, động tĩnh lớn như vậy, nguyên nhân thân phận người đến thật sự lớn hơn một chút. Ma đạo lục đại Ma Đế, trong đó mạnh nhất tự nhiên là Ma La động thiên bên trong Ma La động thiên kia Ma La Ma Đế.

Theo truyền thuyết Ma La Ma Đế đã tấn thăng đến cảnh giới cực hạn của Nguyên Anh, chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào cảnh giới của Hóa Thần Đạo Quân. Coi như là chí cường giả trong thập đại môn phái của Tiên đạo. Tông chủ Phạm Thiên Tiên tông, tu vi cũng chưa chắc sánh được với Ma La Đế. Người đến chính là đại đệ tử của Ma La Đế. Ma La công tử.

Vị Ma La công tử này ở Thiên Vân Đại Lục tuy địa vị kém hơn sư tôn Ma La Ma La Ma Đế, nhưng trong thế hệ trẻ tuổi lại không ai có thể vượt qua hắn. Năm đại đệ tử Ma Đế còn lại đều không sánh bằng. Bởi vì người này đã đạt tới cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn Diên Phong, Ma La Ma Đế thậm chí nói đệ tử của hắn trong vòng trăm năm qua nhất định có thể tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh kỳ.

Nhưng hiện tại, cường giả chỉ có thể ngược nhìn lên được đến bên ngoài thành Hoàng Kim chi thành, bên ngoài thành nhất thời sôi trào. Chẳng qua Triệu Vô Tà cũng không để tâm, bởi vì nguyên bản đại trưởng lão đứng ở ngoài cửa đã biến mất. Gia chủ Chu gia bị lão tổ tông ra lệnh bế quan, toàn bộ Chu gia hiện giờ đều giao cho đại trưởng lão xử lý.

Ma La công tử đến, vẫn là phụng mệnh mệnh Ma La Đế, hẳn là một Đại trưởng lão tự nhiên muốn tự mình đi.”

Dưới bóng đêm mờ mịt, từng mảnh ngọc giản vô cùng óng ánh chậm rãi bay ra ngoài thành, mỗi một mảnh ngọc giản đều tỏa ra ánh sáng mãnh liệt. Vừa nhìn là biết phẩm chất không thấp, ít nhất cũng là thượng phẩm. Chúng kết nối với nhau tạo thành một cầu thang bằng ngọc thạch, kéo dài từ trong thành Hoàng Kim ra ngoài.

Hào quang vạn trượng trong đó, thật sự giống như một cái thang trời vậy. Một đám Hắc y nhân liền bay lơ lửng ở ngoài thành Hoàng Kim chi thành. Phía trước đám Hắc y nhân này, một người mặc áo xanh cũng lơ lửng, thân hình thon gầy, toàn thân cao thấp đều là một mảnh gió cuốn sách, ngay cả áo bào cũng đều là như sĩ tử thể tục ăn mặc.

Nhưng mà công tử áo bào xanh này đứng ở nơi nào, lại làm cho ánh mắt người ta không dời khỏi được, toàn bộ đều nhìn chăm chú trên người hắn.

Sắc mặt của người này cũng không tính là cực kỳ anh tuấn, chỉ có thể nói là có chút thanh tú, thậm chí thần sắc trên mặt có chút tái nhợt. Như là cơn cực hạn, là chỗ vô địch đặc biệt.

“Để công tử đợi lâu rồi, lão tổ tông đã ở trong điện rồi, mời công tử đi đi.”

Đại trưởng lão di động bước chân, đi dọc theo thang trời Hoàng Kim chi thành, chớp mắt đã tới trước mặt công tử áo xanh. Y khom người nói, vẻ mặt vô cùng cung kính. Hoàn toàn không có đối mặt với trung niên mặt chuột do Triệu Vô Tà hóa thân là lúc vô lễ và cuồng ngạo như vậy. Đây chính là sự khác biệt do thực lực mang lại.

Ma La công tử tuy chỉ là đại đệ tử của Ma La Ma Đế, nhưng địa vị lại cao hơn đại trưởng lão Chu gia rất nhiều. Ai bảo Ma La Ma Đế là Ma Đế mạnh nhất trong lục đại Ma Đế, hơn nữa tu vi của Ma La công tử này là Kết Đan đại viên mãn đỉnh phong, dù là gia chủ Chu gia cũng chưa chắc có thể thắng.

Cho dù Đại trưởng lão có cung kính cỡ nào đi nữa thì cũng không có ai dám nói nửa câu trước. Lúc này ở ngoài thành,

Triệu Vô Tà đang đứng trong phòng, vẫn đang mở to đôi mắt to nhìn về phía Thanh Y công tử ở bên ngoài Hoàng Kim Chi Thành.

“Ồ “

Trong miệng Triệu Vô Tà phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, dưới con mắt chén của hắn, trên người công tử áo xanh kia lại có một cỗ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ. Cỗ lực lượng này tràn ra khí tức, thậm chí không thua gì một vị cường giả Nguyên Anh. Mục lực Triệu Vô Tà lập tức ngưng tụ lại, hai khí Âm Dương ở sâu trong đồng tử trộn lẫn cùng một chỗ, hình thành vòng xoáy xoay tròn đến cực hạn.

“Oanh “

Thanh y công tử dường như hoàn toàn bị ghi lại trước mặt Triệu Vô Tà, trong khoảnh khắc đó, Thanh Y công tử đột nhiên cảm giác món đồ kia trên người truyền đến một trận dị động. Tuy nhiên cắt xuống một chút lại khôi phục bình tĩnh, thần sắc hắn cũng hơi đổi.

“Tiên Khí”

Trong mắt Triệu Vô Tà hiện lên vẻ hoảng sợ. Trong mắt hắn ta, một cảnh tượng xuất hiện. Trong vầng hào quang, một thanh binh khí hình thù kỳ lạ như chiếc búa chậm rãi lơ lửng. Trong ánh sáng mờ hồ có thể thấy được phía trên binh khí có thiết lập rất nhiều cấm chế, che đầy hoàn toàn khí tức của nó, nếu không phải Triệu Vô Tà có mắt, cũng không cảm nhận được vật này tồn tại.

Sau khi tiên khí nhìn thấu, Triệu Vô Tà lập tức biết binh khí này là tiên khí. Vẻ hoảng sợ trên mặt rất rõ ràng, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tiên khí, trước kia khi ở Trịnh gia hắn đã từng nghe Trịnh Phương nói qua. Thiên Vân Đại Lục này, có không ít cường giả Nguyên Anh đều có được tiên khí. Nhưng có thể có được tiên khí, ít nhất cũng là tông chủ hoặc là cường giả cấp bậc Đại trưởng lão.

Nhưng trước đó, Triệu Vô Tà đã gặp qua điện chủ Thiên Lang điện và vị Thanh Kỳ trưởng lão kia nhưng thủy chung vẫn chưa từng thấy bọn họ lấy ra Tiên Khí. Nhưng hiện tại, trên

người một công tử áo xanh còn chưa đạt tới Nguyên Anh kỳ, Triệu Vô Tà thần sắc khẽ động, bàn tay giơ lên bỗng nhiên trao một cái vào hư không.

Một điểm quang mang hư vô bị hắn chop vào trong tay, ngón tay vạch hư không một cái, điểm sáng hư vô kia liền bị hắn bấm tay bắn vào trong hư không. Ấn khí chung tấn thẳng đến Nguyên Anh kỳ. Bát bát ấn khí do Triệu Vô Tà tự tay luyện chế đã có thể che giấu lực cảm ứng của cường giả Nguyên Anh. Vừa rồi hắn phá vỡ hư không, đã đưa Ấn khí chung đến trên người công tử áo xanh.

“Khí tức thật mạnh mẽ...”

Đưa bát khí ra, Triệu Vô Tà tâm thần đắm chìm cảm ứng khí tức của món tiên khí. Cho dù có thiết lập rất nhiều, người thiết lập cấm chế kia cũng là một tuyệt thế cường giả. Thậm chí Triệu Vô Tà có một loại cảm giác, hiện tại hắn ta còn không phải là đối thủ của cường giả thiết hạ cấm chế.

“Ma La Ma Đế La Đế Lê “

Trong mắt Triệu Vô Tà hiện lên vẻ tàn khốc và chiến ý nồng đậm.

Trước canh thứ hai mươi hai còn có một cái nữa.

Thất chương thứ hai trăm năm mươi bảy, Phá Hải Ma Phủ.

Các sư tôn lần thứ của Tư tiền bối bảo Thanh Y đến đây, mặc cho tiền bối kém cỏi.

Nội thành Hoàng Kim chi thành, trong toà cung điện lớn nhất ở trung tâm, trên long tọa ở phía trên. Một lão giả khuôn mặt tiều tụy đang ngồi ngay ngắn ở đó, từ ngoài điện, đại trưởng lão Chu gia dẫn một vị công tử áo xanh đi vào. Sau khi đứng ở trung tâm đại điện, hắn cung kính nói với lão giả cầm đầu.

Trên người hắn không hề có chút khí tức cường giả nào, chỉ là vẻ nho nhã của một sĩ tử thể tục, trên mặt lúc nào cũng có chút tái nhợt. Nhưng vị công tử áo xanh này cười một tiếng lại làm cho người ta cảm thấy như tắm gió xuân, trong lòng cũng không khỏi sinh ra cảm giác tốt đẹp gì đối với vị công tử áo xanh này.

“Thật khí độ...”

Lão giả ngồi ngay ngắn ở trên mặt cũng lộ ra vẻ mỉm cười, công tử áo xanh này rõ ràng là đại đệ tử Ma La Ma Đế, là nhân vật cấp bậc ma đầu ma đạo hàng thật giá thật. Nhưng nhìn khí độ này, nếu không phải trước khi biết chuyện, chỉ sợ không có ai có thể đoán ra thân phận công tử áo xanh này.

Có một số tu sĩ Ma đạo, tu luyện chính là thuật mị hoặc, dụ hoặc người khác sau đó thu thập tinh huyết nguyên khí để tu luyện bản thân.

Những tu sĩ kia, đều có một bộ túi da mỹ lệ thượng hảo, lại đến dụ dỗ tu sĩ khác, thành tựu chính mình. Nhưng so sánh với Thanh y công tử này, lại là tiểu vu kiến đại vu.

Trên thực tế cũng như thế, Ma La công tử xuất đạo đã trăm năm, bất luận tiên ma yêu. Phạm là người từng tiếp xúc với hắn, đều có rất ít ác cảm đối với hắn. Ai cũng cho rằng Ma La công tử này là một người vô cùng tốt. Nhưng đáng tiếc, vị Ma La công tử này giết người lại không nương tay chút nào, thậm

chí tuyệt đối xứng với danh hiệu ma đầu này. Tiền bối khen nhầm, bỏ áo không dám nhận...”

Công tử áo xanh vẫn như cũ khí độ như vậy, xuyên thấu qua chén nước ngâm, cho dù Triệu Vô Tà lòng dạ độc ác cũng không thể không thừa nhận. Khí độ công tử áo xanh này quả thật bất phàm, giờ tay nhắc chân đều khiến người ta cảm thấy thoải mái vô cùng.

“Đáng tiếc.”

Khóe miệng Triệu Vô Tà chậm rãi nhếch lên một nụ cười âm lãnh, Triệu Vô Tà hẳn ta cũng sẽ không quản khí độ của ai, ai ngăn cản hẳn ta làm thì hẳn ta sẽ cho người đó chết. Thân hình hẳn ta ở trong phòng chậm rãi trở nên nhạt đi, huyết quang nhàn nhạt từ trên người hẳn ta xuất hiện một khắc sau liền biến mất trong phòng.

“Tiền bối, phía sau ta đều là đệ tử tinh anh của Ma La động thiên ta, kính xin tiền bối an bài một chút. Giống như thanh y, bọn họ cũng tùy ý để tiền bối sai khiến.”

Công tử áo xanh chỉ một đám người áo đen sau lưng, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, nói với lão giả kia. Chỉ là trong ánh mắt hẳn có một tia dị sắc. Hẳn cũng không che giấu sắc thái khác lạ, chỉ là thản nhiên nhìn lão giả.

Trên mặt lão tổ tông Chu gia không có lấy một điểm dị sắc, chỉ quay đầu lại nói với Đại trưởng lão: “Đi sắp xếp cho đám đệ tử Ma La tông xong xuôi, nếu như chậm trễ một chút thì tự tạ tội đi.”

Lão giả chậm rãi nói, nhưng trong lời nói ra lại mang theo một tia ý tứ không cho phép phản kháng. Có thể trở thành đại trưởng lão của Chu gia, Đại trưởng lão kia cũng là hạng người tâm tư nhanh nhạy, vừa nhìn đã biết hai người còn có chuyện quan trọng muốn nói. Không phải hẳn có thể tiếp xúc, hiện thực chính là như thế, mặc dù tu vi của công tử áo xanh kia chỉ có thể kết đan đại viên mãn.

Nhưng thân phận đại đệ tử Ma La Ma Đế so với một đại trưởng lão Chu gia cao hơn không biết bao nhiêu lần, nếu là hẳn không thể biết, hẳn cũng không nói gì. Chỉ khom người

nói một chút, sau đó dẫn một đám lão giả đồ đen kia đi ra ngoài điện. Đợi bọn hắn ra khỏi đại điện, cánh cửa khổng lồ màu vàng óng lập tức đóng lại.

“Oanh “

Cánh cửa đại điện này thật sự lớn vô cùng, toàn bộ đều là vàng óng ánh, đều là do Thiên Dương Hoàng Hoàng Kim luyện chế thành. Cao tới mười trượng, cũng không biết nặng bao nhiêu. Nhưng lại vô thanh vô tức chậm rãi đóng lại, đem thanh y công tử cùng lão tổ tông Chu gia hoàn toàn ngăn cách. Tại đại điện trong nháy mắt khép lại, một cái làm sao. Cấm chế khổng lồ cũng xuất hiện ở trong đại điện, đem khí tức của hai người hoàn toàn ngăn cách.

“Thanh Y, Ma La đại ca,”

Cửa lớn đóng lại, cấm chế thi triển ra. Trên mặt lão giả tiêu tụy kia xuất hiện một tia dị sắc hiếm thấy, ngồi ngay ngắn phía dưới công tử áo xanh nói. Bất quá sau một khắc, động tác kế tiếp của Thanh Y công tử làm cho vị Chu gia lão tổ tông kia nháy mắt lộ ra vẻ tươi cười.

“Tiền bối đây chính là Phá Hải Ma Phủ sư tôn phân phó, giao cho tiền bối sử dụng.”

Trên người công tử áo xanh bỗng nhiên tuôn ra một mảng lớn ánh sáng, trong hào quang đó, một thanh binh khí hình thù kỳ lạ chậm rãi lơ lửng. Thật như búa, khí tức xa xăm, không thấy rõ hư thực.

“Phá Hải Ma Phủ “

Lão giả tiêu tụy vốn còn ngồi ngay ngắn phía trên long tọa bỗng nhiên vươn người lên, trên mặt xuất hiện vẻ ửng hồng, thân hình khẽ động. Cũng không thấy bóng dáng của lão, hư không nhộn nhạo, lão giả kia tiếp theo liền xuất hiện ở trước kiện binh khí hình thù kỳ lạ. Trên bàn tay cũng sáng lên một đoàn quang mang, chậm rãi nắm lên cán búa kia.

“Loảng xoảng”

Tại thời điểm bàn tay hắn đang cầm cái búa binh khí này, đột nhiên nổ vang mười mấy tiếng. Trên lưỡi búa kia toàn bộ cấm

chế bị hấn phá sạch sẽ. Thoáng một cái liền hiện ra bộ mặt thật của lưỡi búa, một mảng lớn quang mang xuất hiện ở trên lưỡi búa kia, một cỗ khí thể mạnh mẽ từ trên cái búa kia bạo ra. Quả thực mạnh mẽ đến cực điểm.

Dần dà chỉ có khí thể, búa kia chỉ trôi nổi ở đâu, nhưng khí thể phát ra lại mạnh mẽ tới cực điểm, quả thực là không thể phản kháng. Như thủy triều, tứ tán ra, công tử áo xanh vẫn luôn có khí độ bất phàm lúc này cũng cúi đầu chào hỏi.

Tuy rằng hắn đã từng thấy cây búa nhỏ này nhưng lúc này vẫn có chút kinh hãi, thân hình cũng hơi run rẩy.

“Tiên Khí”

Lão tổ tông Chu gia vung bàn tay lên, lập tức tạo thành một cấm chế khổng lồ ngay trên bầu trời đại điện. Khí tức trên lưỡi búa phát ra toàn bộ ngăn cản, không có một chút phát tiết nào.

Cuối cùng hai người chia nhau thảo luận rồi cuộc chiến với nhau.

Lộ ra ngoài, mà bàn tay của hắn chậm rãi vuốt ve lưỡi búa kia.

Sau một lát, trên khuôn mặt tiêu tụy của hắn ửng hồng càng thêm đậm đặc, lúc này mới nhớ tới trong đại điện này còn có một người khác. Chính là chủ nhân chuỗi Tiên khí này, tuy lấy tu vi cường hoành Nguyên Anh trung kỳ của hắn, lúc này trong mắt cũng hiện lên một tia xấu hổ.

“Thanh Y, thật ra đã khiến người chê cười rồi.”

Lão giả vung chiếc búa lên, hư không lập tức nhộn nhạo, một vết nứt xuất hiện bên trong đại điện. Sau vết nứt đó toàn là một màu đen kịt, lại không giống khe hở hư không, bên trong tràn ngập loạn lưu. Sau vết nứt này chỉ là một mảng gột rửa đen mà thôi, còn lại cái gì cũng không có.

Sau khi vết nứt xuất hiện, một lực hút mạnh mẽ đột nhiên sinh ra, hút cái búa kia vào. Cái búa biến mất trong vết nứt, vết nứt kia mới chậm rãi biến mất. Trên mặt lão tổ tông Chu gia xuất hiện ý cười, lúc này hình như lão cũng không để ý tới việc công tử áo xanh kia chê cười hắn.

“Tiền bối, ma phủ đưa đến, thanh y này liền tĩnh tâm đợi lệnh của tiền bối. Nhưng có lệnh, không ai dám từ chối.” Công tử áo xanh chậm rãi đứng lên., Lão giả ngồi trên chủy thủ long toạ chậm rãi nói. Trên mặt vẫn như trước cung kính, hắc chung quy là cường giả Nguyên Anh. Ma La công tử tuy địa vị cực cao, nhưng đối mặt với một cường giả Nguyên Anh trung kỳ cũng phải cung kính như thế. Ngay cả Ma La Ma Đế kia tự mình tới đây, cũng không thể dùng ngữ khí nói chuyện quá mức với lão tổ tông Chu gia được.

Có điều lúc này xem ra, vị Chu gia lão tổ tông này tựa hồ năm đó có một đoạn giao tình với Ma La Ma Đế, bằng không Ma La Ma Đế cũng không có khả năng mượn một món binh khí cấp bậc tiên khí. Thậm chí còn đem đại đệ tử mà mình yêu thích nhất lại đây, tùy ý hắc sai khiến. Như thế xem ra, giao tình giữa hai người cũng một chút cũng không cạn.

“Thanh y, trước tiên con đi nghỉ ngơi chờ lão hủ một chút, ta đem ma phủ tế luyện một chút, sau đó động thân tiêu diệt Lục gia hắc. Dựa theo ước định giữa lão hủ và Ma La huynh, phần mộ thực Lục gia kia liền giao cho Thanh y mang về. Mà Chu gia ta, chỉ cần “Lục gia hoàn toàn biến mất.”

Nói xong câu cuối cùng, trên mặt lão tổ tông Chu gia này đã tràn ngập sát ý. Sát ý của hắc là phát ra từ Lục gia, vị trí đứng đầu Ngũ đại gia tộc Ma đạo chỉ có thể có một gia tộc làm. Lục gia làm được đã rất lâu rồi, hôm nay, Chu gia muốn thay thế.

Hai gia tộc tự nhiên là thi triển thủ đoạn của riêng mình, ai có thể trở thành gia tộc cường đại nhất của Ma đạo thì phải xem kết quả cuối cùng. Bất quá ai sống ai chết, cũng khó nói vô cùng, ai cũng biết Lục gia và Chu gia. Thực lực tương đương, đều chỉ có một vị cường giả Nguyên Anh, hai vị cường giả Nguyên Anh cùng gia tộc giống nhau.

Hai nhà đánh nhau mấy trăm năm vẫn luôn bất phân thắng bại, chỉ cần hai người vẫn không phân thắng bại thì tranh đấu giữa hai nhà vẫn chưa kết thúc. Nhưng hiện tại vẫn chưa kết thúc., Chu gia lão tổ tông nhận được một món binh khí cấp bậc Tiên Khí, chiến lực thoáng cái tăng vọt đến khủng bố, một vị cường giả Nguyên Anh trung kỳ, nếu trong tay cầm một kiện Tiên

Khí, chỉ sợ chiến lực lập tức tăng vọt đến Nguyên Anh hậu kỳ. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là trong tay vị cường giả Nguyên Anh hậu kỳ kia không có cầm Tiên khí.

Chu gia đoạt được tiên khí, nhưng Lục gia lại không có Tiểu Lục gia lần này nguy hiểm.

“Phá Hải Ma Phủ “

Tại bầu trời phía trên nội thành của Hoàng Kim Chi Thành, một huyết ảnh nhàn nhạt đang trôi nổi, bên trong huyết ảnh. Đôi mắt chớp động huyết quang nhìn xuống dưới, ánh mắt của hắn tựa như xuyên qua tầng tầng không gian, rơi vào phía trung tâm tòa đại điện. Đại điện vô cùng to lớn, hoàng kim cự môn hoàn toàn không ngăn cản nổi ánh mắt của Triệu Vô Tà, cầm chế bên trong cũng không ngăn được ánh mắt của hắn.

Chuôi binh khí hình thù kỳ lạ này xuất hiện ở trong đầu hắn, tản ra quang mang nồng đậm, khí tức mạnh mẽ đến cực điểm in sâu vào trong đáy lòng Triệu Vô Tà. Một thanh Tiên khí lực lượng, đủ để hoàn toàn thay đổi kết cục một cuộc chiến cực lớn. Cũng đủ để một cường giả Nguyên Anh kỳ chết, một chân nhân vừa mới tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ, nếu trong tay có một thanh Tiên khí.

Chỉ sợ chiến lực bộc phát ra đủ để sánh ngang với cường giả Nguyên Anh trung kỳ, trên Thiên Vân đại lục có không ít cường giả Nguyên Anh. Nhưng không phải cường giả Nguyên Anh nào cũng có được Tiên Khí. Cường giả Nguyên Anh Lục gia không có, Chu gia lão tổ tông cũng vậy. Nhưng hiện tại, khác biệt.

Chương thứ hai trăm năm mươi tám, Nhân trùng huyết luyện trận

Hai bên tỏa ra hai lưỡi búa mạnh mẽ được Chu gia lão tổ tông thu thập tinh tể. Phàm là cường giả Nguyên Anh, uy năng giống nhau ngoại trừ thuần di thần thông ra, còn có một dạng khác chính là có thể mở ra một không gian nhỏ ở trong hư không, không gian này lớn nhỏ phải dựa vào tu vi của chủ nhân.

Sau khi mở ra không gian Tu Di, không gian kia liền bị đánh lên lạc ấn của vị cường giả Nguyên Anh kia, nếu như chủ nhân bỏ mình. Vậy thì sao, không gian Tu Di sẽ bị vô tận hư không loạn lưu hấp thu vào. Đồ vật bên trong cũng sẽ bị cuốn vào trong dòng chảy loạn. Nếu như chủ nhân không gian chưa chết, bất kể như thế nào người khác cũng không thể lấy đồ vật bên trong.

Cho nên, cơ hồ mỗi một vị cường giả Nguyên Anh khi tấn cấp đến Nguyên Anh kỳ đều mở ra một cái. Là không gian Tu Di của chính mình, bất quá cũng có chút khác biệt. Triệu Vô Tà này vốn không mở không gian tu di. Bất quá hẳn không phải vì cái gì, mà là hẳn căn bản không cần dùng thần thông của mình.

Trừ phi gặp phải cường giả cấp bậc Hóa Thần Đạo Quân, nếu không ai cũng đừng mong lấy đồ ra từ trong Vô Cầu Chung Hoàn của hắn. Nếu thật sự có cường giả Hóa Thần Đạo Quân động sát ý với hắn, Triệu Vô Tà mà chết thì thứ trong đó có giữ lại cũng vô dụng.

“Mộ thực”

Lúc này Triệu Vô Tà lại nhớ tới câu mà lão tổ tông Chu gia kia vừa nói ra, hai chữ trong đó Triệu Vô Tà đã nghe qua không chỉ một lần. Lúc trước ở Thần Tiêu Đạo Tông, Triệu Vô Tà đã nghe qua hai chữ này. Hơn nữa xem tình hình, thật giống như trong cuộc chiến giữa Thần Tiêu Đạo Tông và

Thiên Lang Điện. Hình như cũng là để tranh đoạt một cái mộ thực.

Trên tay Vô Cầu Chung Hoàn đột nhiên sáng rực hào quang, một món đồ như từ bên trong bay ra.

Triệu Vô Tà chậm rãi mở bàn tay ra, lúc này trong lòng bàn tay hắn ta đang có một vật gì đó cực kỳ cổ phác. Nó hoàn toàn giống với một khối bia mộ, nhưng lại nhỏ hơn không ít. Lúc này nó giống như bị thu nhỏ lại, lúc này bị Triệu Vô Tà cầm trong tay, từ trên đó phát ra một tia khí tức kỳ lạ.

“Oanh “

Trong đan điền của hắn, Nguyên Anh đang xếp bằng ở trong hư không bỗng nhiên mở đôi mắt máu, ma khí âm hàn đen kịt nhập ma từ trong đan điền của hắn tuôn ra, đi về phía bia mộ trong lòng bàn tay hắn., Ma Nguyên diện cuồng phun trào, toàn bộ Ma đã truyền vào trong mộ bia kia. Ánh sáng thuộc về Ma Nguyên tản ra, loại khí tức này quả thực khiến người ta cảm thấy lạnh sống. Nhưng mặc kệ Triệu Vô Tà quán chú nhát Nguyên như thế nào., Trong lòng bàn tay hắn, mộ bia kia lại không có chút động tĩnh nào, vẫn mang phong cách cổ xưa như xưa. Nếu là khối mộ bia này có bộ dáng khác biệt so với mộ bia chân chính, nhìn bộ dáng này, chỉ sợ sẽ làm cho người ta tưởng rằng Triệu Vô Tà là từ trong mộ phần hoang sơn kia đào ra.

Gió đêm lạnh lẽo phát phơ giữa không trung, đối với phạm nhân của thế tục là hoàn cảnh không thể chịu được, Triệu Vô Tà lại không chút cảm giác nào. Chỉ sau một lát, lật tay một cái, bia mộ đã biến mất. Trong Chung Hoàn Vô Cầu cũng xuất hiện một khối bia mộ, bị hắn thu về.

Từ khi ở Thần Tiêu Đạo Tông, hắn đã nghe qua về chìa khoá ở mộ, Triệu Vô Tà đã sớm lật cái nhãn trử vật lấy được từ hộ pháp sói ra rồi. Nói đi tìm lại tấm bia mộ này. Nhưng bất luận Triệu Vô Tà dò xét thế nào cũng không biết bên trong tấm bia bia này cất giấu bí mật gì. Lúc này tấm bia cũng vậy, quả thực là một thứ cực kỳ khó dây dưa.

Triệu Vô Tà không thể làm gì nó, cũng may Triệu Vô Tà cũng không ép buộc, sau khi thu hồi mộ thực, ánh mắt lại nhìn về phía hoàng cung Chu gia ở phía dưới.

Nội thành ngoài thành hai trời đất, hôm nay vẫn như trước là đêm khuya, các đệ tử trưởng lão nội thành đều đã bắt đầu nhập định tu luyện. Nhưng ngoại thành lại giống như phiên chợ ở thế tục, náo nhiệt phi thường. Nội thành linh khí nồng đậm, đệ tử trưởng lão ở bên trong tự nhiên sẽ dốc sức liều mạng tu luyện đề cao tu vi.

Ngoại thành lại không cần như vậy, rất có chút ý tứ rách nát. Ngoại thành đệ tử trưởng lão, đều là muốn lấy được ngoại vật trợ giúp, để bảo mệnh trường sinh. Cho nên ngoại thành, phi kiếm, ngọc thạch, phù lục tùy chỗ có thể thấy được, lấy vật đổi vật quá qua phần lớn là đồ vật cấp thấp, tại Ngọc Vận đại lục cũng là đồ vật mà các tu sĩ khác nhìn không vừa mắt.

“Rất nhanh Chu gia đã hoàn toàn không còn tồn tại.

Nụ cười của Triệu Vô Tà giờ phút này quả thực giống như một con ma quỷ, hoàn toàn không mang theo một chút nhân tính nào, trong hai hốc mắt đều là màu đỏ như máu, giống hai mắt Ma Anh trong đan điền của hắn như đúc, khí tức trên người cũng bắt đầu tiêu tán đi mùi vị huyết tinh.

Một thanh Nhân Trùng xương kiếm trôi nổi giữa không trung, Triệu Vô Tà ngồi ngay ngắn ở phía trước chén kiếm, đang ngồi xếp bằng trên hư không. Huyết quang nồng đậm từ trong thân kiếm màu đỏ máu của chén nhân trùng tuôn ra, lan tràn về phía Triệu Vô Tà.

“Ông ông”

Thân kiếm trong chén của Nhân Trùng bỗng nhiên rung lên, từng đoàn từng đoàn huyết vụ từ bên trong đi ra, bên trong mỗi một đoàn huyết vụ đều có một con huyết trùng vằn vẹo. Nhưng bộ dạng những huyết trùng này cùng chén nhân trùng khác lại không giống nhau, thân thể mỗi một con huyết trùng đều mơ mơ hồ hồ, thân thể trùng cuộn lại một chỗ, một tầng huyết màng bao lấy những huyết trùng này.

“Chính là trứng côn trùng”.

Lúc này huyết trùng từ trong thân nhân trùng xương kiếm đi ra, vậy mà đều chỉ là trứng trùng mà thôi, chưa từng nở. Thoạt nhìn cũng không đáng sợ như những con nhân trùng chén đã luyện thành khác, nhưng khí tức thân thể trùng tử trong chén lại giống nhau như đúc, sinh ra cùng nguồn. Bạo ngược.

Cũng không đếm được bao nhiêu đoàn huyết vụ phiêu tán giữa không trung, bao quanh Triệu Vô Tà xoay tròn. Ở chung quanh hắn, từng tầng từng tầng huyết quang nhàn nhạt sáng lên. Một cái cấm chế, cách trở khí tức của hắn cùng tất cả huyết trùng này, cho dù lúc này có người nhìn lên phía trên cao, cũng không nhìn thấy thân hình Triệu Vô Tà.

“Lúc trứng nhân trùng ấp ra, chính là lúc Chu gia bị diệt.”

Trên mặt Triệu Vô Tà hiện lên vẻ ửng hồng, thân hình chậm rãi đứng lên. Trong mắt đầy ý giết chóc. Từ khi đến Chu gia, sát ý trong lòng Triệu Vô Tà vẫn chưa từng biến mất. Bất diệt Chu gia, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Bất quá hắn cũng biết, tối hôm nay không thể lại động thủ giết người nữa, bởi vì đã kinh động đến vị lão tổ tông Chu gia kia.

Nhất là hiện tại, Ma La công tử kia đến thì cũng thôi đi, lại còn đưa tới cho lão tổ tông Chu gia một kiện Tiên khí. Điều này khiến Triệu Vô Tà vô cùng kinh hãi. Dù hắn đã gặp qua không ít thứ khủng bố, nhưng sau khi cảm thụ khí tức Tiên khí kia, trong lòng vẫn hoảng sợ không thôi.

“Nhân trùng huyết luyện trận.”

Triệu Vô Tà tạm thời áp chế sát ý của mình, tiểu thủ cầm trong tay chuôi kiếm huyết hồng của người uống rượu, thân hình biến thành một đạo huyết quang. Bay về hướng ngoại thành của Chu gia, huyết quang vừa ra khỏi cấm chế lập tức biến mất, trong một căn phòng ở bên ngoài thành. Thân hình trung niên nhân mặt chuột xuất hiện, khóe miệng mang theo một nụ cười tàn nhẫn, thân hình khẽ nhún đã ngồi xếp bằng trên bờ đoàn trên mặt đất.

Hai mắt nhắm nghiền, bắt đầu nhập định tu luyện.

Sau khi Triệu Vô Tà biến mất, những huyết trùng bao bọc trong màng máu trên bầu trời cũng có động tĩnh, giống như bị

một cỗ lực lượng vô hình lại cường đại dẫn dắt, từng người trôi lơ lửng đến bốn phương bầu trời hoàng cung Chu gia, huyết vụ bắt đầu khởi động, những huyết trùng kia cũng hóa thành huyết quang chui vào trong hoàng cung Chu gia dưới mặt đất.

“Vù vù “

Tất cả đều trở về bình tĩnh, bầu trời vẫn như cũ chỉ là gió đêm phát phơ, một chút động tĩnh cũng không có. Giống như vừa rồi không hề phát sinh cái gì, chỉ là trong một tòa viện tử ở Hoàng Kim thành. Xuất hiện thêm một vị khách. Thanh y công tử, đại đệ tử đứng đầu Lục Đại Ma Đế Ma Đế Ma. Người trẻ tuổi có hy vọng thăng cấp lên cảnh giới Nguyên Anh nhất ở Thiên Vân đại lục.

Trong một gian phòng nội thành, công tử áo tím ngồi xếp bằng trên không trung, hai mắt nhắm nghiền. Nhưng quanh người một điểm linh khí dao động cũng không có, hẳn là không có tu luyện. Bộ dáng như chỉ là đang nhắm mắt dưỡng thần. Kết Đan Đại viên mãn đỉnh phong, ngoại trừ cường giả Hư Anh kỳ, trên đại lục này là bình chương gần Nguyên Anh nhất. Chỉ sợ không có bao nhiêu người có thể so sánh cùng vị công tử áo xanh này.

Lão tổ tông của Chu gia mặc dù là cường giả Nguyên Anh trung kỳ nhưng sau khi nhìn thấy Tiên khí mà lão lấy ra thì lập tức thay đổi bộ dáng vô cùng kích động. Cho dù là cường giả mạnh mẽ như vậy, cũng vì một kiện Tiên khí mà lộ ra tâm tình chân thật.

Trừ phi là thánh nhân, bằng không ai cũng không thể vô dục vô cầu, chẳng qua là vì đã động đồ vật của bọn họ mà thôi. Nguyên Anh cưỡng chế lại như thế nào, một kiện tiên khí dù hoặc cũng đã ngăn cản không nổi. Ngay cả Triệu Vô Tà cũng vậy, đáy lòng hẳn cũng có dục vọng, muốn khiến hắn động dung cũng không phải là việc khó.

Lúc này thì sao, Thanh Y công tử không biết, Triệu Vô Tà đã từng âm thầm động sát ý với hắn ta. Nếu như không phải vì tính toán của hắn ta, Triệu Vô Tà chỉ sợ tối hôm nay sẽ ra tay

giết hấn ta, đường đường là đại đệ tử của Ma Đế, lại chết trong hoàng cung Chu gia, Chu gia chính là cãi lại.

Chỉ sợ vị cường giả siêu cấp Nguyên Anh hậu kỳ kia cũng sẽ không bỏ qua Chu gia hấn.

Nhưng như vậy thì quá tiện nghi cho Chu gia rồi. Hấn muốn toàn bộ Chu gia đều bị hủy diệt, hoàn toàn bị hủy diệt. Do hấn tự mình động thủ, hủy diệt thì làm sao. Chu gia, còn lại, chỉ là vì để vị gia chủ Chu gia kia càng thêm thông khổ mà thôi.

Ngay cả vị thiếu chủ Lục gia kia cũng giống như vậy, chẳng qua chỉ là quân cờ mà thôi.

Lúc này Chu gia còn không biết, gia chủ đại nhân của bọn họ, trêu vào một nhân vật tuyệt đối không thể trêu chọc. Một nhân vật mà Chu gia bọn họ trêu vào không nổi, một gia chủ Chu gia không đủ, hấn phải chinh thủ, Chu gia đều bị diệt, mới có thể dẹp yên sát ý trong lòng hấn.

Vốn dĩ Nhân Trùng Huyết luyện trận với tu vi của Triệu Vô Tà hiện tại, trực tiếp đánh thức tất cả trùng chung của Nhân Trùng trong Nhân Ma cốc cũng không phải việc khó. Chỉ cần tìm một ít tu sĩ mạnh mẽ, thôn phệ Tinh Huyết Nguyên Khí là có thể luyện chế thành chén máu người. Đến lúc đó thì cũng sắp đại thành Nhân chung, nhưng hôm nay Triệu Vô Tà lại hao phí một phen tâm tư.

Hấn mạnh mẽ để cho Nhân Trùng trong thân chén kiếm tiến vào trạng thái hôn mê, trở về trạng thái trứng côn trùng, bày ra Nhân Huyết luyện trận dưới lòng đất toàn bộ Chu gia. Đến lúc đó hấn lại thức tỉnh Nhân Trùng, người của toàn bộ Chu gia đều sẽ bị Nhân Trùng gặm sạch sẽ, một chút khả năng may mắn còn sống sót cũng không có.

Nhưng Triệu Vô Tà lại để cho vị gia chủ Chu gia kia sống sót, khiến cho hấn trở mắt nhìn tất cả chuyện xảy ra. Trở mắt nhìn người mình trêu chọc bị diệt toàn bộ Chu gia. Tất cả đều là do vị gia chủ là hấn ta gây nên.

Uy lực tiên khí thứ hai trăm năm mươi chín,

Vừa làm xong công việc, ở trong Hoàng Kim Chi Thành, nơi bình tĩnh vô cùng không có chỗ nào nhìn ra được câu đối đầu nhỏ nhất thế nào. Ba ngày trước, chuyện Lục trưởng lão bỏ mình bị cưỡng ép đè xuống, mặc kệ là ngoại thành hay nội thành, cũng không thể nói một câu về chuyện Lục trưởng lão bỏ mình. Về phần gia chủ đại nhân bị lão tổ tông ra lệnh đi bế quan, nhưng ở Chu gia lại cấm không được, đệ tử Chu gia đều ở một nơi bí mật gần đó lưu truyền.

Nhưng cũng chỉ như vậy thôi, còn có một chuyện khiến cho trên dưới Chu gia đều có chút ý tứ sôi trào. Đó chính là vị Ma La công tử kia, đại đệ tử Ma La Đế, tu vi Kết Đan Đại viên mãn đỉnh phong.

Nghe đồn khi còn trẻ Chu gia lão tổ tông và Ma La Ma Đế đã quen biết nhau, từng có một đoạn giao tình, lần này lão tổ tông mở miệng. Ma La Ma Đế đáp ứng tương trợ Chu gia, cho nên mới phái nhân vật mạnh mẽ như Ma La công tử tới. Bất quá lời đồn này cũng là thật, vị lão tổ tông Chu gia kia đích xác có một đoạn giao tình với Ma La Ma Đế lúc tuổi còn trẻ.

Giao tình này cũng không tính là nông cạn. Bằng không Ma La Ma Đế sẽ không cho mượn một kiện binh khí cấp bậc Tiên khí mạnh mẽ. Tuy nhiên dựa theo lời của Chu gia lão tổ tông, cũng có điều kiện trao đổi, điều kiện giống như là một kiện đồ vật trong tay Lục gia kia. Một thực này tựa hồ có không ít, Hoàng Vân môn có môn phái bình thường như vậy, Lục gia đại gia tộc có.

Thần Tiêu Đạo Tông, Thiên Lang Điện, hình như đều có đồ vật như vậy.

Ở ngoại thành của Hoàng Kim Chi Thành, Triệu Vô Tà vẫn như cũ.

Cuối cùng hai người lần lượt xem lần tấn công nhau.

Là trung niên nhân mặt chuột, khí tức cũng giống như vậy, không thay đổi chút nào, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Chu gia hoàng cung đại điện, trên mặt xuất hiện vẻ trào phúng, hần chột nhắm mắt lại, khí tức lần nữa lắng xuống.

Lúc này trong hoàng cung đại điện, một lão nhân khuôn mặt tiêu tụy như sắp chết đang ngồi trên long ỷ. Mặc dù lão giả kia nhìn không giống một đế hoàng, nhưng ngồi lên long ỷ, lại mơ hồ có khí tức hoàng đế phát ra. Nếu nói gia chủ Chu gia là một cuồng long khát máu vô cùng. Vậy thì lúc này, lão giả này thật giống như một con rồng ẩn nấp.

Nhìn như đã đến xế chiều, thế nhưng nếu làm nó tức giận, chỉ sợ hậu quả sẽ bị chọc giận con cuồng long khát máu đáng sợ kia không biết bao nhiêu lần.

Chu gia lão tổ tông, hần đã ngồi trong đại điện trọn vẹn ba ngày, trong vòng ba ngày không nhúc nhích chút nào, tựa như đang chờ đợi điều gì. Lại giống như đang chờ đợi, người hần đang đợi nhất định chính là Triệu Vô Tà. Ba ngày trước hần ta đã giết Chu gia Lục trưởng lão, còn được mệnh châu ghi lại.

Nếu Chu gia không làm gì, tùy ý để Triệu Vô Tà giết người tại Chu gia, chỉ sợ Chu gia gã thật sự trở thành trò cười. Cho nên ba ngày trước, vị lão tổ tông Chu gia kia tuy rằng tức giận quát bảo gia chủ Chu gia đi bế quan, thế nhưng chính gã lại ở trong đại điện này chờ Triệu Vô Tà đến.

Thần niệm tiêu thiên cái địa đã được bao trùm toàn bộ Chu gia, bất luận là ngoại thành hay nội thành, bất kỳ góc ngách nào cũng không tránh khỏi. Tất cả đều trong phạm vi thần niệm của hần, đều là cảnh giới Nguyên Anh. Lão tổ tông Chu gia liếc mắt một cái đã nhìn ra cảnh giới của Triệu Vô Tà trong mệnh châu.

Nguyên Anh sơ kỳ

Vốn lão tổ tông Chu gia không nắm chắc có thể giữ Triệu Vô Tà ở lại, nhưng lúc này lại không giống lúc này trong cơ thể hần có một món tiên khí. Nếu Triệu Vô Tà thật sự xuất hiện, hần ta có thể nắm chắc giữ Triệu Vô Tà lưu lại. Chỉ tiếc là ba

ngày tĩnh tọa bên trong đại điện, ngay cả một chút bóng dáng Triệu Vô Tà cũng không nhìn thấy.

Bàn tay vuốt ve Long y vàng óng ánh, bàn tay thô ráp giống như vỏ cây vuốt ve qua, Đế Hoàng chỉ khí trên Long y vậy mà nồng đậm thêm một phần. Thân hình nhỏ gầy chậm rãi đứng lên, trong mắt hiện lên một tia tiếc nuối, thân hình chậm rãi bước vào chỗ sâu trong Hoàng cung. Ba ngày sau đã trôi qua., Triệu Vô Tà vẫn không đi ra, lại thêm tin tức trước đó truyền đến. Triệu Vô Tà đã cùng Lục gia trà trộn vào nhau, nếu như lúc này không gặp được Triệu Vô Tà, vậy nói rõ rằng muốn gặp lại Triệu Vô Tà. Chuyện rửa sạch sỉ nhục Chu gia hắn ta, cũng không nhất định phải đại chiến với Lục gia.

Đáng tiếc hắn lại không phải thứ khác, đáng tiếc là Triệu Vô Tà không có xuất hiện giết người lần nữa. Nếu như hắn lại xuất hiện lần nữa, vị Chu gia lão tổ tông khẳng định sẽ lập tức ra tay. Cho dù không tiếc bạo lộ tiên khí cũng muốn cưỡng ép Triệu Vô Tà lưu lại. Một món tiên khí trong tay một vị cường giả Nguyên Anh trung kỳ, cũng đủ để lưu lại một vị cường giả Nguyên Anh sơ kỳ.

Tiên khí và những binh khí khác đều không giống nhau chút nào, hễ là Tiên khí, chỉ cần người cầm Tiên khí tu vi không thấp, liền có thể làm cho Tiên khí chấn động không gian, quấy lên không gian loạn lưu, cho dù là cường giả Nguyên Anh cũng không thể thuận di trong hư không loạn lưu, nếu không sẽ bị Hư Không Loạn Lưu cuốn đi.

Tuy Triệu Vô Tà rất muốn xem thử uy lực của tiên khí, nhưng không phải lúc này, khi Chu gia sắp bị hủy diệt. Hắn ta sẽ ra tay, đến lúc đó sẽ được chứng kiến uy lực của kiện tiên khí kia.

Tiên khí tới tay, vị lão tổ tông Chu gia kia còn phải tốn không ít thời gian tế luyện. Đợi đến lúc hắn đem kiện Tiên khí kia thu vào trong cơ thể, đến lúc đó chính là thời điểm Lục gia đại chiến Chu gia. Ý định của hắn không tệ. Nếu Triệu Vô Tà không tham hợp tiền vào, có lẽ Lục gia thật không nghĩ đến lão tổ tông Chu gia lấy được Tiên khí.

Cũng sẽ cho thời gian để cho lão tổ tông đem món tiên khí kia hoàn toàn luyện chế xong, đến lúc đó Lục gia chính là hết cách

xoay chuyển tình thế.

Bất quá bây giờ kết quả chỉ sợ sẽ thay đổi tiểu Chu gia, không nên trêu chọc Triệu Vô Tà. Hiện tại Triệu Vô Tà đã quyết tâm chơi xấu Chu gia, không từ thủ đoạn nào cũng muốn.

Lục gia và Chu gia đều là một trong ngũ đại gia tộc của Ma đạo. Trụ sở của tông môn cách nhau trọn vẹn mười vạn dặm. Bất quá đây cũng không tính là cự ly xa với tu sĩ, mấy ngày tới đủ để đại quân đuổi tới rồi. Ngay khi lão tổ tông Chu gia quay trở lại chỗ sâu trong hoàng cung để tế luyện Tiên khí, bầu trời của Lục gia là tông môn. Trọn vẹn năm vạn tu sĩ rải đầy một mảnh bầu trời.

Đại quân Lục gia, trên người năm vạn tu sĩ này đều mang theo sát khí lạnh lẽo vô cùng, ánh mắt có thể nhìn thấy. Ngay cả hư không cũng vì cỗ sát khí mãnh liệt này mà nhộn nhạo, năm vạn tu sĩ này chỉ sợ là toàn bộ đệ tử tinh anh của toàn bộ Lục gia, mỗi một người.

“Đi “

Một thanh âm tràn ngập khí tức đáng sợ bỗng nhiên vang lên ở trên không Lục gia tông môn, là gia chủ Lục gia, lúc này trên người vị lão giả nhìn như hiền lành ôn hòa này lại phát ra khí thế vô cùng đáng sợ. Kết Đan Đại viên mãn đỉnh phong, so sánh với vị gia chủ mà Triệu Vô Tà gặp trước đó, tu vi gia chủ Lục gia lần nữa tinh tiến không ít.

Mặc dù như vậy, vị gia chủ này vẫn giữ khoảng cách rất lớn so với cảnh giới Nguyên Anh. Có lẽ mấy trăm năm không thể vượt qua, nhưng lúc này, khí thế của vị gia chủ này lại vô cùng khủng bố, toàn thân lạnh lẽo sát khí.

Sống chết trước mắt, đối với Lục gia mà nói, đại chiến lần này thật sự có thể nói là sinh tử trước mắt. Trong tay hắn nắm một khối ngọc phiến, khối ngọc phiến này là ngày hôm qua từ phương hướng Chu gia bay đến bên trong Lục gia tông môn của hắn, sự tình trong ngọc phiến làm cho toàn bộ Lục gia ăn ngủ không yên.

Thù hận giữa Chu gia và Lục gia không có khả năng hóa giải, cho dù Lục gia có đồng ý nhường ra vị trí năm đại gia tộc Ma

đạo, Lục gia cũng sẽ không bỏ qua Chu gia. Mà là thừa cơ đả kích trắng trợn, thẳng đến khi Lục gia hấn bị diệt mới thôi. Đây cũng là pháp tắc của Ma đạo, muốn ngồi lên một vị trí, muốn để cho người lúc trước ngồi ở vị trí kia hoặc là thế lực hoàn toàn bị hủy diệt.

Vị trí của Lục gia là đứng đầu ngũ đại gia tộc, hiện tại Chu gia cũng coi trọng vị trí này, hai gia tộc chỉ có thể có một tồn tại. Ngày thường gia chủ Lục gia là một bộ dáng hiên lành, nhưng không có ai thật sự tin tưởng vị gia chủ gia tộc đứng đầu ngũ đại gia tộc Ma đạo này sẽ là hạng người dễ dàng.

Quả nhiên, gia chủ hiện tại của Lục gia, mới thật sự là gia chủ Lục gia. Hung danh của gia chủ Chu gia, tất cả gia tộc Ma đạo đều biết, nhưng hung danh gia chủ Lục gia, đồng dạng cũng không thua gì gia chủ Chu gia.

Một chút thanh âm cũng không có, năm vạn tu sĩ che kín bầu trời kia, lại một chút âm thanh cũng không phát ra. trôi nổi ở trên không trung thế mà lại vô thanh vô tức, nếu như không phải có mắt thường nhìn thì hoàn toàn không biết ở trên không trung còn có tới năm vạn tu sĩ.

Hai người đứng bên cạnh gia tộc Lục gia, một thanh niên, một lão giả. Tất cả ánh mắt đều chú ý đến thanh niên kia, bởi vì tu vi của thanh niên này, trẻ tuổi như vậy cũng đã là cường giả cấp Cực Đan Tông. Nhưng nếu Triệu Vô Tà ở đây, ánh mắt nhất định sẽ rơi vào trên người lão giả kia.

Vân, Anh cường giả

Lão giả đứng bên cạnh gia chủ Lục gia dĩ nhiên là một vị cường giả Nguyên Anh, không cần nói cũng biết lão tổ tông Lục gia kia. Dường như cảm giác, khuôn mặt bình thường không gì sánh được, thân hình cũng gầy yếu không giống người thường. Trên mặt tựa như treo một tầng băng sương. Khí tức yên lặng, nhưng cũng là sinh nhân chợt gần.

“Lão tổ tông...”

Trong ánh mắt sùng kính không gì sánh được của năm vạn tu sĩ kia, gia chủ Lục gia chậm rãi hướng tới lão giả kia khom người nói. Lão giả lãnh đạm kia chỉ là nhìn thoáng qua gia

chủ, cũng không thấy hấn gật đầu. Chỉ thấy bàn tay hấn vung lên, trên bầu trời lập tức chính là phong vân biến ảo, vô số mây khói trên trời cũng bốc lên.

Bất chợt vọt đến phía dưới bầu trời, tuy rằng là vẫn vô thanh vô tức như trước. Một chút dị động cũng không phát ra, vô số mây khói cuộn cuộn, trong nháy mắt đem năm vạn tu sĩ trên không trung bao vây chặt chẽ. Cái này càng không nhìn thấy, cho dù dùng mắt thường liếc nhìn, cũng không thấy được năm vạn tu sĩ trên không trung.

Nếu muốn phát hiện bọn họ, chỉ sợ phải dùng thần niệm quét tới, thế nhưng sẽ có tu sĩ nhằm chán hàng ngày dùng thần niệm quét mắt nhìn lên trời cao. Mà lúc này, một ít quang mang nhàn nhạt lại phát sáng xung quanh vân khí, lúc này thực sự là đã ngăn cách hoàn toàn năm vạn tu sĩ. Cho dù dùng thần niệm quét qua, cũng đồng dạng không thể phát hiện sự tồn tại của bọn họ.

“Oanh “

Đám mây lớn kia bỗng nhiên chuyển động, lao về phía bầu trời phía xa, tốc độ nhanh đến cực hạn. Thế nhưng che giấu bên trong vạn ngàn mây trắng trên trời cao, một chút manh mối cũng không nhìn ra. Dọc đường đi mười vạn dặm, không biết bao nhiêu gia tộc Ma đạo, thế nhưng không có gia tộc nào có thể phát hiện ở trên không trung.

Trong đám mây quỷ dị kia có năm vạn tu sĩ đằng đằng sát khí. Nếu không có vân khí kia, không có tầng cấm chế do cường giả Nguyên Anh thi triển thì sát khí trên người năm vạn tu sĩ hoàn toàn bộc phát ra. Nếu không kinh động những tu sĩ Ma đạo gia tộc phía dưới là chuyện không thể nào.

Chừng năm vạn tu sĩ, trong vòng hai ngày vượt qua mười vạn dặm, xuất hiện ở ngoài ngàn dặm nơi đóng quân của Chu gia tông môn. Đến lúc này, sát khí trên người gia chủ Lục gia trong mây càng thêm nồng đậm, quả thực giống như ngưng tụ thành thực chất. Thậm chí cấm chế kia thiếu chút nữa đã chịu không nổi, muốn bị sát khí của hắn tạo ra một lỗ hổng.

Lúc này ở bên trong một tòa thành hoàng kim của Chu gia, bên ngoài thành có một căn phòng, người trung niên mặt chuột vốn đang nhập định bỗng nhiên mở hai mắt ra, khóe miệng xuất hiện một nụ cười, sát khí nhàn nhạt bắt đầu xuất hiện trong mắt hắn, tùy ý tung hoành.

“Àm ầm ù ù.

Ngoài ngàn dặm nơi đóng quân của Chu gia tông, một đám mây đột nhiên bùng nổ, lộ ra năm vạn tu sĩ đặng đặng sát khí bên trong. Sát khí trên người năm vạn tu sĩ kia bộc phát ra ngưng tụ cùng một chỗ với gia chủ Lục gia, ngưng tụ thành một cột khí đen nhánh vô cùng mạnh mẽ, đánh lên không trung.

Quả thực là kinh thiên động địa, trận chiến sinh tử quan hệ với gia tộc. Năm vạn tu sĩ kia đã hạ tâm chắc chắn phải chết. Thế nhưng cho dù phải chết, cũng phải kéo theo Chu gia cùng chết. Chu gia bất diệt, vậy sẽ bị tiêu diệt. Chính là Lục gia hắn, thật sự là cuộc chiến sinh tử.

“Hưu xì xì” là do người Lục gia làm. Vì sao trước đó không cảnh cáo...”

Hoàng Kim chi thành trong nháy mắt bởi vì năm vạn tu sĩ kia bạo phát ra sát khí kinh người, loạn thành một đoàn, người Chu gia không ai có thể ngờ được. Lục gia thế nhưng lại lựa chọn hành động trước, luôn ở trong cảnh chém giết với Chu gia, đều rơi vào hạ phong. Ai mà ngờ, Lục gia lại dám đến Hoàng Kim chi thành của Chu gia.

Ngoài ngàn dặm bên ngoài bạo ra sát khí, oanh ra động tĩnh như vậy ở trên không, thỉnh cầu muốn không bị kinh động cũng là việc khó không thể tránh khỏi Lục gia, vốn dĩ người Sách Chi Chu gia đã phát hiện, dù sao Chu gia là đại gia tộc Ma đạo, cấm chế kia cũng là lão tổ tông tự tay tạo ra.

Nhưng nếu muốn giấu diếm tất cả mọi người Chu gia, thì trực tiếp đến bên ngoài Hoàng Kim chi thành căn bản là không có khả năng phát sinh. Không nói đến vị lão tổ tông Nguyên Anh kia của Chu gia, cho dù là trưởng lão Kết Đan tông, sát khí của năm vạn tu sĩ kia đều là nhằm vào Chu gia, những trưởng lão

này cũng không phải là hàng thủy, tự nhiên có thể cảm ứng được sự tồn tại của sát khí.

Nhưng mà có thể đến được nơi này, gia chủ Lục gia đã rất hài lòng rồi, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để động thủ, không còn do dự nữa, trên mặt gia chủ Lục gia hiện ra nụ cười dữ tợn, sát khí trên người hoàn toàn không có hạn chế mà bộc phát ra. Một chút khuấy động mây gió trên bầu trời, toàn bộ hư không đều bị sát khí phong bạo của năm vạn tu sĩ quấy nhiễu, khiêm tốn không thôi.

“Bọn nhãi ranh Chu gia, chịu chết thì động thủ đi.”

Vẻ mặt gia chủ Lục gia dữ tợn, bàn tay hung hăng vung lên, trên người năm vạn tu sĩ kia đều tuôn ra ánh sáng. Bên trong những tia sáng đó, một thanh binh khí tản ra ánh sáng mãnh liệt hiện ra hình thể, khí tức năm vạn tu sĩ tụ lại một chỗ, phát ra khí tức kinh khủng tới cực điểm.

Nhưng là sau một khắc xuất hiện cảnh tượng, điểm xuất hiện làm cho trên dưới toàn bộ Chu gia trên dưới đều lộ ra vẻ hoảng sợ, từng đoàn quang mang nhiều không đếm được kia tất cả đều bay lên không trung. Tại trong nháy mắt bàn tay gia chủ Lục gia vung xuống, hướng đến tường thành màu vàng óng ánh của Hoàng Kim thành đánh tới.

Lúc này đứng ở tường thành vàng óng kia chính là vị Đại trưởng lão của Chu gia, trên mặt lão cũng xuất hiện vẻ hoảng sợ. Bất quá phản ứng của lão cũng không chậm chút nào. Thời điểm trên người năm vạn tu sĩ kia tỏa ra hào quang thì lão cũng đã phân phó cho những đệ tử vận chuyển toàn bộ trận pháp cấm chế ở Hoàng Kim thành, toàn bộ Hoàng Kim thành đều bị từng luồng hào quang màu vàng kim bao phủ lại một chỗ.

Cảm nhận được toàn bộ trận pháp cấm chế đều đã mở ra, sắc mặt đại trưởng lão Chu gia mới dễ nhìn hơn một chút, trong lòng cũng an ổn hơn. Đáng tiếc về an ổn còn chưa lưu lại trên mặt bao lâu, sự tình phát sinh kế tiếp đã làm cho trên mặt hắn xuất hiện vẻ hoảng sợ.

“Vù vù.”

Vẫn vô thanh vô tức như trước, một chuỗi tiểu nhân đột nhiên xuất hiện trong không trung của thành Hoàng Kim. Bóng người này sao vậy, trên dưới Chu gia đều nhìn thấy. Nhưng vào lúc này, bọn họ có lẽ tình nguyện đôi mắt biến thành mù cũng không muốn nhìn thấy bóng người này. Chu gia lão tổ tông là chỗ dựa duy nhất của Chu gia, hầu như toàn bộ gia tộc đều biết sự tồn tại của hắn.

Lục gia cũng có một cường giả Nguyên Anh. Hầu như tất cả gia tộc của Ma đạo đều đã gặp. Mà lúc này, bóng người xuất hiện trên tường thành của Hoàng Kim Chi Thành chính là vị lão tổ tông của Lục gia kia. Khuôn mặt quả thực lãnh đạm giống như núi băng, thân hình thoáng cái đã xuất hiện ở trên tường thành của Hoàng Kim Chi Thành.

Cũng không thấy hắn có bất kỳ biểu hiện gì, chỉ thấy trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm băng hàn phát ra ánh sáng. Thanh kiếm này vừa xuất hiện, nhiệt độ trên bầu trời lập tức giảm xuống tới mức đáng sợ. Thậm chí có thể thấy từng mảng băng tinh từ bầu trời bay xuống. Đáng tiếc những thứ này đều không ai nhìn, ánh mắt mọi người đều tập trung vào trường kiếm của lão giả này.

“Lão gia hỏa, ngươi dám...”

Đúng lúc này, một thanh âm tràn ngập khí tức vang lên trên bầu trời Hoàng Kim Chi Thành. Đáng tiếc vẫn không còn kịp nữa rồi. Thời điểm thanh âm của lão tổ tông Lục gia đã ra tay. Cầm chế trên tường thành Hoàng Kim Chi Thành tuy mạnh mẽ nhưng đáng tiếc, đối với một vị cường giả Nguyên Anh trung kỳ mà nói, đặc biệt là cường giả Nguyên Anh tay cầm binh khí toàn lực ra tay.

Có hơi yếu đi một chút, trong ánh mắt mang theo sợ hãi của Chu gia, thanh trường kiếm băng hàn cuối cùng vẫn bổ xuống.

Một chút ý tứ lưu tình cũng không có, trong khoảnh khắc đó, từ trên băng hàn trường kiếm kia bộc phát ra khí tức cuồng bạo.

“Ầm ầm ầm ầm ầm.”

Thiên địa lập tức biến sắc, bởi vì chuôi băng hàn trường kiếm lúc này đã hung hăng bổ vào phía trên hoàng kim thành cấm chế. Lúc trường kiếm bổ lên, từng tầng kim hoàng quang theo đó bạo phát ra, toàn bộ ngăn trên băng hàn trường kiếm, giống như phải đem trường kiếm kia bắn trở về, đáng tiếc là đều là phí công mà thôi.

Mặc dù không phải tay cầm Tiên Khí, nhưng sau khi trường kiếm kia chém xuống, cảnh tượng xuất hiện lại càng kinh khủng đối với cường giả Nguyên Anh của Chu gia. Thế nhưng đối với Chu gia mà nói, kinh khủng hơn chính là ở phía sau, sau khi đánh nát những cấm chế kia.

“Giết “

Một thanh âm lạnh như băng có thể làm tâm thần con người đông cứng vang vọng khắp bầu trời Hoàng Kim Chi Thành. Toàn bộ tu sĩ của Chu gia vốn đang sững sờ nhìn lên bầu trời, khoảnh khắc sau đã rơi vào cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. Bởi vì thanh băng hàn trường kiếm này đánh xuống, tất cả cấm chế trên không Hoàng Kim Chi Thành đều bị phá nát hoàn toàn.

Đối với một cường giả Nguyên Anh trung kỳ toàn lực xuất thủ mà nói, cấm chế trên tường thành Hoàng Kim Chi Thành cũng không khác với giấy. Tất cả cấm chế đều kiên trì được trong chốc lát như thủy tinh vỡ vụn sạch sẽ. Đáng sợ chính là sau khi các cấm chế kia biến mất, vô số ánh sáng từ trên trời rơi xuống.

Mặc dù Chu gia đã có không ít tu sĩ đã đem binh khí của mình ra, đáng tiếc lúc này bọn họ không phải đơn độc chém giết, mà là một đám tán binh du dững hỗn loạn, đối mặt năm vạn tu sĩ cường hoành đằng đằng sát khí. Kết quả đã rất rõ ràng, toàn bộ binh khí trong tay năm vạn tu sĩ kia đều hướng tới hoàng kim chi khí kia.

rồi rầm chia sẻ từng li từng tí một chứng kiến rồi loạn mọi rồi rầm...

Sau khi tường thành và tu sĩ trong tường thành đánh tới, cảnh tượng thảm liệt không gì sánh được xuất hiện ở bên trong Hoàng Kim thành.

“A cứu ta uống.”

Quái linh đều có, cả Hoàng Kim chi thành nhỏ đều lâm vào trong hỗn loạn, Hoàng Kim chi thành. Sau khi vô số ánh sáng rậm rạp nện xuống, trong khoảnh khắc tựa như vô số ánh sáng, trên dưới Chu gia đã có mấy ngàn tu sĩ bị đập thành thịt vụn. Còn chưa hết, những ánh sáng dày đặc kia cũng không phải gì khác, mà là những thứ khác,

“Hưu hưu hưu hưu”.

Sau khi mấy ngàn tu sĩ bị nện chết, năm vạn tu sĩ Lục gia kia lại không hề có một chút ý định buông tha Chu gia. Hào quang trên tay sáng lên, trong mắt sát ý bùng lên, toàn bộ đều là tâm niệm vừa động, bắt đầu điều khiển đám binh khí trong ánh sáng dày đặc kia.

Cái gọi là Ngự kiếm thuật, chính là ở ngoài ngàn dặm cũng có thể lấy đầu người. Dưới năm vạn tu sĩ điều khiển, toàn bộ binh khí đánh vào Hoàng Kim thành bắt đầu đi qua đi lại khắp nơi, hướng về chỗ yếu hại quanh thân những Chu gia tu sĩ còn chưa kịp phản ứng, trong khoảnh khắc, Chu gia trên dưới lại chết thêm mấy ngàn tu sĩ.

Bất quá đánh lén dù sao cũng là đánh lén, tuy rằng cấm chế hoàng kim chi thành không còn, nhưng tu sĩ Chu gia cũng không phải phế vật. Sau một lát phản ứng lại, bắt đầu phản kích. Trong lúc nhất thời, song phương cách một bức tường thành kim hoàng vô cùng dày bắt đầu chém giết.

Dựa vào đánh lén, Lục gia bắt đầu giết hơn vạn tu sĩ Chu gia, mặc dù phần lớn đều là tu sĩ ngoại thành. Có thể nói, tu sĩ ngoại thành Hoàng Kim kia, lần giao thủ đầu tiên đã chết gần hết. Nhưng cho dù như thế, tổn thương của Chu gia vẫn vô cùng thảm trọng, đây là lần đầu tiên hai nhà chém giết tới nay, Lục gia chiếm được thượng phong.

Hơn vạn tu sĩ Lục gia, sát khí trên người năm vạn tu sĩ càng thêm nồng nặc, quả thực là muốn giết đỏ mắt, ma nguyên quang mang trên tay cũng càng thêm chói mắt. Công kích cũng càng thêm cay độc xảo trá, thậm chí có tu sĩ Lục gia, vậy mà vì giết người Chu gia.

Sử dụng một ngàn phương pháp tự tổn hại tám trăm của địch thủ, thao túng binh khí của mình chém giết cùng tu sĩ Chu gia, thế nhưng xuất kỳ bất ý lại đem binh khí của mình tự bạo. Năm vạn tu sĩ này đều là đệ tử tinh anh Lục gia, binh khí có được tự nhiên cũng không phải vật phàm, tự bạo một chút.

“Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh.
oanh oanh.

Năm vạn tu sĩ Lục gia kia thật sự là giết đỏ cả mắt. Người còn chưa vào thành, thế nhưng giết chóc cũng đã thảm liệt đến mức đó. Một tu sĩ dẫn đầu, đám tu sĩ phía sau lập tức noi theo, đám Chu gia cũng không ngờ tới, đám người Lục gia lại điên cuồng đến mức này.

Từng tiếng nổ mạnh cuồn cuộn bạo vang lên trong Hoàng Kim Chi Thành, ngoài thành từng mảnh từng mảnh từng mảnh thanh âm thổ huyết. Nhưng là trong thành một mảnh liên tiếp tiếng kêu rên, tuy rằng thảm liệt, nhưng phương pháp này cực kỳ hữu hiệu, trong chốc lát thời gian, Chu gia trên dưới, mấy ngàn tu sĩ đã chết.

Thế nhưng lần này lại khác, bởi vì chết cũng không phải là phé vật ngoại thành mà là đệ tử tinh anh ở nội thành.

“Lão gia hỏa, ngươi muốn chết...”

Không trung bỗng nhiên nổ vang một tiếng, một tòa cung điện thật lớn ở sâu trong nội thành của Hoàng Kim Chi Thành bỗng nhiên bị nghiền nát. Từ bên trong mái vòm bay ra một bóng người. Ở trên không trung tùy ý chớp lên một cái, một lão giả xuất hiện trên tường thành của Hoàng Kim Chi Thành. Khuôn mặt tiêu tụy, thân hình vô cùng gầy gò, nhưng đứng ở đó. Khí thế trên người lão tỏa ra làm cho tất cả các tu sĩ ở đây không thể bỏ qua một chút nào.

“Cường giả Nguyên Anh Chu gia lão tổ tông...”

“Lão tổ tông đến rồi, nhanh, giết người của Lục gia. Giết sạch súc sinh Lục gia” “Giết người...”

Lão giả này vừa xuất hiện, trên dưới Chu gia lập tức sôi trào lên, mấy đệ tử trưởng lão hung hãn lập tức nhảy lên.

Điều khiển kiếm quang giết sạch sẽ mấy chục đệ tử Lục gia ở ngoài thành. Khí thế của Chu gia lập tức tăng mạnh, chém giết với tu sĩ Lục gia.

“Lão gia hỏa, ngươi không để ý mặt mũi đối mặt đệ tử Chu gia ta ra tay, lão phu cũng không cần khách khí với ngươi. Đều đi chết đi cho ta”.

Đứng ở trên tường thành, lão giả kia hoàn toàn nổi giận. Vốn trước đó, lão mở miệng quát bảo ngưng lại lão tổ tông của Lục gia, thế nhưng khi đó vị lão tổ tông Lục gia kia hoàn toàn không để ý, xuất thủ đánh nát tất cả trận pháp cấm chế của Hoàng Kim thành Chu gia, khiến Chu gia chết trong khoảnh khắc đã đủ vạn tu sĩ.

Mà khi đó vị Chu gia lão tổ tông đang trong thời khắc mấu chốt tế luyện Tiên khí, thân hình rút không ra. Thế nhưng không nghĩ tới về sau Lục gia điên cuồng chém giết, làm cho vị cường giả Nguyên Anh trung kỳ này rốt cuộc đứng ngồi không yên. Rốt cục ra tay, thân hình thoáng cái đã xuất hiện trên tường thành. Trong tay xuất hiện một thanh binh khí bộ dáng cây búa, khuôn mặt tiêu tụy trở nên dữ tợn vô cùng, giơ rìu trong tay hướng phía năm vạn tu sĩ ngoài thành chém tới.

“Tiên khí” trong nháy mắt kia, trên mặt lão tổ tông Lục gia lập tức xuất hiện vẻ hoảng sợ, uy áp từ trên cây búa truyền đến chính là trong lòng hắn cũng bị đè nén một trận. Rốt cuộc bất chấp cái gì, thân hình hắn lập tức chuyển động. Băng hàn trường kiếm trong tay tản ra từng tầng hàn quang, làm cho bông tuyết trên không trung dày đặc tựa như băng thiên tuyết địa.

Hàn quang cực độ ngưng tụ, hướng phía chiếc rìu nghênh đón, hai khí thế mạnh mẽ đến cực điểm lập tức quần lấy nhau, khiến cho toàn bộ hư không đều bị khuấy lên. Trong nháy mắt đó, hư không giống như bị khuấy thành bột mịn.

“Hừ “

Khóe miệng xuất hiện một tia cười lạnh, biểu tình trên mặt Chu gia lão tổ tông dữ tợn tới cực điểm, lưỡi búa chuyển hướng chém tới hàn quang kia, khí tức trên lưỡi búa bạo ra

làm cho tu sĩ hai bên đang chém giết đều cảm thấy bên tai nổ vang, thậm chí thân hình có chút không thể khống chế được, vẻ hoảng sợ xuất hiện trên mặt bọn họ.

“Âm ken kết.”

Hai cỗ khí thể mạnh mẽ rót cuộc vẫn đánh vào nhau, nhưng mà vừa chạm liền phân ra, hai lão giả đều đứng ở không trung. Sắc mặt lão tổ tông Chu gia vẫn dữ tợn tùy ý tuôn ra sát khí. Thế nhưng vị lão tổ tông Lục gia kia trong nháy mắt sắc mặt xuất hiện một tia tái nhợt, không thể tin được nhìn vào băng hàn trường kiếm đã bắt đầu vỡ tan trên tay mình.

Chương thứ hai trăm sáu mươi, huyết luyện.

Lão tổ tông của sáu nhà, lúc này trên tay dâng trào ma nguyên, hướng về phía băng hàn trường kiếm trong tay hắn dần dần bắt đầu xuất hiện vết rạn bên trong. Thanh băng hàn trường kiếm này chính là một thanh cực phẩm huyền khí. Đi theo sáu nhà lão tổ tông đã mấy trăm năm, binh khí này đã sớm là tâm thần tương hợp với lão tổ tông của sáu nhà.

Nhưng bây giờ, cực phẩm cực phẩm huyền khí sau khi trúng một kích, bắt đầu tan vỡ. Không nói là lục gia lão tổ tông, ngay cả Triệu Vô Tà đang ẩn nấp tại chỗ tối, lúc này cũng cực kỳ kinh ngạc. Mặc dù sớm biết uy năng mạnh mẽ của tiên khí, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy vẫn bị dọa đến nhảy dựng lên.

Ngay vừa rồi, khí thế va chạm của hai cường giả Nguyên Anh cùng một chỗ, trường kiếm băng hàn trong tay lão tổ tông lục gia chỉ là giúp hắn ngăn cản một chút búa của lão tổ tông Chu gia mà thôi. Thế nhưng hậu quả tạo thành lại là như thế, độ cứng rắn của huyền khí cực phẩm đã là vô cùng khủng bố.

Triệu Vô Tà lúc này so sánh với lúc trước đã là không thể so sánh được, nhưng nếu cứng rắn không tránh né một kích của thượng phẩm huyền khí, chỉ sợ cũng sẽ bị thương. Nhưng đối mặt với một thanh tiên khí, cực phẩm huyền khí mà lão tổ tông sáu nhà nắm trong tay lại cứ như vậy bị phế bỏ. Mặc dù lão tổ tông của sáu nhà không ngừng quán chú ma nguyên vào trong băng hàn trường kiếm, duy trì trường kiếm không vỡ.

Nhưng đáng tiếc, băng hàn này ác độc, nếu ngày sau không có thủ đoạn đặc thù gì để luyện chế lại, chỉ sợ chính là phế bỏ, ngay cả một kiện Linh Khí tầm thường cũng không bằng.

“Ha ha ha, “Lão gia hỏa, ta cùng lão phu đấu mấy trăm năm, cuối cùng vẫn là người thua. Người thua, lục gia sẽ phải vong, chấp nhận số phận đi.”

Cây búa trong tay Chu gia lão tổ tông tỏa ra hào quang vạn trượng, từ trong thân búa dâng lên khí tức cuồng bạo không gì

sánh được, mạnh mẽ cực kỳ không thua gì lão tổ tông Chu gia kia. Hai luồng khí thể cường hoành tương hợp cùng một chỗ, phóng lên tận trời, khuấy động mây khói trên bầu trời Hoàng Kim thành. Người không động nhưng một vùng thiên địa này đã trở nên rất không an bình.

“Hoa “

Cổ tay vừa lật, băng hàn trường kiếm kia lập tức biến mất trong tay. Hư không vỡ ra một cái khe, từ bên trong rơi ra một kiện binh khí, xem khí tức phía trên lại là một kiện cực phẩm huyền khí. Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ, tu luyện ngàn năm, mặc dù muốn có được Tiên khí có thể so với Nguyên Anh kỳ đều cần nhờ vào cơ duyên.

Nhưng mấy món cực phẩm huyền khí bình thường, lão tổ tông Lục gia này cũng lấy ra được, trên mặt hồi phục vẻ tĩnh lặng như giếng cổ trước đó, thanh âm hừ lạnh từ trong miệng của hắn vang lên, nhìn lão tổ tông Chu gia, một chút do dự cũng không có, lập tức xuất thủ.

“Oanh”

Cường giả Nguyên Anh ra tay, thiên địa lập tức bắt đầu khởi động loạn lưu, tiếng nổ ầm ầm vang vọng trên không trung. Lão tổ tông của sáu nhà ra tay, vị Chu gia kia cười lạnh ngênh đón. Quang mang trên Ma Phủ trong tay hắn bùng lên, uy áp mạnh mẽ đến cực điểm từ phía trên tản ra, khí thể của hắn thoáng cái đã vượt qua lão tổ tông sáu nhà.

“Lão gia hỏa, ngươi còn không cam chịu số phận, hôm nay ta đánh ngươi chịu thua.”

“Ầm ầm ầm, oành oành oành.”

Trên bầu trời, hai cỗ khí tức giao thoa với nhau tạo thành âm thanh đinh tai nhức óc. Khí tức của hai vị cường giả Nguyên Anh dần dần bay lên bầu trời cao kia. Tầng cương phong đối với tu sĩ bình thường mà nói là tồn tại trí mạng. Cường giả cấp bậc Kết Đan Tông Sư cũng không dám tiến vào trong tầng cương phong kia.

Ở trong tầng cương phong kia, năm tháng vô tận đều là phát phơ cương phong, bất cứ thứ gì tiến vào trong đó đều sẽ bị

cương phong quấy nát, hoàn toàn chôn vùi giữa trời đất. Thiên Vân đại lục, bất luận hiểm địa nào cũng không bằng cương phong tầng lớp, chính là hung địa tồn tại từ thời viễn cổ, bất quá vào thời viễn cổ, đời gió so với hiện tại mãnh liệt hơn không biết bao nhiêu lần.

Nhưng cho dù là như vậy, tại thời kỳ viễn cổ, cũng có rất nhiều yêu thú mạnh mẽ hoặc tu sĩ dám tiến vào trong tầng cương phong kia thu thập tu luyện bảo. Đáng tiếc, hiện tại, có thể bình yên tiến vào trong tầng cương phong cũng chỉ có cường giả nguyên anh. Hơn nữa trong tầng cương phong bây giờ, phải đi tới chỗ cao hơn mới có thể tìm được bảo vật trân quý, như tinh anh cứu thiên cương phong nọ.

Nhưng những nơi đó, ngay cả cường giả Nguyên Anh cũng không nguyện ý đặt chân vào, bởi vì cương phong nơi đó vẫn giống như thời viễn cổ. Có thể khuấy động hư không, phá toái hư không, nếu như không cẩn thận lâm vào bên trong, thoát thân sẽ rất khó. Bất quá địa phương hiện tại hai vị cường giả Nguyên Anh chỉ là tầng Cương phong tầng dưới cùng mà thôi.

“Oanh”

Ngay tại thời điểm hai cổ khí tức kia muốn đầu nhập vào trong tầng Cương Phong, tại bên ngoài Hoàng Kim thành, một đạo huyết hồng quang mang bỗng nhiên từ mặt đất đánh lên, dày đặc vô cùng, thẳng tắp hướng hai cổ khí tức đây đưa cùng một chỗ mà đi, trong nháy mắt huyết quang bạo xuất ra. Một cổ khí tức không kém hai người bao nhiêu, thoáng cái liền tiến vào trong hai cái Nguyên Anh kia.

“Triệu Vô Tà” đang đứng trên tường thành của Hoàng Kim Chi Thành, trên mặt Đại trưởng lão Chu gia hiện lên vẻ hoảng sợ và giận dữ. Trong ánh mắt của lão, trong vầng sáng đỏ như máu kia, một bóng người nhàn nhạt hiện ra. Toàn bộ trên dưới Chu gia đều hận người này thấu xương. Hiện tại Chu gia là trò cười của toàn bộ gia tộc Ma đạo, tuy rằng ngại thực lực cực kỳ mạnh mẽ của Chu gia, nhưng không ai dám lộ mặt ngoài.

Nhưng trong bóng tối, những tu sĩ kia đều cười nhạo Chu gia, đường đường một ma đạo năm đại gia tộc, nhưng lại bị một tu sĩ tu vi chỉ có Trúc Cơ Đại viên mãn đùa bỡn, chẳng những

Thái tử nhà mình bị giết, thậm chí ngay lúc đuổi giết một trưởng lão Kết Đan tông cũng bị giết.

Tất cả những chuyện này đều do một người tạo thành, Triệu Vô Tà, cái này hình như là một tu sĩ thần bí bỗng dưng sinh ra, đùa bỡn toàn bộ Chu gia mấy lần, nhưng mà cái đó còn chưa hết đâu, đệ tử cùng trưởng lão ở nội thành Chu gia cũng biết Triệu Vô Tà hiện tại đã trở về, còn giết chết Lục trưởng lão Chu gia. Ngay cả chính Triệu Vô Tà cũng không biết, mặc dù người Chu gia hận hấn thấu xương, nhưng đồng thời cũng vô cùng sợ hãi.

Tu vi như Lục trưởng lão mà chết cũng vô thanh vô tức. Huống chi bọn hắn, nếu Triệu Vô Tà tiếp tục âm thầm giết người trả thù Chu gia, bọn hắn làm sao trốn được. Cho nên trong ba ngày Triệu Vô Tà không động thủ, đệ tử trong Chu gia thành đều cảm thấy bất an. Sợ rằng đêm đó Triệu Vô Tà sẽ tìm tới cửa.

Nhưng hiện giờ lại không cần sợ, bởi vì chỗ dựa mạnh nhất của Chu gia, lão tổ tông lúc này đang ở trên không trung. Cho nên bây giờ trong mắt những đệ tử này đều hiện ra hận ý cùng sát ý, phảng phất như Triệu Vô Tà nếu dám xuất hiện ở trước mặt bọn họ, bọn họ sẽ động thủ giết chết Triệu Vô Tà.

Đảm đảm vô dụng, nếu như Triệu Vô Tà thật sự xuất hiện trước mặt bọn họ, chỉ sợ bọn họ sẽ lập tức bỏ chạy. Chỉ cần còn ánh mắt, nhìn thấy khí thể Triệu Vô Tà lộ ra, sẽ biết lúc này Triệu Vô Tà đã đến trình độ bọn họ chỉ có thể ngửa mặt lên.

Nguyên Nguyên.

Trên dưới Chu gia toàn là vẻ không cam lòng, người đùa bỡn toàn bộ Chu gia trong lòng bàn tay vậy mà đã đạt đến loại cảnh giới này. Không lâu trước đó vẫn chỉ có tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn mà thôi, nhưng hiện tại thì...

Lúc này đám người Chu gia chợt nhớ tới lời đồn đại về Triệu Vô Tà. Có lẽ Triệu Vô Tà là một yêu thú vô cùng kinh khủng. Cũng chỉ có những yêu thú thiên phú dị bẩm kia mới có thể liên quan tới yêu thú., Chỉ trong thời gian ngắn mới có thể tấn

thăng đến cảnh giới khủng bố này. Tại thời điểm khí thể của Triệu Vô Tà bùng nổ, Chu gia trên dưới có thể nói đã bỏ ý định báo thù. Nhưng trong đó có một người xuất hiện, Chu gia dựa dẫm vào, lúc này tay cầm một cường giả Nguyên Anh cấp Tiên khí khủng bố.

“Ha ha ha ha” hay lắm, súc sinh. Hóa ra ngươi một mực trốn trong Chu gia ta, làm nhục Chu gia ta, hôm nay ta sẽ thu thập ngươi. Đến đây đi, cùng lên. Ha ha ha, “

Ở dưới tầng Cương Phong chỉ cần tiến thêm một bước nữa là có thể tiến vào tầng Cương Phong, hai cỗ khí thể đã hoàn toàn chui vào trong tầng Cương Phong. Hai vị cường giả Nguyên Anh phiêu phù ở tầng Cương Phong, chăm chú nhìn cột khí màu đỏ từ phía dưới bốc lên. Hai ánh mắt mang theo khí tức mạnh mẽ rơi vào người Triệu Vô Tà đang đứng bên trong cột khí trụ.

“Phù, “

Huyết quang bùng lên, Triệu Vô Tà nở nụ cười nhạt, ánh mắt nhìn thẳng vào lão tổ tông của Chu gia. Có thể nói là rơi vào chuỗi Tiên khí trong tay lão, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam không hề che giấu.

“Nguyên Anh sơ kỳ “

Trên mặt Chu gia kia xuất hiện nụ cười lạnh, vẻ khinh miệt cũng hiển hiện ra trong mắt hắn. Thân hình tiêu tụy không gì sánh được, thế nhưng vào lúc này lại không thua chút nào thực lực mấy vị tuyệt thế cường giả mà Triệu Vô Tà từng thấy ở Thần Tiêu Đạo Tông.

Không đến cấp độ Vị Ương chân nhân và Hận Thiên Ma Đế, nhưng là đã ngang hàng với điện chủ Thiên Lang điện, tay cầm Tiên Khí. Chu gia lão tổ tông Nguyên Anh trung kỳ, hiện tại bạo xuất, lại hoàn toàn là khí thể Nguyên Anh hậu kỳ.

“Chiến thì chiến thôi.

Ánh mắt ba người đồng thời rùng mình, lúc này nói gì cũng là nói nhảm. Thù hận của Chu gia và Lục gia không thể hóa giải, mối thù của Triệu Vô Tà và Chu gia cũng không thể hóa giải. Cường giả Nguyên Anh kỳ tâm trí kiên định đến mức không

thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn không bị ngôn ngữ đả động, chỉ có chém giết mới có thể giải quyết tất cả.

Triệu Vô Tà không chịu nổi tịch mịch ở ngoại thành của Hoàng Kim thành, nhìn thấy hai cường giả Nguyên Anh kia sẽ tiến vào trong tầng Ô Phong chém giết. Nếu hắn ta còn không ra bái Lục gia lão tổ tông kia khẳng định không phải đối thủ của Chu gia lão tổ tông cầm tiên khí trong tay, đến lúc đó Lục gia sẽ bại. Chu gia mà bị diệt, Triệu Vô Tà sẽ tổn nhiều tâm tư hơn nữa.

“Ầm ầm ầm ầm “

Tiếng nổ rung trời từ trên không truyền xuống, tu sĩ có tu vi cấp thấp đang chém giết đều bị chấn cho phun máu tại chỗ. Chẳng qua tiếp theo, uy áp mạnh mẽ tới cực điểm kia liền biến mất, ba người cuối cùng cũng tiến vào trong tầng cương phong.

Uy áp của ba vị cường giả Nguyên Anh biến mất, phía dưới chém giết càng thêm thảm liệt. Cách một bức tường thành hoàng kim.

Quân sắc dịch tổng cộng được chia làm tổng cộng tổng cộng số năm mươi.

Vô số quang mang bùng nổ, cảnh tượng cực kỳ khốc liệt diễn ra ở ngoại thành. Khắp nơi đều là tiếng rú thảm, kiếm quang lập loè. Tu vi không cao, bị những kiếm quang kia giống như cắt dưa, trong nháy mắt chết không ít.

Đáng tiếc chính là, cuối cùng vẫn là Chu gia ở thế hạ phong. Sáu nhà lúc đầu tiên đánh lén, một cái liền để cho một vạn tu sĩ Chu gia chết, năm vạn tu sĩ của sáu nhà đều là đệ tử tinh anh của sáu nhà, vì lần sinh tử này mà sáu nhà có thể nói là đủ tiền vốn. Năm vạn tu sĩ kia quả thực là võ trang đến răng, hoàn toàn áp chế Chu gia ở thế hạ phong.

Đại trưởng lão Chu gia đang đứng trên tường thành vàng óng oán hận nhìn thoáng qua tầng cương phong kia. Nhất là vết máu tươi vừa vắn biến mất kia càng làm trên mặt vị Đại trưởng lão này xuất hiện vẻ cừ hận. Chu gia chịu nhục, Đại trưởng lão như hắn đương nhiên cảm thụ vô cùng rõ ràng.

Mà vào lúc này, sâu bên trong nội thành Chu gia, có một căn nhà tranh. Nó ẩn sâu ở tận sâu trong hoàng cung, rất khó tưởng tượng, Hoàng Kim Chi Thành này còn xa hoa hơn cả hoàng cung của bất cứ quốc gia nào ở Thiên Vân Đại Lục. Không ngờ lại tồn tại một nơi như vậy, một gian nhà tranh, hoàn toàn là nơi ở của những gia đình nghèo khổ ở thế tục.

Ngay cả Triệu Vô Tà khi trước cũng là nhà ngói, rất khó nhìn thấy nhà cỏ nghèo như thế. Huống chi vẫn còn trong tòa thành hoàng kim này, quả thực khó mà tin nổi.

Trong nhà tranh trông rộng. Trong đó chỉ có một bồ đoàn mà thôi. Trên bồ đoàn có một người đang ngồi xếp bằng, khuôn mặt trầm tĩnh như mặt nước. Hai mắt nhắm nghiền, như đang nhập định. Xem tướng mạo, chính là vị gia chủ Chu gia kia. Đế Hoàng không chế vận mệnh của rất nhiều phạm nhân tu sĩ, không ngờ lại ngồi xếp bằng trong một gian nhà tranh.

Cảnh tượng này thoát nhìn cũng cực kỳ kỳ dị, ngay tại lúc Triệu Vô Tà vừa mới bộc phát khí thế, gia chủ Chu gia tựa hồ cảm ứng được điều gì, diện mạo có chút biến hóa, nhưng sau một khắc khí tức của hắn lại lập tức yên lặng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khí tức của hắn tựa hồ có biến động, bắt đầu nổi lên sóng gió. Nếu Triệu Vô Tà ở đây, nhất định sẽ cảm thấy chấn động từ trên người gia chủ Chu gia truyền tới rất quen thuộc. Đó là dao động mà tu vi sẽ xuất hiện từ lúc thăng lên, Triệu Vô Tà đã tự mình trải qua loại chấp động này.

Chu gia Kết Đan Đại viên mãn đỉnh phong, hắn đình trệ ở cảnh giới này cũng đã mấy trăm năm, hiện tại rốt cục có động tĩnh. Ở ngoài thành Hoàng Kim, lục gia cùng Chu gia chém giết vô cùng thảm liệt, không ngừng có tu sĩ bỏ mình. Cho dù là năm vạn tinh anh tu sĩ Lục gia kia, cũng giống vậy bắt đầu tử thương thảm trọng hẳn lên.

Nhưng bây giờ, một cỗ dao động mạnh mẽ mơ hồ xuất hiện ở sâu trong Hoàng Kim Chi Thành, là gia chủ Chu gia. Khí tức trên người hắn hoàn toàn thoát ly cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, đi về phía một cảnh giới không ai biết.

“Vù vù vù vù.”

Linh khí nồng đậm dao động xuất hiện trên bầu trời Hoàng Kim Chi Thành, từng vòng xoáy linh khí cũng xuất hiện theo, đem linh khí bốn phương tám hướng thu nạp hết tới. Những linh khí kia bắt đầu khởi động trên bầu trời Hoàng Kim Chi Thành, bắt đầu khởi động tại mái nhà tranh, từ trong cơ thể gia chủ Chu gia sinh ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ.

Sau khi hấp lực sinh ra, những linh khí trong vòng xoáy linh khí kia đều bị hấp thu vào trong cơ thể gia chủ Chu gia, sau đó biến mất ở trong đan điền của hắn, tất cả lập tức hóa thành ma nguyên vô cùng tinh thuần, khiến khí tức của hắn trở nên cường đại hơn, trên mặt hắn cuối cùng cũng xuất hiện chấn động.

Bình chương Nguyên Anh như một rãnh trời, không biết đã khiến bao nhiêu nhân vật thiên tài chết ở đó.

Hiện tại cửa châu, gia quyến Chu gia bắt đầu trùng kích bình chương Khấp Đạo, cưới con sông vẫn luôn là bình chương. Chu gia sẽ có thêm một vị cường giả Nguyên Anh, đến lúc đó thực lực của Chu gia...”

Hai vị cường giả Nguyên Anh, khi đó Chu gia chỉ sợ tại toàn bộ Ma đạo, trừ Ma đạo lục đại Ma Đế, không có một thế lực nào có thể chống lại Chu gia, sáu nhà cũng như vậy không được. Chỉ sợ là thời khắc Chu gia thành tựu Nguyên Anh, chính là lúc sáu nhà bị diệt.

,

“Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh.

Lúc này trong đầu gia chủ Chu gia không ngừng vang lên tiếng ầm ầm như vậy. Ma nguyên trong cơ thể hắn đã tích lũy đến tình trạng khủng bố, hơn phân nửa linh khí trong phạm vi vạn dặm đều bị hắn thu nạp đến đây, toàn bộ đều hóa thành ma nguyên trong cơ thể hắn, giúp hắn trùng kích bình chương Nguyên Anh Kỳ kia, đáng tiếc cho tới bây giờ, hắn vẫn không thể xông qua đạo bình chương kia.

Cảnh giới ngưỡng vọng ở ngay trước mắt, chỉ cần bước thêm một bước nữa là có thể đến một thiên địa hoàn toàn bất đồng

khác. Kết đan đại viên mãn, cùng nguyên anh kỳ tuy chỉ có cảnh giới khác biệt, nhưng chính là một cảnh giới này, lại là hai thiên địa hoàn toàn bất đồng. Cường giả nguyên anh kỳ mới thật sự là cường giả chân chính, có tư cách đi khiêu chiến cảnh giới trong truyền thuyết như Hóa Thần đạo quân.

Trường sinh bất tử bất tử, yêu ma, mục tiêu cuối cùng đều là Trường Sinh đại đạo. Đáng tiếc, cho dù là Nguyên Anh kỳ, cũng là đại hạn. Chỉ có tấn thăng tới cảnh giới Hóa Thần đạo quân, mới có tư cách truy tìm Trường Sinh đại đạo mệnh mô. Giữa thiên địa tiêu dao, không có một chút ước thúc nhỏ nào.

Nhưng thiếu một chút nữa, bất luận gia chủ Chu gia cổ động ma nguyên cuồng bạo trong cơ thể như thế nào, nhưng thủy chung không thể đột phá một rãnh trời, không cách nào đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh kỳ, lúc này tâm thần của hắn hoàn toàn đắm chìm ở trong đó, hắn không biết. Hoàng Kim thành đã nguy hiểm, Lục gia và Chu gia chém giết, Chu gia hoàn toàn ở vào thế hạ phong.

Nhưng nếu lúc này Chu gia biết tình huống của tòa Hoàng Kim chi thành, vậy cũng chỉ có một khả năng, đó chính là tâm thần gia chủ Chu gia hỗn loạn. Bị lạc trời kia hoàn toàn che ở bên ngoài, đánh về nguyên hình, thậm chí có khả năng bị những Ma Nguyên cuồng bạo kia làm cho nổ tan xác mà chết.

“Phá cho ta phá nhỏ a...”

Tâm thần gia chủ Chu gia điên cuồng gào thét, Ma Nguyên trong cơ thể như thủy triều, một lần lại một lần oanh kích lên trên đạo bình chướng kia. Nó không ngừng oanh kích, nhưng mỗi một lần đều thiếu một chút, cảnh giới kia chính là không thể đạt tới.

“Oành oành đùng đùng.”

Ở trên không trung Hoàng Kim chi thành, trong tầng cương phong kia, vô số cương phong tuôn ra, như muốn đập nát hư không, khủng bố tới cực điểm. Khó trách đây là địa phương nguy hiểm nhất trên đại lục Thiên Vân, nếu thật sự có tông sư

Kết Đan tiến vào trong đó, chỉ sợ không xuất hiện huyền diệu gì, sẽ bị cương phong bên trong quấy nát thân thể.

Ngay cả hồn phách cũng không bảo vệ được, sẽ bị cương phong này phá hủy, không tồn tại một tia nào. Nơi này đối với tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh kỳ trở xuống, là cấm địa chân chính. Nhưng lúc này, có ba bóng người đang ở tầng cương phong va chạm. Ánh sáng băng hàn chợt lóe, trong đó chính là cường giả của lục gia lão tổ tông, Nguyên Anh trung kỳ.

Huyết ảnh vắt ngang, đầy văng cương phong ra, một thanh trường kiếm đỏ như máu từ hư không vươn ra, không ngừng đâm xuống chỗ yếu hại trên người một bóng người khác, kiếm khí trên trường kiếm đỏ tươi tuôn ra, tràn ngập khí tức ăn mòn. Thậm chí ngay cả cương phong cũng chịu không nổi những kiếm khí kia, bị kiếm khí ăn mòn không ít.

Khí tức sắc bén vàng óng tản ra, một đoàn quang mang bùng nổ, từng chuỗi hư ảnh lưỡi búa xuất hiện ở trong tầng cương phong kia. Mỗi một lưỡi búa đều giống như là thật, thực thể giống nhau, đem vô số cương phong đánh tan.

Ba bóng người không ngừng va chạm giữa tầng cương phong, lực lượng kinh khí bạo xuất mạnh mẽ không thua gì những cương phong kia. Thậm chí lúc ba người đồng thời đánh vào một chỗ, trong tầng cương phong kia sẽ xuất hiện một khu vực chân không, bên trong cái gì cũng không có, chỉ còn lại hư không nhộn nhạo như muốn bị nghiền nát. Phải biết rằng ở trong tầng cương phong, hư không nơi này đã trải qua không chỉ bao nhiêu năm tháng để ăn mòn.

Tuy rằng ba vị cường giả Nguyên Anh vô cùng mạnh mẽ, bạo phát lực lượng cũng hoàn toàn đủ phá hủy hư không, nhưng mà ở trong tầng Cương Phong này cũng chỉ có thể làm được như thế mà thôi, nhưng chính điều này đã làm cho người ta hoảng sợ không thôi. Chẳng qua ba người chém giết nhau, cuối cùng vẫn lấy Chu gia lão tổ tông làm chủ.

Tay nắm tiên khí, thực lực của hắn đã đến mức vô cùng kinh khủng, Nguyên Anh hậu kỳ. Cũng giống như điện chủ Thiên Lang điện, đây là bởi vì chuỗi tiên khí này không phải của hắn, hắn không thể hoàn toàn luyện chế cây búa này đến mức

tâm thần hợp nhất. Cho nên cũng chỉ có thể đến mức này mà thôi.

Triệu Vô Tà có thể cảm giác được, nếu uy năng của món tiên khí này hoàn toàn nổ ra, chỉ sợ Triệu Vô Tà cũng chỉ có thể bỏ chạy. Mũi nhọn của tiên khí căn bản không phải là thứ mà tu sĩ bình thường có thể chống lại, cho dù là cường giả Nguyên Anh kỳ cũng có thể chống lại được cả Tiên khí.

Mặc dù hiện tại Triệu Vô Tà liên thủ với lão tổ tông của sáu nhà, có thể đánh ngang tay với lão tổ tông của Chu gia, hơn nữa nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ lão tổ tông Chu gia sẽ không chịu nổi tiên khí tiêu hao ma nguyên, phải biết rằng nơi này là trong tầng cương phong, ở chỗ này muốn hấp thu linh khí luyện hóa thành ma nguyên cũng không phải là việc dễ dàng.

Nếu như muốn kiên trì tới cùng thì lão tổ tông của Chu gia nhất định phải rời khỏi tầng cương phong, không có cương phong cuộn cuộn. Cường giả Nguyên Anh kỳ sẽ không ngừng hấp thu linh khí của ngoại giới, sau đó luyện hóa ma nguyên của bản thân, có thể ứng phó với tiên khí tiêu hao của ma nguyên. Nhưng hiện tại, ở trong tầng cương phong, lão tổ tông mặc kệ Chu gia có nguyện ý hay không.

Ma nguyên trong cơ thể hắc vốn là ma nguyên vĩnh viễn không bị khô kiệt, lúc này lại đang khô kiệt, vì duy trì tiêu hao tiên khí. Ma nguyên trong đan điền tuôn về hướng tiên khí cầm trong tay. Thế nhưng bất luận hắc tấn công như thế nào, hai người cùng chém giết kia lại giống như thuốc cao da chó, không làm gì được. Trong lòng hắc cũng âm thầm kêu khổ, vẻ kinh ngạc xuất hiện trong mắt hắc, khiến hắc kinh ngạc chính là Triệu Vô Tà.

Hắc không nghĩ tới, rõ ràng cảnh giới tu vi chỉ là Nguyên Anh Sơ Kỳ, vừa nhìn đã biết là mới vừa tấn thăng đến Nguyên Anh Kỳ. Nhưng lúc này chiến lực lại không khác gì Nguyên Anh Trung Kỳ.

Dựa vào uy năng của Tiên Khí, hắc có thể đem chiến lực của mình tạm thời duy trì ở Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng cũng không thể ở lâu dài. Triệu Vô Tà cùng lão tổ tông của sáu nhà

lúc này đều thể hiện chiến lược Nguyên Anh trung kỳ, hai người liên hợp cùng một chỗ, ngược lại có thể hòa nhau như thế.

Thân ở trong tầng cương phong, nhưng lúc này lão tổ tông Chu gia cũng biết tình huống bên trong Hoàng Kim Chi Thành của Chu gia. Trong lòng lão cũng bất chấp, lực lượng liền mở miệng sáu cái “Thanh Y” xuất thủ đi.”

Kinh Lương sóng âm cuộn cuộn từ trong miệng hắc âm âm tuôn ra, xông qua tầng cương phong, vang vọng trong thành Hoàng Kim. Khi hắc âm vừa dứt lời, ở trong nội thành của Hoàng Kim Chi Thành lập tức tuôn ra một cỗ khí thể mạnh mẽ. Cỗ khí thể này hiển lộ ra tu vi bất luận người nào, kết đan đại viên mãn đỉnh phong của Hoàng Kim Chi Thành.

Hoàn toàn đỉnh phong, bên trong cột khí màu xanh đậm tuôn ra một công tử áo xanh chậm rãi trôi nổi. Trên mặt hắc âm mang theo nụ cười nhạt, khí độ phi phàm, bất cứ ai cũng khó sinh ác cảm. Sau lưng công tử áo xanh này có một đám người áo đen xuất hiện, ước chừng hai trăm vạn người. So sánh với mấy vạn người chém giết trong thành hoàng kim lúc này thì thật là nhỏ bé.

Nhưng khí tức bạo phát từ trên người hai trăm tên áo đen này lại không ai dám khinh thường, chỉ có Kết Đan Tông Sư. Trong hai trăm tên áo đen kia, có non nửa đều có tu vi Kết Đan Tông Sư. Cực kỳ đáng sợ, thế lực môn phái tầm thường nếu có thể có một Kết Đan Tông Sư.

Có thể miễn cưỡng được coi là một môn phái cỡ trung, nhưng lúc này trong hai trăm người áo đen kia, lại có tới mấy chục người là Kết Đan Tông Sư.

Nhất là một lão giả đứng sau lưng công tử áo xanh, lúc này thể hiện tu vi lại là Kết Đan hậu kỳ, một đại tông sư. Mặc kệ ở đâu, cũng sẽ không bị cường giả đại tông sư Kết Đan khinh thường, vậy mà cam tâm làm một tùy tùng. Đứng sau lưng công tử áo xanh kia, không nói một lời.

“Giết “

Một chữ chậm rãi từ trong miệng công tử áo xanh phun ra, trong nháy mắt chữ Sát này phun ra ngoài. Khí tức của công tử áo xanh này cũng hoàn toàn thay đổi. Lúc trước như một nho sinh thể tục, Trọc Thế công tử, trong nháy mắt khi chữ sát ra khỏi miệng. Vị công tử áo xanh này như hóa thành một sát thần, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu xanh đậm.

Khuôn mặt lập tức phủ một lớp băng sương trắng toát, chỉ trong chớp mắt thân hình hắn đã hóa thành một luồng ánh sáng xanh lao ra ngoài thành. Sau khi hắn hóa thành luồng sáng xanh, một đám người áo đen cũng di chuyển theo sau hắn., Một mảng lớn ánh sáng đen cũng xuất hiện, đánh về phía ngoài thành của Hoàng Kim Chi Thành, kiếm quang vô cùng lạnh lẽo tựa như ngân hà sụp đổ, vô số dải lụa xuất hiện trên bầu trời, đánh về phía ngoài thành Hoàng Kim Chi Thành.

Động thì đã bất động, động một cái chính là động tĩnh vô cùng lớn, rõ ràng chỉ có hai trăm người. Thế nhưng khí thế triển lộ sau khi động thủ lại vượt qua động tĩnh của hơn vạn tu sĩ Chu gia.

“Rầm rầm rầm rầm a.

Hai trăm người kia vừa động thủ, ngoài thành Hoàng Kim Chi Thành lập tức vang lên tiếng kêu rên, năm vạn tu sĩ lục gia. Chỉ trong thời gian mấy hơi thở này mà hơn một ngàn tu sĩ đã bỏ mạng.

Tròng mắt của gia chủ sáu nhà như muốn nứt ra, vẻ mặt vặn vẹo, sắc mặt giận dữ căng thẳng. Thân hình nhảy lên, cuối cùng bất chấp chuyện trong lòng vừa mới nghĩ đến, thân phận của công tử áo xanh kia. Cho dù là đại đệ tử của Ma La Đế thì thế nào, liên quan đến sinh tử của sáu nhà, mặc kệ hắn là ai, đều phải đâm nát thi thể của hắn mới có thể diệt vong.

“Dừng tay...”

“Thiếp Long thiên địa bỗng nhiên biến sắc, không phải bởi vì ba người chém giết ở trong tầng cương phong, mà là vì ở sâu trong hoàng cung Hoàng Kim thành. Trong căn nhà tranh, có một người đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, chính là khí tức

trên người hấn dẫn động tĩnh cả bầu trời, trên bầu trời chẳng biết lúc nào xuất hiện một đám mây đen.

Ở bên trong đám mây đen kia, vô số thiên lôi màu vàng kim đang ầm ầm nổ vang, ở bên trong mây đen không ngừng bốc lên. Uy áp nồng đậm đến cực điểm từ đám mây đen ép xuống, bao phủ toàn bộ Hoàng Kim chi thành vào bên trong, không một ai có thể thoát khỏi uy áp này.

Toàn bộ tu sĩ đang chém giết đều cảm thấy trong lòng rung động mãnh liệt, đáy lòng lập tức dâng lên một cảm giác sợ hãi, không phải đối với sinh linh nào đó, mà là uy áp giữa thiên địa, trong đoàn mây đen kia, uy áp tồn tại chính là uy áp thuần túy nhất trong thiên địa. Cho dù lúc này ba người đang chém giết ở trong tầng cương phong cũng cảm nhận được cỗ uy áp này.

“Vù vù” “Hô”

Ba đạo thần niệm mạnh mẽ của ba vị cường giả Nguyên Anh tràn ra trong cơ thể, thoáng chốc đã bao phủ toàn bộ Hoàng Kim Chi Thành vào trong đó. Trong khoảnh khắc đó, sắc mặt ba người đều biến đổi. Nhưng vị lão tổ tông Chu gia kia sắc mặt lại vui mừng như điên. Lão tổ tông của Lục gia, sắc mặt lại hoảng sợ, toàn bộ lão giả lạnh như băng rút cục lộ ra một tia thần sắc khác.

Nhưng vẻ mặt Triệu Vô Tà lại kỳ quái, phức tạp vô cùng, không biết là sợ hãi hay hưng phấn. Chỉ sau một lát, vẻ mặt hấn biến hóa, cuối cùng trở về yên lặng. Nhưng trên khóe miệng hấn lại lộ ra nụ cười quỷ dị.

“Ha ha ha, “Lão gia hỏa, hôm nay ta sẽ xem sáu nhà của ngươi chết như thế nào. Đối nghịch với Chu gia ta, chỉ có một kết quả, chính là diệt vong triệt để. Ha ha ha.”

Lúc này Chu gia lão tổ tông thật sự đã tùy ý, vẻ mặt cực kỳ ngông cuồng, giống như tất cả mọi thứ đều trong sự khống chế vậy. Vốn lúc lão mở miệng để đại đệ tử Ma La Ma La Ma Đế ra tay, thoáng chốc đã giải trừ nỗi lo sau lưng của hấn ta, hấn ta đang chuẩn bị đại chiến một hồi với hai người Triệu Vô Tà.

Thế nhưng không nghĩ tới vào lúc này, một cỗ uy áp vô cùng mạnh mẽ xuất hiện.

Hắn có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, tự nhiên là đã trải qua thiên kiếp, thiên kiếp xuất hiện mang ý nghĩa có tu sĩ sẽ tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ. Nhưng hắn cũng không nghĩ tới lần này muốn tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ lại là gia chủ đại nhân của Chu gia. Nếu là lúc này gia chủ Chu gia thật sự tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ, vậy ở đây bất kể là lục gia hay Triệu Vô Tà, chỉ sợ đều nguy hiểm.

“Tiểu súc sinh Triệu Vô Tà, không nghĩ tới gia chủ có thể tấn cấp lên Nguyên Anh kỳ đã là nhờ người ban thưởng rồi. Ha ha ha ha, đến đây chiến đi!”

Hoàn toàn không còn lo lắng gì nữa, Chu gia lão tổ tông hoàn toàn buông ra, ma phủ trong tay phóng ra quang mang vạn trượng, đẩy toàn bộ cương phong chung quanh ra, vô tận phong mang mạnh mẽ lợi hại đến cực điểm từ ma đạo kia.

Bọn chúng lần lượt đọc lần tấn công công lần lượt từng lần từng lần một.

Trong búa nổ ra, một cái bao phủ về phía hai người Triệu Vô Tà, một điểm tránh né cũng không có.

Tiên khí này của Phá Hải Ma Phủ là binh khí của Ma Đế Ma La, uy lực tuyệt đối là tồn tại cực kỳ mạnh mẽ. Thậm chí trong ma phủ kia còn cất giấu một ít uy năng kỳ lạ, ma phủ này ở trong tay Ma La Đế. Để hắn thi triển, chỉ sợ Triệu Vô Tà đều lành ít dữ nhiều. Bất quá cũng may mắn, lúc này ma phủ này không ở trong tay Ma La Đế, mà là ở trong tay lão tổ tông Chu gia.

Hắn không thể xuất ra toàn bộ uy năng của Ma Phủ, Triệu Vô Tà và lão tổ tông của sáu nhà liên thủ lại đánh ngang tay với hắn. Nhưng vào lúc này, lão tổ sáu nhà bỗng nhiên đem cực phẩm huyền khí trong tay ném ra ngoài, va chạm với phong mang vô tận một cái, sau khi phá vỡ một ít phong mang liền muốn bay trở về.

Dị biến phát sinh, trên mặt lão tổ tông lục gia bỗng nhiên xuất hiện một tia tàn nhẫn, ý niệm trong đầu vừa động. Chuôi

huyền khí bị hấn ném ra vậy mà tự bạo, tự bạo binh khí, không nghĩ tới cường giả Nguyên Anh kỳ cũng sẽ làm ra chuyện như vậy.

Chỉ sợ ngay cả lão tổ tông của sáu nhà cũng sẽ không nghĩ đến, chính hấn một ngày sẽ làm ra chuyện tự bạo binh khí của chính mình. món cực phẩm huyền khí này tự bạo, bạo phát uy lực đem vô tận phong mang do Ma Phủ bỏ tới đẩy ra toàn bộ, ngay trong nháy mắt đó, thân hình lão tổ tông của sáu nhà lập tức hóa thành một đạo hào quang, trong nháy mắt liền biến mất ở trong tầng cương phong này.

“Lão gia hỏa hèn hạ vô sỉ “

Lão tổ tông Chu gia nhìn thấy vị Lục gia hành động kia, vậy mà không cảm thấy kinh ngạc chút nào. Thân hình của hấn cũng khế động, cũng trong nháy mắt rời khỏi tầng Cương Phong, sau một khắc hấn liền ngăn cản lão tổ tông của sáu nhà. Trên mặt tràn đầy ý cười lạnh lùng. Ma phủ trong tay vất ngang trên không trung, chỉ cần thân hình sáu nhà lão tổ tông lại khế động, chỉ sợ là sẽ đối mặt với phong mang của Ma phủ, lúc này sát khí trên người lão tổ tông Chu gia thật sự đã ngưng tụ thành thực chất.

“Lão gia hỏa chấp nhận số phận, nếu như ngươi giao ra một thực, ta sẽ tha cho lục gia các ngươi một lần. Nếu không chờ gia chủ kêu lão già họ Phú tự mình chọn đi.”

“Thân hình dù lập tức xuất hiện sau lưng lão tổ tông của sáu nhà. Ánh mắt Triệu Vô Tà không hề dừng lại ở chỗ sâu trong thân hình hai vị cường giả Nguyên Anh kia. Ánh mắt gã xuyên thấu hết thảy như thể thấy được gia chủ Chu gia đang ngồi ngay ngắn trong nhà lá.

Tiểu súc sinh nếu như ngươi gia nhập Chu gia ta, bốn trưởng lão cũng làm chủ một hồi, tha cho ngươi như thế nào...”

Triệu Vô Tà nghe được lời này, trên mặt lập tức phát lạnh, nét mặt cười lạnh. Tổ tông Chu gia hiện tại vô cùng khấn trương, không ngờ miệng lại nói ra những lời nói vớ vẩn như vậy. Uy hiếp tại uy hiếp qua sáu nhà cũng thôi đi, lại còn nói muốn chiêu dụ hấn Triệu Vô Tà, quả thật là buồn cười. Lần này lại

tiến lên Nguyên Anh kỳ, chính là Chu gia chủ, Triệu Vô Tà chính là người giết chết con trai của hắn.

Nếu như thực sự chờ hắn tấn chức thành công, chỉ sợ người đầu tiên tìm đến chính là Triệu Vô Tà hắn ta. Vị Chu gia lão tổ tông này lại còn nói muốn chiêu dụ hắn ta, thật sự là buồn cười đến cực điểm. Hiện tại Triệu Vô Tà quả thực có một loại xúc động cười lớn một hồi. Hành động của lão tổ tông Chu gia hắn ta lúc này, chẳng qua là để ổn định Triệu Vô Tà và lão tổ tông của sáu nhà hắn ta, để cho hai người không đi quấy rầy gia chủ Chu gia độ kiếp mà thôi.

.

Hoàn toàn không còn lo lắng gì nữa, Chu gia lão tổ tông hoàn toàn buông ra, ma phủ trong tay phóng ra hào quang vạn trượng, đẩy toàn bộ cương phong xung quanh ra, vô tận phong mang mạnh mẽ lợi hại đến cực điểm từ trong ma phủ phát ra. Thoáng một cái bao phủ về phía hai người Triệu Vô Tà, một điểm không gian tránh né cũng không có.

Tiên khí Phá Hải Ma Phủ này chính là binh khí của Ma Đế Ma La, uy năng tuyệt đối là tồn tại cực kỳ mạnh mẽ. Thậm chí trong ma phủ kia còn cất giấu một ít uy năng kỳ lạ., Ma phủ này ở trong tay Ma La Ma Đế, để hắn đến thi triển, chỉ sợ Triệu Vô Tà đều là lành ít dữ nhiều. Bất quá cũng may, lúc này ma phủ này không ở trong tay Ma La Ma Đế., Mà là ở trong tay Chu gia lão tổ tông. Hắn không thể chém ra toàn bộ uy năng của ma phủ, Triệu Vô Tà và lão tổ tông của sáu nhà liên thủ lại đánh ngang tay với hắn. Nhưng vào lúc này, lão tổ tông của sáu nhà đột nhiên đem cực phẩm huyền khí trong tay ném ra ngoài, thoáng cái cùng với vô tận phong mang va chạm với nhau, ở sau khi phá vỡ một ít phong mang sẽ bay trở về.

Dị biến phát sinh, trên mặt lão tổ tông lục gia bỗng nhiên xuất hiện một tia tàn nhẫn, ý niệm trong đầu vừa động. Chuôi huyền khí bị hắn ném ra vậy mà tự bạo, tự bạo binh khí, không nghĩ tới cường giả Nguyên Anh kỳ cũng sẽ làm ra chuyện như vậy.

Chỉ sợ ngay cả lão tổ tông của sáu nhà cũng sẽ không nghĩ đến, chính hắn một ngày sẽ làm ra chuyện tự bạo binh khí của

chính mình. món cực phẩm huyền khí này tự bạo, bạo phát uy lực đem vô tận phong mang do Ma Phủ bỏ tới đẩy ra toàn bộ, ngay trong nháy mắt đó, thân hình lão tổ tông của sáu nhà lập tức hóa thành một đạo hào quang, trong nháy mắt liền biến mất ở trong tầng cương phong này.

“Lão gia hỏa hèn hạ vô sỉ “

Lão tổ tông Chu gia nhìn thấy vị Lục gia hành động kia, vậy mà không cảm thấy kinh ngạc chút nào. Thân hình của hắn cũng khẽ động, cũng trong nháy mắt rời khỏi tầng Cương Phong, sau một khắc hắn liền ngăn cản lão tổ tông Lục gia. Trên mặt tràn đầy ý cười lạnh lùng, ma phủ trong tay vắt ngang trên không trung, chỉ cần thân hình Lục gia lão tổ tông lại khẽ động, chỉ sợ là sẽ đối mặt với phong mang của Ma phủ, lúc này sát khí trên người lão tổ tông Chu gia thật sự đã ngưng tụ thành thực chất.

“Đại mệnh đi, nếu như ngươi giao ra lệ thực, ta sẽ tha cho lục gia các ngươi một lần. Nếu không thì gia chủ ngươi tự mình chọn đi.”

“Vù vù.”

Thân hình hắn ngay lập tức xuất hiện sau lưng lão tổ tông của sáu nhà, Triệu Vô Tà ánh mắt không hề dừng lại ở trên người hai vị cường giả Nguyên Anh kia mà nhìn về chỗ sâu trong toà thành Hoàng Kim. Ánh mắt của gã xuyên thấu hết thấy như thể nhìn thấy gia chủ Chu gia đang ngồi ngay ngắn trong nhà lá.

Phán súc sinh, nếu như ngươi gia nhập Chu gia ta, bốn trưởng lão cũng làm chủ một lần, tha cho ngươi, thế nào...”

Triệu Vô Tà nghe được lời này, trên mặt lập tức phát lạnh, nét mặt cười lạnh. Chu gia lão tổ tông hiện tại vô cùng khấn trương, thế nhưng lại nói ra những lời hoang lẩn như vậy. Uy hiếp tại uy hiếp qua sáu nhà thì cũng thôi đi, lại còn nói muốn mở miệng chiêu dụ hắn Triệu Vô Tà. Quả thật là buồn cười. Lần này lại tiếp tục thăng lên Nguyên Anh kỳ, chính là Chu gia chủ, Triệu Vô Tà chính là người giết chết con trai của hắn.

Nếu như thực sự chờ hấn tấn chức thành công, chỉ sợ người đầu tiên tìm đến chính là Triệu Vô Tà hấn ta. Vị Chu gia lão tổ tông này lại còn nói muốn chiêu dụ hấn ta, thật sự là buồn cười đến cực điểm. Hiện tại Triệu Vô Tà quả thực có một loại xúc động cười lớn một hồi. Hành động của lão tổ tông Chu gia hấn ta lúc này, chẳng qua là để ổn định Triệu Vô Tà và lão tổ tông của sáu nhà hấn ta, để cho hai người không đi quấy rầy gia chủ Chu gia độ kiếp mà thôi.

Xin lỗi hôm nay máy tính nặng trang trí hệ thống, có chút vấn đề, đánh mất bản ghi lại ban đầu. Những cái này ta hiện tại đã đặt, còn thiếu một ngàn chữ, lát nữa lập tức bổ sung lại, xin thứ lỗi tiểu lâu đi bái tạ nhé.

Chương thứ hai trăm sáu mươi một, tiêu diệt.

Bên ngoài thành thành của Hoàng Kim thành, lúc này trong lòng mọi người như có một cái trống lớn, không ngừng vang lên tiếng động, làm cho tâm thần mọi người đều chấn động. Nhất là khí tức sau khi bóng người trên bầu trời kia vừa động tản ra, uy áp dày đặc đè ép xuống. Mọi người đều có một loại cảm giác không thở nổi, vô cùng khó chịu.

Trên dưới sáu nhà, lúc này trong ánh mắt gia chủ sáu nhà đều là vẻ phức tạp, rất là bất đắc dĩ cùng phần hận nhìn người tản ra uy áp dày đặc kia. Gia chủ Chu gia, hiện giờ là một cường giả Nguyên Anh kỳ, nhưng hẳn lại chỉ là cảnh giới kia. Kết Đan Đại viên mãn, quả thực là chênh lệch cực lớn.

Không khí dường như đã ngưng lại, trên không trung, Chu gia gia chủ đã là Nguyên Anh chân nhân, chậm rãi đi về phía Vô Tà. Cước bộ nhàn nhã, nhưng tựa hồ mỗi một bước đều vang vọng trong lòng Triệu Vô Tà. Lại là vì việc phế ý, nhưng lúc này Triệu Vô Tà chỉ nhẹ nhàng cười nhìn Chu gia gia chủ đang chậm rãi đi về phía mình.

“Tiêu súc sinh, ngươi bây giờ quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ, liên đoàn sẽ cho ngươi chết thống khoái một chút.

Trong lúc nói chuyện, từng chữ từng chữ, nhảy ra uy nghiêm rung trời. Tấn thẳng đến cảnh giới Nguyên Anh, vị đế hoàng ngàn vạn người đồ này, uy áp thật sự mạnh mẽ như vậy. Một thân long bào, đầu đội tử ngọc kim quan, rèm châu rủ xuống. Tựa như đế vương Thiên giới giáng lâm nhân gian, thật sự khiến người ta sinh lòng cúng bái.

Đáng tiếc chính là, lúc này tiểu nhân ở trước mặt hẳn không phải là con dân. Mà là một ma đầu, đến từ một ma đầu thời không khác, tu luyện Thiên Ma chí đạo, nơi đó sẽ quan tâm hẳn Đế hoàng uy nghiêm. Ánh mắt lạnh như băng rơi ở trên người hắn, liền giống như nhìn một thằng hề, tất cả đều là ý cười trào phúng.

“Đánh đi, ta cam đoan hôm nay chính là ngày Chu gia người bị diệt.”

Gia chủ Chu gia mặc một bộ y phục vải bố đứng trước mặt, giống như thời cổ đại, khi vải vóc và Đế Hoàng đối lập nhau. Đế Hoàng giận dữ, đất đai rộng ngàn dặm. Nhưng bây giờ, nếu hấn giận, chiếc áo vải trước mắt này sẽ không đơn giản như đất trời này. Người đã chọc giận hấn, trả giá là bọn họ tuyệt đối không chịu nổi.

Tiểu cuồng vọng nông cuồng ha ha, buồn cười gia chủ đại nhân, giết tiểu súc sinh kia vì báo lại Thái tử, tiểu tử.

Sau khi nghe Triệu Vô Tà nói ra khỏi miệng, trên dưới Chu gia đều giận dữ, đều dùng ánh mắt cười nhạo nhìn Triệu Vô Tà. Việc cười nhạo Triệu Vô Tà không biết lượng sức mình, Chu gia trước mắt là có hai cường giả Nguyên Anh, thực lực cường đại như vậy, dù là Chí Tôn Lục Đại Ma Đế của Ma đạo lúc này cũng chưa chắc dám khinh thường nói rằng sẽ tiêu diệt toàn bộ Chu gia.

Nhưng bây giờ, một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, lại mở miệng nói muốn hủy diệt toàn bộ Chu gia. Chẳng qua cũng có người không cười, vị công tử áo xanh phiêu phù ở ngoài thành Hoàng Kim chi thành lúc này ánh mắt rơi vào trên người Triệu Vô Tà, trong con ngươi lấp lóe vẻ hứng thú dạt dào.

“Lão tổ tông, xin cho liên lạc với tiểu súc sinh này một mình chiến đấu, thông báo cho Giác nhi để báo thù.

Lời nói chém đing chặt sắt, không chút phản bác, thế lòng Đế Hoàng tản ra. Ánh mắt tất cả mọi người đều không tự chủ được rơi vào trên người hấn. Nhưng lời hấn nói ra lại khiến cho trên mặt vị Chu gia lão tổ tông kia xuất hiện vẻ do dự, hấn không nghĩ tới gia chủ Chu gia sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Lúc này hấn đã là cảnh giới Nguyên Anh không sai, tu vi của Triệu Vô Tà cũng chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ. Nhưng vào thời điểm trắng lười liềm, hấn dựa vào Tiên khí đối chiến với hai người Triệu Vô Tà và gia chủ sáu nhà, thực lực mà Triệu Vô Tà thể hiện ra lại không thua kém gì gia chủ sáu nhà Nguyên Anh trung kỳ.

Gia chủ Chu gia hiện tại mới tấn thăng tới Nguyên Anh sơ kỳ, thậm chí ngay cả cảnh giới còn không kịp củng cố, muốn cùng Triệu Vô Tà đối chiến. Thắng thua chỉ sợ không cần nói cũng biết, mặc dù trong lòng khản trương, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc. Chỉ là khóe miệng khẽ động, một luồng thần niệm truyền vào trong đầu gia chủ Chu gia.

Nhưng là ngoài ý liệu, gia chủ Chu gia sau khi nhận được thần niệm của lão tổ tông truyền đến, thần sắc trên mặt lại không thay đổi chút nào. Chỉ là một đạo thần niệm truyền trở về, một đạo thần niệm này truyền ra, lão tổ tông Chu gia rõ ràng một câu cũng không nói, khóe miệng xuất hiện một vòng ý cười, thân hình khẽ động đã đứng ở trước người lão tổ tông sáu nhà.

“Ông ông”

Phá Hải Ma Phủ phong mang dừng động, từng sợi khí tức sắc bén cực điểm tản ra, đâm vào trên hư không kia. Từng đạo khe hở hư không lập tức xuất hiện ở không trung, nơi này không phải là không gian tầng cương phong, trong vô tận năm tháng hư không cũng không trải qua vô số cương phong mãnh liệt thổi phát, tự nhiên cũng không cứng cõi như vậy.

Bị mũi nhọn của ma phủ oanh kích, hư không lập tức vỡ ra, lộ ra một dòng loạn lưu đen kịt ở phía sau hư không. Ánh mắt lạnh như băng nhìn lão tổ tông của sáu nhà. Sự cảnh cáo xuất hiện trong mắt hẳn chỉ cần lão tổ tông của sáu nhà khẽ động, tiên khí đáng sợ trong tay hẳn sẽ phải ra tay. Mất đi sự chăm sóc của Triệu Vô Tà, lão tổ tông một thân một mình căn bản không phải là đối thủ của Chu gia lão tổ tông.

“UYỄNH UYỄNH RẦM RẦM, tê tê...”

Đột ngột dị thường, một đạo huyết hồng mang theo đen kịt khí trụ không chút dấu hiệu xông lên phía trên mây xanh. Trong cột khí huyết hồng này vô số oan hồn gào thét., Khí huyết tinh tinh thuần bắt đầu khởi động, càng nồng đậm hơn là sát khí cùng oán khí kia. Sau khi cột khí này xuất hiện, toàn bộ Hoàng Kim Chi Thành đều bao trùm oán khí cùng sát khí vô tận, mặc kệ là Chu gia hay là trên dưới sáu nhà, lúc này cũng bị cảnh tượng cực kỳ dọa người này hù dọa, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn lên không trung.

Nhìn qua, mọi người càng thêm kinh hãi, bởi vì chủ nhân đạo huyết hồng khí trụ này lại không phải Triệu Vô Tà. Mà là gia chủ Chu gia, trên thân long bào giống như được độ lên một tầng huyết sắc. Tử ngọc kim quan trên đầu hắc đều biến thành màu đỏ, phía sau tấm rèm đó là khuôn mặt cực kỳ dữ tợn.

Ngàn vạn oan hồn bên trong cột khí huyết hồng, không ngờ lại có oan hồn ngàn vạn người, gào thét trong hư không. Thế nhưng thủy chung bị vây bên trong cột khí huyết hồng kia, hoàn toàn thoát ra không được, làm cho người ta nhìn thấy trong lòng phát lạnh, lúc này trong thành hoàng kim, bất luận là Chu gia hay Lục gia.

Mỗi một tu sĩ đều không phải là loại người lương thiện, đều là tu sĩ ma đạo. Tự nhiên cũng đều là hạng tàn nhẫn. Nhưng là lúc này nhìn thấy cảnh tượng trong cột khí huyết hồng trên hư không kia, trong lòng vẫn hoảng sợ không thôi. Gia chủ Chu gia, dùng ma đầu đã không đủ để hình dung, chỉ có thể dùng Ma Vương mà nói.

Ước chừng ngàn vạn người. Cho dù ngàn vạn người kia đều là phạm nhân của thế tục giới, nhưng nếu để cho tu sĩ khác giết, ngàn vạn người kia lúc bỏ mình sinh ra oán khí cũng đủ khiến tâm thần tu sĩ giết người bị tâm ma ăn mòn rồi, nhưng là hiện tại, cũng có một người tàn sát ngàn vạn người.

Gia chủ Chu gia không hổ là tuyệt thế ma đầu để Chu Giác có thể trưởng thành giết chết hai đứa con trai ruột của mình. Cũng không trách có thể đột phá cái kia.

“Ngọc bảo này chính là ma bảo năm đó ta tàn sát một ngàn vạn người, sau đó luyện chế thành.

Huyết Khuê, chỉ là đáng tiếc, nó vẫn chưa hoàn toàn. Nhưng lập tức sẽ không như vậy, chỉ cần giết người, để Huyết Chủ cắn nuốt Nguyên Anh của người. Ma bảo cũng đã thành, bất quá yên tâm, Huyết Khuê muốn chỉ là Nguyên Anh người mà thôi. Về phần linh hồn của người, là liên quan, phải làm cho hồn phách của người vĩnh viễn thụ hết ma hỏa tế luyện, vĩnh viễn giam cầm bên trong Huyết Động, không thể giải thoát, đến lúc đó người lại cầu xin tha thứ đi. Về phần linh hồn của

người, phải làm cho hồn phách của người vĩnh viễn phải nhận nỗi khổ tận thế.

Ma âm, thanh âm điên cuồng, lúc này trong thanh âm của gia chủ Chu gia lộ ra oán độc. Vậy mà oán khí dung hợp cùng với oán hồn ngàn vạn người kia, tràn ngập trên không Hoàng Kim Chi Thành. Những người nghe thấy thanh âm của hắn đều cứng đờ, trong lòng cảm thấy rất không khỏe. Ngay cả lão tổ tông Chu gia lúc này trong đầu cũng dâng lên một tia cảm giác quái dị.

Khi vị gia chủ Chu gia vừa dứt lời, một bên huyết hồng Ngọc Vọng chậm rãi từ đỉnh đầu gia chủ Chu gia bay ra trăm tụ hội, hoàn toàn hợp cùng với cột khí màu máu kia. Bởi vì ngọc bảo này xuất hiện, cảnh tượng Hoàng Kim thành trên bầu trời lại biến đổi, vốn chỉ là có chút đáng sợ mà thôi.

Chính là sau khi Ngọc Khuê kia xuất hiện, một ngàn vạn phạm nhân oan hồn trên không trung đều bắt đầu kêu khóc, vô số oan hồn khóc lóc. Uy lực sinh ra nhất thời khiến Hoàng Kim thành phía dưới biến thành như là quỷ thành, người người cảm thấy bất an.

“Ha ha” Đây chính là ma bảo mà gia chủ Chu gia năm đó đã âm thầm luyện chế sau khi tàn sát một ngàn vạn người sao, giống như lời Tôn giả nói, đều là người phạm. Tinh huyết không thuần, khó có thể chân chính trở thành ma bảo. Tuy nhiên, nếu như thật sự có thể giết được người nọ, có lẽ thật sự có thể.

Thân hình công tử áo xanh trôi nổi ở ngoài thành Hoàng Kim Chi Thành. Ánh mắt nhìn chăm chú vào Ngọc Khuê bên trong cột khí đỏ như máu, miệng lẩm bẩm. Cuối cùng không biết vì sao, ánh mắt lại lần nữa trở lại trên người Triệu Vô Tà, trong con ngươi lại xuất hiện vẻ kỳ quái.

Lúc này trên dưới Chu gia, đều nhớ tới hành vi đáng sợ của gia chủ, từ rất lâu trước kia. Gia chủ đã dùng thủ đoạn mạnh mẽ, tàn sát một ngàn vạn người, không nghĩ tới gia chủ rõ ràng là vì luyện chế Ma bảo. Trong lòng hoảng sợ đồng thời cũng nổi lên lòng tự ngạo, có gia chủ như thế.

Ngày sau Ma đạo, chỉ sợ mỗi nơi Chu gia sẽ một bước lên trời, tuy chưa chắc có thể sánh bằng sáu Đại Ma Đế kia, nhưng mà sau sáu Đại Ma Đế, chỉ có Chu gia là độc tôn.

Trên mặt đám người Chu gia lộ vẻ tán dương, nhưng mà làm ra hành động này...

Lần này hai trăm lần cuối cùng cũng bị nghiền nát.

Tu sĩ lục gia đối thủ sinh tử lại mang về mặt xám ngắt, Chu gia trong khoảng khắc đã trở nên cường đại như thế. Ngày sáu nhà bị diệt, sợ là không còn xa. Ngay cả gia chủ sáu nhà lúc này cũng mang về mặt tro bụi, không dám tin nhìn gia chủ Chu gia trên bầu trời.

Hắn hiện tại mới nhớ tới, hắn vẫn luôn quá coi thường Chu gia gia chủ. Không nghĩ tới gia chủ Chu gia kia tâm cơ thâm trầm đến vậy, rõ ràng có ma bảo mạnh mẽ như vậy nhưng vẫn chưa lấy ra, vẫn cam nguyện ở dưới lục gia hắn mấy trăm năm. Cho tới bây giờ Chu gia mới lộ ra răng nanh dữ tợn vô cùng.

“Tiểu súc sinh, chịu chết đi.” Một câu rất đơn giản phun ra từ trong miệng gia chủ Chu gia, nhưng mà trong nháy mắt kia, oán khí cùng sát khí tuôn ra, tựa như thủy triều, phô thiên cái địa lao đến chỗ Triệu Vô Tà. Giống như trong khoảnh khắc đó bao phủ Triệu Vô Tà, hoàn toàn không cho Triệu Vô Tà cơ hội thở dốc.

Ma bảo kỳ thật nghiêm khắc nói, Phá Hải Ma Phủ trong tay Chu gia lão tổ tông hắn là cũng là ma bảo. Chỉ là chủ nhân trước của Ma bảo này là một vị tu sĩ Tiên đạo, sau khi bị Ma La Đế giết, rơi vào trong tay Ma La Ma Đế. Bị Ma La Đế tế luyện mấy trăm năm, tiên khí trong tiên khí hơn phân nửa đều chuyển hóa thành ma khí, chỉ cần không lâu thật sự trở thành ma bảo.

Mặc kệ là Ma bảo hay là Tiên khí đều có uy năng ngang ngửa với một vị cường giả Nguyên Anh. Mà lúc này trong tay một cường giả Nguyên Anh, uy năng phát ra càng thêm mạnh mẽ. Mặc dù Huyết hồng ngọc Khuê kia cũng không phải hoàn toàn

là Ma bảo, nhưng lại thắng ở chỗ Huyết hồng ngọc lũy chính là do gia chủ Chu gia tự mình luyện chế.

Năm đó gia chủ Chu gia đạt được một đoạn pháp quyết liên quan tới luyện chế ma bảo, chỉ là phương pháp luyện chế trong đó thực sự quá mức tanh máu, rất dễ dàng bị tâm ma ăn mòn tâm thần trong quá trình luyện chế. Cho nên pháp quyết này tuy nghịch thiên, tu sĩ trước đó cũng không dám luyện chế, gia chủ Chu gia cũng mặc kệ rất nhiều.

Sau khi đạt được pháp quyết, tính toán rất nhiều, không ngờ hẳn lại luyện chế thành công. Tuy rằng cuối cùng dẫn tới sự thảo phạt của mấy đại môn phái tiên đạo, nhưng cũng may vì lão tổ tông Chu gia kia ra mặt, sau khi trả giá một chút mới dẹp được sự kiện đó. Cũng là lần đó, làm cho gia chủ Chu gia hung danh chấn nhiếp toàn bộ ma đạo.

Cũng là vào lúc đó, Chu gia bắt đầu cùng sáu nhà tranh phong. Đến bây giờ, sáu nhà hoàn toàn rơi vào hạ phong, hiện tại càng là gặp phải nguy hiểm phải chết. Các tu sĩ lục gia đều có một loại cảm giác phảng phất cách thế, không thể tin được hết thảy trước mắt.

“Độc”

Một tiếng nổ đánh thức trên dưới sáu gia tộc đang hoảng sợ. Trên bầu trời, cơn thủy triều đỏ tươi kia rút cuộc cũng che mất hư không chỗ Triệu Vô Tà. Hư không nơi đó bị một kiện binh khí cấp bậc Ma bảo đập lên lập tức bị nghiền nát, nhưng đối mặt với thủy triều máu tươi cực độ ngưng tụ kia.

Vết rách hư không cùng loạn lưu xuất hiện trên tấm lưới bởi vì bị nghiền nát mà không có cái gì cản nuốt, chỉ có thể tùy ý hư không chậm rãi phục hồi như cũ, mở bàn tay ra. Một khu vực ngọc Khuê huyết hồng trôi nổi trong lòng bàn tay gia chủ Chu gia, lúc này mọi người mới thấy rõ rốt cuộc ngọc Khuê màu đỏ như thế nào, vì sao phải dùng một ngàn vạn hồn phách tinh huyết tới luyện chế.

Đế Hoàng ngọc lũy, một con huyết long vô cùng dữ tợn hiện lên ở trên ngọc giám kia, đôi mắt huyết long kia giống như sống lại. Nhìn chăm chú vào thương sinh đại địa, bên trong

một tia cảm tình cũng không có, chỉ có, khát máu vô biên, giống như muốn cắn nuốt tất cả sinh linh.

Khóe miệng nhe răng cười, ánh mắt rơi vào trong hư không kia, nơi Triệu Vô Tà đứng ban đầu. Chờ khi huyết triều thối lui, lộ ra bầu trời bên trong, nhưng làm cho mọi người kinh ngạc là, không trung kia căn bản không có bóng dáng của Triệu Vô Tà. Ngay cả một bóng quỷ cũng không có, hoàn toàn là một mảnh hư vô.

“Không thấy.”

Trong nháy mắt vài cỗ thần niệm to lớn bao trùm toàn bộ bầu trời và dưới mặt đất của Hoàng Kim Chi Thành, thế nhưng bất luận dò xét như thế nào cũng không thể phát hiện tung tích của Triệu Vô Tà. Đường như trong nháy mắt đó, Triệu Vô Tà thì triển thần thông thuần di bỏ chạy hoàn toàn không nằm trong vùng hư không này.

“Không có khả năng, sao lại thế được. Ta rõ ràng đã giam cầm một mảnh hư không, con súc sinh kia không thể thuần di được. Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng.”

Gia chủ Chu gia sắc mặt dữ tợn, trong mắt bơi rông tin tưởng điểm sắc. Hắn ta không nằm ngoài mí mắt Triệu Vô Tà biến mất trên không trung. Ngay tại lưới mới vừa rồi, hắn ta đã dùng ma bảo huyết hồng ngọc giam cầm toàn bộ hư không, một chân nhân Nguyên Anh sơ kỳ như hắn ta không thể làm được. Thế nhưng dựa vào uy lực của ma bảo cũng miễn cưỡng làm được.

Nhưng cho dù giam cầm hư không, cũng như vậy khiến Triệu Vô Tà bỏ chạy, quả thực khiến cho Chu gia chủ rơi vào điên cuồng. Lão không dám tin, cũng không muốn tin tưởng. Hôm nay là cơ hội duy nhất để lão báo thù, nếu hôm nay không thể để cho Triệu Vô Tà bỏ mình, chỉ sợ sau này sẽ không còn cơ hội. Triệu Vô Tà cũng là một cường giả Nguyên Anh.

Muốn giết một tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh. Trừ phi một lần giết chết hắn, nếu không ngày sau phiền toái vô cùng. Nhưng gia chủ Chu gia không phải quan tâm đến điều này, căn bản hắn không sợ bị Triệu Vô Tà để ý. Nếu Triệu Vô Tà bỏ chạy

rồi vẫn còn để ý đến hấn ta, hấn ta cũng đồng ý, nhưng hấn ta lo lắng Triệu Vô Tà sẽ bỏ chạy mất.

Hoàn toàn biến mất, hấn không bao giờ xuất hiện ở trước mặt nữa, muốn tìm ra một cường giả Nguyên Anh một lòng muốn chạy trốn. Khó khăn lắm mới có thể tiêu diệt được một đại môn phái, thậm chí còn khó hơn một chút. Chu gia không cam lòng, trên mặt đầy vẻ oán độc, cừ hận của hấn với Triệu Vô Tà đã rất sâu. Không giết Triệu Vô Tà, không tra tấn Triệu Vô Tà. Bất luận như thế nào hấn cũng sẽ không cam lòng. Thế nhưng bây giờ, ngay cả Triệu Vô Tà cũng không thấy mặt.

Tiểu súc sinh, nguoi liên kết đi ra đi, “Ầm ầm ầm, “Ầm “

Gia chủ Chu gia tựa như thật sự điên cuồng, trên mặt tràn ngập vẻ điên cuồng dữ tợn, gào thét không ngừng. Dường như cảm nhận được hận ý của chủ nhân, lòng bàn tay của hấn Huyết hồng ngọc Khuê tản ra từng vòng gợn sóng huyết hồng, tứ tán ra. Đem vận khí xung quanh quét sạch sành sanh, tạo ra một mảng lớn bầu trời sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

Người Chu gia đều là sững sờ nhìn hư không, trên dưới lục gia cũng là như thế, bất quá trên mặt bọn họ phần lớn là vẻ chết xám. Ngay cả Triệu Vô Tà cũng đã rời đi, hiện tại chỗ dựa duy nhất của lục gia chính là vị lão tổ tông kia. Nhưng hiện tại xem ra, chỉ riêng lão tổ tông của Chu gia kia cũng có thể đánh bại Lục gia, hơn nữa gia chủ Chu gia là cường giả Nguyên Anh.

“Sáu nhà sắp tiêu đời “

Trong lúc nhất thời, mấy vạn tu sĩ đang ở ngoài thành của Hoàng Kim thành kia đều có ý nghĩ này trong lòng. Trên mặt đều lộ ra vẻ chết xám, ngay cả gia chủ của sáu nhà cũng không ngoại lệ. Chỉ có vị lão tổ tông của sáu nhà kia trên mặt vẫn lạnh như băng, không nhìn ra trong lòng có cái gì dao động tâm tình.

Đúng lúc này, gia chủ Chu gia đang điên cuồng gào thét bỗng nhiên dừng lại, trong lòng bởi vì không thể giết Triệu Vô Tà vì phần nô mà trực tiếp chuyển dời tới phía trên lục gia. Ở dưới rèm châu bỗng nhiên quay đầu lại, trên mặt tàn khốc chột hiện, sát khí trong mắt nồng nặc đến mức giống như là thực chất.

Tiếng rống to vang vọng chĩnh tề, bầu trời, đối với sáu nhà mà nói lại không khác gì thúc giục mệnh ma âm, trong nháy mắt đó, trong đầu trên dưới sáu nhà đều dâng lên ý niệm đồng quy vu tận, cũng có không ít tu sĩ sáu nhà đang muốn bỏ chạy, bất quá bọn họ hình như không có toàn bộ cơ hội.

“Tiểu huyết ngọc.”

Hai chữ đầy khí tức đáng sợ vang lên giữa bầu trời, vang lên bên tai tất cả tu sĩ sáu nhà, sau khi hai chữ này rơi xuống, huyết hồng ngọc vọng trong lòng bàn tay gia chủ Chu gia lập tức tuôn ra huyết quang nồng đậm đến cực điểm, trong nháy mắt liền lan tràn ra, bao phủ Hoàng Kim thành ngoài thành.

Một tầng vòng bảo hộ huyết hồng nhàn nhạt xuất hiện ở rìa ngọc không, ngăn cách tu sĩ sáu nhà vào trong đó. Trên dưới sáu nhà đều cảm giác ma nguyên vận chuyển trong cơ thể lập tức xuất hiện ngưng trệ, tựa như ngay cả ma nguyên đều lâm vào trong vũng bùn, vận hành vô cùng khó khăn.

“Người thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao. “

Thân hình sáu mươi gia chủ trôi nổi, bay lên trước mặt gia chủ Chu gia, trong miệng lớn tiếng nói. Trong giọng nói đều là không cam lòng, nhưng cũng là cực kỳ bất đắc dĩ, hẳn nằm mơ cũng không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy. Không nghĩ tới một thời gian mạnh mẽ, dĩ nhiên đến phiên tình trạng này, ai cũng sẽ không nghĩ tới.

Chu gia luôn luôn khuất phục dưới sáu nhà, vậy mà mũi ẩn sâu như thế, kỳ thật sau khi gia chủ Chu gia âm thầm luyện chế món ma bảo kia. Cái gọi là ngũ đại gia tộc Ma đạo sớm đã là vật trong túi Chu gia rồi. Nhưng cho tới bây giờ Chu gia mới chân chính lộ ra răng nanh dữ tợn vô cùng.

Muốn trở thành người hy sinh, lại là sáu nhà. Bất quá cho dù sáu nhà không cam lòng, lúc này cũng không làm gì được ai. Bên trong ma đạo, cho tới bây giờ chính là thực lực nói chuyện, nào quản cái gì thị phi thắng.

“Muốn trách thì đi trách tên súc sinh Triệu Vô Tà kia. Người lục gia hôm nay sẽ vì giác nhi của ta mà chôn cùng.”

Khi gia chủ Chu gia nói chuyện, trên mặt lão tổ tông của sáu nhà chột lóe lên một tia khác thường, đợi đến thời điểm lời nói cuối cùng của gia chủ Chu gia rơi xuống. Lão lập tức liền hành động, thuận di. Vào thời điểm này, gia chủ Chu gia cũng chuyển động. Hoặc có thể nói gia chủ Chu gia vốn dĩ muốn cử động. Ngay khi lão vừa dứt lời, lão đã chuẩn bị hướng gia chủ Lục gia hạ sát thủ.

“Bành”

Một tiếng nổ xuất hiện trên không trung, huyết quang va chạm với hào quang trắng toát, thân hình gia chủ Chu gia lập tức lui lại một khoảng cách rất lớn. Mà lão tổ tông của sáu nhà, sắc mặt tái nhợt một chút rồi sau đó hồi phục lại bình thường. Lão tổ tông của sáu nhà kịp thời ra tay, ngăn lại sát thủ của gia chủ Chu gia.

Dù sao cũng chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, hơn nữa cảnh giới còn chưa được củng cố, vẫn không bằng lão tổ tông đã là cường giả Nguyên Anh trung kỳ.

“Lão già, ngươi cũng phải chết, hôm nay toàn bộ các ngươi đều phải chết!”

Lúc này Chu gia gia chủ hoàn toàn muốn trút hết thù hận lên sáu nhà, sau khi bị lão tổ tông của sáu nhà xuất chưởng đánh lui, thân hình trên không trung đình trệ. Một hàng ngọc màu máu ở trong lòng bàn tay lập tức tuôn ra hào quang mãnh liệt, cực kỳ chói mắt. Âm thanh quỷ khóc vô tận vang lên, sau khi một ngàn vạn người chết sinh ra oán khí bao trùm xuống, biến cả Hoàng Kim thành tồn tại Minh Ngục cũng biến thành Huyết Hồng.

Nhưng vào lúc này, lão tổ tông của sáu nhà đột nhiên nở nụ cười, tại thời điểm này hẳn lại nở nụ cười, gia chủ sáu nhà đứng ở phía sau hẳn đều lộ vẻ mặt khó tin. Ngay cả lão tổ tông của Chu gia cũng biết chỗ dựa duy nhất của sáu nhà, thế nhưng ngàn năm chưa từng thấy qua trên mặt hẳn xuất hiện ý cười.

Không nghĩ tới vào lúc này, lại thấy được nụ cười trên mặt hẳn, trên dưới sáu nhà đều là vẻ mặt không dám tin tưởng.

Nhưng hắn thật sự cười, còn cười phi thường vui vẻ, quả thực là xán lạn cực kỳ. Nhưng trong mắt gia chủ Chu gia, nụ cười này lại là dị thường không vừa mắt, vẻ giận dữ cùng sát ý trên mặt càng thêm nồng đậm.

“Lão già, ông cười cái gì, tiểu nhân...”

Bàn tay gia chủ Chu gia là huyết hồng ngọc lữ, giống như con dân quát hỏi mình, hướng về lão tổ tông của sáu nhà quát hỏi. Nhưng ngoài ý liệu, lão tổ tông sáu nhà giống như trái tim nhĩ môn Cảnh Nhiên không nổi giận, mà là khinh miệt nhìn về giễu cợt trào phúng trong mắt vĩnh viễn đi ra cực kỳ nồng đậm, giống như nhìn con sâu cái kiến, cực kỳ buồn cười.

Tiểu nhân cười Chu gia bị diệt mà y còn không tự biết, y cười ngơoi không biết lượng sức, buồn cười đến cực điểm. Ha ha ha ha...”

Một thanh âm làm cho Chu gia gia chủ điên cuồng đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, theo tiếng cười điên cuồng kia xuất hiện, trên không trung, vòng bảo hộ huyết hồng vốn do gia chủ bố trí bỗng nhiên bị phá vỡ, không hề báo trước, hoàn toàn bị phá vỡ. Mà ngay khi vòng bảo hộ huyết hồng bị nghiền nát, trên không trung lại xuất hiện thêm một tầng cấm chế huyết hồng mới, bao trùm cả Hoàng Kim Chi Thành.

Bất quá cũng chỉ là Hoàng Kim Chi Thành mà thôi, ngoài thành lại bị huyết hồng cấm chế kia ngăn cách. Nhưng sau khi xuất hiện những thứ này, gia chủ Chu gia lại một chút cũng để ý, cái hắn để ý chính là thanh âm kia.

Triệu Vô Tà

Ba chữ này đối với gia chủ Chu gia quả thực là hận thấu xương. Bản thân Triệu Vô Tà cũng không biết, năm đó sau khi hắn giết Chu Giác, còn đùa giỡn toàn bộ Chu gia một lần nữa. Gia chủ Chu gia không giờ khắc nào mà không nhớ tới Triệu Vô Tà. Đến bây giờ, hận ý của hắn đối với Triệu Vô Tà đã tích lũy đến mức không thể giết Triệu Vô Tà.

“Th súc sinh, ngươi giải ra đây, liên kết giết ngươi. Ngươi giải ra, ra đây a.”

“Thật là người điên...”

Lúc này gia chủ Chu gia thật sự sắp điên rồi, gào thét trong không trung. Thần niệm khổng lồ từ trong Nê Hoàn cung của hắn tràn ra, bao trùm bốn phương tám hướng về Hoàng Kim thành, mà giống như lúc trước, hắn ta vẫn không phát hiện được Triệu Vô Tà rốt cuộc ở nơi nào, cho nên lúc này càng thêm điên cuồng.

Một tu sĩ lục gia nhỏ giọng nói một câu, nhưng lại bị ông ta nghe xong.

“Phù, “

Một đạo huyết quang không hề có dấu hiệu báo trước từ huyết hồng ngọc hàng trong tay gia chủ Chu gia bắn ra. Trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước người tu sĩ sáu nhà nhỏ giọng nói, bắn vào trong cơ thể của hắn.

“Phốc phốc “

Huyết quang kia tiến vào trong cơ thể tu sĩ, tu vi của sáu nhà kia chỉ là Trúc Cơ trung kỳ mà thôi. Ngay cả tư cách đối mặt với gia chủ Chu gia đều không có, sau khi huyết quang tiến vào cơ thể hắn, thân hình của hắn tất cả đều chấn động. Gia chủ sáu nhà sau một khắc cũng xuất hiện trước mặt tu sĩ này, thần niệm đảo qua, hiện lục phủ ngũ tạng cùng huyết nhục trong cơ thể tu sĩ kia đều bị hòa tan.

Hiện tại còn lại, cũng chỉ là một bộ túi da mà thôi. Về phần hân xuất hiện trên mặt của hắn, nhưng lúc này hắn lại một chút cũng không làm gì được gia chủ Chu gia, chỉ có thể nuốt hận thù này vào.

“Tiểu nữu ngươi đã muốn lão tử đi ra như vậy, lão tử liền đi ra là được rồi, hy vọng ngươi đừng hối hận là tốt rồi.”

Giọng nói nhàn nhạt phát ra từ trong miệng Triệu Vô Tà, khi hắn vừa dứt lời thì thân hình Triệu Vô Tà đã xuất hiện giữa không trung, vẫn bộ dáng đó, áo vải, chân trần Bạch Triết, trong tay cầm một thanh trường kiếm màu huyết hồng. Hắn đứng trên không trung, phiêu phù trên Hoàng Kim Chi Thành.

Muốn đùa nghịch một chút, trước đó Triệu Vô Tà biến mất căn bản không phải bởi vì sợ hãi ma bảo trong tay gia chủ Chu gia. Mà là hắn lại đang muốn chuẩn bị Chu gia, hắn rõ ràng có thể

thuần di rời đi hoàn toàn, chỉ cần bây giờ hấn ta rời đi, dù gia chủ Chu gia có hận đến mấy cũng không thể làm gì được Triệu Vô Tà hấn ta.

Nhưng hiện tại Triệu Vô Tà lại chỉ muốn xuất hiện trước mặt gia chủ Chu gia, vẻ mặt vui vẻ. Chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra Triệu Vô Tà đang đùa bỡn gia chủ Chu gia, không để ý chút nào đến món Ma bảo trong tay hấn ta.

“Súc sinh.”

Giữa lúc nghiêng răng nghiêng lợi, trong vũng ngọc trong tay gia chủ Chu gia lần nữa tuôn ra vô số thủy triều huyết hồng.

Nhưng lần này lại bất đồng chính là, trong thủy triều kia thậm chí có vô số oan hồn, đều là cái chết kia, trong tay gia chủ Chu gia một ngàn vạn oan hồn. Tinh huyết khi còn sống phải luyện chế ma bảo cho gia chủ Chu gia, thế nhưng sau khi chết lại trở thành đồ chơi mà gia chủ Chu gia sử dụng.

Đáng thương sâu kiến chính là như thế, chỉ có thể mặc cho cường giả khi dễ sử dụng, không thể phản kháng.

Vô số thủy triều huyết hồng bỗng nhiên đánh vào phía trên vòng bảo hộ màu đỏ. Những oan hồn trong thủy triều huyết hồng kia cũng giống vậy đâm vào tầng bảo hộ màu đỏ như vậy. Một màn sinh ra tiếp theo làm cho toàn bộ trên dưới Chu gia đều vô cùng hoảng sợ, nhất là Chu gia gia chủ. Quả thực là hoàn toàn không thể tin được.

Oan hồn của huyết hồng triều thủy chính là do hấn tàn sát một ngàn vạn phạm nhân, sau đó thu thập được oan hồn, toàn bộ đều giam cầm bên trong huyết hồng ngọc lũy trong tay hấn, chịu sự điều khiển của chủ nhân Ngọc Vọng. Gia chủ Chu gia tế luyện huyết hồng ngọc Khuê kia đã mấy trăm năm, đã sớm luyện chế đến cảnh giới tâm thần hợp nhất.

Có thể nói, bất kể là ai chiếm được huyết hồng ngọc bảo, đều không thể sử dụng thuần thực như gia chủ Chu gia. Tất cả oan hồn do gia chủ Chu gia khu sử bên trong huyết hồng ngọc hàng, cũng vô cùng thuần thực, không thấy chút cảm giác ngưng trệ nào. Chính là bởi vì như vậy, sau một màn sinh thời

tiếp theo, trên mặt Chu gia gia chủ mới tràn đầy vẻ không dám tin.

“Ba ba ba ba.

Vô số oan hồn từ trong huyết hồng trào ra, nhào tới.

Cuối cùng rồi rầm chia sẻ từng phần một.

Tầng vòng bảo hộ đỏ như máu kia, sau khi nhào tới cũng không thể rời khỏi. Những oan hồn này sau khi nhào tới vòng bảo hộ đỏ như máu, vậy mà như băng tan vào trong nước, dung nhập vào vòng bảo hộ màu đỏ, một chút dấu vết cũng không lưu lại, từng oan hồn như thiêu thân lao đầu vào lửa, hướng vòng bảo hộ màu đỏ kia đánh tới.

Dường như đối với những oan hồn kia, ngọc bài huyết hồng kia là một tồn tại vô cùng đáng sợ, chỉ cần có thể tiếp xúc với tầng vòng bảo hộ huyết hồng kia là có thể thoát khỏi lồng giam, được tự do. Trong giây lát, trong thủy triều huyết hồng, có mấy chục vạn oan hồn đã biến mất khỏi vòng bảo hộ của huyết hồng.

Nhóc Tỳ.

Dù là gia chủ Chu gia lúc này tiếp cận điên cuồng, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này cũng cực kỳ hoảng sợ. Trong miệng rống to, đồng thời thân hình ngay lập tức thuấn di, sau một khắc liền xuất hiện ở tầng bảo hộ đỏ như máu. Tay nắm chặt huyết hồng ngọc Đồng, hung hăng hướng về tầng vòng bảo hộ màu đỏ kia hung hăng đập tới, trong nháy mắt uy năng bạo phát từ trên người hắn quả thực đã vượt qua khí tức của cường giả Nguyên Anh trung kỳ.

“Ầm ầm “

Đáng tiếc là, trong ánh mắt không thể tin được của gia chủ Chu gia, tầng vòng bảo hộ kia bị ngọc nhỏ màu đỏ hung hăng đập trúng, nhưng lại không bị phá nát như hắn tưởng tượng. Mà chỉ lắc lư một cái, sau đó liền bình yên vô sự. Một màn này không chỉ có gia chủ Chu gia không thể tin được, mà mọi người nhìn thấy đều không thể tin được.

Vào thời điểm đó gia chủ Chu gia bùng nổ ra khí thế Nguyên Anh trung kỳ, hàng thật giá thật là cường giả Nguyên Anh trung kỳ. Hai món Huyết hồng ngọc huỳnh có thể làm địch một điểm cũng không khó; mặc dù như thế vẫn không thể đánh nát tầng vòng bảo hộ huyết hồng kia.

“Lão tử đã nói rồi, Chu gia người nhất định sẽ bị diệt trong hôm nay. Khó thoát khỏi vận rủi...”

Triệu Vô Tà cầm trong tay chén kiếm của người, lại như một phán quan tuyên án sinh tử, trong hai ba câu liền tuyên án tử hình Chu gia. Thân hình của hắn lơ lửng dưới vòng bảo hộ của tầng huyết hồng kia, sau khi nói xong ánh mắt liền không hề nhìn gia chủ Chu gia nữa, mà chuyển dời sang vòng bảo hộ huyết hồng bao phủ, trên dưới Chu gia.

Bị tính kế.

Lúc này trong lòng Chu gia phía dưới vòng bảo hộ huyết hồng đều dâng lên một cỗ lãnh ý chưa từng có, hoàn toàn không có cảm giác gì, đại nạn lâm đầu. Là đại nạn chân chính, lúc này trong lòng mọi người Chu gia đồng thời xuất hiện một ý niệm hoang đường cực kỳ hoang đường. Chính là bọn hắn sắp phải trải qua một tràng đại nạn đáng sợ. Hơn nữa trong đại nạn, bọn hắn sẽ mãi mãi chìm đắm trong thống khổ. Không thể giải thoát được.

Chu gia cảm giác trên dưới như thế, gia chủ Chu gia còn có lão tổ tông Chu gia, lúc này sắc mặt đều đại biến. Bọn họ là cường giả Nguyên Anh. Lực cảm ứng tự nhiên mạnh mẽ hơn nhiều so với những người khác của Chu gia. Trong mắt bọn họ đều xuất hiện vẻ hoảng sợ, cũng bất chấp mọi thứ, thân hình lập tức liền động.

“Phù “

“Lão già, người dám cản ta rút ngay...”

“Oanh “

Khi thân hình hai người vừa động, vị lão tổ tông của Lục gia kia cũng cử động, hắn vô thanh vô tức xuất hiện ở trước người vị lão tổ tông Chu gia kia. Khi hắn xuất hiện, trong tay lập tức xuất hiện một thanh cực phẩm huyền khí, cũng không làm

động tác gì khác. Tâm niệm vừa động, chuỗi cực phẩm huyền khí kia vậy mà lập tức tự bạo.

Con mắt Chu gia lão tổ tông trong nháy mắt trợn to. Lúc này lão cũng không dám tin tưởng trước mắt mình, lão tổ tông của lục gia điên rồi sao. Cực phẩm huyền khí tuy nói đối với cường giả Nguyên Anh mà nói thì không tính là gì, nhưng cũng không thể lãng phí như vậy.

Cho tới bây giờ, lão tổ tông của sáu nhà đã tự bạo hai kiện cực phẩm huyền khí.

Tính cả thanh trường kiếm băng hàn lúc trước bị hủy trên Phá Hải Ma Phủ, hẳn đã đủ hủy diệt ba kiện cực phẩm huyền khí rồi, quả thực là xa xỉ đến cực điểm. Thế nhưng động tác tiếp theo của lão tổ tông sáu nhà làm hắn càng thêm hoảng sợ, trong ánh mắt vô số người kinh hãi của lão tổ tông vậy mà lại lấy ra một thanh cực phẩm huyền khí, sau đó tâm niệm khẽ động.

“Oanh “

Lại là tự bạo lão tổ tông sáu nhà không ngờ lại lấy ra một kiện cực phẩm huyền khí, sau đó lại tự bạo, sau đó phiến hư không kia, hoàn toàn biến thành bột mịn bình thường. Sáu nhà lão tổ tông dùng hai kiện cực phẩm huyền khí, sau đó ở trong hư không làm ra một cái vũng bùn tồn tại.

Lão tổ tông sáu nhà, Chu gia lão tổ tông đều bị cấm mỗi lọt vào bên trong “Hư Không Nê Đàm” kia, cho dù là cường giả Nguyên Anh. Ở trong hư không vỡ tan, cũng không thể thuận đi, bởi vì một khi thuận đi thì sẽ lâm vào trong hư không loạn lưu, mặc cho tu vi người có cao hơn nữa, cũng không thể thoát ra được.

Mãi đến khi Ma Nguyên trong cơ thể biến mất, sau đó bị vô tận hư không loạn lưu quấy thành mảnh vỡ. Lúc này Chu gia lão tổ tông mới hiểu rõ ra, hẳn bị tính kế, bị Triệu Vô Tà cùng Lục gia lão tổ tông liên thủ tính kế.

“Lão gia hỏa, người tính toán ta...”

Chu gia lão tổ tông điên cuồng gào thét, cầm Phá Hải Ma Phủ trong tay không ngừng đem hư không loạn lưu chung quanh

bỏ ra. Hướng về phía lục gia lão tổ tông, nhưng mà vô luận hấn động thế nào, vị lục gia kia thủy chung cách hấn rất xa. Sáu nhà lão tổ tông trả giá hai kiện cực phẩm huyền khí, đem hư không hoàn toàn biến thành vũng bùn.

Hấn làm sao lại để cho vũng bùn này biến mất, hấn tuy cũng bị hãm trong vũng bùn, nhưng động tác trên tay lại không ngừng chút nào, không ngừng hướng tới đầm lầy hư không kia đánh tới, khiến vũng bùn hoàn toàn không thể khép lại, vẫn không ngừng mở rộng ra. Đem Chu gia lão tổ tông hoàn toàn vây ở trong vũng bùn này, không thể thoát ra được chút nào.

“Ầm ầm ầm, liên kết cho nhau phá vỡ đi.

Chu gia lão tổ tông bị vây trong vũng bùn hư không. Nhưng mà gia chủ Chu gia không có hình dáng khác trên vòng bảo hộ huyết hồng kia. Bàn tay nắm lấy huyết hồng ngọc, không ngừng oanh kích lên vòng bảo hộ huyết hồng, làm cho gia chủ Chu gia càng thêm điên cuồng. Bất luận lão oanh kích như thế nào cũng không thể đem tầng vòng bảo hộ huyết hồng kia oanh kích mở ra.

Đối mặt với một cường giả Nguyên Anh trung kỳ oanh kích, vòng bảo hộ màu máu kia vậy mà có thể kháng cự, hoàn toàn không có chút dấu hiệu vỡ vụn. Điều này làm cho mấy vạn sáu gia tu sĩ ở ngoài thành Hoàng Kim thành thấy mà trợn mắt há hốc mồm, lúc trước bọn họ đánh lên Chu gia, lão tổ tông của sáu nhà tự mình ra tay.

Trong nháy mắt đã phá tan cấm chế trên Hoàng Kim Chi Thành của Chu gia, nhưng hôm nay chiến lực mà gia chủ Chu gia nổ ra so với lão tổ tông của sáu nhà cũng không khác nhau là mấy. Nhưng mà gia chủ Chu gia đã oanh kích vòng bảo hộ màu đỏ kia lâu như vậy mà vòng bảo hộ vẫn không có chút động tĩnh nào, vẫn bình yên như vậy.

“Phá cho ta, mặc cho gia chủ Chu gia oanh kích và gào thét như thế nào, tầng vòng bảo hộ huyết hồng kia giống như một lạch trời không thể vượt qua, làm cho công kích của hấn hoàn toàn vô dụng. Chính là lúc trước hấn trùng kích bình chương Nguyên Anh, cũng không có xuất hiện tình huống này, lúc này gia chủ Chu gia quả thực muốn điên rồi. Nhưng dự cảm trong

lòng hấn lại khiến hấn không dám dừng lại, không dám ngừng lại chút nào.

“Ha ha ha,

Ánh mắt lạnh lẽo của Triệu Vô Tà như sông băng vạn năm không đổi, mắt nhìn xuống tu sĩ Chu gia bên dưới, sát khí dần dần tràn ra.

“Nhân trùng huyết luyện trận.”

Thanh âm này vang vọng trên bầu trời Hoàng Kim Chi Thành, ngay sau khi âm thanh này vang lên, vô số khí tức huyết hồng từ dưới đất của Hoàng Kim Chi Thành bốc lên, tùy ý mà lan tràn, khí tức kinh khủng đến cực điểm từ trong những sương mù màu đỏ kia xuất hiện. Nháy mắt, trên dưới Chu gia đều lâm vào khủng hoảng vô tận, đáy lòng sinh ra cảm giác sợ hãi như thủy triều, bao phủ bọn họ.

Hôm nay tiêu lâu xem thư bình luận, nhận được rất cảm động, cảm ơn mọi người đã ủng hộ bài tạ.

Chương thứ hai trăm sáu mươi hai, đáng sợ.

Súc sinh, ngươi muốn làm gì. Ngươi dám động toàn bộ Chu gia ta, sẽ không bỏ qua cho ngươi, thiên đao vạn quả, ma hỏa luyện tâm.”

Ngọc bài trong tay Chu gia gia chủ hung hăng đập vào vòng bảo hộ màu đỏ thẫm, nhưng mặc cho ngọc vọng kia tàn nhẫn nện xuống, tầng bảo hộ huyết hồng trên không trung Hoàng Kim Chi Thành vẫn không bị tổn hại chút nào. Nhiều nhất thời điểm chỉ chớp lên một cái, sau khi huyết quang bùng lên liền khôi phục nguyên dạng.

Chỉ dựa vào một tầng bảo hộ bằng một tầng huyết hồng đã có thể ngăn cản một cường giả Nguyên Anh cầm trong tay binh khí cấp bậc Ma Bảo, dù là Triệu Vô Tà cũng không làm cái gì khác, chỉ dựa vào tầng vòng bảo hộ huyết hồng kia cũng đủ để tung hoành khắp giới hạn. Thiên Vân đại lục, những chuyện phát sinh sau đó lại khiến cho hung danh của Triệu Vô Tà hoàn toàn chấn nhiếp Thiên Vân đại lục.

“Ha ha ha...” Lão gia hỏa Chu gia, ngươi vẫn tươi cười như trước.

Hôm nay Chu gia đã bị hủy diệt, không ai cứu được bọn họ. Tất cả những chuyện này đều phải dựa vào gia chủ như ngươi ban tặng. Nếu các ngươi muốn trách thì trách gia chủ đại nhân của các ngươi đi, bây giờ có thể chết rồi.”

Triệu Vô Tà thật sự hóa thân thành phán quan khổng lồ chế sinh tử của mọi người, trong miệng chậm rãi phun ra mấy chữ tuyên án tử hình Chu gia. Hơn nữa, càng nhanh hơn là lập tức hành hình ngay lập tức.

“Tê tê tâm”

Vô số huyết vụ từ lòng đất dưới Hoàng Kim Chi Thành bay lên, bao trùm cả Hoàng Kim Chi Thành. Huyết vụ dần dần nồng đậm, mắt thường không thể nhìn thấy Hoàng Kim Chi Thành phát sinh chuyện gì, nhưng thần niệm lại có thể không

chút trở ngại tiến vào trong tầng bảo hộ huyết hồng kia. Vì vậy rất nhiều thần niệm đã xuyên thấu qua tầng vòng bảo hộ huyết hồng, tiến vào bên trong Hoàng Kim Chi Thành.

Gia chủ Chu gia và vị lão tổ tông bị nhốt trong vũng bùn kia cũng tương tự, thần niệm khổng lồ bao trùm xuống dưới. Cả tòa thành hoàng kim đều bị thần niệm của hai vị cường giả Nguyên Anh bao trùm. Cảnh tượng trong huyết vụ cũng xuất hiện trong đầu hai người, bất quá trong lòng hai người chỉ sợ vĩnh viễn không muốn nhìn thấy cảnh tượng này.

“A.” Những thứ này là cái quỷ gì, a.” “Cứu mạng a.” Mau cứu ta, mau cứu ta.”

Quả thực là luyện ngục ở nhân gian, trong màn sương máu đỏ, toàn bộ tu sĩ của Chu gia ở trong Hoàng Kim thành đều hét thảm. Bên trong những sương mù máu đỏ, từng con từng con nhân trùng toàn thân đều là màu huyết hồng chậm rãi bò lồm ngồm, miệng máu dữ tợn vô cùng gào thét. Những huyết trùng này xuất hiện ở bên trong thần niệm, chủ nhân của những thần niệm kia đều hoảng sợ không thôi.

Nhưng càng làm cho chủ nhân thần niệm hoảng sợ, lúc này tu sĩ trên dưới Chu gia, bất luận là tu vi cao thấp đều lộ vẻ thống khổ. Ở trước ngực bọn họ, đều đã phá vỡ một cái lỗ lớn be bét máu thịt, mà ở trong đó lại xuất hiện một con huyết trùng, không ngừng gào thét., Nuốt máu thịt trong động vào trong bụng, sau đó đi sâu vào trong bụng. Không biết có phải Triệu Vô Tà cố ý làm vậy hay không, đám huyết trùng kia cử động vô cùng chậm chạp, thôn phệ những huyết nhục kia cũng dị thường chậm chạp. Dưới vô tận huyết vụ, trên dưới Chu gia có hơn vạn tu sĩ đang phát ra tiếng gào rú thảm thiết vô cùng.

“Tê tê tê...”

Một loạt thanh âm hít một hơi lạnh vang lên ngoài thành Hoàng Kim Chi Thành, là tu sĩ Lục gia chém giết một phen với Chu gia. Lúc này ngoài thành Hoàng Kim Chi Thành cũng chỉ còn hơn vạn tu sĩ, các tu sĩ khác đều đã chết. Lục gia lần này cũng tổn thất cực kỳ nặng nề, nhưng lúc này thấy thảm tượng trên dưới Chu gia, tất cả tu sĩ Lục gia trong lòng đều

dâng lên một ý niệm: May mắn đặc tội người nợ không phải là Lục gia.

Hoảng sợ mang theo ánh mắt kinh hãi rơi xuống trên người Triệu Vô Tà dưới vòng bảo hộ huyết hồng, tất cả tu sĩ Lục gia đều cảm thấy may mắn vì lúc trước đắc tội với Triệu Vô Tà, không phải là Lục gia bọn họ. Thà đi đối mặt với loại thể lực như Lục Ma Đế cũng không nguyện ý đi trải nghiệm loại đau khổ này, không muốn đối địch với Triệu Vô Tà.

Lúc này ở ngoài thành Hoàng Kim Chi Thành, trong mắt một đám người cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, cầm đầu chính là vị công tử áo xanh kia. Thần niệm của hắn cũng bao trùm toàn bộ Hoàng Kim Chi Thành, sau khi thấy cảnh tượng trong huyết vụ kia, trong ánh mắt của hắn tràn đầy vẻ hoảng sợ, không dám tin nhìn Triệu Vô Tà, vẻ mặt nghiêm nghị cùng sợ hãi trước nay chưa từng có xuất hiện trên mặt hắn.

Bất luận những người khác cảm nhận như thế nào, Triệu Vô Tà gây ra tình cảnh luyện ngục nhân gian dưới huyết vụ kia, lúc này ánh mắt lại rơi vào trên người gia chủ Chu gia. Khóe miệng lão hiện lên một tia cười gằn, sát khí nhàn nhạt lưu chuyển, huyết vụ bỗng nhiên tản ra.

“Gia chủ Lục cứu nhanh được lão tổ tông, cứu ta.

Sau khi huyết vụ tản đi, tất cả tu sĩ Chu gia ở phía dưới trong khoảnh khắc đó liền thấy được trên không trung, gia chủ Chu gia và lão tổ tông. Trong miệng lập tức phát ra tiếng kêu cứu, thanh âm thâm lương, chính là người Lục gia nghe xong trong lòng đều dâng lên một cỗ đáng thương. Không biết vì sao, mọi người giống như có thể cảm giác được thống khổ do Chu gia chịu đựng được, bị những huyết trùng kia cắn nuốt thân thể mà sinh ra thống khổ.

Không có bất kỳ ngoại lệ nào, khuôn mặt tu sĩ Chu gia từ trên xuống dưới đều vặn vẹo, hướng về phía hai người trên bầu trời hô hào. Đáng tiếc, hai cường giả Nguyên Anh Chu gia lúc này cũng bất lực.

“Tiểu súc sinh, ngươi dừng tay cho ta, phá đi.”

Ngũ quan khuôn mặt gia chủ Chu gia trong nháy mắt cũng vặn vẹo dữ tợn, không thể tin được nhìn cảnh tượng phía dưới huyết vụ kia, toàn bộ tu sĩ Chu gia đều đang trải qua đau đớn. Từng con huyết trùng đổi hướng trái tim tất cả tu sĩ Chu gia kia mà bò đi., Trong lúc so sánh, gia chủ Chu gia tựa như thấy được cảnh tượng Chu Giác chết đi lúc trước, tinh thần của hắn trong nháy mắt giống như bị một cái đại chùy hung hăng đập một cái. Trước khi tấn thăng Nguyên Anh kỳ, tâm ma lần nữa xuất hiện trong đầu hắn.

“Tất cả những chuyện này đều do người tạo thành, Chu gia bị huỷ diệt cũng là do “Vị” người”

“Gia chủ, mau cứu ra, lão tổ tông cứu ta.”

Trong mắt Triệu Vô Tà hiện lên một tia âm tàn, miệng khẽ nhúc nhích, từng sợi thần niệm truyền vào trong đầu gia chủ Chu gia. Đồng thời trong tiếng kêu cứu thảm thiết của các tu sĩ trong thành cũng vang lên trong đầu của gia chủ Chu gia. Động tĩnh trên tay Chu gia gia chủ bỗng nhiên dừng lại, hai tay ôm lấy đầu mình, ngũ quan trên mặt hung hăng vặn vẹo.

“Đây là tiếng gầm rú của gia chủ Chu gia, vang vọng cả bầu trời, tất cả mọi người đều nghe rõ ràng mạch. Lục gia thở mạnh không dám thở mạnh, lần này chém giết chiến tranh giữa hai nhà., Cảnh tượng biến đổi thật quá kịch liệt. Ngay từ đầu là Lục gia chiếm hết thượng phong, thế nhưng sau đó gia chủ Chu gia lên tới Nguyên Anh kỳ, cục diện lập tức biến đổi. Mọi người Lục gia cơ hồ cho rằng Lục gia sẽ biến mất tại Thiên Vân đại lục, thế nhưng không nghĩ tới tên Triệu Vô Tà này lại ra tay. Cảnh tượng bây giờ đã biến thành như vậy, nhưng rất nhiều tu sĩ Lục gia vẫn không dám suy nghĩ nhiều, chỉ có thể trông chờ vào Triệu Vô Tà.

Đám người Chu gia không được may mắn như vậy, trong Nhân Trùng Huyết Liên Trận, tất cả tu sĩ đều không thể chạy thoát. Trừ phi là cường giả Nguyên Anh mới có thể miễn cưỡng kháng cự lại việc Nhân Trùng Thôn Phệ. Thiên Địa Nhân ba chung, chính là ba loại thần lực mạnh nhất, cho dù là ở viễn cổ hồng hoang trong địa cầu.

Các thượng cổ ân vu sư bằng ba chén thiên địa nhân, tung hoành hồng hoang, chém giết cùng đầy trời tiên thần. Trừ những đại năng đỉnh cấp, lại có ai dám đi trêu chọc thượng cổ chung vu sư, tuy hiện tại Triệu Vô Tà cũng chỉ có thể vận dụng nhân trùng chén mà thôi, hơn nữa nhân trùng chung kiếm luyện chế ra cũng không tròn. Nhưng cũng đủ để tung hoành toàn bộ Thiên Vân đại lục, hôm nay uy năng của nhân trùng chung kiếm đại tăng mạnh, Triệu Vô Tà mới có thể mượn cơ hội bố trí Nhân Trùng Huyết Luyện Trận.

Triệu Vô Tà đi tới chỗ tốt của đại lục Thiên Vân này là được, không cần phải chịu thiên khiển, nhưng những thần thông mạnh mẽ nghịch thiên trong cốc kinh lại có thể trêu chọc trời khiến đất mà thi triển ở đại lục Thiên Vân không kiêng nể gì cả, là hắn ta mới dám ẩn nấp trong Hoàng Kim chi thành của Chu gia mấy ngày trước, bày ra Nhân Trùng Huyết luyện trận.

Chỉ cần phát động trận pháp, các tu sĩ trong trận pháp đều bị hư vô huyết trùng do đại trận diễn sinh ra thôn phệ sạch sẽ. Sau đó linh khí Tiên Thiên sinh tinh thuần tiến vào trong Nhân Trùng Kiếm, cũng có thể luyện chế ra Nhân Trùng chén, chỉ cần đại trận này bố trí. Triệu Vô Tà muốn hủy diệt một đại môn phái cũng không phải là chuyện khó, điều kiện tiên quyết là hắn chuẩn bị tốt, thậm chí là bị cường giả Nguyên Anh hậu kỳ, thậm chí là Đại viên mãn đuổi giết.

Mặc dù Triệu Vô Tà là ma đầu nhưng cũng không phải loại ma đầu chỉ gặp người liền giết không có nhân tính. Chỉ cần không trêu chọc hắn ta, hắn ta cũng sẽ không động thủ giết người, nhưng nếu trêu chọc hắn ta, hắn ta sẽ trả lại gấp mười gấp trăm lần.

Giống như Chu gia hiện tại, lúc đầu gia chủ Chu gia dùng uy áp khiến Triệu Vô Tà cưỡng ép quỳ xuống, hiện tại, chính là hắn muốn.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát nhau.

Trả giá đắt.

Triệu Vô Tà khoé miệng cười lạnh, từng sợi thần niệm không ngừng truyền vào trong đầu gia chủ Chu gia, phối hợp với

tiếng kêu thảm thiết của toàn gia. Đầu óc gia chủ Chu gia loạn thành một đồng hỗn độn. Khí tức trong Nê Hoàn cung dần dần lan ra, bắt đầu từ từ cắn nuốt tâm thần của gia chủ Chu gia, theo tâm thần của hắn bị thôn phệ, khí tức trên người hắn bắt đầu trở nên cường đại hơn.

“Hô hô, hô nhỏ...”

Gia chủ Chu gia tựa như người chết đuối tìm được một cọng rơm, khí tức trên người dần dần trở nên mạnh mẽ khiến lão nhìn thấy hy vọng phá vỡ tầng vòng bảo hộ huyết hồng trước mắt. Thế nhưng ngay khoảnh khắc đó, lão liền buông ra tâm thần phòng hộ, mặc cho khí tức quái dị kia cắn nuốt tâm thần của lão. Cũng là trong khoảnh khắc đó, khóe miệng Triệu Vô Tà nở một nụ cười.

“Gia chủ, mau tỉnh lại không nên để tâm ma thừa dịp.”

Không hổ là cường giả Nguyên Anh từ mấy trăm năm trước, tuy Chu gia lão tổ tông bị nhốt trong vũng bùn nhưng vẫn chú ý tới tình huống lúc này của gia chủ Chu gia. Dưới sự kinh hãi lập tức lên tiếng nhắc nhở muốn đánh thức gia chủ Chu gia lúc này. Nhưng đáng tiếc đã quá muộn. Lúc khóe miệng Triệu Vô Tà cười lộ liễu đã không còn kịp nữa rồi.

“Hồng...” Ta muốn giết ngươi.

Khi tia tâm thần cuối cùng của gia chủ Chu gia bị cỗ khí tức kỳ dị kia cắn nuốt sạch sẽ, khí tức trên người Chu gia vậy mà mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi, thậm chí mơ hồ vượt qua lão tổ tông Chu gia. Huyết long trên ngọc vọng màu đỏ trong tay cũng trong nháy mắt hóa thành một con rồng đen kịt vô cùng đen kịt., Ma nguyên trong hàng rào tràn ra cũng biến thành màu đỏ thẫm, quả thực vô cùng quý dị. Thân hình tăng vọt, long bào trên người hắn bỗng nhiên bị căng phồng lên rất nhiều., Thân hình gia chủ Chu gia trong nháy mắt tăng vọt đến khoảng mười trượng. Không khác gì một người khổng lồ, nhưng đáng sợ hơn chính là ánh mắt của gia chủ Chu gia, trực tiếp rơi vào trên người Triệu Vô Tà, hư không dọc đường đều vì ánh mắt của lão mà nhộn nhạo.

Khí thể tăng vọt, Nguyên Anh trung kỳ, “Khí thể” của hắn một đường tăng lên, không ngờ lại hướng tới một cảnh giới không biết nào. Từ trong miệng hắn phát ra tiếng hô cũng không phải là nhân loại có thể phát ra, nghe tiếng rống kia càng giống như là hung tàn ma thú mới có từ thời viễn cổ.

Gia chủ Chu gia hình như cũng rất hưởng thụ cảm giác tu vi tăng vọt khí thể kia, tuy rằng khuôn mặt vẫn vẻ, cơ bắp toàn thân giống như hòn đá. Nhưng trong ánh mắt vẫn xuất hiện một tia say mê, cũng khó trách, cho dù giờ phút này hắn đã tẩu hỏa nhập ma. Nhưng loại cảm giác khí thể tu vi tăng vọt này vẫn có thể cảm giác được rõ ràng, say cũng là bình thường.

Nhưng đang lúc say sưa, sát khí bùng nổ trong mắt hắn lại không chút trở ngại xông qua vòng bảo hộ huyết hồng đánh lên bầu trời chỗ Triệu Vô Tà. Lúc này Chu gia đã không còn là Chu Vĩnh Vô Nhị như trước nữa. Hiện tại hắn chỉ muốn giết Triệu Vô Tà, buộc với những thứ khác, tâm thần bị Tâm Xuyên đình trệ, không còn nhớ rõ.

“Ầm ầm ầm “

Một cường giả Nguyên Anh bị tâm ma thôn phệ tâm thần, tẩu hỏa nhập ma, vậy mà ở trên bầu trời lại dẫn phát thiên biến. Đám mây vốn đã biến mất, nay lại xuất hiện, ngưng kết thành một cái vòng xoáy màu xám thật lớn., Không ngừng xoay tròn trên không trung, không ngừng thu nạp mây khói bốn phương tám hướng, trên không trung lập tức nổi lên vô số cuồng phong. Làm cho những tu sĩ còn đang ở trên không trung kia hạ xuống mặt đất, lúc này ở trên bầu trời, cũng chỉ có mấy vị cường giả Nguyên Anh còn có một vị công tử áo xanh.

Vị đại đệ tử Ma La Ma Đế này cũng không biết trên người có thủ đoạn gì, thế mà không sợ mấy vị cường giả Nguyên Anh chém giết, mà là cảm thấy hứng thú. Lúc này ánh mắt của hắn liền rơi vào trên mặt gia chủ Chu gia, chỉ là khóe môi treo vẻ trào phúng, mà không phải là vẻ khiếp sợ khiếp sợ như các tu sĩ khác.

Chẳng qua còn có một người có ý cười giống với tiêu ý của công tử áo xanh này, chính là Triệu Vô Tà đang ở trên không trung. Trên mặt tên này tràn đầy vẻ đắc ý vì âm mưu đã đạt

được, khi nhìn thấy gia chủ Chu gia vậy mà say mê trong tu vi tầng vọt, khóe miệng cũng xuất hiện vẻ trào phúng.

“Oành oành oành rào rào rào..

Không trung bắt đầu vang lên âm thanh quái dị, từ trên vòng bảo hộ huyết hồng kia truyền đến, gia chủ Chu gia đã biến thành một người khổng lồ, vung nắm đấm cực lớn của mình lên, không ngờ lại đánh tới phía vòng bảo hộ huyết hồng kia., Cứ mỗi một lần nện xuống, vòng bảo hộ huyết hồng chớp lên một cái, thời gian bất quá chỉ trôi qua một cái hô hấp, tầng vòng bảo hộ huyết hồng kia giống như lạch trời cản Chu gia gia chủ ở bên ngoài lại bắt đầu kịch liệt đụng đũa.

“Trong trâu,...”

Mọi người kinh hãi, dưới quyền to lớn của gia chủ Chu gia, tầng vòng bảo hộ màu máu kia rốt cục xuất hiện vết rạn. Thật giống như cấm chế trên Hoàng Kim thành trước khi lão tổ tông ra tay, lập tức sẽ lập tức phá vỡ.

“Liên hợp muốn giết người rống lên.”

Tiếng rống rung trời như ma thú chân động vang khắp bầu trời, tất cả tu sĩ đều nghe thấy rõ ràng, trong lòng rung động đồng thời mang theo một tia lo lắng nhìn về phía Triệu Vô Tà. Hy vọng trên dưới Lục gia đều đặt trên người Triệu Vô Tà, lúc này lão tổ tông Lục gia đã sắp không kiên trì được nữa, mặc dù lợi dụng loại thủ đoạn Hư Không Nê Đàm này.

Nhưng muốn giam cầm một cường giả có thể so với Nguyên Anh hậu kỳ chân nhân, dựa vào kế hoạch cũng không phải lúc nào cũng hữu dụng, lúc này sắc mặt lão tổ tông Lục gia cũng là một mảnh tái nhợt. Khó khăn không chịu nổi điên cuồng ứng phó công kích của Chu gia lão tổ tông, giống như sắp không kiên trì được nữa.

Những tu sĩ Chu gia này tu vi cũng không thấp, có thể tạm thời chống lại sự ăn mòn của huyết trùng. Nhưng cũng chỉ là một mảnh vôi vàng mà thôi, lúc này nhìn thấy gia chủ nhà mình bộc phát ra khí thế mạnh mẽ như vậy, trong lòng lập tức vui vẻ, nhưng lập tức lại bị nỗi thống khổ to lớn khoan tâm chui vào trong hồn phách bao phủ.

“Gia chủ cứu ta.” Cuối cùng cũng không còn kịp nữa, dưới nụ cười lạnh lùng của Triệu Vô Tà, toàn bộ thân thể Chu gia lập tức chết đi. Tất cả huyết trùng trong khoảnh khắc đó đều bò hết vào trong tim những người đó, mở ra miệng máu dữ tợn, hung hăng cắn nuốt trái tim bọn họ. Sau một tiếng kêu thảm thiết dồn dập, hơn vạn tu sĩ trên dưới Chu gia đều bỏ mình.

“Oanh “

Vẻ khiếp sợ xuất hiện trên mặt tất cả tu sĩ Lục gia, còn có đám công tử áo xanh và đám người áo đen kia, trong mắt bọn họ.

Bên trong Hoàng Kim Chi Thành, vô số khí tức huyết hồng đánh xuống nền đất, tựa như thủy triều rút đi, trong nháy mắt đã biến mất. Chỉ để lại một tòa Hoàng Kim Chi Thành yên tĩnh, một tòa Hoàng Kim Chi Thành xa hoa đến cực điểm, lúc này ngay cả một người cũng không có.

Bất luận là Lục gia tu sĩ hay Thanh y công tử, thậm chí ngay cả Chu gia lão tổ tông bị nhốt trong vũng bùn hư không, lúc này ngay cả khí lực hít vào cũng không có. Bọn họ hoàn toàn rơi vào bên trong trạng thái ngốc trệ, đúng là hơn vạn tu sĩ a., Trong đó không thiếu cường giả cấp bậc Kết Đan Tông Sư. Nhưng mà ngay trước mắt mọi người, bị một thanh niên mặc áo vải gai giết sạch, hoàn toàn giết sạch. Một người cũng không lưu lại, tất cả đều giết sạch, thậm chí ngay cả thi thể cũng không có một cỗ.

“Ma Đầu Hung Thú đáng sợ.”

Lúc này trong đầu mọi người chỉ có một ý niệm, đó chính là bất luận như thế nào cũng không thể đi trêu chọc vào sát tinh Triệu Vô Tà, Thiên Vân đại lục này, còn có ai đáng sợ hơn vị thanh niên thanh tú vẻ mặt tươi cười kia, cho dù thân là đại đệ tử Ma Đế Ma La, giờ phút này trong lòng cũng có một ý niệm. Không nên trêu chọc Triệu Vô Tà, thật là đáng sợ.

Nếu như nói lúc này còn có người dám đi trêu chọc Triệu Vô Tà thì đó chính là hai người. Gia chủ Chu gia là lão tổ tông Chu gia.

“A, súc sinh, cắt ngay cho ta, liên kết giết người.”

Hai người phản ứng giống nhau nhưng nguyên nhân lại không giống nhau. Chu gia chủ yếu giết Triệu Vô Tà là bởi vì tâm thần của hắn ta trước khi bị tâm ma cắn nuốt, chấp niệm duy nhất chính là muốn giết Triệu Vô Tà. Sau khi tẩu hỏa nhập ma, tu vi tăng vọt, trong lòng lại còn có chấp niệm kia. Giết Triệu Vô Tà, về phần Triệu Vô Tà giết một vạn tu sĩ trên dưới Chu gia, trong mắt gia chủ Chu gia lúc này một chút cảm giác cũng không có.

Công đoạn thứ hai trăm sáu mươi ba, Nhân Trùng huyết Anh

Khổng lồ vô cùng. Hiện tại gia chủ Chu gia nhìn qua cũng làm cho người ta hoảng sợ không thôi, vốn vẫn là hình người, nhưng bây giờ lại biến thành bộ dáng như vậy.

Thành một người khổng lồ cũng không nói, toàn thân còn cuộn cuộn cơ bắp, sát khí toàn thân quả thực nồng đậm đến thực chất.

Từng sợi khí tức màu xám từ trên người hắn rơi xuống, sau khi cuồng phong lưu hóa, rơi xuống mặt đất. Tiếp xúc với một ít cỏ cây các loại, trong nháy mắt liền khô héo, còn có một ít tu sĩ Lục gia xui xẻo. Bị sát khí đã ngưng tụ thành thực chất nhiễm phải, vậy mà hai mắt trong nháy mắt biến thành màu đỏ như máu.

“A giết, gầm lên!”

Trận doanh Lục gia lại rối loạn tung bừa, là do gia chủ Chu gia tạo thành, sát khí trên người hắn nhiễm lên những tu sĩ xui xẻo. Tu vi của bọn họ căn bản không chịu nổi, lập tức phát cuồng, trở nên khát máu khát máu, liền ra tay với sư huynh đệ ngày xưa.

“Giết “

Gia chủ Lục gia khôi phục uy thế một gia chủ Ma đạo, nhìn thấy những tu sĩ bị sát khí nhiễm trên người, lập tức biết bọn họ căn bản không thể cứu được, không quay đầu lại, trực tiếp nói ra hai chữ., Ngay lập tức có mấy trưởng lão ra tay, đem mấy tu sĩ phát cuồng kia giết, đám tu sĩ Lục gia trong lòng đều rung mình, đỉnh đầu khởi động một vòng bảo hộ chân nguyên, ngăn cách những sát khí kia, không để cho sát khí dính vào, miễn cho rơi vào kết cục giống như mấy tu sĩ kia.

“Oành oành oành “

Không chút dấu hiệu, một đạo quang mang đỏ thẫm bỗng nhiên đánh vào phía trên vòng bảo hộ huyết hồng khó khăn

lầm mới phá vỡ kia, sau đó trong ánh mắt của tất cả mọi người, tầng vòng bảo hộ huyết hồng kia đã bị nghiền nát, hoàn toàn phá toái, hóa thành từng luồng khí tức huyết hồng sau đó biến mất trên không trung.

Là Ngọc Vọng kia, gia chủ Chu gia đồ sát Ma bảo do một ngàn vạn phàm nhân luyện chế ra, tuy không hoàn toàn là Ma bảo nhưng uy lực cũng là tồn tại cường đại đến cực điểm., Huống chi Ngọc Vọng bị gia chủ Chu gia tế luyện mấy trăm năm, đã sớm đến cảnh giới tâm thần hợp nhất. Có thể nói, ngọc bài kia phát ra uy lực so với Phá Hải Ma Phủ ở trong tay Chu gia lão tổ tông phát ra uy lực mạnh mẽ hơn nhiều.

Sau khi gia chủ Chu gia phá vỡ tầng vòng bảo hộ huyết hồng kia, Chu gia lão tổ tông cũng hoàn toàn lâm vào trong bạo nộ, trong mắt lóe lên một tia điên cuồng nhụy, hiện tại trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, chính là giết Triệu Vô Tà. Không chỉ như thế. Hắn muốn Triệu Vô Tà phải chịu hết mọi tra tấn thống khổ nhất thế gian.

“Lão gia hỏa, ngươi còn dám cản ta, ta sẽ khiến cho Lục gia ngươi không chết không thôi.”

Khuôn mặt Chu gia lão tổ tông dữ tợn vô cùng, dường như cũng bị tẩu hỏa nhập ma. Thế nhưng hành động tiếp theo của hắn lại khiến cho vị công tử áo xanh trên không trung phía dưới Lục gia lão tổ tông kia kinh ngạc khó hiểu.

“Phốc huyết luyện phá cấm”, Chu gia lão tổ tông bỗng nhiên phun ra một ngụm máu lớn đỏ đậm, phun lên trên Phá Hải Ma Phủ trong tay hắn. Trong nháy mắt, máu dính trên cây búa. Trên lưỡi búa lạnh lẽo của Phá Hải Ma Phủ bỗng nhiên xuất hiện một đoàn hào quang tối đen, chói mắt vô cùng. Những nháy mắt kia, bầu trời xuất hiện một vầng trời nhỏ đen kịt.

Cũng là sau khi một màn hào quang đen kịt xuất hiện, trên mặt Chu gia lão tổ tông hiện lên vẻ ửng hồng cực kỳ nồng đậm, huyết hồng không gì sánh được. Theo sát là một ngụm lớn máu đỏ thẫm, bất quá lần này cũng không phun lên trên Ma Phủ, mà trực tiếp phiêu tán trên không trung.

“Lục tiên bối, ngươi đây là đang tìm chết.”

Trên mặt công tử áo xanh xuất hiện vẻ ngưng trọng cùng giận dữ, động tác của lão tổ tông Chu gia khiến hắn không thể không nổi giận. Huyết luyện phá cấm là pháp quyết mà phần lớn tu sĩ ma đạo đều biết. Một số tu sĩ ma đạo giết tu sĩ khác đoạt được binh khí của bọn họ, nhưng bên trên có cấm chế cùng ấn ký tâm thần chủ nhân trước kia thiết lập, vì có thể sử dụng binh khí khó khăn lắm mới đoạt được.

Bọn hắn sẽ phun ra bản mạng tinh huyết của mình, sau đó lợi dụng tinh huyết kia phá vỡ cấm chế cùng ấn ký tâm thần trong binh khí, có điều biện pháp này cũng có khuyết điểm. Phun ra bản mạng tinh huyết của mình thì thôi, lúc phá vỡ cấm chế trong binh khí, tất nhiên sẽ bị cấm chế phản phệ. Đến lúc đó tất nhiên chính là kết quả bị trọng thương, lão tổ tông Chu gia hiện giờ đã là cường giả Nguyên Anh trung kỳ.

Muôn hắn bị thương không biết sẽ gian nan thế nào, nhưng hiện tại, ngay tại thời điểm hắn phun ra ngưng tinh huyết kia, cũng đã bị cấm chế trong ma phủ phản phệ, cũng chính là thời điểm một đoàn hào quang đen kịt tuôn ra, Chu gia lão tổ tông bị thương nặng.

“Thanh y, lão hủ không quan tâm, ngày sau tự sẽ nhận lỗi với Ma La huynh, lão già này, đi chết đi.”

Giờ phút này Chu gia lão tổ tông thật sự bất chấp tất cả, sau khi hắn phun máu lên trên ma phủ, trên mặt phủ hiện lên rậm rạp phù lục, ngay sau đó liền tuôn ra một đoàn hào quang đen kịt, sau đó mới đắm chìm xuống. Chu gia lão tổ tông vẫn là Chu gia lão tổ tông, Phá Hải Ma Phủ trong tay hắn còn là như vậy.

Nhưng mọi người đều có một loại cảm giác, lúc này ký gửi của Chu gia lão tổ đã hoàn toàn khác, hắn và Phá Hải Ma Phủ kia tựa như đang chậm rãi phù hợp cùng nhau. Loại cảm giác này, mọi người ở trong tay Chu gia gia chủ lúc cầm huyết hồng ngọc lữ cũng đã từng cảm thụ qua.

“Nhiều”

Tại một địa vực xa xôi đến cực điểm cách Hoàng Kim Chi Thành Chu gia, một địa vực mông lung mờ ảo. Tại trong hư

vô, một bóng người ngồi xếp bằng trên không trung, thể nhưng khi lão tổ tông Chu gia phun ra tinh huyết dùng trọng thương phá vỡ cấm chế bên trong Phá Hải Ma Phủ, bóng người này bỗng nhiên mở mắt, trong miệng hừ lạnh một tiếng, tựa hồ muốn tức giận.

Nhưng đúng lúc này, một trong hai tiếng nổ vang lên trong không gian điểm Hư Đan, không ngờ lại là Chu gia. Là hắn nói với công tử áo xanh kia, lời này sau khi rơi xuống trong phiên hư vô kia, bóng người hoàn toàn không thấy rõ diện mục này mới yên lặng hạ xuống. Vùng không gian hư vô kia cũng khôi phục bình tĩnh.”

Một phủ ảnh thật lớn từ trên trời giáng xuống, thoáng cái ở trong hư không loạn lưu quấy lên. Nhưng kỳ dị là, hư không vốn đã biến thành tương như vậy hắn là càng thêm bạo loạn, thể nhưng từ trên lưỡi búa không ngừng tuôn ra quang mang đen kịt đem những hư không loạn lưu này đẩy ra.

Một bóng người già nua tiêu tụy từ phía sau hư không vô tận đi ra, hết thấy trước mặt hắn cản đường đều bị cây búa to lớn vô cùng đẩy ra. Dùng huyết luyện phá cấm phá vỡ cấm chế trong Phá Hải Ma Phủ, giờ phút này Chu gia lão tổ tông hoàn toàn nắm giữ Phá Hải Mạc Phủ tiên khí.

Uy năng bạo phát ra quả thực là không thể so sánh, trong nháy mắt kia, uy thế thậm chí vượt qua Triệu Vô Tà cùng gia chủ Chu gia. Tuy khóe miệng có vết máu, nhưng trên mặt lão tổ tông Chu gia lại tùy ý sát khí, quát Lục gia lão tổ tông đang ở một chỗ hư không loạn lưu: “Lão gia hỏa, ngươi còn dám cản ta...”

Nguyên Anh hậu kỳ sợ rằng không chỉ dừng lại, lúc này khí thế của lão tổ tông Chu gia khó khăn lắm mới ngang bằng được với gia chủ Chu gia. Quả thực làm cho người ta ngay cả dũng khí nhìn thẳng cũng không có, thật là làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

“Ta chỉ đáp ứng tiểu tử kia sẽ dùng vũng bunn hư không nhốt ngươi lại. Nếu ngươi đi ra, ta sẽ không ngăn cản ngươi.”

Ngoài dự kiến của tất cả mọi người, vốn cho rằng lão tổ tông Lục gia còn có thể tiếp tục tự bạo cực phẩm huyền khí để ngăn cản lão tổ tông Chu gia, nhưng không nghĩ tới lão tổ tông Lục gia lại nói ra những lời này. Nhưng lúc lão nói lời này, Triệu Vô Tà vậy mà không có chút ý tứ gì khác, mà mặt không đổi sắc nhìn Chu gia chủ.

Triệu Vô Tà cho rằng tất cả mọi người đều cho là như vậy, bởi vì hiện tại Triệu Vô Tà không phải đối mặt với cường giả Nguyên Anh.

Mà là lưỡng thì sao. Uy thế có thể so với cường giả Nguyên Anh hậu kỳ. Kể cả là một trong sáu Đại Ma Đế tùy ý ở chỗ này đối mặt với hai cường giả Nguyên Anh hậu kỳ cũng sẽ không thờ ơ, cho dù không lập Huyền bả chạy thì ít nhất trên mặt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ hoặc ngưng trọng.

Nhưng bây giờ trên mặt Triệu Vô Tà lại như không thêm đề ý tới hai người này, thậm chí khóe miệng của hắn còn xuất hiện ý cười nhè nhẹ, nụ cười dần dần trở nên ngông cuồng.

Tại chỗ đó...

Cuối cùng rồi rầm chia sẻ ba lần.

Có người trong ánh mắt, Triệu Vô Tà chậm rãi xòe bàn tay ra, lòng bàn tay hắn vùng lên, bỗng nhiên trên không trung sinh ra một cỗ khí tức rất quái dị. Khí tức này là từ lòng đất bốc lên, to lớn vô cùng, nhưng cũng hoàn toàn không giống khí tức của nhân loại, mà giống như khí tức của Ngọc Khuê, trong tay gia chủ Chu gia, lão tổ tông Chu gia.

Ma bảo

Không, không phải, trong đầu công tử áo xanh hiện lên ý niệm nghi hoặc đến cực điểm. Không trung hiện tại xuất hiện khí tức thật sự là kỳ dị, dù hắn kiến thức rộng rãi, cũng chưa bao giờ cảm thụ qua. Như một món ma bảo, nhưng so với khí tức ma bảo càng thêm âm lãnh, bạo ngược, thật giống như Vực Ngoại Thiên Ma thần bí khó lường.

“Tê tê “

Lại là một loạt thanh âm hít một hơi lạnh, bởi vì lúc này dưới nền đất của Hoàng Kim thành cũng bắt đầu có động tĩnh. Vô số khí tức huyết hồng từ dưới nền đất toát ra, sau đó không ngừng ngưng tụ lại trên không trung, vô số khí tức huyết hồng tựa như vòng bảo hộ huyết hồng lúc trước xuất hiện. Nhưng không giống nhưng trong lòng đất toát ra những khí tức huyết hồng này, vô số oan hồn đang gào thét.

Nguyên nhân mà phần đông các tu sĩ Lục gia kêu gào oan hồn kinh hãi vì những oan hồn kia là hơn vạn tu sĩ Chu gia chết trên tay Triệu Vô Tà, từ dưới nền đất không ngừng toát ra, ngưng tụ về phía không trung, dần dần ngưng tụ ra hình dáng một thanh trường kiếm.

Nhìn những oan hồn gào thét, Chu gia lão tổ tông trong hư không loạn lưu trên mặt đã tràn đầy vẻ điên cuồng tới cực điểm, động tác trên tay cũng càng thêm bạo loạn, rất nhanh sẽ giãy ra khỏi Hư Không Nê Đàm. Thế nhưng vào lúc này, gia chủ Chu gia lại ra tay trước so với hắn.

“Oanh “

Một đạo hào quang đỏ thẫm xuất hiện trên không trung, nện về phía Triệu Vô Tà, uy thế mạnh mẽ lập tức khiến cho hư không xuất hiện một khe hở. Nó lan về phía Triệu Vô Tà, diện mục gia chủ Chu gia hoàn toàn vặn vẹo dữ tợn. “Liên muốn giết người...”

Thật sự là tẩu hỏa nhập ma, lúc này gia chủ Chu gia, cho dù là tu sĩ tu vi thấp cũng có thể nhìn ra không đúng. Hai mắt đều là màu đỏ máu, khí tức trên người quả thực bạo ngược đến cực điểm, sau khi ném ngọc vọng trong tay ra. Bàn chân to lớn lập tức đập vỡ hư không, bàn tay to lớn vô cùng hung hăng đập về phía Triệu Vô Tà.

Trên không trung Hoàng Kim Chi Thành bởi vì hắn lâm vào bạo loạn, nguyên bản tàn sát bừa bãi ở không trung, cũng bởi vì hắn tẩu hỏa nhập ma mới xuất hiện cuồng phong. Nhưng hắn vừa động, cuồng phong tàn sát bừa bãi kia đã bị hai bàn tay hắn xé nát. Từng đạo khe hở đen kịt xuất hiện trên hư không, giống như tùy thời đều có thể đem Triệu Vô Tà hút vào trong đó.

Dưới tình huống này, Triệu Vô Tà cũng không thể thuận di, chỉ có thể đối mặt với một công kích. Hoặc là phải thừa nhận uy lực của Ngọc Vọng, hoặc là đối kháng với bàn tay to lớn của gia chủ Chu gia. Mặc kệ là tên kia, Triệu Vô Tà đều vô cùng nguy hiểm.

“Hừ “

Cho tới bây giờ, sắc mặt Triệu Vô Tà vẫn như cũ, mặt không chút thay đổi. Nhưng sâu trong ánh mắt của hắn lại bắn ra một đạo huyết ảnh làm cho người ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, trong nháy mắt vạn vạo rồi xuất hiện trên thanh huyết hồng trường kiếm của Đỗ Liên.

Thời điểm thân hình hắn khẽ động, khí tức huyết hồng từ lòng đất toát ra, tốc độ đột nhiên tăng nhanh. Tựa như trong một hơi thở, Triệu Vô Tà đã xuất hiện phía trước thanh huyết hồng trường kiếm này, trong nháy mắt nắm lấy chuôi kiếm, khí tức huyết hồng từ lòng đất toát ra cũng hoàn toàn ngưng tụ.

Nhân trùng chén kiếm,

Cơ hồ là trong nháy mắt xuất hiện, chuôi trường kiếm huyết hồng này liền hoàn toàn bộc phát ra uy năng, kiếm khí huyết hồng tàn sát bừa bãi ra, như đổ dầu vào lửa, đem vết nứt trong hư không gom lại kia mở rộng ra không ít.

“Đỉnh “

Mũi kiếm quét ngang, bổ một cái trên hắc hồng quang mang khí thể vô biên kia đánh tới. Thanh âm thanh thúy vang lên giữa không trung, mũi kiếm nhân trùng chén máu đỏ cùng ngọc vọng của gia chủ Chu gia đụng vào nhau, hai đạo quang mang đan vào cùng một chỗ, ngay lập tức ngọc thối của gia chủ Chu gia hiện ra hình thể.

Quang mang kịch liệt phát ra từ trên ly kiếm, lập tức đánh bay hàng ngọc, thế nhưng trong nháy mắt khi Ngọc Vọng muốn bay ra ngoài thì trên ly kiếm lập tức tuôn ra một đoàn huyết vụ lớn, quấn lấy Ngọc Vọng kia, hai binh khí bùng lên quang mang quấn lấy nhau.

Nhưng vào lúc này, thân hình gia chủ Chu gia như cự nhân đập vang toàn bộ hư không, bàn tay khổng lồ đập vào khoảng

không phía sau lại muốn đánh ra lần nữa. Khí tức bạo ngược trên người hắn quấy động cả hư không không ngớt, vừa mới bị hắn xé nát cuồng phong bởi động tác của hắn, lần nữa xuất hiện ở không trung.

Súc sinh.

Một lão giả trên người mang theo khí tức vô cùng to lớn thoảng cái tránh thoát một cái vũng bùn, thân hình già nua tiêu tụy không gì sánh được, nhưng trong tay nắm một thanh Phá Hải Ma Phủ. Khí thế phát ra hoàn toàn không thua gì Chu gia gia chủ đã tẩu hỏa nhập ma hoàn toàn điên cuồng, thậm chí còn chưa từng có.

Thân hình tại thời điểm tránh thoát vũng bùn, trong miệng hét lớn một tiếng, thanh âm trực tiếp xuyên thấu qua trùng điệp không gian. Đánh tới phía trên tâm thần Triệu Vô Tà, nhưng Triệu Vô Tà lại bỗng nhiên xoay người đối mặt lão giả kia. Trên mặt hiện ra một vòng tiểu ý quỷ dị, một vòng ý cười xuất hiện trên mặt Triệu Vô Tà.

Mặc kệ là Chu gia lão tổ tông để tránh khỏi hư không vũng bùn, hay ở ngoài thành hoàng kim chi thành, tu sĩ Lục gia và vị công tử áo xanh kia đáy lòng đều dâng lên một luồng hàn khí, không biết vì sao hàn ý thổi quét toàn thân bọn họ.

“Phù, vù vù.

Hai luồng huyết vụ bỗng nhiên từ trong Nhân Trùng tràn ra, trong hai luồng huyết vụ này, chậm rãi bơi ra hai con huyết trùng toàn thân huyết hồng. Miệng máu dữ tợn mở ra, trực tiếp xuyên thấu đến chỗ sâu trong hồn phách tất cả mọi người.

”

Ngay lúc thân hình hắn khẽ động, khí tức huyết hồng từ lòng đất toát ra bỗng nhiên tăng tốc.

Gần như là một cái gì đó. Trong thời gian hô hấp, Triệu Vô Tà đã xuất hiện phía trước thanh trường kiếm huyết hồng này. Trong nháy mắt, bàn tay y nắm chặt chuôi kiếm, khí tức huyết hồng từ dưới đất chui lên kia cũng hoàn toàn ngưng tụ.

Nhân trùng chén kiếm,

Cơ hồ là trong nháy mắt xuất hiện, chuỗi trường kiếm huyết hồng này liền hoàn toàn bộc phát ra uy năng, kiếm khí huyết hồng tàn sát bừa bãi ra, như đổ dầu vào lửa, đem vết nứt đen kịt trong hư không kia mở rộng ra không ít.

Kiểm phong “Đỉnh” quét ngang, bỏ vào hào quang đỏ thẫm mang theo khí thể vô biên kia. Thanh âm thanh thúy vang lên giữa không trung, người ta muốn lưỡi kiếm huyết hồng va chạm với Ngọc Vọng của gia chủ Chu gia, hai luồng sáng đan vào nhau, trong nháy mắt đó hiện ra hình thể của gia chủ Chu gia.

Quang mang kịch liệt phát ra từ trên chén kiếm, lập tức đánh bay Ngọc Vọng kia, thế nhưng trong nháy mắt Ngọc Tiểu Khuê sắp bay ra ngoài. Lập tức trên ly kiếm liền tuôn ra một đoàn huyết vụ lớn, quán lấy ngọc chồng kia, hai bình khí bùng lên quang mang quán lấy nhau.

Nhưng vào lúc này, thân hình gia chủ Chu gia như cự nhân đập vang toàn bộ hư không, bàn tay không lồ đập vào khoảng không phía sau lại muốn đánh ra lần nữa. Khí tức bạo ngược trên người hấn quấy động cả hư không không ngớt, vừa mới bị hấn xé nát cuồng phong bởi động tác của hắn, lần nữa xuất hiện ở không trung.

“Tiểu súc vật khinh “

Một lão giả trên người mang theo khí tức vô cùng khổng lồ thoắt cái tránh thoát khỏi vũng bùn, thân hình tiều tụy già nua vô cùng, nhưng mà trong tay nắm một cây nam môm Phá Hải Ma Phủ. Khí thể phát ra hoàn toàn không thua gì gia chủ Chu gia đã tẩu hỏa nhập ma hoàn toàn điên cuồng, thậm chí còn chưa trải qua.

Thân hình tại thời điểm tránh thoát vũng bùn, trong miệng hét lớn một tiếng, thanh âm trực tiếp xuyên thấu qua trùng điệp không gian. Đánh tới phía trên tâm thần Triệu Vô Tà, nhưng Triệu Vô Tà lại bỗng nhiên xoay người đối mặt lão giả kia. Trên mặt hiện ra một vòng tiểu ý quỷ dị, một vòng ý cười xuất hiện trên mặt Triệu Vô Tà.

Mặc kệ là Chu gia lão tổ tông để tránh khỏi hư không vũng
bùn, hay là ở ngoài thành hoàng kim chi thành, tu sĩ Lục gia và
vị công tử áo xanh kia, đáy lòng đều dâng lên một luồng hàn
khí, không hiểu sao hàn ý thổi quét toàn thân bọn họ.

“Vù vù vù “

Bỗng nhiên từ trong đó tràn ra hai đoàn huyết vụ của Nhân
Trùng, trong hai đoàn huyết vụ này, chậm rãi rơi ra hai con
huyết trùng toàn thân màu đỏ. Miệng máu dữ tợn mở ra, trực
tiếp xuyên thấu đến chỗ sâu trong hồn phách của tất cả mọi
người.

Còn chín trăm chữ, lát nữa bù lại, xin lỗi, xin lỗi.

Chương thứ hai trăm sáu mươi bốn muốn tự bạo.

Một, nguyên nhân Khâu đương kiếm có thể song song được hung khí tuyệt thể chính là vào lúc này thể hiện ra hai đầu huyết trùng trong huyết vụ, biến hóa bên trong huyết quang. Cuối cùng xuất hiện trong hư không lại là hai bóng người huyết hồng nhàn nhạt.

Toàn thân đều là màu đỏ như máu, trừ cái đỏ ra, không có màu sắc khác, quỷ dị đến cực điểm. Mọi người lục gia trợn to mắt, chăm chú nhìn dị biến trên không trung. Ngay cả đại đệ tử Ma La Ma Đế kia, lúc này cũng giống như vậy, lúc trước hắn đã nghe qua hung danh của Triệu Vô Tà.

Chẳng qua nghe đồn Triệu Vô Tà là một yêu thú còn hung tàn hơn cả ma đạo tu sĩ, thường xuyên tiêu diệt cả môn phái người khác. Thị sát thành tính. Chẳng những từng trêu đùa Chu gia, thậm chí còn khiến Thần Tiêu đạo tông mất hết mặt mũi. Ngoại trừ mười vạn đại sơn kia, trong tiên ma lưỡng đạo đều có không ít thế lực cường đại có thù với hắn.

Nhưng đến tận bây giờ hắn mới biết được. Thằng nhãi này vậy mà đã là cường giả Nguyên Anh kỳ, thoáng cái đã xuất hiện ở Chu gia, cùng 6 nhà cầu kết với nhau, ý đồ muốn tiêu diệt toàn bộ Chu gia. Khí tức hung sát đến cực điểm, hoàn toàn không có thần thông huyết tinh, cho dù thân là Ma La công tử hắn trong lòng cũng sinh ra cảm giác sợ hãi.

Nhất là hiện tại, trong chuỗi huyết hồng trường kiếm vô cùng quỷ dị kia, không hiểu tại sao xuất hiện hai bóng người huyết hồng nhàn nhạt. Toàn thân đều là màu huyết hồng, ngay cả khuôn mặt, cũng đều là màu đỏ như máu, không giống như hai chân nhân, mà là hai huyết linh từ trong huyết hải vọt ra, vô cùng khủng bố.

Ánh mắt Ma La công tử rơi vào trên hai huyết ảnh kia, giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, sắc mặt đại biến. Ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn tràn đầy kiêng kỵ, hắn nhớ tới thời viễn cổ ở Thiên

Vân đại lục, có một địa vực. Chính là nơi dơ bẩn nhất trên đại lục, cũng là nơi huyết tinh nhất, biển máu.

Không biết từ khi nào đã sinh ra. Nhưng chỉ cần Thiên Vân đại lục sinh ra chiến tranh, trong huyết hải nhất định sẽ là sóng máu ngập trời. Tinh huyết oan hồn do chiến tranh xảy ra đều sẽ chìm vào trong đại địa, sau đó tiến vào trong huyết hải. Cũng bởi vì thế, trong huyết hải sản sinh ra không ít huyết linh không có nhân tính, khát máu cực kỳ.

Chỉ cần bất cứ sinh linh nào dám xông vào trong biển máu đều sẽ bị những Huyết Linh này giết sạch, sau đó biến thành những thứ dơ bẩn dơ bẩn trong biển máu. Khu vực như biển máu này., Vốn không ít cường giả đều muốn cưỡng ép đem Huyết Hải luyện hóa sạch sẽ, nhưng nơi đó thật sự quá mức quỷ dị. Huyết Linh được sinh ra từ trong Huyết Hải, từng cái đều là tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả những đại năng đỉnh cấp từ thời viễn cổ cũng không dám dễ dàng tiến vào trong Huyết Hải, bị đám Huyết Linh kia vây công.

Cho tới nay, từ thời Viễn Cổ, tất cả mọi người trong biển máu đều biết nơi đó có hung địa ngăn cách với thế nhân. Nhưng vào lúc này, Ma La công tử trông thấy hai bóng người đỏ như máu trên không trung kia, không biết vì sao. Nhớ tới hung linh biển máu thời viễn cổ. Cũng là như thế, hấn đối với Triệu Vô Tà bỗng sinh ra cảm giác kiêng kỵ cùng sợ hãi.

Triệu Vô Tà lúc này cũng không biết mình đã bị Ma La công tử coi là hung linh biển máu, cho dù biết hấn cũng không quan tâm, hiện tại trên mặt hấn đang nhe răng cười, đối mặt với Chu gia lão tổ tông vừa mới thoát thân khỏi đầm lầy hư không kia. Mà ở trên không trung, hai đạo huyết ảnh kia cũng hoàn toàn hiện ra.

Ngũ quan khuôn mặt, áo bào, toàn bộ thân hình đều xuất hiện. Cũng trong khoảnh khắc thân hình hai người hoàn toàn thành hình, trên bầu trời hai vòng xoáy huyết hồng bắn ra hai đạo khí tức huyết hồng, thoáng hiện trên không trung một cái, liền âm âm quán chú vào trong cơ thể hai huyết nhân.

“Phù, vù vù.

Hai đạo khí tức huyết hồng biến mất trong cơ thể hai huyết nhân, nháy mắt hai người đồng thời mở mắt, hai đạo quang mang huyết hồng dài mấy trượng lập tức từ trong hai con người màu huyết hồng vô cùng bắn ra. Oanh ở trên hư không kia, tầng tầng sóng gợn mang theo màu huyết hồng liền lan ra.

“Ong ong, ong ong, ong ong.

Là thanh âm, gợn sóng, thời khắc hai huyết nhân kia mở mắt, lại không có động tĩnh gì lớn, chỉ khiến hư không có chút nhộn nhạo mà thôi. Nhưng sau khi gợn sóng mang theo màu đỏ như máu kia lan ra, tu sĩ ở đây lập tức cảm thấy trong đầu rung động kịch liệt.

Những tu sĩ phía dưới muốn kêu lên, nhưng bàn tay hung hăng ôm lấy đầu, nhưng lại như thế nào cũng không rộng lên được. Chỉ có thể cảm giác trong tâm thần kịch liệt rung động, từ trong lỗ tai truyền đến tiếng oanh minh, đem đầu bọn họ quấy cho rối tinh rối mù. Tại thời điểm mọi người muốn điên cuồng, những gợn sóng huyết hồng rốt cục tan hết, bầu trời cũng khôi phục bình tĩnh như trước.

Nhưng bất kể thế nào, tất cả mọi người đều không bình tĩnh nổi, sợ hãi nhìn thoáng qua Triệu Vô Tà đang cười trên không trung. Tu sĩ sáu nhà bắt đầu lui nhanh. Hiện tại đã là chiến tranh giữa mấy vị cường giả Nguyên Anh kia, không đến lượt bọn họ ra tay. Rồi khỏi nơi này sớm một chút mới là chính sự. Hiện tại Triệu Vô Tà còn chưa động thủ đã tạo thành phá hư như thế.

Nếu chờ Triệu Vô Tà khai chiến với hai vị Nguyên Anh tu sĩ mạnh đến mức muốn phát điên, đến lúc đó tùy tiện bạo xuất ra một đạo kinh khí, chỉ sợ cũng không phải tu sĩ những sáu nhà này có thể chịu được. Mà ngay cả gia chủ sáu nhà lúc này cũng là vẻ mặt buồn bã nhìn thoáng qua gia chủ Chu gia bị một Trùng Cốt Kiếm cuốn lấy, cùng với mọi người lui về một chút khoảng cách.

Nhưng cũng có người không lùi lại, vị công tử áo xanh kia, đại đệ tử Ma La Ma Đế. Lúc này hắn đang lơ lửng giữa không trung, dùng mắt thường nhìn mấy cường giả Nguyên Anh trước mặt, đối mặt với khí thế căn bản không thể chống lại kia,

vậy mà hắn không có chút ý niệm thoái lui nào trong đầu, vẫn như cũ dùng mắt thường nhìn Triệu Vô Tà thi triển ra thần thông thủ đoạn.

Công tử áo xanh không lùi bước, đám tu sĩ áo đen phía sau hắn ta cũng không dám lùi bước, sững sờ đứng sau lưng công tử áo xanh. Chúng chuẩn bị ra tay thay công tử áo xanh ngăn cản dư âm vì mấy cường giả Nguyên Anh Triệu Vô Tà đại chiến.

Nhưng đúng lúc này, công tử áo xanh chậm rãi mở miệng.

“Lui ra đi.” Sau khi trong miệng phun ra ba chữ, thân hình công tử áo xanh không nhúc nhích chút nào, vẫn nhìn mấy vị cường giả Nguyên Anh trên bầu trời chuẩn bị động thủ. Miệng nói mang theo uy áp dày đặc, không cho phép bất cứ kẻ nào phản kháng. Đám tu sĩ đồ đen kia, lập tức khom người một cái, sau đó xoay người rời đi.

Không có một điểm khuyên bảo, đây chính là tự tin. Đối với thân phận Thanh Y công tử này tự tin cùng sự tự tin của hắn. Đại đệ tử Ma La Ma La Ma Đế trong lục đại Ma Đạo Ma Đế, Ma La Đế có thể mặc kệ hắn đi ra, tự nhiên cho hắn chỗ dựa rất lớn. Tự nhiên có thể bảo đảm hắn không ngại, cho dù là chiến tranh của mấy cường giả Nguyên Anh bàng quan, Ma La công tử hắn cũng có thể tự bảo vệ mình.

Một đám tu sĩ áo đen ào ào đẩy lùi toàn bộ, trên không trung cũng chỉ còn lại mấy vị Phương, Anh cường giả. Gia chủ Chu gia, lão tổ tông Chu gia, Triệu Vô Tà, còn có hai tên từ trong Nhân Trùng xương kiếm.

Theo hai huyết nhân kia dần dần trở nên rõ ràng, cho dù ở ngoài mấy trăm dặm, vẫn có người có thể nhìn thấy hai huyết nhân. Ở ngoài mấy trăm dặm, một mảnh thanh âm hít hơi lạnh vang lên. Mọi người kinh hãi, không phải bởi vì cái khác, chính là bởi vì hai bóng người huyết hồng.

Bởi vì một trong số đó, sau khi hiện ra khuôn mặt ngũ quan, vậy mà giống một người như đúc. Là Triệu Vô Tà. Đối với khuôn mặt thanh tú của Triệu Vô Tà, trên dưới lục gia chỉ sợ không có người nào sẽ quên. Mà trong lúc này, một trong hai huyết nhân kia, lại giống như đúc Triệu Vô Tà., Cùng là áo

vải, đều là chân trần. Khác biệt duy nhất, đó là huyết nhân một chút khí tức cũng không có, quả thực tựa như một vật chết.

Trong lòng mọi người trong phân thân lục gia đều xuất hiện một ý niệm, tu sĩ ma đạo, cũng có không ít người thi triển rất nhiều thủ đoạn để luyện chế phân thân của mình, có thể bảo vệ tính mạng hoặc là đối địch, nhưng dù phân thể nào.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát tan tác, xem bói ba chân bốn phần.

Tu vi bản thể cũng không có khả năng vượt qua. Cũng sẽ không giống bản thể. Ý niệm này mới dâng lên, sau một khắc lại bị mọi người lật đổ.

Bởi vì lúc này khí tức của huyết nhân kia bắt đầu biến hóa, không còn giống như vật chết trở nên bạo ngược, âm lãnh, khát máu. Trên không trung một cỗ cuồng phong huyết hồng cuốn lên, mùi máu tươi nồng đậm bởi vì huyết nhân này truyền khắp bầu trời trong vòng ngàn dặm. Tu sĩ lục gia cùng đám tu sĩ áo đen tuy lui ra mấy trăm dặm, nhưng vẫn ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm này.

Tuy rằng đều là tu sĩ ma đạo, đối với mùi máu tươi này cũng không có chút xa lạ nào, nhưng chẳng biết vì sao lúc này mọi người đều ngửi thấy mùi máu tanh này, trong lòng đều dâng lên cảm giác khó chịu, giống như khí huyết trong cơ thể vì mùi máu tươi này mà trở nên lơ lửng, tùy thời đều muốn phá thể mà ra.

Cỗ khí thể Nguyên Anh kỳ này, khí tức mạnh mẽ lại quỷ dị, tuyệt đối là uy năng cường giả Nguyên Anh mới có. Mọi người cũng không dám đi suy đoán, chỉ là canh chừng khí huyết cùng tâm thần trong cơ thể, ánh mắt xuyên qua không gian mấy trăm dặm. Nhìn mấy cường giả Nguyên Anh kia chuẩn bị bắt đầu chém giết.

Gia chủ Chu gia bị trùng chén kiếm cuốn lấy, thể nhưng lão tổ tông Chu gia lại không có, lúc này cường giả Nguyên Anh vừa mới thoát khỏi vũng bùn trong hư không. Nhưng mặc kệ thủ đoạn của Triệu Vô Tà quỷ dị thể nào, lão chỉ biết, Chu gia lão đã bị diệt trong tay ma đầu Triệu Vô Tà. Những người ở ngoại

thành kia lão có thể không quan tâm, nhưng người nội thành, đều là đệ tử trực hệ Chu gia lão.

Không còn lại một người, toàn bộ đệ tử Chu gia đều chết trong tay Triệu Vô Tà. Toàn bộ đệ tử, chấp sự đều chết hết. Không có một người nào còn sống, hơn nữa là chết dưới mắt của hắn, thế nhưng hắn lại không thể cứu bọn hắn. Lúc này thân hình già nua, lão giả khuôn mặt tiêu tụy kia đã sẵn diên cuồng giống như Chu gia gia chủ thì không bỏ qua.

Không nói gì cả, chỉ là trong mắt phun ra quang mang huyết hồng, thân hình hóa thành một đạo quang mang, bay về phía Triệu Vô Tà.

“Âm âm âm, tâm.

Uy thế vô biên, trên không trung xuất hiện một cây búa to lớn đen kịt, vô số ảo ảnh xuất hiện ở rìa lưỡi búa. Từng khe hở đen kịt xuất hiện giữa không trung, sau những khe nứt đó là hư không loạn lưu vô tận. Gần như cùng lúc đó cái gì cũng không ngăn cản được cây ma phủ này.

Lúc mũi nhọn sắc bén đến cực điểm bùng nổ, hư không như biển. Cái búa kia giống như ma binh từ trên trời giáng xuống, phá tan toàn bộ hải triều, hung hăng hướng về phía đầu Triệu Vô Tà bổ xuống.

Vô Danh né tránh, uy năng của Phá Hải Ma Phủ giờ phút này được Chu gia lão tổ tông bày ra hoàn toàn, căn bản là không có chỗ nào có thể để cho Triệu Vô Tà tránh né. Tại thời điểm búa đánh xuống, từng đạo áp lực như thủy triều biển sâu áp sát xuất hiện quanh người Triệu Vô Tà.

Ngoại trừ đối mặt bên ngoài không có cách nào khác, Phá Hải Ma Phủ làm Tiên khí, uy năng há có thể bình thường. Căn bản không có không gian Triệu Vô Tà tránh né, tại thời điểm Ma Phủ đánh xuống, phiến hư không kia đã bị phong bế. Thuần di cũng không được, chỉ có thể lựa chọn ngạnh kháng một thanh Tiên khí phong mang.

Nhưng mà qua được.

“Vù “

Huyết ảnh di chuyển, mặc dù ánh mắt của mọi người đều tập trung vào chém giết của Triệu Vô Tà và lão tổ tông Chu gia, nhưng hai bóng người màu đỏ máu trên không trung kia, tất cả mọi người chưa từng dời ánh mắt đi, cho dù như thế cũng không ai dời đi. Nhưng khi huyết ảnh vừa động, mọi người vẫn như không phát giác ra, cho đến khi huyết ảnh kia xuất hiện ở phía dưới Phá Hải Ma Phủ thì mọi người mới phát giác, huyết ảnh giống như phân thân của Triệu Vô Tà đã biến mất tại chỗ.

“A Lục, ta muốn giết ngươi hùng hực.”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, bầu trời bên kia lại sinh ra dị biến, gia chủ Chu gia đã nhập ma một quyền oanh kích chén kiếm của người dùng thuốc quần hấn, đã tăng vọt thành một gia chủ Chu gia người không lồ. Một quyền này thậm chí đánh cho hư không xuất hiện vết nứt, nhân sâm kiếm lượn vòng một vòng trên không trung rồi rơi vào trong tay Triệu Vô Tà.

Thế nhưng ngay khi người bọ cánh cứng bị đập bay, lại có một đạo huyết ảnh động, một huyết nhân khác, chỉ tiếc lúc này đều là tu sĩ ma đạo. Nếu có tu sĩ tiên đạo của Thần Tiêu đạo tông thống trị ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra một huyết nhân khác là ai.

Lão tổ tông Quy Long tông trước lúc Triệu Vô Tà giết hấn một vị cường giả Hư Anh, nhưng lúc này đã hoàn toàn là cường giả Nguyên Anh. Bởi vì Nhân Trùng xương kiếm, tu vi của hấn hoàn toàn tấn thăng đến Phương, Anh kỳ. Triệu Vô Tà không nói dối, sau khi lão luyện chế thành Nhân Trùng chung kiếm, chén Nhân Trùng có thể hấp thu linh khí tiên thiên trong cốc kiếm, sau đó có thể không ngừng tấn thăng.

Thậm chí tu luyện nhanh hơn so với lúc còn nhân loại, nhưng nếu cho những tu sĩ đã luyện chế thành trùng chung lựa chọn như vậy, Bọn họ nhất định lựa chọn thân chết cũng không nguyện ý tấn thăng đến cảnh giới cao hơn. Bởi vì mặc kệ tấn thăng đến cảnh giới cao bao nhiêu. Cho dù ngày sau trở thành cường giả cấp bậc Hóa Thần đạo quân, cũng sẽ bị Triệu Vô Tà khống chế. Hồn phách cũng phải chịu hình phạt tàn nhẫn nhất giữa thiên địa, đáng tiếc, tất cả đều không phải do bọn họ.

Lúc này lão tổ tông thuộc Long tông, mặc dù là tu vi Nguyên Anh kỳ, cũng hóa ra hình thể nhân loại. Nhưng lại không phải chính hắc, mà là Huyết Linh trong Nhân Huyết Cốt Kiếm đang khống chế nó. Chính là huyết nhân giống Triệu Vô Đà như đúc, khí tức trên người hắc ngoại trừ bạo ngược, âm lãnh, khát máu ra, cũng không tìm được khí tức nào khác.

“Vù “

Huyết ảnh thuần di, hai đạo huyết ảnh cơ hồ đồng thời xuất hiện ở trước mặt Chu gia lão tổ tông và gia chủ Chu gia. Lão tổ tông Quy Long tông mặt không chút thay đổi, giống như một con rối xấu hổ, nhưng sau khi vươn tay ra lại phát ra khí tức huyết tinh trên người vô cùng. Một cánh tay huyết hồng vô cùng vươn ra, hướng về gia chủ Chu gia.

Một điểm khác động tĩnh cũng không có, giống như một điểm cấm này cũng không có uy lực, nhưng gia chủ Chu gia đã hoàn toàn điên cuồng lúc này lại như tỉnh táo lại một chút. Thân hình cường ép xoay chuyển, vậy mà khó khăn lắm mới tránh khỏi cái này, cánh tay huyết hồng kia đã cấm một cái lên trên vai gia chủ Chu gia.

“Vù vù vù xì xì xì..

Ở ngoài mấy trăm dặm, sắc mặt mọi người đều là vẻ kinh ngạc, cũng không trách được bọn họ. Ai cũng không nghĩ tới, lão giả toàn thân đều là màu đỏ máu kia thò tay vào., Vậy mà trực tiếp chọc thủng một nửa bả vai của gia chủ Chu gia. Một lỗ máu thật lớn xuất hiện trên bả vai gia chủ Chu gia. Khi lỗ máu vừa xuất hiện, trong nháy mắt từng sợi khí tức huyết hồng vậy mà ngưng tụ thành từng mảnh huyết trùng dài hẹp, chui vào trong cơ thể gia chủ Chu gia. Đây chính là nguyên nhân khiến mọi người hoảng sợ.

“Grào.”

Tiếng rống không giống tiếng người từ trong miệng gia chủ Chu gia truyền ra, bị cánh tay huyết nhân xuyên qua bả vai. Gia chủ Chu gia vốn là người thanh tĩnh một chút lý trí lập tức liền biến mất. Trong đôi mắt phun ra quang mang huyết hồng không gì sánh được, một cánh tay khác hoàn hảo không tổn

hao gì lướt ngang tới., Hung hăng bắt lấy cánh tay bị phé kia, sau đó giống như nắm không phải cánh tay của mình, hung hăng kéo một cái, toàn bộ cánh tay bị gã cường ép giật xuống.

“Vù vù vù “

Vô số ma nguyên đỏ thẫm từ miệng vết thương của gã tuôn ra đập tắt toàn bộ những huyết trùng mới thành hình lưới. Cảnh tượng này khiến cho hơn vạn tu sĩ ở ngoài mấy trăm dặm đều sợ hãi, mặc dù là cường giả Nguyên Anh, nhưng cũng còn chưa đạt đến trình độ tay cụt có thể mọc lại bất cứ lúc nào.

Gia chủ Chu gia bởi vì huyết ảnh kia lần nữa lâm vào điên cuồng, trong mắt không còn một tia lý trí tồn tại, toàn thân đều điên cuồng. Tay hắn bỗng nhiên xuất hiện ngọc chông màu đỏ như máu, nhưng lần này hắn không có động tác gì khác, lại trực tiếp xem ngọc chủ kia như một tảng đá, ném về phía lão tổ tông Quy Long tông, hào quang đỏ đen gào thét lên, dù sao cũng là ma bảo.

Cho dù là bị gia chủ Chu gia coi như tảng đá ném ra uy lực cũng vô cùng mạnh mẽ, hàng ngọc hóa thành một đạo hào quang màu đỏ thẫm cực hạn, sau một khắc liền xuất hiện trên người lão tổ tông Quy Long tông. Mặc dù đã có tu vi Nguyên Anh kỳ, nhưng lúc này lão tổ tông vẫn giữ lại thói quen chém giết của bản thân là Hư Anh kỳ.

Đôi mắt đạo quang mang màu đỏ thẫm bay cực nhanh tới kia, hắn vậy mà không tránh không né, cảnh tượng như vậy nhìn thấy trên mặt tất cả tu sĩ lục gia đều là vẻ nghi hoặc. Vẻ nghi hoặc trên mặt bọn họ mới vừa xuất hiện, đạo quang mang hắc hồng do ngọc Khuê hóa thành cũng đã quán xuyên thân thể lão tổ tông Quy Long tông.

Cảnh tượng tiếp theo xuất hiện làm hộc mắt công tử áo xanh vẫn luôn trầm tĩnh vô cùng trong nháy mắt mở to, hào quang màu đỏ đen không chút trở ngại xuyên qua thân thể lão tổ tông Quy Long tông, dù sao cũng là một kiện ma bảo. Ngay khi xuyên qua thân thể lão tổ tông Quy Long tông, phía trên hàng ngọc liền tuôn ra ma nguyên cực kỳ mãnh liệt.

Ngay lập tức, trong cơ thể lão tổ tông Quy Long tông bạo liệt ra. Sau đó ngay tại trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, thân hình lão tổ tông Quy Long tông hoàn toàn bạo tán ra, hóa thành từng đạo khí tức huyết hồng, chậm rãi tiêu tán ở không trung, hoàn toàn tiêu tán, một chút dấu vết cũng không lưu lại.”

“Cái này” chỉ.

Mấy trăm dặm bên ngoài, tu sĩ lục gia trên dưới, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc cùng khiếp sợ. Mới vừa rồi dưới ánh mắt bọn họ chăm chú nhìn, thân hình một cường giả Nguyên Anh kỳ, vậy mà hoàn toàn tiêu tán. Một chút dấu vết cũng không lưu lại, mọi người tu luyện mấy trăm năm, nhưng cho tới bây giờ đều chưa từng thấy loại cảnh tượng này.

Nhưng không đợi mọi người kịp thở ra thì lại cùng xuất hiện một màn như vậy trên không trung, bóng người huyết hồng hoàn toàn giống Triệu Vô Tà kia chắn phía trước Triệu Vô Tà, bại lộ dưới mũi nhọn của Phá Hải Ma Phủ, sau đó chính là màn lão tổ tông Quy Long tông vừa mới biến mất.

Mũi nhọn của ma phủ bổ xuống, huyết ảnh giống hệt Triệu Vô Tà cũng hoàn toàn tiêu tán, hóa thành từng sợi khí tức huyết hồng tiêu tán trong không trung.

Mọi người đều trợn mắt há mồm, trên mặt đầy vẻ nghi hoặc, không chỉ có bọn họ. Ngay cả vị lão tổ tông Chu gia kia, lúc này cũng mang vẻ mặt tương tự. Không thể tin được một cường giả tràn ra khí tức Nguyên Anh kỳ lại bị một rìu của hắc hổ chết, cho dù lão tổ tông Chu gia có cuồng ngạo như thế nào cũng biết đây là chuyện không thể sống nổi.

Tiểu súc sinh hư trương thanh thế. Cuối cùng vẫn phải chết, ai cũng không cứu được người...”

Sắc mặt Chu gia lão tổ tông vô cùng dữ tợn, cùng với vết máu trên khóe miệng, càng làm cho khí thế càng thêm bạo ngược. Hư ảnh của ma phủ lần nữa xuất hiện trên không trung, vô tận phong mang bạo tán xuống, bổ về phía Triệu Vô Tà.

Hư không như biển, vô phương tránh né lại như vừa mới vồng cảnh tượng kia. Nhưng hiện tại bất đồng chính là, hình như lại

không có một huyết ảnh nào đi giúp Triệu Vô Tà ngăn cản phong mang kia. Nhưng không biết vì sao, đối mặt căn bản không tránh được bạo liệt công kích của Tiểu Triệu Vô Tà lại không có một chút vẻ kinh hoàng nào.

“Ta muốn giết ngươi...”

Gia chủ Chu gia dùng ngọc chủ đem thân thể lão tổ tông Quy Long tông nện thành phần vụn, sau đó bước chân cực lớn trên hư không âm âm vang vọng, hướng Triệu Vô Tà điên cuồng chạy tới. Uy thế cực lớn bộc phát, không hề thua gì lão tổ tông Chu gia tạo thành khí thế. Một đạo quang mang đỏ thẫm vờn quanh người hắn, là khối ngọc kia, Ngọc Khuê này sớm đã bị hắn tế luyện tâm thần hợp nhất.

Tuy trước đó bị hắn coi như tảng đá ném ra, nhưng sau khi đập tan thân thể lão tổ tông Quy Long tông, lại lần nữa bay trở về.

Hóa thành một đạo quang mang đỏ thẫm vờn quanh thân thể Chu gia gia chủ lắc lư.

“Hừ, thêu thào....

Gia chủ Chu gia thật sự đã hoàn toàn điên cuồng, nắm chặt Ngọc Vọng, lại giống như đá ném về phía Triệu Vô Tà. Hào quang màu đỏ đen vạch phá bầu trời, dưới trướng sắp xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà. Uy thế vô biên, thậm chí vào lúc này còn vượt qua khí thế của lão tổ tông Chu gia.

Nguy hiểm.

Tuy không biết Triệu Vô Tà có biến mất như hai huyết ảnh kia hay không, nhưng lúc này mọi người đều biết Triệu Vô Tà nguy hiểm. Đối mặt với hai cường giả Nguyên Anh hậu kỳ công kích, Triệu Vô Tà cho dù có bạo xuất chiến lực cũng là Nguyên Anh trung kỳ, cho dù đơn đối thủ cũng không phải là đối thủ của hai người kia.

Huống chi lúc này lại là hai đấu một, gia chủ Chu gia và lão tổ tông Chu gia đồng thời ra tay với Triệu Vô Tà. Vùng hư không của Triệu Vô Tà bị Phá Ma Phủ kia phong tỏa hư không, không thể thuấn di, chỉ có thể ngạnh kháng công kích của hai cường giả Nguyên Anh hậu kỳ. Mọi người trong sáu nhà đều

kinh hãi, lúc này vận mệnh của Triệu Vô Tà và Lục gia đã nối liền với nhau, nếu Triệu Vô Tà bị hai người Chu gia giết chết.

Chờ đến khi Triệu Vô Tà bỏ mình thì Chu gia mới dám gây xích mích, Sát Bảo sẽ chuyển sự thù hận bị hủy diệt của Chu gia sang thân bối sáu nhà, đến lúc đó Tứ Hồng phải đối mặt với lửa giận của hai cường giả có thể so với Nguyên Anh hậu kỳ. Cho dù là Lục gia lão tổ tông thì thế nào đi nữa, chỉ sợ Bộ Chu gia cũng phải có hậu trần, bị hai cường giả Nguyên Anh hậu kỳ tiêu diệt.

Thế nhưng ngay lúc đó, một đạo thần niệm bỗng nhiên xuyên thấu hư không truyền vào trong đầu của hắn.

“Chu tiên bối cẩn thận đằng dò phía sau.”

Ngay khi thần niệm này xuất hiện trong đầu lão tổ tông Chu gia, hắn lập tức tin tưởng, bởi vì chủ nhân thanh âm này là công tử áo xanh. Sự thật chứng minh là hắn đã đúng, trong nháy mắt thân hình hắn bởi vì đạo thần niệm này mà ngưng trệ, đáy lòng hắn lập tức dâng lên cảm giác nguy cơ cực độ.

Phá Hải Ma Phủ nắm chặt trong tay hoàn toàn đảo ngược mũi nhọn. Nó hướng về phía sau của hắn bỏ tới không cần hắn xoay người. Sau khi ma phủ kia bạo phát mũi nhọn, cái huyết ảnh vốn xuất hiện ở phía sau hắn trong nháy mắt đã bị vô tận mũi nhọn xé rách. Giống như đúc huyết ảnh xuất hiện ở phía sau hắn lúc trước, chính là đạo huyết ảnh đã bị xé nát trước đó cùng Triệu Vô Tà giống nhau như đúc.

Bất quá lúc này lại hoàn toàn bất đồng, không giống như thực thể lúc trước, đạo huyết ảnh này sau khi bị đánh tan, vậy mà lại tụ lại hư không, một lần nữa đứng ở trước người Chu gia lão tổ tông.

Trong lòng Chu gia lão tổ tông dâng lên dự cảm cực kỳ xấu, chợt nhớ tới cái gì, quay đầu liền thấy Triệu Vô Tà cười gằn, còn có một màn khiến hắn ta gằn muốn điên.

“Gia chủ cẩn thận...”

Thanh âm rống to từ trong miệng hắn đi ra, bất quá đáng tiếc, đã không còn kịp rồi. Cùng hắn giống một dạng, một đạo huyết ảnh không hề dấu hiệu nào xuất hiện ở phía sau Chu gia

gia chủ, vẫn như cũ giống như khôỉ lổỉ, mặt không chút thay đổi, nhưng cánh tay huyết hồng lại giống như giao long ra biển.

Tốc độ sắp đến cực hạn, nhưng lại không có chút tiếng vang nào, ngay cả tiếng gió cũng không có. Không cần nói gia chủ Chu gia đã lâm vào điên cuồng, cho dù là Chu gia lão tổ tông, nếu như không phải là thần niệm của Thanh Y công tử nhắc nhở, cũng không có khả năng phát hiện huyết ảnh phía sau hắn có may mắn như vậy, nhưng gia chủ Chu gia đã không còn nữa.

Đã tẩu hỏa nhập ma, nơi đó còn có thể cảm giác phía sau là huyết ảnh, đối mặt với cánh tay huyết hồng kia, gia chủ Chu gia vậy mà không chút nào cảm giác, một chút phản ứng cũng không có.

Là lão tổ tông Quy Long tông, âm thanh la hét của lão tổ tông Chu gia không có chút tác dụng nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn cánh tay huyết hồng kia hung hăng cắm vào cổ gia chủ Chu gia. Nếu vẫn giống như lúc trước, bị cánh tay huyết hồng kia xuyên thủng, chỉ sợ cổ cũng bị xuyên thủng.

Tuy rằng cường giả Nguyên Anh có thể mất đi, nhưng trong lúc đại chiến chém giết mà mất đi che chở, Nguyên Anh của gia chủ Chu gia chỉ sợ trong khoảng khắc sẽ khó giữ được. Cho dù Chu gia lão tổ tông có thể ngăn Triệu Vô Tà lại, cũng không cách nào ngăn cản lão tổ tông lục gia đang nhìn chăm chăm một bên.

Vì một cái Nguyên Anh, lão tổ tông sáu nhà hoàn toàn có thể mạo hiểm đắc tội địa của mình. Chỉ cần vừa nghĩ tới kết cục gia chủ gặp phải, khóe mắt Chu gia lão tổ liền kịch liệt co quắp. Nhưng hắn lại không thể làm gì, bất kể là Triệu Vô Tà hay là đạo huyết ảnh kia, hắn lúc này cũng không làm gì được.

Hơn nữa cũng không còn kịp nữa, khi tiếng la của hắn vừa dứt thì cánh tay màu đỏ đã cắm xuống cổ của gia chủ Chu gia. Nhưng đúng lúc này, một đạo hào quang đỏ thẫm đột nhiên xuất hiện ở trước cánh tay huyết hồng.

“Bành”

Không nghĩ tới trong hư không lại xuất hiện âm thanh như vậy. Cánh tay huyết hồng của lão tổ tông Quy Long tông va chạm với một đạo quang mang đỏ thẫm, tuôn ra một mảng quang mang lớn đan vào nhau, bên trong hào quang kia, từng đạo từng đạo.

Chúng ta cùng nhau nghiền nát nhau, xem bói bói ngang tay một lần năm lần.

Ánh sáng đỏ đen như bị đánh bay, thế nhưng huyết ảnh của lão tổ tông Quy Long tông lại giẫm lên vết xe đổ trước đó.

“Oanh “

Huyết ảnh do Quy Long tông lão tổ tông biến thành làn nữa biến mất, hơn nữa lần này tựa như không phải dễ dàng hoàn nguyên như vậy. Từng sợi khí tức huyết hồng ngưng tụ trên không trung, khó khăn lắm mới tạo thành hình người, nhưng vẫn chưa hồi phục như cũ.

“Rầm rầm rầm rầm “

Chu gia hoàn toàn điên cuồng, lúc này gã cũng không biết động tĩnh sau lưng mình, gã cũng không biết phương thuốc kia bị gã coi như tảng đá ném ra Ngọc Khuê cứu gã một mạng. Ngọc Vọng kia là ma bảo năm đó gã cứng rắn tàn sát một ngàn vạn phạm nhân, được tinh thần của gã tế luyện ngày đêm đã mấy trăm năm, sớm đã tâm thần hợp nhất.

Vừa rồi Chu gia lão tổ tông có thể tránh được một kiếp là bởi vì thần niệm của Thanh Y công tử kia nhắc nhở, bởi vì ánh mắt của Thanh Y công tử vẫn luôn tập trung trên người Triệu Vô Tà. Vào thời điểm Chu gia lão tổ tông công kích Triệu Vô Tà., Hắn nhìn thấy Triệu Vô Tà cười lạnh. Cho nên mới kịp thời nhắc nhở Chu gia lão tổ tông. Nhưng gia chủ Chu gia bởi vì cái kén ngọc kia đã được hắn tế luyện mấy trăm năm., Sau khi tâm thần hợp nhất hắn cũng không động tâm niệm. Ma bảo tự nhiên là ma bảo. Có thể tự động hộ chủ, là lấy gia chủ Chu gia bảo vệ được một mạng. Về phần Phá Hải Ma Phủ của Chu gia lão tổ tông vì sao không thể hộ chủ, là vì cái búa kia căn bản không phải là của hắn. Mặc dù hắn dùng phương pháp

huyết luyện phá cấm chế phá vỡ cấm chế bên trong, nhưng không cho hắn mấy trăm năm.

Hắn cũng không thể đem cái búa kia tế luyện tâm thần hợp nhất, thế nhưng chính là cho hắn một trăm lá gan, hắn cũng không dám nuốt cái búa này vào sau đó tìm một chỗ tế luyện mấy trăm năm. Nếu như hắn thật sự làm như vậy, có thể nói, cách ngày hắn ngã xuống không còn xa. Hung danh Ma La Đế ở Thiên Vân đại lục đã vang vọng mấy trăm năm, lão tổ tông Chu gia hắn cùng Ma La Ma Đế từ nhỏ đã có giao tình, tự nhiên rất rõ ràng Ma La Ma Đế đáng sợ.

“Phập phập phằng sắc sông!”

Trong nháy mắt khoe miệng Triệu Vô Tà nhe răng cười lộ ra tùy ý, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh huyết hồng trường kiếm khí đầy trời, từ bên trong thân kiếm đỏ như máu kia tuôn ra, cắt không gian kia thành từng cái khe đen kịt, sau khe nứt kia chính là hư không loạn lưu vô tận.

“Lão gia hỏa người tự thân khó bảo toàn, còn quản những người khác.”

Triệu Vô Tà cầm trong tay một thanh Nhân Trùng Cổ Kiếm, bổ về phía gia chủ Chu gia đang xông tới, đồng thời đột nhiên quay đầu lại nói với Chu gia lão tổ tông. Sau khi lão nói xong, số lượng Nhân Trùng trong tay hắn cuối cùng cũng đánh tới bàn tay khổng lồ của gia chủ Chu gia. Gia chủ Chu gia bởi vì tẩu hỏa nhập ma, thân hình tăng vọt lên tới mười trượng, Triệu Vô Tà và hắn quả thực giống như tiểu nhân.

Nhưng sau khi con bọ trong tay hắn đâm vào lòng bàn tay của gia chủ Chu gia, nó tuôn ra kiếm khí huyết hồng kinh thiên, ngưng tụ cực đoạn. Uy lực bạo phát quả thực không thể tưởng tượng, một cái liên xuyên qua cánh tay còn lại của gia chủ Chu gia.

“Xuy xuy xuy... xuy...”

Một cỗ kiếm khí nồng đậm huyết hồng từ lòng bàn tay gia chủ Chu gia bắn thẳng từ bả vai độc thứ hai ra ngoài chợ. Đồng Nhiên tiếp đâm nhằm cái “Dịch gia lão tổ tông” cũng rút cuộc minh bạch ý tứ của Triệu Vô Tà, bản thân hắn khó bảo toàn.

Thì ra không biết từ khi nào, ma nguyên trong cơ thể hắn đã bắt đầu khô kiệt. Một cường giả Nguyên Anh kỳ, ngoại trừ thuần di thần thông, còn có Ma Nguyên cùng Chân Nguyên trong cơ thể giống như vĩnh viễn sẽ không khô kiệt.

Kỳ thật không phải vậy, bởi vì cảm ngộ của cường giả Nguyên Anh đối với thiên địa lực lượng, có thể kinh khủng thu nạp linh khí ngoại giới.

Sau đó luyện hóa ma nguyên chân nguyên trong cơ thể mình, nhưng vào lúc này, lão tổ tông Chu gia lại phát hiện mình không thể thu nạp linh khí. Phạm vi vạn dặm, ngay cả một tia linh khí cũng không có, hiện tại ai cũng không thể ở trong phạm vi vạn dặm này thu nạp một tia linh khí.

“Thủ đoạn thật cao.”

Cho dù trong lòng không phục, giờ phút này đại đệ tử của Thanh y công tử, Ma La Ma Ma Đế ở phía dưới, giờ phút này cũng ở trong lòng dâng lên hàn khí dày đặc, là vì Triệu Vô Tà. Tính toán tinh vi, quả thực là tính toán không sót gì, Ma La công tử tự nghĩ. Nếu như hắn có tu vi Nguyên Anh kỳ, nếu hắn muốn diệt Chu gia mà nói, cũng không phải rất khó.

Dưới nhiều tính toán, cũng có thể khiến Chu gia bị diệt, thậm chí cũng có thể xếp đặt thiết kế giết gia chủ Chu gia. Thế nhưng cuối cùng vẫn là phải mượn nhờ lực lượng của sư tôn hắn, tuyệt đối không có khả năng giống như Triệu Vô Tà, đang nói cười liền hạ ra vô số mưu tính. Đem Chu gia kéo vào trong một cái vực sâu vĩnh viễn không thể đi ra. Chỉ cần Triệu Vô Tà nguyện ý, có thể tùy thời khiến Chu gia hoàn toàn bị diệt vong.

“Thật sự là súc sinh ngoan thủ đoạn, người nói đi, Chu gia ta rốt cuộc có thù gì với người chứ. Nếu tính kế Chu gia ta như thế, nhất định Chu gia diệt vong không thôi.”

Khuôn mặt Chu gia lão tổ tông tràn đầy vẻ không cam lòng, quát lớn với Triệu Vô Tà. Lúc này rốt cuộc lão cũng đã biết tại sao mình không thu nạp được một tia linh khí. Thời điểm gia chủ Chu gia tấn thăng lên Nguyên Anh kỳ, cũng đã thu nạp linh khí trong phạm vi vạn dặm không sai biệt lắm. Tên Triệu

Vô Tà này cũng thấy được điểm này, không biết đã thiết lập cấm chế, không ngờ có thể làm cho thiên địa linh khí trong phạm vi vạn dặm không thể bị rơi tràn vào.

Làm cho hắn không thể hấp thu được một tia linh khí, nhưng ác độc chân chính lại là Triệu Vô Tà cố ý bày ra Nhân Trùng Huyết Luyện Đại Trận, để cho gia chủ Chu gia tẩu hỏa nhập ma, lại để cho lão tổ tông sáu nhà tự bạo hai kiện cực phẩm huyền khí, làm ra Hư Không Nê Đàm giam cầm Chu gia lão tổ tông. Tiếp theo làm cho Chu gia lão tổ tông thi triển thuật huyết luyện phá cấm, càng thêm hao phí ma nguyên trong cơ thể. Đến hôm nay, Triệu Vô Tà tính toán nhiều như vậy, đã hoàn toàn có hiệu quả.

Bây giờ, chỉ sợ chính là thời điểm Chu gia gặp nạn thật sự rồi.

Không chỉ có công tử áo xanh, Chu gia lão tổ tông, còn có những người hiểu rõ Triệu Vô Tà tính toán liên hoàn như vậy. Giờ phút này đáy lòng đều toát ra vô số hàn khí, xông thẳng vào tâm thần bọn họ. Trong đầu bọn họ đều xuất hiện một ý niệm. Đó chính là không nên đối địch với Triệu Vô Tà, cho dù đối mặt với đối thủ cường đại gấp mấy lần mình, cũng không nên đắc tội Triệu Vô Tà.

Giờ phút này, ngay cả sư tôn là Thanh Y công tử tuyệt thế cao thủ như Ma La Đế, trong lòng đều là ý niệm này. Nếu cho hắn lựa chọn, chỉ sợ hắn tình nguyện thừa nhận sư tôn mình nổi giận, cũng nguyện ý đối địch với thanh niên thanh tú cười nhạt kia.

” Súc sinh nho nhỏ, ngươi nói đi, Chu gia ta rốt cuộc có thù gì với ngươi chứ. Nếu tính kế Chu gia ta như thế, nhất định Chu gia phải diệt vong không thôi.”

Khuôn mặt Chu gia lão tổ tông tràn đầy vẻ không cam lòng. Thấy Triệu Vô Tà chỉ cười nhạt không trả lời câu hỏi của hắn. Khuôn mặt lại đỏ ửng lên, thiếu chút nữa đã không để ý đến ma nguyên khô kiệt trong cơ thể nữa, muốn xách ma phủ lên chém vào Triệu Vô Tà.

“Xuy xuy xuy xuy.”

Vô số kiếm khí điên cuồng quấy lên, trong nháy mắt đem một cánh tay còn sót lại của gia chủ Chu gia quấy thành phần vụn, vô số thịt vụn bay lên trên không trung. Thế nhưng một mảng lớn kiếm khí huyết hồng nổ tung ra, ngay cả phần thịt đều biến mất, bị kiếm khí ăn mòn sạch sẽ.

Lúc này Triệu Vô Tà mới chậm rãi quay đầu, nói với lão tổ tông Chu gia: “Người đã muốn biết như vậy, ta sẽ nói cho người biết. Bởi vì lúc trước, vị gia chủ Chu gia tu vi vô cùng mạnh mẽ trước mắt ta. Đã từng dùng uy áp đè ép ta xuống mặt đất., Không sai, chính là như vậy. Kỳ thật vào lúc ấy, Chu gia các người đã nhất định sẽ bị tiêu diệt, nhưng lại tồn tại nhiều năm trên Thiên Vân đại lục này như vậy, người còn muốn cảm nhận sự từ bi từ bi của Triệu Vô Tà ta. Còn bây giờ, bất quá chỉ là trả nợ mà thôi.”

Vào lúc Triệu Vô Tà đang tường thuật tại sao hẳn ta phải tiêu diệt Chu gia thì ngoại trừ lão tổ tông ra, những người đang nói chuyện với hẳn ta ngoại trừ Chu gia thì toàn bộ thân hình đều rung động lắc lư kịch liệt, hàn khí trong đáy lòng hẳn ta như thủy triều nổi lên, không dám tin tưởng nhìn Triệu Vô Tà đang cười nhạt trong không khí.

Vì năm đó một lần bị bức bách quỳ xuống, đã muốn huỷ diệt trên dưới cả nhà mấy vạn người hơn nữa còn tàn nhẫn nhất. Triệu Vô Tà khi huỷ diệt Chu gia, còn khiến cho gia chủ Chu gia năm đó dùng khí thế uy áp bức hẳn quỳ xuống, tận mắt nhìn thấy lại bất lực.

“Người, người, ” bá” rất tốt. Ta cho rằng người Chu gia trong ma đạo cũng là hạng lòng dạ độc ác, thế nhưng không nghĩ tới, cùng người so sánh. Quả thực là “ha ha” tiểu súc sinh. Hôm nay huỷ diệt Chu gia, thật sự cho rằng có thể sống sót rời khỏi đây sao.”

Chu gia lão tổ tông coi như cũng muốn tẩu hỏa nhập ma, lâm vào điên cuồng, há mồm điên cuồng cười ha hả. Theo tiếng cười của hẳn truyền ra, chẳng biết tại sao, đáy lòng mọi người cũng dâng lên một cỗ hàn khí. Một cỗ hàn khí chưa bao giờ có, giống như là sau một khắc sẽ xuất hiện nguy hiểm không tránh né được.

Nhưng câu nói tiếp theo của Triệu Vô Tà lại làm cho bọn họ đại kinh thất sắc.

“Lão gia hỏa, ngươi cho rằng tự bạo, có thể làm gì được ta.”

Chương thứ hai trăm sáu mươi lăm của Ngự Thú Tông.

Lời nói của Triệu Vô Tà lập tức khiến mọi người run sợ. Trong lòng dấy lên cảm giác sợ hãi không thể át. Không chút nào so với cảm giác sợ hãi đối với tên Triệu Vô Tà này. Tự bạo, cho dù lúc tầm thường, nghe đến chữ này, cũng khiến trong lòng mọi người giật thót.

Huống chi là hiện tại.

Ngoại trừ sự sợ hãi do cường giả Nguyên Anh tự bạo, trong mắt mọi người còn có chút không dám tin tưởng. Cường giả Nguyên Anh tự bạo, điều này vốn nên tồn tại ở trong truyền thuyết. Bởi vì có thể thành tựu cảnh giới Nguyên Anh Kỳ., Đều là thiên tài cường giả, tâm trí thần thông tu vi không chỗ nào không viên mãn cả. Cho dù là một cường giả Nguyên Anh đụng phải cường giả cường đại hơn nữa, ít nhất cũng có thể bỏ chạy được. Thế nhưng hiện tại, không ngờ cường giả Nguyên Anh lại tự bạo trước mặt bọn họ.

Ở đây đều là tu sĩ Ma đạo, rõ ràng uy lực tự bạo là rất rõ ràng. Có thể nói, cho dù lúc này chỉ là một giới, tự bạo của tông sư Kết Đan Đại viên mãn thì tu sĩ Lục gia ở đây cũng chết rất thảm trọng. Vốn lục gia lần này đã chuẩn bị xong xuôi Chu gia Kết Đan Tông ti muốn tự bạo, thế nhưng sau đó bị Triệu Vô Tà tiêu diệt toàn bộ Chu gia, cũng chỉ còn lại hai cường giả Nguyên Anh mà thôi.

Nhưng bây giờ, Chu gia lão tổ tông, lúc này có thể so với Nguyên Anh hậu kỳ tuyệt thế cường giả, lại muốn tự bạo. Mọi người ở đây, kể cả vị công tử áo xanh kia, đều muốn trong nháy mắt bỏ chạy khỏi nơi này. Nếu Chu gia lão tổ tông thật sự tự bạo, chỉ sợ tất cả mọi người ở đây rất khó may mắn thoát khỏi, cho dù là Triệu Vô Tà, cũng sẽ trọng thương. Thậm chí còn đi theo lão tổ tông Chu gia vẫn lạc.

“Chu tiên bối, ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ. Vật trong tay ngươi vẫn là vật thuộc về sư tôn ta. Ngươi quả thật muốn tự

bạo.

Người khác chưa kịp mở miệng, công tử áo xanh kia đã mở miệng trước, thần sắc trên mặt vẫn lạnh nhạt như trước. Nhưng sâu trong ánh mắt hắn, lại là hàn mang bùng lên, thậm chí có một tia sát khí thoáng hiện ở trong đó. Nhưng đáng tiếc, cái tên Ma La Ma Đế lúc này dường như không dùng được.

“Ha ha ha ha, Chu gia ta từ nay về sau cũng phải bị diệt. Cho dù chết, ta cũng phải kéo theo tiểu súc sinh này.

Ánh mắt tràn ngập sát khí bắn thẳng về phía Triệu Vô Tà, lời trong miệng hắn ta nói ra lúc này mọi người mới nhớ ra. Lúc này trên không trung, ngoại trừ Triệu Vô Tà còn có hai huyết ảnh vô cùng quý dị, chính là hai huyết ảnh này. Làm cho Chu gia lão tổ tông muốn tự bạo, huyết ảnh kia quý dị vô cùng, tụ tán về phía trước.

Thậm chí có thể dễ dàng xuyên qua không gian, kinh khủng nhất là khí tức mà hai huyết ảnh này lộ ra đều là Nguyên Anh kỳ. Mà hỗn độn độn, mơ hồ không rõ. Không biết là thực lực ra sao, mà lúc này gia chủ Chu gia đã tẩu hỏa nhập ma. Chu gia lão tổ tông lại bởi vì Triệu Vô Tà tính kế. Ma nguyên trong cơ thể khô kiệt, lúc này hắn thuận di bỏ chạy cũng chưa chắc đã đào thoát.

Huống chi bị Triệu Vô Tà này hù, mấy chục năm trước còn là tiểu súc sinh vô danh làm cho từ bỏ đại cừu gia tộc bỏ chạy, cho dù hắn là tu sĩ ma đạo, cũng không thể bỏ rơi người này. Chu gia đã là trò cười của Thiên Vân đại lục, nếu hắn lại bỏ chạy, chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy.

Trong lòng biết hắn phải chết. Cho nên Chu gia lão tổ tông mới muốn tự bạo, ít nhất cũng phải kéo theo kẻ Triệu Vô Tà này. Thù như sâu biển súc sinh, khí tức trên người hắn bắt đầu trở nên bạo loạn, tâm niệm vừa động về sau., Ma Nguyên toàn thân từ trong các huyết khiếu trong cơ thể hắn tuôn ra. Ma Nguyên vốn màu vàng óng lúc này đã trở nên đỏ như máu, tự bạo Nguyên Anh đem tất cả ma nguyên trong cơ thể kích xạ ra, tự nhiên cũng làm tổn thương Nguyên Anh thể của mình triệt để.

Ma nguyên tuân ra thật ra hơn phân nửa đều là tinh huyết nguyên khí của Chu gia lão tổ tông, khí thể điên cuồng tăng vọt. Chỉ cần đạt tới mấy phong kia, chính là lúc hấn tự bạo, cũng là lúc mọi người ở đây bỏ mình. Nói chậm, kỳ thật cũng chỉ trong vài nhịp thở, thời gian ngắn ngủi như thế.

Cũng chỉ có cường giả Nguyên Anh như lão tổ tông sáu nhà hoặc Triệu Vô Tà mới có thể thi triển Thuấn Di, bỏ chạy được. Nhưng cũng không thể rời đi như vậy được. Bởi vì tự bạo của Chu gia lão tổ tông nhất định sẽ đánh sập hư không. Đến lúc đó bão táp trong hư không nổi lên cũng có thể kéo Triệu Vô Tà trở về thừa nhận uy lực điên cuồng tự bạo của lão tổ tông Chu gia.

Nhóm sáu nhà, đệ tử Ma La lúc này cuối cùng cũng kịp phản ứng. Lập tức liền muốn thi triển độn pháp rời khỏi nơi này, mặc dù trong lòng biết căn bản không có khả năng an toàn rời đi. Nhưng Thanh y công tử và lão tổ tông sáu nhà lại không nhúc nhích chút nào. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Triệu Vô Tà và thanh niên thanh tú hai chân trần kia.

Hai người này không động, người của sáu nhà cùng dám đệ tử Ma La kia cũng bắt đầu yên ổn. Độn quang vừa mới thi triển ra cũng biến mất. Trong lúc nhất thời, tất cả ánh mắt đều rơi vào trên người Triệu Vô Tà. Mặc kệ kết quả hiện tại như thế nào, hung danh của Triệu Vô Tà xem như triệt để vang vọng Thiên Vân đại lục. Những người xếp vào vị trí cường giả tuyệt thế, có lẽ còn có thể đứng ngang hàng với những cường giả như Phản chân nhân, hận Thiên Ma Đế.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Triệu Vô Tà lại dường như không phát giác, chỉ cười nhạt mà đi lại trên không trung. Bạch Triết như nữ nhân đạp hai chân trên không trung, làm nhộn nhạo ra tầng tầng gợn sóng. Nơi hấn đi đến, một người khổng lồ không ngừng gào thét điên cuồng, chính là gia chủ Chu gia.

Cường giả Nguyên Anh tẩu hỏa nhập ma, ngày thường hiếm thấy cường giả Nguyên Anh, hôm nay đã gặp mấy lần. Thậm chí còn nhìn thấy một vị chân nhân Nguyên Anh tẩu hỏa nhập ma, thiên cổ đế hoàng Chu gia, Ma quân khát máu tàn nhẫn.

Thế nhưng lúc này, lại biến thành một người khổng lồ, điên cuồng gào thét trong hư không.

“Ta muốn giết ngươi...”

Hai mắt đỏ như máu, như một giới hạn, hán tử say như người điên đảo tới đảo lui trên không trung, một đạo huyết ảnh vờn quanh người hắn. Mặc kệ hán tử điên cuồng hét lên như thế nào, công kích như thế nào. Nhưng cái huyết ảnh kia giống như là...

Thuốc dán thế nào cũng không bỏ qua được, nhanh chóng hạn chế hắn vào trong muôi điểm.

“Oành” hư không truyền đến động tĩnh cực lớn, nắm đấm cự nhân to lớn không gì sánh được không ngừng hung hăng nện ở không trung, đem hư không đập loạn vang không ngừng. Mà cái huyết ảnh vờn quanh kia đây đưa hắn., Từng lần từng lần bị nắm đấm kia đập nát tan, nhưng lập tức lại khôi phục như cũ. Cho nên hiện tại, gia chủ Chu gia tuy rằng cuồng muốn giết Triệu Vô Tà, nhưng lại giống như hãm trong hoàn cảnh còn khó chơi hơn ao bùn hư không, căn bản là không thoát thân được.

Súc sinh ngươi muốn làm gì...”

Lông mày Chu gia lão tổ tông nhíu lại, không biết vì sao, hắn bỗng nhiên cảm giác được Triệu Vô Tà đang đi về phía gia chủ Chu gia. Một luồng sát khí ẩn nấp trong người vậy mà tiêu tan, nhưng còn chưa kịp lộ ra sắc mặt vui mừng thì đáy lòng hắn ta đã bốc lên một luồng khí lạnh. Hắn ta tiến thẳng vào trong cốt tủy đã trở nên yếu ớt của hắn ta, khiến toàn thân hắn ta đều run lên.

“Kẻ thù của ta là vị gia chủ đại nhân trước mắt này, trên dưới Chu gia chẳng qua chỉ là lợi tức mà Át. Nếu hắn điên rồi, chẳng phải rất đáng bá sao”.

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ về ý tứ của Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà lập tức ra tay, lúc này sự tự bạo của lão tổ tông Chu gia cũng đã đến thời điểm mấu chốt. Kỳ thật quá trình kể cả nói chuyện trong đó, cũng chỉ có thời gian mấy nhịp thở mà thôi, ngay thời điểm lão tổ tông Chu gia sắp tự bạo đến nơi.

“Vèo quát, khi tỉnh lại cho ta...”

Một đạo huyết quang từ đầu ngón tay Triệu Vô Tà bắn ra, ngay khi xuất hiện thì đồng thời cũng lập tức biến mất, biến mất tại chỗ mi tâm của gia chủ Chu gia.

Cuối cùng rồi rầm chia sẻ sẻ từng phần một.

Huyết quang biến mất, thân hình gia chủ Chu gia xuất hiện một tia ngưng trệ, thừa dịp này ngưng trệ. Thân hình Triệu Vô Tà sải bước ra, trực tiếp xuất hiện trước người gia chủ Chu gia.

Sâu trong yết hầu tựa như vang lên tiếng sấm ầm ầm, một lần từ trong miệng hắt đi ra, tầng tầng sóng âm vô hình xuyên thấu vô tận hư không. Oanh ở chỗ sâu trong Nê Hoàn Cung gia chủ Chu gia, tựa như một cái chuông đồng vô cùng cự đại vang vọng ở trong đó, gia chủ Chu gia vốn đã bị bốn nguyên giam cầm tâm thần chờ bị cắn nuốt, vậy mà thoáng cái thoát khỏi trói buộc.

Tại thời điểm tâm thần gia chủ Chu gia thoát ly trói buộc, một đạo huyết quang cũng đồng thời xuất hiện ở trong Nê Hoàn cung của gã, không chút dấu hiệu đánh vào tâm thần gia chủ Chu gia vừa mới thức tỉnh, ánh mắt mới khôi phục vẻ tỉnh táo, nhưng đả kích đã theo nhau mà tới.

“Phốc “

Một ngụm máu lớn đỏ thẫm từ trong miệng hắt phun ra. Thế nhưng ngụm máu lớn này lại không hề phiêu tán chút nào, mà là trong nháy mắt ngưng kết thành một viên huyết châu nhỏ đáng thương. Bay vào lòng bàn tay của Triệu Vô Tà, một màn này trừ bản thân Triệu Vô Tà ra, ai cũng không biết. Trong khoảnh khắc đó, Triệu Vô Tà vì viên huyết châu kia mà đặc biệt bày ra cấm chế, sau khi thu lấy viên huyết châu kia cũng thuận tay thu lại cấm chế.

“Uống gia chủ. “

Khí tức trên người Chu gia lão tổ tông đã bành trướng đến cực hạn, tựa hồ ngay khoảnh khắc sau sẽ tự bạo. Nhưng Triệu Vô Tà bỗng nhiên ra tay cứu gia chủ Chu gia. Làm cho vị cường giả Nguyên Anh này trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng hắt

cũng biết giờ phút này không tốt, trong mắt thần sắc chớp động. Trong đầu lại có ngàn vạn ý niệm cuộn cuộn, cũng không biết nên như thế nào cho phải.

Cũng vào lúc này, ánh mắt gia chủ Chu gia rốt cục hoàn toàn khôi phục vẻ tỉnh táo, tựa hồ lý trí cũng trở lại trong cơ thể. Thế nhưng trong ánh mắt của hắn, trong khoảnh khắc khôi phục vẻ thanh minh, xuất hiện trước mặt hắn lại là Triệu Vô Tà, điều này làm cho gia chủ Chu gia vừa mới khôi phục Thanh Minh lập tức nổi giận.

“Hô Tâm!”

Hư không sụp đổ, hào quang đỏ máu bùng lên trong lòng bàn tay, vô số oan hồn rú lên thê thảm một lần nữa xuất hiện giữa không trung. Gia chủ Chu gia nắm một ngọc vọng màu máu, đập xuống Triệu Vô Tà. Mặc dù đã bị trọng thương, nhưng khi ra tay, khí tức bùng bùng khắp thiên hạ, thật giống như Thiên Đế chúa tể thương sinh.

Hắn vừa ra tay đã đánh thức Chu gia lão tổ tông, cũng bất chấp khí thế đã đến đỉnh phong. Không ngờ trong nháy mắt cường ép nghịch chuyển chân nguyên, toàn bộ đều truyền vào trong Phá Hải Ma Phủ trong tay hắn, đạt được Bàn Nhiên Ma Nguyên. Phá Hải Ma Phủ lập tức biểu hiện ra uy lực tiên khí ma bảo của hắn, bổ vào trong hư không kia, từng vết nứt hư không cao lớn xuất hiện.

“Độc oanh..

Tất cả mọi người đều có thể nghe được âm thanh âm vang truyền loạn từ phía sau vết nứt hư không kia truyền tới, sau khi xuất hiện một khe hở cao cỡ một người, lại không giống như bất kỳ cái khe hư không nào khác. Hoặc là vô tận cuồng bạo loạn lưu tuôn ra, hoặc là chậm rãi được hư không chữa trị, mà là ngưng trệ ở không trung như vậy.

“Phốc phốc phốc sáu “

Giống như suối tuôn, từ trong cơ thể lão tổ tông Chu gia, máu đỏ sẫm giống như nước từ các nơi trào ra. Trong nháy mắt, một lão nhân thân hình tiêu tụy già nua biến thành một huyết nhân thê thảm đáng sợ. Nhưng lại không người dám cười hắn,

bởi vì trạng thái của lão tổ tông Chu gia lúc này nhìn kinh khủng vô cùng.

Muốn tự bạo ngưng tụ ra khí thể còn ở trên người hắn, ở đây không người có thể có khí thể vượt qua hắn, ngay cả Triệu Vô Tà cũng vậy. Chu gia lão tổ tông dùng Ma Phủ bỏ ra một cái khe hở hư không, sau đó thân hình không chút do dự, lập tức xông vào trong đó. Sau một khắc, ở trước mặt gia chủ Chu gia cũng xuất hiện một cái vết nứt hư không cao cỡ một người.

“Hãy”

Vết nứt hư không một người cao thoáng một phát nuốt thân hình gia chủ Chu gia vào, sau khi thân thể lão bị nhét vào trong khe hở, một tiếng rên cũng vang lên. Nhưng lại không thể ngăn cản hai người rời đi chút nào, vết nứt hư không cao cỡ một người kia sau khi nuốt vào Chu gia gia gia chủ.

Đồng thời, một thanh âm già nua suy yếu xuất hiện ở trong hư không.

“Thanh Y, ngày khác lão hủ sẽ thỉnh tội với Ma La huynh, đi trước một bước.

Ngạc nhiên, ngoại trừ ngạc nhiên còn ngạc nhiên. Cho dù là đối thủ của địch nhân đông đảo tu sĩ sáu nhà cũng không thể lý giải hành vi của Chu gia lão tổ tông. Vốn còn muốn tự bạo, nhưng lúc này lại biến mất. Không chỉ có hắn, mà gia chủ Chu gia cũng giống vậy, biến mất.

Nhưng có mấy người không nghi ngờ chút nào, trong đó có công tử áo xanh kia, mang theo ánh mắt không rõ ý vị nhìn về phía Triệu Vô Tà. Đáy lòng hắn ta nổi lên một ý niệm không thể phản kháng, còn có một cảm giác cố nhiên. Không chỉ là hắn ta, mà còn có lão tổ tông của lục gia kia. Lúc này ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà cũng tràn ngập vẻ hoảng sợ, đồng thời đáy lòng cũng hừng khởi lên một suy nghĩ vĩnh viễn không thể đối nghịch với toàn bộ thanh niên thanh tú trước mắt.

“Tính toán hay lắm.”

Trong miệng hai người đồng thời nói thầm.

“Vù vù vù,

Phía trên không trung, một con cự thú phi hành ở trong mây trắng vô biên vô tận, tốc độ vô cùng nhanh, giống như ngư phong, trong nháy mắt đã vượt qua cự ly thật lớn. Con cự thú này toàn thân đều là lân phiến sáng loáng màu đen, một cái đầu thật lớn giống như đầu rồng, nhưng cự thú này lại mọc ra hai cánh đen kịt, giống như hai cánh của con dơi.

“Con rồng dưới trướng...”

Lai lịch của con cự thú này không hề đơn giản chút nào, Long tộc chính là tồn tại thần bí cường đại nhất trong thế lực yêu thú, cũng không ai biết được Long tộc ở nơi nào. Thế nhưng là cứ cách ngàn năm đều sẽ có ấu long của Long tộc không biết vì sao bị vứt bỏ ở các nơi hiểm địa của Thiên Vân đại lục, những nguy hiểm nguyên nhân này so sánh, rất nhiều ấu long vì thế mà chết.

Nhưng cũng có không ít ấu long có thể sống sót, mà còn có được thực lực cường đại, nhưng phần lớn đều bị hoàn cảnh ở bên trong cải biến huyết mạch trong cơ thể. Huyết mạch của long tộc vốn cao quý vô cùng, cũng ẩn chứa tiềm lực cường đại cực điểm, nhưng huyết mạch những ấu long bị vứt bỏ lại có thể có chỗ hiểm địa cải biến.

Lúc này, một con ma long ở sâu trong mây trắng chính là khi còn ấu long, bị chỗ hiểm địa cưỡng ép cải biến huyết mạch. Bị vô số ma khí mạnh mẽ quán thể, trở thành một con ma long vô cùng cuồng bạo. Mặc dù đã cải biến huyết mạch, nhưng lại có được thực lực mạnh mẽ không biết bao nhiêu lần. Con ma long này thân dài mấy chục trượng.

Nếu như thật sự cùng tu sĩ đối chiến, chỉ sợ ngay cả đại tông sư Kết Đan hậu kỳ cũng chưa chắc là đối thủ của hắn. Nhưng là lúc này đầu Ma Long này lại vô cùng an tĩnh, một chút khí tức cuồng bạo cũng không cảm giác được, giống như nó đem khí tức của mình hoàn toàn thu liễm. Bất quá có người nhìn thấy lưng Ma Long, sau khi một đám người ngồi ngay ngắn, cũng liền giật mình.

“Thiếu tông chủ, mộ thực kia nằm trong một núi cao ngoài vạn dặm, tiểu nhân trong lòng núi cũng ngẫu nhiên tìm kiếm một con Kim Mao Vô Chân Thú mới hiện ra. Thế nhưng cấm địa kia lại thiết lập cấm chế cường đại. Tu vi tiểu nhân có hạn., Đương nhiên không thể mở cấm chế nên mới truyền tin mời Thiếu tông chủ đến đây.” Trên lưng con Ma Long này có một đám tu sĩ mặc đồ quái dị ngồi xếp bằng ngay ngắn lại một chỗ., Một tu sĩ vẻ mặt nịnh nọt nói với thanh niên ở chính giữa. Thanh niên này tướng mạo thô cuồng, ăn mặc cũng giống như dã nhân, hở ngực lộ vú. Nhưng đôi mắt kia, trong đó lóe ra tinh quang mỗi một đạo đều như kiếm sắc, khiến người ta căn bản không dám đối diện với hắn.

Kết đan đại viên mãn.

Lại là một thanh niên tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn, người thanh niên này vừa nhìn đã biết là tuổi thật sự. Không phải loại tu sĩ già yếu rõ ràng như vậy, nhưng lại phải dùng ảo thuật duy trì khuôn mặt trẻ tuổi của mình, lúc này thanh niên này mắt nhìn về phía trước, trong tay thưởng thức một cái vòng kim quang lập lòe.

Nếu lúc này Triệu Vô Tà ở đây chắc chắn có thể đoán ra lai lịch của nhóm người này, bởi vì lúc này đang ở trong tay thanh niên kia. Hắn không hề xa lạ gì, từ rất lâu trước đây hắn đã gặp rồi. Ngự thú Quyển, lúc này cái vòng mà thanh niên thô ngông đang chơi đùa với kim quang lòe lòe ở trong tay hắn chính là từ toàn bộ Thiên Vân đại lục đều hiểu rõ ràng điều thú cuộc này.

Nhưng so sánh với Ngự Thú Quyển mà Triệu Vô Tà đã từng chiếm được thì rõ ràng cấp bậc của Ngự Thú Quyển trong tay vị thanh niên kia cao hơn không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa thanh niên nọ lại chơi đùa với ma long đen nhánh mà bọn họ đấu tranh cũng khiến cho bọn họ không ngừng rung động. Vì không muốn cho một đám tu sĩ sau lưng cảm thấy xóc nảy.

Ma Long kia quả thực là bị tra tấn đến nghẹn túi bụi ánh mắt đầy vẻ thống khổ, thế nhưng ánh mắt chỉ cần liếc qua cái vòng kim quang lập lòe trong tay thanh niên thô cuồng kia, lại không thể làm gì khác hơn là ổn định lại, có thể làm cho một

đầu yêu thú cuồng bạo như thế, không hề nghi ngờ, cái vòng trong tay thanh niên kia hẳn là ngự thú vòng của đầu Ma Long kia.

Mà có thể có được Ma Long dạng ngự thú, lại được người gọi là Thiếu tông chủ, cái kia mở rộng thân phận thanh niên cũng vô cùng nổi danh.

“Thiếu tông chủ Ngự Thú Tông.”

Ở phần lưng của Ma Long, một đám tu sĩ đi về phía một ngọn núi cao cách xa vạn dặm. Là tu sĩ Ngự Thú Tông, nghe bọn họ nói chuyện, thế mà cũng là vì mộ thực kia. Vật kia giống như bỗng dưng toát ra rất nhiều, giống như một bàn tay lớn, bắt đầu khuấy động mạch nước ngầm sâu bên trong Thiên Vân Đại Lục, trong lúc nhất thời các thế lực lớn bắt đầu nổi lên gió nổi mây vần.

Kết cấu thứ hai trăm sáu mươi sáu – phần mộ thực

Đánh tiền bối, tiểu tử hiện tại rất nhàn nhã, có thể để cho tiểu Ngộ ở sáu nhà cần nhàn hay không.

Rất đột ngột, Triệu Vô Tà bỗng nhiên mở miệng nói với lão tổ tông của sáu nhà kia. Trong nhất thời, người của sáu nhà đều ngạc nhiên, sững sờ nhìn Triệu Vô Tà của lão tổ tông nhà mình và Triệu Vô Tà đang ở trên không trung. Sáu nhà lúc này, bao gồm cả gia chủ ở bên trong, ánh mắt đều vô cùng phức tạp. Trong lòng Triệu Vô Tà là vạn phần không muốn tên sát tinh này xuất hiện ở Lục gia hấn.

Nhưng lại không thể cự tuyệt. Vừa rồi kết cục của Chu gia thực lực còn rất rõ ràng ở trên lục gia xuất hiện trước mặt tu sĩ lục gia. Sự đáng sợ của Triệu Vô Tà đã hoàn toàn in dấu trong lòng toàn bộ tu sĩ lục gia. Lúc này không có một tu sĩ lục gia nào muốn đắc tội Triệu Vô Tà cả.

Trong lòng rất không muốn, nhưng lúc này Triệu Vô Tà đã mở miệng, không ai dám cự tuyệt. Vị lão tổ tông của sáu nhà kia cười nhạt một tiếng, nói với Triệu Vô Tà: “Đạo hữu khách khí rồi, đạo hữu ở sáu nhà của ta, sáu nhà của ta tự nhiên rục rịch. Mời.”

Gương mặt lạnh lùng của lão tổ tông sáu nhà vì Triệu Vô Tà mà tan vỡ, mặt mũi tươi cười nhìn về phía Triệu Vô Tà. Có điều không biết có phải đã rất lâu rồi không cười hay không, lúc này cười rất cứng nhắc, nhìn qua không khác gì đang khóc. Nhưng Triệu Vô Tà không để ý chút nào, âm đạm cười một tiếng, sau đó thân hình liền xuất hiện ở bên cạnh lão tổ tông của sáu nhà.

So sánh với Lục gia lão tổ tông, kỳ thật hấn và Lục Hàn càng thêm quen thuộc. Bất quá lúc này hấn đã là Nguyên Anh cường giả. Lục Hàn lại chỉ là một Kết Đan Tông Sư mà thôi, chênh lệch giữa hai người không biết lớn bao nhiêu. Ngay cả Triệu Vô Tà muốn đứng ở bên cạnh hấn, Lục Hàn cũng sẽ

không hy vọng. Huống chi lúc này, Lục gia lão tổ tông đã xưng hô với Triệu Vô Tà đạo hữu, nhân vật cùng thế hệ mới có thể xưng hô như thế.

Trải qua lần này, hung danh của Triệu Vô Tà ở Thiên Vân đại lục chỉ sợ là không người nào không hiểu, cho dù lão tổ tông của sáu nhà có lạnh như thế nào đi chăng nữa cũng không dám đối với tên sát tinh Triệu Vô Tà gia tăng thêm ân tình này., Nếu bởi vì điều này mà thẳng nhai Triệu Vô Tà này lại muốn giết người, hắn ta cũng không muốn rơi vào kết cục giống như Chu gia. Ngay cả lão tổ tông Chu gia cầm Tiên khí ma bảo cộng thêm một gia chủ Chu gia điên cuồng cũng không làm gì được Triệu Vô Tà, huống chi hắn ta chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Trong lòng không ngừng hiển hiện hai huyết ảnh trong thanh huyết hồng trường kiếm của Triệu Vô Tà. Sự khủng bố của hai huyết ảnh kia không thua gì hai cường giả Nguyên Anh, thậm chí càng thêm kinh khủng. Lão tổ tông của sáu nhà tự nghĩ, nếu như thật sự chém giết, chỉ cần Triệu Vô Tà phóng hai huyết ảnh kia ra., Lão tổ sáu nhà cũng chỉ có một con đường chết. Ngay cả việc bỏ chạy cũng vô cùng khó khăn, trước kia nếu không mượn uy năng của Phá Hải Ma Phủ thì cả đám tu sĩ áo đen và công tử áo xanh đứng đầu tiên chính là Ma La công tử. Người của sáu nhà không phải ngu, đương nhiên có thể nhận ra thân phận của đám tu sĩ áo đen và tên công tử áo xanh kia.

Nếu là bình thường ngẫu nhiên gặp được, trên dưới lục gia nhất định là tránh đi, nhưng mà lúc này thì không thể. Dù sao lục gia hắn cũng là ma đạo ngũ đại gia tộc, trước đó đệ tử Ma La Ma Đế trợ giúp Chu gia sắp hủy diệt lục gia, lúc này Chu gia đã bị diệt. Xử trí Ma La công tử và đám tu sĩ hắc y kia sẽ trở thành một nan đề lớn.

Gia chủ sáu nhà quả thực là sút đầu mẻ trán, còn có tiểu Ma La công tử và đám tu sĩ áo đen kia, thân phận quá đặc thù. Người đứng sau lưng bọn họ cũng là tồn tại vô cùng mạnh mẽ, thật sự là đánh cũng không được, không để vào được.

Sáu lão tổ tông lúc này cũng là khó xử, tuy rằng một mình hấn căn bản không úy kỵ Ma La Đế thần bí cường đại kia, nhưng sáu nhà lại không được. Hiện tại phải xử lý như thế nào, hấn cũng một chút chủ ý cũng không có. Nhưng cũng không cần hấn nghĩ ra chủ ý gì, khéo miệng Triệu Vô Tà nở một nụ cười, trực tiếp mở miệng.

“Người là đại đệ tử của Ma La Ma Đế.”

Triệu Vô Tà khéo môi nhếch lên vui vẻ, đột nhiên hỏi công tử áo xanh kia. Nói xong cũng không nhìn những người khác, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Thanh Y công tử, không ai biết hấn đang nghĩ gì.

“Hóa ra là chân nhân...”

Không hề nói nhảm, cũng không có chút cung kính nào, Thanh y công tử này đối mặt với câu hỏi của Triệu Vô Tà, mở miệng ra, mang theo một chút cung kính nói ra đáp án. Chẳng qua cho dù là ngữ khí cung kính, cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh, không có chút sợ hãi nào. Cho dù trong lòng hấn rất rõ ràng, nếu Triệu Vô Tà nổi lên sát tâm với hấn, chỉ sợ ngay tại nơi này hấn cũng có thể dễ dàng giết chết hấn.

Dù sao Triệu Vô Tà chính là sát tinh có thể dùng sức một người tiêu diệt toàn bộ Chu gia. Mặc dù thân phận Ma La công tử không bình thường, nhưng cũng không đủ để hù dọa sát thần không kiêng nể gì như Triệu Vô Tà.

Nghe thấy hấn nói vậy, trong mắt Triệu Vô Tà hiện lên một tia thương thức, người này là một đại nhân vật. Bản thân Triệu Vô Tà cũng rất rõ ràng. Mặc dù nhìn qua thực lực của hấn ta đã đạt đến Thiên Vân Đại Lục, nhưng trên thực tế cũng vậy, sau khi bày ra Nhân Trùng Huyết Luyện Đại Trận, luyện hóa toàn bộ Chu gia.

Uy năng chén kiếm của Nhân trùng trong tay Triệu Vô Tà đã đạt đến trình độ vô cùng kinh khủng, hai huyết ảnh kia chính là chỗ uy năng khủng bố của Nhân Huyết Kiếm. Huyết linh bên trong chén kiếm biến thành ma vật sinh ra từ đáy lòng của Triệu Vô Tà, khát máu bạo ngược âm lãnh. Nhưng thực lực lại hoàn toàn có thể đối kháng với cường giả Nguyên Anh trung

kỳ, bởi vì huyết ảnh chính là do sự diễn sinh của chén kiếm, tụ tán vô hình, xuyên thẳng qua không gian.

Một cái khác chính là lão tổ tông Quy Long tông, trước khi được Triệu Vô Hận luyện hóa thành trùng chung, lão tổ tông Quy Long tông vốn là cường giả Hư Anh kỳ. Nếu không phải Triệu Vô Tà đã cắt đứt hắc, nói không chừng hắc ta đã trở thành cường giả Nguyên Anh. Không những thế, uy năng của Nhân Tế Kiếm tăng vọt, hắc ta cuối cùng cũng đã tấn thẳng lên Nguyên Anh kỳ.

Bên trong Nhân Trùng Kiếm, có mấy chục đầu Nhân Trùng, một đầu đều là cảnh giới Kết Đan Tông Sư. Mà theo uy năng của Nhân Trùng Kiếm Chén tăng vọt, mỗi một đầu Nhân Trùng chén càng trở nên cường đại hơn.

Triệu Vô Tà nắm giữ Nhân Trùng Kiếm lại càng có thần thông tăng vọt. Từ một cường giả Kết Đan Tông, đến Nguyên Anh.

Nếu như hắc nguyện ý, chỉ cần dựa vào Nhân Trùng Kiếm, hiện tại cho dù là tuyệt thế cường giả như Vị Ương Chân Nhân, hận Thiên Ma Đế, Triệu Vô Tà cũng có thực lực đánh một trận. Nhưng Triệu Vô Tà cũng biết, thực lực chỉ là một trận chiến, không phải Triệu Vô Tà có thể thắng được bọn họ. Lúc trước ở Thần Tiêu Đạo Tông, hai người Triệu Vô Tà nhìn thấy căn bản không phải là thời điểm mạnh mẽ nhất.

Cường giả Nguyên Anh, chỉ có thời điểm trong tay nắm tiên khí ma bảo. Mới là thời điểm mạnh nhất. Ma La Ma Đế tuyệt thế cường giả như vậy có tiên khí ma bảo, thậm chí còn có thể mượn ra. Hận Thiên Ma Đế kia và Ma La Ma Đế đều là một trong sáu đại Ma Đế, sao có thể không có Ma bảo., Còn có vị Vô Ương chân nhân, cường giả cấp bậc Tiên đạo, cùng hận Thiên Ma Đế cùng tồn tại cùng cấp bậc. Khẳng định cũng sẽ có Đào Nhị Kiệt, lúc ở Thần Tiêu đạo tông, vị cường giả thị anh này căn bản là không có bộ dáng hốt sát ngay miệng thoi thóp.

Tuy hiện tại thần thông tăng vọt, hung danh cũng bắt đầu truyền khắp Thiên Vân đại lục, nhưng bản thân Triệu Vô Tà lại rất tỉnh táo.

Cuối cùng rồi rắm chia sẻ từng phần một.

Sở biết rõ, uy năng thần thông của hắn chưa thể so được với những tuyệt thế đại năng hàng đầu trên Thiên Vân Đại Lục, bất quá hắn một chút cũng không lo lắng, bởi vì thực lực hiện tại cũng đủ để tự bạo.

Huống chi hắn còn có một thứ tuyệt thế để dựa vào. Vạn Độc Bát Phiên, cùng cấp bậc với Nhân Ma Kiếm. Ở phía tây bắc, luyện chế hai loại pháp khí này chế tạo ở đây., Điều phải chuẩn bị sẵn sàng đối kháng với Thiên Khiển, nhưng một khi luyện thành tuyệt đối sẽ là thần cản giết thần, Phật chặn giết Phật., Triệu Vô Tà hiện tại đã bị diệt Chu gia. Chờ đến ngày Vạn Độc cốc Phiên luyện thành, hắn ta đã có một dự cảm muốn tìm tới Vong Tình Động Thiên. Hắn ta và lão bà Vong Tình gặp mặt ngày không xa. Tên Triệu Vô Tà này nói là có thù tất báo đều nâng cao hắn ta, ai nếu đắc tội với hắn ta, hắn ta nhất định sẽ trả giá gấp trăm ngàn lần, lúc trước Triệu Vô Tà chạy ra khỏi Vong Tình Động Thiên, hắn ta đã từng nói có một ngày phải giết tới Vong Tình Động Thiên.

Sau đó hung hăng nhục nhã lão bà nương Vong Tình cướp đi Hồng Trần tiên tử, mặc dù đã qua nhiều năm như vậy. Triệu Vô Tà đã sớm không còn cảm giác đối với Hồng Trần tiên tử kia, lúc trước tu vi hắn cũng là thấp, mới làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. Chỉ cần nhớ tới lúc ở Vong Tình động thiên, Triệu Vô Tà thi triển độn pháp suy nghĩ về Hồng Trần tiên tử. “Hừ”.

Ma La áo xanh bỗng nhiên cảm giác trên người xuất hiện cỗ áp lực, cho dù không cần nhìn hắn cũng biết cỗ áp lực này phát ra. Triệu Vô Tà bỗng nhiên nhớ tới lúc trước ở Vong Tình Động Thiên, chẳng những bị hảo tâm không báo, ngược lại thiếu chút nữa mất mạng. Khóe miệng hừ lạnh một tiếng, trên người tự nhiên phóng xuất ra uy áp.

Cường giả Nguyên Anh kỳ, chẳng những phát tay một cái mà cả núi lở đất nứt, động tĩnh cực lớn. Ngay cả cảm xúc lưu động cũng sẽ phóng xuất ra uy áp khổng lồ, lúc này chính là như thế. Chẳng qua ngay sau đó Triệu Vô Tà đã tỉnh táo lại,

nhìn thoáng qua công tử áo xanh, thấy uy áp của mình ở trên người hắn cũng lơ đãng.

“Người có thể nói cho ta biết, sư tôn Ma La Ma Đế của người muốn người tương trợ Chu gia rốt cuộc là vì cái gì hay không.”

Vấn đề rất đơn giản, sau khi Triệu Vô Tà hỏi ra vấn đề này, đáy lòng đông đảo tu sĩ sáu nhà liền dâng lên ý niệm nghi hoặc đến cực điểm.

Đều là ở trong lòng thâm nghĩ, Triệu Vô Tà sao lại hỏi ra vấn đề rõ ràng như vậy. Không cần Ma La công tử giải thích bọn họ liền biết. Chỉ cần nghe đoạn đối thoại vừa rồi của Ma La công tử cùng lão tổ Chu gia là có thể biết, là do Ma La Ma Đế kia năm xưa có giao tình với lão tổ tông Chu gia. Cho nên mới phái đại đệ tử xuất môn đến tương trợ Chu gia.

Các đệ tử có rất nhiều sáu nhà nghĩ như thế, nhưng có người lại không phải. Vào lúc Triệu Vô Tà hỏi ra vấn đề kia, sắc mặt của lão tổ tông lập tức thay đổi, trở nên có chút khó coi. Ánh mắt nhìn về phía Ma La công tử cũng trở nên sắc bén. Không giống chút nào so với lúc trước, bởi vì sợ hãi hung danh của Ma La Ma Đế nên không dám đối với Ma La công tử kia như thế nào.

Thật ra vào lúc này, Ma La công tử đáy lòng cũng cả kinh, không nghĩ tới Triệu Vô Tà đáng sợ như thế. Nhưng nghĩ đến tính toán luân phiên trước đó của hắn, dễ dàng hủy diệt toàn bộ Chu gia, đáy lòng Ma La công tử cũng thoải mái hơn. Hắn cũng là người thông minh, nếu không cũng sẽ không được Ma La Ma Đế coi trọng trở thành đại đệ tử.

Giờ phút này hắn đã nghĩ thông suốt, biết đây là một lần khảo nghiệm. Nếu như hắn nói thật, Triệu Vô Tà có lẽ sẽ buông tha hắn. Nếu hắn nói dối, có lẽ kế tiếp sẽ là công kích quỷ dị của Triệu Vô Tà. Ma La công tử tuy rằng tự cho mình rất cao, trên người cũng có thủ đoạn bảo mệnh sư tôn Ma La Ma Đế của hắn, nhưng dù vậy hắn cũng biết, nếu Triệu Vô Tà muốn giết hắn trừ phi Ma La Đế xuất hiện ở đây.

Nếu không, hắn chắc chắn phải chết.

Ma La công tử nhìn qua phong độ nhẹ nhàng, như nho sinh ở thế tục giới, nhưng có thể ở ma đạo có uy vọng như vậy. Cũng không phải chỉ dựa vào sư tôn Ma La Ma Đế, hẳn cũng là nhân vật ma đầu vô cùng tàn nhẫn. Lúc này cũng biết, không nói chính là chết, cho nên rất dễ dàng lựa chọn.

“Chân nhân, có nghe nói qua Mộ Thước

Trên mặt vẫn là cười nhạt, nhưng lời nói ra của hắn lại làm cho đáy lòng lão tổ tông lục gia toát ra từng tia hàn khí cùng sát cơ lạnh lẽo vô cùng. Nhưng tựa hồ lại nghĩ tới Triệu Vô Tà đứng ở bên cạnh hắn, còn có người đứng phía sau Thanh y công tử này, chỉ có thể mạnh mẽ áp chế sát khí từ đáy lòng mình xuống.

Hai chữ “mộ thước” ra khỏi miệng, Triệu Vô Tà sau khi nghe thấy trên mặt xuất hiện vẻ chột hiệu, làm bộ như không nhìn thấy động tĩnh của lão tổ tông sáu nhà bên cạnh. Chỉ gạt đầu ý bảo công tử áo xanh nói tiếp, đồng thời trên cổ tay hắn, Chung Hoàn Vô Cầu bắt đầu chớp động một tia quang mang yếu ớt đến cực điểm.

“Chân nhân, không biết bắt đầu từ khi nào. Trên Thiên Vân đại lục không còn cường giả cấp bậc Hóa Thần đạo quân nào nữa. Đồn đãi là những cường giả cấp bậc Hóa Thần đạo quân kia, vào lúc tấn chức đều sẽ bị triệu hoán đến một khu vực. Cẩm Thần Uyên., Tất cả Hóa Thần Đạo Quân đều tiến vào trong Cẩm Thần Uyên. Cũng là sau đó, Thiên Vân Đại Lục không còn Hóa Thần tồn tại nữa, nhưng bắt đầu từ đó, bắt đầu từ mỗi một vạn năm. Trên Thiên Vân Đại Lục sẽ xuất hiện một trăm phần mộ bí thước., Mộ Thước chính là chìa khoá tiến vào Cẩm Thần Uyên, truyền thuyết nếu muốn đột phá đến cảnh giới Hóa Thần, nhất định phải đi tới Cẩm Thần Uyên một chuyến, nếu không cho dù toàn bộ mấy nghìn năm dùng để bế tử quan, cũng không thể đột phá đến cảnh giới Hóa Thần.

Nói đến đây, Ma La công tử dừng một chút, sau đó tiếp tục mở miệng.

“Một trăm cái mộ thước, cũng không ai biết là xuất hiện như thế nào, hơn nữa thời gian xuất hiện cũng không giống nhau. Bất quá chỉ cần có được trong một trăm cái mộ thước kia, thì

sẽ có tư cách tiến vào cấm thần uyên. Chỉ cần tại thời điểm cuối năm, cầm mộ thực, tự nhiên sẽ bị hấp thu vào trong cấm thần uyên.”

Nói xong những lời này, Ma La công tử liền ngậm miệng không nói nữa, chỉ thản nhiên nhìn Triệu Vô Tà. Yên lặng chờ Triệu Vô Tà nói, chính là phần khí độ này, cũng làm cho tu sĩ sáu nhà kính nể không thôi. Chẳng qua lúc này, bọn họ cũng không có rảnh rỗi như vậy, trong lòng bọn họ lúc này hoàn toàn chấn động.

Hóa Thân Đạo Quân của Mộ Thực cầm Thần Uyên.

Truyền thuyết xưa nay chưa từng nghe qua bỗng nhiên xuất hiện trong tai bọn họ, từ miệng Ma La công tử kia nói ra, đều là tồn tại bí mật viễn cổ. Trước đây cũng chỉ có một số đệ tử đại thế lực hoặc cường giả Nguyên Anh như vậy mới có thể biết được, nhưng không nghĩ tới ngay lúc này lại xuất hiện trong lỗ tai của bọn họ.

Nhưng trong những đệ tử Lục gia này cũng có người thông minh, nghĩ lại mới biết mấu chốt trong đó, lại liếc mắt nhìn thoáng qua sắc mặt gia chủ nhà mình và lão tổ tông. Trong lòng đều là kêu to không tốt, lục hàn cũng thông suốt hai mấu chốt. Nhìn về phía giáp mặt mắt gạo Thanh Y Công Ngộ tràn ngập lạnh lùng.

Vấn đề trước đó của Triệu Vô Tà là tại sao Ma La công tử lại giúp đỡ Chu gia đối phó với sáu nhà. Lúc này Ma La công tử lại nói ra một đoạn viễn cổ bí mật mặc dù không rõ ràng. Nhưng mà mấu chốt trong đó chỉ cần nghĩ thì đã hiểu rõ, nếu chìa khóa mộ phần kia quan trọng như vậy, lần này Ma La công tử đến tương trợ Chu gia tất nhiên là biết bí thực rồi.

Lại nhìn sắc mặt gia chủ sáu nhà và lão tổ tông của lục gia lập tức biết rằng, chỉ sợ trong một trăm cái mộ thực kia, có một cái ở trong tay lão tổ tông của sáu nhà họ. Đó cũng là mấu chốt để lão tổ tông sáu nhà tấn thăng đến cường giả Hóa Thân đạo quân. Thế nhưng lúc này, lại bị Ma La công tử nói ra toàn bộ. Nếu như trong lòng Triệu Vô Tà nổi lên suy nghĩ, cũng muốn một cái mộ thực kia.

Hắn là lục gia...

” Bí thược mộ mà ngươi nói, chính là cái này...”

Đúng lúc lục gia bao gồm lục gia lão tổ tông Nguyên Anh kỳ kia đang buồn bực, Triệu Vô Tà bỗng nhiên lấy ra một kiện đồ vật. Đồ vật này vừa xuất hiện, gia chủ lục gia tâm tình muốn khóc đều có, đó là may mắn rồi., Triệu Vô Tà thật sự đáng sợ đến mức nào. Chỉ sợ ngay cả bản thân Triệu Vô Tà cũng không biết, hành vi của hắn đối với toàn bộ tu sĩ ở sáu nhà đã gieo xuống Ma Trần Đoàn tất báo., Hung ác hơn ma đầu rất nhiều. Tu vi mạnh mẽ, bản lĩnh tính toán lại càng khiến người ta sinh lòng sợ hãi, nhân vật như vậy. Cho dù những đại môn phái kia cũng không muốn trêu chọc vào, thực lực lục gia hắn không tồi. Nhưng vẫn không thể đánh đồng với những đại môn phái mạnh nhất trên Thiên Vân đại lục.

Nếu Triệu Vô Tà thật sự đòi lại chìa khóa mộ của lão tổ tông sáu nhà thì lão tổ tông của sáu nhà cho dù không cam lòng thì chỉ sợ cũng phải giao ra. Nhưng lúc này lại không cần. Bởi vì lúc này trong lòng bàn tay của Triệu Vô Tà, một thứ đang lẳng lẳng nằm ở nơi đó.

“Đây, là mộ thược “

Sắc mặt Ma La công tử rốt cuộc cũng biến đổi, Triệu Vô Tà lấy ra một món đồ, trên mặt hắn bỗng nhiên biến đổi. Không dám tin vào vật trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà kia, sâu trong ánh mắt hiện lên một chút tham lam. Bất quá sau một khắc liền tiêu tán, giờ phút này hắn rất rõ ràng. Người đứng trước mặt hắn là nhân vật nào.

Mặc dù tu vi của Triệu Vô Tà không bằng sư tôn Ma La Ma Ma Đế của hắn nhưng bàn về mức độ đáng sợ thì Triệu Vô Tà càng thắng. Cho nên mặc kệ như thế nào, Ma La công tử cũng sẽ không đắc tội với Triệu Vô Tà, ít nhất là trước khi có đủ hấp dẫn. Mặc dù mộ thược đối với hắn mà nói rất quan trọng, nhưng cũng không quan trọng đến mức vì một cái bí thược mà đắc tội với Triệu Vô Tà.

Đồ mộ thược ở trên Thiên Vân Đại Lục, có trọn vẹn một trăm cái, cái này của sáu nhà hắn không chiếm được. Nhưng lấy

thân phận đệ tử Ma La Ma Đế đại đệ tử của hắn, hơn nữa sắp tấn thăng lên Nguyên Anh kỳ tu vi, muốn có được một món mộ thực cũng không tính là chuyện khó khăn.

Đại lục Thiên Vân này, có không ít người đều là may mắn, có thể kiếm được một ít bảo vật giá trị rất lớn. Nhưng vận khí thì vận khí, cũng không phải ai cũng có khả năng bảo trụ thứ mình có được. Ví dụ như Hoàng Vân Môn kia, lúc trước chiếm được mộ thực, nhưng lại vô tình để lộ tin tức.

Bị Thần Tiêu đạo tông cùng Thiên Lang điện và Thiên Lang điện đồng thời nhận được tin tức, nhưng Thiên Lang điện hạ còn nhanh hơn trực tiếp phái ra hộ pháp tiêu diệt cả Hoàng Vân môn trên dưới, sau đó đoạt được phần mộ thực, Thần Tiêu đạo tông đành phải ở nửa đường phục giết hộ pháp sói xám của Thiên Lang điện. Chẳng qua không nghĩ tới lại bị Triệu Vô Tà chiếm tiện nghi, tuy khi đó thực lực Triệu Vô Tà cũng không tốt. Nhưng tên Triệu Vô Tà này lại rất âm hiểm.

Biết được che dấu, cho dù có được phần mộ thực cũng không ai biết rõ. Còn có đại chiến giữa Thần Tiêu đạo tông và Thiên Lang điện. Cũng bởi vì đại chiến lần này, mà Triệu Vô Tà mượn yểm hộ đại quân yêu thú, tàn sát tu sĩ khắp nơi thống trị của Thần Tiêu đạo tông. Uy năng của Nhân Trùng Kiếm cũng vì vậy mà tăng vọt. Đến bây giờ, tu vi của Triệu Vô Tà đã tăng vọt đến mức như vậy.

Chỉ cần Triệu Vô Tà nghĩ, thậm chí hiện tại hắn có thể tự lập môn hộ. Trở thành tồn tại cấp bá chủ một phương. Bằng tu vi và thủ đoạn của hắn, tất cả thế lực môn phái đều rất sáng suốt lựa chọn giao hảo với hắn, mà không phải đắc tội hắn. Nhưng lúc này Triệu Vô Tà lại không có suy nghĩ này, hắn hiện tại chỉ muốn để Vạn Độc cốc phiên luyện chế thành công.

“Rất tốt người đi thôi.”

Triệu Vô Tà thần nhiên nói, sau khi nói xong cũng không nhìn Ma La công tử nữa, quay đầu lại hướng lão tổ tông của sáu nhà. Thần sắc trên mặt Ma La công tử không thay đổi chút nào, chỉ là trên người bắt đầu chớp động hào quang, thân hình muốn hóa thành độn quang rời khỏi. Một đám tu sĩ áo đen phía sau hắn cũng vậy, mặt không biểu tình muốn rời khỏi miện.

Trong ma đạo, nắm tay người nào lớn thì người đó là chân lý. Kẻ yếu trước giờ đều phải phục tùng cường giả, tuy rằng thái độ của Triệu Vô Tà một chút cũng không tốt, có thể nói là có chút ý sĩ nhục. Nhưng Ma La công tử một chút bất mãn cũng không có, cho dù có, giờ phút này cũng không thể hiện ra.

Nếu ma La công tử thật sự bất mãn đối với Triệu Vô Tà, cũng phải chờ thực lực của hắn đạt tới cùng cấp bậc với Triệu Vô Tà, thậm chí cao hơn mới có thể biểu lộ ra, nếu không sẽ chỉ vô duyên vô cớ trêu chọc phải sát thủ của Triệu Vô Tà. Lúc này Triệu Vô Tà muốn bóp chết tu sĩ cấp độ Ma La công tử, mặc dù không phải rất dễ dàng nhưng cũng không phải quá khó.

Bất quá sau khi Triệu Vô Tà mở miệng, đáy lòng Ma La công tử cũng đã ổn định lại, đang muốn rời đi. Nhưng lúc này, thanh âm Triệu Vô Tà lại vang lên. Làm cho thân hình hắn vừa định bỏ chạy lập tức dừng lại, quay đầu đối diện cùng Triệu Vô Tà.

“Chờ một chút.”

Chính là hai chữ này. Khiến thân hình của Ma La công tử ngừng lại, nhưng câu nói tiếp theo của Triệu Vô Tà lại không hỏi gì về chuyện liên quan tới mộ thục. Mà là nói ra một số lời rất kì quái. Ít nhất vào lúc này nói ra, hoàn toàn không khác gì chuyện người sinh ra trước đây, không theo lối cũ.

“Chân nhân không biết còn chuyện gì?”

Ma La công tử trong lòng bất đắc dĩ, bất quá hắn đã liệt Triệu Vô Tà vào hàng ngũ cường giả tuyệt thế của Thiên Vân đại lục, cung kính như vậy nhưng cũng không thể nói gì hơn.

“Sư tôn Ma La Ma Đế của ngươi là một trong sáu đại Ma Đế. Vậy ngươi cũng nhất định nhận thức bà nương Vong Tình Ma Đế kia, ngươi thay ta chuyển cáo một tiếng. Nói về tiểu tử năm đó xâm nhập vào Vong Tình Động Thiên của bà ta, bị ông ta ném vào Thâm Uyên, lập tức sẽ đi tìm bà ta. Để báo ân huệ năm đó, hiện tại, ngươi có thể đi rồi.”

Ma La công tử tự nghĩ công phu trấn tĩnh của mình không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh được, nhưng lúc này hắn đối mặt với Triệu Vô Tà lại nhiều lần sợ hãi thất sắc. Không phải

công phu trấn tĩnh của hắc ta lui bước mà là mỗi lần Triệu Vô Tà nói ra đều khiến người ta kinh ngạc khó hiểu. Không ai ngờ thanh niên đáng sợ trước mắt này lại từng gặp Vong Tình Ma Đế.

Nhưng chân chính làm cho Ma La công tử kinh ngạc chính là ý trong lời nói của Triệu Vô Tà. Nhị tà nói năm đó hắc tử từng xông vào Vong Tình Động Thiên, còn bị Vong Tình Ma Đế ném bảy lạy Hóa Tình Thâm Uyên. Nghe giọng điệu này, nói cách khác Triệu Vô Tà năm đó tu vi không cao. Nếu không cũng sẽ không dễ dàng bị Vong Tình Ma Đế bắt sau đó ném vào trong Vong Tình động thiên.

Thế nhưng mới qua bao nhiêu năm, Triệu Vô Tà bây giờ đã là tồn tại đáng sợ như vậy. Ma La công tử tuy không biết chiến lực chân chính của Triệu Vô Tà, nhưng ít ra cũng là tồn tại tương tự như Vong Tình Ma Đế.

Cường ép đè xuống khiếp sợ trong lòng, thân hình Ma La công tử chuyển qua, không hề do dự. Hóa thành một đạo độn quang gột rửa hắc quang biến mất cuối chân trời, ở phía sau hắc tử, một mảng lớn hắc quang chăm chú đuổi theo. Cũng biến mất ở chân trời, lần này Triệu Vô Tà cũng không mở miệng nói bọn họ lưu lại.

Trên mặt cười nhạt, bỗng nhiên quay đầu nói với lão tổ tông sáu nhà kia: “Lục đạo hữu, vô tà bỗng nhiên nhớ tới còn có chút việc vặt quán thân. Lại không tiện đi quấy rầy. Vậy liền cáo từ.”

Triệu Vô Tà nói đi là đi, không chút do dự, trực tiếp hóa thành một đạo huyết ảnh, vắn vẹo trong không trung, kéo dài ra., Ngay lập tức biến mất ở cửa không gian, trong thành Hoàng Kim của Chu gia ngày xưa, giờ phút này lại có một đoàn sáu tu sĩ. Triệu Vô Tà tạo thành tất cả những chuyện này đều đã biến mất, không phải thuận di, nhưng vào lúc này, độn quang cùng thuận di của hắc tử cũng không kém là bao, chớp mắt cũng đã bay vút qua vạn dặm. Hướng tới nơi xa xa mà đi.

“Thiếu tông chủ, cấm chế kia xem ra chính là cấm chế thượng cổ. Không biết tông chủ có thể ban cho ta phương pháp phá cấm không.”

Vẫn như cũ ở sâu trong mây trắng, một cái bóng màu đen vô cùng to lớn xuyên thẳng qua, hướng vạn dặm mà đi. Ở trên lưng bóng đen kia, một đám tu sĩ như chúng tinh vây một thanh niên tu sĩ tướng mạo thô to mở rộng ở giữa, lúc này trong tay thanh niên này đang chơi đùa cái vòng kim quang lóng lánh này.

Ngự Thú Tông, đại lục Thiên Vân Ngoại trừ một ít cường giả. Có thể điều khiển Ma Long yêu thú cuồng bạo như vậy đến thay đi bộ cũng chỉ có một chỗ tu sĩ. Đó chính là Ngự Thú Tông, một trong thập đại môn phái của Tiên đạo., Cũng chỉ có môn phái này mới có thể điều khiển Ma Long loại yêu thú này thay cho đi bộ, mà lúc này ở trong tay thanh niên kia kim quang lập lòe. Chính là vây khốn Ma Long một tia hồn phách ngự thú vòng, chỉ cần có Ngự Thú Quyền kia, cả đời Ma Long cũng không kháng cự được chủ nhân của Ngự Thú Quyền.

Cũng chính là thanh niên diện mạo thô lỗ đang mở rộng của thiếu tông chủ Ngự Thú Tông, nhận được tin của thủ hạ tu sĩ. Lúc này đang muốn hướng tới ngọn núi cao cách xa vạn dặm, mục đích chính là cái chìa khóa mộ.

Cũng giống như Ma La công tử, tu vi của hắn cũng là Kết Đan Đại viên mãn, chỉ cần bước thêm một bước nữa có thể trở thành cường giả Nguyên Anh. Thành tựu Nguyên Anh, tự nhiên cũng có tư cách đi tới Cẩm Thần Uyên kia. Xem xem có thể đạt được cảnh giới trong truyền thuyết kia, Hóa Thần đạo quân hay không. Cho nên thiếu tông chủ Ngự Thú Tông mới bức thiết muốn có được một phần mộ thực.

Không chỉ là Ngự Thú tông, thập đại môn phái của Tiên đạo. Cuối cùng rồi rắc chia sẻ hai bên.

Ở trong thế hệ trẻ tuổi, không ít đều đã là cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, suy nghĩ cũng đều giống nhau. Đó là đoạt được mộ thực. Sau đó tiến vào bên trong Cẩm Thần Uyên thử vận khí, có lẽ thật sự có thể tấn thăng đến Hóa Thần Đạo Quân cũng chưa chắc.

Cũng vào lúc này, vị Thiếu tông chủ Ngự Thú Tông kia không biết, ở phía sau bọn họ. Một đám người đang ở rất xa đi theo

bọn họ, bất quá thân phận đám người này không giống lắm, ở chỗ sâu trong mây trắng. Một cỗ xa giá cực kỳ xinh đẹp chậm rãi đi về phía trước, kéo xe chính là hai phi cầm cực kỳ xinh đẹp đang chậm rãi đi về phía trước.

Hương phong lan tràn, mùi thơm như nước, làm cho người ta ngửi thấy giống như một dòng nước trong suốt thấm vào lục phủ ngũ tạng. Thoải mái, bên trong xa giá một bóng hình xinh đẹp mơ hồ. Mặc dù chỉ có hình dáng, nhưng đã như tiên tử từ trên chín tầng trời hạ phàm. Nếu là phàm nhân, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái xa giá này, chỉ sợ sẽ thấy bóng hình xinh đẹp trong xa giá kia một cái liền ba đan không biết vị thịt.

Cho dù là tu sĩ trên Thiên Vân đại lục, cũng rất ít tu sĩ có thể miễn cho khí tức của người trong xe ngựa, không biết tuần ngàn trẻ tuổi muốn trở thành bạn hữu của chủ nhân xa giá, cũng chính bởi như thế, chủ nhân xa giá này cùng với một người khác trở thành hai nữ tử được hoan nghênh nhất trên Thiên Vân đại lục.

Hương phong tuy tốt, nhưng xung quanh xa giá lại có một đám tu sĩ. Mỗi một tu sĩ đều có dáng người uyển chuyển, khí tức trên người cũng tràn ngập mê hoặc, nhưng lại có khí tức băng lãnh vô tận bên trong mê hoặc. Nói cho cùng thì vẫn là lạnh như băng, đám nữ tu này ai cũng là tuyệt sắc nhân gian, nếu là ở thế tục.

Mỗi một người đều có thể khiến cho những đế hoàng nhân gian điên cuồng tranh đoạt hồng nhan. Đáng tiếc là, những nữ tu này ở tu chân giới, hơn nữa khí tức băng lãnh trên người bọn họ, tuyệt đối có thể khiến cho toàn bộ nam tu muốn tránh lui ba xá. Khí tức đó không chỉ lạnh như băng, mà còn là tuyệt tình, vô cùng tuyệt tình.

Nếu không nhìn trên người các nàng còn có khí tức sinh linh, chỉ sợ bất cứ ai cũng sẽ cho rằng chúng nữ tu này là nữ tiên trên cửu thiên, không giống người thường khói lửa. Nghiệp đã quên vạn tượng hồng trần cuộn cuộn, không hiểu yêu tình cửu thể gian, đã là người vong tình.

Nhóm nữ tu này cũng chỉ có người trong xa giá kia, làm cho người ta yêu thương không thôi. Lại không đành lòng khinh

nhòn, xa giá mỹ lệ đến cực điểm kia vô thanh vô tức tiến lên phía trước, một chút thanh âm cùng khí tức cũng không có. Cũng không trách được đám người Ngự Thú Tông phía trước không có hiện thân, hai đám người thoáng cái liền xuyên qua vạn dặm cự ly.

Lúc này ở phía trước, xuất hiện một ngọn núi cao. Tựa như cột trụ trời, đứng vững giữa thiên địa. Uy nghiêm hùng vĩ. Dãy núi này dù đặt trong mười vạn ngọn núi cũng có thể coi là núi cao, nhưng cũng chính là danh hiệu Thiên Trụ sơn. Núi này được gọi là Thiên Trụ sơn, tồn tại trong phạm vi mười vạn dặm, thậm chí là trong mấy trăm ngàn dặm, đều là ngọn núi cao nhất.

Bất quá núi này tuy cao nhưng lại không có bao nhiêu thiên địa linh khí. Là ở trên ngọn núi này cũng không có tu sĩ môn phái. Chỉ có ở chân núi có một quốc gia lúc trước từng làm cung phụng Đại Phong quốc còn lớn hơn mấy lần. Quốc gia tên là Thiên Trụ Quốc, dựa vào núi ăn núi, dựa vào nước ăn sông. Đây là triết lý thế tục. Kỳ thật đặt ở tu chân giới càng thêm thích hợp, môn phái tu sĩ không phải dựa vào thiên địa linh khí giữa sơn thủy.

Nơi đó linh khí nồng đậm, sẽ có tu sĩ có môn phái nhỏ chiếm cứ. Linh khí càng sung túc, tranh đoạt càng kịch liệt, cuối cùng thế lực chiếm cứ nơi đó càng mạnh. Chỉ là trên Thiên Trụ sơn thật sự không có bao nhiêu linh khí, cho nên mới có quốc gia phàm nhân tồn tại.

Đám người Ngự Thú Tông, lúc này đang ngồi ngay ngắn ở phía sau lưng của Ma Long, đang lơ lửng trên bầu trời Thiên Trụ Quốc. Chỉ là ở trên bụng núi, Thiên Trụ Sơn này cao vô cùng, giống như một chiếc khăn cắm sâu vào trong mây, cho nên đám tu sĩ mười người của Ngự Thú Tông tuy rằng giáp thẳm tâm kiên kỳ đang trôi nổi ở nơi đó, nhưng dưới núi lại không có phàm nhân phát hiện.

“Tiểu Thiếu tử, chính là nơi này vật nọ, ở trong lòng núi, bất quá bị một cái cấm chế cường đại phong tỏa, muốn lấy ra liền phải đánh vỡ cái cấm chế kia.

Vẫn là cái tên tu sĩ nịnh nọt kia, nói với thanh niên đang ngồi xếp bằng ở chính giữa. Sắc mặt thiếu tông chủ Ngự Thú Tông mở rộng, một bên vươn người đứng dậy, một bên phát ra tiếng cười cuồng ngạo.

“Hong Trần tiên tử, đi theo tại hạ lâu như thế, biết hay không nên hiện thân. Chẳng lẽ tại hạ còn muốn đích thân động thủ mời người ra hay sao”.

Lời này nói ra, cho dù là tu sĩ Ngự Thú tông giống hần, sắc mặt cũng đều có chút quái dị. Bất quá vẫn có chút kinh ngạc, không nghĩ tới mình lại bị người ta theo dõi lâu như thế, nếu không phải thiếu tông chủ hiện thân.

Phần đông tu sĩ chỉ cần nghĩ đến hậu quả kia, trong lòng liền sợ hãi, trên mặt cũng xuất hiện vẻ giận dữ, nhìn sâu trong mây mù trắng xóa phía sau mình.

“Boong boong boong “

Hai tiếng phi cầm kêu to thanh thúy đến cực điểm vang lên giữa không trung, một cỗ xe ngựa mỹ lệ đến cực điểm chậm rãi từ chỗ sâu trong mây trắng xuất hiện trước mặt mọi người Ngự Thú Tông. Vừa xuất hiện, một cỗ khí tức băng lãnh đến cực điểm liền truyền tới, làm cho trong lòng mọi người Ngự Thú Tông đều run lên.

Cái cảm giác rét lạnh này không phải loại nhiệt độ rét lạnh, mà là khí tức, tựa như một đám nữ tu trước mặt là từng tảng đá. Không có cảm xúc nhân loại, nhưng các nàng lại là mỹ lệ như vậy, mỗi một nàng đều là nhân gian tuyệt sắc, cũng mang theo khí tức của sinh linh, nhưng mà không biết tại sao, các nàng ở nơi này.

Đám người Ngự Thú Tông lại không cảm giác được chút cảm xúc nào của các nàng, quả thực là khủng bố đến cực điểm. Vong tình vô tình, nhưng cũng giống như vậy mà thôi.

“Hừ một đám cái xác không hồn”

Vị Thiếu tông chủ Ngự Thú Tông này chỉ sợ là người duy nhất không bị các nàng ảnh hưởng, không phải là vì tu vi của hần mà là tâm cảnh. Sau khi hần mở miệng, người trong xa giá cuối cùng cũng mở miệng.

Miệng đàn chậm rãi mở ra, phun ra mùi thơm giống như thoang thoảng trên chín tầng trời, chỉ cần là người, người được khí tức này, đều sẽ như si như say không thể tự thoát ra được. Nhưng khí tức này lại bị màn che của xa giá chiếu xuống chặn lại, không có một tia vọng động nào truyền ra bên ngoài.

Có thể người thấy khí tức này, cũng chỉ có nữ tử không nên tồn tại ở nhân gian kia mà thôi.

“Nghe đồn thiếu tông chủ Ngự Thú Tông. Mấy chục năm đã thăng cấp tới Kết Đan Đại viên mãn, chính là tông chủ đời tiếp theo hiển linh trấn tông của Ngự Thú Tông. Túc Tâm Ngự Thú, những ngoại vật khác đều không để ý tới. Ngay cả Hồng Trần có phong thái Bồ Liễu cũng không để vào mắt, lần này mới thấy còn nhiều hơn cả đồn đãi. Hồng Trần bội phục.”

Giống như tiên âm bình thường, trên thế gian này, chỉ sợ ai nghe được âm thanh này, cũng sẽ không sinh ra cảm giác chán ghét. Chỉ là đáy lòng dâng lên sự yêu thương vô hạn, nguyện ý làm bất cứ điều gì vì chủ nhân của âm thanh kia, thậm chí ngay cả chết cũng nguyện ý.

Vong Tình quên đi hồng trần cũng phải tiên tiến vào hồng trần, đặt toàn bộ dự hoặc trong hồng trần cuộn cuộn kia lên mình, cuối cùng bỏ qua. Mới được giải thoát, mới là vong tình chân chính. Quên đi tất cả, gút mắc nhiều loại, đều trong một ý niệm đó, nhưng quên sạch sẽ.

“Hồng Trần tiên tử cũng không cần phải nói nhiều. Cái chìa khóa mộ phần ở trong lòng núi kia chính là của Ngự Thú tông ta, ai muốn nhúng chàm thì phải làm địch nhân của ta. Hồng Trần tiên tử nếu cũng muốn thì tại hạ đánh bại tại hạ ngay tại đây. Tại hạ liền chấp tay nhường lại phần mộ thược. Nếu không, xin mời trở về.”

Vị Thiếu tông chủ Ngự Thú Tông này, thật đúng là giống như trong truyền thuyết. Ngoại trừ ngự thú, vị Thiếu tông chủ này cái gì cũng không quan tâm, những thứ còn lại, đối với hắn mà nói, một mực cũng không đáng nhắc tới. Ngay cả lúc này, ở trước mặt hắn, có bao nhiêu tuần niên tuần ngàn trẻ tuổi điên cuồng của Thiên Vân Đại Lục.

Đối với hắn mà nói, cũng chỉ là một cái túi da mà thôi, không đáng để vào mắt. Tâm cảnh lần này, chỉ sợ tại Tiên Ma lưỡng đạo, cũng chỉ có những cường giả cấp đó có được. Cũng khó trách, vị Thiếu tông chủ này, trong vòng mấy chục năm có thể tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn. Nếu đổi lại là những người khác, cho dù là Ngự Thú Tông toàn lực bồi dưỡng, chỉ sợ cũng là không thể.

“Ai”

Một tiếng thở dài đột nhiên từ xa giá truyền đến, một tiếng thở dài vang lên, ở phía sau thiếu tông chủ, những tu sĩ khác của Ngự Thú Tông, toàn bộ đều run lên đáy lòng, trong đầu đều dâng lên một ý niệm không thể áp chế. Đó chính là đi bảo hộ cô gái trong xa giá kia, lại bảo hộ thế gian này vẹn vẹn chỉ có một cô gái.

Không thể để bất luận kẻ nào làm tổn thương một cọng lông của cô gái này. Chỉ một tiếng thở dài, các tu sĩ còn lại của Ngự Thú Tông đều chảy nước mắt. Trên mặt cũng hiện lên vẻ ửng hồng, hai mắt nhìn chăm chăm vào thiếu tông chủ nhà mình, muốn phun ra lửa. Dường như mỗi người đều hận không thể xé xác thiếu tông chủ của họ thành mảnh nhỏ, một màn này làm thanh niên có tướng mạo thô to kia nổi giận nhất thời.

“Hừ, tỉnh lại cho ta, một đám phế vật vô dụng gầm rú vô dụng.

Một tiếng rống to giống như của cự thú thời viễn cổ, đột nhiên vang vọng trong không trung, từng tầng âm ba mắt thường có thể thấy được tản ra tứ phía, thoáng cái toàn bộ đánh vào trong đầu những tu sĩ Ngự Thú Tông kia.

Thật xin lỗi, còn thiếu một chút xú, lần sau bù vào.

Chương thứ hai trăm sáu mươi bảy.

Từng cái chuông đồng vang lên chấn động, từng con cự thú viễn cổ điên cuồng gào thét, sóng âm tản ra toàn bộ đánh vào trong đầu những đệ tử Ngự Thú tông khác. Dưới thân thể những đệ tử này, Ma Long nghe được những âm thanh này, thân thể lập tức chấn động. Ngay cả nó cũng cảm thấy không khỏe, trong cơ thể truyền đến cảm giác chấn động.

“Ăn, hô,....

Đông đảo đệ tử Ngự Thú Tông lập tức giật mình tỉnh lại, mỗi người đều như vừa tỉnh mộng. Toàn thân mồ hôi đầm đìa, tựa như vừa mới trải qua một giấc mộng rung động đến cực điểm, trên mặt thậm chí còn mang theo dư vị. Bất quá sau khi nhìn thấy sắc mặt thanh niên có diện mạo thô to trước mắt họ, rốt cuộc bọn họ cũng nhớ tới tình huống lúc này.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt xấu hổ, không dám đối mặt với thiếu tông chủ nhà mình. Ngay cả tên tu sĩ nịnh nọt kia, giờ phút này cũng nói không ra lời. Nhưng mà, mặc dù như thế, đám người Ngự Thú tông lại đối với bóng hình xinh đẹp trong xa giá kia một chút oán hận cũng không có nổi lên.

Mặc dù bị cự thú của thiếu tông chủ điên cuồng đánh thức, nhưng âm thanh mà người trong xe kia phun ra vẫn khiến bọn họ khó có thể quên. Không hổ là hai nữ tử đẹp nhất Thiên Vân Đại Lục, Hồng Trần tiên tử, quả nhiên là mang muôn vàn mê hoặc trong hồng trần vạn tượng kia đều tụ tập.

Ai nhìn thấy cô gái này, nghe thấy thanh âm của cô gái này cũng khó có thể sinh ra một tia cảm giác chán ghét. Thiếu tông chủ Ngự Thú Tông say mê ngự thú, không nghiêm trọng nữ sắc. Thế nhưng cũng khách khí với Hồng Trần tiên tử một chút, nếu như đổi lại là tu sĩ ma đạo khác dám tại lúc này theo dõi hắn, chỉ sợ với tính tình của hắn, đã sớm đem người theo dõi kia ngay cả cha mẹ đánh cũng không nhận ra, nơi đó còn có thể cùng hắn nói thêm một câu.

Tiên Đạo thập đại môn phái, mặc dù Phạm Thiên Tiên Tông là mạnh nhất, nhưng Ngự Thú Tông cũng là tồn tại đặc thù nhất. Ngự sử vạn thú để cho bản thân sử dụng, tại Ngự Thú Tông có lẽ tùy tiện xuất hiện một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Có thể xuất ra Ngự Thú Quyển, từ bên trong nhảy ra một đầu Yêu thú cấp bậc Kết Đan.

Có thể nói, tu sĩ Ngự Thú Tông rất đặc thù, không thể phán định chiến lược từ bên ngoài. Cho nên mặc kệ là môn phái khác của Tiên Đạo hay là tu sĩ ma đạo, đối với Ngự Thú Tông kia đều là khách khí khí, bất quá thế lực yêu thú mười vạn đại sơn lại không giống nhau, Ngự Thú Tông có thể nói là “khách nhân” mà mười vạn núi lớn không hoan nghênh nhất.

Ngự sử dã thú ngự sử Yêu thú Ngự Thú tông, cùng thế lực Yêu thú, căn bản là tồn tại tử địch không thể điều hòa. Nhưng Ngự Thú Tông có thể tồn tại tại tại tại Thiên Vân đại lục nhiều năm như vậy, bị mười vạn Yêu thú đại sơn nhớ thương nhiều năm, cũng là một trong mười đại môn phái Tiên Đạo.

Cũng chính là như vậy. Lúc này Thiên Ảnh đang ở trong xa giá thủy chung không có động thủ, mặc dù thân phận của hắn một chút cũng không kém so với Thiếu tông chủ Ngự Thú Tông, thậm chí còn cao hơn một chút, nhưng giờ phút này nàng một chút nắm chắc chiến thắng thanh niên trước mắt cũng không có. Thiếu tông chủ của Ngự Thú Tông, không phải là tu sĩ Ngự Thú Tông khác, chỉ riêng công cụ đến thay đi lại đều là một đầu Ma Long, chứ đừng nói đến những loại Ngự Thú Quyển khác trên người hắn.

“Hồng Trần tiên tử, là chiến hay là về, người tự chọn đi. Thiếu tông chủ Ngự Thú Tông cường ép đè nén nộ khí trong lòng, nói với người trong xa giá. Cũng khó trách, thủ hạ dưới tay nàng bị một câu của hắn mê hoặc, thậm chí còn muốn động thủ với thiếu tông chủ là hắn. Nếu như không phải bởi vì thân phận người lái xe kia thật sự quá đặc thù, hơn nữa ở trên Thiên Vân đại lục, không biết bao nhiêu tuần ngàn trẻ tuổi mạnh mẽ muốn lấy lòng người trong xe kia.

Thậm chí trong số đó cũng có không ít cường giả trẻ tuổi, làm cho Thiếu chủ Ngự Thú Tông của hắn cũng phải kiêng kị vạn

phần, hướng chi Hồng Trần tiên tử chính thức có chiến lực mạnh mẽ không biết bao nhiêu lần. Cho nên lúc này hấn mới như thế không kiên nhẫn, trên người khí tức bạo ngược rục rịch.

Giống như thanh âm phát ra từ miệng hấn, cường hoành vô cùng, tựa như cự thú thời viễn cổ, tại trên người hấn hoàn toàn hiển lộ ra. Phía sau hấn, một cỗ khí tức mãnh hậu cũng xuất hiện.

Một thú ảnh to lớn chìm nổi nổi trong cỗ khí tức đó, không ngờ không phải là cự thú Viễn Phong mà là khí tức mạnh mẽ đến cực điểm xen lẫn cùng một chỗ.

“Ầm ầm ầm ầm “

Ở trên không trung, vô số mây trắng bị khí tức lỗ mãng kia đẩy ra, đập vụn. Giống như cự thú viễn cổ sống lại, thanh thế to lớn, thậm chí không thua một chút cường giả Nguyên Anh. Thiếu tông chủ Ngự Thú Tông này, một khi bộc phát ra chiến lực chân chính, chỉ sợ là thế hệ trẻ tuổi ở Thiên Vân đại lục. Không một ai dám không để ở trong lòng, cũng là thiên tài tu sĩ chỉ thiếu chút nữa là có thể tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh.

Lần này vì phần mộ thọc trong lòng núi, thiếu tông chủ Ngự Thú Tông cũng bất chấp tất cả, hướng hồ thân phận cũng chưa chắc sợ thân phận Hồng Trần tiên tử trong xa giá kia. Đứng sau lưng Hồng Trần tiên tử là vị Vong Tình Ma Đế kia, còn có hai vị cường giả Nguyên Anh thần bí đến cực điểm.

Thế nhưng đứng sau lưng vị Thiếu tông chủ này, cũng không phải tầm thường, mà là tuyệt cường giả của Ngự Thú Tông. Ngự Thú Tông cùng Vong Tình Động Thiên chưa chắc là do Ngự Thú Tông hấn thua, cho nên khi thật sự trở mặt, hấn cũng tình nguyện chiến một trận.

Lúc này trong xa giá, trên khuôn mặt tuyệt thế của Hồng Trần tiên tử lộ ra vẻ bất đắc dĩ, quả nhiên là tuyệt sắc chôn nhân gian không nên có. Hồng Trần tiên tử lúc này so với Hồng Trần tiên tử năm xưa mà Triệu Vô Tà chứng kiến lại có điểm

khác biệt rất lớn. Năm xưa Hồng Trần tiên tử chưa từng tu luyện công pháp chân chính của Vong Tình Ma Đế.

Chưa từng đem vạn trượng hồng trần thu hút dụ hoặc tập trung vào một thân, khí tức cũng không giống hiện tại, dụ hoặc chúng sinh. Giữa thiên địa sinh linh, chỉ sợ ít nhiều có thể kháng cự khí tức hồng trần tiên tử lúc này, cái gọi là một nụ cười khuynh nhân thành cũng chỉ là trò cười mà thôi. Nếu là Hồng Trần tiên tử lộ ra tiểu dung, đừng nói là khuynh nhân thành, đó là toàn bộ Thiên Vân đại lục.

Cũng vì thế mà sôi trào, nhưng đáng tiếc, đến bây giờ không ai thấy được khuôn mặt tươi cười của Hồng Trần tiên tử, ngay cả sư tôn của nàng Vong Tình Ma Đế, cũng chưa từng thấy qua khuôn mặt tươi cười của Hồng Trần tiên tử. Chẳng qua vị Ma Đế đã quên mất thiên địa kia, chỉ sợ cũng chẳng để ý. Đã vong tình, tâm tình trong lòng cũng không còn, nơi đó còn quan tâm cái gì.

“Hồng Trần tu luyện là hồng trần, đừng nói là chém giết với thiếu tông chủ, chính là tên Hồng Trần động thủ. Cũng là không thể, nhưng lại làm thiếu tông chủ thất vọng rồi.

Âm thanh mang theo thất vọng từ trong xe chạy ra, đám người Ngự Thú Tông đang tỉnh táo suýt chút nữa đã rơi vào sự hấp dẫn. Nhưng bọn họ lại không thể cảm thấy chán ghét người trong xe được, đây không phải là mị hoặc chi pháp mà là khí tức tự nhiên.

Hồng Trần tiên tử mê hoặc vạn trượng hồng trần quanh người, cho dù không động thủ, mỗi cái nhãn mày mỗi nụ cười cũng có thể lấy đi tính mạng của vô số tu sĩ. Nhưng lúc này hẳn cũng là bất đắc dĩ, ai khiến nàng đụng phải chính là quái thai của Ngự Thú tông. Ngoại trừ Ngự Thú tông ra cũng không thèm để ý đến những sự tình khác, một nhân vật như vậy nàng không thể làm gì được.

“Vậy xin mời tiên tử về nghỉ thức mộ thục trong lòng núi đi, Ngự Thú tông ta nhất định sẽ lấy được.

Trường mạo mở rộng vô cùng, nhưng lúc này nói chuyện lại khách khí đến cực điểm, nhưng mà ý tứ trong lời nói cũng

không lớn.

Cuối cùng rồi rầm chia sẻ sẻ sẻ từng lần một.

Khách khí như vậy, đáng tiếc là, mạng lưới lời của hắn rơi xuống, một cái bóng vụ khí nhàn nhạt đã xuất hiện ở phía trước xa giá. Chính cái bóng vụ khí nhàn nhạt này, vẫn luôn làm cho sắc mặt thiếu tông chủ Ngự Thú Tông vẫn luôn cuồng ngạo, sắc mặt đại biến.

“Mộ thược là của hồng trần.”

Thanh âm nhàn nhạt, tựa như không tồn tại, nhưng lại rất rõ ràng truyền tới trong tai mọi người. Còn có thanh âm này xuất hiện, đoàn sương mù trước xa xa chậm rãi biến hóa ngưng tụ thành hình người. Một bóng người bị sương mù bao vây trong đó, nhìn qua quỷ dị khó giải thích.

“Vụ nô”.

Hai chữ này rõ ràng được phun ra khỏi miệng thiếu tông chủ Ngự Thú Tông, tuy rằng hắn say mê ngự thú, nhưng đối với cường giả Nguyên Anh trên Thiên Vân đại lục này hắn cũng biết không ít, hiện tại hai chữ thốt ra từ miệng hắn chính là một trong những cường giả Nguyên Anh có uy danh thịnh nhất tại Thiên Vân đại lục này.

“Vụ thúc”

Ở bên trong xa giá kia cũng là hai từ, thanh âm này xuất hiện giữa không trung, nhất thời làm cho đông đảo đệ tử Ngự Thú Tông thân hình run rẩy, tiên tử như vậy, thanh âm như vậy căn bản không có khả năng xuất hiện ở nhân gian, cho dù là tu chân giới, cũng không nên xuất hiện.

Nhưng đông đảo đệ tử kia vẫn rất tỉnh táo, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, bởi vì trong bóng người xuất hiện trước xa giá sương mù kia.

Nếu lúc này Triệu Vô Tà ở đây, chỉ sợ hắn ta sẽ không do dự, lập tức ra tay. Sau đó chém giết với bóng người trong sương mù kia, hơn nữa là loại chém giết liều mạng.

Ban đầu khi hắn ở Vong Tình Động Thiên, rơi vào trong tay bà nương Vong Tình Ma Đế kia, thi triển độn pháp bỏ chạy, chính

là bị bóng người sương mù kia bắt về, lúc ấy, hấn một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Cường giả Nguyên Anh của Vong Tình Động Thiên, ngoại trừ Vong Tình Ma Đế kia, bị tất cả tu sĩ biết đến, cũng chỉ có vậy. Bất luận lúc nào cũng bị sương mù bao phủ. Đồn đãi rằng cảnh giới vụ nô này còn cao hơn Vong Tình Ma Đế, thậm chí có thể là cường giả cỡ Ma La Ma Đế., Chỉ là không biết vì sao, cam tâm tình nguyện ở bên người Vong Tình Ma Đế, một mực ở lại mấy trăm năm, thậm chí là ngàn năm, chưa từng thay đổi, chỉ cần ai hơi bất kính với Vong Tình Ma Đế, hấn lập tức sẽ ra tay diệt sát.

Hung danh của Vong Tình Ma Đế là thịnh, nhưng trong đó hơn phân nửa là do Vụ Nô ban tặng, không có thủ đoạn tàn nhẫn như Vụ Nô. Người kiêng kỵ Vong Tình Ma Đế chỉ sợ sẽ không có nhiều như vậy. Ma đạo lục đại Ma Đế, bởi vì sự tồn tại của Vụ Nô, Vong Tình Ma Đế cũng là tồn tại khó chơi đến cực điểm.

Thế nhưng hiện tại, Vụ Nô vẫn luôn luôn không rời khỏi phạm vi bên phải của Vong Tình Ma Đế vậy mà lại xuất hiện ở đây. Thiếu tông chủ của Ngự Thú Tông, thân phận này ở Thiên Vân Đại Lục xem như hiển hách đến cực điểm, nhưng là lưu luyến. Trước mặt làn sương mù kia, có lẽ chỉ có tông chủ Ngự Thú Tông mới có thể tâm bình khí hòa như trước nói chuyện.

“Đường đường là cường giả Nguyên Anh kỳ, chẳng lẽ lại muốn khi nhục vẫn bối...”

Có thể trở thành Thiếu tông chủ Ngự Thú Tông, ngoại trừ lúc hấn tấn chức tới Kết Đan kỳ, hiển linh trấn tông chi bảo của Ngự Thú Tông đã đem hấn xác định là tông chủ đời tiếp theo ra, hấn cũng là một nhân vật thiên tài, tuy nói là say mê ngự thú, nhưng tâm trí lại thông suốt. Đối mặt với cường giả Nguyên Anh như Vụ Nô, trên mặt vẫn là vẻ trấn tĩnh vô cùng.

Nếu là cường giả Nguyên Anh bình thường, bị hấn nói như vậy, sợ là sẽ không ra tay đối với hấn. Cái Bí thực mộ trong lòng núi kia cũng chỉ là Ngự Thú Tông, nhưng đáng tiếc là, cũng có thể nói là đáng thương. Bên trong một đám sương mù, không phải cường giả Nguyên Anh bình thường, mà là Vụ Nô.

Nếu bàn về thần bí thì Vụ Nô cũng là cường giả Nguyên Anh thần bí nhất ở Thiên Vân Đại Lục này rồi. Vụ Nô thành danh đã mấy trăm năm, thế nhưng đến bây giờ, cả Thiên Vân Đại Lục không ai có thể nhìn thấy chân diện mục vụ nô cả. Cũng chỉ biết đó là một nam tu sĩ mập mạp, là tuấn hay xấu mà thôi. Không ai biết rõ, tính tình Vụ Nô cũng rất thần bí, có điều ở Thiên Vân Đại Lục này.

Muốn thay đổi tâm ý vụ nô cũng chỉ có một người là được, nhưng người này tuyệt đối không phải Thiếu tông chủ của Ngự Thú Tông. Giờ phút này thiếu tông chủ dùng ngôn ngữ đe chèn ép vụ nô cũng chỉ là uổng phí mà thôi.

“Àm âm âm ù ù.

thần thờ lưới quan rộng lớn

Căn bản không đợi đám người Ngự Thú Tông kịp phản ứng, đoàn sương mù kia cuộn cuộn lên, một bàn tay to khác hoàn toàn do một khí tạo thành xuất hiện tại khoảng không phía trên Thiên Trụ Sơn, sau một tiếng nổ vang, ngày đó liền nổ tung một cái động lớn, lộ ra cảnh tượng trong lòng núi, bàn tay to tạo thành sương mù kia không dừng lại chút nào, tay không chop tới cắm chế lộ ra trong lòng núi.

Một đoàn ánh sáng màu xanh lập tức sáng lên, giống như khí tức trong thời viễn cổ, từ trong ánh sáng màu xanh đen hiển lộ ra. Dĩ nhiên đem bàn tay lớn kia chặn lại, một bàn tay lớn cùng hào quang ở trên trời cao quần lấy nhau, không phân thắng bại. Nhưng mà mọi người đều không biết, lúc này tại chân núi Thiên Trụ Sơn sinh ra cái gì, bất quá nghĩ đến cho dù bọn họ biết, chỉ sợ cũng sẽ không để ý chút nào.

Lòng núi bị bàn tay khổng lồ kia đập vỡ, tất nhiên phía trên Thiên Trụ sơn động tĩnh giống như trời long đất lở, vô số núi đá cực lớn từ Thiên Trụ sơn lăn xuống, lăn lộn vào trong Thiên Trụ quốc.

Thiên Trụ quốc phong, có thể tục phạm nhân mấy trăm vạn, nhưng ở dưới vô số núi đá vô cùng lớn kia.

Cũng chỉ chốc lát, đã có mấy chục vạn phạm nhân mất mạng, phạm nhân trong Thiên Trụ quốc đều tưởng là Thiên Thần

giận, dồn dập quỳ trên mặt đất, cầu xin Thiên Thần tha thứ, trong chốc lát lại có mấy vạn người chết. Đáng thương những phạm nhân như sâu kiến này vĩnh viễn sẽ không biết, tất cả bọn họ mất mạng, chỉ là bởi vì một bàn tay lớn mà thôi.

Con sâu cái kiến chính là giun dế, bất luận như thế nào cũng không thể chống lại cường giả. Thậm chí có thể bởi vì nhất cử nhất động của cường giả mà có vô số con kiến đánh mất tính mạng, một lần nữa tiến vào trong luân hồi vô tận kia.

“Oanh “

Cầm chế tản ra quang mang màu xanh đen bỗng nhiên bị đánh mở, trong nháy mắt cầm chế bị phá hủy, bàn tay to hoàn toàn do sương mù tạo thành kia cũng hóa thành từng làn sương mù tiêu tán trong không trung, bất quá sau khi sương mù tiêu tán, một lực hút lẳng không sinh ra trong lòng núi.

“Phù, “

Một khối mộ bia phong cách cổ xưa đến cực điểm, một tia sáng cũng không có, phụ nữ giống như nhật được ở nơi hoang dã nào đó, một khối bia mộ đã thu nhỏ lại không ít chậm rãi từ trong lòng núi bay ra, chậm rãi đi về phía xa giá.

“Mộ thực”

Vật giống như mộ bia từ trong lòng núi bay ra, bay qua bên cạnh thiếu tông chủ Ngự Thú tông. Thế nhưng ngay tại thời điểm thân hình hắn như một tấm lưới muốn động, một luồng áp lực vô cùng lớn từ đỉnh đầu hắn sinh ra. Cùng lúc đó, thân hình của hắn đều ở bốn phương tám hướng, tất cả đều trào đến áp lực vô cùng lớn, giống như vũng bùn, đem hắn giam cầm ở trong hư không, toàn thân đều không thể động đậy.

Không cần nói là động thủ lấy đi cái mộ thực kia, chính là động một chút ngón tay cũng vô cùng khó khăn. Khuôn mặt vừa mở to lập tức đỏ lên, chân nguyên trong cơ thể bùng lên, nhưng bất luận hắn nổi giận như thế nào. Cổ lực giam cầm kia vẫn mạnh mẽ như vậy. Thân hình của hắn hoàn toàn bị giam cầm, không thể động đậy chút nào.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mộ thực chậm rãi bay vào bên trong xa giá, tại mộ thực tiến vào bên trong xa giá, sắc mặt thiếu

tông chủ Ngự Thù Tông đại biến. Về tức giận trong mắt nồng đậm tới cực điểm, hẳn biết rõ, cái mộ thực kia vốn là của hẳn. Giờ phút này đã đổi chủ nhân, hơn nữa vĩnh viễn cũng không có khả năng cầm nó về.

Hắn có thể không quan tâm tới tuyệt sắc của Hồng Trần tiên tử, cũng có thể dựa vào thiên tư của mình để chống cự lại hồng trần dụ hoặc của hồng trần tiên tử. Nhưng lúc này đã vào trong xe ngựa, nếu hẳn muốn cướp lại, thì hòm chợ kia chắc chắn sẽ bị đẩy vào xe. Nếu hẳn thật sự làm như vậy, cho dù có đoạt lại được phần mộ thực, chỉ sợ ngày sau cũng là kết cục thân tử.

Mặc dù hẳn là thiên tài tu sĩ, cũng là thiếu tông chủ Ngự Thù Tông, nhưng cũng không cuồng ngạo đến mức cho rằng mình có thể cuồng ngạo đối kháng với tất cả các tu sĩ trên cả Thiên Vân đại lục. Nếu như thật sự hủy đi xa giá của Hồng Trần tiên tử, thì cũng theo đó mà công kích của vô số tu sĩ. Thậm chí còn có tu sĩ Ngự Thù Tông nhà hẳn, chính là Thiếu tông chủ Ngự Thù Tông cũng không bảo vệ được tính mạng.

Huống chi hiện tại, đoàn sương mù trước khi xa giá quay cuồng kia, mặc dù ngay lúc túp lều tiến vào xa giá. Áp lực toàn thân hẳn toàn bộ đều biến mất không dấu vết, nhưng nếu hẳn có một chút dị động, chỉ sợ kế tiếp sẽ là cảnh tượng hẳn chết đi xuất hiện. Ngay cả ra tay đều không có, vô thanh vô tức giam cầm hẳn, hẳn tự nghĩ chính là tông chủ Ngự Thù Tông cũng chưa chắc có thần thông như vậy.

Mặc dù trong lòng đều không cam lòng, chân nguyên trong cơ thể cũng bùng lên, trong nhẫn trữ vật của hẳn, những ngự thú kia cũng rục rịch. Nhưng ánh mắt của hẳn rơi vào trên vù khí cuộn cuộn, không dám nhúc nhích, trong mắt lộ vẻ giãy dụa.

Thật lâu sau, xa giá kia vẫn còn trên không trung, đoàn sương mù kia vẫn còn tồn tại nơi đó. Nhưng cảnh tượng lại tựa như ngưng trệ, chỉ có Thiếu tông chủ Ngự Thù Tông sắc mặt thay đổi không ngừng. Bất quá cuối cùng hẳn vẫn khẽ thở dài, mang theo thanh âm vô tận không cam lòng vang lên ở không trung.

“Hôm nay tại hạ lĩnh giáo, nhưng mà vụ nô tiên bối. Ngự Thù Tông chúng ta sẽ không từ bỏ ý đồ, hy vọng một ngày nào đó

gặp lại tiền bối hãy đến nghe tiền bối chỉ giáo.”

Con huyết trùng thứ hai trăm sáu mươi tám bản thể.

Âm thanh giống như ngọc châu từ trong xe truyền ra, vang lên từ sâu bên trong mây trắng, đám mây vốn bị quấy tán từ bốn phương tám hướng tràn tới, lại đem hai cỗ xe ngựa mỹ lệ đến cực điểm kia che dấu, theo vân khí vây quanh, đoàn sương mù trước đó cũng chậm rãi tiêu tán.

Vô thanh vô tức, liền giống như lúc đến, xa giá chậm rãi biến mất. Thiếu tông chủ của Ngự Thú Tông cuối cùng vẫn là làm một trận dã tràng. Không dừng lại thua thiệt lớn dưới tay vị tiên tử tuyệt thế kia. Tuy nói đây là vụ nô tiên bồi của Vong Tình Động Thiên, nhưng cũng coi như là trên đầu Hồng Trần tiên tử. Tại Thiên Vân Đại Lục này., Có thể so sánh với Hồng Trần tiên tử, chỉ sợ cũng chỉ có vị thần nữ Thần Miêu Cung thần bí nhất Tiên đạo trong thập đại môn phái kia mới có thể so sánh. Một là tiên tử, một là thần nữ, một tiên một ma. Mặc dù chưa bao giờ gặp mặt, nhưng đã sớm bị lấy ra so sánh.

Sau khi lấy được chìa khóa, Thái Vân tước của Hồng Trần tiên tử đã quay lại, đi về phía Đông Lai quốc. Vong Tình động thiên nằm trong Đông Lai quốc. Nhưng Hồng Trần tiên tử không biết là lúc này có một người đang đi về phía Đông Lai quốc, so với thân phận của Hồng Trần tiên tử cũng không kém chút nào, thậm chí còn cao hơn một chút, đó là Ma La công tử đã trốn thoát khỏi thủ hạ của Triệu Vô Tà.

Một đạo hắc quang xuyên thẳng qua tầng cương phong, sau đạo hắc quang kia là một mảng lớn độn quang đen kịt. Nhanh vô cùng, chỉ nửa nén nhang đã vượt qua khoảng cách mấy vạn dặm. Bất quá di chuyển như vậy nửa tháng sau bọn họ mới đến nơi.

Vô hận là một trong những trưởng lão của Vong Tình Động Thiên, tu vi Kết Đan hậu kỳ, cũng coi là một tu sĩ mạnh mẽ. Người tọa trấn trong cung điện tại Đông Lai, chính là vị trưởng lão này. Vốn đang nhắm mắt tu luyện, nhưng ngay

khoảnh khắc sau nàng đột nhiên mở mắt, một luồng tinh quang sắc bén bắn ra.

Cũng vào lúc này, một giọng nói trong trẻo vang vọng bên tai nàng, rất rõ ràng xuất hiện trong đầu hấn.

“Tại hạ Phó Thanh Y, đến bái kiến Vong Tình sư thúc xin trưởng lão dẫn đường.”

Khi thanh âm rơi xuống, bầu trời phía xa đã bắn ra một mảng lớn hắc quang. Uy thế không lớn, thế nhưng một công tử áo xanh sau khi hắc quang tản ra lại khiến trưởng lão Vô Hận kia không dám chậm trễ. Tuy địa vị của Vong Tình Động Thiên cao thượng, thậm chí có thể nói là đúng, nhưng đối với người vừa tới lại không thể xem thường chút nào.

Phó Thanh Y, ba chữ này đại biểu không phải là tầm thường. Mà là Ma La Động Thiên địa vị cao hơn Vong Tình Động Thiên một chút. Ma La công tử, tu sĩ trẻ tuổi ma đạo là người đứng đầu. Lời đồn đại một ngày nào đó có thể tấn thăng lên cường giả Nguyên Anh.

Vô Hận trưởng lão vội vàng đứng dậy, thân hình cũng lập tức hóa thành hào quang bắn ra ngoài, đình trệ ở không trung. Ánh sáng tản ra. Vô hận trưởng lão cao ngạo là thân hình xuất hiện trước mặt công tử áo xanh kia, Vô Hận trưởng lão này là trưởng lão Vong Tình Động Thiên, tự nhiên cũng là tuyệt sắc nữ tu, thân hình hiển lộ ra kia cũng là tồn tại đủ để hại dân hại nước.

Nhưng lúc này ở trước mặt công tử áo xanh nhỏ bé lại là vô dụng, thiên tài tu sĩ này mặc dù không phải nữ sắc không gần như thiếu tông chủ Ngự Thú Tông nhưng đối với nữ tu Vong Tình Động Thiên cũng không có nửa điểm suy nghĩ, bởi vì nữ tu ở Vong Tình Động Thiên đều là tuyệt tình vong tình công pháp.

Hơn nữa những công pháp kia đều có một điểm giống nhau đó là nếu động tình sẽ đánh mất tất cả tu vi. Ngoài ra tu sĩ hợp thể với Vong Tình Động Thiên cũng sẽ mất đi tu vi. Cứ như vậy, mặc dù mỗi tu sĩ ở Vong Tình Động Thiên đều là tuyệt sắc

nhân gian nhưng không có mấy người dám nghĩ tới chuyện không an phận với bọn họ.

“Tiểu Vô Hận ra mắt Ma La công tử, mời công tử cùng Vô Hận đến.”

Cũng không nói nhảm, biết đại đệ tử Ma La ma này tới tìm Vong Tình Ma Đế, tất nhiên là có tỷ lệ. Vì vậy trực tiếp mang theo Ma La công tử đi về phía Vong Tình Động Ngọc, đoàn người đều hóa thành độn quang đi về phía khu vực đó.

Lúc này trên mặt Ma La công tử đã xuất hiện một tia bất an hiếm thấy, tuy rằng chỉ thoáng qua nhưng vẫn xuất hiện. Trong đầu hắn không biết tại sao đột nhiên xuất hiện câu nói mà Triệu Vô Tà đã từng nói trước khi rời đi.

Trong lòng Ma La công tử Phó Thanh Y bỗng dâng lên cảm giác dị thường quái dị. Sau khi nhìn thấy thủ đoạn khủng bố của Triệu Vô Tà, mặc dù hắn tự cho mình rất cao. Nhưng cũng biết không thể sánh được sát thần hung sát như Triệu Vô Tà, thế nhưng cũng không nghĩ tới Triệu Vô Tà lại có thể dây dưa cùng Vong Tình động thiên.

Ngay khi đám người tới trước cấm chế bên ngoài của Vong Tình Động Thiên, đột nhiên từ phía trên cao bỗng nhiên xuất hiện một cái xa giá, vô thanh vô tức, phảng phất như không tồn tại, nhưng cũng bởi vì buồn bã, hơn nữa bên trong tuôn ra một cỗ khí tức mê hoặc làm cho người ta không cách nào kháng cự, phảng phất như ở bên trong cỗ xe ngựa nho nhỏ, cũng cất giấu rất nhiều thứ hấp dẫn.

“Hong Trần sư muội”

Hai mắt Ma La công tử bỗng nhiên sáng ngời, hắc quang kia bỗng nhiên dừng lại, sau đó tản ra lộ ra thân hình Phó Thanh Y bên trong. Mang theo một tia mừng rỡ nghênh đón, gã là đại đệ tử Ma La Ma Đế, cũng là tu sĩ duy nhất có thể nói chuyện cùng Hồng Trần tiên tử.

Bất quá sau một khắc thân hình của hắn bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt cung kính hướng về phía đoàn sương mù phía trước bỗng nhiên xuất hiện chậm rãi khom người thi lễ một cái, toàn

bộ Vong Tình Động Thiên. Có thể xứng đáng với một lễ này của hấn, cũng chỉ có rải rác hai ba người mà thôi.

“Vụ nô tiên bối”.

Thần sắc cung kính, không hề có ý ngụy trang, thực lực cùng địa vị của vụ nô kia cũng thật có thể đủ để hấn thi lễ. Sương mù trắng xóa quay cuồng vài cái rồi không còn động tĩnh, nhưng coi như đáp lại lễ của Phó Thanh Y. Bị vụ nô cắt ngang, Phó Thanh Y cũng không nói chuyện với Hồng Trần tiên tử, đoàn người liền cùng nhau tiến vào Vong Tình động thiên.

“Vong Tình sư thúc, Triệu Vô Tà muốn chuyển lời cho Thanh Y, Thanh Y vẫn còn chuyện quan trọng trên người nên không quấy rầy sư thúc, lúc này Thanh Y xin cáo từ.

Đem mục đích lần này hoàn thành, vị đại đệ tử Ma La Ma Đế này liền đứng dậy muốn cáo từ. Vốn lần này hấn chỉ muốn chuyển lời của Triệu Vô Tà nói cho Vong Tình Ma Đế mà thôi, về phần cái khác, hấn cũng sẽ không quan tâm. Hiện tại hấn cũng không có tư cách đi quản, lúc này trong lòng hấn cũng cuộn cuộn dâng trào.

Cuối cùng hai mươi hai phần nghiền nát nhau.

.

Toàn bộ đều là vì Triệu Vô Tà mà đến, vốn dĩ Phó Thanh Y đã tu luyện đến Kết Đan đại viên mãn trong tuổi của mình như vậy đã rất hài lòng rồi, huống chi tu vi của hấn cũng sắp đạt tới cảnh giới Nguyên Anh kỳ. Nếu như không phải gặp phải sự hung sát sát thân giết thân cùng yêu nghiệt của Triệu Vô Tà, chỉ sợ tên công tử Ma La này còn có thể tích lũy trăm năm mới đến Qua trì một: Bình chương biểu thị anh, nhưng hiện giờ hấn đã chờ đợi không được nữa rồi.

Triệu Vô Tà ở hoàng kim chi thành, ở Chu gia. Giết chóc tùy ý, luân phiên tính kế, quả thực là cứ như là biến cường giả nguyên anh thành quân cờ vậy. Muốn chơi ở nơi đó, quả thực là vô cùng kinh khủng. Loại thủ bút này hấn chỉ có sư tôn Ma La Đế mới có tư cách như cường giả Ma La Đế, nhưng lúc này, không lâu trước đây còn là một con kiến bé con trúc cơ đã trưởng thành đến tình trạng này.

Hắn muốn trở về Ma La động thiên, phải trong thời gian ngắn nhất thăng cấp tới Nguyên Anh kỳ, không thể đợi thêm trăm năm nữa. Hắn có một dự cảm, thanh niên đem nguyên anh cường giả trở thành quân cờ, nếu qua trăm năm nữa, chỉ sợ thiên hạ muôn dân đều trở thành quân cờ của hắn, tùy hắn điều khiển.

Hơn nữa, trăm năm sau chính là kỳ hạn. Chuyển tu hành cuối cùng của Cẩm Thần Uyên, đại lục Thiên Vân, chẳng qua là trường sinh tiêu dao mà thôi. Đáng tiếc, nếu không vào cảnh giới Hóa Thần, cũng sẽ có đại nạn, không thể trường sinh. Thiên Vân đại lục mỗi vạn năm, sẽ bởi vì vực sâu kia, nhắc lên gió tanh mưa máu khôn cùng.

Nguyên nhân vì chuyện này, chẳng qua chỉ là chìa khóa tiến vào Cẩm Thần Uyên, một trăm chìa khóa mộ mà thôi.

Ngồi ở vị trí chủ nhân, khuôn mặt xinh đẹp đến cực điểm kia giống như đem toàn bộ vùng cực bắc băng hàn khí tức đều tăng ở phía trên, vô cùng băng hàn. Bất luận kẻ nào cũng không thể có một chút cảm tình dao động nào của tuyệt thế nữ tu đứng chung một chỗ, ngoại trừ đám sương mù trắng xóa kia ra.

Không ngừng bị đông kết, lại không ngừng cuộn cuộn giải khai, sau đó tiếp tục bị đóng băng “Mang hồng trần đi Tuyệt Tình Uyên”, kỳ hạn mười năm. Không thành Nguyên Anh, liền “chết ở nơi đó đi.”

Giống như núi băng vạn năm xuất hiện trong đại điện, vậy mà trong đại điện không hề tồn tại chút nhiệt độ nào. Đám sương mù trắng xóa trong nháy mắt đã bị đông cứng, bắt quá ngay sau đó lại bắt đầu quay cuồng. Chỉ là lúc sương mù bắt đầu quay cuồng, nữ tu tuyệt thế kia đã không thấy đâu nữa.

“Ai”

Giống như năm đó ở Thâm Uyên Tuyệt Tình, người có giọng nói mịt mờ kia lại ném Triệu Vô Tà vào trong tuyệt tình thâm uyên, lúc này nghe thấy cũng không có gì khác biệt, Vong Tình Động Thiên chưa chắc đã là nơi vong tình.

“Có lẽ, sắp được giải thoát rồi...”

Mang theo vô tận thanh âm u hàn từ trong sương mù trắng xóa truyền ra, sau đó đoàn sương mù kia liền chậm rãi tiêu tán. Nếu không phải Ma La công tử chuyển cáo một phen, Vong Tình Ma Đế đã quên Triệu Vô Tà là một nhân vật số một. Bất quá bây giờ cũng chưa chắc đã để Triệu Vô Tà vào trong lòng, chỉ là đánh cờ bắt đầu.

Cũng ngay lúc đó, Thiên Vân đại lục bắt đầu lưu chuyển cái tên Triệu Vô Tà này. Tại thời điểm này, thời điểm đại kiếp nạn vạn năm muốn nhắc lên, một nhân vật tuyệt thế hung sát sát thần xuất hiện.

Tất nhiên là sẽ để cho toàn bộ đại lục Thiên Vân biết đến hung danh, ngoại trừ hung danh ra thì hung danh vẫn là hung danh.

Quần áo vải bố, khuôn mặt thanh tú, hai chân trần. Trong tay cầm một thanh trường kiếm huyết hồng che kín hư ảnh huyết trùng, một cây cờ phướn không thường xuất hiện màu xám tro. Những đặc thù này, đều dễ làm người khác chú ý dị thường, nhưng lúc này toàn bộ tu sĩ xuất du thiên vân, không hy vọng nhất chính là người này.

Chu gia, Quy Long tông, Thần Tiêu đạo tông, Tiên Ma lưỡng đạo đều lưu truyền lại hung sát cho người này. Mà đem hung danh của hắn lan truyền triệt để, sống ở sau hoàng kim chi thành Chu gia. Làm gia tộc tàn nhẫn nhất trong ngũ đại gia tộc Ma đạo, ở Tiên, Ma lưỡng đạo đều có danh tiếng lẫy lừng. Nhưng gia tộc này lại cường hoành.

Lại sau khi Triệu Vô Tà tìm tới cửa, trong vòng một đêm đã bị tiêu diệt, coi như vào thời khắc cuối cùng của gia chủ Chu gia tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ cũng vậy. Trong đó có lời đồn là Triệu Vô Tà dùng trận pháp giết sạch Chu gia trên dưới, vậy thì sáu nhà vốn nên là nhân vật chính lại thành người bàng quan.

Chu gia là trò cười nhưng không có ai cười cả. Bởi vì không cần, Chu gia đã biến mất, ở Thiên Vân đại lục, Chu gia đã tồn tại lâu nay, chỉ trong một đêm đã hoàn toàn biến mất.

Kỳ thật hung danh của hai đạo tiên ma cũng không tính là gì, bởi vì có quá nhiều tu sĩ chưa từng gặp, cũng có nhiều tu sĩ

không tin tã. Trong đó có rất nhiều tu sĩ muốn dẫn Triệu Vô Tà xuống dưới chân, sau đó kết thành tu sĩ uy danh của mình, chỉ là hiện tại không ai biết tung tích Triệu Vô Tà là dùng mạng người đi làm mà thôi.

Trong lời đồn đại cũng chưa chắc đã nói ra thân phận hiện tại của Triệu Vô Tà, dưới khu vực thống trị của Thiên Lang điện trong núi mười vạn dặm quanh đây chính là bá chủ chín vạn dặm đêm đen. Nhưng mà những tu sĩ nhân loại kia, đến bây giờ mà dám xông vào mười vạn đại sơn cũng không có bao nhiêu. Huống chi hiện tại, Thiên Lang điện ở Thần Tiêu đạo tông đã chịu chút thiệt thòi nhỏ, đúng là đang tức giận bưng bưng.

Càng không có tu sĩ nào dám đi vào trong mười vạn đại sơn, càng không đề cập tới việc tìm được Triệu Vô Tà, sau đó đánh bại hắn thành tựu uy danh của mình. Về phần mười vạn đại sơn kia, vậy thì không có yêu thú nào dám vào đầm lầy tối om trong chín vạn dặm. Bởi vì chúng đều là tự mình trải qua chỗ khủng bố của Triệu Vô Tà, hơn nữa kể từ khi trở về mười vạn đại sơn, Thiên Lang điện vẫn không có động tĩnh.

Ngay cả một đầu yêu thú cũng chưa từng phải đi chín vạn dặm hắc đàm. Còn nghiêm cấm các yêu thú khác tiến vào trong. Thái độ đó cũng làm cho phần đông thế lực yêu thú nghi hoặc, càng thêm không dám hành động thiếu suy nghĩ, lai lịch Triệu Vô Tà cũng càng thêm thần bí. Nhưng cũng không phải là không có một chút suy đoán, làm cho phần lớn yêu thú thừa nhận chính là do Tử Huyết Hồ lĩnh truyền ra.

Bản thể của Triệu Vô Tà chính là một con hung sát huyết trùng, được nhiễm khí tức hung sát từ thời thượng cổ. Thần thông vô cùng quỷ dị hung thần. Nếu thực sự là như thế, chỉ sợ trong mười vạn ngọn núi lớn này lai lịch sẽ vượt qua Triệu Vô Tà. Cũng không có bao nhiêu người, đương nhiên ngoại trừ yêu thần Thất điện kia thì cũng giống như điện chủ Thiên Lang điện, Khiếu Nguyệt Thiên Lang chỉ còn hai chữ “u Nguyệt”. Lai lịch liền không thua gì Triệu Vô Tà, huống hồ sự mạnh mẽ của những yêu thần điện khác.

“Thôi sư huynh, nghe nói gần đây có không ít môn phái bị hủy diệt, chỉ trong một đêm, toàn bộ môn phái đều bị tàn sát sạch sẽ, cũng không biết là ma đầu ma đạo kia, thế mà lại làm ra chuyện điên cuồng bức này.”

“Sư đệ sư muội không thể nhiều lời, có thể làm ra loại chuyện này tự nhiên là ma đầu hung sát của ma đạo. Nhưng lúc này đã có hơn mười tiên môn liên hợp lại, chắc là vài ngày nữa là có thể bắt được ma đầu rồi. Bất quá sự tình như thế này, chúng ta cũng không thể quản được. Nên nhanh chóng trở về tông môn, bế quan khổ tu đi.”

Hai tu sĩ có tu vi chỉ là Trúc Cơ Hậu Kỳ chậm rãi bay trên không trung, nói thầm một lát rồi không nói gì nữa, bay về một hướng. Chỉ là hai người không biết, sau khi bọn họ rời khỏi, có một đám mây trắng bay ra. Bên trong lộ ra một bóng người, áo vải, hai chân trần, đang trần truồng kêu to.

Nếu hai người nhìn thấy bóng người này, chỉ sợ là sợ tới mức hồn phách sẽ biến mất.

Thứ hai trăm sáu mươi chín, muốn biến thành ngọc cổ trùng...

Thằng nhãi này không tiếp tục tàn sát bừa bãi các gia tộc ma đạo, cũng không trở về mười vạn đại sơn, mà là đến nơi đây. Thế lực tiên đạo bá chiếm địa bàn rộng lớn hơn rất nhiều so với ma đạo, không biết bao nhiêu phúc địa động thiên rơi vào trong tay đông đảo môn phái tiên đạo. Khắp nơi đều là nơi tràn đầy linh khí, quốc gia phạm nhân trong thế lực tiên đạo cũng nhiều hơn rất nhiều so với ma đạo.

Lúc trước khi Triệu Vô Tà đi ra từ mười vạn đại sơn, tuy tu vi của hắn ta chỉ là Kết Đan kỳ nhưng lại liên tục giết chóc. Sau đó lại tính toán rất nhiều, cuối cùng uy lực của nó cũng tăng vọt, không ngờ lại giúp hắn ta tấn cấp lên cảnh giới Nguyên Anh kỳ. Chỉ có điều sát nghiệp mà hắn ta tạo ra thật sự quá nặng., Nếu là ở kiếp trước, đã sớm bị Thiên Khiển Thiên Đạo vô tình kia giáng xuống đánh thành bã vụn, tiêu tán hoàn toàn giữa thiên địa, nhưng ở Thiên Vân đại lục, quả thực chính là không hề cổ kị. Nơi này là phúc địa tiên gia, tự thành một địa., Liên hệ với các môn phái tiên đạo khác cũng không quá chặt chẽ. Nơi đây linh khí nồng đậm, ngọn núi đông đảo, chiếm cứ trên trăm môn phái tiên đạo. Tuy rằng được xưng là hơn trăm môn phái, nghe thế lực cũng cường đại nhưng kỳ thật cường giả trong môn phái cường đại nhất chẳng qua cũng chỉ là Kết Đan Đại viên mãn.

Ngay cả một cường giả Nguyên Anh cũng không có, vậy mà còn có thể liên hợp chiếm cứ một vùng phúc địa linh khí dồi dào, ngay cả lúc trước Triệu Vô Tà đến đây cũng không dám tin tưởng. Chẳng qua cũng vừa hợp ý của hắn ta, hắn ta không trở lại mười vạn đại sơn, chính là vì một việc.

Đó là luyện chế một chung, lúc trước hắn ở phụ cận đầm lầy đen chín vạn dặm làm chim sẻ một lần. Lão giả mây kiếm của Thần Tiêu Đạo Tông kia phục sát hộ pháp sói xám của Thiên Lang điện, nhưng cuối cùng kiếm tiện nghi lại là tên Triệu Vô Tà kia. Hắn đạt được nhẫn trữ vật mà hộ pháp sói xám đoạt

được từ Hoàng Vân Môn, bên trong xem xét không chỉ có ở lúc này, mà ngay cả việc đoạt mất chìa khóa mà các đệ tử thế lực lớn cũng muốn.

Còn có một vật, đối với Triệu Vô Tà mà nói, hấp dẫn chính là so với phần mộ thực lúc đó còn lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Ngọc trùng chính là vật này, thời điểm đạt được nhẫn trữ vật, Triệu Vô Tà từ bên trong tìm ra một phiến ngọc thạch. Ở trên bề mặt trải rộng dày đặc ngọc trùng, nhận được trân bảo hiếm thấy này.

Triệu Vô Tà đang rất tức muốn luyện chế ngọc trùng thành ngọc chung, chỉ cần có một thành thì Triệu Vô Tà không thể đi tới bất cứ nơi nào trong thiên địa. Bất kỳ cấm chế gì ở trước mặt ngọc trùng đều giống nhau như đúc. Ngay cả lúc trước thiếu chút nữa lấy được Triệu Vô Tà Mệnh, tuyệt tình Thâm Uyên bên trong Vong Tình động thiên đối với Triệu Vô Tà mà nói chỉ sợ cũng không coi vào đâu cả.

Bất quá lúc trước hắn tiến vào đầm đen chín vạn dặm, bị rất nhiều chuyện làm chậm trễ, không có luyện chế ngọc trùng chung. Mặc dù hắn đã bày ra ngàn dặm chung trì, nhưng mà ngọc trùng chung muốn luyện chế, lại không đơn giản như vậy, cho nên hiện tại, hắn thành tựu Nguyên Anh, cũng không trở về mười vạn đại sơn kia, mà là đến nơi này.

Hiện tại, hắn muốn luyện chế ngọc trùng chung kia. Ngọc chung cùng tiêu trùng khác không quá giống nhau, không phải cần sát khí, âm khí các loại. Mà là linh khí kỳ lạ trong ngọc thạch, thiên địa linh khí bị ngọc thạch hấp thụ vào trong đó, vô tận tuế nguyệt bên trong liền trở nên tinh thuần kỳ lạ đến cực điểm.

Đối với ngọc trùng mà nói, linh khí trong ngọc thạch mới là thứ hấp dẫn không thể kháng cự. Về phần cái khác, đều là trấu hư mà thôi. Khi Triệu Vô Tà đạt được miếng ngọc, cũng đã nhìn ra miếng ngọc đã không còn bao nhiêu linh khí, có thể nói ngay cả một cái ngọc trùng cũng không đủ nhét kẽ răng.

Triệu Vô Tà muốn luyện chế ngọc trùng cần lượng lớn ngọc thạch, cần linh khí bên trong ngọc thạch. Khi đám ngọc trùng kia nở ra, sau đó lại để cho chúng thôn phệ lẫn nhau, cuối cùng

chỉ còn con ngọc trùng sống sót cuối cùng. Đó là chén ngọc trùng, sau khi ngọc trùng thành chung, bất luận là cảm chế gì. Bất kể là tiên thiên hay hậu thiên, thiên địa tự nhiên sinh ra hay là do con người bày ra đều yếu ớt như giấy.

Đến lúc đó, Triệu Vô Tà luyện chén ngọc trùng kia vào người mình, thành tựu phá cảm pháp thể. Những thủ đoạn này nói thì đơn giản, nhưng muốn làm được cũng không biết là khó khăn cỡ nào. Đầu tiên là một lượng lớn ngọc thạch, ngọc trùng muốn ấp trứng cần có ngọc thạch. Quả thực là một con số trên trời, tai nghe cũng phải nói là mười đại môn phái của Tiên đạo.

Cũng chưa chắc đã có thể lấy ra được, trừ phi dốc hết tất cả, có lẽ còn có thể lấy ra được.

Nhưng mà thập đại môn phái Tiên đạo, một cái cũng không liên quan gì đến Triệu Vô Tà. Cho dù có quan hệ thì Thần Tiêu đạo tông kia đừng nói là xuất ra toàn bộ ngọc thạch. Nếu như Triệu Vô Tà tới nhà lúc này, nhất định sẽ bị mấy cường giả Nguyên Anh vây công, cho đến khi đánh chết mới thôi.

Tên Triệu Vô Tà này không chỉ làm cho Chu gia trở thành trò cười trên đại lục Thiên Vân, mà ngay cả Thần Tiêu Đạo Tông cũng là trò cười như vậy. Tuy rằng phần đông tu sĩ e ngại thực lực mạnh mẽ của Thần Tiêu Đạo Tông, nhưng không dám nói lời nào ở bên ngoài. Thế nhưng âm thầm cười nhạo, cho nên Thần Tiêu Đạo Tông hận nhất ngoại trừ Thiên Lang Điện kia ra chính là Triệu Vô Tà.

Hắn tuy rằng không hề sợ Thần Tiêu đạo tông chút nào, nhưng cũng không muốn uống phí công phu, hắn hiện tại chỉ muốn luyện thành ngọc trùng chén. Vốn hắn một đường đi tới, thì triển thần thức cốc, cũng hiện ra không ít quang mạch ngọc nhỏ. Nhưng mà những quang mạch ngọc trùng này phẩm chất cũng không phải thượng đẳng, thậm chí có thể nói là thấp kém đến cực điểm, đối với luyện chế ngọc trùng mà nói thì như muối bỏ biển.

Trước đó có không ít môn phái bị Triệu Vô Tà tiêu diệt, Quy Long tông, Vụ Ân môn, Thiên Đàn tông cũng có lượng lớn ngọc thạch trên tay Vô Cấu Chung Hoàn. Nhưng vẫn không

đủ, tìm kiếm mạch khoáng lại không được, cho nên Triệu Vô Tà mới đánh chủ ý lên trên những môn phái Tiên Đạo kia.

Mặc dù nơi đây có trên trăm tiên đạo môn phái, người có tu vi cao nhất cũng chỉ là kết đan đại viên mãn, nhưng nơi này linh khí tràn đầy. Cũng có không ít ngọc thạch khoáng mạch thượng đẳng, bất quá đều rơi vào trong tay những tiên đạo môn phái kia.

Triệu Vô Tà đến Thiên Vân đại lục này, trải qua không biết bao nhiêu sự tình thương thiên hại lý, nơi đó còn có thể quan tâm nhiều hơn vài chuyện. Cho nên hưng niệm trong lòng hắn cùng một chỗ, trong một ngày liền giết tới một tiểu môn phái Tiên đạo, trong một đêm đem tu sĩ trong môn phái nhỏ này đồ sát sạch sẽ. Tự nhiên tất cả tích góp của môn phái này, đều thuộc về Triệu Vô Tà cường đạo.

Hắn chỉ tàn sát một môn phái nhỏ, thế nhưng sau khi tiêu diệt môn phái này, Triệu Vô Tà lại nhận được rất nhiều ngọc thạch. Ngoài dự liệu của Triệu Vô Tà, hắn hưng phấn nhưng cũng chẳng thêm để ý tới bất cứ điều gì. Trong vòng ba ngày, hắn đã liên tục tàn sát mười môn phái, cướp đoạt số lượng lớn Ngọc Tiểu Thạch.

Trong lúc nhất thời, tất cả tu sĩ trong khu vực này đều hoảng sợ. Thậm chí đều có môn phái bắt đầu phong bế sơn môn, hy vọng có thể tránh được tai họa lần này. Trong vòng ba ngày, mười môn phái bị tàn sát sạch sẽ. Chỉ cần người sáng suốt đều biết, bất luận là tu sĩ hay là một thế lực, có thể phong phú ra loại sự tình này.

Chắc chắn là cực kỳ mạnh mẽ, hung ác vô tình. Một số môn phái nhỏ nơi đó dám đi trêu chọc nhân vật hoặc thế lực như vậy, nhưng cũng có người không tin, ở trong khu vực này. Trên trăm môn phái tiên đạo cũng có mấy đại môn phái, trong phái không ít người kết thúc, cảnh giới của môn phái cũng là một thế lực lớn mạnh mẽ, có lẽ là bị Khu Cương Tà dọa sợ, cho nên kết thành trừ ma liên minh ngay trong đêm đó.

Muôn diệt trừ cái ma đầu Triệu Vô Tà này, cũng như lời Triệu Vô Tà nghe được ở trong mây trắng.

“A, “Thú vị”

Khóe miệng nhếch lên một vòng ý cười, thân hình Triệu Vô Tà ngay lập tức biến mất trong hư không, mà ở phía dưới. Tại một địa phương, nơi này hình như là một ngọn núi. Chẳng qua nói là trong lòng núi, cũng không đúng, mặc dù trống không. Nhưng điều kinh khủng chính là bên trong ngọn núi này rõ ràng hoàn toàn không thấy.

Bị đào sạch, ngọn núi tràn đầy linh khí này lại bị người ta đào sạch. Bên trong hoàn toàn biến thành chân không, không biết là ai, có bút tích lớn như vậy. Nhưng sau câu trả lời lại vội vàng nói rõ, Triệu Vô Tà mang theo một luồng cười tà dị xuất hiện trong không gian này.

Hắn sau khi xuất hiện, chỗ ánh mắt cũng không nhìn xuống, trực tiếp nhìn xuống phía dưới. Ở chỗ ánh mắt hắn rơi, đều là bạch quang lay động. Bạch quang này cùng ánh mặt trời không giống nhau lắm. Tuy rằng nhiều, nhưng lại không chói mắt chút nào, ngược lại rất là nhu hòa. Bị ánh sáng kia chiếu vào người, phảng phất giống như mưa phùn thấm, trong cơ thể bốc lên cảm giác sảng khoái vô cùng.

Phàm nhân nếu như ở nơi này thì bách bệnh sẽ tiêu toàn bộ, hơn nữa cả đời cũng vô bệnh quần thân. Ích thọ cũng là việc nhỏ. Cũng chỉ là ngốc nghếch chốc lát mà thôi. Nếu quanh năm đều ở nơi này, cho dù là tu sĩ cũng rất có ích lợi. Ngay cả Triệu Vô Tà cường giả Nguyên Anh bậc này, lúc này thân ở nơi đây, cũng cảm giác toàn thân thư thái.

Bất quá hắn cũng không để ý tới loại cảm giác này, hắn để ý chính là bên dưới thân thể. Bắt đầu từ chân núi, vô số ngọc thạch, cũng không biết cao bao nhiêu. Nhưng chỉ có thể nhìn thấy vô số ngọc thạch chồng chất lên nhau, ngọc quang kia nếu bạo xuất ra, chỉ sợ ngay cả ánh mặt trời cũng bị áp chế.

Thật sự quá kinh người, toàn bộ ngọn núi bị đào rỗng, bên trong chồng chất vô số ngọc thạch. Linh khí bên trong những ngọc thạch này nếu như phóng xuất ra toàn bộ, sau đó quán chú vào một người có thể trực tiếp từ phạm nhân mạnh mẽ tăng lên cảnh giới Nguyên Anh kỳ. Nhưng lúc này, ngọc thạch này lại bị người khác phát hiện.

Dứt khoát lần hai mươi hai lần nghiền nát nhau.

Không quý trọng một chút nào, chồng chất lên nhau.

Bất quá ở trên không những ngọc thạch này, có một phiến ngọc cự đại vô cùng, đang chậm rãi trôi nổi. Ở trong phiến ngọc kia có vô số trứng trùng trong suốt. Những quả trứng này trong suốt vô cùng, cùng màu sắc giống nhau như ngọc thạch, nếu như không phải trên khối ngọc kia có vô số lỗ thủng.

Cũng khó có thể phát hiện ra trứng côn trùng óng ánh kia, nhưng lúc này chỉ cần là người, đều có thể nhìn thấy trứng côn trùng. Lúc này, ở bên trong những ngọn núi bị mọc rỗng, vô số linh khí tinh thuần đang chậm rãi toát ra, sau đó hướng về miếng ngọc to lớn trên cùng đi tới.

“Oanh “

Tiếng nổ vang lên không thành tiếng, cũng là động tĩnh cực lớn, trong những ngọc thạch kia đột nhiên tuôn ra linh khí vô cùng khổng lồ. Quả thực nồng đậm tới cực điểm, món đồ bốc lên, quán quanh lên trên. Đến cuối cùng thậm chí cũng ngưng tụ thành trạng thái chất lỏng, ngay lúc này, một hấp lực khổng lồ từ trong phiến đá nhỏ lơ lửng trên bầu trời sinh ra.

“Vù vù vù “

Giống như đang hô hấp vậy, những linh khí được cô đọng từ đại lượng ngọc thạch bên trong đã trở thành chất lỏng, vậy mà lại chậm rãi tiến nhập vào khối ngọc phiến vốn giống như không có bao nhiêu linh khí kia. Mà phiến ngọc kia lúc này lại tựa như đang hít thở, hút toàn bộ linh khí từ chất lỏng kia vào trong cơ thể “tinh thể”.

Sau một lần hít thở, linh khí trong phiến ngọc dường như cũng đã bão hòa, bắt đầu tràn ra ánh sáng mãnh liệt đến cực điểm. Cũng không biết có phải là ảo giác hay không. Triệu Vô Tà nhìn sang, bên trong những quang sáng đó, những quả trứng trùng óng ánh trên phiến ngọc đã bắt đầu vận vẹo, tựa như muốn chui ra từ trong những lỗ thủng đó vậy.

Sau tiếng hơi, linh khí nồng đậm trong phiến ngọc tan biến với tốc độ kinh người, cũng không biết đi nơi nào. Ánh sáng mãnh

liệt đến cực điểm cũng dần trở nên ảm đạm, nhưng ngay khi linh khí sắp khô kiệt.

“Oanh “

Lại là một lần nổ vang, ngọc thạch phía dưới chồng chất thành núi, lại một lần nữa phóng ra số lượng lớn linh khí. Lại là hô hấp, những linh khí kia nhanh chóng biến mất trong phiến ngọc thạch kia.

Lúc này hẳn mới chú ý tới, ở phía dưới, có không ít ngọc thạch chất đồng. Dĩ nhiên có không ít ngọc thạch dài ra không giống nhau, tuy nhiên đại bộ phận đều giống nhau, bất quá cũng có không ít nhìn thoáng qua rất thô ráp. Như là lưới móc từ dưới đất lên, bất quá những ngọc thạch phẩm chất quá thấp này, ở trên không trung ngọc phiến ” Hô hấp” mấy lần rồi hóa thành bụi phấn biến mất.

Ở trong ngọn núi kia, Triệu Vô Tà lặng lẽ nhìn chăm chú vào quá trình ngọc phiến kia hô hấp một lát, thần sắc trên mặt hẳn lập lòe mấy cái, cuối cùng không tiện lần nữa biến mất.

Ở bên ngoài ngọn núi kia, thân hình Triệu Vô Tà lại lần nữa xuất hiện. Ngọn núi này xem ra cũng không thấp, tuy rằng không thể so được với những ngọn núi cao lớn của mười vạn ngọn núi, nhưng ở khu vực này cũng coi như là một trong những ngọn núi cao nhất. Triệu Vô Tà bày ra rất nhiều cấm chế ở đây, đào tất cả ngọn núi này lên rồi bố trí thành miện Ngọc Trùng luyện chế.

“Còn thiếu một chút ngọc trùng chung đã thành “

Trên mặt Triệu Vô Tà thoáng hiện lên một luồng sát khí lạnh lẽo, hẳn nhớ tới lời nói của hai tu sĩ gặp lúc trước, tu vi hạ thấp, sát ý trong lòng bắt đầu dày đặc hẳn lên. Tiên đạo môn phái ở đây tuy nhiều nhưng ngay cả một cường giả Nguyên Anh cũng không có., Đối với Triệu Vô Tà mà nói, quả thực chẳng là cái thá gì cả, chỉ có hai cường giả Nguyên Anh Chu gia, thậm chí còn có Phá Hải Ma Phủ và Huyết Vọng, tiên khí ma bảo vẫn không làm gì được Triệu Vô Tà chút nào.

Còn bị tính kế một phen, cuối cùng rơi vào kết cục thảm vô cùng, cả Chu gia đều bị diệt. Có thể nói là sạch sẽ, trừ Chu

gia lão tổ tông cùng Chu gia gia gia gia gia gia gia chủ cuối cùng bỏ chạy ra bên ngoài.

Những người Chu gia khác, tất cả đều đã chết hết. Thành thuốc bỏ cho Nhân Trùng trong tay Triệu Vô Tà. Chu gia mạnh mẽ như vậy, đều nằm trong tay Triệu Vô Tà. Hiện tại những môn phái mà ngay cả cường giả Nguyên Anh trấn giữ cũng không có này, chính là những môn phái Tiên Đạo mà cả cường giả Nguyên Anh cũng không có., Vậy mà cũng muốn đối phó hắn. Thật sự là không biết sống chết, nhưng nếu bọn hắn biết, kẻ giết người kia là Triệu Vô Tà. Cũng không biết còn có dũng khí đi đối đầu với Triệu Vô Tà hay không, càng đừng nói tới việc đi giết Triệu Vô Tà.

Ngày thứ hai trăm bảy mươi, giết chóc giết chóc.

Nhị Bất Tiên tông, trong khu vực này là môn phái lớn nhất trong tiểu phái tiên đạo, mặc dù là đông đảo, nhưng đều chỉ có Hỏa Nguyên tiên tông là từ. Tu sĩ trong Hỏa Nguyên tiên tông tu luyện đều là công pháp hỏa thuộc tính, lực công kích mạnh mẽ vô cùng, trong tông có hai cường giả Kết Đan đại viên mãn.

Ở dưới Hỏa Nguyên Tiên Tông cũng có mấy môn phái Tiên Đạo. Thế lực cường hoành. Trong phái cũng có mấy cường giả Kết Đan Đại viên mãn, liên hợp lại cũng có thể gom góp được mười cường giả Kết Đan Đại viên mãn. Có thể nói, cũng coi như là một thế lực mạnh mẽ, cường giả Nguyên Anh bình thường cũng chưa chắc vô duyên vô cớ đi trêu chọc những môn phái này.

Bởi vì nguyên nhân của Triệu Vô Tà, hơn mười môn phái tiên đạo bị tàn sát sạch sẽ. Tu sĩ làm việc này tâm ngoan thủ lạt, dĩ nhiên là giết gà chó không tha, vừa nhìn đã biết đó là tác phong của ma đầu ma đạo. Những môn phái tiên đạo lấy Hỏa Nguyên Tiên tông làm trung tâm lập tức liên kết thành trừ ma liên minh, muốn diệt trừ được Triệu Vô Tà.

Đáng tiếc, với năng lực của bọn hắn tự nhiên là không tìm được tung tích Triệu Vô Tà, mặc kệ phái ra bao nhiêu tu sĩ cũng không tìm được Triệu Vô Tà, chỉ có thể giương mắt nhìn mà thôi. Chẳng qua lúc này, Triệu Vô Tà sau khi ra khỏi ngọn núi kia không hề che dấu ma khí trên người, một cỗ khí đen nhánh từ trên người Triệu Vô Tà tuôn ra, dũng mãnh lao thẳng lên không trung.

“Độc”

Vô số mây khói bị ma nguyên đen kịt kia nhuộm thành màu đen nhánh, trong nháy mắt, phạm vi mười dặm đều bị ma khí của hắn nhuộm thành màu đen kịt. Ma khí tung hoành tứ phía bốc lên, ở dưới mặt đất dưới thân Triệu Vô Tà, trong cơ thể vô

số sinh linh đều sinh ra ý niệm không thể chống lại. Giống như uy áp nơi sâu trong huyết mạch phủ xuống trên thân chúng căn bản không thể động đậy.

“Hừ hừ ù ù.... ù ù...”

Uy năng cường giả Nguyên Anh như vậy, tùy ý chọn một phương hướng, thân hình Triệu Vô Tà lập tức chuyển động. Cường giả Nguyên Anh, mọi cử động đều vô cùng kinh người. Huống chi hiện tại Triệu Vô Tà coi như chuyên môn muốn dẫn dụ những tu sĩ của Trừ Ma Liên Minh tới, không hề che dấu khí tức của mình chút nào. Cho dù ở ngoài ngàn dặm cũng có thể cảm giác được sự tồn tại của Triệu Vô Tà.

Khí tức kia thật sự quá kinh người, cho dù là không bị chú ý cũng là việc khó khăn. Phương hướng Triệu Vô Tà lựa chọn kia là để chuẩn bị một môn phái Tiên đạo. Tu sĩ cường đại nhất trong môn phái cũng có tu vi Kết Đan hậu kỳ, là tu sĩ cấp bậc Đại Tông Sư, vốn cũng coi như là cường giả ở Thiên Vân Đại Lục.

Miễn cưỡng có thể làm bá chủ một phương, nhưng ở trước mặt Triệu Vô Tà hiển nhiên vẫn chưa đủ để nhìn. Thân hình Triệu Vô Tà vừa động, cũng chỉ trong hai nhịp thở, Triệu Vô Tà đã cười gằn xuất hiện trên sơn môn của môn phái này.

Lúc này, trong mật thất bí mật của một môn phái tiên đạo vô danh. Một trung niên nhân vốn là đang tu luyện, đột nhiên mở mắt, trong con mắt lập tức bắn ra hào quang hoảng sợ đến cực điểm, thân hình thiếu chút nữa lệch đi, sắc mặt đại biến cái gì cũng bất chấp.

“Tất “

Một đạo quang mang từ trong mật thất bắn ra, trực tiếp xuyên thấu cấm chế của môn phái bay lên không trung. Thân hình của hắn xuất hiện trên không trung, liền thấy được gương mặt cười dữ tợn của Triệu Vô Tà. Cảm nhận được khí thế cuồng bạo trên người Triệu Vô Tà, còn có sát ý bạo ngược đến cực điểm kia, lại nghĩ đến những chuyện cực kỳ bí hiểm mới sinh.

Lúc này sắc mặt vị Đại Tông Sư Kết Đan hậu kỳ này trở nên rất khó coi, nhưng sau một khắc, sắc mặt hắn càng thêm khó

coi. Bởi vì thấy được trang phục trên người Triệu Vô Tà đang trôi nổi trước mặt hắn ta, cùng với thân ảnh đáng sợ của Triệu Vô Tà đang chậm rãi dung hợp lại với nhau.

“Triệu Vô Vị” Lại Bàn một lời.

Tuy rằng hắn đã hạ thấp thanh âm, nhưng Triệu Vô Tà ở trước mặt hắn ta cách đó không xa lại nghe được rõ ràng. Về mặt hắn ta không khỏi sửng sốt, chính hắn ta còn chưa biết, hung danh của hắn đã truyền khắp Thiên Vân Đại Lục. Thậm chí, không ít tu sĩ còn đem hắn so với Ma Đạo Lục Đại Ma Đế và Điện chủ của Yêu Thần Thất Điện.

Bất quá cũng đúng. Lấy tu vi Triệu Vô Tà lúc này, dựa vào nhân trùng chén kiếm mà nói, cũng hoàn toàn chính xác có tư cách so sánh với những tu sĩ mạnh mẽ kia, có lẽ còn không bằng những cường giả tuyệt thế như Vị Ương chân nhân hoặc Ma Đế Ma La. Nhưng so sánh với điện chủ Lang Điện hoặc Vong Tình Ma Đế hôm đó, hắn là đủ rồi.

“Tiền bối không biết buông xuống bốn tông có gì chỉ giáo. Như tiền bối có gì phân phó, bốn tông nhất định tận lực hoàn thành.”

Người có danh, cây có bóng. Với hung danh và tu vi của Triệu Vô Tà hôm nay, cũng đúng là có thể để cho một đại tông sư Kết Đan hậu kỳ làm như thế. Mặc kệ là môn phái kia, cũng đều biết, đắc tội một cường giả Nguyên Anh khủng bố đáng sợ cỡ nào. Cách làm của người trung niên này cũng coi như là sáng suốt, cũng không cho Triệu Vô Tà lý do giết chóc.

Nhưng hình như hắn đã quên, Triệu Vô Tà cũng không phải tu sĩ tiên đạo của hắn, tác phong làm việc của hắn còn hung tàn hơn cả ma đầu kia. Nếu hắn đã chọn môn phái này thì môn phái này cũng chỉ có thể tự nhận là không may mà thôi.

“Nếu đã như vậy, Triệu gia ta cũng không khách khí nữa. Người đi nói cho tất cả các môn phái ở đây, Triệu gia muốn tất cả ngọc thạch trong môn phái. Nhớ kỹ, bất kể phẩm chất ra sao, Triệu gia muốn tất cả ngọc thạch. Một viên không được để lại, đều được Triệu gia ta đưa tới, nếu không...”

Triệu Vô Tà giờ phút này giống như là người có được nhân vật, hoàn toàn giống như cự hung ma đầu của ma đạo, nói chuyện cũng âm trầm. Lại thêm quanh người hắn vô cùng khí thế, còn có khí tức âm lãnh đến cực điểm, làm cho toàn thân đại tông sư Kết Đan hậu kỳ kia toát mồ hôi lạnh.

Khóe miệng hắn nhếch lên, hắn có chút cảm giác thích thú này, chỉ dựa vào mấy câu nói đã có thể dọa một đại tông sư Kết Đan hậu kỳ thành như vậy. Quả nhiên, mặc kệ ở nơi đó. Chỉ cần là cường giả, đều có tư cách quyết định vận mệnh của những kẻ yếu, con kiến hôi kia.

Lúc này cứ như vậy.

“Tiền bối, cái này sợ rằng...”

Trên mặt vị đại tông sư Kết Đan hậu kỳ kia tràn đầy vẻ khó xử, nhưng mà đối mặt với uy áp của Triệu Vô Tà lại không thể như thế. Trong miệng cũng không biết phải trả lời Triệu Vô Tà như thế nào, đáy lòng dâng lên cảm giác phẫn hận. Hận không thể đem Triệu Vô Tà trước mặt lập tức dùng phi kiếm oanh sát thành bã, bất quá hắn không thể, nếu đáy lòng hắn thật sự hiển lộ ra sát ý, chỉ sợ ngay cả cơ hội phóng xuất phi kiếm cũng không có, lập tức sẽ bị Triệu Vô Tà giết chết.

“Có khó khăn gì sao, “Vậy thì đi chết đi.”

Lời vừa nói ra, lập tức sắc mặt tên trung niên Kết Đan hậu kỳ kia đại biến, xuất hiện vẻ sợ hãi. Trên thân thể bộc phát ra hào quang mãnh liệt, đang muốn thi triển độn quang bỏ chạy, đáng tiếc hắn đã quên, Triệu Vô Tà. Hiện tại chính là một cường giả Nguyên Anh, thấy hắn muốn bỏ chạy, cũng không ngăn cản.

Chỉ lạnh lùng nhìn hắn, bất quá ngay lúc thân hình của hắn vừa định bỏ chạy, một bàn tay màu đen vô cùng to lớn đột nhiên ngưng kết trên không trung. Trong nháy mắt liền đem trung niên nhân Kết Đan hậu kỳ kia bắt ở trong tay, vô biên uy áp từ trong bàn tay khổng lồ đen kịt kia phóng thích ra.

“Tiền bối “

“Oanh đùng đùng”

Âm thanh nổ vang xuất hiện giữa không trung, bàn tay cực lớn màu đen kia hung hăng nắm chặt, nhất thời chỉ thấy trên không trung tràn ra không ít máu thịt đỏ thẫm. Vậy mà Triệu Vô Tà lại bóp nát hấn ta, một đại tông sư Kết Đan hậu kỳ. Trước mặt Triệu Vô Tà, một chút năng lực phản kháng cũng không có, giống như một con sâu cái kiến nhỏ yếu bị bàn tay khổng lồ ngưng kết từ Kim Vô Tà ma nguyên bóp nát.

Nhân trùng xương kiếm từ trong miệng hấn phun ra, nháy mắt biến thành một thanh trường kiếm màu huyết hồng, trên thân kiếm đều là hư ảnh huyết trùng dữ tợn đáng sợ. Cũng có không ít huyết trùng đã có thực thể, nhìn qua so với huyết trùng khổng lồ hơn ngàn vạn lần, uy năng Nhân Trùng lúc này đã đến cực đoạn đáng sợ.

Nếu như không phải Triệu Vô Tà đã giam cầm khí tức mạnh mẽ của Nhân Chung Kiếm, chỉ sợ giờ phút này khi chén kiếm xuất hiện đã gây ra động tĩnh cao không thấp so với Triệu Vô Tà. Cường giả Nguyên Anh có thể ngưng tụ được hai thanh kiếm này, uy năng của nó đã vượt qua Tiên khí ma bảo Triệu Vô Tà đã từng gặp. Bất kể là Phá Hải Ma Phủ hay là Ngọc Khuê đồ như máu kia, đều không thể so sánh với Nhân Trùng.

“Vù “

Thời điểm ly kiếm nổ tung, toàn bộ huyết nhục đỏ thẫm đã bị hấp thu vào bên trong. Kim Đan và hồn phách cũng không thể may mắn thoát khỏi, đều bị trùng chung kiếm cắn nuốt. Trên thân kiếm, hào quang huyết hồng lập lòe vài cái, liền có thêm một huyết trùng, diện mạo chính là trung niên nhân Kết Đan hậu kỳ kia.

Thăng cấp tới Nguyên Anh kỳ. Triệu Vô Tà luyện chế thịt người chén càng nhanh hơn, nếu Triệu Vô Tà hạ quyết tâm giết chóc. Chỉ sợ không bao lâu, Nhân Trùng có thể đại thành, mặc dù lúc còn là Vong Tình động thiên đã bị hủy diệt, nhưng nếu như toàn bộ Huyết Trùng thức tỉnh, uy năng cuối cùng của Nhân Ma cốc kiếm cũng tăng vọt đến mức vô cùng đáng sợ.

Hơn nữa, theo Triệu Vô Tà giết chóc tăng thêm. Chén kiếm cắn nuốt tinh huyết nguyên khí càng nhiều thì uy lực của nó cũng sẽ tăng vọt đến mức không thể tưởng tượng nổi. Tuy

nhiên, những thứ này còn chưa phải lúc cần đến nhân sâm kiếm đại thành. Hiện tại Triệu Vô Tà chỉ muốn luyện thành ngọc trùng mà thôi.

Thoảng cái bốp vỗ đại tông sư Kết Đan hậu kỳ, bàn tay màu đen cực lớn do Triệu Vô Tà ngưng kết ra cũng không tiêu tán mà hung hăng đánh về phía sơn môn này. Cấm chế trên sơn môn tuy rằng không ít, nhưng bàn tay muốn ngăn cản Triệu Vô Tà căn bản là chuyện không có khả năng.

“Dừng tay” một tiếng rống to đột nhiên vang lên ở xa xa, một mảng lớn độn quang từ xa xa trên bầu trời phóng tới, tốc độ vô cùng nhanh chóng. Chớp mắt đã tới trước tòa sơn môn này, từ trong hào quang đi ra hơn một ngàn tu sĩ. Tu vi của mỗi một tu sĩ trong đó dĩ nhiên đều không thấp, trong đó mười mấy người đứng ở phía trước đều là tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn.

Hơn một ngàn người tụ lại một chỗ, khí tức tràn ra vậy mà cũng không thua gì Triệu Vô Tà. Vì một lão già, bạch phiêu phiêu, đều đã đến thất lung. Khí tức trên người tỏa ra rất nồng đậm, giống như tùy thời đều có thể phi thăng mà đi, nếu như bị ném đến thế tục giới, chỉ sợ có thể dẫn tới vô số phạm nhân bá sư.

Nhưng mà lúc này, lão già này đang giận dữ, một đôi mắt mang theo tinh quang trong suốt nhìn về phía Triệu Vô Tà. Nhất là khi nhìn thấy huyết quang cùng sát khí toàn thân Triệu Vô Tà, vẻ giận dữ trong mắt càng nồng đậm. Mười mấy Kết Đan Đại viên mãn cường giả phía sau lão cũng đều như thế, đều căm tức nhìn Triệu Vô Tà.

Trong đó có vài tu sĩ mang theo hận ý nồng nặc trong mắt, tại khu vực này, có nhiều môn phái Tiên Đạo như vậy. Phần đông các môn phái nếu không có chút liên hệ nào thì không có khả năng, trước đó Triệu Vô Tà đã giết sạch mười tu sĩ trong mười mấy môn phái, trong đó còn có những tu sĩ thân mật này.

Lúc này nhìn thấy hung thủ thật sự, nếu không phải cố kỵ cái khí tức to lớn Triệu Vô Tà kia, chỉ sợ đã sớm xông lên chém giết cùng Triệu Vô Tà rồi.

“Ha ha ha...” Triệu gia muốn giết liền giết. Ở Thiên Vân đại lục này, ai ngăn được Triệu gia.”

Triệu Vô Tà lúc này là tùy ý, cũng mặc kệ ánh mắt đám tu sĩ phun lửa kia, bàn tay to lớn đen kịt hung hăng nện ở phía trên cấm chế của sơn môn này.

“Oành oành oành “

Kiên trì được hai cái mà thôi, cấm chế trên sơn môn kia đã bị bàn tay to hư không hủy diệt sạch sẽ, làm cho tất cả tu sĩ trong sơn môn đang kinh hoàng đến lộ ra. Ngay lần vừa rồi, Triệu Vô Tà xuống tay tàn nhẫn trực tiếp giết tông chủ của bọn hắn. Một màn kia quả thực khiến bọn hắn can đảm đến nổi lên.

Lúc này cấm chế đã bị nghiền nát, Triệu Vô Tà liền nhe răng cười nhìn bọn họ, bọn họ không thể không điên cuồng. Không biết là ai dẫn đầu, sau khi cấm chế bị nghiền nát, những tu sĩ kia đều ngự sử phi kiếm muốn bỏ chạy. Thế nhưng không đợi thân hình bọn họ bay lên, một thanh trường kiếm đỏ như máu đột nhiên bắn lên bầu trời.

“Huyết vũ giáng thế”

Cảnh tượng khủng bố lúc trước khi Triệu Vô Tà diệt một gia tộc phản đồ Lục gia xuất hiện lần nữa, nhưng lần này gặp tai ương lại là một môn phái Tiên Đạo.

“UỲNH UỲNH RẦM RẦM.”

Ở trên không trung, một mảng lớn huyết vân xuất hiện.

Cuối cùng hai mươi hai lần nghiền nát nhau.

Đem toàn bộ môn phái bao phủ trong khăn, không cho đám đông tu sĩ kịp phản ứng, trong đám mây máu bắt đầu đổ mưa xuống. Chỉ là nước mưa này khiến người ta cảm thấy rét lạnh, mưa máu từ trong không trung rơi xuống lại là màu đỏ máu.

Phiến bầu trời đỏ thẫm kia hoàn toàn biến thành màu đỏ như bị vô số máu tươi nhuộm đỏ. Nhân gian luyện ngục, thậm chí so với nhân gian luyện ngục còn đáng sợ hơn, loại cảnh tượng này căn bản không nên xuất hiện ở nhân gian. Nhưng lúc này, lại xuất hiện rất rõ ràng.

Một ngàn tu sĩ kia hoàn toàn hoảng sợ, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi, vẻ giận dữ thoáng cái đã hoàn toàn biến mất. Lúc này trong tai bọn họ, toàn bộ môn phái đều là những tiếng kêu thảm thiết của tu sĩ, thê thảm vô cùng. Vẻ thê lương giống như lệ quý. Dưới những cơn mưa đỏ như máu, thân thể bọn họ bắt đầu hòa tan, nhanh chóng hòa tan.

Những giọt mưa kia hòa làm một thể nhỏ, ngưng tụ thành một dòng suối nhỏ, chảy xuống phía dưới sơn môn. Mùi máu tanh nồng đậm đến mức làm cho những tu sĩ kia buồn nôn xông thẳng lên trời, chui vào trong mũi những tu sĩ kia.

“Oe.”

Cho dù là tu sĩ, cũng chịu không nổi loại cảnh tượng như Tu La Luyện Ngục này, liền có một ít tu sĩ phun ra ngay tại chỗ. Những tu sĩ khác sắc mặt cũng đều tái nhợt vô cùng, không dám nhìn Triệu Vô Tà một cái. Trong mắt bọn họ, Triệu Vô Tà căn bản không phải là người, quả thực so với đám hung ma viễn cổ kia còn đáng sợ hơn.

Giờ phút này bọn họ chỉ muốn lập tức bỏ chạy, trốn càng xa càng tốt. Vĩnh viễn không được nhìn thấy sát thần như Triệu Vô Tà, hung ma này.

Hoàn thành lời hứa, sơn lâu một chết, đi ngủ.

Đài cổ bản căn nguyên thứ hai trăm bảy mươi một...

Đứng trước hơn một ngàn tu sĩ lão giả, Kết Đan Đại viên mãn, già nua giống như tiên nhân. Nhưng hiện tại, tiên khí trên người lão giả kia bị phá hư hầu như không còn, trong mắt lộ vẻ không dám tin.

Nhìn vào khu vực này, trên bầu trời tông môn kia, trong đoàn mây máu kia, vô số máu loãng đỏ sẫm đến cực điểm hóa thành nước mưa tí tách rơi xuống mặt đất., Chỉ cần bị nước mưa màu đỏ kia dính vào người, bất kể đó là ai, trong miệng đều phát ra tiếng kêu thê thảm, dường như đang phải chịu đựng thống khổ vô cùng lớn, thân hình nhanh chóng hòa tan, hòa hợp với máu kia làm một thể, sau đó chảy vào trong dòng suối màu máu. Mặc kệ tu vi cao hay thấp đều là như thế, cho dù tu vi cao cũng chỉ kéo dài được một ít thời gian mà thôi.

Trong khoảnh khắc, một cái gì đó. Môn phái tiên đạo. Ngay tại trước mặt hơn một ngàn tu sĩ kia, bị “Diệt môn”. Phía dưới huyết vân, Triệu Vô Tà tay cầm một thanh trường kiếm huyết hồng, thân nhiên cười, nhìn chăm chú hơn một ngàn tu sĩ. Giờ phút này, hơn một ngàn tu sĩ vốn còn khí thế hung hăng, hoàn toàn không còn một tiếng động.

“Là hắc Triệu Vô Tà, là Sát Thần ma đầu.

Dù sao đều là tu sĩ Tiên đạo, hiện tại cả Thiên Vân đại lục đều biết sự tồn tại của Sát Thần Triệu Vô Tà, bọn họ mặc dù tự xưng là một giới nhưng cũng không phải không hề liên hệ với bên ngoài, hung danh của Triệu Vô Tà truyền khắp tiểu Thiên Vân đại lục, bọn họ cũng biết sự tồn tại của Triệu Vô Tà.

Giờ phút này bọn hắc nhìn thấy bóng dáng Triệu Vô Tà, lại nhìn cảnh tượng huyết vũ giáng thế trước mắt như luyện ngục chốn nhân gian. Bọn hắc lập tức kết hợp thân ảnh Triệu Vô Tà trước mắt lại với thân ảnh hung sát sát thần kia, bây giờ bọn hắc đã biết, bọn hắc trêu chọc phải. Là ma đầu kia không phải ma đầu, đáng sợ gấp mười lần so với ma đầu.

“Ai Triệu chân nhân, Bách Tiên minh ta cùng thế sự ngăn cách, không biết có gì đặc tội với Triệu chân nhân. Tông chủ của bốn tông Hỏa Nguyên Tiên tông, kính xin Triệu chân nhân chỉ thị.”

Hơi thở dài một chút, lúc đến đây khí tức của Bàn Nhiên đã biến mất không còn tăm tích. Bọn họ hơn một ngàn người, mặc dù đều là cường giả của các môn phái Tiên Đạo, cũng có mười mấy cường giả Kết Đan Đại viên mãn. Nhưng mà, hồng này, tại, đã thấy mưa máu rơi xuống thế gian. Chỉ sợ không có một môn phái nào có gan đối nghịch cùng Triệu Vô Tà.

Mười mấy thì sao, Kết Đan Đại viên mãn tu sĩ lập tức xông lên, cũng chưa chắc có thể làm gì Triệu Vô Tà. Nhưng nếu Triệu Vô Tà tức giận, chỉ sợ trong Bách Tiên Minh này không môn phái nào may mắn thoát khỏi. Mỗi mỗi lần, môn phái đến lần huyết vũ hàng thế, e rằng không cần ba ngày.

Liên sẽ không bao giờ tồn tại môn phái Tiên Đạo nữa, kết cục của tất cả các môn phái đều sẽ giống như môn phái trước mặt này. Trở thành địa vực luyện ngục chốn nhân gian. Cho dù trong lòng có không cam lòng, hấn cũng phải cúi đầu.

Huống chi Triệu Vô Tà là như thế nào. Cường giả Nguyên Anh tuy rằng còn chưa biết đến cùng là tu sĩ ma đạo hay là yêu thú bá chủ trong mười vạn đại sơn, nhưng xưng hô chân nhân cũng sẽ không làm cho người ta chế nhạo. Ở phía sau hấn, các tu sĩ đó cũng không biết là như thế nào., Giờ phút này cũng đều là ý nghĩ như vậy. Ngay cả mấy kẻ trước kia lộ ra sát ý với Triệu Vô Tà, lúc này cũng không dám thả một cái rắm, chỉ có thể co đầu rút cổ để Triệu Vô Tà không phát hiện được.

Cường giả Nguyên Anh, bất kể ở địa vực nào cũng có thể xưng hô người thật. Còn về phần Hóa Thần kỳ trên đó, người nhìn thấy ở đâu đều phải gọi một tiếng Đạo quân đại nhân. Cường giả Nguyên Anh tuyệt đối là cường giả, huống chi bây giờ ở Thiên Vân đại lục cũng không tìm thấy Hóa Thần đạo quân. Địa vị cường giả Nguyên Anh càng thêm cao thượng, lấy tu vi mạnh mẽ của Triệu Vô Tà, cho dù là tâm ngoan thủ lạt đi nữa.

Thủ đoạn tàn nhẫn thậm chí còn hung tàn hơn ba phần so với ma đầu ma đạo, Hỏa Nguyên Tiên Tông kia cũng dùng cách này mà gọi hắn như vậy. Nhưng Triệu Vô Tà nghe hắn không quay đầu lại một câu mà mang theo ý cười quỷ dị nhìn chăm chú hơn ngàn người kia, sát ý trong lòng hắn dâng trào, trong đầu hắn lúc này dâng lên một ý nghĩ.

Đó chính là lần nữa bày xuống Nhân Trùng Huyết Luyện Đại Trận, luyện hóa toàn bộ hơn một ngàn tu sĩ kia., Chỉ sợ đến lúc đó Bàn Kiếm của Nhân Trùng đại thành. Đến lúc đó uy năng một phát của nó liền có thể vượt qua Vạn Độc Ti Phiên vẫn còn đang tế luyện. Dựa vào Tửu Kiếm, Triệu Vô Tà thậm chí có thể đấu một trận với Vô Ương chân nhân, thậm chí là Ma La Ma Đế. Nếu Triệu Vô Tà bỏ được, dựa vào uy năng của Cốc Kiếm, cũng có thể đè ép được Vô Ương chân nhân kia.

“Thôi đi....

Trong lòng thì sao chứ. Sau khi ý niệm quay cuồng xuất hiện thì thậm chí còn khó áp chế lại, toàn thân lộ ra sát khí nồng đậm đến cực điểm. Sát khí toát ra từ trên người cường giả Nguyên Anh, khí tức trên không trung lập tức bị một luồng sát khí này đảo loạn, hơn một ngàn tu sĩ đồng thời biến sắc.

Chó nóng nảy, hơn một ngàn tu sĩ lại vương phải hung danh của Triệu Vô Tà, còn có tu vi Nguyên Anh kỳ mạnh mẽ. Hơn nữa trước đó đã thấy qua cảnh tượng huyết vũ hàng thế. Cho nên tên cầm đầu Hỏa Nguyên Tiên tông mới phải thấp như vậy, nhưng nếu Triệu Vô Tà không muốn giết bọn họ, chỉ sợ kế tiếp là hơn một ngàn tu sĩ kia diệt trừ lẫn nhau.

“Không phải hiện tại...”

Triệu Vô Tà dùng lực lượng tinh thần của bản thân mạnh mẽ áp chế sát khí trong lòng, thật ra sát khí này cũng không phải do chính hắn phát ra mà là từ Nhân Trùng trong tay hắn. Huyết Linh kiếm sau khi phát sinh một ít linh trí liền không ngừng cắn nuốt tinh huyết nguyên khí để tu luyện. Triệu Vô Tà cũng vui vẻ như thế. Nhân chung kiếm càng cường đại, hắn ta càng trở nên cường đại.

Nhưng không phải hiện tại, chén kiếm tạm thời không thể đại thành. Lúc trước, Triệu Vô Tà vì muốn thoát khỏi Vong Tinh động thiên mà đã mạnh mẽ thoát khỏi Thâm Uyên Tuyệt Tinh. Thế nhưng tâm địa đã bị hủy đi căn cơ của máu người là chén, thế nên cho đến bây giờ, uy năng của chén kiếm mặc dù tăng vọt. Triệu Vô Tà dựa vào Nhân Tế Kiếm cũng có thể cùng cường giả Nguyên Anh trung kỳ liều mạng không rơi xuống hạ phong.

Nhưng chúng tòng: “không còn thức ăn. Nhân chung kiếm thì vĩnh viễn không thể viên mãn được, không phải không có biện pháp giải quyết. Triệu Vô Tà tiến vào Nguyên Anh kỳ, phát hiện một ít bí mật liên quan tới cách làm sao để tăng uy lực của chén kiếm. Căn cứ bí mật trong đó, Triệu Vô Tà cũng biết làm thế nào để bổ sung toàn bộ nhân chung kiếm, khôi phục đến cảnh giới viên mãn.

Bí mật trong chén là Tiên Thiên ấn ký trong cốt của truyền nhân trùng, cũng chỉ có chủ nhân của chén kiếm mới có thể tìm hiểu, sau khi biết được bí mật bên trong. Triệu Vô Tà cũng quyết định hiện tại Nhân Trùng Kiếm không thể đại thành. Nếu không sẽ không có cơ hội tiếp tục viên mãn.

Mấu chốt của chén kiếm viên mãn chính là Thiên Ma kinh còn lại, Kinh chén mà Triệu Vô Tà lấy được cùng Hoàng Vưu Quyết đều chỉ là Thiên Ma Kinh tàn quyển. Cũng không phải hoàn chỉnh, Triệu Vô Tà muốn tu luyện đến Thiên Ma chí đạo, nhất định phải chơi Thiên Ma Kinh đầy đủ. Chỉ là năm đó ở thời thượng cổ, theo Đại Tôn Hoàng Vưu bỏ mình, Thiên Ma Kinh nguyên vẹn kia lại lần nữa rơi vào trong biển sao hồng hoang vô tận.

Thiên Ma kinh chính là vật thiên địa diễn sinh. Trừ phi thiên địa tan vỡ, bằng không Thiên Ma kinh sẽ không biến mất.

Mặc kệ là Thiên Ma hay là Nhân Trùng Kiếm viên mãn, Triệu Vô Tà đều cần Thiên Ma Kinh hoàn chỉnh. Đáng tiếc, muốn có được Thiên Ma Kinh, Triệu Vô Tà nhất định phải luyện chế một thứ.

Trong ly cốc kinh, đồ uống mạnh nhất cũng không phải là nhân trùng tửu kiếm. Cũng không phải Vạn Độc cốc phiến, mà

là bàn thờ. Vật độc nhất thiên địa, khí độc bản nguyên. Luyện chế hàng ngàn hàng vạn ức con têu, không gì không làm được. Mặc kệ độc vật cường đại như thế nào, cho dù mười trùng hồng hoang trong truyền thuyết, tiến vào bàn rượu, cũng bị hoàn nguyên thành khí nguyên bản.

Thời thượng cổ, trên bàn chỉ tồn tại một lần, vẫn thiếu chút nữa đã luyện chế thành công. Hiên Viên Hoàng Đế nguyên bản Huỳnh Đại Tôn vì đả bại thần tiên khắp trời ủng hộ, triệu tập toàn bộ thượng cổ bát vu sư, bắt kẻ trả giá lớn luyện chế bàn chén. Nhưng cuối cùng dẫn ra Thiên Khiển mạnh nhất thiên đạo, không chỉ đem cái bàn đã sắp luyện thành nỏ nát, còn làm cho toàn bộ thượng cổ thần bí pháp sư đánh mất tính mạng.

Cũng là lần đại kiếp nạn này, Hoàng Vưu Đại Tôn đại bại, nhất mạch này của Tiểu Vu Sư cũng biến mất ở trong hồng hoang vô tận. Bàn đài đem thiên địa bản nguyên luyện chế thành chén, vạn vật thương sinh, tiến vào cái bàn đều sẽ bị luyện hóa, hoặc là thành chén, hoặc là bị hoàn lại thành bản nguyên chi khí. Cũng không phải là bị trời đổ ky, mà là vật thiên địa không dung, cho dù là thiên đạo vô tình.

Cũng không chứa được sự tồn tại của chiếc chén, bởi vì khí bản nguyên trong chén đã vượt qua Thiên Đạo, đến lúc đó chính là muốn diệt thế. Thiên Đạo sẽ bị chiếc bàn này hấp thu luyện hóa, toàn bộ thiên địa thương sinh đều không thể thoát khỏi vận rủi. Kết quả cuối cùng là sẽ bị luyện hóa thành khí bản nguyên., Chờ Thiên Địa Hỗn Độn tiếp theo mở lại, lại một lần nữa diễn hóa vạn vật muôn vàn chúng sinh, địa thủy hỏa phong. Vật nghịch thiên bậc này chính là đến từ Thiên Ma Kinh. Thiên Ma Kinh lại là thiên địa sinh ra. Có thể nói, muốn hủy diệt thiên địa chính là bản thân thiên địa. Nhưng dưới tính toán vô tình của Thiên Đạo, lại không có ai có thể luyện chế được nó, cuối cùng hoàn thành hành động diệt thế.

Cuối cùng, Thiên Ma kinh cũng bị chảy tới hồng hoang tinh thần hải, hơn nữa vô tình thiên đạo quấy nhiễu thiên cơ. Cho dù là mấy vị siêu cấp đại năng còn sống sót từ thời thượng cổ, cũng không tìm thấy tồn tại Thiên Ma kinh.

Nhưng mà, đối với Triệu Vô Tà mà nói, tính toán của thiên đạo vô tình ở địa cầu kia cũng chỉ là trò cười mà thôi. Hắn tu luyện cốc kinh, trong cơ thể đã có bản nguyên chi khí, nếu hắn có thể luyện chế cốc đài, liền có thể triệu hồi Thiên Ma Kinh từ trong Hồng Hoang Tinh Thần Hải ra, đến lúc đó Triệu Vô Tà nếu muốn diệt thế.

Cũng chỉ trong một ý niệm mà thôi, nhưng thứ bị hủy lại không phải Địa Cầu, mà là Thiên Vân Đại Lục. Cứ việc như thế, muốn luyện chế Bàn Ti cũng không phải đơn giản như vậy. Lấy tu vi hiện tại của Triệu Vô Tà và đang ở thời điểm đom đóm đại tôn., Những Thượng Cổ Bát Vu Sư này so sánh, cũng chỉ có thể tính là một nhân vật nhỏ mà thôi, đừng nói là luyện chế bàn chén, cho dù là cho Triệu Vô Tà uống chén, cũng không thể làm cái gì, chỉ sợ tới gần bàn chén, sẽ bị bàn uống rượu hấp thu vào, sau đó luyện hóa thành căn nguyên mà thôi.

Bọn họ luyện thành cốc này giống như cốc kiếm của người ta. Triệu Vô Tà cũng có thể luyện chế ra cốc đài bán thành phẩm. Không thể diệt thế, nhưng có thể triệu hoán Thiên Ma Kinh, chữa trị chén kiếm người nọ. Chờ Triệu Vô Tà luyện thành Thiên Ma đến đạo thì có thể luyện chế nó. Diệt thế hay không cũng nằm trong một ý niệm của hắn.

Cho nên, bất kể thế nào, trước khi luyện chế nửa thành phẩm của cốc đài, Triệu Vô Tà sẽ không để cho người ta đại thành, dù sao dựa vào Tử Kiếm hiện tại, còn có Vạn Độc Quán Phiên kia, cũng đủ để tung hoành Thiên Vân Đại Lục này.

“Nghịch”

Không khí ngưng trệ, sát khí Nguyệt Lộ lộ ra trên người Triệu Vô Tà dần dần tiêu tán, trên mặt vẫn là khuôn mặt cười nhạt. Huyết vân trên bầu trời lúc này cũng đã biến mất, nếu như không phải dòng suối nhỏ huyết hồng dày đặc đến cực điểm trên mặt đất kia, sợ rằng không ai sẽ nghĩ đến. Thanh niên thanh tú lơ lửng trên không trung lúc này sẽ là một tuyệt thế hung ma giết người không chớp mắt.

Một môn phái Tiên Đạo, dưới ý nghĩ của thanh niên mặc áo vải bố này là biến mất. Huyết vũ giáng thế, cường giả Nguyên

Anh phát tay đúng là gây ra động tĩnh vô cùng lớn, nhưng cảnh tượng như vậy lại khiến cho hơn một ngàn tu sĩ của Bách Tiên minh, không dám làm trái ý của Triệu Vô Tà, lúc này Triệu Vô Tà không nói lời nào. Bọn họ ngay cả thân hình cũng không dám động đậy một cái, bất quá bọn họ đều là tu sĩ mạnh mẽ, không giống con sâu cái kiến bình thường.

Nếu Triệu Vô Tà thật sự muốn giết bọn họ, bọn họ cũng không thể đứng ở nơi đó, mặc cho Triệu Vô Tà giết chóc. Hơn một ngàn ánh mắt nhìn chăm chú trên người Triệu Vô Tà. Không biết có phải vì cố ý hay không, bọn họ đều không nhìn về phía dòng suối máu đã bị diệt trong tông môn đang chậm rãi chảy về phía chân núi.

Bàn tay chậm rãi vuốt ve trường kiếm màu huyết hồng kia, tựa như thê tử nhà mình ôn nhu đến cực điểm. Trên ngón tay dần dần bị quần lên, vuốt ve cùng tức huyết hồng, làm cho trên người Triệu Kháng Tà có thêm một câu đố máu, sáu cái cũng là kỳ quái. Mùi máu tanh ngửi thấy cũng sẽ không làm cho người ta cảm thấy buồn nôn, mà là toàn thân khí huyết sôi trào. Cũng may trong nháy mắt kia tràn ngập lực lượng, hận không thể chọc thủng trời.

Tiên thiên sinh linh huyết khí, chỉ có nhân trùng chung kiếm mới có thể sinh ra linh khí kỳ dị. Đối với ngàn vạn sinh linh mà nói, đều là tồn tại vô cùng hấp dẫn. Cái gọi là thiên tài địa bảo, cũng không hơn được một sợi tiên thiên linh huyết khí. Giống như hiện tại, sau khi sinh linh huyết khí bẩm sinh xuất hiện, một ngàn tu sĩ phiêu phù ở không trung đối diện Triệu Vô Tà.

Trong nháy mắt, cảm giác thể nội có dục vọng vô tận với khí tức huyết hồng quần quanh ngón tay Triệu Vô Tà, muốn có được. Sau đó nuốt vào trong bụng, nhưng bất kể là ai, cũng sẽ không có gan đi tới chỗ Triệu Vô Tà đoạt một chút. Bọn hắn bây giờ đang đợi, chẳng qua là một câu nói của Triệu Vô Tà mà thôi.

“Triệu chân nhân, nhưng có phân phó, trên dưới Bách Tiên minh ta không gì không nghe”.

Lão giả râu bạc trắng kia bỗng nhiên trong đầu hiện lên một ý niệm, thân hình tiến lên phía trước một bước. Khom người nói với Triệu Vô Tà một câu, nếu như các tu sĩ ở đây đều không đắc tội nổi sát tinh Triệu Vô Tà này. Vậy khuất phục là được rồi, bất quá sau khi nghe hắn nói xong, trong mắt lão cũng hiện lên một tia thịt đau.

Triệu Vô Tà là cường giả Nguyên Anh, nếu hắn thật sự mở miệng, đương nhiên sẽ không lấy một thứ vô dụng. Chỉ sợ đều là một ít bảo vật hoặc là thiên địa linh vật trân quý đến cực điểm. Vì bảo vệ cơ nghiệp cùng tánh mạng của tông môn, lần này chảy máu nhiều cũng không tránh khỏi. Không chỉ là lão giả râu bạc trắng phát phơ đứng sau lưng hắn, mà những tông chủ kia.

Lúc này vẻ mặt đều đau như cắt, nhưng lại không thể nói gì. Hành động lần này của tông chủ Hỏa Nguyên Tiên Tông cũng là vì bảo vệ toàn bộ Bách Tiên Minh. Bọn họ cũng không thể nói gì, chỉ có thể nuốt khổ quả mà thôi.

“A...”

Ngoài dự đoán, Triệu Vô Tà vẫn luôn im lặng, đột nhiên lúc này mở miệng. Mí mắt nhấc lên, một luồng tinh quang thoáng hiện, nhìn về phía lão giả râu tóc bạc phơ. Chẳng biết vì sao sau khi con người của Triệu Vô Tà thoáng hiện tinh quang, hắn ta đã có chút hối hận với quyết định của mình.

Thế nhưng nước giội đi thì không thể thu lại. Chẳng lẽ lại bị một cường giả Nguyên Anh hung ma chơi xấu, quả thực cùng tìm chết cũng không khác gì nhau. Ngay cả Thần Tiêu, Đạo Tông quái vật như vậy đều bị thiệt thòi dưới tay vị sát thần này, còn có Chu gia kia. Thế nhưng là có được hai cường giả Nguyên Anh, còn không phải là bị tiêu diệt ở trên tay Triệu Vô Tà.

Bách Tiên minh bọn họ có không ít môn phái Tiên đạo, cũng coi như là một thế lực không nhỏ, nhưng so sánh với hai cường giả Nguyên Anh Ma đạo Chu gia thì kém rất nhiều, cùng Triệu Vô Tà đối nghịch, tuyệt đối là hành vi muốn chết. Lúc này tông chủ các môn phái Bách Tiên minh đã quyết định,

coi như là khuynh đảo tất cả môn phái, cũng muốn đưa Triệu Vô Tà toàn bộ hung ma sát thân.

Mặc dù đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng sau khi Triệu Vô Tà mở miệng, các tông chủ lập tức biến sắc.

“Sáu ngày...”

Cuối cùng hai mươi ba lần nghiền nát nhau.

Bên trong đem toàn bộ ngọc thạch trong môn phái đưa tới, bất luận phẩm giai, đều đưa tới...”

Trên mặt thủy chung đều mang theo nụ cười lạnh nhạt, từ miệng Triệu Vô Tà nhẹ nhàng nói ra một câu. Nhưng nội dung trong lời nói lại làm cho phần lớn tông chủ của Bách Tiên minh sắc mặt đại biến, trong đó phần lớn là vẻ kinh ngạc. Vốn tưởng rằng Triệu Vô Tà là cường giả Nguyên Anh, sẽ muốn những bảo vật hoặc là thiên địa linh vật trân quý đến cực điểm.

Nhưng không ai ngờ được Triệu Vô Tà lại muốn ngọc thạch. Loại vật phổ thông lại vô cùng trọng yếu này, tại tu chân giới, bất luận là tiên ma. Cho dù tu vi cao hay thấp đều cần ngọc thạch để tu luyện. Thiên địa linh khí bên trong ngọc thạch còn tinh thuần hơn linh khí bình thường rất nhiều. Hơn nữa lại càng dễ dàng cho tu sĩ thu nạp vào trong cơ thể luyện hóa.

Chờ khi ngọc thạch càng cao, linh khí bên trong càng tinh thuần dày đặc. Tuy nhiên, Triệu Vô Tà thì sao, nguyên anh cường giả, ngọc thạch đối với hắn không có tác dụng lớn. Trừ phi là ngọc thạch cực phẩm kia., Có lẽ là ngọc thạch tiên phẩm, nhưng đáng tiếc. Ngọc thạch tiên phẩm, đừng nói là Bách Tiên minh cho dù là thập đại môn phái tiên đạo, cũng chưa chắc có thể tìm ra bao nhiêu, ngược lại ngọc thạch cực phẩm kia, ở trong tay tông chủ Hỏa Nguyên tiên tông, có mấy khối như vậy., Nhưng những thứ này hắn vất vả sưu tập được, liền giao ra như thế. Hắn là hàng trăm hàng nghìn cái không cam lòng, lại đâu chỉ có hắn, những tông chủ khác cũng không nguyện giao tất cả ngọc thạch trong tông môn. Phải biết rằng, những đệ tử trong tông môn đó, ngày thường tu luyện đều dựa vào ngọc thạch. Tuy nói còn có một số khoáng mạch có thể

tiếp tục khai thác ngọc thạch, nhưng cũng không thể đem ngọc thạch trong tông môn giao ra.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt những tông chủ của Bách Tiên minh đều lập loè, lộ vẻ do dự.

“Hừ “

Một cỗ áp lực lớn đến cực điểm đột nhiên sinh ra trong hư không, làm cho cả người bọn họ đều không thể động đậy. Cơ hồ là cùng lúc đó, trong mắt Triệu Vô Tà hiện lên một tia huyết quang, mùi máu tanh nhàn nhạt bắt đầu lan tràn ra trên không trung. Mọi người kinh hãi, lúc này bọn họ mới nhớ ra đứng trước mặt bọn họ.

Là Triệu Vô Tà, so với những Ma đạo ma đầu hung tàn kia, thằng nhãi này còn đáng sợ hơn nhiều.

Nhìn huyết hồng tuyến thủy chậm rãi chảy dưới chân mà biết, phản kháng Triệu Vô Tà, sợ rằng cuối cùng cũng rơi vào kết cục này.

Hai trăm bảy mươi hai chương không đề cập tới.

Một sự kiện có người dẫn đầu trở nên đơn giản hơn rất nhiều, cái gọi là Bách Tiên minh, cộng lại cũng có thể gom góp đủ mười tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn. Đối với cường giả Nguyên Anh kỳ cũng không phải một chút uy hiếp cũng không có, nhưng bọn họ lại chưa chắc có dũng khí động thủ, nếu như Triệu Vô Tà cố ý muốn tiêu diệt tông môn của bọn họ.

Chắc chắn là bọn họ sẽ dùng cái chết để đánh nhau, thế nhưng lúc này Triệu Vô Tà đưa ra điều kiện. Tuy điều kiện kia thật sự quá hà khắc, thậm chí có thể nói là làm khó những tông chủ kia. Nhưng so sánh với kết quả tính mạng của mình còn có tông môn bị diệt diệt, mặc dù trong lòng không muốn, nhưng những tông chủ này cũng chỉ đành nuốt vào quả đắng mà thôi.

Từng đạo quang mang thoáng hiện trong không trung, vọt tới các nơi, hơn một ngàn tu sĩ. Trong nháy mắt đã đi sạch sẽ. Nhưng Triệu Vô Tà lại không nhúc nhích, khóe miệng lộ ra ý cười., Vậy mà lại ngồi xếp bằng ở trên hư không bất động, khí tức yên lặng, trước người là một thanh trường kiếm màu huyết hồng lơ lửng, phía dưới có vô số khí tức huyết hồng bốc lên, dần dần dung nhập vào trong thanh trường kiếm kia. Theo khí tức huyết hồng biến mất, khí tức nhân chung kiếm càng thêm trương Dương.

Thậm chí còn có tu sĩ độn tốc không nhanh, sau khi cảm nhận được khí tức của Nhân Trùng thì sắc mặt đại biến. Cũng không dám chậm trễ, trên người tuôn ra một cỗ chân nguyên, độn tốc càng nhanh hơn bay về phía tông môn nhà mình.

Lúc này trong lòng Triệu Vô Tà cũng có chút cảm thán, lúc hần mới tới Thiên Vân Đại Lục cũng chưa bao giờ nghĩ tới Thiên Hội sẽ như thế này. Tấn chức tới Nguyên Anh Kỳ tất cả đều trở nên bất đồng, chỉ có thể tùy ý phô trương thôi. Chỉ cần Nhân Trùng Kiếm trong tay, Thiên Vân Đại Lục này, người có thể làm gì được hần thật đúng là không nhiều lắm.

” Vong Tình lão bà nương hừ...”

Triệu Vô Tà chợt nhớ tới vị ở Vong Tình Động Thiên kia, từ rất lâu trước đã kết thù, Triệu Vô Tà đã nhẫn nhịn đến hôm nay nhưng lại có một loại ý tứ không muốn chờ đợi. Mặc dù bên trong Vong Tình Động Thiên có ít nhất hai cường giả Nguyên Anh, Vụ nô và Vong Tình Ma Đế. Nhất là Vụ Nô kia. Vốn tưởng chỉ là cường giả Nguyên Anh trung kỳ nhưng bây giờ nghĩ lại thì đúng.

Có lẽ binh lính không phải đơn giản như vậy, nhưng Triệu Vô Tà lại không hề kiêng kỵ chút nào. Với thực lực hiện tại của hắn, cho dù là cường giả Nguyên Anh hậu kỳ cũng chưa chắc đã có thể mạnh mẽ lưu hắn lại. Huống hồ, trong lòng hắn cũng đã có ý định. Trong đầu hiện lên một ý niệm, ánh mắt của hắn cũng nhìn về phía cổ tay của mình.

Chuông hoàn đồng thanh tú phong cách cổ xưa kia.

Thời gian từng chút trôi qua, Triệu Vô Tà vẫn ngồi xếp bằng trên hư không, hai mắt nhắm nghiền. Cũng không thấy linh khí tràn vào trong cơ thể hắn ta, nhưng trên không trung lại xuất hiện từng dòng suối linh khí. Lấy thân hình Triệu Vô Tà làm trung tâm không ngừng xoay tròn. Những linh khí kia như thác nước, từ đỉnh đầu Triệu Vô Tà quán chú mà xuống, lần lượt gột rửa thân hình Triệu Vô Tà.

Một ít tiếng vang kỳ quái phát ra từ trên người hắn, giống như là đậu vỡ, làm cho người ta nghe xong cả người muốn động đậy. Dưới sự tẩy rửa của linh khí, nguyên anh thể của hắn bắt đầu trở nên mạnh mẽ hơn. Biện pháp này cũng không phải là pháp quyết cao minh gì, chỉ là phương pháp tẩy luyện linh khí bình thường mà thôi.

Bất quá cũng không giống như các tu sĩ khác, những tu sĩ kia mặc dù đã là Nguyên Anh kỳ, cũng sẽ không chuyên môn hấp thu linh khí để rèn luyện bản thân. nhiều nhất là tại thời điểm hấp thu linh khí sau đó luyện hóa thành chân nguyên, thuận thực luyện thân thể của mình. Như Triệu Vô Tà giống như lãng phí, Thiên Vân Đại Lục này cũng không có nhiều.

Màn đêm hạ xuống. Dưới bầu trời sao, Triệu Vô Tà vẫn ngồi xếp bằng. Dưới thân hắn sao vậy, sơn môn đã bị hủy diệt không còn mùi máu tanh nhưng toàn bộ đã bị phi trùng tham thôn phệ. Cho nên lúc này xem ra hoàn toàn không hề kinh khủng. Không giống như ban ngày, quả thực giống như địa phương luyện ngục trần gian, chẳng trách những tông chủ kia lại bỏ chạy như bay.

Thời gian một ngày đã trôi qua, Triệu Vô Tà vẫn không có động tĩnh gì, nhưng hiện tại đã động. Mí mắt mở ra không hề báo trước, một tia giận dữ ngưng tụ lại trong đó. Đúng lúc này, từng tiếng thét xuất hiện trên không trung.

“Vù vù vù vù vù” từng đạo quang mang từ các nơi bắn tới, ở không trung vạch ra từng đạo dấu vết rất rõ ràng, dường như là tiếng rít vô hạn xuất hiện ở không trung. Động tĩnh cực lớn này lập tức phá hủy sự tĩnh mịch ban đêm, những quang mang kia thoáng cái rơi trước mặt Triệu Vô Tà.

Ánh sáng tản ra, nguyên một đám tông chủ vẻ mặt khó coi đi ra, chỗ sâu trong ánh mắt đầy vẻ không cam lòng. Tuy nhiên, bọn họ lại không có bất cứ biện pháp nào, nơi này là Bách Tiên minh. Được cho là một góc của thế lực tiên đạo. Tuy bình thường an nhàn nhưng cũng rất ít có kẻ thù bên ngoài xâm nhập.

Nhưng lúc này gặp kiếp nạn, cũng không tìm được cứu viện, chỉ có thể tiếp nhận điều kiện của Triệu Vô Tà là hung ma.

“Triệu chân nhân đây là kính ý Bách Tiên minh chúng ta, xin nhận lấy.”

Sâu trong đồng tử là từng đợt không cam lòng, trong Bách Tiên minh, lấy thực lực Hỏa Nguyên Tiên tông hắc mạnh nhất, chiếm được nhiều khoáng mạch nhất. Tự nhiên ngọc thạch trong tông môn cũng là nhiều nhất. Lần này Triệu Vô Tà mở miệng đòi tất cả ngọc thạch của tông môn bọn họ, mặc dù hắn không muốn nhưng lại nhất định phải giao ra.

Lúc này hắn ta mới đau lòng đến cực điểm. Chỉ sợ trong vòng mấy chục năm, Hỏa Nguyên Tiên Tông sẽ phải khổ sở cười khổ. Các tông môn còn lại của Bách Tiên Minh cũng đều như

thế, tuy rằng trong lòng cực kỳ hận tên Triệu Vô Tà này, nhưng không có một tông chủ nào dám lộ ra.

Tông chủ Hỏa Nguyên Tiên tông, lão giả râu bạc trắng, cung kính đứng trước mặt Triệu Vô Tà, dâng lên một chiếc nhẫn trữ vật lóng lánh hào quang. Từng đạo hào quang trên nhẫn lóe lên, bên trong truyền ra từng luồng linh khí dao động.

Cấp bậc nhẫn trữ vật này không thấp, nhưng bên trong chứa quá nhiều ngọc thạch, giới chỉ cũng không thể ngăn được dao động linh khí của những ngọc thạch kia.

Triệu nhi Nhị hộ né tránh món ngon ở phía Bắc, Bắc Nhất hào không có ý khách, một cỗ lực lượng ép giáp phát ra. Chậm rãi đem lòng bàn tay của lão giả râu bạc trắng kia nâng chiếc nhẫn lên, bay về phía Triệu Vô Tà.

Bàn tay giơ lên, Vô Cấu Chung Hoàn trên cổ tay tỏa ra hào quang, nhẫn trữ vật trên không trung lập tức biến mất, sau một khắc đã xuất hiện trong Vô Cấu Chung Hoàn, bên trong có bao nhiêu ngọc thạch, Triệu Vô Tà lập tức hiểu rõ.

Quay đầu, nhìn chăm chú gần trăm tu sĩ đưa ngọc thạch tới, hắn không có phương thức che dấu tu vi cho nên chỉ liếc mắt một cái. khiến những tu sĩ kia trong lòng lo sợ bất an., Sợ tên Triệu Vô Tà này sau khi nhận ngọc thạch sẽ trở mặt không nhận người. Bản thân Triệu Vô Tà cũng không biết. Hung danh hiện tại của hắn đã càng ngày càng thịnh, là một trong những cường giả mới xuất hiện ở Thiên Vân đại lục. Hơn nữa thủ đoạn thần thông đều vô cùng tàn nhẫn, so với ma đầu của ma đạo càng nhiều hơn ba phần. Trở mặt không thèm nhận người cũng là một trong những chiêu bài của ma đầu ma đạo., Triệu Vô Tà như thế, cũng là bình thường. Cho nên lúc này sắc mặt đám tu sĩ này trở nên có chút khó coi, trong ánh mắt dần dần xuất hiện ý lấy chết đánh nhau.

Nhưng Triệu Vô Tà chính là Triệu Vô Tà, thứ hắn ta tu luyện không phải là ma đạo của đại lục Thiên Vân mà là loại thượng cổ thiên ma chí đạo. Không phải loại người thích giết chóc, nhưng nếu hắn ta thật sự nổi lên sát ý thì giết chóc là rất bình thường. Đáng tiếc bây giờ trong lòng hắn ta một chút sát ý cũng không có. Nhận lấy ngọc thạch của người ta, hắn ta

không muốn trở mặt, ngược lại trong lòng hẳn ta lại có ý niệm khác.

“Ngọc thạch Triệu Gia ta cũng không nhận của các người, đây là Triệu gia ta đáp lễ hảo hảo hưởng thụ a.”

Triệu Vô Tà đột nhiên xòe bàn tay ra, nắm lấy chuôi chén của người kia, cổ tay bỗng nhiên chấn động. Mũi kiếm đỏ thẫm như máu lập tức run lên, từng sợi khí đỏ như máu từ trong thân kiếm tuôn ra, bay về phía đám người trên không trung kia. Triệu Vô Tà động thủ quá nhanh, dù trong lòng bọn họ đã chuẩn bị, nhưng vẫn bị Triệu Vô Tà làm cho trở tay không kịp.

Khí tức đỏ thẫm bao vây lấy đám tông chủ Bách Tiên minh. Khí tức huyết hồng lập tức quấn quanh một người cũng không may mắn thoát khỏi. Trên người mỗi tông chủ đều quấn quanh một sợi khí tức đỏ thẫm như máu, sắc mặt bọn họ cuối cùng đại biến, sợ hãi đan vào cùng một chỗ với tro tàn.

Nhưng mà sau một khắc bọn họ liền biết có lẽ chuyện này không phải như bọn họ tưởng tượng. Dưới nụ cười bí hiểm của Triệu Vô Tà, từng luồng khí tức đỏ thẫm quấn quanh những tông chủ kia. Trong khoảnh khắc, những tông chủ kia liền cảm giác khí huyết trong cơ thể mình bắt đầu điên cuồng phun trào, chính bọn họ căn bản không áp chế được khí huyết trong cơ thể.

Theo khí huyết trong cơ thể dừng động còn có chân nguyên trong cơ thể bọn họ, khí huyết lưu động, các khiếu huyết trong cơ thể đều tràn ra chân nguyên. Những chân nguyên này ủa vào đan điền của bọn họ, nháy mắt tu vi cảnh giới của bọn họ bắt đầu tăng vọt. Hơn nữa lập tức có mấy vị tông chủ đột phá bình cảnh trước đó, tăng lên một cảnh giới.

Vui mừng xuất hiện trên mặt bọn họ. Không ngờ còn có chỗ tốt như vậy, các tông chủ này sắc mặt mừng như điên. Lập tức bắt đầu điên cuồng thôn phệ khí tức đỏ sẫm như máu. Cũng như bọn họ mong muốn, theo càng nhiều khí tức huyết hồng tiến vào trong cơ thể, tu vi của bọn họ lại bắt đầu tăng vọt. Trong lúc nhất thời, không ít tông chủ giống như nghiện gian.

Điên cuồng cắn nuốt khí tức huyết hồng trong không trung, nhưng lúc này cũng có lý trí, mặc dù tu vi cảnh giới trong cơ thể đang tăng vọt, nhưng thủy chung vẫn bảo trì thanh minh của linh đài, kháng cự những khí tức huyết hồng mê hoặc này. Tông chủ của Hỏa Nguyên Tiên Tông chính là một trong số đó, lúc này tu vi của hắn là Kết Đan Đại viên mãn đỉnh phong.

Nếu như lựa chọn giống như các tông chủ khác, lại thu nạp những khí tức huyết hồng không gì sánh được kia, nói không chừng có thể tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh trong truyền thuyết. Nhưng chẳng biết tại sao, chỉ cần hắn vừa tiếp xúc ánh mắt của Triệu Vô Tà, còn có nở một nụ cười quỷ bí vô cùng. Trong lòng của hắn chính là run lên, càng thêm gắt gao bảo vệ linh đài của mình, ép buộc mình không nhìn những khí tức huyết hồng kia.

“Ha ha ha.

Triệu Vô Tà nhìn đám người kia một cách rất thú vị, trên cổ tay phát ra ánh sáng, trong tay hắn ta đột nhiên phóng xuất ra một lượng lớn khí tức huyết hồng. Sau đó hắn ta hóa thành một thanh tiểu kiếm màu huyết hồng, dán đầu lưỡi của Triệu Vô Tà lên, sau đó bị hắn ta nuốt vào bụng. Mặc dù thanh cổ kiếm này là hung khí tuyệt thế nhưng lại không thể thương tổn đến bản thân Triệu Vô Tà, cho tới bây giờ hắn ta vẫn đang nuốt trong bụng mà không hề cố kỵ gì cả.

Thu hồi nhân trùng chén kiếm “Triệu Vô Tà” lập tức hóa thành một đạo huyết ảnh, vạn vẹo kéo dài liên biến mất ở trong vùng trời này. Chỉ để lại đám tông chủ đang lâm vào điên cuồng kia. Gần trăm tông chủ, lúc này cũng chỉ còn lại mấy người bảo trì thanh minh Linh Đài. Những người còn lại, đều điên cuồng cắn nuốt khí tức huyết hồng kia.

Tiên thiên sinh linh huyết khí lúc này đã đem khí tức đỏ thẫm như máu của những tông chủ kia bao bọc lại. Chính là linh khí đặc thù bên trong cốc kiếm.

Tiên thiên sinh linh huyết khí, đối với bất luận sinh linh nào mà nói, đều là tồn tại tràn ngập hấp dẫn vô cùng. Giống như lúc này, linh khí tiên thiên vào cơ thể, kích phát ra tiềm lực cùng linh khí trong cơ thể bọn họ.

Cũng chỉ trong khoảnh khắc mà thôi, đã có mấy vị tông chủ tấn thăng lên cảnh giới kế tiếp, phải biết rằng đến cảnh giới Kết Đan Tông Sư, phải tấn thăng lên một cảnh giới, trừ phi là loại tu sĩ thiên tài đó, nếu không chỉ ít cũng cần trăm năm, nhưng hiện tại chỉ cần hít thở một cái là có thể thay thế trăm năm công lao.

Lại có người ngu, lại cự tuyệt dụ hoặc như vậy. Triệu Vô Tà cũng không nói dối, những linh khí tiên thiên kia chính là lễ vật đáp lại những tông chủ này. Mặc dù hắn là một ma đầu hung tàn, nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ thiếu nợ người khác mà thu ngọc thạch. Dùng linh khí bẩm sinh báo đáp, những tông chủ đó cũng không tính là chịu thiệt quá lớn.

Tiên thiên sinh linh huyết khí, có thể so với hiệu dụng tuyệt đỉnh thiên địa linh vật, cắn nuốt một tia. Có lẽ có thể tấn thăng lên cảnh giới tiếp theo, nhưng cũng không phải là chỗ tốt. Những huyết khí kia nếu là Triệu Vô Tà thôn phệ, tự nhiên là không có vấn đề. Nhưng những tông chủ đang điên cuồng thôn phệ huyết khí, bọn hắn cũng không có tu luyện qua.

Nếu là cắn nuốt từng chút một còn tốt, tự nhiên là chỗ tốt thiên đại. Nếu là đánh mất lý trí. Điên cuồng thôn phệ, đến cuối cùng có lẽ tu vi sẽ tăng vọt, nhưng là thân hình lại bởi vì bị cưỡng ép kích phát tiềm lực. Mà lâm vào tình trạng suy yếu đến cực điểm, thiên địa linh vật tầm thường cũng không thể bổ sung, đến cuối cùng, cũng sẽ là tu vi bị đánh trở về như cũ, uổng phí một phen.

Gần trăm tông chủ không biết rằng tình cảnh hiện tại của bọn họ không quá tốt. Bất quá cũng không phải không có tu sĩ được lợi. Như vị tông chủ Hỏa Nguyên tiên tông kia, bảo vệ được linh đài thanh minh. Chẳng những tu vi tinh tiến mà ngay cả tâm cảnh tu vi cũng tiến thêm một bước dài, cách bình chương Nguyên Anh kia lại gần thêm một bước.

Tiếng cười điên cuồng vang vọng bầu trời, bóng dáng Triệu Vô Tà cũng đã biến mất. Lúc hắn xuất hiện lại đã ở chân núi cao nhất. Khóe miệng tiếng cười lại biến mất thêm lần nữa.

“Phù.

Tấm lưới thân thể xuất hiện trong lòng núi, xung quanh thân thể hắn có vô số linh khí tinh thuần cực điểm đang quay chung quanh, tuy nhiên những linh khí này không dừng lại chút nào trên thân thể hắn, toàn bộ đều truyền vào trong phiến ngọc thạch đỏ. Trên phiến ngọc, vô số trứng trùng như có động tĩnh, bắt đầu nhúc nhích.

Nhưng lại mở mắt ra nhìn, trứng côn trùng vẫn an tĩnh như vậy, một chút động tĩnh cũng không có. Nhưng phiến ngọc thu nạp linh khí cũng không chậm lại chút nào, trái lại còn nhanh hơn. Những quả trứng côn trùng trong phiến ngọc, tốc độ hấp thu linh khí cùng uy năng vậy mà còn mạnh mẽ hơn so với nguyên anh thể của Triệu Vô Tà.

Thân thể cường giả Nguyên Anh ẩn chứa một ít quy tắc, chỉ cần có linh khí ở trong không gian của bọn họ thì sẽ có một bộ phận bị thân thể bọn họ lưu lại, sau đó bị chuyển hóa thành chân nguyên hoặc Ma Nguyên. Hơn nữa những thứ này đều tự động, cường giả Nguyên Anh cho dù không khống chế cũng là như vậy, nhưng ở khu vực này.

Cường giả Nguyên Anh cũng đừng mơ tưởng cướp được chút linh khí nào từ miếng ngọc kia.

Chẳng qua là thời gian một ngày mà thôi, Triệu Vô Tà...

Cuối cùng hai mươi bốn nghiền ép nhau im lặng.

Mới xuất hiện một ngày, ở trong lòng núi bị đào rỗng. Những ngọc thạch chồng chất như núi liền biến mất một nửa, trải trên mặt đất một tầng bột phấn ẩm đậm không chút ánh sáng. Đó là ngọc vụn, linh khí bên trong ngọc thạch bị phiến ngọc trôi nổi trên không trung hấp thu sạch sẽ, ngọc thạch cũng hóa thành mảnh vụn phấn.

Phối trên mặt đất kia nhìn qua cũng là một cảnh tượng kỳ lạ. Nhưng lúc này tâm tư của Triệu Vô Tà đã đặt ở trên phiến ngọc thạch đỏ, vừa nghĩ đến ghi chép về ngọc trùng trong chén kinh, trong lòng của hắn liền dâng lên một luồng lửa nóng.

Xuyên qua bất kỳ cấm chế nào. Bất luận tiên thiên hậu thiên, đều khó có thể ngăn cản được chén ngọc trùng. Có lẽ chỉ có Hỗn Độn chi địa mới có thể ngăn được chén ngọc trùng lại.

Chỉ cần chén ngọc trùng luyện thành, trên Thiên Vân đại lục có rất nhiều hiểm địa. Lại có nơi đó là nơi Triệu Vô Tà không thể đi được. Đến lúc đó, Triệu Vô Tà lại càng thêm không kiêng nể gì.

Tiên Đạo thập đại môn phái, Ma Đạo lục đại Ma Đế, mười vạn đại sơn yêu thần thất điện. Bọn họ đều có cấm địa riêng. Đồ vật bên trong có lẽ là trân quý nhất trong Thiên Vân Đại Lục. Nhưng mà nơi đó nhất định là đầy cấm chế trận pháp, đáng tiếc, đối với Triệu Vô Tà khi đó mà nói.

Bất cứ cấm chế trận pháp nào cũng chỉ là trò cười mà thôi.

Dù hẳn đã là cường giả Nguyên Anh nhưng lúc này trong lòng cũng không thể bình tĩnh được.

Mở bàn tay ra, một chiếc nhẫn trữ vật hiện ra trong tay hắn. Lúc chiếc nhẫn xuất hiện, từng luồng linh khí ba động mãnh liệt liên tục bên trong truyền ra.

“Ông ông”

Không biết có phải ảo giác hay không, sau khi chiếc nhẫn xuất hiện, phiến ngọc đang lơ lửng trên không trung kia vậy mà chấn động hai cái. Triệu Vô Tà không hề do dự, duỗi ngón tay ra lau qua chiếc nhẫn, cấm chế trên mặt đã được lập tức sạch sẽ. Vật này cấp cho Triệu Vô Tà đồ vật gì đó., Trên thực ra không có cấm chế gì. Chiếc nhẫn nghiêng xuống, vô số ngọc thạch lóe ra ánh sáng của Bạch Hồn từ trong giới chỉ rơi ra, rơi xuống đất. Quả thực là chồng chất thành núi, đếm mãi không hết, nhìn thấy cảnh này Triệu Vô Tà cũng kinh ngạc. Chẳng qua cắt tiếp theo đúng là sắc mặt vui mừng. Không nghĩ tới Bách Tiên minh địa vực bậc này, mỗi môn phái lại đều giàu có như vậy.

“Vù vù vù vù “

Không cần Triệu Vô Tà phải nhìn. Dần dần, những tiếng hơi từ trong khối ngọc thạch rơi xuống, trong lòng núi bắt đầu khởi động linh khí phong bạo. Linh khí ngọc thạch vô cùng tinh thuần tuôn ra, lấy khối ngọc làm trung tâm bắt đầu điên cuồng phun trào.

Vô số linh khí quán chú vào trong đó, khiến phiến ngọc rung động rất rõ ràng.

Trên mặt Triệu Vô Tà lộ ra vẻ vui mừng, cũng khó trách hẳn như thế, lần này không phải ảo giác. Hắn có thể nhìn thấy rất rõ, phiến ngọc nọ rung động. Trứng côn trùng trong đó như cũng có động tĩnh, bắt đầu vận vẹo thân thể trong suốt. Linh khí mạnh mẽ như vậy đủ để tạo thành ba cường giả Nguyên Anh kỳ.

Một loại dự cảm nảy sinh, ngọc trùng chung muốn thành công...

Tiền đặt cược thứ hai trăm bảy mươi bốn nghìn.

Lão bà nương tam tình. Triệu gia người đã trở lại, Hoài không để Triệu gia ta rút ra ngoài thật sự là một câu khiến cho tất cả mọi người nghe thấy đều ngẩn ngơ. Mặc kệ là tu sĩ Đoan Tình Động Thiên trong cung các tại Đông Lai quốc hay là dân chúng Đông Lai quốc, sau khi tin tưởng mình nghe được những lời này, sắc mặt đều thay đổi ngàn vạn lần. Thế nhưng có một người chỉ có thể dùng vẻ mặt giận dữ để hình dung.

Vô hận trưởng lão, lúc này tu sĩ trấn thủ ở cung phụng phong chính là vị trưởng lão Kết Đan trung kỳ này. Triệu Vô Tà không cố ý che dấu khí tức của mình, với thời điểm hắn vừa xuất hiện, trưởng lão Vô Hận cũng đã phát giác. Trong lòng đúng là đang kinh ngạc. Lúc sắp đi ra, ai ngờ từ trong miệng Triệu Vô Tà lại nói ra một câu như vậy.

Những lời này vang vọng khắp vạn dặm, toàn bộ trên dưới Đông Lai quốc đều nghe rất rõ ràng. Tuy Vô Hận trưởng lão tu luyện công pháp Vong Tình, nhưng bây giờ nàng chỉ có một suy nghĩ, đó là bầm thây người vừa nói. Nơi đó còn nhớ rõ khí tức mà mình cảm ứng được là cường giả Nguyên Anh kỳ.

“To gan...”

Một dải lụa màu xanh lao về phía Triệu Diệt Tà quyền, phong vân biến hóa, tốc độ nhanh vô cùng. Trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách cực lớn ở giữa, trong dải lụa đó, ẩn chứa ma nguyên mạnh mẽ, tuy là ma nguyên, nhưng cũng không thấy ma khí dày đặc, chỉ là khí tức âm hàn và khí tức kỳ dị vô tình rất nồng đậm.

Kháng hận trưởng lão đã ra tay, cho đến một khắc ra tay, nàng mới nhớ tới Triệu Vô Tà là cường giả Nguyên Anh kỳ. Nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt trẻ tuổi của Triệu Vô Tà, thủ hạ chẳng những không ngưng trệ mà ngược lại còn quán chú thêm ma nguyên mạnh mẽ. Khiến cho uy lực của thất luyện

kia tăng lên không ít, như muốn đem tên Triệu Vô Tà này cuốn vào sau đó cưỡng ép lôi vào trong cung phụng các.

Trong khoảnh khắc nàng ta ra tay, ở một địa vực bên trong Vong Tình Động Thiên. Nếu Triệu Vô Tà ở chỗ này nhất định sẽ biết đây là nơi nào. Tuyệt Tình Thâm Uyên, có thể nói là thù hận giữa Triệu Vô Tà và Vong Tình Ma Đế. Hơn phân nửa đều ở chỗ này, bảo hấn tự tay phá hủy căn cơ của chén Nhân Trùng thứ nhất.

Lúc này, tại lối vào của tuyệt tình thâm uyên, một đám sương mù bỗng nhiên xuất hiện. Sau khi nghe được một câu kia của Triệu Vô Tà, sương mù bỗng nhiên kịch liệt quay cuồng, tựa như người trong sương mù kia đã nổi giận. Sự thật cũng là như thế. Bên trong sương mù chính là sương mù thần bí nhất trong Vong Tình động thiên, không cho phép bất luận kẻ nào đắc tội Vong Tình Ma Đế.

Sương mù cuộn cuộn, biến mất trong vực sâu tuyệt tình, khi xuất hiện trở lại là Đông Lai quốc. Khối lụa màu xanh kia từ trong sương mù đi qua, một bàn tay đầy sương mù đột ngột xuất hiện trên không trung, tóm lấy tấm lụa màu xanh kia.

Bị bàn tay to lớn kia bắt lấy, tấm lụa màu xanh thoáng cái đã hiện ra, đó là một dải lụa màu xanh. Sương mù vùng tay lên, dải lụa màu xanh lập tức cuốn ngược trở về. Lại rơi xuống trước người Vô Hận trưởng lão, Vô Hận trưởng lão sắp nổi giận nhìn thấy đoàn sương mù trên không trung phía sau.

Một câu cũng không nói nữa, chỉ oán hận nhìn thoáng qua Triệu Vô Tà cách đó không xa, sát khí trên người hấn vậy mà không giảm chút nào.

“Hưu hưu hưu hưu...”

Khí tức âm hàn đột nhiên trải rộng khắp bầu trời hoàng cung Đông Lai quốc, vô số ánh sáng từ sâu trong Đông Lai quốc bắn tới. Hình như đang chậm rãi trong khoảnh khắc cuối cùng, trước mặt Triệu Vô Tà đã đầy tu sĩ. Mỗi một lần như vậy đều là tồn tại tuyệt sắc như nhân gian, đặt ở thế tục giới là họa thủy hại dân hại nước hại nước.

Những nữ tu này đều vì Triệu Vô Tà mà tới, khi một câu của Triệu Vô Tà truyền khắp vạn dặm cũng đã kinh động Vong Tình động thiên sâu trong Đông Lai quốc. Tất cả các tu sĩ trong động thiên đều nghe rõ ràng, bị người ta tới cửa nhục mạ động chủ nhà mình, những tu sĩ tu luyện vong tình của Vong Tình động thiên cũng chịu không nổi.

Ánh mắt lạnh lùng mang theo hận ý nhìn về phía Triệu Vô Tà, ánh mắt như hận không thể phân thân Triệu Vô Tà. Nếu Triệu Vô Tà là một phạm nhân, có lẽ lúc này sẽ bị ánh mắt phân thân. Nhưng đáng tiếc, Triệu Vô Tà bây giờ đã là cường giả Nguyên Anh.

Ánh mắt trực tiếp hướng tới đoàn sương mù quay cuồng kia, những nữ tu khác hẳn chỉ nhìn một cái cũng không dám tiếp cận. Có lẽ đối với Triệu Vô Tà trước kia mà nói, hiện tại tùy tiện một tu sĩ trên không trung, đều phải coi trọng. Hiện tại, cũng không cần để ý.

“Vụ nô” năm đó là người đưa Triệu gia ta ném vào Thâm Uyên tuyệt tình, còn nhớ rõ chứ.

Trong mấy năm qua, cách ăn mặc của Triệu Vô Tà vẫn chưa thay đổi. Vẫn là y phục vải bố, hai chân để trần, khuôn mặt thanh tú. Nhưng khí tức lại hoàn toàn thay đổi, quý dị, thần bí khó lường. Cho dù không phải là Vụ Nô. Nếu không phải Triệu Vô Tà không thay đổi dung mạo thì cũng không nhớ được tên Triệu Vô Tà bị ném vào thâm uyên tuyệt tình năm xưa.

Sương mù cuộn cuộn, không thể nhìn rõ bên trong sương mù rốt cuộc là cái gì, cái dạng gì tồn tại.

“Phù, “

Không đợi Vụ nô trả lời hẳn, trong mắt Triệu Vô Tà bỗng nhiên phát ra hào quang kinh người, hắc bạch nhị khí bỗng nhiên từ sâu trong con ngươi đi ra.

Ở chính giữa cặp mắt của hắn, hai vòng xoáy xuất hiện ở bên trong hốc mắt của hắn. Mang theo quang mang thần bí khó lường nhìn về phía Vụ Nô, Triệu Vô Tà dĩ nhiên là muốn nhìn rõ rốt cuộc là loại người gì.

Trong nháy mắt đó, bầu trời bỗng nhiên biến hóa, mặc dù không phải chân chính đối mặt với Triệu Vô Tà. Nhưng mà đối diện với Vong Tinh Động Thiên, những nữ tu sĩ kia vẫn cảm giác toàn bộ quần áo đạo bào trên người mình đều bị ghi lại, đứng trước mặt Triệu Vô Tà một cách không treo một tia cảm xúc. Cảm giác này làm cho các nàng xấu hổ và giận dữ muốn chết, trên mặt mỗi người đều ửng đỏ, ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà quả thực giống như đang nhìn kẻ thù giết cha của mình.

Cảnh tượng biến hóa, lúc Triệu Vô Tà vừa ngưng tụ đôi mắt chén, đoàn tác cùng bỗng nhiên bị đẩy ra tám lần xuất hiện trong đầu Triệu Vô Tà. Thế nhưng một khắc sau, sương mù kia như tỉnh ngộ lại, một lần nữa ngưng tụ lại. Triệu Vô Tà không thấy rõ người bên trong.

Đã đủ rồi, khóe miệng Triệu Vô Tà bỗng nhiên xuất hiện ý cười.

“Oanh “

Sương mù như bị đun sôi khiến nó điên cuồng lẫn lộn, bàn tay to trên không trung chớp thẳng tới Triệu Vô Tà. Một tiếng chào hỏi cũng không đánh, hoàn toàn không giống như là cường giả Nguyên Anh. Vụ nổ này cũng thế. Dị số, cường giả Nguyên Anh Tiểu Bất luận tiên ma yêu.

Chỉ cần tấn thẳng đến Nguyên Anh kỳ, đều là cao nhân cường giả, ra tay bình thường cũng sẽ không để ý mặt mũi như thế.

Thế nhưng vụ Nô thì khác, vì phân bua Ma Đế. Hắn làm chuyện gì cũng nguyện ý. Tựa như năm đó, hắn chỉ nói một câu liền diệt cả nhà người ta. Mặc dù là tu sĩ ma đạo nhưng hành vi như vậy cũng quá mức ngoan độc.

“Ha ha ha, lại là một hạt giống đa tình, nhỏ...”

Triệu Vô Tà không hề để ý tới, đối mặt với bàn tay đang chụp tới kia, trên mặt không hề thần sắc khác. Chỉ cười lên ha hả, khóe miệng tràn đầy vẻ đùa cợt. Trong không trung huyết quang chợt hiện. Một bàn tay toàn thân đều là huyết hồng bỗng nhiên xuất hiện, đã đụng vào bàn tay lớn sương mù kia.

Không có tiếng nổ như tưởng tượng, hai bàn tay to va chạm vào nhau, tựa như thủy nhũ giao hòa. Sương mù trắng xoá vậy mà dung hợp cùng huyết khí kia, hoặc là huyết khí ăn mòn sương mù kia. Chỉ sau một lát, trên không trung đã không còn bàn tay lớn trắng xoá, chỉ là cái bàn tay màu đỏ như máu kia mà thôi.

“Tìm chết sao.”

Triệu Vô Tà cười gằn, bàn tay đỏ như máu nổ tung, không ngờ lại hóa thành từng luồng kiếm khí sắc bén đến cực điểm. Chùy phá hư không, bay về phía những tu sĩ Vong Tình động thiên đang lơ lửng giữa không trung kia. Người mà Triệu Vô Tà ra tay lại không phải Vụ nô mà là những người này. Không chỉ là đám Vong Tình tu sĩ bị kiếm khí bao phủ mà ngay cả Vụ Nô cũng là sương mù chợt dừng lại.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên bên tai Triệu Vô Tà, âm thanh này lập tức khiến cho con người Triệu Vô Tà lộ ra sát khí.

“Hừ”.

Một cỗ lực lượng vô hình từ bốn phương tám hướng tuôn ra, tạo thành một dạng như lao tù, giam cầm toàn bộ những kiếm khí huyết hồng kia.

“Oanh “

Không có chút bất ngờ nào xảy ra, kiếm triều màu đỏ nguyên bản khí thể kinh người thoáng cái liền biến mất. Không trung, lần nữa khôi phục lại vẻ trong xanh như trước. Nhưng là sau khi một bóng người tuyệt đẹp chậm rãi hiện ra, cả phiến thiên không đều phủ đầy khí tức rét lạnh, vô cùng rét lạnh.

“Vong tình”.

Triệu Vô Tà cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ này, theo tiếng nói của hắn rơi xuống, một bóng người tuyệt mỹ đến cực điểm xuất hiện. Cho dù bị lựa mông ngăn trở, nhưng thân hình uyển chuyển kia lại hoàn mỹ tới cực điểm, bất cứ nơi nào cũng có thể dẫn ra dục vọng nguyên thủy nhất của nam nhân.

Cho dù là tu sĩ thành công tu luyện, Kết Đan tông sư, thậm chí là Nguyên Anh cường giả, chỉ cần không phải loại tu luyện sơ ý tâm cảnh, chỉ sợ đều đối với bóng người này không cách nào chống cự. Cho dù thân hình hoàn mỹ đến bây giờ, Triệu Vô Tà cũng chưa từng thấy qua thân hình hoàn mỹ như vậy.

Tuy rằng một mảnh áo lụa có thể dẫn xuất dục vọng nguyên thủy nhất của nam nhân, nhưng chỉ cần tiếp xúc với đôi đồng tử kia, dục vọng bất cứ ai đều sẽ biến mất vô tung. Đôi mắt kia thế nào, không có chút cảm tình, hoàn toàn không thấy bất cứ cảm xúc gì. Cho dù Triệu Vô Tà đứng trước mặt, vừa mới còn mở miệng mắng chửi nàng. Nhưng trong ánh mắt nàng liên tiếp một chút giận dữ cũng không thấy được.

Quên đi tất cả, thất tình lục dục, ngay cả tức giận cũng quên mất.

Trên mặt Triệu Vô Tà vẫn là ý cười đùa cợt, trong thiên địa này có lẽ có thể làm được quên đi tất cả, nhưng tuyệt đối không phải Vong Tình Ma Đế trước mắt. Nàng không phải là quên, nàng chỉ là che giấu toàn bộ cảm xúc, kể cả tức giận.

Ánh mắt đảo qua, thế nào. Sau khi bóng mỹ nhân ngưng tụ một lát, ánh mắt Triệu Vô Tà đột nhiên chuyển sang bên cạnh Vong Tình Ma Đế. Xa giá kia không giống như mọi thứ hắn đã thấy lúc trước, Thái Vân tước giá này cũng không giống. Nhất là lúc này, ánh mắt Triệu Vô Tà trực tiếp rơi vào chiếc chuông treo trước xa giá.

Vô Cầu Chung.

Lực lượng tinh thần của Triệu Vô Tà bộc phát, trấn an Vô Cầu Chung Hoàn đang rục rịch. Nhưng Triệu Vô Tà đã quên, hắn có thể áp chế Chung Hoàn nhưng lại không thể áp chế Chung Vô Cầu.

“Thùng thùng thùng thùng thùng thùng thùng...”

Không hề có dấu hiệu báo trước, tiếng chuông cực kỳ hùng hậu vang lên giữa không trung, tại đó đột nhiên xuất hiện xa giá treo một cái chuông cổ xưa bắt đầu tự vang lên. Tầng tầng sóng âm mắt thường có thể thấy được lan ra, nghe thấy tiếng

chuông này, một ít tu sĩ trong Vong Tình động thiên sắc mặt lập tức biến đổi.

Vô Cầu Chung không phải tiên khí, mà là ma bảo thật sự, tiếng chuông vang vọng không phải thứ một tu sĩ là có thể chịu nổi. Nghe thấy tiếng chuông, những nữ tu sĩ cảnh giới thấp lập tức nảy sinh tạp niệm, sát niệm, dục niệm, oán niệm. Ngày thường vì tu luyện Vong Tình Công Pháp mà bị áp chế, tình cảm bùng nổ, lập tức có mấy nữ tu đầu tóc tán loạn phát điên.

“Rầm rầm rầm “

Ngay lúc Triệu Vô Tà cười lạnh, mấy nữ tu phát điên kia bỗng nhiên tự bạo, nhưng khi uy lực tự bạo của các nàng còn chưa kịp tản ra, thì từng luồng từng luồng lực lượng vô hình trên không trung thành hình. Sau đó hình thành từng lao tù, giam cầm toàn bộ dư âm do mấy nữ tu kia tự bạo.

Đồng thời bị dọa, bóng người tuyệt mỹ xuất hiện trước xa giá, giơ ngón tay đẹp tới mức tận cùng ra. Nhẹ nhàng phát một cái lên Vô Cầu Chung, Vô Cầu Chung vang lên không ngớt lập tức câm bặt.

“Giao Vô Cầu Chung Hoàn ra rồi: “Cút”.

Thanh âm lạnh lẽo giống như quyển băng vạn năm từ trong miệng tuyệt mỹ nữ tu sĩ kia phun ra, ở đây đông đảo nữ tu Triệu Vô Tà hay là Vong Tình động thiên, đều là trong lòng dâng lên một cỗ lãnh ý.

Thế nhưng Triệu Vô Tà vốn không để thanh âm này trong lòng, khuôn mặt thanh tú vẫn là đùa cợt vô tận. Hắn cười, Tiểu Vong Tình Ma Đế còn tưởng hắn là thần thông gì cũng không ngóc ngách. Vô Cầu Chung vang, bất luận là vụ nô hay Vong Tình Ma Đế đều biết Vô Cầu Chung Hoàn đang ở trên người Triệu Vô Tà hắn, nhưng Vong Tình Ma Đế lại muốn hắn giao ra, sau đó cút “Cút”.

Tức quá hóa cười.

“Vợ chồng Vong Tình, ha ha ha...” “Lão bà nương, “Lão bà nương. Nhiều năm rồi không thấy trong mắt không coi ai ra gì. Một tên tuổi ma đạo lục đại Ma Đế của ngươi có thể dọa ta,

quả thực là nực cười. Nực cười tới cực điểm. Hôm nay ta dùng Vô Cầu Chung Hoàn làm tiền đặt cược, nhìn xem người có thể lấy được không. Thắng, Vô Cầu Chung Hoàn là của người, Triệu gia ta mặc người xử trí. Còn có thứ trong Vô Cầu Chung Hoàn kia cũng là của người...”

Nói tới đây Triệu Kỳ đột nhiên khựng lại, trong tay gã xuất hiện một thứ giống như mộ thược.

“Nếu như thua, lão bà nương vong tình. Tất cả mọi thứ trên xe đều thuộc về Triệu gia ta. Thế nào, lão bà nương. Có dám cược hay không, tiểu bà nương.

Triệu Vô Tà lúc này tùy ý mà đơn thương độc mã ở trong Vong Tình Động Thiên rộng to lên với Vong Tình Ma Đế. Không chỉ không chút tôn kính mà còn trào phúng cực điểm, lời nói ra quả thực khiến chúng nữ tu Vong Tình Động Thiên sắc mặt đại biến. Ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà.

Cuối cùng hai mươi lăm kết cục rồi biến mất.

Hận không thể đem hấn ta ăn vào trong bụng.

Nói đến cũng buồn cười, vong tình động thiên. Công pháp tu luyện là vong tình. Bình thường, nữ tu Vong Tình động thiên đều là loại tiên tử không dính khói lửa nhân gian. Không chút tình cảm ba động, nhưng là vào lúc này, bị Triệu Vô Tà nói hai ba câu liền tan rã.

Nếu bây giờ Triệu Vô Tà nói ra những lời này, còn có tiền đặt cược lan truyền ra ngoài, chỉ sợ toàn bộ Thiên Vân Đại Lục cũng sẽ nổi bật hơn những tông chủ tông môn đại phái kia. Hung danh của hấn cũng sẽ tăng lên một tầng nữa.

Tiền đặt cược là một món bán ma bảo, còn có một cái mộ thược, còn có mạng của một vị cường giả Nguyên Anh. Thế nhưng bên Vong Tình Động Thiên, trả giá cũng chỉ là một món bán ma bảo, còn có Thái Vân tước giá và người trong đó nữa.

Nhìn như Vong Tình động thiên chiếm tiện nghi, nhưng nếu như Vong Tình động thiên thua, chỉ sợ chuỗi nụ cười lớn nhất trên Thiên Vân đại lục sẽ không còn là Chu gia nữa. Mà là Vong Tình động thiên, bởi vì bên trong Thái Vân tước giá kia,

không phải ai khác, mà là hai nữ tu xinh đẹp nhất, Hồng Trần tiên tử trên Thiên Vân đại lục.

” Vong Tình lão bà nương, có dám nhận hay không, có dám nhận hay không.”

Triệu Vô Tà như cô ý, thanh âm từ trong miệng hần tạo thành hồi âm truyền về phía khu vực cách đó vạn dặm. Nếu Vong Tình Ma Đế không tiếp chỉ sợ ngày mai sẽ có thêm một nụ cười trên Thiên Vân Đại Lục. Tên Triệu Vô Tà này cũng sẽ lợi dụng Vong Tình Động Thiên, hung danh càng lớn.

“Vụ Nô giết hần đi.”

Vẫn là âm thanh lạnh lẽo giống như sông băng vạn năm không thay đổi trôi nổi trên không trung, đôi mắt Vong Tình Ma Đế không chút cảm tình nhìn chằm chằm Triệu Vô Tà. Không thể nhìn thấy chút sát khí nào. Nhưng lời từ miệng nàng ta nói ra lại thực sự muốn giết Triệu Vô Tà. Rõ ràng là giết người nhưng lại không có chút sát khí nào. Giống như Triệu Vô Tà chỉ là một con kiến.

Sinh tử các loại, không quan hệ ngựa ngáy, ngay cả đề nàng quan tâm một chút cũng không làm được. Lẽ ra Vong Tình động thiên tuy là thánh địa của Ma đạo, nhưng thân phận của Triệu Vô Tà lúc này cũng là một cường giả Nguyên Anh, cho dù tiếp nhận tiền đặt cược cũng không tính là mất mặt. Nhưng lúc này Vong Tình Ma Đế lại coi Triệu Vô Tà là con sâu cái kiến, tùy ý có thể đạp chết.

“Năm đó là năm đó, bây giờ là bây giờ. Triệu gia ta thật muốn xem xem, mầm mống đa tình này của ngươi làm sao giết được Triệu gia. Ha ha ha Vong Tình lão bà, hôm nay Triệu gia ta sẽ nói cho ngươi biết. Không chỉ Vô Cầu Chung ta muốn tới tay. Ta cũng muốn chiếc Thái Vân tước giá kia, năm đó ta lập lời thề. Hôm nay ta sẽ thực hiện, Hồng Trần tiên tử, một chương năm xưa, vô tà khắc sâu trong lòng. Triệu phu nhân, ngươi chắc chắn sẽ làm được.

Rất nhiều nữ tu Vong Tình Động Thiên không dám tin nhìn Triệu Vô Tà, lúc này các nàng cũng đều biết rồi, trước mắt sao vậy, cường giả Nguyên Anh cuồng vọng đến cực điểm năm đó

cùng động thiên kết thành thù hận, hiện tại là báo thù. Nhưng lời nói ra cũng quá cuồng vọng, dĩ nhiên là muốn cướp đoạt Ma bảo Vô Cấu Chung trong tay Ma Đế. Điều này cũng thôi, điều làm cho các nàng thật sự kinh ngạc chính là cường giả Nguyên Anh trước mắt.

Không ngờ còn muốn đoạt Hồng Trần tiên tử đi làm vợ, cái cách xưng hô thô tục này vốn là thể tục nhưng lúc này tên của tên Trương Vô Tà quá ngông cuồng. Thật sự làm cho các nàng tu sĩ này không nghĩ ra cách xưng hô thanh nhã nữa, càng không nghĩ đến việc dùng đạo lữ song tu để xưng hô.

Tuy nhiên trong phần đông các nữ tu kia, có một nữ tu xinh đẹp lại có thần sắc bất đồng, đó là Lục Nhi đứng trên Thái Vân Tước giá. Năm đó Triệu Vô Tà ở Vong Tinh Động Thiên chăm sóc hấn chính là Tiểu Lục. Nhưng cũng bởi vì Triệu Vô Tà Tiểu Lục thiếu chút nữa đã bị ném vào Thâm Uyên tuyệt tình., Mặc dù cuối cùng là Triệu Vô Tà đi vào. Nhưng mà nghiêm khắc mà nói, Triệu Vô Tà còn thiếu Tiểu Lục một cái nhân tình. Đứng ở trên Thái Vân tước giá, Tiểu Lục nhìn thoáng qua Triệu Vô Tà, chỗ sâu trong ánh mắt đầy vẻ phức tạp. Nàng cũng không nghĩ tới, thanh niên năm đó còn nhỏ tuổi hơn nàng hiện tại đã là cường giả Nguyên Anh tùy ý phô trương rồi.

Chương thứ hai trăm bảy mươi lăm máu đen...

Đánh cược Văn, người cũng phải nhận, không nhận cũng phải nhận lục.

Thần sắc tùy ý ngông cuồng xuất hiện trên mặt hấn, nơi đó còn có bóng dáng tu sĩ nho nhỏ Trúc Cơ kỳ trước kia. Khí tức cường giả Nguyên Anh bộc phát, khí tức âm lãnh bạo ngược tùy ý lan tràn, toàn bộ Đông Lai quốc đều bị bao phủ trong đó, phạm nhân dưới hoàng cung đều lâm vào khủng hoảng.

Triệu Vô Tà cười gằn, con mắt nhìn chăm chăm vào Vong Tình Ma Đế, tất cả đều là giễu cợt. Lúc chuyển đến Thái Vân tước giá kia, lại mang ý chiếm hữu. Địa vị Hồng Trần tiên tử ở Thiên Vân Đại Lục, Triệu Vô Tà đã sớm biết, luyện chế nhân trùng trong chén, trí nhớ hồn phách những tu sĩ kia đều bị Triệu Vô Tà đọc hết.

Thiên Vân đại lục có một số sự tình, Triệu Vô Tà chỉ biết cũng không ít. Thanh danh Hồng Trần tiên tử và thần nữ Phiêu Miểu hấn cũng rõ mồn một, cho nên hấn mới lựa chọn thần thông tăng vọt lập tức tới động thiên vong tình trả thù. Có thể dưới mí mắt Vong Tình Ma Đế cùng Vụ Nô bắt đi Hồng Trần tiên tử, không khác gì hung hăng đánh vào mặt Vong Tình ma.

“Đến lúc đó liền xem xem lão tú bà người này còn có thể giữ bộ dáng vong tình đó hay không, hừ.”

Trong ánh mắt chớp động ý tốt, đối đãi với Vong Tình Động Thiên, Triệu Vô Tà một chút hảo cảm cũng không có. Lần này hấn tới trả thù, cũng không trông mong có thể giết Vong Tình Ma Đế xả giận, dù sao cũng là Ma Đạo Lục Đại Ma Đế, cho dù hiện tại thần thông của hấn tăng vọt, cũng chưa chắc có thể tùy ý làm bậy ở Vong Tình Động Thiên này, nhưng cướp đi Hồng Trần tiên tử, hấn nhất định phải có được.

“Vút”

Một đoàn sương mù bỗng nhiên hướng tới tầng cương phong trên không trung vạn trượng, là sương mù nô. Triệu Vô Tà

cười lạnh vài cái với Vong Tình Ma Đế, thân hình hóa thành một đạo huyết quang, kéo dài kéo dài. Thoáng cái quỹ dị biến mất tại chỗ, sau một khắc lại xuất hiện, vẫn ở dưới tầng cương phong.

“UYỄNH UYỄNH RẦM RẦM “

Tiếng sấm bạo liệt, ở phía dưới cương phong, hai người thậm chí có thể nghe tiếng lôi bạo trên chín tầng trời. Một đoàn sương mù, một đoàn huyết quang, chậm rãi dung nhập trong cương phong. Khuyết phong vô biên vô hạn quét tới, phiên hư không này cho dù đã bị cương phong vô tận thổi qua vô tầng năm tháng, thế nhưng mỗi lần khi cương phong bạo liệt. Hư không liên lay động, một số địa phương thậm chí có thể phá vỡ ra, lộ ra hư không cuộn cuộn không ngừng.

“Rập chiến ha ha, chiến liên đánh ra từ trong sương mù, quả thực giống như một thanh cự chùy, hung hăng đập ở trên hư không. Hỗn lưu vốn đã phun trào không ngừng lại càng thêm bạo loạn, làm cho gió mạnh làm cho người ta không thể mở mắt ra được trong nháy mắt đã bị hút vào bên trong, thế nhưng sau một khắc lại khôi phục như cũ.

Vẫn là loạn lưu như cũ, cương phong cuồng bạo. Nơi cường giả Nguyên Anh chiến đấu nhất định sẽ là hư không bị đánh nát, loạn lưu tuôn trào. Cho nên cường giả Nguyên Anh bình thường đều chọn chém giết trong tầng cương phong, nơi đó hư không mới có thể miễn cưỡng thừa nhận hai cường giả Nguyên Anh chém giết chiến đấu. Lúc này chính là vụ nô và Triệu Vô Tà, hai cường giả Nguyên Anh kỳ chém giết lẫn nhau.

“Vù vù vù “

Bên tai tất cả đều là tiếng gió gào thét, nhưng Triệu Vô Tà sau khi đứng vững, khi nghe được chữ chiến kia nổ vang thì cũng đã biết vụ Nô ra tay. Vô thanh vô tức, hư không xung quanh Triệu Vô Tà bỗng nhiên ngưng trệ, vô số cây kim dài trắng xoá xuất hiện, đâm thẳng về phía Triệu Vô Tà. Những cây kim dài kia mặc dù trắng xoá, như là hư vô.

Nhưng vào lúc này trong lòng Triệu Vô Tà bỗng nhiên nhảy dựng, một dự cảm nguy hiểm bỗng nhiên xuất hiện trong đầu của hắn ta. Sau khi sắc mặt khế biến, trên người hắn ta liền tuôn ra vô số kiếm khí màu đỏ như máu. Không nhượng bộ chút nào, mỗi một luồng kiếm khí đều chống lại một cây châm dài trắng xóa, cả hai đang đánh nhau trong nháy mắt.

“Xuy xuy xuy... xuy...”

Không phân biệt được là Huyết Hồng kiếm khí ăn mòn Hư Vô Trường châm, hay là châm dài đâm nát những Huyết Hồng kiếm khí kia, kết quả cuối cùng là cả hai đều biến mất. Triệu Vô Tà kinh dị nhìn thoáng qua đám sương mù vẫn bao vây ở trong sương mù kia, những huyết hồng kiếm khí kia chính là kiếm khí trong chén nhân trùng, tại lúc uy năng của chén kiếm không tăng vọt đã vô cùng lợi hại rồi.

Hiện tại cũng không sai biệt lắm so với cảnh giới đại thành, uy lực kiếm khí trong chén kiếm cũng càng thêm kinh khủng, không thua bất kỳ một món tiên khí ma bảo nào. Nhưng vụ nô kia chỉ dựa vào cây kim dài do sương mù ngưng tụ ra đã triệt tiêu cùng kiếm khí, không thể không khiến Triệu Vô Tà kinh ngạc.

Đáng tiếc lúc này con mắt trong chén của Triệu Vô Tà cũng không có tác dụng với vụ nô. Ngay từ đầu Triệu Vô Tà đã thừa dịp vụ nô không chú ý, dùng mắt chén thăm dò. Vậy mà lại thành công thấy được khuôn mặt của người sau vụ khí kia, giống hệt như lúc trước Triệu Vô Tà suy đoán.

Tuyệt thế Đạo Tử xinh đẹp

Mặc dù trước kia Triệu Vô Tà không tin có nam nhân nào có thể trưởng thành, bất kể nam hay nữ đều nhìn thấy khuôn mặt đó.

Chỉ sợ đều mê muội, tuyệt đối là tuyệt thế mỹ nam tử xưng hô. Thiên Vân đại lục này, chỉ sợ ngoại trừ người trong sương mù bao vây kia, không có một nam tử nào có thể trưởng thành.

Lại nghĩ tới lời đồn đại về vụ nô và Vong Tình Ma Đế trên Thiên Vân Đại Lục, Triệu Vô Tà rất bất quái cho rằng vụ nô là người theo đuổi lão thư sinh kia. Vẫn là cái loại rất si tình, nếu

không cũng sẽ không đường đường một cường giả Nguyên Anh, lại thủ hộ lão thư viện trọn vẹn mấy trăm năm.

Ánh mắt không thềm nhìn xung quanh, chỉ chăm chú nhìn đoàn sương mù kia, cũng không động thủ mà mở miệng nói ra một câu khiến người trong đoàn sương mù kia nổi giận.

“Lão huynh, lão thư sinh vong tình có phải bạn tốt của ngươi hay không, khẳng định là vậy, nếu không ngươi cũng sẽ không.”

“Oanh “

Triệu Vô Tà ở phía dưới rốt cuộc cũng không nói nên lời, bởi vì một đoàn sương mù cuộn cuộn không ngớt đã xuất hiện trước mặt gã. Trong đoàn sương mù kia bỗng nhiên ngưng tụ ra một thanh trường kiếm, chém về phía Triệu Vô Tà.

Không một tiếng động, nhưng trên mặt Triệu Vô Tà cũng không còn vẻ mặt trêu đùa, mà thay vào đó là vẻ mặt ngưng trọng. Bởi vì thanh trường kiếm này tuy do sương mù ngưng tụ, nhưng lại bỏ xuống cũng là một trái tim. Không hề có uy lực, đó là cương phong vốn là mãnh liệt, nhưng bởi vì trường vờ vết hiện lên từng đợt từng đợt kiếm khí nhỏ bé mà ngưng trệ, loạn lưu lúc này dường như đã an tĩnh lại.

Toàn bộ hư không cũng chỉ còn lại thanh trường kiếm này, còn có Hư Vô kiếm khí tràn ra mà vô thanh vô tức. Vụ Nô nổi giận, cường giả tuyệt thế này không quan tâm đến những chuyện khác. Thế nhưng đề cập đến Vong Tình Ma Đế kia, chỉ sợ chỉ là thuận miệng nói bậy, đều sẽ khiến hắn nổi giận.

Câu nói kia của Triệu Vô Tà đã đem cường giả này hoàn toàn chọc giận, từ trong sương mù kia tản ra một phần là. Sát khí nồng đậm đến cực điểm, nhất là thanh trường kiếm đánh về phía Triệu Vô Tà kia, uy thế không hề thua gì Phá Hải Ma Phủ lúc trước.

Thậm chí còn mạnh hơn một tia, tinh quang trong mắt Triệu Vô Tà bùng lên, cổ tay rung lên. Ma nguyên đen kịt quán chú vào huyết hồng trường kiếm trong tay, hai thanh trường kiếm va chạm vào nhau một cách mạnh mẽ. Lúc này Triệu Vô Tà cũng đoán được, vụ nô kia đang bao vây xung quanh. Đó

không phải là sương mù bình thường, chỉ sợ cũng là một kiện Ma bảo hoặc một kiện Ma bảo.

Khí tức kia tuyệt đối không sai, thậm chí so với Phá Hải Ma Phủ tản ra khí tức còn mạnh mẽ hơn rất nhiều, chỉ sợ là bởi vì Tiên khí ma bảo này đã ở trong tay vụ nô thủ mấy trăm năm. Dùng thủ đoạn của vụ nô Nguyên Anh cường giả, đã luyện hóa đến trình độ vô cùng khủng bố. Thi triển uy lực vô cùng mạnh mẽ.

“Bành”

Một cái bóng màu đỏ như bị một lực lượng mạnh mẽ đập trúng, thoáng cái đã bị đánh sâu vào trong tầng cương phong kia, gần như là cùng lúc. Những kiếm khí hư vô kia cũng rơi vào trên người hắn, quần áo vải bố trên người ngay lập tức biến mất không dấu vết. Cũng do Triệu Vô Tà tự chuốc lấy, một tu sĩ Nguyên Anh kỳ lại thích mặc quần áo vải.

Mặc dù chỉ là công kích tùy tiện của một tu sĩ cũng đủ làm cho một thân áo vải bố rách rưới, huống chi lúc này hắn chém giết một cường giả Nguyên Anh khác. Triệu Vô Tà bị đánh bay, thế nhưng người ở trong sương mù kia một chút cũng không có ý định bỏ qua.

“Hừ”.

Chỉ bắt chợt hừ lạnh một tiếng mà thôi, còn lại cái gì cũng không có, nhưng trong lúc vô thanh vô tức thì một mảng lớn kiếm khí bỗng nhiên xuất hiện trong hư không, cũng theo Triệu Vô Tà tiến sâu vào trong tầng cương phong. Lúc này Triệu Vô Tà đã là xích thân rồi, khí tức Nguyên Anh và mạnh mẽ của hắn tạm thời để hắn tạm thời ở tầng cương phong cũng không có chút sức nào, nhưng ngay sau đó sắc mặt hắn biến đổi.

“Hay cho một hạt giống si tình.”

Lúc này Triệu Vô Tà cũng đã hiểu rõ, chỉ là con nô hoàn toàn không nói chút tình cảm gì, ra tay tàn nhẫn đến cực điểm. Vừa nhìn đã thấy là muốn lấy mạng Triệu Vô Tà, tuy Triệu Vô Tà đã sớm mất hết thể diện cùng với Vong Tình Động Thiên, nhưng đều là cường giả Nguyên Anh. Muốn giết chết một

cường giả Nguyên Anh là rất khó, vốn còn tưởng rằng Vụ Nô ra tay sẽ có chút cố kỵ, nhưng hiện tại.

“Xuy xuy.”

Thân hình ở chỗ sâu trong tầng gió yếu lập tức dừng lại, mũi kiếm huyết hồng của Nhân Trùng bắt đầu rung động, vô số kiếm khí huyết hồng vô cùng lạnh lẽo từ bên trong thân kiếm tràn ra. Một cổ kiếm triều huyết hồng xuất hiện ở trước người Triệu Vô Tà, đồng tử co rút lại, giữa hàn mang bạo phát, một mảng lớn kiếm khí mệnh mông rớt cuộc cũng rơi xuống.

“Chiến”

Thủ đoạn ban đầu của thượng cổ vu sư vốn là thi triển thuật chén, chiến đấu chém giết cũng là dựa vào thuật chén quỷ dị cùng vô số con sâu chén mạnh mẽ, cho nên thân thể cận thân Triệu Vô Tà chém giết vốn là không tốt. Nhưng lúc này, Triệu Vô Tà tay cầm côn trùng trong chén kiếm, khí thế trên người vô cùng hung hãn.

Giống như những thượng cổ hung ma, nếu như cận thân và hấn chém giết, khẳng định sẽ bị hung ma này xé thành mảnh nhỏ. Bát Kinh không thể để cho Triệu Vô Tà cận thân chém giết, nhưng Hoàng Vưu Quyết lại có thể. Ma Tôn Hoàng Vưu chính là đại ma thượng cổ., Truyền thuyết thậm chí có huyết mạch của Bàn Cổ. Khi cận thân chém giết, mặc dù là thần tiên đầy trời, cũng không có mấy ai là đối thủ. Triệu Vô Tà dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người con nô lệ dưới sự che giấu của cương phong, điểm điểm tinh mang ở trong mắt hấn đang ngưng bài một mảng lớn kiếm khí mờ mịt sương mù, Triệu Vô Tà đã hành động.

Thân hình hóa thành huyết ảnh, kéo dài, biến mất. Nơi này là tầng cương phong, không thể thuận di, nhưng độn thuật của Triệu Vô Tà đã đến cực hạn. Trong khoảng cách ngắn như vậy, ngay cả thuận di cũng không có gì khác biệt. Mắt thấy Triệu Vô Tà biến mất, đoàn sương mù quay cuồng mãnh liệt, tựa hồ người ở trong đó cũng rất là kinh ngạc.

Tuy nhiên bọn họ đều là cường giả Nguyên Anh, cảm ứng nguy hiểm vô cùng mạnh mẽ. Vào lúc Triệu Vô Tà biến mất,

lông mày vù nô đang bị sương mù bao phủ cũng giật mạnh, đồng thời cũng không quan tâm đến xung quanh, sương mù nhanh chóng tán loạn trong nháy mắt.

“Hừ “

Trong nháy mắt, khi sương mù của người tản ra, trên mặt Triệu Vô Tà tràn ngập sát khí. Nhân trùng trong tay dùng một góc độ quỷ dị bỏ tới, thời điểm sắp tiếp xúc, từ trên mũi kiếm tuôn ra huyết hồng khí vô cùng mãnh liệt. Những huyết khí này quá mức cuồng bạo, một lần nữa làm cho sương mù tan vỡ, tựa như muốn tiêu tán.

Nhưng vẻ lạnh lùng trên lông mày Triệu Vô Tà lại không biến mất chút nào, vẫn lạnh lùng nhìn chăm chú vào trong tầng cương phong kia, sương mù vẫn như trước nổ tung hoàn toàn vậy mà bắt đầu chuyển động.

“Vù vù.”

Không biết là do vô thanh vô tức hay là vì gió mạnh che dấu tiếng vang trong đó, chỉ một hơi thở kia chỉ nhúc nhích một chút, liền tại hạ một khắc một lần nữa ngưng tụ lại. Vẫn như cũ là đoàn sương mù trắng xoá, còn có người bị sương mù bao vây kia.

“Hôm nay Triệu gia ta sẽ để người lấy chân diện mục gặp người, đồ bỏ này muốn ngăn cản Triệu gia, nằm mơ đi.”

Triệu Vô Tà cười gằn, ngón tay đột nhiên duỗi ra, sau đó từ trên mũi kiếm đỏ như máu kia đột nhiên bắn ra. Một con huyết trùng xuất hiện trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà, là một cái chén nhân trùng do tu sĩ Kết Đan trung kỳ luyện thành, trên khuôn mặt ngũ quan đều là những thanh mâu cực kỳ đau đớn và cực kỳ thống khổ.

Con huyết trùng này xuất hiện, những cương phong hung mãnh bên trong tầng cương phong giống như ngưng trệ trong nháy mắt, khí tức quỷ dị đáng sợ bắt đầu lan tràn. Ngay cả Triệu Vô Tà đang đứng ở cách đó không xa, những sương mù bao quanh người hắn cũng không thể không chế quay cuồng lên. Triệu Vô Tà sớm biết sương mù quanh người Vụ Nô căn

bản không phải là thần thông gì của hấn, mà là một món đồ cấp bậc tiên khí ma bảo.

Công thủ vô địch, món đồ không biết là tiên khí hay là ma bảo kia.

Dứt khoát hai mươi sáu lần nghiền nát nhau.

Đồ vật, uy lực quả thực biến thái. Nhất là ở trong tay Vụ Nô kia, quả thực khiến chiến lực của hấn đạt đến mức vô cùng khủng bố, trước kia Triệu Vô Tà còn tưởng rằng lão trình nữ Vong Tình Ma Đế kia chiến lực hơn một chút so với Độc Nô kia. Thế nhưng bây giờ xem ra, chiến lực Vụ Nô cũng đủ để hấn chen chân vào hàng ngũ cường giả tuyệt thế tại Thiên Vân đại lục.

Ít nhất Triệu Vô Tà không thi triển chút thủ đoạn đặc biệt nào, chỉ sợ ngay cả khuôn mặt thật sự của Vụ Nô cũng không thấy được. Lúc này trong lòng Triệu Vô Tà không ngừng cười lạnh. Nếu như Vụ Nô không muốn dùng bộ mặt thật gặp người khác, vậy Triệu Vô Tà hấn ta đành dùng bộ mặt thật gặp người.

Hai ngón tay nắm chặt con huyết trùng, hơi dùng sức, con huyết trùng kia liền kêu lên đau đớn, miệng máu dữ tợn mở ra, từng sợi tơ đỏ thẫm từ trong miệng trùng phun ra, bắt đầu ngưng kết với nhau giữa không trung.

Một màn kỳ dị phát sinh, theo trong miệng huyết trùng không ngừng phun ra những sợi tơ đỏ thẫm, xung quanh người vụ nô, cũng không ngừng xuất hiện sợi tơ đỏ thẫm như máu, tựa như huyết trùng kia đang ở bên cạnh hấn nhả tơ. Sương mù kịch liệt quay cuồng, một phát bành trướng đến trình độ vô cùng to lớn, giống như muốn đẩy những sợi tơ đỏ sậm như máu kia ra, nhưng mà vô luận sương mù bành trướng ra như thế nào, những sợi tơ huyết hồng kia cũng quấn chặt lấy.

Trên mặt Triệu Vô Tà nở nụ cười, ngón tay bắt lấy huyết trùng, sợi tơ phun ra từ trong cơ thể huyết trùng càng lúc càng nhiều. Nó đã sắp ngưng tụ thành một cái kén máu thật lớn, bên cạnh cũng xuất hiện một huyết mặc dù.

Mặc dù quỷ dị đáng sợ là cường giả Nguyên Anh, chỉ sợ cũng chưa từng gặp qua loại thần thông quỷ dị như vậy. Không nói sợi tơ kia xuất hiện như thế nào, càng quỷ dị hơn chính là, sợi tơ đỏ thẫm như máu này vậy mà có thể quấn chặt lấy sương mù vô hình. Nếu là có người nói như vậy, chỉ sợ lập tức sẽ bị người cười nhạo., Quả thực là cười đến rụng răng. Ngay cả tu sĩ cũng vậy, ti tuyền làm sao có thể chống đỡ được sương mù. Thế nhưng bất luận là tin hay không tin cũng tốt, sự thật ngay trước mắt. Bất luận sương mù bành trướng ra sao cũng không thể thoát khỏi những sợi tơ đỏ sẫm như máu kia, so với giò bám vào xương còn đáng ghét hơn.

“Huyết Uế”

Hai chữ rất đơn giản, từ trong miệng Triệu Vô Tà nhỏ ra. Những sợi tơ đỏ thẫm như máu đã hoàn toàn quấn chặt lấy vụn nô kia, một người hình kén máu liền xuất hiện ở tầng cương phong, những sương mù trắng xóa kia bị sợi tơ đỏ sẫm vô cùng trói chặt, không thể tránh thoát chút nào.

Thế nhưng sau khi hai chữ Triệu Yêu vừa rơi xuống, sợi tơ đỏ sẫm như máu bắt đầu chậm rãi dung nhập vào bên trong đám sương mù trắng xóa. Nhìn như chậm rãi vô cùng, nhưng chỉ trong nháy mắt đã dung nhập vào đám sương mù trắng xóa kia. Màn sương mù vốn là màu trắng, bởi vì những sợi tơ đỏ sẫm như máu kia thoáng cái liền biến thành màu đỏ như máu.

“Oanh “

Không biết nơi nào có động tĩnh, chỉ thấy trong tầng cương phong, vô số cương phong giống như bị kinh động. Bắt đầu bạo loạn, những dòng loạn trong hư không bị cương phong chấn động cũng tuôn trào. Tóm lại, tựa hồ trong nháy mắt, tầng cương phong đã trở nên không tầm thường.

“Tạch Ngưu.”

Từ chỗ sâu trong hư không truyền đến tiếng kêu của đám côn trùng làm lòng người lạnh run, Triệu Vô Tà lạnh lùng nhìn chén Nhân Trùng bị hai ngón tay của mình bóp. Dường như là vì phun ra những sợi tơ đỏ thẫm như máu kia. Khí tức trên

thân huyết trùng này trở nên vô cùng suy yếu, thân thể vốn ngưng thực vô cùng vậy mà bắt đầu trở nên có chút hư vô.

Triệu Vô Tà chậm rãi lắc đầu, đưa ngón tay đặt lên thân bàn kiểm. Con huyết trùng kia lập tức dung nhập vào trong đó. Trong nháy mắt khi huyết trùng dung nhập vào, trong cơ thể sắc bén màu đỏ máu bắt đầu khởi động huyết khí, bay về phía con huyết trùng hư vô kia.

Trong ly kinh ghi lại vô số bí thuật chén quỷ dị, mỗi một cái thức chén đều có uy lực mạnh mẽ vô cùng. Thậm chí ban đầu ở thượng cổ, có một vị vu sư, thi triển thuật uống rượu thôn tính vạn vật vì mình sử dụng. Tiểu thuật đó vừa ra, khắp nơi đại địa hồng hoang đều biến thành hoang vu, toàn bộ sinh linh đều bị tử thuật này cắn nuốt.

Nhưng sự tồn tại của bí thuật chén này một lần nữa bị thiên khiển, vị vu sư chén nước kia thi triển thuật chén cũng bởi vậy mà cuối cùng bị Thiên Đạo tính kế giết chết. Cũng là một lần này, đại năng thần thông của hồng hoang biết sự tồn tại của các đại vu sư. Tiên thần đầy trời cũng không dám trêu chọc, nếu không chỉ sợ không đơn giản là chết đơn giản như vậy.

Hiện tại Thuật chén mà Triệu Vô Tà thi triển trong cốc kinh xem như đơn giản. Thuật ô máu đặc biệt dùng để ô uế pháp bảo của người khác, mặc kệ là bất cứ pháp bảo gì. Chỉ cần người thi thuật có đủ tu vi, cho dù là Tiên Thiên Linh Bảo trong truyền thuyết cũng sẽ bị ô uế mất đi linh tính.

Lấy tu vi của Triệu Vô Tà mà thi triển thuật này, món tiên khí ma bảo trên người Vụ Nô căn bản không thể kiên trì được bao lâu nữa, sau khi bị những sợi tơ đỏ sậm kia dung nhập vào, trong nháy mắt liền bị ô uế.

Không chút dấu hiệu báo trước, sương mù bắt đầu tiêu tán, dần dần trở nên âm đạm. Người sau sương mù chậm rãi lộ ra:
“Thành giao.”

Chương thứ hai trăm bảy mươi sáu, Tiêu Dao Kiếm Quân Tiêu Dao.

Thuật Nhất xú là do Triệu Vô Tà thi triển. Cho dù có là ma bảo cấp bậc tiên khí gọi là châu tôn nhi không chịu được. Nhưng cũng không phải là không có đại giới. Cái chén này được Triệu Vô Tà lấy làm tế phẩm, mặc dù không đạt tới phân lượng bị hủy mất căn cơ nhưng cũng là nguyên khí đại thương. Tuy nhiên cái giá này đối với Triệu Vô Tà mà nói đã không còn liên quan gì đến đau đớn nữa rồi.

Đây cũng là lần đầu tiên Triệu Vô Tà thi triển bí thuật chén quỷ dị như vậy. Nếu vụ Nô kia đã có chuẩn bị thì thuật ô máu kia không thể thành công được. Thế nhưng hiện tại, màn sương mù bao phủ xung quanh Vụ Nô rốt cuộc cũng tiêu tán. Vị cường giả Nguyên Anh thần bí đến cực điểm này rốt cuộc cũng đã lộ diện.

Đáng tiếc, có thể nhìn thấy một màn trước mắt này chỉ có ba cường giả Nguyên Anh mà thôi. Các tu sĩ còn lại mặc dù trong lòng vô cùng muốn xem cuộc chiến nhưng hai cường giả Nguyên Anh ở trong tầng cương phong chém giết căn bản không thể nào do tu sĩ tu vi thấp như bọn họ có thể dò xét được.

Coi như là là thần niệm của tông sư Kết Đan hậu kỳ thậm chí là Đại viên mãn, nếu như cuốn vào cảnh chém giết của hai Nguyên Anh, cũng sẽ bị dư chấn mạnh mẽ tứ tán hủy diệt. Số mệnh không đền bù được mất, còn muốn mạo hiểm đắc tội cường giả Nguyên Anh, những nữ tu Vong Tình Động Thiên kia cũng biết đó không phải là chém giết các nàng có thể nhúng tay vào.

Thân hình Tiểu Lục trên lưng Thái Vân tước, mặc dù thân sắc không thay đổi, nhưng ánh mắt không tự chủ được mà nhìn về phía chủ tử nhà mình. Lúc trước ở Vong Tình Động Thiên, Triệu Vô Tà được các nàng cứu, tuy thiếu chút nữa liên lụy hai chủ tử các nàng, nhưng cuối cùng bị ném xuống dưới tuyệt tình thâm uyên vẫn là Triệu Vô Tà.

Lại vào ngày đó, lúc Triệu Vô Tà thi triển độn pháp bỏ chạy, còn muốn mang theo Tiểu Lục và Hồng Trần tiên tử. Nhưng lại bị Hồng Trần tiên tử một chiêu đánh tan chân nguyên ngưng tụ ở đan điền. Nếu như muốn Triệu Vô Tà không ngại chuyện này thì tuyệt đối không thể nào. Tên Triệu Vô Tà này có ân tình với hắn, hắn nhất định sẽ trả lại.

Nhưng nếu đắc tội hắn, quả thực giống như chọc phải một cái tổ ong vò vẽ, không bỏ ra đại điểm thâm trọng căn bản là không thể thoát thân. Hiện tại Vong Tình Động Thiên chính là như vậy. Triệu Vô Tà tích lũy oán khí đã lâu, nếu không tiết ra ngoài thì kỳ quái.

Hắn ta cũng là kẻ không sợ đi giày, một cường giả Nguyên Anh như hắn ta không môn không phái. Mặc dù chỗ có quan hệ cũng chỉ có đầm đen trong mười vạn ngọn núi lớn kia, nơi đó có ngàn dặm chung trì của hắn ta. Triệu Vô Tà dù thế nào cũng sẽ không để cho hồ chén xảy ra chuyện, nhưng trong mười vạn ngọn núi kia thì hồ chén vẫn ở trong mười vạn ngọn núi.

Tuy rằng thế lực ma đạo và Yêu tộc không tính là thâm cừu đại hận quá lớn, nhưng cũng có không ít hiềm khích. Tu sĩ ma đạo không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không dám tiến vào mười vạn đại sơn, Vong Tình Động Thiên là thế lực lớn nhất. Nhưng cũng chưa lớn đến mức chạm tay vào được mười vạn đại sơn.

Cho nên hiện tại, Triệu Vô Tà muốn trả thù cho Vong Tình Động Thiên cho tốt, chính bản thân hắn cũng rõ ràng. Thế lực của vong tình Động Thiên lớn không thể so với Chu gia. Lúc đầu ở Chu gia, hắn vì báo thù chính là một phen tính kế tốt. Có thể nói là đã dùng hết tâm tư, liên tục tính kế, Chu gia mới bị hắn hủy diệt.

Chẳng qua xem như vậy, gia chủ Chu gia còn có lão tổ tông bỏ chạy, mặc dù là Triệu Vô Tà cố hết sức nhưng cho dù lúc đó hắn muốn lưu lại hai người cũng không đủ lực. Có lẽ hắn dựa vào Nhân Cốt Kiếm cùng thần thông sau khi tu vi tiến giai lên Nguyên Anh kỳ tăng vọt.

Muốn lưu lại hai cường giả Nguyên Anh cũng không làm được. Cho nên cuối cùng, hắn từ trong tay thức tỉnh tâm ma, nếu không giết được hắn, vậy để gia chủ Chu gia chìm trong đau đớn. Tất cả những gì Triệu Vô Tà làm đều nói lên, Chu gia bị diệt hoàn toàn là do Chu gia chủ tự chuốc lấy.

Có đôi khi chết không phải thủ đoạn trả thù tốt nhất, có lẽ một số thứ khác, có thể khiến người ta càng thêm thống khổ. Giống như trước khi tới, Triệu Vô Tà cũng đã biết, nếu như Vong Tình Ma Đế và Vụ Nô liên thủ, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn bỏ chạy. Nhưng hắn đang đánh cược., Đánh cược lão viện tử vong tình không thể xóa sạch thể diện. Cũng đúng, ngày xưa là con kiến tiện tay là có thể bóp chết, nhưng còn chưa qua bao lâu. Triệu Vô Tà này đã đạt tới trình độ ngang hàng với nàng ta, Vong Tình Ma Đế nếu ra tay, chỉ sợ cũng khó thoát trở thành trò cười. Cho nên, mới có kết quả chém giết giữa Triệu Vô Tà và Vụ Nô hiện tại.

“Phù, “

Một luồng khí cuối cùng dưới cương phong thổi bay biến mất, một thân ảnh tuấn lãng cực kỳ thon dài đứng ở trên hư không. Một thác nước đen kịt buông xuống, thẳng đến thắt lưng. Khuôn mặt giống như đao gọt khắc ra, không có một chút tỳ vết, nhất là một đôi mắt tinh. So với thâm thúy nơi thâm sâu nhất, cho dù là không chút biểu tình, dạng dáng vẻ như vậy cũng đủ để làm cho những nữ tử kia điên cuồng rồi.

Tuy Triệu Vô Tà đã gặp qua một lần, nhưng lúc này lại bị dọa cho một lần nữa. Thời điểm ở kiếp trước, Triệu Vô Tà cũng đã gặp rất nhiều mỹ nam tử. Đến Thiên Vân Đại Lục, tu sĩ phong thần tuấn lãng mà Triệu Nghiêu Tà gặp qua cũng có rất nhiều, giống như trưởng lão Lôi Vân của Thần Tiêu Đạo Tông, cũng là một tu sĩ tuấn mỹ.

Nhưng vô luận là ai, so sánh với nam tử trước mắt này, thì đều là gà đất gặp phượng hoàng bình thường. Hoàn toàn không thể so sánh, Triệu Vô Tà dám khẳng định, nam tử tuấn mỹ nhất trên Thiên Vân đại lục này không ai khác người trước mắt. Trong lòng Triệu Vô Tà tuôn ra ba câu cũng không cách nào hình dung được vẻ tuấn mỹ của nam tử này. Bất quá cho dù là

như vậy, trên người nam tử này cũng không có chút khí âm nhu nào.

Nhìn một chút, trên mặt Triệu Vô Tà liền nở rộ nụ cười, ánh mắt dời đến một viên châu trước người Chỉ Nô. Năm đốm xám xít, một tia quang mang cũng không có. Hoàn toàn không nhìn ra cái gì, giống như là một hạt châu bị mờ mờ, không có chút trân quý nào.

Chẳng qua Triệu Vô Tà cũng biết, hạt châu này hẳn là món tiên khí kia. Tuy rằng bị thuật ô máu làm ô uế linh khí trong đó, nhưng cũng có thể cảm nhận được khí tức trong đó không hợp với ma đạo, hẳn là thuộc loại tiên khí. Sâu trong ánh mắt hiện lên một tia lệ mang, là nhằm vào; cấp hai: Khai chiến thập đại môn phái Tiên đạo ngay lúc đó, đáng tiếc đã bị hủy diệt vào bốn mùa. Kiếm tu nhất mạch bởi vì Vạn Kiếm tông bị diệt mà dần dần điêu linh, chẳng qua ngàn năm trước xuất hiện một cặp sư đồ. Đều là kiếm tu., Sư tôn trong đó lại là cường giả Nguyên Anh, công pháp sử dụng cũng là kiếm tu công pháp vạn năm trước của Vạn Kiếm tông. Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, lão đã gây dựng được uy danh to lớn trên đại lục Thiên Vân, thế nhưng không biết vì nguyên nhân gì, đôi thầy trò lại biến mất.”

Trong đầu Triệu Vô Tà nhớ ra câu chuyện này, có thể xem là bí mật ngàn năm về trước, người biết cũng không ít. Nhưng hiện giờ biết cũng không phải là rất nhiều. Triệu Vô Tà nhớ tới đoạn này, người trong đó có lẽ chính là người đứng trước Triệu Vô Tà.

Tiêu Dao Kiếm Quân - Tiêu Dao Kiếm Tướng

Hai thầy trò đạt được công pháp kiếm tu Vạn Kiếm Tông truyền thừa ngàn năm trước, trong đó tên đồ đệ kia chính là Tiêu Dao Kiếm Quân. Lời đồn là nam tử đẹp nhất ở Thiên Vân Đại Lục năm xưa, thậm chí lời đồn còn dây dưa mờ mịt với thánh nữ Ma đạo và thần cung Tiên Đạo. Hiện tại xem ra, người thật sự đạt được tâm tu kiếm tuyệt thế là vị thánh nữ Ma Đạo thời đó.

Suy nghĩ trong lòng cùng người trước mắt một chút đã có thể chứng minh được, Tiêu Dao Kiếm Quân ngàn năm trước chính

là vụ nô hiện tại. Cũng vào lúc này, trong lòng Triệu Vô Tà nảy lên rất nhiều suy nghĩ. Âm thanh không chút cảm tình vang lên bên tai Triệu Vô Tà, ngoại trừ kiếm ý cực kỳ tinh túy, Triệu Vô Tà không hề cảm nhận được một chút cảm xúc nào trong giọng nói của hắn.

“Đã hủy vụ Thận Châu, chết bất kính với vong tình, chết”

Hai chữ chết vừa ra khỏi miệng, Triệu Vô Tà giống như đã bị thẩm phán. Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Vụ nô tràn lên một tia huyết sắc. Bàn tay khê đảo, viên Bảo Châu đã biến mất. Bảo châu biến mất không biết bao nhiêu kiếm ý tràn ra rồi trong nháy mắt biến thành một thanh tiểu kiếm hư vô.

Trong khoảnh khắc, trong toàn bộ tầng cương phong, liền có vô số tiểu kiếm hư vô bắt đầu gào thét. Những cương phong tàn sát bừa bãi trong vô tận năm tháng kia, bị những tiểu kiếm hư vô kia cắt một nhát, vậy mà giống như trang giấy bị chia cắt thành mấy đoạn. Sau đó tiêu tán, cũng bất quá là hai nhíp thở, ở xung quanh vụ nô, đã không thấy được một tia cương phong, vô thanh vô tức, nhưng tình cảnh kia trong mắt Triệu Vô Tà đều là lay động thỏa đáng.

Kiểm tu, kiếm ý tinh túy, đây mới thực sự là kiếm tu. Lão giả mày kiếm của Thần Tiêu Đạo Tông kia tuy cũng tu luyện kiếm tu công pháp nhỏ nhưng kiếm tu cả lời pháp của Thần Tiêu Đạo Tông, nhất định không thể tu thành đại thần thông. Vụ nô trước mắt mới là cường giả chân chính. Vụ nô kia chẳng qua chỉ dùng viên bảo châu kia thôi, cùng lắm cũng chỉ là một cường giả Nguyên Anh trung kỳ.

Nhưng hiện tại, Triệu Vô Tà nhớ tới việc hận Thiên Ma Đế và Vô Ương chân nhân so sánh với vụ nô này. Có lẽ hai người phải dùng đến lá bài tẩy mạnh mẽ nhất mới có thể đánh một trận với mình được.

“Thú vị thú vị”

Triệu Vô Tà giống như gặp phải món đồ chơi mà mình yêu quý, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ. Thế nhưng sâu trong con ngươi của hắn lại bốc lên một luồng lửa cháy, đó là chiến ý. Triệu Vô Tà là đệ tiện vô sỉ, có thể nói là âm hiểm nham hiểm

sắc bén. Song lúc này thần thông của hắn vừa mới đại thành, tấn thăng lên Nguyên Anh cũng chưa bao giờ thi triển ra toàn bộ chiến lực.

Mặc dù hắn suy đoán có thể chém giết với cường giả tuyệt thế như Vị Ương chân nhân, nhưng dù sao cũng là chân nghĩ, trước mắt chính là cơ hội tốt nhất. Vụ Nô không phải là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ trong tưởng tượng của hắn lúc trước, mà là một tiểu kiếm tu, chiến lực vô cùng mạnh mẽ có thể so với cường giả tuyệt thế như Vị Ương chân nhân hận Thiên Ma Đế.

Đối với Triệu Vô Tà mà nói, quả thực là ngủ gà ngủ gật gặp phải gỏi đầu, vừa vận hung hăng chém giết một phen. Cũng để nghiệm chứng hắn rốt cuộc là loại chiến lực gì, có thể đứng trong hàng ngũ tuyệt thế cường giả ở Thiên Vân đại lục hay không.

“Đã hủy vụ Thận Châu, chết bất kính với vong tình, chết”

Giọng nói truyền xuống từ tầng cương phong vẫn vang vọng khắp Đông Lai quốc. Lần này không chỉ đám phàm nhân kia kinh hãi, ngay cả những nữ tu Vong Tình động thiên cũng lộ vẻ kinh ngạc. Chủ nhân giọng nói kia là ai, các nàng là người của Vong Tình động thiên, đương nhiên biết rõ.

Cũng biết Vụ Thận Châu là vật gì, lúc này chợt nghe thấy Sương Thận Châu đang bị thanh niên về mặt quý dị hủy đi, điều này quả thực chấn động giống như sấm sét giữa trời quang. Chính vào lúc này, trên mặt vị tiên tử vân tước kia cũng xuất hiện một tia dị sắc.

Hồng Trần tiên tử, khi nàng nghe thấy thanh âm của Triệu Vô Tà, đã nhớ tới Triệu Vô Tà. Những lời lúc trước của thanh niên kia, nàng chưa bao giờ quên. Nguyên nhân là nàng tự tay dẫn Triệu Vô Tà tới chỗ tuyệt tình thâm uyên trước đó, cũng là do một chương ngăn con đường bỏ chạy của hắn ta.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, Vong Tình Ma Đế mới bắt đầu truyền thụ hoàn toàn công pháp Vong Tình cho nàng. Nàng vốn tưởng rằng Triệu Vô Tà chỉ là nàng quên mất Hồng Trần, quên đi mọi thứ khởi đầu. Thế nhưng không ngờ, một hòn đá nhỏ ngày trước giờ lại biến thành một ngọn núi lớn, vất ngang

trong lòng nàng, ngăn cản nàng tiến vào cảnh giới quên đi tất cả.

Một tiếng thở dài du dương vang lên bên trong Thái Vân tước giá, hiện tại hồng trần mới xuất hiện, Triệu Vô Tà đã trở thành tâm ma của nàng. Hoặc là tâm chương, giống như lạch trời Nguyên Anh kia. Ngăn cản con đường tu hành của nàng, cũng không dời đi được, cũng bị hủy hoại.

Dứt khoát lần thứ hai trăm bảy nghìn ép.

Không đi được.

Thuật huyết ô, không có nghĩa là viên bảo châu này đã bị hủy, chỉ là bị tinh hoa huyết trùng phong bế mà thôi. Tinh hoa trong cơ thể nhân trùng chính là tiên thiên ô uế chi khí, uy lực mạnh mẽ vô cùng, cho nên hạt châu kia mới không chịu nổi. Bị huyết khí tiến vào ô uế linh tính, Thiên Vân đại lục này, cũng chỉ có Triệu Vô Tà mới có thể giải khai phong ấn một chút.

Bất quá mọi việc đều không ngoại lệ, nếu như Vụ Nô có thể tồn tại thời gian hơn mấy trăm năm, cũng có thể đem Tiên Thiên Ô uế chi khí trong đó luyện hóa. Giải phóng hạt châu kia, nhưng tất cả những điều này Triệu Vô Tà tuyệt đối sẽ không nói ra.

“Vụ nô ha ha ha, hắc là tiểu bạch kiểm đệ nhất của Thiên Vân đại lục, là một hạt giống si tình. Nghe nói người đã thủ hộ Vong Tình lão cô nương mấy trăm năm, thật sự là làm khó người rồi. Với hình dạng của người, nếu ném tới Thần Cáo cung, nói không chừng có thể biến nơi đó thành hậu cung của người đấy. Nhưng hết lần này tới lần khác lại tiện nghi cho vong tình lão bà nương này.”

Triệu Vô Tà bắt được cơ hội không tha, sau khi xuất hiện khuôn mặt một lần nữa, trên mặt đều là ý cười trào phúng. Lời nói ra cũng như vậy, chữ đều vô cùng cay nghiệt. Nếu là tu sĩ bình thường mà nghe thấy Triệu Vô Tà nói như vậy, chỉ sợ sẽ lập tức xuất thủ giết chết Triệu Vô Tà. Sau đó hắc ta há miệng ra, làm hắc ta nổi giận.

Đáng tiếc trước mặt Triệu Vô Tà là Vụ Nô, một nam tử cực kỳ quái dị. Mấy trăm năm qua hắc ta chính là cường giả Nguyên

Anh, đã che dấu khuôn mặt của mình, thủ hộ Vong Tình Ma Đế ước chừng mấy trăm năm. Không hề oán hận, chỉ riêng phản nghị lực kia cũng đủ khiến Triệu Vô Tà phải trở mắt. Đây cũng là lý do vì sao Triệu Vô Tà vẫn còn đang nói chuyện với hắn ta mà không ra tay chém giết, nhất quyết sinh tử.

Ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chú vào viên châu đang trôi lơ lửng trước người hắn, khuôn mặt vốn không chút thay đổi xuất hiện một tia quái dị, giống như vừa tiếc hận lại vừa phẫn nộ. Về phần lời nói của Triệu Vô Tà, giờ phút này tựa như gió thoảng qua tai, làm cho trên mặt hắn không dấu được một tia sóng gió nào.

Tiểu tử, lúc đầu ta nên giết ngươi, chẳng qua khi đó ngươi ngay cả một ngón tay của ta cũng không chống đỡ nổi. Cho nên ta không nhìn thấy ngươi, bây giờ, ngươi đã đủ để ta ra tay. Ta đã từng lập lời thề, ai dám nói một câu vong tình không phải, bất luận là ai, Tiêu Dao cũng sẽ lấy mạng của hắn, ngay cả hồn phách cũng sẽ không bỏ qua. Ngươi hủy đi Vụ Thận Châu mà sư tôn ban cho Tiêu Dao, lại càng hại chết...”

Thân hình không động, trong miệng chậm rãi phun ra mấy câu, theo từng chữ một nhỏ ra. Nam tử tuần mỹ tới cực điểm này khí thế bắt đầu điên cuồng phun trào. Mặc dù ở trong tầng cương phong, khí thế của hắn vẫn như cũ không trở ngại hướng về phía trời cao đánh tới.” Âm âm âm âm.

Thiên biến, dưới sự bạo nộ của Nguyên Anh, khí thế bùng nổ đủ dẫn trời biến đổi. Coi như là ở trong tầng cương phong cũng vậy, vô số cương phong bị một cỗ kiếm ý tinh tú đến cực điểm đẩy ra, cuốn lên một vòi rồng cuồng bạo vô biên ở nơi khác, đánh nát những hư không trải qua năm tháng vô tận cương phong.

Một thanh trường kiếm Hư Vô to lớn vô cùng xuất hiện ở tầng cương phong, kiếm ý tinh tú đến cực điểm ngưng tụ ở trên đó, quả thực như dời núi lấp biển, phô thiên cái địa. Trong tầng cương phong hoàn toàn bị đảo loạn, bên ngoài cương phong chính là vô số kiếm ý cực kỳ tinh tú. Uy lực mỗi một luồng kiếm ý đều mạnh mẽ vô cùng, một luồng cương phong

cực lớn hình thành một vòi rồng kiếm ý đung phải một luồng kiếm ý, vậy mà lập tức liền tiêu tán.

Nam tử vô cùng tuấn mỹ kia biến mất, lúc này xuất hiện trong tầng cương phong, là một vị kiếm tu tuyệt thế. Kiếm tu chân chính, một luồng kiếm ý tinh túy, tùy tiện phá hủy một ngọn núi nhỏ, hoàn toàn diệt sát. Tu sĩ Trúc Cơ kỳ, khiến cho Tông Sư Kết Đan bị trọng thương. Triệu Vô Tà đến Thiên Vân Đại Lục, gặp qua cường giả kiếm tu, chỉ có ba cái.

Cửu Kiếm Tiên Môn Kiếm Vô Phụng, lão giả này kiếm này thì còn người trước mắt nữa. Lúc trước cảnh giới của Triệu Vô Tà không cao, rất nhiều thuật uống rượu cũng không thể thi triển, Kiếm Vô Phụ kia thiếu chút nữa khiến Triệu Vô Tà bỏ mình. Về phần lão giả này kiếm kia hiện tại cũng là cường giả Nguyên Anh. Nhưng hai vị này, so với vị trước mắt này, chỉ sợ chính là gà đất chó sành. Căn bản là không đáng nhắc tới.

Lông mày Triệu Vô Tà chậm rãi nhăn lại, vẻ mặt ngưng trọng xuất hiện trên mặt của hắn. Từ khi hắn tấn thăng lên Nguyên Anh kỳ, đây là lần đầu tiên hắn lộ ra vẻ ngưng trọng. Mặc dù đối mặt với Chu gia lão tổ tông đang nắm ma bảo, còn có gia chủ Chu gia, hắn cũng cười khảnh khảnh. Nhưng hiện tại.

Kiểm tu Tuyệt Thế Kiếm Tu

Triệu Vô Tà phát hiện suy đoán trước kia của mình hoàn toàn sai lầm, vụ nô trước mắt vì vong tình Ma Đế cam tâm tình nguyện ẩn tàng mấy trăm năm mới thật sự là kiếm tu. Kiếm ý tinh túy vô cùng, không xen lẫn một tia khí tức khác, một chút cũng không có. Không phải ma nguyên, cũng không phải chân nguyên, là kiếm nguyên.

Trong ly kinh, thế gian trên đời này cũng có rất nhiều kiếm tu mạnh mẽ không gì sánh được, thượng cổ kiếm tu. Mỗi một vị đều là cường giả vô cùng mạnh mẽ tồn tại. Mấy vạn năm thậm chí là mấy chục vạn năm đều đang tu luyện một chiếc kiếm, tâm vô bàng vụ hoàn toàn ở trên thân kiếm. Không ra tay thì thôi, nếu ra tay, tùy ý chính là uy lực mạnh mẽ hủy thiên diệt địa.

Nhìn vụ Nô đang bùng nổ trước mặt, sắc mặt Triệu Vô Tà nghiêm nghị tới mức trước nay chưa từng thấy. Lúc này khí thế của vụ Nô đã hoàn toàn vượt qua cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ, hướng về phía không bố. Tầng cương phong trong phạm vi mười vạn dặm đều bởi vì nam tử tuần mỹ kia mà đảo loạn hết cả lên.

Trên người hấn mặc một bộ áo bào trắng như tuyết, chẳng qua hấn đã tuần mỹ tới cực điểm, áo bào trắng như tuyết kia cũng không khiến hấn tăng sắc bao nhiêu. Thân hình của hấn lúc này đang ẩn bên trong một thanh trường kiếm hư vô vô cùng to lớn, vô số kiếm ý tinh tú từ trên người hấn tản mát ra, hướng về bốn phương tám hướng.

Triệu Vô Tà nhìn đám Vụ Nô với uy thế vô biên trước mặt, chợt nhớ tới một lời đồn đại cũng có thể nói là sự thật. Nhân chung kiếm căn nuốt tu sĩ mạnh mẽ như vậy, hấn cũng biết được không ít bí ẩn.

“Vạn năm trước, trên Thiên Vân Đại Lục có một môn phái cấp bậc, Vạn Kiếm Tông. Tu sĩ bên trong đều là kiếm tu, nhất.

Chương thứ hai trăm bảy mươi bảy, Huyết Linh khát máu.

Nhị hành điếm, mặc kệ tiên ma, đều như một kiện việc nhỏ là có thể đốt cháy chướng ngại tâm ma ở bốn cánh cửa lõm vào, làm cho cảnh giới bọn họ đình trệ, không cách nào tiến thêm. Nếu như Triệu Vô Tà không xuất hiện còn tốt, nhưng hôm nay xuất hiện, hơn nữa giờ tu vi của Triệu Vô Tà còn có chuyện năm đó ở Vong Tình động trời sinh.

Hồng Trần tiên tử còn chưa đạt tới cảnh giới hoàn toàn vong tình, khó hiểu, Triệu Vô Tà đã biến thành ma chướng của hồng trần. Nếu như Hồng Trần tiên tử muốn tấn thăng tới cảnh giới Nguyên Anh, đạt tới cảnh giới vong tình chân chính chỉ có một phương pháp. Đó chính là giết chết Triệu Vô Tà, chỉ cần Triệu Vô Tà chết, tự nhiên tâm ma chướng ngại cũng sẽ không còn.

Đáng tiếc là muốn giết Triệu Vô Tà không phải việc Hồng Trần tiên tử có thể làm được. Có lẽ bây giờ người có thể làm được, chính là tuyệt thế kiếm tu sát khí bùng nổ.

Vị cường giả tuyệt thế yên lặng thủ hộ bên cạnh Vong Tình Ma Đế suốt mấy trăm năm nay, giờ phút này tựa như đã lộ ra gương mặt thật sự. Vụ Nô sợ hãi rụt rè, đầu đầu lòi đuôi biến mất, hiện tại trước mặt Triệu Vô Tà chính là Tiêu Dao Kiếm Quân của cường giả tuyệt thế kia.

Vô số tiểu kiếm hư vô bắt đầu điên cuồng bay tới, tầng cương phong mà hai người thân ở đã bị kiếm ý trên những tiểu kiếm kia phân cách tạo thành một vùng chân không thật lớn. Đừng nói là cương phong, ngay cả một tia không khí cũng không có. Bất quá hai người đều là cường giả Nguyên Anh, sớm đã đến cảnh giới Tích Cốc, chính là cả đời không ăn không uống cũng được. Tự nhiên cũng không cần phải hô hấp.

Hai chữ chết này chẳng khác gì tuyên án kết cục của Triệu Vô Tà. Đáng tiếc nhận kết cục này rất có người, không bao gồm tên Triệu Vô Tà này. Tuy khuôn mặt nghiêm trọng nhưng khí

thể không kém chút nào. Sau khi Vụ Nô phát ra tuyệt thể kiếm ý, quanh người hắn cũng bắt đầu xuất hiện huyết sắc nồng đậm, như biển máu xuất hiện trong tầng cương phong.

“Ông ông”

Âm thanh rung động kỳ dị vang lên trong không trung, Triệu Vô Tà buông bàn tay ra, thanh trường kiếm màu đỏ như máu lập tức trôi nổi. Chỉ trong nháy mắt, một đám mây máu từ trong thân kiếm màu đỏ như máu của Nhân Tế Trùng tràn ra. Sau đó giống như trái tim, bắt đầu nhảy lên, mỗi lần nhảy lên lại bành trướng thêm một phần.

Đến cuối cùng, toàn bộ tầng Ô Phong đều bị huyết vân nhuộm thành màu đỏ như máu, nhìn có chút quỷ dị.

Đầu tiên là kiếm ý vô biên, sau đó là mùi máu tanh khiến người ta kinh hãi. Những phàm nhân ở Đông Lai quốc kia cho dù có ngốc đến đâu cũng biết trên trời có thần tiên đang đánh nhau. Là một đại quốc được Vong Tình động thiên che chở, những phàm nhân ở Đông Lai quốc này đều biết nếu đám thần tiên cường đại kia đánh nhau sẽ gây ra phá hoại ra sao, không cần ai phân phó, vốn là hoàng thành Đông Lai náo nhiệt phi phàm.

Vô số phàm nhân như từng con kiến bay ra nơi khác, kinh hãi khó tả, tốc độ cực nhanh. Chỉ trong chốc lát, mấy chục vạn người trong hoàng thành Đông Lai quốc đã biến mất trong khoảnh khắc. Cũng vậy, những phàm nhân kia tuy chỉ là phàm nhân, nhưng cũng có cảnh giới Tiên Thiên.

Rút lui toàn lực quả thật chỉ cần một chút thời gian.

Triệu Vô Tà cười nhạo mình cách đó không xa là vị kiếm tu tuyệt thế, trước mặt hai người đều có một thanh kiếm đang lơ lửng. Một thanh kiếm đỏ tươi như máu, một thanh hư vô như không tồn tại, tất cả đều rất quỷ dị.

“Vạn Kiếm tông vạn năm trước không trách bị diệt, nếu như đều cổ hủ giống như ngươi, không diệt sẽ kỳ quái. Triệu gia ta kỳ quái chính là, ngươi ở bên cạnh lão bà nương kia mấy trăm năm, không học được một chút vô sỉ và vô tình.”

Ngón tay Triệu Vô Tà nhẹ nhàng gảy trên chén kiếm của Nhân trùng, từng sợi khí tức huyết hồng quán quanh lên khiến người này nhìn càng thêm yêu dị và đáng sợ. Vụ nô cổ hủ, sau khi phát ra khí thể của chính mình thì hắn đã phát ra., Không có lập tức ra tay mà chờ Triệu Vô Tà chuẩn bị, tựa hồ muốn ra tay. Nếu như ngay từ đầu hắn đột nhiên ra tay, với tuyệt thế kiếm tu thần thông của hắn, Triệu Vô Tà khẳng định sẽ là một kết cục thảm. Nhưng đáng tiếc, Vụ Nô lại chỉ lạnh lùng chăm chú nhìn Triệu Vô Tà, cũng không có lập tức động thủ.

Tuy nói như thế, nhưng thân hình Triệu Vô Tà vẫn còn căng thẳng. Mấy trăm năm trước cường giả Nguyên Anh không phải là do Triệu Vô Tà không cẩn thận ứng phó, chỉ bất cẩn một chút thôi là lão sẽ lật thuyền trong mương, huống chi là Vụ Nô.

Đúng lúc này, Triệu Vô Tà phóng thích khí thể không sai biệt lắm, một đạo thần niệm bỗng nhiên từ phía dưới xuyên qua. Trực tiếp truyền đến trong đầu Vụ Nô, trong khoảnh khắc thần niệm truyền lên, vậy mà Vụ Nô không chút do dự ra tay. Một tay cầm lên chuỗi trường kiếm Hư Vô Phi đang lơ lửng, tiện tay vung ra một kiếm.

“Bành phốc chạy vội.

Hai con người Triệu Vô Tà lập tức co rút lại, hàn mang bùng lên, thân hình như muốn động. Đáng tiếc đã muộn, trong đầu Triệu Vô Tà xuất hiện một luồng kiếm khí mỏng manh.

Sau đó không có chút trở ngại nào đánh lên người Triệu Vô Tà, sau đó mặc kệ Triệu Vô Tà cảm nhận như thế nào, kiếm khí yếu ớt kia đã xé rách da thịt Triệu Vô Tà. Tất cả bỏ vào xương cốt hắn ta, cũng trong khoảnh khắc đó, một sự đau đớn thấu tim thông được truyền đến trong đầu Triệu Vô Tà.

Mảnh vỡ...

Triệu Vô Tà vô cùng hiểu rõ thân thể mình nên biết xương cốt mình đã vỡ nát, vẻ kinh dị trong mắt còn chưa kịp xuất hiện.

“Độc”

Quả thực có thể chọc thủng trời đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Triệu Vô Tà, cự kiếm kia mặc dù là màu hư vô, sương nô

cũng không có xuất hiện. Thế nhưng Triệu Vô Tà không dám đi thử phong mang, bởi vì trong lòng hắn, cảm giác nguy hiểm kia lại xuất hiện. Hơn nữa lần này so với bất cứ lần nào trước đây, tâm trí Triệu Vô Tà đều mãnh liệt kiên định, dưới sự uy hiếp của tính mạng cũng biến sắc.

Triệu Vô Tà dám khẳng định, cho dù hắn ta có tránh được cự kiếm trước mắt, ngay sau đó cũng sẽ bị một tuyệt thế kiếm tu giống như cuồng phong bạo vũ đã kích. Hắn ta lần này sai rồi, sai lầm vô cùng.

Trước khi tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ, Triệu Vô Tà cũng đã vô cùng mạnh mẽ. Vào thời điểm Kết Đan sơ kỳ, lực lượng đã không khác gì một vị đại tông sư Kết Đan hậu kỳ. Sau khi tấn chức tới Nguyên Anh kỳ, Triệu Vô Tà cũng biết bản thân có thể chống lại cường giả Nguyên Anh hậu kỳ. Nhưng hiện tại...”

“Tập hợp, ong ong....

Cổ tay hắn chấn động một cái, từng sợi khí tức huyết hồng từ trong thân kiếm huyết hồng tuôn ra, dung nhập vào trong cơ thể Triệu Vô Tà, giống như những con huyết trùng quỷ dị chui vào trong cơ thể Triệu Vô Tà. Cảnh tượng vô cùng quỷ dị, ngay sau đó, lông mày Triệu Vô Tà khẽ nhíu lại.

Bởi vì lúc này, toàn thân hắn bắt đầu khởi động huyết quang, thân thể từng bị kiếm khí tàn sát bừa bãi bắt đầu phục hồi như cũ. Thật sự là mắt thường có thể thấy được, những huyết nhục đỏ thẫm kia bỗng dung biến mất, trắng tãm như làn da nữ tử bao trùm huyết nhục. Chỉ một lát sau, thân thể đáng sợ đến cực điểm của Triệu Vô Tà đã biến mất, khôi phục bộ dáng lúc trước.

Chỉ là diện mạo Triệu Vô Tà vẫn hơi tái nhợt, khóe miệng đỏ ửng ngưng tụ, nhìn qua giống như người mới khỏi bệnh nặng. Uy năng của linh khí tiên thiên là kinh người, chẳng qua cũng không phải không có cái giá phải trả, Triệu Vô Tà muốn chữa thương ắt phải trả một cái giá cực lớn đau đớn.

Nhưng chút thống khổ này không thể so sánh với trùng thể bị cắn nuốt, Triệu Vô Tà có thể tiếp nhận được không một tiếng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía quang ảnh hư vô vô của Cương Phong phía đối diện, kiếm ý vô biên vô hạn ngưng tụ phía trên quang ảnh hư vô kia, những Cương Phong kia thậm chí không thể tới gần quang ảnh kia.

Chém giết một phen, thân thể Triệu Vô Tà bị thương thành như vậy, Vụ Nô cũng không chịu nổi. Quang ảnh chớp lên, kiếm ý cực độ ngưng tụ, từng luồng khí tức huyết hồng chậm rãi từ trong quang ảnh hư vô bị ép ra.

“Chiến”

Chiến ý trên người Triệu Vô Tà không những không giảm mà còn tăng lên, bàn tay hung hăng nắm chặt nhân chung kiếm, khóe miệng nhẹ răng cười. Nhưng thân hình lại không có xông lên nữa mà là bàn tay bôi lên thân kiếm màu đỏ như máu của chung kiếm. Từng đoàn từng đoàn huyết vụ từ trong thân kiếm tuôn ra, hư không vẩn vọ, coi như đây là tầng cương phong.

Những trùng tử kia cũng không ngăn được đám huyết vụ chui ra, sau khi ra khỏi cốc kiếm liền xuyên toa không gian xuất hiện xung quanh quang ảnh hư vô kia. Mùi máu tươi nồng đậm tới cực điểm bắt đầu tràn ngập, cương phong mãnh liệt vô cùng lại không thể thổi tan một chút mùi huyết tinh nào.

Từng đoàn từng đoàn huyết vụ đem đồ hư vô quang ảnh kia vây quanh, huyết khí tràn ngập ngay cả một khe hở cũng không lộ ra, từ xa nhìn lại. Giống như một cái huyết tuyến quay cuồng, cương phong thổi qua, huyết mặc dù vẫn lù lù bất động.

“Chúng sinh pháp tướng “

Khóe miệng hắn tùy tiện cong lên, sắc mặt tái nhợt bỏ lên đỏ thẫm nồng đậm, giống như bị người ta đổ một chậu máu tươi. Thật là quý dị, hướng chi động tác của Triệu Vô Tà không dừng lại mà trong miệng tiếp tục phun ra hai chữ.

“Huyết Linh.”

Trên ngón tay hắn bỗng xuất hiện một vết máu đỏ thẫm, hắn ta cũng không thèm nhìn, ngón tay Triệu Vô Tà đã đặt lên một vị trí kỳ dị trong chén kiếm. Vết máu đỏ thẫm trên đầu ngón tay lập tức biến mất, dung nhập vào trong thân kiếm huyết hồng

của chén kiếm. Trong nháy mắt ngón tay hắn ta lại lấy ra, chén kiếm lại sinh ra biến hóa.

Vô thanh vô tức, một huyết ảnh nhàn nhạt xuất hiện trước người Triệu Vô Tà, theo huyết ảnh dần dần trở nên ngưng thực. Trong cương phong lại xuất hiện một khí tức cường giả. Có thể sinh ra dưới khí tức hai người Triệu Vô Tà và Vụ nô, tất nhiên cũng là cường giả Nguyên Anh.

Huyết ảnh chậm rãi trở nên ngưng thực, ngay khi thành hình, thân hình hoàn toàn là huyết hồng xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà. Thân sắc lạnh lẽo vô cùng, một chút cảm tình cũng không có, giống như không phải sinh linh. Không có thất tình lục dục, không có cảm tình, chỉ có khí tức khát máu bạo ngược âm lãnh. Kỳ dị nhất chính là huyết ảnh này lại hoàn toàn giống như khuôn mặt của Triệu Vô Tà, giống như được khắc ra vậy.

Ngoại trừ khí tức, hoàn toàn cúi đầu.

Là Huyết Linh, lúc này từ trong ly kiếm đi ra, đúng là Huyết Linh kia. Bởi vì uy năng của nó tăng mạnh, tu vi của Huyết Linh cũng đã đến Nguyên Anh kỳ, tụ tán vô hình. Mặc dù không có Nguyên Anh thể nhưng mạnh mẽ hơn nhiều, sau khi Huyết Linh xuất hiện, cương phong bạo loạn trong cương phong đột nhiên bị kiềm hãm, mùi máu tanh lại càng bùng lên mãnh liệt, giống như được ban cho sinh mệnh.

Dưới tầng cương phong, sắc mặt vị nữ tử như sông băng kia rốt cục cũng thay đổi.

Cuối cùng hai trăm hai mươi hai lần nghiền ép nhau im hơi lặng tiếng.

Thoáng chốc, thần niệm to lớn như thủy triều dâng trào, tuôn về phía trước. Mỗi một tác trong hư không đều bị thần niệm kia bao trùm, trực tiếp xuyên thấu hư không bao trùm chiến trường chém giết của Triệu Vô Tà và Vụ Nô.

Khí tức Huyết Linh quá mức bạo ngược, âm lãnh, hơn nữa không mang theo một tia sinh khí. Không chỉ Vong Tình Ma Đế, ngay cả những nữ tu khác ở Vong Tình động thiên, trong khoảnh khắc đó.

Trong lòng ai nấy đều run rẩy, không thể gạt bỏ khí tức khiếp đảm kia được.

Bên trong Ảnh Vân tước giá, khuôn mặt tuyệt mỹ của Hồng Trần tiên tử cũng đồng dạng biến sắc. Mà khí tức cường giả Nguyên Anh đột nhiên xuất hiện kia mặc dù không giống Triệu Vô Tà nhưng lại vô cùng tương tự. Có lẽ điểm khác biệt duy nhất đó là khí tức Triệu Vô Tà có thêm một tia sinh linh., Thế nhưng là khí tức của Huyết Linh, ngoài việc khát máu ra, còn là khát máu. Ngay cả tu sĩ cường đại như các nàng, cũng trong nháy mắt cảm giác được, một cái miệng máu xuất hiện ở trước mặt các nàng. Mùi máu tươi nồng đậm đến cực điểm từ trong miệng máu truyền đến, muốn nuốt các nàng vào trong miệng máu, trầm luân trong huyết hải không thể thoát ra.

Nhu nô mồ hôi quảng cáo không cần phải động thủ giằng, kiếm tu xuất hiện cũng là để lưu lại mấy thuyền sáu.

Bất tử địch tử, chính là mình vong.

Huyết quang nơi sâu trong con ngươi bùng lên, chiến ý mãnh liệt bốc lên trên người Triệu Vô Tà. Tay hắn nắm chặt Tiểu Nhân, Huyết Vân bỗng hóa thành bàn tay lớn, vẫn đỏ như máu như trước. Hắn chớp tới cự kiếm hư vô đang lao tới, vô số sợi tơ máu từ trong thân kiếm tràn ra, quấn lấy cùng một chỗ với Hư Vô tiểu kiếm đang tuôn trào.

Vậy mà lại không rơi xuống hạ phong, Triệu Vô Tà cũng không muốn tính kế, giờ phút này trên người hắn ta chỉ có chiến ý. Không phát tiết ra ngoài là chuyện không thể nào, Vụ Nô chính là đối tượng chém giết tốt nhất. Về âm hiểm của Triệu Vô Tà đã biến mất, trên mặt hắn ta lúc này cũng chỉ còn chiến ý, chiến ý nồng nặc.

“Chiến”

Nguyên bản bởi vì hai người khí thể đảo loạn tầng cương phong, võng có chút khởi sắc, cương phong ngoài vạn dặm đang muốn bổ sung lại đây. Nhưng mà Triệu Vô Tà vừa hừ ra một chữ, sóng âm tản ra lại làm cho tầng cương phong của hai người trở nên bạo loạn.

“Âm âm âm, âm âm “

Không chỉ Triệu Vô Tà mà thôi, Vụ Nô cũng vậy, nhưng ngoài chiến ý ra, trên người hắn ta còn có sát ý, tựa như lời tuyên án của hắn ta, Triệu Vô Tà đối với hắn ta đã tương đương với người chết. Bây giờ ra tay chỉ là ra tay cuối cùng mà thôi. Bất kể là ai, đối với vong tình bất kính, chắc chắn phải chết.

Hai người chiến ý, sát ý quán lấy nhau, ra tay không chút do dự, lưỡng đạo bóng ảnh trong nháy mắt liền quán lấy nhau. Vì vậy, toàn bộ tầng cương phong bắt đầu gặp tai bay vạ gió, bởi vì lúc này hai người đánh nhau, đều là cường giả có thể so với Nguyên Anh hậu kỳ.

Cường giả Nguyên Anh, vốn là cường giả đứng đầu đại lục Thiên Vân, huống chi là hai cường giả có thể so với Nguyên Anh hậu kỳ. Tuy rằng tầng Cương Phong không thể so sánh với những nơi khác, chịu đựng được Cương Phong thổi trong vô tận năm tháng, nhưng hiện tại đã là không gian vô cùng cứng cõi.

“Bành”

Rõ ràng tầng Ô Phong đột nhiên phá vỡ một cái lỗ lớn, bên trong bắn ra một đạo kiếm khí hư vô, rơi thẳng tắp xuống một thành trì của Đông Lai quốc. Cũng không thấy bất kỳ tiếng động nào khác, kiếm khí rơi xuống rồi biến mất. Thế nhưng chỉ trong chốc lát sau, một làn gió nhẹ thổi qua, tòa thành trì này bắt đầu sụp xuống, bắt đầu từ tường thành cao lớn vô cùng kia.

Hóa thành vô số bột phấn bắt đầu rơi xuống, phòng ốc, tường thành, cây cối. Đợi cơn gió khẽ thổi qua, tòa thành trì kia đã biến mất, chỉ còn lại bột phấn đầy đất.

“Bành”

Lại một cái hố lớn xuất hiện, lần này nổ ra từ bên trong, là một luồng kiếm khí màu đỏ. Bất quá một luồng kiếm khí này nổ tung trong không trung, sau đó hóa thành vô số điểm nhỏ màu đỏ như máu, rơi xuống phía dưới. Cũng là vô thanh vô tức, trong nháy mắt, trong vòng trăm dặm. Tất cả sinh cơ đều mất hết, trong phương viên trăm dặm, bao gồm cả các loại cây cối.

Toàn bộ héo úa mà chết, một chút khí tức sinh linh cũng không tìm được, diệt sạch trong vô hình.

Cuộc chém giết giữa hai cường giả, những kẻ yếu đuối chẳng những không thể nhúng tay vào, mà quan sát cũng là điều không thể. Chỉ cần bị hai người chém giết hoàn toàn thì ngoại trừ bỏ mạng ra không có kết cục khác.

Lúc này ở trong phương viên ngàn dặm cũng chỉ có đám nữ tu Vong Tình động thiên trên không trung, phạm nhân không có tư cách ở lại đây. Các nàng đã đủ rồi, nữ tử khí tức phảng phất sông băng vạn năm kia thậm chí có thể nhúng tay vào trong đó. Chỉ là không biết giờ phút này nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, chỉ là dùng ánh mắt lạnh như băng đến cực điểm nhìn cái bóng quấn chặt lấy nhau trong tầng cương phong.

Một đạo huyết hồng, chỉ nhìn một cái đã cảm thấy máu tanh tràn ngập trong đầu. Một đạo hư vô, đầy hàn hàn kiếm có...

Bởi vì hai bóng dáng này gây ra động tĩnh kinh động vạn dặm, thậm chí là mười vạn dặm. Nếu không phải trong phạm vi mười vạn dặm không có cường giả Nguyên Anh nào khác qua đây xem, chỉ sợ sẽ có người tới xem, về phần những tông môn khác thì..., Cảm nhận được khí tức vô cùng mạnh mẽ kia, trong lòng kinh hãi đến cực hạn. Làm sao còn dám tới nhìn một cái, tại tu chân giới, phải giữ được tính mệnh thân gia. Cẩn thận một chút mới là lẽ phải, lòng hiếu kỳ chỉ đưa tới họa sát thân.

Nhất là những thế lực to lớn như vậy làm hàng xóm với Vong Tình Động Thiên càng không dám lại chút nào, lấy mặc dù biết lúc này ở Vong Tình Động Thiên có đại chiến sinh, cũng nghe được tiền đặc tiền đặt cược của Triệu Vô Tà” chính là không dám tới liếc mắt một cái, thậm chí ngay cả thần niệm cũng không dám quét tới, chỉ sợ gặp tai bay vạ gió, càng không được nghĩ tới nơi đây, làm chuyện sau đó hoàng đế thu chút tiện nghi.

Chẳng qua ngoại giới như thế nào, Triệu Vô Tà đã không thể chú ý đến, trên dưới toàn thân hắn đều là vết thương chồng chất. Lúc tấn chức Nguyên Anh, ngưng luyện Nguyên Anh thể bây giờ thâm thấu vô cùng, giống như bị vô số thanh tiểu kiếm

đâm từ trên xuống dưới. Quả thật đáng sợ, toàn thân Triệu Vô Tà từ trên xuống dưới quả thật một miếng da cũng không còn.

Bắt đầu từ đỉnh đầu, tóc tai bù xù cũng thôi. Xuống dưới liền bắt đầu phủ đầy vết thương, thật sự là một khối da tốt cũng không thấy được. Máu thịt đỏ thẫm chảy ra. Có nhiều chỗ thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng um tùm. Cảnh tượng này, dù là người tâm địa sắt đá cũng sẽ mềm lòng.

Cho dù là người rắn rỏi thật sự cũng không thể chịu nổi thương tổn như thế.

Nhưng mà Triệu Vô Tà lại giống như thân thể này không phải là của hắn, hắn nhìn lướt qua thân thể của chính mình, lông mày hơi nhíu một chút liền không có câu tiếp. Hiện tại hắn là Xích Thân, cũng khó trách, trong tầng Cương Phong chém giết với một cường giả có thể so với Nguyên Anh hậu kỳ. Nếu quần áo vải vóc trên người kia còn có thể bảo toàn thì thật kỳ quái, lúc này trên người tên nô lệ đứng đối diện hắn cũng không có đến một tắc như vậy.

Bất quá đều là cường giả Nguyên Anh, vấn đề này cũng không tính là vấn đề, hai người lúc này đều bao phủ trong ma nguyên chân nguyên của mình. Mặc cho thần niệm người đảo qua, cũng không nhìn thấy quang mang phía sau.

Chương thứ hai trăm bảy mươi tám, khó khăn hai lần.

Một tiếng hừ lạnh như có như không vang lên bên trong tầng cương phong, một thân ảnh tuyệt mỹ tản ra khí tức băng lãnh xuất hiện bên trong cương phong bạo loạn kia. Một ánh mắt lạnh như điện rơi thẳng vào người Triệu Vô Tà. Ngay sau khi thân ảnh này xuất hiện, mùi huyết tinh nồng đậm đến cực điểm trên không trung cũng lung lay sắp đổ.

Băng hàn, không chút sinh khí, quả thực không cảm giác được một chút cảm xúc nào. Thân ảnh tuyệt mỹ kia giống như một khối tử vật không có tình cảm, nhưng khí thể từ trên người nàng bạo phát ra lại cuộn cuộn như thủy triều, mãnh liệt cuồng bạo. Một khu vực này sai lệch thành không, dưới khí thể cường hoành của ba cường giả Nguyên Anh, tất cả cương phong đều bị đánh ra ngoài.

Vong Tình Ma Đế

Trên Thiên Vân đại lục, nữ tu mạnh nhất, nghe đồn đãi ngàn năm trước. Vị nữ tu tuyệt thế và vị thần nữ Phiêu Miểu của Thần Miểu Cung kia được tôn là hai nữ tu xinh đẹp nhất của Thiên Vân đại lục. Cũng giống như hiện tại, hồng trần cùng thần nữ Phiêu Miểu chẳng khác gì hiện tại. Vong Tình Ma Đế cùng vị thần nữ Phiêu Miểu năm xưa có một đoạn chuyện cũ quán quýt.

Mất thấy vì Vong Tình Ma Đế bỗng nhiên xuất hiện, khí tức Huyết linh bị áp chế, nhưng Triệu Vô Tà lại không sốt ruột chút nào. Hắn biết, cho dù là Vong Tình Ma Đế không xuất hiện, Huyết linh xuất hiện cũng không giúp được bao nhiêu. Bởi vì cường giả Nguyên Anh mạnh nhất nơi này không phải là Vong Tình Ma Đế, cũng không phải Triệu Vô Tà hắn ta.”

“Àm như âm.”

Ý niệm trong đầu Triệu Vô Tà còn chưa kịp rơi xuống thì một đạo kiếm quang thô to một mẩu đột nhiên xuất hiện, từ trong huyết vụ nồng đậm trộm ra. Pháp trận chúng sinh mà Triệu Vô

Tà bày ra lần đầu tiên chạt vật như thế, chỉ trong chốc lát liền bị phá sạch sẽ. Những chén Nhân Trùng bên trong huyết vụ kia cũng bị phá sạch sẽ., Tuy rằng mỗi một con đều có cảnh giới Kết Đan Tông Sư, nhưng lúc này ngay cả kiếm quang gần hấn cũng không làm được. Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Vụ Nô xuất hiện vẻ giận dữ, mái tóc dài phía sau hấn tựa hồ có chút lộn xộn, xem bộ dáng phá tan pháp trận của chúng sinh cũng không phải dễ dàng như vậy. Nhưng giờ phút này, tất cả mọi người đều biết rõ, Vụ Nô nổi giận rồi.

Một kiếm tu tuyệt thế nổi giận chỉ sợ ra tay sẽ không đơn giản như vậy, nếu như nói vụ nô ra tay lúc trước chỉ là tùy ý. Hiện tại chỉ có một nô tài thực sự muốn động thủ, kiếm tu ra tay, toàn bộ thiên địa như biến thành kiếm khí.

Mưa kiếm mưa...

Trong lúc giạt mình, tầng cương phong dường như đã biến mất, theo thân ảnh vô cùng tuấn mỹ kia đập trên hư không chậm rãi đi lên. Đôi mắt như vực sâu nhìn chăm chăm Triệu Vô Tà, cũng vào lúc này, mũi của Vong Tình Ma Đế đã biến mất ở trong tầng cương phong. Nghĩ đến nàng cũng biết. Sau khi một chút nô lệ nổi giận, tình cảnh Triệu Vô Tà, cũ kỹ...

Vô số kiếm khí mang theo kiếm khí ác liệt từ không trung hạ xuống, giống như mưa, chỉ là thứ rơi xuống không phải nước mưa dễ chịu nổi như vậy. Chẳng qua lấy thân thể Nguyên Anh của Triệu Vô Tà, kiếm khí ấy trên người vẫn có thể chịu được. Hiện tại cả mảnh hư không đều vang vọng thanh âm kỳ dị, đó là thanh âm sau khi kiếm khí bị cắt phá hư không vang lên.

“Xuy xuy... xuy... xuy... xuy... xuy... xuy... xuy... xuy... xuy...”

Triệu Vô Tà thì không sao, thế nhưng Đông Lai quốc bên dưới lại không may mắn như vậy, mưa kiếm rơi xuống. Hoàng thành của Đông Lai quốc như bị vô số con thú khổng lồ tham lam chà đạp, cảnh tượng vô cùng thê thảm. Vốn hoàng thành vô cùng phồn hoa, chỉ trong chốc lát mưa kiếm đã hoàn toàn biến thành phế tích.

Không có kiến trúc nào có thể chịu đựng được những kiếm khí kia, cho dù là một sợi cũng không sao, hóa thành tro bụi.

“Người, chắc chắn phải chết...”

Đây mới thực sự là tuyên án, trường kiếm hư vô trong tay Vụ Nô đã biến mất, ngay sau đó xuất hiện trong tay Vụ Nô là một thanh trường kiếm bình thường không có gì kỳ lạ. Thân kiếm mang phong cách cổ xưa, không nhìn ra một chút ánh sáng nào, trường kiếm kia nhìn qua có thể dùng từ ảm đạm không ánh sáng để hình dung. Cho dù lấy một thanh trường kiếm cấp bậc linh khí ra cũng hơn thanh trường kiếm này nhiều.

Chính là sau khi thanh trường kiếm này xuất hiện, mặc dù từ đáy lòng Triệu Vô Tà đã có chuẩn bị, nhưng vẫn nhìn không được mà biến sắc. Lòng mày hấn hơi nhíu lại, sâu trong con ngươi cũng xuất hiện một tia tàn khốc.

“Tiên Khí”

Cho dù Triệu Vô Tà không mở mắt ra cũng có thể cảm ứng được trường kiếm trong tay Vụ Nô là một thanh trường kiếm cấp bậc Tiên Khí. Không sai, thanh trường kiếm nhìn qua không có chút sắc bén nào đó chính là Tiên Khí. Không thể không khiến Triệu Vô Tà cảm thấy khiếp sợ, Triệu Vô Tà đối với Thiên Vân đại lục có thể nói là hiểu rất rõ. Tự nhiên hắn biết một món Tiên Khí trân quý, cường giả Nguyên Anh kỳ tầm thường có lẽ còn không có Tiên Khí, giống như lão tổ tông Lục gia.

Đã là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, nhưng mà trong tay vẫn là một món tiên khí cũng không có. Lão tổ tông Chu gia kia vốn cũng không có tiên khí, Phá Hải Ma Phủ trong tay vẫn là Ma Đế cho hắn mượn. Thứ duy nhất có thể tính ra là huyết ngọc lũy trong tay gia chủ Chu gia, chẳng qua cũng chỉ là bán thành phẩm mà thôi.

Nhưng bây giờ trên người Vụ Nô lại có hai kiện Tiên Khí.

Nhưng nghĩ tới thân phận trước đó của Vụ Nô, Tiêu Dao Kiếm Quân kế thừa truyền thừa một thời Vạn Kiếm tông của môn phái Tiên Đạo mà vạn năm trước cường thịnh. Có hai món tiên

khí cũng là bình thường, Triệu Vô Tà nghiêm sắc mặt, hắn cũng biết bây giờ mới thật sự là bắt đầu chém giết.

“Không bị luân hãm trong quá khứ, hoàn toàn quên mất, hay vì nhớ quá rõ ràng, không cách nào thoát khỏi. A, Tiêu Dao Kiếm Quân...”

Trên mặt Triệu Vô Tà nhe răng cười, hắn ta bày ra chúng sinh pháp tướng trận không phải là để vây khốn vị vụ nô có thể so với cường giả Nguyên Anh hậu kỳ này. Mà là để dẫn xuất tâm ma trong lòng Vụ Nô, chỉ cần một ngày chưa đạt tới cảnh giới chí đạo thì sẽ có tâm ma tồn tại. Đối với Vụ Nô mà nói.

Thân phận Tiêu Dao Kiếm Quân này, chính là tâm ma của hắn ta. Quả nhiên, lúc tiếng nói của hắn ta rơi xuống, vẻ mặt tuấn mỹ của vụ nô lập tức thay đổi một chút. Mặc dù biến hóa này rất nhanh nhưng Triệu Vô Tà đã phát hiện, khóe miệng hắn ta cười gần càng lúc càng trương dương.

Động tĩnh trên tay hắn không ngừng chút nào, quét qua thân kiếm đỏ như máu kia, lập tức bên trong liền bay ra một tia máu. Ngay khoảnh khắc lúc vừa xuất hiện, hư không trước mặt Triệu Vô Tà đột nhiên nứt ra, nuốt đám huyết vụ kia vào. Đảo mắt liền biến mất vô tung, quá trình này rất bí ẩn, nhưng nếu không phải Triệu Vô Tà hét lớn một tiếng.

vạch trần thân phận Vụ nô, trong lòng Vụ Nô không thể áp chế suy nghĩ khác, động tác của Triệu Vô Tà có bí ẩn đến mấy cũng sẽ bị phát hiện ra. Hiện tại đã qua, đoàn sương máu biến mất trong hư không, không ai phát hiện ra.

Thanh âm Triệu Vô Tà vang vọng tầng cương phong, đồng thời cũng truyền đến tai đám nữ tu ở Vong Tình Động Thiên phía dưới. Đều là sắc mặt đại biến, nhất là mấy trưởng lão Kết Đan Đại viên mãn trong đó, trong mắt ánh lên vẻ phức tạp. Lúc trước đã không còn lạnh như băng, dư quang khóe mắt không ngừng quét về phía Vong Tình Ma Đế kia, nhưng lúc này Vong Tình Ma Đế lại hoàn toàn không hề dao động.

Sắc mặt vẫn lạnh như băng, không có chút biến hóa nào. Giống như bốn chữ Tiêu Dao Kiếm Quân không liên quan gì tới nàng. Trong Thái Vân tước giá, gương mặt tuyệt mỹ của

Hồng Trần tiên tử cũng biến sắc, lại có một tiếng thở dài vang lên. Một tiếng này thậm chí cả Tiểu Lục đứng trên xa giá cũng nghe thấy, bất quá nàng không biết nguyên nhân trong đó, nàng kinh ngạc chính là vụ nô vẫn luôn thần bí vô cùng lại bị Triệu Vô Tà biết được lai lịch.

Tiểu Lục không biết vì sao, lúc này cũng chỉ than nhẹ. Chẳng qua trong lòng nàng nhớ lại lúc ở hàn băng động Vong Tình động, khi đó tu vi của Triệu Vô Tà tuy không thấp, nhưng Tiểu Lục vẫn gọi nó một tiếng Vô Tà tiểu tử. Thế nhưng hôm nay, tiểu tử kia lại trở thành Tiểu Lục chỉ có thể ngược nhìn.

Nghĩ đến nhân quả ngày xưa Tiểu Lục trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng, quả nhiên là thủy triều khuấy động không biết nên làm thế nào.

Tu hành không tuế nguyệt, cũng không có thân bằng. Cùng nhau tu hành, nói không chừng qua trăm năm, người vẫn là tiểu nhân vật Trúc Cơ kỳ. Chí giao cũng đã là Kết Đan Tông Sư, trung gian chênh lệch có thể xưng là trời với đất, cũng là hai thế giới.

Hai cấp bậc, ngày sau muốn gặp lại cũng là khó khăn.

Triệu Vô Tà cũng không biết, bởi vì một câu nói tràn ngập tâm cơ của hắn đã làm cho phần đông tu sĩ bên dưới quay cuồng trong lòng. Bây giờ Triệu Vô Tà cũng không nói chuyện nữa, bởi vì vụ nô có thể nói là Tiêu Dao Kiếm Quân thật sự đã động sát tâm.

“Rầm rầm”,

Trong tầng cương phong, vùng hư không đó như muốn đi lên phía sau hoàng thành Đông Lai quốc, bị một luồng kiếm quang thô kệch đảo loạn, đúng là thùng trăm ngàn lỗ, kiếm ý ngưng tụ cực độ tùy ý quấy nát tất cả.

“Bành”

Khuôn mặt cùng Triệu Vô Tà giống nhau như đúc, chỉ là toàn thân đều là huyết ảnh, bị kiếm quang do vụ nô oanh kích ra đánh trúng. Không có gì bất ngờ, huyết ảnh tiêu tán, cho dù như thế. Kiếm quang kia vẫn phải lý giải, không buông tha

người, quấy nhiễu hư không, cho đến khi toàn bộ huyết quang biến mất mới thôi.

Nhưng lúc này phía sau Vụ Nô xuất hiện một bóng người nhàn nhạt. Khóe miệng vẫn là ý cười, mũi kiếm màu huyết hồng của Nhân Trùng bắn ra huyết quang, bổ về phía hậu tâm của Vụ Nô.

“Hừ “

Một mảng lớn bạch quang bạo ra, kiếm quang chói mắt, phiến bạch quang kia chính là kiếm ý ngưng tụ đến cực điểm. So với Bôn Lôi còn nhanh hơn, cùng Nhân Trùng của Triệu Vô Tà đánh vào nhau, ngay lập tức Triệu Vô Tà đã bị đánh bay ra ngoài. Một kiếm tu có thể so với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, sau khi thật sự nổi lên sát tâm, nơi đó sẽ đơn giản bỏ qua.

Cuối cùng hai trăm năm âm thầm nghiền ngẫm tấn công lần hai trăm năm.

Sau khi đánh bay, trên mặt tràn ngập sát ý dữ tợn, một mảng hào quang giống như dải lụa đột nhiên vắt ngang giữa Triệu Vô Tà và Vụ Nô. Giống như một cây cầu, nhưng Triệu Vô Tà lại lập tức cảm thấy nguy hiểm tính mạng.

Vô thanh vô tức, huyết quang hiện lên, huyết ảnh nhàn nhạt xuất hiện ở phía sau vụ nô. Một đôi bàn tay đỏ như máu vươn ra sau lưng vụ nô, một chút động tĩnh cũng không có, một chút âm thanh cũng không có. Thậm chí ngay cả dao động chân nguyên cũng không có, nhưng cũng giống như Triệu Vô Tà, Vụ Nô cũng cảm nhận được tính mạng uy hiếp mãnh liệt.

Nếu như muốn oanh kích kiếm quang trên người Triệu Vô Tà thì bàn tay của Huyết Linh nhất định sẽ cắm vào hậu tâm của hắn. Chỉ bằng vào tính mạng cực kỳ nguy hiểm của ta, Vụ Nô liền biết, đôi tay kia thật sự có thể trực tiếp cắm vào hậu tâm của hắn.

Hai kiếp nạn lần này mất đi cơ hội. Vụ Nô muốn bắt được Triệu Vô Tà trơn trượt như chuột vậy là chuyện không thể nào, nhưng Vụ Nô có một loại cảm giác. Nếu hai bàn tay huyết hồng kia thật sự cắm vào hậu tâm của hắn, chỉ sợ tính mạng của hắn phải nằm lại tại đây rồi.

Đợt đầu tiên được gửi đến miệng còn có điểm mầu chót.

Chương thứ hai trăm bảy mươi chín đức lại ma thể

Huyết ảnh biến mất, Triệu Vô Tà cũng biến mất trong không trung. Cuối cùng Vụ Nô vẫn lựa chọn tin tưởng vào cảm giác của mình, kiếm quang trắng bạc quay lại đánh tan thân thể Huyết Linh. Thế nhưng Triệu Vô Tà cũng biến mất. Lúc xuất hiện trở lại đã ở trong một vùng hư không khác.

“Vạn Kiếm tông truyền thừa cũng chỉ có như vậy sao.”

Lúc Triệu Vô Tà đang nói chuyện, bên cạnh cũng xuất hiện một huyết ảnh nhàn nhạt, ngũ quan diện mục giống hệt Triệu Vô Tà. Chỉ là toàn thân đều mặc quần áo đỏ như máu., Tựa như được vớt ra từ trong huyết trì. Bởi vì huyết linh và cương phong vẫn luôn vờn quanh không tản ra mùi máu tanh, làm cho người ta vừa ngửi thấy đã muốn ói ra. Trên mặt tràn đầy vẻ khinh miệt., Triệu Vô Tà này cực kỳ thù dai. Năm đó khi ở Vong Tình Động Thiên, thiếu chút nữa đã mất mạng, lần này nếu không đem Vong Tình Động Thiên quấy long trời lở đất, hắc tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Hơn nữa hắn đã sớm bày ra ám chiêu, mặt của Vong Tình Động Thiên, không mất cũng ném đi. Cũng giống như Chu gia vậy, biến thành trò cười của Thiên Vân Đại Lục.

Đáng tiếc lời nói của Triệu Vô Tà còn chưa dứt, Vụ Nô đã ra tay, vẫn là kiếm quang kia. Nó to lớn vô cùng, từ trên không trung bổ xuống, hư không bốn phương tám hướng đều động lại. Không phải cứng như một vũng bùn, mà là hoàn toàn động lại, hư không như biến thành một khối băng cứng ngay lập tức.

Triệu Vô Tà và huyết linh đều bị ngưng kết trong đó, mặc cho kiếm quang có phạm vi một mẫu tùy ý bổ xuống, trong phạm vi ngàn dặm. Bất luận bầu trời hay mặt đất, đều bởi vì một vị kiếm tu tuyệt thế nổi giận mà run rẩy, nhất là khi kiếm quang đánh xuống. Cảm ứng được uy áp của sinh linh trong kiếm ý, đều nằm rạp tại chỗ, thân hình run rẩy hẳn lên.

Lúc này, mới chỉ thiếu kiếm tu chân chính, ngay cả hư không cũng bị uy áp của hắn ngưng kết lại. Triệu Vô Tà tuy cũng là cường giả Nguyên Anh, nhưng cảnh giới lại chỉ có Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi, có thể đùa giỡn chống cự uy áp của Vụ Nô có chút gian nan.

Cho dù có thể phá vỡ hư không bằng cứng như vậy thì giờ phút này cũng không còn kịp nữa. Bởi vì sau khi kiếm quang trong phạm vi một mẫu xuất hiện, một khắc sau đã đến đỉnh đầu Triệu Vô Tà.

“UỖNH UỖNH RẦM RẦM ù ù

Bằng cứng vỡ vụn, hư không như bằng cứng bị kiếm quang kia bổ xuống, kiên trì không đến một hơi thở liền hoàn toàn nghiền nát. Từng mảnh vỡ phân tán ra bốn phía, lộ ra hư không loạn lưu ở phía sau. Tầng cương phong hoàn toàn bạo loạn, hư không nơi này đã trải qua cương phong năm tháng vô tận thổi quét, có thể nói là vô cùng cứng cõi.

Thế nhưng một khi vỡ vụn, dẫn phát ra hư không loạn lưu cũng vô cùng cuồng bạo, vừa thổi quét ra liền đem cương phong chung quanh đều thu nạp vào. Hoàn toàn không có khí lực phản kháng, cương phong chung quanh chỉ cần đi qua khu vực này, sẽ bị loạn lưu cuồng bạo hút vào trong vết nứt.

“UỖNH UỖNH RẦM RẦM ù ù ù

Càng đáng sợ là những loạn lưu cuồng bạo kia vẫn đang không ngừng trào ra, cuốn tới nơi khác. Khe hở lớn hơn theo đó xuất hiện, vì kiếm quang kia đang ở trên bầu trời Đông Lai quốc. Tầng cương phong kia bị phá hủy cực lớn, chỉ trong vài nhịp thở, nơi đó đã biến thành một vùng bùn nhão.

Không ngừng có khe hở không gian mới xuất hiện, không ngừng có cương phong bị hút vào, cương phong từ xa vọt tới không chút trì hoãn bị thu nạp vào. Khe hở hư không không ngừng mở rộng, từng chút một tầm ăn địa bàn. Nếu tùy ý cho khe nứt kia kéo dài xuống, chỉ sợ không bao lâu nữa hư không sẽ bị thôn phệ sạch sẽ.

Đứng trên không trung, dưới chân hắn là một vùng loạn lưu vô cùng cuồng bạo, thế nhưng bất kể những vùng hư không loạn

lưu kia phun trào như thế nào cũng không thể kéo nam tử tuần mỹ đến gần như yêu di vào trong vết nứt, thanh trường kiếm trong tay hắn vẫn là phong cách cổ xưa không có gì lạ. Nếu không phải tận mắt chứng kiến thì tuyệt đối không ai có thể nghĩ ra được.

Biển nơi này thành như vậy chính là thanh trường kiếm. Một mẫu kia là kiếm quang từ trên trường kiếm phát ra, nếu đánh ở nơi khác, kể cả là một ngọn núi cao, cũng sẽ lập tức bị đánh thành mảnh vụn, ngay cả tư cách trở thành một ngọn núi thấp bị chém đứt cũng không có, trực tiếp hóa thành cặn bã, biến mất trên đại địa.

Bất quá, kiếm quang kia đánh vào hư không trong tầng cương phong, nơi đó không có núi cao. Chỉ có hai người. Trong khi hư không vỡ vụn, hai bóng người kia cũng vỡ vụn theo.

Hiện tại, ngoại trừ vụ nô thì không còn ai khác, thần niệm vô cùng to lớn bao trùm khắp tầng cương phong, mỗi một góc đều không thể chạy thoát được thần niệm kia.

Không có một tiểu nhân nào, không có một tia hơi thở của sinh mệnh, giống như hai người kia. Thật sự đi theo mảnh vỡ hư không mà biến mất, bị kiếm ý tuyệt thế của vụ nô đánh tan thành mảnh nhỏ, nhưng không biết vì sao. Long mày Vụ Nô lúc này lại nhíu lại, trong con ngươi quang mang chớp động, kiếm ý dày đặc dày đặc bao phủ toàn bộ hư không.

Vẫn là không, ngoại trừ cương phong chính là loạn lưu cuồng bạo. Đừng nói là người, cho dù là quỷ ảnh cũng không tìm thấy. Long mày vụ nô càng nhíu chặt, thần niệm như thủy ngân chảy xuống đất. Không có chỗ hư không nào thoát khỏi thần niệm của hắn bao trùm.

“Ong ong ong.”

Di biến phát sinh, thần niệm như thủy triều bỗng nhiên ngưng tụ toàn bộ cùng một chỗ, sau đó đánh vào một chỗ trên hư không. Lúc này tại đó, một thanh trường kiếm huyết hồng bỗng nhiên từ trong hư không loạn lưu cuồng bạo vô cùng kia bắn ra. Một đoàn huyết vụ nồng đậm kéo theo trường kiếm

huyết hồng, rửa như lưu tinh, thoáng cái xuất hiện ở trên hư không.

Ngay tại không trung phía đối diện vụ nô, rung động, từ trên thân kiếm huyết hồng không ngừng tuôn ra huyết hồng, huyết tinh chi khí vừa mới biến mất lại lần nữa xuất hiện tại không trung. Hơn nữa vô cùng nồng đậm, so với trước kia bất cứ lúc nào đều nồng đậm, hơn nữa lại tinh thuần. Nếu có tu sĩ nào ngửi được mùi máu tanh này, sẽ chỉ cảm giác được khí huyết trong cơ thể lưu động, tu vi bắt đầu tăng vọt.

Lại không có cảm giác khác, chỉ sợ sẽ tham lam điên cuồng hấp thụ những mùi máu tanh này, giống như lúc trước Triệu Vô Tà cho đám tu sĩ Bách Tiên mình nơi đây chỗ tốt, nhưng đối với cường giả Nguyên Anh kỳ lại vô dụng, chỉ cảm giác có chút không khỏe.

“Ong ong ong ong ong....

Trường kiếm màu đỏ máu dừng ở hư không đối diện Vụ Nô, tự động rung động, mỗi một lần rung động sẽ tuôn ra một đoàn huyết vụ. Chỉ khác với quá khứ, trong đoàn huyết vụ này không có trùng chung, cũng không có gì khác. Chỉ đơn thuần là huyết khí, linh khí tiên sinh, huyết khí tinh thuần đến cực điểm của sinh linh.

Sau khi huyết vụ ngưng tụ, một huyết ảnh nhàn nhạt xuất hiện, chính là Huyết Linh. Ngũ quan giống Triệu Vô Tà như đúc, trên dưới toàn thân đều là một màu đỏ như máu, mặt không chút biểu tình xuất hiện ở không trung đối diện vụ nô. Sau khi xuất hiện, con mắt cũng không nhìn gì khác, chỉ nhìn chăm chăm vào Vụ Nô. Chỉ cần vụ nô nhúc nhích một chút, ngênh đón chính là công kích điên cuồng của huyết linh.

“Cẩn ông “

Sau khi Huyết Linh xuất hiện, trường kiếm vẫn rung lên, không hề có ý dừng lại, vẫn như trước không ngừng có linh khí tiên thiên sinh tinh thuần đến cực điểm từ bên trong trào ra, sau đó chậm rãi tạo thành một bóng người. Cái bóng người này hoàn toàn là do huyết khí tạo thành, cuộn cuộn không ngớt, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

“UỖNH UỖNH RẦM RẦM.”

Bầu trời thay đổi, trong cương phong đột nhiên xuất hiện thiên biến. Vụ nô vốn định ra tay đột nhiên khựng lại, lạnh nhạt nhìn về phía bóng người huyết hồng.

Mặc dù thân hình hẫc dừng lại, thế nhưng sát khí sâu trong con người vẫn không giảm chút nào, vẫn lạnh lẽo như vậy.

Một đoàn mây đen không hề báo trước xuất hiện trên không trung, bên trong mây đen kia, vô số thiên lôi to như thùng nước bắt đầu khởi động. Uy áp vô cùng to lớn từ mây đen kia ép xuống, làm cho không gian cuồng bạo vô cùng kia ngưng trệ lại, cũng là lần này. Hư không vốn một mực bị tầm ăn mòn vậy mà ổn định lại, bắt đầu phục hồi như cũ, đem hư không loạn lưu cuồng bạo áp trở về.

Thiên kiếp diễn ra.

Đoàn mây đen này sau khi xuất hiện, đoàn huyết ảnh bên cạnh đột nhiên rung rung một cái. Bất quá ngay sau đó, đoàn huyết ảnh bắt đầu rung động mãnh liệt hơn, hình người cũng xuất hiện ở không trung, ngay bên trong huyết ảnh. Cơ hồ cùng lúc đó, một thanh âm nhàn nhạt vang lên.

“Trọng đúc lại ma thể...”

Thanh âm nhàn nhạt tựa như không tồn tại, lại thật sự vang lên rõ ràng ở trong tầng cương phong, một đứa bé toàn thân đều là trẻ mới sinh đen kịt bỗng nhiên từ trong chén kiếm đi ra. Nháy mắt khi xuất ra chén kiếm, đứa trẻ mới sinh này bỗng nhiên mở hai mắt ra, màu huyết hồng nồng đậm lập tức bắn ra.

Chương thứ hai trăm tám mươi muốn lướt hồng trần...

Bốn chữ nhàn nhạt lại hoàn toàn vang lên trong đầu mỗi người, cho dù không muốn nghe thấy âm thanh cũng không thể đuổi thanh âm kia ra ngoài. Sương Nô vẫn luôn lạnh lùng nhìn vào chén máu đỏ sặc mặt bỗng nhiên có biến hóa, trong lòng có một loại ý niệm muốn lập tức ra tay, dường như sẽ không kịp ra tay nữa.

Bất quá hắn vẫn nhìn được, đem ý niệm kia đè xuống. Cũng hắn đè ép ý niệm đó xuống, bên cạnh cốc kiếm huyết hồng kia, thế nào. Huyết ảnh nồng đậm quay cuồng. Hiện ra chân diện mục, toàn thân đều là trẻ sơ sinh đen kịt, chậm rãi từ huyết ảnh tụ xuống. Sau đó dung nhập vào trong đó cuối cùng cũng không thấy nữa.

“Phù, “

Bất ngờ, mây trôi nhẹ giữa cương phong, sau khi dung nhập huyết ảnh của Tiểu Phượng. Mây đen trên không trung tiêu tan, tầng cương phong ngưng trệ kia lại bắt đầu chuyển động, hết thảy đều khôi phục bình thường. Khác hắn chỉ sợ chính là người thanh niên mang theo ý cười nhàn nhạt kia.

Người mặc quần áo vải bố, chân trần Bạch Triết, thanh tú như khuôn mặt thiếu niên nhà bên. Chỉ là người cầm thanh trường kiếm huyết hồng nhắc nhở người nhìn thấy trong tay, nhân vật này là người hung danh thịnh nhất ở Thiên Vân đại lục hiện tại. Đắc tội người khác có thể có thể bỏ chạy tránh né hoặc là chết.

Nhưng mà đắc tội thanh niên thanh tú kia, chỉ sợ ngay cả chết cũng là một loại hy vọng xa vời. Hoặc là sống không bằng chết, hoặc là sau khi chết đi lại chịu giày vò rất lớn khi còn sống. Chu gia, Vụ Chỉ Trang một cái. Các nhân vật cùng môn phái, chuyện gặp phải truyền khắp Thiên Vân Đại Lục. Đối với Tu Chân Giới mà nói, có bí ẩn nhưng lại không có.

Huyết vụ ngưng quay cuồng, sau đó bắt đầu biến hóa. Chỉ trong một cái hô hấp, thân hình Triệu Vô Tà đã hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt vụ nô. Ngón tay chậm rãi vuốt ve thân kiếm màu đỏ máu, từng tia máu thoáng chốc quán quanh, mùi máu tươi tinh khiết bắt đầu tràn ngập.

“Cảm ơn ngươi.”

Một câu không đầu không đuôi nhưng khi Vụ Nô nghe được thì nghĩ lại cũng biết điểm mấu chốt trong đó. Triệu Vô Tà chết rồi, vừa rồi dưới tuyệt thế kiếm ý của hắn, thân hình Triệu Vô Tà quả thật đã bị nghiền nát. Giống như vùng hư không kia, biến thành mảnh vỡ rồi biến mất. Nhưng đó là do Triệu Hữu Tà cố ý, hắn cố tình để cho thân hình mình vỡ nát dưới kiếm ý tuyệt thế của Vụ Nô.

Khóe miệng cười nhạt, Triệu Vô Tà lúc này trong lòng cũng đắc ý, bởi vì lúc này hắn đã đạt thành mục đích của vong tình động thiên, Huyết linh ma thể. Đây không phải công pháp được ghi chép trong kinh cổ. Mà là ma công trong Đồng Vưu Quyết, chẳng qua ngoại trừ người tu luyện kinh chén, không ai có thể luyện thành.

Bởi vì huyết linh ma thể là do sinh linh sinh ra huyết khí ngưng tụ. Có thể nói, thân thể Triệu Vô Tà hiện tại cũng giống như huyết linh. Tụ tán vô hình, xuyên qua hư không, trong trời đất có lẽ không có chỗ nào mà Triệu Vô Tà không đi được. Huyết linh có lẽ không thể tới nhưng Triệu Vô Tà có thể.

Trong cơ thể Triệu Vô Tà vẫn còn một loại chí bảo thiên địa, là ngọc trùng chung. Hắn cố gắng làm cho tuyệt thế kiếm ý bỏ nát thân thể mình, tan biến trong cương phong. Chỉ có Triệu Vô Tà mới có thể mượn nhờ chung kiếm, ngưng tụ huyết linh ma thể, cũng nhân cơ hội này.

Triệu Vô Tà đã hoàn toàn luyện chế ngọc trùng vào trong cơ thể của mình.

Tuy nơi này không phải thế hệ trước, nhưng Triệu Vô Tà lại tu luyện là ma đạo thượng cổ chí cao. Tuy chỉ là Nguyên Anh kỳ, cảnh giới trên thế giới này chỉ là tôm tép. Nhưng cũng đủ rồi,

không cần tận lực tăng cường tu vi của mình, mấu chốt nhất là rất nhiều thần thông trên người.

Ngọc Trùng thân thể Huyết Linh Ma, chén nhỏ...

Hiện tại cho dù Triệu Vô Tà không dựa vào uy năng mạnh mẽ của Nhân Huyết Kiếm cũng có thể cùng cường giả Nguyên Anh Hậu Kỳ đối kháng. Tụ tán vô hình, xuyên thẳng qua không gian, khó khăn lắm đã chạm đến cảnh giới bất tử bất diệt kia.

“Trùng chiến.”

Là tiếng nói của Triệu Vô Tà, hần đột nhiên nhoẻn miệng cười, cũng không để ý về mặt vụ nô như thế nào. Người cầm chén kiếm phát ra huyết quang nhàn nhạt, mũi kiếm mang theo vô tận khí tức ác liệt và bạo ngược âm lãnh chỉ về hướng Vụ Nô, chiến ý nồng đậm hóa thành cuồng phong cuốn vào trong cương phong. Toàn bộ cương phong bởi vì chiến ý của Triệu Vô Tà hoàn toàn lâm vào trong bạo loạn.

Không có động tĩnh gì khác nhưng ở trong đó lại che mũi sát ý nồng đậm tới cực điểm. Vụ nô cũng là tuyệt thế cường giả. Tự nhiên biết Triệu Vô Tà lúc này đã có tư cách đánh một trận với hần ta một trận.

Trường kiếm giương lên bình hoa, mũi kiếm chỉ thẳng vào Triệu Vô Tà. Kiếm ý, kiếm ý thuần túy, cho nên chiến ý sát ý đều bị dung nhập vào trong một kiếm ý thuần túy đến cực điểm. Chỉ trong chớp mắt, hư không xung quanh Triệu Vô Tà và một sát nô hoàn toàn bị phá nát, là bị vô số tiểu kiếm do kiếm ý đột nhiên xuất hiện xé tan.

Vùng thế giới hư không này biến thành kiếm ý, cho dù là ở trong vết nứt hư không, Triệu Vô Tà cũng cảm nhận được. Cũng là kiếm ý vô tận, trừ kiếm ý thuần túy đến cực điểm ra, Triệu Vô Tà cái gì cũng không cảm giác được. Thậm chí giờ phút này Hư Không Loạn Lưu bạo khởi cũng không cảm giác được, hai cường giả tuyệt thế Nguyên Anh hậu kỳ đang đứng trong vết nứt.

Hai cổ khí thể chẳng phân biệt nổi bật lên, một bên là kiếm ý thuần túy đến cực điểm, một bên là khí tức bạo ngược âm lãnh

huyết tinh. Cho dù thân ở trong khe hở hư không, cũng không có một chút thần sắc để ý. Có lẽ cường giả Nguyên Anh Sơ Kỳ còn không dám dừng lại quá lâu trong khe hở hư không, nhưng Triệu Vô Tà cùng Vụ Nô thì có thể.

Không phải bọn họ bị những khe hở hư không mạnh mẽ xé đi, mà bởi vì, hai người đều có thần thông có khả năng thoát thân. Chém giết ở nơi này, thật ra hai người đều không quan tâm.

“Oành oành” bắt đầu, chiến ý do Triệu Vô Tà khơi mào trước, động thủ trước. Cũng do hắn ta, mũi kiếm đỏ như máu khế động, chém về phía Vụ Nô. Chỉ đơn giản là chém mà thôi, tâm tà cũng không có thả nhân trùng trong thân kiếm ra, mà giống như mấy người lấy vạn cái, bổ thẳng tới, một chút pháp quyết cũng không có.

Không phải hắn không muốn, mà là không thể. Triệu Vô Tà vì đúc lại ma thể của chính mình, trả giá cũng không phải tổn thương nguyên khí của nhân trùng chén kiếm, mà là máu thịt trong đó. Bao gồm cả Huyết Linh trong đó, đều đã bị Triệu Vô Tà rút đi hơn phân nửa linh khí tiên thiên huyết khí. Thành tựu ma thể của Triệu Vô Tà, nhưng mà chén kiếm nhân trùng lại tạm thời mất đi thần thông ngự trị ma bảo tiên khí khác, cùng lắm là tài chất của ma bảo tiên khí.

Nhưng lại không có thần thông uy năng khác, thật sự bị Triệu Vô Tà coi như dao phay, chém tới.

Bản thân Triệu Vô Tà cũng rất rõ ràng, và cũng rất hòa hợp.

Dứt khoát hai mươi hai lần tấn công lần lượt.

Hắn chém giết không phải là cường giả Nguyên Anh gì khác mà là một kiếm tu tuyệt thế. Bất luận pháp quyết thi triển phi kiếm gì thi triển ra đều chỉ là trò cười đối với một tên nô lệ nhỏ bé này mà thôi.

Sự thật cũng là như thế, Vụ Nô vốn đang hỉ nộ không lộ ra ngoài, sau khi nhìn thấy “đồ ăn đao” Triệu Vô Tà bổ tới, ánh mắt hơi đổi. Nhưng cũng chỉ là như thế mà thôi, sát ý đã ngưng tụ trong kiếm ý từ lâu hắn cũng không khách khí chút nào.

“Ngự kiếm.”

Hai chữ rất đơn giản, nghe cũng không phải cái gì không được như kiếm quyết, nhưng tại thời điểm hai chữ này rơi xuống, Triệu Vô Tà cả người đều bị vô tận kiếm ý bao vây lại, tựa như đồng thời hư không đều biến thành kiếm ý, không chút khách khí đem Triệu Vô Tà bao vây ở trong đó.

Sau đó chính là kết cục của Triệu Vô Tà, lần này tựa như Vụ Nô thật sự động đến, trường kiếm trong tay hắn chỉ tùy ý chuyển động mấy lần mũi kiếm. Thế nhưng Triệu Vô Tà lại bị kiếm ý vô cùng vô tận bao vây, sau đó không có chút bất ngờ nào, thân thể Triệu Vô Tà bị kiếm ý phân cắt.

Vô thanh vô tức, kể cả thanh trường kiếm màu huyết hồng kia, đều lập tức bị kiếm khí chia cắt thành vô số mảnh vỡ. Bị hư không loạn lưu vọt tới quấy một cái, liền tiêu tán. Thế nhưng vụ Nô lại không có ý dừng tay chút nào, trong hốc mắt bắn ra một luồng kiếm ý mạnh mẽ, xé nát hư không trước mắt.

Dùng ánh mắt là có thể giết người, tại tu chân giới không ít, nhưng chỉ ánh mắt là có thể xé rách hư không. Sợ chỉ có một nô lệ nhỏ từ trong hốc mắt bắn ra, cũng không chỉ là ánh mắt mà thôi, còn có kiếm ý. Tuyệt thế kiếm ý, ma thể Triệu Vô Tà đúc lại. Dưới vô cùng vô tận tuyệt thế kiếm ý, tựa hồ cũng có chút không chịu nổi một kích.

“Oanh “

Lại một đạo kiếm quang to như thùng nước phá vỡ hư không, hung hăng bổ vào một khu vực. Lúc này tại đó, vô số huyết vụ vừa mới ngưng tụ thành hình từ bốn phương tám hướng. Thế nhưng sau khi đạo kiếm quang kia bổ xuống, trong nháy mắt lại biến mất. Kiếm quang lại hiện ra, thân hình Triệu Vô Tà Vỗng ngưng tụ lần nữa bị đánh tan.

Không gian trong cương phong, sau khi vụ nô bộc phát ra kiếm ý mạnh mẽ tuyệt thế, cũng không khôi phục được. Mỗi khi muốn khôi phục bộ dáng ban đầu, kiếm tiên bỗng nhiên toát ra, sẽ khiến hư không lại vỡ thành từng mảnh nhỏ. Sau đó là hư không loạn lưu cuồng bạo tuôn ra, tùy ý bạo động.

Đồng thời, một màn kỳ dị xuất hiện tại tầng Cương Phong, một huyết ảnh nhàn nhạt không ngừng ngưng tụ trong hư

không. Nhưng thời điểm mỗi lần chỉ thiếu một chút nữa là ngưng tụ, một đạo kiếm quang to như thùng nước sẽ đánh xuống. oanh tán huyết ảnh kia, cứ như thế lặp đi lặp lại, nếu như không phải uy thế nơi này quá mức kinh người. Sợ là có chút buồn cười, bất quá theo thời gian trôi qua, tốc độ huyết ảnh kia tựa như ngưng tụ càng lúc càng nhanh.

Lại là vô thanh vô tức, đạo huyết ảnh kia đột ngột xuất hiện ở không trung, sau đó trực tiếp ngưng tụ thành bộ dáng Triệu Vô Tà. Bất quá sau một khắc, kiếm quang kia lại đánh xuống lần nữa, nhưng là lần này tựa hồ không giống.

“Đã đủ rồi.”

Thanh âm Triệu Vô Tà vang lên, một thanh trường kiếm màu huyết hồng xuất hiện trong tay hắn ta. Một luồng kiếm khí huyết hồng lập tức từ trong thân kiếm bắn ra nghênh đón đạo kiếm quang to như thùng nước kia, hai luồng hào quang không ngờ lại va chạm vào nhau trong chốc lát.

“Oanh”, đạo kiếm khí huyết hồng thoát nhìn yếu ớt không chịu nổi một kích kia, chính là đạo kiếm quang to như thùng nước. Sau khi kiếm quang biến mất, đạo huyết hồng kiếm khí kia cũng tiêu tán theo.

“Người đang dùng ta thí luyện...”

Lần đầu tiên không trực tiếp động thủ, mà chậm rãi hỏi một câu, từ miệng Vụ Nô thốt ra. Nói ra một câu, Triệu Vô Tà sau khi nghe được câu này, vẻ vui mừng trên mặt lại lộ ra trước nay chưa từng có. Không sai, hắn chính là đối tượng mà hắn coi là tham gia thí luyện, bất kể là đúc lại Ma thể hay là lúc trước.

Đều là thí luyện.

Tuy thần thông của Triệu Vô Tà tăng vọt, nhưng muốn không chế chiến lược của bản thân, hắn vẫn có chút lực bất tòng tâm. Cho nên lúc ở Chu gia, Triệu Vô Tà mới có thể tính toán nhiều như vậy, dùng âm mưu quỷ kế làm cho cả Chu gia bị diệt. Cho nên lần này hắn vội vã chạy tới Vong Tình động thiên, ngoại trừ báo thù ra.

Chính là tự mình luyện ra thần thông và chiến lực của mình, hiện tại hẳn thành công, những thần thông mạnh mẽ trên người đều bị dung hội quán thông. Giờ phút này Triệu Vô Tà mới thật sự là cường giả Nguyên Anh, có thể coi những cường giả cấp bậc Kết Đan Tông sư là con kiến tuyệt thế cường giả. Cũng chân chính đứng ở vị trí Vô Uơng Chân Nhân đó có hận Thiên Ma Đế hay không, về phần có thể cùng cường giả Ma La Đế như vậy chém giết hay không. Muốn gặp mặt mới biết được.

Triệu Vô Tà không nói lời nào, nhưng nụ cười lộ rõ trên khóe miệng đã nói ra đáp án của Vụ Nô. Tiêu Dao Kiếm Quân đã tung hoành mấy trăm năm ở Thiên Vân Đại Lục, lúc này đột nhiên mỉm cười.

Nụ cười tùy ý, khuôn mặt tuấn mỹ gần như yêu di tùy ý nở nụ cười.

“Ha ha ha...”

Không chỉ có tầng cương phong, tiếng cười chấn động vang vọng bầu trời phạm vi vạn dặm, tất cả sinh linh đều nghe thấy. Đám nữ phạm Vong Tình Động Thiên kia, tuy các nàng vẫn dùng khuôn mặt lạnh như băng, lúc này chợt nghe thấy nụ cười của con heo kia lộ ra thần sắc kinh ngạc, tiếng cười kia không phải là của Triệu Vô Tà, tự nhiên chính là của Vụ Nô rồi. Nhưng mà...”

Ánh mắt Triệu Vô Tà rơi vào người Vụ Nô, thần sắc vẫn như cũ, không biết hắn đang suy nghĩ điều gì. Nhưng lúc này Vụ Nô lại lộ ra ý đồ của hắn, đó chính là giết chết hắn.

Sát ý giống như muốn bạo phát ra toàn bộ sát ý trên người Thiên Đô. Đây là lần đầu tiên trên người Vụ Nô lộ ra sát ý bao trùm lên kiếm ý. Cũng là lần đầu tiên, vẻ mặt tuấn mỹ của Vụ Nô trở nên có chút dữ tợn.

Hễ là cường giả Nguyên Anh tất nhiên phải có tôn nghiêm của cường giả, có can đảm khiêu chiến tôn nghiêm của cường giả. Liền làm tốt chuẩn bị nghênh đón cường giả lửa giận, hiện tại chính là như thế, Vụ Nô chính là cường giả tuyệt thế bị Triệu Vô Tà khiêu chiến tôn nghiêm của mình. Năm đó Tiêu Dao

Kiểm Quân có thể vì Vong Tình Ma Đế, mai danh ẩn tích một người khác.

Nhưng không có nghĩa là Triệu Vô Tà cũng có thể cười lên, Triệu Vô Tà đắc tội với Vong Tình Ma Đế, sỉ nhục Vong Tình Động Thiên. Hắn đã bị vụ nô phán tử hình, nhưng hiện tại Triệu Vô Tà vậy mà lại dùng vụ nô làm đối tượng thí luyện. Có thể nói, hoàn toàn đạp lên tôn nghiêm của vụ nô trên mặt đất.

Hạt giống si tình không có nghĩa là không có cảm xúc khác. Hiện tại chính là thời điểm vụ nô lộ ra khuôn mặt thật.

“Tiêu Dao Kiếm Quân.”

“Giết “

Trường kiếm phong cách cổ xưa vung lên, vụ nô động thủ. Sát ý áp đảo trên kiếm ý, có lẽ vi phạm ý nghĩa của kiếm tu nhưng không thể phủ nhận. Vụ nô lúc này càng thêm đáng sợ.

“Độc bộ”

Thuần Di, lúc này hư không khắp nơi đều là hư không loạn lưu cuồng bạo, vụ nô vậy mà không hề để ý chút nào, trực tiếp thuần di xuất hiện ở trước mặt Triệu Vô Tà. Trường kiếm cấp bậc tiên khí cũng không phải để trang trí, Triệu Vô Tà còn chưa kịp phản ứng thì trường kiếm kia đã bổ vào trên người hắn, kiếm ý khôn cùng bộc phát ra.

Thế nhưng hiện tại thân thể Triệu Vô Tà đã không còn là Nguyên Anh thể lúc trước mà là Huyết Linh Ma Thể, trường kiếm cấp bậc Tiên Khí bổ lên. Cũng chỉ là một cánh tay của Triệu Vô Tà bổ xuống, thế nhưng Vụ Nô đã bộc phát ra sát ý, trong mắt tràn đầy kiếm ý lạnh lẽo đã xuất hiện vô số sát ý.

Chỉ là cổ tay khẽ động, thanh trường kiếm kia lại bổ vào người Triệu Vô Tà một lần nữa, lần này chính là cái đầu của Triệu Vô Tà. Lần này cho dù là Huyết Linh ma thể cũng không chống đỡ nổi, cái đầu lâu của Triệu Vô Tà cũng không khác gì dưa hấu, bị đánh cho máu tươi bắn tung tóe khắp nơi.

Chỉ trong thời gian một hơi thở, sau lưng Vụ Nô, thân hình Triệu Vô Tà lại xuất hiện lần nữa. Huyết vụ xuất hiện sau đó

ngưng tụ, quá trình chính giữa căn bản không thấy rõ, ngay lập tức liền hoàn thành. Tiểu ý trên mặt Triệu Vô Tà cũng biến mất, bàn tay bỗng nhiên nắm chặt Nhân Trùng chén kiếm huyết hồng trong tay.

“Oành oành oành”, tầng cương phong, mấy canh giờ trôi qua, hư không chỗ nào cũng chưa khôi phục. Dòng chảy hư không cuồng bạo đã tàn phá bừa bãi ra tầng cương phong, hướng phía dưới mà tới. Phía trước đám nữ tu kia, Vong Tình Ma Đế vẫn giữ vẻ mặt như vậy, không mang theo chút tình cảm nhân loại nào. Thần nữ không dính khói lửa trần gian, chuyện gì cũng không thể làm cho vẻ mặt của nàng biến hóa dù chỉ là một chút.

,

Ba ngày sau.

“Vù vù vù.”

Cương Phong chậm rãi bình thường trở lại, hai bóng người còn đứng trên hư không, ánh mắt tràn ngập sát ý đều rơi vào trên người đối phương.

Lúc này Triệu Vô Tà, Vụ Nô đã là ba ngày sau đó. Hai tuyệt thế cường giả đã chém giết trọn vẹn ba ngày trong tầng cương phong, mặc kệ là Triệu Vô Tà hay Vụ Nô đều không thể làm gì được đối phương. Tuy nhiên trên khuôn mặt thanh tú của Triệu Vô Tà lại nở rộ ý cười.

“Tiêu Dao Kiếm Quân cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Thằng nhãi này, cho tới bây giờ chưa từng biết thế nào gọi là phong phạm cường giả. Tuy nhiên hiện tại hắn cũng có tư cách nói như vậy, nhưng thời gian bao nhiêu năm, ngày xưa còn giống một con giun dế. Rơi vào trong tay vụ nô, hắn chỉ cần nhẹ nhàng bóp một cái là có thể lấy được tính mạng, nhưng bây giờ, đã đứng ở cùng một cảnh giới, có lẽ không bao lâu sau Triệu Vô Tà sẽ biết.

Ba ngày chém giết, Triệu Vô Tà và Vụ Nô lệ đấu ngang nhau, ai cũng không làm gì được ai. Hiện tại lực lượng trong cơ thể hai người đều đã khô kiệt, đứng đối lập nhưng sát ý dày đặc

vẫn tùy tiện bay trên không trung. Không có chút ý tứ thu liễm nào, có điều hai người cũng không có ý định động thủ.

Một canh giờ trôi qua, lực lượng trong cơ thể hai người đã tràn đầy nhưng người hành động không phải Vụ Nô. Mà là Triệu Vô Tà, mục tiêu của hắn không phải Vụ Nô mà là Hồng Trần tiên tử.

“Triệu gia ta đã sớm nói qua, Vong Tình lão bà nương, hồng trần liền làm thị thiếp cho Triệu gia ta đi, ha ha ha ha.”

Triệu Vô Tà lúc này đã hoàn toàn nổi bật bởi ma đầu, liền nói ra mục đích muốn cướp người của mình ngay tại chỗ. Hơn nữa thứ hắn ta muốn cướp chính là đại đệ tử của Vong Tình Ma Đế, một trong hai nữ tu tuyệt mỹ nhất trên Thiên Vân Đại Lục.

Hồng trần cuộn cuộn vạn trượng đều nằm trong thái vận tước giá kia, là tiên tử tuyệt thế.

Chương thứ hai trăm tám mươi một bắt hồng trần.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của vụ nô trần đầy sát khí, hấn đã vô cùng phần nộ. Mấy trăm năm qua không một ai có thể làm cho hấn nổi giận đến mức như vậy. Quả thực chỉ hận không thể lập tức giết chết Triệu Vô Tà thành bã. Nhất là khi Triệu Vô Tà lại phun ra được năm chữ Vong Tình lão bà nương này, Vụ Nô lại càng cực kỳ căm hận.

“Oanh “

Vẫn là kiếm quang to như thùng nước kia. Kiếm quang vẫn hung hãn sắc bén như vậy, hư không vừa mới hồi phục lại bị đánh nát. Lúc này thân thể Nguyên Anh của Triệu Vô Tà cũng không còn là Huyết Linh Ma Thể mà đã mạnh mẽ đến cực điểm rồi. Thế nhưng đối mặt với kiếm quang kia, Triệu Vô Tà vẫn không dám chạm vào, mỗi lần bị nổ nát mặc dù có thể phục hồi như cũ nhưng cũng phải chịu đựng thống khổ.

Tâm niệm vừa động, thân hình lập tức biến mất trong hư không. Sau một khắc lại xuất hiện tại phía dưới cương phong, không phải thuận di. Thuận di là phải chịu hạn chế của hư không, dưới sự phá toái của hư không. Cho dù là cường giả nguyên anh hậu kỳ cũng không phải muốn thuận di là có thể thuận di được. Triệu Vô Tà thi triển độn pháp đến cảnh giới hiện tại của hấn, huyết độn cùng ảnh độn kết hợp lại cùng một chỗ, có thể so với thuận di.

Thanh niên hung danh hiển hách kia xuất hiện trước mặt, đám nữ tu Vong Tình Động Thiên thần sắc biến đổi, nhưng dù sao chưa từng tận mắt nhìn thấy. Nào biết được sự đáng sợ của Triệu Vô Tà, tiếng hừ lạnh vang lên., Mấy chục huyền khí lóng lánh hào quang đánh về phía Triệu Vô Tà, Vong Tình Động Thiên mạnh mẽ thậm chí còn mạnh hơn Thần Tiêu Đạo Tông, giống như mấy chục món huyền khí đang đánh về phía Triệu Vô Tà, Thần Tiêu Đạo Tông chưa chắc có thể tùy tiện lấy ra.

“A.

Triệu Vô Tà không thèm để ý, nhắc cổ tay lên một chút cũng không, chỉ cười lạnh một tiếng, thân hình hóa thành huyết ảnh nhàn nhạt, kéo dài rồi biến mất, cùng lúc đó, một thanh trường kiếm màu huyết hồng lại xuất hiện trên đỉnh đầu của nữ tu tuyệt thế lạnh như băng, mang theo khí tức vô cùng mạnh mẽ, bổ xuống.

“Vợ chồng Vong Tình, không ngờ được. Con kiến ngày trước mặc cho con nhào nặn. Bây giờ cảnh giới sẽ như thế, ha ha.”

Lúc này Triệu Vô Tà không khác người thường chút nào, giọng nói đầy tùy ý, giống như đại cừu được báo đáp vậy. Chẳng qua cũng đúng thôi, nếu đổi lại là một tu sĩ khác chỉ sợ cũng sẽ như thế. Thậm chí còn không chịu nổi, phải biết rằng lúc trước Triệu Vô Tà chính là trốn ra từ tuyệt tình thâm uyên sâu trong Vong Tình động thiên.

So sánh với Thần Tiêu đạo tông Lôi Trì, tuyệt tình thâm uyên hung danh càng thêm thịnh, từ ngàn năm nay chỉ sợ Triệu Vô Tà là tu sĩ đầu tiên từ bên trong chạy ra. Hơn nữa còn trong thời gian ngắn như vậy mà đã tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ.

“Ái, cắt ngay cho ta”.

Trong tầng cương phong, một đạo huyết ảnh quán chặt lấy vụ nô, kiếm ý tuyệt thế tùy ý tàn sát vụ nô. Huyết Linh thì không thả hấn rời đi, hư không nơi đó đã bị tuyệt thế kiếm ý của vụ nô làm cho thành vô cùng thâm thẳm, Huyết Linh lần lượt tiêu tán, nhưng sau một khắc lại ngưng tụ ngay lập tức đem vụ nô quán lấy.

Vụ nô tuy rằng bị cuốn lấy, thế nhưng thần niệm thủy chung vẫn bao trùm phía dưới, nhìn thấy Triệu Vô Tà chén đầy xâm ác đánh về phía Vong Tình Ma Đế. Hận ý trên mặt Vụ Nô quả thực đã đến đỉnh phong, hận không thể lập tức xé nát Triệu Vô Tà. Thế nhưng bất đắc dĩ, Huyết Linh có được mệnh lệnh của Triệu Vô Tà quả thực so với giời bám vào xương còn khó chơi hơn. Bất kể thế nào, chính là không thả Vụ Nô rời đi một bước.

Nghe được tiếng rống của Vụ nô, Triệu Vô Tà cười đầy khoái ý nhưng ngay sau đó nụ cười của hắn biến mất. Thân hình hắn bị ngưng trệ hoàn toàn giống như hình ảnh định hình. Thân hình hắn ngưng trệ giữa không trung, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc nhưng không thể nhúc nhích được.

“Vong tình”.

Hai chữ nhàn nhạt, chữ, thể nhưng ngay cả một tia cảm tình cũng không cảm giác được, chỉ có lạnh lẽo vô tận. So với sông băng vạn năm không tan kia còn đáng sợ hơn, tu sĩ tâm thường. Nghe được hai chữ này đều bị đông cứng. Không phải thân thể, mà là tâm linh, thấu thẳng lực lượng sâu trong hồn phách. Vong Tình Ma Đế không phải Hồng Trần tiên tử, Vong Tình công pháp đã được nàng tu luyện đến cảnh giới rất cao, cho dù không động thủ.

Chỉ cần một câu nói, ánh mắt, một câu là có thể giết người trong vô hình. Cho dù là cường giả Nguyên Anh kỳ, nếu như Vong Tình Ma Đế bị ám toán cũng không biết. Giống như bây giờ, lời nói của Vong Tình Ma Đế rơi xuống, thần sắc trên mặt Triệu Vô Tà bắt đầu biến đổi.

Đầu tiên là yên lặng sau đó là ngơ ngác ngác, giống như được nhân sinh ghi lại trong hồn phách. Một cái xác không hồn trôi nổi lơ lửng giữa không trung, nếu như không phải là uy thế mạnh mẽ như trước thì không ai ngờ rằng thanh niên thanh tú này lại là một cường giả Nguyên Anh kỳ, quả thực là không thể tưởng tượng được., Ma đạo lục đại Ma Đế, không có ai dễ chọc. Vong Tình Ma Đế là nữ tu duy nhất, nhưng có thể được ngũ đại Ma Đế khác thừa nhận, cũng đã là thực lực vô cùng cường đại. Mấy trăm năm qua, tu sĩ chết trên tay Vong Tình Ma Đế vô số, trong đó chưa từng có cường giả Nguyên Anh kỳ.

“Ầm ầm ầm “

Trên không trung tầng cương phong vẫn nổ vang không ngừng, thân hình Vong Tình Ma Đế bỗng nhiên dừng lại, dù cảnh giới của nàng đã đến như vậy, vẫn lộ ra vẻ kinh ngạc ở sâu trong con ngươi, cũng không nhìn vào không trung trên đỉnh đầu mình nữa.

Tâm niệm hấn khê động, một thanh trường đao mang theo khí tức sắc bén bỗng nhiên từ hư không duỗi ra.

Triệu Vô Tà bỏ về phía Triệu Vô Tà đang ngưng trệ, trong nháy mắt trường đao xuất hiện, một đại hán mặt như băng cũng xuất hiện theo. Trên mặt đầy vẻ kiên nghị, vừa nhìn đã biết là người có tư chất bất phàm. Thế nhưng khuôn mặt kia lại lạnh như băng, quả thực giống như Vong Tình Ma Đế. Hơn nữa trong hai mắt một chút thần sắc cũng không có, dường như cũng là một cái xác không hồn.

Nguyên Anh kỳ...

Người này cầm trường đao trong tay, dĩ nhiên là một cường giả Nguyên Anh, hơn nữa nhìn trên người hấn phát ra cường hoành. Vậy mà vẫn là một cường giả Nguyên Anh trung kỳ, vừa xuất hiện trường đao trong nháy mắt, hư không liền bắt đầu bị nghiền nát.

“Tạch tạch tạch tạch

Hư không hoàn toàn bị nghiền nát, nơi đây không phải là tầng cương phong, hư không nơi này lại là một cường giả Nguyên Anh trung kỳ, yếu ớt vô cùng.

Cuối cùng hai mươi hai lần nghiền nát nhau.

Không sai biệt lắm so với trang giấy, hư không và cả thân hình Triệu Vô Tà cùng nhau vỡ nát, sau đó bị cuốn vào trong loạn lưu kia. Hai, chỉ là đao, Triệu Thiên Tà giống như hoàn toàn biến mất ở trong thiên địa song tâm của chúng thiên địa.

Đại hán cầm trường đao kia đánh nát hư không, sau đó không nói một lời đứng sau lưng Vong Tình Ma Đế. Khí tức trên người dần dần lắng xuống, cuối cùng giống như không tồn tại, hồn nhiên không giống cường giả Nguyên Anh trung kỳ vừa rồi uy thế vô cùng.

Triệu Vô Tà và cả mảnh vỡ hư không cùng bị cuốn vào trong loạn lưu, thế nhưng trên mặt lại không biểu lộ chút nào khác, mà dùng ánh mắt không mang theo một tia cảm tình nhìn về một nơi.

“Tốt lắm, không nghĩ tới Triệu gia ta thiếu chút nữa lật thuyền trong khe rãnh, thiếu chút nữa bị lão bà nương nhà người tính kế. Nhưng đáng tiếc a. Lúc trước tại Tuyệt Tình Thâm Uyên, ta đã biết thủ đoạn của lão bà nương người. Thật là tốt, không ngờ quả nhiên là như thế, cái Tuyệt Tình Thâm Uyên kia, chỉ sợ đã bị người luyện hóa, cấm chế thiên địa a.

Hư không nhộn nhạo, Triệu Vô Tà xuất hiện, lời nói ra đủ khiến cho toàn bộ tu sĩ Thiên Vân Đại Lục phải kinh ngạc đến ngây người.

“Triệu gia gặp phải hận Thiên Ma Đế kia, tự nhận nếu như toàn lực ra tay cũng có thể chém giết ngang ngựa với hắn. Thiên Vân đại lục có lời đồn, lão bà nương Vong Tình là người có thực lực yếu nhất trong lục đại Ma Đế, ta thấy còn chưa hẳn. Tính toán ra sao, tuyệt tình thâm uyên đều luyện chế vào trong cơ thể, những tu sĩ bên trong chỉ sợ đều vì con rối của người mà sai khiến cho người. Cũng giống như tên ngu ngốc phía sau người, thủ đoạn thật hay, thủ đoạn hay.

Nói đến khúc sau, thanh âm của Triệu Vô Tà đã giống như chuông đồng nổ vang, vang vọng vạn dặm. Thậm chí kéo dài về phía địa vực cách đó vạn dặm, mục đích của hắn không cần nói cũng biết. Hơn nữa cũng đã thành công, trong phạm vi vạn dặm nơi này không chỉ có một thể lực ở Vong Tình Động Thiên. Cho dù là những môn phái nhỏ kia không dám tiết lộ ra ngoài, những tán tu kia cũng sẽ không khách khí.

Hắn nói xong, đám nữ tu của Vong Tình Động Thiên đều quá sợ hãi, bởi vì lời nói của Triệu Vô Tà quá mức kinh người. Tu luyện mấy trăm năm, thậm chí gần ngàn năm, ai cũng biết lời nói của Triệu Vô Tà có ý gì. Hơn nữa cũng nhìn thấy khôi lỗi cường giả Nguyên Anh trung kỳ sau lưng Vong Tình Ma Đế, tin bảy tám phần lời Triệu Vô Tà.

Triệu Vô Tà không nói dối, Vong Tình Ma Đế quả thật đã luyện chế Tuyệt Tình Thâm Uyên do cấm chế thiên địa tạo thành vào trong cơ thể, có thể nói, hiện tại thân thể Vong Tình Ma Đế đã triệt để hợp thành một thể với Tuyệt Tình Thâm Uyên, nếu như còn có ai muốn trốn ra từ trong tuyệt tình thâm

uyên, trừ phi ngành sinh đem Vong Tình Ma Đế giết mới được.

Toàn bộ Thiên Vân đại lục, chỉ sợ hiện tại không ai có thể làm được, coi như là Triệu Vô Tà. Hiện tại cũng không làm được gì, lúc trước thời điểm hắn thoát khỏi tuyệt tình thâm uyên., Cảm nhận được trong tuyệt tình thâm uyên như ẩn giấu một vài thứ. Thật ra chính là Vong Tình Ma Đế ẩn ký tâm thần, vốn Vong Tình Ma Đế cũng phải thật lâu mới có thể luyện hoá tuyệt tình thâm uyên. Nhưng Triệu Vô Tà lại vô tình giúp nàng một tay, hủy đi căn cơ của máu thịt người, đồng thời cũng phá hủy căn nguyên thiên địa của tuyệt tình thâm uyên. Vong Tình Ma Đế muốn luyện hóa thì đơn giản hơn nhiều.

Vừa rồi Triệu Vô Tà ra tay với Vong Tình Ma Đế, chính là thăm dò, không ngờ quả nhiên là như vậy. Trong nháy mắt vừa rồi, Triệu Vô Tà thật giống như lại lần nữa trở về cõi tuyệt tình thâm uyên. Nhưng đáng tiếc, tuyệt tình thâm uyên vẫn là tuyệt tình thâm uyên, Triệu Vô Tà đã không còn là Triệu Vô Tà lúc trước nữa.

Triệu Vô Tà nói xong, Vong Tình Ma Đế nghe rất rõ ràng nhưng không chút phản ứng, vẫn là cái mặt người chết. Một chút cảm tình cũng không nhìn ra, vô luận là phần nộ hay là sát ý đều không nhìn ra. Thế nhưng Nguyên Anh trung kỳ cầm trường đao sau lưng nàng lại biến mất.

Vô thanh vô tức, một thanh trường đao từ hư không vươn tới chém về phía Triệu Vô Tà. Đao khí ngang trời. Hư không lập tức bị cắt rời, uy áp nặng nề. Một đao pháp huyền ảo chưa từng gặp bỗng nhiên hiện ra, vô số đao khí thoáng hiện, Triệu Vô Tà phát hiện thân thể mình không cách nào thuấn di. Cũng không cách nào thi triển độn pháp, chỉ có thể trơ mắt nhìn vô số đao khí mang theo khí tức mạnh mẽ bổ vào người.

“Bành”

Giống như một bao cát, bị đánh bay ra ngoài. Nhưng còn chưa xong mà lại là một đao pháp cực kỳ huyền ảo, thân thể Triệu Vô Tà lần nữa không phải do mình quyết định.

“Bành”

Lại lần nữa bị đánh bay.

“Oành oành”

Lần này không có xuất hiện nữa, thân thể Triệu Vô Tà bị nổ tung, vô số máu thịt đỏ thẫm bắn ra tứ tán trong không trung. Sau đó đao khí vô biên vô hạn khuấy động, máu thịt bị xay thành không khí biến mất.

Huyết Linh Ma Thể mạnh mẽ không thể nghi ngờ hiện ra vào lúc này, tuy rằng thân thể bị quấy nát triệt để, nhưng mà ngay sau đó, Triệu Vô Tà vẫn xuất hiện như trước, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, khóe miệng mang theo nụ cười dữ tợn. Hắn không phải nổi giận, mà là đắc ý. Bởi vì hắn đã nhìn thấu thực lực chân chính của Vong Tình lão bà nương, Ma Đạo Lục Đại Ma Đế, ngoại trừ Ma La Ma Đế kia, chỉ sợ chính là lão bà Vong Tình.

Thâm Uyên tuyệt tình, lúc trước bị nhốt ở trong đó, Triệu Vô Tà cũng nghĩ tới việc đem Tuyệt Tình Thâm Uyên luyện hóa thành của mình. Điều này tương đương với việc luyện hóa một tiểu thế giới, không nói là tu vi cảnh giới, nếu thành công thì thần thông sẽ tăng vọt đến một mức độ khủng bố.

Tiên khí ma bảo có thể khiến đốt một cái, cường giả Nguyên Anh chiến lực tăng vọt. Nhưng nếu như luyện hóa một tiểu thế giới, đó chính là thần thông tăng vọt. Đến lúc đó chiến lực chỉ sợ sẽ đến mức vô cùng khủng bố. Tựa như Vong Tình Ma Đế hiện tại, đứng bất động ở nơi đó đã khiến Triệu Vô Tà một mối thực mạng rồi.

“Hắc hắc “

Triệu Vô Tà nhìn Nguyên Anh trung kỳ cầm trong tay trường đao, trong lòng cười nhạo, không biết là tên quỷ xui xẻo nào nữa. Không ngờ lại bị Vong Tình Ma Đế luyện thành con rối, nếu không với chiến lực mà hắn vừa mới thể hiện ra. Chỉ sợ trong đám cường giả Nguyên Anh trung kỳ cũng xếp hạng được, nhất là đao pháp huyền ảo không hiểu kia, Triệu Vô Tà trong lòng vẫn còn có chút hâm mộ.

Hắn lấy được Hoàng Vụ Quyết cùng chung kinh. Cũng chỉ có thể coi là tàn quyền Thiên Ma Kinh, mất đi một phần quá

nhiều. Trong đó bao gồm pháp quyết thần thông công kích, không cần nói loại đao pháp huyền ảo này mang theo chí lý, cho dù phạt hai, điểm cũng không thi triển ra được, vô ích có người dùng chén kiếm, lại là thuận chũng như thiên vật.

“Hỗ lỗi mà thôi, có thể làm khó dễ được ta.”

Triệu Vô Tà vẫn không đổi sắc mặt ngông cuồng, ánh mắt nhìn thoáng qua phía Ô Phong tầng lớp lớp, ở chỗ này. Ngoại trừ Vong Tình Ma Đế, Vụ Nô kia cũng không phải nhân vật dễ trêu chọc. Cho dù một chọi một, Triệu Vô Tà cũng không thắng được vụ nô, kiếm ý tuyệt thế kia quả thực là không thể phá vỡ. Cho dù là Huyết Linh Ma Thể cũng không kiên trì được mấy lượt sẽ bị nổ thành bã.

Mặc dù Triệu Vô Tà có thể một lần nữa ngưng tụ thân thể nhưng cũng không làm gì được vụ nô, căn bản ngay cả cận thân cũng là việc khó khăn. Cho nên Triệu Vô Tà mới có thể chém giết với vụ nô ba ngày như trước, vẫn không phân thắng bại. Hiện tại hắn ta thay thế Triệu Vô Tà và Vụ nô chém giết, là huyết linh trong chén kiếm.

Có điều nói là chém giết, còn không bằng nói là chịu đòn, liều mạng vì cuốn lấy vụ nô mà thôi. Lần lượt bị đánh tan, lần lượt ngưng tụ, như thuốc cao da chó dán chặt lấy vụ nô như thuốc cao dính chặt lấy.

“Leng keng” “Bành bành”

Cổ tay không chút để ý vung lên, Nhân Cốt Kiếm tuôn ra một đoàn huyết vụ lớn, khó khăn chống đỡ trường đao đột nhiên vươn ra từ hư không, mượn uy năng của Chung Kiếm., Miễn cưỡng ngăn trở trường đao của tên cường giả Nguyên Anh trung kỳ này. Chẳng qua cũng không lâu lắm, đao pháp của Khôi Lỗi kia thật huyền ảo. Triệu Vô Tà đã mất đi sự trợ giúp của Huyết Linh, trong lúc nhất thời có chút khó chống đỡ. Nhưng Triệu Vô Tà cũng không vội vàng chút nào mà chỉ tiếp tục chém giết với con Khôi Lỗi kia.

“Oành” lại một lần nữa bị đánh tan, thân hình Triệu Vô Tà lại lần nữa ngưng tụ, thế nhưng lần này vẻ mặt hắn đã khác. Ánh

mắt oán hận dừng lại trên người Vong Tình Ma Đế một chút, chuyển biến thành vẻ trào phúng. Thân hình hấn động.

“Từ trước tới giờ Triệu gia chưa từng nói qua, tiểu nương hồng trần ngoan ngoãn làm thị thiếp cho Triệu gia ta đi, ha ha ra tay.

“Chúng sinh pháp tướng “

Thân hình Triệu Vô Tà ngay lập tức xuất hiện trước mặt Vong Tình Ma Đế, Nhân Trùng cốc kiếm bay ra, vô số huyết vụ trào ra. Từng con từng con Nhân Trùng chui ra từ trong huyết vụ, đem một bộ tướng pháp của chúng sinh bày ra trước mặt đám nữ tu Vong Tình Ma Đế và Vong Tình Ma Đế, ngay lập tức kéo đám nữ tu cảnh giới không thấp kia vào trong pháp tướng trận.

Còn nhanh hơn Triệu Vô Tà một bước, trong nháy mắt khi hấn mở miệng, một cái huyết ảnh nhân nhật liền xuất hiện ở trên không thái vân tước giá. Cả người trên dưới đều là một mảnh huyết hồng. Khí tức phát ra như có như không, giống như tùy thời đều biến mất. Bất quá sau một khắc, huyết ảnh này xác thực đã biến mất, biến mất theo.

Còn có Thái Vân tước giá, còn có người trên xe Thái Vân tước.

Lão tổ tông Quy Long tông, Huyết Ảnh trong võng môn phái chính là lão tổ tông Quy Long tông, vẫn luôn giấu trên bầu trời Thái Vân tước giá, một cái chén nhân trùng cảnh giới Nguyên Anh, nếu một lòng che giấu. Cho dù là Vong Tình Ma Đế cũng không phát hiện được, vừa ra tay đã mạnh mẽ bắt Thái Vân tước đi, Hồng Trần tiên tử bất quá chỉ là Kết Đan đại viên mãn mà thôi.

Nguyên Anh kỳ nhân trùng ra tay, nàng cho dù chết cũng không phản kháng được. Trông thấy Thái Vân tước giá biến mất, khoe miệng Triệu Vô Tà nở nụ cười sáng khoái. Lúc trước cũng có một màn như vậy. Chẳng qua lúc đầu là Triệu Vô Tà định bỏ chạy, đáng tiếc bị Hồng Trần tiên tử một chiêu đánh trở về. Mặc dù biết lúc trước cho dù Hồng Trần tiên tử không làm như vậy, nàng cũng không thể đào tẩu,

nhưng trong lòng vẫn không nhin được muốn trả thù một phen.

Hiện tại vẫn quyết, vậy là được.

“Bành”

Một tiếng nổ mạnh vang lên, chúng sinh pháp tướng trận kia kiên trì không được bao lâu đã bị đánh bay ra ngoài, Vong Tình Ma Đế không chút cảm tình nhìn hấn. Thái Vân tước giá bị bắt đi, nằng trước tiên đã biết, thế nhưng bị trận pháp của Triệu Vô Tà làm chậm trễ một chút. Hồng Trần tiên tử, đã rơi vào trong tay Triệu Vô Tà.

“Muốn chết “

Là thanh âm của Vong Tình Ma Đế, lần này Triệu Vô Tà cảm giác được tâm tình của Vong Tình Ma Đế, sát ý. Còn mạnh mẽ hơn sát ý do Vụ Nô bộc phát ra, quả thực là phô thiên cái địa. Mỗi một góc đều tràn ngập sát ý của Vong Tình Ma Đế, nhiệt độ trong không khí thoáng cái đã rơi xuống mức đáng sợ vô cùng.

Nhìn thấy Vong Tình Ma Đế như thế, trên mặt Triệu Vô Tà lại hiện ra nụ cười cực kỳ đặc ý, đang chuẩn bị mở miệng cười nhạo vài câu, lời đến bên miệng bỗng nhiên biến sắc, trong lòng lập tức lập bộp một chút rồi cũng bất chấp mọi chuyện, lời chế giễu lập tức bị hấn nuốt trở lại, thân hình chợt lóe muốn bỏ chạy.

Nhưng vào lúc này, hai bên, cường giả Nguyên Anh tràn ngập sát ý bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà. Một bên là cường giả Nguyên Anh trung kỳ tay cầm trường đao, đột nhiên xuất hiện một cường giả Nguyên Anh kỳ tay cầm trường cung, cũng là khôi lỗi. Hai người lúc này trong hốc mắt bắn ra ánh mắt cũng tràn ngập sát ý.

Nhưng bây giờ Triệu Vô Tà không muốn nói câu nào nữa, hấn chỉ muốn chạy về đầm nước đen trong chín vạn dặm, “Tửu tri” xảy ra chuyện.

“Rầm rầm “

Hai tiếng nổ vang đồng thời vang lên, hai Nguyên Anh khôi lỗi đồng thời ra tay với Triệu Vô Tà, cả không gian đều bị phong tỏa. Để tránh không được, trên mặt Triệu Vô Tà lần đầu xuất hiện vẻ lo lắng.

Trong con ngươi lóe lên vẻ tàn khốc, vẻ kiên quyết cũng xuất hiện trên mặt.

“Hừ, cắt ngay cho ta...”

Bàn tay gã vỗ mạnh lên trên thân kiếm đỏ như máu của chén máu người, một Nhân Trùng lập tức bị gã lấy ra, không chút do dự bóp nát.

Hư không trước mặt lập tức bị đánh thủng một cái khe, thân hình Triệu Vô Tà liền biến mất, cùng lúc đó một đạo huyết quang cũng tiến vào. Sau khi biến mất thì cái khe cũng biến mất theo.

Thứ hai trăm tám mươi hai, thị âm địa long.

Vị cường giả biểu anh đích thân xuất hiện, phong tỏa hư không sáu bất luận là tu sĩ Anh Kỳ năm đó cầm trong tay một cây trường cung, hai người đều đã từng là bá chủ một phương. Sự tồn tại mạnh mẽ mà tu sĩ Nguyên Anh bình thường không dám trêu chọc, thế nhưng lúc này đã biến thành hai con rối.

Nhưng xem như là con rối, thần thông mạnh mẽ của hai người lại không hề hạ xuống, thậm chí còn hung hãn không sợ chết. Sau khi hai người phong tỏa hư không, vốn định đồng thời thi triển thần thông giết chết Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà có thể cùng cường giả Nguyên Anh hậu kỳ chém giết, cũng là dựa vào thần thông của Cốc Kiếm.

Nhưng lúc này chén kiếm xem như nguyên khí đại thương, vì giúp Triệu Vô Tà trọng chú ma thể, còn có Huyết Linh và lão tổ tông của Quy Long tông cũng đều không ở đây. Từ đó Triệu Vô Tà cũng chỉ ngang ngửa với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, muốn chạy trốn cũng có chút khó khăn.

Chỉ là không nghĩ tới Triệu Vô Tà cũng cực kỳ ngoan độc với mình, trực tiếp ép một con Nhân Trùng từ trong chén ra, lại phá hủy chén của con Nhân Trùng kia. Chén Nhân Trùng bị bóp vỡ, trực tiếp phá vỡ hư không giống như sắt thép.

Triệu Vô Tà cũng ngoan độc, khi lão tổ tông Quy Long tông bắt hồng trần, trong đầu hắn lập tức chấn động. Tâm thần cảm ứng được cấm chế trong đầm đen chín vạn dặm đang bị công kích, người công kích vô cùng mạnh mẽ, khiến cho phân thân chủ trì trận pháp lung lay sắp đổ.

Bát cơm chính là thứ Triệu Vô Tà coi trọng nhất, trong lòng khẩn trương, lập tức muốn chạy về. Hai Khôi lồ Nguyên Anh cản đường, Triệu Vô Tà cũng lười dây dưa, trực tiếp trả giá bằng chén máu người rồi rời đi. Không phải Thuấn di, mà là xuyên qua vết nứt hư không, bãi loạn lưu bên trong sẽ che đậy tất cả dấu vết của Triệu Vô Tà.

Bất kể là Vong Tình lão bà nương hay là Vụ Nô, đều đuổi không kịp.

Một đám nữ tu Vong Tình Động Thiên không thể tin nhìn Triệu Vô Tà đột nhiên biến mất bao nhiêu năm, bởi vì sự tồn tại của Vụ Nô và hung danh Vong Tình Ma Đế. Vong Tình Động Thiên đã không biết bao nhiêu năm không có tu sĩ nào dám đến trêu chọc, thế nhưng không đến thì lại là một kẻ đòi mạng.

Chẳng những đại chiến với Vong Tình Ma Đế còn có Vụ Nô, thậm chí lúc gần đi còn bắt cóc Hồng Trần tiên tử, đây đã là làm mất mặt. Trong lúc nhất thời, chúng nữ tu đều cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương từ đáy lòng bốc lên, cũng không dám nhìn về mặt Vong Tình Ma Đế rốt cuộc là như thế nào.

”

Lúc này Triệu Vô Tà cũng không để ý tới đặc ý nữa, hiện tại hắn ta chỉ muốn nhanh chóng trở lại đầm đen chín vạn dặm, chạy về cốc khẩu. Hắn ta ngược lại muốn nhìn xem, kẻ đui mù kia lại dám đến trêu chọc Triệu Vô Tà hắn ta.

“Vù vù vù “

Một đạo huyết ảnh xuyên thẳng qua hư không loạn lưu, phân thân Triệu Vô Tà có liên hệ tâm thần với phân thân trong cốc, không cần lo lắng sẽ lạc đường bên trong loạn lưu. Thiên Vân đại lục bao la vô biên, Vong Tình Động Thiên và đầm lầy đen chín vạn dặm đâu chỉ cách nhau mấy chục vạn dặm, cho dù hôm nay thần thông của Triệu Vô Tà tăng vọt.

Khoảng cách vạn dặm bất quá chỉ là một cái chớp mắt mà thôi, thế nhưng chờ Triệu Vô Tà trở lại đầm đen chín vạn dặm thì cũng đã mấy canh giờ sau, đây là do Triệu Vô Tà không tiếc hao phí ma nguyên thi triển thần thông xuyên thẳng qua hư không.

Chín vạn dặm hắc trạch, khu vực trung tâm, sương trắng vẫn lượn lờ như cũ. Bao phủ một mảnh địa vực ngàn dặm, nơi này đã thành cấm địa của đầm lầy đen ngòm chín vạn dặm. Trong đầm đen những yêu thú độc trùng hung ác kia, cũng không

dám tùy tiện đặt chân vào nơi này, sợ bị sương trắng quần quanh, ngay cả thi cốt cũng không lưu được.

Thế nhưng lúc này, nơi này hoàn toàn mất đi vẻ tĩnh mịch và thần bí ngày xưa.

“Grào.”

“Rồng rồng rồng rồng.”

Theo một tiếng rồng tựa như long ngâm vang lên, vô số hắc thủy ô uế cùng hàn khí từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi vào trên bạch vụ kia, nhất thời “Xẹt xẹt” đại tác, trên bạch chỉ một thoáng sinh ra một vòng bảo hộ trong suốt, đem những hắc thủy đen kịt kia ngăn trở. Nhưng mà tính ăn mòn của hắc thủy kia tựa như mạnh mẽ quá mức.

Tầng hộ trảo trong suốt kia tuy ngăn trở hắc thủy, nhưng trong nháy mắt đã bị ăn mòn một nửa, trở nên vô cùng nhỏ yếu. Tựa hồ sau một khắc sẽ biến mất, mà những bạch vụ phía trên hộ trảo, giờ phút này cũng hoàn toàn mất đi uy hiếp ngày xưa. Dĩ nhiên bị hắc thủy kia xông lên, sau đó thanh âm xuy xuy liên biến thành màu đen kịt bay lên phía trên không.

Lúc này xung quanh khu vực này lại hiện ra vô số con hung thú vô cùng hung ác. Mỗi một con đều toàn thân đen kịt, quanh thân đều có một màu đen kịt.

Cuối cùng hai mươi hai lần nghiền nát nhau, rồi lần lượt đọc bí mật hai mươi hai lần.

Vẩy dầy đặc chi chít, lân phiến không chút hào quang lại tràn ra uy áp nồng đậm. Những hung thú này giống như quanh năm lẫn lộn trong vũng bùn, mùi trên người phát ra quả thực khó ngửi tới cực điểm.

Chỉ cần một trong số đó ném vào thế tục, mùi trên người nó cũng đủ để cho phạm nhân của một tòa thành trì chết hết, mùi kia quả thực là không nên tồn tại. Bởi vì đám hung thú này, trong phạm vi năm vạn dặm đã không còn khí tức của sinh linh, quả thực chính là thổ phỉ của Tu Chân giới, đến nơi đó, nơi đó liền không có một ngọn cỏ.

Kỳ quái chính là, những hung thú này dường như rất có hứng thú với thứ dưới lớp sương trắng này vì thân hình khổng lồ của chúng đã hoàn toàn bao vây khu vực ngàn dặm. Một khe hở nhỏ cũng không có, vây quanh khu vực sương trắng, đám hung thú không ngừng gầm rú.

Thân thể của bọn chúng tuy rằng xấu xí dữ tợn nhưng lại tràn ngập lực lượng, chỉ cần tùy tiện động đậy là có thể xé rách một ngọn núi nhỏ. Trên thực tế cũng là như thế, trăm con hung thú này, tùy tiện một con đều là cường giả có thể so với Kết Đan Tông Sư. Thậm chí hai con đầu lĩnh, tản mát ra khí tức không khác gì Nguyên Anh kỳ.

Đầu, móng vuốt, lân phiến, đuôi, đám hung thú này ngoại hình giống Long tộc trong truyền thuyết như đúc. Nhưng cũng có khác biệt, đó chính là đôi mắt của đám hung thú này tất cả đều có màu đỏ như máu. Nhưng càng kỳ dị hơn chính là trên con mắt đỏ ngầu của chúng còn có một tầng màng bao phủ.

“C Thị Âm Địa Long”.

Không cần ai giải thích, Triệu Vô Tà đã phá vỡ hư không xuất hiện trên không trung của vòi rồng ngàn dặm. Ánh mắt mang theo sát khí nặng nề nhìn về trăm con hung thú phía dưới, trong mắt hắn không hề che giấu chút hung quang nào, làm cho màn sương trắng bốc lên kịch liệt.

Triệu Vô Tà liếc mắt một cái đã biết được lai lịch của nó, chính là ham muốn Âm Địa Long. Khi Triệu Vô Tà nhìn thấy hai con âm Địa Long cầm đầu kia cũng biến sắc. Nguyên Anh kỳ thị Âm Địa Long, Triệu Vô Tà như nghĩ tới điều gì, ánh mắt nhìn xuống đáy cốc phía dưới. Chỉ thấy nơi đó có khí tức biến hóa, vô số khí tức âm hàn quay cuồng, mùi máu tanh nồng đậm cũng xen lẫn ở trong đó. Dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Sâu trong ánh mắt hiện lên một tia kinh hãi, lại nhìn đám hung thú dưới chân kia đã hiểu rõ. Trong lòng cũng không để ý tới cái khác, thân hình liền hóa thành huyết quang nhập vào trong trận pháp cấm chế, nhưng đúng vào lúc này.

“Grào, gầm.

Bỗng nhiên vang lên hai tiếng hô “Bùn lô” đáng sợ, tiếp theo tức thì một gáo nước đen từ bầu trời rơi xuống, vô cùng tanh hôi và khói lửa, cây trúc trở nên nóng nực. Dù là người tu luyện chung kinh giả Triệu Vô Tà lúc này cũng cảm thấy vô cùng buồn bực, khí huyết bốc lên. Nhưng ngay lập tức liền bị ép xuống, trong con ngươi hiện lên sát khí lạnh lẽo.

“Hừ không biết tự lượng sức mình...”

Ánh mắt nhìn thẳng về phía hai đầu Thị Âm Địa Long trên đầu, miệng nhếch lên, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một cái bình ngọc. Hai ngón tay kết động ấn quyết, miệng bình hướng lên trên, nhắm ngay vô số hắc thủy đang rơi xuống.

“Thu”

Vừa nói xong, nước đen uy lực mạnh mẽ vô cùng lại vô cùng tanh hôi kia liền rơi vào trong bình ngọc. Một giọt cũng không vẩy ra. Thu những hắc thủy kia, Triệu Vô Tà rốt cuộc cũng không để ý tới trăm đầu hung thú đang vây quanh kia nữa, thân hình hóa thành huyết quang biến mất ở không trung.

Bên trong sương trắng, thân ảnh Triệu Vô Tà bỗng nhiên xuất hiện. Bên trong cốc lớn nhất của hắn vẫn cuộn cuộn vô số máu tươi, giống như nham thạch nóng chảy, nhưng mùi máu tanh nồng đậm tràn ngập trong không khí. Không khí đã hoàn toàn dung hợp với nơi này, chỉ cần hô hấp một hơi không khí này sẽ lập tức hút vào huyết khí nồng đậm.

Triệu Vô Tà xuất hiện, liếc mắt đã thấy vài con cự thú thân thể co quắp bên cạnh huyết trì. Độc Long, Song Vĩ Hạt Sư, Thanh Quang Mãng, Kim Quan Ưng. Mấy con cự thú ngày trước giờ lại như mấy con chó chết, thân thể cực lớn co quắp bên cạnh huyết trì, mặc cho huyết khí trong huyết trì toát ra tiến vào trong cơ thể chúng nó, trợ giúp chúng nó chữa thương.

Không cần hỏi Triệu Vô Tà cũng biết có chuyện gì, lúc Triệu Vô Tà phá tan hư không xuất hiện ở đây đã biết có chuyện gì. Ngay mấy ngày gần đây, từng tầng từ lực ở dưới cổ Thiên Lý Bồng bị ăn mòn rất yếu, chỉ cần tiến thêm một bước sẽ hoàn toàn biến mất.

Đến lúc đó hai dòng suối dơ bẩn phía dưới nổ tung, nước chén tất nhiên sẽ đại thành, đến lúc đó trăm chén luyện thành. Vạn Độc Quán Phiến đã đại thành, thần thông của Triệu Vô Tà chỉ sợ sẽ tăng vọt đến mức vô cùng đáng sợ. Cho dù trở về tàn sát Vong Tinh Động Thiên một phen cũng không phải việc khó, dù là Triệu Vô Tà tâm trí kiên định, nhưng lúc này trong lòng vẫn không kiềm chế được.

“Rống rống...”

Nghe tiếng gào thét bên ngoài, mắt Triệu Vô Tà hiện lên sát khí dày đặc, thật đúng là kiên nhẫn. Bên ngoài trăm đầu Âm Địa Long cũng vì nước uống của Triệu Vô Tà mà đến, hoặc trong con suối nhỏ.

Thích Âm Địa Long cũng là huyết mạch do hung thú thời viễn cổ lưu lại, hơn nữa còn nhiễm huyết mạch Long tộc. Có thể nói là hung thú vô cùng ô uế, cũng là chỗ mạnh mẽ nhất trong chín vạn dặm trong Hắc Chiếu Trạch này, nhưng bình thường đều ẩn sâu nhất dưới đáy đầm đen. Động tĩnh lớn đến mấy cũng không thể để chúng đi lên, lúc trước khi Triệu Vô Tà tàn sát bừa bãi trong đầm lầy đen cũng chưa thể gọi được bầy hung thú này tỉnh lại.

Nhưng không nghĩ tới, hai cái này thì sao. Lúc nguồn nước muốn bạo lại làm cho đám hung thú thức tỉnh, không cần phải nói. Độc Long bọn chúng muốn ngăn cản đám hung thú này, kết quả thiếu chút nữa thì bỏ mình. Nếu không phải Triệu Vô Tà ở lại chỗ này để phân thân hút chúng vào trong trận pháp thì chỉ sợ chúng đã sớm bị đám hung thú này nuốt mất rồi.

thần thờ lưới quan rộng lớn

“Không nghĩ tới Triệu gia lại bị một đám súc sinh đề ý, muốn nhặt tiện nghi của ta, hắc hắc.”

Trong mắt Triệu Vô Tà sát khí lấp lệt, hấn vát và xây dựng huyết trì, dùng máu của ngàn vạn sinh linh ăn mòn tầng tầng từ lực trên mặt đất. Đám Thị Âm Địa Long kia cũng muốn lấy linh khí trong hai dòng suối dơ bẩn kia, với thân thể vô cùng dơ bẩn của chúng, chỉ có thể cắn nuốt linh khí vô cùng dơ bẩn kia.

Vốn dĩ nó cảm ứng còn sớm hơn Triệu Vô Tà đến mức nào, nhưng do đại địa từ lực bao trùm nên bọn chúng cũng chỉ có thể nhìn vào mắt của Tỳ Hưu mà thôi. Hiện tại con suối sắp nổ tung, chúng nó dĩ nhiên muốn đi thôn phệ linh khí trong đó. Thiên Lý chung trì của Triệu Vô Tà đã ngăn cản đường đi, cho nên mới có cục diện như hiện tại.

“Vừa vặn cốc nhỏ còn kém một trăm chén, chờ một chút liền bắt mấy đầu Thị Âm Địa Long lại đây đếm. Hừ.”

Triệu Vô Tà không thèm để bách đầu Thị Âm Địa Long vào mắt. Lúc này hắn ta đang ngồi xếp bằng trong huyết trì, diện mạo giống Triệu Vô Tà như đúc. Chỉ có điều khí tức của hắn ta yếu đi rất nhiều, ôm một cây cờ phướn vào ngực.

Vạn Độc Quỷ Phiên, hung khí tuyệt thế được đặt ngang hàng cùng nhân sâm kiếm, lúc này lại thay đổi. Mặc dù vẫn là màu xám tro, thế nhưng trên mặt phiên vẫn xuất hiện hai vòng xoáy. Hai bên đóa Hắc Liên yêu dị tới cực điểm, hai vòng xoáy không ngừng xoay tròn, bên trong quấy động không ngừng như thể là khí tức âm hàn ô uế vô tận.

Ngoại trừ vòng xoáy cùng Hắc Liên, trên lá cờ còn có vô số bóng đen, chỉ là so với lúc trước, những bóng đen này cũng bắt đầu trở nên ngưng thực, chỉ kém một bước là có thể hóa thành hình thể, quả thực vô cùng quý dị.

Theo thân hình Triệu Vô Tà đến gần, bóng người trôi nổi trong huyết trì đã biến mất. Bản tôn đã trở lại, phân thân cũng không còn giá trị gì, trong tay cầm hơn vạn cái Quỷ Bàn Phiên.

“Cần!”

Bàn tay Triệu Vô Tà vung lên, năm ngón tay không ngừng biến hóa, từng cái ấn quyết được bấm ra. Thoáng trắng bên ngoài giống như trong nháy mắt nồng đậm gấp trăm lần, tầng vòng bảo hộ cũng là như thế, khí thế đại trận đã mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi. Phân thân Triệu Vô Tà trước đó đến cảnh giới Tông sư Kết Đan đều rất miễn cưỡng, dựa vào Vạn Độc Bát Phiên cũng chỉ ngăn cản được một hai.

Hiện tại đổi lại là Triệu Vô Tà, chỉ trong chốc lát đại trận đã hoàn toàn vận chuyển lại. Lúc này cho dù là cường giả

Nguyên Anh xông vào cũng phải bị mạnh mẽ lột xuống một lớp da mới được.

“Ông ông”

Nhân Trùng đột nhiên xuất hiện phía trên huyết trì, đồng thời Huyết Linh và lão tổ tông Quy Long tông cũng xuất hiện, hóa thành hai đạo huyết quang chui vào trong thân kiếm của Nhân Trùng. Ngay lúc hai huyết ảnh nhập kiếm, hư không lại vỡ ra, một cỗ xe đột nhiên hiện ra.

Không có câu nào, Triệu Vô Tà cũng không thèm nhìn mà chỉ tùy tiện vung tay lên. Một đạo cấm chế xuất hiện ở xung quanh xa giá, vùng hư không đó lập tức bị giam cầm, kể cả những người có mặt trên thái vân tước đều bị giam cầm trong hư không. Người phía trên chỉ có thể nhìn chứ không thể nói. Có tư tưởng nhưng lại không thể động đậy.

Làm xong tất cả, thân hình Triệu Vô Tà ngồi xếp bằng xuống, hai mắt nhắm nghiền. Rõ ràng đã nhập định, hắn cũng không đi quản trận pháp như thế nào, không quan tâm trăm con âm địa long kia có phá trận hay không. Nếu chúng nó thật sự có bản lĩnh này thì tốt rồi, Nhân chung kiếm lúc này đã dung nhập vào trong trận pháp, nếu như cưỡng ép xông vào. Muốn đánh đổi chính là cường giả Nguyên Anh, cũng không trả nổi.

Tâm thần Triệu Vô Tà hoàn toàn chìm đắm, hiện tại là thời khắc mấu chốt để luyện chế trăm chung, nếu không nắm chắc được hai thời cơ hai dòng suối âm dương ô uế nhãn nổ. Đem tất cả linh khí hoàn toàn thu về cho mình dùng, đem hai dòng suối đều luyện hóa, chỉ sợ sẽ ra Triệu Vô Tà không muốn nhìn thấy sai lầm. Lục cơ so với: đọc...”

Con mắt thứ hai trăm tám mươi ba, thần thông của ngọc trùng – thứ hai trăm tám mươi ba...

Thứ nhất là cơ duyên, Triệu Kháng Tà tu luyện với nước bọt quá nhanh, không mất bao lâu, Uyên nhường cho cường giả Tích Anh rồi. Mặc dù như thế, Triệu Vô Tà đều dựa vào Nhân Trùng Tử Kiếm, không có trùng tử kiếm, Triệu Vô Tà ở dưới tay Vong Tình Ma Đế và Vụ Nô. Cũng chỉ có một đường chạy trốn điên cuồng, tuy hiện tại Triệu Vô Tà đã luyện thành Huyết Linh Ma Thể.

Nhưng mà vẫn không thể chống lại tuyệt thế cường giả, bây giờ chính là cơ duyên, cũng coi như là Triệu Vô Tà đã sớm vì chính mình mà luyện chế trăm chén. Trong đó có ẩn chứa phương pháp ma đạo, cũng là thứ Triệu Vô Tà cần. Chỉ cần tâm thần đắm chìm trong đó, thể ngộ chí lý, thì tu vi cảnh giới của Triệu Vô Tà sẽ tăng lên.

Chính hắn cũng rất rõ ràng, cho nên không cho phép bất luận kẻ nào hoặc là thể lực yêu thú phá hư, đám Thị Âm Địa Long kia là kiêng kỵ. Nếu trước khi Triệu Vô Tà chạy đến phá hủy trận pháp, xâm nhập vào trong cốc, Triệu Vô Tà cũng không thể làm gì được. Bởi vì hai con Thị Âm Địa Long thủ lĩnh cũng là Nguyên Anh kỳ, hơn nữa đã yên lặng ở đầm lầy chín vạn dặm không biết bao nhiêu năm.

Nơi cực kỳ dơ bẩn, chỉ sợ thật sự chém giết nhau, Triệu Vô Tà chưa chắc đã có thể tùy ý giết chết bọn chúng. Nhưng hiện tại, Triệu Vô Tà dựa vào trận pháp, thêm vào đó là đám Nhân Trùng xương cùng Tử Phiến Thị Âm Địa Long đã bị hắn tuyên án tử hình.

“Hừ “

Triệu Vô Tà không quan tâm đến nhập định, đang ở trong cốc cả ngàn dặm. Trong hư không hắn ta đang cầm giữ Thái Vân tước giá, bên ngoài hồ chén lại có một đám rồng mạnh mẽ đang nhìn chăm chăm vào Âm địa ngục. Trong tiếng gào to

của hai con Nguyên Anh Thị Âm Địa Long không ngừng công kích trận pháp, không biết vì sao.

Hai đầu Nguyên Anh kỳ mạnh nhất Thị Âm Địa Long vậy mà không động thủ, chỉ phát ra từng tiếng gào, để cho những đầu Thị Âm Địa Long khác đi công kích trận pháp.

Tâm thần yên lặng, trong nháy mắt, trong cốc ngàn dặm. Tất cả mọi thứ đều hiện ra trong đầu Triệu Vô Tà, quả thực là vô cùng rõ ràng, cái gì cũng không thể đào thoát được. Ngay cả dưới mặt đất cũng vậy, tâm thần Triệu Vô Tà chìm xuống dưới đất.

Huyết trì ở chính giữa, vô số huyết khí tinh thuần đến cực điểm chui xuống dưới đất, giống như một cơn, sắc bén chui đầu vào.

Sâu trong lòng đất có hai cái vòng xoáy, một đỏ một tro. Vô số linh khí ô uế xoay tròn ở trong đó. Những linh khí này không giống với thiên địa linh khí, quả thực dơ bẩn tới cực điểm.

Hai cái vòng xoáy đều là linh khí dơ bẩn đến cực điểm, hơn nữa như vô cùng vô tận. Một cái âm hàn đến cực điểm. Một cái, lại nóng rực đến cực điểm. Quả thực quỷ dị vô cùng, hai cái tuyền nhãn này cùng linh khí tuyền nhãn khác biệt cũng không giống nhau thì thôi. Hơn nữa ở trên hai cái tuyền nhãn, còn bao trùm một tầng lực lượng kỳ dị, cứng cỏi vô cùng.

Kỳ dị nhất chính là, nguồn lực lượng này giống như nối liền cùng toàn bộ đại địa, mặc dù chỉ là một tầng mỏng manh. Nhưng khiến người ta có loại ảo giác, chính là vô số núi lớn đè lên, cũng không thể đem tầng lực lượng mỏng manh đó ép nát.

Thế nhưng vào lúc này, những huyết khí tinh thuần từ huyết trì chui xuống hướng màng mỏng của tầng lực lượng này mà chui vào, huyết khí dày đặc trút xuống trên tầng mỏng màng này. Nói đến cũng thật kỳ quái, vốn là cái màng mỏng cứng cỏi vô cùng, vậy mà bắt đầu đung đưa.

Triệu Vô Tà đứng một bên mừng thầm trong lòng, hẳn ta đã đánh giá thấp sự mạnh mẽ của huyết trì, màng mỏng kia chính là do đại lực từ lực ngưng tụ mà thành. Nó vô cùng cứng cỏi, cho dù là mười tòa núi cao vạn trượng cũng chưa chắc đã có

thể ép nát tầng màng mỏng kia. Nếu có nhân lực càng thêm khó có khả năng, có thể nói là hận cường giả như Thiên Ma Đế Vị Ương chân nhân.

Còn chưa hẳn có thể phá vỡ tầng từ lực kia, nhưng bọn họ cũng không cần thiết phải làm như vậy, bởi vì cho dù phá vỡ cũng không có chỗ tốt nào đối với bọn họ, linh khí trong hai dòng suối dơ bẩn kia không phải ai cũng có thể tiêu thụ được. Một mình Triệu Vô Tà tiêu thụ không nổi, bất cứ con quái vật nào bên ngoài hồ nước thì âm cũng không có khả năng tiêu thụ nổi.

Triệu Vô Tà muốn mượn sức mạnh của hồ nước, dùng để luyện chế linh khí ô uế, thêm Âm Địa Long thì trăm đầu cùng lên. Cẩn nuốt để cho mình dùng, tăng cường cảnh giới sức mạnh. Tuy rằng sâu nhất trong hắc trạch, có linh trí, nhưng lại không cao, chỉ cẩn nuốt linh khí trong nháy mắt. Đối với đám Thị Âm Địa Long này mà nói, quả thực là mê hoặc không thể ngăn cản, đừng nói là Triệu Vô Tà ngăn cản ở phía trước.

Cho dù là yêu thú của Thiên Lang điện đến quấy rối cũng bị giết. Chúng là hung thú linh trí không cao, sẽ không quản việc khác, ai cản chúng thôn phệ linh khí, chúng nó sẽ giết người đó thành bã.

Đáng tiếc là chúng nó không biết, Triệu Vô Tà lúc này căn bản không để chúng nó vào trong mắt. Vong Tình động thiên địa phương như vậy hẳn đều tàn sát bừa bãi một phen, còn sợ một đám thị âm địa long. Mặc dù bọn thị âm địa long tại mười vạn đại sơn này cũng có hung danh mạnh mẽ, bởi vì mấy trăm năm trước bọn thị âm địa long này đã từng đi ra một lần.

Khi đó là vì có một cây thiên địa uế vật dơ bẩn đến cực điểm thành thực, tại đầm đen chín vạn dặm còn có yêu thú độc trùng khác tranh đoạt, đột nhiên Tiểu Âm Địa Long đột nhiên xuất hiện. Đem tất cả yêu thú độc trùng giết chết bảy tám phần, ngay cả yêu thú Thiên Lang điện cũng chết không ít.

Lúc đầu khi Thiên Lang điện phái ra cường giả Nguyên Anh báo thù, bọn Thị Âm Địa Long này đã ẩn nấp sâu nhất trong chín vạn dặm đầm lầy đen, cho nên Thiên Lang điện cũng đành phải làm vậy. Cũng là như thế, chín vạn dặm ao đen cũng

không phải rất được hoan nghênh. Cũng không có cái đó, “Hai công ý đi xâm chiếm đầm đen mười vạn dặm, bởi vì ai làm thì không muốn liên kết bên người, trừ sự tồn tại mạnh mẽ không thể không chế.

Triệu Vô Tà không biết chuyện này, nhưng cho dù biết, chỉ sợ cũng chẳng quan tâm. Thậm chí có thể là hưng phấn bởi vì Thị Âm Địa Long chính là độc thú có thể so sánh với Phệ Nhật Trùng. Nhất là Nguyên Anh Kỳ Thị Âm Địa Long, thậm chí so với Phệ Nhật Trùng còn trân quý hơn.

Hiện tại Triệu Vô Tà cũng bắt chước đám hiệu âm địa long kia, tâm thần của hắn chìm xuống dưới đất, nhìn huyết khí ô uế của huyết trì ăn mòn đại địa từ lực kia. Chỉ cần đại địa nguyên từ biến mất, Triệu Vô Tà sẽ lập tức động thủ đem hai cái, mắt suối luyện hóa vào trong Vạn Độc Quán Phiên. Dùng để luyện chế trăm chén, đến lúc đó trăm chung một thành thần thông của Triệu Vô Tà sẽ lập tức tăng vọt đến mức độ khủng bố không gì sánh được.

“Vù vù “

Cũng không biết là động tĩnh gì, bỗng nhiên huyết khí bắt đầu chuyển động, một đứa trẻ toàn thân đều đen kịt bỗng nhiên xuất hiện ở dưới mặt đất. Đột nhiên mở to đôi mắt đỏ như máu. Đứa trẻ sờ sờ này thật là đáng sợ đúng là nguyên anh của Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà không kìm được, muốn đi đến hai mắt suốt dơ bẩn kia thăm dò tốt cùng.

Sau khi Nguyên Anh đi xuống, Triệu Vô Tà lập tức tâm thần cùng Nguyên Anh hợp làm một, hắn dùng cặp mắt huyết hồng của hai đứa trẻ nhưng lại không ngừng nghỉ.

Cuối cùng hai mươi hai lần nghiền nát nhau.

Biến mất rồi lại xuất hiện, chỉ mất thời gian một cái hô hấp, đứa bé này đã từ dưới huyết trì xuất hiện trên sức mạnh của đại địa Nguyên Từ.

Trong đồng tử huyết quang lóe ra, trên người Nguyên Anh Triệu Vô Tà bỗng nhiên tuôn ra một tầng quang mang trong suốt, giống như ngọc thạch quang mang. Trong suốt vô cùng, nhưng lại không chói mắt chút nào, thậm chí có một loại an

thần hiệu dụng. Nói đến cũng buồn cười, một cái Nguyên Anh ma đầu vô cùng hung ác, tràn ra quang mang lại có thể an thần.

Tầng quang mang trong suốt kia sau khi bao trùm toàn thân của đứa trẻ sơ sinh, Nguyên Anh Triệu Vô Tà vậy mà biến mất, rõ ràng vẫn còn ở đó nhưng hình như đã biến mất rồi. Nếu có mắt thường có thể thấy được nếu như dùng thần niệm đảo qua thì dù thế nào cũng không thể cảm giác được sự tồn tại của hấn, cảnh tượng này quá quỷ dị.

Nhưng quỷ dị hơn, vẫn còn ở phía sau cánh cửa.

“Rầm”

Một tiếng vang nhỏ từ đại địa nguyên từ phía trên truyền đến, Nguyên Anh Triệu Vô Tà xuyên qua.

Kháng khởi vô cùng cứng cỏi, mười ngọn núi lớn vạn trượng đều đè nát màng mỏng màng đại địa nguyên từ chỉ lực ngưng tụ được, dĩ nhiên bị Nguyên Anh Triệu Vô Tà vô cùng dễ dàng xuyên qua. Một chút khí lực cũng không phí, chớp mắt liền trôi qua. Chỉ là có một tiếng vang nhỏ mà thôi, nhưng mà một tiếng vang nhỏ này cũng không hề giống.

Bởi vì quá nhẹ, nên Triệu Vô Tà mới ngưng tụ tâm thần của mình lại mới miễn cưỡng nghe thấy mà thôi. Đại Địa Nguyên Từ chỉ lực, so với cương phong còn mạnh mẽ thần bí hơn, không ngờ vẫn không ngăn cản được nguyên anh của Triệu Vô Tà. Quả thực là.

Nhìn động tác lần này, Triệu Vô Tà lại không hài lòng, vẫn tự than thở: “Nếu thi triển thêm vài lần nữa, có lẽ có thể vô thanh vô tức rồi.”

Ngọc Trùng trong chén, thứ giúp Nguyên Anh Triệu Vô Tà xuyên qua đại địa Nguyên Từ màng mỏng, chính là được Triệu Vô Tà luyện hóa ngọc trùng trong cơ thể. Lúc ở Bách Tiên minh, Triệu Vô Tà lợi dụng hung danh của mình, uy hiếp những môn phái nhỏ Tiên đạo, giao ra toàn bộ ngọc thạch. Để hấn luyện thành ngọc chung, sau đó lại bị hấn luyện hóa vào trong cơ thể.

Bất luận trận pháp cấm chế nào giữa thiên địa, bất kể là tiên thiên hay hậu thiên đều không ngăn được tên Triệu Vô Tà này. Ngọc trùng chung quả thực là tồn tại nghịch thiên đến cực điểm. Trừ phi là hỗn độn chi địa, nếu không đều tùy ý Triệu Vô Tà lui tới. Lúc trước ở Vong Tinh động thiên, Triệu Vô Tà vốn cũng có thể thi triển thần thông ngọc tiểu chung rồi đi nhưng khi đó hắn cảm ứng được có biến cố từ trong cốc.

Chẳng quan tâm chuyện gì nữa, lại dùng biện pháp nhanh nhất. Chính là hủy đi một cái chén của con người mới thoát được hai chuyện, khôi lỗi Nguyên Anh dây dưa với nhau. Nhưng Triệu Vô Tà cũng không phải quá quan tâm, bởi vì hắn đã sớm hấp thu mọi thứ rồi.

Chờ thời cơ vừa đến, liền luyện chế bàn tròn, triệu hoán Thiên Ma Kinh thất lạc tại vô tận Tinh Thần Hải tới đây.

Đến lúc đó chẳng những có thể luyện chế Nhân Chung Kiếm Đại viên mãn, mà còn có thể giúp Triệu Vô Tà tu luyện Thiên Ma đến đại đạo, thọ ngang trời đất. Tiêu dao thiên địa, thương sinh đều hâm mộ.

Triệu Vô Tà thi triển thần thông ngọc bàn xuyên qua màng mỏng của Đại Địa Nguyên Từ chi lực ngưng tụ thành, nhìn thoáng qua Đại Địa Nguyên Từ chi lực vẫn còn đang bị ăn mòn, khóe miệng Nguyên Anh cũng nhếch lên một nụ cười. Ngọc Trùng chung mặc dù có thể xuyên qua cấm chế tự nhiên sinh ra Nguyên Từ chi lực bậc này, nhưng cũng không thể phóng thích hai con suối kia ra.

Nhưng mà, Triệu Vô Tà nhìn thoáng qua phía sau, vậy mà lại đi thẳng đến hai con suối. Hai mắt của trẻ sơ sinh lấp lóe huyết quang, bước tập tễnh. Tựa như muốn tiến vào trong dòng suối.

Mừng một trăm tám mươi tư được thăng cấp bằng một trăm tám mươi một giờ.

An An bởi vì thăng bé đen kịt kia sinh ra một giắc du thích nhàn nhật, bước chân do dự đập, thật sự là một đứa trẻ sơ sinh mới sinh đang tập tễnh học bước. Nhưng cảnh tượng kia lại không hề có chút ám áp nào, bởi vì rung động ở hư không đang nhộn nhạo ra, là màu đỏ thẫm. Khiến cho người ta nhìn thấy, trong lòng sinh ra rất nhiều cảm giác khác thường.

Đồng tử màu đỏ như máu không ngừng lấp lánh những nơi nằm dưới mặt đất vô cùng dơ bẩn, những vật dơ bẩn dưới đất không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, đến gần ngay Nguyên Anh của Triệu Vô Tà. Sau khi gặp phải huyết quang trong mắt Nguyên Anh thì giống như Đông Tuyết hẹn gặp sơ dương, nhanh vô cùng tan rã.

Nguyên Anh của Triệu Vô Tà tựa như nhận thức chuẩn hai dòng suối dơ bẩn ở chỗ sâu nhất kia, bước chân tập tễnh như thế nào cũng đi về phía hai dòng suối kia.

Nơi sâu nhất dưới lòng đất, hai vòng xoáy, vô số khí ô uế từ bên trong trào ra, uy thế còn mạnh mẽ hơn so với núi lửa bạo, những khí ô uế kia đều ẩn sâu vô tận năm tháng dưới lòng đất, có lẽ vào thời viễn cổ, hai con suối này cũng đã tồn tại, nuốt vào khí ô uế trong toàn bộ đầm lầy chín vạn dặm.

Nếu như trong hai dòng suối kia sự ô uế chỉ khí triệt để bạo phát, trong vòng một ngày, toàn bộ chín vạn dặm Hắc Chiếu sẽ biến thành nơi cực kỳ dơ bẩn. So với bây giờ còn xa hơn rất nhiều, ngay cả nơi khác, cũng sẽ bị liên lụy. Bất quá trước đó, có nguyên từ chi lực ngưng kết đại địa ngăn trở vụ nổ của tuyền nhãn, nhưng là hiện tại lực.

Đặt ở địa cầu, Triệu Vô Tà phá hư sức mạnh của đại địa nguyên từ, phóng ra hai dòng suối ô uế. Tất nhiên là sinh linh đồ thần, lại là một chuyện phải chịu thiên khiển. Nhưng Triệu Vô Tà lại định đem linh khí ô uế trong nước suối ô uế thu nạp

cho mình dùng, đây lại là chuyện công đức, Thiên Đạo tính kế cũng rất phiền phức.

Nhưng ở đây lại bớt được rất nhiều phiền toái không cần phải lo lắng Thiên Phật, cũng không có công đức trợ giúp tu vi.

“Tăng tiến tu vi “

Trong lòng Triệu Vô Tà dâng lên một ý niệm, linh khí ô uế trong hai dòng suối ô uế quá mức tràn đầy, cũng ngoài dự liệu của Triệu Vô Tà. Cũng vừa vặn hợp ý của hắn ta, nếu dùng để luyện chế hơn trăm chén, đương nhiên phải dùng đến những nơi khác. Thần thông chiến lược của Triệu Vô Tà tuy có thể so với Nguyên Anh hậu kỳ, đáng tiếc tu vi vẫn là Nguyên Anh sơ kỳ.

Dựa vào cơ hội này, cũng vừa khéo tăng thêm tu vi. Linh khí ô uế, có lẽ tu sĩ hoặc yêu thú khác không thể không đi thu nạp. Thậm chí có một số độc trùng độc thú, cũng không dám trực tiếp thu nạp linh khí ô uế trong hai con suối này. Nhưng Triệu Vô Tà lại không bị hạn chế,

Trong đồng tử vẫn một mảnh huyết hồng như trước, hư không lưu lại một chút vết tích, nguyên anh Triệu Vô Tà qua thời gian mấy hơi thở liền hoàn toàn xuyên qua cấm chế của Nguyên Từ chi lực, đến bên trong hai dòng suối, sau đó tới gần.

“Oanh thiếp...”

Hư không tựa như màng nhĩ bị thanh âm kia chấn động rung động ừng ục, mảnh khu vực này tựa như bị Nguyên Từ chi lực phong bế.

Tạo thành một không gian độc lập, toàn là ô uế chi khí vô tận, quả thực ô uế tới cực điểm. Nơi này đã không còn không khí, so với đầm đen chín vạn dặm phía trên, nơi này càng giống hung địa.

Không gian tối tăm mờ mịt hung hiểm vô cùng, cho dù ném một tông sư Kết Đan đi vào, cũng không kiên trì được sẽ bị ô uế ăn mòn, cuối cùng trở thành một bộ phận của vật dơ bẩn nơi này, thật sự là hung hiểm vô cùng.

Nguyên anh của Triệu Vô Tà cũng bị linh khí ô uế này không ngừng đẩy ra, khí thể xám xịt không ngừng từ hai giới. Trong con suối phun ra, nếu nguyên anh của Triệu Vô Tà không phải một mực lấp lóe huyết quang thì sớm đã bị oanh mở rồi. Những huyết quang kia giờ phút này cũng không dùng được, không thể để cho khí tức ô uế kia tan rã.

Khóe miệng Nguyên Anh vẫn cười không thay đổi, không gian này đối với các tu sĩ yêu thú là địa phương vô cùng hung hiểm, nhưng đối với Triệu Vô Tà mà nói lại là địa phương tốt nhất. Cũng không cần phải mạo hiểm không biết đi vào trong dòng suối dơ bẩn kia, trực tiếp có thể thu nạp dờ linh khí ô uế trong không gian này tăng lên tu vi.

Âm dương lưỡng cực, một nửa nóng đỏ thẫm, một nửa là âm lạnh u ám. Không gian chỗ này chia làm hai bộ phận, ngược lại là kỳ dị. Nguyên Anh Triệu Vô Tà trực tiếp ở trong hư không nhúc nhích, đã đến hai loại khí tức hoàn toàn bất đồng giao nhau, bày ra một tư thế tiến nhập vào trong nhập định.

Bão Thai ấn...

Vừa mới nhập định, không gian này lập tức biến hóa, vô số khí tức ô uế bắt đầu phun trào. Không trung đã bị lực lượng huyết sát ăn mòn có chút buông lỏng, cấm chế nguyên từ cũng bị những linh khí dơ bẩn quay cuồng này có chút không yên tĩnh, bất quá vẫn như vậy, không cách nào phá tan lực lượng Nguyên Từ, chỉ có thể quay cuồng trong không gian.

Nguyên Anh của Triệu Vô Tà vốn chính là tu luyện kinh chén cùng Ma Anh của Hoàng Vưu Quyết có được, không giống với Nguyên Anh của tu sĩ yêu thú trên Thiên Vân Đại Lục này, căn bản là không sợ những linh khí dơ bẩn này. Sau khi ngồi xếp bằng xuống liền bày ra tư thế.

Cũng không quan tâm bởi vì nó mà sinh ra rất nhiều biến hóa, trực tiếp hé miệng nhỏ ra, vô số linh khí bắt đầu hướng vào trong cái miệng nhỏ nhắn của nó mà lao tới. Nguyên Anh thể so sánh với nó, tốc độ thu nạp linh khí càng khủng bố hơn rất nhiều lần.

“Ầm ầm “

Sau một tiếng nổ lớn, những linh khí kia bỗng nhiên từ bạo loạn trở nên có sẵn, uồn vào thân thể Nguyên Anh của Triệu Vô Tà. Kinh khủng hơn so với quán đỉnh còn đáng sợ hơn ba phần, những linh khí kia giống như muốn cố nổ Triệu Vô Tà, căn bản không biết muốn nhanh mà chậm. Chỉ trong nháy mắt “Lúc động” đến bên trong thân thể Triệu Vô Tà Nguyên Anh là đủ để cho mười sự.

“Chíp búp “

Bất ngờ không đề phòng, Triệu Vô Tà rên lên một tiếng, mở miệng ra là một ngụm máu đỏ thẫm. Máu nhuộm đỏ quần áo vải trước ngực, nhìn qua có chút chói mắt. Chẳng qua điều kỳ quái chính là, trên mặt Triệu Vô Tà ngay cả một điểm trắng bệch cũng không có, trái lại còn lộ ra một nụ cười quỷ dị.

“Vù vù.”

Hư không giống như bị từng bàn tay lớn điên cuồng nện xuống, dập dờn không ngớt, tầng tầng gợn sóng tản ra. Linh khí ô uế âm lãnh cùng nóng rực bỗng chốc lao thẳng vào trong cơ thể Nguyên Anh của Triệu Vô Tà, không vì thổ huyết của Triệu Vô Tà mà chậm lại một chút nào. Thời gian mấy hơi thở, Hắc Ma Anh của Triệu Vô Tà đã lớn thêm một vòng, lúc trước chỉ to bằng nắm tay mà thôi.

Thế nhưng hôm nay, cánh tay của Triệu Vô Tà cũng đã lớn như cánh tay người trưởng thành. Tu vi của Triệu Vô Tà cũng đã tăng vọt đến Nguyên Anh trung kỳ. Cho nên mới chỉ mất vài hơi thở mà tu vi Nguyên Anh sơ kỳ đã tăng vọt đến Nguyên Anh hậu kỳ, quả thật là chuyện không thể tưởng tượng nổi. Nếu tu luyện theo tốc độ tu luyện bình thường thì Triệu Vô Tà cũng cần mấy chục năm mới có thể tấn thăng.

“Phù, “

Bỗng nhiên dừng lại, Nguyên Anh đen kịt của Triệu Vô Tà bỗng nhiên ngừng thu nạp linh khí, linh khí nóng rực âm hàn trong nháy mắt cũng ngừng khởi động. Không gian dơ bẩn đến cực điểm này cũng đã khôi phục sự bất động lúc trước, Nguyên Anh đã phóng lớn tròn vẹn một vòng bỗng nhiên mở

ra hai mắt đỏ như máu, hai đạo huyết quang từ bên trong bắn ra.

“Ken kết “

Hư không trước mặt Nguyên Anh thoáng cái liền vỡ vụn ra, trên trăm cái khe thật nhỏ xuất hiện, chỉ là bên trong hư không loạn lưu cuồng bạo mới tuôn ra đã bị những linh khí dơ bẩn tràn đầy. Linh khí ô uế nơi này mặc dù bị Nguyên Anh Triệu Vô Tà thu nạp rất nhiều, nhưng bên trong vẫn có vô số linh khí ô uế, thoáng cái liền đem hào quang từ trong mắt Nguyên Anh Triệu Vô Tà bắn ra lấp đầy vết nứt tạo thành.

Thu nạp nhiều linh khí dơ bẩn như vậy, tu vi của Triệu Vô Tà tăng vọt lên tới Nguyên Anh trung kỳ. Chẳng qua cũng không thể không dừng lại. Nếu còn tiếp tục sợ rằng ngay cả hắn cũng không thể chịu được. Mặc dù là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ nhưng từ đáy lòng Triệu Vô Tà lại cảm nhận được một cảm giác đã ăn no.

Phỏng chỉ là cảm giác ăn no. Nguyên Anh đã bị linh khí ăn no, khi cần nuốt cũng sẽ không có kết quả gì vô ích. Nguyên Anh Triệu Vô Tà ở chỗ không gian dơ bẩn này cảm giác mặc dù rất tốt nhưng hiện tại cũng không phải là thời điểm lưu luyện phải trở lại trong cơ thể để củng cố tu vi.

Một đường hướng lên trên, thi triển thần thông chén ngọc trùng xuyên qua cấm chế nguyên từ kia, trở lại bên trong. Từ bên trong huyết trì thăng lên, lúc tiến vào, nguyên anh của Triệu Vô Tà đã hoàn toàn dung nhập hắc ám. Mà khí tức trên người cũng trở nên rất kỳ quái, một nửa nóng rực là âm hàn.

Hoàng Vưu Quyết.

Tâm niệm vừa động, Đồng Vưu Quyết vừa vận chuyển lập tức bão táp, trong nháy mắt vận chuyển một đại chu thiên. Nguyên Anh nhập thể, Triệu Vô Tà lập tức biến sắc, giống như hai dòng suối dơ bẩn ở chỗ sâu nhất trong lòng đất, một đỏ một tro. Cảm giác cũng là như thế, quả nhiên là Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên.

Lông mày khẽ nhíu lại, quả nhiên không có cơm trưa không phí công, ma đạo tăng tu vi là nhanh chóng. Thế nhưng thống

khổ phải thừa nhận cũng kinh người. Ngay khi Nguyên Anh nhập thể, Triệu Vô Tà lập tức cảm nhận được một cảm giác như băng hỏa lưỡng trọng thiên. Còn đau đớn hơn ba phần so với đau đớn do đâm vào tim, dù cho tâm trí Triệu Vô Tà kiên định đến mức đáng sợ nhưng vẫn nhúu mày như trước.

Một đại chu thiên, hai đại chu thiên Hoàng Vưu quyết không ngừng vận chuyển, nguyên anh ở trong đan điền cũng bày ra ôm thai ấn. Thời điểm linh khí ô uế âm hàn nóng rực nhập thể khiến Triệu Vô Tà trở nên vô cùng dơ bẩn, nhưng Đồng Vưu Quyết sau khi vận chuyển, những linh khí ô uế kia nhanh chóng hóa thành ma khí tinh thuần đến cực điểm.

Thời gian trôi qua từng chút, đợi nửa canh giờ sau, thân thể đang ngồi xếp bằng trên huyết trì của Triệu Vô Tà bỗng nhiên khẽ động. Chỉ là vẫn không có mở mắt ra, nhưng cũng đủ rồi, bởi vì khí tức trên người hắn lúc này đã hoàn toàn là Nguyên Anh trung kỳ. Nếu không phải hắn tận lực áp chế, chỉ sợ lại một phen khuấy động không ngớt.

“Oành oành oành xoẹt xoẹt”

Tại bên ngoài đại trận, hơn trăm đầu yêu âm địa long vẫn vây quanh hồ nước ngàn dặm. Một khe hở cũng không có, trong tiếng gầm rống của hai đầu nguyên anh kỳ Thị Âm Địa Long, vô số hắc thủy vô cùng tanh hôi rơi xuống cấm chế, bất quá trước lúc này chủ trì trận pháp.

Thế nhưng bản thể của Triệu Vô Tà, những dòng nước đen kia tuy rằng lợi hại nhưng cũng là thứ cực kỳ ô uế.

Dù sao bọn thị âm Địa Long này ẩn nấp ở sâu trong lòng đất không biết bao nhiêu năm, nhưng vẫn không thể đột phá trận pháp mảy may. Điều kỳ quái là, hai đầu thị âm Địa Long Nguyên Anh kỳ kia, chẳng biết vì sao không có ý xuất thủ.

Chương thứ hai trăm tám mươi lăm, Địa Long tinh huyết

Mở mắt ra, không thấy được bản thân và khí tức thực sự mạnh mẽ không hiểu. Nguyên Anh trở về bản thể, Triệu Vô Tà tâm thần vẫn đang đắm chìm trong huyết trì, nhìn huyết sát khí trong huyết trì ăn mòn đại địa nguyên tử chi lực, không ngừng thể ngộ điều gì đó.

Tâm thần cùng huyết sát khí tức dung hợp cùng một chỗ, trút xuống ở trên Nguyên Tử chi lực kia, lần lượt cọ rửa. Làm cho nguyên tử chi lực kia không ngừng mỏng đi, nguyên bản nguyên bản cứng cỏi vô cùng, dù là núi cao vạn trượng cũng là nguyên tử chi lực giống nhau, nhưng dưới sự cọ rửa của huyết sát khí tức kia, lại không ngừng biến hóa, từng chút từng chút biến mất, cảm chế kia cũng bắt đầu đung đưa.

Thủy Tích Thạch Xuyên, cũng chỉ có khí tức huyết sát mới có thể khiến lực lượng nguyên tử do đại địa ngưng kết ra bị ăn mòn, Triệu Vô Tà du đãng một đoạn thời gian trong phạm vi thể lực của Thần Tiêu Đạo Đạo Tông. Không ngờ lực lượng huyết sát kia lại làm cho lực lượng Nguyên Tử loãng đến tình trạng này, Triệu Vô Tà vẫn nhớ rất rõ ràng trước khi hắn ta rời đi.

Tầng Nguyên Tử chi lực kia dày đặc đến đáng sợ, đừng nói mười tòa núi cao vạn trượng, cho dù là mấy chục tòa. Cũng không áp vỡ được, nhưng hiện tại lại bị khí tức huyết sát ăn mòn đến như thế.

Triệu Vô Tà cũng có chút không dám tin, nhưng đây cũng là công lao của mấy yêu thú Độc Long, nếu không phải chúng nó không ngừng bắt độc trùng yêu thú ném vào huyết trì thì...

Huyết sát khí tức cuộn cuộn không ngừng sinh ra, nguyên tử lực cảm chế kia cũng sẽ không bị ăn mòn đến tình trạng như thế. Độc Long mấy con yêu thú, vốn là bá chủ chân chính của đầm lầy đen chín vạn dặm ngày trước, bất quá bị Triệu Vô Tà

tính kế. Đã trở thành hồng sa khô lồi, tuy còn có linh trí, cũng có tư tưởng của mình.

Nhưng lại vô cùng trung thành với Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà một ngày chưa chết chúng sẽ không phản bội Triệu Vô Tà. Quả thực so với nô bộc trung thành nhất còn phải trung thành hơn. Sau khi Triệu Vô Tà rời khỏi hồ chén, chúng nó còn chẳng thêm quan tâm tu luyện. Bất hơn phân nửa yêu thú độc trùng mạnh mẽ trong đầm lầy đen chín vạn dặm này, toàn bộ đều ném vào trong hồ, dùng để sinh sôi khí tức huyết sát ăn mòn đại địa nguyên tử chi lực.

Cũng bởi vì như vậy, nên vĩnh tốt liên đụng phải đám yêu thú thích âm địa long, Độc Long, tuy cũng là yêu thú vô cùng mạnh mẽ. Nhưng lại không thể chống lại một đám yêu thú thị âm địa, miễn cưỡng bỏ chạy ra ngoài trận pháp, cuối cùng mới để cho Triệu Vô Tà ở lại trong huyết trì một đạo ý niệm để cứu mình.

Bây giờ Triệu Vô Tà lại nhớ tới Độc Long bọn nó, chỉ là tâm niệm vừa động, huyết trì kia bốc lên mấy đạo huyết hồng.

Cuối cùng hai mươi hai tay nhau nghiền nát nhau.

Cột lỏng quán chú đến thân thể độc long ngọc bên cạnh huyết trì, huyết trụ này cũng không phải là vật bình thường, chỉ một lát sau, sợi độc long vốn vẫn còn nằm trên mặt đất kia lập tức khôi phục thương thế, trở nên sinh long hoạt hổ.

Bất quá chúng nó cũng lập tức cảm nhận được khí tức của Triệu Vô Tà, sự kính sợ trong lòng lập tức ảnh hưởng đến chúng nó. Ngay cả đứng lên cũng không dám. Đành phải khom người tại chỗ, không dám nhúc nhích, cúi thấp đầu. Không dám nhìn Triệu Vô Tà một cái, Triệu Vô Tà cũng không quan tâm đến chúng nó nữa.

Đôi mắt vẫn nhắm chặt, tâm thần đắm chìm bên dưới, cảm giác như hai luồng sức mạnh Huyết Sát và Nguyên Từ Chi Lực va chạm vào nhau. Tuy hiện tại vẫn chưa thể luyện chế ra trăm chung nhưng không ngăn cản Triệu Vô Tà tu luyện. Đám Thị Âm Địa Long ở bên ngoài công kích cấm chế trận pháp chẳng qua cũng không điên cuồng. Có lẽ chúng cảm ứng được

Nguyên Từ Chi Lực bên trên Tuyên Nhãn vẫn còn. Không thấy con thỏ không thả Ứng.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên tâm thần Triệu Vô Tà nhện nhạo một hồi rồi tách ra khỏi khí huyết sát. Lúc này mới phát hiện lực lượng nguyên từ đã mỏng đến mức đáng sợ. Chỉ còn lại một tia như có như không, mặc kệ là khí tức huyết sát hay là khí tức dơ bẩn vô cùng vô tận dưới lực lượng nguyên từ. Tất cả đều lập tức trở nên cuồng bạo, vô cùng cuồng bạo.

“UYỄNH UYỄNH RẦM RẦM” An oanh oanh oanh.

Không gian sâu dưới nền đất bị hai cỗ lực lượng va chạm không ngừng nổ vang, tựa như gõ trống khiến tâm thần người ta không nhìn được rung động theo. Ngay cả Triệu Vô Tà cũng vậy, tâm thần cường giả Nguyên Anh lúc này cũng bị khí tức Huyết Sát và linh khí dơ bẩn ảnh hưởng. Theo tiết tấu rung động của chúng nó.

Lẽ ra hai luồng sức mạnh đều cuồng bạo như thế, nhất là linh khí ô uế vô cùng vô tận ở sâu trong lòng đất kia, một luồng khí âm hàn nóng rực. Cỗ lực lượng này mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng, chỉ cần hơi động một chút cũng đủ để cho một tòa núi cao biến thành phấn vụn. Làm cho một tiểu quốc gia ở thế tục hoàn toàn biến thành tử địa, nhưng bất kể linh khí ô uế đó phun trào như thế nào cũng là không thể phá vỡ tầng Nguyên Từ chi lực mỏng manh kia.

Không chỉ là linh khí ô uế trong suối, ngay cả chui từ trong huyết trì xuống, một mực trút xuống những huyết sát khí dùng để ăn mòn lực lượng Nguyên Từ. Mặc dù dưới sự khống chế của Triệu Vô Tà, vô cùng cuồng bạo, nhưng thủy chung không cách nào đột phá một chút lực lượng Nguyên Từ cuối cùng.

Tam phương vậy mà bảo trì một cái cân bằng cực kỳ vi diệu đến cực điểm, vô luận Triệu Vô Tà thúc dục huyết sát khí như thế nào, vẫn như cũ không cách nào đánh vỡ tầng nguyên từ chi lực kia. Quả thật làm cho Triệu Vô Tà vui mừng không thôi, đáy lòng oán hận không thôi, hắn chờ đợi ngày này đã khá lâu rồi, Nhân Trùng Kiếm mặc dù thần thông tăng mạnh.

Nhưng mà Thanh Ti lại có một thiếu hụt, đó chính là tác dụng không lớn đối phó với cường giả Nguyên Anh, đối với Yêu thú cũng không uy hiếp lớn. Nhưng Vạn Độc Quán Phiến thì khác, hung khí tuyệt thể thu nạp vạn chung. Thu nạp vô số lượng trùng mạnh mẽ vào trong đó, lúc đối địch sẽ thả ra, chính là cường giả Nguyên Anh.

Dưới ngàn vạn con chung trùng cũng muốn nuốt hận đương trường, ngay cả Nguyên Anh cũng không thể trốn thoát. Thế nhưng bây giờ, lại bị một tầng lực lượng Nguyên Khốc yếu kém vô cùng chắn ở bên ngoài, hai mắt Triệu Vô Tà chớp động tàn khốc. Thân hình lắc lư một cái muốn lao xuống, dùng man lực đánh vỡ Nguyên Từ chi lực kia, nhưng ngay lúc hắn muốn động đây.

“Độc xuy xuy Xuyên Xuyên

Vẫn là thanh âm quen thuộc lúc trước, nhưng lần này tựa hồ đã khác. Hai đầu Nguyên Anh kỳ bên trong thị âm địa long đã ra tay.

Trận nhãn của đại trận chính là Vạn Độc Bát Phiến, mà hiện giờ Nhân Trùng Kiếm cũng dung nhập vào trong trận pháp, hiểu biết của Triệu Vô Tà đối với trận pháp có thể nói là rất kinh khủng. Chỉ nghe âm thanh cũng biết lần này người ra tay chính là hai con Nguyên Anh kỳ thị âm Địa Long, thân thể muốn động trên lưới lập tức dừng lại, con mắt không khỏi nhìn ra phía ngoài trận pháp.

Một tia nhe răng cười xuất hiện trên khóe miệng của hắn, xem ra cũng phát lạnh.

“Hừ, một đám súc sinh, không biết tự lượng sức mình vừa vặn, trước hết mượn mấy đầu Thị Âm Địa Long thôi.” Thân hình Triệu Vô Tà cũng đi xuống dưới, nhe răng cười, ngón tay đóng đưa không chế đại trận. Lúc này ngoài trận, suy nghĩ của Triệu Vô Tà không hề thay đổi, lúc này rốt cuộc cũng đã động thủ.

Thân thể to lớn khủng bố dữ tợn ngay lập tức liên động, hóa thành hai đạo bóng đen mơ hồ hướng phía đại trận đánh tới, dĩ nhiên là muốn trực tiếp vô cùng mạnh mẽ đem đại trận phá vỡ.

Cũng đúng, hai đầu Nguyên Anh kỳ này thị âm địa, nhưng ở chỗ sâu nhất trong lòng đất chín vạn dặm trong lòng đất đều có thể hoạt động bình yên.

Thân thể tự nhiên mạnh mẽ đáng sợ, hướng chỉ hai con thú hư hồng là gao biểu thị cảnh hồi hận ở trên huyết thiên nhiên lóe lên, chúng nó thân thể thú khê động, mặt đất liền xuất hiện hai vật hình trụ lơ lửng vừa thô vừa to. Bên trong đều là hắc thủy uế vật, xông thẳng lên ngàn trượng, làm màng nhĩ người ta cũng muốn vỡ vụn, cũng gào thét vang lên ở ngoài trận pháp.

“Oành oành oành”

Hai tiếng nổ đồng thời xuất hiện, Triệu Vô Tà đang ở phía trên huyết trì lão đảo suýt chút nữa thì ngã vào trong huyết trì. Sắc mặt hắn ta biến đổi, trong ánh mắt xuất hiện một tia kinh ngạc. Chẳng qua cũng chỉ là như vậy mà thôi, cũng không có ý định bỏ cuộc trước đó của Triệu Vô Tà, ngược lại bởi vì chuyện này suýt chút nữa xuất hiện khiến Triệu Vô Tà giận dữ.

“Sức sinh to gan, muốn giết Triệu gia ta sẽ thành toàn các ngươi.”

Thời điểm âm thanh hừ lạnh vang lên, trận pháp lập tức xảy ra biến hóa, nguyên bản vẫn là cấm chế phòng ngự. Trong nháy mắt liền tràn ngập sát cơ, sát cơ vô tận, hai con Nguyên Anh kỳ Âm Địa Long kia còn chưa kịp trở về. Chỉ thấy trong trận pháp bỗng nhiên tuôn ra vô số kiếm khí đỏ thẫm như máu, những kiếm khí này toàn bộ đều chỉ hướng hai đầu thị âm Địa Long của Nguyên Anh kỳ.

“Xuy xuy xuy xuy”

Giống tiếng vang lúc trước, kiếm khí đồng thời bắn lên trên người hai con thú, thanh âm xuy xuy kia cũng đồng thời vang lên. Bất quá một thanh âm cũng tại thời điểm này vang lên, chính là hai con Nguyên Anh kỳ Âm Địa Long thê lương hồng hách. Uy năng của Nhân Chung Kiếm tăng vọt, tuy rằng uy hiếp đối với yêu thú không lớn lắm, nhưng khí tức ăn mòn ẩn chứa trong kiếm khí của nó vẫn làm cho chúng ăn đủ đau đầu.

Những tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên làm cho đám khát máu kia nổi lên một chút rối loạn, nhưng ngay sau đó, hai

con Nguyên Anh kỳ Thị Âm Địa Long lập tức gầm rú lên. Trên trăm con yêu âm địa long lập tức yên tĩnh trở lại, trong mắt thú lạnh lẽo không chút nhân tính chớp động hung quang, không hề để ý tới những thứ khác.

Đồng thời hành động, hơn trăm đạo bóng đen mơ hồ hướng tới trận pháp cấm chế đánh tới. Cảm ứng phong bế nguồn suối lực nguyên từ bắt đầu nổi lên, bọn thị âm địa long này cũng muốn kiếm lợi. Nếu như có thể đem linh khí dơ bẩn trong dòng suối nuốt chửng, chỉ sợ bọn thị âm địa long này lập tức sẽ có hơn phân nửa tấn thăng đến nguyên anh kỳ.

Chuyện này quả thực là kinh khủng. Ai mà không nghĩ đến, đồng thời xuất hiện hơn mười con yêu thú Nguyên Anh kỳ sẽ làm như thế nào. Cho dù là yêu thần Thất điện, hoặc là thập đại môn phái Tiên đạo, muốn có hơn mười vị cường giả Nguyên Anh cũng vô cùng khó khăn, trừ phi toàn bộ cường giả Nguyên Anh bọn họ đều dốc toàn bộ lực lượng mới có khả năng.

Nhưng hôm nay nếu như trận pháp do Triệu Vô Tà bố trí bị phá, khiến cho đám Thị Âm Địa Long rời khỏi Huyết Trì. Sau đó lại phá vỡ tầng Nguyên Từ chi sự, chỉ sợ sau mấy ngày nữa Hắc Chiêu Trạch sẽ sinh ra mấy chục con yêu thú Nguyên Anh kỳ. Nếu như bọn Thị Âm Địa Long này tấn cấp đến Nguyên Anh kỳ chỉ sợ sẽ lập tức mở ra linh trí, sẽ không giống bây giờ nữa.

Mặc dù có lực lượng mạnh mẽ nhưng linh trí lại không cao. Một khi chúng nó đã thực hiện được, chỉ sợ Thiên Vân đại lục không còn thế lực nào có thể chống lại bọn thị âm địa long này nữa. Phải chống lại, cũng phải cần có tiên ma yêu liên hợp lại mới có thể xuất hiện, tựa như cường giả Nguyên Anh của yêu thần thất điện toàn bộ xuất hiện.

Triệu Vô Tà ở trên huyết trì, ánh mắt hắn ta lấp lánh hung quang, hậu quả do bị đám Thị Âm Địa Long kia thôn phệ linh khí trong suối tạo thành là Triệu Vô Tà vô cùng rõ ràng. Nhưng đó cũng không liên quan đến chuyện Triệu Vô Tà, điều hắn ta quan tâm chính là đám súc sinh này cắn nuốt được dòng suối. Trăm chén của hắn ta không luyện được, huống chi

nguyên từ chi còn do Triệu Vô Tà hấn ta ăn mòn đến tình trạng này.

“Một đám súc sinh muốn kiếm lợi, Triệu Cử ta sẽ thành toàn cho các ngươi. Triệu Vô Tà lúc này thật sự nổi giận, cho tới bây giờ chỉ có hấn nhất tiện nghi, nào đến lượt người khác nhất tiện nghi của hấn chứ. Con mắt lộ ra hung quang nhìn thẳng ra ngoài trận pháp, cũng không thấy hấn có động tác gì, nhân trùng đang trôi nổi trước mặt hấn bỗng nhiên chớp động huyết quang.

Hai huyết ảnh nhàn nhạt chậm rãi từ bên trong thân chén kiếm huyết hồng tràn ra, hai đạo huyết ảnh ở trên huyết trì ngưng kết ra thân thể, Huyết Linh, Quy Long tông lão tổ tông.

“Rột rột rột rột!”

Trong huyết trì truyền đến tiếng huyết thủy quay cuồng, hai cổ huyết thủy chậm rãi từ trong huyết trì bốc lên, dừng lại trước người Huyết Linh và lão tổ tông Quy Long tông. Sau đó hai huyết nhân đồng thời vươn tay ra, ở trên tay vô cùng huyết hồng của bọn họ, hai cổ huyết thủy kia đã hóa thành hai thanh trường kiếm huyết hồng.

“Giết “

Trên mặt Triệu Vô Tà tràn đầy vẻ giận dữ cùng sát khí, hai đạo huyết ảnh đồng thời tay nắm trường kiếm màu đỏ máu biến mất trong không khí. Mà lúc này, trận pháp bỗng nhiên đồng thời mở ra hơn trăm lỗ hồng, thoáng chốc nuốt trọn hơn trăm đầu Thị Âm Địa Long giống như man ngư đang xông tới. Mà hai con Nguyên Anh kỳ trước đó bị kiếm khí trong chén gây thương tích do kiếm khí gây ra là Thị Âm Địa Long, lúc này lại bị chặn ở ngoài cửa.

Còn không đợi hai đầu Thị Âm Địa Long kia động dậy lại, trong trận pháp kia liền truyền ra tiếng kêu la thảm thiết vô cùng, toàn bộ đều đến từ đám Thị Âm Địa Long kia.

Trong trận pháp tràn ngập sương trắng, nồng đậm vô cùng. Mắt thường đã hoàn toàn vô dụng, ngay cả thần niệm cũng bị hạn chế trong phạm vi mười trượng. Đám thị âm địa long này không biết, đối thủ của chúng còn đáng sợ hơn cả lĩnh của

chúng. Một con âm địa long đi vào Thị Vồng còn chưa kịp hoạt động thân thể con thú khổng lồ dữ tợn, một thanh trường kiếm màu đỏ đã vươn tới.

Vô thanh vô tức, mũi kiếm màu đỏ hiện lên một tia huyết quang yêu dị, con âm địa long này liền mất đi tính mạng. Đầu lâu cùng thân thể phân gia, máu đỏ thẩm chảy ra như suối, phun ra ngoài.

Trận đồ bắt đầu, hơn trăm con Thị Âm Địa Long căn bản không thể làm gì, đừng nói là phá vỡ trận pháp để thôn phệ linh khí ô uế trong suối kia. Ngay cả gặp thẳng nhãi Triệu Vô Tà này một lần cũng không làm được, đầu Thị Âm Địa Long chết trận trong trận pháp.

Đối thủ của bọn chúng là hai hung thần, hai thanh trường kiếm do huyết thủy ngưng kết rất dễ dàng lấy đi tính mạng của bọn chúng. Tay cầm hai thanh hung khí kia chính là Huyết Linh và lão tổ tông Quy Long tông. Trong trận pháp, trên trăm con Thị Âm Địa Long đã bị hạn chế tất cả cảm giác. Hai cường giả Nguyên Anh kỳ muốn lấy tính mạng của bọn chúng.

Quả thực đơn giản như lật tay lật bàn tay.

Chỉ trong chốc lát, tiếng kêu thảm thiết dừng lại, Triệu Vô Tà nhe răng cười. Từ trong sương trắng nồng đậm kia bay ra từng đoàn huyết dịch đỏ thẩm to bằng cái vại nước. Đây đều là những giọt tinh huyết Thị Âm Địa Long kia, nhìn những tinh huyết này, khóe miệng Triệu Vô Tà hiện lên nụ cười đắc ý.

Phía sau tinh huyết còn có vài đầu Thị Âm Địa Long Kết Đan hậu kỳ bị huyết quang giam cầm. Từng con rơi vào trong từng chung trì, vừa vặn lấp đầy toàn bộ cốc trì.

Canh hai, đa tạ Nguyệt phiêu tử vong của thư hữu đã giúp đỡ, còn có hai hoặc ba chương dâng lên nữa. Các vị cảm thấy nên ra sức tiếp tục duy trì tiêu lâu, bái tạ ơn.

Chương thứ hai trăm tám mươi sáu, tuyên nhãn bạo phát.

Mỗi con Dã Âm Địa Long đều vô cùng mạnh mẽ, có thể quanh năm đứng ở đây hấp thu lực lượng ở sâu trong cơ thể thậm chí còn mạnh mẽ hơn lực lượng của yêu nguyên trong cơ thể chúng. Nếu trận pháp vừa rồi của Triệu Vô Tà mà khiến cho trên trăm con yêu âm địa long đụng thẳng vào nhau, nói không chừng trận pháp thật sự đã bị phá vỡ.

Triệu Vô Tà cũng vô cùng xảo trá, vậy mà trực tiếp mở ra trận pháp, sau đó để cho Huyết Linh và lão tổ tông Quy Long tông giết sạch bọn chúng. Chỉ để lại mấy đầu vòi nước còn dư lại. Cho dù Độc Long cùng Song Vĩ Hạt sư mấy thú rất cố gắng, đáng tiếc đủ tư cách tiến vào trong cốc, độc trùng độc thú đã tấn công không sai biệt lắm.

Nhưng thủy chung còn thiếu mấy người “Thích Âm Địa Long có thể dùng để đổi, chúng nó cũng là độc thú mạnh mẽ. Dùng để luyện chế trăm chung là vô cùng thích hợp.

Mạnh mẽ vô cùng, tinh huyết bên trong tự nhiên cũng nồng đậm vô cùng. Từng đoàn tinh huyết to bằng vại nước trôi nổi trước mặt Triệu Vô Tà. Ai có thể nghĩ đến. Vào một lúc trước, những tinh huyết này đều là yêu thú tán ra khí tức mạnh mẽ: Thị Âm Địa Long. Có thể nói, bá chủ chân chính trước đầm lầy chín vạn dặm chính là một đám thị âm địa long.

Có hai đầu lĩnh đầu rồng thị âm, bọn hung thú này ở trong vũng đen chín vạn dặm căn bản không có yêu thú nào dám trêu chọc, chỉ là đám hung thú này quanh năm trốn ở chỗ sâu nhất trong lòng đất làm dơ bẩn. Khó đi ra được một lần, bình thường những yêu thú đầy độc trùng khác chỉ cần nghe thấy khí tức của chúng là muốn trốn đi:

Ngay cả mấy con yêu thú Độc Long cũng giống như vậy, căn bản cũng không dám đi trêu chọc, nhưng hiện tại, bá chủ chân chính lại biến thành từng đoàn tinh huyết tinh thuần. Tận mắt

nhìn thấy những con Độc Long kia vô cùng mạnh mẽ, vô cùng khát máu, đầu lâu đã sắp gục xuống đến nơi rồi.

Dưới sự khống chế của hồng sa, chúng nó đối với Triệu Vô Tà kính sợ. Đã đạt đến trình độ rất cao.

Ánh mắt Triệu Vô Tà hiện lên nét vui vẻ ở khóe miệng. Hắn ta lúc này đang đặc ý dựa vào trận pháp. Trong nháy mắt hắn ta đã có hơn mười con yêu tính mạng âm địa long cảnh giới Kết đan kỳ. Nếu là bình thường thì dù Triệu Vô Tà cũng có thể giết sạch bọn thị âm địa long kia, nhưng lại có hai con thị âm địa long của Nguyên Anh kỳ.

Kết quả lại rất khó đoán trước. Đâu giống như hiện tại, đã thực hiện được dễ dàng. Mà lúc này bên ngoài trận pháp, hai đầu Thị Âm Địa Long kia cảm ứng được trên trăm đầu Âm Địa Long Thị kia đã bỏ mình. Đôi mắt thú của chúng đều bắn ra hào quang màu đỏ máu, vẻ cừ hận xuất hiện ở trong đó.

“Grào, gầm”

Hai tiếng rống mang theo khí tức mạnh mẽ truyền khắp Hắc Chiếu Trạch. Chúng nó điên cuồng, tuy nói linh trí không cao nhưng hai con này là cảnh giới Nguyên Anh, linh trí cũng không khác nhân loại là bao. Sở dĩ chúng không mở miệng là vì quanh năm ẩn sâu trong lòng đất quên mất cách nói chuyện.

Hiện tại Triệu Vô Tà giết thủ hạ hoặc là con cháu, chúng nó lập tức trở nên cuồng bạo.

“Oanh oanh oanh “

Hai con thú đồng thời di chuyển, thân thể khổng lồ của chúng ngừng lại, cùng vuốt rồng hung hăng cào xuống mặt đất. Tại mặt đất vô cùng dơ bẩn lập tức xuất hiện hai cái hố còn khổng lồ gấp mười lần so với thân thể thú của chúng nó, hai con cự thú thì biến mất tại chỗ.

Cơ hồ đồng thời, đại trận do Triệu Vô Tà bố trí lập tức đã trúng hai lần công kích mạnh mẽ, vòng bảo hộ phía trên trận pháp chỉ bị lún xuống bốn phía. Trên toàn bộ đại trận, sương trắng cuộn cuộn kịch liệt, giống như được đun sôi.

“Thình thịch oanh đùng.”

Không đình chỉ, hai đạo bóng đen mơ hồ xuất hiện trong sương trắng, thân thể vô cùng to lớn không ngừng nện lên trên trận pháp. Toàn bộ đại trận bắt đầu lay động kịch liệt, tựa hồ ngay sau đó sẽ vỡ nát ra. Trận pháp do Triệu Vô Tà bố trí so với trận pháp Chu gia mạnh hơn không chỉ một chút, huống chi kẻ chủ trì trận pháp chính là Triệu Vô Tà.

Còn có Nhân Trùng Tửu Kiếm cùng Vạn Độc Bát Phiên cũng bởi vì như vậy. Trận pháp này đến bây giờ vẫn còn kiên trì được. Hai đầu Nguyên Anh kỳ Thị Âm Địa Long này kỳ, thật ra cảnh giới chỉ có Nguyên Anh trung kỳ, nhưng dựa vào sức mạnh vô cùng mạnh mẽ kia. Hợp cùng một chỗ uy lực, thậm chí đã qua chiến lược của một vị cường giả Nguyên Anh hậu kỳ.

Cho dù trận pháp của Triệu Vô Tà có mạnh mẽ hơn nữa, chỉ sợ cũng không kiên trì được bao lâu, nhiều nhất chỉ trong chốc lát sẽ bị đập nát, hoàn toàn đập nát. Chẳng qua Triệu Vô Tà không hề lo lắng chút nào. Sau khi lấy tinh huyết của hơn trăm con Ngọc Long Thị Âm Địa kia, hai vị thủ lĩnh của bọn chúng đã bị phán tử hình trong lòng Triệu Vô Tà.

“Hừ”.

Triệu Vô Tà vung tay lên, hơn trăm đoàn tinh huyết to bằng vại nước lập tức rơi vào trong ao máu. Vô thanh vô tức. Hơn trăm con yêu thú Thị Âm Địa Long toàn thân tinh huyết hoàn toàn dung nhập vào trong ao máu. Ngay khi luồng tinh huyết cuối cùng biến mất, huyết trì vốn vẫn còn hơi phẳng lặng đột nhiên biến đổi.

Cuối cùng hai mươi lăm lần xem như đã xong.

Hóa rồi.

“Ứng ực, đứng ực ực!”

Huyết thủy đỏ thẫm không gì sánh được toát ra, phát ra thanh âm giống như nham thạch nóng chảy, khiến người ta cảm thấy tim đập nhanh. Mặt ngoài huyết trì còn như thế. Ở dưới đáy huyết trì lại càng bạo loạn, vô số huyết sát khí nồng đậm sinh ra, chui vào chỗ sâu nhất dưới lòng đất, huyết sát khí nồng

đậm đến cực điểm, so với trước đây bất kỳ lần nào cũng mạnh mẽ hơn.

Vốn là ở sâu trong lòng đất, nguyên từ chi lực, “

Mộc, dê con, huyết sát nhỏ và phương thuốc hình thành một sự cân bằng vi diệu, bởi vì xóa bỏ một miệng là đại địa bị ngưng kết nên vẫn luôn kiên trì không vỡ. Thế nhưng lúc này, sự cân bằng giữa ba phe cuối cùng cũng bị phá vỡ, đánh vỡ cái cân bằng này.

Ngay cả trên trăm con Khải thêm thường âm dương ô uế địa long, nếu không có máu huyết của chúng, Triệu Vô Tà mặc dù cũng có biện pháp đánh vỡ cái cân bằng kia, nhưng cái phải trả giá thật lớn lại chính là Triệu Vô Tà. Hiện tại không cần, những tinh huyết kia đủ để khiến huyết sát khí càng trở nên mạnh mẽ hơn.

“Tiểu Oanh.”

Một luồng huyết sát khí nồng đậm đến cực điểm lao xuống, đánh toàn bộ ở phía trên nguyên từ chi lực kia, cùng lúc đó, tâm thần Triệu Vô Tà cũng hoàn toàn yên lặng. Mặc kệ hai con Nguyên Anh kỳ Thị Âm Địa Long bên ngoài điên cuồng công kích, lực lượng tinh thần của hắn tản ra, đem toàn bộ cái hồ nước ngàn dặm tính cả hai dòng suối dơ bẩn kia đều bao phủ ở trong đó, hoàn toàn bao phủ.

“Phá cho ta...”

Tựa như nghe thấy tiếng hô trong lòng Triệu Vô Tà, khí tức huyết trì nồng đậm cuối cùng cũng đánh vào lực lượng nguyên từ kia. Cân bằng ba bên bị phá vỡ, sau khi khí tức huyết sát đánh lên, không gian, lực nguyên từ bị phong bế không biết bao nhiêu năm, khí tức dơ bẩn rốt cục hoàn toàn bạo phát, giống như núi lửa lớn nhất, nổ tung. Bất cứ thứ gì ngăn đường đều bị phá hủy sạch sẽ.

“Ầm ầm ầm ầm “

Cục u cũng không tồn tại nữa, sâu trong lòng đầm lầy đen ngòm đã yên tĩnh rất nhiều năm rốt cuộc phát nổ. Nguyên Từ chi lực do đại địa ngưng kết ra biến mất, dưới sự xung kích của huyết sát khí và linh khí ô uế trong hai con suối tràn ra,

hoàn toàn biến mất. Mà ngay khi Nguyên Từ chỉ lực biến mất, toàn bộ khu vực thống trị của Thiên Lang điện đều chấn động.

Dưới mặt đất bỗng xuất hiện từng cỗ chấn động, nhấp nhô không ngừng, lấy đầm đen chín vạn dặm làm trung tâm dũng mãnh lao tới bốn phương tám hướng. Không nơi nào may mắn thoát khỏi, bên ngoài khu vực Thiên Lang điện thống trị còn có một địa vực. Cũng là một khu vực vô cùng khổng lồ. Khu vực này ngoại trừ rừng rậm ra thì không còn sinh linh nào khác, ở chỗ này, dường như khắp nơi đều là thực vật.

Vạn Mộc Điện

Khu vực này chính là Vạn Mộc điện, một trong những yêu thần của Thiên Lang điện, một trong các loại yêu thần của Thiên Lang điện. Ở chỗ này, thiên địa linh khí hẳn cảm thụ được hình như là Ất Mộc linh khí. Nếu là tu sĩ tu luyện công pháp Ất Mộc xuất hiện ở chỗ này, chắc chắn sẽ vô cùng ưa thích nơi này. Khu vực thống trị của Vạn Mộc điện ngoại trừ rừng rậm ra, cái gì khác cũng không có.

Mà ở khu vực trung tâm có một cây cự mộc cực lớn đến cực điểm. Nó rộng tới mấy ngàn dặm, cao thì không biết, đã chọc thủng cả tầng cương phong. Tiến vào trong trời cát Côn Bằng kia rốt cuộc cao bao nhiêu, chỉ sợ toàn bộ Thiên Vân đại lục. Chỉ có người bên trong gốc cây Vạn Mộc điện biết rồi.

Lúc này trong Vạn Mộc Điện, một lão giả toàn thân đều là màu xanh lục đang ngồi xếp bằng. Trong không gian này dường như tràn ngập sinh cơ. Bên cạnh lão giả lơ lửng một cây mộc trượng, sinh cơ không ngừng cuộn cuộn từ trong mộc trượng này tràn ra.

Vạn Mộc lão nhân, lão giả này ở trong mười vạn ngọn núi lớn có địa vị cao thượng đến cực điểm, cho dù yêu thú có cuồng vọng đến đâu đi nữa, trước mặt lão giả này cũng là cung kính. Bởi vì thân phận của lão giả này, tuy rằng không phải yêu thú, nhưng cũng là người trong yêu tộc, mà còn là điện chủ của Vạn Mộc Điện trong yêu thần thất điện.

Ngay cả tu sĩ của Thiên Vân Đại Lục cũng biết đến gốc cự mộc này.

Cổ thụ thông thiên

Nghe đồn tại thời kỳ viễn cổ đã tồn tại vô số bí mật thời viễn cổ, trên đó cũng có vô số thiên tài địa bảo. Thậm chí đồn đại cây cự mộc này nối thẳng với truyền thuyết có thể khiến tu sĩ tấn thăng đến cảnh Thần Uyên của cảnh giới Hóa Thần. Đáng tiếc, mặc dù cổ thụ thông thiên này có rất nhiều mê hoặc, nhưng cũng không có bao nhiêu tu sĩ yêu thú dám đến nơi này dò xét.

Bởi vì nơi này là khu vực thống trị của Vạn Mộc điện.

Nhưng vào lúc này, Vạn Mộc bỗng nhiên mở mắt. Bởi vì đã hơn vạn năm không nhúc nhích qua cổ thụ Thông Thiên. Lúc này động dậy một chút, mặc dù là rất nhỏ bé khẽ động một cái, nếu không có là Vạn Mộc Lão Nhân, những người khác căn bản là cảm ứng không được, trong mắt lão giả này lóe lên một tia kinh hãi.

Ánh mắt hần bắn thẳng về phía đầm đen trong chín vạn dặm, rốt cuộc là cái gì có thể khiến cho cổ thụ Thông Thiên nhúc nhích một chút.

Mà hiện tại đầm lầy đen chín vạn dặm, trong nháy mắt lực lượng va chạm kia bị phá toái, Triệu Vô Tà lập tức hành động. Vạn độc chung bỗng nhiên hóa thành một đạo hồi quang, thẳng tắp chui vào huyết trì. Chớp mắt đã đến trước hai cái đầm nước dơ bẩn kia.

Lá cờ phát phối, tất cả miêu vật trong nháy mắt bao trùm lên trên con suối. Cũng trong chớp mắt, thân hình Triệu Vô Tà xuất hiện trong lòng đất, hai chân ngồi xếp bằng.

Hai mắt nhắm lại, Triệu Vô Tà đang ngồi ngay ngắn trên lá cờ. Hai bàn tay vung lên không có bất cứ động tĩnh gì nhưng hai cổ tay Triệu Vô Tà đều đã phá tạo thành một khe hở, máu đỏ sẫm chảy ra như suối, bắt đầu tuôn ra rất nhiều, rơi lên trên lá cờ.

Chương thứ hai trăm tám mươi bảy luyện bách cổ...

Hành động của Nhị Nhị Tà thật sự là làm cho người ta sợ hãi “Hai năm” mở lòng cở ra, trên mặt cở đều có một khe hở. Máu đỏ chảy ra như suối, chỉ chốc lát sau, trên mặt cở đã bị nhuộm thành màu đỏ như máu.

“Oanh”, “Oanh “

Hai luồng khí tức đồng thời bùng nổ, đều là linh khí ô uế vô tận. Một luồng nóng rực, một luồng âm hàn, phạm vi vài dặm. Quả thực vô cùng khổng lồ., Từ lòng đất ngàn dặm trong cốc nổ ra vô cùng mạnh mẽ. Một lần đem trận pháp Triệu Vô Tà bố trí phá tan hai lỗ hồng. Không có Triệu Vô Tà chủ trì, trận pháp căn bản không ngăn được hai luồng khí tức này trùng kích. Nguyên bản bởi vì cảm ứng được khí tức của đám yêu thú Âm Địa Long kia mà sinh linh trong đầm lầy đen tránh né, lúc này cảm nhận được hai luồng linh khí dơ bẩn do nổ tung. Tất cả đều lộ ra vẻ tham lam, càng hấp dẫn hơn so với bất kỳ thiên tài địa bảo nào. Sinh linh sinh sống trong đầm đen này đều là độc trùng độc thú.

Cho dù không phải, trong cơ thể cũng đều có độc tính hoặc nhiều hoặc ít, lúc này trong cốc ngàn dặm nổ ra linh khí ô uế. Nhưng cũng đủ để cho những sinh linh này đều thăng cảnh giới, thậm chí có thể nói, tiên thiên linh huyết khí của Triệu Vô Tà Cốc Kiếm. Mặc dù cũng có thể làm cho những sinh linh đầm đen này tấn thăng cảnh giới, đạt được lực lượng cường đại hơn.

Nhưng linh khí ô uế tuôn ra so với ô uế trong suối nước tích lũy không biết bao nhiêu năm qua. Phải biết rằng, linh khí trong hai con suối kia, thế nhưng trong con suối kia không biết bao nhiêu vạn năm, bên trong có lẽ còn có di hài của rất nhiều hung thú cự thú cường hoành không gì sánh được từ thời viễn cổ.

Nếu như những di hài kia cũng hóa thành linh khí dơ bẩn, vậy tất nhiên sẽ có huyết mạch hoặc là di vật ở trong đó. Nếu may mắn cắn nuốt được chúng, cho dù là yêu thú độc trùng cực kỳ bình thường cũng có thể một bước lên trời, trong thời gian rất ngắn trở thành cường giả hàng đầu. Có lẽ cơ duyên tốt còn có thể tấn thăng lên cảnh giới Nguyên Anh kỳ.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ chín vạn dặm trong đầm đen đều bạo loạn, vô số độc trùng yêu thú không để ý đến sự sợ hãi đáy lòng, hướng tới hồ nước ngàn dặm. Bình thường, ao xúc xác là một nơi cấm địa. Không có yêu thú độc trùng dám tiếp cận nơi này nhưng hiện tại, những độc trùng yêu thú này cũng bất chấp tất cả.

Hai cổ khí tức kia phát ra động tĩnh không chỉ như vậy, bầu trời trong vòng mười vạn dặm đều bị hai cổ khí tức này ảnh hưởng. Một nửa là âm hàn, một nửa nóng rực. Ở dưới đó sinh linh đều cảm nhận được một thanh Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên gì đó.

Nếu là lúc trước, có lẽ trong đầm đen chín vạn dặm này sẽ có động tĩnh như vậy, có lẽ một lát nữa mới có thể lực yêu thú chú ý tới nơi này. Nhưng bởi vì có quan hệ với Triệu Vô Tà, cho nên vô số thể lực đều nhìn chăm chăm vào nơi này. Nhất là sau khi hai luồng khí tức này bùng nổ, ngay cả Thiên Lang điện cách xa mấy chục vạn dặm cũng có thể cảm ứng được.

Toàn thân đều là Thiên Lang điện màu xanh. Trong tế đàn quen thuộc kia, đại hán thân trên bỗng nhiên mở mắt ra, tinh mang lợi hại vô cùng từ trong mắt bắn ra. Hư không trước mặt hắn lập tức lay động, ánh mắt hắn giống như xuyên qua không gian thật lớn, nhìn thấy động tĩnh trên đầm lầy màu đen chín vạn dặm kia.

“Ồ “

Tuy động tĩnh do linh khí dơ bẩn tạo ra không chỉ ở ngoài mấy trăm ngàn dặm Thiên Lang điện, cũng không thể cảm ứng được quá nhiều. Nhưng Điện chủ Thiên Lang cũng đoán được, Triệu Vô Tà đã trở về.

Mà bên cạnh đầm lầy đen ở chín vạn dặm, có mấy thế lực liền trở nên khẩn trương, nhất là một yêu thú có bộ dáng như nữ tu. Vốn lúc này nàng còn đang tu luyện. Lúc này cũng cảm ứng được hai cỗ khí tức bạo phát từ đầm lầy phía trên chín vạn dặm. Thậm chí nàng cũng cảm ứng được khí tức của Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên trong lòng có một cỗ xúc động đem thần niệm đưa đến nơi đó.

Bất quá do dự mãi không đem thần niệm dò xét qua, chỉ yên lặng cảm ứng động nơi đó.

“Rống rống “

Hai tiếng rống to lớn bỗng nhiên vang vọng bên cạnh cốc trì ngàn dặm, hai con quái vật khổng lồ xuất hiện phía trên cốc. Trong khí tức hai cỗ thân thể nổ tung đó, hai cái miệng thú cực lớn mở ra, hấp lực vô cùng mạnh mẽ từ trong miệng chúng nó phát ra điên cuồng lao vào trong miệng hai con thú khổng lồ.

Những yêu thú độc trùng chạy từ đằng xa tới kia, cho dù trước tiên chạy tới nơi này cũng không chiếm được bao nhiêu, bởi vì lúc này, linh khí ô uế tràn ngập lực hấp dẫn đã bị hai con cự thú kia chiếm lấy.

Hai cỗ linh khí, một cỗ âm hàn, một cỗ nóng rực. Nhưng mặc kệ là âm hàn linh khí hay là nóng rực, trong đó đều có một con cự thú, cái miệng rộng mở ra, đem vô số linh khí dơ bẩn thu vào trong miệng. Thân thể chúng nó vốn vô cùng to lớn bởi vì những linh khí ô uế này mà không ngừng tăng vọt.

Những độc trùng yêu thú chạy tới kia sau khi thất vọng, trong lòng cũng oán hận, nhưng lại không dám trêu chọc hai con cự thú. Bởi vì khí tức hai con cự thú kia tản ra quả thực là kinh khủng tới cực điểm. Thậm chí so với khí tức cấm địa kia còn nguy hiểm hơn. Chúng nó đều có một loại cảm giác, nếu trêu chọc hai con cự thú kia.

Chỉ sợ ngay cả hài cốt cũng không còn. Sẽ bị nuốt đến xương cốt cũng không còn. Cho nên những độc trùng yêu thú chạy tới kia đều thành thành thật thật thật phủ phục ở chung quanh chung cốc, hấp nạp những linh khí dơ bẩn từ miệng cự thú rỉ ra. Cho dù không thể thu nạp lượng lớn ô uế linh khí, có thể

thu nạp bao nhiêu thì hấp nạp bấy nhiêu, chỉ ít cũng hấp thu được nhiều so với thiên tài địa bảo tầm thường.

“Rỗng rỗng oanh “

Tuy đại đa số yêu thú độc trùng cũng không dám trêu chọc hai con cự thú kia, nhưng cũng có yêu thú bị linh khí ô uế to lớn không gì sánh được mị hoặc làm mất đi tâm trí, trông thấy hai con cự thú chiếm lấy cột khí hai cái; hai mắt lập tức hóa thành huyết hồng, vậy mà không để ý tính mạng lao về phía hai con cự thú kia.

Yêu thú lớn mật như vậy không chỉ có một con, ít nhất mười mấy đầu yêu thú kết đàn kỳ độc trùng hướng hai con cự thú kia phóng đi, hai mắt đều là huyết hồng, bị những linh khí dơ bẩn kia dụ hoặc mất đi linh trí, chúng nó trong đáy lòng chỉ còn lại một ý niệm, chính là cắn nuốt những linh khí dơ bẩn kia.

Sau đó đạt được lực lượng bình thường vô luận như thế nào cũng không có khả năng có được. Bởi vì sự căm dỗ kia, chúng nó rõ ràng tạm thời chiến thắng cảm giác sợ hãi uy áp của yêu thú mạnh mẽ trong cơ thể. Chiếm lấy hai cỗ khí trụ dơ bẩn, chính bởi vì con cháu Triệu Vô Tà giết chết hai con cháu yêu thương Âm Địa Long của chúng nó, chính là hai con thủ lĩnh Nguyên Anh kỳ.

Vốn là sau khi Âm Dương ô uế linh khí oanh mở hai lỗ hồng trên trận pháp của Triệu Vô Tà, hai con Thị Âm Địa Long Nguyên Anh kỳ này hẳn là đi vào báo thù cho Triệu Vô Tà. Thế nhưng vừa vận dụng phải hai luồng linh khí dơ bẩn này.

Khát vọng với linh khí dơ bẩn, khiến chúng tạm thời quên đi thù hận, vậy mà lại chiếm hai cỗ khí trụ. Điên cuồng thu nạp linh khí dơ bẩn trong đó. Chúng nó ẩn núp nơi sâu nhất dưới lòng đất, lúc nào cũng có thể phát hiện ra hai cái. Nhưng trong con suối đã bị “Nguyên Từ Tiêu” kia thu hút, hai con thú căn bản là không làm gì được chúng tỏ lực lượng ngưng tụ cầm chế.

Chỉ có thể ở trong lòng đất giương mắt nhìn, nhưng không nghĩ tới. Triệu Vô Tà luyện chế ra cốc, để vài đầu hồng sa hồ

thú Độc Long khổng chế đánh bắt yêu thú, sau đó thu thập tinh huyết, cô đọng huyết sát. Dùng huyết sát ăn mòn Nguyên Từ chi lực, Nguyên Từ chi lực kia là do đại địa ngưng kết ra, trừ phi là vài loại linh khí đặc thù hoặc là lực lượng.

Nếu không thì làm sao có thể dùng Nguyên Bá lực được, cứ như mười ngọn núi cao vạn trượng đè lên. Điều là phí công vô ích. Nhưng Huyết Sát Khí lại khác, Huyết Sát Khí do máu của sinh linh cô đọng ra có thể ăn mòn lực lượng Nguyên Từ. Vốn Triệu Vô Tà cho rằng phải sau ba năm mới có thể ăn mòn hoàn toàn, sau đó phóng thích ra hai con suối.

Nhưng hắn cũng không nghĩ tới, một đám thị âm địa long đưa tới cửa, oanh kích bàn rượu. Kinh động đến Triệu Vô Tà, hắn cũng không quan tâm tới việc tàn sát bừa bãi Vong Tinh động thiên, trực tiếp trả giá bằng một thanh Nhân Tử Kiếm. Lòng nóng như lửa đốt vội vàng chạy về, bố trí một phen, sau đó cướp đi tính mạng của hơn trăm con thị âm Địa Long.

Cũng vì có hơn trăm đầu tinh huyết thị âm địa long này mới phá vỡ được sự cân bằng của ba phương nguyên từ nên mới có thể triệt để phá hư nguyên từ chi lực. Phóng ra hai con suối ô uế đến cực điểm. Bất quá hai con nguyên anh địa long đang điên cuồng thu nạp ô uế linh khí, không biết chúng thu nạp các linh khí ô uế.

Đây chẳng qua là linh khí dơ bẩn không hề cần của Triệu Vô Tà. Trước đây, nguyên từ chi lực phong bế con suối, tạo thành một không gian nhỏ, trong không gian này là linh khí dơ bẩn dâng trào trong con suối. Nhưng vì tu luyện, Triệu Vô Tà trực tiếp cắn nuốt non nửa linh khí dơ bẩn trong không gian.

Mượn chút ít linh khí dơ bẩn này, Triệu Vô Tà từ Nguyên Anh sơ kỳ tiến cấp lên Nguyên Anh trung kỳ. Sau khi phóng xuất ra hai con suối linh khí kia liền bạo phát ra, thế nhưng hai con suối lại bị tên Triệu Vô Tà dùng Vạn Độc Quán Phiến bao trùm. Vạn Độc Quán Phiến hung khí tuyệt thể tuy mạnh mẽ, cũng có uy lực cường đại, nhưng cũng không thể đem hai con suối phong bế.

Nhưng Triệu Vô Tà đã có dự định, hắn ta ngồi ngay ngắn ở phía trên lá cờ, lúc này mới hiện ra. Lá cờ Vạn Độc Bát Phiến đã mở rộng đến mức khùng bố, hai con suối tuy ở cùng một chỗ nhưng phân biệt rất rõ ràng. Ngay cả linh khí ô uế dâng lên cũng vậy, không hề hỗn tạp chút nào.

Không hề liên quan, đều tự phun ra. Nhưng linh khí ô uế dâng lên, lại bị phiến diện ngăn trở hấp thu, mặc kệ phun ra bao nhiêu. phiến mặt Vạn Độc Kháng Phiến cũng có thể thu nạp sạch sẽ. Phiến mặt xám xịt như bị hù dọa, động không đậy, đem những linh khí dơ bẩn kia thu nạp toàn bộ vào.

Mà ở một phía khác, Triệu Vô Tà đang ngồi ngay ngắn. Lúc này sắc mặt của hắn ta đã trắng bệch đến trình độ đáng sợ. Giống như tờ giấy trắng, cho dù là ai nhìn thấy cũng sẽ cho rằng mạng của Triệu Vô Tà đang treo lơ lửng. Thế nhưng ở khóe miệng Triệu Vô Tà, một chút vui vẻ kia vẫn thủy chung tồn tại, thậm chí còn lộ liễu hơn nữa.

Cổ tay hắn ta rốt cuộc cũng đã máu chảy ra, khe hở trên cổ tay bắt đầu khép lại với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được. Chỉ trong chốc lát, hai khe nứt kia đã hoàn toàn biến mất. Lúc này Triệu Vô Tà cũng mở mắt ra, hai tay hợp lại cùng một chỗ, ngón tay đóng đũa.

Hoa mắt rồi mù. Ngón tay tuổi đan vào nhau lắc lư, từng đóa hoa sen màu đen yêu dị không ngờ từ trong hai bàn tay Triệu Vô Tà sinh ra. Hắc Liên sinh ra, hướng phía mặt cờ kia mà đi, mặt phiến đã mất đi màu sắc xám xịt, đã sớm biến thành màu đỏ. Ngay cả ở trung tâm lá cờ, đóa hoa hắc liên yêu dị to lớn kia, lúc này đều là màu đỏ như máu.

Từ trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà xuất hiện một đóa hắc liên, sau khi bay lên lá cờ, lây nhiễm huyết khí đỏ thẫm. Vậy mà cũng biến thành hoa sen màu máu càng thêm yêu dị.

Trong lúc giật mình, trên mặt Triệu Vô Tà đỏ bừng lên. Trên người bắt đầu tỏa ra huyết quang long lánh, từ thất khiếu của hắn chảy ra từng dòng máu đỏ thẫm, những giọt máu đỏ tươi kia chảy ra từ thất khiếu của hắn.

Cuối cùng hai mươi hai lần rồi rít liếc mắt một cái.

Dòng dịch chảy ra sau, đều chớp động quang mang, sau đó hóa thành huyết hồng yêu dị luyện hóa. Toàn thân Triệu Vô Tà, khắp nơi đều nổi lơ lửng các hoa sen màu huyết hồng.

Trong lúc nhất thời, thân hình Triệu Vô Tà biến mất. Toàn bộ đều bị hoa sen màu huyết hồng bao phủ. Sau khi những hoa sen màu máu này xuất hiện, lại an tĩnh dưới Vạn Độc Phù Phiến dưới thân Triệu Vô Tà, linh khí từ trong hai dòng suối âm dương dơ bản dâng trào ra tựa như tiến vào một cái động không đáy, hoàn toàn không gây nên một trận gió nào. Khỏe miệng Triệu Vô Tà nở ra nụ cười thần bí.

Lúc này Triệu Vô Tà có thể nói là vô cùng nguy hiểm, hắn ta đang đặt cược. Linh khí trong Ô Uế Tuyên Nhãn đối với những yêu thú Độc Trùng kia có sức hấp dẫn. Hiện tại không còn dơ bản linh khí đang dâng trào. Nguyên Từ chỉ lực biến mất, linh khí ô uế trong không gian kia không còn áp chế, hoàn toàn bạo ra. Nhưng bởi vì Triệu Vô Tà trận pháp ngăn cản nên cũng không lập tức dâng lên sạch sẽ.

Cùng đánh cuộc với Triệu Vô Tà, bên ngoài cốc, những yêu thú độc trùng kia đều không xông vào. Bị hấp dẫn bởi những linh khí dơ bản, ngay cả hai con Nguyên Anh kỳ thị âm địa long cũng giống như vậy, điên cuồng thu nạp những linh khí dơ bản kia để tăng cảnh giới. Không đến lòng đất này, Triệu Vô Tà sẽ gặp phiền toái.

Triệu Vô Tà tạm thời cược thắng, Vạn Độc Sa Phiến không thể áp chế linh khí trong tuyên nhãn, nhưng Triệu Vô Tà không thể khiến linh khí trong tuyên nhãn bùng nổ. Hắn ta còn trông cậy vào những linh khí này để hắn ta luyện chế bách chung, vốn định luyện chế theo bình thường, trăm chung kia cần một chung để luyện chế.

Cuối cùng mới cô đọng được trong Vạn Độc Tiễn Phiến, khi đó mới là công thành. Nhưng tên Triệu Vô Tà này lại không muốn phiền toái như vậy, hắn ta muốn một bước lên trời. Sau khi phát hiện Âm Dương Ô uế Tuyên Nhãn, Triệu Vô Tà lại càng tăng thêm ý niệm trong đầu. Mắt thấy thành công ngay tại trước mắt, cho dù hắn ta phải trả một cái giá cực lớn cũng sẽ không để linh khí trong con suối bùng nổ ra.

Cho nên hắn đang đánh cuộc, nếu lúc này có yêu thú độc trùng xông tới, trên con suối này, không có Nguyên Từ chỉ lực ngăn cản, ngoại trừ hai con Nguyên Anh kỳ Thị Âm Địa Long kia có thể đến đây thì một ít yêu thú cảnh giới Kết Đan Độc Trùng cũng có thể tới chỗ sâu nhất trong lòng đất. Nhưng Triệu Vô Tà không thể không đánh cược. Bởi vì không có toàn bộ linh khí ô uế trong con suối nên hắn không thể luyện thành trăm chén được.

“Vù vù vù “

Vô số hoa sen yêu dị đỏ sẫm như máu tập hợp lại, từng luồng hương thơm kỳ lạ không ngờ cũng mọc ra từ hoa sen, cảnh tượng vô cùng quý dị. Mùi hương lạ kia quá mê người, hoàn toàn không thua linh khí dơ bẩn kia.

Tâm thần Triệu Vô Tà lúc này đã hòa làm một với Vạn Độc Sa Phiến dưới thân hắn ta. Ấn quyết mà Triệu Vô Tà bấm động lúc trước chính là kết hợp với Nguyên Anh thể cùng Tiểu Cổ của hắn lại thành một. Lúc trước Triệu Vô Tà luyện chế Vạn Độc Quán Phiến đã rút lấy toàn bộ địa mạch có độc tính cực lớn kia. Hương khí tràn ra kia không biết dẫn tới bao nhiêu độc vật.

Lúc này Triệu Vô Tà phóng ra lượng lớn tinh huyết nhỏ bé hợp nhất bản thân mình với Vạn Độc cốc Phiến làm một, đoá sen huyết hồng sinh ra từ trong cơ thể Triệu Vô Tà. Hương thơm tràn ra lúc trước được nếm nhị giai dẫn tới mùi thơm của các độc vật, nhưng hương thơm này thủy chung vẫn vờn quanh người, không tràn ra một tia nào. Nếu không Triệu Vô Tà lại càng thêm phiền toái.

Những hương khí này có dụ hoặc đối với yêu thú độc trùng, nhưng so với linh khí dơ bẩn kia còn mạnh mẽ hơn, khó đảm bảo sẽ không có độc trùng yêu thú chịu không nổi dụ dỗ Triệu Vô Tà. Nếu là hai con Nguyên Anh kỳ thị âm địa long, Triệu Vô Tà coi như là thua kém hơn nữa là thua trong tay mình.

Nếu như có ngày đó, chỉ sợ hắn muốn khóc cũng không kịp nữa rồi.

Hắn và Vạn Độc Tửu Phiên hợp nhất, Vạn Độc Bát Bát Phiên lại niêm phong nước suối dơ bẩn. Mà người nọ Phù Lục lại đang trấn áp trận pháp, phòng ngừa những linh khí dơ bẩn không rồi kia một lần phát ra tinh quang, thật sự là khẩn trương vô cùng. Nếu xảy ra chút sai lầm nào, tâm huyết Triệu Vô Tà sẽ bị hủy sạch sẽ.

Dù là tâm trí vô cùng kiên định, lúc này đáy lòng cũng xuất hiện một tia căng mũi. Ấn quyết trên tay biến đổi, từng đoàn từng đoàn quang mang từ ngón tay hắn quán lấy sinh ra, che đầy hết thấy, hết thấy đều bị che đầy.

Nếu ở phía xa nhìn lại, lại chỉ có thể nhìn thấy một đoàn hào quang lớn, mặt khác cái gì cũng không nhìn thấy.

“Thiên Ma đến đạo huyết luyện bách chung.”

Trong miệng Triệu Vô Tà chậm rãi phun ra mấy chữ, ngay khi tiếng nói của hắn ta vừa dứt thì trên mặt đất, trong ngàn dặm, trong huyết trì ở trung ương lại bắt đầu vang lên âm thanh như nham thạch nóng chảy phun trào.

Thanh âm tim đập nhanh của Thôi Tâm truyền đến, trong huyết trì, những huyết thủy đỏ sẫm đặc quay cuồng. Khi huyết trì bạo động, những chén nước khác cũng bắt đầu chuyển động, những khí tức trên không trung của nó cũng bắt đầu chuyển động. Vô số khí tức khác nhau lại bắt đầu xuất hiện cùng một loại khí tức quỷ dị của sinh linh. Trên không trung của huyết trì, từng đám khí tức màu sắc khác nhau quán chặt lấy nhau.

“Khanh rống” “kèn kẹt” vang lên, lít nha lít nhít tiếng vang đan vào cùng một chỗ, những thanh âm này mỗi một thanh âm đều làm cho người ta nghe được sinh ra cảm giác cực kỳ buồn nôn. Có một số thanh âm thậm chí có thể trực tiếp làm cho người ta sinh ra rất nhiều ảo giác., Hơn nữa còn chìm đắm tại một chỗ, không cách nào thoát ra được. Nhưng lúc này, rất nhiều âm thanh quỷ dị vang lên trong những chén nước kia. Nếu lúc này có người ở đây, nhất định sẽ bị những thanh âm này làm cho phát điên. Chỉ sợ là chỉ cần nghe trong chốc lát, kết quả cũng giống vậy.

Những khí tức màu sắc bất đồng quần lấy nhau, đi về phía trung tâm Huyết Trì. Huyết trì cực lớn vẫn cuộn cuộn máu loãng như cũ. Nhưng sau khi những khí tức kia bay tới, Huyết Trì liền càng thêm cuồng bạo, vô số máu tươi không còn quay cuồng, mà trực tiếp hóa thành các loại ảo ảnh, lác lác trên không Huyết Trì.

Mỗi một đạo khí cụ bay tới đều hóa thành một cái ảo ảnh. Sau đó trên bầu trời của huyết trì lại chớp lên. Không ai biết rằng, ở phía dưới bạch vụ nồng đậm đến cực điểm kia lúc này đang sinh ra một tồn tại cực kỳ đáng sợ. Trong mỗi một chung nhỏ, những đồ vật sinh ra đều là độc vật độc thú có tiếng hung danh ở trong chín vạn dặm trong hắc trạch.

Trải qua luyện chế của Triệu Vô tà, hắn đã sớm bắt đầu biến sắc rồi. Hiện tại chính là lần thứ cuối cùng rồi. Tên Triệu Vô Tà này không biết cái gì là lập tức tiến hành, mà ngay cả trăm chén tiến hành luyện chế, hắn muốn lập tức lập tức muốn khéo léo. Tuy nhiên nếu như trong vòng thời gian mấy hơi thở tiếp theo, nếu như không có vấn đề gì, chỉ sợ hắn sẽ thật sự thành công.

Bởi vì lúc này, bách chung đã bắt đầu lột xác thành công giai đoạn cuối cùng, vô số con sâu chén vô cùng mạnh mẽ đang biến hóa. Sâu trong lòng đất. Triệu Vô Tà ngồi xếp bằng trên lá cờ, lúc này những hoa sen màu đỏ kia đều đã biến mất. Chỉ còn lại tên Triệu Vô Tà này, đắm chìm trong ánh sáng.

Hai vòng xoáy bị lá cờ kia che khuất, vô số linh khí ô uế tuôn vào trong lá cờ kia, Vạn Độc Quán Phiến quả thực biến thành động không đáy. Hoàn toàn không có điểm cuối cùng, giống như không có cực hạn, vô luận có bao nhiêu ô uế linh khí trào ra. Bàn phiên đều có thể thôn phệ những linh khí kia, sau đó thông qua minh hư không, rót vào trong một trăm cái chung trì trên mặt đất kia.

Khi hắn phun ra mấy chữ kia, trăm chén đã bắt đầu luyện chế. Trong một trăm chén nhỏ, những con thần lằn đang ngủ say thức dậy toàn bộ, thần lằn thì không có suy nghĩ. Thế nhưng những linh khí ô uế này thay thế cho âm khí bình thường. Những con thần lằn này cũng chìm vào trong cuồng bạo,

giống như yêu thú độc trùng ở ngoài trận pháp, điên cuồng hấp thu linh khí dơ bẩn.

Bất quá không giống chính là, những yêu thú độc trùng kia thu nạp ô uế linh khí chậm chạp vô cùng, hơn nữa cũng không dám thu nạp quá nhiều. Thế nhưng trăm chung ở trong chung trì lại bất đồng. Trải qua sự luyện chế của Triệu Vô Tà, những con thần lằn này giống như một cái động không đáy. Vô luận xuất hiện bao nhiêu linh khí ô uế, chỉ đùa giỡn trong cốc, toàn bộ đều bị những con thần lằn này thôn phệ sạch sẽ.

Hai thứ này, Ô uế Tuyên Nhân rút cuộc không gây được sóng gió gì nữa. Một trăm cái Vô Đễ Động bắt đầu thôn phệ linh khí trong đó, mặc kệ có bao nhiêu linh khí đều bị thôn phệ sạch sẽ.

Phía dưới sương trắng, một trăm đạo khí tức xuất hiện, bắt đầu chậm rãi trở nên mạnh mẽ. Một chút biến hóa, ngay từ đầu trở nên quý dị vô cùng. Mỗi một đạo chung trùng đều có khí tức đặc thù. Nhưng bởi vì đều là Triệu Vô Tà luyện chế, đồng thời cũng mang theo khí tức giống nhau.

Nơi sâu nhất dưới lòng đất, trong đầu Triệu Vô Tà rất nhiều ý niệm đã biến mất, vẻ khấn trương trên mặt cũng không còn nữa. Nhưng hiện tại cũng không cần khấn trương nữa. Bởi vì chỉ cần qua thêm hai hơi thở nữa thôi, trăm chung đã luyện thành. Linh khí trong hai dòng suối âm dương dơ bẩn dưới thân hắn tuy vẫn dâng lên như vậy nhưng Triệu Vô Tà tuyệt đối không lo lắng chút nào.

Vào ngày trăm chung luyện thành, thần thông của hắn sẽ lập tức tăng vọt đáng sợ. Đến lúc đó Vạn Độc cốc phiên và Nhân Trùng trong tay, cho dù đồng thời đối mặt cùng một lúc cả hận Thiên Ma Đế cùng Vị Ương chân nhân, Triệu Vô Tà hắn ta cũng không sợ chút nào.

Nhưng hết lần này tới lần khác, lại phát sinh dị biến, không có một cái rễ ô uế linh khí. Cho dù có trận pháp hạn chế, cũng không thể ngăn cản thật lâu. Không cần không gian kia, linh khí ô uế rốt cục vẫn dâng lên sạch sẽ, một chút cũng không có, toàn bộ biến mất trong hư không hoặc là trong miệng những độc trùng yêu thú ngoài trận pháp.

“Ánh sáng gào thét”

Vào lúc này, hai tiếng hồng to lớn đồng thời vang lên.

Chương thứ hai trăm tám mươi tám trăm cổ xuất thế.

Sâu trong đáy cũ, Triệu Vô Tà trơ mắt nhìn hai đầu Nguyên Anh kỳ Thị Âm Địa Long trên không trung đang thu nạp linh khí đột nhiên tĩnh lại. Lúc này bọn chúng mới nhớ ra, cả trăm đầu Thị Âm Địa Long đều đã chết trong tay tên Triệu Vô Tà kia.

Yêu thú Nguyên Anh kỳ, cho dù thị âm Địa Long quanh năm trốn ở sâu dưới lòng đất cũng đã khai mở linh trí, sau khi linh khí ô uế biến mất liền khôi phục linh trí. Hai đạo hung quang từ trong hai con mắt yêu thú cường đại vô cùng của hai con Âm Địa Long bắn ra, hung quang trong đó bùng lên, hận không thể trực tiếp nuốt sống Triệu Vô Tà.

“Giết “

Một chữ rất đơn giản, đồng thời từ trong miệng hai con Thị Âm Địa Long nhổ ra, ẩn sâu ở dưới vũng bùn không biết bao nhiêu năm. Không nghĩ tới một chữ trước tiên nghĩ tới sẽ là chữ này, chúng nó là yêu thú cực kỳ hung ác ô uế, những linh khí ô uế đó đã tiến vào trong bụng chúng nó.

Không bao lâu, đã bị luyện hóa sạch sẽ, khí tức trên thân thú truyền đến thực sự quá mạnh mẽ. Nếu như không phải cần quá nhiều linh khí ô uế, có lẽ hai con âm địa long lúc này cũng đã tấn thăng tới cảnh giới tiếp theo.

Nhưng là, hai con hung thú này trong ánh mặt trời hung quang lại là vô cùng chân thực. Chỉ sợ tình cảnh Triệu Vô Tà hẳn đang hận ý chém giết lẫn nhau của hai con quái long. Trong lòng âm thầm kêu khổ, không ngờ tới hôm nay lại xuất hiện cục diện như vậy.

Ván cược bắt đầu, nhưng không đánh thắng được kết cục. Lúc này nhân chung kiếm muốn trấn áp trận pháp, Vạn Độc Quỷ Phiến thì phong bế con suối, luyện chế trăm chén. Chỉ cần thời gian hai hơi thở, qua thêm hai hơi thở nữa. Đến lúc đó trăm

chung đã luyện chế xong, Triệu Vô Tà lập tức thần thông tăng mạnh, cũng không cần sợ hai con rồng này Thị Âm Địa Long.

Nhưng bây giờ đây, trên mặt Triệu Vô Tà lần đầu tiên xuất hiện vẻ sốt ruột, yêu thú Nguyên Anh kỳ mạnh đến mức nào. Triệu Vô Tà đã sớm biết rõ, hướng chi hiện tại phát cuồng lại là hai đầu Âm Địa Long da dày thịt béo. Toàn thân bao phủ bởi lân phiến đen kịt lóng lánh hắc quang, sát khí ngưng tụ lại trên đó, trong mắt hai con Yêu thú Thị Âm Địa Long này chỉ còn lại Triệu Vô Tà mà thôi.

Vô thanh vô tức, tuy rằng khoảng cách không gần nhưng đối với hai con yêu thú Nguyên Anh kỳ mà nói thì cũng không khác nhau là mấy.

Thuần di.

Con người Triệu Vô Tà lập tức co lại kịch liệt, bởi vì ở trước mặt hắn, hai con rồng Thị Âm Địa kia đồng thời xuất hiện. Trực tiếp tránh được trận pháp và nhân trùng chén kiếm, thuần di đến trên con suối bản thủ dưới lòng đất Triệu Vô Tà. Hai con Ngọc Long Thị Âm Địa này mặc dù ẩn sâu trong lòng đất nhiều năm, nhưng dù sao chúng cũng là cảnh giới Nguyên Anh, trong con người cũng có hào quang trí tuệ.

Ngoại trừ sát ý chớp động bên ngoài, trong mắt hai con hung thú còn có vẻ tham lam. Ở dưới thân Triệu Vô Tà, hai con suối ngưng tụ linh khí ô uế của đầm đen chín vạn dặm. Phun ra nuốt vào mấy vạn năm, thậm chí còn có di hài của hung thú viễn cổ, đối với hai con hung thú thượng cổ nhiễm huyết mạch thượng cổ và huyết mạch long tộc thị âm mà nói, lực hấp dẫn càng lớn hơn so với yêu thú khác.

Nhưng tên Triệu Vô Tà này từ đầu đến cuối đều cản đường, giết Triệu Vô Tà, chẳng những báo thù xong mà còn có thể lặng lẽ thôn phệ linh khí bên trong con suối. Hai con âm địa này lập tức hành động, đồng thời mở cái miệng cực lớn dữ tợn cắn về phía Triệu Vô Tà.

“Rầm rầm rầm.”

Thậm chí Triệu Vô Tà còn có thể ngửi được mùi hôi thối từ trong miệng hai con hung thú này tuôn ra. Thị Âm Địa Long

quanh năm suốt tháng ở sâu trong vũng bùn đen ngòm nhất trong đầm lầy, nước bọt các loại đều là kịch độc vô cùng ô uế. Nếu như trước đây, cảnh giới Triệu Vô Tà không cao, có thể nhìn thấy Long tiên trong miệng thị âm địa long hắc nhất định sẽ rất vui vẻ.

Bởi vì long tiên Thị Âm Địa Long có thể luyện chế độc trong chén, tăng lên chiến lực. Nhưng lúc này Triệu Vô Tà lại có một nghìn vạn người không muốn nhìn thấy long tiên kia, chẳng những tanh hôi vô cùng, còn có ý nghĩa Triệu Vô Tà nhất định phải đi ngạnh kháng hai cái miệng của yêu thú Nguyên Anh kỳ. Thế nhưng Triệu Vô Tà lại không thể động, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ.

“Rắc rắc rắc”

Hai tiếng thân thể bị cắn cắn vang lên, thân hình Triệu Vô Tà đồng thời bị hai con rắn Thị Âm Địa Long cắn vào miệng, không cần chúng xé rách. Thân thể Triệu Vô Tà liền hóa thành huyết khí tiêu tán, sau đó lại ngưng tụ một lần nữa tại chỗ, không biết vì sao sau khi Triệu Vô Tà ngưng tụ lại thân thể, sắc mặt trở nên tái nhợt.

” Súc sinh muốn chết”

Thân thể bị cắn xé, con long tiên Thị Âm Địa Long thực sự quá dơ bẩn, ngay cả huyết linh ma thể của Triệu Vô Tà cũng không chịu nổi. Chỉ có thể tiêu tán sau đó lại ngưng tụ trở lại. Thực là lần này, Triệu Vô Tà đã bị trọng thương. Huyết linh ma thể tuy đã chạm đến cảnh giới bất tử bất diệt kia nhưng dù sao còn chưa tới.

Hai con âm địa long này cũng không biết đã lấy dính huyết mạch của loại hung thú viễn cổ nào, trong long tiên kia ẩn chứa độc tính vô cùng kịch liệt. Ma thể của Triệu Vô Tà cũng không thể chịu đựng nổi.

Lúc này thời gian hai nhịp thở cũng sắp trôi qua, trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện vẻ nổi giận, còn có sát ý vô cùng lạnh lẽo. Không cách nào làm cho trùng chung kiếm thoát thân, Triệu Vô Tà đã trực tiếp động thủ. Hắc ta ngồi xếp bằng tại

chỗ, một bàn tay Bạch Triết mang theo ánh sáng vô cùng sắc bén, đâm thẳng vào tim một con rồng đang Thị Âm Địa Long.

“Xuy xuy “

Từ đầu ngón tay Triệu Vô Tà tỏa ra ánh sáng đỏ thẫm, lúc này mỗi một ngón tay của hắn ta đều sắc bén như mũi kiếm của Nhân Tế Kiếm, rất dễ dàng xé rách hư không trước mặt hắn ta. Con Nguyên Anh Kỳ Thị Âm Địa Long kia né tránh không kịp, lập tức bị năm ngón tay của Triệu Vô Tà cắm vào.

Da thịt chỗ trái tim căn bản là không ngăn được ngón tay Triệu Vô Tà, dù những lân phiến đen kịt kia cũng như vậy, sau khi tiếp xúc cùng ngón tay của Triệu Vô Tà lập tức bị phá vỡ.

Triệu Vô Tà lúc này cũng tâm ngoan rồi. Thị Âm Địa Long không chỉ có long tiên ẩn chứa kịch độc quỷ dị mà huyết dịch kia cũng giống như vậy. Bàn tay Triệu Vô Tà sau khi xuyên vào, lập tức cảm giác được một sự đau đớn như bị kim châm tâm truyền đến, như muốn hòa tan toàn bộ bàn tay. Nhưng Triệu Vô Tà lại hoàn toàn không quan tâm, trên cánh tay nổi đầy gân xanh, sức mạnh khổng lồ đã được rót vào bàn tay.

“Đi chết đi.”

Trong đôi mắt Triệu Vô Tà đều là màu đỏ máu, thật sự là hung hãn đến cực điểm, nửa cánh tay đã vươn vào trong da thịt chỗ tim Thị Âm Địa Long. Rốt cục bàn tay hắn ta chạm tới một tồn tại đang nhảy lên kịch liệt, Triệu Vô Tà càng không hề đồng tình, bàn tay nắm lấy trái tim đỏ thẫm đang nhảy lên kia.

“Bạo”

Không hề hồi hộp, bị Triệu Vô Tà nắm tay, con rết Thị Âm Địa Long này lập tức kêu gào thống khổ. Tiếng kêu thê lương truyền khắp bầu trời ngàn dặm, làm cho những con yêu thú độc trùng vì có linh khí mà không ngừng nghỉ mà trong lòng run lên mãnh liệt. Chẳng qua chuyện này còn chưa chấm dứt, Triệu Vô Tà quyết tâm muốn báo thù rồi.

Trong miệng hắn ta chính là...

Cuối cùng hai mươi bảy lần lượt xem kết cục hai trăm năm.

Phía sau Thuần Bĩ sơn kia, Thủ chương Tị Kinh bị ăn mòn một cách mạnh mẽ, bóp nát trái tim đang thềm thường kia. Vốn trái tim kia có đầu lâu người thường là Đại Triệu Vô Tà cũng không có khả năng lập tức bóp nát, nhưng Triệu Vô Tà cũng đang liều mạng, vậy mà tự bạo một nửa cánh tay của mình, một cánh tay phải trả giá hoàn toàn đập nát trái tim Thị Âm Địa Long.

“Grào...

Tiếng rống cực lớn từ sâu trong lòng đất truyền lên, trong tiếng rống thống khổ thực sự làm cho người ta không rét mà run. Một ít độc trùng yêu thú nhất gan, lập tức đã bị tiếng rống này dọa chạy. Nhưng một đầu địa long khác không những không chạy, ngược lại vào lúc này cũng lâm vào điên cuồng. Đám yêu âm địa long kia vốn có trên trăm con, không ít là do hai con yêu thú nguyên anh kỳ thị âm địa giao nhau sinh ra.

Có thể nói Triệu Vô Tà đã giết trăm đầu long Thị Âm Địa khiến cho bọn chúng nổi giận, hiện tại Triệu Vô Tà đã đả thương một đầu Nguyên Anh kỳ thị Âm Địa Long trong đó. Còn đầu kia hoàn toàn bất chấp tất cả, không ngờ lại há mồm phun ra một ngụm nước đen kịt, bao trùm hoàn toàn quanh thân Triệu Vô Tà.

Sau khi phun ra một ngụm nước đen, con huyết long Thị Âm Địa này cũng đồng thời mở miệng ra, lần này chỉ cần nó mở miệng thú. Độc khẩu vô cùng dữ tợn nếu như cắn xuống, Triệu Vô Tà chỉ sợ toàn bộ thân thể sẽ bị cắn nuốt sạch sẽ. Huyết Linh ma thể tuy mạnh mẽ khó giải thích nhưng không biết có thể sống sót được trong bụng một con yêu thú Thị Âm Địa Long hay không nữa.

Lúc này, cánh tay còn lại của Triệu Vô Tà đang cắm vào một trái tim thích âm địa long đã hoàn toàn biến mất, mà cái đầu Thị Âm Địa Long kia đã phải trả một cái giá cực lớn rồi. Bởi vì lúc này trên ngực và bụng của nó xuất hiện một cái lỗ lớn, huyết nhục mơ hồ, máu tươi đỏ sẫm giống như cái giếng phun ra.

Lúc này trong lòng đất tràn ngập những thứ dơ bẩn, máu thích máu của âm địa long cũng là thứ kịch độc ô uế. Sau khi phun

ra, vậy mà lập tức kích phát khí độc trong những thứ dơ bẩn chung quanh, một mùi cực kỳ tanh hôi bốc lên.

Bất quá bây giờ không ai có thể quan tâm đến mùi tanh hôi này nữa, Triệu Vô Tà cũng chẳng quan tâm, bởi vì lúc này hắn đang phải đối mặt với một nguy cơ vô cùng to lớn. Cái miệng thú dữ tợn kia, nếu như Triệu Vô Tà vẫn không tránh không né, vậy thì nhất định sẽ bị nuốt xuống. Đã là thời gian hô hấp cuối cùng rồi, chỉ cần chịu lần này, đến lúc đó trăm chung sẽ luyện thành trăm chén linh khí.

Trong mắt hiện lên vẻ lạnh lạnh đến cực điểm hung quang, sát ý trên người đã đến cực hạn.

“Trúc cấp treo, xem ngươi có khẩu vị này hay không. Hừ.”

Triệu Vô Tà nói xong lời này liền giống như nhận mệnh, mặc kệ không quan tâm đến sống chết, còn nhắm hai mắt lại, không tránh né cũng không tiến công, tùy ý cái miệng cực lớn kia cắn tới, sau một khắc sẽ chui vào trong bụng của Thị Âm Địa Long.

“Ầm ầm “

Sâu trong lòng đất ô uế bùn đất quay cuồng không ngớt, một đầu cực lớn mơ hồ bốc lên, giống như đang phun nuốt thứ gì đó. Mà đồng thời, một hắc ảnh cực lớn khác đang không ngừng gầm rú, trong tiếng gầm đều là thống khổ. Đau đớn vô cùng, trái tim bị hủy, cho dù là một đầu Thị Âm Địa Long Nguyên Anh kỳ cũng không thể chịu nổi, phản ứng như vậy cũng rất bình thường.

Ra khỏi xe rồi...

Trên mặt cờ Vạn Độc Quỷ Phiên lúc này đã rỗng tuếch, đừng nói là Triệu Vô Tà. Ngay cả một cái bóng cũng không có, hẳn ta đã bị nuốt vào rồi, Triệu Vô Tà lại bị Thị Âm Địa Long nuốt trọn. Thân thể hắn ta biến mất, Thị Âm Địa Long nuốt vào bụng giống như vật thể hình người tiến vào trong bụng.

Ngay cả chính nó cũng không nghĩ tới, vậy mà có thể đem tên Triệu Vô Tà này nuốt vào trong bụng. Dưới tâm tình kích động, một tiếng hô thật lớn từ trong miệng hắn phát ra, tầng tầng sóng âm mắt thường có thể thấy được đầy những thứ dơ

bắn kia ra hướng mặt đất mà đi. Lúc này trên mặt đất, những độc trùng yêu thú kia, còn có rất nhiều đều bởi vì linh khí trong dòng suối dơ bẩn kia mê hoặc.

Không rời đi, nhưng ngại bởi vì uy áp đại trận do Triệu Vô Tà bố trí nên không dám bước vào trong đó. Lúc này nghe thấy tiếng rống của Thị Âm Địa Long. Dường như chủ nhân cấm địa trước mắt này đã chết, hai dòng suối dơ bẩn sẽ được phóng ra, linh khí bên trong sẽ phun ra.

Yêu thú độc trùng trong đầm lầy đen chín vạn dặm đều đạt được chỗ tốt, đây là ý niệm trong đầu Yêu thú Độc Trùng đã mở linh trí, nhưng còn chưa chờ chúng hưng phấn được bao lâu thì toàn bộ đầm nước ngàn dặm đã thay đổi, sương trắng nồng đậm cuộn cuộn kịch liệt.

Cuồng bạo hơn bất cứ lần nào trước đây, đều muốn kịch liệt. Theo sự quay cuồng của sương trắng, một thanh huyết hồng lớn lên trôi nổi, sau đó phiêu phù ở không trung, uy áp vô cùng to lớn từ trên không hạ xuống. Ở ngoài trận pháp, toàn bộ các yêu thú độc trùng đều không thể động đậy, uy áp kia quá mạnh mẽ.

Tất cả yêu thú độc trùng đều không thể nhúc nhích, một cổ cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có từ đáy lòng chúng dâng lên. Ngay khi những yêu thú độc trùng này đều hoảng sợ, ngàn dặm trong chung trì rốt cục vẫn bạo phát.

“Rầm rầm rầm rầm rầm oanh oanh oanh, khí tức mạnh mẽ vô cùng quỷ dị ở trong mỗi cái cốc bộc phát ra tựa như núi lửa bộc phát, thế nhưng ở trong Thiên Lý chung trì lại có chừng một trăm ngọn núi lửa bộc phát.

Một trăm đạo khí tức mạnh mẽ không hiểu từ trong một trăm cái chén nước kia dâng trào ra, xông thẳng lên trời, vậy mà sau khi đánh tan tầng cương phong kia còn chưa dừng lại.

Một hư ảnh cây cò phước thật lớn xuất hiện giữa không trung, cao nghìn trượng, mặt cò sau khi trải ra che kín cả bầu trời. Một tia ánh mặt trời chiếu xạ không vào được, trên mặt cò kia, ước chừng có trên trăm đạo hư ảnh mơ hồ ngưng kết ra. Sau đó vây quanh đóa hoa sen đen yêu dị lắc lư, theo khí tức đó trở

nên chân thực, trên mặt cờ những hư ảnh kia cũng dần dần trở nên chân thực.

“Thực Kim Nghi, khát máu hắc văn, hắc bạch sát tôn.”

Mỗi một loại độc vật thân thể đều vô cùng ngưng thực, giống như vật thật tồn tại, mặc dù là ở trong lá cờ kia. Nhưng là trong nháy mắt, tất cả sinh linh yêu thú trong vòng mười vạn dặm đều cảm thấy khiếp đảm. Bởi vì những khí huyết kia thật sự rất đáng sợ, mỗi một ý niệm đều khiến tâm thần chúng rung động, ngay cả ý niệm phản kháng cũng không cao nổi, chỉ có thể phủ phục trên mặt đất, không ngừng run rẩy.

Trăm chung thành trăm chén.

Tế phiên thứ hai trăm tám mươi chín, tế phiên.

Lúc này cho dù là yêu thú độc trùng có lá gan lớn hơn nữa cũng không dám làm gì khác, chỉ có thể nằm sấp xuống mặt đất, trong miệng phát ra thanh âm ô ô cầu xin tha thứ, thân thể run rẩy giống như bị rút gió. Trong đôi mắt thú đều là vẻ sợ hãi, càng có một ít yêu thú độc trùng nhát gan vô cùng, liều mạng đem thân thể của mình vùi vào trong vũng bùn kia.

Lúc này chúng nó nào còn dám đi Khải hy vọng linh khí trong suối nước dơ bẩn kia, hiện tại chúng nó chỉ muốn bảo trụ tính mạng như con kiến hôi bình thường, đỉnh đầu những độc trùng yêu thú này, chính là nơi chúng nó sợ hãi, ngọn nguồn sợ hãi trong phạm vi mười vạn dặm.

Cự phiên cao ngàn trượng, trên mặt cò kia, quang mang chớp động. Mỗi một đạo quang mang đều không giống nhau, sự tồn tại cũng khác nhau, ước chừng trên trăm đạo, quần quýt ở phía trên mặt cò yêu dị vô cùng. Khí tức quần quanh cùng một chỗ phát ra càng thêm mạnh mẽ.

Khu vực thống trị của Thiên Lang điện đã hoàn toàn bị kinh động. Lúc trước tuyên nhãn linh khí bộc phát ra cũng chỉ kinh động một ít thế lực yêu thú mà thôi. Nhưng là sau khi cự phiên ngàn trượng xuất hiện, khiến cho tất cả sinh linh trong vòng mười vạn dặm đều mất đi ý chí phản kháng, coi như là yêu thú cảnh giới Kết Đan.

Dưới khí tức cường hoành của chủ thủ bách đạo lại quỳ dị vô cùng, cũng hoàn toàn mất đi ý niệm phản kháng trong đầu, ngay cả nghĩ cũng không dám. Bên cạnh hắc trạch chín vạn dặm là một chỉ cốc, khắp nơi bên trong là những đóa hoa màu tím yêu dị. Hương khí nồng đậm tràn ngập, vô số hồ điệp màu tím đang phi hành trong đó.

Đây là cảnh tượng trước kia, sau khi cự phiên xuất hiện, cảnh tượng bên trong Tử Linh Cốc liền hoàn toàn thay đổi. Những đóa hoa kia lập tức héo quắt lại. Tuy còn chưa tới mức khô

héo, nhưng mùi thơm nồng nặc đã biến mất. Về phần những con bướm kia, cũng giống như là đã mất đi cánh, rơi xuống mặt đất.

Ở chỗ sâu nhất trong Tử Linh Cốc có một cô gái áo tím mỹ lệ đến cực điểm mang theo vô cùng dụ hoặc từ trong tu luyện tỉnh lại, trong mắt không che dấu được sự kinh hãi. Mặc dù đã mạnh mẽ áp chế nỗi sợ hãi trong lòng nhưng thân thể xinh đẹp của nàng vẫn bán đứng sự run rẩy của nàng. Ánh mắt nàng phức tạp vô cùng, nhìn về hướng đầm lầy màu đen chín vụn dậm.

Không chỉ Tử Linh Cốc, phạm là thể lực yêu thú trong chín vụn dậm bên cạnh đầm lầy đen, đều bởi cự phiên bỗng nhiên xuất hiện mà lâm vào trong hỗn loạn. Mà ở địa phương xa hơn, cũng đều cảm ứng được trên đầm đen chín vụn dậm, bộc phát ra một cỗ khí tức mạnh mẽ.

Bất quá không giống với những yêu thú độc trùng sợ hãi kia, thủ lĩnh thể lực yêu thú ở ngoài mười vụn dậm, sau khi cảm ứng được cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ kia, trong mắt lộ vẻ tham lam. Bởi vì cỗ khí tức này tuy mạnh mẽ, nhưng lại không thuộc về khí tức yêu thú hoặc nhân loại.

Ngược lại giống như là vật chết, lần này khiến cho các thể lực yêu thú bắt đầu chuyển động, khí tức mạnh mẽ. Nhưng lại không phải yêu thú hoặc nhân loại, vậy cũng chỉ có thể là thiên tài địa bảo hoặc là binh khí bảo vật gì đó, vô luận là cái gì cũng đủ làm cho những yêu thú này điên cuồng. Mười vụn yêu thú trên núi lớn không thể so với tiên ma lưỡng đạo, chúng nó thiếu thốn luyện khí sư, cho nên một món huyền khí cũng đủ để cho chúng tranh đoạt.

Huống chi khí tức lúc này rõ ràng không phải là huyền khí mà là cấp độ cao hơn. Nếu là thiên tài địa bảo các loại, vậy càng không cần nói tiểu thiên địa linh vật bất luận ở đâu. Tiên ma yêu đều sẽ tranh nhau vỡ đầu.

Bởi vì phiên lớn kia, khu vực Thiên Lang điện thống trị, vô số thể lực yêu thú đã hành động. Một ít yêu thú sau khi cảm ứng được nơi phát ra khí tức, lại nhịn không được muốn đi xem rõ ngọn nguồn.

“Là địa bàn của Tiểu Độc Vật, chắc chắn. Khí tức này “Bọn tiểu nhân. Đi, đi xem xem tiểu độc vật kia lại đang giãy vò cái gì. Hắc hắc.”

Đi “Đi”.

Một đại hán áo tím, một thiếu niên áo vàng, hai người sau khi cảm ứng được nơi phát ra khí tức đó. Trong lòng đều là một ý nghĩ tranh đoạt bảo vật, người khác không biết, hai người bọn họ rất rõ ràng. Triệu Vô Tà rốt cuộc đáng sợ bao nhiêu, mặc dù đang ở mười vạn đại sơn, nhưng tin tức của bọn họ cũng không hề bế tắc.

Ở bên ngoài, tên Triệu Vô Tà này tận lực chú ý đến động tĩnh mà bọn chúng đều vô cùng rõ ràng. Nhất là khi Chu gia bị diệt khiến cho hai người này chết. Cầm đầu của thế lực lớn đều kinh hãi, cũng tin tưởng lời đồn đại. Tên Triệu Vô Tà này đã là cường giả Nguyên Anh.

Trong một địa bàn của cường giả Nguyên Anh đoạt được bảo vật, so với tìm chết có gì khác nhau. Nhưng trong lòng bọn chúng hiếu kỳ, đều mang theo thủ hạ đi về phía đầm lầy màu đen trong chín vạn dặm.

Sau khi chúng nó động dậy lại, Thiên Lang điện từ sau khi trở về từ Thần Tiêu đạo tông vẫn luôn yên lặng, có ba đạo hào quang từ trong điện phóng ra, lấy tốc độ khủng khiếp hướng về phía đầm lầy màu đen chín vạn dặm. Mặc dù không phải là người động thủ trước, nhưng ba đạo hào quang kia lại là tốc độ nhanh nhất chạy tới đầm lầy màu đen trong chín vạn dặm.

Sau một canh giờ, đầm đen chín vạn dặm náo nhiệt hẳn lên, từng đạo quang mang từ bốn phương tám hướng chạy tới. Quang mang dừng ở trên không chín vạn dặm của đầm nước đen. Ở trên không trung của hồ nước ngàn dặm kia, bất quá tất cả yêu thú từ quang mang đi ra đều không nhúc nhích một chút nào.

Mà là một mặt yêu thú vẻ mặt tiếc hận cùng khẩn trương nhìn ba người đứng ở phía trên cùng cốc nước, ba đại hán này. Ba đại hán này, làm cho các đại thế lực yêu thú từ bốn phương tám hướng chạy tới kia ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trong ba người, Cháp pháp trưởng lão, Thiên Lang điện chủ, Thanh Kỳ trưởng lão. Thanh kỳ đứng phía trước nhất, điện chủ Thiên Lang điện đứng ở phía sau. Vị chấp pháp trưởng lão kia thì vẻ mặt cung kính đứng ở phía sau. Nhưng mà cho dù là chấp pháp trưởng lão, cũng có thể làm cho các thủ lĩnh thế lực yêu thú phía sau không dám nhúc nhích một chút.

Đại hán áo tím cùng thiếu niên áo vàng kia đều là yêu thú cường hoành trong mười vạn năm chém giết trong núi lớn, đương nhiên rất rõ ràng ý niệm hiện tại ở trên không trung những yêu thú kia. Trong lòng hẩn cười thâm, cũng không đi làm cái khác, chỉ lẳng lặng nhìn về phía trên không trung của chén nước.

Cự phiên vẫn cao ngàn trượng, trôi lơ lửng trên không trung, có lẽ cảm ứng được sự xuất hiện đột ngột của các loại khí tức mạnh mẽ, nhỏ nhất là hai người đứng đầu. Hai vị cường giả Nguyên Anh, Vạn Độc Bát Phiên vậy mà phát sinh phản ứng, quang mang nồng đậm ở trong đó lập loè không ngừng.

Tựa như tùy thời đều sẽ bộc phát ra, hiện tại các thế lực yêu thú từ bốn phương tám hướng chạy tới cũng biết phiên này cũng không phải vật vô chủ, mà là có người luyện chế. Nhưng là cảm nhận được trên mặt phiên kia truyền đến khí tức cường hoành, trong mắt những yêu thú này xuất hiện vẻ tham lam nồng đậm.

Bên trong mười vạn đại sơn cũng không có những quy củ khác. Cường giả vi tôn. Người nào lực lượng lớn, có thể đạt được mọi thứ mong muốn. Bây giờ chủ nhân của cây phiên này còn chưa lộ diện, những yêu thú hung sát đến cực điểm này cũng không phải hạng người lương thiện. Một vài yêu thú biết rõ chín vạn dặm trong Hắc Trạch còn đỡ một chút, tuy rất khát vọng với lá cờ kia, nhưng khi nhìn thấy ba vị “Thiên Lang Điện”.

Thế nhưng có một số thế lực yêu thú không tham gia một trận chiến với Thần Tiêu Đạo Tông, lúc này trong mắt chúng đều là vẻ tham lam không chút nào che giấu, nếu như không phải ba người Thiên Lang Điện, chỉ sợ đã sớm ồ ào mà đến, nhưng

tình cảnh lúc này quả thật có chút quỷ dị. Ba vị người Thiên Lang Điện đến đây đầu tiên.

Đứng đầu là thanh kỳ trường lão cùng Thiên Lang điện chủ, lúc mới nhìn thấy cự phiên ngàn trượng kia, trong lòng cũng là bị khí tức mạnh mẽ trong phiên kia chấn nhiếp một phen. Nhưng ánh mắt chúng cũng không dừng lại trên phiên kỳ bao lâu, mà là nhìn thẳng vào chỗ sâu trong lòng đất. Ánh mắt hai người tựa như có thể xuyên qua hư không, nhìn vào cảnh tượng dưới lòng đất.

Lúc này đám yêu thú từ phía sau tới không biết đang ở trong lòng đất.

Vạn Độc Sa Phiên đã luyện thành, trăm chén đã từ trong hồ chén luyện đến trong cốc, uy lực Vạn Độc Bát Phiên cũng tăng vọt đến mức so với nhân trùng chén kiếm còn mạnh mẽ hơn. Nhưng Triệu Vô Tà lại bị nhốt trong đó. Lúc này hắn đang ở trong bụng Thị Âm Địa Long. Sau một khắc hắn đã bị Thị Âm Địa Long nuốt vào trong bụng. Đó là hắn căn bản không sợ. Bởi vì Vạn Độc Tử Phiên sắp luyện thành.

Chỉ cần luyện thành Vạn Độc Tử Phiên, Triệu Vô Tà lập tức cho Vạn Độc Cốc Phiên lấy ra trăm chén, cắn nuốt sạch sẽ hai con Nguyên Anh kỳ thị Âm Địa Long này. Bởi vì chúng nó. Triệu Vô Tà đã bị thương nặng, đáy lòng sớm đã có oán hận. Không giết chúng nó, oán hận trong lòng Triệu Vô Tà khó mà bình định.

Bất quá sau khi bị nuốt vào trong bụng, Triệu Vô Tà liền cảm giác được một không gian khác. Khắp nơi tràn ngập lực lượng ăn mòn, quanh thân không ngừng tràn tới mang theo độc tính dơ bẩn kịch liệt. Thị âm Địa Long ở sâu trong lòng đất mấy trăm năm, thậm chí ngàn năm là tạo ra thân thể.

Nếu nói đây là dơ bẩn thì chín vạn dặm của đầm đen chính là thứ ô uế nhất của bọn thị âm Địa Long này. Phong thủy luân chuyển. Tên Triệu Vô Tà này cũng không nghĩ nhiều. Vì muốn phá vỡ lực lượng nguyên từ kia nên hắn đã giết sạch sẽ hơn trăm con Thị Âm Địa Long rồi, cho dù có mấy con may mắn thoát khỏi thì bị Triệu Vô Tà ném vào trong hồ.

Kết cục cũng không có bao nhiêu, hiện tại bị đầu Ly Âm Địa Long nuốt vào bụng, cũng là báo ứng. Chẳng qua đáng tiếc là, Triệu Vô Tà cho tới bây giờ chưa từng biết cái gì gọi là báo ứng, ít nhất thì ở Thiên Vân đại lục. Hắn không tin.

Tiểu hừ “

Sự tồn tại mạnh mẽ của Chu gia đều nằm dưới tính toán của Triệu Vô Tà. Hai cường giả Nguyên Anh tay cầm tiên khí mà bảo đều không thể làm gì được Triệu Vô Tà, hiện tại hai con này chỉ là âm địa long Nguyên Anh trung kỳ. Vậy thì càng không có khả năng, trong lòng Triệu Vô Tà dấy lên sát khí vô cùng bén nhọn.

Cảm ứng xung quanh một chút, trong mắt Triệu Vô Tà xuất hiện một tia kinh ngạc. Nhưng mà càng nhiều là khí hung sát. Thân thể của hắn đã bị ăn mòn hơn phân nửa. Rất nhiều chỗ lộ ra xương trắng dày đặc. Lần này là Triệu Vô Tà tính sai. Bởi vì hắn cũng không nghĩ tới, trong bụng Thị Âm Địa Long này lại tựa như một không gian khác.

Ngay cả cảm ứng tâm thần cũng bị ngăn cách, mặc dù Huyết Linh Ma Thể của hắn có thể ngưng tụ một lần nữa nhưng.

Dứt khoát lần hai mươi hai lần nghiền nát nhau.

Lại cần nhân trùng chén kiếm. Bởi vì thân thể của hắn đã hoàn toàn là do linh khí tiên thiên sinh tạo thành, không có nhân trùng chén kiếm, muốn ngưng tụ thân thể lại phải bị cản trở. Bất quá hiện tại hắn không có lựa chọn nào khác. Triệu Vô Tà lại nảy sinh ác độc.

Lúc trước vì bóp nát trái tim Thị Tâm Long, Triệu Vô Tà đã phải trả giá bằng nửa cánh tay. Giờ đây chỉ là cản trở, hắn không hề do dự lập tức tiêu tán thân thể.

Nuốt vào bụng con long nhỏ Thị Âm Địa Long của Triệu Vô Tà, đột nhiên cảm giác trong bụng biến mất. Nhưng nó còn chưa kịp động đậy đã cảm thấy bụng lại trở nên sung túc, vật kia hình như lại xuất hiện. Lúc này hai con Nhiễm Âm Địa Long đều đã ngăn chặn được một con mắt suối, điên cuồng thôn phệ linh khí trong con suối, đầu long âm địa bị Triệu Vô Tà bóp nát trái tim.

Thương thể trên người nó nhanh chóng khôi phục, cũng vì thân thể khổng lồ của nó che lấp con suối nên linh khí dơ bẩn trong hai con suối mới không bộc phát ra. Hai con sông trong Thiên Lang điện cũng là vì thấy được hai con rồng Thị Âm Địa kia ngăn chặn con suối nên mới không động thủ.

Tất cả những điều này kỳ thật chỉ xảy ra trong chớp mắt. Triệu Vô Tà tiêu tán thân thể, một lần nữa ngưng tụ thành hình, sau đó vẫn còn trong bụng con thú Thị Âm Địa Long kia. Nhưng lúc này Triệu Vô Tà không giống như lúc trước, liều mạng cắn trả thì Triệu Vô Tà nếu không có được cái tính tình gì khác thì hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Hừ tiêu gia súc, nạp mạng cho ta.”

Mười ngón tay Triệu Vô Tà bắt đầu kết ấn quyết, ấn quyết quý dị mang theo khí tức cuồng bạo từ ngón tay hắn ta bắn ra, ngay lập tức. Khí tức trên người Triệu Vô Tà đã thay đổi, ở bên ngoài, con Thị Âm Địa Long đang trắng trợn cắn nuốt linh khí ô uế trong con suối cũng rốt cuộc cảm thấy không đúng.

Cũng vào lúc này, thanh âm vô cùng lạnh lẽo của Triệu Vô Tà vang lên trong đầu nó. Nó cũng là Yêu thú có trí tuệ, tuy hung hãn, nhưng cũng không có nghĩa là nó không sợ chết. Yêu thú cũng sẽ sợ chết. Cùng tu sĩ nhân loại sợ mất đi lực lượng mạnh mẽ, quyết định vận mệnh của kẻ yếu. Cho nên khi thanh âm của Triệu Vô Tà, hắn cảm ứng được cảm giác vô cùng đáng sợ.

Hình như trong bụng nó lập tức sẽ nổ tung, lực lượng cuồng bạo không gì sánh được ở trong đó đang chuẩn bị lên.

Oanh nhỏ âm âm ù ù

Bỗng nhiên sâu trong lòng đất phát ra một tiếng vang thật lớn, một cỗ trụ bùn dơ bẩn phạm vi mấy chục trượng từ lòng đất bộc phát thẳng tắp ra, hướng về phía trời cao mà đi. Động tĩnh này khiến đám yêu thú đang nghi ngờ bất định đều bị dọa nhảy dựng lên, mấy chục con yêu thú xui xẻo đang ở trên đường đi lên trong vũng bùn trụ dơ bẩn, thoáng cái đã bị phun thẳng đến hai phần.

Đám yêu thú kia cũng không cần cảm ứng lực lượng bộc phát ra đến cùng là mạnh bao nhiêu dưới lòng đất, bởi vì bọn chúng tận mắt nhìn thấy. Máy chục con yêu thú xui xẻo kia sau khi bị cột bùn dơ bẩn kia phun trúng, không có bất cứ thứ gì chậm rãi, trực tiếp bị đánh thành vụn phấn. Sau đó chúng dung nhập vào trong cột bùn dơ bẩn, cùng nhau hướng trời cao đánh tới.

Không đợi đến lúc tận mắt nhìn thấy cảnh tượng thê thảm kia yêu thú phục hồi tinh thần lại, một tiếng kêu thê lương cực kỳ từ dưới đất truyền đến. Tiếng kêu thê thảm kia. Đám yêu thú nghe xong, đáy lòng đều nổi lên cảm giác quái dị. Mặc dù là thê thảm vô cùng nhưng phần đông yêu thú trên không trung đều biết. Chủ nhân của thanh âm này mạnh mẽ hơn chúng nhiều.

Hơn nữa cường hoành không phải là nhất tinh tiêu xảo. Cho dù là ba vị của Thiên Lang điện. Lúc này trên mặt đều là vẻ hoảng sợ. Chẳng qua chúng nó đều không biết. Hai vị của Thiên Lang điện, hoảng sợ cũng không phải bởi vì tiếng kêu này. Điện chủ cùng thanh kỳ trưởng lão lúc đầu tới cũng đã tại chỗ sâu trong lòng đất có hai đầu Nguyên Anh kỳ Thị Âm Địa Long, bây giờ nghe được tiếng kêu của Thị Âm Địa Long, chúng nó không chút nào kinh ngạc.

Chúng nó kinh ngạc là “Tỷ thí,...

“Bành” ở phía dưới, trong nước bùn dơ bẩn đến cực điểm kia bỗng nhiên nổ ra một cái động lớn, từ...”

【Đột nhiên bắn ra ngoài, toàn thân đều là vật dụ sáng, bùa chú vụn có thể nhìn thấy hắc quang lưu chuyển trên thân thể quỷ dị của nó.

Long Anh “

Trong yêu thú trên không trung không thiếu yêu thú kiến thức rộng rãi. Vật lấy ra từ trong bùn đất kia vừa ra, liền có yêu thú nói ra tên của nó. Cái Long Anh chỉ có mấy trượng trên dưới toàn thân đều hiện ra hắc quang, cũng không nghĩ tới trên không trung sẽ xuất hiện nhiều yêu thú như vậy.

Nó cũng bị dọa cho nhảy dựng, bất quá trên mặt nó tràn đầy vẻ kinh hoảng, còn có vô cùng vô tận sợ hãi. Cái gì cũng không

cổ được, trực tiếp hóa thành hắc quang hướng phía xa xa vọt đi. Tốc độ cực nhanh vô cùng, mặc dù đám yêu thú kia muốn ngăn nó lại, nhưng lại không có yêu thú làm được.

Ngày đó hai vị của Thiên Lang điện đến lúc làm được, nhưng không biết tại sao, hai người đều không có ý động thủ, ngược lại trên mặt đều xuất hiện một tia vui vẻ, nhìn về phía hư không phía trước cự phiến nghìn trượng.

“Ha ha ha, muốn chạy trốn. Đã muộn. Dám đến địa bàn của Triệu gia gương oai, phải chuẩn bị thật tốt để mất mạng. Triệu gia muốn người sinh tử cái súc sinh không thể. Tuy rằng tiếng cười trong trẻo, nhưng không biết vì sao, nghe được âm thanh này, rất nhiều yêu thú trên không trung cũng cảm thấy sống lưng phát lạnh, đáy lòng cũng dâng lên từng luồng khí lạnh. Chúng thú kinh hãi, đều giống như hai vị Thiên Lang điện, nhìn về phía phía trước cự phiến nghìn trượng kia.

Dưới ánh nhìn chăm chú của đông đảo, một huyết ảnh nhàn nhạt xuất hiện phía trước cự phiến nghìn trượng. Huyết ảnh này quá mờ nhạt, tựa như tùy thời đều có thể tiêu tán. Ngay lúc này, một đạo gió nhẹ thổi tới, khiến cho đạo huyết ảnh nhàn nhạt kia chớp động vài cái. Nhưng cho dù như thế, cũng không có một đầu yêu thú nào dám xem thường đạo huyết ảnh này.

Bởi vì thanh âm kia chính là từ trong huyết ảnh truyền ra. Huyết ảnh vừa dứt lời, Long Anh đang điên cuồng bỏ chạy bỗng nhiên bắt đầu điên cuồng gào thét. Hư không trước mặt nó giống như xuất hiện một bức tường, đem nó cản đường đi. Nó kinh hoảng đổi hướng, vẫn bị ngăn trở. Nếu đổi lại, vẫn là như thế.

Long Anh kia bị nhốt lại. Không gian lao tù đối với cường giả Nguyên Anh mà nói thì thần thông này cùng điều trùng kỹ không khác nhau lắm. Bởi vì chỉ cần là Nguyên Anh cảnh giới, đều sẽ vận dụng một thần thông. Nhưng đối với lúc này yêu thú trải rộng trên không trung mà nói, lại đủ để cho chúng hoảng sợ.

Sau khi dùng lồng giam không gian vây khốn Long Anh, Triệu Vô Tà lại chưa thỏa mãn. Bàn tay gã thu lại Long Anh, khoe

miệng bỗng nhiên xuất hiện vẻ dữ tợn vô cùng.

“Tên phé vật miệng kiếm hơi tàn cũng khó thoát khỏi cái chết. Huyết Linh, bắt lại cho ta.

Thanh âm tùy ý, mặc dù huyết ảnh nhàn nhạt nhưng biểu tình trên mặt lại rất dữ tợn. Sau khi hắn vừa dứt lời, bên cạnh hắn bỗng nhiên xuất hiện một huyết ảnh nhàn nhạt, nhưng huyết ảnh này so với thân hình hắn càng thêm ngưng thực, đều sắp ngưng tụ thành thực thể. Biểu tình trên mặt so với băng trong vạn năm không đổi còn lạnh hơn ba phần, sau khi xuất hiện lại lập tức biến mất.

“Tiêu oanh “

Chỉ trong thời gian mấy nhịp thở mà thôi. Trong ánh mắt hoảng sợ của đám yêu thú trên không trung, bùn đất lại tiếp tục nổ tung ra một cái hố to. Nhưng cái hố này lớn đến mức thái quá, phạm vi ước chừng mấy trăm trượng. Sau khi cái động lớn xuất hiện, một bóng đen mơ hồ từ đáy hố đen bay lên. Nhưng sau khi bóng đen mơ hồ hiện ra, đám yêu thú kia cũng không chỉ kinh ngạc.

Mà là sợ hãi. Ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà đầy vẻ sợ hãi.

Bao gồm hai đại hán áo tím cùng với Triệu Vô Tà cùng nhau tàn sát bừa bãi Thần Tiêu Đạo Tông thiếu niên áo vàng, tuy rằng đáy lòng đã có chuẩn bị, nhưng lúc này đáy lòng vẫn là kinh sợ đến cực điểm. Bởi vì sau khi lỗ hồng kia vỡ ra, bóng đen mơ hồ kia chậm rãi bay lên. Hóa ra là một con yêu thú vô cùng to lớn.

Thị âm Địa Long

Hơn nữa còn là Nguyên Anh Kỳ Thị Địa Long. Thân thể cực lớn từ trong động lớn bay lên, xuất hiện trước mặt chúng yêu thú. Mà một trong những nguyên nhân khiến đám yêu thú hoảng sợ chính là Thị Âm Địa Long này, không ngờ lại là bị Triệu Vô Tà lớn lên giống y như đúc.

Không sai, chính là bị hắn nhắc lên. Thật giống như trong tay đang mang theo, chỉ là một kiện cực kỳ tầm thường, mà không phải một đầu yêu thú to lớn vô cùng.

Đợi đến khi chúng thú nhìn thấy cảnh tượng thị âm Địa Long thể thảm này, vẻ tham lam trong mắt đã biến mất vô tung vô ảnh. Chỉ còn lại kinh hãi cùng sợ hãi, cho dù nhìn thấy huyết ảnh nhàn nhạt của Triệu Vô Tà lúc nào cũng có thể tiêu tán.

Triệu Vô Tà làm vậy không phải vì muốn làm cho đám yêu thú Vạn Độc Bát phân phiên của hắn từ bốn phương tám hướng cảm thấy sợ hãi, mà là đáy lòng oán hận của hắn. Hắn quả thật có oán hận sâu như vậy. Thằng nhãi này cho tới bây giờ chỉ có thể để hắn âm hiểm ác độc với người khác, sự tình âm hiểm sau lưng hắn cũng làm không ít.

Nhưng hắn tuyệt đối không thể để người khác cười đến trên đầu của hắn. Ban đầu khi tới Thiên Vân Đại Lục, tu vi không cao, trước sau bị người Vong Tình Động Thiên cùng Chu gia còn có Hoàng Tuyên Quỷ Giải vũ nhục, nhất là Chu gia gia chủ. Thế mà lại dùng uy áp mạnh mẽ làm cho hắn quỳ xuống.

Bất luận ai có thù oán với hắn, đều bị hắn nhớ rõ ràng. Một ngày nào đó hắn muốn trả thù. Hơn nữa là hoàn trả gấp trăm lần. Nhưng nếu ai có ân với hắn, hắn cũng sẽ trả lại rõ ràng. Lúc trước tại Vong Tình Động Thiên cũng như thế, cho dù bỏ chạy cũng không quên mang theo Hồng Trần tiên tử.

Còn có Tam Nương, Triệu Vô Tà liều mạng tu luyện, cũng có nguyên nhân vì cứu Tam Nương.

Luyện chế bách chung, vì phá vỡ lực lượng nguyên khí, hắn giết hơn trăm con âm địa long xâm phạm. Sau đó bị hai con nguyên anh kỳ thị âm địa long làm cho trọng thương, ngay bây giờ, thân thể Triệu Vô Tà đã trở nên mỏng manh đến cực điểm. Hắn vì đi ra, đã tự bạo huyết linh ma thể của mình, tuy ma thể có thể ngưng tụ một lần nữa.

Nhưng Triệu Vô Tà hiện tại đã bị thương nặng, từ khi tấn chức lên Nguyên Anh kỳ đến nay, đây là lần đầu tiên hắn bị thương nặng như thế. Cũng khó trách hắn lại nổi điên như thế. Hai con Nguyên Anh kỳ thị âm địa long này rơi vào trong tay Triệu Vô Tà. Chỉ sợ ngay cả bây giờ cũng không còn nhưng Triệu Vô Tà vẫn chưa hài lòng. Đôi mắt máu của hắn bỗng nhiên quét về phía mặt đất.

“Một con kiến hôi mà cũng dám tới đây gây chuyện, hừ hừ
vừa vịn lấy ra tể phiên.

Triệu Vô Tà hiện tại quả thực giống như sát thần, ánh mắt sắc
bén đảo qua, mỗi con yêu thú bị hấn nhìn thấy thiếu chút nữa
quỳ xuống. Mà đám yêu thú độc trùng rậm rạp không dám
nhúc nhích trên mặt đất kia, dường như cũng biết đại nạn phủ
xuống, nhưng cho dù như thế chúng cũng không dám nhúc
nhích, tùy ý Triệu Vô Tà chém giết.

Chương thứ hai trăm chín mươi, không đề cập tới.

Tâm vô tà cười dữ tợn nhìn yêu thú đông đảo trên không trung, một cỗ áp lực khiến tâm thần yêu thú của ta đột nhiên từ trên cự phiến ngàn trượng truyền đến, đóa hắc liên yêu dị so với trước kia còn xinh đẹp hơn, mang theo lực lượng nhiếp hồn người, những yêu thú nhìn thấy đều tâm thần hoảng hốt, thiếu chút nữa thân thể không ổn rơi xuống nước bùn.

Hiện tại mỗi một đầu yêu thú trên không trung đều biết rõ vì sao hai cường giả Nguyên Anh của Thiên Lang điện không động thủ, cũng biết vì sao một ít đầu lĩnh thể lực yêu thú lại trốn tránh né, hóa ra chủ nhân của bảo phiến kia là một tồn tại căn bản không thể trêu chọc. Một trước đó chúng nó còn có tham niệm, tham lam một bảo vật của cường giả Nguyên Anh, đơn giản chẳng khác nào tìm chết.

Đang lúc những Yêu thú kia trong lòng hoảng sợ khiếp sợ, thanh âm lạnh lùng của Triệu Vô Tà lúc này cũng vang lên.

“Bách chung hiện thế “

Còn chưa chờ thanh âm Triệu Vô Tà hoàn toàn rơi xuống, phía trên cự phiến nghìn trượng kia liền có động tĩnh. Các loại thanh âm hỗn loạn từ bên trong truyền ra, mỗi một thanh âm đều làm cho trong lòng yêu thú sinh ra rất nhiều tạp niệm, nếu là một đạo còn tốt, hết lần này tới lần khác từ trong cự phiến truyền ra thanh âm, quả thực như là phiến chợ ở thế tục vậy.

Cũng không biết có phải là Triệu Vô Tà cố ý làm như vậy, trông thấy rất nhiều yêu thú bởi vì tiểu phiến truyền ra thanh âm hỗn loạn, hấn thủy chung vẫn thờ ơ. Ngược lại, nụ cười càng thêm lộ ra, chẳng qua yêu thú nghe được hồi âm hỗn tạp thương tâm thần ho ra máu lại không dám nói một câu nào. Bởi vì lúc này, cái cũ, cái cũ.

Chủ nhân của những thanh âm hỗn loạn kia đã hiện thân, bên trong hào quang tối tăm mờ mịt, những thanh âm kia càng thêm chói tai. Nương theo những thanh âm kia, từng đoàn

từng đoàn màu sắc khác nhau, khí tức khác nhau đồ vật từ trong lá cờ lớn đi ra.

Là thực thể, không phải hư ảnh, từng đoàn từng đoàn vật này sau khi ra khỏi lá cờ khổng lồ, mang theo tạp âm hỗn loạn vô cùng xuất hiện ở không trung, khí tức khủng bố, vô cùng mạnh mẽ cùng quỹ dị. Bách chung, không ngừng từ trong lá cờ khổng lồ đi ra, không có ngoại lệ. Khí tức đều mạnh mẽ tới cực điểm, hơn nữa vô cùng quỷ dị.

Đại hán áo tím và thiếu niên áo vàng đều đại kinh thất sắc, ánh mắt bọn họ đầu tiên là thấy được một đoàn hào quang màu vàng, trong đoàn hào quang kia có vô số rậm rạp chằng chịt kiến màu vàng, tuy rằng thân thể mảnh khảnh của những con kiến màu vàng này phát ra khí tức lại làm cho hai đại yêu Kết Đan Đại viên mãn cảm thấy tim đập nhanh.

Chúng nó và Triệu Vô Tà đã từng cùng nhau tiêu diệt cái Quy Long tông kia. Những yêu thú khác không biết nhưng chúng nó cực kỳ rõ ràng, Quy Long tông sẽ bị hủy diệt. Nguyên nhân trong đó là do đám kim sắc quang mang kia, chính là đám kim sắc kiến đã nuốt Quy Long đài của Quy Long tông. Nếu không hộ tông đại trận của Long tông chúng nó cũng không làm gì được.

Đại hán áo tím và thiếu niên áo vàng đều là bá chủ một phương, địa vị ở trong khu vực thống trị Thiên Lang điện cũng rất cao. Nhưng hai người thấy được khí tức cùng đoàn hào quang màu vàng kia cường hoành hơn trăm đạo quang mang từ trong cự phiên trào ra, kinh hãi trong lòng đã không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Giống như chúng nó, thậm chí so với chúng nó còn muốn kinh sợ, lúc này yêu thú trên không trung, không có một đầu nào dám có một tia ý niệm tham lam, bởi vì lúc này trên không trung, trồn vẹn một trăm đoàn hào quang màu sắc khác nhau lơ lửng. Mỗi một đoàn hào quang khí tức đều vô cùng mạnh mẽ, vậy mà đem khí thể toàn bộ yêu thú ở đây áp chế xuống.

Cho dù hai vị cường giả Nguyên Anh của Thiên Lang Điện lúc này trên mặt cũng không che dấu được vẻ kinh ngạc. Vốn trước khi bọn họ đến, cũng đã biết thằng nhóc Triệu Vô Tà này

là cường giả Nguyên Anh, cho nên tại thời điểm đêm đen chín vạn dặm có động tĩnh.

Điện chủ Thiên Lang điện và trưởng lão Thanh Kỳ đồng thời chạy tới.

Bản thân Triệu Vô Tà cũng không biết, hung danh của hắn bây giờ ở Thiên Vân đại lục đã vượt qua mấy đại ma đầu của ma đạo. Bởi vì hắn chẳng những hủy diệt Chu gia, mà còn tàn sát bừa bãi thế lực tiên đạo. Có thể nói, hai đạo tiên ma đều rất kiêng kỵ cái tên “yêu thú” đến từ mười vạn đại sơn như Triệu Vô Tà.

Mặc dù đang ở bên ngoài mười vạn ngọn núi lớn, nhưng mà yêu thần thất điện cũng đã biết đến sự tồn tại của Triệu Vô Tà, nhất là Thiên Lang điện.

Tuy rằng trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng sau khi thấy Triệu Vô Tà cảnh giới vẫn là kinh hải, Nguyên Anh trung kỳ. Hai vị Nguyên Anh cường giả của Thiên Lang điện hoàn toàn chấn kinh. Mới có bao nhiêu thời gian, Triệu Vô Tà là một kẻ vô danh tiểu tốt, đã biến thành một cường giả Nguyên Anh trung kỳ.

Thế nhưng Triệu Vô Tà cảm thấy kinh hãi còn chưa đủ, luyện thành Vạn Độc cốc phiến, cả trăm chén tiên xuất hiện trước mặt hai vị cường giả Nguyên Anh. Mặc dù bọn họ đã gặp qua không biết bao nhiêu cường đại quý dị, thế nhưng một trăm đạo quang mang trước mặt lại khiến trong lòng bọn họ dâng lên một cảm giác nguy hiểm.

Mặc kệ trong lòng bấy thú cảm nhận như thế nào, trăm chung từ trong cốt phiến cũng là một loại hỏa thạch điện quang, sau khi tiếng nói của Triệu Vô Tà vang lên. Trăm chung trước khi thành chung đều là độc trùng độc thú mạnh mẽ, nếu không thì không có tư cách tiến vào trong hồ. Lúc này căn nuốt linh khí dơ bẩn trong dòng suối dơ bẩn kia, trăm chung lập tức đã luyện thành.

Ở ngoài trận pháp, trên mặt đất bùn bẩn, những yêu thú độc trùng bị lệ linh nhãn ô uế hấp dẫn tới. Sau khi bị một trăm đạo

khí tức mạnh mẽ kia kinh hãi, càng không dám động dậy, chỉ là cũng biết đại nạn sắp tới. Trừ trong miệng phát ra.

“Hừ “

Triệu Vô Tà đã sớm suy bại bởi các lần học được tâm địa sắt đá, Ma Đầu Ma Đạo luận về tàn nhẫn cũng không bằng hẳn, nơi đó sẽ có lòng đồng cảm với những yêu thú độc trùng có ý đồ đánh gió thu kia. Huống hồ trước đó Triệu Vô Tà không cách nào khiến trùng kiếm ngăn cản Thị Âm Địa Long, cũng bởi vì hẳn ta không thể nào tham lam.

Cuối cùng hai mươi hai lần nghiền nát nhau.

Lo lắng những yêu thú độc trùng này thừa cơ tiến vào đại trận hủy những chén trì kia.

Bây giờ là đến thu sau tính sổ, không bắt lấy bọn chúng Triệu Vô Tà tâm khó bình. Một tiếng hừ lạnh kia chính là tín hiệu, sau khi hạ xuống, một trăm đoàn ánh sáng trên bầu trời kia toàn bộ kêu một tiếng tản ra. Lộ ra vô số con sâu chén, vô số con thần lằn đến, trên bầu trời tất cả đều là mùi hôi tanh và mùi thơm dị hương, trộn chung một chỗ quả thực chỉ muốn ngửi.

Yêu thú trên không trung còn đỡ một chút, những độc trùng yêu thú trong bùn đất liền đáng thương, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, đã bị trùng triều phô thiên cái địa cắn nuốt, ở bên ngoài cốc cốc vốn có rất nhiều độc trùng yêu thú. Thế nhưng sau một cái hô hấp sau khi thanh âm của Triệu Vô Tà rơi xuống, mặt đất kia đã không thấy được một điểm gì.

Không nói là yêu thú độc trùng, đến cả thi hài cũng không thấy. Tưởng mất, vừa rồi còn vô số độc trùng yêu thú, nhưng hiện tại, cái gì cũng không thấy, những yêu thú từ bốn phương tám hướng chạy tới, lúc này cũng sắp không che dấu được thân thể chính mình run rẩy. Là kính sợ, đối với sự kính sợ của cường giả, còn có sợ hãi.

Bởi vì cường giả này tính tình không tốt chút nào, tuy rằng vô thanh vô tức liền biến mất, nhưng chúng nó cũng sẽ không ngây thơ cho rằng, những độc trùng yêu thú kia còn sống, hiện

tại chúng nó đều có một ý niệm, đó chính là rời khỏi nơi này. Trong lòng tràn đầy hối hận, sớm biết nơi này có một sát tinh không thể trêu vào, làm sao còn có thể trơ mắt chạy tới.

Ngay cả đại hán áo tím và thiếu niên áo vàng lúc này cũng như thế, chúng nó cũng do dự, rốt cuộc có nên qua nói chuyện với Triệu Vô Tà hay không. Lời đồn là sự thật, Triệu Vô Tà thật sự là cường giả Nguyên Anh, chúng nó do dự như thế cũng là bình thường.

“Ma thể trọng đúc “

Lại là thanh âm của Triệu Vô Tà, thiếu chút nữa làm cho yêu thú nhất gan sợ chết. Nhưng sát khí trên người Triệu Vô Tà đã biến mất, tuy sắc mặt vẫn lạnh như băng, nhe răng cười nhưng quả thật hán không cảm nhận được cái loại sát khí lạnh lẽo đến tận xương tủy kia. Sau khi kinh ngạc hai vị cường giả Nguyên Anh Thiên Lang điện thì ánh mắt cũng thay đổi, không còn là ánh mắt nhìn kẻ yếu nữa.

Đây là một loại ánh mắt bình đẳng, động tác đáng sợ của Triệu Vô Tà khiến hai vị cường giả Nguyên Anh Thiên Lang Điện tán đồng thực lực cường hoành của Triệu Vô Tà. Coi như là nhân vật bình đẳng, nhưng trong ánh mắt của bọn họ vẫn mang theo sự ngạc nhiên và kiêng kỵ vô cùng.

Từ trong Nhân Trùng Kiếm tràn ra một đoàn khí tức huyết hồng, một lát đã đem thân thể đang mờ nhạt của Triệu Vô Tà che đi. Có điều những sương mù này đến nhanh, đi cũng nhanh, trong nháy mắt.

Thân thể của hán lại xuất hiện lần nữa, bất quá đã không giống lúc trước, không còn bộ dáng nhân nhật lúc nào cũng có thể tiêu tán.

Y phục vải gai, Bạch Triết chân trần, khuôn mặt rõ ràng. Hán đã khôi phục khuôn mặt giống như trước kia., Ở trước mặt hán, là trùng triều che nửa bầu trời còn có một ít độc thú cũng xen lẫn ở trong đó. Hán bị âm địa long làm cho trọng thương phản phệ, hiện tại mặc dù đã ngưng tụ lại thân thể một lần nữa., Thương thế vẫn còn trong cơ thể. Nhưng bị hán cưỡng ép áp chế xuống, một đôi mắt tinh mang theo khí tức lạnh lẽo

trực tiếp nhìn về phía hai người đứng đầu. Khóe miệng cong lên một vòng cung, khiến cho người ta nở nụ cười như tắm gió xuân xuất hiện trên mặt hắn., Bàn tay hắn nhẹ nhàng vung lên, trùng trùng trước mặt hắn lập tức tản ra, tuy nhiên vẫn trôi nổi trên không trung, khí tức mạnh mẽ quý dị cũng không thu lại. Một đôi mắt lạnh như băng khát máu không chút cảm tình từ trong hốc mắt những con thần lân kia bắn ra. Làm cho đối diện có ít nhất hơn vạn yêu thú đang che kín bầu trời rừng mình một cái.

“Phốc phốc phốc “

Lại có không ít yêu thú phun ra máu đỏ thẫm, bởi vì bên trong những con thần lân vô cùng mạnh mẽ và chén thú có Thiên Địch của chúng. Hoặc là khắc tinh, dù sao trước khi thành huyết chung, tùy tiện lấy ra một loại trong bách chung. Cũng là độc trùng hoặc độc thú hùng bá một phương, hiện tại đã thành, uy lực tăng vọt, không phải thứ mà một đầu yêu thú có thể tùy tiện thừa nhận.

“Điện chủ Thanh trưởng lão, không nghĩ tới Vô Tà lại có động tĩnh lớn như vậy, kinh động hai vị, thật là...”

Triệu Vô Tà tươi cười đầy chân thành xuất hiện trước mặt Thanh Kỳ và điện chủ Thiên Lang điện, khí thế trên người lập tức thu lại, nhưng trên mặt lại không có vẻ cung kính gì. Bách chung luyện thành, uy năng của Vạn Độc Quỷ Tì Phiến tăng vọt, thần thông của hắn cũng theo đó tăng vọt. Sau này làm việc nhất định sẽ càng thêm bá đạo trương dương, đâu còn thời gian cung kính nữa.

Hai người dường như cũng biết Triệu Vô Tà cũng giống như vậy, trên mặt không hề có vẻ gì không vui. Đồng thời thu hồi ánh mắt trên chiếc cốc phiến, che giấu sự kinh ngạc sâu trong ánh mắt. Đám yêu thú đứng sau lưng bọn chúng không biết gì cả., Chúng nó vừa liếc mắt đã nhìn ra, đám độc trùng độc thú đông đặc chi chít không rõ có bao nhiêu kia rất đáng sợ. Ít nhất có thể đối kháng với một cường giả Nguyên Anh, nhưng đáng sợ chân chính là cây cờ lớn ngàn trượng kia, đó mới là nguồn gốc chân chính để hai người cảm nhận được uy hiếp đến tính mạng.

Chương thứ hai trăm chín mươi mốt, khách khanh cõi hồ khó xuống.

Đều là những kẻ tâm tư linh lung. Tuy rằng trong lòng kinh ngạc sáu người nhưng lại không tỳ vết gì, nhất là lá cờ xanh kia, thấy Triệu Vô Tà lộ ra nụ cười. Trên mặt hắn cũng lộ ra ý cười, thân hình tiến về phía trước nghênh đón.

“Vô tà lão đệ, không cần khách khí, hiện tại ngươi cũng là cường giả cảnh giới Nguyên Anh. Mười vạn đại sơn ta từ trước đến nay chỉ phân thực lực, không quản những thứ khác. Lấy thực lực của ngươi bây giờ cũng đủ tư cách để bốn trưởng lão tự mình tới đây.”

Thanh kỳ cũng trắng bệch, không ngờ lại trực tiếp chỉ ra thực lực của Triệu Vô Tà. Sau khi hắn ta nói xong, những yêu thú ở đây, nhất là những cái cò xúc tu vạn độc kia. Sắc mặt đều trở nên trắng bệch, ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà cũng đang tránh né, chỉ hận không thể lập tức rời khỏi nơi này.

Đáng tiếc chúng nó không dám động đây, bởi vì chúng nó cảm giác được trên người có từng ánh mắt lạnh lẽo âm trầm nhìn chằm chằm vào nó., Nói không chừng chỉ cần chúng nhất động sẽ rơi vào kết cục giống những yêu thú độc trùng kia. Hiện tại yêu thú trên không trung đều là hơn phân nửa thể lực yêu thú trong khu vực thống trị của Thiên Lang điện, cơ hồ mỗi một đám đều là bá chủ một phương, đều chiếm cứ rất nhiều linh khí, hoặc là yêu thú hung ác từ cùng sơn cùng thủy tận mà ra.

Nhưng bây giờ, e ngại uy thế vô cùng mạnh mẽ của tên Triệu Vô Tà này, nhưng lại không dám nhúc nhích. Ánh mắt Triệu Vô Tà như có thể xuyên thủng hết thảy, cũng không tỏ vẻ gì, cười nhạt nhìn lướt qua những yêu thú sau lưng hai người. Trong ánh mắt có một tia sát khí rét lạnh, bất quá khi nhìn thấy đại hán áo tím và thiếu niên áo vàng, ánh mắt ngược lại nhu hòa hơn rất nhiều.

Triệu Vô Tà không biết, ánh mắt của hắn ta trở nên nhu hòa, làm cho trong lòng hai người kia thở phào nhẹ nhõm. Hắn ta cũng biết tên Triệu Vô Tà này không phải loại người vô tình vô nghĩa, ít nhất cũng không phải hạng hỉ nộ vô thường.

“Vô Tà tiểu tử, nếu đã là Nguyên Anh kỳ, không bằng đến Thiên Lang điện đàm đương khách khanh, như thế nào.

Thiên Lang điện chủ bỗng nhiên thân hình cũng đi về phía trước, trên mặt cũng mang theo ý cười hiếm thấy, bất quá lời nói ra lại làm cho không khí trong bầu trời lập tức trở nên ngưng trệ. Người sáng suốt đều nhìn ra, Triệu Vô Tà kẻ làm việc ngoan ngoãn, căn bản chính là một ma đầu còn muốn hơn.

Thế nhưng lời nói của điện chủ Thiên Lang lại mang theo một chút ý tứ ép buộc, trên mặt yêu thú vốn muốn rời đi bỗng nhiên đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn chúng cũng không nghĩ tới, uy thế mạnh mẽ như Triệu Vô Tà vậy mà đều không thể để cho Thiên Lang điện kiêng kỵ. Trong lúc nói chuyện một chút uyển chuyển cũng không có, còn mơ hồ mang theo ý uy hiếp.

Nhưng ngoài ý muốn, Triệu Vô Tà cũng không lập tức nổi giận mà quay đầu lại nhìn thanh kỳ đang mặc quần áo màu xanh. Ánh mắt Triệu Vô Tà bắn tới, trên mặt thanh kỳ cũng chỉ có ý cười, một chút ý tứ nói chuyện cũng không có. Hiển nhiên lời này của điện chủ Thiên Lang cũng là do hắn ngầm đồng ý, nếu không thì cho dù là Thiên Lang điện cũng sẽ không mạo hiểm đi đắc tội với một cường giả Nguyên Anh thoát nhìn mạnh mẽ vô cùng.

Bên trong hốc mắt, trong con ngươi bỗng nhiên thần quang bùng lên, bất quá đầu của hắn cũng hơi cúi xuống. Không có Yêu thú nào trông thấy, sau một lát..., Thần quang trong hốc mắt hắn mới chậm rãi thu lại. Nụ cười trên mặt Triệu Vô Kiệt cũng dần dần thay đổi, nhưng trong ý cười đó còn mang theo ý vị khác. Ý tứ và ý định của điện chủ Thiên Lang điện, Triệu Vô Tà vô cùng rõ ràng. Nếu như là bình thường, Triệu Vô Tà có lẽ cường giả Nguyên Anh vừa tấn chức, Thiên Lang điện sẽ khách khí lôi kéo., Đại kiếp ập đến, Thiên Lang điện dường

như có chút sốt ruột. Dưới sự thống trị của Thiên Lang điện, Triệu Vô Tà có thực lực vô cùng mạnh mẽ, gần như tất cả các thế lực Yêu thú đều triển lộ trước mắt, nếu Thiên Lang điện không thể thu nhận Triệu Vô Tà làm của riêng thì chỉ sợ uy thế của Thiên Lang điện sẽ giảm xuống.

Hơn nữa Thiên Lang Điện chính là một trong bảy đại điện của Yêu Thần, cũng không biết đã làm bá chủ bao nhiêu năm ở trong mười vạn ngọn núi lớn này. Không có khả năng bỏ mặc thế lực của mình có một cường giả Nguyên Anh không bị khống chế. Cho nên hiện tại trước mặt tất cả Yêu thú, Triệu Vô Tà tiến vào Thiên Lang Điện, nếu không chính là đối địch với Thiên Lang Điện.

Nếu cự tuyệt chính là đối đung, chỉ sợ tiếp theo Triệu Vô Tà phải đối mặt, sẽ không phải là khuôn mặt tươi cười của hai người, mà là công kích của hai vị Nguyên Anh.

“Hừ muốn mượn sức Triệu gia ta, phải xem các ngươi có lá gan đó không đã!”

Nụ cười của Triệu Vô Tà khiến cả Thanh kỳ lẫn Điện chủ Thiên Lang đều cảm thấy quái dị, nhưng ngay khoảnh khắc sau bọn chúng đã biết nguyên nhân Triệu Vô Tà như thế, cho dù thực lực của hai người vô cùng mạnh mẽ nhưng trong lòng cũng trở nên do dự.

“Điện chủ nâng đỡ, vô tà cảm kích. Chẳng qua Vô Tà vừa mới từ lão bà nương Vong Tình về, báo thù nhỏ năm đó, thuận tiện bắt đại đệ tử Hồng Trần tiểu thư Vong Tình lão bà nương về. Vô Tà tuy không sợ lão bà nương Vong Tình, nhưng sợ mang đến phiền toái không cần thiết cho điện chủ.

Lời vừa nói ra, trong lòng tất cả yêu thú ở đây đều nổi lên sóng to gió lớn, rất nhiều yêu thú thậm chí đều đem sự khiếp sợ trong lòng mình hiển lộ ra trên mặt. Ngạc nhiên ở tại chỗ, những yêu thú kia toàn bộ đều ngây ngẩn cả người. Đại hán áo tím và thiếu niên áo vàng bây giờ mới phát hiện, bọn chúng vốn tưởng rằng rất kiêu ngạo Triệu Vô Tà, so với trong tưởng tượng càng thêm kiêu ngạo.

Lời nói của Triệu Vô Tà vừa dứt, vô số ánh mắt đã nhìn xuống dưới đáy chén, lúc này thái vân tước giá đang bị Triệu Vô Tà giam cầm trên không trung vẫn còn ở đó. Bên trong xa giá có hai người, hai nữ tu. Trong nháy mắt Tiểu Lục cảm giác được vô số ánh mắt rơi xuống trên người nàng.

Bởi vì một câu nói của Triệu Vô Tà, toàn bộ yêu thú ở đây đều nhìn về phía các nàng, bao gồm cả Thiên Lang điện chủ và thanh kỳ. Hồng Trần tiên tử trong xa giá lúc này sắc mặt phức tạp, trong đầu xuất hiện một màn cảnh tượng, lúc trước ở Vong Tình Động Thiên, Triệu Vô Tà không biết sống chết bỏ chạy còn mang theo nàng và Tiểu Tiểu Lục, sau đó bị nàng dùng một chiêu đánh tan ma nguyên ngưng tụ trên đan điền.

Hy sinh hẳn, cứu Tiểu Lục. Mặc dù nàng năm đó có chút quá phận nhưng người trong ma đạo thì nơi đó sẽ kiêng kị rất nhiều. Huống chi nàng biết rõ sư tôn của nàng là Vong Tình Ma Đế đáng sợ, làm như vậy cũng là lẽ tất nhiên. Huống chi lúc trước Triệu Vô Tà được nàng cứu về, nếu thật sự nói nàng ta cũng không nợ Triệu Vô Tà cái gì.

Chẳng qua chẳng biết tại sao, đáy lòng của nàng vẫn có một tia áy náy, vốn là tu luyện Vong Tình ma công Hồng Trần, quên đi Hồng Trần, không nên có cái tâm trạng áy náy kia, nhưng đáng tiếc, một tia áy náy này là bị nàng chôn trước khi tu luyện ma công, muốn quên nhưng lại là gian nan. Cũng bởi vì Triệu Vô Tà, hồng trần mới có thể dừng ở cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn.

Phải biết rằng, Vong Tình ma công là công pháp có tốc độ tấn chức nhanh nhất trong ma đạo. Vì hồng trần, Vong Tình Ma Đế đã bỏ ra không biết bao nhiêu tiền vốn. Nếu không có Triệu Vô Tà, chỉ sợ hồng trần đã tấn thăng tới nguyên anh kỳ. Cũng giống như vị kia của Thần Miếu Cung, nhân quả như vậy thật vẫn là Triệu Vô Tà thiếu hồng trần.

Nhìn thấy đông đảo ánh mắt đều nhìn về phía Thái Vân tước giá bị hắn giam cầm, Triệu Vô Tà nhướng mày, tâm niệm vừa động. Cự phiến ngàn trượng trên không trung đột nhiên thu vào trong hư không giam cầm Thái vân tước giá, nhất thời thái vân tước giá được hắn thu vào trong cốc phiến.

Biến trở về hình dáng bình thường của ly phiên bay đến bên cạnh Triệu Vô Tà, thò tay nắm lấy cán cờ đang gột rửa hắc sắc. Một tay khác của Triệu Vô Tà cũng nắm chặt nhân trùng trong chén kiếm. Một tay cầm kiếm, một tay cầm phiên, Triệu Vô Tà đứng trước mặt điện chủ Thiên Lang và thanh kỳ nhìn hai người. Hắn cũng không nói gì, thế nhưng trong Minh Hư đã bắt đầu xuất hiện khí tức lạnh lẽo nhẹ nhàng.

Sau lưng Triệu Vô Tà là một trăm chén, không biết từ khi nào. Những con thần lẫn khổng lồ vô cùng kinh khủng này đã thu lại khí tức, giống như từng pho tượng điêu khắc vậy. Chúng trôi nổi phía sau Triệu Vô Tà, nhưng như vậy lại làm cho đám yêu thú cảm giác được áp lực càng thêm lớn. Sự kinh ngạc kinh hãi như sóng to gió lớn trong lòng cũng bị hòa tan đi không ít.

Lúc này điện chủ Thiên Lang và Thanh Kỳ vô cùng khiếp sợ, bọn chúng không ngờ tên Triệu Vô Tà này lại làm ra chuyện điên cuồng như vậy. Vong Tình Động Thiên tàn sát bừa bãi, cướp người trong tay Vong Tình Ma Đế, còn là Hồng Trần tiên tử. Tin tức này còn đáng sợ hơn chuyện Triệu Vô Tà diệt Chu gia, Tiên Ma yêu, Thiên Vân đại lục chiếm cứ ba thế lực lớn.

Từ thời viễn cổ, đã bắt đầu đối kháng. Tiên đạo thập đại môn phái, yêu thần thất điện, ma đạo lục đại Ma Đế. Mặc dù là ma đạo có thế lực siêu cấp ít nhất, nhưng khi chân chính chém giết, ma đạo lại chưa bao giờ rơi xuống hạ phong, bởi vì thế lực của lục đại Ma Đế kia vô cùng mạnh mẽ, tuyệt đối không giống như bề ngoài.

Thiên Lang Điện là một trong những Yêu Thần Thất Điện, dám vì một hộ pháp mà mất mạng mà dẫn theo đại quân đánh lên Thần Tiêu Đạo Tông, một trong thập đại môn phái của Tiên Đạo. Thế nhưng Vong Tình Động Thiên lại khác, đặc biệt với một tông môn thần đạo., Thiên Lang điện có thể không quan tâm. Nhưng có thêm Vong Tình động thiên, cho dù là chủ nhân không sợ trời không sợ đất như điện chủ Thiên Lang điện, hiện tại trong lòng cũng xuất hiện ý niệm do dự, yêu thần Thất điện là mạnh mẽ, nhưng cũng không có nghĩa là có thể đồng thời chống lại hai đạo tiên ma.

Lôi kéo Triệu Vô Tà, lấy được một cường giả Nguyên Anh. Thế nhưng đắc tội với Vong Tinh động thiên, lúc này chẳng biết tại sao Điện chủ Thiên Lang lại nhớ tới vụ nô ở Vong Tinh động thiên kia, còn tuyệt thế kiếm tu kia. Mặc dù thân phận Vụ Nô là bí mật đối với những tu sĩ yêu thú khác, nhưng đối với cường giả cấp bậc như điện chủ Thiên Lang động mà nói.

Tên tuổi Tiêu Dao Kiếm Quân hẳn biết rất rõ ràng. Vụ nô bảo vệ Vong Tinh Ma Đế đã tới mức điên cuồng, nếu biết Triệu Vô Tà là người của Thiên Lang điện, chỉ sợ sẽ nhớ đến cả Thiên Lang điện., Trong đầu Thiên Lang điện chủ tràn đầy ý niệm do dự. Không đề cập tới sự do dự của Thiên Lang điện chủ, thế lực yêu thú từ bốn phương tám hướng ở trên không trung lúc này cũng thích ứng được sự khiếp sợ trong lòng, không dám có bất cứ hành động nào nữa, mà nguyên một đám giống như đã chết, không một tiếng động.

Khóe miệng Triệu Vô Tà mang theo ý cười nhàn nhạt, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của điện chủ Thiên Lang, sau đó nhìn về phía thanh kỳ. Hắn đưa ra cho hai người một nan đề khó khăn, mình lại giống như đang xem cuộc vui, vui vẻ ngồi bên cạnh xem.

Ý tứ của hắn cũng rất đơn giản, nếu Thiên Lang điện có lá gan đắc tội Vong Tinh động thiên, hẳn cũng không ngại đi vào trong điện Thiên Lang đảm nhiệm một khách khanh. Dù sao hắn cũng đã làm ở thế tục, vô cùng nhàn tản, tu luyện cũng coi như là vui chơi. Nếu Thiên Lang điện không có lá gan đắc tội Vong Tinh động thiên, vậy thì đã sớm cắt đi rồi.

Đúng là đâm lao phải theo lao, điện chủ Thiên Lang điện lúc này có chút hối hận trước khi mạo muội mở miệng.

Chương thứ hai trăm chín mươi hai tạo thành cường giả Nguyên Anh.

【 Trong không trung Phúc Trì, tràng cảnh quỷ dị như vậy, yêu thú trải rộng trên không trung không dám thả, cũng không dám dùng ánh mắt nhìn hai vị cường giả Nguyên Anh kia, hai vị đại nhân kia. Chúng nó không ngốc, biết rõ hiện tại hai vị đại nhân đều bị sát tinh ma đầu so với ma đầu kia bố trí.

Nếu như vẫn giống lúc trước, muốn mượn sức Triệu Vô Tà làm khách khanh thì nhất định sẽ đắc tội với Vong Tình Động Thiên. Thế nhưng nếu đổi ý, đó chính là mất mặt trước mặt nhiều Yêu thú như vậy.

Quả thực là hoàn cảnh lưỡng nan, cười hổ khó xuống, đông đảo yêu thú cảm giác trái tim của ngày hôm nay bị chấn động đến mấy lần, tên sát tinh Triệu Vô Tà trong mắt bọn chúng đã được liệt vào hàng tồn tại không thể trêu chọc nhất. Quả thực chính là sát thần, còn là sát thần to gan lớn mật.

Vong Tình Động Thiên, Vong Tình Ma Đế, Hồng Trần tiên tử, “Mặc dù là thế lực yêu thú trong mười vạn ngọn núi lớn, nhưng mấy cái tên này đối với chúng nó lại không xa lạ chút nào. Đó cũng không phải tồn tại chúng nó có thể trêu chọc, chỉ có thể ngược nhìn mà thôi. Thế nhưng Triệu Vô Tà này, không ngờ lại tàn sát bừa bãi Vong Tình Động Thiên chi thiên.

Lần này hai mươi lần rồi rầm nghiền nát nhau.

Sau đó, còn cướp lấy Hồng Trần tiên tử.

Không có yêu thú hoài nghi Triệu Vô Tà nói dối, bởi vì không có khả năng. Lá gan Triệu Vô Tà dù có lớn hơn nữa cũng sẽ không đối trá trước mặt điện chủ của Thiên Lang điện và trưởng lão Thanh Kỳ. Hơn nữa vừa rồi bọn chúng nhìn thấy rất rõ ràng, Thái Vân tước giá trên Thiên Vân Đại Lục chỉ có một, cũng là biểu tượng của Hồng Trần tiên tử.

Chúng thú trong lòng âm thầm kêu khổ, mặc dù lần này biết nhiều tin tức chấn động đến cực điểm, nhưng nếu để chúng chọn lựa, chúng thà rằng không tới, hiện tại chúng nó cũng bị

dày vò, không dám nhúc nhích chút nào. Sợ kinh động hai vị đại nhân kia, bị chúng nó coi là trút giận, thoáng cái giết chết.

Càng không dám chọc giận Triệu Vô Tà, miễn cho hắn đại phát ma tính khiến đám độc trùng đáng sợ kia ăn sạch sẽ. Tuy chúng không biết cái gì là huyết chung nhưng diện mạo ban đầu của nó không có biến hóa quá lớn. Hung danh trước khi thành cốc cũng đủ khiến đám yêu thú trong lòng kiêng kị rồi, huống chi bây giờ đã thành đồng hồ, khí tức hung hãn so với trước đây không chỉ gấp mười lần.

Đúng lúc Thiên Lang điện chủ do dự, thanh kỳ đứng bên cạnh bỗng nhiên biến sắc, giống như chợt nhớ tới cái gì, trên mặt xuất hiện vẻ thoải mái, ý cười cũng xuất hiện. Không còn do dự, lập tức mở miệng.

“Vô Tà lão đệ, lão bà bản trưởng lão vong tình kia cũng đã sớm không vừa mắt. Lão đệ là lãnh chúa đầm lầy đen trong chín vạn dặm. Tự nhiên chính là người của Thiên Lang điện ta, Vong Tình động thiên cũng không phải đặc tội lão đệ. Đã đặc tội với Thiên Lang điện, lão đệ bây giờ là khách khanh của Thiên Lang điện ta, có thù hận gì. Thiên Lang điện chúng ta cùng nhau tiếp nhận.”

Lời này vừa nói ra, ngay cả Triệu Vô Tà cũng ngây ngẩn cả người, vẻ mặt Thiên Lang điện chủ càng là kinh ngạc ngẩn đầu lên. Nhưng sau khi khloe miệng thanh kỳ khẽ động vài cái, vẻ khiến người hắn cũng biến mất, khôi phục vẻ kiêu ngạo và kiêu ngạo trước đó.

Nửa người trên trần trụi, trên người nó phát ra khí tức hung hãn, đông đảo yêu thú sau lưng đều có cảm giác thở không nổi. Điện chủ Thiên Lang điện, bản thể bị huyết mạch hung thú Viễn Cổ gọi là Khiếu Nguyệt Thiên Lang, uy áp tự nhiên không phải yêu thú bình thường có thể chịu được.

“Vô Tà tiểu tử, làm khách khanh Thiên Lang Điện của ta, ủy khuất không được ngươi. Vong Tình lão nương nương muốn tìm người gây phiền toái, bổn tọa thay ngươi gánh vác. Thiên Vân Đại Lục này, còn không có thể lực nào sợ hãi Thiên Lang Điện ta. Hừ.”

Nhìn thấy trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện vẻ ngoài ý, nụ cười trên mặt Thanh Kỳ mang theo một tia khó hiểu. Không chỉ Triệu Vô Tà mà ngay cả những yêu thú kia cũng cảm thấy khiếp sợ trong lòng, nhất là một phương Đại yêu cấp bá chủ. Chúng đều rất rõ Vong Tình Động Thiên đáng sợ, nếu thật sự chém giết, Thiên Lang Điện có thể chưa chắc sẽ thua Vong Tình Động Thiên.

Nhưng đừng quên, Thiên Lang điện đắc tội, còn có Thần Tiêu đạo tông. Huống chi, Vong Tình Ma Đế còn có năm ca ca, năm đại Ma Đế khác đều luôn đứng về phía Vong Tình Ma Đế. Đến lúc đó khó đảm bảo sẽ không ra tay, vì cường giả Nguyên Anh. Đắc tội nhiều thế lực như vậy, đáng giá sao.

Vẻ khiếp sợ trên mặt Triệu Vô Tà cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, nghĩ lại thì hắn đã biết nguyên nhân cây cờ xanh còn muốn hắn làm khách khanh. Ngoại trừ bởi vì đông đảo yêu thú đã nói ra miệng, còn có thực lực của Triệu Vô Tà, cây cờ xanh mặc dù chưa chính thức xuất thủ tại Thần Tiêu Đạo Tông.

Nhưng hiện tại Triệu Vô Tà cảm ứng một chút, thực lực của thanh kỳ căn bản sẽ không thua gì Thiên Ma Đế và Vị Ương chân nhân, đã đứng ở hàng ngũ cường giả tuyệt thế trên Thiên Vân đại lục, với thực lực khủng bố của nó thì..., Tự nhiên cũng cảm ứng được thực lực vô cùng đáng sợ của Triệu Vô Tà. Nhất là một cây cờ, trong đó ẩn chứa khí tức khủng bố còn đáng sợ hơn cả Tiên khí ma bảo. Hiện giờ trong lòng Thanh kỳ đã nhận định Triệu Vô Tà nhiệm hoặc có khả năng là di mạch của thượng cổ hung thú. Bản thể khẳng định là tồn tại vô cùng đáng sợ. Trong cơ thể Thanh Kỳ cũng có một kiện yêu khí tồn tại.

Thế nhưng sau khi cảm ứng được một kiếm kia, món yêu khí trong cơ thể nó vậy mà tự động rung rung lên, hơn nữa còn co đầu rút cổ tại đan điền của nó không dám đi ra. Sau khi phát hiện tình huống này, thanh kỳ lập tức hạ quyết định vì một tuyệt thế cường giả mà đắc tội Vong Tình động thiên, cũng không phải mua bán lỗ vốn.

Huống hồ, Yêu Thần Thất Điện cho tới bây giờ đều là đồng khí liên kỹ. Thiên Lang Điện đắc tội Vong Tình Động Thiên,

vậy có nghĩa là Yêu Thần Thất Điện đắc tội Vong Tình Động Thiên. Mười vạn đại sơn, Yêu Thần Thất Điện tồn tại từ thời viễn cổ, ở Thiên Vân Đại Lục căn bản là không sợ hãi. Mặc kệ là Tiên Đạo Thập Đại Môn Phái, hay là Ma Đạo Lục Đại Ma Đế kia, đều không phải tồn tại có thể làm cho Yêu Thần Thất Điện thỏa hiệp.

Trên mặt Triệu Vô Tà lộ vẻ khiếp sợ. Nhưng trong lòng hắn ta vẫn cười thầm. Theo chiến lược thần thông của hắn ta tăng vọt, tên Triệu Vô Tà này làm việc cũng càng lộ liễu tùy ý, mặc dù có nguyên nhân bởi vì hắn ta tu luyện chính là Đồng Vưu Quyết. Thiên Ma chí đạo, ngay cả thiên đạo cũng không đề vào mắt, muốn dẫm dưới chân.

Trong trời đất này còn có cái gì có thể khiến Triệu Vô Tà cô kỵ, cũng là vì như vậy. Ba chữ Triệu Vô Tà lúc này đã hoàn toàn vang xa ở Thiên Vân Đại Lục. Liên tục luân phiên tàn sát Tiên Ma lưỡng đạo Chu gia, cũng coi như là một, hắn thậm chí ngay cả Vong Tình Động Thiên cũng dám trêu chọc. Hơn nữa còn đoạt lấy Hồng Trần tiên tử, nhất là thằng nhãi Triệu Vô Tà này khi còn ở Vong Tình Động Thiên.

Ý tứ trong lời nói không biết khiến bao nhiêu tu sĩ run sợ, cho dù là cường giả Nguyên Anh, cũng hoàn toàn bị kinh sợ. Hắn lại muốn Hồng Trần tiên tử làm thị thiếp của hắn, quả thực là gan to bằng trời. Việc này quả thực còn đáng sợ hơn là giết Hồng Trần tiên tử, trên Thiên Vân đại lục không ai không biết, Hồng Trần tiên tử là truyền nhân của Vong Tình Ma Đế.

Truyền nhân Vong Tình ma công, có thể nói muốn cô độc cả đời, quên mất hồng trần. Thị thiếp nếu hồng trần tiên tử thật sự trở thành thị thiếp của Triệu Vô Tà. Đến lúc đó Vong Tình Ma Đế cho dù có vong tình, chỉ sợ cũng là hận chết Triệu Vô Tà, cho dù đuổi giết đến sâu trong hư không cũng sẽ không bỏ qua Triệu chủ, Tà.

Triệu Vô Tà còn không biết, bây giờ động tĩnh hắn gây ra trong thế lực ma đạo đã khiến người ta thích rồi, Thiên Vân đại lục sôi trào. Bởi vì hắn không ngừng nói ra những lời kia, thậm chí bói toán biết hai biến thành già trẻ nửa tiên bị Triệu

Mâu Quyển động chuông hung hăng gạt bỏ. Triệu Vô Tà trốn rất nhanh, cũng xóa đi dấu vết của mình.

Nhưng hắn không biết rằng, hắn đã bị một vị siêu cấp cường giả theo dõi, cường giả này tuyệt đối là Triệu Vô Tà không muốn đối mặt. Lúc này trong lòng Vô Tà vẫn đang cười thầm, thanh kỳ tính toán rất tốt, cũng mơ hồ đoán được chiến lược của Triệu Vô Tà. Nhưng mà ở Thiên Vân Đại Lục này, không ai biết, Vong Tình lão bà nương cũng không phải đơn giản như vẻ bề ngoài.

Thâm Uyên tuyệt tình...

Triệu Vô Tà chỉ cần nghĩ tới vực sâu quỷ dị kia là đáy lòng sẽ thâm hận, nhưng hắn ta cũng hiểu rất rõ. Tuyệt Tình thâm uyên là hung địa do thiên địa cấm chế sinh ra, lúc trước Triệu Vô Tà vì chạy trốn đã hủy mất chén nhân trùng. Cũng để Vong Tình Ma Đế nhất được tiện nghi, luyện hóa tuyệt tình thâm uyên, nếu thật sự so sánh thần thông.

Vụ nô cũng là Tiêu Dao Kiếm Quân, căn bản không phải là đối thủ của Vong Tình Ma Đế, có lẽ là vậy. Thế nhưng hiện tại thì không.

Chẳng qua những chuyện này Triệu Vô Tà sẽ không nói với Thanh Kỳ, nếu Thiên Lang Điện muốn giúp hắn gánh vác đuổi giết, hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Chẳng qua chỉ là làm một khách khanh mà thôi, về mặt hắn đầy ý cười đáp ứng.

“Điện chủ, trưởng lão, lúc trước luyện phiên bị hai con súc sinh không biết sống chết làm bị thương, bây giờ còn áp chế thương thế, lại là muốn chữa thương. Đợi thương thế lành lại, Vô Tà sẽ tự mình đi Thiên Lang điện, tụ họp với hai con kia.”

Triệu Vô Tà còn chưa nói xong, Thanh Kỳ và Thiên Lang điện chủ đã biết ý tiễn khách trong lời nói của hắn. Hai người đều cười, cũng không có vẻ không vui. Với nhãn lực của bọn họ, tự nhiên có thể thấy Triệu Vô Tà lúc này quả thật đã bị thương, mà thương thế cũng không nhẹ. Là lấy cũng không nói gì mà xoay người muốn cáo từ rời đi.

“Đi “

Quả thật là nói đến là đến, nói đi là đi, hai vị đại nhân này đều không nói một câu, trực tiếp cùng Chấp pháp trưởng lão kia hóa thành độn quang, đi tới Thiên Lang điện. Cũng không cần nói nhiều, lúc trước chỉ cần hai ba câu, những lời cần nói đều đã nói xong. Đều là tuyệt thế cường giả, ngầm hiểu không nói liền đi, nhiều nói vô ích.

Ba người vừa đi, những yêu thú ở đây còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Triệu Vô Tà trên mặt lộ ra thần sắc cười tủm tỉm, không mang theo một tia cảm tình, vang lên giữa không trung.

“Các vị, đã coi trọng bảo phiến của Vô tà a...”

Lời này vừa nói ra, lại phối hợp với bộ dáng cười tủm tỉm của Triệu Vô Tà, quả thực làm cho đám yêu thú này thiếu chút nữa hồn phi phách tán. Bất quá đại hán áo tím và thiếu niên áo vàng ngược lại không có sợ hãi, bởi vì lúc Triệu Vô Tà nói chuyện, ánh mắt nhìn bọn chúng nhu hòa hơn rất nhiều. Hắn ngược lại đã nhìn thấu triệt, cũng biết hai người căn bản không có tâm tư đó.

Nhưng hai người vẫn là hóa thành độn quang rời đi, trong lòng chúng nó cũng phức tạp vô cùng, lúc trước Triệu Vô Tà cùng chúng nó cùng nhau tiêu diệt Quy Long tông. Tu vi còn chưa tới mức khủng bố như vậy, nhưng bây giờ, lại hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. Trong lòng tự nhiên là có mất mát, thấy Triệu Vô Tà không có ý làm khó chúng nó, liền lập tức rời đi.

“Cút”

Sau khi khước miệng Triệu Vô Tà phun ra chữ này, những con yêu thú trên không trung kia chẳng những không chút giận dữ mà còn như được đại xá. Chúng đều hóa thành độn quang, trong khoảnh khắc đã biến thành tinh quang, sợ đi chậm một bước, sẽ bị Triệu Vô Tà bắt lấy, rơi vào kết cục thâm thảm.

Bất quá lúc rời đi, đại hán áo tím cùng thiếu niên áo vàng đều không chú ý tới, Triệu Vô Tà nhìn bọn chúng với ánh mắt đầy hàm ý quỷ dị, còn có cả nụ cười nhàn nhạt.

“Vong Tình Động Thiên này là đại lục Thiên Ngao, ai không làm gì được Triệu gia.”

Lời vừa ra khỏi miệng Triệu Vô Tà liền lộ ra bản sắc kiêu ngạo, trong tay hắn ta. Vạn Độc Bát Phiên tản ra quang mang tối tăm mờ mịt, những quang mang kia không ngừng dừng mãnh lao vào trong cơ thể Triệu Vô Tà, còn có một Nhân Trùng xương kiếm khác cũng không ngừng có sương mù đỏ sẫm như máu dừng mãnh lao vào trong cơ thể hắn ta.

Thương thế của hắn rất nặng, tự bạo Huyết Linh Ma Thể của mình, phản phệ trọng thương. Nếu để chính hắn chữa thương, chỉ sợ không có mấy tháng thời gian sợ là không thể khỏi hẳn, tuy nhiên bây giờ lại đơn giản hơn nhiều.

Tiên thiên huyết khí trong Nhân Trùng Tử Kiếm, trong Vạn Độc Bát Phiên là Vạn Độc Thức Khí. Hai thứ này hoàn toàn không giống với thiên địa linh khí bình thường, nhưng đối với ngàn vạn sinh linh thì không thua gì thiên tài địa bảo cực phẩm, bất kỳ sinh linh nào cũng không ngăn cản được sự hấp dẫn của linh khí Tiên Thiên, còn cả vạn độc tử khí kia nữa.

Đối với sinh linh khác mà nói, cũng là thứ hấp dẫn không cách nào cự tuyệt. Đó là vật sau khi luyện thành cả vạn chén mới ngưng luyện ra, có uy năng vô cùng mạnh mẽ. Tuy còn chưa đạt tới uy năng sau khi chính thức đại thành, nhưng cũng là tồn tại duy nhất ở Thiên Vân đại lục này.

Sau khi đại thành Vạn Độc Sa Phiên chân chính cô đọng ra vạn độc tinh khí, chỉ cần sinh linh tầm thường nhiễm phải một chút, lập tức sẽ bị chung khí mạnh mẽ chuyển hóa thành thân chén. Tu vi chiến lực thần thông cũng nhờ vậy mà tăng vọt, hơn nữa còn có thể bảo trì linh trí của mình không mất, chỉ là có một chỗ thiếu hụt. Đó chính là muốn chúng sinh đều bị chủ nhân của Vạn Độc Bát Phiên khống chế, không thể phản bội.

Hiện tại Vạn Độc Sa Phiên bất quá là luyện thành trăm chén, cách cảnh giới đại thành vạn chén kia còn xa nữa không biết, lúc này ở trong phiên cô đọng ra sao. Cũng không phải Vạn Độc Bát Khí chân chính, nhưng cũng có uy năng rất lớn, chỉ cần có thể chịu đựng được vạn độc tử khí quán thể, cũng có thể chuyển hóa thành thân chén, chiến lực thần thông tăng vọt.

Nhưng đáng tiếc, dù sao cũng chỉ mới luyện thành mà thôi, chỉ trong thời gian vài nhịp thở như vậy, Triệu Vô Tà đã rút sạch

vạn độc chén khí trong phiên, nhưng cùng lúc lượng rượu bị rút sạch thì thương thể trên người Triệu Vô Tà cũng càng lúc càng đau nhức.

Ánh mắt của hắn vẫn nhìn về phương hướng đại hán áo tím và thiếu niên áo vàng rời đi, trong lòng nổi lên một cái. Ý niệm, có lẽ có thể thử xem Vạn Độc Sa Khí có thể tạo ra cường giả Nguyên Anh kỳ hay không.

Ý niệm này cũng may là lẫn lộn trong đầu hắn, nếu bị những yêu thú khác biết được, chỉ sợ lập tức sẽ cảm thấy tên Triệu Vô Tà này cuồng vọng vô biên. Cái rãnh trời kia của bình chướng Nguyên Anh, không biết để bao nhiêu nhân vật thiên tài bỏ mình, cả đời cũng không thể đột phá. Cuối cùng đại nạn tiền đến, hóa thành cát vàng.

Triệu Vô Tà nói khoác không biết ngượng, nói muốn tạo ra một cường giả Nguyên Anh quả thực là cuồng vọng đến cực điểm.

“Vù “

Thân hình đột nhiên biến mất trong không trung, lúc xuất hiện lại ở sâu trong lòng đất, trên hai con suối ô ứ. Lúc này cấm chế hắn bày ra đã lung lay sắp đổ, dị tượng sẽ biến mất. Đến lúc đó con suối sẽ lập tức bộc phát, Triệu Vô Tà chờ một lát. Cấm chế quả nhiên bị linh khí ô ứ làm cho hỏng mất.

“Rầm rầm “

Hai dòng suối bùng nổ, muốn tuôn ra vô biên ô ứ linh khí. Lúc này, phía sau Triệu Vô Tà bỗng nhiên bắn ra hai vật, một phiên một kiếm. Hai vật đi ra, lập tức ngăn chặn hai dòng suối kia.

Di hài cự thú thứ hai trăm chín mươi ba, thứ hai trăm chín mươi ba

Không phải ở bên ngoài lòng đất, giống như hai vòng xoáy thật lớn, vô số ô uế linh cùng thế giới cuồn cuộn. Trước đó thời điểm đại địa nguyên từ lực vẫn còn, Triệu Vô Tà cũng không có lý giải sâu về hai con suối này, lúc này xem ra, hai dòng suối ô uế này có thể thật đúng là linh khí trong toàn bộ chín vạn dặm.

Sinh trưởng từ viễn cổ, đem những thứ dơ bẩn trong đầm đen chín vạn dặm đều nuốt vào trong đó, hóa thành linh khí phun ra. Chỉ là vì tích lũy quá nhiều, cho nên đại địa sinh ra lực lượng cấm chế va chạm, phong bế con suối.

Sau lưng Triệu Vô Tà bắn ra một lá cờ một chiêu kiếm, chỉ một lát đã lớn hơn không ít, mạng lưới xong thì ta lấy hai cái. Suối nước bịt kín. Triệu Vô Tà sớm đã xem chín vạn dặm đầm nước đen này như vật tư, hai dòng suối này đương nhiên cũng vậy. Lúc trước Triệu Vô Tà nói ta đúc lại Ma thể vì thoát thân mà lại hủy đi một cái chén cá nhân.

Đỉnh kiếm đã đại thương nguyên khí, còn có Vạn Độc Tửu Phiên, vừa mới luyện chế ra đã bị Triệu Vô Tà hút sạch Vạn Độc Cốt Khí trong đó. Hiện tại hai con suối này, vừa lúc lấy ra nuôi dưỡng Bàn Phiên và Tửu Kiếm. Về phần Thiên Lý Cốt Trì phía trên, bên trong đã sớm trống không, trăm chung đã thành.

Muốn luyện chế tiếp cũng không cần phiên toái như vậy, có Vạn Độc cốt phiên là đủ rồi, nhưng Triệu Vô Tà cũng không có ý định triệt hồi trận pháp kia. Hắn ném ly đại phiên vào trong tuyến nhãn, để hai loại hung khí tuyệt thế nuôi dưỡng trong đó. Thân hình Triệu Vô Tà lại biến mất ở sâu trong lòng đất, sau một khắc liền xuất hiện trên ngàn dặm hồ.

Ánh mắt hắn đầu tiên là dừng lại ở thái vân hậu trong hư không một chút, khóe miệng mỉm cười, nhưng cũng không nói gì. Mà lại nhìn về phía mấy con khô lồi yêu thú Độc Long

giống như bùn nhão bên cạnh huyết trì, bất quá so với lúc trước, thương thể của chúng cũng tốt hơn không ít.

“Mở”

Ngón tay Triệu Vô Tà điểm nhẹ một cái vào huyết trì khiến vô số dòng máu trong huyết trì lập tức phản ứng lại. Tiếng ọc ọc đại tác, vô số bọt máu đỏ thẫm tuôn ra, mùi máu tanh nồng nặc tràn ra. Trong tiếng ọc ọc, chính giữa huyết trì xuất hiện một cái động lớn, cũng không thấy Triệu Vô Tà có động tác như thế nào.

“Vù vù vù “

Tiếng gió nổi lên, Thái Vân tước bị giam cầm trong hư không chậm rãi tiến vào trong huyết trì, sau đó Độc Long và vài con khôỉ lồi yêu thú cũng tiến vào trong đó. Sau khi thôn phệ bọn chúng, huyết trì lại khôi phục bình thường. Từ đầu đến cuối, Triệu Vô Tà đều không nói với Hồng Trần tiên tử trong bầy chim tước một câu.

Nhưng trong ánh mắt Triệu Vô Tà lại lấp lóe ánh sáng quỷ dị. Đó là dực niệm, ngay khi vừa nhìn qua, ánh mắt của Triệu Vô Tà cũng đã xuyên thấu qua cấm chế trên thái vân tước giá. Sau khi quét thân thể Hồng Trần tiên tử một lượt, ngay lập tức Hồng Trần tiên tử cũng bị lột sạch.

Bất quá năng tu luyện chính là Vong Tình ma công, mặc dù đã bị lột sạch nhưng mặt cũng không đổi sắc. Triệu Vô Tà cũng lơ đãnh, đem năng giam cầm ở dưới Huyết Trì, để cho Độc Long chúng nó trông coi. Đợi hấn làm xong việc trở về, cho dù Hồng Trần tiên tử gặp nạn, cũng là lúc Triệu Vô Tà thực hiện lời nói lúc trước.

“Tiểu thư Vô Tà tiểu tử hấn.”

Sau khi tiến vào Huyết Trì, Thái Vân tước giá không bị giam cầm, nhưng lại giống như bị nhốt trong một cái lồng giam. Bất quá Tiểu Lục và Hồng Trần tiên tử đã có thể nói chuyện, sau khi phát giác có thể nói chuyện, Tiểu Lục lập tức rời đi.

Dứt khoát lần hai mươi hai lần nghiền nát nhau.

Vội vẻ mặt lo lắng nhìn tước giá Hồng Trần tiên tử bên trong nói.

“Su tôn đang chạy tới “

Hồi lâu sau, tước giá trong truyền đến những lời này. Bất quá sau khi nghe được câu này, không biết vì sao trên mặt Tiểu Lục xuất hiện một tia lo lắng. Trong ánh mắt cũng lộ vẻ phức tạp, nàng không chú ý tới. Hồng Trần tiên tử trong tước giá lúc này trên mặt cũng xuất hiện một tia thần sắc khác thường.

Nàng nói dối, Vong Tình Ma Đế căn bản không tới. Nàng cũng sẽ không tới, bởi vì đây là một lần thí luyện, Triệu Vô Tà có thể bắt nàng ở Vong Tình Động Thiên, cũng là Vong Tình Ma Đế cố tình không đuổi giết mới thành công, nếu không với thực lực của Triệu Vô Tà cũng chưa chắc có thể dưới sự công kích của hai đại cường giả Vong Tình Ma Đế và Vong Tình Ma Đế mang Hồng Trần tiên tử thông dong mang đi.

Vong Tình Ma Đế truyền cho Hồng Trần tiên tử Vong Tình ma công, vốn cho rằng có thể rất nhẹ nhàng tấn thăng lên Nguyên Anh kỳ, nhưng Hồng Trần tiên tử vì Triệu Vô Tà mà tâm chướng, thủy chung không thể tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ. Lần này Triệu Vô Tà tìm tới cửa, Vong Tình Ma Đế thế nhưng lại tận lực để Triệu Vô Tà bắt cóc nàng.

Đây là một lần thí luyện. Nếu như Hồng Trần tiên tử phá tâm chướng của mình, tự nhiên có thể tấn thăng tới Nguyên Anh kỳ. Đến lúc đó muốn thoát khỏi ma trảo của Triệu Vô Tà cũng vô cùng đơn giản, nếu như không thể phá vỡ tâm chướng, sau này Hồng Trần tiên tử sẽ không là người của Vong Tình động thiên. Mà là một thân phận khác, thị thiếp của Triệu Vô Tà.

Vong Tình Ma Đế đang đánh cược, Hồng Trần tiên tử cũng đang đánh cược. Đáng tiếc là các nàng lại không biết “Chiêu bài tẩy của tên Triệu Vô Tà” này.

Ánh mắt Triệu Vô Tà không dừng lại trên huyết trì mà nhìn lướt qua cốc này đã trống rỗng hơn ngàn dặm, cả người hóa thành một đạo huyết ảnh đỏ thẫm bay về phía xa xa.

Huyết ảnh lướt trên không trung, xuyên qua hơn phân nửa chín vạn dặm đầm lầy đen, ven đường vậy mà ngay cả một yêu thú

độc trùng mạnh mẽ hơn một chút cũng chưa từng thấy qua. Triệu Vô Tà cũng không cần suy nghĩ nhiều, trong lòng lập tức hiểu ra ngay. Sau khi hắn rời đi, mấy con yêu thú của Độc Long kia cũng chưa từng thấy qua., Có thể nói mỗi ngày đều ra ngoài săn bắn. Không phải bắt độc trùng độc thú ném vào trong cốc, chính là bắt những yêu thú kia rồi ném vào đầm lầy màu đen trong vòng vạn dặm. Nhưng có thể chống lại yêu thú có lỗ thủng ở phía bắc, cũng chỉ có đám yêu thú Thị Âm Địa Long kia mà thôi. Những yêu thú khác căn bản là không phải đối thủ của chúng, lúc Triệu Vô Tà trở về, thật ra yêu thú độc trùng trong đầm lầy đen chín vạn dặm đã không nhiều lắm.

Cộng thêm Triệu Vô Tà luyện chế trăm chung, phá hủy cấm chế Nguyên Từ chi lực, linh khí từ những cái đầm lầy không rõ kia bộc phát ra, hấp dẫn yêu thú độc trùng sống sót trong chín vạn dặm tới không ít, cuối cùng những độc trùng yêu thú này tuy rằng thu nạp được một ít linh khí trong nháy mắt, nhưng Triệu Vô Tà nổi giận đem toàn bộ chúng nó đến tế phiên.

Hiện tại đầm đen chín vạn dặm, khắp nơi đều trống rỗng, đều là hoang vu.

Huyết ảnh lướt qua năm vạn dặm, Triệu Vô Tà xuất hiện giữa không trung, ánh mắt nhìn chăm chú vào bùn đất phía dưới. Trong hốc mắt bỗng nhiên xuất hiện hai luồng khí hắc bạch âm dương, dây dưa xoay tròn trong con ngươi. Cảnh tượng trước mắt lập tức biến đổi, ánh mắt xuyên qua mặt đất, đi sâu vào bên trong.

“Oanh “

Trên người Triệu Vô Tà bộc phát ra một luồng khí tức vô cùng kinh khủng, không phải loại khí tức quỷ dị như lúc trước mà là sát khí, hoàn toàn làm cho người ta tim đập nhanh không thôi, giống như một đầu hung thú gào thét Man Hoang đại địa. Bởi vì khí tức của hắn ta nên những bùn đất trên mặt đất phía dưới đều bị đè ép thấp đi một tầng.

Vô số yêu thú yêu trùng độc nguyên bản ở trong bùn, còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã hóa thành một đồng thít nát, hoàn toàn bị sát khí vô tận đè nát, sau khi nổ tung, liền cùng những

bùn đất dơ bẩn đến cực điểm dung hợp lại với nhau: “Đã tìm được.”

Đối với sống chết của những sinh linh nhỏ yếu kia, Triệu Vô Tà một chút hứng thú cũng không có, lúc này hắn đã tìm được thứ hắn muốn tìm.

Thần sắc đầy vẻ hưng phấn, có thể làm cho Triệu Vô Tà lộ ra vẻ hưng phấn, tại đầm đen trong chín vạn dặm vẫn có thể tìm thấy.

Sau khi hắn nói xong, thân thể Triệu Vô Tà hóa thành một luồng huyết khí, giống như cá chạch chui sâu vào sâu trong đầm bùn, tốc độ vô cùng nhanh, không hề vì nước bùn cuộn cuộn mang theo lực lượng khổng lồ ngưng trệ. Sâu trong lòng đất, những bùn đất đó chặt chẽ vô cùng, sinh ra lực lượng đủ để khiến yêu thú cảnh giới Kết Đan vỡ vụn thân thể.

Nhưng cho dù là ở chỗ sâu nhất trong vũng bùn bùn đọng lại cũng không thể khiến một luồng huyết khí có chút nào ngưng trệ được. Cũng chỉ trong chốc lát, luồng huyết khí đỏ sẫm kia đã xuất hiện ở chỗ sâu nhất trong lòng đất. Nơi này là một không gian kỳ dị, toàn bộ bùn đất lập tức biến mất trong không gian này.

Hài cốt...

Một bộ hài cốt vô cùng to lớn đang lẳng lẳng nằm trong không gian này, chung quanh bộ hài cốt này, trừ nồng đậm đến cơ hồ muốn hóa thành sát khí thực chất. Còn lại cái gì cũng không có ở bên ngoài, vẫn là quyền bùn dơ bẩn không chịu nổi kia. Bùn đất chỗ sâu trong lòng đất này, so với bùn đất phía trên càng thêm dơ bẩn, chính là bởi vì đè ép mà phát ra mùi cũng đủ hun chết tất cả mọi người trong một tòa thành trì.

Một luồng huyết khí xuất hiện ở trên không hài cốt, huyết quang mờ nhạt chợt lóe, thân thể Triệu Vô Tà liền xuất hiện. Ánh mắt hắn trực tiếp rơi vào phía trên hài cốt, giống như lúc trước nhìn thấy, phía trên bạch cốt dày đặc ngưng tụ sát khí dày đặc. Mặc dù mỗi một lần bị đè ép xuống đều mang theo một tia sát khí từ bộ hài cốt này đi.

Trọng sát thú chính là tên của chủ nhân của bộ hài cốt này khi còn sống, vào thời điểm đại kiếp nạn viễn cổ, hung thú cuối cùng chết ở Hắc Chiểu lớn đến chín vạn dặm, không, tại thời điểm nó bỏ mình lúc trước, nơi này cũng không phải là đầm đen chín vạn dặm, mà là một nơi rất bình thường, chỉ là sau khi trọng sát thú chết đi.

Thân thể thối rữa, sau đó đem một mảng phạm vi mấy vạn dặm kia toàn bộ ô nhiễm, mới có hiện tại chín vạn dặm ao đen. Có thể nói, đầm đen chín vạn dặm sinh ra, chính là bởi vì trọng sát thú.

Thân thể trọng sát thú hư thối, nhưng hài cốt của nó lại lưu lại, bị những uế vật kia đặt ở chỗ sâu nhất của đầm lầy đen. Vô tận năm tháng trôi qua, sát khí trên hài cốt trọng sát thú cũng chậm rãi dung nhập trong đầm lầy chín vạn dặm. Lúc trước sát khí trên người trọng sát thú có thể làm cho phạm vi trăm vạn dặm cũng có thể cảm giác được.

Chỉ cần nơi trọng sát thú xuất hiện, sát khí phát ra kia, sẽ khiến phạm vi mấy vạn dặm đều biến thành khu vực như tử địa. Sát khí toàn thân Triệu Vô Tà kia, chính là tinh huyết lúc trước được trọng sát thú lưu lại đã không còn bao nhiêu lực lượng.

Hiện tại Triệu Vô Tà xuất hiện ở chỗ này, hài cốt cự thú ở sâu nhất dưới lòng đất lập tức xảy ra biến hóa. Vốn hài cốt vô cùng trầm tĩnh, vậy mà bắt đầu xuất hiện từng mảng lửa màu đen, tựa như đang thiêu đốt không gian. Sau khi trống rỗng xuất hiện, Triệu Vô Tà cảm giác không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo.

Trong từng mảng hắc sắc hỏa diễm, không ngừng bốc lên, chính là sát khí dày đặc. Không gian trong lòng đất chín vạn dặm cũng bắt đầu vặn vẹo. Những vùng bùn kia tựa như bị từng bàn tay lớn quấy, bạo loạn lên.

Chương thứ hai trăm chín mươi bốn hóa cốt

Trong đêm đen. Trên mặt đất, vẫn là gió êm sóng lặng tập bắn phá khắp nơi. Không có loại cảnh tượng ẩn giấu mãnh liệt mấy năm trước, hiện tại khắp nơi đều là tĩnh mịch giống như tử địa.

Không ai biết, lúc này ở nơi sâu nhất trong lòng đất của đêm đen, những thứ dơ bẩn dơ bẩn kia, giống như sóng cuộn, phun trào không ngớt, thật giống như là từng bàn tay lớn khuấy động trong lòng đất. Từng sợi sát khí lan tràn khắp nơi, tất cả những bàn tay lớn kia, chính là những sát khí này. Không giống không có rễ không chủ, những sát khí này giống như linh tính, quấy nước bùn.

“Ồ “

Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện vẻ kinh dị, lúc này quanh người hắn đã bị ngọn lửa màu đen bao trùm. Cả người hắn bị bao vây ở trong đó, những ngọn lửa màu đen kia chính là từ bộ hài cốt trắng hếu phía dưới bay lên. Uy lực của những ngọn lửa màu đen này không biết như thế nào nhưng sau khi ngọn lửa xuất hiện, không gian sâu trong lòng đất cũng bắt đầu vặn vẹo.

Đốt sạch không gian này.

Trong mắt hắn hiện lên sự kinh ngạc, nhưng ngay sau đó vẻ kinh ngạc trên mặt hắn biến mất, những ngọn lửa kia lập tức tràn vào thân thể hắn. Một màn quỷ dị xuất hiện, thân thể Triệu Vô Tà bị ngọn lửa đen kịt bao phủ, thế nhưng hắn ngay cả một chút nhiệt độ cũng không cảm nhận được. Mà lúc này trên người Triệu Vô Tà cũng xuất hiện ngọn lửa đen kịt, sau đó cùng ngọn lửa đen sì phía trên hài cốt cự thú dung hợp lại với nhau.

Trong lúc đó, xảy ra quá đột ngột, Triệu Vô Tà cũng không kịp phản ứng. Nhưng hắn không hề sợ hãi, Huyết Linh Ma Thể đã chạm đến cảnh giới bất tử bất diệt. Cho dù ngọn lửa màu đen kia thật sự có thể đốt cháy không gian, hắn cũng không lo lắng

chút nào. Chẳng qua sau khi một màn kỳ dị phát sinh, đáy lòng Triệu Vô Tà lại xuất hiện một ý niệm kinh dị.

“Sát khí”

Thời gian trôi qua, ngọn lửa tối đen như mực biến mất. Tới đột nhiên, biến mất cũng rất đột ngột. Trong nháy mắt những ngọn lửa đen kịt kia biến mất, Triệu Vô Tà cũng biết một màn khó hiểu trước đó đến cùng là vì cái gì. Sát khí trên người Triệu Vô Tà dần phát sát khí lưu lại trên hải cốt trùng sát thú, vô tận năm tháng trôi qua.

Mặc dù trọng sát thú có mạnh mẽ thế nào thì cũng không cách nào chống cự sự ăn mòn của năm tháng, trong chín vạn dặm đầm lầy đen này không lúc nào không hấp thu sát khí trên bộ hải cốt của sát thú. Hơn nữa điểm tinh huyết cuối cùng kia bị Triệu Vô Tà thôn phệ luyện hóa, bộ hải cốt của trọng sát thú cũng chịu không nổi, nếu Triệu Vô Tà không xuất hiện ở chỗ này, lại qua mấy năm nữa.

Sát khí còn sót lại trên hải cốt trọng sát thú vẫn sẽ tiêu tán, cũng là trùng hợp, Triệu Vô Tà lúc này xuất hiện ở đây. Sát khí trên người hắn ta dần phát sát khí cuối cùng trên hải cốt trọng sát thú., Ngọn lửa đen kịt kia đều hóa thành ngọn lửa cháy gần như không còn. Bình tĩnh lại, sát khí còn sót lại trên hải cốt Trọng Sát Thú đều biến mất, bạo loạn sâu trong chỗ đầm lầy đen ngòm chín vạn dặm cũng bình tĩnh trở lại. Thế nhưng có một nơi không còn bình tĩnh nữa, nằm ngay tại cái không gian kia.

“Uỳnh uỳnh, uỳnh uỳnh.

Toàn bộ những đồng bunn nhào không ngừng đè lên bộ hải cốt trắng, duy trì sát khí của không gian này đều biến mất, bởi vì Triệu Vô Tà đến, đều hóa thành ngọn lửa đen, Tụm mất. Tự nhiên không gian kỳ dị kia liền biến mất, những vũng bunn đó đã mất đi trôi buớc, toàn bộ vọt đến phía hải cốt.

Cũng là mệnh số, trọng sát thú tại viễn cổ hung danh hiển hách, tùy ý giết chóc. Nếu không cũng sẽ không tại thời khắc cuối cùng của đại kiếp nạn mới chết, đáng tiếc dù sao thân thể vẫn đã chết, thân thể trong vô tận năm tháng hư thối thành

vũng đen chín vạn dặm. Lúc này sát khí biến mất, nếu không có gì ngoài ý muốn, ngay cả hải cốt kia cũng bị nước bùn bao phủ.

Cuối cùng những bùn đất đó hòa làm một thể, hoàn toàn biến mất trong trời đất. Nhưng lúc này đây không phải người khác mà là Triệu Vô Tà. Trong miệng thở dài, trong đầu Triệu Vô Tà cũng không biết là ý gì, trên người bỗng nhiên tản mát ra một cỗ uy áp mạnh mẽ. Uy áp này vừa xuất hiện, không ngờ lại làm cho đám bùn đất bị đè ép tới ngưng trệ.

Không cách nào vượt qua lôi trì nửa bước, hãn luyện hóa xong tinh huyết cuối cùng còn sót lại của Trọng Sát thú. Cũng chính vì vậy nên sát khí trên hải cốt của Sát thú mới có thể biến mất, suýt chút nữa rơi vào kết cục biến thành bùn đất.

“Hóa ra dễ dàng hơn Triệu gia, ngược lại bớt được một phen công phu.”

Khóe miệng Triệu Vô Tà nở một nụ cười, trọng sát thú đã chết nhưng hải cốt của nó vẫn còn dấu ấn khi còn sống. Mục đích Triệu Vô Tà đến đây chính là để hoàn thành những việc mà lúc trước chưa hoàn thành. Lúc trước tu vi của Triệu Vô Tà chưa tới Nguyên Anh kỳ, chỉ là lấy chút tinh huyết cuối cùng còn sót lại trên người trọng sát thú rồi cắn nuốt luyện hóa thành khí tức cường hoành của trọng sát thú.

Nhưng đối với Triệu Vô Tà đích thực là có tác dụng lớn, đó chính là di hải của trọng sát thú. Ở chỗ sâu trong lòng đất, bị sát khí duy trì, hải cốt của trọng sát thú được bảo vệ hoàn chỉnh. Bối cốt hải của cự thú Viễn Cốt, tuy đã mất đi tất cả lực lượng, nhưng hải cốt kia đối với Triệu Vô Tà mà nói vẫn có tác dụng rất lớn, tác dụng rất lớn.

Lúc trước Triệu Vô Tà cũng muốn động thủ. Chỉ tiếc hãn ta tu luyện chưa đủ, hiện tại cũng miễn cưỡng đủ rồi. Nhưng còn cần một phen công phu nữa chính là tiêu trừ ấn ký huyết mạch của cự thú lưu lại trên hải cốt. Cự thú thời viễn cổ tung hoành khắp nơi, lực lượng mạnh đến mức đủ đánh nát đại địa.

Tuy rằng hiện tại lực lượng của Triệu Vô Tà đã là tuyệt thế cường giả, nhưng nếu so sánh với cự thú thời viễn cổ như

Trọng Sát Thú thì căn bản không cùng một cấp độ. Trọng Sát thú chỉ cần một đầu ngón tay cũng đủ để bóp chết Triệu Vô Tà, cho dù là thân tử hồn tiêu, ấn ký huyết mạch trên bộ xương cũng phải vát vã một phen mới có thể tiêu trừ.

Nhưng bây giờ không cần, bởi vì Triệu Vô Tà xuất hiện khiến cho sát khí trên hải cốt đều tiêu tán, huyết mạch ấn ký cũng tiêu tán. Hiện tại hải cốt Cự Thú đã triệt để biến thành vật vô chủ, mặc cho Triệu Vô Tà lấy đi.

Trong con người hiện lên vẻ hung phấn cuồng nhiệt, trong chớp mắt thân hình đã xuất hiện phía trên bộ hải cốt cự lớn kia. Bộ hải cốt này lớn lạ thường, thân thể Triệu Vô Tà xuất hiện trong hốc mắt, hốc mắt tối đen như mực. Khác với trước đây, khí tức bên trong đều không có, một tia sát khí cũng không có.

Toàn bộ đều biến mất, lực lượng để lại trên hải cốt đều biến mất, ngay cả một tia sát khí cũng không tìm ra, đều hóa thành ngọn lửa đen kịt thiêu đốt hết. Ngọn lửa đen nhánh kia cũng giống với suy đoán của Triệu Vô Tà, đích xác có thể đốt cháy bà. Bởi vì trong cơ thể trọng sát thú viễn cổ chính là ngọn lửa đen kia, không gian đốt không gian cũng bình thường.

Chỉ đáng tiếc, dù sao đây cũng là sát khí cuối cùng, không đủ để phát huy uy lực chân chính của hỏa diễm. Cũng không thể thiêu đốt không gian, thiêu đốt một lát rồi biến mất. Chỉ để lại một bộ hải cốt cứng rắn đến cực điểm. Bộ hải cốt này ngoại trừ cứng rắn ra thì không còn gì khác. Hải cốt của cự thú viễn cổ đã mất đi toàn bộ lực lượng nhưng hải cốt kia còn cứng rắn hơn bất cứ thứ gì.

Bộ hải cốt này, cho dù một hai ma tán loạn đánh lên trên thì cũng không thể lưu lại được một ấn trướng nào, trừ phi là hải cốt của ta, nếu không ở trên Thiên Vân đại lục này cũng không tìm thấy tồn tại nào cứng rắn hơn bộ hải cốt này cả. Triệu Vô Tà không cần phải cảm ứng, hẳn biết bộ hải cốt này cứng rắn đến mức nào.

Chỉ sợ “Nhân trùng chén kiếm” của hắn cũng chưa chắc có thể tổn thương bộ hải cốt này. Cũng bởi vì như vậy, Triệu Vô Tà mới muốn có được bộ hải cốt này. Nếu như là cường giả

Nguyên Anh khác đạt được bộ hài cốt này, chỉ sợ sẽ mất mây ủ dột, sẽ giống như gân gà. Bởi vì phía trên không có một chút lực lượng nào, bộ hài cốt kia lại cứng rắn vô cùng.

Không thể cắn nuốt lực lượng bên trên, tuy hài cốt cứng rắn vô cùng, nhưng lại không thể dùng để luyện chế bảo vật. Cũng bởi vì quá mức cứng rắn, coi như là hỏa điểm trong cơ thể cường giả Nguyên Anh cũng không cách nào luyện hóa.

Nhưng mà đến tay Triệu Vô Tà lại có trọng dụng.

Hóa cốt.

Trong kinh chén, sau khi luyện thành Vạn Độc tửu phiên, có thể dẫn vạn chén vào cơ thể. Mạnh mẽ vô cùng, tuy hiện tại Triệu Vô Tà chỉ luyện được trăm chén, nhưng cũng có thể làm như vậy. Nhưng Triệu Vô Tà đã mượn tay Vụ Nô, luyện thành Huyết Linh Ma Thể, đã dần dần chạm đến cảnh giới Bất Tử Bất Diệt.

Cũng chưa chắc cần trăm chén kia vào cơ thể, rèn luyện bản thân. Nhưng bây giờ có hài cốt này, Triệu Vô Tà đã sớm nghĩ ra biện pháp tốt hơn. Hắn ta không cách nào luyện hài cốt thành bảo vật, nhưng lại có thể luyện chế hài cốt vào trong cơ thể, triệt để trở thành một phần thân thể của hắn ta.

Liếc mắt nhìn lại, thân thể Triệu Vô Tà đứng trên bộ hài cốt cực lớn kia quả thực nhỏ bé tựa như hạt bụi. Bộ hài cốt này quá mức to lớn, Triệu Vô Tà đứng ở trên đó thật sự không nhìn thấy được. Bộ hài cốt to lớn như vậy muốn luyện chế vào trong cơ thể chỉ sợ cũng chỉ có ma đầu tu luyện được từ Côn Hồn Kinh là Triệu Vô Tà. Mới có ý niệm này trong đầu, những tu sĩ còn lại nếu ai có ý niệm này, tất nhiên sẽ bị người ta nói là điên cuồng.

Nhưng trong lòng Triệu Vô Tà đã sớm có ý nghĩ này, hiện tại thời cơ đã chín, hắn ta đương nhiên cũng động thủ.

“Huyết luyện”.

Người tu luyện chung kinh, tinh huyết trong cơ thể quả thực như sông lớn, sôi trào mãnh liệt. Triệu Vô Tà mặc dù chưa từng tu luyện đến Thiên Ma chí đạo, nhưng cũng là cường giả Nguyên Anh.

Lỗ bắp lần thứ hai liền rồi rầm hai lần.

Trong cơ thể tinh huyết so với tu sĩ Nguyên Anh bình thường sung túc hơn không biết bao nhiêu lần. Hiện tại muốn luyện hóa bộ hài cốt này, ngoại trừ huyết luyện thì không còn biện pháp nào khác.

“Xuy xuy “

Thân hình ngồi xếp bằng xuống, một luồng kiếm khí đỏ thẫm lừng không sinh ra, thoáng một phát cắt cổ tay Triệu Vô Tà ra. Máu đỏ thẫm giống như suối chảy, điên cuồng hướng cổ tay trào ra ngoài. Thằng này còn chưa đủ nhàn rồi, lại một luồng kiếm khí đỏ thẫm sinh ra, mở một lỗ trên ngực mình.

Huyết dịch đỏ thẫm hoàn toàn không có tiết chế, điên cuồng từ trên người Triệu Vô Tà tuôn ra, sau đó nhanh chóng chảy đến dưới thân hắn. Cốt hài màu trắng lập tức bị huyết dịch Triệu Vô Tà nhuộm thành màu đỏ như máu. Triệu Vô Tà ngồi ngay ngắn trên trán bộ hài cốt cự thú, trên Nê Hoàn cung hai mắt nhắm nghiền.

Trên người hắn không ngừng có máu đỏ sẫm chảy ra, sau đó nhiễm hồng cả bộ xương trắng hếu dưới chân hắn. Dòng máu như suối nhỏ, dọc theo lộ tuyến kỳ dị lan tràn khắp toàn thân bộ hài cốt này. Bắt đầu từ trán, màu máu bắt đầu lan ra, Triệu Vô Tà không có chút ý định để cổ tay mình khép lại.

Huyết linh ma thể hoàn toàn do Triệu Vô Tà khống chế, Triệu Vô Tà không có ý niệm đó trong đầu, vết thương trên cổ tay sẽ không khép lại. Cho tới bây giờ, máu huyết từ trong cơ thể Triệu Vô Tà đã nhuộm đỏ đầu lâu của trọng sát thủ thành màu đỏ. Cảnh tượng lúc này càng thêm quỷ dị, toàn thân hài cốt cự thú đều là xương trắng hếu.

Nhưng vào lúc này, đầu của cự thú lại biến thành màu đỏ như máu, mùi máu tanh nồng đậm từ sâu trong lòng đất phát ra. Mặc dù như thế, uy áp trên người Triệu Vô Tà không hề trở nên yếu hơn, ngược lại còn mạnh mẽ hơn. Hắn đẩy toàn bộ bùn đất đang tràn tới ra, ở sâu trong hắc trạch chín vạn dặm, đang tiến hành một hội nghị thức viễn cổ.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nửa canh giờ, một thời gian đã biết sắc mặt Triệu Vô Tà trở nên tái nhợt, khí tức tuy vẫn mạnh mẽ như trước, nhưng tinh huyết từ trên cổ tay hấn ta lại không giống như lúc đầu. Giống như suối phun vậy, cho dù máu huyết của Triệu Vô Tà có nhiều hơn nữa cũng không chịu nổi tiêu hao như vậy.

“Hừ hừ”

Trong lòng hấn ta nảy sinh ra một luồng kiếm khí đỏ thẫm, cắt đứt vết thương trên cổ tay Triệu Vô Tà càng lớn hơn, máu đỏ thẫm chảy ra như suối. Hai tay hấn ta đều như thế, toàn bộ chảy tới phía trên bộ hài cốt trắng hếu kia.

Lại một canh giờ nữa trôi qua, thân hình Triệu Vô Tà bỗng nhiên lay động, máu huyết trong cơ thể hấn dù có nhiều đến mấy canh giờ nhưng chỉ sợ tinh huyết được thả ra có thể hình thành nên một hồ nước nhỏ rồi.

Khóe miệng cười khổ, chính hấn cũng biết là đã đánh giá thấp sự to lớn của bộ hài cốt này. Phía trên bộ hài cốt đó là những gai xương trắng hếu dữ tợn trải rộng toàn bộ thi hài, máu đỏ tươi cũng nhuộm đỏ cả gai xương, thế nhưng cho tới bây giờ, máu chảy ra từ nửa bộ xương của Triệu Vô Tà cũng chỉ có thể nhuộm đỏ nó mà thôi, vẫn như trước là không cách nào hoàn thành phương pháp huyết luyện.

“Tất xuy Xuyên “

Cũng chỉ là kẻ xấu, nhẹ nhàng vạch một cái lên hư không, hư không kia lập tức xuất hiện một khe nứt. Sau khe hở đó, có một cái vòng xoáy thật lớn, ở chính giữa vòng xoáy. Một thanh trường kiếm đỏ như máu đang chậm rãi lơ lửng, vô số linh khí ô uế bắt đầu khởi động, muốn lao ra khỏi vòng xoáy kia. Thế nhưng vô luận thế nào cũng không thể đi ra ngoài, vì sự tồn tại của trường kiếm đỏ như máu kia.

Mỗi lần những linh khí ô uế này muốn lao ra khỏi vòng xoáy, thanh trường kiếm kia sẽ đem linh khí ô uế thôn phệ. Nó lơ lửng nặng nề, thanh trường kiếm đỏ như máu, phong bế toàn bộ dòng suối.

Triệu Vô Tà không chút do dự, ngón tay vạch ra vết rách hư không, tâm niệm vừa động. Bàn tay duỗi vào trong khe nứt kia, một đoàn máu lập tức từ trường kiếm tràn ra, bị Triệu Vô Tà cầm trong tay.

Khe hở biến mất, Triệu Vô Tà mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay hắn ta có một đoàn huyết vụ lơ lửng ở trong huyết vụ, có một con huyết trùng đang chậm rãi bơi lội. Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện ý cười tàn nhẫn, năm ngón tay nắm chặt, huyết vụ nổ tung. Con huyết trùng kia cũng theo huyết vụ bạo tán, từng sợi huyết hồng khí từ lòng bàn tay Triệu Vô Tà tràn vào.

Sau khi cắn nuốt một cái chén, trên cổ tay Triệu Vô Tà lại bắt đầu có máu huyết tuôn ra như suối.

Chương thứ hai trăm chín mươi lăm luyện được Sát Cốt.

Triệu Vô Tà nhìn về phía cổ tay của mình, nơi đó vẫn có huyết dịch tuôn ra như trước, nhưng không giống như lúc trước, mà giống như thạch chung nhũ, chậm rãi chảy xuống., Từng giọt từng giọt từng giọt xương trắng hếu ở phía trên. Lúc này bộ hài cốt cực lớn này, phần đông gai xương đáng sợ dữ tợn, đã hơn phân nửa bị nhuộm thành màu đỏ như máu. Ở sâu trong lòng đất, đều là sát khí cùng khí tức âm lãnh từ trong máu Triệu Vô Tà truyền ra, tu luyện nó.

Trên Thiên Vân đại lục này, còn không có huyết dịch của người nào giống như Triệu Vô Tà tràn ngập sát khí và khí tức âm lãnh bạo ngược. Hiện tại trong lòng đất này, mùi huyết tinh nồng đậm kia quả thực muốn phóng lên tận trời.

Nếu như không phải nước bùn rợn rùng nhón nháo, khí tức bạo ngược trong máu Triệu Vô Tà sẽ xông thẳng lên tận mây xanh, lại sẽ kinh động những thế lực yêu thú bên ngoài hắc trạch. Nhưng cho dù là như vậy, cũng không có yêu thú nào dám đến đây nhìn trộm. Trước đó bởi vì Ô Uế Tuyên Nhân bộc phát cùng Vạn Độc Quán Phiên luyện thành dẫn phát động tĩnh sau khi luyện thành.

Đã để cho những yêu thú kia biết được sự đáng sợ của tên Triệu Vô Tà này, hiện tại làm sao còn có yêu thú nào dám đến đây trêu chọc Triệu Vô Tà. Thủ đoạn còn hung tàn hơn cả ma đầu, khiến cho Triệu Vô Tà ở khu vực thống trị của Thiên Lang điện hung danh hiển hách. Đừng nói là mùi máu tanh, cho dù Triệu Vô Tà chọc thủng trời chỗ này, những yêu thú kia cũng không dám tới xem rõ ràng.

“Xùy, “

Lại chỉ thành kiếm, đầu ngón tay Triệu Vô Tà xẹt qua hư không, hư không lập tức xuất hiện một khe nứt. Sau khe nứt đó, nơi đó vẫn là dòng suối. Ở trong vòng xoáy là nhân trùng chung kiếm, trên mặt Triệu Vô Tà vẫn như cũ, không chút do

dự. Bàn tay hắn ta vươn vào trong khe hở hư không, lòng bàn tay đã có thêm một đoàn huyết vụ.

Mở bàn tay ra, Triệu Vô Tà nhìn thấy chén rượu của trùng tử trong huyết vụ, trong mắt xuất hiện một tia ngoài ý muốn. Ngay sau đó là ý cười tàn nhẫn, nhưng ngoài ý liệu của hắn, bàn tay lại một lần nữa vươn vào trong vết nứt không gian độc.

Năm ngón tay bỗng nhiên nắm chặt, huyết vụ bùng lên, từng sợi huyết hồng khí tức tiến vào trong cơ thể Triệu Vô Tà. Qua một lúc hô hấp, máu đỏ trong cổ tay Triệu Vô Tà như suối trào, tuôn ra rất nhiều. Làm xong tất cả chuyện này, Triệu Vô Tà lại nhắm mắt lại.

“Chít chít.”

Ở trước người Triệu Vô Tà có một đoàn huyết vụ lơ lửng, bên trong đoàn huyết vụ này có một huyết trùng toàn thân đỏ như máu đang chậm rãi bơi lội. Trên đầu của huyết trùng là bộ mặt của ngũ quan một người. Nếu như vị Chu gia chủ không đội trời chung với Triệu Vô Tà kia ở đây nhất định sẽ trở nên điên cuồng trong nháy mắt.

Bởi vì ngũ quan mặt mũi huyết trùng kia, chính là điện chủ Thái tử điện của Chu gia chết trong tay Triệu Vô Tà. Ngũ quan kia tuy giống Chu Giác như đúc, nhưng vẻ mặt lại vô cùng thống khổ, tựa như vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Vĩnh viễn sẽ trầm luân ở đó, không cách nào tự kèm chế.

Ở trong cơ thể huyết trùng, một chỗ toàn là không gian đỏ như máu. Hồn phách của Chu Giác so với bên ngoài huyết trùng giống nhau như đúc, thống khổ trầm luân. Gã không ngừng gào rú, oán khí nồng đậm đến đáng sợ từ bên trong hồn phách của gã truyền ra, quấy nhiễu không gian này.

Không biết phải nói là vị Chu gia thái tử này vận khí tốt hay là không tốt, bởi vì lúc trước Triệu Vô Tà lấy từ trong chén kiếm ra chính là hắn ta. Nhưng đối với Triệu Vô Tà mà nói thì vẫn còn hữu dụng, chính là để lại mạng của vị Chu gia thái tử này. Nhưng nếu để cho Chu Giác tới lựa chọn thì chỉ sợ hắn ta sẽ chết ngay lập tức.

Đáng tiếc a, muốn trách thì trách, lúc trước không nên đắc tội Triệu Vô Tà. Trách cha hử, Chu gia gia chủ, vị đế hoàng lãnh huyết kia. Nếu không phải hử dùng uy áp cưỡng ép để Triệu Vô Tà quỳ xuống. Triệu Vô Tà cũng sẽ không oán hận nhiều, thậm chí ngay cả sau khi bị hủy diệt toàn bộ Chu gia. oán hận kia cũng sẽ cố tình thả Chu gia chủ đi, ngày sau chỉ sợ còn tra tấn gia chủ một phen.

Sau khi thôn phệ thêm một con nhân trùng trong chén, linh khí Tiên Thiên sinh tinh thuần trong cơ thể con sâu rọu tiến vào trong cơ thể Triệu Vô Tà lập tức biến thành huyết dịch tinh thuần. Một mạch tuôn ra từ miệng vết thương trên hai tay, sau đó dừng mãnh lao đến bộ hài cốt này, giống như từng dòng suối nhỏ.

Không ai tin tưởng, đem toàn bộ hài cốt của cự thú quân thành huyết dịch màu đỏ, toàn bộ từ trong cơ thể Triệu Vô Tà tuôn ra. Cảnh tượng này quả là đáng sợ vô cùng.

“Oanh “

Không biết từ nơi nào truyền đến âm thanh nổ vang, sau tiếng nổ này, cổ tay Triệu Vô Tà liền lập tức khép lại. Chớp mắt đã chỉ còn lại một đạo hồng tuyến, rồi một khắc sau đạo hồng tuyến này cũng biến mất. Lúc này sắc mặt Triệu Vô Tà quả thực tái nhợt như một tờ giấy trắng, so với người bị bệnh mới lành còn không bằng.

Thân hình chậm rãi đứng lên, ánh mắt Triệu Vô Tà chậm rãi nhìn chăm chú vào hài cốt cự thú dưới chân mình. Mấy canh giờ trước, hài cốt cự thú vẫn còn trắng muốt, nhưng lúc này ở sâu trong lòng đất, còn có thể nhìn thấy một chút xương trắng, hài cốt cự thú cực lớn này đã hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu.

Tựa như di hài từ trong biển máu vớt lên vậy, hoàn toàn là màu đỏ máu, quả thực là một lòng đáng sợ, nhưng Triệu Xích Tà lại lộ ra nụ cười, bàn tay lão chậm rãi nắm lấy đoàn máu kia, hai tay nắm chặt. Huyết vụ tiêu tán, từng sợi khí tức huyết hồng liền tán nhập vào trong hư không, hoàn toàn tiêu tán không thấy.

Triệu Vô Tà cười khanh khách, nhìn chăm chú vào hài cốt dưới thân mình, xương cốt do Trọng Sát thú để lại đã bị huyết dịch của hắn nhuộm thành màu đỏ, mỗi một góc đều bao trùm huyết dịch của Triệu Vô Tà. Trong khoảnh khắc này, Triệu Vô Tà thậm chí có thể cảm nhận được tâm thần của mình cùng bộ hài cốt này đã hợp thành một thể.

Chẳng qua vẫn còn chưa đủ, Triệu Vô Tà biết huyết dịch đã hoàn toàn bao trùm hài cốt của hung thú, nhưng vẫn chưa thể tiến hành huyết luyện chi pháp, chưa thể luyện chế cả bộ hài cốt vào trong cơ thể.

“Nín chút” sắc mặt Triệu Vô Tà như thường, trong miệng nhẹ nhàng phun ra hai chữ, sau khi hắn ta vừa nói xong, thân hình của hắn ta đột nhiên rung động, tâm niệm vừa động, mấy trăm đạo kiếm khí âm trầm đỏ sẫm từ hư không ngưng tụ ra.

“Xuy xuy xuy xuy xuy xuy xuy xuy...”

Mấy trăm đạo kiếm khí lạnh lẽo dĩ nhiên đều hướng về phía Triệu Vô Tà mà lao tới. Những kiếm khí này trong nháy mắt đã cắt cách toàn thân Triệu Vô Tà mấy trăm vết. Thế nhưng da thịt mở ra lại không còn chút máu nào chảy ra, vì phương pháp huyết luyện. Máu huyết trong cơ thể Triệu Vô Tà đã chảy sạch, một giọt cũng không còn.

Cũng chính như thế, cảnh tượng lúc này lại càng thêm đáng sợ. Toàn thân Triệu Vô Tà có mấy trăm cái miệng trắng bệch mở ra. Có thể nhìn thấy rất rõ ràng xương cốt trong đó, mặc dù là Huyết Linh Ma thể, nhưng những linh khí tiên thiên hóa thành thân thể lại là vô cùng chân thật.

Trừ phi bị nổ nát, bằng không thân thể của Triệu Vô Tà không khác gì máu thịt thật sự. Hiện tại Triệu Vô Tà cũng cảm thấy đau đớn thấu tim. Chẳng qua chút đau đớn đó đối với Triệu Vô Tà lại không tính là gì. Triệu Vô Tà thậm chí lông mày còn không động đậy, nhưng ngay sau đó, lông mày hắn nhú chặt lại.

Bởi vì sắc mặt hắn độc ác, trong vết thương bị kiếm khí cắt ra kia, từng đoạn xương trắng chặm rãi bị rút ra. Như là trong hư không có một nguồn lực lượng, rút xương cốt toàn thân Triệu

Vô Tà ra. Dù là Triệu Vô Tà tâm trí kiên định đến mức tựa như yêu nghiệt, nhưng lúc tỉnh táo, bị rút ra toàn thân.

Loại thống khổ này, cho dù tâm trí Triệu Vô Tà có cứng rắn đến mấy cũng không thể không nhúu mày một cái. Dưới lớp da thịt tái nhợt kia, xương cốt toàn thân Triệu Vô Tà bị rút đi chỉ trong vòng vài nhịp thở.

“Oành oành o.

Triệu Vô Tà sau khi bị rút đi toàn bộ xương cốt lập tức suy yếu, giống như một bãi bùn nhão vậy, hoàn toàn xụi lơ ở trên bộ hài cốt màu huyết hồng, nhưng sắc mặt Triệu Vô Tà lại vui vẻ, khí tức huyết hồng trong nháy mắt bốc lên.

“Sát Cốt nhập thể”

Không chờ cho thanh âm của Triệu Vô Tà vang lên, bộ hài cốt cực lớn đã sinh ra biến hóa. Màu đỏ như máu bắt đầu biến hóa, dường như trong nháy mắt những huyết sắc kia đã có linh tính, bắt đầu chuyển động bên trên bộ hài cốt kia. Lời nói của Triệu Vô Tà rơi xuống, phía trên bộ hài cốt của Sát thú này đã hiện đầy phù lục quỷ dị.

Những phù lục kia tựa như mỗi một cái đều mang theo lực lượng mạnh mẽ quỷ dị, phía trên hài cốt cự thú lắc lư, quang mang huyết hồng không ngừng lập loè. Sau đó trong quang mang huyết hồng, hài cốt cự thú này bắt đầu biến hóa., Loại biến hóa khiến người ta phải trở mắt cứng lưỡi này. Vốn bộ hài cốt của Trọng Sát Thú rất dữ tợn đáng sợ, nhất là cái gai xương phủ đầy di hài kia, chỉ cần liếc mắt nhìn thì sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi trong lòng, đó chính là hung thú thời viễn cổ, uy áp đủ khiến cường giả cấp bậc Hóa Thần đạo quân cũng không dám nhúc nhích.

Bên trong huyết quang, bộ hài cốt cực lớn bắt đầu biến hóa thành hình người, đầu lâu, tứ chi, chân, huyết quang hoàn toàn tràn ngập khắp nơi sâu trong lòng đất, bên trong hào quang màu máu, những phù lục không ngừng nhảy lên. Bởi vì phù lục này, bộ hài cốt bắt đầu thu nhỏ lại, hài cốt vô cùng to lớn kịch liệt thu nhỏ lại.

Triệu Vô Tà triển khai thân thể, nằm trong hư không như bộ hài cốt kia, giữa thân thể cùng hài cốt có quang mang huyết hồng nổi lên. Phù lục nhảy lên, bộ hài cốt cực lớn cuối cùng thu nhỏ lại to như Triệu Vô Tà sau đó một đoàn huyết quang bao vây Triệu Vô Tà cùng bộ hài cốt kia, cả hai chậm rãi dung hợp lại một chỗ với nhau.

“Chính xác...”

Một cỗ sát khí nồng đậm đến mức thiên địa bị biến sắc bỗng nhiên từ lòng đất phun trào ra, nương theo tiếng rống bạo liệt không giống tiếng người, cả đám đen chín vạn dặm đều bị chấn động. Không chỉ là chín vạn dặm hắc trạch, khu vực thống trị Thiên Lang điện lại lần nữa kinh động. Trăm vạn dặm, tuy sát khí dày đặc đến mức không thể tưởng tượng kia chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nhưng vẫn bao trùm trăm vạn dặm.

“Ầm ầm ầm ầm “

Thiên biến nhưng lần này lại khác.

Chương thứ hai trăm chín mươi sáu không đề cập tới.

Trên không trung chín vạn dặm của ao đen, một đám mây đen vô cùng lớn trôi nổi, vô số thiên lôi quét đen thành mảng xà, hình thể long thể đang kịch liệt bốc lên. Đám mây đen này cực kỳ lớn, bao trùm phạm vi vạn dặm, cũng may là trong vòng vạn dặm này cũng không có tồn tại bao nhiêu sinh linh.

Mây đen tuy lớn vô cùng nhưng hơn phân nửa uy áp đều tập trung ở một địa phương, ở chỗ sâu trong lòng đất. Trong một không gian kỳ dị, trong vô số bùn đất cực kỳ dơ bẩn, lại có một khu vực chân không, tựa như sát khí vô biên vô tận phát tán ra, đem toàn bộ bùn đất đang muốn tràn tới đẩy ra, huyết quang nhàn nhạt cùng hắc quang xen lẫn cùng một chỗ, phân không rõ trong đó rốt cuộc có tồn tại gì.

“Hãy”

Vẻ mặt Triệu Vô Tà mang theo thống khổ, lông mày nhíu chặt lại. Có thể làm hắn ta lộ ra vẻ mặt đau đớn như vậy chứng tỏ lúc này hắn ta đang phải chịu đựng thống khổ thật lớn, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Như thể tùy thời đều mất đi tính mạng, nhưng chính là như thế, Triệu Vô Tà vẫn không rên ra một tiếng.

Chỉ là ánh mắt lạnh lẽo, lúc trước hắn đã phải chịu đau thấu xương, tự mình động thủ rút xương cốt toàn thân mình ra. Loại thống khổ này, kể cả là cường giả Nguyên Anh, chỉ sợ cũng không thể mặt không đổi sắc thừa nhận được. Mà bây giờ, thống khổ mà Triệu Vô Tà phải thừa nhận so với đau đớn rút xương còn thống khổ hơn ba phần.

Hắn muốn đem toàn bộ hài cốt do Trọng Sát thủ để lại hòa tan vào trong cơ thể mình. Luyện liền một thân Sát Cốt, đây chính là ý niệm đầu tiên trong đầu Triệu Vô Tà khi nhìn thấy bộ hài cốt này, nhưng lúc trước Triệu Vô Tà không có tu vi luyện hóa bộ hài cốt này.

Hiện tại đã có, hơn nữa cũng đã đến bước ngoặt quan trọng.

Lúc này hắn hoàn toàn không biết gì về những chuyện xảy ra ở bên ngoài, dù biết cũng không được. Hải cốt kia đã bị hắn luyện hóa vào trong cơ thể rồi.

rồi rầm chia sẻ, bói toán ba lần hai mươi ba lần.

Một chút tỳ hưu cũng không thể bỏ ra. Chỉ chốc lát sau, Triệu Vô Tà hắn trừ Huyết Linh Ma thể ra, trong cơ thể còn có thể có thêm một bộ Sát Cốt. Đây chính là luyện chế hoàn chỉnh hải cốt Trọng Sát Thú vào trong cơ thể, nếu thành công, uy lực Huyết Quỷ thể của Triệu Vô Tà cũng sẽ được phóng đại rất nhiều.

Chỉ sợ không có cường giả Nguyên Anh nào ở Thiên Vân Đại Lục này, có bản lĩnh tổn thương đến hải cốt của trọng sát thú. Cho dù là cường giả Nguyên Anh kỳ tay cầm tiên khí ma bảo cũng vậy, có lẽ Hóa Thần đạo quân trong truyền thuyết có thể, nhưng hiện tại Triệu Vô Tà vẫn chưa gặp được một cường giả cấp bậc Đạo Quân nào.

Nghĩ tới đây, vẻ lạnh lùng trong mắt Triệu Vô Tà càng thêm nồng nặc, trong cơ thể hắn đột nhiên sinh ra một lực hút mạnh mẽ, kéo bộ hải cốt được bao phủ trong huyết quang sau lưng lại gần một chút rồi dung nhập được một nửa, Triệu Vô Tà càng thêm ngoan độc.

Không ngừng một chút, tâm niệm vừa động, cỗ hấp lực trong cơ thể không ngờ lại lớn thêm lần nữa. Cốt hải dưới người hắn rút cuộc không chịu nổi, ở trong huyết quang chậm rãi dung nhập vào trong cơ thể Triệu Vô Tà.

Khi hải cốt tiến vào cơ thể, trong lòng Triệu Vô Tà lập tức cảm thấy một loại đau đớn như trùy tâm truyền đến, thiếu chút nữa làm Triệu Vô Tà tắt thở. Nhưng hắn vẫn chịu đựng được, hải cốt kia hoàn toàn đã dung nhập vào cơ thể Triệu Vô Tà. Bởi vì phương pháp huyết luyện, bộ hải cốt dữ tợn đáng sợ của Trọng Sát Thú đã hoàn toàn hóa thành hình thái xương người, bị Triệu Vô Tà luyện hóa.

“Oanh “

Sâu trong đầu đột nhiên chấn động, Triệu Vô Tà bỗng thấy hoa mắt, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện trong đầu hắn. Viễn

cổ man hoang đợi ở đây, phong vân biến hóa, ở trên trời cao, vô số đám mây màu sắc khác nhau quay cuồng không ngớt. Ngay cả cương phong tầng tầng cũng không may mắn thoát khỏi, bị vô số thiên lôi phá vỡ, lộ ra hư không loạn lưu cuồng bạo.

Thậm chí trên tầng cương phong hư không, cũng giống như nứt ra vô số khe hở, cương sa nhiều không đếm được từ phía trên chảy xuống. Bị lực lượng trong minh minh không chế, quấy nhiễu hư không, làm cho một mảng thiên không cũng lâm vào trong tương hồ. Bỗng nhiên, một đạo thiên lôi thô đến khó tin từ không trung đánh xuống, mà ở dưới lòng đất, đột nhiên cũng bộc phát ra vô số nham thạch nóng chảy đỏ thẫm.

Nham thạch nóng chảy phun trào, vậy mà cao đến mức xuyên thấu tầng cương phong, trực tiếp cùng thiên lôi đánh vào nhau. Thiên lôi dẫn địa hỏa. Đột nhiên toàn bộ đại lục bị tách ra, vô số sinh linh man hoang mạnh mẽ bởi vì đại lục kia bị vỡ ra một chút bị cái kia mở ra lòng đất cắn nuốt. Đại lục từ giữa tách ra, thoáng chốc bị chia thành hai khối, một khối trong đó dĩ nhiên bị đại dương mệnh mông kia đẩy lên.

Nó hướng về một phía khác của đại dương mệnh mông kia mà như cũ.

“UỶNH UỶNH RẦM RẦM.”

Trong tiếng thiên lôi bạo vang lên trên không hắc trạch, bỗng nhiên đánh thức Triệu Vô Tà từ cảnh tượng kia, Triệu Vô Tà tỉnh lại, thân hình trực tiếp biến mất ở sâu trong lòng đất, hóa thành một đạo huyết quang bay về phía mặt đất. Lúc này trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, chính là lúc luyện hóa xương cốt, hình ảnh xuất hiện trong đầu hắn.

“Thiên Táng đại lục”

Triệu Vô Tà gần như không cần nghĩ nhiều, cũng biết đây là cảnh tượng phát sinh ở đại lục Viễn Cổ Man, hẳn là cảnh tượng mà Trọng Sát thú nhìn thấy trước khi chết. Đại đồ bị tách ra kia chính là Thiên Sộ Đại Lục trong trí nhớ của Trọng Sát Thú. Giống với Man Hoang Đại Lục trước đây vô tận năm tháng., Nơi đó có đầy độc trùng, yêu thú. Không giống với

mười vạn ngọn núi lớn, những độc trùng yêu thú kia đều tồn tại từ thời viễn cổ. Chúng vô cùng mạnh mẽ. Đừng nhìn hiện tại Triệu Vô Tà vô cùng mạnh mẽ, nếu là ném tới trên đại lục kia, có lẽ chưa chắc đã có thể tùy ý ngông cuồng.

“Oanh “

Trong đầu hắc lúc này đang hỗn loạn vì đạo thiên lôi cực lớn này đã bị đánh tan, toàn thân Triệu Vô Tà bị đốt cháy, quần áo che thân thể cũng lập tức biến mất không thấy gì nữa. Triệu Vô Tà ngẩng đầu lên, lúc này trên đỉnh đầu hắc ta, đám mây đen kia cũng vừa vặn tách ra một chút.

Lộ ra vô số thiên lôi đen kịt, mây đen ở phía xa xem ra, quả thực giống như là một đôi mắt của ngày hôm đó. Thiên Phật tiêu “Dùng mâu tận thiên lôi kia đánh đến, dám cẩn thận nhìn Thiên Đạo Lan, Triệu là một trong số đó, Lăng Chiêm và một cái trong số đó.

“Rốt cục cũng tới “

Khóe miệng Triệu Vô Tà cong lên thành một nụ cười, hắc biết rõ lai lịch của mây đen trên bầu trời như thế nào. Đó chính là thiên phạt, không phải là thiên kiếp. Thì ra Triệu Vô Tà có thể làm ra những việc cộng phần với tâm thần bất luận kẻ nào, thì thiên đạo quy lợi trên đại lục Thiên Vân cũng sẽ không trừng phạt. Nhưng bây giờ thì khác, bởi vì Triệu Vô Tà đã là sinh linh trên Thiên Vân đại lục rồi.

Cái giá phải trả cho cơn đau rút xương căn bản không phải trả giá lớn, đây mới là cái giá phải trả khi luyện cả một thân Sát Cốt. Hắc đã dung nhập bản thân vào trong Thiên Đạo pháp tắc ở nơi này, không còn là một người ở ngoài rìa nữa, không bị Thiên Đạo trói buộc. Không phải hắc ngu xuẩn, mà là Triệu Vô Tà biết. Hắc ta phải làm như vậy. Cái giá này hắc ta nhất định phải chấp nhận., Theo tu vi thần thông tăng lên, Triệu Vô Tà hiểu rất rõ. Mặc dù pháp tắc Thiên Đạo ở đây tạm thời vô dụng đối với hắc ta, nhưng không có nghĩa là về sau cũng vậy. Nếu như sau này tu vi của Triệu Vô Tà cao đến mức ngay cả Thiên Đạo cũng phải kiêng kị, chỉ sợ pháp tắc Thiên Đạo ở đây cũng không cho phép tên Triệu Vô Tà này tồn tại.

Nói không chừng hẳn ta sẽ trực tiếp ra tay gạt bỏ hẳn ta, Triệu Vô Tà tuy rằng cuồng vọng nhưng vẫn chưa thể cho rằng tu vi hiện tại của hẳn ta có thể coi là thiên đạo. Thay vì để ngày sau bị thiên đạo ám toán, chi bằng bây giờ hẳn ta nhét bản thân vào thiên đạo, treo thanh kiếm sắc bén Thiên Đạo pháp tắc lên đỉnh đầu.

Như vậy Triệu Vô Tà cũng không cần lo lắng bị ám toán, chỉ cần chuẩn bị tốt công việc thừa nhận Thiên Phật là có thể giống như hiện tại, khoe miệng Triệu Vô Tà nổi lên ý cười, không nghĩ tới cái giá phải trả lại lại nhanh như vậy. Bị thiên lôi oanh kích, thân hình của gã lắc một cái cũng không có, huyết quang trên người chớp động đã đem đạo thiên lôi kia đốt mất.

“Hừ thì để Triệu gia nhìn xem, Thiên Đạo pháp tắc của thế giới này có vô tình như vậy hay không?”

Trong giọng nói của Triệu Vô Tà toàn là giễu cợt, công pháp hẳn ta tu luyện, mặc kệ là kinh chén hay là đom đóm. Đối với thiên đạo vô tình kia, đều không có lòng kính sợ, nhất là kinh chén kia, quả thực chính là khiến người tu luyện hóa thân thành cường đạo, trộm lấy tinh hoa thiên đạo của thiên đạo, chẳng trách lúc trước thượng cổ vu sư sẽ bị thiên đạo tính kế mà diệt vong.

Bây giờ Triệu Vô Tà bày ra bộ dạng hoàn toàn không động kháng, thân hình đã đứng dưới đám mây đen kia, đôi mắt như Thâm sâu nhìn chăm chú vào thiên lôi bên trong đám mây đen kia. Với thị lực của hẳn ta, tự nhiên có thể thấy được thiên lôi bên trong đám mây đen đều là hàng thật giá thật, ngay cả một đạo lúc trước cũng đủ giết chết một tên Kết Đan Tông Sư.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, có lẽ do Triệu Vô Tà đùa cợt đôi mắt chỉ chít nên đã chọc giận hẳn ta rồi, đám mây đen trên bầu trời kia cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Lại kịch liệt quay cuồng vài cái, hơn mười đạo thiên lôi giống như đạo trước đây từ trên cao đánh xuống.

Triệu Vô Tà vẫn bất động như cũ, hơn mười đạo thiên lôi kia toàn bộ đều đánh lên người Triệu Vô Tà. Cũng ngay lập tức,

thân hình Triệu Vô Tà bị bao phủ trong hơn mười đạo thiên lôi kia. Lôi quang bạo phát, thân thể Triệu Vô Tà hiện ra, mặc dù cả người vẫn cháy đen, nhưng nhìn qua cũng rất chặt vật. Nhưng vẻ lạnh lùng trong mắt lại không thay đổi chút nào, ngược lại càng thêm lảng lệ ác liệt nhìn về phía mây đen trên bầu trời.

“Chỉ có thể mà thôi. “

Lời vừa dứt ra, đám mây đen trên không trung thật sự bị chọc giận, thiên lôi bên trong hoàn toàn bạo loạn. Toàn bộ đều thoát khỏi sự trói buộc của mây đen, hướng về phía Triệu Vô Tà lao đến. Quả thực giống như muốn gặp mưa, thế nhưng thiên lôi trút xuống kia còn đáng sợ hơn so với mưa kiếm.

“Ầm ầm ầm”

Thanh âm ầm ầm kia vang lên trọn vẹn nửa canh giờ, đến cuối cùng, vô số lôi quang sau khi biến mất.

Xuất hiện tại chỗ này là một bộ hài cốt trắng vô cùng, lẳng lẳng đứng ngay tại chỗ. Mà xung quanh bộ hài cốt kia, toàn bộ nước bùn dày tới trăm trượng đều biến mất. Là đã biến mất, lúc này đã sớm là một cái hố sâu, toàn bộ nước bùn bên trong đều biến mất.

Chính là bị vô tận lôi quang oanh tạc không còn, triệt để bốc hơi tại trên chín vạn dặm hắc đằm này, cũng chỉ còn lại có hài cốt kia mà thôi. Cái này phá hoại thật lớn, làm cho chín vạn dặm hắc đằm đều chấn động lên, nhưng là không có một đầu yêu thú nào dám đi ra xem rõ ràng. Bây giờ chỉ cần là ở khu vực thống trị của Thiên Lang điện, hung danh Triệu Vô Tà đã bắt đầu truyền khắp, ai cũng không có lá gan đi chọc giận một cường giả Nguyên Anh.

Vì đến tận bây giờ, cái tên Triệu Vô Tà này đã gây ra động tĩnh không biết bao nhiêu lần, nhưng lại không có một con yêu thú nào dám lại đây.

Mây đen kia thật sự giống như có linh trí, sau khi ở trên mặt đất chỉ còn lại xương cốt, liền chậm rãi tiêu tán. Hóa thành từng sợi vân khí, biến mất ở không trung, sau một lát, chín vạn dặm trên không trung của đằm đen, đã trở lại mây trôi nhẹ như

trước. Nếu như không phải nước bùn dày tới trăm trượng biến mất, ai cũng sẽ không nghĩ tới, trước nơi này đã trải qua cái gì.

Mây đen tan dần, thời gian chậm rãi trôi qua, nửa canh giờ, một canh giờ, “đã đến màn đêm rồi, đến giờ Tý, trong hồ bùn đen kia. Hải cốt vẫn không có động tĩnh, chỉ lẳng lẳng nằm ở trong nước bùn. Chẳng qua kỳ dị là, hải cốt kia mặc dù nằm trong bùn, nhưng ngay cả một tia dơ bẩn cũng không nhiễm tới nó.

“Ông ông”

Nhưng đúng vào lúc này, hải cốt luôn yên lặng rốt cuộc cũng có động tĩnh, quang mang nhàn nhạt từ sâu trong hải cốt trắng hếu lộ ra. Đầu tiên là trắng muốt, sau đó là đen kịt, cuối cùng lại hóa thành huyết hồng. Sau khi hào quang lóe lên một lát, từ trong bộ xương đột nhiên vươn ra vô số tơ mỏng màu đỏ.

Giống như những mạch máu nhỏ bé, từ bên trong bộ xương vươn ra, giống như những sợi tơ nhện quấn quanh phía trên bộ xương. Sau khi những sợi tơ huyết hồng này xuất hiện, trên bộ hải cốt trắng bạch này sẽ bắt đầu lợi nhuận, nhìn thấy tốc độ sinh ra huyết nhục đầu lâu bắt đầu, Huyết Uyên, một mảnh tơ nhỏ màu đỏ kéo lên.

Trong hư không truyền đến một thứ tựa như thanh âm rung động, hải cốt kia trải qua thời gian mấy hơi thở, vậy mà bắt đầu sinh ra nội tạng. Đầu lâu Triệu Vô Tà cũng xuất hiện, tóc dài đen nhánh trong nháy mắt cũng rũ xuống như thác nước.

Hai mắt từ từ mở ra, thực vô hoa. Quả thực ngay cả một điểm mắt mạng cũng không có. Phản phác quy chân, Triệu Vô Tà tựa như hóa thành một phạm nhân, một chút lực lượng cũng không có. Nhưng đó chỉ là ảo giác mà thôi, sâu trong ánh mắt Triệu Vô Tà, sát khí lạnh lùng vô cùng quấn lấy nhau.

Trong cơ thể hắc, toàn thân xương cốt trên dưới vậy mà đều lóe ra quang mang đen kịt. Chỉ là những quang mang kia bị huyết nhục của Triệu Vô Tà che khuất, không cách nào phóng ra. Rốt cục bộ hải cốt của trọng sát thú cũng bị hắc luyện chế vào trong cơ thể, Triệu Vô Tà sau này chỉ sợ hành sự càng

ngày càng không kiên nhẫn gì. Sát cốt tồn tại trong cơ thể không ai làm gì được hẳn.

Ít nhất hiện tại trong số những người mà Triệu Vô Tà đã gặp qua, không ai có thể làm gì được hẳn. Gia chủ Chu gia không được thì Vụ Nô không được, cho dù là Vong Tình Ma Đế đã luyện hóa Tuyệt Tình thâm uyên của mình cũng không được. Chẳng qua bây giờ trên mặt Triệu Vô Tà lại không có vẻ kiêu ngạo.

Ngón tay xẹt qua cổ tay khác của mình, trong khoảnh khắc đó bản thân hẳn đã cảm ứng được khí tức Sát Cốt trong cơ thể. Cứng rắn đến mức không thể tin nổi, tiên khí ma bảo cũng không làm gì được.

Thu ngón tay lại, khóe miệng Triệu Vô Tà mỉm cười, chậm rãi bước ra. Chỉ xích thiên nhai “vạn Nhất” một lát thế nhưng Triệu Vô Tà lại biến mất khỏi phiến hư không, ở một nơi cách đó ngàn dặm. Thân thể Triệu Vô Tà từ trong hư không đi ra, đây không phải thuận di mà là xuyên thẳng qua hư không.

Xuyên qua hư không đối với cường giả Nguyên Anh mà nói cũng không khó, nhưng Triệu Vô Tà không thi triển thần thông gì xuyên thẳng qua hư không mà hoàn toàn dùng nhục thân mạnh mẽ chen vào trong hư không kia. Sự huyền ảo trong đó, chỉ sợ cũng chỉ có Triệu Vô Tà mới có thể hiểu được.

Nửa ngày sau, trong hồ chén ngàn dặm, hư không đột nhiên nứt ra một khe, từ trong đó đi ra một người, khuôn mặt thanh tú, là Triệu Vô Tà.

Quay trở lại trong cốc trì, ánh mắt hẳn không dừng lại ở những hồ nước đã trống rỗng kia bao lâu, mà là trực tiếp hướng thẳng tới huyết trì ở giữa. Hai chân hẳn chậm rãi bước vào trong huyết trì, có một loại khí tức âm lãnh quý dị truyền đến, bất quá cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi. Sau một khắc Triệu Vô Tà đã không thấy nữa, thân thể hoàn toàn hòa tan vào trong huyết trì.

Phía dưới huyết trì, sâu trong lòng đất. Hai xoáy nước kia, suối âm dương nhãn, linh khí ô uế nóng rực và âm hàn từ trong lốc xoáy xoáy tròn bốc lên, nhưng bất luận thế nào cũng không thể

đi ra một tia. Trong hai con suối, từng thanh kiếm một đang trắng trợn phun ra nuốt vào linh khí dơ bẩn, uy lực hai thanh tuyệt thế hung khí chậm rãi gia tăng.

Thân thể Triệu Vô Tà đứng ở bên ngoài hai vòng xoáy, bàn tay vung ra, một kiếm trong con suối kia lập tức bay ra. Hai dòng suối kia cũng ngay lập tức được giải phóng, nhưng không đợi những linh khí kia lao ra, một kiếm liền tự trôi nổi hai bên.

“Rầm rầm “

Đồng thời, trong hai dòng suối dơ bẩn linh khí vẫn bạo phát, nhưng vòng xoáy nước ở trên lưới liền đình chỉ. Bởi vì một kiếm kia, đem hư không hoàn toàn giam cầm, những linh khí này căn bản không thể lao ra, chỉ có thể hướng một chỗ đánh tới, chính là khu vực trung tâm giữa hai con suối kia.

Thân thể hấn lại động, chậm rãi bước lên, lướt qua lá cờ một kiếm kia, liền đi vào khu vực đó, bởi vì Nhân Trùng xương kiếm cùng Vạn Độc tửu phiên giam cầm, từ trong hai con suối phóng xuất ra toàn bộ linh khí đánh về một khu vực. Lúc này Triệu Vô Tà đã bước một chân vào, sau một khắc thân thể hấn liền hoàn toàn tiến vào trong đó.

Một chút tiếng động cũng không có, nhưng trong nháy mắt khi thân hình Triệu Vô Tà bước vào khu vực hư không, máu thịt toàn thân Triệu Vô Tà bắt đầu tróc ra. Một màn quỷ dị xuất hiện ngay giữa hư không., Toàn thân trên dưới của Triệu Vô Tà bắt đầu tróc ra từng mảng máu thịt. Chờ sau khi thân thể của hấn hoàn toàn tiến vào, trong khu vực này chỉ còn lại một bộ hài cốt trắng hếu, có màu trắng, tuy nói là trắng nhưng trên bề mặt lại có hào quang đen kịt lóng lánh.

Sát cốt

Không ngờ Triệu Vô Tà lại cởi đi huyết nhục toàn thân, dùng thân hài cốt thừa nhận hai dòng suối ô uế vô tận làm ô uế linh khí cọ rửa trong đôi mắt. Ở Tu Chân Giới, không biết bao nhiêu linh khí tuyền nhãn, nếu như là linh khí trong linh khí trên thiên địa này. Người tu luyện hoặc yêu thú bị linh khí cọ rửa, tất nhiên là rèn luyện bản thân, tu vi tăng lên.

Thế nhưng linh khí ô uế kia lại khác, chịu những linh khí ô uế kia cọ rửa. Chỉ có chỗ xấu không có chút lợi ích nào, đặc biệt là tu sĩ tiên đạo, nhẹ thì mất đi đạo thể, nặng thì tự nổ mà chết ngay tại chỗ, nhưng bây giờ...”

Toàn thân hài cốt tản ra quang mang đen kịt, ngồi ngay ngắn ở giữa hai con suối, đón nhận vô tận linh khí ô uế từ trong suối trào ra cọ rửa. Thế nhưng thời gian trôi qua, bất luận linh khí ô uế cọ rửa thế nào, bộ hài cốt đen kịt kia lại không có một chút biến hóa nào.

Công văn thứ hai trăm chín mươi bảy, thi thiếp thứ hai trăm bảy.

Ở chỗ sâu trong lòng đất, từ hai dòng suối dơ bẩn kia, vô số linh khí ô uế lao ra, sau đó lần lượt cọ rửa bộ hài cốt kia, toàn thân đều tản ra hào quang đen kịt, bộ dáng hình người, nhưng mơ hồ tản ra khí tức, không có một tia khí tức nhân loại, mà là sát khí âm lãnh bạo ngược giống như viễn cổ man hoang hung thú.

Cổ sát khí này đã hoàn toàn dung hợp cùng Triệu Vô Tà, không phân biệt được là bởi vì từ di cốt của Trọng Sát thú sinh ra, hay là do thẳng nhãi Triệu Vô Tà tu luyện chung mà sinh ra. Tóm lại hiện tại thân thể của Triệu Vô Tà đã tăng vọt đến mức vô cùng đáng sợ.

Ngồi xếp bằng ở sâu trong lòng đất, hai mắt nhắm nghiền, một chút ý tứ mở ra cũng không có. Cổ sát khí trên người cũng dần dần đắm chìm, tâm thần cũng yên lặng, dĩ nhiên là nhập định. Thiên Vân đại lục này, ai cũng không có phương thức nhập định kỳ lạ như thế, dĩ nhiên là đem huyết nhục của mình bỏ đi. Sau đó lấy trạng thái xương cốt, chịu linh khí dơ bẩn cọ rửa tiến vào bên trong tu luyện.

Sinh linh tu luyện, bất kể là nhân loại hay là yêu thú. Một lần nhập định có lẽ chính là mấy chục năm, thậm chí ngàn năm, cũng chỉ là một cái nháy mắt mà thôi. Hiện tại Triệu Vô Tà đã là một con yêu thú.

Lỗ bấp bới toán, lần lươm ba năm lần hai mươi bốn.

Giống như tiến vào trạng thái kia, bị linh khí ô uế vô tận cọ rửa, vậy mà không khó chịu chút nào. Còn tiến vào trong tu luyện, khí tức của hắn cũng càng ngày càng lắng đọng.

Nửa tháng sau, ở sâu trong lòng đất, linh khí ô uế trong hai dòng suối kia phun ra đã đến cực hạn. Mặc dù phun ra nuốt vào toàn bộ vật dơ bẩn của chín vạn dặm trong hắc tri, cô đọng ra những linh khí dơ bẩn kia, nhưng cũng không phải là không

có cực hạn. Ước chừng nửa tháng trôi qua, linh khí trong hai dòng suối dơ bẩn kia cũng đã phun tới cực hạn, bắt đầu nuốt.

Mấy vạn năm qua hai con suối này đều như thế. Hiện tại linh khí ô uế kia đã tới cực hạn, tự nhiên bắt đầu cắn nuốt vào bên trong.

Lúc này một phiên một kiếm của Triệu Vô Tà cũng được những linh khí ô uế kia rèn luyện nuôi dưỡng, trôi nổi trong hư không, khí tức uy áp tỏa ra vô cùng khủng bố.

“Là độc”.

Trong một không gian bị một kiếm giam cầm, Triệu Vô Tà bỗng nhiên mở mắt, linh khí ô uế lập tức sa vào trong bạo loạn. Chẳng biết từ lúc nào, bộ hài cốt đen kịt đáng sợ kia đã không thấy đâu nữa, Triệu Vô Tà đang ngồi xếp bằng trong linh khí ô uế.

Sau khi mở mắt ra, Triệu Vô Tà cũng không nhìn hai dòng suối linh khí ô uế bắt đầu nuốt về, mà đứng dậy. Chậm rãi đi ra bên ngoài, bước chân ở trên hư không lập tức nhộn nhạo ra từng đợt rung động. Theo bước chân Triệu Vô Tà từ bên trong đi ra, một mùi thơm kỳ dị cũng theo đó xuất hiện, mùi hương này cực kỳ dị.

Khiến người ta cảm giác tâm thần trong cơ thể như muốn bay ra ngoài, vô cùng sảng khoái, giống như đỉnh đang khoan khoái. Lại là kỳ dị. Triệu Vô Tà đầu tiên là rèn luyện Sát Cốt, chỉ tiếc Sát Cốt quá mạnh mẽ. Linh khí ô uế cọ rửa ở phía trên, căn bản ngay cả một chút phản ứng của Sát Cốt cũng không được.

Sau đó Triệu Vô Tà đành phải ngưng tụ, để cho linh khí ô uế vô tận cọ rửa suốt nửa tháng. Lúc này Triệu Vô Tà lại mạnh thêm một tầng nữa, huyết linh ma thể, linh khí cọ rửa, trọng sát chi cốt. Hiện giờ thân thể Triệu Vô Tà chính là đứng bất động ở nơi đó, khiến cho cường giả Nguyên Anh bình thường phải chịu mấy năm. Cũng không thể để Triệu Vô Tà bị tổn thương mảy may.

Với tình trạng kinh khủng như vậy, trong lòng Triệu Vô Tà cũng hiểu rõ, với thực lực hiện tại của hắn rất cực cũng lộ ra

nét cười. Trong nháy mắt khi hấn nhấc chân đi ra khỏi khu vực đó, khí tức của hấn lại biến hóa. Sát khí khắp toàn thân khiến người ta không thể hô hấp đều biến mất, dị hương trên người cũng biến mất, tựa như trở lại dáng vẻ lúc trước. Tựa như vô cùng tự nhiên, giống như là phạm nhân thế tục vậy.

Vật cực tất phản, mùi thơm kỳ dị hương trên người Triệu Vô Tà chính là linh khí ô uế kia. Mặc kệ là âm hay dương, linh khí trong hai con suối nhỏ đều là tồn tại vô cùng dơ bẩn. Nhưng Triệu Vô Tà dùng linh khí của mình để gột rửa ước chừng nửa tháng, để cho những linh khí dơ bẩn kia cũng đến cực hạn, vậy mà sinh ra khí tức dị hương. Tuy nhiên luồng hương khí này cũng là hung hiểm, nếu như tản ra, ngoại trừ tu sĩ Nguyên Anh kỳ ra, những yêu thú khác, ngay cả cảnh giới Kết Đan Đại Tông Sư cũng bị hút lấy tâm thần, không thể kìm chế. Nhưng hiện tại Triệu Vô Tà đã không cần loại thủ đoạn này, với tu vi thần thông của hấn bây giờ, đã là hàng ngũ cường giả đứng ở đỉnh cao nhất Thiên Vân Đại Lục rồi.

Đừng nói là đại tông sư kết đan, chính là cường giả Nguyên Anh, nếu Triệu Vô Tà hạ độc tâm, cũng có thể giết chết một hai người “Vị Ương chân nhân và hận Thiên Ma Đế, chém giết nhau, chiếm thượng phong cũng chưa chắc đã là bọn hấn.

Triệu Vô Tà đi ra khỏi khu vực này, không thèm liếc mắt một cái, trực tiếp tiến vào chỗ sâu trong hư không. Phía sau hấn ta, một phiến một kiếm đồng thời chuyển động, tựa như hai bàn tay khổng lồ, vậy mà chặn lại những linh khí ô uế còn chưa bị con suối nuốt vào kia.

Tiếp tục lưu lại Nhân Trùng xương cốt cùng Vạn Độc Bát Phiến ở trong hai cái nước nuôi luyện, Triệu Vô Tà đi đến một chỗ không gian kỳ dị vô cùng.

Huyết hồng Triệu Vô Tà bước vào nơi này, đập vào mắt là một màu đỏ như máu, ngoại trừ màu huyết hồng ra thì không còn màu gì khác. Thế nhưng rõ ràng là như thế, ở đây lại không thấy một tia huyết tinh nào, nơi này chỉ có màu đỏ. Chỉ đơn điệu vô cùng, cũng may ở chỗ này, cũng không phải là sinh linh tầm thường.

Sau khi Triệu Vô Tà bước vào, ánh mắt nhìn về phía một thứ trong không gian.

“Leng keng,

Tiếng chuông khiến tâm thần mọi người trở nên yên bình bỗng nhiên vang lên, ngay tại nơi ánh mắt của Triệu Vô Tà nhìn thấy, xa giá kia. Thái Vân tước giá, Thiên Vân Đại Lục ai cũng biết đến một vật, chẳng qua là trong tâm niệm vừa động. Sau một khắc, trước khi Triệu Vô Tà xuất hiện đội ngũ không thấy mặt mũi xem thường, chẳng qua năm nay ngón tay chậm rãi trưng ra đầu óc, cái chuông đồng mang phong cách cổ xưa treo phía trên xa giá bắn ra.

“Đinh “

Thanh âm vang lên, bất luận tâm thần người hỗn độn cỡ nào, nghe giọng nói này chỉ sợ cũng sẽ an bình lại, vứt bỏ ý niệm hỗn loạn trong đầu, bỏ đi vô tận dơ bẩn trong lòng, phản phác quy chân. Bất quá, trong giọng nói kia, tựa như từ đầu đến cuối thiếu chút gì đó.

“Chủ nhân...

Lúc thân hình Triệu Vô Tà xuất hiện phía trước Thái Vân tước, đồng thời mấy con yêu thú Độc Long cũng xuất hiện phía sau Triệu Vô Tà, thần sắc tất cả đều cung kính và kính sợ. Thân hình to lớn của nó so với thân thể khổng lồ của Triệu Vô Tà quả thật nhỏ bé như con sâu cái kiến.

Nhưng tình cảnh lúc này lại là Độc Long mấy con Độc Long quỳ gối phía sau Triệu Vô Tà. Giống như con sâu cái kiến đang run lẩy bẩy trước mặt cường giả, ngay cả ý niệm giương mắt nhìn Triệu Vô Tà cũng không dám.

Hồng Sa khô lồi và vài con rết độc bá chủ đầm lầy màu đen ngày xưa khổng lồ chế hoàn toàn, vậy mà đã đến bước này, nhưng cũng tốt. Có sợ hãi nhưng so với hoàn toàn xấu hổ thì tốt hơn nhiều, trông thấy độc long vô số thú, Triệu Vô Tà chợt nhớ tới thời điểm ở Vong Tình động thiên. Nhìn thấy khô lồi của Vong Tình Ma Đế, hai con đều là cường giả Nguyên Anh trung kỳ.

Khi đó Triệu Vô Tà cũng kinh ngạc, không nghĩ tới Vong Tình Ma Đế vậy mà phát tay gọi ra được hai loại. Cường giả Nguyên Anh trung kỳ cũng không biết là quỷ xui xẻo ở nơi nào. Nếu như không phải chết trong tay Vong Tình Ma Đế, hai cường giả Nguyên Anh kia đều có thể trở thành bá chủ một phương ở nơi đó rồi.

Đáng tiếc là bây giờ vẫn rơi vào tay Vong Tình Ma Đế, lưu lạc thành hai con rối không có chút tâm trí nào.

Nghĩ tới đây, Triệu Vô Tà nhếch miệng cười. Bàn tay hắn vung lên, rèm che bốn phía rủ xuống, nhưng Triệu Vô Tà không nhìn tới mà đưa lưng về phía Thái Vân tước giá, bàn tay cũng không có động tác khác. Trực tiếp vươn vào trong hư không, cũng không có vết nứt xuất hiện.

Lúc bàn tay của hắn vươn ra, tại lòng bàn tay của hắn, đã nhiều ra một đoàn khí thể màu xám. Triệu Vô Tà đi đến trước mặt Độc Long, lòng bàn tay hướng xuống dưới, hung hăng nắm lấy đoàn khí xám hung hăng vỗ về phía đầu Độc Long. Không thấy bất cứ một tiếng động nào, hư không kia vẫn bình yên vô sự, không có vết tích bị nghiền nát.

“Bành”

Bàn tay Triệu Vô Tà vỗ lên đầu của Độc Long cực kỳ dữ dội, sau đó phát ra một tiếng trầm đục, khí tức hơi sắc bị chụp thẳng vào trong đầu của Độc Long.

“Oành oành oành”

Không dừng lại chút nào, bàn tay Triệu Vô Tà không ngừng chen vào sâu trong hư không, lấy ra từng đoàn khí tức màu xám. Sau đó lần lượt vỗ vào đầu mấy con Yêu thú Độc Long, quá trình này mặc dù không đơn giản, nhưng Triệu Vô Tà đã hoàn thành trong vài nhịp thở.

“A, huyết sáo”

Chỉ là dừng lại một chút, sau khi Triệu Vô Tà mạnh mẽ đập một đoàn khí tức hơi sắc cuối cùng vào trong đầu của Thanh Quang mãng. Tiếng hư không nơi đây, từ trong miệng mấy con yêu thú Độc Long rống ra. Chúng nó giống như đang chịu

đựng thống khổ vô cùng lớn, ngoại trừ tiếng rống kia, thân thể chúng nó cũng run rẩy kịch liệt.

“Ngược lại lại tiện nghi cho các người...”

Triệu Vô Tà nở một nụ cười tàn nhẫn đứng trước mặt vài con yêu thú Độc Long, món hời trong miệng hẳn là vì những luồng khí tức màu xám kia được lấy ra từ trong Vạn Độc Bát Bát Phiên. Vạn Độc Cốt Khí, chỉ cần một sinh linh kia có thể chịu đựng được vạn độc chung khí quán thể, tu vi có thể tăng vọt.

Mấy con Yêu thú Độc Long cũng đã là cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, tu vi Thần Thông nếu còn tăng vọt, vậy cũng chỉ có thể là cảnh giới Nguyên Anh kỳ, giống như lúc trước Triệu Vô Tà suy nghĩ trong lòng, tùy tay cũng có thể tạo thành cường giả Nguyên Anh.

Đứng ở trước mặt mấy đầu yêu thú của Độc Long, Triệu Vô Tà không có một chút đồng tình nhìn chúng nó kêu thảm thiết, ngược lại khoe miệng còn mang theo ý cười tàn nhẫn. Bản thân Triệu Vô Tà cũng phát hiện, nhưng hẳn ta không kinh hoàng chút nào, ngược lại đắm chìm ở trong đó. Tu luyện Thiên Ma chí đạo, sẽ dần dần mất đi thiện tính, thành tựu Thiên Ma Chí Đạo.

Đây mới thật sự là đại tự tại, tùy tâm sở dục, cho dù là thiên đạo cũng không làm gì được người. Triệu Vô Tà có thể cảm giác được thiện tính của mình bắt đầu biến mất, cách thiên ma chí đạo càng gần hơn một bước. Như thế nào, Triệu Vô Tà lại kinh hoàng, đắm chìm trong đó cũng là nguyên nhân tu luyện. Nên như thế thì thôi. “Bành”

Không có chút dấu hiệu nào báo trước, tiếng nổ vang lên dị thường đột ngột ở trước người Triệu Vô Tà, huyết nhục đỏ thẫm đầy trời bị một cỗ lực lượng khổng lồ đánh ra. Cỗ chân lực này quá mức mạnh mẽ rồi, cho dù là thân thể Kết Đan Đại viên mãn cũng chịu không nổi, là Kim Quan Ứng kia. Cuối cùng nó vẫn không chịu đựng nổi vạn độc chung khí quán thể, mà đã chết.

“Phế vật “

Triệu Vô Tà vừa dứt lời, toàn bộ máu thịt đầy trời đều ngưng tụ lại, sau đó hóa thành ba viên huyết châu. Trục tiếp ném vào trong miệng ba con dị thú còn lại, vốn cũng sắp tới biên giới tự bạo của thanh quang mãng, sau khi nuốt huyết châu vào, trên thân thể chớp động huyết quang, vậy mà miễn cưỡng chịu được sự quán thể của vạn độc tử khí kia.

“Rống rống “.

Không phân biệt trước sau, trong miệng ba con Yêu thú đồng thời phát ra tiếng rống rung trời, ba cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ bắt đầu bao táp ở trong hư không.

Bên trong Thái Vân tước giá, Hồng Trần tiên tử một mực lặng lẽ nhìn Triệu Vô Tà, không có chút nào tâm tình dao động. Lúc này trên mặt lại xuất hiện một tia rung động, một tia sinh ra từ đáy lòng nàng, bất quá bá đã bị nàng cưỡng ép bóp chết sáu nàng trước khi Kết Đan đại viên mãn trắc trở lên Nguyên Anh kỳ.

Nhưng mà lúc này, Triệu Vô Tà đang ở trước mặt nàng, cố gắng đề thăng ba con yêu thú giống như nàng lên cảnh giới Nguyên Anh. Cũng may Hồng Trần tiên tử tu luyện Vong Tinh ma công, nếu không làm sao có thể đem tham niệm trong lòng bóp tắt được. Trong lúc đáy lòng nàng sinh ra một tia tham niệm, Triệu Vô Tà cũng cảm ứng được.

Bất quá sau một khắc nàng liền bóp chết, Triệu Vô Tà trên mặt cũng không có vẻ gì mất mát. Mà là chậm rãi xoay người lại, đối mặt với hai người trong đám Thái Vân tước giá này.

“Tiểu Lục tỷ, còn nhớ rõ Vô Tà.

Tên Triệu Vô Tà này nở nụ cười tươi nhìn thị nữ xinh đẹp đang đứng trên xa giá, mặc dù là thị nữ, không có khuôn mặt diên đảo chúng sinh như Hồng Trần tiên tử. Nhưng Tiểu Lục này cũng là mỹ nữ tuyệt đỉnh, cho dù ở Tu Chân giới cũng vậy. Lúc trước Triệu Vô Tà được Hồng Trần tiên tử cứu về Vong Tinh động thiên, người chiếu cố chính là cô thị nữ xinh đẹp trước mắt này.

Đáy lòng tuy có oán niệm, nhưng không phải về Tiểu Lục, mà về mặt tên Triệu Vô Tà này rất chân thành.

Đáng tiếc chính là, vật lại là nhân, mặc dù khoảng thời gian này chỉ là nháy mắt với tu sĩ yêu thú mà thôi. Nhưng hiện tại, địa vị của hai người đã nảy sinh biến hóa không biết bao nhiêu lần. Hiện tại Triệu Vô Tà là tuyệt thế cường giả đứng đầu Thiên Vân đại lục, còn Tiểu Lục thì vẫn chỉ là Tiểu Lục mà thôi.

“Vô tà đệ” à không, Vô Tà tiền bối. Tiểu Lục không dám nhận, chỉ cầu tiền bối thả tiểu thư nhà ta ra.”

Lê Hoa Mang Vũ trên khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Lục bị Triệu Vô Tà ném vào trong không gian này ước chừng nửa tháng, hồng trần lại không việc gì. Tiểu Lục này lúc nào cũng lo lắng hãi hùng, hiện tại bỗng nhiên nhìn thấy Triệu Vô Tà, lại nhìn thấy thân thông tàn nhẫn nhưng vô cùng mạnh mẽ của Triệu Vô Tà. Trong lòng nó trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thiếu chút nữa đã hô lên danh xưng năm đó.

Kinh hoảng ngay lập tức đổi giọng, sợ làm Triệu Vô Tà tức giận.

Tình cảm năm đó vẫn còn, Triệu Vô Tà trong lòng vẫn rất vui mừng vì vị nữ tu xinh đẹp này. Nhiều năm rồi không gặp Tiểu Lục thì vẫn là Tiểu Lục, nhưng Triệu Vô Tà hẳn không còn là thiếu niên có tu vi thấp kém dễ khi dễ như trước nữa. Chu gia đắc tội hẳn còn bị hành hạ đến vậy.

Chớ nói chi lúc trước lão bà nương Vong Tình Ma Đế kia thiếu chút nữa muốn mạng của Triệu Vô Tà, quân tử báo thù mười năm không muộn, thế nhưng Triệu Vô Tà ngàn năm cũng không muộn. Bất Hồng Trần tiên tử đi chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

“Hồng Trần tiên tử, chúng ta lại gặp mặt rồi, còn nhớ thiếu niên lúc trước bị người cứu về không?”

Vẻ mặt Triệu Vô Tà vẫn cười khanh khách như trước, nhưng ai cũng có thể nghe ra sự khác biệt trong đó. Ngay cả Tiểu Lục cũng nghe ra, trong lòng vô cùng vui mừng, cũng sợ hãi. Sợ Triệu Vô Tà nổi giận, đột nhiên ra tay giết tiểu thư. Muốn cầu tình, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ lạnh lùng ẩn sâu trong ánh mắt của Triệu Vô Tà, co người lại, không dám mở miệng.

“Giữa ngươi và ta, không ân cũng không có thù oán sư tôn, tự đi tìm sư tôn báo lại đi.”

Ngu ngốc, không chỉ Triệu Vô Tà, ngay cả Tiểu Lục đứng bên cạnh Hồng Trần tiên tử cũng ngây ngẩn cả người. Không thể tin nổi nhìn tiểu thư nhà mình, hai câu nói vừa rồi không cách nào tin tưởng là tiểu thư vừa nói ra.

“Ha ha ha, tốt, không nghĩ tới ma công của Vong Tình lão bà nương lại là như thế. Tốt tốt vô cùng, tuyệt tình tuyệt nghĩa. Quên đi hồng trần, người thân nhất, cũng quên cũng có thể giết...”

Thanh âm thê lương của Triệu Vô Tà vang lên, nhưng sát khí trong đó lại không hề che dấu chút nào, tựa như mưa to gió lớn. Thoáng cái toàn bộ không gian bị quét ra, đánh về phía tiên tử hồng trần đang cười bên trong Thái Vân tước. Uy thế đó nếu như thật sự oanh kích lên, chỉ sợ tiên tử hồng trần sẽ trọng thương.

Tiểu Lục nhất thời hoa dung thất sắc, trong ánh mắt đầy kinh hoảng, thân thể vô thức muốn nhào tới trên người tiểu thư nhà mình giúp nàng ngăn cản cơn phong bạo sát khí cuồng quyền kia. Trông thấy cảnh này, đáy lòng Triệu Vô Tà đột nhiên dâng lên một ý niệm khác thường, sát khí đầy trời kia cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Cái ý niệm kia vẫn luôn ở trong lòng Triệu Vô Tà, lúc này Tiểu Lục tỉnh lại, giống như nắm mùa xuân sau cơn mưa. Nó điên cuồng sinh trưởng, áp chế như thế nào cũng không thể áp chế nổi. Không liên quan đến thù hận lại là tình nghĩa. Triệu Vô Tà không phải là người không máu không thịt., Nữ tử đối với Triệu Vô Tà nói gì nghe vậy kia hiện tại đang ở vị trí của hắn. Cũng không biết như thế nào, lúc trước vô dụng, nhưng hiện tại đã đến lúc sát khí phong bạo biến mất, sắc mặt Tiểu Lục mờ mịt, cũng không biết xảy ra chuyện gì. Đứng ở trên xa giá, sững sờ nhìn sắc mặt khác thường của Triệu Vô Tà.

Ý niệm trong đầu kia trở nên vô cùng kiên định, Triệu Vô Tà đột nhiên xoay người lại, đối mặt với hai người. Triệu Vô Tà hần tính kế, nhưng bởi vì thù hận và oán niệm, có một số thứ

không thấy rõ. Bây giờ nhìn Hồng Trần tiên tử, hắn đã hiểu rõ cuộc có chuyện gì xảy ra.

“Phu nhân Vong Tình tính toán hay lắm, cố ý để Triệu gia bắt người đi là để người loại bỏ tâm chướng.

Không có ân không oán, lừa mình dối người mà thôi. Hồng Trần tiên tử, đừng nói Triệu gia ta không niệm ân tình năm đó, ta thiết lập trận pháp ở chỗ này. Nếu như người phá trận, liền do người cao chạy xa bay, khi đó hắn người cũng có thể thăng cấp lên Nguyên Anh. Nếu người phá không được trận, vậy thì lưu lại làm thị thiếp cho Triệu gia ta đi.

Tuy rằng trong lời nói cuối cùng của Triệu Vô Tà như đang trưng cầu ý kiến của Hồng Trần tiên tử, nhưng thần sắc lại không hề có ý tứ này, giọng điệu cũng không cho phép phản kháng. Không chờ Hồng Trần mở miệng, lại là một lời rất tùy tiện tùy ý.

“Trận liền lấy người làm tên, vạn trượng hồng trần trận...”

Chương thứ hai trăm chín mươi tám, Yêu Thần Thất Điện

Thanh âm cuộn cuộn như thiên lôi từ trong huyết sắc không gian lộ ra, vượt qua trùng trùng không gian. Ở trong thể tục giới kia, vô số phàm nhân đều cảm giác được bầu trời tựa hồ có chút khác thường, thế nhưng sau khi ngẩng đầu lên nhìn thì cái gì cũng không thấy. Chung quy là thân thể phàm thai, không biết lúc này ở trên bầu trời, xuất hiện một đôi mắt khổng lồ.

Không gian hư vô, một đôi mắt đen kịt, bên trong không hề có cảm tình. Nhìn chăm chú vào phàm nhân thể tục phía dưới, hàng vạn hàng ngàn phàm nhân.

Lần này hai mươi ba lần hai mươi ba kiếp xem như đã xong.

Khi quán quanh một chỗ tựa như hồng trần vạn tượng cuộn cuộn. Thân ở trong đó rất khó thoát ra. Lúc này ở trên bầu trời thể tục, một đôi thiên nhãn khổng lồ đang chăm chú nhìn vào tất cả, cứ như là con mắt của thiên đạo vô tình.

Phàm nhân ở thể tục giới này cái gì cũng không biết, vẫn bận rộn trong chốn phàm trần như trước khiến màu hồng trần càng thêm nồng đậm. Thế nhưng bên trong không gian huyết trì ở chín vạn dặm trong không gian huyết trì màu đen lại phát sinh dị biến, Thái Vân tước giá biến mất.

Trong đó Hồng Trần tiên tử cũng biến mất, không gian màu máu dần dần trở nên ngưng thực, trở nên chân thực. Bầu trời màu lam xuất hiện, sau đó là mặt đất, tiếp theo là cây cối động vật. Trong lúc biến hóa, sinh ra khỏi thành trì, chỉ là nháy mắt mà thôi.

Không gian màu máu cũng biến mất, thay vào đó là một tòa thành trì.

Trong tòa thành trì này, có rất nhiều phàm nhân sinh sống, nhưng chỉ có phàm nhân mà thôi. Mà lúc này trong tòa thành trì này đúng là thời điểm phi thường náo nhiệt. Nguyên nhân là do thành chủ mới nhậm chức. Bách tính trong thành đang

hoan nghênh vị thành chủ kia, trong thành trì có một tòa thanh lâu. Cô gái thanh lâu cũng đứng trên lầu hoa, vuốt đuôi chào đón dân chúng bên dưới, cũng nháy mắt với vị thành chủ trung niên vừa nhậm chức kia.

Thi triển bản Trác câu dẫn kia, mong mỗi được thành chủ vui vẻ, có lẽ có thể thoát ly ma quật này trải qua ngày tháng tốt lành. Chẳng qua thành chủ mới kia lại không hề dao động chút nào, nhưng sau chớp mắt ánh mắt lại sững sờ nhìn lên trên hoa lầu kia.

Nữ tử đứng ở chính giữa, chỉ có nàng là không có hành động gì với thành chủ, vẻ mặt đờ đẫn giống như cái xác không hồn. Nhưng dung nhan tuyệt thế như thế nào cũng không che dấu được, mắt của thành chủ mới nhìn qua, rốt cuộc không thể di chuyển. Trong ánh mắt chỉ có ham mê chiếm hữu cùng mãnh liệt.

Cô gái kia là hoa khôi thanh lâu, bản mình không bán nghệ, nữ tử đáng thương khi còn nhỏ được phụ thân sinh ra của mình bán vào thanh lâu, dung nhan kia không nên xuất hiện ở phạm trần, một bộ hồng phấn da dày, hại nước hại dân mà thôi.

“Nghieu Tà tiền bối tiểu thư nàng sao lại biết.”

Lúc này trên bầu trời tòa thành trì này có hai người đang đứng, trên mặt Tiểu Lục lộ vẻ lo lắng. Trong mắt cũng hiện vẻ khiếp sợ, không dám tin tưởng nhìn nữ tử đứng trên thanh lâu kia, chính là nữ tử có dung mạo tuyệt thế., Chính là tiểu thư nhà nàng - Hồng Trần tiên tử. Nếu như không phải cố kỵ Triệu Vô Tà, chỉ sợ nàng đã lao xuống rồi. “Bất nhập hồng trần, làm sao quên Triệu gia vất vả mượn thiên đạo chi nhãn, mới bố trí trận pháp này. Nàng có thể phá trận, liền cho nàng rời đi, không phá được liền là thị thiếp của ta.”

Trong giọng nói của Triệu Vô Tà đầy ý tứ không cho phép phản kháng, Tiểu Lục đang muốn nói gì đó, nhưng lại cảm nhận được khí tức trên người Triệu Vô Tà. Khiến nàng cứng lại, lúc này mới nhớ Triệu Vô Tà đã không còn là thiếu niên lúc trước.

“Nhưng tiểu tiểu thư nàng ấy...”

Tiểu Lục đã sớm biết Triệu Vô Tà trung thành với Hồng Trần tiên tử, biết nàng đang lo lắng điều gì nên tiện tay chỉ một cái. Hư không bị phá vỡ, Thái Vân tước giá ở trong đó, thân thể Hồng Trần tiên tử ngồi ngay ngắn trong đó. Chỉ nhắm chặt hai mắt, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

“Đinh “

Tiếng chuông vang lên, Triệu Vô Tà đứng trước mặt Thái Vân tước, ngón tay còn dừng lại trên chiếc chuông đồng cổ xưa kia.

“Vô Cầu vô dục, bảo vật tốt, chỉ tiếc thiếu một vài thứ.”

Lưỡi câu của Triệu Vô Tà rơi xuống, vòng chuông trên cổ tay hắn ta chậm rãi rời khỏi, trong ánh hào quang mờ mịt hắn ta chậm rãi bay về phía chuông cổ thanh đồng. Lúc trước Vong Tình Ma Đế đã đoạt được Chung Vô Cầu, thế nhưng Chung Hoàn Vô Cầu lại rơi vào tay Triệu Vô Tà, bây giờ hai thứ này đều bị Triệu Vô Tà lấy được.

Một chỉ vừa rời của Triệu Vô Tà đã xóa đi ấn ký tinh thần trong Vô Cầu Chung, Vô Cầu Chung cũng rơi từ trên cổ tay hắn xuống. Vô Cầu Chung chân chính sắp xuất hiện, Chung Hoàn và Cổ Chung chậm rãi bùng bùng trên không trung, từ từ ép sát.

“Thùng thùng”,

Tiếng chuông làm tâm thần người ta an bình không ngừng vang lên, chuông hoàn trong quang mang trong vắt chậm rãi tròng lên chuông cổ thanh đồng kia, trong khoảnh khắc tiếng chuông ngừng lại, trên không trung liền xuất hiện một cái chuông đồng xanh nhỏ mang theo phong cách cổ xưa, mang theo khí tức vô cùng an thần.

“Ngươi cứ ở lại đây bế quan tu luyện. Mất trận pháp chính là Vô Cầu Chung, nếu muốn rời khỏi thì cứ tự phá trận, từ nay về sau không còn liên quan gì tới nhau. Cũng trả lại ân tình giữa ngươi và Hồng Trần tiên tử. Ngày khác gặp lại, Vô Tà sẽ không hề khách khí.”

Ngữ khí Triệu Vô Tà rất ôn nhu, tâm niệm vừa động, Vô Cầu Chung đang lơ lửng trên không trung liền chậm rãi đi về phía

Tiểu Lục. Bàn tay vỗ nhẹ vào đan điền của Tiểu Lục, ma nguyên dâng lên, không ngờ chớp mắt đã luyện hóa Vô Cầu Chung. Làm xong tất cả, thân hình Triệu Vô Tà cũng lay động một cái, sắc mặt tái nhợt.

Vừa rồi hắc thi triển thần thông rất lớn, dùng Thiên Đạo chỉ nhãn đưa Hồng Trần tiên tử vào trong hồng trần vạn tượng chân chính. Vạn thể luân hồi, mỗi một thể hệ thân phận gặp phải đều bất đồng, kiếp này là nữ tử thanh lâu. Kiếp sau có lẽ là ăn mày, nam tử thanh niên thanh xuyên nhất chủng một loại thần thông, Tị Kinh vượt qua Bàn Kinh cùng Hoàng Vưu Quyết, Lợi Thục Lục leng keng.

Là sau khi Triệu Vô Tà luyện một thân Sát Cốt, đồn ngộ ra được thần thông cũng chỉ có một thân Sát Cốt của hắc ta mới có thể chịu được sự cản trở từ mắt Thiên Đạo. Trận như kỳ danh, người vào trận sẽ bị giam cầm tất cả tu vi lực lượng, biến thành phạm nhân. Đầu mình trong hồng trần dục hải, nếu hồng trần có thể phá trận mà ra, tự nhiên chính là cường giả Nguyên Anh. Triệu Vô Tà cũng để mặc cho nàng ta rời đi, không phá được, chính là thị thiếp của Triệu Nguyên, tà.

Trận nhãn của Vạn Trọng Hồng Trần chính là Vô Cầu Chung trong cơ thể Tiểu Lục. Triệu Vô Tà dịch hết mọi thứ trong Chung Hoàn, khiến Chung Hoàn và Cổ Chung hợp lại làm một. Khôi phục bộ dáng ma bảo trước đó, tuy Vô Cầu Chung là ma bảo nhưng khí tức rất bình thường. Nó rất giống tiên khí, chẳng qua Triệu Vô Tà cũng biết, nếu Vô Cầu Chung dùng để giết người, uy lực căn bản không thua Phá Hải Ma Phủ mà hắc từng gặp, thậm chí còn chưa từng thấy.

Chỉ đáng tiếc là Triệu Vô Tà có nhân trùng uống chén cùng Vạn Độc cốc phiên, cũng không hiếm Vô Cầu Chung nhất. Mặc dù hắc là một ma đầu hung tàn, nhưng cũng không muốn nợ ai. Lúc trước Hồng Trần tiên tử và Tiểu Lục đã cứu hắc trở về, tuy các nàng không cứu Triệu Vô Tà cũng chưa chắc sẽ chết, nhưng luôn là ân tình.

Có thù tất báo, có ân trả là được. Huống chi, Tiểu Lục trước mặt khiến Triệu Vô Tà nhớ tới Tam Nương. Nữ tử uyển chuyển kia nếu không phải lúc đầu hắc không đủ mạnh, cũng

sẽ không để Hoàng tuyền Quỷ Mẫu kia cướp đi Tam Nương. áy náy trong lòng khiến hấn liền mạng tăng lên lực lượng thì cho tới bây giờ đã đủ rồi.

Xong chuyện ở chỗ này, hấn liền đến Hoàng Tuyền Quỷ Giản cứu Tam Nương ra. Mặc kệ ai dám ngăn trở hấn, đều là chết.

Trong lòng như thế nào. Ý niệm trong đầu quay cuồng, Triệu Vô Tà cũng mặc kệ vẻ mặt Tiểu Lục lúc này như thế nào, thân hình hóa thành một đạo huyết quang biến mất trong không gian màu máu này. Ra khỏi Huyết trì, Triệu Vô Tà chỉ phân biệt phương hướng một chút liền đi về phía Thiên Lang điện. Dù sao bây giờ hấn là khách khanh Thiên Lang điện, lần này Thiên Lang điện bỏ ra tiền vốn lớn, vì hấn mà đã đắc tội với cừu địch như Vong Tinh Động Thiên.

Hấn nếu từ cũng muốn đi một chút, hưởng chi, Hoàng Tuyền Quỷ giản ở nơi nào cũng phải để người của Thiên Lang điện nói cho hấn biết.

Nhân Trùng Tử Kiếm và Vạn Độc Cốt Phiên còn thai nghén trong hai dòng suối dơ bẩn sâu trong lòng đất. Hấn cũng không lấy ra, đợi lúc cần dùng trực tiếp xuyên không gọi ra khách hành tẩu là được.

Huyết quang lực không, tốc độ cũng không nhanh, những nơi ven đường đi qua. Những thế lực yêu thú chiếm cứ phía dưới đều cảm ứng được sự tồn tại của hấn, bắt quá trước khi máu tanh trên người hấn phát ra. Những yêu thú kia đều câm như hến, không dám nhúc nhích một cái. Đợi Triệu Vô Tà rời đi, mới thở dài một hơi.

Thiên Lang điện, khắp nơi đều là thanh khí nồng đậm, tùy ý lan tràn. Thiên Lang sát khí này cũng chỉ có nơi đây mới có, là Thiên Lang nhất tộc tu luyện phải có linh khí, không biết tại sao lại sản sinh. Ngoại trừ Thiên Lang nhất tộc, những yêu thú khác thu nạp trong cơ thể cũng không thể luyện hóa, ngược lại có khả năng tẩu hỏa nhập ma.

Trong mười vạn ngọn núi lớn ngoại trừ Thiên Lang điện ra, còn có sáu điện, yêu thần bảy điện, sáu điện kia cũng có đồ vật độc nhất vô nhị giống Thiên Lang điện. Yêu thần thất điện:

Thiên Lang điện, Ma Ứng điện, Hung Thạch điện, Âm Xà điện, Hỏa Linh điện, Âm điện, Vạn Mộc điện.

Trong Ma Ứng Điện, Vân Ma Ứng nhất tộc, giống với Thiên Lang Tộc. Đều là yêu thú cực kỳ mạnh mẽ, Vân Ma Ứng nhất tộc tu luyện thu nạp linh khí chính là vân ma khí. Bảo vật là lông của Vân Ma Ứng, từ trên người Vân Ma Ứng rơi xuống, chính là tài liệu luyện khí đỉnh cấp.

Hung Thạch điện bá chiếm một khu vực, nơi đó ngoại trừ tảng đá ra thì không còn cái gì khác. Quanh năm đều bao quanh nguyên khí hung thạch, dần dà, tảng đá kia đều sẽ sinh ra linh trí. Sau khi hóa thành Yêu tộc, Hung Thạch nhất tộc sau khi chết, di hài sẽ hóa thành hung thạch nguyên linh. Đối với những yêu thú hoặc tu sĩ khác mà nói, đều là rất hấp dẫn.

Âm Xà Điện, Cửu U Âm Xà tộc. Từ khi sinh ra cò đã thu nạp U Xà Âm Khí, ở nơi đó khắp nơi đều là địa vực hắc ám, khắp nơi đều sinh trưởng Âm Xà Thảo. Đối với tu sĩ ma đạo mà nói, Âm Xà Thảo kia còn quý hiếm hơn cả đan dược thượng phẩm.

Hỏa Linh Điện nằm ở phía nam của mười vạn ngọn núi lớn, nơi đó toàn là núi lửa. Sâu trong vùng núi lửa chính là Hỏa Linh Điện, nơi có Hỏa Linh Sát Khí vờn quanh. Hỏa Sát Khí trong lòng đất thành linh, chính là Hỏa Linh bộ tộc chiếm giữ bên trong núi lửa. Cũng có thiên tài địa bảo, Hỏa Linh Thạch, cùng Vân Ma Vũ kia cũng là tài liệu luyện khí đỉnh cấp.

Âm Điện chiếm cứ trong mười vạn đại sơn mạch Âm Minh Vực thần bí nhất, nơi âm minh chi khí tàn sát bừa bãi, trừ Âm tộc ra. Sinh linh đi vào, mặc kệ là yêu thú hay tu sĩ, đều sẽ bị âm minh chi khí xâm nhập tâm thần. Trở thành con rối Âm tộc, ở các nơi cấm địa sát cơ này, có bảo vật như Âm Minh hoa. Người chết sống, máu thịt xương trắng, đều là bình thường mà thôi.

Vạn Mộc Điện là hàng xóm của Thiên Lang Điện, trong vô tận rừng rậm, có cỗ thụ thông thiên đã tồn tại từ xa xưa. Thông thiên cỗ thụ ngày ngày cô đọng ra vạn mộc thanh nguyên khí, làm cho thụ tộc trong Vạn Mộc Điện thu nạp luyện hóa. Về phần bảo vật, Thiên Vân Đại Lục, không biết bao nhiêu tu sĩ muốn có được một mảng lá cây cỗ thụ thông thiên.

Chương thứ hai trăm chín mươi chín

Xích Sa măng xà.

Cho thẳng vào thập đại môn phái. Ma đạo lục đại Ma Đế, mười vạn đại sơn yêu thần thất: thay ta chiếm cứ địa bàn rộng lớn, chia cắt cả Thiên Vân đại lục, từ viễn cổ đến nay luôn tranh đấu không ngớt. Ai cũng không làm gì được ai, không diệt được ai. Tuy nhiên trong đó cũng có một ít thế lực mạnh mẽ, không thua bất cứ một ai trong thập đại môn phái Tiên đạo hoặc bất kỳ Ma đạo lục đại Ma Đế nào, Hoàng Tuyền Quỷ Giả chính là một trong số đó.

Nhân trùng trong chén của Triệu Vô Tà cắn nuốt nhiều hồn phách tu sĩ mạnh mẽ như vậy, chuyện trong trí nhớ của bọn họ, Triệu Vô Tà biết rất rõ ràng. Thế nhưng hắn thủy chung không biết ở nơi đó, chỉ có thể đi Thiên Lang điện.

Huyết quang dừng lại cách Thiên Lang điện hơn ngàn dặm, Triệu Vô Tà từ trong huyết quang đi ra, ánh mắt xuyên qua khoảng cách ngàn dặm nhìn về phía Thiên Lang điện. Chậm rãi phóng khí tức của mình ra, âm lãnh mang theo sát khí dày đặc cùng khí tức bạo ngược ẩn sâu bên trong. Như một con hung thú viễn cổ mạnh mẽ.

“Vù vù vù “

Tại chỗ sâu trong Thiên Lang điện, hai người đồng thời mở mắt. Chính là Thiên Lang điện chủ cùng vị Thanh Kỳ trưởng lão kia, trong mắt bọn chúng một tia kinh ngạc hiện lên. Tuy nói là khoảng cách ngàn dặm, nhưng ở cảnh giới Nguyên Anh như chúng nó, cũng chỉ là nháy mắt mà thôi.

Lúc Triệu Vô Tà lộ ra khí tức chúng liền cùng cảm ứng được, đồng thời từ trong tu luyện tỉnh lại, nhìn nhau một cái.

“Điện chủ, ta có thêm một vị cường giả tuyệt thế ở Thiên Lang điện, khí tức này chỉ kém lão điện chủ...”

Trên mặt Thanh Kỳ hiện lên vẻ vui mừng khó che dấu, mặc dù kinh hãi nhưng sau khi khí tức trên người Triệu Vô Tà phóng

xuất ra, Thanh Kỳ lập tức cảm thấy quyết định lúc trước của nó không sai.

Hai người nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ khiếp sợ xen lẫn vui mừng.

“Vô tà lão đệ “

Tâm niệm vừa động, thân hình thanh kỳ lập tức xuất hiện ở ngoài ngàn dặm, trước người Triệu Vô Tà. Trên mặt hắn ta mang theo ý cười, phát tay vẽ một cái vào hư không, một cái khe lập tức xuất hiện. Thanh kỳ dẫn đầu bước vào trong đó, Triệu Vô Tà cũng không nói lời nào, thân hình cũng bước theo vào.

Ba ngày sau, một đạo huyết quang bỗng nhiên từ chỗ sâu trong Thiên Lang điện bắn ra, trong chớp mắt biến mất cuối chân trời.

Ở khu vực thống trị của Thiên Lang điện, không biết có bao nhiêu thế lực Yêu thú. Cả bọn đang quỳ gối trên địa bàn của mình, đều là bá chủ một phương, cả ngày chém giết không ngừng, khắp nơi tràn ngập mùi máu tanh.

Có một khu vực lại càng như vậy, sa mạc máu đỏ. Ở mười vạn đại sơn mặc dù không tính là hung danh hiển hách. Nhưng khu vực thống trị của Thiên Lang điện hầu như mỗi một con yêu thú đều biết đến hung địa. Bởi vì ở đây cát vàng tựa như đều bị huyết dịch đỏ thẩm nhuộm đỏ.

Ở chỗ này, tìm không thấy một hạt cát vàng, bởi vì toàn bộ cát ở đây đều là màu đỏ máu. Chỉ cần tiến vào trong đó, tiến vào trong đó, chỉ có mùi máu tanh. Khắp nơi đều có thể thấy được yêu thú đang chém giết trong đó, nơi này quả thực hoàn toàn hung địa. Mà ở trong đó, lại chỉ có một bá chủ, bá chủ duy nhất của tộc Xích Sa mãng., Sinh ra trong Xích Sa Huyết Mạc, sinh trưởng ở trong Xích Sa sa mạc cũng là khí huyết tinh nồng đậm đến cực điểm. Sau khi đến thời kỳ trưởng thành, hung thần trời sinh này bắt đầu đánh giết khắp nơi, bất luận mạnh yếu đều là một loạt xông lên. Hung hãn đến cực điểm, có thể nói Xích Sa Huyết Mạc khủng bố như thế, hung danh hơn phân nửa đều đến từ những sát thần sát tinh này.

“Grào, rít gào.”

Ngay tại biên giới Xích Sa Huyết Mạc, có hai con yêu thú đang chém giết nhau, căn bản không có chiêu thức thần thông gì khác. Hoàn toàn là dã thú chém giết, dựa vào thân thể chém giết cùng một chỗ. Dùng miệng cắn xé, dùng móng vuốt cào tới, dùng thân thể xông tới.

Là một con Sa Hùng và Sa Mãng, hai con yêu thú bình thường, ở địa phương khác cũng có thể nhìn thấy. Nhưng con yêu thú sinh sống ở nơi này, mỗi con đều không đơn giản. Hai con yêu thú này, khí tức trên người hung hãn đến cực điểm, nhất là đôi mắt. Màu đỏ làm màu, bên trong tràn ngập vẻ giết chóc.

Hai con Yêu thú này, hung hãn không sợ chết đụng vào nhau, làm cho hạt cát huyết hồng tung bay ra, rồi lại rơi xuống rất nhanh, những hạt huyết sa này vì bị huyết dịch ngâm quanh năm nên sức nặng đã vượt qua lớp cát vàng bình thường quá nhiều, vì thế nên mới rơi xuống rất nhanh.

Bên trong huyết sa, thân thể cao lớn của con rắn cát kia quán quanh toàn bộ thân thể con gấu cát, sau khi lăn xuống dưới lớp cát liền muốn chui xuống dưới lớp cát. Toàn bộ con rắn đều sinh sống trong cát máu, chỉ có lúc đánh giết những yêu thú khác mới có thể đi ra. Mục tiêu lần này của nó không dễ chọc chút nào, nếu như thật sự chém giết ở trên lớp cát máu thì nó không chiếm được chút tiện nghi nào.

Mặc dù là yêu thú hung tính rất nặng nhưng cũng đều là kẻ có trí tuệ, có thể còn sống ở chỗ này. Cho dù là yêu thú nhìn qua béo ú không chịu nổi, cũng là giáo hoạt như hồ, con Sa Hùng kia chính là như thế. Sa Mãng muốn đem nó kéo vào trong huyết sa, con Sa Hùng kia bắt đầu điên cuồng dùng hai cái tay gấu vô cùng to lớn của mình vỗ thân thể Sa Mãng.

“Oành oành oành”

Thanh âm như phá cách, không nghĩ tới sau khi Sa Hùng đập lên thân thể Sa Mãng, lại phát ra loại âm thanh này. Bất quá thân thể con Sa Hùng kia quá khổng lồ, quá lớn, nhất thời nửa

khắc sa măng cũng không thể kéo nó xuống. Hơn nữa, ngay sau đó, cục diện liền thay đổi.

“Grào...”

Sa Hùng bỗng nhiên rống to lên, đồng thời ở trên bàn tay gấu của nó vẩy mà phủ lên một tầng ánh sáng đỏ vàng mang theo huyết quang. Trong lúc lưu chuyển, Sa Hùng hung hăng vồ lên trên thân thể sa măng đang quán quanh làm nó thiếu chút nữa không thể hô hấp, hơn nữa nơi chưởng võ kia, toàn bộ đều là trên bảy tắc của sa măng.

“Hít...”

Vàng sáng trên tay Sa Hùng giống như quá mạnh mẽ. Sau khi vồ lên, Sa Măng rút cuộc cũng không nhẹ nhõm như lúc trước. Huyết dịch đỏ thẫm sền sệt tràn ra từ trong miệng rắn, nhuộm hồng lớp cát dưới người chúng. Sa Măng biết hiện tại mới là thời khắc sinh tử, nếu như nó buông ra, chỉ sợ căn bản là không chạy thoát được. Mà bị Sa Hùng đập chết, từ một kẻ đi săn biến thành một con rắn chết.

Chém giết một cách thảm thiết dị thường, rắn cát không ngừng kêu gào thống khổ, gấu cát cũng không thoải mái chút nào. Bởi vì rắn càng quán càng chặt, đem thân thể nó quán cũng biến hình.

Lần này tần số của hai mươi ba lần xem sao.

Thôi rồi, xương cốt trong cơ thể Sa Hùng cũng phát ra từng tiếng rên rỉ. Nếu như cứ tiếp tục như vậy thì cũng không biết đến cùng ai mới là người thắng cuối cùng.

“Oanh “

Dị biến bỗng bộc phát, từ dưới thân bọn chúng, một cột cát màu huyết hồng ảm ảm nổi tung. Ở trong cát của huyết hồng, một cái bóng đen mơ hồ xông ra, không có chút nào dừng lại. Thân thể khổng lồ triển khai, cái miệng rộng mở ra, dĩ nhiên nuốt cả sa măng và Sa Hùng đang dây dưa kia vào.

Một chút khó khăn cũng không có, đầu Sa Măng và Sa Hùng kia cứ như vậy bị con quái vật khổng lồ đột nhiên xuất hiện này nuốt xuống. Cổ họng chớp động một cái, hai đồng đồ vật

đã bị nó hoàn toàn nuốt vào trong bụng. Một tiếng ực nhỏ vang lên, giống như thỏa mãn ợ một cái no vậy.

Sau khi nuốt hai con yêu thú hung sát kia, quái vật khổng lồ này cũng lộ ra thân hình. Thân thể dài tới mười trượng, toàn thân đều là lân phiến đỏ vàng, dưới ánh mặt trời lóng lánh hào quang khát máu. Cái đầu dữ tợn vô cùng chậm rãi ngẩng lên, chăm chú nhìn bốn phía một chút, tựa như phát hiện những yêu thú ẩn núp dưới huyết sa chung quanh.

“Tê tê tâm...”

Âm thanh phun bộ coi thường như là coi thường, không ngờ con quái vật khổng lồ này lại chẳng có chút ý định rời đi nào, mà chỉ chậm rãi cúi người xuống. Trên lớp cát máu đầy đất, thân thể vô cùng to lớn bắt đầu mở ra, chậm rãi nhắm mắt lại.

Sau khi nó nằm xuống, những yêu thú tiềm phục xung quanh đều như được đại xá, một chút toàn bộ đều chui vào sâu trong huyết sa. Chúng nó vừa mới nhúc nhích một cái cũng không dám, hiện tại thấy con yêu thú kia tựa hồ đã ăn no, mới rời đi ngay lúc này.

Xích Sa mãng, con quái vật khổng lồ này chính là bá chủ nơi này, bá chủ duy nhất. Xích Sa mãng tộc, hôm nay cũng là hiếm có. Xích Sa mãng tộc rất ít khi xuất hiện ở đây. Đến sát biên giới Huyết sa mạc săn mồi, đầu Sa Mãng và Sa Hùng kia cũng thật không may, hết lần này tới lần khác gặp phải con yêu thú còn hung sát hơn chúng.

Nhưng không chỉ có bọn chúng gặp xui xẻo, con Xích Sa mãng này cũng rất xui xẻo, nếu nó không tâm huyết chạy ra ngoại vi Huyết Mạc này săn thú thì lúc này cũng sẽ không gặp phải một con yêu thú mạnh nhất trong Huyết Mạc.

“Đạp bát”

Bước chân giẫm lên cát phát ra thanh âm, mặc dù rất nhỏ, nhưng đối với một đầu con rắn cát khó khăn lắm mới tới Kết Đan cảnh mà nói, thanh âm không khác gì tiếng thiên lôi cuộn cuộn phát ra. Con rắn đỏ này đang muốn nổi giận, sau đó nổi giận nuốt con yêu thú dám quấy rầy nó ngủ.

Một thanh âm khiến cho nó hồn phi phách tán văng lên trong đầu nó. Giật mình một cái, thân thể liền cứng ngắc không dám cử động chút nào.

Con bò sát nhỏ, dẫn ta đi gặp lãnh chúa của các người đi.”

Mặc dù ngữ khí tựa như thân thiết, nhưng trong đó lại chỉ có một ý tứ, đó chính là không thể phản kháng. Trên thực tế lúc nghe được thanh âm này, đầu Xích Sa Mãng này sẽ không có ý định phản kháng, bởi vì nó biết rõ. Nhân loại trước mắt khuôn mặt thanh tú này, so với bất kỳ ma đầu cùng yêu thú nào đều hung tàn đáng sợ hơn.

Triệu Vô Tà

Cái tên này đã là ác mộng của Xích Sa mãng, bởi vì không lâu trước đây, nó đã tận mắt nhìn thấy tên nhân loại khuôn mặt thanh tú hung ác này. Quy Long tông bị hủy diệt, nó cũng tham dự. Mặc dù là tồn tại bé nhỏ không đáng kể, nhưng nó tận mắt nhìn thấy Triệu Vô Tà hung thần này nghe thấy.

Huống chi sau mấy ngày hôm trước, bọn chúng có linh chủ trở về cũng đã nói cho bọn chúng biết Triệu Vô Tà là một trong mười vạn đại sơn, là tồn tại không thể trêu chọc nhất trên Thiên Vân đại lục, thậm chí trên cả Thiên Vân đại lục. Nhưng nó nằm mơ cũng không nghĩ tới, một lần tâm huyết dâng trào lại đụng phải đại vận. Lúc này đứng trước mặt nó, chính là tên Triệu Vô Tà này.

“Bành”

Ngón tay điểm một cái lên cái đầu khổng lồ của con Xích Sa mãng, mặc dù chỉ là nhẹ nhàng một chút, nhưng khi con Xích Sa Mãng cảm thụ lại là một lực lượng thật lớn truyền đến. Thoáng cái đã mạnh mẽ ấn đầu của nó vào trong Huyết Sa, nó cũng hiểu ý, thân hình to lớn như cá chạch trơn tuột chui vào trong Huyết Sa.

Triệu Vô Tà cười nhạt một tiếng, chân trần nâng lên đi theo con xích sa mãng. Hắn đi vào sâu trong sa mạc máu, chân trần của hắn đứng trên lớp cát máu, đạp ra những dấu chân của nhân loại. Cảnh tượng này khiến những yêu thú đang chém giết dọc đường nhìn thấy đều cảm thấy vô cùng vớ vẩn, Xích

sa mạc máu đã không biết bao nhiêu năm rồi không có người đặt chân tới. Nhưng vào lúc này...

Bất quá chúng nó cảm ứng được khí tức Xích Sa mãng cẩu thận từng li từng tí dưới chân Triệu Vô Tà, những yêu thú này đều nhao nhao rời đi, không dám nhìn thêm nữa. Cũng không để ý tới tiếp tục chém giết, từng cảnh tượng kỳ quái xuất hiện ở Xích Sa Huyết Mạc này, những hung tàn yêu thú tự động tránh đường cho Triệu Vô Tà.

Nhìn thấy một màn này, khoe miệng Triệu Vô Tà cũng xuất hiện nét cười, lấy thần thông của hắn tự nhiên biết con Xích sa mãng dưới chân đang cảnh cáo yêu thú phía trước. Về sau, khu vực Triệu Vô Tà đã đi qua, không thấy bóng dáng một con yêu thú nào nữa. Tất cả đều biến mất, lúc này con Xích sa mãng dưới chân Triệu Vô Tà cũng biến mất.

“Vô tà tiền bối “

Một thiếu niên áo vàng bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà, phía sau thiếu niên áo vàng là một đám Xích Sa mãng chinh tề. Mỗi một con đều nằm rạp trên mặt đất, đầu thiếu chút nữa tiến vào trong Huyết Sa, trên mặt thiếu niên áo vàng cũng lộ vẻ cung kính.

Nhìn thấy một màn này, Triệu Vô Tà lập tức bật cười khanh khách. Nhưng nụ cười của hắn chợt biến mất, bàn tay đột nhiên chộp về phía thiếu niên áo vàng. Tốc độ trở mặt nhanh đến mức ngay cả yêu thú Kết Đan Đại viên mãn như thiếu niên áo vàng cũng phản ứng không kịp., Chỉ có thể trơ mắt nhìn Triệu Vô Tà chộp lấy nó. Sau đó một luồng hào quang tràn ngập uy áp từ bàn tay Triệu Vô Tà truyền đến trên thân thể của nó. Trong nháy mắt, thiếu niên áo vàng lập tức cảm thấy toàn thân ngứa ngáy sau đó nhịn không được mà kêu lên.

“Tê tê tâm...

Đám Xích Sa Mãng ở sau lưng thiếu niên áo vàng cũng không dám nhúc nhích, bởi vì lúc này xuất hiện một luồng sức mạnh đến mức căn bản không thể phản kháng được uy áp xuất hiện trên thân thể chúng nó, căn bản là không thể nhúc nhích. Thậm chí ngay cả ngẩng đầu lên cũng khó khăn, sau khi nghe được

tiếng kêu gào thảm thiết của lãnh chúa nhà mình, liền thấy ánh sáng bùng lên, bên trong hào quang kia, bản thể thiếu niên áo vàng vô cùng to lớn xuất hiện.

Trong hào quang, thân thể thiếu niên áo vàng hiện ra, là một con rắn lớn màu vàng đậm dài mấy chục trượng. Toàn thân là lân phiến màu vàng đậm, mỗi một mảnh giống như binh khí tuyệt thế, tản ra khí tức sắc bén lạnh lẽo vô cùng, cái đầu dữ tợn ngẩng lên, hướng lên bầu trời phát ra tiếng rống to lớn.

Thiếu niên áo vàng chính là bá chủ chân chính của Huyết sa mạc, cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, bình thường ở trong Huyết Sac, chỉ cần nhúc nhích một chút, không biết bao nhiêu yêu thú đã chết, bị nó nuốt vào trong miệng. Nhưng bây giờ, nó lại phát ra tiếng rống thông khổ đến cực điểm. Tiếng hô lên truyền đến, những yêu thú nghe thấy đều là kinh hoàng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Đây là cho ngươi chỗ tốt, chỉ cần ngươi còn sống là có thể thăng cấp tới cảnh giới mà ngươi luôn muốn. Trả giá là được, trung thành với ta.”

Thanh âm Triệu Vô Tà chậm rãi, lại như ma âm quán não, từng chút một tiến vào trong đầu thiếu niên áo vàng. Tiếng kêu thảm thiết của hắn lại càng thêm kịch liệt, vang vọng ngàn dặm, khóe miệng Triệu Vô Tà lại hiện ra ý cười tàn nhẫn.

Chương thứ ba trăm tám tử.

Tiếng kêu thảm thiết vẫn còn tiếp tục, ngay trước mặt một đám Xích Sa Mãng, trên mặt Triệu Vô Tà mang theo ý cười. Nhìn một con Xích Sa Mãng vô cùng to lớn đang lăn lộn trong huyết sa, bản thể của thiếu niên áo vàng, dài đến mấy chục trượng, điên cuồng lăn lộn trong huyết sa, nhấc lên huyết sa đầy trời.

Ngay vừa rồi, Triệu Vô Tà triệu hồi ra một cây cờ phướn từ trong hư không, trong đó bàn tay cầm ra một đám sương mù màu xám, mạnh mẽ nhét luồng sương mù kia vào trong đầu bản thể thiếu niên áo vàng, cũng là sau đó mới xuất hiện tình cảnh như vậy.

“Còn có ba giây...”

Trong giọng nói của Triệu Vô Tà, không biết vì sao hắn ta lại lộ ra một luồng sát khí. Một chút ý tứ che dấu cũng không có, ý tứ trong lời nói của Triệu Vô Tà chính là, nếu như sau ba hơi thở, thiếu niên áo vàng vẫn chưa thành công thì chỉ có một kết cục, đó là chết.

Một giây, hai tức, “Grào” đã đến trước ba nhịp thở, một tiếng gào to tràn ngập khí tức khoan khoái vang lên, trong huyết sa đầu mãng xà đỏ thẫm dài mấy chục trượng đã không thấy đâu nữa, thay vào đó là một con cự mãng càng to lớn hơn. Toàn thân đều là vảy màu máu, phát ra khí tức hung sát khát máu nồng đậm vô cùng.

Xích Huyết mãng là Xích Huyết mãng. Con cự mãng này dài tới trăm trượng, không ngờ lại là Xích Huyết mãng. Xích Huyết mãng cũng là yêu thú mạnh mẽ giống như Thiên Lang nhất tộc. Trời sinh đã có linh trí, chỉ là Xích Huyết mãng nhất tộc đã sớm mai một. Con xích huyết mãng này là Xích Huyết mãng cũng không phải Xích Huyết mãng, vì trước đó con Xích Huyết mãng lúc này là Xích Huyết mãng.

Nhưng bây giờ đã đạt tới Nguyên Anh kỳ, dưới cơ duyên xảo hợp huyết mạch trong cơ thể Xích Huyết mãng đã được kích

phát ra. Trong hào quang đỏ như máu, một thiếu niên mặc áo đỏ xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà. Khí tức trên người thiếu niên này thật là đáng sợ, tựa như biển máu, tràn ngập khí tức khát máu. Hơn nữa còn có một loại khí tức Man Hoang sát khí, khí tức này giống như Hoàng Sa Huyết sa mạc dưới chân Triệu Vô Tà.

“Chủ nhân.”

Trên mặt lộ ra vẻ cung kính, giống như lúc Độc Long và mấy con thú đứng ở trước mặt Triệu Vô Tà như đực. Tất cả đều cung kính như vậy. Khí tức khủng bố trên người nó quả thật không phù hợp, nhưng trên mặt tên Triệu Vô Tà này lại lộ ra nụ cười hài lòng. Vạn Độc Quán Phiến trong tay lay động một cái, mặt phiến đảo ngược lại, bao phủ thân hình Triệu Vô Tà.

“Ầm thiếp” hai tiếng nổ vang, thân thể Triệu Vô Tà lập tức hóa thành một đạo quang mang tối tăm mờ mịt, vẩn vơ ở giữa không trung liền lập tức biến mất, một đạo huyết quang lập tức đuổi theo phía sau Triệu Vô Tà, cũng biến mất theo. Đám Xích Sa Mãng kia nhất thời toàn bộ xụi lơ ở trên bão cát, tựa như mất đi toàn thân lực lượng.

Mặc dù là như vậy, nhưng những yêu thú ở bốn phía ngoài trăm dặm lại không dám đi qua. Bọn Xích Sa Mãng này ở trong Huyết Sa mạc là bá chủ tuyệt đối, những yêu thú kia dám ở ngoài trăm dặm dòm ngó đã lớn mật, ở đó dám đi qua thật tiện nghi linh tinh. Nếu như chúng nó biết bày Xích Sa Mãng kia bởi vì thừa nhận uy áp của Triệu Vô Tà cùng thiếu niên áo đỏ kia, thiếu chút nữa ngất đi, đáy lòng nhất định sẽ rất hối hận.

Rời xa Huyết mạc, độn quang của Triệu Vô Tà vọt tới một nơi khác. Sau lưng hắn ta là một đạo huyết quang, là thiếu niên áo đỏ.

Lúc đầu lãnh chúa Xích Sa Mãng - thiếu niên áo vàng, nhưng lại bị Triệu Vô Tà dùng Vạn Độc Cốt Khí mạnh mẽ tăng lên tới cảnh giới Nguyên Anh. Hiện tại đã là yêu thú Nguyên Anh của bản thể Xích Huyết Mãng.

Cách xa Triệu Vô Tà độn quang vạn dặm có một khu vực, cũng là một trong những khu vực hung ác của Thiên Lang điện. Hung danh cũng sẽ không thua một tộc Xích Sa mãnh chiếm cứ huyết mạch, bởi vì nơi này cũng có một đám yêu thú hung sát chiếm giữ.

Tử Huyết lĩnh, nguồn gốc của những cái tên nơi này không có gì khác, chính là bởi vì ở trên Chỉ Lĩnh trải dài mười vạn dặm đó có quần hồ chiếm cứ, Tử Huyết Hồ, phạm vi hai mươi vạn dặm. Thú hung sát nhất đang chạy ở trên Tử Huyết lĩnh, đó là bá chủ một phương.

Tuy nói Tử Huyết lĩnh là hung địa nhưng linh khí lại tràn đầy, không giống như huyết mạch chỉ như vô cùng vô tận. Ác thủy. Linh khí nơi này trong phạm vi hai mươi vạn dặm cũng tràn đầy, ở chỗ này tu luyện so với hẳn càng thêm mau lẹ. Có thể nói là làm ít mà hiệu quả nhiều, nhưng nơi này có bầy Tử Huyết Hồ.

Những yêu thú khác muốn tu luyện ở chỗ này cũng không dễ dàng, nhất là tên thủ lĩnh bầy Tử Huyết Hồ kia, con yêu thú cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn kia. Tính tình quái dị vô cùng, tâm tình khiến đám yêu thú kia tu luyện trên địa bàn của mình, tâm tình không tốt đã xuống núi, trắng trợn nuốt nuốt những con yêu thú khác.

Mỗi ngày yêu thú sinh sống ở phụ cận Tử Huyết lĩnh đều lo lắng đề phòng, sợ tên sát tinh kia lại đi xuống núi ăn chúng nó. Muốn rời khỏi nơi này, nhưng lại không nỡ linh khí cực kỳ sung túc trên Tử Huyết lĩnh. Phải biết rằng, ở bên trên tu luyện một ngày, thu hoạch so với mười ngày tu luyện ở nơi khác còn có tác dụng hơn.

Tuy nhiên, số lượng Yêu thú lựa chọn rời đi cũng không ít, cho nên gần Tử Huyết lĩnh. Yêu thú cũng không nhiều lắm, phần lớn đều là Yêu thú nhỏ yếu, những Yêu thú nhỏ yếu kia cũng sẽ không khiến cho con Yêu thú Kết Đan đại viên mãn kia có dục vọng nuốt vào. Bầy Tử Huyết Hồ rất khổng lồ, trên dãy núi kéo dài mười vạn dặm kia, ước chừng có con sâu hơn mười vạn dặm.

Hiện tại là giữa trưa, mỗi ngày lúc này đều là thời điểm sát khí thái dương nồng đậm nhất. Trong ánh mặt trời ẩn chứa linh khí nồng đậm hơn so với ánh trăng, nhưng bởi vì không phải một đầu yêu thú nào cũng có thể thu nạp luyện hóa cho mình dùng. Bởi vì sát khí trong thái dương linh khí rất nồng đậm, nếu yêu thú bình thường cắn nuốt được thái dương sát khí chỉ sợ không chịu được sẽ bị thiêu thân vong.

Thái dương sát khí sẽ đem linh khí trong cơ thể yêu thú đốt cháy, sau đó đem yêu thú kia thiêu sống. Cho nên, yêu thú bình thường tình nguyện vất vả hấp thu nguyệt hoa vào buổi tối, cũng sẽ không ngốc đến mức thu nạp thái dương sát khí vào ban ngày.

Nhưng lúc này lại khác, trên dãy núi, tiếng hổ gầm bắt đầu vang lên.

“Rống rống,

Trên dãy núi đột nhiên xuất hiện từng con Cự Hồ vằn vện, hoa văn màu tím đặc biệt chường mắt. Dưới ánh mặt trời, những răng nanh khổng lồ lộ ra ngoài những con cự hồ lóng lánh ánh sáng lạnh lẽo đáng sợ. Cảnh tượng lúc này xuất hiện trên Tử Huyết lĩnh thật đáng sợ. Từng con cự hồ từ trong bãi núi rừng rậm nhảy ra, sau đó đứng trên dãy núi, bắt đầu hướng mặt trời gầm rú.

Bởi vì tiếng gầm rú của chúng nó ở dưới Tử Huyết lĩnh. Những yêu thú nhỏ yếu kia như chim sợ cành cong, bắt đầu điên cuồng chạy trốn. Tiếng hổ gầm ẩn chứa uy áp, nhất là mấy vạn con Ban Lan Cự Hồ cùng nhau gầm rú. Phạm vi vạn dặm, không, phạm vi là mười vạn dặm.

Những yêu thú khác đều cảm giác rung chuyển núi non, mặt đất dưới chân phát ra tiếng chấn động. Khi nghe được tiếng hổ gầm kia đều biến sắc, vội vàng cầm như hén. Đừng nói là phạm vi mười vạn dặm., Ngay trong phạm vi hai mươi vạn dặm không có thể lực yêu thú nào dám đối kháng với bầy hổ, may mà cảnh tượng này cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện, những yêu thú kia chạy điên cuồng một hồi về phía sau liền dần dần ngừng lại. Mà lúc này trên dãy núi Tử Huyết lĩnh đã có chừng mười vạn con Ban Lan Cự Hồ đang ẩn nấp trên

dãy núi kia. Chúng hướng về vàng mặt trời mà rống to, từ dưới dãy núi bắt đầu, cảnh giới cao thấp xếp vị trí.

Mà ở chỗ cao nhất, là một con hồ lớn thái quá, thân hình cao lớn đến mấy chục trượng. Nó đứng ở trên đỉnh Chỉ Lĩnh, tiếng rống hóa thành tiếng gầm cuộn cuộn, hướng phía vàng thái dương treo ở trên cao đánh tới.

“Oanh “

Theo tiếng rống của cự hồ, từng sợi linh khí màu lửa đỏ mắt thường có thể thấy được từ trong mặt trời tràn ra, hướng về phía Tử Huyết lĩnh này đánh xuống. Dọc theo đường đi, vân khí nơi đó đều bị khí tức cực kỳ nóng bỏng thiêu đốt tiêu tán, thậm chí một đạo linh khí màu đỏ rực hướng đến đầu Tử Huyết Hồ lớn nhất kia, cũng đã làm hư không vụn vụn.

Quá sỉ nhục sát khí...

Yêu thú bình thường không thể hấp thu linh khí trong mặt trời, nhưng Tử Huyết Hồ lại có thể, mỗi ngày đều chia ra giữa trưa. Những con Tử Huyết Hồ này đều thu nạp sát khí thái dương nóng rực ở trên Tử Huyết lĩnh. Tựa như lúc này, cũng chỉ có nửa canh giờ mà thôi, nửa canh giờ trôi qua. Sát khí thái dương sẽ yếu đi, khi đó bầy hồ sẽ không hấp thu nữa.

Mỗi lần bầy hồ hấp thu thái dương sát khí, những yêu thú khác cũng không dám tới gần nơi này. Nhưng hiện tại, hai đạo quang mang bay về phía Tử Huyết lĩnh.

Ven đường nổ vang không ngừng, một chút ý tứ che giấu cũng không có. Quả thực là kiêu ngạo ngông cuồng, trong lúc nhất thời ánh mắt mỗi con Tử Huyết Hồ kia đều nhìn về phía hai đạo quang mang kia.

Hai đạo hào quang phá không trực tiếp xuất hiện trên Tử Huyết lĩnh. Nhân đình bộ, xuyên qua đàn hồ, xuất hiện phía trước đầu con Tử Huyết Hồ lớn nhất. Ánh sáng tiêu tán, từ trong hào quang đi ra hai người. Lúc đầu xuất hiện ở trước mặt thủ lĩnh Tử Huyết Hồ là một khuôn mặt thanh tú, đúng như lời nói lúc trước ở trong Huyết Mạc.

Lần này hai mươi ba lần rồi rít xem lần tấn công lần hai ba lần.

Cũng giống như vậy, chẳng qua là đối đối tượng khác mà thôi.

“Đây là cho người chỗ tốt, chỉ cần người còn sống là có thể thăng cấp tới cảnh giới mà người luôn muốn. Trả giá là được, trung thành với ta.”

Căn bản là không cho phép nó nói chuyện, bàn tay Triệu Vô Tà đập vào đầu nó, một mảng lớn huyết quang tràn ra. Nó đã bao phủ lên đỉnh núi, ngăn cản tất cả mức nở bắn tới. Cũng ngăn trở âm thanh trong huyết quang truyền ra.”

Quang mang tan hết, bên trong chỉ còn lại có hai người. Một thiếu niên áo đỏ và một tử y đại hán. Về cung kính trên mặt hai người vừa biến mất, thì trong mắt lại xuất hiện vẻ hưng phấn. Hai cỗ khí tức mạnh mẽ vô cùng bạo phát trên không trung, sau một lát liền biến mất. Khí tức đó đi nhanh vô cùng, mười vạn đại sơn bao la rộng lớn. Ai cũng không biết, ở trong mười vạn đại sơn, lại có thêm hai con yêu thú cảnh giới Nguyên Anh.

“Đáng tiếc, không còn chén khí. Nhưng...” Hai viên ám tử, cũng đủ rồi. “

Triệu Vô Tà ở trong hư không không ngừng xuyên qua, dùng thân thể mạnh mẽ ép vào trong đó, lại từ một nơi khác đi ra. Chỉ nửa canh giờ, hắn đã vượt qua mười vạn đại sơn, xuất hiện ở một chỗ u ám thần bí.

Chương thứ ba trăm linh một, quỷ thành...

[Núi lớn bao la hùng vĩ. Nói là hơn ngàn vạn dặm cũng không chỉ có Triệu Thần Thông. Mới có thể dùng thân thể cường ép xuyên qua không gian rộng lớn như vậy, thân thể xuyên qua không gian, thần thông này trên Thiên Vân Đại Lục. Có lẽ cũng chỉ có Hóa Thần Đạo Quân trong truyền thuyết kia mới có thể làm được, những tu sĩ Nguyên Anh kỳ khác đều làm không được, luyện thành một thân Sát Cốt cũng chỉ có Triệu Vô Tà.

Triệu Vô Tà cũng chưa từng ghé qua Yêu Thần Thất Điện lần nào, lúc này trong lòng hắn chỉ có một chuyện. Chính là nơi đây, một trong những thế lực thần bí nhất, Hoàng Tuyền Quỷ Giản là mạnh nhất Thiên Vân Đại Lục. Tại Thiên Vân Đại Lục, ngoại trừ Tiên Ma Yêu ra thì còn có một số thế lực mạnh mẽ khác. Vô cùng mạnh mẽ, trong đó có Hoàng Tuyền Quỷ Giản này.

Thân hình đứng ở đây, nhìn dưới chân của mình, là cỏ xanh bình thường. Nhưng từng sợi khí thể màu xám vờn quanh ở trong đó, lúc này mặc dù là ban ngày, nhưng cũng gần đến lúc mặt trời lặn. Âm khí nơi này so với nơi khác đều nồng đậm, ngay cả Triệu Vô Tà cũng cảm giác được âm khí dày đặc đập vào mặt.

“Quỷ Vực “

Triệu Vô Tà nhìn không gian u ám trước mặt, bước thêm vài bước nữa tựa như chỗ đó bị phủ kín một tầng sa đen. Giao Bằng như có thể nhìn rõ, thế nhưng khi nhìn kỹ lại giống như không nhìn thấy gì. Lúc này Triệu Vô Tà mở mắt ra, thị lực ngưng tụ nhìn về phía trước.

Vô thanh vô tức, một tầng ánh sáng mắt thường không thấy rõ đột nhiên nổ ra, đem ánh mắt Triệu Vô Tà ngăn cản. Triệu Vô Tà cũng chỉ nhìn thấy vô số bóng đen đang lay động, còn có

khí tức âm trầm đến cực điểm phun trào, thật sự rất giống quỷ vực.

Khóe miệng xuất hiện một tia ý cười khinh thường, nơi đây bất quá là bên ngoài Hoàng Tuyền Quỷ Giản, thậm chí cũng không tính là ngoại vi. Nơi này bất quá chỉ là tầng cấm chế nhỏ bé, sau tầng cấm chế kia chính là ngoại vi Hoàng Tuyền Quỷ Giản. Quỷ Vực Mê thành, ở chỗ này có một loại khí tức kỳ lạ, sẽ đem những cô hồn dã quỷ này hấp dẫn tới, sau đó hóa thành dân chúng cư dân sinh sống ở bên trong Quỷ vực kia.

Hoàng Tuyền Quỷ giản vốn nằm sau mười vạn đại sơn, có thể nói, Thiên Vân đại lục có thể đến Hoàng Tuyền Quỷ Giản, đều là nhân vật cực kỳ mạnh mẽ, hoặc chính là đám quỷ tu mạnh mẽ bên trong Quỷ giản, đám cô hồn dã quỷ trong Quỷ Vực cũng không có một chút tác dụng nào. Chỉ là thỉnh thoảng bên trong cũng sinh ra một ít quỷ có tư chất.

Có thể gia nhập Quỷ giản, trở thành một thành viên trong Quỷ tu, thì tất cả các thế lực của môn phái kia đều sẽ nuôi nấng phàm nhân, hình thành một quốc gia bình thường. Quỷ vực chính là phần lớn Quỷ tu bên trong Hoàng Tuyền Quỷ giản.

Cấm chế ở bên ngoài Quỷ Vực rất mỏng manh, đừng nói là ngăn cản Triệu Vô Tà. Coi như là một tu sĩ cảnh giới Kết Đan, cũng có thể dễ dàng đi qua. Chẳng qua nếu thực sự là tu sĩ cảnh giới Kết Đan Tông, cũng không dám đi vào Quỷ Vực, bởi vì nơi đó là địa bàn của Hoàng Tuyệt Quỷ Giản.

Kiều, như trên bia mộ Quỷ Vực viết: Người sống vào, chắc chắn phải chết.

Bàn tay Triệu Vô Tà lay động một cái, Vạn Độc Sa Phiên trong tay hóa thành một đạo ánh sáng xám trở lại trên cổ tay hắn ta, một lần nữa hóa thành ấn ký của Bàn Phiên. Sau khi thu hồi Bàn Phiên, bước chân Triệu Vô Tà liền chuyển động, không chút do dự bước vào quỷ vực.

Sương mù cuộn cuộn, bóng dáng Triệu Vô Tà bao phủ vào bên trong.

“Ông ông”

Sau một khắc, bên tai Triệu Vô Tà truyền đến thanh âm cực kỳ náo nhiệt, giống như chỉ trong nháy mắt đã đến phiên chợ của những phạm nhân ở thế tục. Quả thực là náo nhiệt phi phạm, Triệu Vô Tà đứng trong đó, là một tòa thành trì. Vô số bóng người lắc lư chung quanh hắn ta, vậy mà không một ai để ý tới, cứ thế đi tới.

Theo những “người” kia đi tới đi lui, từng luồng khí tức màu xám hướng Triệu Vô Tà vọt tới, hóa thành từng con sâu nhỏ màu xám. Muốn chui vào trong cơ thể Triệu Vô Tà, đáng tiếc là, bất luận những con sâu nhỏ màu xám này phun trào ra như thế nào. Nhưng thân thể Triệu Vô Tà giống như một khối sắt, một chút khe hở cũng không có, căn bản là không chui vào được.

Khóe miệng vẫn là ý cười liên tục, nhưng trong miệng lại không chút khách khí. “Hừ”

Một tiếng hừ nhẹ, cả tòa thành trì đều chấn động một cái, sóng âm nhàn nhạt tứ tán ra. Tất cả “người” trong tòa thành trì này đều biến mất, ở trước mặt Triệu Vô Tà hóa thành từng sợi khói xanh biến mất. Một tòa thành trì vừa mới còn náo nhiệt phi phạm, trong nháy mắt trở nên vô cùng quanh quẽ, một chút sinh khí cũng không còn.

“Cút ra đây cho ta”.

Lời nói của Triệu Vô Tà vừa dứt, lập tức hư không trước mặt hắn ta trở nên trống rỗng, từ bên trong rơi ra không khác gì một. Người đến, thân thể hắn ta quả thực giống như một con diều đang bay, sau khi ngã ra cũng phiêu đảng giữa không trung.

Là một người trung niên sắc mặt khô vàng, thân thể gầy như là một trận gió cũng có thể đem hắn thổi đi. Kỳ lạ nhất là một đôi mắt người này, thế mà là màu xanh lục, ở trong bóng tối tản ra ánh sáng xanh mượt. Tòa thành trì hiện tại, đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng.

Lạnh lùng, không có chút ánh mặt trời hay độ ẩm, cũng không nhìn thấy ánh mặt trời hay mặt trăng. Chỉ có một màu xám xịt và tái nhợt, từng đợt âm phong không ngừng sinh ra, không

ngừng thổi tới. Trong từng luồng âm phong, một chút nhiệt độ cũng không có, hàn khí bên trong thậm chí có thể làm cho cốt tủy người ta.

Chẳng qua những cơn gió lạnh này sau khi tới trên người Triệu Vô Tà liền hóa thành vô hình, một chút rung động cũng không có. Trông thấy một màn này, trên mặt người trung niên mắt xanh từ hư không ngã ra lập tức xuất hiện một tia hoảng sợ, bất quá rất nhanh bị hấn che dấu đi, trước mặt Triệu Vô Tà khề khom người.

“Tiền bối, không biết đến Hoàng Tuyền Quỷ Vực của ta có chuyện gì. Tiểu nhân Lục Đồng, cung kính nghe tiền bối phân công.”

Trung niên nhân này xem ra cũng là hạng người tâm cơ nhanh nhạy, còn chưa chờ Triệu Vô Tà mở miệng đã cung kính nói. Thân thể hắn ta nhẹ nhàng nói cũng là như thế, nhưng sau một khắc lại biến mất. Như hắn ta không nói chuyện, quả thực rất quỷ dị.

Ánh mắt mang theo ý kỳ dị nhìn chằm chằm vào người trung niên mắt xanh này, nhất là nhìn về phía hai chân người trung niên này, dĩ nhiên là nhẹ nhàng bay trước mặt Triệu Vô Tà, trên người một chút nhiệt độ cũng không có, tựa như một khối hàn băng. Nhưng trong đôi mắt màu lục kia lại chớp động lên từng tia linh khí dao động.

“À, ta hủy Quỷ Thành của ngươi, ngươi cũng không oán hận ta.”

Trước khi đến đây Triệu Vô Tà đã biết một ít tình huống nơi đây, trong Hoàng Tuyền Quỷ Giới có vô số quỷ hồn. Trong đó lại có rất nhiều thành trì, mỗi một thành trì đều có một thành chủ Quỷ tu, thành chủ Quỷ Thành bình thường đều có tu vi Lục Nhân. Tu vi như trung niên mắt xanh trước mặt Triệu Vô Tà, tu vi Lục Nhân.

Trong quỷ tu, tu vi cảnh giới cùng tu sĩ bình thường không giống nhau, trước khi kết đan kỳ đều dùng màu con người để phân biệt tu vi, giống như người trung niên này. Con người màu xanh biếc chính là lục nhân. tương đương với Trúc Cơ kỳ

tu vi, xem màu xanh lá trong đồng tử hắc cũng không phải là nồng đậm lắm, nhiều lắm cũng chỉ là tu vi trúc cơ trung kỳ.

Nếu là đến mắt đỏ, đó chính là Kết Đan cảnh giới, lúc này cũng chính là quý tu Kết Đan kỳ. Tu vi cùng nhân loại tu sĩ Kết Đan tông sư giống nhau như đúc, mà Tử Nhân quý tu., Đó chính là cường giả Nguyên Anh. Trong cơ thể cũng cô đọng được quý anh, giống như cường giả Nguyên Anh. Về phần Hóa Thần đạo quân, ở địa phương khác không có Hóa Thần đạo quân, Hoàng Tuyền Quỷ Giản mặc dù thần bí nhưng cũng không có cường giả Hóa Thần đạo quân, nếu không cũng không cần co đầu rút cổ trong Hoàng Tuyền Quỷ Vực này.

“Tiền bối nói đùa, quý hồn trong thành này, tiền bối hủy cũng bị hủy. Đợi tiểu nhân bẩm báo sư môn trưởng bối, ít ngày nữa thành trì này sẽ lại mẫn mẫn, tiền bối nếu cao hứng. Nhưng lại hủy chúng nó đi đâu, chẳng qua là một đám cô hồn dã quỷ mà thôi.”

Gã trung niên trong mắt xanh hừ lạnh một tiếng rồi hừ lạnh một tiếng, một chút tức giận cũng không có, ngược lại vẻ mặt không thèm để ý. Nhưng cũng đúng, Hoàng Tuyền Quỷ Vực này không biết bao nhiêu quý hồn phi phách tán. Toàn bộ thành trì quý hồn hồn phi phách tán cũng không tính là gì, giống như phạm nhân trong một thành trì bỏ mình, đối với những tu sĩ có lực lượng mạnh mẽ này mà nói quả thật không tính là gì.

Triệu Vô Tà nghe thấy lời của vị trung niên mắt xanh này, ý cười trên mặt không giảm, tiện tay ném ra một vật. Nhẹ nhàng rơi vào trong tay của vị trung niên mắt xanh, đó là một khối ngọc nhỏ tằm đen, không chút ánh sáng nào. Trong tay người trung niên kia, màu đen nhánh lan ra, khiến hai tay của hắn như hòa vào trong bóng tối.

“Quỷ tinh “

Trung niên mắt xanh liền trừng hai mắt màu xanh lục, lúc này khối ngọc thạch đen kịt nằm trong lòng bàn tay gã chính là lúc Triệu Vô Tà tiến vào Quỷ Vực.

Tiên tay liền đem quỹ khí âm trầm chung quanh cô đọng ra một khối ngọc thạch, bên trong chứa đầy quỹ khí âm trầm, người bình thường cầm khối ngọc thạch này trong tay chỉ sợ lập tức sẽ bị đông cứng tại cốt tủy, thế nhưng đối với trung niên mắt xanh này quả thực là bảo vật cực kỳ trân quý.

Tu sĩ tu luyện yêu thú cần linh ngọc, lúc tu luyện quỹ tu hấp thu tinh. Giống với linh ngọc, bên trong chứa đựng quỹ khí mà quỹ tu cần dùng để tu luyện. Triệu Vô Tà tiên tay ném ra khối quỹ tinh, quỹ khí bên trong ít nhất có thể làm cho trung niên nhân mắt xanh tăng lên một cảnh giới.

Bảo vật như thế, không thể không khiến người trung niên mắt xanh này động tâm. Hắn cũng không phải ngu ngốc, Hoàng tuyền quỹ vực này sau mười vạn đại sơn. Bình thường mấy trăm năm cũng không thấy một người nào tiến vào., Nhưng một khi có người tiến vào tất nhiên sẽ là một nhân vật cực kỳ mạnh mẽ. Như thanh niên thanh tú trước mắt này chỉ hừ lạnh một tiếng là khiến cho đám quỹ hồn trong cả tòa thành thất hồn phi phách tán. Quả thực đơn giản giống như uống nước vậy, đây là chuyện quỹ tu cảnh giới Hồng Nhân mới có thể làm được.

“Tiền bối, lướt qua.”

Về khó xử trên mặt còn chưa hoàn toàn lộ ra, câu nói tiếp theo của Triệu Vô Tà làm hắn thiếu chút nữa cầm trong tay Quỹ tinh thạch ném ra. Lúc này hắn mới biết, thanh niên trước mắt căn bản không phải là quý nhân, mà là sát tinh.

“Đưa ta đi Hoàng Tuyền “

Một câu nhẹ nhàng vang lên trong tai của người trung niên mắt xanh, quả thực giống như sấm sét giữa trời quang, thiếu chút nữa đã hồn phi phách tán, giống như những quỹ hồn trong thành của hắn vậy.

Con đường thứ ba trăm linh hai, Hoàng Tuyền

Câu nói kia của Triệu Vô Tà chính là một đạo sét đánh giữa trời quang, thiếu chút nữa đã đánh cho trung niên mất xanh hồn phi phách tán. Lúc này đầu lưỡi của hắn ta giống như là bị đánh gãy, không nói được một câu trước mặt Triệu Vô Tà. Hắn ta chỉ là một thành chủ quý thành bình thường, tu vi Lục Nhân, là tồn tại không đáng chú ý trong Hoàng Tuyền Quý Thành này.

Thế nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng hắn sẽ đụng phải tên Triệu Vô Tà này, quả thực là xui xẻo triệt để. Một tiếng hừ lạnh vang lên làm cho toàn bộ dân chúng trong cả thành trì hắn hồn phi phách tán cũng thôi đi, hiện tại ngay cả tính mạng của hắn cũng không giữ được. Lúc này hắn hận không thể lập tức rời khỏi nơi này, rời khỏi Triệu Vô Tà càng xa càng tốt.

“Tu vi của tiên bối tiên bối thấp, sao có thể làm người dẫn đường cho tiên bối. Mong tiên bối bỏ qua cho Lục đồng, tránh khỏi cảnh hồn phi phách tán.”

Niên nhân trong mắt xanh thân hình run rẩy mãnh liệt, tâm tư nhanh nhạy sớm đã vô dụng, lúc này trong lòng chỉ còn lại khiếp đảm kinh hãi. Kinh hãi nhìn Triệu Vô Tà, vốn cho rằng Triệu Vô Tà là cường giả ma đạo thế lực nào, đến Hoàng Tuyền quý vực này cũng chỉ là vì đòi lấy một chút bảo vật.

Dù sao Hoàng Tuyền Quý vực là tồn tại cực kỳ nguy hiểm. Nhưng mà một số môn phái có giao hảo với các cường giả trong Hoàng Tuyền Quý Giới cũng có thể tiến vào trao đổi bảo vật. Nhưng không nghĩ tới, tên Triệu Vô Tà này lại có thể mở miệng đến Hoàng Tuyền Minh Hà.

Hoàng Tuyền Quý Giới, sở dĩ xưng hô là Quý Giới, chính là vì có một dòng suối nhỏ tên là Hoàng Tuyền, khụng lại hoặc là Minh Hà. Đó là liên kết giữa sinh tử lưỡng giới, qua sông chính là người trong quý đạo. Bất luận tu sĩ tiên ma lưỡng đạo,

thậm chí là yêu thú mười vạn ngọn núi lớn, qua Hoàng Tuyền chính là người trong quỹ đạo.

Bất luận có đồng ý hay không đều sẽ trở thành người trong Quỹ Đạo. Trừ khi tu vi của người qua sông đạt đến trình độ “Chẳng lẽ tiền bối là.”

Gã trung niên trong mắt xanh chợt nhớ ra, chẳng lẽ thanh niên trước mắt là cường giả Nguyên Anh. Không phải lúc đầu gã không nghĩ tới, mà là căn bản không thèm nghĩ đến, gã bắt quả chỉ là một Quỷ tu Nhất Lục Nhãn. Tu vi tương đương với Trúc Cơ kỳ vốn có thể nói là cả đời đều chưa chắc gặp được cường giả Nguyên Anh, nhưng hiện tại.

Trong con người màu xanh lục là vẻ không dám tin. Cường giả Nguyên Anh, vốn là cường giả Nguyên Anh cả đời không thể nhận ra vậy mà giờ lại đang đứng trước mặt hắn.

“Nếu như không làm người dẫn đường, Triệu gia ta liền đánh vỡ hàng rào Quỷ Vực, cưỡng ép vượt qua Hoàng Tuyền Minh Hà. Đến lúc đó, khi người không còn đơn giản như hồn phi phách tán, hiện tại người còn cần cân nhắc sao.”

Triệu Vô Tà cũng mặc kệ gã; trong đầu trung niên mắt xanh suy nghĩ cái gì, lúc này trong giọng nói của hắn đã nhiều thêm một chút sát khí, nếu như hắn còn dám nói một câu vô nghĩa, Triệu Vô Tà sẽ lập tức khiến hắn hồn phi phách tán, bóp chết một tên Lục Nhãn Quỷ Tu, đơn giản giống như lúc trước giết tất cả quỷ hồn trong thành trì.

Nếu chỉ là con kiến bình thường thì ngay cả tư cách đưa mắt nhìn Triệu Vô Tà cũng không có. Hoàng tuyền Quỷ giản là tử địa, là tử địa. Tất cả sinh linh ở nơi đó đều là tử vật, không có vật còn sống, coi như là vật sống. Chỉ cần đi vào trong đó chắc chắn sẽ biến thành tử vật. Thế nhưng cường giả Nguyên Anh đảo ra bên ngoài, tử khí nơi đó có nồng đậm đến mấy cũng không cách nào cải tạo cường giả Nguyên Anh thành tử vật được.

Đến bờ sông Hoàng Tuyền, cần một người dẫn đường, nếu không sẽ bị hàng rào Quỷ Vực kia bài xích. Nếu như tu vi không đủ, sẽ bị quỷ khí trong hàng rào đồng hóa thành Quỷ tu,

có nhục thân quý hồn, vậy trọn đời cũng không thể thoát ly Hoàng Tuyền Quý Giản rồi. Coi như là cường giả Nguyên Anh, nếu không cần dẫn người đi, cường ép hàng rào Quý Vực cũng là một chuyện phiền toái.

Gã trung niên mắt xanh trông thấy sát khí lóe lên trong mắt Triệu Vô Tà, tuy không còn trái tim nhưng trong lòng gã vẫn dâng lên cảm giác sợ hãi vô tận. Lại nhớ tới lúc trước quý hồn trong cả thành trì của mình vì người thanh niên nhìn như hiền lành này mà hừ lạnh một tiếng liền hồn phi phách tán, trong lòng gã lập tức dâng lên hàn khí lạnh lạnh.

Thân thể nhẹ nhàng giật mình một cái, trong miệng liền không khỏi nói: “Tiền bối phân phó, tiểu nhân không dám không nghe theo.

Tiền bối, mời “

Lời vừa ra khỏi miệng, đáy lòng hắn hồi hận cùng bất đắc dĩ đan xen vào một chỗ, đáng tiếc tình thế người mạnh. Ánh mắt tên Triệu Vô Tà phóng tới khiến hắn không thể phản đối. Tên Triệu Vô Tà này cũng đã cởi bỏ bộ mặt vui vẻ, trên mặt có thể cao một lớp sương lạnh, sát khí lạnh lẽo suýt chút nữa đã đóng băng hư không xung quanh.

Người trung niên trong mắt xanh hô to không may, thân hình xoay chuyển, lập tức tiến vào chỗ sâu trong hư không tối om. Bên trong Quý Vực Hoàng Tuyền có hàng vạn hàng ngàn tòa thành Quý, nhưng vì sao hết lần này tới lần khác lại để hắn gặp tên sát tinh này.

Người dẫn đường...

Sau khi thân hình trung niên nhân lục nhãn bay vào sâu trong hư không đen kịt, hai con mắt màu xanh lục đột nhiên phát ra u lục quang mang, giống như hai con.

Dứt khoát lần hai ba lần nghiền nát nhau.

Một cái đèn lồng soi sáng phía trước. Nhưng cho dù như vậy, phía trước vẫn tối đen vô tận, không nhìn thấy thứ gì khác. Tên Triệu Vô Tà này đi chân trần, bước trên hư không, một chút tiếng động cũng không có.

Nói đến quỷ dị, hắn cũng không thua quỷ tu lục nhãn kia.

Một người một quỷ, chậm rãi tiến lên trong hư không vô tận. Người trung niên mắt xanh đôi mắt xanh, chính là một đôi đèn lồng tỏa ra ánh sáng xanh lục, chậm rãi phiêu đảng. Vào lúc một người một quỷ chậm rãi tiến lên, xung quanh xuất hiện rất nhiều bóng đen lay động, một mảng lớn tụ lại một chỗ, âm phong lạnh lẽo thỉnh thoảng thổi tới.

Nơi này là Quỷ Vực của Hoàng Tuyền, khắp nơi đều là quỷ thành, âm phong, quỷ khí. Những quỷ thành kia nắp ở trùng trùng điệp điệp trong không gian, nếu như không có cặp đèn lồng màu xanh lá phía trước kia. Tên Triệu Vô Tà này chỉ sợ sẽ một đường đánh tới, đánh nát tất cả không gian xung quanh, quỷ thành bên trong cũng sẽ bị hấn hủy diệt toàn bộ.

Đến lúc đó Triệu Vô Tà sẽ phải đối mặt với tất cả cường giả Nguyên Anh trong Hoàng Tuyền Quỷ giới. Tuy lúc này Triệu Vô Tà không hề sợ hãi, nhưng gần đây cũng chỉ mang theo một người mà thôi. Thuận tiện vợ vết sạch sẽ tên Hoàng tuyền Quỷ Mẫu kia, nếu như kết thù không đội trời chung với Hoàng tuyền Quỷ giới thì Triệu Vô Tà cũng không nguyện ý.

Không biết qua bao lâu, quỷ ảnh trùng trùng, một trận âm phong quái dị đột nhiên thổi tới, chiếc đèn lồng màu xanh lá phía trước bỗng nhiên ngừng lại. Người trung niên có khuôn mặt khô vàng, xoay người chậm rãi mở miệng.

“Tiền bối, phía trước chính là Hoàng Tuyền Minh Hà, chỉ là cấm chế tiểu nhân không qua được. Không biết tiểu nhân có thể hay không?”

Mặc dù không nói ra, nhưng nhìn vẻ mặt khổ sở của hắn cũng biết trong lòng trung niên nhân mắt xanh này đang suy nghĩ gì. Đơn giản là vì muốn ly khai, Hoàng Tuyền Minh Hà đã đến, muốn đi qua nhất định phải thông qua cấm chế kia. Cũng là hàng rào của quỷ vực, quả thật không phải một tên quỷ tu mắt xanh có thể đi qua.

Triệu Vô Tà cũng không có ý làm khó người trung niên mắt xanh này, trên mặt bỗng nhiên lộ ra ý cười, nhẹ nhàng gật đầu. Vẻ mặt hắn bỗng nhiên chuyển biến, lập tức dọa cho vị trung

niên mắt xanh này giật mình. Trong lòng không dám có suy nghĩ gì, một suy nghĩ gì đó, sau khi giật mình liền hóa thành một làn khói xanh tiêu tán trong hư không u ám.

Người trung niên trong mắt xanh sau khi đi rồi, trước mặt vẫn như cũ tì hai hung hư không, sau lưng Triệu Vô Tà cái gì cũng không có sáu phút, là liên hệ dịch của loan báo, Xích Vân thành ẩn nấp ở trong đó. Trong mỗi một tòa quỷ thành đều có vô số quỷ hồn, tựa như phạm nhân, sinh hoạt ở trong từng thành trì.

Người Triệu Vô Tà muốn tìm không nằm trong số đó. Ngoài Quỷ Đế Quỷ Tuyên ra, người mạnh nhất chính là Hoàng Tuyên Quỷ Mẫu kia. Lúc trước ở Âm Phong cốc, Triệu Vô Tà đã ra ngoài luyện cốc. Thế nhưng sau khi trở về, Tam Nương đã không thấy đâu nữa, ngay cả Âm mạch trong Âm Phong cốc cũng bị Hoàng tuyên Quỷ Mẫu hút sạch.

Nếu như không phải bởi vì Hoàng Tuyên Quỷ Mẫu mang Tam Nương đi là bởi vì nhìn trúng tư chất Tam Nương, chính là chuyện cưỡng ép rút đi Âm Phong Cốc Âm Mạch, cũng đủ cho Triệu Vô Tà hận hấn. Cũng giống như Chu gia và Vong Tình Động Thiên, bị Triệu Vô Tà hận thẳng nhai này, kết cục sẽ không tốt. Chu gia đã hoàn toàn bị diệt vong, mặc dù gia chủ Chu gia và lão tổ tông Chu gia đã bỏ chạy.

Nhưng Triệu Vô Tà lại có vô số cách để tìm được bọn họ, sau đó hung hăng dần vật, chỉ là bây giờ còn chưa tới thời điểm mà thôi. Còn có Vong Tình Động Thiên, Vạn Trượng Hồng Trần trận kia một chút cũng không dễ chịu, nếu như Hồng Trần tiên tử thất bại, nàng chính là thị thiếp của Triệu Vô Tà, đến lúc đó chỉ sợ Vong Tình Động Thiên sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ Thiên Vân đại lục, so với Chu gia còn không bằng.

Hoàng Tuyên Quỷ Giản lại bất đồng, đối với Tam Nương, Triệu Vô Tà cảm tình rất đặc biệt. Hấn chiếm cứ thân thể thiếu niên Triệu Vô Tà, Tam Nương lại là cha của thiếu niên Triệu Vô Tà, Tây Thiên giết, phạm nhân quả này khiến Triệu Vô Tà nhận được. Vốn là dẫn Tam Nương lên con đường tu luyện,

đáng tiếc không bao lâu lại để cho Hoàng Tuyên Quỷ Mẫu kia bắt đi, trong lòng Triệu Vô Tà đều áy náy với Tam Nương.

Nữ tử cực kỳ dịu dàng kia khiến Triệu Vô Tà không có chút hứng thú nào với một ma đầu như hắn.

“Hừ “

Trong đầu cùng một ý niệm, Triệu Vô Tà liền bắt chấp tất cả, chân trần bỗng nhiên bước vào bên trong hàng rào kia. Hàng rào Quỷ Vực là một tầng cấm chế vô hình ngăn phía trước Triệu Vô Tà. Bước chân của hắn bước vào, bốn phía liền sáng lên vô số quang mang, u lực đồ sộ, bóng ảnh trùng trùng điệp điệp.

Lực cản mạnh mẽ bỗng sinh ra chặn đứng thân thể Triệu Vô Tà. Những luồng sáng kia cũng xuất hiện hình thể, dĩ nhiên là từng tên Quỷ tu, đang mở to đôi mắt tỏa ra ánh sáng quỷ dị, kinh hãi nhìn Triệu Vô Tà.

“Lớn mật, ngươi là người phương nào, dám can đảm tự tiện xông vào Hoàng Tuyên Quỷ Vực...”

Một tên quỷ tu thân cao mấy trượng đứng ra, trong tay cầm một thanh trường xoa nhìn cực kỳ đáng sợ, bên trong một đôi quỷ nhãn có ánh sáng màu đỏ cực kỳ nồng đậm. Khí thế kinh người ở sau lưng quỷ tu đều là quỷ vật cực kỳ dữ tợn. Sát khí lạnh lẽo bùng lên, hướng về phía Triệu Vô Tà đánh tới.

“Cút”

Tiếng sét đánh giữa trời quang, mắt thường cũng có thể thấy được sóng âm oanh tạc từ trong miệng Triệu Vô Tà đánh tới quỷ vật đang xông tới. Chỉ trong nháy mắt, quỷ tu mắt đỏ đứng đầu tiên đã bị sóng âm kia oanh kích ở trên người, thân thể lập tức vỡ vụn ra. Sau đó hóa thành từng sợi khói xanh biến mất, hư không u ám phảng phất nụ cười lạnh của Triệu Vô Tà còn đáng sợ hơn cả quỷ vật.

“Chỉ là hàng rào, ngăn được Triệu gia ta...”

Vẻ mặt Triệu Vô Tà vẫn điên cuồng tùy ý như trước, từng đoàn sát khí màu xám bỗng nhiên tuôn ra từ thân thể, mạnh mẽ lách qua đám hàng rào kia. Trên hàng rào cũng âm âm tuôn

ra từng vòng hào quang đen kịt, nhưng những luồng sáng này sau khi chạm vào sát khí trên người Triệu Vô Tà thì lập tức lui về.

“An...”

Không gặp chút khó khăn, Triệu Vô Tà nhanh chóng đi qua hàng rào, đến phía sau hàng rào kia.

Chân trần giẫm trên mặt đất, phát ra âm thanh sa mạc. Dĩ nhiên là thực vật, phía sau hàng rào kia, lại không phải hư không u ám vô tận. Mà là thực vật, trên mặt đất là một tầng cát mịn đen sì như mực.

Bên dưới lớp cát đen kia là một tầng đá đen kịt. Tất cả đều là khí tức hoang vu, hoàn toàn không giống với hư không u ám trước hàng rào. Nơi đây không có quỹ ảnh lấp lờ. Không có những quỹ thành kia, chỉ có hòn đá cùng hạt cát đen kịt, ngoài ra chỉ có một dòng suối nhỏ., vắt ngang giữa vách núi, đầu kia lại là một cái gì đó. Một cái đen ngòm tồn tại như vậy, vẫn u ám như cũ, như là hướng xuống dưới đất, còn lại cái gì cũng không thấy rõ trong suối cũng là màu đen, dung hợp cùng hòn đá màu đen kia, nếu không phải là tiếng nước yếu ớt, thì cũng nhìn không ra.

“Vù vù vù một cái, “Một chum”

Âm phong gào thét nổi lên, trong hàng rào sau lưng Triệu Vô Tà có từng đoàn hắc khí đi vào. Triệu Vô Tà không phải quỷ hồn cho nên phải thông qua hàng rào Quỷ Vực kia mới tồn một chút khí lực, nhưng đám quỷ tu lúc này không cần phải xuất hiện sau lưng Triệu Vô Tà. Bọn chúng đều là quỷ tu mắt đỏ, tương đương với tu sĩ cảnh giới Kết Đan tông sư, tất cả đều thông qua hàng rào xuất hiện sau lưng Triệu Vô Tà.

Nhưng bây giờ chúng nó cũng không dám động thủ, bởi vì vừa rồi, Triệu Vô Tà cũng chỉ hừ lạnh một tiếng. Không ngờ lại giết chết người mạnh nhất trong chúng nó, Triệu Vô Tà Thiết nhất định là một vị cường giả Nguyên Anh, chúng nó có thể đi theo đã là dũng khí đáng khen rồi. Nào dám động thủ, ánh mắt của chúng đều nhìn về phía dòng suối nhỏ kia. “Người”

Triệu Vô Tà cũng nhìn về phía người kia, đội một cái nón che, không thấy rõ mặt. Hắn ta ngồi bên bờ suối, một cây cần câu rủ xuống dòng suối nhỏ, nước đen không ngừng phập phồng theo dòng suối nhỏ.

Triệu Vô Tà nhìn qua với ánh mắt đầy hứng thú. Người nọ cũng chậm rãi đứng dậy, xoay người lại. Một khuôn mặt cực kỳ bình thường xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà. Trừ vẻ bình thường ra, Triệu Vô Tà không tìm được một từ ngữ nào khác để hình dung. Nhưng khiến Triệu Vô Tà cảm thấy hứng thú chính là tu vi của người này lại là cường giả Nguyên Anh.

Nguyên Anh sơ kỳ

Một tia nghi hoặc xuất hiện trong mắt Triệu Vô Tà, người này không phải quý tu, bởi vì Triệu Vô Tà nhìn thấy thân thể. Thân thể thật sự không phải quý hồn, một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ không ngờ lại xuất hiện ở bờ Minh Hà này, hơn nữa thời gian nhìn rất dài.

Vô Bi Vô hỉ, người này sau khi nhìn thấy Triệu Vô Tà thì trong mắt một chút dao động cũng không có. Nếu như không phải không có cái loại lạnh lẽo vô tình này, Triệu Vô Tà sẽ cho rằng người này cũng giống như lão bà nương Vong Tình kia, tu luyện Vong Tình ma công.

“Minh tỳ”

Triệu Vô Tà bỗng nhiên mở miệng, hai chữ trên miệng hắn ta, trên mặt lão nhân cực kỳ bình thường kia mới xuất hiện một tia dao động. Ánh mắt dừng lại ở trên mặt Triệu Vô Tà, một tia kinh ngạc xuất hiện ở trong đó., Trong khoảnh khắc đó Triệu Vô Tà cũng kinh ngạc, bởi vì ánh mắt cực kỳ bình thường của lão nhân này bắn tới. Vậy mà hắn tự dưng sinh ra một loại cảm giác bị xem thấu toàn bộ tu vi, mặc dù cảm giác này xuất hiện rồi biến mất, nhưng trong mắt Triệu Vô Tà vẫn sinh ra sát khí.

Chương thứ ba trăm linh ba mươi ba, đánh cuộc vạn năm...

Tiểu hữu chớ giận, lão hủ cũng không có ác ý...”

Giọng nói khàn khàn đến cực điểm từ trong miệng lão giả này phát ra, trên khuôn mặt bình thường đến cực điểm kia vẫn không mang theo một tia cảm tình, thậm chí ngay cả một chút biến hóa cũng không có. Chỉ là đôi mắt kia nhìn ra được cũng không có ác ý, sau khi hắn nói xong, tùy tiện vung tay lên. Đám quỷ tu phía sau Triệu Vô Tà kia đều biến mất.

Triệu Vô Tà bỗng sinh lòng kiêng kỵ với lão giả này, đôi mắt từ từ mở ra, hai khí Âm Dương quấn lấy nhau. Thị lực ngưng tụ nhìn về phía lão giả, trên mặt bỗng xuất hiện vẻ tàn nhẫn.

“Quán Nhãn thần thông thấu triệt ba giờ qua.”

Âm dương nhị khí lập tức hóa thành hai cái vòng xoáy, hai cái đồng tử quấn lấy nhau, một cỗ uy áp kỳ dị không cách nào phản kháng thông thả hàng lâm ở trên người lão giả kia. Lão giả kia sắc mặt tuy rằng vẫn như trước chưa biến hóa, nhưng trong mắt lại xuất hiện vẻ kinh hãi., Chẳng qua chỉ nhìn Triệu Vô Tà, không biết gã nghĩ cái gì, chẳng qua không biết từ lúc nào Hoàng Tuyền phía sau lão giả này lại ngừng lưu động, chẳng qua chỉ trong nháy mắt mà thôi, sau một khắc liền khôi phục lại.

Con ngươi Triệu Vô Tà đã biến thành hai luồng sáng màu vàng, một đoàn tối đen như mực, một đoàn tuyết trắng. Hai màu này quấn lấy nhau, phát ra uy áp kỳ dị vô cùng, căn bản là không thể phản kháng, cũng không biết phản kháng như thế nào. Theo hai luồng hào quang lập lòe kia, sắc mặt Triệu Vô Tà bắt đầu trở nên trắng bệch.

Sau một lát, quang mang trong hai mắt Triệu Vô Tà mới dần dần tản đi khôi phục bình thường. Nhưng lúc này, Triệu Vô Tà nhìn về phía lão giả kia, ánh mắt không còn một tia địch ý, còn mang theo một tia đồng tình. Nhưng cũng chỉ là nháy mắt mà thôi, Triệu Vô Tà này chính là nhân vật so với ma đầu và ma

đầu, khiến hắn nảy sinh đồng cảm, còn không bằng để cho hắn tùy ý giết người đâm đến một cách đơn giản.

“Tiểu hữu, báo cho lão hủ người nhìn thấy cái gì.”

Lão giả kỳ quái bước ra một bước, ngay lập tức xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc. Hắn ta và Triệu Vô Tà giống nhau, thậm chí còn hoàn thiện hơn cả Triệu Vô Tà, loại cảm giác này làm cho hắn ta thiếu chút nữa động thủ.

Bất quá hắn vẫn nhìn được, lúc này thấy Triệu Vô Tà khôi phục bình thường, liền mở miệng hỏi.

“Triệu gia ta cái gì cũng không thấy, bây giờ Triệu gia muốn qua sông. Lão đầu tử, người có nhường hay không?”

Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện một ý cười, mở miệng hỏi. Hắn ta thi triển thần thông nghịch thiên ba giờ đồng thời cũng không phải là không nhìn thấy gì. Nhưng hắn ta lại không nói lão giả trước mắt này vốn không phải cường giả Nguyên Anh Sơ Kỳ, mà giống với Triệu Vô Tà, là tuyệt thế cường giả đứng trên đỉnh Thiên Vân Đại Lục.

Nếu như thật sự chém giết nhau, trừ phi Triệu Vô Tà dùng cả Nhân Tử và Vạn Độc cốc Phiến nếu không chưa chắc đã là đối thủ của lão giả này. Sau khi Triệu Vô Tà biết được thực lực chân thật của lão giả này, trong lòng cũng dâng lên chiến ý, nhưng lúc này không phải là thời cơ tốt để động thủ. Cho dù muốn đánh, cũng phải đợi sau khi lão nhận Tam Nương ra mới có thể.

Về phần nguyên nhân khác hắn không nói chính là, lúc vừa mới gặp mặt, lão giả này đối với Triệu Vô Tà cũng thi triển một loại thần thông. Nhìn thấu chiến lực Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà lúc này không nói, cũng là trả thù lão.

“Tiểu hữu mới là lão hủ đường đột, tiểu hữu có thể tu luyện đến cấp độ như thế, không đến mức giận với lão hủ nửa người nửa quỷ, về phần tiểu hữu muốn qua sông, lão hủ sẽ không ngăn cản. Lấy thực lực tiểu hữu, dù lão hủ ngăn trở, chỉ sợ cũng ngăn không được. Tiểu hữu chính là như thế.”

Lão giả mặc dù mở miệng một tiếng tiểu bạn bán già, nếu như là Triệu Vô Tà bình thường, hoặc là đổi thành một lão giả khác, Triệu Vô Tà hẳn đã sớm bão hòa rồi. Bất quá lão giả này, Triệu Vô Tà lại không biết. Bởi vì lão giả này đến bây giờ đã sống vạn năm, đủ để gọi Triệu Vô Tà một tiểu bạn.

“Lão đầu, làm Hoàng tuyền giả vạn năm, quả thật là vì cái đồ ước “

Trong hai người mỗi người một vấn đề, nhưng bỗng nhiên Triệu Vô Tà mở miệng ra câu hỏi dị thường đột ngột này lại làm cho lão giả ngây ngẩn cả người, khuôn mặt cả vạn năm cũng chưa từng thay đổi rốt cuộc cũng thay đổi, vẻ khiếp sợ pha lẫn sát ý làm cho hư không rung động bạo phát ra khí thế. Trực tiếp hướng về Triệu Vô Tà đánh tới, hư không dọc đường bị khí thế kia ập tới phá nát.

“Vù “

Triệu Vô Tà cười lạnh, luồng khí thế vô cùng mạnh mẽ kia khi tới trước mặt Triệu Vô Tà lại chậm rãi tiêu tán. Chẳng qua chỉ nhắc lên một góc áo của Triệu Vô Tà mà thôi, thân thể Triệu Vô Tà cũng không lay động chút nào.

“Tiểu hữu, ngươi rốt cuộc là ai...”

Trên mặt lão giả này xuất hiện vẻ ngưng trọng, mặc dù khí thế ở nửa đường sinh ra nhưng trong mắt hẳn vẻ tàn khốc vẫn không thể che dấu được. Lão giả nguyên bản cực kỳ bình thường nhưng lúc này., Nhưng hoàn toàn chỉ là một cường giả tuyệt thế. Triệu Vô Tà so với lúc ở Vong Tình Động Thiên, đã là thần thông tăng mạnh, nhưng đối mặt với lão giả này, cũng không dám cam đoan có thể đánh thắng, cho dù là cường giả cỡ Không Ương chân Nhân và Hận Thiên Ma Đế, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của lão này.

“Hừ “

Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện một tia lãnh sắc, thân thể đột nhiên chấn động, một cỗ sát khí từ trên người hắn phát ra, khí thế lăng lệ ác liệt trong đó không kém chút nào so với khí thế lão giả vừa bộc phát ra. Sau khi bộc phát ra, một đường đánh tới lão giả kia, hư không dọc đường lập tức bị nghiền nát.

“Thần thông huyết mạch”.

Lão già kia sau khi cảm nhận được sát khí trên người Triệu Vô Tà, sắc mặt lập tức biến đổi, há mồm phun ra bốn chữ. Cũng chính là bốn chữ này, khí thể cực kỳ mạnh mẽ của Triệu Vô Tà đánh tới trước mặt lão liền tiêu tán, xóc mũ trùm của lão già kia xuống, lộ ra một cái đầu tóc trắng xoá. Tóc trắng đã kéo tới dưới chân lão già, nhìn qua trông thật già nua giống như một người đang bò ra từ trong quan tài.

thần thờ lưới quan rộng lớn

“Triệu gia bất quá chỉ là thâm nhuần trăm năm thời gian của người mà thôi, nếu như lão đầu người còn dây dưa không rõ ràng, Triệu gia ta sẽ trả một cái giá lớn, cũng muốn xem thấu tất cả bí mật trong đáy lòng người, không tin, người cứ việc thử đi.”

Ánh mắt Triệu Vô Tà lóe lên tàn khốc, lúc này hẳn ta cũng không còn kiên nhẫn nữa. Sau khi nói xong hẳn ta không hề quan tâm đến lão già kia nữa mà đi về phía dòng suối nhỏ, bước chân đạp trên hư không, phát ra âm thanh đùng đùng, vang vọng khắp hư không, tựa như một cái trống lớn bên trong, nổi lên không ngừng.

Nghe xong lời Triệu Vô Tà nói, vẻ tàn khốc trong mắt lão già kia lập tức biến mất, khí tức trên người cũng biến mất. Lão khôi phục bộ dáng lúc trước, cười nhạt một tiếng với Triệu Vô Tà nói: “Tiểu hữu đừng giận, là lão hủ đường đột.”

Lời nói của lão già Triệu Vô Tà hoàn toàn không có chút ý tứ nào, lão đi về phía dòng suối nhỏ đen kịt kia. Lão già cười khổ một tiếng, trải qua vạn năm, đây cũng là lần đầu tiên lão gặp được người khó chơi như vậy. Đây cũng là lần đầu tiên bị nhìn thấu một số bí mật, hết lần này tới lần khác Triệu Vô Tà lại là tên Triệu Vô Tà này.

Lần này hai mươi chín lần rồi rít lần lượt đọc bí thuật của hai chín lần.

Thực lực không kém hẳn bao nhiêu, dùng sức mạnh cũng không làm gì được.

Thấy Triệu Vô Tà muốn vượt Hoàng Tuyền, chợt nhớ tới thực lực của Triệu Vô Tà bèn cười khỏ một tiếng. Cánh tay khô gầy vung lên hư không, dòng suối nhỏ đen ngòm kia lập tức ngừng chảy. Triệu Vô Tà thấy vậy, sắc mặt không chút bất ngờ, vẫn tiếp tục đi về phía cuối Hoàng Tuyền Minh Hà.

Trong nháy mắt đã biến mất không thấy nữa, sau khi Triệu Vô Tà biến mất, lão giả kia đột nhiên nhẹ nhàng thở dài, lời nói vừa ra khỏi miệng, thân hình của hắn cũng biến mất trên bờ Hoàng Tuyền Hà.

“Đã qua vạn năm, lão hủ sẽ giúp người Hoàng Tuyền Quỷ Giản một lần nữa, tiểu hữu kia một thân sát khí quả thực giống như hung thú Viêm Cổ. Động khắp trăm năm, không nghĩ tới trong trời đất này còn có loại thần thông này. Nếu Quỷ Giản khó khăn của người, lão hủ này chuột cũng là lần cuối cùng động thủ. A.”

Tiếng thở dài vẫn còn vang lên, lão giả này đã biến mất bên cạnh hoàng tuyền. Địa vực này vẫn hoang vắng vô tận, một chút khí tức sinh linh cũng không có, cùng với vạn năm bất cứ lúc nào cũng giống nhau, chỉ là khác biệt mà thôi.

Chính là ở bên cạnh Hoàng Tuyền thiếu đi một lão giả.

Hoàng Tuyền Minh Lão giả...

Vạn năm trước có một đại cường giả lấy quỷ hồn chi thể nhập đạo tu luyện. Trong ngàn năm ngắn ngủi đã tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh Đại viên mãn. Toàn bộ Thiên Vân Đại Lục chưa có đối thủ. Dù là Tiên Ma Yêu có thực lực siêu cấp cũng cực kỳ lôi kéo vị cường giả đại thần thông này.

Bất quá cuối cùng vị cường giả đại thần thông này không gia nhập bất cứ phương nào trong ba phương, mà là lấy đại thần thông. Mạnh mẽ ở trong hư không mở ra tuyệt vực Hoàng tuyền Quỷ Giản, trở thành cấm địa bên ngoài Tiên Ma Yêu, cũng truyền xuống Quỷ Đạo thống, Hoàng Tuyền Quỷ Giản ở Thiên Vân Đại Lục vẫn là tồn tại cực kỳ thần bí, địa vị siêu nhiên, Thiên Vân Đại Lục biến sắc nói chuyện.

Đây cũng là lai lịch của Hoàng Tuyền Quỷ giản, vị cường giả đại thần thông kia chính là Hoàng Tuyền Quỷ Đế, Hoàng

Tuyền Quỷ Đế trước vạn năm. Truyền thuyết nói rằng một chân đã bước vào cảnh giới của Hóa Thần Đạo Quân, sau khi mở ra Hoàng Tuyền Quỷ Giản, vị cường giả đại thần thông này liền tiến vào trong cấm thần uyên, không còn tin tức.

Đây là điều mà toàn bộ đại lục Thiên Vân biết, nhưng mà Triệu Vô Tà vừa mới thi triển thần thông thấm nhuần ba giờ, bí mật nhìn thấy lại là Hoàng Tuyền Minh Đồng. Lão già này vậy mà là cường giả vạn năm trước, quan hệ với Hoàng Tuyền Quỷ Đế kia cũng có chút phức tạp.

Nói đến cũng thật buồn cười, bởi vì trước vạn năm, Minh Khuyết kia là một tán tu cũng là một nhân vật thiên tài. Thậm chí không thua Hoàng Tuyền Quỷ Đế, trong một ngàn năm ngắn ngủi hắn cũng tu luyện đến cường giả Nguyên Anh. Nhưng đáng tiếc là vì một ít nguyên nhân hắn đánh cược với tên Hoàng Tuyền Quỷ Đế kia, kết quả hắn thua.

Hắn tự nguyện phong ấn tu vi của mình, bảo vệ Quỷ giản này vạn năm, cho đến khi đại kiếp tiếp theo bắt đầu. Hiện tại chính là lúc hoàn thành, nhưng quan hệ giữa hai người phức tạp vì Hoàng Tuyền Quỷ Đế là một nữ tử.

Tiểu hữu chớ giận, lão hủ cũng không có ác ý...”

Giọng nói khàn khàn đến cực điểm từ trong miệng lão già này phát ra, trên khuôn mặt bình thường đến cực điểm kia vẫn không mang theo một tia cảm tình, thậm chí ngay cả một chút biến hóa cũng không có. Chỉ là đôi mắt kia nhìn ra được cũng không có ác ý, sau khi hắn nói xong, tùy tiện vung tay lên. Đám quỷ tu phía sau Triệu Vô Tà kia đều biến mất.

Triệu Vô Tà bỗng sinh lòng kiêng kỵ với lão già này, đôi mắt từ từ mở ra, hai khí Âm Dương quần lấy nhau. Thị lực ngưng tụ nhìn về phía lão già, trên mặt bỗng xuất hiện vẻ tàn nhẫn.

“Quán Nhãn thần thông thấu triệt ba giờ qua.”

Âm dương nhị khí lập tức hóa thành hai cái vòng xoáy, hai cái đồng tử quần lấy nhau, một cỗ uy áp kỳ dị không cách nào phản kháng thông thả hàng lâm ở trên người lão già kia. Lão già kia sắc mặt tuy rằng vẫn như trước chưa biến hóa, nhưng trong mắt lại xuất hiện vẻ kinh hãi., Chẳng qua chỉ nhìn Triệu

Vô Tà, không biết gã nghĩ cái gì, chẳng qua không biết từ lúc nào Hoàng Tuyền phía sau lão giả này lại ngừng lưu động, chẳng qua chỉ trong nháy mắt mà thôi, sau một khắc liền khôi phục lại.

Con người Triệu Vô Tà đã biến thành hai luồng sáng vàng, một đoàn tối đen như mực, một đoàn tuyết trắng. Hai màu sắc quần lầy nhau, phát ra uy áp kỳ dị vô cùng, căn bản là không cách nào phản kháng, cũng không biết phản kháng như thế nào. Theo hai luồng hào quang lập lòe kia, sắc mặt Thư Vô Tà bắt đầu trở nên tái nhợt.

Sau một lát, quang mang trong hai mắt Triệu Vô Tà mới dần dần tản đi khôi phục bình thường. Nhưng lúc này, Triệu Vô Tà nhìn về phía lão giả kia, ánh mắt không còn một tia địch ý, còn mang theo một tia đồng tình. Nhưng cũng chỉ là nháy mắt mà thôi, Triệu Vô Tà này chính là nhân vật so với ma đầu và ma đầu, khiến hắn nảy sinh đồng cảm, còn không bằng để cho hắn tùy ý giết người đâm đến một cách đơn giản.

“Tiểu hữu, báo cho lão hủ người nhìn thấy cái gì.”

Lão giả kỳ quái bước ra một bước, ngay lập tức xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc. Hắn ta và Triệu Vô Tà giống nhau, thậm chí còn hoàn thiện hơn cả Triệu Vô Tà, loại cảm giác này làm cho hắn ta thiếu chút nữa động thủ.

Bất quá hắn vẫn nhìn được, lúc này thấy Triệu Vô Tà khôi phục bình thường, liền mở miệng hỏi.

“Triệu gia ta cái gì cũng không thấy, bây giờ Triệu gia muốn qua sông. Lão đầu tử, người có nhường hay không?”

Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện một ý cười, mở miệng hỏi. Hắn ta thi triển thần thông nghịch thiên ba giờ đồng thời cũng không phải là không nhìn thấy gì. Nhưng hắn ta lại không nói lão giả trước mắt này vốn không phải cường giả Nguyên Anh Sơ Kỳ, mà giống với Triệu Vô Tà, là tuyệt thế cường giả đứng trên đỉnh Thiên Vân Đại Lục.

Nếu như thật sự chém giết nhau, trừ phi Triệu Vô Tà dùng cả Nhân Tửu và Vạn Độc cốc Phiến nếu không chưa chắc đã là

đối thủ của lão giả này. Sau khi Triệu Vô Tà biết được thực lực chân thật của lão giả này, trong lòng cũng dâng lên chiến ý, nhưng lúc này không phải là thời cơ tốt để động thủ. Cho dù muốn đánh, cũng phải đợi sau khi lão nhận Tam Nương ra mới có thể.

Về phần nguyên nhân khác hẳn không nói chính là, lúc vừa mới gặp mặt, lão giả này đối với Triệu Vô Tà cũng thi triển một loại thần thông. Nhìn thấu chiến lực Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà lúc này không nói, cũng là trả thù lão.

“Tiểu hữu mới là lão hủ đường đột, tiểu hữu có thể tu luyện đến cấp độ như thế, không đến mức giận với lão hủ nửa người nửa quỷ, về phần tiểu hữu muốn qua sông, lão hủ sẽ không ngăn cản. Lấy thực lực tiểu hữu, dù lão hủ ngăn trở, chỉ sợ cũng ngăn không được. Tiểu hữu chính là như thế.”

Lão giả mặc dù mở miệng một tiếng tiểu bạn bán già, nếu như là Triệu Vô Tà bình thường, hoặc là đổi thành một lão giả khác, Triệu Vô Tà hẳn đã sớm bão hòa rồi. Bất quá lão giả này, Triệu Vô Tà lại không biết. Bởi vì lão giả này đến bây giờ đã sống vạn năm, đủ để gọi Triệu Vô Tà một tiểu bạn.

“Lão đầu, làm Hoàng tuyền giả vạn năm, quả thật là vì cái đồ ước “

Trong hai người mỗi người một vấn đề, nhưng bỗng nhiên Triệu Vô Tà mở miệng ra câu hỏi dị thường đột ngột này lại làm cho lão giả ngây ngẩn cả người, khuôn mặt cả vạn năm cũng chưa từng thay đổi rốt cuộc cũng thay đổi, vẻ khiếp sợ pha lẫn sát ý làm cho hư không rung động bạo phát ra khí thế. Trực tiếp hướng về Triệu Vô Tà đánh tới, hư không dọc đường bị khí thế kia ập tới phá nát.

“Vù “

Triệu Vô Tà cười lạnh, luồng khí thế vô cùng mạnh mẽ kia khi tới trước mặt Triệu Vô Tà lại chậm rãi tiêu tán. Chẳng qua chỉ nhắc lên một góc áo của Triệu Vô Tà mà thôi, thân thể Triệu Vô Tà cũng không lay động chút nào.

“Tiểu hữu, ngươi rốt cuộc là ai...”

Trên mặt lão giả này xuất hiện vẻ ngưng trọng, mặc dù khí thế ở nửa đường sinh ra nhưng trong mắt hắn vẻ tàn khốc vẫn không thể che dấu được. Lão giả nguyên bản cực kỳ bình thường nhưng lúc này., Nhưng hoàn toàn chỉ là một cường giả tuyệt thế. Triệu Vô Tà so với lúc ở Vong Tình Động Thiên, đã là thần thông tăng mạnh, nhưng đối mặt với lão giả này, cũng không dám cam đoan có thể đánh thắng, cho dù là cường giả cỡ Không Ương chân Nhân và Hận Thiên Ma Đế, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của lão này.

“Hừ “

Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện một tia lãnh sắc, thân thể đột nhiên chấn động, một cỗ sát khí từ trên người hắn phát ra, khí thế lạnh lẽo ác liệt trong đó không kém chút nào so với khí thế lão giả vừa bộc phát ra. Sau khi bộc phát ra, một đường đánh tới lão giả kia, hư không dọc đường lập tức bị nghiền nát.

“Thần thông huyết mạch”.

Lão giả kia sau khi cảm nhận được sát khí trên người Triệu Vô Tà, sắc mặt lập tức biến đổi, há mồm phun ra bốn chữ. Cũng chính là bốn chữ này, khí thế cực kỳ mạnh mẽ của Triệu Vô Tà đánh tới trước mặt lão liền tiêu tán, xóc mũ trùm của lão giả kia xuống, lộ ra một cái đầu tóc trắng xoá. Tóc trắng đã kéo tới dưới chân lão giả, nhìn qua trông thật già nua giống như một người đang bò ra từ trong quan tài.

“Triệu gia bất quá chỉ là thâm niên trăm năm thời gian của người mà thôi, nếu như lão đầu ngươi còn dây dưa không rõ ràng, Triệu gia ta sẽ trả một cái giá lớn, cũng muốn xem thấu tất cả bí mật trong đáy lòng ngươi, không tin, ngươi cứ việc thử đi.”

Ánh mắt Triệu Vô Tà lóe lên tàn khốc, lúc này hắn ta cũng không còn kiên nhẫn nữa. Sau khi nói xong hắn ta không hề quan tâm đến lão giả kia nữa mà đi về phía dòng suối nhỏ, bước chân đạp trên hư không, phát ra âm thanh đùng đùng, vang vọng khắp hư không, tựa như một cái trống lớn bên trong, nổi lên không ngừng.

Nghe xong lời Triệu Vô Tà nói, vẻ tàn khốc trong mắt lão giả kia lập tức biến mất, khí tức trên người cũng biến mất. Lão khôi phục bộ dáng lúc trước, cười nhạt một tiếng với Triệu Vô Tà nói: “Tiểu hữu đừng giận, là lão hủ đường đột.”

Lời nói của lão giả Triệu Vô Tà không có chút ý tứ nào để nghe, tự mình đi đến dòng suối nhỏ đen kịt kia. Lão giả cười khổ một tiếng, trải qua vạn năm cũng là lần đầu tiên lão gặp được người khó chơi như vậy. Đây cũng là lần đầu tiên bị nhìn thấu một số bí mật, mà thực lực tên Triệu Vô Tà này lại không kém hấn ta bao nhiêu, dùng sức mạnh cũng không làm gì được.

Thấy Triệu Vô Tà muốn vượt Hoàng Tuyền, chợt nhớ tới thực lực của Triệu Vô Tà bèn cười khổ một tiếng. Cánh tay khô gầy vung lên hư không, dòng suối nhỏ đen ngòm kia lập tức ngừng chảy. Triệu Vô Tà thấy vậy, sắc mặt không chút bất ngờ, vẫn tiếp tục đi về phía cuối Hoàng Tuyền Minh Hà.

Trong nháy mắt đã biến mất không thấy nữa, sau khi Triệu Vô Tà biến mất, lão giả kia đột nhiên nhẹ nhàng thở dài, lời nói vừa ra khỏi miệng, thân hình của hấn cũng biến mất trên bờ Hoàng Tuyền Hà.

“Đã qua vạn năm, lão hủ sẽ giúp ngươi Hoàng Tuyền Quỷ Giản một lần nữa, tiểu hữu kia một thân sát khí quả thực giống như hung thú Viễn Cổ. Động khắp trăm năm, không nghĩ tới trong trời đất này còn có loại thần thông này. Nếu Quỷ Giản khó khăn của ngươi, lão hủ này chuột cũng là lần cuối cùng động thủ. A.”

Tiếng thở dài vẫn còn vang lên, lão giả này đã biến mất bên cạnh hoàng tuyền. Địa vực này vẫn hoang vắng vô tận, một chút khí tức sinh linh cũng không có, cùng với vạn năm bất cứ lúc nào cũng giống nhau, chỉ là khác biệt mà thôi.

Chính là ở bên cạnh Hoàng Tuyền thiếu đi một lão giả.

Hoàng Tuyền Minh Lão giả...

Vạn năm trước có một đại cường giả lấy quỷ hồn chi thể nhập đạo tu luyện. Trong ngàn năm ngàn ngui đã tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh Đại viên mãn. Toàn bộ Thiên Vân Đại Lục

chưa có đối thủ. Dù là Tiên Ma Yêu có thực lực siêu cấp cũng cực kỳ lôi kéo vị cường giả đại thần thông này.

Bất quá cuối cùng vị cường giả đại thần thông này không gia nhập bất cứ phương nào trong ba phương, mà là lấy đại thần thông. Mạnh mẽ ở trong hư không mở ra tuyệt vực Hoàng tuyền Quỷ Giản, trở thành cấm địa bên ngoài Tiên Ma Yêu, cũng truyền xuống Quỷ Đạo thống, Hoàng Tuyền Quỷ Giản ở Thiên Vân Đại Lục vẫn là tồn tại cực kỳ thần bí, địa vị siêu nhiên, Thiên Vân Đại Lục biến sắc nói chuyện.

Đây cũng là lai lịch của Hoàng Tuyền Quỷ giản, vị cường giả đại thần thông kia chính là Hoàng Tuyền Quỷ Đế, Hoàng Tuyền Quỷ Đế trước vạn năm. Truyền thuyết nói rằng một chân đã bước vào cảnh giới của Hóa Thần Đạo Quân, sau khi mở ra Hoàng Tuyền Quỷ Giản, vị cường giả đại thần thông này liền tiến vào trong cấm thần uyên, không còn tin tức.

Đây là điều mà toàn bộ đại lục Thiên Vân biết, nhưng mà Triệu Vô Tà vừa mới thi triển thần thông thẩm nhuận ba giờ, bí mật nhìn thấy lại là Hoàng Tuyền Minh Đồng. Lão già này vậy mà là cường giả vạn năm trước, quan hệ với Hoàng Tuyền Quỷ Đế kia cũng có chút phức tạp.

Nói đến cũng thật buồn cười, bởi vì trước vạn năm, Minh Khuyết kia là một tán tu cũng là một nhân vật thiên tài. Thậm chí không thua Hoàng Tuyền Quỷ Đế, trong một ngàn năm ngắn ngủi hắn cũng tu luyện đến cường giả Nguyên Anh. Nhưng đáng tiếc là vì một ít nguyên nhân hắn đánh cược với tên Hoàng Tuyền Quỷ Đế kia, kết quả hắn thua.

Hắn tự nguyện phong ấn tu vi của mình, bảo vệ Quỷ giản này vạn năm, cho đến khi đại kiếp tiếp theo bắt đầu. Hiện tại chính là lúc hoàn thành, nhưng quan hệ giữa hai người phức tạp vì Hoàng Tuyền Quỷ Đế là một nữ tử.

Chương thứ ba trăm lẻ bốn gặp lại Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu.

Lục Dục, cho dù là cường giả cảnh giới biểu anh cũng chưa chắc đã có thể tránh được Thân Châu có tu sĩ đã tu luyện Vong Tình ma công như lão bà nương này, hơn nữa cho dù là Vong Tình Ma Đế cũng chưa chắc thật sự quên tình. Chỉ là toàn bộ cảm xúc của nàng đều bị áp chế, mới có thể khiến Triệu Vô Tà lúc trước hung hăng quét sạch mặt mũi của Vong Tình Động Thiên, nàng ta cũng có bộ dáng tử vong.

Triệu Vô Tà bước vào bên trong Quỷ giản u ám, tất cả Hoàng Tuyền Minh Hà cũng không ngăn cản hắn ta một chút nào, ngay cả bọt nước cũng không trôi nổi, mặc cho Triệu Vô Tà đi vào.

Vẫn là hoang vu như cũ, hư không biến hóa, bước vào bên trong Quỷ giản. Chân trần Triệu Vô Tà tiếp xúc với mặt đất, vẫn là cát mịn màu đen cùng tảng đá đen kịt như cũ. Toàn bộ trời đất đều là ngoài hoang vu ra, không còn khí tức gì cả. Trên không trung cũng không có cái gì, chỉ là trong không gian này có hào quang yếu ớt.

Ở nơi như thế này cả buổi trời đều khiến người ta rơi vào điên cuồng, nơi này một chút linh khí cũng không có. Cho dù có, không phải người trong quỷ đạo thì cũng không thể hấp thu. Đường như đã đến một không gian khác, không còn là Thiên Vân đại lục nữa rồi.

Triệu Vô Tà đứng dưới bầu trời tối đen, thân hình có vẻ rất tịch liêu. Nơi này là cường giả đại thần thông vạn năm trước, Hoàng Tuyền Quỷ Đế, đã một chân đặt đến cảnh giới Thần Đạo Quân, thi triển thần thông cực mạnh trong hư không, cường ép mở ra không gian.

Phù Đồ Quỷ Vực...

Sau Hoàng Tuyền Quỷ Giản chính là thánh địa của người Phù Đồ Quỷ Vực, Quỷ Đạo. Chỉ cần tu luyện ở chỗ này, tốc độ tu luyện so với bất kỳ địa phương nào khác cũng nhanh hơn. Bởi

vì trong không gian này tràn ngập cảm ngộ nghiệm tu luyện của vị đại thần thông giả kia, chỉ cần có thể lĩnh ngộ được một điểm, cảnh giới liền tăng vọt.

Duy nhất người trong quỹ đạo nghĩ như thế mà thôi, những tu sĩ khác đến đây, là cực kỳ khó chịu. Đây cũng là lý do, tuy rằng thế lực Hoàng Tuyền Quỷ Giả cường đại, nhưng lại không có bao nhiêu cường giả nguyện ý đến bên trong Quỷ giả này. Trừ phi là vạn bất đắc dĩ, nếu không các tu sĩ khác cũng không nguyện ý đến Hoàng Tuyền Quỷ Giả này.

“Tát nhân”

Bên trong hai hốc mắt Triệu Vô Tà lại một lần nữa biến thành quang mang, thị lực ngưng tụ nhìn về phía xa xa, một tia kinh ngạc xuất hiện trên mặt của hắn ta. Không gian này vậy mà rộng lớn vô cùng, với tu vi cảnh giới lúc này của hắn ta, thị triển mắt chén. Coi như là ở ngoài trăm vạn dặm, Triệu Vô Tà vẫn có thể nhìn thấy.

Nhưng lúc này lại không thấy được điểm cuối của không gian này.

Ở Phù Đồ Quỷ Vực, ngay cả một cái bóng ma cũng không thấy. Một chút tiếng động cũng không có, ngoại trừ đá hay là đá, nếu không phải chỉ là cát đen thì nơi này lại không có thiên địa linh khí, cho dù tu luyện cũng không được. Huống chi, Triệu Vô Tà hắn cũng không phải tới nơi này tu luyện.

Không biết vì sao, lúc này trong lòng Triệu Vô Tà lại dâng lên một tia tức giận, hắn lười đi làm chuyện khác. Thần sắc trên mặt nhất định, không muốn phế đi rất nhiều công sức, có một phương pháp để có thể trực tiếp gặp Tam Nương. Hiện tại hắn cũng là tuyệt thế cường giả, đâu cần phải cố kỵ nhiều như vậy.

“Phù Đồ Quỷ Vực hừ, Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, nếu còn không hiện thân Triệu gia sẽ phá hủy cái nơi chết tiệt này, đến lúc đó đừng hối hận là được rồi.

Triệu Vô Tà mất đi tính nhẫn nại, có đôi khi tính nhẫn nại của thằng nhãi này lại cực kỳ lớn, có đôi khi cực kỳ không kiên nhẫn. Hiện giờ hắn ta còn chưa nói hết câu thì trong tay đã xuất hiện một cây cờ.

Nhân Trùng Tử Kiếm - Vạn Độc Bát Quỷ Phiên.

Hai cỗ khí tức vô cùng to lớn bộc phát ra, tựa như động tĩnh của thiên biến, nhất là Vạn Độc Bát Quỷ Phiên. Chính giữa mặt cờ, trong đóa hoa sen đen yêu dị tuôn ra vô số quang mang màu xám đen. Chúng ngưng tụ thành một cột khói, phóng lên không trung, bên trong cột khói.

Cuối cùng hai trăm năm nghiền nát nhau.

Vô số con chén dữ tợn đáng sợ hiện ra hình thể, các loại tiếng kêu la lộn xộn từ bên trong truyền ra, làm cho hoang lương đồ quỷ vực này trong lúc nhất thời náo nhiệt vô cùng.

Vạn độc bách chung, trăm chén trong cột nước ở trong cột thuốc hiện ra hình thể, ước chừng một trăm loại chén trùng đầu. Tất cả tụ lại cùng một chỗ, khí thể bộc phát ra thậm chí đè qua Nhân Trùng một bên, trong đó bất luận loại chén trùng gì, nếu như chém giết cùng tu sĩ yêu thú, chiến lực bộc phát ra đều có cường hoành như đại tông sư Kết Đan.

Hơn nữa quỷ dị của cốc phiên, dù lúc này Triệu Vô Tà chỉ có tu vi Kết Đan cảnh, cầm cốc phiên cũng có thể chém giết mà không hề rơi xuống hạ phong. Uy áp trăm chén, cường giả Nguyên Anh bình thường chưa chắc có thể thừa nhận được.

“Rầm rầm “

Uy thế của Vạn Độc Huyết Quỷ Phiên mạnh mẽ. Huyết Linh bên trong Nhân Tử Kiếm cũng cảm giác được uy hiếp. Không chờ Triệu Vô Tà kịp động tâm đã có vài chục cỗ khí thể mạnh mẽ bộc phát ra, trong đó hai cỗ khí tức là mạnh nhất.

Huyết Linh Quy Long tông lão tổ tông Huyết Quy Long tông...

Hiện tại ở trong cốc kiếm, ngoại trừ vị lão tổ tông Quy Long tông tấn thăng tới Nguyên Anh kia, còn có Huyết Linh. Bất kể là Huyết Linh hay là lão tổ tông Quy Long tông, đều là thân thể nhân trùng. Thân thể Tiên Thiên linh huyết khí ngưng tụ cùng Huyết Linh thể của Triệu Vô Tà cũng là cường hoành bình thường. Khác biệt duy nhất chính là, hiện tại bên trong huyết linh ma thể của Triệu Vô Tà còn có thêm một thân Sát Cốt.

Nhưng Huyết Linh và lão tổ tông Quy Long tông chiến lược không hề yếu chút nào, chỉ cần Nhân Trùng Kiếm tồn tại, chúng nó chính là bất tử chi thân. Trừ phi là ngày đó tên Triệu Vô Tà này nổi điên, hủy căn cơ của chúng nó, vậy thì còn lại là chuyện khác.

Huyết Linh và lão tổ tông Quy Long tông hiện thân, phía trên Nhân Trùng cũng hóa ra một cột khí màu huyết hồng, đánh tới không trung kia. Cùng với cột khí cũ đặt song song trên không trung, giống như đang tranh đấu, dây dưa tại mi tâm đánh vào hư không nhỏ, dọc theo đường đi phát ra tiếng vang triệt để đánh phá không gian tĩnh mịch này.

“Rẹt... Xoẹt... Xoẹt... Tương long...”

Triệu Vô Tà xem ra đã thật sự nảy sinh quyết tâm, tùy ý để Trùng Tử Kiếm và Vạn Độc Bát Phiên bộc phát ra khí tức hung khí tuyệt thế, tàn sát bừa bãi khắp Phù Quỷ Vực. Mặc kệ là Nhân Chung Kiếm hay Vạn Độc Bát Phiên, hiện giờ đều đã tiếp cận cảnh giới đại thành, hoàn toàn xứng đáng với hai hung khí tuyệt thế.

Bất quá tàn sát bừa bãi một lát, hư không trong phù đồ quỷ vực cũng đã vỡ hơn phân nửa. Tuy hư không đang không ngừng phục hồi như cũ, nhưng đáng tiếc, từ đầu đến cuối vẫn không thể so sánh với phá hủy chung quanh của cốc kiếm cùng chung. Nhất là mũi kiếm của nhân trùng, kiếm khí sắc bén tùy ý bộc phát ra, hơi chạm vào hư không đã bị phá hủy.

“Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu thật sự cho rằng Triệu gia là nơi quái quỷ ta không dám phá hủy nơi quỷ quái này.”

Khóe miệng Triệu Vô Tà nở một nụ cười dữ tợn. Đến cảnh giới Triệu Vô Tà, có thể nói nếu như bộc phát toàn bộ tu vi thì ngay cả cường giả mạnh nhất trong hai đạo tiên ma kia cũng phải kính trọng Triệu Vô Tà ba phần. Đây cũng là lý do vì sao thanh kỳ tình nguyện đắc tội với Vong Tình Động Thiên mà cũng muốn lôi kéo Triệu Vô Tà làm khách khanh của Lang Điện.

Tuyệt thế cường giả như vậy, Hoàng Tuyền Quỷ Giản mặc dù cũng là siêu cấp thế lực cực kỳ mạnh mẽ, nhưng là cũng không

dám đối với Triệu Vô Tà như thế. Hiện tại Triệu Vô Tà phát ra ngôn ngữ uy hiếp, nghe trong lời nói của hắn, chỉ sợ hắn thật sự sẽ tàn nhẫn hủy đi Phù Đồ Quỷ Vực này. Phù Đồ Quỷ Vực năm đó là không gian Hoàng Tuyền Quỷ Đế mạnh mẽ mở ra trong hư không, nhờ vào Hoàng Tuyền Quỷ Đế tu hành cảm ngộ, đối với Hoàng Tuyền Quỷ Giới mà nói.

Quả thực chính là tồn tại thánh địa, nếu như Triệu Vô Tà thật sự hủy đi nơi này, thì đó chính là tử thù bất tử bất tử. Nếu đổi lại là một vị cường giả Nguyên Anh khác, có lẽ còn có thể suy nghĩ một phen, đáng tiếc hiện tại đang ở bên trong Phù Đồ Quỷ Vực chính là Triệu Vô Tà. Tên này cũng mặc kệ mọi thứ, lúc này sinh ngoan độc, cái gì cũng dám làm hỏng.

“Hừ “

Thấy trong hư không vẫn không hề có động tĩnh gì, trên mặt Triệu Vô Tà lộ vẻ giận dữ, trong đan điền. Nguyên Anh đen kịt ngồi xếp bằng kia bỗng nhiên mở đôi mắt đỏ như máu, ma nguyên trong cơ thể bắt đầu điên cuồng chuyển động. Khí tức trên người tỏa ra cực kỳ nguy hiểm, Triệu Vô Tà tựa như cũng hóa thành một tuyệt thế hung khí, sát khí trên người hắn bộc phát ra quả thực thà thật.

“Oanh “

Trong Phù Đồ Quỷ Vực này, ba đạo khí tức màu sắc khác nhau điên cuồng nổi lên. Trên người Triệu Vô Tà tuôn ra hắc sát khí vô biên, quả thực muốn đập nát không gian này, đối với Phù Đồ Quỷ Vực mà nói, sau khi Triệu Vô Tà tuôn ra sát khí cũng chỉ như họa vô đơn chí mà thôi.

“Dừng tay...”

“Tiểu hữu chậm đã...”

Hai âm thanh đồng thời vang lên trong Phù Đồ Quỷ Vực. Sau khi tiếng nói vang lên, trong hư không liền xuất hiện một cổ kiệu và một lão giả bình thường. Đương nhiên Triệu Vô Tà nhận ra lão giả kia, chính là vị Hoàng Tuyền Minh Đồng. Lúc này trên mặt lão nở một nụ cười gượng gạo. Thân hình lão nhoáng một cái xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà, sau khi hai

người xuất hiện, phù đồ Quỷ Vực tựa như nhận được đại lượng quỷ khí bắt đầu khép lại.

Cổ kiệu kia vừa xuất hiện, Triệu Vô Tà lập tức ngừng tay, sát khí trên người cũng rút về. Một tay cầm kiếm, một tay cầm phiên, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương nhìn cổ kiệu. Ánh mắt hắn như xuyên qua màn che đen sì trên cổ kiệu, thấy được người phía sau màn che.

“Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu “

Khác với lúc đầu thi triển thần thông chén máu, lần này Quỷ tu không mang kiệu, chỉ có một cổ kiệu đen kịt. Có vẻ khá cô đơn, nhưng ở chỗ này, Phù Đồ Quỷ Vực lại rất quý dị.

“Triệu Vô Tà...”

Trong kiệu đen kia truyền đến một thanh âm già nua, quả thực so với thanh âm Minh Đồng kia còn già nua hơn. Mà là mờ mịt vô ngân, nghe xong sẽ cảm thấy căn bản không có thanh âm này. Hoàng tuyền Quỷ Mẫu, một trong những chí cường giả trong toàn bộ Hoàng Tuyền Quỷ Giới, địa vị cao thượng gần bằng Hoàng Tuyền Quỷ Đế kia.

Đây là lần đầu tiên Triệu Vô Tà nhìn thấy Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, Triệu Vô Tà mang theo một cỗ sát khí nhưng bị hắn cưỡng ép áp chế.

“Tam Nương đâu rồi...”

Trong giọng nói của Triệu Vô Tà mang theo ý uy hiếp cùng sát khí, nếu như Hoàng tuyền quỷ mẫu trả lời khiến Triệu Vô Tà không hài lòng, có lẽ đang chờ đợi quỷ mẫu Hoàng tuyền. Đó là công kích cuồng bạo của Triệu Vô Tà, hắn ta không có việc gì đến địa phương quỷ quái này, đơn giản là muốn mang Tam Nương đi. Những chuyện khác hắn ta mặc kệ.

Tám màn che phía trên cổ kiệu đen chậm rãi vén lên, bên trong có một lão tử đi ra. Khuôn mặt cực kỳ già nua, một đôi mắt già nua rất là đục ngầu. Giống như Triệu Vô Tà, mặc lên người chẳng qua là một thân áo vải bố. Ngoài ý muốn là vị lão tử này cũng chính là Hoàng tuyền Quỷ Mẫu. Tuy khuôn mặt già nua nhưng lại hiền lành vô cùng, hơn nữa lúc này còn khiến Triệu Vô Tà cảm thấy mỉm cười khó hiểu.

Con số ba trăm linh năm tam nương.

Trên hai ba điểm không ngừng nghiền nát nâng một cổ hắc kiệu, từ bên trong sự gột rửa của tên kiêu đế kia đi ra một người lão luyện. Vô cùng già nua, nhưng lại không bởi vì ý uy hiếp và sát khí lạnh lạnh trong lời nói của Triệu Vô Tà mà tức giận, ngược lại trên mặt tràn đầy ý cười hiền lành.

Trong lòng Triệu Vô Tà cũng đầy nghi hoặc, bởi vì ngày thường tên này làm việc rất hung hăng, âm hiểm độc ác. Người bên cạnh hắn, bất luận là Tiên Ma hay Yêu, đều là lo lắng đề phòng. Sợ rằng lúc nào cũng sẽ mất mạng, Triệu Vô Tà cũng như thế, mạnh như Chu gia. Thậm chí cuối cùng còn có được hai cường giả Nguyên Anh, cũng bị Triệu Vô Tà tính kế, toàn bộ gia tộc đều bị diệt.

Năm đó Hoàng Tập Quỷ Mẫu mạnh mẽ bắt đi Tam Nương, còn rút đi linh mạch âm khí trong Triệu Vô Tà Âm Phong Cốc. Làm cho hắn vất vả như nước chảy, lúc đầu đáy lòng Triệu Vô Tà cũng có oán niệm, cũng cho rằng Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu là bà lão như Vong Tình Ma Đế. Lại không nghĩ tới, vị quỷ mẫu này lại lộ ra ý cười hiền lành với mình như vậy.

Trước khi Triệu Vô Tà đi đã chuẩn bị thật tốt tàn sát bừa bãi một phen, Quỷ tuyền Quỷ Giản không giao người, hắn liền đánh chúng nó giao người. Cảnh tượng lần này, hắn lại không nghĩ tới. Chẳng qua ngay lúc hắn nghi hoặc, lão tử kia đã mở miệng.

“Tiểu Tam Nương từng nói, thiếu gia nhà nàng sẽ đến đón nàng rời đi, mới đầu lão bà tử không tin, hiện tại xem ra, nhưng cũng không phải tiểu tử. Nhìn điệu bộ này của ngươi, nếu như ngươi chuẩn bị tốt lão bà tử nếu không giao người, liền cường hành đoạt Tam Nương trở về phải không.”

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu đi ra khỏi kiệu đen, trước mặt bỗng xuất hiện một thị nữ hắc y, dìu lão nhân này đi xuống, chậm rãi đi tới trước mặt Triệu Vô Tà, cùng Minh tỷ đứng chung một chỗ. Trên mặt thủy chung vẫn mỉm cười hiền lành, với

ánh mắt cay độc của Triệu Vô Tà, đều nhìn không ra trên mặt lão tử này có chút giả tạo nào.

“Tiểu Triệu gia tính toán như vậy, nếu lão bà tử ngươi không chịu giao Tam Nương ra, Triệu gia sẽ cùng ngươi chém giết một trận. Thắng, liền mang Tam Nương đi.

Trên mặt Triệu Vô Tà cũng xuất hiện ý cười. Trong lúc nói chuyện, trên người hắn lại bốc lên chiến ý và sát khí. Nếu Hoàng Tuyên Quỷ Mẫu thật sự không muốn giao Tam Nương ra, Triệu Vô Tà hẳn nếu không tàn sát bừa bãi Hoàng Tuyên Quỷ Giản một phen, liền uống công đến được hung danh kia.

“Nếu lão bà tử giao người thì sao?”

Lão keo kiệt bỗng nói một câu, khiến Triệu Vô Tà nhú mày lại, nhưng sau một khắc, ý cười trên khóe miệng hắn lại tràn ra.

Nếu là giao người, Vô Tà vẫn như trước phải cùng lão nhân gia người làm một trận. Để báo đáp lão nhân gia người lúc trước một tiếng không vang liền bắt Tam Nương đi, còn rút đi linh mạch trong cốc, bắt quá nể mặt Tam Nương. Vô Tà bất thương tổn tính mạng lão nhân gia người là được.

Ngữ khí Triệu Vô Tà chuyển biến rất nhanh. Hai lần nói chuyện trước sau, ngữ khí cũng khác nhau. Nhưng ý tứ lại khiến người ta cảm thấy kỳ dị, bởi vì ý tứ trong lời nói của Triệu Vô Tà là bất kể Hoàng Tuyên Quỷ Mẫu có nguyện ý thả người hay không, Triệu Vô Tà hẳn cũng muốn chém giết một trận. Hắn vừa nói xong, chân mày của lão giả bình thường đứng bên nhú chặt lại.

Bắt quá ánh mắt hắn rơi vào trên cốc phiến cùng chén kiếm trong tay Triệu Vô Tà, khóe miệng hơi động một chút, cuối cùng vẫn không nói ra lời.

“Khụ khụ khụ, nói như vậy, bộ xương già này của lão bà tử luôn trốn không thoát được, phải chém giết với vận mệnh của người một trận mới thôi nha.

Nụ cười trên khuôn mặt già nua của Hoàng Tuyên và Quỷ Mẫu bởi vì những lời Triệu Vô Tà nói mà bị kiềm hãm, giống như bị kinh sợ ho khan liên hồi vài cái. Chẳng qua khí tức trên

người nàng, Triệu Vô Tà nhìn rất rõ ràng, Nguyên Anh Đại viên mãn.

Nhìn qua giống như một lão bà yếu đuối, nhưng với tu vi của nàng, tự xưng là một trong những cường giả mạnh nhất Thiên Vân đại lục cũng không ai phản đối.

“Không sai...”

Triệu Vô Tà nhìn thấu tu vi của nàng nhưng trên mặt lại không có chút vẻ rút lui nào, ngược lại chiến ý trên người càng thêm nồng nặc. Hiện tại trong lòng hắn cũng đoán được cuộc sống của Tam Nương ở đây không tệ chút nào, ít nhất rất được vị Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu trước mắt này yêu thích. Nếu không vị Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu thân là cường giả tuyệt thế này cũng sẽ không tự mình đi ra giải thích với Triệu Vô Tà. Mới vừa lướt tuy chỉ nói có vài ba câu., Nhưng mà trong lời nói của Hoàng tuyền Quỷ Mẫu lại không có chút ngữ khí lảng lệ ác liệt nào, lấy thân phận cùng tu vi của nàng, đây đã là biểu hiện tốt rồi, nếu đổi lại là tu sĩ khác, chỉ sợ cho dù có tu vi của Triệu Vô Tà, hiện tại cũng đã đánh nhau rồi, dù sao, nơi này là Hoàng Tuyền Quỷ Giới.

Không nói đến tu vi tuyệt thế đại viên mãn của Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, còn có vị Hoàng Tuyền Minh Lão vẫn đứng bên cạnh Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu. Tuy rằng không nói lời nào nhưng Triệu Vô Tà sẽ không tin tưởng mà bắt đầu chém giết. Lão nhân này sẽ khoanh tay đứng nhìn, vì một ước định.

Vị cường giả lánh đời này chịu thủ hộ Hoàng Tuyền Quỷ giới đã vạn năm, ở bên cạnh Hoàng Tuyền câu cá vạn năm, căn bản không phải cường giả Nguyên Anh bình thường làm ra. Quan hệ giữa vị Minh Tỳ này và Hoàng Tuyền Quỷ Giới nhất định đã đến cực hạn. Tới thời điểm sinh tử quan đầu, hắn khẳng định sẽ liên thủ với Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu kia, giết Triệu Vô Tà.

Nhưng cũng không cần, lấy thực lực của Hoàng tuyền Quỷ Mẫu cũng đủ làm cho Triệu Vô Tà đau đầu. Hiện tại Hoàng tuyền Quỷ Mẫu chủ động lấy lòng, ngữ khí của Triệu Vô Tà tự nhiên thay đổi một phen, dù sao hiện tại nghe được, Hoàng tuyền Quỷ Mẫu đối với Tam Nương cũng không tệ lắm.

“Ha ha, Tam Nương, cô nghe thấy gì chưa? Thiếu gia nhà cô không có ý định buông tha cho lão bà tử. Đáng thương cho lão bà tử này.

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu đột nhiên hướng về hư không khẽ cười nói, khi nàng vừa nói xong, hư không bỗng nhiên dần dần nhộn nhạo. Một nữ tử áo xanh chậm rãi đi từ bên trong ra, phía dưới thanh ti xóa ra rồi chính là dung nhan tuyệt thế. Sau khi đi ra khỏi hư không, ánh mắt của nữ tử này liền rơi xuống trên người Triệu Vô Tà.

Đôi môi đỏ mọng khẽ nhả ra, trên dung nhan tuyệt thế của “Thiếu gia” tràn đầy vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, dưới tâm tình kích động, cũng bất chấp cái gì khác. Dáng người uyển chuyển vô cùng vượt qua hư không, ngay lập tức xuất hiện trước người Triệu Vô Tà.

“Tam nương.”

Ôn hương nhuyễn ngọc nhập vào lòng, chiến ý trên người Triệu Vô Tà lập tức biến mất vô tung. Hai tay không chút cố kỵ ôm vào thắt lưng ngọc nữ tử. Nữ tử áo xanh này dung nhan tuyệt thế, không thua hồng trần tiên tử chút nào. Khí tức trên người mịt mù, phảng phất tuyệt thế u hồn dưới cửu u khiến người ta sinh lòng yêu thương vô tận.

Sau khi Triệu Vô Tà phun ra hai chữ kia, trên mặt hắn ta cũng xuất hiện một tia kinh ngạc. Trong trí nhớ, Tam Nương mặc dù là nữ tử cực kỳ uyển chuyển, nhưng cũng khiến người ta sinh ra ý thương yêu vô tận. Nhưng nàng ta sẽ không giống như lúc này, để Triệu Vô Tà có buông tay cũng không nguyện ý.

Thằng nhãi này cũng không phải người tốt, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, đều không phải chính nhân quân tử gì. Ở kiếp trước, hắn cũng thường dựa vào thân phận Phong Thủy Huyền Sư của mình, quyền rũ không biết bao nhiêu phụ nữ nhà lành. Hiện tại có lực lượng nghịch thiên, tuy rằng đến nay chưa từng nhúng chàm nữ sắc nhưng cũng đại biểu cho thằng nhãi này hoàn lương.

Chỉ là không để mắt mà thôi, nếu không cũng sẽ không để Hồng Trần tiên tử làm thị thiếp của hắn. Thế nhưng lúc này,

Tam Nương lại khiến hấn kinh ngạc một hồi, lúc trước Tam Nương cũng có dung nhan như họa thủy. Nhưng nàng không có dung nhan tuyệt thế như vậy, không hề thua kém Hồng Trần tiên tử.

“Tam nương xinh đẹp quá, thiếu gia lúc này có điểm phúc rồi...”

Triệu Vô Tà không cần ba câu đã bại lộ bản tính, nói xong còn lấy tay nâng chiếc cằm tròn vo của Tam Nương lên, chứng kiến khuôn mặt đỏ ửng đang muốn khóc dâng lên liền cười ha hả. Hấn bây giờ là tùy ý, không cần cố sức đoạt lấy, Tam Nương bị ôm vào trong ngực. Tên này cũng không có ý tứ buông lỏng một chút, nhìn Hoàng Tuyền Minh thoát nhìn về mặt cười khỏ, nhưng ở sâu trong ánh mắt của lão đầu này.

Lại là vô tận hâm mộ.

Tiểu tử, thả Tam Nương ra cho bản tọa, Quỷ Đế của Hoàng tuyền Quỷ Giới ta há có thể dung thứ người khinh địch như vậy, quả nhiên là muốn chết...”

Hoàng tuyền Minh tỳ chỉ là cười khỏ, nhưng Hoàng tuyền Quỷ Mẫu thì khác, nhìn thấy Triệu Vô Tà ôm lấy Tam Nương không buông cũng thôi. Nó còn dám mở miệng đùa giỡn, nhất thời tam thi nổi trận lôi đình, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh mộc kỹ. Quái hình quái, trên mộc trượng là một cục u quái dị.

Mộc trượng sau khi xuất hiện, bên trong Phù Đồ Quỷ Vực nhất thời tuôn ra quỷ khí cực kỳ nồng đậm, tựa như ngay cả không gian cũng bạo nổ. Trên mặt Hoàng tuyền Quỷ Mẫu Thương Lão lộ vẻ giận dữ, thân hình nhoáng một cái muốn xuất thủ.

“Quỷ mẫu bớt giận. Tam nương là thị nữ của thiếu gia. Thiếu gia thương yêu Tam Nương. Quỷ mẫu ngàn vạn lần không nên tức giận, xin đừng làm Tam nương khó xử.”

Nhìn thấy Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu nổi giận, Tam Nương quýnh lên, thoáng cái thoát khỏi lòng Triệu Vô Tà. Khấp người mê người nhoáng lên một cái, xuất hiện trước người Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, ngăn cản Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu lại.

Hồng sợi đỏ trên mặt còn chưa tán đi, lập tức đổi thành một bộ dạng lã chã chực khóc.

Lúc này Tam Nương đã khác trước, trước kia Tam Nương chỉ là một nữ quỷ hồn do phạm nhân bình thường biến thành. Mặc dù thân mang Cực Âm chi mạch, tư chất là quỷ tu vạn năm khó gặp. Kỳ thật cho dù lúc trước Triệu Vô Tà không có công pháp để Tam Nương tu luyện, Tam Nương vẫn có thể dựa vào âm mạch trong cơ thể, thôn phệ hồn phách tăng vọt tu vi.

Bị Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu mang tới Hoàng Tuyền Quỷ Giản, Tam Nương bắt đầu tu luyện Quỷ Đạo, tu vi liên tăng vọt. Sau khi hoàn toàn thoát khỏi sự ràng buộc khi thân là phạm nhân, cũng bỏ đi thân thể quỷ hồn do phạm nhân biến thành. Có thể nói, Tam Nương hiện tại đã là một người khác. Chẳng qua đối với Triệu Vô Tà mà nói, Tam Nương vẫn là nữ tử dịu dàng, làm cho một nữ tử có ý chí sắt đá như hấn cũng không cứng được.

“Hoàng Tuyền Quỷ Đế tam nương.”

Dứt khoát chia sẻ hai mươi hai lần nghiền nát nhau.

Lỗi tai Triệu Vô Tà không có ai điếc cả. Lưỡi lời nói của Hoàng tuyền Quỷ Mẫu rơi xuống, hấn liền nghe được nội dung khiến hấn cực kỳ kinh ngạc trong đó. Quỷ Đế của Hoàng tuyền Quỷ Giản, dĩ nhiên là Tam Nương.

“Người ở Thiên Vân đại lục từ trước đến nay chỉ biết Hoàng Tuyền Quỷ Giản ta có Quỷ Mẫu Diêm Quân, lại không biết đám Hoàng Tuyền quỷ còn có Quỷ Đế. Tam nương thân mang Cực Âm chi mạch. Được Quỷ Đế truyền thừa, đương nhiên chính là Quỷ Đế của Hoàng Tuyền Quỷ Giản ta. Đường đường Quỷ Đế, không cho phép tiểu tử này khinh nhờn. Người không phải muốn chết là như thế nào chứ.”

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu chỉ cần chọt nhớ tới bộ dạng lúc trước của Triệu Vô Tà, đáy lòng đã có hỏa nộ lên, nếu không phải Tam Nương kéo lên thì nàng đã sớm cầm mộc trượng đi lên rồi, làm sao còn cùng Triệu Vô Tà nói nhiều như vậy.

Biển máu thứ ba trăm linh sáu....

Ha ha “Lão bà tử, Triệu gia đã sớm ngứa tay rồi, muốn đánh thì đánh. Khó khăn lắm Đặng Nhận cho rằng Triệu gia sợ người một nắm xương già. Tam nương là thị nữ của bọn thiếu gia, nàng có thể làm tên Quỷ Đế kia được hay không, còn muốn Triệu gia ta gật đầu.”

Triệu Vô Tà thấy trên mặt Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu không chịu nổi vẻ giận dữ, hắn cũng không chịu thua chút nào. Hai cái mạng hung khí trong tay lại như muốn nổ ra, sát khí trong cơ thể hắn cũng mơ hồ tăng vọt chiến ý.

Cách nói của hắn như một tấm lưới, Hoàng tuyền Minh Tỳ thâm nghĩ không ổn. Hoàng tuyền Quỷ Mẫu thế nhưng là Thiên Vân mấy thì sao chứ. Một trong tuyệt thế cường giả, tu vi Thần Thông một chút cũng không thua kém gì chí cường giả trong hai đạo Tiên Ma. Nếu không phải nể mặt Tam Nương thì ngay cả Triệu Vô Tà thực lực mạnh mẽ, Quỷ mẫu hắn cũng sẽ không hòa ái như vậy.

Càng không lộ diện trước mặt hắn, bình thường khuôn mặt của Hoàng tuyền Quỷ Mẫu không phải như vậy mà là một túi da khác. Bộ dáng của lão hiện tại mới thật sự là Hoàng tuyền Quỷ Mẫu. Đừng nhìn lão có vẻ ngoài hiền từ, nhưng thân là cường giả tuyệt thế, há có thể dung thứ cho một tên hậu bối.

Quả nhiên, khi lời Triệu Vô Tà còn chưa nói xong thì Tam Nương đã hoàn toàn nổi giận. Trên người tuôn ra một đoàn quang mang bao vây Tam Nương lại, sau đó đưa đến bên cạnh Hoàng Tuyền tỳ.

“Rất lão bà tử hảo hảo hôm nay nhìn xem, người rút cuộc có vốn liếng Trương Cuồng hay không, xem người có tư cách gì. Làm thiếu gia Quỷ Đế của Hoàng Tuyền Quỷ giã ta, hừ.”

Nụ cười hiền lành trên mặt tỷ tỷ biến mất, trên khuôn mặt già nua mang theo vô tận sự tức giận, trên mặc trượng trên tay có quỷ khí vờn quanh. Trong Phù Đồ Quỷ Vực này lập tức trở

nên gió lớn bão táp, vô số quỷ khí cuồng bạo nổi lên, cuốn lên từng cái vòng xoáy, hướng về phía Triệu Vô Tà đè xuống.

“Ha ha ha, “Nên sớm như thế”

Chiến ý trên người tên Triệu Vô Tà này rốt cuộc cũng phóng thích, điên cuồng lao ra, Vạn Độc Bát Phiến trên tay biến mất. Nhưng Nhân Tế Ti lại vẫn bị hấn nắm trong tay, trên mũi kiếm màu đỏ máu tuôn ra khí tức sắc bén đã phá vỡ không gian. Những quỷ khí đang lao tới kia đều bị khí tức sắc bén đó cắt đứt, nhưng mà quỷ khí tựa như vô biên vô tận không ngừng ủa tới.

Sau khi trên người Triệu Vô Tà trào ra chiến ý điên cuồng, trên người Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu cũng giống như vậy, một trượng trên tay điểm ra. Hư không chuyển đổi, rõ ràng một trượng kia chỉ là điểm vào hư không, thế nhưng ngay khoảnh khắc sau, trái tim của Triệu Vô Tà lại cảm giác được một loại cảm giác nguy hiểm.

Bước chân đột nhiên bước ra, Triệu Vô Tà sắp thi triển thuận di thần thông, nhưng đúng vào lúc này, trong hư không đột nhiên truyền đến một luồng áp lực cực lớn, đem thân hình hấn thoáng cái đã cầm cố lại. Áp lực kia mặc dù rất lớn, nhưng cũng chỉ có thể giam cầm Triệu Vô Tà trong một hơi thở mà thôi. Thế nhưng chỉ thời gian một hơi thở, cũng đủ rồi. “Phốc phốc” “Đinh” “Đinh”

Một lỗ máu xuất hiện ở tim Triệu Vô Tà, hấn ta vậy mà không tránh thoát được cú này. Trái tim bị điểm Mộc Quyền kia đánh trúng, toàn bộ máu thịt bên ngoài đã biến mất, nhưng trượng gỗ kia cũng không tiến lên mấy may, bởi vì lúc này trượng gỗ kia đã đâm vào xương ngực Triệu Vô Tà.

“Ồ “

Trên mặt Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu xuất hiện vẻ kinh dị, ngoại trừ nó ra, trên mặt Hoàng Tuyền Minh Lão cũng là như thế. Hai người nhìn cốt ngực đen như mực của Triệu Vô Tà, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Bất quá Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu dù sao cũng là tuyệt thế cường giả, sau khi nhìn qua một lần, trong lòng cảm thấy cảnh báo.

“Àm...”

Quỷ vật Triệu Vô Tà thất bại, trong mắt bùng lên một tia tàn khóc, nó vừa mới bỏ tới cái chén của mình. Tại trong hư không bỗng sinh ra một cỗ lực cản, mặc dù không lớn nhưng cũng đủ để cho chung kiếm của hắn xuất hiện một tia ngưng trệ. Đây cũng là một tia ngưng trệ của Hoàng tuyền Quỷ Mẫu mới bình yên rời khỏi trước người Triệu Vô Tà.

“Thiếu gia, nơi này là Quỷ vực phù đồ, quỷ mẫu có thể không chế lực lượng không gian nơi này. Thiếu gia, cẩn thận!”

“Quỷ mẫu, không nên làm khó thiếu gia, Tam Nương cầu xin ngài.”

Tam Nương như muốn khóc, lo lắng nhìn Triệu Vô Tà. Nếu không phải vết máu trước ngực Triệu Vô Tà khấp lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ sợ nàng ta đã cố gắng tránh thoát lực lượng không gian giam cầm của mình để ngăn cản Hoàng tuyền Quỷ Mẫu rời.

Bất quá sau khi tránh thoát một kiếm của Triệu Vô Tà, Hoàng tuyền Quỷ Mẫu cũng không động thủ, mà là kinh dị nhìn Triệu Vô Tà. Ánh mắt lão cũng giống như Hoàng tuyền Minh tỷ, rơi vào trước ngực Triệu Vô Tà, xương ngực đen kịt kia.

Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là người hay là yêu “

Lời này vừa nói ra, thần sắc Hoàng Tuyền Minh Tuế cũng biến đổi hẳn. Tam Nương không hiểu lời nói Quỷ mẫu là ý gì.

Nhưng thật ra Triệu Vô Tà cũng không thèm nhìn lỗ máu trước ngực mình mà toàn thân chiến ý tăng vọt. Hắn tự nhiên biết rõ ý tứ trong lời nói của Hoàng tuyền Quỷ Mẫu, tuy nhiên hắn hiện tại một chút cũng không muốn trả lời.

“Nhiều”

Một tiếng hừ lạnh vang lên, Triệu Vô Tà đã bắt đầu xuất hiện.

Trên mũi kiếm của Nhân Trùng bộc phát ra phong mang vô cùng sắc bén, ma nguyên bên trong đan điền Triệu Vô Tà bùng lên, rót vào trong thân kiếm. Trên người hắn ta cũng tuôn ra hào quang đen kịt như mực, sát khí ngập trời, thân thể khẽ động, chớp mắt biến mất giữa không trung. Là hoàn toàn biến

mất, nhưng không thi triển linh khí dao động trong lúc thuận di.

“Đỉnh “

Một tiếng vang nhỏ, Triệu Vô Tà nhe răng cười đứng ở phía sau Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, tuy rằng mũi kiếm của Nhân Tế Kiếm bị một trượng của Quỷ mẫu ngăn cản, nhưng chiến ý trên người Triệu Vô Tà vẫn cứ tăng vọt, thậm chí còn tăng vọt. Hắn có một cảm giác phải phát tiết ra, rút kiếm cảm nhận được chiến ý của chủ nhân, trên thân kiếm tuôn ra huyết vụ, làm cho không gian kia cũng chấn động theo.

Thân thể lần nữa biến mất, khi xuất hiện trở lại đã ở trên đỉnh đầu Hoàng tuyền Quỷ Mẫu, dưới sự đâm thẳng của chén kiếm. Vậy mà nó bay thẳng đến trăm tụ hội trên đỉnh đầu của Quỷ mẫu. Phong mang trên chén kiếm quá mức sắc bén. Không gian cũng không chịu nổi, sau khi mũi kiếm xuất hiện liền bị phá nát, nhưng mũi kiếm của nó vẫn không ngừng chút nào, vẫn lao về phía Quỷ mẫu.

“Lột da, dám cuồng vọng...”

Vẻ kinh ngạc trên mặt Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu biến mất, vẻ giận dữ vẫn như trước, Triệu Vô Tà không buông tha làm cho nàng nổi giận. Tâm niệm vừa động, trong hư không kia liền sinh ra lực cản mạnh mẽ, toàn bộ ngưng tụ vào trong tay Triệu Vô Tà.

“Ầm ầm “

Thân hình quỷ mẫu biến mất giữa không trung, thuận di, một khắc sau đã xuất hiện ở nơi khác. Ngay tại mạng lưới, Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu mặc dù không chế lực lượng không gian ngăn cản chén kiếm. Nhưng chỉ trong nháy mắt đó, trên cốc kiếm đột nhiên tuôn ra một đoàn huyết vụ lớn, lập tức những lực cản kia liền biến mất.

Nếu không phải Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu thuận di rất nhanh chỉ sợ bây giờ đã va chạm với Tiểu Cốc Kiếm rồi. chiến ý trên người Triệu Vô Tà chỉ sợ rằng sẽ không kịp thu tay lại, đến lúc đó thân thể Quỷ Mẫu sẽ tốt. Quỷ tu cũng không so với các

Nguyên Anh tu sĩ khác, sẽ mất đi, tìm một cái thi triển thuật đoạt xá là được.

Quý tu tuy có Nguyên Anh nhưng không thể dễ dàng thay đổi thân thể, nếu Quý thể bị Quý vật hủy thì Hoàng tuyền Quý mẫu sẽ không mất mạng, nhưng mà...

Quý thể thiếu chút nữa bị hủy, Hoàng tuyền Quý Mẫu mạnh mẽ đè nén sự kinh ngạc trong lòng xuống, trên mặt lộ ra vẻ tức giận. Rốt cuộc cũng không thể quan tâm đến lời cầu tình của Tam Nương, hiện tại nàng mới thăm mắng mình, tên Triệu Vô Tà này không phải là Nguyên Anh tu sĩ tầm thường. Hoàng tuyền Minh tỷ đã nói qua với nàng, cường giả Thiên Vân Tuyệt thế, có tên tiểu tử kia thì sao?

Vừa nghĩ tới không lâu trước đây, tiểu tử Triệu Vô Tà này vẫn chỉ là một tiểu tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng hiện tại mới qua bao nhiêu năm, Hoàng Tuyền Quý Mẫu vừa nhìn thấy Tam Nương kia, tuy rằng đã bị nàng dẫn tới bên trong Hoàng Tuyền Quý Giả. Tu luyện cũng là Hoàng Tuyền quyết, thế nhưng Tam Nương hiện tại cũng chỉ là cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, vẫn chưa tiến vào cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn.

Nhưng tên Triệu Vô Tà này đã có thể so sánh với cường giả tuyệt thế của Nguyên Anh Đại viên mãn. Nghĩ đến đây, vẻ giận dữ trên mặt Hoàng tuyền Quý Mẫu dần dần chuyển biến, trở nên ngưng trọng, không còn chút khinh thị nào nữa, một quyền trong tay bắt đầu tràn ra uy áp chân chính của Quý khí.

Tiên khí ma bảo, đều là một loại bảo vật, uy lực mạnh mẽ đến mức có thể phá vỡ không gian. Chẳng qua là vì sử dụng không giống tu sĩ, cho nên mới phân tiên khí ma bảo. Một trọng trong tay Hoàng tuyền Quý Mẫu chính là binh khí cùng cấp bậc với tiên khí ma bảo. Bên trong quý tu, liền gọi là quý khí.

Triệu Vô Tà đã từng gặp Vô Cấu Chung, Phá Hải Ma Phủ, Huyết Ngọc lũy. Nhưng theo hắn ta thấy, uy lực mạnh nhất chính là cây trượng gỗ không chút thu hút trong tay Hoàng Tuyền Quý Mẫu.

“Chiến”

Triệu Vô Tà cổ tay chấn động, thân thể lần nữa cưỡng ép tiến vào trong hư không, sau một khắc liền xuất hiện trước người Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu. Hắn nhẹ răng cười liền bổ tới, chén kiếm reo qua hư không, ven đường đều xuất hiện hư không cuồng bạo loạn lưu sau khi bị nghiền nát. Những loạn lưu kia lại không có tác dụng cản trở Cốc kiếm chút nào, mặc cho Cốc kiếm bổ tới Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu.

“Bành”

Ở phía sau Triệu Vô Tà, một lực lượng tràn trề bỗng nhiên ngưng tụ, hóa thành một thanh hư vô đại chùy. Sau đó hung hăng nện ở trên người Triệu Vô Tà. Mộc Quyền cũng lướt ngang tới, chặn lại thanh chung kiếm do Triệu Vô Tà bổ tới.

“Phốc “

Triệu Vô Tà đến Thiên Vân đại lục này cũng đã nhiều năm, chém giết chiến đấu cũng đã trải qua rất nhiều, kinh nghiệm chiến đấu không nói một vạn cũng tám ngàn. Thế nhưng dù sao cũng chỉ là tu luyện mấy chục năm mà thôi, so với Hoàng tuyền Quỷ Mẫu kia kinh nghiệm chiến đấu kém hơn không biết bao nhiêu lần. Sau khi bị Hư Vô Đại Chùy hung hăng đập một cái, lực phủ ngũ tạng đều bị chấn động một chút, một ngụm máu đỏ thẫm liền phun ra ngoài.

“Vù vù.”

Thân hình Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu chưa kịp rời đi, sắc mặt Triệu Vô Tà đã trầm xuống, phun ra huyết dịch đỏ đậm nhưng lại phát ra những tiếng gào thét sắc nhọn trong không trung. Đáng tiếc, chút thủ đoạn nhỏ ấy căn bản không được Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu nhìn thấy. Triệu Vô Tà cũng chưa từng trông chờ vào có thể có tác dụng gì, tuy nhiên có thể làm cho thân hình Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu đình trệ một chút là đủ rồi.

“Huyết Linh.”

Trong miệng quát một tiếng chói tai, hai chữ này phun ra. Nhân trùng của Triệu Vô Tà lập tức xuất hiện biến hóa. Một đoàn huyết vụ từ bên trong tuôn ra, một bàn tay huyết hồng thò ra từ trong huyết vụ, cầm xuống đan điền của Hoàng tuyền Quỷ Mẫu.

Trên bàn tay huyết hồng mang theo cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Trong lòng Hoàng tuyền Quỷ Mẫu nổi lên cảm giác vô cùng nguy hiểm, kinh ngạc một lần nữa lại xuất hiện trên mặt nàng. Bất quá cũng chỉ một cái chớp mắt mà thôi, ngay sau đó Quỷ mẫu liền thoát khỏi nguy hiểm.

“Hoàng Tuyền Quỷ Thủ “

Vừa nói xong, một bàn tay vô cùng to lớn đã thành hình trên hư không, tối tăm mù mịt. Ngay khi quỷ khí vừa ngưng tụ ra liền tỏa ra uy áp cực kỳ mạnh mẽ.

Thần thông này mới thật sự là thần thông. Triệu Vô Tà đã gặp qua rất nhiều cường giả Nguyên Anh, thế nhưng cường giả Nguyên Anh chính thức thi triển thần thông lại không có bao nhiêu. Không phải chém giết chân chính, có lẽ những cường giả Nguyên Anh kia căn bản không thể thi triển ra thần thông.

Hơn nữa, cũng chỉ có cường giả Nguyên Anh hậu kỳ mới có thể thi triển thần thông.

Uy áp của bàn tay khổng lồ kia quá đáng sợ, trong nháy mắt bàn tay đã thành hình, liền hung hăng đánh về phía Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà chỉ kịp liếc nhìn bàn tay kia một cái, trên người liền truyền đến một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ, lập tức đánh bay thân thể hắn ta. Không có chút bất ngờ nào, bàn tay này vỗ lên người Triệu Vô Tà, lực lượng mạnh mẽ vô cùng dừng mãnh tràn vào trong cơ thể hắn ta.

“Phốc “

Lực lượng âm nhu quỷ dị nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, tràn vào trong cơ thể Triệu Vô Tà. Trên yết hầu Triệu Vô Tà ngòn ngọt, một ngụm máu đỏ thẫm ngậm trong miệng còn chưa kịp phun ra. Thanh âm già nua kia lại một lần nữa vang lên, vô biên lạnh lẽo.

“Không Gian Lao Lung Minh Ngục.”

Quỷ khí và U Minh chi khí vô biên vọt tới, giam cầm thân thể Triệu Vô Tà, bàn tay kia lại đánh tới. Trên thân thể Triệu Vô Tà tuôn ra hào quang đen kịt, cưỡng ép chui vào trong hư không, miễn cưỡng thoát khỏi lòng giam kia. Nhưng vẫn bị

bàn tay kia quẹt qua một cái, khí huyết giữa ngực bụng quay cuồng.

“Dược”

Lòng ngực hần vẫn bị máu huyết nhuộm đỏ. Tam Nương ở bên cạnh kinh hô, lúc này nhìn qua Triệu Vô Tà quả thật có hơi chật vật. Nét cười dữ tợn trên mặt hần cũng biến mất, không còn ý khinh thị nữa, đây mới thật sự là tuyệt thế cường giả. Tùy ý trong nháy mắt, đã khiến Triệu Vô Tà liên tiếp thổ huyết.

Vô thanh vô tức, cùng Triệu Vô Tà một người huyết nhân chậm rãi ngưng tụ bên cạnh Triệu Vô Tà, toàn thân trên dưới đều là màu đỏ như máu, ngoại trừ màu đỏ ra thì không có cái gì khác. Ngay cả ngũ quan cũng vậy, nhưng khuôn mặt kia cùng Triệu Vô Tà giống nhau như đúc, chỉ là vẻ mặt lạnh như băng hàn vạn năm không thay đổi.

“Trùng chiến.”

Chiến ý trên người Triệu Vô Tà vẫn chưa biến mất, ngược lại càng thêm cuồng bạo, kịch liệt bốc lên. Cánh tay giơ lên, chén kiếm nhân trùng trong tay hần ta bắt đầu trở nên bất đồng, mùi máu tanh tinh thuần đến cực điểm ngưng tụ.

“Huyết Hải “

Hai chữ rất đơn giản, nhưng sau khi Triệu nóc tà phun ra lại khiến toàn bộ không gian đảo ngược lại giống nhau. Bởi vì sâu bọ của Triệu Vô Tà kia, vô số huyết vụ từ trong ly kiếm bốc lên, xuất hiện trong hư không liền hóa thành huyết thủy đỏ tươi. Là huyết thủy đỏ sẫm cực kỳ, vô số huyết vụ bốc lên, hóa thành vô số máu loãng.

“Oanh “

Biển máu xuất hiện ngay tại phù đồ quỷ vực này, một vùng biển máu xuất hiện. Nó lãng không xuất hiện trong không trung, toàn bộ huyết vụ từ trong cốc kiếm bốc lên hóa thành máu loãng. Vô biên vô hạn, vô số máu cuồn cuộn, phù đồ quỷ vực này hoàn toàn biến thành huyết hải, hoặc là nói, bị biển máu bao phủ.

“Tu La Huyết Hải thôn phệ vạn vật ngưng tụ...”

Dứt lời, bỗng nhiên từ trong biển máu sinh ra vô số sinh linh cực kỳ ghê tởm, dữ tợn đáng sợ. Chúng tranh thủ ở trong máu loãng đỏ sẫm sền sệt, oán khí ngập trời, huyết khí bùng bùng. Trong lúc nhất thời, toàn bộ phù đồ quý vực hoàn toàn bị biển máu che lấp.

Huyết khí Chương thứ ba trăm linh bảy....

Lúc điểm cổ trên quả cầu cũ, trừ Thiên Ma hệ phân hóa ra vạn, lộ vẻ, trong đó có một phân nhánh gọi là Huyết Thần đạo. Chính là truyền thừa một tiên thiên thần linh, ở nơi biển máu cực kỳ ô uế sinh ra thần linh mạnh mẽ, sinh ra từ trong huyết hải, sinh ra một chủng tộc. Vì Tu La tộc, tuân theo khí tức ô uế mà sinh ra.

Chính là sinh linh đơ bản nhất trong thiên địa. Chiến lực mạnh mẽ, Tiên Phật khó thắng.

Tên Triệu Vô Tà này dùng linh huyết khí sinh ra trong chén kiếm, hóa thành Huyết Hải, tuy rằng còn kém một phần so với Huyết Hải đích thực nhưng lúc này cũng đã đủ rồi. Hung Linh của Tu La trong đó cũng là nhân chung của Nhân Kiếm trong chén biến thành, hoặc là những oan hồn ác quỷ đã chết dưới Bát Kiếm. Bị linh khí của sinh linh Tiên Thiên bắn trúng liền hóa thành Tu La tộc đơ bản nhất trong Huyết Hải.

Vô số tiếng rống khiến người ta sợ tới vỡ mật truyền đến, những Tu La hung ác kia ở trong máu cuộn cuộn không ngớt, hung sát khí vô biên truyền đến. Cổ hung sát khí này quả thực mạnh mẽ tới mức không ai địch nổi, vốn là phù đồ quỷ vực, nhưng bởi vì Triệu Vô Tà hóa ra huyết hải, khiến nơi này biến thành tồn tại Tu La giới, hung sát chi địa, quỷ hồn không tồn tại.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tam Nương đều lộ vẻ hoảng sợ, lúc này đáy lòng nàng cũng kinh hãi, nhưng trên mặt lại xuất hiện một tia mừng rỡ. Hoàng tuyền Quỷ Mẫu kia rốt cuộc có bao nhiêu mạnh mẽ, Tam Nương là Quỷ Mẫu tự nhiên rõ mồn một, vốn còn lo lắng Triệu Vô Tà sẽ chịu thiệt. Hiện tại xem ra, tựa hồ thần thông thiếu gia nhà mình cũng không thua kém quỷ mẫu.

Về phần Hoàng tuyền Minh tỷ đang đứng bên cạnh Tam Nương,

Lần này hai mươi hai lần bị nghiền nát.

Trong mắt lộ ra vẻ không dám tin, nhìn huyết hải cùng tu la sôi sục trong đó. Nếu không phải nhớ tới cái gì, hẳn thiếu chút nữa đã ra tay.

“Lão thái bà, thân thông của Triệu gia sao bây giờ lại chịu thua Triệu gia hãy thu tay lại, nếu không Phù Đồ Quỷ Vực này sẽ biến thành Tu La Huyết Hải rồi.

Trong lúc Triệu Vô Tà đang nói, biển máu kia vẫn đang mở rộng, không ngừng có linh khí Tiên Thiên huyết khí tinh thuần từ trong Nhân Trùng Kiếm tràn ra. Sau đó hóa thành máu chảy vào trong biển máu. Những Tu La bị kích thích càng thêm hung ác, trong biển máu nhấc lên vô số sóng máu.

“Ồ “

Sau khi Triệu Vô Tà nói xong, lại không thấy ai trả lời, trong lòng lập tức nhìn Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu. Tam Nương và Minh Bồ cũng là như thế. Nhưng hai người vừa nhìn qua thì thấy đều đại kinh thất sắc, đặc biệt là Minh Lão. Sắc mặt vạn năm vẫn chưa thay đổi, bây giờ lại lộ ra vẻ kinh hãi.

Trong mắt Tam Nương thậm chí còn lộ ra vẻ kinh hoảng, cũng tại lúc này, uy áp vô cùng bộc phát.

“UỖNH UỖNH RẦM RẦM ù ù

Hư không giống như bị một con sông lớn không ngừng va đập, phát ra thanh âm làm màng nhĩ đau đớn. Tựa như từng bàn tay lớn hung hăng vỗ vào trên phù đồ quỷ vực này. Triệu Vô Tà đứng trên không biển máu, cũng không đi quản huyết hải dưới thân, ánh mắt nhìn về phía bầu trời phía trên phù đồ quỷ vực. Nơi đó lúc này chậm rãi phá vỡ một lỗ hổng, vô số dòng nước đen kịt từ phía trên chảy ngược xuống.

“Lão thái bà, ngươi đúng là cam lòng, không sợ Hoàng Tuyền Chi Thủy của ngươi phá vỡ Phù Đồ Quỷ Vực sao?

Trông thấy những dòng nước đen kịt kia, Triệu Vô Tà cũng biết tại sao những âm thanh đó lại phát ra, có thể làm cho toàn bộ Phù Đồ Quỷ Vực như thế, tất nhiên chính là toàn bộ Hoàng Tuyền Chi Thủy đổ xuống. Trước khi Triệu Vô Tà vào Quỷ

Vực, cũng đã biết Hoàng Tuyền Chi Thủy này chính là cấm chế mạnh mẽ nhất trong Quỷ Dịch này, còn mạnh hơn ba phần so với Thần Tiêu Đạo Trì của Lôi Trì.

Chỉ là Hoàng Tuyền Minh Lão biết mặc dù là Hoàng Tuyền Chi Thủy cũng ngăn cản không được Triệu Vô Tà, cho nên mới không vận dụng cấm chế trong đó, không ngờ vẫn không trốn thoát. Hiện tại Triệu Vô Tà phải đối mặt với toàn bộ Hoàng Tuyền, Hoàng Tuyền Thủy đen kịt từ trên hư không chảy ngược xuống, toàn bộ hư không đều bị ép nát.

Nước Hoàng Tuyền ngưng tụ không biết lực quỷ hồn, cho dù là một giọt cũng nặng như ngàn cân. Lúc này sao đây, toàn bộ Hoàng Tuyền Chi Thủy đổ xuống, bên trong Phù Đồ Quỷ Vực đã bạo loạn đến mức không thể khống chế.

Phía dưới biên máu, phía trên Hoàng Tuyền, mặc kệ là Huyết Hải hay Hoàng Tuyền, nếu cứ như thế, chỉ sợ tùy tiện một chút là hủy diệt Phù Đồ Quỷ Vực. Hoàng tuyền Quỷ Mẫu cũng biết như thế, sau khi lấy nước Hoàng Tuyền đổ xuống, liền đi về phía biên máu, muốn cho Quỷ Hồn Lực vô biên kia và Hoàng Tuyền Chi Thủy bao phủ huyết hải.

“Hừ tiểu tử, ngươi lo lắng cho chính mình đi, hôm nay lão bà tử sẽ luyện huyết hải của ngươi, để xem ngươi kiêu ngạo như thế nào.”

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu thật sự bị Triệu Vô Tà chọc giận rồi, không ngờ lại đem Phù Đồ Quỷ Vực phá hủy nguy hiểm. Hiển nhiên là muốn bao phủ huyết hải của Triệu Vô Tà rồi. Tại hư không, Hoàng Tuyền Minh tỷ cười khổ một tiếng, Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu lại không để ý tới, dựa vào chính là Minh Lão Tổ hân sẽ không khoan tay đứng nhìn.

Minh Tỷ chính là cường giả trước đây vạn năm, thủ đoạn thần thông tự nhiên không phải cường giả Nguyên Anh hiện tại có thể so sánh. Phải bảo vệ toàn bộ Phù Đồ Quỷ Vực không bị hai tuyệt thế cường giả tranh đấu mà bị phá vỡ. Cũng không phải là việc khó, trên thực tế cũng là như thế, Minh Khuyết thủ hộ Hoàng Tuyền Quỷ Giản vạn năm, đương nhiên sẽ không ở chỗ này, để cho Phù Đồ Quỷ Vực bị hủy.

“Cắm mõ...”

Hoàng Tuyền Minh giả cười khò một tiếng, sau đó thân hình hóa thành hư vô, hòa tan cùng hư không kia. Dĩ nhiên là lấy thân thể của mình dung hợp cùng phù đồ quý vực. Thân thể của hắn biến mất toàn bộ phù đồ quý vực liền khôi phục lại. Huyết hải cùng Hoàng tuyền điểm tâm đang bốc lên. Hư không phù đồ quý vực vốn bất động mây mây, vững chắc vô cùng.

“Àm âm tâm”

Không nghĩ tới động thủ trước không phải Triệu Vô Tà mà là Hoàng Tuyền Quý Mẫu, tâm niệm vừa động. Cái lỗ trên hư không kia chẳng những không khép lại, ngược lại bỗng nhiên mở rộng gấp đôi, hoàng tuyền chi thủy càng thêm mãnh liệt từ bên trong tuôn ra. Không dừng lại ở trong hư không, liền ngưng tụ thành một dòng sông lớn đen kịt trùng trùng điệp điệp, đánh xuống huyết hải phía dưới.

Dài vô tận, quý khí lạnh lạnh, tuy rằng hư không đã bị Minh Tẩu cầm cố, nhưng Hoàng Tuyền vẫn đang chảy xuôi. Ở trong Phù Đồ phát ra từng tiếng bàn tay lớn vỗ không gian, phía dưới Huyết Hải, những Tu La kia cảm ứng được khí tức của Hoàng Tuyền Thủy, đều ở trong Huyết Hải càng thêm kịch liệt sôi trào, chúng là sinh linh hung thần cực kỳ ô uế, căn bản không biết sợ hãi là gì.

Hoàng Tuyền chảy ngược.

Triệu Vô Tà vẫn không hề có động tĩnh gì, tuy huyết hải không ngừng bốc lên nhưng nếu như cứ để mặc hoàng tuyền chảy ngược xuống. Mất đi tiên cơ, có lẽ huyết hải của Triệu Vô Tà thật sự sẽ bị hoàng tuyền bao phủ luyện hóa.

“Lão thái bà, nếu Triệu gia chỉ có chút thủ đoạn này, chưa chắc đã dám đánh lên Hoàng Tuyền Quý Giả nhà ngươi cướp người. Luyện hóa biển máu, cũng không sợ gió lớn chợt hiện lưỡi. Hôm nay xem là ai luyện hóa người đó, hừ...”

“Bách chung hàng thế”

Lời nói của Triệu Vô Tà vừa dứt, đột nhiên từ trong hư không hiện ra một cây cờ phướn, chính giữa mặt cờ là một đóa hoa

sen đen yêu dị vô cùng. Hào quang màu xám nồng đậm quần quanh trong đó, hơn trăm bóng đen lắt lư không ngớt, trong mỗi bóng râm đều truyền ra khí tức vô cùng mạnh mẽ, tụ lại một chỗ. Trên ly phiên truyền đến khí tức, hung sát vô biên, mơ hồ như muốn hủy thiên diệt địa.

Yên trụ màu xám không hề có dấu hiệu báo trước từ trên mặt chén bộc phát ra, vô số bóng ma trong mặt cờ kia cũng toàn bộ tuôn ra, xuất hiện ở trong cột khói kia.

“Grao, khăn khăn “

Vô số con chén trùng hiện ra hình thể, gào thét bên trong cột khói, bởi vì những âm thanh cuồng bạo hỗn loạn này. Tu La đang sôi trào trong biển máu phía dưới cũng gào thét lên, uy thế to lớn phóng lên tận trời, va chạm với hoàng tuyền quỷ khí đang chảy ngược xuống kia.

Một lần toàn bộ cột khói đi ra, trăm chén rượu bên trong cũng đi ra. Trong phù đồ quỷ vực này, ngoại trừ quỷ khí cùng huyết tinh ra, lại có thêm các loại khí tức vô cùng hỗn loạn. Trọn vẹn một trăm đạo khí tức, đều là loại quỷ dị nhưng vô cùng mạnh mẽ, lại giống như đồng nguyên mà sinh ra.

Đây là Vạn Độc Sa Phiên sau khi luyện thành, lần đầu tiên ra tay trong trăm chung, con thần lần từ trong cột khói tuôn ra. Nó mang theo khí tức vô cùng mạnh mẽ, thoáng cái như thủy triều tràn vào trong biển máu phía dưới. Như là đổ vào trong nồi dầu nóng hổi, quả thực là lật trời.

“Oanh oanh xuy xuy “

Ở bên trong biển máu, bỗng nhiên tuôn ra rất nhiều tiếng nổ, sau khi trăm chén kia tiến vào trong đó. Sau khi linh khí tiên sinh nhập thể, hóa thành từng chiến tướng Tu La, những chiến tướng Tu La này chiến lực vô cùng mạnh mẽ. Tiếng gào thét làm cho hư không chấn động, khí tức hung sát của những Tu La chiến tướng này ô uế đến cực điểm, làm cho toàn bộ biển máu không ngừng phát ra tiếng vang âm âm.

“Hoàng giáo “

“Huyết Hải “

Hoàng Tuyền ở trên hư không rút cuộc vẫn đánh xuống, Huyết Hải phía dưới cũng đã bắt đầu hành động, coi như là Hoàng Tuyền Minh Lão đã thi triển thần thông cầm cố hư không lại. Nhưng hiện tại, Hoàng Tuyền và Huyết Hải kia liền sắp đụng vào nhau, chỉ sợ đến lúc đó bộc phát ra động tĩnh”

“Vù “

Triệu Vô Tà đứng ở trên biển máu, giống như một vị Huyết Thần, lạnh lùng nhìn chăm chăm Hoàng Tuyền đang âm âm hạ xuống trên bầu trời. Quỷ khí cực kỳ nồng đậm tùy ý lan tràn, cùng huyết khí trong biển máu dây dưa với nhau, không mấy may ngăn cản.

Tâm niệm vừa động, Vạn Độc cốc phiến sau khi phóng xuất ra trăm chén, hóa thành một đạo quang mang tối tăm mờ mịt một cái bao phủ Tam Nương vào trong đó. Không còn cố kỵ chi sắc, bàn tay Triệu Vô Tà thả lỏng, Nhân Chung kiếm lập tức hóa thành huyết quang tiến nhập vào trong biển máu.

“Ầm” chén kiếm đã vào biển máu, xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, cũng chính là lúc này. Nước Hoàng Tuyền đã đổ xuống, bỗng chốc toàn bộ đánh vào bên trong vòng xoáy.

“Xuy xuy xuy xuy “

Hư không sau một lát yên lặng, truyền đến chỉ có âm thanh này, quỷ khí và huyết khí gặp nhau liền giống như băng hỏa bất dung. Sau khi gặp phải, ai tiêu diệt người đó, hoàng tuyền vào huyết hải liền biến mất không thấy. Huyết hải cũng đang không ngừng biến mỏng.

Triệu Vô Tà và Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, đều là cường giả tuyệt thế trên Thiên Vân đại lục, hai người đứng trên Huyết Hải Hoàng Tuyền.

Lạnh lùng nhìn chăm chú đối phương, tùy ý để huyết khí quỷ khí không ngừng tan rã. Bên trong Phù Đồ Quỷ Vực, một mảnh huyết hồng và khí tức u ám đan xen một chỗ, không ngừng vang lên thanh âm nổ vang như thiên biến.

Chương thứ ba trăm linh tám, ác quỷ...

Ở Phù Đồ Quỷ Vực, tiếng hỗn loạn cực kỳ vang vọng, trong biển máu có vô số tu la gào thét. Còn có tiếng Huyết Hải và Hoàng Tuyền Chi Thủy va chạm vào nhau nổ vang, tầng tầng gợn sóng mắt thường có thể thấy được lan tràn tàn phá bừa bãi ở Phù Đồ Quỷ Vực này.

“Lão thái bà chỉ có chút thủ đoạn này thôi, ta đã luyện Hoàng Tuyền của ngươi rồi.”

Triệu Vô Tà cũng mặc kệ tên keo kiệt kia có phải sư tôn của Tam Nương hay không, ngữ khí lộ liễu, một chút ý tứ thoái nhượng cũng không có. Căn bản hắn muốn báo lại mối thù trước đây là Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu đã mạnh mẽ rút đi linh mạch Cực Âm trong cốt của hắn, hiện giờ nắm lấy cơ hội, hắn không chém giết một phen thì căn bản sẽ không bỏ qua.

Lời nói còn chưa nói ra khỏi miệng, cũng đã động thủ, một trăm chén đã rơi vào trong biển máu chìm nổi. Rốt cục lúc này chân chính bộc phát ra uy lực, một cột khói màu xám ngưng tụ trong biển máu, làm cho uy thế toàn bộ biển máu một lần nữa dâng lên.

Vốn trăm chung hóa thành Tu La, vốn chỉ là Triệu Vô Tà yếu thế mà thôi, bây giờ mới là thời điểm chân chính động thủ. Nhân Bính Kiếm và Vạn Độc Chi Phiến, hai loại hung khí tuyệt thế một khi bộc phát ra, há lại đơn giản như vậy, Triệu Vô Tà cũng hạ quyết tâm, vậy mà lại kích động huyết hải mãnh liệt tiến lên.

“UỖNH UỖNH RẦM RẦM RẦM ken két sáu “

Hư không bị giam cầm phát ra âm thanh như muốn nứt ra, chấn động không ngớt, cũng bởi vì lúc này. Vốn chỉ xuất hiện một cái vòng xoáy, hấp thu nước Hoàng Tuyền kia, nhưng vào lúc này lại bùng nổ lên mãnh liệt. Trăm chung từ trong biển máu đi ra, hóa thành từng đoàn sương mù màu xám, vọt vào trong Hoàng Tuyền.

Vẻ kinh ngạc xuất hiện trên mặt Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, bởi vì từng đoàn sương mù màu xám kia sau khi lao vào Hoàng Tuyền, bắt đầu trắng trợn thôn phệ Hoàng Tuyền Chi Thủy kia. Hoàng Tuyền Chi Thủy chính là do quỷ khí ngưng tụ thành, tinh thuần không gì sánh được, đối với người Quỷ Đạo là Linh Dược vô cùng trân quý.

Nhưng đối với các sinh linh tu sĩ khác, nước Hoàng Tuyền cùng với độc dược cũng không sai biệt lắm, hơn nữa còn là độc dược vô cùng kịch độc. Một khi nuốt vào, sẽ làm tổn thương đến tâm thần hồn phách, hơn nữa rất khó khôi phục. Thậm chí mất đi thân thể, trở thành người trong quỷ đạo, một thân tu vi mất hết. Thế nhưng không nghĩ tới lúc này, trăm chén nước từ trong biển máu lại trắng trợn cắn nuốt nước Hoàng Tuyền.

“Ông ông”

Trong một đoàn sương mù màu xám, phát ra thanh âm làm người ta tâm phiền, trong sương mù tựa như có ngàn vạn bóng mờ nhỏ đen kịt vỗ cánh, phát ra tiếng nhiễu loạn tâm thần. Sương mù tiến vào trong nước Hoàng Tuyền, lúc tản ra, vô số muỗi đen từ bên trong bay ra, tràn hết vào trong nước Hoàng Tuyền, bắt đầu nuốt nước của lũ quỷ vật.

Nếu như con muỗi đen khát máu kia chính thức khát máu, cắn nuốt nước Hoàng Tuyền thì chỉ có một kết cục, đó chính là quỷ khí trong đó đồng hóa, cuối cùng biến thành một sinh linh quỷ đạo. Yêu thú đã mất đi thân thể., Lực lượng hồn phách kia ngay cả nhân loại cũng không bằng. Nhưng hiện tại, những con muỗi đen khát máu này sau khi nuốt nước Hoàng Tuyền, chẳng những không bị quỷ khí đồng hóa, ngược lại trên thân thể phát ra ánh sáng màu xám nồng đậm, khí tức trên thân mỗi con muỗi đen truyền đến cũng càng thêm hung thần quỷ dị.

Con muỗi chén, sau khi khát máu bị luyện chế thành muỗi nhỏ, đã sớm mất đi bản tính sinh linh. Thành vật vô cùng hung sát, nước Hoàng Tuyền tuy hung hãn, nhưng dù sao cũng là vật hung thần, bị muỗi đen khát máu nuốt vào sẽ không khiến chúng bị thương. Thậm chí sẽ làm thiếp thành thứ đại bổ, khiến đám sâu trong chén này càng thêm hung hãn.

“Ông ông lục mao...”

Vô số con chung trùng ở trong Hoàng Tuyền phát ra những tiếng kêu cực kỳ hỗn loạn, may mắn ở chỗ này đều là cường giả, sẽ không bị những âm thanh này nhiễu loạn tâm thần. Nhưng theo những con chung trùng không ngừng phun trào, những thanh âm kia càng thêm đáng ghét.

Hiện tại Hoàng Tuyền Chi Thủy đối với Triệu Vô Tà là bảo vật rất thực tế, bọn chúng tự nhiên sẽ không khách khí.

Trong khoảnh khắc, Hoàng Tuyền vắt ngang hư không đã bị đám chén trùng vô biên kia nuốt hơn một nửa, đau lòng không thôi. Thế nhưng hiện tại nàng không thể nói gì, dù sao hai người chém giết căn bản không thể nói gì. Mà hành động lần này của Triệu Vô Tà lập tức khiến cơn giận trong lòng Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu bùng phát.

“Tiểu tử, khinh người quá đáng bách quỷ hiện thân, xui khiến ta bọn quỷ này.”

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu thật sự nổi giận, lại không có một tia ý nương tay, quỷ khí lạnh lạnh trên người quả thực hóa thành thủy triều cuộn cuộn, cùng với khí tức của Hoàng Tộc Chi Thủy dung hợp cùng một chỗ. Sau khi nàng nói xong, từ trong Hoàng Tuyền lập tức xuất hiện một con ác quỷ hung sát đến cực điểm.

“Quỷ Sát “

Triệu Vô Tà có nhãn lực như thế nào, lập tức nhìn ra những ác quỷ này căn bản không phải là quỷ hồn, cũng bởi vì một ít tàn hồn tiến vào trong Hoàng Tuyền. Bị hung sát chi khí trong nước suối ảnh hưởng, sinh ra biến hóa, hóa thành hung sát chi vật, chỉ sợ ngoại trừ niềm vui kêu gọi vạn vật, những ác quỷ này sẽ không có ý niệm gì khác trong đầu.

Cũng không có cảm tình, chỉ có ý niệm ăn mà thôi.

“Rống rống rống rống rống.

Bách quỷ hiện thân, lập tức nhìn thấy trăm chén đang trắng trợn ăn nước của Hoàng Tuyền. Hoàng Tuyền đánh mấy vạn năm, tự nhiên không có khả năng chỉ có trăm ác quỷ ở khu

Khắp. Nhưng lúc này Hoàng Tôn Cơ triệu hoán ra. Đây cũng là con mạnh nhất trong trăm con, mỗi con đều có sức chiến đấu của Kết Đan Tông Sư, hơn nữa hồn cùng Hoàng Tuyền dung hợp một chỗ, chỉ cần Hoàng Tuyền không khô thì chúng vĩnh viễn tồn tại.

Từng có một đại phái Tiên đạo đắc tội Hoàng Tuyền Quỷ gián, cũng là Quỷ mẫu dẫn động nước Hoàng Tuyền, triệu hồi ra vạn quỷ. Chỉ trong một đêm đã xui khiến tu sĩ môn phái kia sạch sẽ, một người sống cũng không lưu lại. Hơn nữa bị vạn quỷ gọi ăn, thống khổ phải thừa nhận cũng là vô cùng to lớn, quỷ đạo hung sát không thua gì ma đạo.

Hiện tại Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu không dám dẫn toàn bộ Hoàng Tuyền vào bên trong Phù Ma Vực, cho nên số ác quỷ từ Hoàng Tuyền trời xuống cũng chỉ có trăm mà thôi. Nhưng ngay lần này cũng đủ rồi, một trăm ác quỷ này bắt diệt tất diệt. Cho dù có giết thì chỉ cần nước Hoàng Tuyền là có thể khôi phục lại nguyên trạng một chút.

“Tê tê “

Một cỗ thủy triều màu vàng tràn lên, lập tức cắn nuốt sạch sẽ thân thể một con ác quỷ, một chút cặn cũng không còn. Lại là thực kim kiến chén kia, so với muối đen khát máu, uy lực của thực kim kiến càng thêm mạnh mẽ. Một đôi miệng sắc bén kia, quả thực là không gì không phá nổi, tuy thân thể những ác quỷ này cũng cứng rắn vô cùng.

Nhưng vẫn không ngăn được chút nào, chớp mắt đã bị gặm sạch sẽ. Tiếng “Grào” phát sinh dị biến, ác quỷ kia chỉ biến mất trong chốc lát, nhưng ngay sau đó lại xuất hiện ác quỷ giống y hệt. Ác quỷ bị gặm sạch sẽ kia giống y như đúc, nhưng khác chính là, lúc này ác quỷ đã ra tay.

Nắm đầm đen kịt to lớn không gì sánh được giáng xuống, hung hăng nện vào trong thủy triều màu vàng nhạt kia, nước Hoàng Tuyền văng khắp nơi, thủy triều màu vàng bỗng chốc tản ra, ngưng tụ ở nơi khác, sau đó lại lao về phía ác quỷ kia.

“Hồng oành oành

Không có chút bất ngờ nào xảy ra, bách chung cùng bách quỷ đã giao phong, cũng là vật hung thần. Hoàng Tuyền Thủy kia đều là vật đại bổ, không cần Triệu Vô Tà và Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu phân phó, chúng nó tự động bắt đầu chém giết. Bách quỷ lần lượt bị trăm chén dâng lên, gặm ăn sạch sẽ, nhưng sau một khắc Bách quỷ kia lại lập tức tái sinh.

Thời gian từng chút trôi qua, nhưng tình cảnh vẫn hỗn loạn như trước, chỉ là chiến trường bên trong Hoàng Tuyền. Nhưng vào lúc này, những con Bách Quỷ kia giống như phát hiện ra sự tồn tại của Huyết Hải, nhất thời.

Dứt khoát chia sẻ, hai mươi bốn lần nghiền ép.

Trong mắt tất cả ác quỷ đều toát ra quang mang huyết hồng.

“Grào.”

Tại trung tâm của dòng nước Hoàng Hoàng, có một con ác quỷ có thân thể to lớn nhất, cũng là từ trước đến giờ. Con ác quỷ duy nhất chưa bị gặm qua, mặc kệ là ăn Kim Nghĩ, khát máu, muỗi đen hay là những con thần lằn khác. Chỉ cần nó tràn đến bên người ác quỷ này, lập tức sẽ bị lực lượng vô cùng mạnh mẽ đánh đi.

Tuy rằng trăm ly vì Vạn Độc Bát Phiên tồn tại, cũng gần như bất tử bất diệt, nhưng vẫn không cách nào so sánh với ác quỷ. Đến bây giờ, ác quỷ trong Hoàng Tuyền chưa chết một cái, nhưng sâu rọu của Triệu Vô Tà đã chết không ít. Cũng may Triệu Vô Tà nhìn ra được, hắn vẫn kiếm được lời, những con thần lằn kia đã hấp thu nước Hoàng Tuyền.

Thời thời khắc khắc đều bổ sung, hướng chỉ hắn luyện được trăm chén. Rất nhiều chung trùng thành đàn. Không biết có bao nhiêu, chỉ cần trăm chén không thiếu, tùy ý để đám ác quỷ giày vò thế nào cũng không sao. Bởi vì Vạn Độc cốc phiên, bách chung bất luận thế nào cũng không thiếu một chén.

Thế nhưng bây giờ lại xuất hiện biến hóa khiến Triệu Vô Tà kinh ngạc.

Ác quỷ đứng ở trung tâm của dòng nước Hoàng Tuyền, nhìn huyết hải bốc lên phía dưới, không ngờ lại là hung quang trong mắt. Bàn tay to lớn vô cùng cào mạnh vào hư không một cái,

một cỗ lực lượng liền ngưng tụ ra từ trong biển máu, dễ dàng móc ra một đoàn huyết thủy đỏ thẫm từ trong đó.

Sau đó không chút khách khí, “Ọc” một cái nuốt xuống, ngay cả động tác một chút cũng không có. Lưỡi không lộ màu đỏ tươi thò ra, “ý còn chưa hết” bắt đầu liếm từ trên cái đầu vô cùng dữ tợn của mình một lần. Nước ác vô cùng mang theo nước bọt cực kỳ hôi thối nhỏ xuống, đến mặt ngoài Hoàng Tuyền Thủy cũng đã là lúc mưa đá rơi xuống, âm âm đập vào trong nước.

Chỉ là bản năng mà thôi, động tác của ác quỷ này chỉ là bản năng, giống như trăm chén uống nước Hoàng Tuyền. Bách Quỷ cũng là vật hung thần, thềm nhỏ dải huyết thủy trong biển máu. Thế nhưng điều khiến Triệu Vô Tà ngạc nhiên là có một ác quỷ đi đầu, những ác quỷ khác không biết thế nào là khách khí nữa.

“Rống rống rống.

Liên tiếp tiếng rống ác quỷ vang lên giữa không trung, vô số lực lượng từ hư không sinh ra, từng đoàn từng đoàn máu loãng bị bắt ra. Sau đó không có chút bất ngờ nào, toàn bộ rơi vào trong bụng lũ ác quỷ này.

“Ha ha ha.” Lũ trẻ làm rất tốt, nước Hoàng Tuyền há lại dễ nuốt như vậy. Vô Tà tiểu tử, huyết hải chi thủy này của ngươi vừa vặn tiện nghi cho lũ trẻ chúng ta.”

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu liền bắt được cơ hội, hung hăng cười nhạo Triệu Vô Tà, trong miệng cũng phát ra tiếng cười ngông cuồng.

Cuối cùng mẹ thứ ba trăm lẻ chín mới giác ngộ.

Tâm Vô Tà đọc một quẻ đầy ngạc nhiên, sau đó đáy lòng phần nộ và bốc lên, đến đại lục xương. Luôn luôn chỉ có Triệu Vô Tà hấn khi nhục người khác, nơi đó có người khác khi nhục đến trên đầu hấn. Chính hấn cũng không ngờ tới, đây coi như là một báo đáp, trăm chén uống nước Hoàng Tuyền.

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu triệu hoán ra Bách Quỷ Miêu ăn máu của hấn, cũng là bình thường, hai người đều không chịu thiệt. Bất quá nếu tính ra, Triệu Vô Tà coi như đã ăn thiệt thòi lớn.

“Lão thái bà, ngươi muốn chết.”

Nguyễn Cung báo bốn chữ chắc chắn này đủ để biết rõ phong trào hành sự của tên Triệu Vô Tà này rồi, đối với kẻ địch dù có tí xúu đắc tội hấn cũng sẽ không bỏ qua, nhưng Hoàng tuyền Quỷ Mẫu kia cũng không tính là kẻ thù, dù sao nàng cũng là sư phụ của Tam Nương. Hoàng tuyền Quỷ mẫu, là một trong hai người mạnh nhất trong Quỷ giản, mạnh nhất trong Hoàng tuyền.

Ở tại Hoàng Tuyền Quỷ giản này thời gian lâu lắm rồi, Triệu Vô Tà cũng đã chém giết với Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu một phen, trong lòng cũng rõ ràng. Tin tức trên Thiên Vân đại lục liên quan tới Hoàng Tuyền Quỷ Giản vậy mà là giả, bên trong Hoàng Tuyền Quỷ giản, mạnh nhất căn bản không phải là Diêm Quân.

Mà là Hoàng Tuyền Minh Tỳ bà thủ hộ Quỷ giản vạn năm, sau đó chính là vị Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu trước mắt này, chỉ sợ Hoàng Hà Diêm Quân kia. Tu vi cũng chỉ là Nguyên Anh kỳ, cường giả Nguyên Anh bình thường. Không thể so sánh với hai vị siêu cấp cường giả cảnh giới Đại viên mãn kia, Triệu Vô Tà hiện tại cũng là tuyệt thế cường giả, ngang ngửa với Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu kia.

Hiện tại có thể nhìn ra được, chém giết một phen, Triệu Vô Tà vẫn như cũ không chiếm thượng phong. Chỉ sợ nếu tiếp tục

chém giết, Triệu Vô Tà cũng sẽ không thắng được Quỷ mẫu. Huống chi ở một nơi bí mật gần đó còn ẩn hiện một lão giả. Lão giả kia vừa nhìn đã biết không phải là đèn cạn dầu, nếu như thấy Triệu Vô Tà càn quấy như vậy cũng nhin không được mà ra tay.

Chỉ sợ Triệu Vô Tà sẽ bị hai cường giả tuyệt thế đối phó, tuy rằng Minh Khuyết chưa ra tay nhưng Triệu Vô Tà có thể khẳng định chắc chắn. So với Quỷ mẫu kia chỉ mạnh hơn chứ không kém, nếu không cũng uống công hấn xung hô cường giả vạn năm trước.

Tuy biết tiếp tục đánh có thể gặp phải Hoàng tuyền minh tỷ nhưng chiến ý trong lòng Triệu Vô Tà vẫn cuồng phong cuộn cuộn như cũ. Với cảnh giới của hấn lúc này, muốn gặp một đối thủ ngang tài ngang sức cũng là việc khó khăn. Bây giờ thật vất vả mới đụng phải, hấn cũng chuẩn bị buông tay hung hăng chém giết một phen.

Thân hình đang muốn động, nhưng ngay lúc này “dưới chót bỗng nhiên dâng lên một ý niệm kỳ dị. Triệu Vô Tà lập tức quay đầu nhìn về phía Tam Nương, lúc này Tam Nương đã sớm không chém giết thiếu gia nhà mình cùng Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, mà là thân thể ngồi xếp bằng ở trong hư không. Dưới Vạn Độc Huyết Diệp hộ vệ kia., Hấn ngồi xếp bằng trong hư không, khí tức trên người như sóng biển dâng trào. Một luồng liên tiếp bộc phát ra, tuy nhiên lại không kịch liệt, giống như dòng nước nhỏ lại kéo dài vô cùng, vĩnh viễn không đoạn tuyệt.

Chiến ý nơi đáy lòng bỗng tắt, ngay sau đó liền bốc lên một cỗ tức giận, nhưng thân hình lại đình trệ ở không trung. Chỉ một chiêu, biến máu biến mất, nhân trùng đỏ như máu bay lên, rơi vào trong tay Triệu Vô Tà, về phần trăm chung kia, lại bị giam ở trong nước Hoàng Tuyền kia không thoát ra được.

Triệu Vô Tà lúc trước là nổi giận, cũng là bởi vì chiến ý tăng vọt, cho nên mới không chú ý tới rất nhiều. Hiện tại vừa thấy Tam Nương như thế, ý niệm trong đầu chuyển động vài cái, Triệu Vô Tà liền biết tại sao sẽ như vậy. Ngay từ đầu Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu đã không có ý liệu chết chém giết với Triệu

Vô Tà, mà là mượn cơ hội chiến đấu cùng Triệu Vô Tà để Tam Nương lĩnh ngộ được Quỷ đạo thần thông trong đó.

Khương vẫn là gừng càng già càng cay...

Câu cổ ngữ địa cầu này quả thực một chút cũng không sai, kiếp trước Triệu Vô Tà hẳn sống lại cũng đã hai trăm năm, tính ra cũng là một lão hồ ly. Huống chi kiếp trước tên này còn là Phong Thủy Huyền Sư, tâm tư lung linh tất nhiên không cần phải nói. Đáng tiếc thân phận kiếp trước là hạng người linh lung, nhưng lại không có lực lượng.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, kiếp này Triệu Vô Tà tu luyện chính là Thiên Ma Chí Đạo mà Hoàng Vưu Ma Tôn tu luyện. Tu vi so với những lão gia hỏa tu luyện hơn mấy trăm đến ngàn năm kia cũng không kém bao nhiêu, thậm chí còn có thể càng thêm mạnh mẽ. Nhưng cũng là như thế, Triệu Vô Tà này đôi khi tức giận bùng bùng, liền bất chấp tất cả.

Nhất định phải dùng nắm tay giải quyết không được, đây cũng là ma phong. Cái gọi là ma đầu ngoại trừ hung tàn ra thì làm việc ngông cuồng. Mặc kệ những chuyện khác, Triệu Vô Tà tu luyện chính là thượng cổ ma đạo. Lúc này Triệu Vô Tà hành sự cũng giống như một ma đầu cuồng loạn, không hề cố kỵ.

Bất quá bây giờ hẳn tỉnh táo lại, tâm tư Linh Lung liền lần nữa trở lại. Tự nhiên minh bạch Hoàng tuyền Quỷ Mẫu có ý tứ gì, chỉ là trong lòng hẳn vẫn có oán khí, cho nên mới để trăm chung kia ở trong nước Hoàng Tuyền, trắng trợn nuốt chửng, không chịu đi ra.

“Tiểu tử này hừ”

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu nhìn thấy hành động của Triệu Vô Tà, cũng biết ý tứ của hắn là không có động thủ. Mặc dù trước đó nàng vì muốn Tam Nương lĩnh ngộ thần thông, cùng chém giết với tên Triệu Vô Tà này, thế nhưng đến cuối cùng bất giác đã động chân hỏa, không nói chính nàng, ẩn giấu ẩn ẩn ở trong bóng tối chính là biết rất nhiều.

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu xuất thủ đoạn, Quỷ Mẫu tu luyện năm ngàn năm, bởi vì có quan hệ thần thông quỷ đạo. Thọ nguyên so với tu sĩ bình thường thì dài hơn nhiều, phải dùng thần

thông cực kỳ mạnh mẽ, tu vi ở Thiên Vân đại lục cũng rất hiếm gặp trường bối của nàng, nhưng nếu thực sự chém giết, cũng chỉ là hơn một chút mà thôi.

Vị Hoàng Tuyền Quỷ Đế vạn năm trước kia quả nhiên là một nhân vật thiên tài, Quỷ Đạo thần thông sâu không lường được, Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu là đệ tử của hắn. Truyền thừa Quỷ Đạo thần thông, vậy mà có thể so sánh với Minh Tỳ cường giả vạn năm trước cũng chỉ kém một chút, Triệu Vô Tà mặc dù thực lực mạnh mẽ nhưng cũng không chiếm được chút tiện nghi nào trong tay Quỷ Mẫu, thậm chí còn chịu chút thiệt thòi.

Đối với oán khí của Triệu Vô Tà, trên khuôn mặt già nua của Quỷ Mẫu lộ ra nét tươi cười hiếm thấy, cũng không có thu nước Hoàng Tuyền. Nước Hoàng Tuyền trong Hoàng Tuyền Quỷ Giản chảy dài vạn năm, tích lũy được không biết bao nhiêu năm. Cho dù trăm chén tiên trắng trộn nuốt vào, trong thời gian ngắn cũng không nuốt được bao nhiêu.

“Vô Tà tiểu tử, Tam Nương hôm nay là Quỷ Đế của Hoàng Tuyền Quỷ Giản ta, không thể làm thị nữ của ngươi nữa. Nếu ngươi muốn mang Tam Nương đi, nhất định phải đáp ứng một điều kiện của mỗ mỗ ta...”

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu đột nhiên xuất hiện bên cạnh Triệu Vô Tà, há miệng nói. Mặc dù là hỏi, thế nhưng trong giọng nói vẫn không thể phản kháng. Nàng còn chưa dứt lời, lông mày Triệu Vô Tà đã nhíu lại, một tia sắc lạnh lù lù xuất hiện trên mặt hắn: “Nói.”

Từng chữ lạnh lù lù nhô ra, thế nhưng chỉ cần ai cũng có thể cảm nhận được lãnh ý trong đó. Thế nhưng hết lần này tới lần khác Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu kia đều không phải là người, nàng là một quỷ hồn, là một quỷ hồn cấp bậc tuyệt thế cường giả.

“Muốn dẫn Tam Nương đi, Tam Nương nhất định phải là song tu đạo lữ của ngươi. Nếu không, đừng mơ tưởng.”

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu không phải không cảm thấy được vẻ lạnh lẽo trong lời nói của Triệu Vô Tà, thế nhưng nàng một chút ý tứ nhường nhịn cũng không có. Ban đầu nàng sau khi cướp mấy Tam Nương thì phát hiện Tam Nương chính là chi

mạch cực âm vạn năm khó gặp, giống như sư tôn Hoàng Tuyền Quỷ Đế năm xưa của nàng. Cho nên nàng lập tức định định vị Tam Nương.

Vốn dĩ nàng đang dự định, nếu Triệu Vô Tà thật sự tìm tới cửa thì chỉ cần tu vi không đủ là có thể ném ra ngoài. Nếu tu vi đủ thì để hắn làm đạo lữ song tu của Tam Nương. Thế nhưng không ngờ Triệu Vô Tà lại tìm tới cửa. Nhưng không phải tu vi không đủ mà là quá mạnh, cho dù là Hoàng tuyền Quỷ Mẫu cũng chỉ có thể chống chọi ngang tay mà thôi. Nếu Triệu Vô Tà quyết tâm muốn cướp người, nàng cũng không làm gì được Triệu Vô Tà.

Bất quá cho dù như thế, nàng cũng sẽ không để Tam Nương làm thị nữ Triệu Vô Tà. Tam Nương hôm nay chính là đường đường Quỷ Đế Hoàng Tuyền Quỷ Giả. Làm thị nữ Triệu Vô Tà của hắn, điều này làm cho Hoàng Tuyền Quỷ Giả làm sao có chỗ đặt chân tại Thiên Vân đại lục.

Cho nên lúc này cho dù lòng mày Triệu Vô Tà có lạnh lùng, nhưng Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu cũng không chút sợ hãi đối mặt với hắn.

Mắt thấy đáy lòng hai người lại nổi giận, nhất là Triệu Vô Tà, lúc trước hắn bị lừa một đạo thì cũng thôi. Hiện tại lão bà tử Quỷ mẫu này còn không biết sống chết chạy tới uy hiếp hắn, lấy tính cách Triệu Vô Tà, sao có thể chịu đựng được. Nếu không phải nể mặt Tam Nương, giờ phút này Triệu Vô Tà đã sớm rút kiếm hoành phiến rồi.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn vẫn sẽ động thủ. Trong con mắt lạnh lẽo dần dần nồng đậm, Minh Huy ẩn nấp trong bóng tối bỗng nhiên đi ra. Hắn vừa rồi cũng không thoải mái, Phù Đồ Quỷ Vực mặc dù năm đó Hoàng Tuyền Quỷ Đế mạnh mẽ mở ra không gian trong hư không, nhưng cũng vô pháp thừa nhận hai tuyệt thế cường giả trong đó đánh nhau to. Nếu là hắn ra tay, hiện tại Phù Đồ Quỷ Vực đã sớm tan hết.

Lúc này trên mặt lão giả bình thường này lộ vẻ cười khô, trong nháy mắt thân hình từ hư không đi ra, liền xuất hiện ở bên cạnh Triệu Vô Tà.

Tâm ý của tiểu hữu quỷ mẫu chắc hẳn đã sớm biết được, cũng có quyết định, cần gì phải khổ tâm như thế. Nếu không phải quỷ mẫu khổ tâm, Tam Nương cũng không có cơ duyên này. Là thị nữ hoặc là song tu đạo lữ, tất cả đều dựa vào đạo lữ quyết định. Bất quá, Tam Nương đứa nhỏ này, lão hủ cũng rất vui mừng. Nếu tương lai Tam Nương bị ủy khuất gì, lão nhân cho dù liều mạng, cũng phải dạy tiểu hữu một phen.”

Hoàng Tuyên Minh Lão, cường giả vạn năm trước đây, trong đôi mắt đục ngầu kia cũng không biết ẩn giấu bí mật bao nhiêu vạn năm về trước. Thế nhưng lúc này lại nói ra những lời như vậy, ngay cả trên mặt Triệu Vô Tà cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn, Hoàng tuyên Quỷ Mẫu kia cũng như thế. Tại Hoàng tuyên Quỷ giản này, ngoại nhân chỉ biết là Hoàng Tuyên Diêm Quân và Quỷ Mẫu.

Nhưng lại không biết, mạnh nhất trong Hoàng Tuyên Quỷ giản không phải ai khác. Chính là vị lão giả bình thường tới cực điểm này, Hoàng Tuyên Minh Lão. Mặc dù Quỷ mẫu cũng là Minh Lão nhưng tất nhiên là biết rất nhiều bí mật của Vạn Niên trước đây, ví dụ như đó: Cầm Thần Uyên.

Thế nhưng Minh tẩu không mở miệng, nàng căn bản là không dám hỏi. Phải biết, Minh Đồ chính là sư tôn của nàng, mặc dù bởi vì đánh cuộc thua mới thủ hộ Quỷ giản vạn năm. Nhưng thân là Hoàng Tuyên Quỷ Mẫu, nàng biết rõ, vị Minh tắc này cùng sư tôn Hoàng Tuyên Quỷ Đế của nàng đúng là có một đoạn nghiệt duyên.

Tuy rằng trong lòng vẫn không muốn thế nhưng Minh gia mở miệng thì nàng cũng không cách nào nói được gì.

Về phần Triệu Vô Tà, sau khi nghe Minh Tỳ nói xong, lông mày lập tức dựng lên. Sắc mặt lạnh lẽo chậm rãi rút đi, hừ lạnh một tiếng cũng không nói gì. Phù Đồ Quỷ Vực, ba tuyệt thế cường giả lẳng lặng nhìn chăm chú vào nữ tử xinh đẹp ngồi xếp bằng bên trong Vạn Độc Quán Phiến. Lúc này Tam Nương dường như đã mất đi khí tức uyển chuyển, một cỗ khí tức như thủy triều tuôn ra, kéo dài vô tận.

Triệu Vô Tà bỗng nhiên có một cảm giác, có lẽ nếu hắn ta bị đình trệ trăm năm không tu luyện, có lẽ sau trăm năm nữa,

thực lực Tam Nương cũng có thể tăng vọt đến mức có thể chống lại hắn. Phải biết rằng hiện tại Tam Nương vẫn còn là Kết Đan Đại viên mãn tu vi. Vốn nên là một đôi quỷ nhãn đỏ thắm, nhưng bởi vì nàng ta tu luyện công pháp của Hoàng tuyền Quỷ Đế, lại dùng Quỷ Nhãn đỏ thắm che giấu đi.

Hiện tại khí tức Tam Nương như thủy triều, kéo dài vô cùng, không ngờ còn mang theo một cỗ uy áp mơ hồ. Triệu Vô Tà không phải quỷ vật lại có thể cảm giác được cỗ uy áp này, chỉ sợ quỷ vật bình thường cảm ứng được cỗ uy áp này dù nhúc nhích một chút cũng không dám.

Không cần Triệu Vô Tà nhìn chăm chăm vào trong Hoàng Tuyền, hắc vụ ác quỷ cũng bắt đầu run rẩy. Thân thể khổng lồ kia tựa như gặp phải một con sâu cái kiến khiến cho các cường giả run rẩy.

Nơi đó còn có một chút u hồn cô khổ không nơi nương tựa, lúc này Tam Nương, quả thực giống như Sâm La Quỷ Đế dưới cửu u. Khắp nơi tràn ngập uy áp, khiến ngàn vạn quỷ vật trong thiên địa không dám nhìn thẳng.

“Ong ong ong ong oành”

Cũng không phải là loại thanh âm phi trùng vỗ cánh, mà là từ trong hư không truyền đến, mơ hồ kỳ quái âm thanh. Giống như một người đang nói nhỏ, cũng không phải. Còn chưa chờ Triệu Vô Tà cảm giác được cái gì, một cỗ khí tức mạnh mẽ lập tức liền xuất hiện. Tam Nương khí tức lập tức biến hóa, không còn một cỗ như lúc trước, giống như thủy triều dâng lên vậy.

Mà là đi thẳng tới đỉnh phong kia, rõ ràng là quỷ khí đầy trời bộc phát ra, thế nhưng khí tức kia lại hạo nhiên chính đại. Bên trong tràn ngập vô tận uy áp, đừng nói là quỷ vật, giờ phút này ngay cả Triệu Vô Tà cũng cảm giác được một loại uy hiếp, nếu không phải khí tức này phát ra là Tam Nương, chỉ sợ Triệu Vô Tà đã dần dần hạ tay.

Ngộ thức...

Tam Nương giác ngộ, bởi vì lúc trước Triệu Vô Tà và Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu chém giết, khiến Tam Nương lĩnh ngộ được thần thông Quỷ đạo mà Quỷ Mẫu đặc biệt thi triển ra. Vốn ban

đầu nàng được truyền thừa y bát của Thủy Tuyền Quỷ Đế, hôm nay đôn ngộ, khí tức tăng vọt cũng là nước chảy thành sông.

Một đường đi lên, cổ khí tức mạnh mẽ kia hoàn toàn không ngừng nghỉ, hướng tới đỉnh phong mà trèo lên. Cảnh giới Nguyên Anh, Tam Nương chính là truyền nhân của Quỷ Đế, là đôn ngộ của cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn.

Cảnh giới thăng cấp tự nhiên chính là Nguyên Anh kỳ, tuy hôm nay Triệu Vô Tà đã gặp không biết bao nhiêu cường giả Nguyên Anh nhưng hôm nay Tam Nương cũng muốn tiến vào cảnh giới này. Sâu trong lòng Triệu Vô Tà cũng rất nóng, trên mặt xuất hiện một tia ửng hồng.

“Oanh oanh oanh long long.”

Giống như trên hư không có một bàn tay lớn hung hăng đánh, không ngừng phát ra tiếng chấn động, nhưng lại không kịch liệt. Khí tức trên người Tam Nương lại nổi lên sóng gió kịch liệt, sắc mặt cũng bắt đầu biến đổi.

Bất kể là Triệu Vô Tà, Hoàng tuyền quỷ mẫu hay là Minh Đồng đều là siêu cấp cường giả có thể so với Nguyên Anh Đại viên mãn, tự nhiên biết rõ bây giờ là thời khắc quan trọng của Tam Nương. Nếu như thành công, đột phá chương ngại Nguyên Anh kia, Tam Nương chính là cường giả Nguyên Anh. Nếu như thất bại, có ba người cũng sẽ không chết. Nhưng lần sau nếu muốn trùng kích cảnh giới Nguyên Anh, chỉ sợ khó khăn.

Bất quá kinh hỉ tới rất nhanh, ba người...

Dứt khoát chia sẻ hai mươi bốn lần nghiền ép.

Cũng không kịp phản ứng, một cổ khí tức to lớn đến mức khó tin lập tức bộc phát.

“Oanh “

Hư không chấn động, vô số quỷ khí mãnh liệt tuôn ra. Âm thanh bạo hưởng vang lên, Hoàng Tuyền Thủy vậy mà thoát ly khỏi sự khống chế của Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, bay về phía Tam Nương.

Chương thứ ba trăm mười, Tụ Tiên đảo

Trong nước suối, vô số ác quỷ hiện ra hình thể, bắt đầu khóc lóc gào thét, vang vọng thanh âm. Phù Đồ Quỷ Vực, theo nước Hoàng Tuyền hóa thành vô số hơi nước cùng thủy long uốn lượn bốc lên, bay về phía Tam Nương đang ngồi xếp bằng trong hư không. Trong hư không ngoại trừ bởi vì khí tức trên người Tam Nương bạo phát mà dẫn phát tiếng vang, thì đó là tiếng khóc của vô số ác quỷ kia.

“Vù vù.”

Triệu Vô Tà vẫy tay một cái, Vạn Độc Thức Phiên liền từ bên người Tam Nương bay lên, hóa thành một đạo ánh sáng màu xám rơi vào lòng bàn tay Triệu Vô Tà. Vô số đạo chỉ khí màu xám mờ lung thoát khỏi nước Hoàng Tuyền, nhanh chóng chui vào trong Vạn Độc Bát Phiên. Hào quang lóe động tiêu tán, cuối cùng Vạn Độc Bát Phiên hóa thành một lá cờ nhỏ trở về lòng bàn tay của Triệu Vô Tà.

Cổ tay khẽ lật, lúc gấp lại tiểu phiên trong lòng bàn tay đã không thấy đâu nữa, cổ tay Triệu Vô Tà lại sáng ngời. Trong ly phiên có trăm chén, hấp thu tinh hoa Hoàng Tuyền Chi Thủy, khiến uy lực của cốc phiên hôm nay đã mạnh mẽ hơn một chút. Chẳng qua lúc này Triệu Vô Tà không để ý tới những thứ này, sau khi thu hồi thì ánh mắt lại nhìn về phía Tam Nương Hạo Nhiên đang ngồi trong hư không.

Rõ ràng là quỷ khí lạnh lạnh, vô luận là ác quỷ gào khóc, còn có quỷ khí đầy trời, đều khiến người ta cảm thấy cực kỳ hung thần, thế nhưng khí tức phát ra từ trên người Tam Nương lại là Hạo Nhiên chính đại. Khí tức hung sát hoàn toàn khác Quỷ đạo, so với khí tức Tiên đạo kia còn muốn hạo nhiên hơn ba phần.

Nhưng mà trên thân Tam Nương ngoài ra, còn có một cỗ uy áp, làm cho vạn quỷ đều khuất phục khí tức. Nhìn trong Hoàng Tuyền vô số ác quỷ sẽ biết, những ác quỷ kia cho dù là đối mặt với Quỷ vật trong Bát Văn của Triệu Vô Tà, phô thiên cái địa vô cùng mạnh mẽ, cũng không rơi xuống hạ phong.

Thế nhưng lúc này, những ác quỷ đó cho dù là đối mặt với Triệu Vô Tà Ti Phiên, chúng vẫn mạnh mẽ vô cùng, không rơi xuống hạ phong., Bởi vì Tam Nương đã phá tan chương ngại Nguyên Anh, ngay khi tấn cấp lên Nguyên Anh kỳ, Hoàng Tuyền Thủy đã thoát khỏi sự khống chế của Quỷ mẫu, toàn bộ đều vây quanh bên cạnh Tam Nương, Vạn Quỷ khóc thét. Nhưng ngay cả một chút thanh âm cũng không truyền vào trong tai Tam Nương, chứng kiến một màn kỳ quái này, Hoàng tuyền Quỷ mẫu và Minh Tỳ đều không có một chút ngạc nhiên nào.

Có lẽ là vì công pháp của vị Hoàng Tuyền Quỷ Đế kia, không nghĩ tới khí tức của Quỷ Đế tu luyện ra được lại còn lớn hơn cả khí tức của tu sĩ Tiên Đạo.

Nguyên Anh kỳ.

Tam Nương ở ngay dưới cái nhìn chăm chú của Triệu Vô Tà, Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu và Minh Tỳ, đã phá tan bình chương Nguyên Anh giống như rãnh trời, không biết bao nhiêu tu sĩ thiên tài nuốt hận. Khí tức của Tam Nương chậm rãi lắng xuống, màu đỏ trên mặt chậm rãi rút đi, sau nửa canh giờ nữa.

Trên dung nhan tuyệt mỹ tràn ngập hấp dẫn, cặp mắt thanh tịnh kia mở ra, hai đạo thần quang lập tức từ bên trong bắn ra. Thoáng một cái liền đánh vào trên hư không, khiến toàn bộ phù đồ quỷ vực chấn động. Tam nương vừa mới tấn thăng tới cảnh giới Nguyên Anh, không khống chế nổi sự mạnh mẽ trong cơ thể, thần quang tràn ra ngoài tạo thành.

“Thiếu gia...”

Tam Nương vừa mở mắt ra đã nhìn chăm chăm vào bóng dáng Triệu Vô Tà, trông thấy hắn ta cũng mặc kệ. Thân hình khê động, ngay lập tức biến mất, sau đó xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà.

Trên mặt lập tức lại nổi lên hai cái đỏ ửng, bộ dáng của nàng như vậy là vì chém giết của Triệu Vô Tà và Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu lúc trước. Sau khi phóng ra trăm chén, nàng liền dùng Vạn Độc Quỷ Phiên bảo vệ Tam Nương, Tam Nương lúc đó cũng đã nhìn thấy. Cho nên lúc này mới có bộ dáng như vậy.

Hơn nữa, tuy vừa rồi nàng lĩnh ngộ thần thông, nhưng lời nói của Quỷ mẫu và Minh Đồng nàng cũng nghe rất rõ ràng.

Song tu đạo lữ...

Được Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu mang vào trong Quỷ Giới, tu luyện có lẽ đã lâu, Tam Nương hiển nhiên biết song tu đạo lữ như thế nào. Chẳng qua dù sao cũng là Nguyên Anh cường giả, tâm tính cũng không bình thường. Sau khi gọi Triệu Vô Tà một tiếng rồi xoay người thi lễ với Quỷ Mẫu cùng Minh Lão.

“Mẫu mỗ, Minh tâu gia gia tam nương là thị nữ của thiếu gia. Thiếu gia muốn Tam Nương thế nào, Tam Nương cứ làm thế. Nếu mỗ mỗ cảm thấy thân phận Tam Nương không thích hợp, Tam Nương sẽ không làm Quỷ Đế của Quỷ giới.”

Tam Nương tuy rằng ngữ khí dịu dàng, nói chuyện cũng không mang theo một tia lệ khí, thế nhưng sau khi Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu tiến cử đến, liền biết. Nếu quả thật làm trái ý của Tam Nương, chỉ sợ nàng đã đi tìm một truyền nhân của Quỷ Đế rồi. Nghe Tam Nương nói xong, trong lòng Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu lại nổi lửa, nhưng lại không thể làm gì được.

Quả thực là cứng mềm thì không được, Tam Nương căn bản cho rằng tên Triệu Vô Tà này chính là Thiếu gia. Chuyện này cũng không có gì lạ, lúc trước khi Tam Nương thành quỷ thì Triệu Vô Tà đã cứu nàng, lúc này trong đáy lòng nàng cũng chỉ có tên Triệu Vô Tà này thôi. Trong lòng Tam Nương, chỉ sợ Triệu Vô Tà vĩnh viễn là thiếu niên thanh tú có chút tà khí kia, cho dù cả đời làm thị nữ của hắn thì có là gì.

“Tam Nương, con đây.”

Tam nương tính tình uyển chuyển, sau khi Quỷ mẫu mang Tam Nương về sẽ biết. Lúc ấy cũng rất đau đầu, nhưng tính tình thứ này rất khó thay đổi. Tam Nương tính tình như vậy, nếu muốn thay đổi chỉ sợ là hạ độc thủ đoạn mới được. Hoàng tuyền Quỷ mẫu cũng không hành động thiếu suy nghĩ, lấy dĩ nhiên là hiện tại nàng khó xử như thế.

Mặc dù bây giờ Tam Nương là cường giả Nguyên Anh, nhưng với tính cách của nàng, nếu ra khỏi Hoàng Tuyền Quỷ Giới

cũng sẽ bị người ta khi nhục. Không dung làm cho uy danh của Hoàng Tuyền Quỷ Côn mất đi, nhưng hiện tại lại khác, Triệu Vô Tà cũng không phải là người gì. Là hạng người tầm thường, luận về hung tàn thì ma đầu Ma đạo cũng thua hẳn ba phần.

Mấu chốt nhất chính là Triệu Vô Tà đối với Tam Nương là thương yêu thật lòng, nếu không cũng sẽ không vì Tam Nương mà liều mạng đề cao tu vi, cuối cùng còn mạnh mẽ đánh lên Hoàng Tuyền Quỷ Giả, động thủ với tuyệt thế cường giả trên Thiên Vân Đại Lục - Hoàng Tuyền Quỷ Mấu.

Lúc này trong đầu Quỷ mấu đột nhiên nổi lên rất nhiều ý niệm, vẻ giận dữ trên khuôn mặt già nua chậm rãi biến mất, Tam Nương có chút thấp thỏm trên mặt cũng xuất hiện nét tươi cười. Tâm niệm thay đổi liên tục, Hoàng Tuyền Quỷ Mấu đã làm quyết định, nhưng trên mặt vẫn hiện lên vẻ giận dữ.

“Vô Tà tiểu tử, Tam Nương Mỗ Mỗ giao cho ngươi. Nếu ngươi dám bắt ả chịu ủy khuất gì đó, dù bà ngoại có liều mạng cũng phải giết ngươi. Còn nữa, Sát Tam Nương là Quỷ Đế của Quỷ giả, ngươi mang Tam Nương đi. Đương nhiên cũng phải giao ra một vài thứ trao đổi, ta cũng không làm khó ngươi. Trước khi Cẩm Thần Uyên mở ra, nếu đưa tới hai cái mộ thực, làm sao có bản lĩnh này.”

Hoàng Tuyền Quỷ Mấu lúc này thật sự không còn cường đại nói chuyện như trước nữa rồi, sau khi trong lòng đã quyết định thì cũng đơn giản thôi. Ở đây đều là siêu cấp siêu cấp cường giả, tâm tư linh lung, không cần phải nói nhiều lời thừa thãi nữa. Tự mình biết là được rồi, Triệu Vô Tà sau khi nghe xong lời Quỷ Mấu thì không nói một lời nào nữa.

“Độc”

Bàn tay nắm chặt bàn tay ngọc của Tam Nương, trên cơ thể tuôn ra hắc quang, kéo Tam Nương mạnh mẽ chui vào trong hư không. Thoáng cái biến mất ở Phù Đồ Quỷ Vực, trên mặt Hoàng Tuyền Quỷ Mấu và Minh tỷ đồng thời xuất hiện ý cười.

Trong lòng hai người rõ ràng, với tính tình Triệu Vô Tà, không nói là đáp ứng. Chỉ là đáy lòng vẫn còn oán khí, cho nên mới

không nói một tiếng mang Tam Nương rời đi. Phù Đồ Quỷ Vực mặc dù năm đó là Quỷ Đế cưỡng ép mở ra không gian trong hư không, nhưng là phải ngăn cản.

Hắc quang toát ra, thân hình hắc cường ép chen chúc vào trong đó, không có chút cảm giác ngưng trệ nào. Thuận theo còn kéo Tam Nương lên, liền biến mất bên trong phù đồ quỷ vực này.

“Rốt cuộc tiền bối này là người hay là yêu. Vì sao có loại khí tức này...”

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu nhìn Triệu Vô Tà biến mất, chậm rãi mở miệng nói với Hoàng Tuyền Ngân bên người nàng. Trong lúc nói chuyện, nàng bỗng nhiên vang lên tiếng Triệu Vô Tà thi triển thần thông, khí tức trên người bạo phát ra hung sát như vậy.

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu tu luyện năm ngàn năm, ở trên Thiên Vân đại lục này, so với nàng kiến thức uyên bác hơn nhiều. Nhưng hiện tại trong Phù Ma Thành có một cái phù điêu. Hoàng Tuyền Minh Lão, cường giả vạn năm trước chính là bố phận của Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu. Ở trước mặt hắn, cũng phải thành thật thật một tiếng tiền bối.

Nghe Quỷ mẫu nói vậy, sắc mặt Hoàng Tuyền Minh giả trở nên quái dị, trong đó cũng có vẻ nghi hoặc nồng đậm. Vốn hắn cho rằng Triệu Vô Tà là yêu thú đầu tiên, hơn nữa còn là yêu thú có huyết mạch Man Hoang Hung Sát.

Nguyên nhân chính là Triệu Vô Tà đã từng thi triển thần thông thấm nhuần ba thời đối với Hoàng Tuyền đồng bà, nhìn thấu bí mật trong lòng Minh Đồng. Loại thần thông này, mặc dù là cường giả Nguyên Anh vạn năm trước cũng chưa từng thấy qua. Thêm nữa khí tức Triệu Vô Tà triển lộ ra khi thi triển thần thông quả thực không cùng một điểm với nhân loại, hoàn toàn là một đầu hung thú cực kỳ cuồng bạo.

Thế nhưng không nghĩ tới sau khi vào thành Quỷ Đồ này, Minh Đồng nghe mấy người nói chuyện xong, kinh dị phát hiện Triệu Vô Tà lại là nhân thể. Nhưng dù vậy, khí tức hung thú cực kỳ nồng đậm trên người Triệu Vô Tà đến từ đâu.

Minh Tỳ chính là nghĩ đến võ đầu, cũng sẽ không nghĩ tên Triệu Vô Tà này căn bản chính là người của đại lục Thiên Vân. Gã nào ngờ, thần thông quỷ dị đáng sợ trong chén kinh lại có thể khiến Triệu Vô Tà luyện hóa một đầu di cốt của hung thú thời viễn cổ man hoang vào trong cơ thể mình.

Thành tựu một thân sát cốt, so với Tiên khí, Ma bảo còn cứng rắn hơn, Triệu Vô Tà lại tiến thêm một bước vào cảnh giới bất tử bất diệt kia. Triệu Vô Tà tiêu dao đầy, đáng thương hai vị cường giả Hoàng tuyền Quỷ mẫu cùng Minh Tỳ, lại vắt hết óc suy nghĩ xem tên Triệu Vô Tà này rốt cuộc là thứ gì.

Khí tức mạnh mẽ hơn bất luận Yêu thú nào, nhưng lại chưa bao giờ hiện ra bản thể, luôn là thân thể con người. Trong lòng hai người rất nhiều ý niệm quay cuồng trong đầu, sau đó đều nhìn nhau cười, ẩn vào trong hư không. “Tiền bối, đại kiếp buông xuống, Quỷ Giản ta nên chuẩn bị một phen. Tiểu tử kia mặc dù tính tình quá mức tùy tiện tùy tiện, bất quá có Tam nương tồn tại, thực lực Quỷ giản ta lại còn trên cả Tiên Ma lưỡng đạo kia.”

Trong Phù Đồ Quỷ Thành, mặc dù hai người đã biến mất, nhưng câu cuối cùng lại truyền ra. Vừa dứt lời, âm thanh bên trong Phù Đồ Quỷ Thành không còn chút âm thanh nào nữa, cực kỳ yên tĩnh.

“Oanh “

Trên một ngọn núi ngang, dãy núi này không cao lắm, chỉ rộng mấy trăm trượng mà thôi. Dãy núi bình thường thì trên không trung đột nhiên nứt ra một khe hở, một thanh niên thanh tú đi ra. Sau lưng thanh niên này là một cô gái dung nhan tuyệt mỹ chậm rãi đi ra.

Triệu Vô Tà tam nương

Hai người ra khỏi hư không, cũng không nói lời nào, liền đứng ở đỉnh núi thấp này. Nhìn vào trên hư không, vô số mây khí quay cuồng, như nước sôi. Không phải có ánh sáng vàng óng từ bên trong lật ra, lại là cảnh trí lúc mặt trời rơi xuống núi, nếu không ở đỉnh núi. Cảnh trí này cũng hiếm thấy.

Bất quá đây cũng chỉ là cảnh trí bình thường mà thôi, ngoại trừ những phạm nhân thể tục lực lượng nhỏ yếu kia, tu sĩ cũng là Yêu thú, bình thường cũng sẽ không chú ý những thứ này.

Nhưng vào lúc này, Triệu Vô Tà không biết vì sao mà Triệu Vô Tà lại có hứng thú, thân hình đứng ở đó. Ánh mắt rơi vào luồng mây cuộn cuộn, lẳng lẳng nhìn Tam Nương đi ra khỏi Quỷ Giới. Vẫn như cũ trở về làm thị nữ của Triệu Vô Tà, tự nhiên là thiếu gia thì như thế nào, nàng cũng không sao cả.

Cũng là điều khó có được, Tam Nương hôm nay đã thoát thai hoá cốt, không còn là Tam Nương trước kia nữa. Chỉ có điều dung nhan hay lực lượng trong cơ thể đều đã hơn xa xưa, thậm chí còn giống nhau. Sợ rằng cũng chỉ có một cái. Thân phận, đó chính là thị nữ của Triệu Vô Tà.

Kiếp trước kiếp này kiếp này, Triệu Vô Tà đều không phải chính nhân quân tử, lúc trước thu lưu Tam nương làm thị nữ. Tâm tư trong lòng hắn cũng chưa chắc chính là thuần khiết, hôm nay thấy Tam Nương đến như vậy. Chẳng những không thua Hồng Trần tiên tử dung mạo tuyệt thế, tu vi cũng là cảnh giới Nguyên Anh, thậm chí còn là Quỷ Đế Hoàng Tuyền Quỷ Giới.

Như thế, trong lòng Triệu Vô Tà đã sớm vui như nở hoa từ lâu, đáy lòng cũng có rất nhiều ý niệm xấu xa đang quay cuồng. Trên mặt bắt đầu xuất hiện ý cười, nhìn mây trôi cuộn cuộn, Triệu Vô Tà lập tức há to miệng, tùy ý cười như điên.

“Ha ha xuất phát.

Tam Nương mặc dù tính tình uyển chuyển, nhưng cũng không phải người ngu, tâm niệm vừa chuyển liền biết được tâm tư của tên Triệu Vô Tà này. Bất quá nàng đã sớm nhận định thiếu gia Triệu Vô Tà này, nếu không cũng sẽ không dám nói mấy lời ở trước mặt Hoàng tuyền Quỷ Mẫu này.

“Thiếu gia...”

Thanh âm như hòn sỏi, lập tức khiến cho xương cốt Triệu Vô Tà nhẹ đi ba phần. Tính tình cuồng bạo trong lòng vừa động, thân hình đã xuất hiện ở trước mặt Tam Nương. Ngón tay lão

nhẹ nhàng hất cằm của Tam Nương lên, trên mặt xuất hiện nụ cười tà dị.

Đáng tiếc, đúng vào lúc này, từng tiếng nói rất đột ngột vang lên như muốn xóa bỏ.

“Tụ Tiên đảo làm việc, tu sĩ rảnh rồi, tất cả giải tán đi!”

Thanh âm không lớn, nhưng lại rất rõ ràng vang lên ở trên ngọn núi này, làm cho Tam Nương ứng đỏ trên mặt xuất hiện một tia kinh hãi, lập tức tránh thoát khỏi ngực Triệu Vô Tà, chớp mắt liền đứng ở phía sau Triệu Vô Tà.

Nét giận dữ trên mặt dần dần ngưng tụ lại. Triệu Vô Tà mang theo vô tận ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía xa xa. Lúc quay đầu lại, trong hốc mắt Triệu Vô Tà đã xuất hiện tình cảnh hai màu trắng đen quấn lấy nhau.

Cảnh tượng ở ngoài ngàn dặm rõ ràng xuất hiện trong đầu Triệu Vô Tà. Sắc lạnh trên mặt Triệu Vô Tà càng trở nên nồng đậm, nhiệt độ trên không trung lập tức trở nên rét lạnh.

“Tụ Tiên đảo.”

Ba chữ chậm rãi thoát ra từ miệng Triệu Vô Tà. Tam Nương đứng sau lưng Triệu Vô Tà ánh mắt lộ vẻ lo lắng nhưng không nhìn về phía Triệu Vô Tà mà là đứng ngoài ngàn dặm. Chỉ sợ người vừa lên tiếng có nằm mơ cũng không nghĩ tới vì một câu nói của bản thân lại trêu chọc phải một cường giả sát tinh.

Con cá Tiên Sa thứ ba trăm mười một chảy nước miếng...

Người lúc trước nói chuyện tận lực đùa cợt tu vi, trong lời nói đã gia nhập chân nguyên của bản thân, để cho âm thanh truyền khắp ngàn dặm. Triệu Vô Tà đúng là bị thanh âm này quấy rầy hưng phấn đùa giỡn Tam Nương, trong lòng lập tức nổi lửa. Hơn nữa trước đó hắn ở chỗ Hoàng tuyền Quỷ Mẫu chịu đựng oán khí.

Lúc này cùng bộc phát ra, trên khuôn mặt thanh tú của Triệu Vô Tà xuất hiện một tia lãnh ý lạnh lạnh, Tam Nương phía sau hắn cũng khẽ nhú mày. Bất quá nàng là thị nữ Triệu Vô Tà, đối với Triệu Vô Tà là một lòng một dạ, Triệu Vô Tà muốn nàng như thế nào thì làm như thế ấy.

Nhìn thấy Triệu Vô Tà lửa giận bốc lên, Tam Nương trong ánh mắt nhìn về phía ngoài ngàn dặm kia cũng mang theo vẻ bất thiện, trên thân dần dần tràn ra một chút quỷ khí. Nàng hiện tại là cường giả Nguyên Anh, hưởng chi đường đường Quỷ Đế đại nhân trong Hoàng Tuyền Quỷ Giới, chút quỷ khí kia lại tràn ra ngoài.

Nhiệt độ trên không trung lập tức giảm xuống rất nhiều. So với Triệu Vô Tà tức giận còn đáng sợ hơn một chút, không hổ là truyền thừa của Hoàng Tuyền Quỷ Đế.

Lúc này ở ngoài ngàn dặm, nơi này cũng coi như là điểm cuối của Thiên Vân đại lục, bởi vì nơi đây là địa phương tiếp xúc giữa Thiên Vân đại lục và đại dương vô tận. Xem như là hải ngoại, ngay tại nơi này, có một địa vực kỳ lạ.

Là một hải vực, từ không trung xem ra, thật giống như Nhất tuyến thiên. Tại nơi Thiên Vân đại lục tiếp xúc với đại dương mênh mông vô tận, đại lục nơi đó tựa như bị đánh nứt một mảnh thật mỏng, vô số sóng biển ở trong đó bốc lên không ngớt.

Tiên Sa hạp...

Cái tên địa vực này, chỉ cần là tu sĩ trong vòng mây vạn dặm, không có cái nào là không hiểu. Bởi vì nơi đây là một bảo địa, nơi đây kỳ quái, vực biển hình thành từ lúc nào chẳng hay, ban đầu còn đỡ. Chỉ có điều thoát nhìn có một điểm kỳ lạ, nhưng bắt đầu từ mấy trăm năm trước.

Không biết từ nơi nào lại xuất hiện một đám yêu thú, bọn yêu thú này vốn là yêu thú trong đại dương mệnh môn vô tận, tu sĩ trên Thiên Vân đại lục muốn gặp mặt đều vô cùng khó khăn. Nhưng từ mấy trăm năm trước, bỗng nhiên đám yêu thú từ trong biển rộng vô tận kia định cư sâu bên dưới hải hạp.

Tiên sa...

Cái tên của đám yêu thú này nghe qua cũng có chút quái dị, cá mập là dã thú chỉ có trong đại dương mệnh môn vô tận, chẳng khác gì con hổ của bách thú chi vương. Nó là bá chủ trong hải dương, nhưng cũng tương đương với dã thú trong biển bình thường mà nói.

Dã thú bình thường tự nhiên không phải dã thú.

Cuối cùng hai mươi lăm kết cục liếc mắt một cái.

Có thể so sánh với những Yêu thú kia, ngay cả những Yêu thú nhỏ yếu nhất cũng có thể dễ dàng lấy đi tính mạng của Sa Ngư - một loại dã thú hung mãnh. Nhưng mà đám Tiên Sa bơi tới từ đại dương vô tận này lại không giống, mặc dù tên của chúng có cá mập, nhưng lại không hề có chút quan hệ gì với cá mập bình thường.

Tiên Sa nhất tộc, sinh sống ở sâu trong đại dương vô tận, trời sinh đã khai mở linh trí. Giống như Thiên Lang nhất tộc, chính là yêu thú trời sinh. Hơn nữa, những con tiên sa này, lúc mới sinh trong cơ thể đã mang theo huyệt Hạo Nhiên cực kỳ nồng đậm, vừa xuất động chính là tiên nhân giáng thế.

Khí tức hạo nhiên như tiên khí cùng hải triều kia giống nhau, sẽ từ trên người những tiên sa kia trào ra, lấy quần thể diện mạo dữ tợn này mới có thể lấy được danh tiếng là Tiên Sa. Chẳng qua cũng không hổ danh tự này, Tiên Sa mặc dù là yêu thú trời sinh, nhưng cũng không hung tàn. Ngược lại, tính tình còn ôn hòa hơn một ít.

Tiên Sa hạp kia vốn chỉ là vực sâu bình thường. Nhưng bởi vì đám Tiên Sa này, mỗi mười năm đều hấp dẫn rất nhiều tu sĩ trong phạm vi mấy vạn dặm. Mặc kệ là tán tu hay là tu sĩ có môn phái, đều sẽ chạy tới đây vào lúc này. Vì điều khác, đó là kỳ trân của Tiên Sa., Đám Tiên Sa kia sẽ bơi ra khỏi vực sâu trong đáy biển, sau đó ở trăm trượng dưới đáy nước, bắt đầu phun nước bọt tích lũy mười năm, nước bọt vừa tiếp xúc nước bọt, sẽ ngưng tụ sau đó trôi nổi trên mặt biển.

Tiên sa tiên thêm chảy nước miếng...

Cái tên kỳ trân kia chính là ba chữ này, Tiên Sa mười năm, nước bọt tích lũy trong cơ thể, bên trong tràn ngập khí tức hạo nhiên như tiên khí, một khi ngưng kết, đó là linh dược có thể đề thăng tu vi.

Mặc kệ là tán tu hay là có môn phái tu sĩ, nếu như có thể đạt được loại kỳ trân này, ai cũng sẽ bỏ qua. Huống chi số lượng đàn tiên sa kia rất nhiều, mặc dù cũng từng trải qua một phen tranh đoạt, nhưng cũng đủ hấp dẫn rất nhiều tu sĩ tới đây.

Lúc này đã là mười năm rồi, mặt đất xung quanh Tiên Sa hạp đều là những tu sĩ đến từ phương viên mấy vạn dặm. Mặt đất, mặt đất, mặt đất, trên không trung, thậm chí là mặt biển kia, tất cả các tu sĩ vốn đang chờ đợi nhìn Tiên Sa hạp, nhưng trên mặt lại không có lấy một chút khẩn trương nào.

Cũng khó trách được, số lượng đám Tiên Sa kia không ít, tuy rằng chỉ có mười năm một lần.

Bất quá đại bộ phận tu sĩ đều có thể được một ít, xung quanh tuy có mấy thế lực không nhỏ, nhưng cũng không dám làm ra sự tình độc bá kỳ trân.

Là trước đó, tu sĩ nơi này luôn nói cười, những tu sĩ quen biết đều tụ tập với nhau tùm năm tùm ba. Tiếng nói cười nói vui vẻ, không ngừng vang lên.

Thế nhưng bây giờ lại khác, bởi vì từ trên biển kia, bỗng nhiên có một đám tu sĩ bay tới, trên người đều mặc đạo bào Hải Lam, cũng bởi vì một thân đạo bào kia, những tu sĩ nghe được lời kia còn muốn quát mắng toàn bộ đều tự giác nuốt trở vào.

Tuy rằng trong ánh mắt còn có vẻ giận dữ, nhưng cũng không dám nói nửa lời. Bất quá ở đây có rất nhiều tu sĩ, đến từ phương viên mấy vạn dặm vẫn có mấy cường giả. Lúc này có hai người Kết Đan hậu kỳ gần hai, đi ra, khẽ khom người với nhóm người lão giả cầm đầu mười tên tu sĩ này.

“Hải đạo huynh, đây là ý gì...”

Tu sĩ Kết Đan hậu kỳ này, mặc dù nói là dò hỏi, bất quá hỏi ra một chút khí thế cũng không có. Tựa như là lấy lòng hỏi thăm, bất quá đông đảo tu sĩ phía sau hẳn cũng không có cười nhạo, bởi vì nếu đổi lại là bọn họ, chỉ sợ chưa chắc dám hỏi ra miệng.

Nhóm tu sĩ này mặc đạo bào xanh biển, trên mặt đầy vẻ kiêu căng. Bất quá tu vi của bọn họ cũng rất mạnh mẽ, nhóm tu sĩ này có tới mấy trăm, nhưng cũng có không ít cường giả. Nhất là vài vị đứng đầu, thế mà có tới năm vị đều là cường giả Kết Đan kỳ.

Vị lão giả đứng đầu tiên rõ ràng là người cầm đầu, tu vi dĩ nhiên đã là Kết Đan đại viên mãn. Chẳng qua đông đảo tu sĩ ở chỗ này, cũng không bởi vì bọn tu sĩ này tu vi mới sợ hãi như thế, mà là bởi vì đạo bào trên người của bọn tu sĩ này.

Màu xanh biển lam, mặc ở trên người, tựa như tùy thời đều tràn ra hơi nước. Làm người ta cảm giác toàn thân khoan khoái, mấy trăm tu sĩ kia, đạo bào trên người đều là như thế. Không phải phạm phẩm, nơi đây cũng có không ít tán tu, chỉ sợ coi như là lột sạch những tán tu kia.

Có một số tán tu chỉ sợ gia sản toàn thân cũng không bằng được đạo bào xanh biển kia. Cũng là đạo bào kia, vạch trần thân phận của đám tu sĩ này.

Tụ Tiên đảo, đám tu sĩ này chính là đệ tử của Tụ Tiên đảo, tụ tiên đảo trong thập đại môn phái của Tiên đạo. Trong thập đại môn phái của Tiên đạo, mạnh nhất chính là Phần Thiên tiên tông, đệ tử đi ra từ Phần Thiên tiên tông đều là những nhân vật có tu vi mạnh mẽ.

Nhưng nếu đệ tử nhiều nhất không phải Phần Thiên tiên tông mà là Tụ Tiên đảo. Sơn môn Tụ Tiên đảo có vô số đại trận bảo

vệ, thêm nữa còn có rất nhiều đệ tử. Có thể nói trong thập đại môn phái của Tiên đạo, năm vị trí đứng đầu có thực lực mạnh nhất đương nhiên có Tụ Tiên đảo.

Những tu sĩ xuất hiện ở đây lúc này, ai cũng mặc đạo bào xanh của Hải Lam. Vừa nhìn liền biết đây không phải là đệ tử Tụ Tiên đảo bình thường. Mà những đệ tử hạch tâm nhất, cũng chỉ có đệ tử được coi trọng trên đảo mới có tư cách mặc áo Hải Lan y vào. Mỗi hai mươi năm, Tụ Tiên đảo tổ chức một lần thí luyện tỷ võ. Không biết bao nhiêu đệ tử tham gia., Thế nhưng mỗi lần có cơ hội lấy được Hải Lan y, thì cũng chỉ có mấy trăm người nhìn sơ qua mà thôi. Đừng xem thường mấy trăm người này, đều là đệ tử có tu vi mạnh mẽ trong Tụ Tiên đảo.

Tụ Tiên đảo tuy chỉ có một nhưng lại ở trong đại dương vô tận có rất nhiều hòn đảo. Chỉ có cường giả đạt tới cảnh giới Kết Đan tông sư mới có tư cách có được hòn đảo nhỏ. Chính mình làm đảo chủ.

Sau khi làm đảo chủ, liền có thể tự lập môn hộ, thu đồ đệ dạy bảo. Tụ Tiên đảo hai mươi năm tổ chức tỷ võ một lần, chính là đi tham gia trước các đệ tử của các hòn đảo đó. Tu vi mạnh mẽ, biểu hiện xuất sắc, có thể chân chính đến Tụ Tiên đảo tu luyện.

Còn có thể có được một kiện Hải Lan Y, là bảo vật cấp bậc linh khí trung phẩm, nhưng đối với tu sĩ Tụ Tiên đảo mà nói, lại là tượng trưng cho thân phận và thực lực, cho nên lúc này, đông đảo tu sĩ nơi đây bỗng nhiên nhìn thấy vô số đệ tử Tụ Tiên đảo mặc y phục Hải Lan y.

Trong lòng kinh hãi, cũng không dám nói quá nhiều, sợ trêu chọc những sát tinh này. Ở hải ngoại, thế lực mạnh nhất chỉ có Tụ Tiên đảo, ở đây. Cho dù là đệ tử của Phần Thiên Tiên tông, kể cả là đệ tử Ma Đế cũng không hung hăng càn quấy như đệ tử Tụ Tiên đảo.

Vị Kết Đan Tông Sư này cũng có duyên gặp mặt lão giả cầm đầu kia, lúc này mới đi ra ngoài nói chuyện, nhưng vào lúc này, một thanh âm không chút khách khí vang lên bên tai hắn.

“Tiểu lão gia hỏa, Tụ Tiên đảo ta làm việc, cần nắm bắt với người rằng, sớm rút cho bản thiếu đảo chủ. Nếu không.”

Mặc dù trong lời nói đầy kiêu ngạo cùng uy hiếp nhưng lúc này đám tu sĩ kia lại không dám lên tiếng, ngay cả người nói chuyện kia cũng như vậy. Trên mặt xuất hiện vẻ ửng hồng, đáy lòng cũng nổi giận nhưng không dám nói lời gì quá phận.

“Đi “

Không hổ là tu sĩ có thể tu luyện tới cảnh giới Kết Đan đại tông sư, nhìn thoáng qua thanh niên áo trắng bỗng nhiên từ trong đám người kia, sau đó mang theo đệ tử nhà mình rời đi sạch sẽ.

“Tiểu ha ha lão gia hỏa này đúng là lão già, coi như ngươi thức thời. Các ngươi đều rút cho bản thiếu đảo chủ, lưu thêm một chút nữa cẩn thận tính mạng khó bảo toàn.

Quả thực là uy hiếp trắng trợn, hơn nữa giọng điệu kia cực kỳ hung hăng, dù cho tu sĩ có hàm dưỡng tới mức nào đi nữa thì cũng không cách nào chịu đựng nổi, thế nhưng sau khi lời nói của hắn phát ra thì liền có không ít tu sĩ liền triển khai đòn quang rời đi.

Không phải bọn chúng vô dụng mà do thanh niên áo trắng này không thể trêu vào. Thân phận của hắn chính là thiếu đảo chủ Tụ Tiên đảo, tính cách ngoan ngoãn bá đạo. Trong phạm vi mấy vạn dặm quanh đây thật sự không có thế lực nào dám đi trêu chọc vị tiểu tổ tông này.

Vốn dĩ còn có tu sĩ nghi hoặc, Tiên Sa hạp đã tồn tại mấy trăm năm, vì sao hôm nay Tụ Tiên đảo không cho phép chúng tu sĩ tìm kiếm kỳ trân kia. Hôm nay nhìn thấy thanh niên áo trắng kia, thấy thần sắc cuồng ngạo, trong lòng liền rõ ràng mấy phần.

Phần đông tu sĩ đang chuẩn bị rời đi, nhưng vào lúc này, một thanh âm còn muốn kiêu ngạo hơn cả thanh âm của thiếu đảo chủ Tụ Tiên đảo kia vang lên.

Ba trăm một mươi hai lòng bàn tay.

Tiểu Võng quấy nhiễu hứng thú của Triệu gia, chính là người khóc một tiếng ngắt lời à.

Mấy chữ của thằng nhóc khiến cho tu sĩ ở đây kinh hãi. Thân phận thanh niên áo trắng ai cũng biết, thiếu đảo chủ của Tự Tiên đảo. Toàn bộ Thiên Vân đại lục dám gọi hắn như thế, chỉ sợ đều là nhân vật mạnh mẽ, nhưng sau một khắc thanh tú thanh niên xuất hiện trên không trung, phần đông tu sĩ không tin hắn là cường giả.

Áo vải dày, chân trần, bỗng nhiên từ hư không xa xa bay tới. Thanh tú trên mặt đầy vẻ giận dữ, chậm rãi đi tới trước mặt thanh niên áo trắng.

Ngũ quan của Triệu Vô Tà mặc dù có thể coi là thanh tú, nhưng so với thanh niên áo trắng thì không cùng một cấp độ. Mặc dù Thiếu đảo chủ của Tự Tiên đảo kiêu ngạo bá đạo nhưng khuôn mặt lại cực kỳ tuấn dật.

Nếu như không phải hung hăng kiêu ngạo bản tính bá đạo, ngược lại cũng là một vị công tử thế giai. Nhưng vào lúc này, vẻ mặt dữ tợn tức giận của Thiếu đảo chủ lại phá hủy quan cảm của gương mặt tuấn tú kia. Khi nghe được mấy chữ kia, cơn giận trong lòng vị Thiếu đảo chủ này đã dâng lên một loại tình huống gần như ngọn núi lửa bùng nổ.

Nhưng ngay sau khi Triệu Vô Tà đi tới, vẻ giận dữ trên mặt vị Thiếu đảo chủ này vậy mà đều bị hắn ném lên chín tầng mây, thay một bộ dạng ác thoại, trong ánh mắt đầy dục vọng, vẻ tham lam không hề che giấu xuất hiện trên mặt của hắn.

Ánh mắt hắn ta chỉ đặt trên người một người, không phải là Triệu Vô Tà mà là nhìn Tam Nương phía sau lưng Triệu Vô Tà. Khóe miệng của hắn ta sắp chảy ra khỏi nước, vẻ dâm tà trong ánh mắt cho dù là đệ tử Tự Tiên đảo cũng có thể cảm nhận được.

“Nữ tu nhỏ xinh đẹp thật, ha ha ha...” Không nghĩ tới hôm nay lại gặp vận khí của bốn thiếu đảo chủ. Cơ duyên tốt thật

sự là nữ tu cơ duyên tốt này ta muốn, đợi bản Thiếu gia Ô chủ bắt được Thâm Uyên Ma Kinh, cùng tiểu nương tử này về đảo tiêu dao khoái hoạt. Ha ha ha ha.

Tiếng cười to không coi ai ra gì vang lên giữa không trung, từng câu châm tà từ miệng thanh niên áo trắng vang lên, hoàn toàn không để Triệu Vô Tà vào mắt, lời nói ra chính là muốn cướp Tam Nương về Tụ Tiên đảo phong lưu sống vui vẻ.

Hắn nói xong, chẳng biết tại sao, lão giả Kết Đan Đại viên mãn phía sau bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác nguy hiểm. Cảm giác cực kỳ nguy hiểm này khiến mấy vị cường giả Nguyên Anh cảm nhận được trong lòng kinh hãi, gương mặt nhìn lại.

Thần sắc kinh hãi xuất hiện trên mặt hắn, hắn hoảng sợ phát hiện, cảm giác cực kỳ nguy hiểm này không phải là của thanh niên kia, mà là nữ tu dung mạo tuyệt mỹ.

Cường giả Nguyên Anh “

Tuy rằng trong lòng xuất hiện cảm giác cực kỳ nguy hiểm, nhưng lão giả này vẫn không dám tin tưởng rằng mặc dù nữ tu kia có dung mạo tuyệt mỹ nhưng tu vi lại không giống như cường giả Nguyên Anh, mà cũng vào lúc này, bàn tay Triệu Vô Tà nhẹ nhàng đặt lên vai Tam Nương, cảm giác nguy hiểm cực kỳ đã biến mất.

Cũng là lần này khiến cho vị thiếu đảo chủ kết đan đại viên mãn này không có ra tay ngăn cản thiếu đảo chủ nhà mình, cũng tạo thành thảm họa không lâu sau đó, thảm họa của Tụ Tiên đảo.

Ở đâu ra một tên ngu ngốc như vậy, không biết bản thiếu đảo chủ ở đây làm việc gì sao, mau buông tay người ra, làm bản bả vai đại mỹ nhân bản thiếu đảo chủ vừa ý, cạo sạch người. Hiện tại, bản Thiếu đảo chủ cho người một cơ hội sống sót. Bây giờ cắt ngay cho ta, cắt càng xa càng tốt, lại để cho bản Thiếu đảo chủ nhìn thấy người. Hừ.”

Không chỉ là Triệu Vô Tà, trong lòng phần đông tu sĩ ở đây đều lắc đầu. Vị Thiếu đảo chủ này, nơi đó có bóng dáng một tu sĩ Tiên đạo nào đó., Quả thực là so với tu sĩ ma đạo kia còn

không bằng. Triệu Vô Tà ở Chu gia đã gặp qua đại đệ tử Ma La Ma Đế này “Không sai biệt lắm so với thân phận của người trước mắt này. Quả thực là khác nhau một trời một vực, nếu Triệu Vô Tà không đoán sai thì vị Ma La công tử kia chỉ sợ đã là cường giả Nguyên Anh.

Thế nhưng cái trước mắt này lại chỉ có tu vi Kết Đan sơ kỳ. Hơn nữa lấy nhãn lực của Triệu Vô Tà tự nhiên có thể thấy được tu vi Kết Đan của vị Thiếu đạo chủ này cũng là cường ép dùng được lực tăng lên đấy. Căn bản cũng không phải do chính hắn tu luyện mà thành, bất kể thế nào thì trước mắt cũng chỉ là một phế vật mà thôi.

Tuy là phế vật, nhưng lại có một bản lĩnh, rất nhiều tu sĩ mạnh mẽ đều không làm được, đó chính là chọc giận Triệu Vô Tà. Sau một hồi hai lần nói, sát ý trong đáy lòng Triệu Vô Tà đã lên đến tình trạng không thể áp chế nổi rồi.

Khóe miệng xuất hiện một tia mỉm cười, Triệu Vô Tà buông tay đặt lên người Tam Nương, chậm rãi đi tới trước người thanh niên áo trắng. Trong ánh mắt cực kỳ ngạc nhiên của đông đảo tu sĩ, Triệu Vô Tà vung bàn tay lên, sau đó hung hăng quạt xuống.

“Dùng”

Một âm thanh vô cùng rõ ràng vang lên bên tai mọi người, tất cả tu sĩ ở đây đều không phải người điếc, toàn bộ đều nghe rõ ràng những âm thanh đó. Về kinh ngạc trên mặt còn chưa biến mất, sững sờ nhìn chằm chằm vào ấn năm ngón tay trên mặt thanh niên áo trắng kia. Cảnh, hỏi; dừng lại trong lòng bọn họ giống như núi lửa bộc phát ra một đợt thủy triều bành trướng, từng cỗ nổi tiếp một bộc.

“Bắc súc sinh muốn chết.

Trên mặt thiếu niên áo trắng in rõ dấu năm ngón tay, cũng không biết là Triệu Vô Tà đang dùng lực để làm gì. Mặc dù bàn tay của hắn đã không còn nhưng từng luồng đau đớn thấu tim vẫn đánh tới khiến vị Thiếu đạo chủ Tụ Tiên đảo này kêu lên đầy thê lương, sát ý trên mặt cũng nổi lên như bão táp.

Trên hai tay quang mang bạo phát, một thanh trường thương huyền khí cấp bậc liền xuất hiện ở trong tay vị thiếu đảo chủ này. Hung hăng đâm tới trước ngực Triệu Vô Tà, trên trường thương kia tản mát ra quang mang lăng lệ, quả thực giống như muốn xé rách hết thảy trước mắt.

Mặc dù như thế, Triệu Vô Tà vẫn giơ tay lên, sau đó tát mạnh vào khuôn mặt tuần tú của thanh niên áo trắng, biểu lộ ngạc nhiên trên mặt mọi người vẫn chưa biến mất, lúc này cũng đã biến thành hoảng sợ.

“Dùng”

Quả thực như bị đánh vào trái tim của đông đảo tu sĩ ở đây, làm cho bọn họ đều chấn động trong lòng, vẻ hoảng sợ trên mặt sẽ không tiêu tán. Lúc này trên mặt của Thiếu đảo chủ lại xuất hiện dấu năm ngón tay rõ ràng.

“Tiểu Kiệt phúc”

Sau ba tiếng tát kia là tiếng trường thương đánh lên người Triệu Vô Tà, không chỉ là đông đảo tu sĩ đứng xem mà mấy trăm đệ tử Tụ Tiên đảo cũng không dám tin nhìn một màn trước mắt.

Mặc dù vị thiếu chủ này có biệt danh là một tên phế vật trên Tụ Tiên đảo, nhưng mọi người đều biết.

Trên người vị Thiếu đảo chủ này có không ít đồ tốt, hơn nữa tu vi cũng là dựa vào vô số mua thuốc để tăng lên tới Kết Đan sơ kỳ.

Vừa mới dùng tu vi Kết Đan sơ kỳ của hắn, khổng chế trường thương kia đâm vào người Triệu Vô Tà. Thế nhưng không nghĩ tới là trên mũi trường thương kia hỏa tinh bắn ra bốn phía. Một lực phản chấn mạnh mẽ vô cùng từ trên người Triệu Vô Tà truyền đến bàn tay của Thiếu đảo chủ, thiếu chút nữa đã khiến hắn ném trường thương ra ngoài.

Không phải là kinh ngạc mà là chết lặng, ngay trước mắt bao nhiêu người, tên Triệu Vô Tà này không ngừng vỗ tay, sau đó hung hăng quạt lên mặt bạch y thanh niên, một chút khe hở cũng không có, liên tục tát vào mặt vị thiếu đảo chủ này.

Chỉ trong chốc lát, sắc mặt của vị Thiếu đảo chủ đã trở nên to lớn hơn, hai chữ tuấn kiệt này vô duyên với hắn, quả thực là thảm tới mức không nở nhìn. Khiến người ta chỉ liếc mắt nhìn thôi cũng đã cảm thấy đáng thương rồi.

“Diêm Hải Quán, người đang làm cái gì vậy, mau giết hắn cho ta. Mau lên lên, nếu không ta sẽ bảo cha ta giết người. Nhanh chóng động thủ đi.

Có lẽ bị Triệu Vô Tà tát cho một trận, sau một lát Thiếu đảo chủ mới bắt đầu lớn tiếng la hét. Tu vi toàn thân hắn lập tức bị Triệu Vô Tà giam cầm hoàn toàn, ngay cả động đậy cũng không được, chỉ có thể để cho Triệu Vô Tà tát một cái vào mặt vị Thiếu đảo chủ này.

Đáng tiếc...

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát, xem một lần là một lần cuối cùng hai mươi sáu chuồn mất.

Vị Thiếu đảo chủ này không thể quay đầu lại, bằng không ông ta có thể trông thấy lão ta đang kêu gào. Lúc này cũng là lực bất tòng tâm trợ giúp, không chỉ ông ta mà toàn bộ mấy trăm đệ tử Tụ Tiên đảo đều không thể động đậy.

Ngay vừa rồi, một cỗ uy áp vô cùng mạnh mẽ hàng lâm lên trên người bọn họ, hoàn toàn giam cầm tu vi của bọn họ. Thân hình cũng hoàn toàn không thể động đậy, mấy trăm đệ tử cũng không thể động đậy., Còn mấy vị trưởng lão Kết Đan Tông sư kia, vẻ mặt tất cả đều đỏ lên, thế nhưng bất kể thế nào, bọn họ cũng không thể nhúc nhích được. Lúc này trên mặt vị lão giả Kết Đan Đại viên mãn kia tràn đầy vẻ hối hận, không dám tin tưởng nhìn Tam Nương. Uy áp đè trên người lão, chính là từ trên người Tam Nương truyền tới.

Vẻ mặt lạnh lùng đứng trước mặt chúng đệ tử Tụ Tiên đảo, khí tức trên người Tam Nương bộc phát ra, áp chế đám đệ tử Tụ Tiên đảo này không thể động đậy.

Cường giả Nguyên Anh cảnh.

Trong lúc nhất thời, phần lớn tu sĩ ở đây đều có ý nghĩ này. Lúc này mới có tu sĩ chú ý tới cách ăn mặc trên người Triệu Vô Tà. Mặc dù thời gian Triệu Vô Tà chậm trễ ở Hoàng tuyền

Quý giả không ngăn, thế nhưng hung danh của hắn vẫn lan truyền trên Thiên Vân đại lục như trước.

Hiện tại nhìn thấy một màn này, lập tức đã có tu sĩ nhận ra Triệu Vô Tà. Nhưng là người nhận ra kia cũng không dám nói một lời nào, chỉ có thể mang theo sợ hãi cùng sợ hãi, khoát ý nhìn hết thảy trước mắt.

“Rốt cuộc ngươi là ai, dám đối đãi ta như thế, chẳng lẽ không biết ta chính là thiếu đảo chủ Tụ Tiên đảo. Thật sự không sợ Tụ Tiên đảo trả thù, ngươi còn dám động đến ta một cái, bản Thiếu đảo chủ ngày khác nhất định sẽ lột da ngươi, rút gân ngươi. Còn có đại mỹ nhân phía sau ngươi, bản Thiếu đảo chủ nhất định phải hung hăng đùa bỡn mấy trăm năm, để tiết mỗi hận trong lòng ta.”

Lần uy hiếp này nói ra, tay Triệu Vô Tà thật sự ngừng lại, nhưng nụ cười trên khóe miệng lại chậm rãi biến mất. Ấn ký trên cổ tay hắn bỗng nhiên sáng ngời, một lá cờ nhỏ xuất hiện trong ánh sáng xám xịt nơi lòng bàn tay của Triệu Vô Tà.

Tầng thứ ba trăm mười ba tạo nên Thâm Uyên ma đầu Côn Bằng.

Trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà có một lá cờ nhỏ màu xám đang lơ lửng, trên lá cờ là một đóa hoa sen màu đen cực kỳ yêu dị. Ở bên trong lá cờ kia, ngoại trừ hắc liên yêu dị ra thì chính là một bóng ma đang đong đưa trong lá cờ.

Trong lời nói nghi hoặc này, Thiếu đảo chủ cho rằng Triệu Vô Tà sợ, lập tức trên khuôn mặt như đầu heo xuất hiện nụ cười trào phúng. Thế nhưng nụ cười kia nhìn qua lại cực kỳ thâm trầm, hơn nữa còn cười một tiếng, hắc liên cảm thấy cơn đau thấu tim gan tràn vào tận đáy lòng.

“Không sai, bốn thiếu gia chính là thiếu đảo chủ Tụ Tiên đảo, hiện tại người mau cắt đi còn có cơ hội sống sót. Nếu không, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh thì cũng chỉ có thể chết mà thôi.

Lời này vừa nói ra, đông đảo tu sĩ ở đây ngay cả mấy trăm tu sĩ Tụ Tiên đảo cũng thầm mắng ngu ngốc. Cũng là như thế, lời nói của hắc quả thực là cực kỳ buồn cười. Tụ Tiên đảo là một trong thập đại môn phái của Tiên đạo.

Cũng đúng là thế lực cường hoành, tu sĩ Nguyên Anh bình thường cũng không dám trêu chọc vào. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Tụ Tiên đảo chỉ là một Thiếu đảo chủ kết đan sơ kỳ mà thôi, đắc tội với một cường giả Nguyên Anh thì càng không nói đến. Lúc này ngoài Triệu Vô Tà ra thì còn có Tam Nương.

Hai cường giả Nguyên Anh.

Lúc này, sau lưng Thiếu đảo chủ, lão giả Kết Đan Đại viên mãn kia, trong lòng cực kỳ khổ sở. Hắc cũng biết Tụ Tiên đảo lúc này đã mất hết mặt mũi, quả thực là buồn cười. Thế nhưng hắc cũng không có biện pháp, vị Thiếu đảo chủ trước mắt này, căn bản chính là một phế vật.

Nhưng cũng không thể trách cứ được, dù sao thì vị Thiếu đảo chủ này cũng là trăm năm trước mới bắt đầu tu luyện. Trăm năm trước, vị Thiếu đảo chủ này cũng chỉ là công tử quý tộc

của một quốc gia ở thế tục mà thôi, trời sinh tính tình chính là công tử ăn chơi.

Năm đó đảo chủ Tụ Tiên đảo đi một chuyến đến thế tục giới, trong lúc vô tình kết hợp với một nữ tử phạm nhân, mới sinh ra thiếu đảo chủ trước mắt.

Không biết vì nguyên nhân gì mà đảo chủ lại không lập tức đưa thiếu đảo chủ về Tụ Tiên đảo.

Làm mưa làm gió ở thế tục, đến tu chân giới rồi vẫn không sửa được cái tính đó. Ngắn ngủn trăm năm, đã trở thành tiêu bá vương trong phạm vi mấy vạn dặm. Tuy tu vi thấp nhưng bảo vật trên người rất nhiều, lại thêm uy thế của đảo chủ Tụ Tiên đảo.

Trong phạm vi mấy vạn dặm này, thật sự không có bao nhiêu tu sĩ dám trêu chọc hắn. Thế nhưng không nghĩ tới, hôm nay lại đá phải tấm sắt, hơn nữa một đá là hai khối. Chỉ cần nghĩ đến, Tụ Tiên đảo bởi vì phế vật trước mắt mà đắc tội hai tiểu Nguyên Anh cường giả.

Trong lòng vị kết đan đại viên mãn này cực kỳ cay đắng, còn có ngấm ngầm hận, đối với Thiếu đảo chủ. Hắn đã sớm không kiên nhẫn, cũng đã muốn hắn chịu chút đau khổ, nhưng loại cảnh tượng này, hắn đi là một ngàn vạn người cũng không muốn gặp.

Lúc này hắn cũng nhớ tới vị thanh tú thanh niên trước mắt kia, trên mặt bắt đầu đỏ mồ hôi, một cường giả Kết Đan Đại viên mãn cũng sẽ đỏ mồ hôi trán. Tất cả đều là do vị Thiếu đảo chủ kia ban tặng, nào còn là Thiếu đảo chủ, quả thực là sao chổi đau đầu.

Triệu Vô Tà

Ba chữ này phảng phất như sét đánh giữa trời, vang lên trong lòng vị lão giả Kết Đan Đại viên mãn này, làm cho hắn thiếu chút nữa cắn nát lưỡi. Thần Tiêu Đạo Tông, Chu gia, Vong Tình Động Thiên, những thế lực kia cũng sẽ không thua Tụ Tiên đảo, nhưng đều bị thanh niên thanh tú trước mắt này làm cho chật vật không chịu nổi.

Thậm chí Chu gia nô đã bị diệt trong tay Triệu Vô Tà. Cho dù thể lực Tụ Tiên đảo của hắn có mạnh mẽ đến đâu, cũng không dám cam đoan có thể thắng được Vong Tình Động Thiên, thế nhưng Triệu Vô Tà ngay trước mặt vụ nô và Vong Tình Ma Đế đã cướp đi Hồng Trần tiên tử, điều này đã làm cho thanh danh tên Triệu Vô Tà này vượt qua bất cứ kẻ nào trong Ma đạo. Ma đầu thậm chí đã là tồn tại ngang hàng với Lục Đại Ma Đế.

Nhưng Triệu Vô Tà là lãnh chúa đầm đen trong mười vạn ngọn núi lớn, lấy Triệu Vô Tà đã bị đưa về Thiên Lang điện. Bây giờ thanh danh Thiên Lang điện cũng mượn ba chữ Triệu Vô Tà, hung hăng truyền ra.

Y phục vải bố, hai chân để trần, khuôn mặt thanh tú. Rất rõ ràng là đặc thù, cả đại lục Thiên Vân đều biết đến đặc điểm, thế nhưng vị trưởng lão này của Tụ Tiên đảo, lại hận không thể mất mình mù, mắt không thấy tâm không phiền. Nhưng đáng tiếc, con mắt của hắn từ đầu đến cuối vẫn nguyên vẹn không tổn hao gì.

Lúc trông thấy Vạn Độc Bàn Phiến xuất hiện trong tay Triệu Vô Tà, đáy lòng hắn càng nổi lên dự cảm không tốt. Lúc này hắn ra sức giãy thoát áp lực trên người, muốn mở miệng nói một câu, ít nhất cũng làm cho vị phế vật Thiếu đảo chủ kia đóng cái miệng thối của hắn lại. Hắn vừa giãy dụa mới phát hiện, trên người hắn có cái miệng thối tha của hắn.

Hắn đã sắp bất tỉnh, vị trưởng lão Kết Đan Đại viên mãn này, thật sự sắp bất tỉnh. Hắn có thể tu luyện tới cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, tự nhiên không phải người ngu xuẩn, kiến thức cũng rất uyên bác. Cảm nhận được khí tức trên người lại là quỷ khí, trong mắt hắn lộ vẻ tuyệt vọng, không thể tin nhìn Tam Nương. “Hoàng Tuyền Quỷ Giản”

Lúc này vị trưởng lão hận không thể lập tức bóp chết Thiếu đảo chủ. Đắc tội với Triệu Vô Tà còn chưa đủ, mà còn liên tục đắc tội với quỷ tu Nguyên Anh kỳ bên trong Hoàng Tuyền Quỷ giản. Quỷ tu cảnh giới Nguyên Anh, ngoại trừ tu sĩ trong Hoàng Tuyền Quỷ giản kia, không có khả năng tồn tại gì khác.

Cũng như hắn, bốn vị Kết Đan tông sư mặt đều lộ vẻ tuyệt vọng. Khi nhìn sang Na Tra, hận không thể giết được bọn họ

lúc này bất định sẽ động thủ giết vị Thiếu đảo chủ này. Giết Thiếu đảo chủ, có lẽ sẽ bị Tụ Tiên đảo chủ trừng phạt, thậm chí có thể phế tu vi.

Nhưng nếu như để Thiếu đảo chủ tùy ý đắc tội với Sát Thần của Triệu Vô Tà và quý tu Nguyên Anh Kỳ bên trong Quỷ giảns Hoàng Tuyền, chỉ sợ kết cục của bọn họ sẽ không đơn giản như vậy. Nếu như vào lúc này mà ngăn cản thiếu đảo chủ, nói không chừng có thể miễn tội phạt.

“A, Tam Nương, thả bọn họ ra.”

Ánh mắt tên Triệu Vô Tà này quả thực độc đáo đến mức đáng sợ, liếc mắt một cái đã nhìn ra mấy người. Trong lòng trưởng lão Tụ Tiên đảo cảnh giới Kết Đan Tông sư suy nghĩ, ngón tay chậm rãi vuốt ve Vạn Độc Quán Phiến, khóe miệng lại xuất hiện một tia cười gằn, để cho Tam Nương buông đám người Tụ Tiên đảo ra.

“Tụ Tiên đảo thật uy phong, Triệu gia ta đang sợ đấy. Nếu thiếu đảo chủ không ngại, Triệu gia ta rất nguyện ý ngày khác tới nhà bái phỏng. Tiện thể nhận sai hướng Thiếu đảo chủ, xin phạt. Được không?”

Triệu Vô Tà vươn tay ra vỗ nhẹ lên người Thiếu đảo chủ. Khuôn mặt tuấn tú vô cùng thâm trầm của thiếu đảo chủ nghe Triệu Vô Tà nói lại cảm giác lực giam cầm trên người biến mất. Thân thể lại khôi phục tự do, sự kiêu ngạo trong tính cách lại lập tức hiện lên trên mặt.

“Biết là tốt rồi, nếu như lần sau còn dám đến Tụ Tiên đảo của ta, thì bản thiếu chủ nhất định sẽ chiêu đãi các ngươi thật tốt.”

Bị Triệu Vô Tà dạy cho một cách hung hăng như vậy mà tên Thiếu đảo chủ này lại không nói ra những lời quá kiêu ngạo, cũng không dám đùa giỡn Tam Nương. Vừa rồi hắn đã cảm nhận khí tức của Tam Nương, loại khí tức này hắn chỉ có thể cảm nhận được ở trên người lão cha tiện nghi của mình, đến bây giờ hắn cũng không dám làm càn nữa.

Nhưng đáng tiếc, lần đó hắn đã làm càn một cái giá phải trả còn chưa bắt đầu. Mặc dù trong lời nói của hắn không có kiêu ngạo như trước, nhưng chính là mơ hồ mang theo uy hiếp.

Triệu Vô Tà là người như thế nào, nơi đó dung nạp được vị Thiếu đảo chủ đùa giỡn tam nương vừa rồi.

Ngay từ lúc khuôn mặt của hắn lộ ra vẻ dâm tà, trong lòng Triệu Vô Tà đã tuyên án tử hình vị thiếu đảo chủ này, hơn nữa còn vĩnh viễn không được siêu sinh. So với vị Thái tử điện hạ của Chu gia trước kia, thì sát ý trong lòng Triệu Vô Tà đối với vị Thiếu đảo chủ này càng thêm nồng đậm.

Sau khi giải quyết Thiếu đảo chủ, ánh mắt của hắn liền nhìn thẳng về phía mấy lão giả cảnh giới Kết Đan tông sư kia, ý cười trong mắt làm cho trong lòng mấy vị Kết Đan tông sư này đều hoảng sợ không thôi.

“Tiền bối bớt giận, vẫn bối là người Tụ Tiên đảo xin bồi tội với tiền bối, kính xin tiền bối khoan hồng độ lượng. Buông tha cho Thiếu đảo chủ.”

Vị lão giả Kết Đan Đại viên mãn kia liền đứng lên, trên mặt mang vẻ sợ hãi. Nói xong liền thi lễ với Triệu Vô Tà một cái thật mạnh. Lễ kia đệ tử Tụ Tiên đảo đứng ở phía sau đều kinh hãi không thôi. Vị này chính là Đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo, tuy rằng không phải là cường giả Nguyên Anh.

Nhưng mà uy vọng của Tụ Tiên đảo lại chỉ dưới đảo chủ, dù là đối mặt với đảo chủ, Đại trưởng lão cũng chưa bao giờ hành lễ nghiêm trọng như vậy.

Thế nhưng sau lưng lão giả này, trong lòng mấy vị trưởng lão cảnh giới Kết Đan Tông sư rất rõ ràng. Nếu như không phải như thế, Tụ Tiên đảo chỉ sợ sẽ có phiền toái lớn.

Những tu sĩ ở đây khi biết Triệu Vô Kiệt có thân phận như vậy đều âm thầm bội phục khả năng của Đại trưởng lão này, thế nhưng trong lòng lại đang cười nhạo trong lòng. Ngày thường, Tụ Tiên đảo ở đây rất uy phong, không ngờ lại có ngày như thế này. Trong lòng cười to không thôi, nhưng cũng không dám cười ra tiếng.

Cuối cùng cũng chỉ là một tên ăn chơi trác táng, trong đầu không biết có phải đang giả bộ hồ đồ hay không nữa. Đại trưởng lão nhìn thấy tên đại trưởng lão kia chịu thua Triệu Vô Tà. Sắc mặt vị thiếu đảo chủ này trở nên rất khó coi, lúc này

định mắng to, thế nhưng lúc này một trưởng lão Kết Đan trung kỳ đột nhiên bước lên trước một bước. vồ lên người thiếu đảo chủ., Chân nguyên dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hắn, nhất thời liền giam cầm hắn. Chẳng qua là trong vòng trăm năm, cường ép dùng linh dược tăng lên tới cảnh giới Kết Đan, có chênh lệch thật lớn với Kết Đan Tông Sư chân chính. Ngoan trưởng lão vừa động thủ, thân thể Thiếu đảo chủ liền cứng ngắc bất động, chỉ là trong hai con ngươi đều là vẻ nổi giận cùng không dám tin.

Thời điểm nhìn về phía Triệu Vô Tà, hắn ta vẫn mang vẻ oán độc như cũ. Ăn mặc ở thế tục, đến tu chân giới này quả thực chính là một phế vật. Tụ Tiên đảo có được thiếu đảo chủ như vậy, đúng là xui xẻo cực kỳ.

Đại trưởng lão ngẩng đầu, bỗng thấy Triệu Vô Tà cười như không cười nhìn mình, vẻ mặt của thằng nhãi Triệu Vô Tà này cực kỳ quỷ dị. Làm cho Đại trưởng lão trong lòng máy động, trong lòng lão nhớ tới tên Triệu Vô Tà này quả thực còn tàn nhẫn hơn bất kỳ ma đầu ma đạo nào. Sắc mặt vội vàng trở nên hung ác, há miệng nói với Triệu Vô Tà.

“Nếu trong lòng tiền bối tức giận thì không bằng thế này. Tụ Tiên đảo chúng ta dâng lên một con Thâm Uyên Ma Kinh làm tọa kỵ cho tiền bối, phải bồi tội. Mong tiền bối đại nhân đại lượng tha cho Thiếu đảo chủ. Tiền bối thấy như thế nào...”

Lời vừa nói ra, lập tức khiến Triệu Vô Tà nhú mày, nhìn về phía Đại trưởng lão.

Con người thứ ba trăm mười bốn...

Nghe thấy bộ dáng Triệu Vô Tà tựa hồ cảm thấy hứng thú, vị lão giả Kết Đan Đại viên mãn kia lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng nghiêm trọng, bất quá còn có một chút đau lòng. Vốn đoàn người bọn họ, đến nơi này cũng không phải vì cái gọi là kỳ trân Tiên Sa kia mà vì truy tung một đầu Thâm Uyên Ma Kinh.

Giống như Tiên Sa Ngư, Thâm Uyên ma ti cũng là trời sinh yêu thú. Bất quá chúng nó so với Tiên Sa càng thêm đáng sợ. Thâm Uyên Ma Kinh vừa ra tay liền ở trong Thâm Uyên nơi nào, thân thể mạnh mẽ, nhất là ở dưới biển, hầu như không có bao nhiêu Yêu thú có thể chống lại chúng nó. Tiên Sa kia mặc dù cũng là trời sinh yêu thú, nhưng lại không thể so sánh với ma Diên trong vực sâu.

Sau khi Thâm Uyên ma kinh sinh ra, sẽ trắng trợn thôn phệ các loại tảo tiên linh dược trong vực sâu, chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủn. Thâm uyên ma mặc sẽ tiến vào thời kỳ thành thực, thực lực sẽ đại tăng. Lúc này thâm uyên ma kinh sẽ từ trong vực sâu đi ra, sau đó thôn phệ khắp nơi các yêu thú còn sống, cuối cùng tiến vào cảnh giới Nguyên Anh.

Đám Tiên Sa dưới đáy vực Tiên Sa kia vì tránh né Thâm Uyên Ma Kinh mới đến nơi đây, đáng tiếc chính là, thức ăn mà ma diên cuồng nhận định. Không nuốt vào trong miệng, chắc chắn là sẽ không bỏ qua, đầu Thâm Uyên ma thú kia đuổi theo đám Tiên Sa này thật lâu. Cũng chỉ sau một lát, ở đáy biển sẽ bắt đầu cắn nuốt những Tiên Sa này, kỳ trân này Tiên Sa tiên tiên thảo cũng sẽ biến mất ở chỗ này.

Những tu sĩ của Tụ Tiên đảo này, chính là nghe theo mệnh lệnh của Thiếu đảo chủ, muốn bắt con Ma Kinh nơi vực sâu này làm lễ vật sinh nhật mà hân tặng cho cha mình.

Tuy là loại ăn chơi trác táng, nhưng cũng biết tất cả những chuyện này đều do cha hắn mang đến, cho nên thời khắc khắc đều muốn nịnh nọt cha đảo chủ của mình một chút.

Ngẫu nhiên nhìn thấy đám yêu thú dưới đáy biển bắt được mấy trăm đệ tử, Đại trưởng lão là sợ thực lực của hắn không đủ để tới bảo vệ. Thế nhưng không nghĩ tới, ngay cả bóng dáng của con ma kinh kia cũng không nhìn thấy, lại vô duyên vô cớ trêu chọc hai sát tinh như vậy, quả thực là xui xẻo tột cùng.

Mặc dù trong lòng thâm hận thiếu đảo chủ nhà mình, nhưng hắn cũng không dám không cứu, chẳng lẽ thật sự phải đi chịu nổi thống khổ phế bỏ tu vi toàn thân. Hắn lúc này là đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo, địa vị cao thượng, nào chịu trở lại làm một phạm nhân có lực lượng cực kỳ nhỏ yếu. Cho nên mặc dù trong lòng sợ hãi Triệu Vô Tà, nhưng vẫn kiên trì đi ra.

Nhưng hung danh của Triệu Vô Tà ở trên Thiên Vân đại lục lúc này khiến trong lòng vị đại trưởng lão này cũng lo sợ bất an. Dù sao vị thanh niên trước mắt này, lời đồn tu vi đã là cùng một cấp độ với Ma La Ma Đế kia. Ngay cả Vong Tình Động Thiên cũng không thể làm gì hắn, còn bị hắn đoạt mất Hồng Trần tiên tử.

Nếu như Triệu Vô Tà không chịu bỏ qua cho bọn họ thì ngoại trừ cái chết ra sẽ không còn có kết cục khác. Không nói đến Triệu Vô Tà, mà kể cả tam nương đứng sau lưng Triệu Vô Tà cũng có tu vi cảnh giới Nguyên Anh, cũng đủ để bọn họ chết rồi, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Huống chi mặc dù thấp hèn như vậy nhưng đối phương lại là loại ma đầu hung tàn cực kỳ mạnh mẽ như Triệu Vô Tà. Hắn ta cũng không mất mặt khi ở Tụ Tiên đảo.

Cho nên lúc này nghe thấy Triệu Vô Tà sắc mặt khê động, trong mắt hắn ta cũng xuất hiện vẻ vui mừng. Lập tức vội vàng nói: “Không sai, tiền bối, không lâu sau dưới đáy vực biển này sẽ xuất hiện một con Thâm Uyên ma vân, đến lúc đó vẫn bối mang theo đệ tử đem hắn ta đến đây hiến cho tiền bối làm tọa kỵ. Tiền bối đợi ở đây chốc lát là được rồi.”

Thần tình quả thực là cực kỳ thấp kém, tràn đầy giọng điệu nịnh nọt, một trong mười đại môn phái Tiên đạo là Tụ Tiên đảo. Khi nào thì lưu lạc đến tình trạng như thế này, bất quá lúc

này đối mặt với hai cường giả Nguyên Anh cũng có thể lý giải được.

Nhưng câu nói tiếp theo của Triệu Vô Tà lại khiến thân thể hắn chấn động. Sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Đệ tử của các trưởng lão khác trên Tụ Tiên đảo cũng thế, những tu sĩ khác đứng ngoài quan sát thì trong lòng mừng thầm: “Cho Triệu gia hai mắt tiểu tử kia, Triệu gia xin đáp ứng.”

Triệu Vô Tà bỗng nói ra những lời này khiến tất cả mọi người trong Tụ Tiên đảo ngẩn cả người, ánh mắt đều chuyển hướng nhìn về Thiệu đảo chủ.

Lần này hai lòng rối rít, dốc sức nghiền nát tất cả mọi chuyện.

Trên, Triệu Vô Tà lúc này trên mặt tràn ngập sát ý tàn khốc, trong ánh mắt nhìn về phía Thiệu đảo chủ không hề có một chút thương cảm nào. Ngoại trừ sát ý nồng đậm cực kỳ ra thì chính là một trò cười như mèo vờn chuột vậy.

“Vù vù vù “

Ở trên hải hạp, gió biển cuồng thổi, trên không trung phát ra tiếng thét thê lương. Nhưng lại nghe được trong tai Thiệu đảo chủ kia, quả thực là ma âm đòi mạng. Bởi vì hắn tuyệt vọng phát hiện, Đại trưởng lão kia nhìn mình trong ánh mắt không ngờ cũng mang theo một tia tàn khốc. Đáng tiếc tu vi toàn thân hắn đều bị giam cầm, không thể động đậy trên không trung, ngay cả một câu nói cũng không làm được.

“Tiền bối là cường giả tuyệt thế, nói lời giữ lời. Nếu vẫn bối móc mắt của thiệu đảo chủ, tiền bối xin được tha cho bọn vẫn bối.”

Lão giả kết đan đại viên mãn, đại trưởng lão Tụ Tiên đảo lộ ra vẻ kiên quyết. Xoay người đối mặt với Triệu Vô Tà, không nhìn vị Thiệu đảo chủ kia nữa. Cũng chính vì vậy mà làm cho vẻ tuyệt vọng trên mặt của Thiệu đảo chủ càng thêm nồng đậm. Hắn là phế vật, nhưng cũng không phải là không có linh trí. Tràn cảnh hiện tại, chỉ cần hắn còn đầu óc, cũng biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong mắt Triệu Vô Tà hiện lên một tia ngoài ý muốn cùng ngó nhỏ. Nhưng cũng là Tỵ trong nháy mắt, dưới khắc hắn

mang theo Tiểu Trung Vạn Lương tàn nhẫn nhẹ gật đầu, cũng chính là gật đầu này, để Đại trưởng lão chậm rãi chuyển thân hình, đi đến hướng Thiếu đảo chủ kia, hai ngón tay trên bàn tay bắt đầu chớp động quang mang.

Lúc này trong lòng Đại trưởng lão thầm mắng không thôi, tuy rằng móc mắt Thiếu đảo chủ, khẳng định là sẽ đắc tội với Tụ Tiên đảo chủ đại nhân, nhưng nếu hôm nay không đào, chỉ sợ tất cả mọi người trong Tụ Tiên đảo đều nằm ở đây. Đừng nhìn Triệu Vô Tà thỉnh thoảng lộ ra ý cười, nhưng lão biết rất rõ, chỉ sợ trong lòng gã kia đã có sát ý rồi.

Muôn trách thì trách, nhưng chiêu thức nhu thuận của Thiếu đảo chủ sẽ không phóng ánh sáng một chút, lại có thể trêu chọc hai tên này. Nhất là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh. Nhất là Triệu Vô Tà, với hung danh hiện tại của hắn, chính là mấy vị cường giả Nguyên Anh trên Tụ Tiên đảo, chỉ sợ cũng không nguyện ý đắc tội, huống chi chỉ là một Thiếu đảo chủ.

Chỉ cần một đôi mắt mà thôi, trở về Tụ Tiên đảo là được rồi. Tên Triệu Vô Tà này đã an toàn thoát thân, chắc hẳn mấy vị đại nhân ngoạn của Tụ Tiên đảo cũng sẽ không trách tội đến thế. Nghĩ đến đây, sắc mặt Đại trưởng lão càng thêm kiên quyết, thân hình đập mạnh vào hư không, sau một khắc đã xuất hiện trước mặt thiếu đảo chủ nhà mình.

“Thiếu đảo chủ, xin lỗi...”

Mặc dù Đại trưởng lão nói như thế nhưng ra tay cũng chẳng hề chậm, trên hai ngón tay đã bắt đầu tỏa ra ánh sáng.

Hư ảnh nhoáng lên, Thiếu đảo chủ chỉ cảm thấy trong hốc mắt mát lạnh, đôi mắt của mình liền biến mất. Hai lỗ máu mơ hồ xuất hiện, máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ bên trong, lập tức nhuộm vạt áo của Thiếu đảo chủ thành màu đỏ như máu.

Thế nhưng tu vi toàn thân hắn vẫn như cũ bị giam cầm, không thể động đậy cũng không nói được gì. Chỉ là thiếu đi một đôi mắt, trên mặt lộ vẻ dữ tợn. Hơn nữa một cỗ oán độc từ trên người hắn toát ra, có lẽ bị phần nộ đến cực điểm, thân hình run rẩy vài cái rồi biến mất.

Đã ngắt đi.

Mấy trăm đệ tử Tụ Tiên đảo đều cảm thấy trên mặt nóng bừng, bởi vì chỉ một thiếu đảo chủ có tu vi Kết Đan tông sư mà bị móc mất một đôi mắt, sau đó hôn mê bất tỉnh. Nếu chuyện này truyền đi, mặt mũi của Tụ Tiên đảo như muốn rơi xuống đại dương vô tận kia.

Vị Đại trưởng lão kia cũng ngạc nhiên, nhưng dường như lão nhớ ra điều gì đó, trên tay kia xuất hiện một cái bình ngọc. Hai con mắt móc ra từ hốc mắt của Thiếu đảo chủ như muốn đặt vào trong bình ngọc, hiện tại đã mất đi hai con mắt, chỉ cần trở về đảo rồi dùng linh dược tiếp tục quay về là được. Chỉ cần phí một phen công phu, cùng với Thiếu đảo chủ chỉ đau đớn một chút mà thôi, cũng không tính là gì.

Triệu Vô Tà nhìn thấy một màn này, khóe miệng vẫn nở nụ cười tàn nhẫn, đột nhiên vẫy tay một cái. Từ không trung phía dưới, một con chim biển cực lớn bị Triệu Vô Tà cưỡng ép đưa tới trước người, tiếp theo bỗng sinh ra một đạo lực lượng, đôi mắt màu đỏ như máu vốn sắp rơi vào bình ngọc kia lập tức từ trong tay Đại trưởng lão bay ra, trực tiếp rơi xuống trước người Triệu Vô Tà.

“Ngoan ngoãn ăn...”

Tu sĩ đứng xem ở bên cạnh kinh hãi không thôi cùng với ánh mắt giận dữ của tên đệ tử Tụ Tiên đảo kia, Triệu Vô Tà đem đôi mắt của tên đảo chủ kia đưa đến trước miệng của con chim biển thật lớn kia. Hình thể của con chim biển này rất lớn, vừa nhìn đã biết không phải là loài chim ăn cỏ. Trông thấy một đôi mắt huyết nhục mơ hồ đang lắc lư trước miệng mình, hơn nữa trong đó như vẫn còn có linh khí tràn trề, tự nhiên sẽ không khách khí.

Miệng thật dài há ra, sau đó cổ họng lăn động hai cái, hai con mắt kia đã bị con chim biển này nuốt vào bụng. Tất cả tu sĩ nhìn một màn này đều trợn mắt há hốc mồm. Ngay cả Tam Nương cũng có chút ngạc nhiên. Bất quá trong lòng nàng lại dâng lên một tia mừng rỡ, người khác không biết, nàng lại rất rõ ràng.

Triệu Vô Tà muốn xin Thiếu đảo chủ một đôi mắt, chính là bởi vì vừa rồi, sau khi hắn ta bị giam cầm tu vi, lại vẫn không

biết chết sống nhìn lên Tam Nương, điều này khiến cho sát ý trong lòng Triệu Vô Tà không thể áp chế nổi nữa, bản sắc ma đầu thoáng cái đã bộc phát ra.

“Đi thôi!”

Lúc này Triệu Vô Tà giống như một thanh niên vô cùng giản dị nhẹ nhàng phát một cái lên đầu của con chim biển rồi mỉm cười nhìn con chim biển kia biến mất nơi chân trời.

Sắc mặt Đại trưởng lão hiện lên vẻ ngạc nhiên, nhưng trong lòng lại dấy lên sóng to gió lớn, không dám tin vào mắt mình. Lão vốn tưởng rằng điều đó rất đơn giản, chỉ cần móc được đôi mắt của Thiếu đảo chủ là có thể dập tắt lửa giận của Triệu Vô Tà. Đến lúc đó lão trở về đảo lại dùng linh dược nối lại với nhau, như vậy mới thỏa mãn được.

Đáng tiếc không nghĩ tới, tên Triệu Vô Tà này lại làm ra chuyện như vậy. May mắn lúc này vị Thiếu đảo chủ đã bất tỉnh, nếu không nhìn thấy cặp mắt của mình bị một con chim biển nuốt vào, chỉ sợ lập tức sẽ ngắt thêm lần nữa.

Mọi người trơ mắt nhìn chim biển rời đi, con mắt nhập vào trong bụng chim biển, ngay cả Hóa Thần đạo quân cũng không cách nào tìm về. Vậy là, thiếu đảo chủ của Tụ Tiên đảo từ nay về sau liền làm một người mù rồi.

Ma Côn Bằng hiện thân thứ ba trăm mười lăm...

: Một con chim biển cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Hiện tại nó chỉ cảm thấy thể dùng một kiệt lực bốc lên một cỗ linh khí, vô cùng nồng đậm. Là trực giác của dã thú, nó lập tức biết rõ lúc này cần phải tìm một chỗ để tiêu hóa đoàn linh khí này.

Tu sĩ Kết Đan tông cấp bậc Kết Đan tông, mỗi một khối huyết nhục trong cơ thể đều ẩn chứa linh khí tinh thuần. Nhất là thiếu đảo chủ Tụ Tiên đảo, mặc dù một thân tu vi của hắn đều là đảo chủ của Tụ Tiên đảo dùng các loại linh dược mạnh mẽ đề thăng lên, nhưng cũng chính là như thế. Linh dược này căn bản không có bị hấp thu toàn bộ mà cất trữ bên trong huyết nhục kinh mạch của hắn.

Trong đôi mắt kia ẩn chứa linh khí cực kỳ tinh thuần, bị hải điều kia nuốt mất. Tương đương với việc bắt hải điều nuốt một gốc linh thảo thì nhỏ nhất cũng là nhờ một gốc linh khí kia, con chim biển này sau ba ngày mới mở ra linh trí. Thăng cấp đến yêu thú, từ đó trở đi sâu kiến lột xác cũng có tư cách tranh đoạt Trường Sinh đại đạo.

Gã thiếu đảo chủ Tụ Tiên đảo tuyệt đối sẽ không biết, bởi vì đôi mắt của gã lại có thể khiến cho một con dã thú mở ra linh trí trở thành yêu thú.”

Chỉ một lát sau khi chim biển biến mất, ở phía dưới hạp cốc bỗng nhiên vang lên rất nhiều tiếng động. Sau đó chỉ thấy vô số sóng biển bỗng nhiên quay cuồng, từng con cự thú khổng lồ từ bên trong vực biển nhìn như chật hẹp đi ra. Tuy thân thể khổng lồ nhưng lại không có bộ dáng giống như cá mập, bắt quá sau khi chúng hiện thân.

“Rầm rầm “

Vậy mà khí hạo nhiên vô cùng thật sự từ trên người đám người này phát ra, phá vỡ mặt nước đánh lên bầu trời phía trên hạp. Ngay cả tên Triệu Vô Tà này cũng cảm giác được một luồng

khí tức cuộn cuộn như tiên khí xuất hiện. Tam Nương hơi nhúu mày một chút, nàng là Quý tu, loại Hạo Nhiên Chính Khí tương tự như tiên khí này nàng là không thích nhất.

Bất quá cũng chỉ là không thích mà thôi, lấy tu vi của nàng, những khí tức này lại không thể ảnh hưởng đến nàng.

Tiên Sa, những cự thú khổng lồ bốc lên dưới đáy nước chính là nguồn kỳ trân bên dưới hải hạp này, theo tiếng kêu của chúng nó vang lên, từ trong miệng chúng nó liền phun ra chút gì đó, những thứ đó vừa gặp phải nước, liền nhanh chóng biến hóa thành từng khối từng khối thực vật màu vàng trôi nổi phía trên mặt biển.

Một cỗ mùi thơm ngát xông lên, trong mắt những tu sĩ đứng ngoài quan sát kia đều lộ ra vẻ tham lam. Một khi nuốt những kỳ trân này vào, liền có thể đề thăng tu vi. Nếu không cũng sẽ không chỉ là được ngửi thấy mùi thơm ngát này, liền làm cho người ta cảm giác tâm thần thư sướng. Trong mùi thơm ngát, cũng mang theo khí tức hạo nhiên, thật không hổ danh Tiên Sa của đám yêu thú này.

Xem ra cũng kỳ quái, những con tiên sa này nhìn qua thì vô cùng dữ tợn. Thế nhưng khí tức phát ra lại giống như tiên khí, hơn nữa còn có thể phun ra kỳ trân gia tăng tu vi, cũng là tú tài kỳ dị.

Tiên Sa chảy nổi lên, những tu sĩ kia đều muốn đi nhặt, mặc dù lúc trước bởi vì đệ tử Tụ Tiên đảo mở miệng bá đạo, bọn họ ngại uy thế của Tụ Tiên đảo, vốn muốn rút lui. Nhưng lúc này, Triệu Vô Tà khiến cho mấy trăm đệ tử Tụ Tiên đảo cùng mấy vị trưởng lão Kết Đan tông, quả thực mắt hết mặt mũi.

Những tu sĩ này cũng bất chấp rất nhiều, Tiên Sa tiên tiên tiên tiên tiên mặc mặc dù hiệu quả tăng lên tu vi cũng không như những linh đan diệu dược nổi danh, cũng chỉ có hiệu quả đối với tu sĩ Kết đan kỳ trở xuống. Hơn nữa nếu đến Trúc cơ hậu kỳ hoặc là đại viên mãn, trừ phi là cần nuốt lượng lớn tiên sa tiên tiên nước, nếu không cũng không có hiệu quả lớn.

Nhưng dù là như vậy, những tán tu này hoặc là những tu sĩ không được coi trọng trong môn phái, vẫn nguyện ý mạo hiểm thử một lần.

Có người dẫn đầu, sự tình liền đơn giản hơn nhiều. Những tu sĩ trên không đều động thủ, hóa thành độn quang bay xuống phía dưới hạp cốc. Bởi vì Triệu Vô Tà, những tu sĩ này đối với Tụ Tiên đảo cũng không có nhiều ý niệm sợ hãi như vậy. Nhìn các độn quang chớp động trước mắt, Triệu Vô Tà vẫn cười nhạt, ánh mắt rơi thẳng tắp xuống phía dưới hải hạp, tựa như ánh mắt có thể xuyên thấu qua nước biển trông thấy cảnh tượng sâu nhất.

Vốn những tu sĩ này, trưởng lão của Tụ Tiên đảo đều nên nổi giận, bất quá lúc này lại không phải. Đại trưởng lão móc mắt của Thiếu đảo chủ lúc này liên tục cười lạnh, ông ta bị Triệu Vô Tà tính kế. Thế nhưng cũng không cách nào làm được, chỉ có thể nuốt tên cam kia thôi. Chẳng qua ông ta nghĩ sao mình cũng là Đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo, chứ không muốn Tụ Tiên đảo gặp phải Ma đầu khó chơi như Triệu Vô Tà.

Nghĩ đến cho dù là móc mắt tên phế vật Thiếu đảo chủ ăn chơi trác táng này, mấy vị đại nhân kia cũng sẽ không trách tội hắn. Nhưng dù sao vẫn còn rất nhiều oán khí. Là do lúc này nhìn thấy động tác của những tu sĩ kia, trên mặt liền hiện lên vẻ cười lạnh. Giống như Đại trưởng lão, phần đông đệ tử Tụ Tiên đảo phía sau đều bị Triệu Vô Tà ở đâu chịu oán khí, trả thù tại những tu sĩ kia, lúc này trên mặt đều là cười lạnh liên tục.

Người vì tiền chết chim vì thức ăn mà vong.

Lời này dù có đặt ở đâu cũng là chân lý cả. Lúc này cũng vậy. Tuy nói tiên sa đó có không ít nước dãi, nhưng không có ai ngại kỳ trân trong tay mình nhiều lắm. Vì vậy, tranh đấu là không thể yên ổn được.

“Buông tay cho ta, đây là ta thấy trước tiên dừng tay, đã là toàn bộ của Hải Thiên tông ta. Những người còn lại rút cho chúng ta là tặc tử muốn chết. Dám cướp đồng tọa của ta.

Chỉ thoáng chốc lát, dưới hạp cũng đã hỗn loạn không thôi. Vì những tiên sa tiên ngọc này, tuy rằng những tu sĩ này bình

thường quen biết, thế nhưng lúc này đều trở mặt không nhận người. Để tranh lấy một khối tiên sa tiên tiên tiên tiên tiên đều là đánh nhau to, không hề có ý nương tay, hạ thủ cực kỳ tàn khốc.

Trong khoảnh khắc, liền có mấy tu sĩ mất mạng, nhưng lúc này cũng còn tốt. Kỳ trân kia số lượng rất nhiều, mặc dù phía dưới không ngừng tranh đoạt, nhưng cũng có không ít tu sĩ đạt được tiên sa tiên trân. Thế nhưng ngay lúc này, đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo lại lạnh lùng nói: “Đại nạn lâm đầu mà không tự biết, một đám ngu xuẩn...”

Lời này vừa mới nói ra, trong nháy mắt phía dưới lập tức xuất hiện một lát.

Phía dưới hải hạp bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng vô cùng to lớn, quả thực là vô cùng khổng lồ. Toàn bộ Hải Hạp đều dính đầy vết nứt, một chút khe hở cũng không còn. Một bóng sóng thần vô cùng to lớn xuất hiện, từ dưới lật lên, giống như muốn nói toàn bộ Hải Hạp đều nhấc lên.

“Ngang dang sục, hiên ngang.

Vẫn là tiếng kêu của đàn tiên sa kia, bất quá lúc này trong tiếng kêu của chúng lại xen lẫn rất nhiều kinh hoàng.

Bên trong biển cả vô cùng to lớn kia, có vài chục con Tiên Sa đang giãy giụa kịch liệt. Thân thể khổng lồ của bọn chúng đập đập nước biển, cũng phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Nhưng cũng vô dụng, trong tiếng cười lạnh của mấy trăm tri nhị lão ở Tụ Tiên đảo, cái bóng đen kịt vô cùng to lớn cuối cùng cũng hiện ra.

“Oanh “

Vô số nước biển nổ tung, hóa thành từng đạo kinh lực vô cùng mạnh mẽ bắn ra bốn phía. Sau một lát, cột nước bắn thùng tảng đá bốn phía hải hạp. Thế nhưng còn chưa nghe rõ, liền bị một thanh âm khác thay thế.

“Ông ông”

Sóng âm im ắng, mắt thường có thể thấy được, từ dưới cái đầu khổng lồ của cự thú đột nhiên hiện thân kia từ từ phát ra. Quả

thực là xuyên thấu tất cả, biển động khổng lồ vốn bị nó nhấc lên kia, lại bởi vì thanh âm này, bị xuyên thủng trăm ngàn lỗ, nháy mắt đã hóa thành từng giọt nước thật lớn rơi về trong nước biển.

Thế nhưng động tĩnh cực lớn vẫn không hề lắng xuống, ngược lại còn bạo loạn hơn.

“Thình thịch thịch thịch “

Cự thú này hiện ra hình thể, vô số nước biển từ trên thân thể đen sì của nó lưu lại, rơi vào trong nước biển phát ra tiếng vang thật lớn. Thế nhưng tiếng vang chính là hai cái đầu chùy to lớn vô cùng của con súc sinh này, sau khi đi ra, hung hăng đâm vào hai bên bờ Hải Hạp, vô số hòn đá cực lớn bay tới., Âm thanh ầm ầm vang lên, nhưng thực sự làm người ta sợ hãi là bởi hai lần va chạm, vậy mà chỗ vực biển này lại biến mất. Tiên Sa hạp không ngờ lại biến mất một cách đơn giản như vậy.

Thân hình to lớn chỉ sợ có ngàn trượng. Trách không được Hải Hạp này cũng không dung nạp được nó, đầu đầu kia va chạm, mạnh mẽ đẩy ra một cái không gian thật lớn. Lúc này nó tựa như tùy ý, mắt thường có thể thấy được sóng âm vô hình kia lại một lần nữa lan ra khắp nơi.

Thế nhưng lần này lại bất đồng, con cự thú kia vậy mà chậm rãi há to miệng, đầu lưỡi đỏ thẫm chảy ra, bên trong không có lấy một cái răng, nhưng vậy cũng đủ rồi, bởi vì miệng nó mở ra, vậy mà nuốt trọn cả bầu trời trên mặt hồ., Chỉ cần sinh linh ở phiên thiên không kia, đều không thể may mắn thoát khỏi, toàn bộ bị cự thú kia nuốt vào trong miệng, ngay cả một chút ý tứ nhai nuốt cũng không có, răm một cái liền bị nó nuốt xuống.

Mà trong phiên thiên không này, thì ra có hơn mười con còn chưa kịp trở về biển tiên sa cùng một ít tu sĩ, không một con may mắn thoát khỏi, toàn bộ bị nuốt vào trong bụng cự thú kia.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ hình thể của con thú này, toàn thân đều đen kịt, chỉ có cái bụng kia, hoàn toàn là màu trắng

như tuyết. Mà cái miệng rộng kia, lại đỏ thẫm. Thân hình ngàn trượng thật lớn như một cái đĩa, nhưng ở hai bên lại có hai mảnh lồi ra ngoài, còn có một cái đuôi rất dài.

Con cự thú này quả thực giống như là một con dơi quái dị chỉ có ngàn trượng lớn nhỏ. Nhưng sau khi hiện thân, trên người phát ra hung sát khí cực kỳ kinh người. Nó lơ lửng trên mặt biển, cảnh tượng kia chỉ liếc mắt một cái cũng đủ làm cho tu sĩ trên không sợ vỡ mật.

Thâm Uyên Ma Công.

Con thú này tên là bốn chữ này, quả thật là ma thú từ dưới đáy biển đi ra, hung hãn như vậy. Cho dù không có cảnh giới Nguyên Anh nhưng khí thể kia cũng không kém. Ngay cả Triệu Vô Tà lúc này trên mặt cũng có chút khác thường.

“Ông ông”

Hư không chấn động, sóng âm vô hình tản ra bốn phía. Bất quá lần này những sóng âm này tựa như nhận thức chuẩn một phương hướng, đều chui vào đáy biển kia. Sau một lát, nước biển trên mặt biển bỗng nhiên kịch liệt bốc lên.

Cuối cùng hai mươi bốn lần nghiền nát nhau.

.

Nước biển giống như nham thạch nóng chảy, trên mặt biển cuộn cuộn kịch liệt, phát ra tiếng động. Thế nhưng một màn tiếp theo lại khiến đông đảo tu sĩ ngạc nhiên, bởi vì âm thanh kia vẫn còn vang vọng, từ đáy biển đột nhiên nổi lên rất nhiều bóng ma. Phá nước biển, những bóng ma đó xuất hiện trên mặt biển.

Những u ám trong đám Tiên Sa này không ngờ lại là một đám Tiên Sa, chẳng qua so với lúc trước lại hoàn toàn khác nhau. Những Tiên Sa đang lơ lửng trên mặt biển này đã ngất đi, tất cả đều đang lơ lửng trên mặt biển, không có chút năng lực phản kháng nào cả.

Đám đông tu sĩ đều kinh hãi, không nghĩ tới con Ma Kinh ở vực sâu này lại mạnh mẽ đến tình trạng như thế. Chỉ hai tiếng kêu đã khiến cho đám Tiên Sa này biến thành bộ dáng như thế,

tùy ý để nó chém giết. Triệu Vô Tà đứng ở trên không, ánh mắt thật sự đã bị Ma Hàn Thâm Uyên kia hấp dẫn, trong ánh mắt có một tia hi vọng.

Thế nhưng chỉ một lát sau, ánh mắt Triệu Vô Tà bỗng nhiên biến đổi, trở nên có chút quái dị.

“Vút”

Chính là tiếng kêu này, vô cùng quen thuộc. Tiếng kêu Tiên Sa vô cùng quen thuộc. Thân thể phần đông tu sĩ chấn động, chẳng lẽ còn có đám Tiên Sa may mắn thoát khỏi. Ý niệm này mới vừa xuất hiện, cảnh tượng bên dưới xuất hiện liền nói ra đáp án, lại là bóng tối. Thế nhưng bóng đen này vậy mà cũng không thua Ma Kinh kia quá nhiều.

Một đầu cự thú mấy trăm trượng bỗng nhiên từ đáy biển bay lên, xóc lên nước biển, hung hăng đâm vào trên thân ma kinh kia.

“Bành”

Hai con cự thú đụng vào nhau, mặt biển kia nhất thời lại bạo phát sóng thần, hơn nữa so với trước còn khổng lồ hơn. Một phen dâng lên cao ngàn trượng, khó khăn nâng Thâm Uyên Ma Hàn kia lên một chút. Nhưng thời điểm nước biển sắp rơi xuống, thân thể Vực Ma Cốt kia bỗng nhiên chấn động, không ngờ lại bay lên.

“Ông ông”

Lại là tiếng kêu, sóng âm vô hình tứ tán. Những tu sĩ kia trên không trung cũng cảm nhận được một thanh âm thống khổ thế nào, những sóng âm này quả thực là vô cùng vô tận, chui vào trong màng nhĩ mọi người. Tu sĩ có tu vi không cao đều thống khổ bịt kín lỗ tai của mình, sau đó lão đảo rơi xuống phía dưới.

Tên Triệu Vô Tà này thật ra cũng không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại ngón tay đang sờ mó trên Vạn Độc Huyết Cốc Phiến, trong ánh mắt nhìn về phía Thâm Uyên Ma Kinh. Cuối cùng có một tia rất rõ ràng chiếm hữu, nhưng lập tức ánh mắt của hắn liền nhìn về phía mọi người của Tụ Tiên đảo. Mặc dù

trong cơ thể của Thâm Uyên Ma Diên chỉ có một cái ma đan, chiến lực tương đương với Kết Đan Đại viên mãn.

Dựa vào địa hình nơi này, cộng thêm thân thể to lớn, có thể mạnh hơn một ít tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn. Bất quá cũng sẽ không quá nhiều, nếu như những người tụ tiên đảo kia đồng loạt ra tay, vậy thâm uyên dưới trướng kinh khó tránh được độc thủ. Bất quá lúc này không cần bọn họ ra tay, bởi vì trên mặt biển phía dưới còn có một đầu cự thú.

Thân thể Tiên Sa vương mấy trăm trượng, trong cơ thể cũng có một viên yêu đan, khí thể không thua gì Thâm Uyên Ma Kinh kia. Nhóm tiên sa này chắc chắn là do con tiên sa khổng lồ này làm đầu rồi. Hiện tại chúng đã chết đi, để xem hai con cự thú kia làm sao phân ra thắng bại.

Tiên Sa nhất tộc là yêu thú trời sinh, tuy rằng không thể sánh được với Thâm Uyên Ma Hàn hung hãn như vậy. Nhưng nghĩ đến cũng sẽ không thua quá nhiều, thế nhưng không biết vì sao, đám Tiên Sa này lại vì tránh né con Thâm Uyên Ma Kinh kia mà chạy đến nơi này, bất quá bây giờ trốn không thoát.

Tiểu lâu quý xuống cầu ủng hộ a không có động lực rồi.

Chương thứ ba trăm mười sáu, ghen khuất.

Tiếng kêu kéo dài từ trong miệng của con tiên sa vô cùng to lớn kia vang vọng ở phía trên hạp cốc, sau khi đánh bay con ma ngư kia. Con ma sa này khí thế vô cùng cuồng bạo, há mồm với ma điên đang bay trên không trung chính là một cái cột nước cực kỳ thô to. Sau khi bắn ra, tất cả tu sĩ đều có thể cảm giác được không gian truyền đến tiếng oanh minh.

Tiên Sa Vương cũng là Kết Đan Đại viên mãn, khí thế cũng thua dưới tay tên kia. Có lẽ hắn đã tránh rất lâu dưới đáy vực Hải Hạp. Nếu không phải vì Ma Lân sắp ăn sạch con cháu của hắn, chỉ sợ nó còn chưa ra đâu. Quả thực là kẻ thù gặp mặt rất lâu rồi., Hai con yêu thú dưới đáy biển Kết Đan Đại viên mãn lập tức bắt đầu chém giết. Chém giết vô cùng thâm hiểm, nhưng chiếm thượng phong, không thể nghi ngờ là con Thâm Uyên ma điên kia. Thân thể thêm đen nhìn qua khủng bố vô cùng, hai cái đầu chùy cực lớn hung hăng đánh tới Tiên Sa Vương.

“Ầm ầm “

Hai cái đầu lâu kia va mạnh vào nhau, thân thể Tiên Sa Vương lập tức bị đánh rơi xuống nước biển. Trên mặt biển cũng tuôn ra cột nước vô cùng khổng lồ. Cột nước lúc trước Tiên Sa Vương phun về phía Ma Kinh, căn bản ngay cả một sợi lông của nó cũng không bị thương.

“Oành oành oành oành oành”

Ở bên dưới đáy biển, vô số bọt nước vô cùng to lớn xuất hiện, trong nháy mắt lại có âm thanh cực lớn vang lên. Thỉnh thoảng lại có vài cột nước lớn xuất hiện trên bầu trời, tiếng gầm rú không dứt bên tai. Lúc này, đám tu sĩ đều trợn mắt há hốc mồm nhìn lên trên mặt biển, tình cảnh còn hỗn loạn hơn cả nước đang sôi, tuy rằng không nhìn thấy hai con thú khổng lồ kia nhưng cũng không thấy được.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy một mảnh hỗn độn trên mặt biển là có thể nghĩ ngay lúc này hai con cự thú ở dưới đáy biển rất

cuộc đã chém giết đến tình trạng như thế nào. Hơn nữa, sau khi thời gian chậm rãi trôi qua, trên mặt biển bỗng nhiên xuất hiện màu đỏ như máu, vô số huyết dịch đỏ sẫm theo bong bóng nổi lên.

Mặt biển rộng lớn bỗng chốc bị nhuộm thành màu huyết hồng. Dưới đáy biển cũng không ngừng truyền đến tiếng gầm rú thống khổ.

Ánh mắt Triệu Vô Tà híp lại, ánh mắt rơi trên mặt biển, một tia hải lòng cũng hiện ra. Nước biển kia căn bản không ngăn trở được ánh mắt của hắn, chiến đấu dưới đáy biển bị hắn thấy rõ ràng, cũng rất rõ ràng lúc này đến cùng là con cự thú kia thắng.

“Vút”

Vừa nghe thấy âm thanh này, phần đông tu sĩ đều biến sắc, chẳng lẽ là Tiên Sa Vương. Nhưng còn chưa kịp có những tu sĩ kia phản ứng lại, một đầu vô cùng lớn nhưng cả người đều là vết thương. Huyết nhục đỏ rực lên, nhìn qua thâm thâm vô cùng, tựa hồ huyết dịch toàn thân đều khô cạn, da thịt đang lộ ra kia dần dần trở nên tái nhợt vô cùng.

Trên mặt biển, Tiên sa dần dần tỉnh lại, nhìn thấy thảm trạng của Tiên Sa Vương, tất cả đều bắt đầu thất kinh, bắt đầu trắng trợn bỏ chạy về bốn phương tám hướng. Đáng tiếc vào lúc này, đáy biển lại xuất hiện một cái bóng mờ thật lớn bao trùm toàn bộ Tiên Sa đang bỏ chạy trong bóng tối, hoàn toàn không có một con nào chạy thoát.

“Oanh”

Âm Ảnh phá vỡ mặt nước, lại là cái miệng rộng đỏ như máu kia, hung hăng mở ra. Ở trên mặt biển, kể cả thi thể Tiên Sa Vương cùng những Tiên Sa Hải bỏ chạy, một đầu cũng không may mắn thoát khỏi, toàn bộ bị cái miệng rộng kia nuốt vào, một chút còn sót lại cũng không có, toàn bộ đều nuốt xuống.

Ngay cả nước biển cũng vậy, tất cả mọi thứ trong phiên không gian kia đều tồn tại.

Tất cả đều bị cái miệng rộng đó nuốt mất.

Cả kinh hãi lúc này, đến ngay cả mục tiêu của mấy trăm đệ tử Tụ Tiên đảo như Ma Kinh cũng đều hoảng sợ, còn có mấy ngàn tu sĩ đứng ngoài quan sát. Trên mặt biển vẫn còn không ít tiên sa tiên thủy, nhưng giờ phút này lại không có một tu sĩ nào dám đi tới nhất, bởi vì trước đó không lâu, cũng có không ít tu sĩ bị nuốt xuống ngay cả thi thể cũng không có.

Cái miệng rộng kia quả thực cái gì cũng ăn, chỉ cần vừa vào trong miệng, liền không phun ra nữa. Mặc kệ là tu sĩ hay là yêu thú, đều giống nhau, sau khi đem thức ăn trên mặt biển nuốt vào trong miệng, con Thâm Uyên ma diên phía dưới tựa hồ cũng chú ý tới những tu sĩ trên không trung, hai ánh mắt ảm chứa ham ăn lúc này bắn lên.

Ma thú đến từ vực sâu, chỉ cần không ngừng thôn phệ, mới có thể tiến vào cảnh giới Nguyên Anh, hơn nữa không chỉ cần thôn phệ bao lâu, thôn phệ bấy nhiêu thứ, chỉ cần ảm chứa lực lượng thì đầu Ma Giao này chỉ sợ đều nguyện ý nuốt vào trong bụng, hai ánh mắt kia bắn lên, chính là cho thấy nó đối với chúng tu sĩ cũng có dục vọng.

“Trốn nhanh nào!”

Không chút do dự, sau khi ánh mắt của ma kinh bắn lên. Tu sĩ đứng xem kia toàn bộ đều làm chim thú tán loạn. Bọn họ trên vông cũng đã chính mắt thấy ma kinh bay ra khỏi mặt biển. Con yêu thú hung tàn này đến từ đáy biển sâu, cũng sẽ không có gì cố kỵ. Sinh linh bị nó đụng phải, chỉ cần ăn được, nó đều sẽ nuốt vào trong bụng.

Tu sĩ cũng vậy.

“Ông ông”

Hư không chấn động, sóng âm mắt thường có thể thấy được xông lên khiến thân hình những tu sĩ muốn bỏ chạy kia thoáng cái ngưng trệ. Rất nhiều tu sĩ thiếu chút nữa rơi xuống, thanh âm này uy lực kinh người, tất cả tu sĩ đều cảm giác chân nguyên vận hành của mình ngưng trệ, ngay cả độn quang cũng thiếu chút nữa không thể dừng lại. Bất quá vẫn còn có chút ít.

Tiếng kêu vừa xuất hiện, những tu sĩ kia càng bức thiết muốn rời khỏi nơi này. Con Thâm Uyên Ma Hàn kia quá kinh khủng,

Tiên Sa Vương cũng là yêu thú Kết Đan Đại Viên Mãn, thế nhưng lại bị con Ma Kinh kia đơn giản thu thập. Sau đó nó nuốt vào trong bụng, nuốt một bầy Tiên Sa và tên Tiên Sa Vương kia, vậy mà nó còn chưa thỏa mãn, đánh chủ ý lên người đám tu sĩ đang ở không trung kia.

“Động thủ.”

Đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo. Vị kết đan đại viên mãn kia có chút liếc mắt nhìn Triệu Vô Tà.

Trên mặt chợt xuất hiện vẻ tàn khốc, trong tay xuất hiện một thanh phi kiếm huyền khí, chính thức nắm trong tay Kết Đan Tông Sư. Trên thanh phi kiếm này lập tức xuất hiện mũi nhọn sắc bén đến cực điểm, phát ra xuy xuy đâm vào hư không.

“Khà uống” Xuyên Xuyên

Mấy trăm đệ tử Tụ Tiên đảo đều hành động, trên áo khoác Hải Lan phát ra ánh sáng nồng đậm, từng thanh phi kiếm xuất hiện trong tay mấy trăm đệ tử này. Trong lúc nhất thời, không trung tất cả đều là ánh sáng xanh mênh mông. Hơi nước nồng đậm tản ra, không trung như biến thành một biển lớn khác, hơi nước cực kỳ nồng đậm bốc lên ở trong đó.

Một thanh phi kiếm màu lam bay lên, kết thành lưới, kiếm khí tỏa ra bốn phía. Ở dưới võng kiếm đó, thân thể mấy trăm đệ tử Tụ Tiên đảo bùng nổ thật xa, quang mang nồng đậm giống như võng kiếm kia. Dây dưa cùng một chỗ, cô đọng thành một quang đoàn lớn màu thủy lam. Đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo đứng ở phía trước quang đoàn, phi kiếm trong tay ông ông rung động, quang mang dài hơn trượng vươn ra.

Sát khí tùy ý bay lên.

“Giết “

Kiếm khí màu thủy lam như dải lụa từ trong thanh phi kiếm vô danh kia vươn ra, vắt ngang hư không, thẳng tắp đánh lên trên thân thể Ma Hàn kia. Loại sét đánh không kịp bưng tai, nhanh như sấm đánh, đạo kiếm khí kia chỉ mới bắt đầu mà thôi. Đại trưởng lão kia khẽ động, không trung liền sinh ra biến hóa cực lớn.

“Oanh “

Thanh kiếm màu xanh thẫm đan vào cùng một chỗ, đánh về phía ma kinh. Kiếm khí đánh lên người ma điên, võng kiếm cũng ngay lúc này hạ xuống, lưới kiếm trong nháy mắt liền tách ra, ngàn vạn kiếm khí lạnh lẽo đánh xuống.

“Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...”

Toàn bộ mặt biển đều bị kiếm khí vô biên bao phủ, nước biển chỉ trong chốc lát đã bị kiếm khí chém xuống một tầng, kiếm khí tan rã. Trên mặt biển kia là một con ma kinh bị hung hăng áp chế. Trên thân thể đen nhánh đó có một vết thương rất lớn, vô cùng chĩnh tề, là do kiếm khí của Đại trưởng lão Tụ Tiên đảo tạo thành.

Ngoại trừ vết thương to lớn kia, ở những vị trí khác là vô số lỗ thủng bị kiếm khí đâm thủng. Chỉ mới bắt đầu mà trên thân thể ma lân đã bắt đầu chảy ra huyết dịch. Tửu Đàm chảy xuống, làm cho nước biển màu đỏ nhuộm đỏ càng thêm đỏ tươi.

“Bắt nhà ở...”

Sắc mặt của Đại trưởng lão Tụ Tiên đảo trở nên lạnh lẽo âm trầm, lão cũng là ngoan độc. Thiếu đảo chủ đắc tội với Triệu Vô Tà, nếu như không dẹp loạn lửa giận của Triệu Vô Tà, chỉ sợ toàn bộ Tụ Tiên đảo sẽ phiền toái tới tận cửa. Một cường giả có thể sánh ngang với Ma La Ma Đế, lão không thể trêu vào được. Tụ Tiên đảo mặc dù chọc không nổi nhưng trong thời điểm này, không nên trêu chọc thì tốt hơn.

Triệu Vô Tà đã đồng ý, chỉ cần đem đầu Thâm Uyên Ma Kinh này hiến cho Triệu Vô Tà làm tọa kỵ, đoàn người hắn có thể bình yên trở về. Mặc dù Triệu Vô Tà là ma đầu chưa chắc đã biết thủ tín, nhưng hắn chỉ có thể đánh cuộc một phen, ít nhất đến hiện tại. Triệu Vô Tà này cũng không có chỗ để thất tín, vì thoát thân, vị Đại trưởng lão này xem như đã bất chấp mọi thứ rồi.

Kiếm khí giống như dải lụa không hề ngừng lại, từ phi kiếm kia phun ra, tung hoành hư không. Cả người hắn đều hóa thành một đạo kiếm quang, quần chiến với ma lân, lấy thân thể to lớn của hắn. Đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo căn bản không

làm gì được nó, nhưng những đệ tử khác của Tụ Tiên đảo đều vô cùng chán ghét.

“Xuy xuy oanh “

Lại là lưới kiếm kia rơi xuống, ngàn vạn kiếm khí tùy ý đi ra, hung hăng đánh lên trên người Ma Lâm. Thân hình ngàn trượng, nếu như chỉ là một hai đạo kiếm khí, căn bản nó không thèm quan tâm chút nào. Thế nhưng phân đông đệ tử của Tụ Tiên đảo đã chuẩn bị xong, lưới kiếm rơi xuống liền có ngàn vạn kiếm khí, bao phủ hoàn toàn thân thể của nó, căn bản là không có chỗ để trốn.

Nó giờ phút này quả thực là vô cùng uất nghẹn, vừa rồi tùy ý bừa bãi đều đã biến mất. Đám đệ tử đảo Tụ Tiên này một chút cũng không biết cái gì gọi là khách khí. Kiếm khí lạnh lẽo một khắc cũng không ngừng rơi xuống, còn có Đại trưởng lão của đảo Tiên kia, rất khó chơi. Mặc dù không phải là đối thủ của nó, nhưng lại hoàn toàn cuốn lấy nó.

Dần dần, nước biển phía dưới đã bắt đầu bị máu trong cơ thể Ma Cống nhuộm đỏ càng nhiều. Thâm Uyên Ma Kinh cũng vẫn luôn bị áp chế trên biển. Nhưng chính là như vậy, ánh mắt điên cuồng này vẫn như cũ, một chút cũng không thay đổi. Thậm chí còn càng thêm cuồng bạo, nhìn về phía trong ánh mắt của những đệ tử Tụ Tiên đảo trên không trung, càng thêm hận ý nồng đậm.

Ở nhà lạnh quá, tay cũng sắp cứng lại rồi. Viết cũng không có cảm giác gì, sửa chữa mấy lần cũng chỉ có thể như vậy. Hôm nay có lẽ còn có thể là một vạn, ai, các vị ủng hộ càng lúc càng không dốc sức. Tụ nhỏ động lực a...

Chương thứ ba trăm mười bảy. Kiếm trận...

Vẫn là một màn mưa bụn bè, kiếm khí thủy lam xen lẫn thủy linh khí vô biên, cuốn theo kiếm khí phong bạo trên mặt biển. Trung tâm phong bạo chính là con Ma Kinh ở Thâm Uyên, người của Tụ Tiên đảo dám đuổi theo Ma Kinh, đã sớm chuẩn bị tốt. Dưới phong bạo kiếm khí vô biên vô hạn, đầu Ma Kinh ở Thâm Uyên bị áp chế không thể động đậy.

“Oanh chu, “

Trên người vẫn như trước chảy ra rất nhiều huyết dịch đỏ thẫm, ma kinh thân hình cao ngàn trượng thống khổ kêu một tiếng, mắt thường có thể thấy được sóng âm lần nữa tản ra. Bất quá đối với người của Tụ Tiên đảo lại một chút tác dụng cũng không có, dưới những quang mang thủy lam kia đan vào nhau, sóng âm phát ra từ trong miệng ma kinh toàn bộ bị tiêu diệt sạch sẽ.

Trên thân thể đen kịt càng ngày càng nhiều vết thương, thân thể Ma Kinh bắt đầu chìm dần xuống dưới nước biển, toàn bộ kiếm khí phong bạo đều bị đánh ở trên thân nó. Ngay cả dưới nước biển cũng không thể may mắn thoát khỏi, bất quá so với không trung vẫn đơn giản hơn rất nhiều, cho nên lúc này con ma kinh này lắc lư thân thể cực lớn muốn lặn xuống đáy biển.

Nước biển vốn là xanh thẫm lúc này đã thành màu đỏ thẫm, vực sâu ma điên thân thể to lớn ngàn trượng, tuy rằng đã trải qua kiếm khí phong bạo của đệ tử Tụ Tiên đảo, nhưng lúc này cũng không tính là trọng thương, chỉ là chịu chút thống khổ mà thôi, cố sức chìm vào trong nước biển, thân thể ở dưới đáy biển biến thành bóng ma thật lớn, sau đó nhanh chóng biến mất.

Đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo biến sắc. Sau khi Thâm Uyên Ma Kinh biến mất trên mặt biển, mấy trăm đệ tử Tụ Tiên đảo cũng dừng tay. Ánh mắt đều tập trung trên người Đại trưởng lão và mấy trưởng lão khác. Năm vị trưởng lão đều là cảnh

giới Kết Đan Tông Sư. Thấy con Ma Kinh kia chìm xuống đáy biển, liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt thoáng biến hóa.

Nhưng trên mặt vẫn không do dự, trong nháy mắt hóa thành kiếm quang bắn vào trong nước biển.

“Vèo vèo, âm thầm...”

Tiếng kiếm quang phá không vang lên, trên không hải hạp đã bị phá hủy, năm đạo kiếm quang trước sau không phân biệt trước sau bắn vào đáy biển kia. Chỉ kích thích lên năm đạo bọt nước rất không bắt mắt mà thôi, sau một khắc liền không có tiếng động.

Những tu sĩ đang đứng ngoài quan sát vốn định chạy trốn chết lúc này đều lưu lại, ánh mắt nhìn Triệu Vô Tà và đám đệ tử Tụ Tiên đảo. Nhưng sau khi nghĩ tới hung danh của Triệu Vô Tà, liền đem ánh mắt đặt hết lên người đệ tử Tụ Tiên đảo. Bọn Triệu Vô Tà căn bản không dám trêu vào. Nhưng những đệ tử Tụ Tiên đảo này đã sớm bị Triệu Vô Tà dọa cho vỡ mật.

Chính là bọn hắn...

Cuối cùng hai mươi hai lần rồi rít triển khai cuộc chiến lần hai mươi chín lần.

Làm càn một chút, đông đảo đệ tử cũng không dám làm gì.

Hiện tại năm vị trưởng lão của Tụ Tiên đảo liền chết tiến vào đáy biển, không phải là vì bắt lấy Thâm Uyên ma thú kia, thực hiện lời hứa trước đó. Giờ hiển cho Triệu Vô Tà làm tọa kỵ., Bình ổn lửa giận của Triệu Vô Tà, vượt qua thiếu đảo chủ của Tụ Tiên đảo. Tụ Tiên đảo ngày thường ngạo khí ngất trời khi nào cũng gặp loại chuyện này nhưng thiên sinh lại không thể làm gì. Ai bảo vị Thiếu đảo chủ đại nhân kia không biết sống chết gặp phải hai cường giả Nguyên Anh., Vẫn là cướp đi Triệu Vô Tà của Vong Tình Động Thiên Hồng Trần tiên tử. Tại Thiên Vân Đại Lục cũng có không ít cường giả tán tu. Ngay cả trong Tiên Đạo cũng có vài vị tán tu cảnh giới Nguyên Anh có danh khí rất lớn, nhưng lúc này danh tiếng lại không bằng Triệu Vô Tà. Bởi vì tên Triệu Vô Tà này chính là người giết Chu gia, Thần Tiêu Đạo Tông và Vong Tình

động thiên còn có tính mạng của rất nhiều tông môn tu sĩ, tạo nên hung danh cho mình.

Nhất là Nhân Trùng trong tay Triệu Vô Tà, chuôi kiếm này đều là trường kiếm màu huyết hồng, đã sớm truyền cho hung sát cực kỳ. Lờn đồn đã bị Triệu Vô Tà giết chết, hồn phách sẽ bị hấp thu trong huyết kiếm kia, vĩnh viễn không thể giải thoát. Phải chịu vô số dày vò, quả thực so với lúc còn sống còn thống khổ hơn.

Hung danh của Triệu Vô Tà đều do thằng nhãi kia làm việc nham hiểm độc ác mà thành. Mạnh như Vong Tình Động Thiên cũng không làm gì được nó. Ngày đó lúc nó bắt cóc hồng trần, các tu sĩ trong vòng vạn dặm đều biết, tình cảnh hiện tại của Vong Tình Động Thiên thiếu chút nữa đã biến thành trò cười rồi.

Chuôi cười là chuôi cười, nhưng không ai dám trắng trợn cười vong tình động thiên, hung danh vụ nô thế nhưng không thua gì Triệu Vô Tà. Hơn nữa hẳn không cho phép một người nói vong tình động thiên không phải là người, bây giờ vụ nô không đến cửa tìm Triệu Vô Tà gây phiền toái nhỏ hay bởi vì vong tình đã tìm đến căn cơ ngăn cản.

Nếu không Triệu Vô Tà này căn bản không thể nhàn nhã như vậy, có lẽ hiện tại hẳn hơi mạnh hơn một chút so với Vụ Nô, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi. Nếu như Vụ Nô liều mạng, Triệu Vô Tà không chết cũng muốn cởi mấy tầng da ra.

Đệ tử của Tụ Tiên đảo đều biết, năm vị trưởng lão kia cũng là khổ tâm, nhưng bình thường đã quen ngạo khí rồi. Lúc này bỗng nhiên được đãi ngộ như thế, trong lòng đã sớm nổi giận, hết lần này tới lần khác đều cúi đầu không dám nói gì. Tất cả mọi người đều cúi đầu, trong miệng nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể ăn Triệu Vô Tà. Đồng thời lại cực hận Thiếu đảo chủ kia, mình là một tên ăn chơi phé vật cũng thôi đi, còn muốn đánh lên Tụ Tiên đảo.

Ý niệm trong đầu quay cuồng, nhưng lại nhìn thấy Thiếu đảo chủ máu chảy thịt be bét, nhớ tới con chim biển kia. Những đệ tử của Tụ Tiên đảo, thần sắc biến đổi, cuối cùng cũng chỉ có thể im lặng. Không thể đối xử với Triệu Vô Tà như thế nào,

đành phải hướng ánh mắt về phía mặt biển, lúc này năm vị trưởng lão kia đã xuống biển được nửa canh giờ rồi.

Dưới đáy biển ngàn trượng, nơi này đã là biển sâu rồi. Không biết Tiên Sa hấp hình thành như thế nào mà sâu đến mấy ngàn trượng, chỉ cần ném một ngọn núi cao xuống cũng có thể bao phủ được trong khoảnh khắc rồi.

Trong biển sâu kia bỗng nhiên xuất hiện năm luồng quang mang, năm lão giả phân tán ở năm phương hướng. Trước mặt bọn lão đều nổi lơ lửng một thanh phi kiếm bay đến, chỉ nhìn hào quang kia đã biết không phải phi kiếm tầm thường. Vậy mà đều là huyền khí, Tụ Tiên đảo tài đại khí thô, cũng nên như thế.

Nhưng tình cảnh của năm vị trưởng lão lúc này đều không phải quá tốt. Trên đỉnh đầu bọn họ có một bóng đen vô cùng to lớn. Nhìn từ phía dưới, chỉ có thể nhìn thấy một mảng tuyết trắng rộng chừng ngàn trượng. Bao trùm đỉnh đầu bọn họ, ngoại trừ màu tuyết trắng, năm người bọn họ không nhìn thấy gì cả.

Cái bóng kia không ngừng đi xuống, bức bách năm người cũng hướng về phía biển sâu mà đi, đáy của hấp này ước chừng mấy ngàn trượng. Chính là tu sĩ Kết Đan tông, nếu như đến chỗ sâu trong đáy biển, chỉ sợ cũng không chịu nổi áp lực nước cực lớn kia. Đến lúc đó chính là một cái kết cục, bạo thể mà chết.

Cho dù vị đại trưởng lão kia có tu vi Kết Đan Đại viên mãn đi chăng nữa cũng chết. Tiên Sa Vương chính là bị ma kinh bức đến chỗ sâu nhất dưới đáy biển mới bị nó giết chết dễ dàng. Vực sâu ma tỏa vốn là từ vực sâu, đừng nói là đáy biển mấy ngàn trượng chính là vạn kẹt, giống như vậy cũng không làm gì được nó, nhất là thân hình ngàn trượng, quá lớn. Lại là da dày thịt béo, để cho năm vị trưởng lão kia bó tay chịu trói.

Sâu trong đáy biển, một chút ánh sáng cũng không có, chỉ có phi kiếm trước người năm người phát ra ánh sáng lấp lánh. Trong nước xung quanh truyền đến từng luồng từng luồng lực lượng kỳ lạ, trộn lẫn cùng một chỗ với những áp lực kia, đè ép

tới phía năm người. Cổ lực lượng này lớn thần kỳ, nhưng hòa lẫn cùng một chỗ với hơi nước, lại càng thêm mạnh mẽ.

Tuy rằng năm người đều là cường giả cảnh giới Kết Đan Tông Sư, lúc này cũng chịu không nổi, thân hình rất nhanh đi xuống phía dưới. Hiện tại đã là nghìn trượng, năm người đã thu nạp được linh khí đã rất khó khăn rồi. Mặc dù linh khí dưới đáy biển này càng thêm nồng đậm. Nhưng bởi vì bị áp lực, linh khí nơi này rất là ngưng tụ, không dễ hấp thu luyện hóa.

Vị trưởng lão tu vi thấp nhất kia, sắc mặt đỏ lên, kim đan trong cơ thể rung động từng đợt. Một cỗ chân nguyên phóng xuất ra, ngăn cản xu thế rơi xuống của hắn, bất quá hiệu quả quá nhỏ. Thân thể hắn hay là hướng về đáy biển từng chút một đi tới, bốn người còn lại cũng như thế.

Ở nơi biển sâu này, sức chiến đấu của ma kinh vực sâu vô cùng mạnh mẽ. Năm người đã thất sách.

Nhưng dù sao năm người cũng đều là Kết Đan Tông Sư, trong tay đều nắm một thanh huyền khí, nếu cứ như vậy mà chết đi thì Tụ Tiên Đảo chỉ lẳng lặng về sau sẽ không thể ngăn đầu lên được nữa, đó mới là chuyện cười chân chính. “Hừ Kiếm Trận”.

Trên người Đại trưởng lão đột nhiên tuôn ra một cỗ chân nguyên lớn, thân hình tại hư không đột nhiên dừng lại, sau đó trên người hào quang tỏa sáng. Bốn người còn lại cũng đều như thế, phi kiếm trước mặt năm người bắt đầu run rẩy kịch liệt, phun ra quang mang chói mắt.

“Rầm rầm “

Năm cột sáng sinh ra, sau đó bùng nổ tại đáy biển, hướng phía mặt biển đánh lên. Bên trong cột sáng toàn là kiếm khí rét lạnh, hơn nữa năm cột sáng hợp lại một chỗ, bố trí thành một cái kiếm trận, uy lực cực lớn không biết khách khí chút nào đánh vào phía trên bụng ma kinh kia.

Bụng tuyết trắng như tuyết không cứng bằng phần lưng đen kịt, thoáng cái liền nổ ra năm cái lỗ lớn huyết nhục mơ hồ, huyết dịch đỏ thẫm như nước suối tuôn ra. Hơn nữa còn là năm con suối, lập tức khiến cho nước biển chung quanh toàn

bộ biến thành màu đỏ như máu. Đáy biển này, ngay cả huyết dịch cũng ngưng tụ không tiêu tan, xen lẫn trong nước biển nhìn cực kỳ chói mắt.

“Đi”

Một tiếng hét to vang lên, thân hình Đại trưởng lão và bốn người còn lại đồng thời chuyển động. Năm chuôi phi kiếm bung ra một cột sáng cực lớn, bám vào ma kinh, phóng thẳng lên trên mặt biển. Căn bản là cấp cho ma điên cơ hội phản kháng.

Năm thanh phi kiếm đều là huyền khí, uy lực to lớn, dù là yêu thú thâm uyên da dày thịt béo cũng không chịu nổi, nhất là kẻ thao túng cũng có cảnh giới Kết Đan Tông Sư. Trong đó có một người là Kết Đan Đại viên mãn, kiếm trận này vừa ra, Ma Cuồng căn bản không thể phản kháng. Bị kiếm trận đẩy lùi về phía mặt biển, sau khi hào quang bạo phát mấy chục cái hô hấp mới một lần nữa trở lại mặt biển.

“Oanh “

Âm ảnh thật lớn cùng quang mang một chỗ, sau khi đến mặt biển, bóng đen kia trong nháy mắt hiện ra hình thể dưới hào quang. Là Thâm Uyên Ma Kinh, thân thể của nó bị năm cột sáng không chút lưu tình đẩy lên, phá vỡ nước biển trên mặt biển, bay lên bầu trời.

Từng đoàn huyết dịch đỏ thẫm to lớn từ bên trong thân thể của nó nhỏ xuống, sau khi nhỏ xuống nước biển liền phát ra tiếng vang thật lớn. Thân thể của nó quá lớn, đã bị kiếm trận gây thương tích, huyết dịch trong năm lỗ thủng thật lớn nhỏ xuống quá nhiều.

“Ong ong ong ông.

Từng tiếng gào thét truyền đến, từ trong miệng Ma Cống phát ra, vang vọng cả phiến thiên không. Triệu Vô Tà đứng ở không trung, trong ánh mắt hiện lên một tia thất vọng, chẳng qua lập tức bị ý cười âm hiểm thay thế.

Nhắc tới đám thư hữu ở trong tiểu lâu, có một đứa nhỏ lãnh đạm. Thằng này miệng không tốt. Lão tìm ngẫu nhỏ phiền toái, lần này lại nói an bài cho tọa kỵ vô tà không có tác dụng

gì, vì thế, ngẫu nhiên thuận theo ý của hấn. viết một ít cũng vô dụng, bất quá, kế tiếp sẽ có chỗ khác, sẽ có dùng, lãnh đạm, nếu thẳng nhãi người nhìn thấy, tự mình cười ha ha đi.

Chương thứ ba trăm mười tám, tẩy tử...

Đầu Thâm Uyên Ma Kinh tuy là yêu thú Kết Đan Đại viên mãn, nhưng đáng tiếc, dẫn nhỏ ở Túy Châu là Tiên Sa Vương. Chính là năm vị tu sĩ Kết Đan Tông, trong đó một vị cường giả tu vi hiển lãnh, đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo. Nhất là trong tay năm người đều là huyền khí, dù là Thâm Uyên Ma Cạn không cam lòng cũng không thay đổi được vận mệnh của mình.

Kết thành kiếm trận, đánh thẳng vào sâu dưới đáy biển, trên mặt đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo rốt cuộc cũng xuất hiện ý cười. Chỉ trong chớp mắt, cột sáng đánh thẳng lên trời cao, sau đó hung hăng nện xuống lưng của ma đầu, lần này tựa hồ Đại trưởng lão đã hạ đòn nghiêm khắc, kiếm khí lạnh lẽo tùy ý tuôn ra.

“Ông ông. “

Thanh âm gào thét lại vang lên, trúng chiêu Đại trưởng lão, phần lưng đen kịt của nó đã biến thành máu thịt be bét. Vô số giọt máu lớn rơi xuống mặt biển, nện lên mặt nước tạo ra âm thanh cực lớn.

“Động thủ giết “

Bốn người còn lại nhìn thấy Đại trưởng lão như thế, trên mặt cũng đều xuất hiện sát ý, vội vàng thao túng kiếm quang. Gần như cùng lúc đó, bốn đạo kiếm quang tùy ý đánh vào phần lưng đen của Ma Bảo, bốn cái lỗ lớn huyết nhục mơ hồ liền xuất hiện. Hơn nữa cái lỗ lớn trên bụng trắng như tuyết kia, vực sâu Ma Kinh không sai biệt lắm đã bị năm người dùng kiếm quang đâm xuyên qua.

Sau màn này phát sinh, những tu sĩ đứng xem trong lòng đều kinh hãi không thôi, Thâm Uyên ma kinh vừa rồi còn uy thế tận trời, lại trong nháy mắt biến thành bộ dáng như thế, biến cố này đến quá đột ngột. Bọn họ cũng không kịp phản ứng, trong lúc nhất thời đều ngẩn ra, bất quá lúc này trong lòng bọn họ lại không có ý nghĩ chế giễu.

Mặc kệ như thế nào, Tụ Tiên đảo đều thuộc thập đại môn phái tiên đạo, tu sĩ hoặc thể lực bình thường căn bản không thể trêu vào. Có thể trêu vào được đều là sát tinh, giống như thanh niên thanh tú đứng ở hư không mang theo ý cười kia.

”””””

Thân thể ngàn trượng, tiếng hung hăng đập vào mặt biển đã không còn nữa. Có thể dẫn phát sóng thần, lúc này cũng khiến tâm thần người lay động. Biển gầm phải chịu đựng vạn trượng vì thân thể của Thâm Uyên Ma Cận đập vào mà sinh ra trên mặt biển, từ mặt biển bộc phát ra hơi nước nồng đậm.

Tu sĩ trên không trung không kịp né tránh, trong nháy mắt đã bị hơi nước làm ướt quần áo, cả đám giống như gà canh đang trôi nổi giữa không trung. Nhưng khi nhìn thấy Thâm Uyên Ma Kinh thể thảm dưới biển gầm, mọi người lại cảm thấy rất là may mắn.

Lúc này, Thâm Uyên Ma Kinh nổi điên vì bị năm tên tu sĩ nhân loại trêu đùa như thế, tính khí của nó vốn đã không tốt. Bây giờ lại càng thêm điên cuồng, đầu quân chênh lệch thực lực, thân thể khổng lồ lại lần nữa bay lên trời, cái đuôi dài nhỏ vô cùng hung hăng quất về phía một trưởng lão, hai cái đầu chùy thật lớn cũng hung hăng đánh tới Đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo.

Nó cũng rất rõ ràng, trong năm người kia, chỉ có vị Đại trưởng lão kia là khó đối phó nhất. Kiếm quang của hắn cũng lạnh lẽo sắc bén nhất, lấy da thịt cứng rắn của hắn cũng không ngăn được. Lấy uy lực lớn nhất của đầu chùy trên người nó, liền đi tiếp đón Đại trưởng lão.

“Phế vật “

Triệu Vô Tà nhẹ nhàng phun ra một câu, Thâm Uyên ma rùm rả này lại có được hung danh như vậy, thế nhưng lúc này xem ra cũng vô dụng. Nếu không phải nhìn vào thân thể vô cùng to lớn của nó thì lúc này Triệu Vô Tà đã một kiếm kết liễu tính mạng của nó, để nó đỡ gây ra nhiều âm thanh như vậy, cực kỳ ầm ĩ.

Không phải Thâm Uyên ma kinh này thật sự là phé vật như vậy, chỉ là một thân chiến lực nó không phát huy được, mặc dù thân thể lớn ngàn trượng nhưng nếu không ở trong Thâm Uyên thì một ít thần thông trời sinh của nó cũng không thể thi triển ra được. Nếu là ở trong Thâm Uyên Yêu thú, tự nhiên là ở trong Thâm Uyên mới là mạnh nhất.

Đáng tiếc, lúc này đối thủ của nó là năm vị tu sĩ nhân loại của Kết Đan tông sư, hơn nữa trong tay còn có một thanh phi kiếm cấp bậc Huyền khí. Năm người kết thành kiếm trận, kết cục Ma điên đã định trước. Nếu như Triệu Vô Tà không nhúng tay vào, chỉ sợ không bao lâu Ma Bảo này sẽ là kết cục thúc thúc thủ đoạn chịu trời.

“Oành oành oành oành” Ba gợn sóng mắt thường có thể thấy được từ tiếng vang thật lớn kia truyền đến, năm đạo kiếm quang thoáng hiện, trên người Thâm Uyên Ma Tỏa lại lần nữa tăng thêm năm lỗ máu. Thuận theo này, năm đạo kiếm quang to lớn kia, còn nổi lên cùng một chỗ phá nát vạn trượng sóng thần, càng thêm bạo liệt hơi nước tứ tán, cuối cùng biến mất không còn dấu vết.

“Trọng thương nó...”

Trên mặt Đại trưởng lão Tụ Tiên đảo tràn ngập vẻ tàn khóc, một nụ cười tàn nhẫn mơ hồ xuất hiện trên khóe miệng lão, lão không thể đắc tội với Triệu Vô Tà. Thế nhưng lão vẫn có thể tùy tiện khi nhục một con Thâm Uyên Ma Kinh. Dù sao cũng là kẻ hiền cho Triệu Vô Tà, vị Đại trưởng lão này tựa như đang oán khí gì đó mà không để Triệu Vô Tà phải ở đâu, lão đã phát hiện ra mình đang ở trên người con Ma Kinh này rồi.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, năm người đều động tác giống nhau, đó chính là năm đạo kiếm quang cực lớn tùy ý trải rộng ra. Sau đó hung hăng đánh vào trên người của Ma Bảo, tuy rằng Thâm Uyên ma vật phát cuồng nhưng không thể ngăn cản kiếm quang, chỉ có thể mặc cho quang mang đòi mạng đánh lên người. Thân hình ngàn trượng lúc này lại không chút tác dụng, vẫn gào thét nện thẳng xuống mặt biển.

Nhìn đến đây, trong lòng Triệu Vô Tà có một tia không đành lòng, tốt xấu gì cũng là yêu thú hung tàn. Không ngờ lại rơi

xuống nơi như vậy, Triệu Vô Tà thật sự thất vọng đối với con ma kinh này, tuy nhiên trong lòng lại nhìn trúng thân thể cực lớn của nó. Nếu dùng thay đi bộ cũng là cực kỳ thích hợp.

“Phế vật là rác rưởi, nhưng còn có thể dùng. Phải xem súc sinh người có phúc phận này hay không, sống sót, chính là tọa kỵ của Triệu gia ta.”

Triệu Vô Tà thì thâm trong miệng, cũng chỉ có Tam Nương ở phía sau hẳn nghe được rõ ràng, trên mặt xuất hiện một tia nghi hoặc. Cũng không biết ý tứ trong lời nói của Triệu Vô Tà, nhưng với tính tình dịu dàng của nàng, nàng ta sẽ không mở miệng hỏi. Chỉ là mở to đôi mắt tuyệt mỹ, nhìn thiếu gia trước mặt, trong đồng tử tất cả đều là mê luyến.

Cũng không biết vì sao, nàng đối với tên thiếu gia có tà khí cuồng vọng này lại rất yêu quái. Ngay cả ngỗ nghịch sư tôn Hoàng Tuyên Quỷ Mẫu cũng dám, chỉ vì thiếu gia nhà mình.

Tâm niệm vừa động, ấn ký trên cổ tay Triệu Vô Tà bỗng nhiên sáng ngời, quang mang nhàn nhạt sáng lên trong hư không. Một mảng khí tức tối tăm mờ mịt xuất hiện, giống như đã lập liên hệ với thứ gì đó phía sau hư không. Một cỗ sát khí và khí tức ô uế quán vào cùng một chỗ, chậm rãi lan tràn ra.

Ánh mắt hắn vẫn như trước rơi ở trên người con Ma Kinh. Triệu Vô Tà nở một nụ cười quái dị, lúc này con Ma Kinh ở vực sâu kia cũng đã bị thương nặng. Mặc dù trên người nó vẫn có sát khí dày đặc nhưng khí tức lại càng lúc càng yếu ớt, trên người cũng có rất nhiều lỗ máu. Quả thực là vô cùng thâm trọng. Nước biển trong phạm vi ngàn dặm đều bởi vì con yêu thú thâm uyên bị thương nặng này mà biến thành màu đỏ sẫm, sinh linh loài cá dưới đáy nước toàn bộ bị dọa sợ bỏ chạy.

Năm vị Kết Đan tông sư, sau khi kết thành kiếm trận, mạnh mẽ như vậy. Một vực sâu kết đan đại viên mãn.

Trong khoảnh khắc, Cơ Công trở nên thâm trọng như vậy, ánh mắt của phần đông các đệ tử trên tờ giấy tu trình kia trở nên cung kính sợ hãi.

“Vực sâu này của tiền bối là Ma Kinh dâng lên, mong rằng tiền bối tha cho chúng ta tội mạo phạm. Mặt khác, những thứ này

là do vẫn bối hiếu kính tiền bối ngài, kính xin tiền bối nhận lấy.

Vị Đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo này, có thể nói là đã làm được tới cực hạn lễ số. Dựa vào thân phận là Triệu Vô Tà Diệc Ma, Tụ Tiên đảo của hắn chính là một trong thập đại môn phái của Tiên đạo, không cần phải cung kính như thế. Nhưng vì bảo vệ nhóm người Tụ Tiên đảo, hắn lại không tiếc như thế, cũng là một nhân vật cực kỳ linh lung, so sánh với phế vật Thiếu đảo chủ quả thực là khác nhau một trời một vực.

Mặc kệ là người của Tụ tiên đảo hay là tu sĩ khác, trong lòng đều âm thầm khen ngợi một tiếng. Đại trưởng lão này cũng là nhân vật có thể co được dãn được.

Cung kính đứng trước mặt Triệu Vô Tà, hoàn toàn không còn bộ dáng tùy ý đả kích ma bảo của vực sâu lúc trước. Ngay cả Triệu Vô Tà lúc này muốn bối móc cũng không được. Người có khuôn mặt tươi cười, hướng chỉ hiện giờ vị Đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo này, thân phận cũng không thấp. Cho dù Triệu Vô Tà có là cường giả Nguyên Anh đi nữa thì cũng không thể quá mức được. Mặc dù Triệu Vô Tà không quan tâm nhưng cũng không thể làm gì.

Sau khi cân bối từng khẩu, hai tay hắn lập tức trở lại bối một lần hai.

Nhưng hắn vẫn không động thủ.

Mà trên mặt hắn xuất hiện một chút ý cười, ánh mắt nhìn về phía Thâm Uyên Ma Kinh và Đại trưởng lão Tụ Tiên đảo trên hai tay dâng lên giới chỉ, lập tức trên mặt xuất hiện một tia vui vẻ quỷ dị vô cùng.

“Người nên quan sát một chút thì hơn.”

Triệu Vô Tà vừa dứt lời, trong lòng đại trưởng lão Tụ Tiên đảo bỗng giật mình một cái, vội vàng quay đầu nhìn lại. Lập tức trên mặt xuất hiện vẻ hoảng sợ, không chỉ hắn, các tu sĩ khác cũng như thế. Ngay cả Tam Nương lúc này cũng khẽ nhếch miệng, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lúc này trên mặt biển, bỗng nhiên một khe nứt xuất hiện giữa không trung, sau khe nứt này cảnh tượng mới là nguyên nhân

làm cho mọi người kinh ngạc. Bởi vì khe hở không ngờ lại là một vòng xoáy thật lớn nữa, tựa như hai con mắt xuất hiện trên không trung, sau khi xuất hiện tại khe hở cực lớn kia thì vẫn chưa đủ.

Chuyện tiếp theo phát sinh, về mặt mọi người càng thêm đặc sắc. Bởi vì trong hai cái vòng xoáy kia, vậy mà xuất hiện vô số linh khí cực kỳ dơ bẩn, thoáng cái toàn bộ tràn ra ngoài.

Sau đó thoát ra khỏi khe hở, đáp xuống mặt biển, mà lúc này trên mặt biển. Không phải cái gì khác, chính là đầu Thâm Uyên Ma Kinh kia.

“Oanh chu, “

Lại là thanh âm kia, bất quá lần này không phải là tiếng gào thét, mà là một loại âm thanh cực kỳ quái dị. Linh khí này tuy rằng cực kỳ ô uế, nhưng cũng là linh khí, sau khi tưới đến Thâm Uyên ma diên đã là thùng trăm ngàn lỗ trên thân thể. Nó lập tức thân thể run rẩy, nhưng vết thương lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại.

Quả thực nhanh tới cực điểm, trong hai xoáy nước tràn ra linh khí tựa như vĩnh viễn không có điểm dừng. Không ngừng tưới lên thân thể hà sâu ma thú rườm rà kia, nhưng không một nơi nào không bị linh khí tưới vào. Tốc độ khép miệng vết thương nhanh quá, chỉ trong chốc lát, những lỗ máu huyết mớ hồ kia đã không còn kinh khủng như vậy.

Nhưng mà còn chưa chấm dứt, ” cũ kỹ...

Có lẽ khi chữa khỏi trọng thương Ma Hàn sẽ là lúc đau đớn. Linh khí ô uế cũng không dễ tiếp nhận, hai chữ dơ bẩn cũng không phải nói chơi. Mặc dù cái gì trong vực sâu ma quái này cũng ăn cái này., Chỉ cần ẩn chứa lực lượng của linh khí, nó đều dám nuốt vào trong bụng. Nhưng lúc này linh khí ô uế đã tưới lên trên người nó, nhưng chỗ sâu trong chín vạn dặm đầm lầy đen ngòm cách đó không biết bao xa lại có hai linh khí trong đầm lầy dơ bẩn.

Triệu Vô Tà một thanh kiếm, một thanh kiếm vốn được thai nghén ở trong đó, Triệu Vô Tà cũng không biết là suy nghĩ gì mà đã phá vỡ không gian. Cố gắng đem linh khí ô uế từ trong

suối đổ lên trên thân thể của ma vực, linh khí không chỗ nào không chui vào, đổ lên người nó rồi chui vào trong cơ thể.

“Ông ông”

Nó lúc này phát ra tiếng gào thét, mùi vị ô uế linh khí nhập thể cũng không dễ chịu chút nào, giống như vực sâu ma kinh hiện tại. Thống khổ thật lớn đánh úp lại, thân thể nó không ngừng quay cuồng, nhưng không biết vì sao. Bất luận thân thể nó quay cuồng như thế nào, cũng không thể rời khỏi chỗ đó, bởi vì linh khí dơ bẩn kia vẫn không ngừng tưới xuống.

Cảnh tượng này có chút buồn cười, vực sâu ma mị thân thể quả thực như là đồ vật bên trong chảo dầu, không ngừng quay cuồng chịu sự dày vò. Nhưng lúc này lại là cơ duyên của con sâu ma kinh kia, linh khí ô uế đổ lên người, đây chính là tẩy tủy. Còn có cải tạo huyết mạch, sinh linh tầm thường cầu cũng không được cơ hội này.

“Trong linh khí dơ bẩn chính là ẩn chứa Trọng Sát Thú cùng huyết mạch cự thú thời viễn cổ khác, chỉ cần dính vào một chút, vậy là đủ rồi. Nếu ngay cả chút thống khổ này cũng không chịu nổi, cũng không xứng làm tọa kỵ Triệu gia.

Sở dĩ Triệu Vô Tà đối với thâm uyên ma kinh này tốt như vậy cũng là do hắn ta lười, không muốn động thủ thi triển độn quang. Muốn nhận lấy một con thú cưỡi, thân thể cực lớn của chiếc Thâm Uyên ma điếm kia đã hợp ý hắn ta. Triệu Vô Tà bây giờ có thể so với cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn., Thế nhưng muốn tiếp tục tăng cường thần thông, ngoại trừ liều mạng tu luyện, thì cũng chỉ có thể đi một chỗ, chỉ là nơi này xa hơn một chút, con Thâm Uyên ma kinh này lại là vừa vặn để thay đi bộ.

“Tiền bối, vì sao như thế...”

Trên mặt Đại trưởng lão Tự Tiên đảo tràn đầy tức giận, chỉ cần là người đều có thể nhìn ra được Triệu Vô Tà đang giở trò quỷ quái gì. Phá vỡ hư không, ngoại trừ cường giả Nguyên Anh thì không có tu sĩ nào khác có thể làm được. Tất cả mọi người trên Tự Tiên đảo đều bất mãn với Triệu Vô Tà sinh ra rất nhiều bất mãn, oán khí trong lòng đều bộc phát ra, nếu không phải

Triệu Vô Tà có thực lực và hung danh mạnh mẽ thì bọn hán đã sớm xé xác Triệu Vô Tà.

Vực sâu Ma Kinh thật vất vả mới thu thập được, ngay tức khắc đã được chữa khỏi, cho dù là trong lòng mấy trưởng lão Tụ Tiên đảo kia cũng sợ hãi. Lúc này đều là nổi giận, giận dữ nhìn Triệu Vô Tà. Bọn họ giận dữ, sắc mặt Triệu Vô Tà lập tức trầm xuống, trên người cũng xuất hiện sát khí lạnh lẽo vô cùng. Đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo lập tức trong lòng máy động, lúc này lão mới nhớ ra vị trước mắt là cái dạng sát tinh gì.

Cũng vào lúc này, thanh âm vô cùng lạnh như băng của Triệu Vô Tà vang lên bên tai mọi người. Nghe xong, trong lòng mọi người ở Tụ Tiên đảo đều lạnh lẽo.

“Ngay từ đầu Triệu gia ta đã không muốn buông tha cho vị Thiếu đảo chủ kia, đào được hai con mắt chẳng qua là điểm tâm mà thôi. Con tọa kỵ này ta nhận, bây giờ ta cho hai người các ngươi lựa chọn. Giết con Thâm Uyên Ma Kinh này, hoặc cắt một miếng thịt trên người mỗi người các ngươi. Mặc kệ các ngươi làm được, Triệu gia ta đều bỏ qua cho các ngươi. Nói được là làm được.”

mãn nguyện không bỏ phiếu chứ...

Chương thứ ba trăm mười chín, hung thần...

Thanh âm nhị tà quá mức lãnh đạm, làm cho mấy trăm đệ đệ của Tụ Tiên đảo và mấy tên đệ đệ kia trong lòng rối loạn, nghe được hai tên lựa chọn thì vẻ mặt lại càng hiện lên vẻ mất tự nhiên. Ai cũng biết, lựa chọn thứ hai tuy dễ dàng hơn người thứ nhất rất nhiều, nhưng chúng đệ tử của Tụ Tiên đảo lại không dám làm.

Trên Tụ Tiên đảo, ai cũng biết đảo chủ sủng ái Thiếu đảo chủ. Nếu một mình bọn họ cắt một miếng thịt trên người thiếu đảo chủ thì chắc chắn Thiếu đảo chủ không sống nổi. Đến lúc đó đám đệ tử đi theo bọn họ cũng phải chết. Còn về phần những tu sĩ đứng ngoài quan sát., Âm thầm kinh hãi, bọn họ rốt cuộc cũng biết vì sao hung danh của tên Triệu Vô Tà lại cường thịnh như vậy. Đắc tội với Triệu Vô Tà, kết cục sẽ không tốt. Thiếu đảo chủ nọ sắc mặt to gan lớn mật, nhưng đến cuối cùng lại phải chịu nỗi khổ thiên đao vạn quả, hơn nữa còn bị đệ tử Tụ Tiên đảo của mình ra tay.

Cũng là đáng đời, không biết vì sao mà lúc này Thiếu đảo chủ tỉnh táo lại. Cũng vừa vặn nghe được lời Triệu Vô Tà nói, mặc dù thân thể vẫn bị giam cầm, hơn nữa đã mất đi hai mắt. Nhưng trong hốc mắt huyết nhục mơ hồ lại lộ ra vẻ oán độc vô cùng. Hướng về phía Triệu Vô Tà phóng tới, thần niệm như đao, hận không thể ăn sống Triệu Vô Tà.

Thần niệm của Thiếu đảo chủ phóng tới, Triệu Vô Tà lập tức cảm nhận được, không để ý chút nào, ngược lại trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, cùng với Thiếu đảo chủ “nhìn nhau”, trong ánh mắt đầy vẻ châm biếm. Đó là ánh mắt cường giả mới có tư cách có được, người yếu ngoài oán hận ra, chỉ có thể chấp nhận số phận.

“Tiền bối, vẫn bối chọn hạng nhất...”

Dù sao cũng là người cầm đầu, Đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo đang muốn mở miệng lựa chọn, nghe lời của lão liền biết

lão muốn lựa chọn “Giết chết con Thâm Uyên Ma Diên” đầu tiên, tuy rằng gây ra động tĩnh không hiểu tại sao chữa khỏi thương thế, nhưng muốn giết, cũng không phải là chuyện khó khăn. Chỉ là trưởng lão này cực kỳ hận việc Triệu Vô Tà làm khó dễ, nhưng lại không thể làm gì được. Ai bảo tính mạng của bọn họ đang nằm trong tay Triệu Vô Tà, hai cường giả Nguyên Anh.

Bọn họ muốn trốn cũng không trốn được, huống chi bọn họ đường đường là người của Tụ Tiên đảo, bọn họ tuyệt đối không làm được loại chuyện bỏ chạy này đâu. Chỉ có thể ngoan ngoãn bị Triệu Vô Tà trêu đùa như bây giờ. Chẳng qua hẳn không chú ý tới, khóe mắt Triệu Vô Tà nở một nụ cười tàn nhẫn tàn nhẫn.

Lúc này ở trên không trung mặt biển, hai cái vòng xoáy vẫn như trước, linh khí ô uế nồng đậm không ngừng dưng mãnh đổ xuống, từ khi Ô uế Tuyên Nhân xuất hiện, con Thâm Uyên Ma này chưa từng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thê lương, mắt thường có thể thấy được sóng âm không ngừng tản ra, tùy ý lan tràn trên không trung.

“Ông ông”

Hư không không ngừng chấn động, lúc này thâm uyên ma kinh thân thể đã sớm hoàn hảo không tổn hao gì. Nhưng nó vẫn kêu thảm thiết, các linh khí ô uế này đối độc trùng độc thú các loại là đại bổ, nhưng đối với thâm uyên ma kinh này chưa chắc là được. Chính là có chỗ tốt thật lớn, phải xem cái kia thâm uyên ma kinh có phúc phân tiêu hay không.

Đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo nhìn về phía Thâm Uyên ma diên đang không ngừng kêu la, bên trong ánh mắt tràn ngập sự kinh hãi, mặc dù lúc này Thâm Uyên ma lân không ngừng kêu la thảm thiết, nhìn qua vô cùng thê thảm nhưng trong lòng hẳn lại có dự cảm không tốt. Tựa hồ chỉ cần hắn động thủ thì chính là đả kích mang tính hủy diệt.

Rõ ràng lúc trước đã chém giết với đầu Thâm Uyên Ma Diên, năm người liên hợp bố trí kiếm trận, tuyệt đối có thể thu thập con yêu thú này. Nhưng lúc này, hẳn lại cảm giác được nguy hiểm vô cùng. Đến cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, cảm giác

nguy hiểm cũng rất mãnh liệt, vì vậy ánh mắt hắn đầy vẻ kinh nghi.

Lời vừa nói ra cũng nuốt trở vào, mà lúc này Thiếu đảo chủ đã tỉnh táo lại, cảm giác được lời nói của Đại trưởng lão đến bên miệng đều nuốt trở vào. Lập tức “Ánh mắt” oán độc vô cùng nhìn về phía Đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo, thần niệm kia mang theo ý uy hiếp nồng đậm cùng với oán độc không kịp tản đi.

Tên thiếu đảo chủ ăn chơi trác táng này, tu vi chiến lực là phế vật trong phế vật, nhưng mà bản lĩnh ghi thù lại không thấp. Thần niệm oán độc này rơi ở trên người đại trưởng lão, dĩ nhiên là cực kỳ tự nhiên. Chỉ sợ đáy lòng hắn đã ấp ủ rồi, trở về Tụ Tiên đảo, phải báo thù như thế nào. Đại trưởng lão này chỉ sợ cũng sẽ vì không bảo vệ tốt mà nhận tội.

Tuy rằng mất đi hai mắt, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được mọi thứ chung quanh dù sao cũng là Kết Đan Tông Sư. Thần niệm tràn ra, hắn liền có thể cảm ứng được mọi thứ chung quanh.

Mặc dù lúc trước hắn hôn mê, nhưng cũng biết kết cục của cặp mắt của mình là bị một con chim biển nuốt vào trong bụng. Vị Thiếu đảo chủ này cũng không phải là người có bụng dạ lớn gì, lúc này đáy lòng đã tràn đầy oán độc, Triệu Vô Tà hắn ta không nhẫn nại được. Đành phải oán hận chuyển lên trên người đại trưởng lão cùng các đệ tử khác, trong lòng đã sớm quyết định, trở về Tụ Tiên đảo từ từ tìm mọi người tính sổ.

Lúc này Đại trưởng lão càng thêm khó xử, tuy rằng lão rất muốn chọn lựa chọn phương án thứ nhất, nhưng cảm giác nguy hiểm vẫn thủy chung quanh quẩn không tiêu tan. Dây dưa Đại trưởng lão khiến lão rất là khó xử. Vừa đúng lúc “mắt mực” của vị Thiếu đảo chủ kia bắn tới, để cho lão miễn cưỡng cũng phải đưa ra lựa chọn.

Đột nhiên bầu trời xuất hiện biến hóa cực lớn.

“Ầm ầm lồng chú ầm ầm”

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một đám mây đen, vô cùng to lớn, ước chừng ngàn trượng, to gần bằng cả Thâm Uyên ma

lân, hoàn toàn hạ thấp thân thể nó hai phần. Uy áp nặng nề vô cùng, không hề báo trước áp lực từ trên trời giáng xuống Tâm Uyên Ma Kinh ở Maing Lạc, không hề có một chút phản ứng nào, đã bị uy áp kia ép cho xuống dưới nước.

Nước biển tràn qua thân của nó, tiếp theo là phát ra từ sau đám mây đen đó, âm thanh lôi bạo vang vọng bầu trời. Vô số thiên lôi lóe lên bạch quang xuyên thẳng qua đám mây đen kia, theo đó là âm thanh của lôi bạo cực lớn. Dĩ nhiên là thiên biến. Ánh mắt của phần đông tu sĩ đều ngưng tụ trên người Triệu Vô Tà. Thế nhưng cảm giác không đúng, sau một khắc ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Thâm Uyên Ma Kinh phía dưới mặt biển.

thần thờ lưới quan rộng lớn

Ma Điện lúc này, phần lưng đen kịt đã trở nên bụi bặm, nhìn không chút bắt mắt nhưng lại tản mát ra sát khí vô tận, vô cùng nồng đậm. Thân thể ngàn trượng phối hợp với sát khí đột nhiên xuất hiện khiến cho uy thế của con Thâm Uyên ma này đột nhiên tăng vọt, nó dường như cũng ngừng kêu thảm thiết, mặc dù bị uy áp của lôi bạo mạnh mẽ đè ép xuống dưới mặt nước.

Nhưng sau một khắc, thân hình nó chỉ nhẹ nhàng run lên rồi một lần nữa trở lại trên mặt nước. Một luồng sát khí vô cùng dày đặc lập tức tản ra, từng vòng nước biển bị cuốn đi bốn phương tám hướng. Lấy Thâm Uyên ma xui xẻo làm trung tâm, cơn sóng thần bộc phát, uy thế vô cùng, mấu chốt nhất là đám mây đen trên không trung.

Thiên biến là thiên biến. Nếu như thiên biến xuất hiện, vậy ý nghĩa là có một cường giả Nguyên Anh xuất hiện. Mặc kệ là yêu thú hay là nhân loại, lúc tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh, đều sẽ trải qua một lần thiên kiếp. Cuối cùng mới thực sự là tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh. Lúc này trong vực sâu ma kinh đột nhiên tu vi tăng vọt, vậy mà thoáng cái đã đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh.

Mặc dù vậy, trên mặt Triệu Vô Tà vẫn không thấy buồn vui chút nào. Con Thâm Uyên Ma Ti kia có thể đạt tới cảnh giới Nguyên Anh. Tất nhiên là do Triệu Vô Tà hỗ trợ, nếu không sẽ

không có bất kỳ ai lấy được toàn bộ nước Ô uest Tuyền Nhãn. Mọi chuyện dưới chín vạn dặm của hồ chén đã sớm bị Triệu Vô Tà dùng cấm chế giam cầm.

Cưỡng ép dùng linh khí ô uest trong Ô uest Tuyền Nhãn rót vào thể, vốn là cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, lúc này tấn thăng lên cảnh giới Nguyên Anh cũng là bình thường. Thế nhưng biến cố này lập tức khiến sắc mặt mọi người Tụ Tiên Đảo đại biến. Nhất là vị Đại trưởng lão nào đó, quả thực là kinh ngạc đến ngất người.

“Động thủ giết nó...”

Cuối cùng, vị Đại trưởng lão này vẫn lựa chọn điều đầu tiên. Vị đảo chủ này chính là người mà đảo chủ và mấy vị đại nhân yêu thích nhất. Nếu xảy ra chuyện ở đây, vị trí Đại trưởng lão như hấn lại khó đảm bảo. Tu chân giới cũng có cảnh giới, trong các đại môn phái cũng có lục đục với nhau.

Đắc tội với Thiếu đảo chủ, cuộc sống của hấn cũng không dễ dàng gì. Cho nên hấn không thể chọn con thứ hai, tự tay cắt miếng thịt nào của tên ăn chơi này, tự nhiên là chọn con đầu tiên. Chém giết với ma lân Thâm Uyên kia, chỉ cần giết nó, Triệu Vô Tà không có gì để nói. Nếu Triệu Vô Tà nuốt lời, hấn cũng không có biện pháp, may mắn là hấn đã bí mật phát đưa truyền thư.

Chỉ cần chờ các vị tiền bối của Tụ Tiên đảo đến, tên nhãi Triệu Vô Tà này sẽ không dám hung hăng như thế nữa. Quả thực là vô cùng kiêu ngạo.

Tại nơi tiếp cận biển rộng vô tận này, sao có thể buông bỏ được đệ tử của Tụ Tiên đảo điều võ dương oai với hấn, hơn nữa còn bức bách bọn họ đưa ra lựa chọn.

Đại trưởng lão cũng là người khôn khéo, biết rõ bây giờ vực sâu Ma Diên có quan hệ với Triệu Vô Tà đã sắp đạt tới cảnh giới Nguyên Anh. Đến lúc đó toàn bộ trưởng lão đệ tử của Tụ Tiên đảo đều đã tiến lên, cũng không làm gì được một con yêu thú cảnh giới Nguyên Anh.

Người của Tụ Tiên đảo cực kỳ kinh hãi, nhưng trên mặt Triệu Vô Tà lại xuất hiện nụ cười hài lòng, năng lực chịu đựng của

vực sâu này đã vượt xa mong đợi của hắn, bàn tay vung lên, hai dòng suối dơ bẩn liền biến mất giữa không trung. Lúc này con ma kinh kia đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Trên người hắn phát ra sát khí vô cùng dày đặc, từng cỗ phát ra từ trên thân thể của nó, sau đó cuộn cuộn phát ra, lan tràn trên mặt biển.

Kích cỡ thân thể vẫn như cũ ngàn trượng. Thế nhưng lưng vốn đã đen kịt, lại biến thành bụi vu. Hoa văn phong cách cổ xưa quý dị hiển hiện ra ở trong đó, một vòng răng nanh trắng nhọn bỗng nhiên mọc ra ở trong miệng nó. Mỗi một cái răng nanh đều là trắng vô cùng, tản ra khí tức đáng sợ làm cho khí tức của con ma kinh này trở nên đáng sợ như viễn cổ hung thú.

“Grào...”

Vô số cột nước mang theo sát khí bùng nổ, trên mặt biển tràn ngập hỗn loạn, bởi vì phía dưới đã trải qua quá trình biến đổi lớn, Thâm Uyên ma thú. Hải vực phía dưới đã sớm như bị đun sôi, nước biển sôi trào lên. Thâm Uyên ma rết đã không còn là yêu thú, mà là hung thú, khí tức trên người nó chỉ có hai chữ nhỏ của hung sát mới có thể hình dung.

Lúc này trên không trung, phần đông đệ tử và trưởng lão Tụ Tiên đảo đều trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng bên dưới.

Chương thứ ba trăm hai mươi, cắn nuốt tất cả.

Đại trưởng lão của Tiên đảo cũng như thế, không thể tin được nhìn cảnh tượng hấp hối trong lòng.

Cuối cùng hai mươi lăm lần xem một lần như thế nào.

Thâm uyên ma kinh lúc này lại biến thành bộ dáng như thế. Thân hình ngàn trượng tùy ý đóng đưa một chút, chính là nồng đậm sát khí phát tán ra cuồn cuộn, những sát khí kia cũng vô cùng đáng sợ.

Roi xuống nước biển, vậy mà lập tức đun sôi nước biển, phảng phất như nham thạch nóng chảy. Trên mặt biển sôi trào không ngớt, hơi nước trắng xóa cùng sát khí màu xám và những thứ này trộn lẫn cùng một chỗ, bốc lên. Khiến mọi người đều cảm giác tựa như đến Minh giới, không phải nơi người sống nên ở.

“UYỄNH UYỄNH RẦM RẦM.”

Thanh âm lôi bạo đánh thức mấy người Đại trưởng lão, lúc này bọn họ mới nhớ ra, bọn họ đang đối mặt với nhau, chính là biến thành một con tuyệt thế hung thú Thâm Uyên ma mị, không nói gì khác, chỉ riêng hàm răng trắng bóng của ma vật bỗng nhiên xuất hiện đã khiến cho trong lòng mọi người của Tụ Tiên đảo phát lạnh.

“Đại trưởng lão, đây....

Tuy cuồng vọng, cũng có cái tiền vốn này. Nhưng đối mặt với con cự thú này, mấy vị trưởng lão Kết Đan kỳ của Tụ Tiên Đảo trong lòng cũng run rẩy, không ngờ đều mất đi dũng khí ra tay. Đại trưởng lão kia cũng thở dài thườn thượt, những người còn lại đều như thế, lão chẳng phải cũng vậy sao.

Ai cũng nhìn ra được, trải qua một phen chân tay của Triệu Vô Tà, đầu Thâm Uyên Ma Kinh này đã hoàn toàn thay đổi hình dáng. Chỉ là sát khí phát ra trên người đã đủ để đun sôi nước biển, đây quả thực là đáng sợ. Tụ Tiên đảo là môn phái ở trên biển, là đại trưởng lão. Hắn cũng đã gặp qua vài đầu Yêu thú

Nguyên Anh cảnh, nhưng so sánh với Địa Hải Ma Tỏa lúc này thì yếu hơn một ít.

Đại trưởng lão không dám nhìn về phía Triệu Vô Tà nữa, lúc này lão mới biết được Chu gia, Thần Tiêu Đạo Tông, Vong Tinh Động Thiên rốt cuộc bị tên Triệu Vô Tà giày vò như thế nào. Thủ đoạn như vậy chỉ sợ ở Thiên Vân Đại Lục này cũng chỉ có mấy siêu cấp cường giả mới có. Chỉ là một thanh niên mà thôi, nhưng bọn họ đã sớm không phải là người của một thế giới rồi.

Mặc dù hắn có tu vi Kết Đan Đại viên mãn, cũng là cường giả một chân bước vào cảnh giới Nguyên Anh, nhưng cùng Triệu Vô Tà. Cái phát tay kia có thể tạo ra một thủ đoạn mạnh mẽ của yêu thú Nguyên Anh kỳ, hắn bắt quá chỉ là kẻ yếu mà thôi, ngay cả tư cách chém giết của Triệu Vô Tà cũng không có.

Chỉ là buồn cười, lúc trước hắn còn muốn dùng uy danh của Tụ Tiên đảo hy vọng Triệu Vô Tà có thể bỏ qua cho mọi người. Có thể buông tha vị đảo chủ ăn chơi phế vật kia, hiện tại xem ra tất cả đều chỉ là trò cười mà thôi. Triệu Vô Tà là một tuyệt thế cường giả, đã đắc tội với hắn, muốn xử trí như thế nào cũng chỉ có thể nhìn vào tâm tình Triệu Vô Tà mà thôi.

Trừ phi...

Trong đầu vừa mới xuất hiện một ý niệm, nhưng ngay lập tức bị hắn phủ quyết. Lúc trước hắn là Phi Kiếm Truyền Thư cho đảo chủ Tụ Tiên đảo, chắc hắn lúc này đảo chủ cũng đang trên đường tới đây, nhưng đáng tiếc là trừ phi có người từ sâu bên trong Tụ Tiên đảo đi ra, nếu không đảo chủ đã đến đây rồi.

Cũng không ngăn được Triệu Vô Tà, hắn ta muốn như thế nào, đó là như thế nào.

Ánh mắt lại một lần nữa rơi xuống Thâm Uyên ma điện trên mặt biển, thế nhưng sắc mặt đều là xám trắng, không thể nào xuất thủ được. Lúc này mặt biển bên dưới, trong phạm vi vạn dặm, một tầng sóng mặt trời sinh ra. Hơi nước trắng xóa cùng sát khí màu xám kia xen lẫn cùng một chỗ, khiến cho sinh linh trong vòng vạn dặm đều tuyệt tích.

Cho dù mây đen trên bầu trời vẫn còn vang lên tiếng sấm rền, nhưng lại không thể làm gì con Thâm Uyên Ma đã biến thành hung thú này. Uy áp khổng lồ dần dần sinh ra, đó là uy áp của hung thú Nguyên Anh kỳ. Bởi vì uy áp của nước biển trong phạm vi mười vạn dặm mà uy áp dần dần giảm xuống.

“Grào.”

Một tiếng rống to vô cùng bỗng nhiên xuất hiện, vô số cột nước không hề báo trước bạo phát ra. Giọt nước thật lớn cũng từ trên thân thể bất ngờ rơi xuống, nện ở trên mặt biển, phát ra tiếng vang thật lớn. Dĩ thường đột ngột, Thâm Uyên ma kinh vốn còn ở trên mặt biển đột nhiên bay lên không.

Bầu trời lập tức trở nên hỗn loạn, đã chứng kiến uy áp và uy thế của con ma kinh trong vực sâu này, lúc này nó vừa bay lên thì những tu sĩ kia đâu dám dừng lại. Tất cả đều bay về phía khác, cũng vì bọn họ đi nhanh. Bằng không bọn họ sẽ bị thân hình vô cùng to lớn của ma kinh đập chết, đó là chết vô cùng oan uổng.

Sau khi ma kinh bay lên không, cũng không thêm nhìn tới những tu sĩ đang chạy trốn kia, mà một đường lao về phía đám mây đen kia. Vực sâu Ma Kinh, thân thể giống như là dơi, tiến vào cảnh giới Nguyên Anh. Có thể ngao du phía chân trời, cho dù là tầng cương phong kia cũng không ngăn được nó. Hư không lại càng như thế, có độ lớn ngàn trượng bay lên không trung.

“Grào.”

Đột nhiên cái miệng lớn dữ tợn hiện ra, sau khi mở ra liền lộ ra răng nanh vô cùng kinh khủng. Tất cả đều là một mảnh trắng xóa, hung sát khí quán quanh ở trên những răng nanh kia, khiến cái miệng này càng khủng bố ba phần. Tuy nhiên từ hư không mọc ra vô số răng nanh, nhưng trong lòng của con Thâm Uyên ma rất ra cảm giác không thích ứng chút nào, cái miệng khổng lồ kia mở ra cắn một cái.

“Àm” “Àm”.

Hư không bị cắn nát, không gian kia đã bị răng nanh của con ma kinh cắn nát bấy. Lập tức hư không loạn lưu cuồng bạo

tràn ra, nhưng đáng tiếc, thân thể của ma kinh quá lớn. Sát khí từ những ngọn núi kia cắn xé hỗn loạn trong hư không vô cùng vô tận, không ngờ lại biến mất.

Vẻ hoảng sợ trên mặt mọi người còn chưa kịp hiện ra hết, sự tình khiến bọn họ càng thêm kinh hãi đã phát sinh. Thâm Uyên ma rườm rà bay lên, không ngờ đã đến ngay phía dưới đám mây đen, trong đôi mắt thú vô cùng to lớn, hung quang bùng lên, cái miệng đầy răng nanh mở ra lần nữa.

Nhưng mục tiêu lần này không phải là hư không, mà là đám mây đen kia, tốc độ của nó quá nhanh. Ở phía dưới đem nước biển đun sôi, sau đó trực tiếp hướng tới mây đen, cho dù là thiên kiếp. Nhưng vừa mới ập ủ ra, không thể lập tức hạ thiên lôi xuống. Không nghĩ tới vực sâu ma kinh này vậy mà hung sát như vậy, trực tiếp đến dưới thiên kiếp, mở ra cái miệng khổng lồ.

Cũng không biết thân thể của ma kinh này rốt cuộc là làm như thế nào, thiên kiếp kia ngàn trượng, thế nhưng cái miệng rộng của ma vân ở vực sâu mở ra cũng có ngàn trượng. Vừa vặn đem Ô vân thiên kiếp kia nuốt vào trong miệng, cái đầu lưỡi màu đỏ tươi vô cùng còn thò ra, sau đó cuốn một cái. Linh khí còn sót lại hoàn toàn không chạy thoát, toàn bộ bị nuốt vào.

Cắn nuốt tất cả.

Đây chính là Thâm Uyên ma vân, lúc này Triệu Vô Tà trông thấy một màn này, đáy lòng cũng nổi lên một ít sóng to gió lớn. Hắn cũng không ngờ tới, tuy rằng trải qua linh khí ô uế trong suối nước kia quán thể, huyết mạch trong cơ thể con Thâm Uyên ma kinh này nhất định sẽ bị ô nhiễm, nói không chừng còn có thể đạt được huyết mạch trọng sát thú hoặc là viễn cổ hung thú khác, cho dù là một chút cũng đủ rồi.

Đáng tiếc không ngờ là, tuy ô uế huyết mạch ma đạo này, nhưng huyết mạch trong cơ thể nó cũng bị linh khí hoàn toàn khai phá ra. Chỉ cần tồn tại linh khí, mặc kệ là sinh linh hay là cái gì khác, nó đều muốn nuốt xuống. Giống như hiện tại, sau khi nuốt vào Ô Vân Thiên Kiếp kia, con Thâm Uyên ma xui xẻo này lại chưa từng rơi xuống mặt biển trở lại.

Mà là ánh mắt nhìn về phía những tu sĩ trên không trung kia, trong ánh mắt chớp động không ngờ lại là ham muốn ăn uống. Bất quá cũng có ngoại lệ, sau khi ánh mắt hung sát của nó nhìn thấy Triệu Vô Tà, trong ánh mắt lại không dám xuất hiện chút dị sắc nào. Ngược lại lộ ra ý thân cận vô cùng, ở trên người Triệu Vô Tà, có một loại khí tức đồng nguyên.

“Ầm ầm ầm, ầm ầm ầm ầm.

Sau khi mây đen nghìn trượng kia bị nuốt vào, trong hư không giống như vang vọng một ít tiếng vang quái dị, nhưng cuối cùng vẫn biến mất. Hiện tại ở trong hư không tràn ngập, chỉ có từ trên thân thể con ma kinh kia phát ra khí tức hung sát.

Mọi người ngạc nhiên, trong mấy nghìn tu sĩ này cũng không thiếu người có kiến thức rộng rãi. Cũng có không ít yêu thú Nguyên Anh cảnh giới đáy biển, nhưng lúc này, đối mặt với con Thâm Uyên ma điên này, đáy lòng bọn họ nổi lên, chỉ có cảm giác sợ hãi thật sâu. Biến hóa này quá nhanh, con Thâm Uyên ma kinh lúc trước tuy đáng sợ, nhưng cũng không đến loại trình độ này.

Tất cả những điều này, đều là bởi vì: “Cửa”

“Hiện tại, đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo, người định làm thế nào đây?”

Trên mặt Triệu Vô Tà nở ra nụ cười chế giễu, còn có chút đắc ý. Thân hình của hắn xuất hiện trên người của con Thâm Uyên ma rườm rà kia, ngay tại lưng của nó, lẳng lặng nhìn mọi người của Tụ Tiên đảo.

Vừa mới còn cực kỳ điên cuồng, Thâm Uyên Ma Bảo hung sát vô biên, sau khi Triệu Vô Tà đứng lên, liền không có động tĩnh gì nữa, trong hai con mắt kia, thậm chí còn lộ ra vẻ hưởng thụ. Đâu còn một tia bộ dáng hung thú cuồng bạo, quả thực không khác một con mèo con nào.

Con Thâm Uyên Ma Kinh lúc này đã là yêu thú cảnh giới Nguyên Anh, trong hai con suối nước dơ bẩn kia, đã phun ra nuốt vào linh khí dơ bẩn chín vạn dặm không biết bao nhiêu năm tháng ở Hắc Chiếu. Bị Triệu Vô Tà cưỡng ép di chuyển

từ sâu trong lòng đất chín vạn dặm tới, cho Thâm Uyên Ma Sải nhả rót vào cơ thể, tuy huyết mạch của nó đã bị ô uế.

Nhưng đồng thời, nó cũng lây nhiễm một ít huyết mạch của trọng sát thú, còn mở ra huyết mạch trong cơ thể mình nhiều hơn. Lúc này Thâm Uyên Ma Kinh đã có thần thông huyết mạch, ngoan chính là cắn nuốt.

Ở thời Viễn Cổ, chỉ có trời sinh hung thú mới có thần thông huyết mạch, hơn nữa mỗi loại thần thông huyết mạch đều vô cùng mạnh mẽ.

Giống như lúc trước, ở Hoàng Tuyền Quỷ giản, Minh Khuyết được Triệu Vô Tà thi triển thần thông rõ ràng. Minh tỳ cũng cho là Triệu Vô Tà thi triển chính là huyết mạch thần thông, cho rằng bản thể Triệu Vô Tà có thể lây nhiễm huyết mạch hung thú viễn cổ.

Cũng là bởi vì như vậy, lúc này vực sâu ma mị, mặc dù có khí tức của viễn cổ hung thú. Nhưng trong đó hơn phân nửa đều đến từ trọng sát thú, sát khí kia xâm nhập vào tận cốt tủy của ma kinh, cùng huyết mạch của nó dung hợp lại với nhau. Ngày sau, cho dù là thâm uyên ma kinh khác cũng sẽ không thừa nhận nó là bộ tộc ma kinh.

Tại Thiên Vân đại lục, chỉ có Triệu Vô Tà đứng trên lưng nó, bởi vì trong cơ thể Triệu Vô Tà có một thân sát cốt do thi hài của trọng sát thú luyện hóa mà thành. Nếu quả thật phóng xuất ra khí tức, sát khí trên người Triệu Vô Tà sợ rằng so với Thâm Uyên Ma Chân còn đáng sợ hơn nhiều. Lúc này, Triệu Vô Tà cho dù không nói lời nào, cũng chỉ đứng trên lưng của Ma Kinh.

Điều này cũng đủ làm cho đám đệ tử Tụ Tiên đảo sợ vỡ mật. Bọn họ tuy rằng liêu lĩnh nhưng đã bao giờ gặp qua cường giả hung ác và yêu thú hung ác như vậy. Nhất là vị thiếu đảo chủ ăn chơi phế vật kia, thần niệm của hắn đã sớm rút về bên trong tâm thần, cả người run rẩy kịch liệt.

Chương thứ ba trăm hai mươi mốt, chuỗi cười của phế vật.

Biểu hiện lúc này của Thiếu Đảo Tân thực sự là không phụ sự tôn xưng công địch tâm cảnh kết đan tông sư của hắn, nhưng lúc này quả thực không khác gì phạm nhân, Triệu Vô Tà còn chưa sao. Hắn đã sợ hãi bộ dáng như thế, nhất là sau một hồi run rẩy kịch liệt, trong không khí lại truyền đến một mùi quái dị.

Trong nháy mắt, trên dưới Tụ Tiên đảo, cả mấy vị trưởng lão Kết Đan kia, sắc mặt đều đỏ lên, giận dữ và xấu hổ muốn chết. Triệu Vô Tà ngẩn người ra một lát, sau đó liền cười lớn trên lưng của ma kinh vực sâu. Quả thực là cười đến mức không thở nổi, thiếu chút nữa thì tắt thở.

“Ha ha ha.” Thiếu đảo chủ Triệu gia của Tụ Tiên đảo cũng đã gặp qua đại đồ đệ của Ma Đế Ma La, cũng đoạt đồ đệ của lão bà nương Vong Tình, nhưng so với vị Thiếu đảo chủ này thì không tính là gì, bọn họ quả thực là không cách nào so sánh. Ha ha ha.”

Triệu Vô Tà ở trên lưng ma kinh của vực sâu tùy ý cười to, nhưng đám tu sĩ khóc lóc đứng nhìn kia, bọn họ cũng muốn cười. Nhưng đi ngại đám đệ tử trưởng lão của Tụ Tiên đảo, không thể mở miệng, đành phải dùng sức kìm nén. Bọn họ tu luyện mấy trăm năm qua., Hắn là lần đầu gặp phải chuyện buồn cười như thế. Chu gia bị diệt ở trên tay Triệu Vô Tà, trong Vong Tình động thiên đã để cho Triệu Vô Tà bắt đi hồng trần tiên tử, tuy rằng Chu gia và Vong Tình động thiên thể diện đều rất khó coi. Nhưng so với sự tình lúc này, quả thực chính là Tiểu Vu kiến Đại Vu. Vị Thiếu đảo chủ của Tụ Tiên đảo, đường đường là thiếu chủ một trong thập đại môn phái Tiên đạo.

Vậy mà, trước mặt mấy ngàn tu sĩ, tiểu ra quần.

Đây quả thực là chuyện đáng cười nhất trong ngàn năm trở lại Thiên Vân đại lục. Nếu chỉ là một phạm nhân thì không nói

làm gì nhưng cũng không ai cười cả. Điểm khác biệt là vị thiếu đảo chủ kia là một tu sĩ cấp bậc Kết Đan Tông Sư, hơn nữa còn là thiếu đảo chủ của Tụ Tiên đảo. Thân phận này đã định trước làm cho toàn bộ Tụ Tiên đảo trở thành trò cười cho thiên nhiên đại lực.

Lẽ ra chỉ là một tu sĩ Kết Đan Tông đã sớm tuyệt ngũ cốc tạp lương của thế tục giới, cũng tuyệt những thứ phạm tục này. Ngày thường uống quỳnh tương ngọc lộ, ăn tiên quả ngọc thực, nào có thứ này để mà tiêu. Những thứ đó vừa vào trong bụng tu sĩ liền hóa thành linh khí bị tu sĩ luyện hóa, làm sao còn có thứ còn thừa biến thành tiểu.

Nhưng chuyện không có khả năng xảy ra lúc này lại phát sinh, nguy hiểm nhất chính là trước mặt mấy nghìn tu sĩ, tuy rằng Tụ Tiên đảo thế lực lớn, nhưng cũng không có khả năng cầm mấy ngàn tu sĩ này. Huống chi còn có một tên Triệu Vô Tà. Tên kia cũng không phải là người đơn giản, nếu như hấn lan truyền ra ngoài.

Chỉ sợ ngay cả những yêu thú dưới biển cả vô tận kia cũng biết rõ ràng. Lúc này mọi người trên Tụ Tiên đảo hận không thể tìm một địa động chui vào, quả thực là xấu hổ và tức giận muốn chết. Những đệ tử trưởng lão kia ngay cả trong lòng cũng hối hận, hối hận lúc đầu không nên đi theo a.

Lúc này sắc mặt của vị Đại trưởng lão trên Tụ Tiên đảo trở nên tái nhợt vô cùng, ánh mắt nhìn về phía vị Thiếu đảo chủ quả thực mang theo sát ý điên cuồng. Dường như giữa hai người có mối thù không đội trời chung, đại trưởng lão nắm chặt song quyền, trên người dần dần toát ra quang mang của chân nguyên.

Hắn tức giận đến cực điểm, nếu như có thể, hấn thật hận không thể xé nát vị Thiếu đảo chủ này. Tụ Tiên đảo lần này, thật đúng là trở thành trò cười cho toàn bộ Thiên Vân đại lực. Nhất là lúc này, tiếng cười tùy ý của Triệu Vô Tà vang lên bên tai, làm cho cơn tức giận trong lòng vị đại trưởng lão này tựa như bốc cháy mà bộc phát.

“Phốc “

Triệu Vô Tà dừng cười, kinh dị nhìn qua vị Đại trưởng lão kia. Không nghĩ tới hắn ta lại có thể áp chế tức giận mà không ra tay, nếu đổi lại là Triệu Vô Tà, chỉ sợ lúc này hắn ta đã sớm ném tên kia vào trong vụn chung rồi. Chịu mọi hành hạ, ngay cả hồn phách cũng không thể bỏ qua, muốn hắn ta ngày ngày bị vụn chung cắn nuốt.

“Thiếu đảo chủ biết sai rồi, thỉnh tiên bối giờ cao đánh khẽ, bỏ qua cho Thiếu đảo chủ.”

Vị Đại trưởng lão này nói xong liền thi lễ thật sâu với Triệu Vô Tà, giọng điệu quả thực không khác cầu xin bao nhiêu. Trong lòng hắn thầm nghĩ, dù sao cũng đã mất mặt, cũng không thiếu điểm này. Khóe miệng hắn dính một vệt máu đỏ tươi, nhưng vừa mới phần nộ trong lòng đã phun ra một ngụm máu bầm. Không chỉ mỗi hắn mà những đệ tử và trưởng lão của Tụ Tiên đảo đều có một loại xúc động muốn hộc máu.

Đối mặt với một thiếu đảo chủ như vậy, quả thực là xúi quẩy tám đời, ai ai cũng hận không thể xông lên. Thái hậu sinh xé vị thiếu đảo chủ kia, bọn họ lúc này mặc áo Hải Lan, quả thực là chói mắt tới cực điểm. Bọn họ đã có thể tưởng tượng, ngày sau Tụ Tiên đảo biến thành trò cười, ai mặc bộ áo Hải Lan này cũng sẽ bị giễu cợt đến chết mất.

Đang lúc đám người Tụ Tiên đảo nổi giận đùng đùng thì có lẽ vị Thiếu đảo chủ kia cảm thấy còn chưa đủ, cũng không biết chuyện gì xảy ra. Lão thoát khỏi giam cầm trên người, thân hình giải phóng, lập tức lấy ra một thanh phi kiếm. Sau đó lão đạp chân lên, vội vàng hóa thành một đạo độn quang bay về phía xa, vừa bỏ chạy, thanh âm cũng truyền tới.

“Mau giúp ta ngăn hắn lại, ta đi tìm phụ thân. Ngàn vạn phải ngăn hắn lại, Tụ Tiên đảo ta sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Lời vừa nói ra, mấy ngàn đệ tử trưởng lão Tụ Tiên đảo, Triệu Vô Tà, toàn bộ đều ngây ngẩn cả người. Ngay cả tam nương sau lưng Triệu Vô Tà cũng không phản bác được cảnh tượng này. Nếu như lúc trước chỉ có vị Thiếu đảo chủ kia làm mất mặt bọn họ, vậy thì bây giờ toàn bộ Tụ Tiên đảo đều vì vị thiếu đảo chủ này mà biến thành nỗi nhục đã hơn vạn năm

không tẩy đi được, đã không còn là trò cười để hình dung nữa mà thực sự là sỉ nhục.

Triệu Vô Tà cũng chặc chặc lấy làm kỳ lạ với cảnh tượng này. Tự Tiên đảo lại tồn tại một tên phế vật và tươi cười như vậy. Không ngờ còn tồn tại tốt hơn trăm năm. Nếu hôm nay không gặp được, chỉ sợ bản thân Triệu Vô Tà cũng không biết. Thiên Vân Đại Lục này lại còn tồn tại như vậy.

Cuối cùng hai mươi lăm lần nghiền nát nhau, xem lần tấn công thứ hai mươi năm.

Đây đâu phải là một tông sư Kết Đan, quả thực so với một phạm nhân ở thế tục giới còn không bằng. Nói là trò cười cũng muốn tăng bốc hấn, sắc mặt của các đệ tử Tự Tiên đảo cũng đã không sai biệt lắm. Người sáng suốt vừa thấy đã biết, bọn họ lúc này đều là xấu hổ và phần nộ muốn chết, một ngụm máu tươi đã nghẹn ở cổ họng.

Sắc mặt vị Đại trưởng lão Tự Tiên đảo xám trắng, xụi lơ xuống, đến kim đan của mình cũng hồi hận. Trăm năm trước, lão phụng mệnh tiếp vị Thiếu đảo chủ này về, trong vòng trăm năm lại dùng vô số linh đan sinh mạng khiến tu vi vị thiếu đảo chủ này tăng lên đến Kết Đan cảnh giới.

Trong vòng trăm năm này, vị Thiếu đảo chủ không muốn bỏ đi cái vẻ miệng rộng của mình trong thế tục giới, ham đồ ăn mà không có chút linh khí nào, hơn nữa cực kỳ háo sắc, căn bản không phải là thứ tu chân liệu. Cho dù là một con heo được Tự Tiên đảo nuôi dưỡng cũng nên trở thành một Đại yêu rồi.

Thế nhưng vị Thiếu đảo chủ này lại không bằng heo. Ba chữ Tự Tiên đảo vốn là uy danh hiển hách ở Thiên Vân đại lục, nhưng hiện tại thì lại khác.

“Ai nói ngươi có thể đi”

Cười thì cười, Triệu Vô Tà một điểm cũng không quên ánh mắt thâm tà lúc trước của tên phế vật kia. Cho tới bây giờ chỉ có Triệu Vô Tà hấn đối với nữ nhân của người khác lộ ra đám phế vật, hấn dám đối với Nhị nương lộ ra vẻ mặt như thần thái tóm Lục Túc Mâu Tà đã sớm phán tử hình, nhưng hiện tại Triệu Vô Tà lại cảm thấy như vậy.

Nếu như hắc động thủ giết hắc mà nói, quả thực là bản tay của hắc.

Nhưng hắc tự có cách xử lý.

Tiếng nói của hắc vừa dứt, trên đường chạy trốn của Thiếu đảo chủ bỗng nhiên xuất hiện một bức tường trong suốt. Vị Thiếu đảo chủ không hề phát hiện ra, cứ như vậy lao thẳng tới.

“Bành”

Một cỗ lực lượng thật lớn truyền đến, xuyên thẳng vào lục phủ ngũ tạng của hắc, ngay cả ruột cũng muốn quán cùng một chỗ. Thanh huyền khí phi kiếm dưới thân cũng bị đánh bay, một bàn tay lớn trong suốt bỗng nhiên xuất hiện, sau đó mang theo vị Thiếu đảo chủ chậm rãi đến trước mặt Triệu Vô Tà, như mang theo một con chó, cảnh tượng này khiến cho đa số trưởng lão của Tụ Tiên đảo cảm thấy khổ sở.

Nhưng lúc này trong lòng đám đệ tử của Tụ Tiên đảo chỉ có một ý niệm duy nhất, đó chính là: giết hắc. Bọn họ đem tất cả hy vọng gửi gắm trên người Triệu Vô Tà, thật ra đây là lần đầu tiên bọn họ đi cùng vị Thiếu đảo chủ này ra ngoài, cũng là lần đầu tiên biết đến bọn họ là Thiếu đảo chủ.

Mặc dù có tu vi Kết Đan tông sư, nhưng so với một con heo cũng không bằng.

Những ý bảo hiện tại trong lòng bọn họ đều chỉ có một tâm nguyện, đó chính là hy vọng Triệu Vô Tà giết chết hắc. Dù sao hắc ta cũng là Thiếu đảo chủ, dù trong lòng bọn họ muốn giết nhưng lại không dám. Triệu Vô Tà này thì khác, nếu như hắc ta giết thì Tụ Tiên đảo cũng không làm gì được. Cùng lắm là Triệu Vô Tà đắc tội với một thế lực lớn, dù sao thế lực mà Triệu Vô Tà đắc tội cũng không ít, có thêm một người nữa cũng không sao.

Như đã biết được suy nghĩ của mọi người trên Tụ Tiên đảo, Triệu Vô Tà cười quỷ dị, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Đúng là so với chó còn không bằng, bây giờ nghĩ lại, đem hai con mắt của ngươi cho con chim biển ăn, còn lại con chim biển kia, ăn luôn cặp mắt của ngươi, con chim biển kia cũng thật xui xẻo. Vốn Triệu gia còn muốn giết ngươi thì thôi, đáng

tiếc là, ta đột nhiên đổi ý. Ta muốn biết đắc tội Triệu gia ta sẽ có kết cục thế nào.”

Triệu Vô Tà đột nhiên cảm thấy nói cái gì với phế vật như vậy đều là nói nhảm, nói mới nói được một nửa thì không nói nữa, ánh mắt bỗng nhiên nhìn lên bầu trời xa xăm. Khóe miệng hần hơi lộ ra ý cười, sau đó ánh mắt rơi xuống trên người đại trưởng lão của Tụ Tiên đảo.

“Lão phế vật sắp tới rồi, Triệu gia ta cũng tò mò, rốt cuộc phế vật này do ai sinh ra.”

Lúc này hần đã nổi hứng thú, đứng bên trên hà uyên ma rườm rà, vẻ mặt vui vẻ nhìn đại trưởng lão Tụ Tiên đảo. Với thần thông của hần đương nhiên biết đại trưởng lão kia phát phi kiếm truyền thư, song hần lại không ngăn cản. Dù sao hần cũng không sợ, hiện tại hần không sợ bất cứ thế lực nào trên Thiên Vân đại lục. Chờ qua một đoạn thời gian.

Sau khi hần đi tới chỗ đó, cho dù là cái gọi là Hóa Thần Đạo Quân, hoặc là những cường giả khác, hần cũng sẽ không sợ hãi một chút nào, không còn một chút cố kỵ, hành sự càng thêm hung hăng.

Trên mặt Đại trưởng lão Tụ Tiên đảo miễn cưỡng sinh cơ, cũng quay người lại, nhìn về phía bầu trời xa xa.

“Hưu hưu hưu....

Không phụ ánh mắt hai người, sau một lát, liền có rất nhiều quang mang bay vút đến. Ở trên bầu trời lưu lại một chút vết tích, liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Mấy ngàn tu sĩ đứng ngoài quan sát, lúc nhìn thấy luồng kiếm quang liền muốn rời đi, bọn họ cũng không phải là người ngốc. Tự nhiên biết rõ lúc này tới nhất định là Tụ Tiên đảo có rất nhiều cường giả. Tuy rằng bọn họ có mấy ngàn tu sĩ, nhưng bọn họ đã từng gặp qua Tụ Tiên đảo, kiến thức qua thiếu đảo chủ so với heo còn không bằng.

Chỉ cần bọn họ đi ra ngoài, chỉ sợ sau ngày tu luyện của Tụ Tiên Đảo không nhắc nổi đầu lên để làm người. Vì Tụ Tiên Đảo mà lớn tiếng, chỉ sợ các cường giả trên đảo sẽ bất chấp tất cả, giết sạch mấy ngàn tu sĩ bọn họ.

Thế nhưng ngay khi bọn họ định hành động, trong hư không lại như bị giam cầm, căn bản không thể động đậy. Một giọng nói xuất hiện trong đầu họ, mang theo ý giễu cợt dày đặc.

“Triệu gia còn chưa nói đi, các người đều phải ngoan ngoãn cho Triệu gia biết.”

Triệu Vô Tà thật sự có hứng thú. Hắn đột nhiên cảm thấy, cũng có phương pháp tốt hơn là giết vị Thiếu đảo chủ kia. Nói cho hắn biết, nếu đắc tội với Triệu Vô Tà thì hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào.

“Huu huu huu....

Kiểm quang tản ra, một đám người xuất hiện giữa không trung, một trung niên tuấn lãng từ trong đám người đi ra. Ánh mắt dò xét không trung, âm trầm vô cùng, rõ ràng thấy được Triệu Vô Tà và Ma Kinh dưới chân hắn. Còn có gã Thiếu đảo chủ đã như một con chó chết kia, nhưng lại giả vờ như cái gì cũng không biết, ánh mắt cuối cùng rơi xuống trên người Đại trưởng lão kia.

“Hải Quán, đây là có chuyện gì?”

Đại trưởng lão vội khom người nói, vẻ mặt có chút sợ hãi. Người trung niên trước mắt là Tụ Tiên đảo chủ, cũng chính là cha của vị thiếu đảo chủ kia, là cường giả Nguyên Anh không thể không làm Đại trưởng lão như vậy. Phải biết rằng, con của lão có hai con mắt. Là do lão đào xuống, chẳng qua không biết vì sao bây giờ trong lòng Đại trưởng lão lại cảm thấy thoải mái vô cùng.

“Trở về đảo chủ, Thiếu đảo chủ không cần thận đắc tội với Vô Tà tiên bối...”

Một câu rất đơn giản, thế nhưng lại nhắc tới hết thảy. Nói xong câu này, Đại trưởng lão liền không hề nói gì nữa, thế nhưng khóe miệng lại không ngừng nhúc nhích. Từng luồng từng luồng thần niệm truyền đến trong tai trung niên tuấn lãng kia, hiển nhiên là đang hướng hắn giảng thuật phát quang hết thảy. Thần niệm truyền âm rất nhanh, bất quá một lát Đại trưởng lão cũng đã nói xong, nhưng mà lúc này sắc mặt người trung niên kia cũng đã trở nên tái nhợt một mảnh.

Trừ hấn ra, còn có hai vị lão giả cũng là như thế. Địa vị của bọn họ nhìn qua không thấp, đứng chung một chỗ với người trung niên kia, cả khí tức đều không khác nhau là mấy.

Một ánh mắt lẫm liệt vô cùng bắn về phía Triệu Vô Tà, nhưng lại rơi vào trên người tên Thiểu đảo chủ trước mặt như chó chết của Triệu Vô Tà, sát khí trong ánh mắt ngưng đọng như thực chất.

“Vút”

Ra tay không hề có dấu hiệu báo trước, một đạo kiếm khí lạnh lẽo từ đầu ngón tay người trung niên phóng ra, bên trong kiếm khí tựa như ẩn chứa vô số hơi nước. Sau khi bắn ra, mặt biển phía dưới cũng khó hiểu nhấc lên hai luồng sóng biển, một rãnh sâu cũng xuất hiện theo. Nhưng động tĩnh thật lớn chính là ở phía sau, đạo kiếm khí kia mới đầu còn là bình thường, nhưng đã đến trước mặt Triệu Vô Tà.

“Oanh “

Hư không bị phá nát, mạnh mẽ bị kiếm khí kia xé rách, hư không loạn lưu cuồng bạo trào ra. Nhưng lại không thể ảnh hưởng một tia kiếm khí đó, mục tiêu của kiếm khí này không phải Triệu Vô Tà, mà là Thiểu đảo chủ. Sát khí ẩn chứa bên trong căn bản không phải là giả, mà là hàng thật giá thật.

Hắn ta thật sự muốn giết vị Thiểu đảo chủ kia, giết con trai của hắn ta. Chuyện này xảy ra quá đột ngột, ngay cả Triệu Vô Tà cũng không kịp phản ứng.

Kết cục của hạng ba trăm hai mươi hai Chương, phế vật.

Người trung niên mặt hầm lạnh lùng, ánh mắt sâu sắc mang theo Sát Tiên Kháng Tranh - cường giả Nguyên Anh hậu kỳ, ra tay không lưu tình chút nào. Đạo kiếm khí xé rách hư không kia hướng về thiếu đảo chủ nào đã bị cảnh tượng này dọa cho sợ mà đi. Khí tức ẩn chứa trong kiếm khí quá mức sắc bén, Thiếu đảo chủ kia bất quá chỉ là tu vi Kết Đan tông sư.

Hơn nữa còn dùng linh dược cưỡng ép thăng cấp, căn cơ bất ổn, uống cho tu vi mạnh mẽ như vậy. Không có chiến lược, đối mặt với đạo kiếm khí kia, căn bản không cách nào né tránh. Chỉ có thể trở mặt nhìn kiếm khí kia lao về phía hắn, khi hư không bị xé nát, kiếm khí đã tới trước mặt Thiếu đảo chủ.

“Hừ “

Triệu Vô Tà mặc dù không đoán được vị đảo chủ Tụ Tiên đảo này sẽ làm ra chuyện này, nhưng dù sao cũng là một trong những tuyệt thế cường giả. Tâm niệm vừa động, ngay trước mặt Thiếu đảo chủ đột nhiên xuất hiện một bức tường trong suốt. Tiếng hừ lạnh vang lên, đạo kiếm khí kia liền đâm thẳng vào hư không.

“Bành”

Kiếm khí vốn xé rách hư không lúc này lại đột nhiên tiêu tan. Mặc dù như vậy nhưng vị Thiếu đảo chủ kia đã sợ tới ngây người. Đánh chết hắn cũng không nghĩ tới, làm càn nhất là cha lại ra tay với hắn. Đạo kiếm khí đó nếu thật rơi xuống người hắn, hắn căn bản sẽ không có cơ hội sống sót.

Kiên hùng cường giả, chỉ sợ cũng chỉ như thế. Chí thân gia cũng có thể giết.

Bởi vì sự tồn tại của Thiếu đảo chủ, toàn bộ Tụ Tiên đảo đều biến thành trò cười. Chỉ sợ vị Đại trưởng lão kia cũng đã nói với đảo chủ, cho nên vị đảo chủ này mới hạ độc thủ. Bất luận Triệu Vô Tà muốn thế nào, trước giết gã thiếu đảo chủ kia rồi

nói sau. Chẳng qua chỉ là một tên phế vật con, ngày thường mặc dù phóng túng, nhưng cũng không phải là không thể giết.

“Đạo hữu ngươi đây là ý gì...”

Thân hình đảo chủ Tụ Tiên đảo đứng ra, dưới chân như đang giẫm trên mặt đất, sau khi bước ra đã phát ra âm thanh đùng đùng trong hư không. Phía sau hắn có hai lão giả cũng là người bình thường. Hai lão giả tuy rằng già nua vô cùng nhưng trong hai con mắt kia lại ẩn chứa vô tận khí thế sắc bén.

Ba người đều là cường giả Nguyên Anh, tu vi đều giống nhau, nguyên anh hậu kỳ. Phía trên tụ tiên ô, ngoài ra còn có hai vị thái thượng trưởng lão, tu vi cũng giống như đảo chủ, đều là cường giả Nguyên Anh. Lúc này ba người bởi vì tên Triệu Vô Tà này đều đến đây. Mặc dù vẫn còn bình tĩnh nhưng bầu không khí vẫn có chút nặng nề xuất hiện.

“Ngươi chính là đảo chủ Tụ Tiên đảo.”

Triệu Vô Tà đứng trên lưng ma kỵ, con ma kinh này đã bị Triệu Vô Tà dùng đôi mắt ô uế dơ bẩn của huyết mạch, khí tức vẫn giống như núi lửa bộc phát. Khí tức vô cùng hung sát cuộn cuộn như thủy triều, phát ra ai cũng có thể cảm giác được sự đáng sợ của con hung thú này.

Sắc mặt ba vị cường giả Nguyên Anh của Tụ Tiên đảo mặc dù trầm tĩnh nhưng trong lòng bọn họ sớm đã nổi lên sóng to gió lớn. Vốn bọn họ cho rằng chỉ có tên Triệu Vô Tà này. Thế nhưng sau khi đến nơi này chẳng những có thêm một nữ tu cảnh giới Nguyên Anh cảnh., Thậm chí dưới chân thẳng nhãi Triệu Vô Tà này còn có thêm một đầu yêu thú Nguyên Anh cảnh hung sát, ba lòng luôn có một ý niệm trong đầu. Từ lúc nào mà cường giả Nguyên Anh nhiều như vậy chứ.” Đúng vậy, khuyến tử vô tình mạo phạm Vô Tà đạo hữu, kính xin đạo hữu giao khuyến tử cho bản tọa. Bản tọa nhất định phải cho đạo hữu một câu trả lời “

Lúc nói rõ hai chữ, trong mắt vị đảo chủ này liền hiện lên sát khí lạnh lạnh. Không cần phải nói, nếu như thật sự giao vị Thiếu đảo chủ kia trả lại cho hắn, chỉ sợ để làm dịu lửa giận

của Triệu Vô Tà, hắn sẽ lập tức giết con của mình. So sánh với Tụ Tiên đảo, một đứa con trai căn bản không tính là cái gì.

Huống chi đứa con trai này lại là một công tử ăn chơi phế vật. Vì Tụ Tiên đảo, chết cũng là đáng đời vinh hạnh.

“Ồ, không biết đảo chủ định giải thích như thế nào với Vô Tà đảo chủ đây!”

Triệu Vô Tà là tên đã biết rõ còn cố hỏi, ánh mắt vẫn phiêu phù trên người của vị Thiếu đảo chủ đã hoàn toàn xui lơ kia, trong ánh mắt không có chút quan tâm nào. Loại phế vật này ngay cả tư cách lọt vào mắt Triệu Vô Tà cũng không có, cho dù giết thì cũng lãng phí công phu của Triệu Vô Tà.

“Bồn tọa sẽ giết khuyến tử, đây chính là lời nhắn nhủ với Vô Tà đạo hữu...”

Đảo chủ Tụ Tiên đảo cố nén cơn tức giận trong lòng, trầm tĩnh nói với Triệu Vô Tà. Sau khi hắn vừa dứt lời, mấy ngàn tu sĩ đứng ngoài quan sát xung quanh, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ. Hồ đồ không ăn thịt con, mặc dù là tu sĩ nhưng không phải ai cũng có thể bậc tình quả nghĩa. Hoặc là làm được như lão bà nương Vong Tình kia, quên hết thầy cảm tình.

Nhưng trong lòng đảo chủ Tụ Tiên đảo này cũng quá độc ác, vì để dẹp loạn lửa giận của Triệu Vô Tà, dĩ nhiên lại thật sự giết con của mình. Mặc dù chỉ là phế vật nhưng dù sao cũng là con của mình. Tuy nhiên sau khi mọi người trông thấy sâu trong ánh mắt của đảo chủ, đều không có hoài nghi, hơn nữa trước mặt mấy ngàn tu sĩ này mà dám nói ra, cho dù có muốn cũng không được.

Nghe lão cha tiện nghi của mình muốn giết chính mình, vị Kết Đan tông sư đến từ thế tục giới lập tức thanh tỉnh. Cũng bất chấp mọi thứ, An khắc liền quỳ rạp trên không trung, sắc mặt kinh hoảng không gì sánh được.

“Cha đừng mà đừng giết con, cha đừng giết con mà, đừng giết con mà.

Ngoại trừ cầu khẩn ra, những lời còn lại đều không nói ra được. Thiếu đảo chủ này đã sợ tới mức mặt cắt không còn chút máu, miệng không lựa lời. Chẳng qua là dốc sức liều mạng

dập đầu với không trung, trăm năm trước hắn chẳng qua chỉ là một tên ăn chơi trác táng ở thế tục, sau đó bị mang về Tụ Tiên đảo. Cũng là trăm năm sau, hắn đều nuốt những linh dược này, những thói quen ác của thế tục giới một chút cũng không đổi, cho nên mới đắc tội với Triệu Vô Tà này.

Nếu như đổi lại là một thế lực khác làm Thiếu chủ, chỉ sợ gặp phải Triệu Vô Tà. Nói chuyện khẳng định là nước chảy không lộ. Nếu không đắc tội với Triệu Vô Tà thì có chỗ nào giống hiện tại, làm cho Triệu Vô Tà chẳng có một chút ý tứ buông tha hắn ta.

“Hừ súc thú cần ta có yêu cầu gì chứ. Cũng nên đi cầu Vô Tà tiên bối. Nếu Vô Tà tiên bối không gật đầu thì hôm nay, người hắn phải chết không thể nghi ngờ.”

Đối mặt với lời cầu khẩn của con trai mình, Tụ Tiên đảo chủ chẳng những không có chút đồng tình nào, sắc mặt cũng lạnh lùng nghiêm nghị. Thế nhưng lời từ miệng hắn nói ra lại khiến khóe miệng Triệu Vô Tà cong lên.

Hắn vẫn cảm thấy không cam lòng a. Tuy rằng đảo chủ này rất kiêng kỵ Triệu Vô Tà, nhưng trong lòng hắn ta vẫn muốn cứu con mình trở về.

Bất quá lời ấy một chút tật xấu cũng không có. Nếu như đổi lại là một cường giả Nguyên Anh khác, có lẽ sẽ nể mặt Tụ Tiên đảo. Buông tha cho Thiếu đảo chủ này một chút, một là trừng phạt là được, hơn nữa còn làm cho Tụ Tiên đảo thiếu nợ một cái nhân tình. Tuy đây không phải là chuyện mua bán lỗ vốn, nhưng đáng tiếc là mọi người tại Tụ Tiên đảo đều phải đổi mặt. Là Triệu Vô Tà, Thiên Vân Đại Lục này, không có nhân tình nào có thể khiến hắn động tâm.

“Tiền bối là gốc, à là văn bối không biết tốt xấu. Có mắt không trông, mạo phạm vô tình mạo phạm ngài. Văn bối biết sai rồi, còn xin tiền bối tá vãn cao: Lục Phóng văn bối tự nhiên cảm ơn mang ơn, mở cho rằng có lẽ là thời điểm sinh tử quan đầu., Vị Thiếu đảo chủ này nói chuyện rõ ràng là thông thuận hơn rất nhiều, hơn nữa cũng hoàn toàn không còn cái vẻ kiêu ngạo như trước. Về mặt y kỳ vọng nhìn Triệu Vô Tà, cũng không ngừng dập đầu, bộ dáng thê thảm nước mắt giàn giụa. Một tu

sĩ cảnh giới Kết Đan tông sư lại lưu lạc đến tình trạng như thế, mấy ngàn tu sĩ đứng xem xung quanh trong lòng đều cảm thán.

Bình thường Tụ Tiên đảo hung hăng ương ngạnh, ai ngờ hôm nay lại gặp phải sát tinh như vậy. Không biết là mất mặt, ngay cả thiếu đảo chủ nhà mình cũng biến thành bộ dạng như vậy.

Ba vị cường giả Nguyên Anh của Tụ Tiên đảo, tuy sắc mặt trầm tĩnh nhưng sâu trong ánh mắt lại là một mảng tàn khốc. Nhìn lướt qua mấy ngàn tu sĩ kia, ba đạo khí tức làm người ta sợ hãi không thôi phát ra. Nhất thời mấy ngàn tu sĩ kia đều tự giác ngậm miệng, ba vị kia đều là cường giả Nguyên Anh, nếu ai cũng không tốt, chộc giận bọn họ, đừng tưởng có mấy ngàn tu sĩ, chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ bị tiêu diệt sạch sẽ.

Hiện tại mấy ngàn tu sĩ này mới nhớ ra, bọn họ đã chứng kiến Tụ Tiên đảo mất mặt như thế nào. Lúc này ba cường giả Nguyên Anh của Tụ Tiên đảo lại đang ở đây. Nếu như ba người nổi lên sát tâm.

Cuối cùng hai mươi ba lần chia sẻ một lần xem tính mạng hai trăm ba mươi ba lần.

Mấy ngàn người này chỉ sợ không ai đi được, cuối cùng đều phải bỏ mạng.

Tiên Đạo từ bi. Ma đạo tàn nhẫn chẳng qua chỉ là vớ vẩn mà thôi, đại lục Thiên Vân này không có thế lực nào là từ bi. Bất luận là Tiên Ma lưỡng đạo hay là Yêu tộc trong mười vạn đại sơn, vì lợi ích của bản thân, cái gì cũng sẽ vứt ra sau đầu. Tiên đạo cũng như vậy, Tụ Tiên đảo vốn đã kiêu ngạo đến cực điểm, nếu như không có Triệu Vô Tà ở đây, chỉ sợ ba người bây giờ đều đã bắt đầu giết rồi.

Trong nháy mắt, mấy ngàn ánh mắt mang theo hi vọng nhìn về phía Triệu Vô Tà, dù sao mấy ngàn tu sĩ này không thể rời đi, cũng là Triệu Vô Tà giữ trò quý. Lúc trước hẳn ta đã bị giam cầm không gian, muốn mấy ngàn tu sĩ ở lại đây xem trò vui. Nếu mấy ngàn tu sĩ cuối cùng đều không thể sống sót rời đi, vậy oán niệm kia sẽ phủ xuống đầu Triệu Vô Tà. Nhưng, chưa chắc tên này sẽ để ý.

“Đảo chủ, phải chăng xử trí như thế nào cũng được.”

Tuy trong miệng Triệu Vô Tà gọi là đảo chủ nhưng lại không hề có một chút kính ý nào. Thậm chí trên mặt còn xuất hiện vẻ cười gằn, cũng mặc kệ mọi người trên Tụ Tiên đảo cảm nhận trong lòng như thế nào. Nghe được lời Triệu Vô Tà nói, sắc mặt đảo chủ trung niên kia phát lạnh, nhưng nhớ tới hung danh khó đối phó của tên Triệu Vô Tà này. Vẫn tận lực làm cho hắn ta trầm tĩnh lại, chậm rãi nói: “Khuyến tử mạo phạm đạo hữu, tự nhiên là mặc cho đạo hữu xử trí...”

Sau khi nói xong câu đó, đảo chủ trung niên này nhìn chằm chằm vào Triệu Vô Tà, dường như muốn nhìn xem Triệu Vô Tà rốt cuộc muốn xử trí con hắn như thế nào. Năm đó hắn cũng là cơ duyên, mới có thể sinh được đứa con trai này với một phạm trần nữ tử, không nghĩ rằng lại là phế vật. Cũng trách chính hắn, nếu bỏ ở thế tục nhiều năm như vậy, chỉ sợ cũng sẽ không có bộ dáng như vậy.

Tụ Tiên đảo là tiên đạo thập đại môn phái, hơn nữa còn là thế lực cường đại. Nếu như là cường giả Nguyên Anh khác, sau khi ba người bọn họ hiện thân, hắn là sẽ chịu thua. Nhưng Triệu Vô Tà thì khác, bên kia hắn ta cũng là ba cường giả Nguyên Anh, mà là Triệu Vô Tà này. Lời đồn đãi hắn ta đánh đồng với Ma La Ma Đế. Đây chính là tuyệt thế cường giả. Cho nên hiện tại, cho dù Triệu Vô Tà kiêu ngạo như vậy, hắn ta vẫn bất động thanh sắc như cũ.

Chẳng qua Triệu Vô Tà sau khi nghe được lời của hắn ta lập tức tươi cười. Nụ cười này trong mắt Thiếu đảo chủ so với Ma âm đòi mạng cũng chẳng khá hơn chút nào. Bỗng nhiên trong lòng hắn ta dấy lên một dự cảm cực kỳ không tốt. Đáy lòng hắn ta lập tức hung hăng rung động. Nếu như phía trước không có một luồng lực lượng vô cùng mạnh mẽ ngăn cản hắn ta, hắn ta sẽ lập tức đi tới bảo vệ chân Triệu Vô Tà xin tha.

“Cha, đừng làm vậy, ông ấy sẽ giết con đấy, con còn không muốn chết a...”

Chung quy cũng chỉ là một tên phế vật, Triệu Vô Tà chỉ cười cười một cái rồi biến thành bộ dáng như vậy. Bộ dáng này khiến cho đảo chủ của Tụ Tiên đảo nhìn thấy, cuối cùng cũng

tin lời Đại trưởng lão. Con trai của mình đúng là phế vật, hơn nữa còn là phế vật không bằng chó.

Hao phí trăm năm thời gian, dùng vô số linh dược mạnh mẽ tăng lên tu vi Kết Đan Tông Sư, giờ phút này xem ra, lại là một chuyện cười cực lớn, làm cho cả Tụ Tiên đảo biến thành trò cười. Đến lúc này, sâu trong ánh mắt hắn hiện lên sát ý cực kỳ nồng đậm, không phải nhằm vào nhi tử phế vật của mình.

Mà là mấy ngàn tu sĩ ở đây, Triệu Vô Tà hắn ta không làm gì được, nhưng với thần thông của mấy ngàn tu sĩ này, hắn ta còn có hai trưởng lão khác, chỉ trong khoảnh khắc liền có thể giết sạch sẽ. Đến lúc đó không ai biết được hôm nay đã xảy ra chuyện gì, trong suy nghĩ này, ánh mắt hắn ta toát lên sát khí.

Nhưng vào lúc này, không ai phát hiện ra được. Bởi vì ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Triệu Vô Tà và thiếu đảo chủ kia.

“Yên tâm, ta sẽ không tự mình động thủ giết người. Triệu gia ta cũng không muốn bản tay của mình.”

Thiếu đảo chủ kia chợt nghe Triệu Vô Tà sẽ không động thủ giết hắn ta. Trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng, nhưng ngay sau đó hắn ta lại lâm vào khủng hoảng to lớn. Bởi vì ý của Triệu Vô Tà là hắn ta sẽ không tự mình động thủ giết người, nhưng lại sẽ dùng thủ đoạn khác. Hắn ta còn chưa kịp nói gì, bỗng nhiên trên người đau đớn “Xùy xùy”

Một luồng kiếm khí lạnh lẽo xuất hiện trên không trung, trên đầu ngón tay của Thiếu đảo chủ xuất hiện một giọt máu đỏ thẫm lơ lửng giữa không trung. Từ từ trôi tới trước mặt Triệu Vô Tà, phía sau huyết châu là nụ cười cực kỳ âm hiểm của Triệu Vô Tà.

“Phế vật như ngươi thì nên lợi dụng giống như cặp mắt của ngươi, phế vật thì lợi dụng. Lúc còn sống không có tác dụng gì, sau khi chết vẫn còn có chút tác dụng. Hắc hắc.”

Triệu Vô Tà không để ý vẻ mặt của mọi người trên Tụ Tiên đảo, tự nhe răng cười. Động tác trên tay không ngừng chút nào, mặc cho huyết dịch trôi nổi giữa không trung, bỗng nhiên hai tay bắt đầu bấm quyết.

“Ong ong ong ong...”

Không biết là tiếng động từ đâu truyền đến, sau khi ngón tay của Triệu Vô Tà bấm quyết, giọt máu phiêu phù trước người Triệu Vô Tà bắt đầu chuyển động. Tiếp theo là trong miệng Triệu Vô Tà bỗng nhiên xuất hiện hai âm tiết không rõ tên, giọt máu kia cũng bởi vì hai âm tiết không rõ này mà rung động vài cái rồi hướng về phía xa xa bay đi.

“Muốn biết kết cục của mình thì đi hỏi đại trưởng lão sau lưng ngươi xem sao, lão đào được hai con mắt kia là kết cục gì, thì kết cục sẽ là của ngươi. Nếu ngươi muốn hận, hận Triệu gia ta từ trước đến nay đều là có thù tất báo, ai trêu chọc ta, người đó phải chuẩn bị thật tốt cho cái giá phải trả kia.”

Trong ánh mắt của Triệu Vô Tà đều là vẻ lạnh lùng, nụ cười cũng chậm rãi biến mất.

Chương thứ ba trăm hai mươi ba mỗ mỗ.

Lời nói tà vừa nói đến Tông môn, mọi người mới nhớ tới. Lúc này bộ dáng Thiếu đảo Tân chỉ còn dính ba thê thảm vô cùng. Hai hốc mắt huyết nhục mơ hồ, vết máu bên trong đã khô héo, nhưng lúc hắn cầu khẩn Triệu Vô Tà và cha tiện nghi của mình, trong hốc mắt lại chảy ra nước mắt, lập tức làm cho hắn nhìn qua càng thêm thê thảm.

Kết cục của hai con mắt này chính là kết cục của hắn. Trước đó khi mắt của hắn bị con chim biển kia nuốt mất, người khác đã ngắt đi. Cho nên hắn không biết, nhưng lúc này hắn vẫn tỉnh táo. Nghe xong lời Triệu Vô Tà nói, vị Thiếu đảo chủ này lập tức quay đầu lại hướng về phía đại trưởng lão của Tự Tiên đảo mà rống lên.

“Lão gia hỏa, ngươi đem mắt của ta nói người như thế nào, người mau nói đi a.”

Không đề ý đến vẻ kinh hoàng cùng sợ hãi trong lòng Thiếu đảo chủ, lúc này sắc mặt Đại trưởng lão cũng rất không tốt. Dù sao hai con mắt của Thiếu đảo chủ là do chính tay lão móc ra. Lúc này bị Triệu Vô Tà nói ra, lão đã chuẩn bị sẵn tinh thần thừa nhận lửa giận của đảo chủ. Lão là Đại trưởng lão, nhưng địa vị lại không thể so sánh với đảo chủ.

Nếu bởi vì “Đảo chủ” này nổi lên sát tâm đối với hắn, chỉ cần nhẹ nhàng động ngón tay là có thể bóp chết hắn, nghĩ tới đây, sắc mặt Đại trưởng lão xám trắng, thân hình lay động một cái, thiếu chút nữa là không đứng vững.

“Đảo chủ, ta...”

“Nói”

Lạnh lùng phun ra một chữ, người trung niên kia không thềm liếc mắt nhìn Đại trưởng lão lấy một cái, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Triệu Vô Tà. Nghe đồn Triệu Vô Tà là cường giả tuyệt thế, nhưng đến trình độ như bọn họ, chưa tự mình cảm

thụ qua là sẽ không quá tin tưởng. Mặc dù trong lòng rất kiêng kị nhưng chưa hẳn sẽ sợ hãi.

Từ trong miệng Đại trưởng lão đi ra, hắn tựa như đã chấp nhận số phận, chậm rãi mở miệng nói ra. “Hai mắt của Thiếu đảo chủ là do thuộc hạ móc ra, vốn định bảo tồn, sau này sẽ dùng linh dược cứu vãn Thiếu đảo chủ. Chẳng qua lại bị Vô Tà tiên bối thu lại, cuối cùng còn bị một con hải điều nuôi.”

Chỉ mấy câu đơn giản nhưng dường như hắn đã đoạt được khí lực toàn thân của tên Đại trưởng lão kia, sau khi nói xong sắc mặt hắn lập tức chán nản thoái lui sang một bên. Không nói nữa, nhưng lúc này trong lòng hắn vẫn còn chút hy vọng. Lần này, hắn liền tìm cơ hội rời khỏi Tụ Tiên đảo.

Hắn rất hiểu đảo chủ, tuy rằng hiện tại đảo chủ có vô tận sát ý với con trai mình, nếu như ném thiếu đảo chủ vào tay hắn, hắn nhất định cũng sẽ hạ sát thủ, nhưng đó là con của hắn. Đảo chủ Tụ Tiên đảo âm hiểm độc ác, đại trưởng lão như hắn rõ ràng nhất, con trai của hắn chỉ có thể tự mình giết chết.

Có lẽ hiện tại Triệu Vô Tà giết chết Thiếu đảo chủ. Đảo chủ sẽ không làm gì được Triệu Vô Tà nhưng Triệu Vô Tà sẽ bị hắn ta căm hận, hơn nữa hắn ta sẽ không quên thù hận. Với lòng dạ ác độc của đảo chủ, nhất định sẽ ghi hận đến chết, chỉ cần có cơ hội, nhất định sẽ trả thù Triệu Vô Tà. Chẳng qua vì Tụ Tiên đảo và bản thân hắn ta, cho dù có trả thù được Triệu Vô Tà cũng sẽ không để cho Triệu Vô Tà có cơ hội trừng trị hắn ta.

Hiện tại hắn ta không làm gì được Triệu Vô Tà nhưng cừu hận lại chuyển đến trên người vị Đại trưởng lão này, trở về Tụ Tiên đảo. Chắc chắn là Đại trưởng lão hắn ta đã chết, trong lúc kinh hoàng, trên mặt cũng lộ ra vẻ chán nản.

“Chim biển.”

Sắc mặt người trung niên đảo chủ cứng đờ, ngay lập tức trên mặt nở nụ cười. Bất quá nụ cười kia trong mắt người khác, quả thực là quái dị cực kỳ. Ngay cả Triệu Vô Tà cũng bị nụ cười trên mặt đảo chủ làm cho có chút cảm giác quái dị. Chẳng qua

cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, bất quá chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, còn không làm gì được hắc Triệu Vô Tà.

“Cái gì mà chim biển, lão già chết bầm. Ngươi lại bảo con mắt của ta cho chim biển ăn. Ta muốn giết ngươi, “Giết ngươi” ngươi.

Nghe thấy tên phế vật kia ồn ào, Triệu Vô Tà đột nhiên đưa miệng ghé sát vào bên tai hắc ta, nhẹ nhàng nhả ra một câu.

“Kẻ thù của ngươi tới rồi.”

Lời Triệu Vô Tà vừa nói ra, bỗng nhiên một bóng người thật lớn từ phía chân trời bay tới, đôi cánh giang ra, to hơn trước không ít. Hơn nữa khí tức trên người cũng trở nên hung sát, không còn là loại khí tức như trước nữa. Khí tức thuộc về dã thú, bây giờ chim biển này đã dần dần mở ra một ít linh trí, đã đạt tới cấp độ yêu thú.

“Vù vù vù”.

Một tiếng rống tràn ngập khí tức hung hãn vang lên trong đầu mọi người, thân ảnh khổng lồ kia đã xuất hiện ở trước mắt mọi người. Hai cánh mở ra cũng mười trượng, tuy rằng so sánh với những yêu thú khác, nhất là Thâm Uyên ma vật bên dưới tên Triệu Vô Tà kia. Căn bản chính là một trời một đất, nhưng cuối cùng cũng cởi bỏ được túi da dã thú, trở thành một đầu yêu thú.

Mặc dù là yêu thú nhưng cũng là yêu thú cấp thấp nhất, ngay cả cấp bậc Trúc Cơ cũng không có. Theo như lời thì đến đây hắc là ngay cả cánh cũng không thu nạp được, rơi xuống biển. Thế nhưng con hải điều này lại rất kỳ dị, không sợ hãi chút nào, trái lại còn đập cánh vài cái.

“Vù vù vù “

Bởi vì đôi cánh của nó có một chút khí lưu, nhưng vào lúc này cánh nó lại dang rộng, sau đó hạ xuống trước mặt Triệu Vô Tà. Một cánh nó vươn ra, con chim biển đã đứng trên cánh tay của Triệu Vô Tà. Móng vuốt vô cùng sắc bén kia lại không thể lưu lại trên người Triệu Vô Tà dù chỉ là một dấu vết.

Con chim biển cực lớn như vậy, vốn là vô cùng hung hãn, thế nhưng trên cánh tay của Triệu Vô Tà lại giống như một con mèo nhỏ yên tĩnh, dịu dàng vô cùng. Triệu Vô Tà cũng mỉm cười đưa ra một tay khác, chậm rãi vuốt ve đầu của con chim biển này, tựa hồ như sủng vậy.

Nói đến cũng vô cùng kỳ quái, nơi này có...

Mười, có sáu người của Tụ Tiên đảo và Hắc Âm Ma, lúc này phạm kinh chỉ là một tu sĩ từ bốn chú lừa tìm ra trong đám đông, phát ra khí tức đủ để cho con chim biển này sợ mất mật hoặc lập tức bỏ chạy xa. Thế nhưng chẳng biết tại sao lúc này con hải điều này lại đứng trên cánh tay của Triệu Vô Tà, không hề có chút sợ hãi nào.

“Mùi hai con mắt kia không tệ nhỉ, có điều chỉ là chút điểm tâm mà thôi. Bây giờ mới là thức ăn.”

Triệu Vô Tà vừa nói ra, phần đông tu sĩ trên không trung đều ngây ngẩn cả người. Có vài tu sĩ trước đó đã đoán được mục đích Triệu Vô Tà đem con chim biển kia trở về, thế nhưng lúc này chính miệng nghe tên này nói ra. Mọi người vẫn bị triệt để chấn kinh, ánh mắt lóe lên, không dám nhìn Triệu Vô Tà.

Đây đâu phải là ma đầu ma đạo có thể so sánh được. Lời đồn đại là Triệu Vô Tà hung tàn vô cùng. Lúc này thấy vậy chỉ sợ lời đồn đại còn khách khí rồi, quả thực so với bất kỳ ma đầu nào cũng phải kinh khủng hơn.

Một số ma đầu của ma đạo có lẽ sẽ tại thời điểm luyện chế bảo vật hoặc là tu luyện ma công, giết hại rất nhiều sinh linh loài người. Nhưng cũng sẽ không như thế, quả thực so với chết còn khó chịu hơn. Đặc biệt là một màn đáng sợ tiếp theo, chính là trước mặt cha của thiếu đảo chủ, có lẽ sẽ xuất hiện trước mặt Tụ Tiên đảo chủ.

Mấy ngàn tu sĩ đều muốn bất tỉnh, Tụ Tiên đảo đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, mười đại môn phái Tiên đạo. Ngày thường bất kể đi đến chỗ nào, đều là tiên hô hậu ứng. Cho dù có tình cảnh tàn nhẫn như thế, cũng là người Tụ Tiên đảo bọn họ làm, nhưng đâu nghĩ tới hôm nay. Có người dám đối mặt

với Tụ Tiên đảo như thế, còn là mặt mũi của ba vị cường giả Nguyên Anh.

Bọn họ không biết Triệu Vô Tà dùng thủ đoạn gì mà đem con chim biển kia trở về, nhưng nghĩ lại thì thấy gã đã hiểu, chắc là lúc trước Triệu Vô Tà đột nhiên làm ra một hành động kỳ quái nào đó. Hiện tại xem ra, Triệu Vô Tà thần bí quý dị, quả thực vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Tam Nương sau lưng Triệu Vô Tà, nhìn thấy Triệu Vô Tà, khuôn mặt vốn đang nhú lại. Bất quá đột nhiên nhớ tới ngày thường lúc ở Hoàng Tuyền Quỷ Giới, Hoàng tuyền Quỷ Mẫu dạy cho nàng, làm Quỷ Đế. Những ý niệm thiện lương trong lòng nàng không thể có lần nữa, mặc dù không đồng ý với lời nói của Quỷ Mẫu, nhưng suy nghĩ trong lòng Tam Nương lúc này lại là.

Mặc kệ thiếu gia làm cái gì, Tam Nương đều sẽ đi theo thiếu gia. Huống chi, thiếu gia làm như thế, cũng là vì bảo vệ nàng.

Cũng đúng là Triệu Vô Tà tàn nhẫn ác độc như vậy, quả thật vị Thiếu đảo chủ này không biết tốt xấu. Vậy mà hắn dám lộ ra ánh mắt dâm tà với Tam Nương, chính là hắn đã đủ để Triệu Vô Tà làm như vậy rồi.

“Không cần cầu xin người, tiền bối, tha cho ta đi, ta đồng ý làm trâu làm ngựa cho người, chỉ cầu người tha cho ta một mạng. Ta van tiền bối Xuyên Xuyên Xuyên.

Vị Thiếu đảo chủ này cả người như sắp lâm vào điên cuồng rồi, khác với tiếng kêu của chim biển kia, tâm thần của hắn cũng đã hỏng mất. Lúc này trong lòng không có suy nghĩ gì, chỉ có thể cầu xin tha thứ, hy vọng Triệu Vô Tà có thể tha cho hắn ta. Với bộ dạng thê thảm của hắn ta, không ít tu sĩ ở đây đều có một chút đồng tình trong lòng.

Nhưng Triệu Vô Tà không phải là bọn họ, hắn đã được Thiếu đảo chủ cầu xin tha thứ, nhưng thần sắc lại không thay đổi chút nào. Hắn nhìn vị đảo chủ Tụ Tiên đảo, thần sắc quý dị.

“Đạo hữu không cần xử trí như thế, đảo chủ có ý kiến gì không...”

Tên Triệu Vô Tà này nói đến đây cũng không rõ vì sao, sâu trong ánh mắt xuất hiện một tia sát ý. Vạn Độc Huyết Tinh Phiên trên cổ tay sáng ngời, một cỗ sát khí dày đặc cũng từ trong cơ thể Triệu Vô Tà phát ra, nhưng thủy chung vẫn ở dưới làn da Triệu Vô Tà. Nó không hoàn toàn phát ra, cũng chỉ có Tam Nương cảm nhận được, những người còn lại đều không hề phát giác.

“Đạo hữu xin cứ tự nhiên”

Câu này nhả ra, tất cả các tu sĩ ở đây đều không thể tin được, nhìn đảo chủ của Tụ Tiên đảo, kể cả hai lão giả kia. Bọn họ cũng kinh hãi, không nghĩ tới đảo chủ lại xử trí như thế. Đây chính là con trai của thiếu đảo chủ. Tên Triệu Vô Tà này muốn trước mặt người khác, để cho một đầu Hải Ô sống sờ sờ đem con của hắn ăn sạch sẽ.

“Ăn đi hai con mắt này đi, ngươi trở thành yêu thú, ăn xong thứ phế vật này, cũng nên Trúc Cơ. Hơn nữa được lực sẽ ở trong cơ thể ngươi, không cần trăm năm, có thể tấn thăng lên Kết Đan Kỳ. Đến lúc đó quên nhớ ơn của Triệu gia.”

Triệu Vô Tà xoa đầu con chim kia một cái, sau đó cổ tay khẽ chấn động, trong đôi mắt con chim biển kia liền lóe lên ánh sáng màu đỏ chói mắt. Khí tức hung hãn tản mát ra, hai cánh giương ra, con chim biển kia liền bay về phía thiếu đảo chủ Tụ Tiên đảo.

“Đi chết đi, nguyên rửa cứu mạng, cha nhanh cứu con, chú a.”

Âm thanh thảm thiết vang vọng khắp bầu trời, một thiếu đảo chủ Tụ Tiên đảo đang sống sờ sờ trước mắt mọi người, bị một con chim biển chậm rãi mổ mỗi, sống sờ sờ, bị giam cầm toàn bộ tu vi. Cùng một phạm nhân không sai biệt lắm, căn bản là không thể phản kháng được con chim biển kia.

Quả thực là cực kỳ bi thảm, một tia hàn khí dâng lên trong lòng mọi người, nhưng khiến đông đảo tu sĩ chính thức cảm thấy hàn khí đại thịnh. Nhưng vào lúc này, đảo chủ của Tụ Tiên đảo, con trai của mình lại chính là dương kim.

Dứt khoát chia thành bốn trăm phần trăm li từng phần trăm co nhỏ.

Đang bị ăn sổng sờ sờ. Nhưng hắn lại nhìn chăm chú, một chút ý tứ ra tay đều không có, chỉ trừng đôi mắt hiện ra huyết quang nhìn. Bên tai vang lên, con trai của mình tràn ngập vô tận tiếng kêu thảm thiết oán khí.

Hạng ba trăm hai mươi bốn, oán khí.

Vốn dĩ là tiên sa hạp quét mặt biển trên không, rất nhiều người đang trôi nổi trên không trung, bốn phía tu sĩ, trên mặt đều là thần sắc vô cùng quái dị, mấy ngàn ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào trung tâm kia. Một người đang kêu thảm thiết, tiếng vút bỏ kia quả thực là thê thảm đến cực điểm. Vô cùng thê lương, cho dù là ai nghe thấy âm thanh này cũng sẽ không thờ ơ.

Nhưng cũng có ngoại lệ, hơn nữa một lần còn là hai. Triệu Vô Tà nhìn người ở giữa kia kêu lên thảm thiết, khóe miệng không ngừng nở nụ cười. Một chút đồng cảm cũng không có, một màn này vốn là bởi vì hắn mới xuất hiện nên đồng tình từ đâu mà có. Còn có một người khác là đảo chủ Tụ Tiên đảo, ánh mắt nhìn chăm chăm vào người kêu thảm thiết kia.

Con của hắn, là Thiếu đảo chủ Tụ Tiên đảo, nhưng lúc này lại bị một con yêu thú biển cảnh giới thấp hung hăng mổ ăn như dã thú, miệng nhấp nháy liên tục, tựa như cố ý. Cố ý để Thiếu đảo chủ phải chịu hết thống khổ., Mỗi một miếng mổ cá đều rất chậm rãi, xé rách một cái liền mang theo một mảng lớn da thịt. Nhưng con chim biển này cũng biết bị nó mổ, trong cơ thể đều là linh khí, trong vòng trăm năm không biết đã nuốt bao nhiêu linh dược. Những linh khí kia đều tích tồn tại trong cơ thể, quả thực có thể so với thiên địa linh vật tồn tại.

Vốn dĩ con chim biển này, chẳng qua vừa rồi bởi vì nuốt vào hai con mắt của vị Thiếu đảo chủ mà tấn thăng đến cảnh giới yêu thú, linh khí trong cơ thể còn chưa kịp luyện hóa. Hiện tại lại nuốt vào rất nhiều huyết nhục ẩn chứa linh khí nồng đậm, nếu không có gì ngoài ý muốn, sợ là sẽ bị chặn sống mà chết.

Nhưng mà tên Triệu Vô Tà này, mỗi lần đến chỗ chim biển kia, hắn lại nhẹ nhàng vỗ lên người chim biển. Linh khí trong cơ thể nó không luyện hóa ngay lập tức sẽ bị luyện hóa, hóa thành yêu nguyên trong cơ thể nó, nó cũng sẽ lại bắt đầu cắn nuốt hình người vô cùng thê thảm kia.

“A...” Van xin người, nhanh giết cha ta, cầu xin người mau giết ta đi... “Ta chịu không nổi mà không cần Thiếu đảo chủ gì đó, thả ta trở về. A...” Giết ta...”

Cho dù là ý chí sắt đá cũng nên thay đổi sắc mặt, tiếng kêu của vị Thiếu đảo chủ này quả thực thâm đến cực điểm. Cũng không biết có phải do con chim biển kia cố ý mô hay không, bất luận mô thân thể của hắc thể nào cũng không làm đầu hắc bị thương.

Mặc kệ hắc phát ra tiếng kêu thảm thiết, tu sĩ, trong cơ thể có lực lượng mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần so với phạm nhân.

Nhưng hiện tại, vị Kết Đan tông sư này so với phạm nhân càng thâm hơn nhiều. Phạm nhân thể tục còn có thể trầm luân trong đầu hồng, có hỉ nộ ái ố kia. Nhưng là hắc, lại ở trong thống khổ kêu thảm thiết, huyết nhục trên người từng khối từng khối bị xé rách xuống, chính mình đã là cha Nguyên Anh cảnh ở bên cạnh.

Nhưng lại không thể tương trợ, loại thống khổ này khiến oán khí sinh ra trong đáy lòng hắc nồng đậm hơn bất cứ thứ gì.

“Ầm ầm ầm “

Không biết bởi vì cái gì, bầu trời đột nhiên xuất hiện nhiều đám mây đen, lôi quang bùng nổ ở đằng sau mây đen. Bầu trời trở nên vô cùng u ám, nhưng bất luận như thế nào, hai mắt chim biển kia vẫn tham lam mô dù tự thành thân thể của thiếu đảo chủ đảo Tiên đảo.

Một màn quỷ dị và đáng sợ rốt cuộc như thế nào đây, người bị mô chính là một trong thập đại môn phái của Tụ Tiên đảo, thiếu đảo chủ của Tụ Tiên đảo. Ngoài đạo quan là mấy ngàn tu sĩ, còn có đông đảo tu sĩ của Tụ Tiên đảo, trong đó có cả đảo chủ của Tụ Tiên đảo. Cảnh tượng này so với bất kỳ cảnh tượng nào cũng đều khiến cho người ta chấn động, bởi vì chỉ có duy nhất một người mà thôi, đó chính là thanh niên thanh tú với nụ cười tà dị.

Thời gian từng chút trôi qua, nhưng chim biển kia lại một chút ý tứ dừng lại cũng không có. Ngược lại ý Triệu Vô Tà giúp nó

chải vuốt linh khí, luyện hóa những linh khí kia, con súc sinh này mỗi mỗi càng càng hăng say. Lúc này tuy đã mở ra chút linh trí, nhưng nó còn không biết, rốt cuộc nó mở cái gì.

Đông đảo tu sĩ bàng quan, đáy lòng đều nổi lên hàn khí nồng đậm vô cùng, người tu luyện. Sớm đã là nóng lạnh không thấm, nhưng lúc này, mấy ngàn tu sĩ kia, đều là mồ hôi lạnh đầm đìa, trong lòng kịch liệt rung động, hận không thể lập tức rời khỏi nơi này. Nhưng Triệu Vô Tà không mở miệng, bọn họ ai cũng không dám động, sợ rằng sẽ biến thành vận mệnh của thiếu đảo chủ Tụ Tiên đảo.

“A, Triệu Vô Tà, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi a.

Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên im bặt, cuối cùng dừng lại, con chim biển kia đã sớm thay đổi hình dạng. Vốn dĩ nó đã mở cánh ra cũng chỉ mười trượng, nhưng hiện tại đã tới hai mươi trượng. Chỉ sau nửa canh giờ nó đã tấn thăng lên cảnh giới Trúc Cơ, giống như là tranh công vậy.

Sau khi nuốt đầu thiếu đảo chủ vào trong bụng, trong miệng con Hải điều hung tàn này ngậm một viên kim đan, bay đến trước mặt Triệu Vô Tà như lấy lòng đặt kim đan trước người Triệu Vô Tà, sau đó nhu thuận dừng lại bên cạnh Triệu Vô Tà, bộ dáng này, ai cũng không ngờ rằng, một màn trang sức giả lúc trước chính là con chim biển này.

“Bốp bốp bốp, đảo chủ quả nhiên là cường giả kiêu hùng, không tà bái phục. Phế vật kia Vô Tà thay ngươi thu thập, về sau nó bớt đi việc trêu chọc cường giả khác. Chuyện này mang đến phiền phức cho ngươi Tụ Tiên đảo, đưa viên kim đan này cho đảo chủ là được rồi.”

Triệu Vô Tà cầm kim đan trong tay, sau đó về mặt quái dị nói với đảo chủ Tụ Tiên đảo. Lúc này đáy lòng hắn cũng kinh ngạc, không nghĩ tới vị đảo chủ của Tụ Tiên đảo này lại có nhân vật như vậy. Cho dù Triệu Vô Tà tự nhận mình có ý chí sắt đá lúc này cũng là tự thẹn không bằng. Nếu có người đối xử với Tam Nương như vậy, Triệu Nhi đã sớm điên cuồng rồi, cho dù là Hóa Thần đạo quân, hắn ta cũng liều mạng.

Nhưng vị đảo chủ này tro mắt nhìn con trai mình bị chim biển mổ ăn mà chết, cho dù nghe tiếng con hấn kêu thảm thiết nhưng hấn vẫn thờ ơ, loại nhân vật này ản nhĩn đến mức đáng sợ, không phải là nhân vật tầm thường, chỉ sợ ngày sau còn mang đến phiền toái cực lớn cho Triệu Vô Tà.

Trước đó sở dĩ phiền toái dày vò Thiếu đảo chủ như vậy, Triệu Vô Tà chính là muốn động thủ. Thằng nhĩn này thần thông đại tĩng, chém giết Hoàng tuyền Quỷ Mẫu một phen, nhưng lại bởi vì bị Quỷ mẫu tính kế, trong lòng vốn đã có thêm một cỗ oán khí. Hiện tại gặp phải Thiếu đảo chủ của Tụ Tiên đảo, cho Tam nương cơ hội trút giận, vừa lúc có thể khơi mào lên mấy cường giả Nguyên Anh của Tụ Tiên đảo.

Đến lúc đó chém giết một phen, Triệu Vô Tà cũng có thể trút ra ngum oán khí kia.

Bất quá không nghĩ tới lại phát triển đến tình trạng như thế này, vị đảo chủ Tụ Tiên đảo dĩ nhiên tâm ngoan đến thế. Tro mắt thấy con mình bị chim biển mổ mỗi mà chết, chính là không động thủ, làm cho Triệu Vô Tà cực kỳ thất vọng. Chiến ý trong lòng cũng ngừng lại, cũng không xem biểu tình của Tụ Tiên đảo chủ ra sao, ném Kim Đan trong tay đi.

Cũng không cần động tác gì khác, tâm niệm vừa động, Thâm Uyên ma kinh dưới sự điều khiển của Triệu Vô Tà liền động. Thân thể to lớn ngàn trượng hướng phương xa mà đi, lúc này Thâm Uyên ma kinh đã không còn như trước nữa. Ở trên không trung, chỉ trong nháy mắt đã trôi qua vạn dặm.

Bất quá lúc gần đi, Triệu Vô Tà ngại tốc độ chậm lại, trên người tuôn ra hắc quang. Vậy mà trong nháy mắt tràn ra, bao lầy vực sâu ma kinh dưới thân hấn, sau đó mạnh mẽ chen vào trong hư không.

Triệu Vô Tà vội vồ mông rời đi, lưu lại mấy ngàn tu sĩ. Có tu sĩ thông minh, trong lúc Triệu Vô Tà cũng biến thành độn quang rời đi. Nhưng rất đáng tiếc, tên Triệu Vô Tà này đi quá nhanh, nháy mắt đã không còn bóng dáng. Thế nhưng mấy ngàn tu sĩ kia đã không còn nhanh như vậy rồi.

“Giết”

Hai chữ nhân nhật từ trong miệng Tụ Tiên đảo chủ phun ra, lúc này hai mắt của hắn đã sớm hoàn toàn biến thành màu đỏ, khí tức trên người cũng hỗn loạn cực kỳ. Sát khí trên người hắn không thể áp chế phát ra, từng luồng từng luồng như thủy triều hướng về bốn phía mà đi, không có một khe hở.

Hai lão giả Nguyên Anh phía sau hắn kinh hãi không thôi, sự kinh ngạc của bọn họ là đến từ Triệu Vô Tà, tên này trước khi đi đã thi triển thân thể thần thông mạnh mẽ tiến vào trong hư không. Đây vốn là thần thông của Hóa Thần đạo quân, nhưng lúc này lại xuất hiện trên người Triệu Vô Tà. Bọn họ không khỏi giật mình, về phần đảo chủ Tụ Tiên đảo lúc này đáy lòng chỉ có sát ý vô biên.

Trước mặt Tụ Tiên đảo chủ, sống sờ sờ đã giày vò chết con trai của lão. Triệu Vô Tà đã đắc tội với Tụ Tiên đảo rồi, hơn nữa chỉ sợ độ thù hận còn sâu hơn không biết bao nhiêu lần so với hắn và Vong Tình động thiên, chỉ sợ trong lòng đảo chủ Tụ Tiên đảo. Triệu Vô Tà đã là người chắc chắn phải chết, ngày sau nếu có cơ hội trả thù Triệu Vô Tà.

Vị đảo chủ kia sợ là sẽ không từ thủ đoạn nào. Hết lần này tới lần khác, Triệu Vô Tà đối với cừu hận tự tay làm ra này, cũng không để ý chút nào. Tựa như trước khi chết, vị đảo chủ Tụ Tiên đảo kia đã phát ra oán khí uy hiếp. Căn bản không cần để ở trong lòng, kẻ yếu dù oán khí có nhiều cũng không làm gì được cường giả.

Hiện tại Triệu Vô Tà dám làm như vậy, Triệu Vô Tà sợ rằng không chỉ có vậy. Ở trong hư không, Triệu Vô Tà đang nằm trên lưng của ma kinh, hai mắt thoải mái híp lại. Tam Nương thì ở bên cạnh hắn làm một số việc, một ít việc thị nữ nên làm.

Sau khi Triệu Vô Tà rời đi, trên mặt biển vang lên những tiếng kêu thảm thiết. Có một số tu sĩ nhanh nhẹn, đi lại kịp thời. Nhưng phần lớn các tu sĩ đứng ngoài quan sát đều bị chấn nhiếp, không ngờ còn ngây ngốc lưu lại tại chỗ. Còn con hải điều kia, lại bị Triệu Vô Tà mang đi.

Đám người Tụ Tiên đảo, hiện tại giống như dã thú đã rời khỏi lồng giam, bắt đầu điên cuồng giết chóc. Triệu Vô Tà ở đâu,

tôn nghiêm của bọn họ bị hung hăng chà đạp, quả thực là hung hăng đạp trên mặt đất.

Nhưng mà Triệu Vô Tà là tuyệt thế cường giả, đảo chủ của bọn họ tạm thời không làm gì được, đừng nói là bọn họ. Cho nên bây giờ đảo chủ đã hạ lệnh giết hết những tu sĩ này, nếu dám xem chuyện cười của Tụ Tiên đảo thì phải chuẩn bị thật tốt để thừa nhận. Tiên Đạo thập đại môn phái không khác gì Ma đạo lục đại Ma Đế.

Bây giờ, Tụ Tiên đảo đã cởi bỏ áo ngoài của Hạo Nhiên Chính Khí, bắt đầu giết chóc bừa bãi. Rõ ràng là không trung nhưng lại biến thành vũng máu.

“Tuần nhi, người yên tâm, cho dù liều cái mạng này của cha, cũng phải để súc sinh kia trả giá thật lớn, ha ha ha ha.

Triệu Vô Tà không biết rằng kích thích của hắn rất hữu hiệu, nếu như lúc trước Triệu Vô Tà giao vị thiếu đảo chủ kia cho người trung niên thì nhất định hắn đã lập tức giết chết nhi tử của mình. Nhưng Triệu Vô Tà trước mặt mấy ngàn tu sĩ và tu sĩ Tụ Tiên đảo lại ngang nhiên hành hạ con mình đến chết.

Hiện tại đảo chủ đảo Tụ Tiên đảo quả thực giống như điên cuồng, không ngờ lại nắm kim đan trong tay lại điên cuồng cười ha hả. Oán khí vô cùng nồng đậm trên người hắn phát ra, oán khí khi hắn chết đi còn nồng đậm hơn gấp trăm lần, ngàn lần “

Ba trăm hai mươi lăm Chương, núi lửa bộc phát.

Ở sâu trong hư không, một cái bóng đen cực lớn xẹt qua loạn lưu, mạnh mẽ chui ra khỏi hư không. Sau đó lại ở giữa hắc quang bạo liệt, chen vào một chỗ khác trong hư không, một chút ngưng trệ cũng không có. Triệu Vô Tà y vào một thân Sát Cốt của mình, vậy mà cuồng vọng mang theo Thâm Uyên Ma kia cùng nhau xuyên qua hư không.

Thâm Uyên Ma Diên lúc này đã là một đầu thâm uyên yêu thú cảnh giới Nguyên Anh, đã lây nhiễm huyết mạch hung thú thời viễn cổ. Mạnh mẽ vô cùng, chiến lực cũng không kém Nguyên Anh hậu kỳ là mấy, làm tọa kỵ Triệu Vô Tà ngược lại cũng có thể. Dù là tướng mạo lớn ngàn trượng, Triệu Vô Tà trong lòng vẫn cảm thấy hài lòng.

Hai người đứng ở trên lưng của Thâm uyên ma kinh. Triệu Vô Tà nhẹ nhàng xoa xoa đầu của con chim biển to lớn bên cạnh, đem tên thiếu đảo chủ Tụ Tiên đảo mổ thức ăn sạch sẽ. Cũng tương đương với việc nuốt linh đan diệu dược bình thường, vốn chỉ là một con dã thú nhỏ bình thường nhưng lúc này đã là yêu thú Trúc Cơ hậu kỳ.

Cũng mở linh trí, chỉ là vẫn chưa thể nói chuyện, cũng biết Triệu Vô Tà khủng bố. Đối mặt với Triệu Vô Tà vuốt tay, súc sinh này chỉ có thể ngoan ngoãn, không dám nhúc nhích. Nếu như con chim biển này phóng ra ngoài, cũng là một đầu yêu thú hung tàn, sao có thể nhu thuận như lúc này.

Tam Nương đứng phía sau Triệu Vô Tà, nghe thấy lời nói của thiếu gia nhà mình, trên mặt xuất hiện vẻ bối rối, vội vàng nói: “Thiếu gia là thiếu gia, trong thiên địa này không có chuyện mà thiếu gia không thể làm. Thiếu gia muốn như thế nào, Tam Nương đều đi theo bên cạnh thiếu gia. Từ lúc Tam Nương bị oan khuất, khi còn một thân cô hồn, thiếu gia đã cứu giúp. Cả đời này, Tam nương chính là người của thiếu gia rồi.”

Triệu Vô Tà không nghĩ tới tên này chỉ thuận miệng nói một câu đã khiến Tam Nương nảy sinh phản ứng lớn như vậy. Trên mặt nàng ta xuất hiện ý cười, có điều nụ cười kia cũng chẳng hiền lành chút nào. Nàng ta giơ tay ngăn lại, liền ôm lấy thân thể mềm mại của Tam Nương vào trong ngực, trên mặt vang lên tiếng cười âm hiểm.

“Tam Nương nói thế. Là thật”

Trông thấy tiểu Tam Nương cười tà, tiểu thực sự không biết vì sao đáy lòng lại hoảng loạn muốn giãy dụa vài cái. Nhưng còn chưa kịp nhúc nhích đã bị khí tức khác trên người Triệu Vô Tà làm cho tâm đại loạn, rõ ràng là cường giả cấp Nguyên Anh. Nhưng thân hình kia so với phạm nhân vẫn còn kém cõi hơn, nhất thời mềm nhũn co quắp trong lòng Triệu Vô Tà.

“Ít nói...”

Nhẹ nhàng mềm mại nói, tên kia cũng không phải là quân tử gì, sắc tâm trong lòng lập tức sinh động. Kiếp trước, Triệu Vô Tà là Phong Thủy Huyền Sư, lợi dụng thân phận của mình, chuyện trộm hương trộm ngọc cũng không biết bao nhiêu. Kích Câu dẫn thuật, lại càng tinh thông. Tới kiếp này, đoạt thân thể thiếu niên Triệu Vô Tà đã bị ảnh hưởng không ít.

Lúc mới bắt đầu đã đắc tội với không ít đối thủ mạnh mẽ. Nhất là Vong Tình Động Thiên kia. Thế nhưng là một trong những thế lực mạnh nhất trên Thiên Vân Đại Lục, dưới sự uy hiếp của tính mạng mà tu luyện liều mạng. Gặp nữ tử như Tam Nương mặc dù lúc chết là phu nhân của hắn, nhưng trọng phụ của Tam Nương lại là một người bệnh lao.

Đến lúc chết, Tam Nương vẫn còn nguyên bích. Về sau Tam Nương bị bắt đi, Triệu Vô Tà lại càng khao khát lực lượng hơn, một đường thi triển thủ đoạn hoặc thủ đoạn mưu lợi nhất. Cũng tu luyện đến cảnh giới có thể so với tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn, vào Hoàng Tuyền Quỷ Giới, rốt cuộc cứu Tam Nương trở về. Hiện tại, trong lòng tiểu tử này lại nổi lên sắc tâm.

Nghe thấy Tam Nương nhẹ nhàng phun ra hai chữ đó, Triệu Vô Tà sao còn nhịn được nữa.

“Ha ha ha...” Tam Nương, từ nay về sau đã là người của Triệu gia. Giữa thiên địa này, ai dám bắt nạt người, Triệu gia nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết. Ha ha ha ha.

Tiếng cười của Triệu Vô Tà vang vọng hư không, Vạn Độc Tửu Phiên từ trong cổ tay Triệu Vô Tà phiêu phù bay ra, đón gió lớn lên. Cũng chỉ trong nháy mắt, đã lớn hơn trăm trượng, phiên diện triển khai bao phủ thân thể Triệu Vô Tà và Tam Nương vào trong đó. Một tiếng kinh hô mê người từ trong miệng Tam Nương đi ra, tiếp đó là tiếng dịu dàng thờ đóc, sóng đỏ quay cuồng, mùi vị không biết vì người ngoài.

Tên này quá không biết xấu hổ, vậy mà đứng trên lưng ma điên, muốn lấy thân thể Tam Nương, tuy rằng Tam Nương vẫn là hồn phách chi thể, nhưng tấn thăng lên cảnh giới Nguyên Anh. Hóa hư thành thực cũng chỉ là thân thông bình thường, đã đủ để tên Triệu Vô Tà này thực hiện.

Tiếng cười chấn động hư không, Thâm Uyên ma điên cuồng không ngừng xuyên qua hư không, mỗi lần ra khỏi hư không đều có hắc quang tuôn ra. Sau đó mạnh mẽ chen vào trong hư không, rõ ràng thân thể to lớn ngàn trượng. Thế nhưng vô thanh vô tức xuyên thẳng qua. Ở dưới tầng cương phong, không ai biết được trên không đã xảy ra một màn.

Không thi triển thủ đoạn gì đối với Thâm Uyên Ma Kinh nhưng Ma Điện vĩnh viễn sẽ không phản bội Triệu Vô Tà, bởi lúc này vực sâu Ma Kinh đã không còn hai con tuyến nhãn khác ô uế huyết mạch, Thiên Vân Đại Lục này, ngoại trừ Triệu Vô Tà nó sẽ không sinh ra cảm giác thân cận với bất kỳ sinh linh nào khác.

Ba ngày sau, Triệu Vô Tà đứng trên lưng ma thú ở vực sâu, nhìn mây mù cuộn cuộn phía dưới. Từng đoàn từng đoàn vân khí quần lấy nhau, trên trời cao dừng lại, cùng cảnh trí trên mặt đất có chút không giống nhau. Hiện tại hắn cũng không để cho ma kinh trong vực sâu mạnh mẽ xuyên thẳng qua hư không, mà nhân nhĩ phi hành trên không.

Bởi vì Thâm Uyên ma điên có thân thể to ngàn trượng, chỉ cần bay thấp một chút, chỉ sợ sẽ tạo thành một cái bóng thật lớn trên mặt đất. Không muốn người ta nhìn thấy cũng không

được, lấy Triệu Vô Tà cũng để cho thâm uyên ma ti hính phi hành dưới tầng cương phong, vừa vắn ở trên tầng mây.

Tay đeo trên tay tam nương mềm mại.

Dứt khoát chia thành bốn mươi lăm lần đọc từng lần một.

Trên thất lưng, thẳng nhãi này khỏe miệng còn mang theo một tia tà tiểu, vừa nhìn đã biết không phải là người tốt. Tam nương lúc này mặt mày cũng như mùa xuân, trên dung nhan tuyết thể còn có chút ửng đỏ, rõ ràng là bộ dáng thiếu phụ. Nào còn bộ dáng thiếu nữ lúc trước nữa, lúc còn sống thân thể hoàn bích, lại đang làm quỷ mới đưa cho Triệu Vô Tà.

Tên kia đứng trên lưng Thâm Uyên Ma Diên, nhưng trong lòng hẳn lại có một ý niệm. Đợi trăm năm sau, cái tên vứt bỏ Cẩm Thần Uyên kia mở ra, thiếu gia liền ở bên trong tìm một thân thể hoàn mỹ cho Tam Nương. Nguyên Anh Quỷ thể tuy rằng mạnh mẽ nhưng chung quy vẫn là âm khí quá nặng, tu luyện không tới cảnh giới chí cao kia”

Trên trời cao, cuồng phong tuôn ra, mặc dù không đáng sợ bằng cương phong trong tầng cương phong. Nhưng cũng ở trên không trung phát ra tiếng thét, tựa như có vô số yêu thú ở không trung rống loạn, bất quá tại thời điểm thân hình cực lớn của ma kinh dưới vực sâu đi qua, thanh âm gào thét đều đình chỉ, bị thân hình to ngàn trượng kia xông lên, những cuồng phong kia cũng đã dẹp yên.

Nhưng chính lúc này, một luồng khí tức đỏ rực đột nhiên từ phía dưới xông thẳng lên, xuất hiện ngay trước người của Ma Hàn Thâm Uyên. Nhắm thẳng tới tầng Cương Phong. Ngoài dự đoán của hắn là đáng lẽ tầng Cương Phong vô cùng cứng rắn nhưng lại bị khí tức đỏ rực kia va chạm, lập tức bị chọc thủng một lỗ hổng lớn, thể nhưng khí tức đỏ rực kia vẫn không ngừng lại.

Bay vào phía sâu trong tầng Cương Phong, trong phạm vi mười dặm, sau khi phóng xuất ra vô số điểm và hơi thở lại có phương viên mười dặm, vù vù.

Nếu như không phải Thâm Uyên Ma Kinh ngay lập tức ngưng trệ thân hình, chỉ sợ cũng sẽ đụng phải, bất quá vực sâu ma thú

bây giờ dù khí tức kinh khủng, chỉ sợ cũng không thể làm Thâm Uyên ma điên đảo một hào. Thâm Uyên Yêu thú cảnh giới Nguyên Anh, hơn nữa còn bị ô uế linh khí quán thể, mạnh mẽ há lại là bình thường.

“Núi lửa bộc phát “

Triệu Vô Tà xem xét khí tức hoả hồng trong phạm vi mười dặm, trong lòng khẽ động, ánh mắt lập tức nhìn về phía không trung phía dưới. Ánh mắt xuyên thấu tầng mây, tròng cảnh phía dưới không bỏ sót chút nào xuất hiện ở trong mắt Triệu Vô Tà.

Lúc này trên mặt đất phía dưới, một ngọn núi lửa cao tới ngàn trượng, toàn bộ ngọn núi từ chân núi bắt đầu dần dần biến thành đỉnh núi. Nhưng chỉ có một cái lỗ thật lớn, từ bên trong lỗ thủng không ngừng toát ra khói đặc, còn có một luồng khí tức vô cùng đỏ rực bốc lên, xông thẳng lên trời.

Cái lỗ kia không biết đã vỡ bao nhiêu khe hở, nham thạch nóng chảy đỏ sẫm vô cùng từ trong những khe hở đó tràn ra, sau đó dọc theo thân núi kia cuộn cuộn xuống. Nơi bị nham thạch nóng chảy bao trùm, đều cháy đen một mảng, cái gì cũng không có. Cho dù là nham thạch vô cùng cứng rắn, chỉ có bị nham thạch nóng chảy chảy qua, chỉ có kết cục là thiêu đốt hầu như không còn.

Bởi vì núi lửa bộc phát ở phụ cận nơi này, ít nhất cũng phạm vi vạn dặm. Toàn bộ đều là khí tức lưu huỳnh, nồng đậm vô cùng. Khói đen cuộn cuộn toát ra, che kín nửa bầu trời bên trên, nếu là ở xa xa nhìn lại, chỉ sợ sẽ cho rằng có ma đầu ma đạo đang tu luyện ma công, nhưng lại không nghĩ là một núi lửa bộc phát.

Kiếp trước Triệu Vô Tà cũng đã nhìn thấy núi lửa bộc phát. Lúc ấy hẳn ta sợ đến ngây người, trong lòng cũng cảm thán, nhân lực có hạn. Lực lượng tự nhiên căn bản là không thể phản kháng, nhưng bây giờ xem ra cũng không phải như thế. Giống như ngọn núi lửa trước mắt này, chỉ cần Triệu Vô Tà nguyện ý thì có thể dẹp yên xu thế bộc phát.

Nhưng dù có rảnh rồi thì cũng không sao, Triệu Vô Tà cũng sẽ không làm loại chuyện đó. Ngọn núi lửa này mà bạo phát thì sẽ tạo thành tổn thất lớn hoặc chết bao nhiêu người. Không liên quan gì đến Triệu Vô Tà, đứng trên lưng của Thâm Uyên Ma Vực nhìn là biết.

Chỉ là thế gian này chung quy vẫn có chuyện ngoài ý muốn, ngay tại lúc Triệu Vô Tà muốn rời đi, bỗng nhiên nhìn thấy trong miệng núi lửa có ánh lửa chớp lên mãnh liệt., Hỏa khí cực kỳ nồng đậm bộc phát ra, quả thực giống như muốn đem toàn bộ. Hư không đều luyện hóa. Ngọn núi lửa này có thể ngàn trượng, cùng với những ngọn núi to lớn vô cùng trong mười vạn núi lớn kia chênh lệch không biết bao nhiêu lần. Mặc dù bộc phát ra uy thế kinh người, nhưng Triệu Vô Tà xem ra cũng chỉ bình thường mà thôi.

Sau khi ánh lửa mãnh liệt kia tắt lụi vài cái, bỗng nhiên trong đan điền Triệu Vô Tà có một tia dị động. Một đạo khí tức nóng rực bỗng nhiên rực rạch. Nếu như không phải ma anh trong đan điền Triệu Vô Tà đang áp chế, chỉ sợ đạo khí tức kia đã đi ra rồi. Triệu Vô Tà không cần nghĩ cũng biết khí tức trong cơ thể là gì.

Phệ Nhật Trùng!

Tiểu gia hỏa này vốn dĩ Triệu Vô Tà vẫn luôn giữ nó trong đan điền, hiện tại thực lực Triệu Vô Tà tăng vọt, thần thông cũng càng ngày càng mạnh mẽ. Căn bản không cần dùng Phệ Nhật Trùng để trở lại phần thần thứ hai, là để mặc nó và bằng mình vạn năm kia ở trong đan điền của mình, cũng không quản.

Nhưng không nghĩ tới vào lúc này, tiểu gia hỏa này lại có một tia dị động, tựa hồ là vì hỏa khí mãnh liệt bộc phát ra từ ngọn núi lửa phía dưới.

“Vù “

Bàn tay mở ra, một đạo hỏa hồng khí tức bỗng nhiên từ trong miệng Triệu Vô Tà phun ra, sau đó rơi vào trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà. Là một con giáp trùng toàn thân đều là màu đỏ lửa, toàn thân đều là hỏa diễm. Thoạt nhìn cũng có một phen uy thế. Phệ Nhật Trùng tuy cũng là thiên địa sinh ra, nhưng

cho dù là tiến vào thời kỳ thành thực, cũng bất quá là kết đan đại viên mãn cảnh giới.

Lúc này Triệu Vô Tà đã sớm chướng mắt. Huống chi lúc này vật cuỗi dưới chân Triệu Vô Tà đều là hung thú cảnh giới Nguyên Anh. Một con Phệ Nhật Trùng chiến lực cũng bất quá chỉ là cảnh giới Kết Đan, Triệu Vô Tà chướng mắt cũng là bình thường. Nhưng lúc này Phệ Nhật Trùng xuất hiện trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà lại nhiều thêm một số thứ khác.

Toàn thân hỏa diễm thiêu đốt trong ngọn lửa kia, lại còn mang theo từng tia từng tia hỏa diễm đen kịt, sát khí nồng đậm. Tuy vạn năm băng minh kia không có động tĩnh gì, thế nhưng Triệu Vô Tà cũng biết, di hài trọng sát thú khiến thân thể Triệu Vô Tà xảy ra một chút biến hóa. Thậm chí ngay cả Phệ Nhật Trùng cùng vạn năm băng minh cũng bị ảnh hưởng.

Dù sao cũng là hung thú thời viễn cổ. Khi đó lực lượng của trọng sát thú chỉ sợ là đáng sợ tới cực điểm. Cường giả cấp bậc Hóa Thần đạo quân cũng là một tay bóp chết, một thân di hài lưu lại, mặc dù lực lượng đi mất hơn phân nửa, nhưng vẫn còn huyết mạch ẩn sâu ở sâu bên trong bộ hài cốt đó, bị Triệu Vô Tà luyện hóa vào trong cơ thể. Triệu Vô Tà coi như đã biến mình thành một nửa trọng sát thú.

Cái này còn phải xem ngày sau, nếu Triệu Vô Tà không chịu nổi sát cốt trong cơ thể mình, chỉ sợ sẽ bị sát cốt trên người đồng hóa. Có lẽ cuối cùng, trọng sát thú còn có thể dựa vào Triệu Vô Tà mà sống lại cũng chưa chắc. Bất quá những thứ này, Triệu Vô Tà cũng không để trong lòng., Lúc này ánh mắt hắn đều đặt lên Phệ Nhật Trùng phía trên. Ngọn lửa màu đen bao phủ toàn thân, ngay cả Triệu Vô Tà cũng nhìn không thấu chiến lực của Phệ Nhật Trùng lúc này, nhưng Triệu Vô Tà có một loại cảm giác, có lẽ không còn là Kết Đan Tông Sư như trước kia nữa. Lúc này Triệu Vô Tà chợt nhớ ra điều gì đó, ánh mắt nhìn về mặt trời rực rỡ treo trên cao.

Lúc này cũng là lúc giữa trưa, mặt trời treo trên cao, cũng là lúc độc ác.

“Vừa lúc thành toàn cho tiểu gia hỏa ngươi.”

Triệu Vô Tà bỗng nổi hứng thú. Hiện tại hẳn ta đã thu nhận rất nhiều cường giả cảnh giới Nguyên Anh, có thêm một tiểu nhân nữa cũng không tính là nhiều. Phệ Nhật Trùng muốn tiến vào giai đoạn trưởng thành, muốn hấp thu địa phệ độc hỏa. Cùng Thái Dương Chân Hỏa kia, Địa Phệ Độc Hỏa nó đã hấp thu qua, hiện tại chỉ còn thiếu Thái Dương Chân Hỏa mà thôi.

“Ngưng”

Cũng không thấy động tác gì khác, chính là bàn tay đặt trên không trung. Tâm niệm vừa động, thái dương treo trên trời cao như rung động một chút, sau đó liền thấy từng đạo linh khí nóng rực mắt thường khó thấy hướng lòng bàn tay Triệu Vô Tà tụ lại. Theo những linh khí kia càng tụ càng nhiều, lòng bàn tay Triệu Vô Tà càng nóng rực, hư không nơi đó cũng bị lửa đỏ thiêu đốt vặn vẹo.

“Vù vù vù “

Một lát sau, một quả cầu lửa màu vàng xuất hiện trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà, hơn nữa quả cầu lửa kia còn không ngừng bành trướng. Nó đang bành trướng rất nhanh, Triệu Vô Tà cũng không khách khí, trực tiếp ném con Phệ Nhật Trùng vào trong quả cầu lửa. Khoảnh khắc hỏa cầu xuất hiện, Phệ Thiên Trùng vô cùng hưng phấn, đôi mắt nhỏ đỏ lửa nhìn vào lòng bàn tay Triệu Vô Tà một chút rồi lại nhìn vào trong ngọn núi lửa. Sự hưng phấn xao động.

Chương thứ ba trăm hai mươi sáu, trong lòng đất...

Quả cầu lửa đang nấu vàng trong tay Triệu Vô Tà chính là Thái Dương Chân Hỏa. Nhắc tới Tuế kỳ hiện tại đang ở ngay trước mắt. Phệ Nhật Trùng kia đương nhiên là đang hưng phấn xao động nhưng đôi mắt nhỏ của nó không chỉ có lòng bàn tay của Triệu Vô Tà nhìn chăm chăm vào dưới ngọn núi lửa. Lực cảm ứng của Phệ Nhật Trùng mạnh mẽ, nghĩ đến dưới ngọn núi lửa kia cũng có thiên địa linh vật trân quý. Hơn nữa còn khiến Phệ Nhật Trùng nơm nớp lo sợ.

Sau khi ném Phệ Nhật Trùng vào trong Thái Dương Chân Hỏa, Triệu Vô Tà cũng nhìn về phía ngọn núi lửa đang bùng nổ. Sau khi liếc nhìn Tam Nương, cả hai đều mỉm cười, sau đó hai người ném lưng của Ma Tỏa xuống vực sâu rồi chạy về phía cửa động. Trong lòng bàn tay của Triệu Vô Tà, Thái Dương Chân Hỏa vẫn không ngừng thiêu đốt như cũ.

Ở trong chân hỏa, Phệ Nhật Trùng không ngừng bay lên, giống như cá sau khi ra nước lại lần thứ hai như nước vậy. Đôi miệng nhỏ nhắn kia cũng không ngừng cắn nuốt những Thái Dương Chân Hỏa kia, những chân hỏa này là do Triệu Vô Tà cưỡng ép cô đọng linh khí nóng rực bên trong quang mang Thái Dương, chỉ có mặt trời ở đó mới có thể sinh ra không ngừng, trước kia nếu Triệu Vô Tà có thủ đoạn này, Phệ Nhật Trùng cũng đã sớm tiến vào giai đoạn thành thực.

Đáng tiếc chính là, nếu trước kia Triệu Vô Tà có loại thủ đoạn này, cũng không cần dựa vào Phệ Nhật Trùng. Sau khi có được Phệ Nhật Trùng, Triệu Vô Tà cũng không có nhiều cơ hội lắm, cũng trách hấn thần thông tăng vọt quá mức lợi hại. Chẳng qua hiện tại, Triệu Vô Tà nghĩ tới tác dụng của Phệ Nhật Trùng. Bây giờ còn chưa thành, hấn cũng lười nói ra là được. Chỉ dẫn Tam Nương đi xuống núi lửa kia thôi.

Khói đặc mang theo mùi lưu huỳnh mãnh liệt cuộn cuộn bốc lên, nhưng Triệu Vô Tà và Tam Nương lại không bị ảnh hưởng chút nào, rơi xuống lưng Thâm Uyên, Ma Kinh ngoan ngoãn

cũng hiểu chuyện, cái miệng khổng lồ chậm rãi hút vào, khói đặc từ trong miệng núi lửa tuôn ra đều chui vào trong miệng của Thâm Uyên Ma Kinh.

Khói bụi dày đặc của núi lửa mang theo mãnh liệt độc tính, phạm nhân bình thường hút vào một ngụm liền phải chết. Bất quá đối với Thâm Uyên ma vật mà nói, quả thực một chút ảnh hưởng cũng không có, bị nó hút vào, lỗ hồng kia liền sáng sủa hơn rất nhiều. Triệu Vô Tà cười nhạt một tiếng, vòng tay trên eo Tam Nương, vẫn như trước rơi vào lỗ hồng.

Đập vào mắt hắn là một mảnh lửa đỏ, nơi này là bên trong ngọn núi lửa, nhiệt độ cao hơn mấy trăm lần so với bên ngoài.

Bách luyện sắt thép ném vào cũng bị hòa tan, quần áo vải gai trên người Triệu Vô Tà lại không có vấn đề gì. Hóa ra thăng nhải này dứt khoát dùng lá cờ Vạn Độc Bát Phiến làm quần áo, đừng nói là lửa thường. Cho dù là Thái Dương Chân Hỏa cũng không thiêu được. Về phần Tam Nương, sau khi tới nơi này rồi thì hắn cũng không còn gì khác., Lại hơi nhịu mày một cái. Nhưng lại không sao, nàng là quý tu, có chút không thoải mái đối với những ngọn lửa nóng rực này. Tuy nhiên dù sao cũng là Quý Đế, cũng chỉ là tâm lý có chút không thoải mái mà thôi, thân thể lại không chút vấn đề.

Triệu Vô Tà cũng biết, cho nên hắn mới không buông cái tay kia của mình ra mà vẫn là vòng trên vòng eo của Tam Nương. Tam Nương bị tên khốn Triệu Vô Tà nhận định là làm nữ nhân cho hắn, e rằng ngày sau tên này sẽ cực kỳ che chở cho Tam Nương. Nếu có người còn dám như vị thiếu đảo chủ Tự Tiên đảo kia, kết cục chắc chắn còn thê thảm hơn cả Thiếu đảo chủ kia.

“Chít chít”

Từ trong Thái Dương Chân Hỏa bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu, không biết có phải là Phệ Thiên Trùng cảm nhận lửa thoải mái hay không mà vì đã đến nơi này. Cảm ứng được khí tức của bảo vật mà hưng phấn, ánh mắt Triệu Vô Tà như điện, nhìn về phía dưới chân mình.

“Rột rột rột rột!”

Vô số nham thạch nóng chảy đỏ rực không gì sánh được phun ra từng cái bọt khí nhỏ rồi lại lập tức huyễn diệt, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy từng sợi khói đen từ trong nham thạch nóng chảy kia toát ra, khí tức nồng đậm đến cực điểm dâng trào ra, hút vào trong miệng cũng khiến yết hầu người ta nổ tung, nóng bức không gì sánh được.

Nơi này cũng không phải là nơi mà người bình thường có thể tới, nhưng thần niệm của Triệu Vô Tà quét xuống khiến Phệ Nhật Trùng xao động hung phấn. Hóa ra là vật ẩn nấp sâu vô cùng, dưới ngàn trượng dưới lòng đất, nơi nào cũng có vô số phế phôi độc hỏa. Chính là kết đan tông sư, hạ xuống chỗ đó chỉ cần hơi không chú ý.

Sẽ bị địa phế độc hỏa kia bao phủ, thân hình câu diệt, ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có. Tuy rằng cường giả Nguyên Anh có thể không kiêng nể gì nhưng cũng không có vật gì có thể khiến cho cường giả Nguyên Anh động tâm. Cho nên cái kia dưới lòng đất ngàn trượng. Bình thường cho dù có tu sĩ đi xuống, cũng sẽ là kết đan tông sư mạnh mẽ.

Hơn nữa còn phải mang theo một ít bảo vật hộ thân mới dám xuống đối mặt với địa phế độc hỏa vô tận kia. Nhưng tên Triệu Vô Tà này lại không hề cố kỵ chuyện này.

“Tam nương đi xuống đi.”

Triệu Vô Tà quay đầu, nhẹ nhàng nói với Tam Nương, trong giọng nói mang theo khí phách nồng đậm. Sau khi Tam Nương nghe được, cũng chỉ cười nhạt một tiếng sau đó chậm rãi gật đầu. Nàng là Quỷ Đế, địa phế độc hỏa sâu trong lòng đất cũng không làm gì được nàng.

“Rột rột rột!”

Thanh âm do nham thạch nóng chảy phát ra không biết vì sao lại trở nên kịch liệt, một màn quỷ dị xuất hiện, Triệu Vô Tà bỗng nhiên buông lỏng bàn tay. Tùy ý để đám Thái Dương Chân Hỏa trôi nổi, sau đó chậm rãi đến dưới chân Triệu Vô Tà, hướng về phía nham thạch nóng chảy rơi xuống. Nơi này là bên trong ngọn núi lửa, phần nhiều là địa phế độc hỏa, Thái Dương Chân Hỏa kia cũng ít hơn một chút.

Nếu như không phải cường giả Nguyên Anh cũng không thể ngưng luyện ra được.

Lửa vàng cháy hùng hực, nham thạch nóng chảy không ngừng toát ra kia bỗng nhiên tránh ra hai bên. Triệu Vô Tà vươn người thả lỏng Thái Dương Chân Hỏa, sau mấy chục hơi thở thở dốc về phía dưới lòng đất của núi lửa bên ngoài sâu hơn mười cái hô hấp., Sâu trong lòng đất ngàn trượng, một ngọn lửa màu vàng đột nhiên bay xuống. Địa Phế Độc Hỏa hấn gấp dọc đường vậy mà đều tránh ra, tùy ý để ngọn lửa màu vàng kia trôi xuống. Cũng không phải Địa Phế Độc Hỏa không bằng Thái Dương Chân Hỏa, mà là Phệ Nhật Trùng trong Thái Dương Chân Hỏa, dị chủng độc trùng này là trời sinh.

Dựa theo thiên địa hỏa khí mà sinh, trong thiên địa hỏa diễm, ngoại trừ hỗn độn chi hỏa kia, cái khác hỏa diễm, nó đều có thể ngự sử, bất quá cũng nhìn cảnh giới. Hiện tại Phệ Nhật Trùng, muốn ngự sử địa phế độc hỏa kia cũng không phải việc khó. Một đường đi xuống, một đường không gặp bất cứ trở ngại gì, vốn dưới núi lửa này.

Cũng có không ít yêu thú hỏa thuộc tính đang tu luyện trong lòng núi lửa. Những sinh linh khác nếu đến đây không bị chúng nó quấy nhiễu thì không dễ dàng gì., Dù sao nơi này là chỗ sâu trong núi lửa. Nếu như có yêu thú đi xuống, ý vào nơi này vô cùng vô tận linh khí hỏa thuộc tính, chiến lực yêu thú hỏa thuộc tính trống rỗng sẽ nhiều hơn một chút. Kém một cái cấp bậc thậm chí là mấy cấp bậc, yêu thú nơi này cũng chưa chắc sẽ thua. Bất quá Triệu Vô Tà lại không gặp phải một đầu yêu thú nào., Vẫn là bởi vì Phệ Nhật Trùng, uy áp trời sinh dị chủng có tác dụng to lớn với yêu thú bình thường. Huống chi Phệ Nhật Trùng đã đạt đến cảnh giới Kết Đan, mặc dù trong cơ thể không có yêu đan nhưng chiến lực lại không kém Kết Đan Tông Sư bao nhiêu.

Đi sâu vào trong lòng đất, Triệu Vô Tà nhìn thẳng vào sâu bên trong phế độc hỏa, đó chính là nơi khiến Phệ Nhật trùng xao động đầy hưng phấn.

“Chít chít.”

Có lẽ đến đây, Phệ Nhật Trùng càng thêm xao động, sôi nổi bên trong Thái Dương Chân Hỏa. Nó cũng có thể khắc chế, vậy mà vẫn mạnh mẽ lưu lại bên trong Thái Dương Chân Hỏa, không có đi ra.

“Hỏa Long.”

Triệu Vô Tà phát ra một tiếng kinh ngạc, địa phệ độc hỏa trong mắt hắn không thể nào là nồng đậm được. So với những nơi khác thì chất độc còn nồng đậm hơn nhiều, nhưng linh khí bên trong lại nồng đậm hơn nhiều so với nơi khác. Làm cho Triệu Vô Tà kinh ngạc chính là một đám sinh linh trong khối độc hỏa.

“Rồng rồng rồng rồng rồng rồng.”

Ở khu vực dày đặc độc hỏa kia, có mấy chục sinh linh hình thể như rồng bay lượn bên trong độc hỏa, cái miệng dữ tợn không ngừng mở ra, không ngừng phun nuốt độc hỏa Địa Phệ. Tiếng long ngâm vang vọng, cũng ở sâu trong lòng đất này, tiếng gào thét của chúng mới không truyền tới trên mặt đất.

Không ngờ lại là một đám rồng lửa, Triệu Vô Tà liếc mắt một cái liền thấy rõ dáng vẻ của đám sinh linh này, ngoại trừ lẫn vào nhau trên người đều có màu đỏ lửa. Vậy mà những sinh linh này lại giống thân thể Long tộc như đúc, hoặc có thể nói, đám sinh linh này chính là Long tộc.

Dứt khoát chia thành bốn mươi sáu lần đọc từng mạch nhỏ của hai trăm năm mươi sáu.

Tại Thiên Vân đại lục, mỗi một tu sĩ đều biết, Long tộc là chủng tộc có được thiên địa chung linh. Trôi sinh thân thể mạnh mẽ, vừa sinh ra đã khai mở linh trí. Hơn nữa thiên tư tu luyện so với yêu thú khác mạnh hơn rất nhiều, càng thêm khó khăn chính là, long tộc thọ nguyên so với các sinh linh khác, nhất là nhân loại, lớn hơn rất nhiều.

Có thể nói, trong Long tộc có vô số cường giả. Nghe đồn ở thời Viễn Cổ, một nửa cường giả của Yêu tộc đều ở trong Long tộc. Không có một chủng tộc nào là đối thủ của Long tộc, trừ phi là toàn bộ yêu thú của các chủng tộc khác cộng lại mới có thể tiêu diệt được Long tộc.

Hiện tại Triệu Vô Tà nhìn thấy một đám hỏa long, mặc dù vẫn chưa tính là Long tộc hạch tâm, nhưng cũng miễn cưỡng coi như là Long tộc. Trước kia, Triệu Vô Tà cũng đã gặp Độc Long và Thị Âm Địa Long, đều là yêu thú dính huyết mạch Long tộc. Chỉ có thể tính được là bán Long tộc, đám hỏa long này lại không giống.

Một phen kinh ngạc ban đầu sau khi qua đi, khóe miệng Triệu Vô Tà bỗng nhiên nở rộ một chút vui vẻ. Nụ cười này nếu để cho đám địch nhân Triệu Vô Tà nhìn thấy nhất định sẽ cảm thấy rất quen thuộc. Bởi vì biểu thị này, Triệu Vô Tà trong lòng bắt đầu tính kế. Ít nhất, sẽ không có ý niệm gì tốt trong đầu.

“Dạ dày của tiểu gia hỏa này không tồi, Triệu gia sẽ thành toàn cho người.”

Tên Triệu Vô Tà này cho tới bây giờ đều chỉ tin vào bản thân mình, hẳn không tin vào số mệnh cơ duyên. Nhưng đồ dâng tới cửa hẳn cũng sẽ không khách khí. Bình thường bọn Hỏa Long này khẳng định ẩn sâu ở chỗ sâu nhất trong lòng đất, trừ phi cố ý đi tìm, nếu không cả đời cũng khó mà gặp được. Bởi vì hôm nay ngọn núi lửa này bộc phát, chúng cũng là bị địa phệ độc hỏa đưa lên, trong lúc nhất thời còn chưa kịp đi.

Ngược lại, chúng nó bị Phệ Nhật Trùng trời sinh dị chủng này cảm ứng được, Phệ Nhật Trùng cũng mặc kệ lai lịch hỏa long ra sao. Chỉ sợ, một đám hỏa long này, cũng chỉ là thiên địa linh vật biết động. Cố gắng tăng lên chiến lực của nó, cái này cũng không sai, nếu như Phệ Nhật Trùng thật sự cắn nuốt bọn hỏa long này, có thể đột phá đến cấp độ Nguyên Anh cảnh.

Triệu Vô Tà thầm tính toán, hiện tại Phệ Nhật Trùng đã có “ăn dục” với đám Hỏa long rồi.” Suy nghĩ này của Triệu Vô Tà càng lúc càng mãnh liệt. Sát ý trong mắt bắt đầu lóe lên, đúng lúc này, đám Hỏa Long phát hiện Triệu Vô Tà đang đập lên bóng dáng của Độc Hỏa trên phệ hỏa.

“Rống rống “

Lập tức vang lên tiếng rống ngâm, khí tức nóng rực nồng đậm tới cực điểm lập tức xông tới...”

Chương thứ ba trăm hai mươi bảy, băng hỏa cổ trùng...

Nham thạch nóng rực mang theo địa phệ khói lửa bốc lên. Đặc biệt là cái tên Triệu Vô Tà bên ngoài Yên kia, mấy lần quấy nhiễu, ở trong lòng đất lập tức bộc phát động tĩnh to lớn vô cùng, những nham thạch nóng chảy kia quả thực như sóng biển, bốc lên từng đợt, tuôn về phía Triệu Vô Tà cùng Tam Nương. Vô số phệ độc hỏa cũng thiêu tới, quả thực là ùn ùn ùn.

Không hổ là yêu thú trong long tộc, trong yêu thú hỏa thuộc tính, hỏa long cũng là yêu thú đứng đầu. Chỉ là vì tức giận, tùy ý khuấy đảo vài cái, liền nhắc lên động tĩnh to lớn như vậy. Cái địa phệ độc hỏa phô thiên cái địa kia, mặc kệ là cái gì, đều phải bị hòa tan sạch sẽ.

Bởi vì lòng đất đã như vậy, lúc này ngọn núi lửa bộc phát ra. Từ trong lỗ hồng kia, bỗng nhiên toàn bộ mặt đất chấn động một cái, sau đó liền thấy một cổ nham thạch nóng chảy vô cùng to lớn phun trào ra, còn chưa hết, cổ nham thạch nóng chảy này còn chưa rơi xuống hoàn toàn. Chỉ thấy trên mặt đất, bỗng nhiên bị phá vô số lỗ lớn, ngay sau đó là vô số nham thạch nóng chảy tràn lên.

Ở phụ cận ngọn núi lửa kia, bên ngoài phạm vi mấy ngàn dặm có một quốc gia. Vốn núi lửa bộc phát, ảnh hưởng không lớn đối với quốc gia, nhưng bởi vì lúc này, quốc gia nhân loại này, chỉ trong chốc lát, đã có mười mấy tòa thành trì bị nham thạch nóng chảy nuốt chửng.

Thiên uy không thể đỡ nổi.

Phàm nhân chỉ có thể như kiến, chạy trốn tứ phía hy vọng càng xa càng tốt. Ngay cả tán tu làm khách khanh ở trong quốc gia gặp uy thế sau khi núi lửa bộc phát cũng đều rất sáng suốt mà lựa chọn rời đi. Nhìn động tĩnh kia, cho dù bọn họ có đi cũng không làm được gì.

Bọn họ cũng rất sáng suốt, nếu như bọn họ đi qua đó thì nhìn thấy Thâm Uyên Ma Kinh trên đỉnh núi, không bị Địa Phế Độc Hỏa thiêu chết cũng bị hù chết.

Một đám rồng lửa, có mấy chục con tận tình mà giãy giụa trong lòng đất. Từng luồng nham thạch nóng chảy bay tới. Còn có vô số địa phế độc hỏa, đều xông về phía Triệu Vô Tà và Tam Nương. Đồng thời, một con rồng lửa khổng lồ nhất vượt qua nham thạch nóng chảy đánh thẳng về phía Triệu Vô Tà.

“Grao, grao...”

Sóng lửa quay cuồng, thân thể con rồng lửa này mặc dù chỉ có trăm trượng, nhưng sau khi những địa phế độc hỏa kia quán lên, thân thể nó lại như phồng to lên một vòng, còn chưa đến gần. Khí tức nóng rực vô cùng đã dâng lên. Có thể ở sâu trong lòng đất này, sinh linh bị khí độc trong phổi độc quấy nhiễu, mạnh bao nhiêu.

Nhìn uy thế liền biết, Triệu Vô Tà một đôi mắt sắc bén nhìn qua, liếc mắt liền thấy được chiến lực con rồng lửa này cùng tu sĩ cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn cũng không kém bao nhiêu. Hơn nữa nếu như ở trong lòng đất này mà nói, cho dù là tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn cũng sẽ bị thua. Mấy chục con rồng lửa còn lại cũng không khác nhau là mấy, một đám rồng lửa ở trong lòng đất này nếu như chém giết nhau.

Trước mặt Triệu Vô Tà, là hơn mười vị tu sĩ cảnh giới Kết Đan tông sư.

“Hồng súc sinh chính là súc sinh mất vụng về, nếu ngay từ đầu các ngươi chạy trốn tứ tán, có lẽ Triệu gia ta còn không thể đuổi tận giết tuyệt. Hiện tại sao. Xin lỗi.”

Triệu Vô Tà nói một cách không khách khí. Động tác trên tay càng không khách khí, đôi mắt với con hỏa long cực lớn đang xông tới. Hai bàn tay cỡ bắt đầu duỗi ra, sau đó nhẹ nhàng nắm trên một đôi sừng của hỏa long. Không có bất kỳ tiếng động nào truyền đến, con hỏa long vốn uy thế kinh người kia sau khi nắm chặt trên bàn tay của Triệu Vô Tà, vậy mà thân hình lại chậm rãi mềm nhũn.

“Hừ “

Tiếng hừ lạnh vang lên, Triệu Vô Tà cổ tay chấn động, một cỗ lực lượng vô cùng dồi dào quán chú vào trên thân con hỏa long này. Chỉ thấy hỏa long kia ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, thân thể cao lớn hóa thành từng luồng từng luồng linh khí hỏa thuộc tính tinh thuần chậm rãi tiến vào trong hỏa cầu phiêu phù trước người Triệu Vô Tà.

Thân thể của hỏa long vốn là do hỏa thuộc tính linh khí tạo thành. Chỉ là linh khí kia quá mức ngưng tụ, quá mức cô đọng. Cũng không kém thực thể là bao, nhưng tên Triệu Vô Tà này lại không có nhân tính nào trực tiếp làm vỡ nát thân thể của hỏa long. Thân thể của nó đều hóa thành linh khí, tiến vào bên trong hỏa cầu tràn ngập thái dương chân hỏa.

“Chít chít” nguyên rủa

Hoả thuộc tính linh khí vô cùng tinh thuần tràn ngập vào. Ở bên trong hỏa cầu, Phệ Nhật Trùng vừa hưng phấn lại vừa xao động. Đôi mắt nhỏ nhìn về phía đám hỏa long không ngờ lại vừa tham lam vô cùng. Nếu như không phải vì hấp thu hỏa khí, có lẽ tiểu gia hỏa này sẽ không phân nặng nhẹ mà lao ra cắn nuốt hỏa long.

Trời sinh dị chủng, cũng không sợ long uy trên người rồng lửa.

Tiếng rống lần này không có bao nhiêu tức giận mà còn sợ hãi. Bọn Hỏa Long này bình thường đều ẩn sâu dưới lòng đất nên bọn chúng cũng biết Long tộc biến mất ở Thiên Vân đại lục. Đám Hỏa Long này đã mất sự che chở của Hỏa Long, trên mặt đất có rất nhiều cường giả.

Nếu như bị bọn họ bắt gặp, chỉ sợ chúng lành ít dữ nhiều.

Hỏa Long tuy rằng không phải là Long tộc mạnh nhất, nhưng bảo bối trên người cũng không ít, bị những cường giả kia bắt lấy, khẳng định là lột da rút gân, luyện đan luyện khí, kết cục tự nhiên là thê thảm. Nhưng không nghĩ tới, lần này núi lửa bộc phát, chúng nó bị địa phệ độc hỏa ập tới. Nơi này địa phệ hỏa rất nồng đậm, chúng nó cũng quên nhanh một chút trở về, kết quả lại gặp một tiểu Nguyệt: “Tiểu nhị.”

Nhìn thấy Hỏa Long mạnh nhất đã chết, những Hỏa Long còn lại vậy mà mặc kệ không quan tâm, lập tức đi vào chỗ sâu trong Địa Phế Độc Hỏa. Muốn rời khỏi tên sát tinh vô sỉ Triệu Vô Tà này, thậm chí để lại cho Hỏa Long kia một chút thi thể cũng không nguyện ý, toàn bộ vỡ vụn, liền cho Phệ Nhật Trùng ăn.

“Còn muốn đi, hiện tại đã chậm...”

Triệu Vô Tà nhe răng cười, bàn tay giơ lên, ở phía sau hắn ta, bỗng nhiên xuất hiện một hư ảnh đại phiên, trên mặt phiên bỗng nhiên có thể thấy được một đóa yêu dị hắc liên, tản ra khí tức quỷ dị vô cùng. Tại bốn phía hắc liên, là từng đoàn từng đoàn âm ảnh, trên trăm đạo khí tức phát ra.

Vô cùng mạnh mẽ, vô cùng quỷ dị.

Nhưng làm cho đám hỏa long kinh hãi chính là từ phía trên mặt phiên này lại truyền đến một cỗ khí tức khác thường. Khiến cho thân hình chúng sắp rời đi có một tia ngưng trệ, chính điểm này đã ngưng trệ. Từ trên Vạn Độc Quỷ Bàn Phiên truyền đến một cỗ hấp lực vô cùng mạnh mẽ. Không thể kháng cự, sau khi nguồn lực lượng này sinh ra, đám hỏa long kia căn bản ngay cả phản kháng cũng không có.

Toàn bộ từ trong địa phế độc hỏa đi ra, sau đó hướng tới Vạn Độc cốc phiên mà đến, đập vào mắt đều là màu lửa đỏ. Tam Nương đứng ở phía sau Triệu Vô Tà, kinh dị nhìn thoáng qua thiếu gia của mình. Trong lòng tràn đầy kinh ngạc, nàng gặp qua Quỷ mẫu Quỷ tuyền cùng Triệu Vô Tà chém giết, cho rằng hai người là một cường giả cảnh giới.

Thế nhưng trong màn quỷ dị trước mắt này, loại thần thông quỷ dị này ngay cả Quỷ mẫu cũng không làm được. Chẳng lẽ thiếu gia của hắn “Đài cũ”, Triệu Vô Tà cũng không biết được suy đoán lung tung trong lòng Tam Nương, sau khi thấy đám Hỏa Long kia đi ra từ trong Địa Phế Độc Hỏa, nụ cười trên mặt hắn càng thêm rõ ràng. Hắn có thể cảm ứng được bên trong Thái Dương Chân Hỏa, Phệ Nhật Trùng bắt đầu xảy ra biến hóa thật lớn.

“Hừ “

Lại là một tiếng quát lạnh đời mạng kia, lần này càng thêm kinh khủng. Trong nháy mắt khi thanh âm của Triệu Vô Tà rơi xuống, đám hỏa long đang bay tới lập tức nổ tung, hóa thành hỏa thuộc tính linh khí tinh thuần vô cùng hướng tới hỏa cầu màu vàng kia. Trong nháy mắt toàn bộ đều vọt vào. Vốn chỉ là một hỏa cầu cỡ nắm tay, vậy mà trong nháy mắt đã lớn gấp mấy chục lần.

Lúc này rốt cuộc Phệ Nhật Trùng cũng không thể phát ra âm thanh nữa, bởi vì thiếu chút nữa nó đã bị những linh khí kia làm nổ tung, coi như là trời sinh dị chủng. Cũng thiếu chút nữa không chịu nổi linh khí nhiều như vậy rót vào, chẳng qua bởi vì những linh khí hỏa thuộc tính này tinh thuần đến cực điểm, trong cơ thể Phệ Nhật Trùng bắt đầu phát sinh biến hóa to lớn.

Đi “Đi”.

Mất đi đám rồng lửa kia, chỗ sâu dưới lòng đất cũng khôi phục bình tĩnh như trước, Triệu Vô Tà cũng không có ý định dừng lại. Thân hình chớp động một cái lập tức rời khỏi nơi này. Ở phía sau hắn, một quả cầu lửa đỏ vô cùng lớn cũng mạnh mẽ gạt đi những địa phệ độc hỏa kia, hướng phía trên núi lửa mà đi.

“Oanh”

Ngọn lửa bốc lên, khí tức nóng rực như sóng thần, quấy nhiễu trong hư không. Đều là vì quả cầu lửa vô cùng to lớn kia, Triệu Vô Tà đã xuất hiện ở miệng núi lửa, tay vỗ quả cầu lửa kia. Hỏa cầu kia liền dừng ở miệng núi lửa. Bởi vì đám hỏa long kia, vốn là hỏa cầu màu vàng kim óng ánh biến thành màu đỏ rực.

Bàn tay Triệu Vô Tà lại đưa lên lần nữa, vô số thái dương linh khí mất thường khó thấy được tụ tập tới. Sau khi rót vào trong hỏa cầu, hỏa cầu kia lại lần nữa biến thành màu hoàng kim.

Làm xong hết thấy, Triệu Vô Tà mang theo Tam Nương trở lại trên lưng của Thâm Uyên Ma Kinh, bàn tay nhoáng lên một cái. Một đoàn băng tinh liền xuất hiện trong tay Triệu Vô Tà, trong băng tinh kia dường như có vô số tiểu trùng cực kỳ nhỏ

bé. Bởi vì đoàn băng tinh này, bầu trời nóng rực không gì sánh được vậy mà biến mất hơn phân nửa.

Vạn năm hàn minh

Đây cũng là ý định của Triệu Vô Tà, trong đan điền của hắn, nguyên bản có Phệ Nhật Trùng và Vạn Niên Minh. Điều là dị chủng trời sinh, nhưng rất khó tấn thăng đến cảnh giới có thể so với Nguyên Anh. Ngay cả có thể, cũng là một cơ duyên không thể tránh khỏi. Triệu Vô Tà khi Phệ Nhật Trùng xao động hưng phấn đã có dự định, nếu muốn có cơ duyên.

Hắn liền chế tạo ra cơ duyên to lớn. Luyện chế dị chủng độc trùng liên tục này thành chung.

Giao cho Tam Nương hộ thể, chén này là Triệu Vô Tà tự sáng tạo ra, trong cốc kinh lại không có ghi lại. Băng Hỏa Bàn, luyện chế hai loại độc trùng trời sinh dị chủng Băng Hỏa thuộc tính thành chén, xem lúc này biến hóa của Phệ Nhật Trùng, đến lúc đó luyện chế thành chén. Uy lực của Băng Hỏa cốc cùng với chiến lực cường giả Nguyên Anh hậu kỳ tương đương, đã đủ để Tam Nương hộ thể.

Bây giờ Phệ Nhật Trùng đã bắt đầu tiến cấp, rơi vào Hàn Minh vạn năm rồi.

Tiện tay bày ra cấm chế, để Phệ Nhật Trùng ở miệng núi lửa, Triệu Vô Tà cầm lấy thần thông. Ở Thiên Vân Đại Lục này, dám cướp đồ của hắn, sợ là không có mấy người. Cho nên hắn liền mang Tam Nương rời đi, để Vạn Niên Hàn Minh cũng có cơ duyên như vậy. Muốn đến vùng núi băng, hấp thu đủ linh khí băng hàn.

Nếu như đặt ở nơi đó tùy ý Vạn Niên Minh thu nạp, không biết bao lâu mới có thể được, ít nhất cũng hơn một ngàn năm. Trừ phi gặp gỡ một đám Hỏa Long như là Phệ Nhật Trùng, Triệu Vô Tà, đáy lòng chính là dự định như vậy. Cho dù không gặp được, hắn cũng muốn tìm cả tòa núi băng này.

Linh mạch núi băng thứ hai trăm hai mươi tám,

Nhẹ nhàng quát một tiếng, Triệu Vô Tà và Tam Nương vẫn đứng ở phía trên Thâm Uyên Ma Kinh. Thân thể to ngàn trượng của Ma Lân hóa thành một đạo ô quang, liền bay về phía xa. Lưu lại nham thạch nóng chảy cuộn cuộn cùng với núi lửa khói đặc như cũ, phía trên miệng có một đoàn hỏa cầu thật lớn, khí tức nóng rực không gì sánh được đem không trung thiêu đốt vụn vụn.

Thái dương chân hỏa cùng hỏa nguyên chi khí tinh thuần của mấy chục con hỏa long cùng một chỗ, nhiệt độ kia vốn không chỉ có như vậy, bất quá phệ nhật trùng ở trong đó. Hỏa nguyên chi khí tinh thuần vô cùng cũng bị Phệ Nhật trùng hấp thu qua, cho nên mới chỉ đem không khí thiêu đốt mà đi. Sau khi cấm chế Triệu Vô Tà bày ra, hỏa cầu kia cũng liền biến mất ở không trung.

Trừ phi là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh, nếu không cũng không cách nào nhìn thấu cấm chế của Triệu Vô Tà. Nếu thật sự là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh. Cảm ứng được khí tức của Triệu Vô Tà trong cấm chế, chỉ sợ cũng lập tức tránh lui Tam xá., Không dám đi qua trên chọc. Dù sao trong khí tức kia, có thể so sánh với khí tức tuyệt thế của cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn. Chỉ cần ai đụng vào cấm chế, Triệu Vô Tà sẽ lập tức nhận ra, chỉ sợ thẳng nhãi này sẽ lập tức cường ép chen vào trong hư không chạy đến, đem tặc tử dám động vào Triệu Vô Tà hấn, đuổi giết thành mảnh vụn, một chút tình cảm cũng không lưu lại.

Nơi này là vùng đất gần đại dương vô tận, sau mười vạn đại sơn, nếu muốn tìm núi băng kia thì nên đi đến một nơi, nơi nào là vùng đất băng, giống như Chân Ương tông ở cực bắc.

Nơi nào cũng là sông băng ngàn năm không đổi, một ngọn núi băng rất đơn giản, thứ mà Triệu Vô Tà muốn tìm cũng có thể tìm ở sâu bên trong sông băng.

Vốn dĩ Triệu Vô Tà cũng nghĩ như vậy, nhưng ở vực sâu, ma kinh phi hành mấy vạn dặm nên Triệu Vô Tà từ bỏ ý niệm trong đầu. Bởi vì ở trước mặt hắn lúc này, có một tòa băng sơn cao vô cùng, so với ngọn núi lửa kia còn cao hơn rất nhiều. Cao khoảng mấy ngàn trượng, đâm sâu vào trong mây, ngay cả đỉnh núi cũng suýt chút không nhìn rõ.

Núi băng to lớn như vậy, Triệu Vô Tà cũng không cần đi vào băng vực trong mười vạn ngọn núi lớn kia. Nghĩ đến ngọn núi băng này hẳn là có đồ vật hắn muốn, nếu như không có, Triệu Vô Tà chỉ có thể thi triển thần thông. Cường ép đem ngọn núi băng này luyện hóa. Đến lúc đó lại cho Vạn Niên Minh thôn phệ.

Ý niệm điên cuồng này sau khi xuất hiện ở trong đầu Triệu Vô Tà liền không bị áp chế, dù sao thăng nhĩ này có bản lĩnh này. Mặc dù phải phí rất nhiều tay chân, nhưng cũng có thể làm được, tìm vật hộ thân cho Tam Nương, phí chút công phu cũng là điều đương nhiên.

“Suru suru suru suru suru

Trong giây lát tiếng kêu vang lên, Triệu Vô Tà đứng trên lưng ma kinh ở vực sâu, lúc này khí tức kinh khủng trên người ma kinh đã bị thu liễm lại. Đến băng sơn này cũng vô thanh vô tức, không có sinh linh nhìn thấy. Triệu Vô Tà cùng Tam Nương quan sát xuống, đã nhìn thấy một bầy băng hàn phi điều hoặc là đại băng phi cầm bay quanh băng phong cực lớn kia.

Ở nơi này sinh sống phi cầm so với nơi khác càng thêm hung mãnh, chỉ có tiếng kêu này cũng không khác bao nhiêu so với yêu thú, nhưng dã thú chung quy cũng chỉ là dã thú, không cách nào so sánh với yêu thú.

“Boong boong boong “

Ở bên cạnh Triệu Vô Tà, con hải điều kia đột nhiên cũng kêu lên một tiếng, trên mặt Triệu Vô Tà vẫn vui vẻ như trước. Hắn buông tay đang sờ sờ đầu hải điều ra. Lúc này con chim biển hung mãnh kia đã bay ra ngoài, cũng không quay đầu lại mà bay thẳng tắp về phía xa.

Cuối cùng hai mươi lăm lần nghiền nát nhau, xem lần tấn công thứ hai mươi bảy.

Chim biển mở linh trí, cũng tự biết mình.

Nó chẳng qua chỉ là một con chim biển, lại không đủ tư cách đi theo Triệu Vô Tà.

Tuy nhiên tiếng kêu này của nó lại kinh động đến những phi cầm phía dưới kia. Cảnh tượng vốn đang yên đang lành lập tức bị phá hư sạch sẽ. Những phi cầm kia nhao nhao bay vào trong băng phong, trong chốc lát đã bị băng tuyết che giấu hành tung. Cũng là do Triệu Vô Tà không để cho Thâm Uyên Ma thả ra hơi thở của mình, nếu không những phi cầm này ngay cả năng lực bay một chút cũng không có.

Đến băng sơn này, Triệu Vô Tà trực tiếp mở bàn tay ra. Những hàn Minh vạn năm kia ở đan điền Triệu Vô Tà sống ở đây đã lâu. Thời khắc khắc đều là thu nạp linh khí cực kỳ tinh thuần, vừa mới xuất hiện ở chỗ này, cảm giác rất không đúng. Bất quá cũng là một lát như vậy, loại độc trùng Hàn Minh này, đối với băng sơn này, rất ưa thích.

Bị Triệu Vô Tà thả ra, thấy Triệu Vô Tà không có ước thúc, lập tức hóa thành từng đạo mất mạng, bắn về phía băng sơn. Sau khi quang mang trong suốt như băng tinh lóe lên một cái, liền biến mất trong núi băng.

Cơ duyên Phệ Nhật Trùng là nó tự tìm được, Vạn Niên Hàn Minh này tự nhiên cũng có thể tự chúng nó đi tìm. Đến lúc đó Triệu Vô Tà động thủ là được. Ngọn núi băng này nếu không có thiên địa linh vật như Hỏa Long, Triệu Vô Tà đành phải thi triển đại pháp luyện hoá núi băng. Dù sao Triệu Vô Tà muốn luyện chế Phệ Nhật Trùng và Vạn Niên Hàn Minh thành vật hộ thân của Tam Nương, những công phu này nếu không tránh khỏi, Triệu Vô Tà liền làm.

Địa phé độc hỏa ngăn không được Phệ Nhật Trùng, những hàn băng so với luyện cương còn cứng rắn hơn, cũng không ngăn được trời sinh dị chủng vạn năm hàn minh. Bất quá trong nháy mắt, những hàn minh vạn năm kia đã xuống dưới núi băng kia.

Lực cảm ứng của chúng, cũng sẽ không thua Phệ Nhật Trùng, để lúc tiếp xúc băng sơn đã cảm ứng được cái gì.

Chỉ là vật cất giấu quá sâu, vạn năm minh mẫn này không thể làm gì khác hơn là một mạch đi xuống, hai đến ngàn thuấn gian, Trùng Ngộ tại An Bình kia còn chưa dừng lại, sâu tới mức phi thọ dị thường. Núi băng không thể so với núi lửa, mặc dù sâu nhưng đến ngàn trượng đã tốt lắm rồi.

Thế nhưng không nghĩ tới, rõ ràng đến hơn nghìn trượng còn không dừng lại. Trước đó tại đan điền Triệu Vô Tà, ngày ngày thu nạp luyện hóa Triệu Vô Tà Ma Nguyên, những vạn năm Hàn Minh này cũng đã mở ra vài phần tâm trí, ngày thường nếu như chúng cảm ứng được vật kia, bình thường sẽ không trêu chọc, bất quá bây giờ”.

“Tam nương theo thiếu gia lui xuống đi.”

Tên này da dày, lấy hồng hoàn của Tam Nương, trên tay cũng không thành thật. Chính là trong lúc nói chuyện hai tay cũng lộn xộn, làm Tam Nương sắc mặt thỉnh thoảng dâng lên đỏ ửng. Nghe được Triệu Vô Tà nói, cũng chỉ là gật gật đầu hồ đồ, liền bị tên Triệu Vô Tà dẫn theo xuống dưới.

Phía dưới núi băng giống như núi lửa, đều không thể ngăn cản Triệu Vô Tà một bước, cũng lập tức.

Triệu Vô Tà liền đuổi theo đám Hàn Minh vạn năm kia đến chỗ sâu nhất của ngọn núi băng này. Đây cũng là thứ mà Hàn Minh vạn năm cảm ứng được, sau khi nhìn thấy thứ kia, Triệu Vô Tà nở nụ cười.

“Đám người này cũng tham lam, vậy mà lại có chủ ý với thứ này. Bất quá, chuyện Triệu gia ta muốn làm, ai cũng không ngăn được.”

Triệu Vô Tà nói một phen đầy khí phách nhìn thoáng qua vật kia, mang theo Tam Nương đi lên. Nơi này là một cái hầm băng, là vùng đất trống trải. Bốn phía là tường băng, cho dù không đi thử đi cũng biết. Chỉ sợ vách tường băng nơi này so với Hàn Thiết ngàn năm cũng cứng hơn ba phần, đâu chỉ vạn năm không thay đổi, chỉ sợ mấy vạn năm qua cũng chưa từng bị hòa tan một lần.

Mà ở giữa hẻm băng này có một tảng đá, hoặc có thể nói là một khối đá như ngọc thạch. Khối đá cực lớn, hình thù kỳ quái, thoạt nhìn trong suốt như ngọc. Phía trên phát ra khí tức băng hàn vô cùng, không khí ở đây đều giống như sắt đá kia. Kỳ lạ, giống như tùy ý gõ vào không trung, đều phát ra âm thanh bang bang.

Ở chỗ này trong chốc lát, muốn nhúc nhích một cái cũng là việc khó khăn, ngay cả không khí cũng bị đóng băng. Là một địa phương kỳ dị, tuy nhiên lai lịch khối đá kia Triệu Vô Tà vô cùng rõ ràng.

Lúc trước Triệu Vô Tà đã từng rút ra một tòa Độc Sơn linh mạch luyện chế Vạn Độc Thức Phiên, tảng đá ở trung tâm Băng Quật kia chính là linh mạch của tảng băng sơn này. Hơn nữa đây còn là vị trí đầu rồng của linh mạch, nơi tụ tập linh khí của cả tòa băng sơn. Đây chính là mệnh căn của ngọn núi băng này., Mất tảng đá này, tòa núi băng này chỉ sợ trong vòng trăm năm sẽ bị hòa tan sạch sẽ. Trừ phi tòa núi băng này có thể ngưng luyện ra một linh mạch, bất quá đó là ngàn vạn khó khăn. Cho dù thành công, ngọn núi băng này cũng sẽ đại thương nguyên khí. Cho nên, tảng đá kia đối với ngọn núi băng này mà nói là tồn tại vô cùng trọng yếu. Bình thường bên cạnh linh vật này, đều sẽ có linh thú hoặc hung thú thủ hộ.

Quả nhiên, Triệu Vô Tà nhìn qua liền thấy một con linh thú có thân thể uốn lượn quấn quanh tảng đá quái dị kia. Màu sắc thân thể của con thú này giống viên đá như đúc, nếu không cẩn thận cũng khó mà thấy rõ.

“Hàn Mãng vạn năm.”

Ngoài dự đoán, thủ hộ tảng đá này cũng không phải là linh thú ghê gớm gì. Chỉ là một con hàn mãng sống vạn năm, phạm là trên núi băng đều có sự tồn tại của hàn mãng. Tuy nói loài rắn không thích vùng đất băng hàn, nhưng cũng có một số con rắn ngoại lệ, đó chính là một trong số đó.

Huyết mạch đầu Hàn Mãng này mặc dù không cao giai, nhưng cũng không thể coi là yếu thú dị chủng, chỉ có thể miễn cưỡng xem như yếu thú cấp thấp. Nhưng có một vạn năm tuế nguyệt, cộng thêm linh mạch băng sơn kia cho dù là dã thú kém cỏi

đến đâu thì cũng là yêu thú vô cùng mạnh mẽ, giống như Hàn Mãng vạn năm này chiếm cứ băng quật vạn năm.

Ngày đêm đều là hấp thu linh khí trong tộc núi băng tu luyện, thân thể kia đã sớm trở nên vô cùng mạnh mẽ. Cũng nên kết xuất yêu anh mới đúng. Chẳng qua Triệu Vô Tà nhìn lại phía sau, lại không thấy trong cơ thể con hàn mãng này có yêu anh.

Nhẹ nhàng lắc đầu, từ trong miệng Triệu Vô Tà phun ra một câu. “Súc sinh vô phúc”

Nói cũng đúng, quỳ gối trong hầm băng vạn năm, ngày đêm đều hấp thu linh khí bên trong linh mạch. Giống như bị tòa núi băng này cung cấp, ở chỗ này tu luyện vạn năm tuế nguyệt. Nhưng ngay cả yêu anh cũng không kết được. Cũng là một đầu yêu thú vô phúc, Triệu Vô Tà một chút cũng không sai.

Ngay khi Triệu Vô Tà nói chuyện, con Hàn Mãng vạn năm này lập tức tỉnh táo lại, đôi mắt mang theo vẻ âm lãnh lạnh như băng nhìn về phía Triệu Vô Tà. Nhiệt độ trong hầm băng lập tức giảm xuống đến mức đáng sợ. Nó ở đây đã vạn năm nhưng động tác của con Hàn Mãng này không hề ngưng trệ. Sau khi nhìn thấy Triệu Vô Tà, nó liền há miệng ra.

“Oanh “

Một đoàn khí tức băng hàn bị nó phun ra, không khí ven đường lập tức bị đông cứng, hư không cũng càng thêm cứng rắn. Vậy mà giam cầm không gian chung quanh Triệu Vô Tà, đoàn khí tức băng hàn kia lại nháy mắt đến trước mặt Triệu Vô Tà.

Nhẹ nhàng quát một tiếng, Triệu Vô Tà và Tam Nương vẫn đứng ở phía trên Thâm Uyên Ma Kinh. Thân thể to ngàn trượng của Ma Lân hóa thành một đạo ô quang, liền bay về phía xa. Lưu lại nham thạch nóng chảy cuộn cuộn cùng với núi lửa khói đặc như cũ, phía trên miệng có một đoàn hỏa cầu thật lớn, khí tức nóng rực không gì sánh được đem không trung thiêu đốt vạn vạo.

Thái dương chân hỏa cùng hỏa nguyên chi khí tinh thuần của mấy chục con hỏa long cùng một chỗ, nhiệt độ kia vốn không chỉ có như vậy, bất quá phệ nhật trùng ở trong đó. Hỏa nguyên chi khí tinh thuần vô cùng cũng bị Phệ Nhật trùng hấp thu qua, cho nên mới chỉ đem không khí thiêu đốt mà đi. Sau khi cấm chế Triệu Vô Tà bày ra, hỏa cầu kia cũng liền biến mất ở không trung.

Trừ phi là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh, nếu không cũng không cách nào nhìn thấu cấm chế của Triệu Vô Tà. Nếu thật sự là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh. Cảm ứng được khí tức của Triệu Vô Tà trong cấm chế, chỉ sợ cũng lập tức tránh lui Tam xá., Không dám đi qua trêu chọc. Dù sao trong khí tức kia, có thể so sánh với khí tức tuyệt thế của cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn. Chỉ cần ai đụng vào cấm chế, Triệu Vô Tà sẽ lập tức nhận ra, chỉ sợ thẳng nhãi này sẽ lập tức cưỡng ép chen vào trong hư không chạy đến, đem tặc tử dám động vào Triệu Vô Tà hử, đuổi giết thành mảnh vụn, một chút tình cảm cũng không lưu lại.

Nơi này là vùng đất gần đại dương vô tận, sau mười vạn đại sơn, nếu muốn tìm núi băng kia thì nên đi đến một nơi, nơi nào là vùng đất băng, giống như Chân Ương tông ở cực bắc.

Nơi nào cũng là sông băng ngàn năm không đổi, một ngọn núi băng rất đơn giản, thứ mà Triệu Vô Tà muốn tìm cũng có thể tìm ở sâu bên trong sông băng.

Vốn dĩ Triệu Vô Tà cũng nghĩ như vậy, nhưng ở vực sâu, ma kinh phi hành mấy vạn dặm nên Triệu Vô Tà từ bỏ ý niệm trong đầu. Bởi vì ở trước mặt hửn lúc này, có một tòa băng sơn cao vô cùng, so với ngọn núi lửa kia còn cao hơn rất nhiều. Cao khoảng mấy ngàn trượng, đâm sâu vào trong mây, ngay cả đỉnh núi cũng suýt chút không nhìn rõ.

Núi băng to lớn như vậy, Triệu Vô Tà cũng không cần đi vào băng vực trong mười vạn ngọn núi lớn kia. Nghĩ đến ngọn núi băng này hửn là có đồ vật hửn muốn, nếu như không có, Triệu Vô Tà chỉ có thể thi triển thần thông. Cưỡng ép đem ngọn núi băng này luyện hóa. Đến lúc đó lại cho Vạn Niên Minh thôn phệ.

Ý niệm điên cuồng này sau khi xuất hiện ở trong đầu Triệu Vô Tà liền không bị áp chế, dù sao thăng nhĩ này có bản lĩnh này. Mặc dù phải phí rất nhiều tay chân, nhưng cũng có thể làm được, tìm vật hộ thân cho Tam Nương, phí chút công phu cũng là điều đương nhiên.

“Sưu sưu sưu sưu sưu

Trong giây lát tiếng kêu vang lên, Triệu Vô Tà đứng trên lưng ma kinh ở vực sâu, lúc này khí tức kinh khủng trên người ma kinh đã bị thu liễm lại. Đến băng sơn này cũng vô thanh vô tức, không có sinh linh nhìn thấy. Triệu Vô Tà cùng Tam Nương quan sát xuống, đã nhìn thấy một bầy băng hàn phi điều hoặc là đại băng phi cầm bay quanh băng phong cực lớn kia.

Ở nơi này sinh sống phi cầm so với nơi khác càng thêm hung mãnh, chỉ có tiếng kêu này cũng không khác bao nhiêu so với yêu thú, nhưng dã thú chung quy cũng chỉ là dã thú, không cách nào so sánh với yêu thú.

“Boong boong boong “

Ở bên cạnh Triệu Vô Tà, con hải điều kia đột nhiên cũng kêu lên một tiếng, trên mặt Triệu Vô Tà vẫn vui vẻ như trước, buông bàn tay đang sờ sờ đầu hải điều ra. Lúc này con chim biển hung mãnh kia đã bay ra ngoài, cũng không quay đầu lại, thẳng tắp bay về phía xa. Con hải điều này khai mở linh trí, cũng tự biết mình.

Nó chẳng qua chỉ là một con chim biển, lại không đủ tư cách đi theo Triệu Vô Tà.

Tuy nhiên tiếng kêu này của nó lại kinh động đến những phi cầm phía dưới kia. Cảnh tượng vốn đang yên đang lành lập tức bị phá hư sạch sẽ. Những phi cầm kia nhao nhao bay vào trong băng phong, trong chốc lát đã bị băng tuyết che giấu hành tung. Cũng là do Triệu Vô Tà không để cho Thâm Uyên Ma thả ra hơi thở của mình, nếu không những phi cầm này ngay cả năng lực bay một chút cũng không có.

Đến băng sơn này, Triệu Vô Tà trực tiếp mở bàn tay ra. Những hàn Minh vạn năm kia ở đan điền Triệu Vô Tà sống ở đây đã

lâu. Thời khắc khắc đều là thu nạp linh khí cực kỳ tinh thuần, vừa mới xuất hiện ở chỗ này, cảm giác rất không đúng. Bất quá cũng là một lát như vậy, loại độc trùng Hàn Minh này, đối với băng sơn này, rất ưa thích.

Bị Triệu Vô Tà thả ra, thấy Triệu Vô Tà không có ước thúc, lập tức hóa thành từng đạo mất mạng, bắn về phía băng sơn. Sau khi quang mang trong suốt như băng tinh lóe lên một cái, liền biến mất trong núi băng.

Cơ duyên Phệ Nhật Trùng là nó tự tìm được, Vạn Niên Hàn Minh này tự nhiên cũng có thể tự chúng nó đi tìm. Đến lúc đó Triệu Vô Tà động thủ là được. Ngọn núi băng này nếu không có thiên địa linh vật như Hỏa Long, Triệu Vô Tà đành phải thi triển đại pháp luyện hoá núi băng. Dù sao Triệu Vô Tà muốn luyện chế Phệ Nhật Trùng và Vạn Niên Hàn Minh thành vật hộ thân của Tam Nương, những công phu này nếu không tránh khỏi, Triệu Vô Tà liền làm.

Địa phệ độc hỏa ngăn không được Phệ Nhật Trùng, những hàn băng so với luyện cương còn cứng rắn hơn, cũng không ngăn được trời sinh dị chủng vạn năm hàn minh. Bất quá trong nháy mắt, những hàn minh vạn năm kia đã xuống dưới núi băng kia. Lực cảm ứng của chúng, cũng sẽ không thua Phệ Nhật Trùng, để lúc tiếp xúc băng sơn đã cảm ứng được cái gì.

Chỉ là vật cất giấu quá sâu, vạn năm minh mẫn này không thể làm gì khác hơn là một mạch đi xuống, hai đến ngàn thuấn gian, Trùng Ngộ tại An Bình kia còn chưa dừng lại, sâu tới mức phi thọ dị thường. Núi băng không thể so với núi lửa, mặc dù sâu nhưng đến ngàn trượng đã tốt lắm rồi.

Thế nhưng không nghĩ tới, rõ ràng đến hơn ngàn trượng còn không dừng lại. Trước đó tại đan điền Triệu Vô Tà, ngày ngày thu nạp luyện hóa Triệu Vô Tà Ma Nguyên, những vạn năm Hàn Minh này cũng đã mở ra vài phần tâm trí, ngày thường nếu như chúng cảm ứng được vật kia, bình thường sẽ không trêu chọc, bất quá bây giờ”.

“Tam nương theo thiếu gia lui xuống đi.”

Tên này da dày, lấy hồng hoàn của Tam Nương, trên tay cũng không thành thật. Chính là trong lúc nói chuyện hai tay cũng lộn xộn, làm Tam Nương sắc mặt thỉnh thoảng dâng lên đỏ ửng. Nghe được Triệu Vô Tà nói, cũng chỉ là gật gật đầu hồ đồ, liền bị tên Triệu Vô Tà dẫn theo xuống dưới.

Phía dưới núi băng giống như núi lửa, đều không thể ngăn cản Triệu Vô Tà một bước, cũng lập tức.

Triệu Vô Tà liền đuổi theo đám Hàn Minh vạn năm kia đến chỗ sâu nhất của ngọn núi băng này. Đây cũng là thứ mà Hàn Minh vạn năm cảm ứng được, sau khi nhìn thấy thứ kia, Triệu Vô Tà nở nụ cười.

“Đám người này cũng tham lam, vậy mà lại có chủ ý với thứ này. Bất quá, chuyện Triệu gia ta muốn làm, ai cũng không ngăn được.”

Triệu Vô Tà nói một phen đầy khí phách nhìn thoáng qua vật kia, mang theo Tam Nương đi lên. Nơi này là một cái hầm băng, là vùng đất trống trải. Bốn phía là tường băng, cho dù không đi thử đi cũng biết. Chỉ sợ vách tường băng nơi này so với Hàn Thiết ngàn năm cũng cứng hơn ba phần, đâu chỉ vạn năm không thay đổi, chỉ sợ mấy vạn năm qua cũng chưa từng bị hòa tan một lần.

Mà ở giữa hầm băng này có một tảng đá, hoặc có thể nói là một khối đá như ngọc thạch. Khối đá cực lớn, hình thù kỳ quái, thoát nhìn trong suốt như ngọc. Phía trên phát ra khí tức băng hàn vô cùng, không khí ở đây đều giống như sắt đá kia. Kỳ lạ, giống như tùy ý gõ vào không trung, đều phát ra âm thanh bang bang.

Ở chỗ này trong chốc lát, muốn nhúc nhích một cái cũng là việc khó khăn, ngay cả không khí cũng bị đóng băng. Là một địa phương kỳ dị, tuy nhiên lai lịch khối đá kia Triệu Vô Tà vô cùng rõ ràng.

Lúc trước Triệu Vô Tà đã từng rút ra một tòa Độc Sơn linh mạch luyện chế Vạn Độc Thức Phiến, tảng đá ở trung tâm Băng Quật kia chính là linh mạch của tảng băng sơn này. Hơn nữa đây còn là vị trí đầu rồng của linh mạch, nơi tụ tập linh

khí của cả tòa băng sơn. Đây chính là mệnh căn của ngọn núi băng này., Mất tảng đá này, tòa núi băng này chỉ sợ trong vòng trăm năm sẽ bị hòa tan sạch sẽ. Trừ phi tòa núi băng này có thể ngưng luyện ra một linh mạch, bất quá đó là ngàn vạn khó khăn. Cho dù thành công, ngọn núi băng này cũng sẽ đại thương nguyên khí. Cho nên, tảng đá kia đối với ngọn núi băng này mà nói là tồn tại vô cùng trọng yếu. Bình thường bên cạnh linh vật này, đều sẽ có linh thú hoặc hung thú thủ hộ.

Quả nhiên, Triệu Vô Tà nhìn qua liền thấy một con linh thú có thân thể uốn lượn quấn quanh tảng đá quái dị kia. Màu sắc thân thể của con thú này giống viên đá như đúc, nếu không cẩn thận cũng khó mà thấy rõ.

“Hàn Mãng vạn năm.”

Ngoài dự đoán, thủ hộ tảng đá này cũng không phải là linh thú ghê gớm gì. Chỉ là một con hàn mãng sống vạn năm, phạm là trên núi băng đều có sự tồn tại của hàn mãng. Tuy nói loài rắn không thích vùng đất băng hàn, nhưng cũng có một số con rắn ngoại lệ, đó chính là một trong số đó.

Huyết mạch đầu Hàn Mãng này mặc dù không cao giai, nhưng cũng không thể coi là yêu thú dị chủng, chỉ có thể miễn cưỡng xem như yêu thú cấp thấp. Nhưng có một vạn năm tuế nguyệt, cộng thêm linh mạch băng sơn kia cho dù là dã thú kém cỏi đến đâu thì cũng là yêu thú vô cùng mạnh mẽ, giống như Hàn Mãng vạn năm này chiếm cứ băng quật vạn năm.

Ngày đêm đều là hấp thu linh khí trong tộc núi băng tu luyện, thân thể kia đã sớm trở nên vô cùng mạnh mẽ. Cũng nên kết xuất yêu anh mới đúng. Chẳng qua Triệu Vô Tà nhìn lại phía sau, lại không thấy trong cơ thể con hàn mãng này có yêu anh.

Nhẹ nhàng lắc đầu, từ trong miệng Triệu Vô Tà phun ra một câu. “Súc sinh vô phúc”

Nói cũng đúng, quỳ gối trong hầm băng vạn năm, còn ngày đêm hấp thu linh khí trong linh mạch.

Cuối cùng hai trăm năm túng lết đánh cược một lần.

Chẳng khác gì được tòa núi băng này cung cấp nuôi dưỡng, ở chỗ này tu luyện vạn năm tuế nguyệt. Nhưng ngay cả Yêu Anh cũng không kết được. Cũng là một đầu yêu thú không có phúc, Triệu Vô Tà nói một chút cũng không sai.

Ngay khi Triệu Vô Tà nói chuyện, con Hàn Mãng vạn năm này lập tức tỉnh táo lại, đôi mắt mang theo vẻ âm lãnh lạnh như băng nhìn về phía Triệu Vô Tà. Nhiệt độ trong hàm băng lập tức giảm xuống đến mức đáng sợ. Nó ở đây đã vạn năm nhưng động tác của con Hàn Mãng này không hề ngưng trệ. Sau khi nhìn thấy Triệu Vô Tà, nó liền há miệng ra.

“Oanh “

Một đoàn khí tức băng hàn bị nó phun ra, không khí ven đường lập tức bị đông cứng, hư không cũng càng thêm cứng rắn. Vậy mà giam cầm không gian chung quanh Triệu Vô Tà, đoàn khí tức băng hàn kia lại nháy mắt đến trước mặt Triệu Vô Tà.

Chương thứ ba trăm hai mươi chín độ kiếp

Nhị nhiên tại trong băng quật dựng đứng ngàn năm chi giao, cũng không kết thành yêu anh, nhưng mà thần thông chiến lược của bốn ngàn hàn mãng tại bảo châu không thể khinh thường. Ngay cả một lần này, rất nhiều tu sĩ kết đan đại viên mãn cũng không làm được.

Khí tức băng hàn từ hư không phun ra còn chưa đến trước mắt, đã đem hư không xung quanh Triệu Vô Tà đóng băng, nếu Triệu Vô Tà không phải là cường giả Nguyên Anh thì căn bản là thoát thân không được, chỉ có thể ngạnh kháng khí tức băng hàn kia. Khí tức băng hàn đáng sợ chỉ bằng không khí bị đóng thành mảnh vụn kia cũng có thể nhìn ra.

Yêu anh chưa thành, nhưng thần thông lại không phải của Triệu Vô Tà, không cần nói cũng biết. Con Hàn Mãng yêu thú sống vạn năm đã sớm mở linh trí. Mặc dù ở chỗ này ngủ say tu luyện hơn vạn năm, nhưng đầu óc lại không hỏng. Lập tức biết tên Triệu Vô Tà này đến vì linh mạch băng sơn dưới thân nó, nó thủ hộ nơi này lâu như vậy, ngày sau muốn tấn thăng cảnh giới Yêu Anh cũng là dựa vào linh mạch núi băng dưới thân nó.

Nào chịu đưa linh mạch cho Triệu Vô Tà, hắn ta hành động chưa đợi Triệu Vô Tà làm việc đã ra tay trước. Cũng bởi vì băng sơn linh mạch này làm cho các sinh linh khác đỏ mắt quá mức, trải qua vạn năm cũng có không ít yêu thú đã có chủ ý với hắn ta. Chẳng qua đều bị linh thú thủ hộ này trục xuất, hiện tại Triệu Vô Tà cũng bị đuổi.

Chẳng qua lúc này, Hàn Mãng vạn năm nhất định phải thất vọng rồi. Triệu Vô Tà cũng không giống như yêu thú khác. Dễ dàng như vậy, bắt nạt, cũng không phải là một đầu yêu thú ngay cả cảnh giới Yêu Anh cũng chưa tới.

Triệu Vô Tà đối mặt với khí tức băng hàn, chỉ cười nhạt một tiếng, một khắc sau đã có rất nhiều quang mang tràn tới. Ngay

lập tức đã ăn sạch khí tức băng hàn kia., Là vạn năm hàn minh kia, dĩ chủng độc trùng trời sinh. Mặc dù thân thể nhỏ bé vô cùng, nhưng khẩu vị lại một chút không có khí tức băng hàn từ trong miệng mẫn xạ phun ra. Nếu như để một đầu yêu thú bình thường đến hấp thu., Coi như là yêu thú trên núi băng này, không hấp thu, mấy chục năm cũng nghỉ ngơi hấp thu sạch sẽ. Nhưng rất nhiều vạn năm hàn miệng mình, ngay cả một hơi thở cũng không kiên trì được, liền bị thôn phệ sạch sẽ. Trông thấy một màn này, Hàn Mãng vạn năm kia cũng là trong đôi mắt xuất hiện vẻ kinh dị.

Nhưng nó cũng chỉ có vẻ kinh dị này thôi, bởi vì thẳng nhãi Triệu Vô Tà này đã không có nhẫn nại, hất giơ tay lên, lấy ra Vạn Độc Huyết Phiên. Hắc Liên yêu dị trên mặt cờ vẩn bẩn mát ra khí tức vô cùng quý dị, hơn trăm đạo khí tức mờ mịt lại vô cùng mạnh mẽ cũng theo đó phát ra.

Vạn Độc Sa Phiên vừa xuất hiện, thân thể con Hàn Mãng vạn năm lập tức rung mình một cái, lúc này đã không còn là kinh dị nữa. Mà là sợ hãi, vẻ sợ hãi này vừa lộ ra, nó lập tức muốn bỏ chạy. Nhưng lại không bỏ xuống được linh mạch băng sơn bên dưới, một chút chần chờ này đã làm cho con yêu thú sống vạn năm này mất đi tính mạng.

Triệu Vô Tà không nói một lời, nhẹ nhàng cầm Vạn Độc Cốc Phiên xuống mặt đất. Mặt đất nơi này cũng cứng rắn hơn hàn thiết ngàn năm. Núi băng vạn năm không đổi, nơi này mấy vạn năm cũng không bị hòa tan một lần, tuy rằng nơi này đều là hàn băng nhưng trình độ cứng rắn cũng hơn một ít huyền khí.

Nhưng khi Triệu Vô Tà nhẹ nhàng đem Vạn Độc Quán Phiên kia đánh xuống lại vô cùng nhẹ nhàng, mặt đất như hóa thành đậu hũ. Rất là dễ dàng cho Triệu Vô Tà đi vào, ngay cả một chút ngưng trệ cũng không có. Nhưng lúc này con Hàn Mãng kia cũng không có nhàn hạ thoải mái nhìn vào cán chén mạnh mẽ, mà trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Từ khi sinh ra, nó chưa bao giờ có cảm giác này. Cho dù là có đôi khi khi khi đối mặt với yêu thú mạnh mẽ hơn mình cũng

không có cảm giác này. Nó lập tức muốn bỏ chạy, bắt quá bây giờ đã không kịp nữa rồi.

“Vào đi.”

Ở chỗ này vạn năm, nó sớm quên nói tiếng người như thế nào, bắt quá bây giờ cho dù giảng cũng dùng.

Chẳng qua là cầu xin tha thứ mà thôi, sau khi lời nói của Triệu Vô Tà rơi xuống, từ trong Vạn Độc Cốc Phiến đột nhiên sinh ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ, hoàn toàn không thể phản kháng. Bởi vì trong cỗ hấp lực đó, còn có một cỗ lực lượng kỳ dị khiến nó không có chút ý chí phản kháng nào.

“Phù, “

Thân hình Hàn Mãng dài cũng trăm trượng, nhưng vẫn bị hút vào trong lá cờ, trong nháy mắt khi thân thể nó bị hút vào. Trên lá cờ bỗng nhiên xuất hiện hư ảnh một con Hàn Mãng, nhưng ngay lập tức liền biến mất, nhẹ như mây trôi. Giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chỉ còn lại trong hầm băng này, khí tức vẫn băng hàn vô cùng.

Con Hàn Mãng biến mất, nhiệt độ trong hầm băng không hề bị ảnh hưởng, vẫn băng lạnh như trước. Ném ra một khối sắt nhỏ cũng lập tức đóng băng nơi đây. Ở sâu bên trong lại có băng hàn, không trách được băng sơn linh mạch này có thể bảo tồn đến bây giờ. Nhưng bây giờ, nó lại là kẻ tiện nghi cho Triệu Vô Tà.

Rất nhiều năm hàn minh nhìn thấy Hàn Mãng biến mất, trong băng tinh càng thêm hưng phấn xao động, cũng không cần Triệu Vô Tà lặng lẽ bảo. Điều hóa thành hàn quang chui vào trong linh mạch kia. Một khối tảng đá trong một khối đá., Lập tức xuất hiện một cái động nhỏ, đám nhỏ này trời sinh dị chủng, tốc độ xuống tay cực nhanh, hàn mãng kia chiếm cứ linh mạch vạn năm. Nhưng đáng tiếc, tốc độ cắn nuốt linh khí của đám nhóc kia có chút “Bọn ranh này, nếu không cũng sẽ không đến giờ vẫn chưa kết thành yêu.

Nếu là có cảnh giới Yêu Anh, cho dù không phải là đối thủ của Triệu Vô Tà thì ở chỗ này hẳn cũng có thể dựa vào băng nhường mà thoát ra được.

Chỉ tiếc là không công mất mạng, tiến vào Vạn Độc Cốc Phiền, muốn sống trừ phi là Triệu Vô Tà phát thiện tâm. Nhưng đó là điều không thể nào, Hàn Mãng vạn năm chỉ có một cái vận mệnh, đó chính là bị luyện chế thành chén.

“Tiểu gia hỏa tham lam, ra tay cũng nhanh...”

Triệu Vô Tà chậm rãi đi đến bàn tay nhỏ bé trước linh mạch, nhẹ nhàng vuốt ve nó như lúc trước. Tinh tế ôn nhu, nhưng theo Triệu Vô Tà vuốt ve, một chút quang mang từ trong bàn tay hắn ta rơi ra. Hơn nữa quang mang sẽ không tiêu tán, quý dị vô cùng, rơi vào phía trên linh mạch kia.

Thời gian trôi qua, Triệu Vô Tà vẫn đứng trước linh mạch, nhưng bàn tay đã rời khỏi linh mạch. Chẳng qua lúc này trên linh mạch có rất nhiều điểm quang mang quý dị, phảng phất như đầy sao. Không có dấu vết gì là quý dị vô cùng.

Cũng không phải là thủ đoạn khó lường gì, chẳng qua là Triệu Vô Tà lấy tảng đá do linh mạch băng sơn ngưng kết thành làm nơi luyện chung, dùng thần thông trong chung kinh niệm phong tảng đá lại. Những hàn Minh kia không ra khỏi nơi đó, chờ cắn nuốt xong linh khí trong linh mạch, những Minh Hàn này sẽ bắt đầu nuốt hàn minh khác.

Cuối cùng chỉ còn lại một cái Hàn Minh, thôn phệ Hàn Minh khác, còn có vô số linh khí. Con Hàn Minh này hẳn là đột phá hạn chế huyết mạch, có thể đến cảnh giới Nguyên Anh. Phương pháp này mặc dù tàn nhẫn, nhưng lại rất hữu hiệu. Kỳ thật chính là Triệu Vô Tà không làm như vậy, chờ những Hàn Minh kia tiến nhập thành thực, cũng sẽ bắt đầu nuốt lẫn nhau.

Thời gian trôi qua, linh khí trong băng sơn linh mạch kia quá mức khổng lồ, dù là vạn năm băng hàn dị chủng trời sinh. Cũng không phải nhất thời nửa khắc có thể hoàn toàn thôn phệ, còn có phệ nhật trùng kia, hiện tại vẫn chưa đi ra trong hỏa cầu. Linh khí trong hỏa cầu kia cũng sẽ không thua băng sơn linh mạch này, dù sao cũng là ngưng kết mấy chục hoá long tinh thuần hỏa nguyên khí.

Mặc dù Phệ Nhật Trùng là dị chủng trời sinh, nhưng chỉ sợ cũng phải hấp thu không ít thời gian mới được.

Triệu Vô Tà cũng không vội, tiện tay bày ra cấm chế bên trong băng sơn linh mạch, mang theo Tam nương đi ra khỏi băng sơn, một lần nữa đứng trên lưng của Thâm Uyên Ma Kinh, Triệu Vô Tà mang theo Tam Nương liền đậu ở trên băng sơn này, dứt khoát nhìn cảnh trí của băng sơn này.

Tên kia không phải quân tử, cũng không phải người đọc sách gì, tất nhiên không có nhân hạ thoải mái đi thưởng thức khối băng. Cảnh trí, làm như vậy đơn giản là mượn cơ hội để cho Tam Nương cùng hắn làm một số chuyện không biết xấu hổ hay không, có thể coi là song tu. Trong lòng Tam Nương đã sớm nhận định Triệu Vô Tà là thiếu gia vô sỉ, nên cũng không cự tuyệt để Triệu Vô Tà Tác Tác.

Tên này đúng là thời điểm xuân phong đặc ý, đáng tiếc là, luôn có người quấy rầy.

Tuy nhiên lần này tới không phải là tiếng người, mà là tiếng sấm cuộn cuộn đình tai nhức óc, từ xa truyền đến, không tốn chút sức lực nào truyền tới tai Triệu Vô Tà. Nếu như là tiếng sấm bình thường, truyền ngàn dặm liền đến phần cuối. Thế nhưng tiếng sấm này lại không giống, không ngờ là từ ngoài vạn dặm truyền đến.

Hai mắt nhìn qua, cái gì cũng không có động tĩnh. Ngay cả ở ngoài vạn dặm, Triệu Vô Tà cũng nhìn thấy rõ ràng. Triệu Vô Tà nhìn sang thì trên mặt đã hiện lên vẻ ngưng trọng hiếm có. Nhưng hắn ta vẫn còn một tia tức giận, khó trách, vừa rồi hắn ta rất nhân nhĩ. Nhanh như vậy đã tới cửa, trong lòng hắn ta rất tức giận.

Chẳng qua chuyện này dường như không phải nhằm vào hắn, hắn nhìn hồi lâu, chỉ thấy ở ngoài vạn dặm. Trên không trung bỗng nhiên ngưng ra một đám mây đen thật lớn, sau đó chỉ thấy vô số thiên lôi vang lên sau đám mây đen.

Thiên biến.

Đối với cảnh tượng này, Triệu Vô Tà vô cùng quen thuộc. Nhìn xuống phía dưới đám mây đen, quả nhiên thấy được một bóng người nho nhỏ đang đứng trên mặt đất. Đối mặt với thiên kiếp khiến người ta sợ hãi. Thiên kiếp uy áp tựa hồ so với thời

điểm cường giả Nguyên Anh bình thường độ kiếp còn mạnh mẽ hơn một chút.

“Có người sắp độ kiếp.”

Triệu Vô Tà thấy cảnh này liền biết ngay, có người tấn thăng lên cảnh giới Nguyên Anh. Hiện tại phải độ kiếp. Không dám trùng hợp chính là, nơi Độ Kiếp nhân tuyển độ kiếp cách xa Triệu Vô Tà vạn dặm. Khoảng cách ấy đối với tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh mà nói., “Một chút khác biệt cũng không có. Thủ độ kiếp liền độ kiếp, quấy rầy nhã hưng của Triệu gia, nếu không phải hôm nay Triệu gia cao hứng, ta không thể dạy cho tên này. Thật là đui mù, độ kiếp cũng không chọn một nơi tốt. Vậy mà chọn một địa phương chim không thềm ỉa. Nếu có kẻ thù hận, sợ là chết cũng không biết chết như thế nào.

Trong lòng oán thầm, nhưng Triệu Vô Tà cũng không nhàn hạ thoải mái để mắt tới. Người khác độ kiếp liền độ kiếp đi, Triệu Vô Tà hẳn hiện tại khó được tiêu dao một lần. Có Tam Nương là thị nữ tuyệt đẹp, hẳn không đi đùa giỡn cũng không quản đến người khác độ kiếp.

Nhị thiên tại trong băng quật dựng đứng ngàn năm chi giao, cũng không kết thành yêu anh, nhưng mà thần thông chiến lực của bốn ngàn hàn mãng tại bảo châu không thể khinh thường. Ngay cả một lần này, rất nhiều tu sĩ kết đan đại viên mãn cũng không làm được.

Khí tức băng hàn từ hư không phun ra còn chưa đến trước mắt, đã đem hư không xung quanh Triệu Vô Tà đóng băng, nếu Triệu Vô Tà không phải là cường giả Nguyên Anh thì căn bản là thoát thân không được, chỉ có thể ngạnh kháng khí tức băng hàn kia. Khí tức băng hàn đáng sợ chỉ bằng không khí bị đóng thành mảnh vụn kia cũng có thể nhìn ra.

Yêu anh chưa thành, nhưng thần thông lại không phải của Triệu Vô Tà, không cần nói cũng biết. Con Hàn Mãng yêu thú sống vạn năm đã sớm mở linh trí. Mặc dù ở chỗ này ngủ say tu luyện hơn vạn năm, nhưng đầu óc lại không hỏng. Lập tức biết tên Triệu Vô Tà này đến vì linh mạch băng sơn dưới thân nó, nó thủ hộ nơi này lâu như vậy, ngày sau muốn tấn thăng cảnh

giới Yêu Anh cũng là dựa vào linh mạch núi băng dưới thân nó.

Nào chịu đưa linh mạch cho Triệu Vô Tà, hấn ta hành động chưa đợi Triệu Vô Tà làm việc đã ra tay trước. Cũng bởi vì băng sơn linh mạch này làm cho các sinh linh khác đổ mắt quá mức, trải qua vạn năm cũng có không ít yêu thú đã có chủ ý với hấn ta. Chẳng qua đều bị linh thú thủ hộ này trục xuất, hiện tại Triệu Vô Tà cũng bị đuổi.

Chẳng qua lúc này, Hàn Mãng vạn năm nhất định phải thất vọng rồi. Triệu Vô Tà cũng không giống như yêu thú khác. Dễ dàng như vậy, bắt nạt, cũng không phải là một đầu yêu thú ngay cả cảnh giới Yêu Anh cũng chưa tới.

Triệu Vô Tà đối mặt với khí tức băng hàn, chỉ cười nhạt một tiếng, một khắc sau đã có rất nhiều quang mang tràn tới. Ngay lập tức đã ăn sạch khí tức băng hàn kia., Là vạn năm hàn minh kia, dị chủng độc trùng trời sinh. Mặc dù thân thể nhỏ bé vô cùng, nhưng khẩu vị lại một chút không có khí tức băng hàn từ trong miệng mẫn xạ phun ra. Nếu như để một đầu yêu thú bình thường đến hấp thu., Coi như là yêu thú trên núi băng này, không hấp thu, mấy chục năm cũng nghỉ ngơi hấp thu sạch sẽ. Nhưng rất nhiều vạn năm hàn minh, ngay cả một hơi thở cũng không kiên trì được, liền bị thôn phệ sạch sẽ. Trông thấy một màn này, Hàn Mãng vạn năm kia cũng là trong đôi mắt xuất hiện vẻ kinh dị.

Nhưng nó cũng chỉ có vẻ kinh dị này thôi, bởi vì thẳng nhãi Triệu Vô Tà này đã không có nhẫn nại, hấn giơ tay lên, lấy ra Vạn Độc Huyết Phiên. Hắc Liên yêu dị trên mặt cờ vẫn tản mát ra khí tức vô cùng quỷ dị, hơn trăm đạo khí tức mờ mịt lại vô cùng mạnh mẽ cũng theo đó phát ra.

Vạn Độc Sa Phiên vừa xuất hiện, thân thể con Hàn Mãng vạn năm lập tức rung mình một cái, lúc này đã không còn là kinh dị nữa. Mà là sợ hãi, vẻ sợ hãi này vừa lộ ra, nó lập tức muốn bỏ chạy. Nhưng lại không bỏ xuống được linh mạch băng sơn bên dưới, một chút chần chờ này đã làm cho con yêu thú sống vạn năm này mất đi tính mạng.

Triệu Vô Tà không nói một lời, nhẹ nhàng cắm Vạn Độc Cốc Phiên xuống mặt đất. Mặt đất nơi này cũng cứng rắn hơn hàn thiết ngàn năm. Núi băng vạn năm không đổi, nơi này mấy vạn năm cũng không bị hòa tan một lần, tuy rằng nơi này đều là hàn băng nhưng trình độ cứng rắn cũng hơn một ít huyền khí.

Nhưng khi Triệu Vô Tà nhẹ nhàng đem Vạn Độc Quán Phiên kia đánh xuống lại vô cùng nhẹ nhàng, mặt đất như hóa thành đậu hũ. Rất là dễ dàng cho Triệu Vô Tà đi vào, ngay cả một chút ngưng trệ cũng không có. Nhưng lúc này con Hàn Mãng kia cũng không có nhân hạ thoả mái nhìn vào cán chén mạnh mẽ, mà trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Từ khi sinh ra, nó chưa bao giờ có cảm giác này. Cho dù là có đôi khi khi khi đôi mắt với yêu thú mạnh mẽ hơn mình cũng không có cảm giác này. Nó lập tức muốn bỏ chạy, bất quá bây giờ đã không kịp nữa rồi.

“Vào đi.”

Ở chỗ này vạn năm, nó sớm quen nói tiếng người như thế nào, bất quá bây giờ cho dù giảng cũng dùng.

Chẳng qua là cầu xin tha thứ mà thôi, sau khi lời nói của Triệu Vô Tà rơi xuống, từ trong Vạn Độc Cốc Phiên đột nhiên sinh ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ, hoàn toàn không thể phản kháng. Bởi vì trong cỗ hấp lực đó, còn có một cỗ lực lượng kỳ dị khiến nó không có chút ý chí phản kháng nào.

“Phù, “

Thân hình Hàn Mãng dài cũng trăm trượng, nhưng vẫn bị hút vào trong lá cờ, trong nháy mắt khi thân thể nó bị hút vào. Trên lá cờ bỗng nhiên xuất hiện hư ảnh một con Hàn Mãng, nhưng ngay lập tức liền biến mất, nhẹ như mây trôi. Giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chỉ còn lại trong hầm băng này, khí tức vẫn băng hàn vô cùng.

Con Hàn Mãng biến mất, nhiệt độ trong hầm băng không hề bị ảnh hưởng, vẫn băng lạnh như trước. Ném ra một khối sắt nhỏ cũng lập tức đóng băng nơi đây. Ở sâu bên trong lại có băng hàn, không trách được băng sơn linh mạch này có thể bảo tồn

đến bây giờ. Nhưng bây giờ, nó lại là kẻ tiện nghi cho Triệu Vô Tà.

Rất nhiều năm hàn minh nhìn thấy Hàn Mãng biến mất, trong băng tinh càng thêm hưng phấn xao động, cũng không cần Triệu Vô Tà lặng lẽ bảo. Điều hóa thành hàn quang chui vào trong linh mạch kia. Một tảng đá trong lập tức hiện ra đây.

Cuối cùng hai mươi lăm lần nghiền nát nhau, đọc lần tấn công thứ hai mươi chín.

Từng cái lỗ nhỏ. Đám nhỏ này trời sinh dị chủng, tốc độ xuống tay cực nhanh, hàn mãng kia chiếm cứ linh mạch vạn năm. Nhưng đáng tiếc, tốc độ cắn nuốt linh khí hơi nhanh “Bọn nhỏ này. Nếu không cũng sẽ không đến hiện tại còn chưa kết thành yêu.

Nếu là có cảnh giới Yêu Anh, cho dù không phải là đối thủ của Triệu Vô Tà thì ở chỗ này hẳn cũng có thể dựa vào băng nhùng mà thoát ra được.

Chỉ tiếc là không công mất mạng, tiến vào Vạn Độc Cốc Phiến, muốn sống trừ phi là Triệu Vô Tà phát thiện tâm. Nhưng đó là điều không thể nào, Hàn Mãng vạn năm chỉ có một cái vận mệnh, đó chính là bị luyện chế thành chén.

“Tiểu gia hỏa tham lam, ra tay cũng nhanh...”

Triệu Vô Tà chậm rãi đi đến bàn tay nhỏ bé trước linh mạch, nhẹ nhàng vuốt ve nó như lúc trước. Tinh tế ôn nhu, nhưng theo Triệu Vô Tà vuốt ve, một chút quang mang từ trong bàn tay hắn ta rơi ra. Hơn nữa quang mang sẽ không tiêu tán, quý dị vô cùng, rơi vào phía trên linh mạch kia.

Thời gian trôi qua, Triệu Vô Tà vẫn đứng trước linh mạch, nhưng bàn tay đã rời khỏi linh mạch. Chẳng qua lúc này trên linh mạch có rất nhiều điểm quang mang quý dị, phảng phất như đầy sao. Không có dấu vết gì là quý dị vô cùng.

Cũng không phải là thủ đoạn khó lường gì, chẳng qua là Triệu Vô Tà lấy tảng đá do linh mạch băng sơn ngưng kết thành làm nơi luyện chung, dùng thần thông trong chung kinh niệm phong tảng đá lại. Những hàn Minh kia không ra khỏi nơi đó,

chờ cắn nuốt xong linh khí trong linh mạch, những Minh Hàn này sẽ bắt đầu nuốt hàn minh khác.

Cuối cùng chỉ còn lại một cái Hàn Minh, thôn phệ Hàn Minh khác, còn có vô số linh khí. Con Hàn Minh này hẳn là đột phá hạn chế huyết mạch, có thể đến cảnh giới Nguyên Anh. Phương pháp này mặc dù tàn nhẫn, nhưng lại rất hữu hiệu. Kỳ thật chính là Triệu Vô Tà không làm như vậy, chờ những Hàn Minh kia tiến nhập thành thực, cũng sẽ bắt đầu nuốt lấy nhau.

Thời gian trôi qua, linh khí trong băng sơn linh mạch kia quá mức khổng lồ, dù là vạn năm băng hàn dị chủng trời sinh. Cũng không phải nhất thời nửa khắc có thể hoàn toàn thôn phệ, còn có phệ nhật trùng kia, hiện tại vẫn chưa đi ra trong hỏa cầu. Linh khí trong hỏa cầu kia cũng sẽ không thua bằng sơn linh mạch này, dù sao cũng là ngưng kết mấy chục hoá long tinh thuần hỏa nguyên khí.

Mặc dù Phệ Nhật Trùng là dị chủng trời sinh, nhưng chỉ sợ cũng phải hấp thu không ít thời gian mới được.

Triệu Vô Tà cũng không vội, tiện tay bày ra cấm chế bên trong băng sơn linh mạch, mang theo Tam nương đi ra khỏi băng sơn, một lần nữa đứng trên lưng của Thâm Uyên Ma Kinh, Triệu Vô Tà mang theo Tam Nương liền đậu ở trên băng sơn này, dứt khoát nhìn cảnh trí của băng sơn này.

Tên kia không phải quân tử, cũng không phải người đọc sách gì, tất nhiên không có nhân hạ thoải mái đi thưởng thức khối băng. Cảnh trí, làm như vậy đơn giản là mượn cơ hội để cho Tam Nương cùng hắn làm một số chuyện không biết xấu hổ hay không, có thể coi là song tu. Trong lòng Tam Nương đã sớm nhận định Triệu Vô Tà là thiếu gia vô sỉ, nên cũng không cự tuyệt để Triệu Vô Tà Tác Tác.

Tên này đúng là thời điểm xuân phong đặc ý, đáng tiếc là, luôn có người quấy rầy.

Tuy nhiên lần này tới không phải là tiếng người, mà là tiếng sấm cuộn cuộn đình tại nhức óc, từ xa truyền đến, không tốn chút sức lực nào truyền tới tai Triệu Vô Tà. Nếu như là tiếng sấm bình thường, truyền ngàn dặm liền đến phần cuối. Thế

nhưng tiếng sấm này lại không giống, không ngờ là từ ngoài vạn dặm truyền đến.

Hai mắt nhìn qua, cái gì cũng không có độn thuật. Ngay cả ở ngoài vạn dặm, Triệu Vô Tà cũng nhìn thấy rõ ràng. Triệu Vô Tà nhìn sang thì trên mặt đã hiện lên vẻ ngưng trọng hiếm có. Nhưng hắn ta vẫn còn một tia tức giận, khó trách, vừa rồi hắn ta rất nhàn nhã. Nhanh như vậy đã tới cửa, trong lòng hắn ta rất tức giận.

Chẳng qua chuyện này dường như không phải nhằm vào hắn, hắn nhìn hồi lâu, chỉ thấy ở ngoài vạn dặm. Trên không trung bỗng nhiên ngưng ra một đám mây đen thật lớn, sau đó chỉ thấy vô số thiên lôi vang lên sau đám mây đen.

Thiên biến.

Đối với cảnh tượng này, Triệu Vô Tà vô cùng quen thuộc. Nhìn xuống phía dưới đám mây đen, quả nhiên thấy được một bóng người nho nhỏ đang đứng trên mặt đất. Đối mặt với thiên kiếp khiến người ta sợ hãi. Thiên kiếp uy áp tựa hồ so với thời điểm cường giả Nguyên Anh bình thường độ kiếp còn mạnh mẽ hơn một chút.

“Có người sắp độ kiếp.”

Triệu Vô Tà thấy cảnh này liền biết ngay, có người tấn thăng lên cảnh giới Nguyên Anh. Hiện tại phải độ kiếp. Không dám trùng hợp chính là, nơi Độ Kiếp nhân tuyển độ kiếp cách xa Triệu Vô Tà vạn dặm. Khoảng cách ấy đối với tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh mà nói., “Một chút khác biệt cũng không có. Thủ độ kiếp liền độ kiếp, quấy rầy nhà hưng của Triệu gia, nếu không phải hôm nay Triệu gia cao hứng, ta không thể dạy cho tên này. Thật là đui mù, độ kiếp cũng không chọn một nơi tốt. Vậy mà chọn một địa phương chim không thềm ỉa. Nếu có kẻ thù hận, sợ là chết cũng không biết chết như thế nào.

Trong lòng oán thầm, nhưng Triệu Vô Tà cũng không nhàn hạ thoải mái để mắt tới. Người khác độ kiếp liền độ kiếp đi, Triệu Vô Tà hắn hiện tại khó được tiêu dao một lần. Có Tam Nương là thị nữ tuyệt đẹp, hắn không đi đùa giỡn cũng không quản đến người khác độ kiếp.

Chương thứ ba trăm ba mươi Ma La La.

Thiếu gia có người độ kiếp...”

Giọng Tam Nương vang lên sau lưng, nàng cũng là cường giả Nguyên Anh, hơn nữa còn là Quỷ Đế bên trong Hoàng Tuyền Quỷ giản. Thiên Vân đại lục này, địa vị cao hơn nàng chỉ sợ đếm trên đầu ngón tay. Tu sĩ tầm thường chỉ biết trong Hoàng Tuyền Quỷ giản có Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu và Hoàng Tuyền Diêm Quân, nhưng những tuyệt thế cường giả kia, cũng biết.

Bên trong Hoàng Tuyền Quỷ giản, còn có một vị Hoàng Tuyền Quỷ Đế. Hiện tại Tam Nương đã thành Hoàng Tuyền Quỷ Đế, nếu báo ra lai lịch, có lẽ còn hữu dụng hơn ba phần so với hung danh của tên Triệu Vô Tà này. Ít nhất lúc đối mặt tuyệt thế cường giả, những cường giả kia đều nể mặt Hoàng Tuyền Quỷ Đế. Về phần Triệu Vô Tà, dù sao cũng là nhân vật mạnh mẽ khó dây dưa, nhưng dù sao cũng chỉ là một kẻ cô độc.

Đắc tội liền đắc tội, nhưng mà Hoàng Tuyền Quỷ giản thì khác. Hoàng tuyền quỷ mẫu và Hoàng Tuyền Minh tỷ đều là cường giả tuyệt thế, nếu đắc tội bọn họ, vậy thật sự là rất đau đầu. Cho dù là nhân vật như Ma La Ma Đế, chỉ sợ cũng sẽ không muốn đắc tội với Hoàng Tuyền Quỷ Giản.

“Độ Kiếp thì độ kiếp đi, chỉ cần không làm phiền Triệu gia ta, Triệu gia cũng lười đi để ý bọn họ. Nào, ngoan ngoãn Tam Nương, néo bả vai bổn thiếu gia.” Triệu Vô Tà phóng đăng nằm xuống đất., Đang nằm trên đùi Tam Nương. Tam Nương là tuyệt thế nữ tử, nhất là sau khi tu luyện công phu của tên khốn Hoàng Tuyền Quỷ Đế kia, khuôn mặt dù chưa đại biến nhưng đã là một trong những mỹ nữ xinh đẹp nhất mà Triệu Vô Tà từng gặp, hướng chi tính tình dịu dàng, Triệu Vô Tà cũng vui vẻ.

Trước mặt Tam Nương, Triệu Vô Tà mới thật sự là Triệu Vô Tà. Không phải là ma đầu hung sát độc ác âm hiểm độc kia, nếu Triệu Vô Tà không phải như vậy, chỉ sợ cũng không thể mang Tam Nương từ Hoàng Tuyền Quỷ Giản đi được. Vạn

Độc Bát Bàn Phiên cùng Nhân Trùng Kiếm là mạnh mẽ, tên Triệu Vô Tà này thần thông cũng tăng mạnh, nhưng khẳng định hẳn ta không phải là đối thủ mà Quỷ mẫu và Minh Tẩu kia liên thủ.

Hai vị kia cũng biết Triệu Vô Tà và Tam Nương yêu thương, cho nên mới để Tam Nương đi theo Triệu Vô Tà rời đi. Lấy thần thông của Triệu Vô Tà, Tam Nương đi theo hẳn cũng không có bồi nhọ thân phận.

Thấy Triệu Vô Tà phở ra chân tình, Tam Nương cười nhạt, đôi tay tuyệt đẹp đặt đặt lên bả vai Triệu Vô Tà. Nhẹ nhàng vuốt lên, nếu như những tu sĩ khác ở Thiên Vân đại lục thật sự nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ sợ là kinh ngạc đến ngây người. Đường đường là một cảnh giới Nguyên Anh, lại để cho người ta xoa bóp vai, quả thực là chê cười.

Buồn cười nhất chính là người bị nhào nặn kia cũng là cường giả Nguyên Anh. Bất quá làm cho người ta cảm thấy đáng giận chính là nữ tử tuyệt mỹ như Tam Nương vậy mà lại nhận được đãi ngộ như thế. Dung mạo của Tam Nương hoàn toàn không thua gì Hồng Trần tiên tử và thần nữ Phiêu Miểu kia. Bất quá người hẳn đã gặp qua cũng chỉ là gặp qua mấy vị mà thôi, nếu không lại làm cho không biết bao nhiêu tu sĩ tuần tú điên cuồng.

Chẳng qua so sánh với Hồng Trần và Thần Nữ Phiêu Miểu, Tam Nương càng không thể theo đuổi một nữ tử. Bởi vì Tam Nương lúc này đã là cường giả Nguyên Anh, tu vi còn cao hơn cả Hồng Trần tiên tử và Phiêu Miểu Thần Nữ. Mà địa vị cũng không cách nào so sánh, Tam Nương chính là Quỷ Đế đại nhân của Hoàng Tuyền Quỷ giới, Hồng Trần tiên tử cũng chỉ là đại đệ tử của Vong Tình Ma Đế mà thôi.

Trông thấy Tam Nương, Triệu Vô Tà cũng nhớ tới Hồng Trần tiên tử. Dung mạo tuyệt mỹ thoáng hiện trong đầu hẳn, đáng tiếc Triệu Vô Tà không phải loại quý đỏi trong màu, hẳn chỉ cười nhạt một cái.

Hồng Trần tiên tử bị gã nhốt trong Vạn Trượng Hồng Trần trận, trải qua muôn vàn chuyện hồng trần, nếu như không thể

khám phá thì sẽ không thể ra khỏi trận được. Nếu đã ra khỏi trận, đó chính là cường giả Nguyên Anh.

Triệu Vô Tà tuy vô sỉ ngoan độc, nhưng hứa hẹn sẽ làm được. Nếu hồng trần thật sự phá trận, Tiểu Vô Tà thăng cấp lên Nguyên Anh cảnh cũng sẽ không cưỡng ép giữ lại. Do đó nàng ta phải đi, nếu thất bại, Triệu Vô Tà cũng sẽ không khách khí. Thêm một thị thiếp là được, về phần Vô Cấu Chung ban cho Tiểu Lục, Triệu Vô Tà cũng sẽ không đòi lại.

Lúc trước Hồng Trần cho Triệu Vô Tà một chương Tiểu Lục lại không có, lấy một ma bảo trả ân tình năm đó. Triệu Vô Tà tự nhận cũng được, trong đầu chỉ có ý niệm quay cuồng một chút mà thôi. Tam Nương thấy Triệu Vô Tà bỗng nhiên thần tình khác thường nhưng Triệu Vô Tà không nói thì nàng cũng sẽ không hỏi. Nữ tử tuyệt thế này thật sự không biết vì sao lại khăng khăng một lòng với Triệu Vô Tà như thế.

Thật đúng là si mê thị nữ bình thường.

Nhưng nàng không hỏi, Triệu Vô Tà lại nói như vậy. Sự thù hận của Triệu Vô Tà và Hồng Trần tiên tử, Vong Tình động thiên cho Tam Nương biết, cũng không hề giấu giếm đánh cuộc với Hồng Trần tiên tử. Sau khi nói xong, Triệu Vô Tà mang theo ý cười nhìn Tam nương.

Ánh mắt thẳng nhai này nhìn đến mức Tam Nương một đoàn đỏ ửng từ cổ bay đến trán, một chút cũng không có bộ dáng của cường giả Nguyên Anh, lại để cho tu sĩ khác hoảng sợ đến ngây người. Tam Nương nghe xong cũng không tỏ vẻ gì, chỉ là nhàn nhạt một câu lại khiến cho Triệu Vô Tà này thương hại.

“Thiếu gia dám bày ra trận pháp nhu thuận, chỉ sợ vị Hồng Trần tỷ tỷ kia không trốn thoát được, tính mạng thiếu gia thị thiếp rồi.”

Trong lúc nói chuyện, Tam Nương cũng nhìn Triệu Vô Tà. Lời này nói ra, trên mặt Triệu Vô Tà lập tức xuất hiện ý cười nồng đậm. Tam Nương nói một chút cũng không sai, Triệu Vô Tà này căn bản sẽ không để Hồng Trần tiên tử trốn thoát. Hắn dám bày ra trận pháp thì chắc chắn Hồng Trần tiên tử không phá được trận.

Đương nhiên, nếu như nàng thật sự phá trận, thả nàng trở về thì như thế nào.

“Ha ha ha.” “Người hiểu ta là Tam Nương...”

Tiếng cười ngông cuồng của Triệu Vô Tà truyền ra vài dặm liền tiêu tán, nhưng trong tiếng cười kia lại đều là tùy ý Trương Cuồng Chú.

Bên ngoài vạn dặm, dưới đám mây đen kia, dưới thiên kiếp, một thanh niên quần áo tả tơi đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, trong tay xuất hiện một cái bình ngọc, chọn lấy nút lọ. Cũng không nhìn vào trong bình, thanh niên này trực tiếp nuốt đồ vật trong bình ngọc vào bụng. Linh khí tràn ra bốn phía, mùi thơm phiêu tán, trong bình ngọc kia sợ là chuyện linh đan gì đó.

Thanh niên này mặc dù quần áo tả tơi, bất quá lại không che giấu được khí tức cường hoành trên người, bất quá khí tức này không quá ổn định. Nhất là dưới thiên kiếp áp bách, hắn nuốt đan dược, thanh niên ngồi xếp bằng tại chỗ, nhắm mắt lại, mặc kệ cái khác, vậy mà nhập định.

Mà ở ngoài mấy trăm dặm, một bóng người mơ hồ đang chăm chú nhìn thanh niên kia, nhìn thấy thanh niên nọ nhập định. Bóng người mơ hồ này vậy mà chậm rãi gật đầu, tựa như đang tán thưởng vậy. Bóng người mơ hồ vô cùng quý dị này rõ ràng là một người, nhưng bất luận là đứng ở nơi đó như thế nào, vẫn không thể thấy rõ người nọ bộ dáng thế nào, thậm chí ngay cả quần áo cũng khó thấy rõ ràng, quả thực là quý dị tới cực điểm.

“Một bữa độn ngộ tư chất Thanh Y, quả nhiên không giống như Ma La huỳnh bình thường, chúc mừng.”

Ở bên cạnh bóng người mơ hồ kia còn có hai người, một trong hai lão giả mặt mũi tràn đầy ý cười nói với bóng người mơ hồ. Khí tức trên người lão giả này vô cùng mạnh mẽ., Lại là Nguyên Anh hậu kỳ. Ở bên cạnh lão giả, là một trung niên, không ngờ cũng là cường giả cảnh giới Nguyên Anh. Tuy chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng trên người hắn giống như khí tức

tương tự, cùng một chỗ với hấn cùng tức thì lục quả nhiên cũng chỉ là lão giả thua Bá Đình một chút mà thôi.

Khí tức trên thân trung niên nhân kia ngoại trừ cảnh giới Nguyên Anh mạnh mẽ, còn có một loại, đó là khí tức thô bạo cùng sát khí. Khí tức Đế Hoàng, loại khí tức này, chỉ có khí tức thiên cổ đế hoàng sát phạt quyết đoán của các đại quốc gia ở thế tục mới có.

Người trung niên này quả thực giống như là một Đế hoàng nắm trong tay vô số nhân dân sinh tử, vừa phần nộ là phạm vi đất trời ngàn dặm.

Nếu Triệu Vô Tà ở đây, chỉ sợ lập tức có thể biết hai người kia là ai. Nhưng nếu Triệu Vô Tà thật ở nơi này, có khả năng sẽ chỉ xuất hiện một trường hợp, đó chính là hai người kia xông lên. Sau đó chém giết cùng Triệu Vô Tà, hơn nữa là loại chém giết liều mạng.

Hai người này, chính là gia chủ Chu gia còn có lão tổ tông. Lúc trước gia chủ Chu gia bị Triệu Vô Tà cố ý thức tỉnh, Chu gia lão tổ tông lập tức mang theo gia chủ Chu gia bỏ chạy. Hiện tại đầu phục Ma La Ma Đế, Chu gia lão tổ tông năm đó cùng Ma La Ma Đế có chút giao tình, còn mượn hấn Phá Hải Ma Phủ.

Hai cường giả Nguyên Anh đến nương nhờ, cho dù Ma La Ma Đế là nhân vật như vậy cũng sẽ không cự tuyệt. Nói không chừng hấn còn phải cảm tạ Triệu Vô Tà, nếu không phải Triệu Vô Tà bị diệt Chu gia, cũng không tới phiên Ma La Ma Đế tới nhặt tiện nghi.

Lúc này người đang độ kiếp, chính là đại đệ tử Ma La Đế Ma La công tử. Vị tu sĩ tuần thiếu đệ nhất Ma đạo này, tên là hai chữ, áo xanh. Vốn bốn người là muốn về Ma La Động Thiên, bất quá giữa đường, Ma La Ma Đế một câu lại khiến Thanh Y đồn ngộ.

Cho nên hiện tại không thể không ở chỗ này độ kiếp. Chẳng qua có ba cường giả Nguyên Anh khác thủ hộ, hấn muốn có chuyện cũng khó khăn.” Nói tới tư chất, tiểu tử Triệu Vô Tà kia mới thật sự đáng sợ., Năm đó khi hấn xuất hiện ở Chu gia,

thật sự chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ cảnh ngấn ngủi mấy chục năm, đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh, còn diệt Chu gia người. Mấy ngày trước tiểu tử này còn đi Vong Tinh Động Thiên trốn đi hồng Trần, ngay cả Vụ Nô ra tay cũng không làm gì được hắn.”

Bỗng nhiên nói đến Triệu Vô Tà, thân thể gia chủ Chu gia ở bên cạnh run rẩy một chút. Trong hai mắt vốn đang đờ đẫn bỗng xuất hiện màu đỏ như máu, bên trong đan điền, Ngọc Vọng màu đỏ đang chậm rãi xoay tròn. Đế hoàng tu hành này ma nguyên trong cơ thể vốn là màu vàng nhưng bây giờ đã thành màu đỏ.

Trong cơ thể hắn, đỉnh đầu Ma Anh trong đan điền, huyết hồng ngọc vọng xoay tròn. Vô tận khí phách cùng sát khí phát ra, nhất là sát khí kia, chiếm một phần lớn. Cũng không biết đã đến tình trạng như thế này, gia chủ Chu gia vậy mà vẫn có thể bảo trì linh đài thanh minh, mà không bị tẩu hỏa nhập ma.

Hai người biết được dị động trên người gia chủ Chu gia nhưng vẫn không nhúc nhích, lão tổ tông không thể làm gì được. Bản thân lão làm sao mà không phải như vậy chứ, Triệu Vô Tà đã diệt Chu gia, ngay cả lão tổ tông như lão cũng muốn chạy trốn. Chu gia chẳng những bị hủy mà còn trở thành trò cười cho toàn bộ Thiên Vân đại lục.

Hận hai người oán hận Triệu Vô Tà, dù đổ hết nước đại dương mệnh mệnh cũng không rửa sạch. Nhất là hận của gia chủ Chu gia, đầu tiên là lúc trước giết chết thái tử Chu gia, còn nghênh ngang rời đi. Trưởng lão phái đi truy sát cũng bị Triệu Vô Tà giết chết. Điều này đã khiến gia chủ Chu gia oán hận, về sau càng là thượng môn, tiêu diệt toàn bộ Chu gia.

Thù hận này, quả thực là giết Triệu Vô Tà cũng không thể hóa giải. Thứ khiến gia chủ Chu gia hận nhất hẳn là đến cuối cùng, lúc hắn ta tẩu hỏa nhập ma lại là Triệu Vô Tà ra tay cứu hắn ta, chuyện này quả thực khiến cho gia chủ Chu gia hận không thể giết hắn ta. Thế nhưng không được, hắn ta chết rồi thì không thể tự tay báo thù.

Ma La Ma Đế là Ma Đế thần bí nhất trong lục đại Ma Đế Ma Đạo cũng là người mạnh nhất, lúc này cảm ứng được sát khí

trên người gia chủ Chu gia cùng sát khí vô tận. Hắn tự nhiên biết sát khí đó là vì ai, bất quá hắn cũng cười lạnh một cái. Nếu không phải hai người này, hắn còn không biết Thiên Khí đại lục ngăn ngùn mấy chục năm vậy mà xuất hiện một Triệu Vô Tà.

Tuyệt thế cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn.

Mấy ngày trước truyền đến Triệu Vô Tà đi Vong Tình động thiên, còn bắt Vong Tình Ma Đế đi.

Lần này hai mươi năm bị nghiền nát, xem như đã xong vụ án hai mươi sáu.

Sau khi đại đệ tử Hồng Trần, hắn biết rõ Triệu Vô Tà đã là cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn. Bởi vì chỉ Nhai thủ xuất thủ lại không thể tùy ý để Triệu Vô Tà mang đi hồng trần như thế nào.

Ma La Ma Đế là đại ca của Vong Tình Ma Đế, cũng biết suy nghĩ trong lòng Vong Tình Ma Đế, muốn cho Hồng Trần mượn cơ hội này tấn thăng lên Nguyên Anh. Nhưng hắn cũng rõ ràng, tu vi cảnh giới của Triệu Vô Tà, ít nhất thần thông chiến lực là như vậy. Dù sao Vụ Nô ra tay, nếu không phải Nguyên Anh Đại viên mãn cảnh giới, căn bản là không thoát thân được. Nói không chừng còn nguy hiểm đến tính mạng, tuyệt thế kiếm tu mạnh mẽ, năm đại Ma Đế khác đều rõ ràng.

Triệu Vô Tà, ba chữ này Ma La Ma Đế nhớ kỹ. Hắn chỉ sợ còn chưa biết, Triệu Vô Tà đã cứu hắn. Là muốn ngày đêm hắn ta chịu đựng thống khổ, tang tử, hận diệt tộc. Càng khiến hắn ta hận ý trị trời, cuối cùng hắn ta lại được kẻ thù của hắn cứu. Những thống khổ này đặt lên người gia chủ Chu gia, hắn ta còn điên mất, cũng dựa vào tâm trí kiên cường của cường giả Nguyên Anh.

Chẳng qua nếu nhìn thấy Triệu Vô Tà thì hắn khẳng định sẽ đánh mất tất cả lý trí, lập tức xuất thủ lấy mạng chiếm mạng. Nếu không giết Triệu Vô Tà thì hắn sẽ không bỏ qua.

“Ầm ầm ầm ầm “

Trên bầu trời, vẫn là thiên lôi cuộn cuộn. Thanh y ngồi xếp bằng dưới đất, lù lù bất động, thiên kiếp vô cùng uy áp. Nó

vừa mới trải qua một lần nuốt đan dược vào, lại qua một đợt. Thiên kiếp sẽ tàn đi, đến lúc đó trên Thiên Vân đại lục sẽ lại có thêm một vị cường giả Nguyên Anh.

Ma La Động Thiên, thực lực bành trướng quá nhanh. Tăng thêm hai cường giả Nguyên Anh Chu gia còn chưa đủ, thế mà lại tăng thêm một thể lực “Ma đạo lục đại Ma Đế”. Cái nào cũng không phải là đối thủ của Ma La động thiên, cho dù là Vong Tình Ma Đế đã đem tuyệt tình thâm uyên kia luyện hóa vào trong cơ thể cũng giống như vậy.

Trừ phi Hồng Trần tiên tử có thể phá trận của Triệu Vô Tà. Tu luyện Vong Tình ma công, nếu như đến tu vi tâm cảnh. Tiến vào cảnh giới vong tình, tu vi tăng vọt là tiến triển cực nhanh, đến lúc đó thực lực của Vong Tình động thiên cũng sẽ tăng vọt. Có lẽ sẽ không thua Ma La động thiên.

Bất quá nếu nói thật, thực lực tăng vọt nhiều nhất, chỉ sợ là Thiên Lang điện. Hiện tại Triệu Vô Tà là khách khanh của Thiên Lang điện, Triệu Vô Tà hiện tại cũng không phải là một mình lẻ loi. Không nói đến thăng nhải này vụng trộm dùng Vạn Độc Phù của cảnh giới Nguyên Anh-Vạn Độc Cốt Tiểu Khí làm ra Ám Tử, chính là thị nữ Tam Nương của hắn.

Bởi vì Triệu Vô Tà, kỳ thật Hoàng Tuyền và Thiên Lang điện đã vượt qua. Chẳng qua song phương không biết điều gì mà thôi, chẳng qua không bao lâu nữa Thiên Vân đại lục sẽ hoàn toàn loạn lên. Vạn năm đại kiếp một lần chính là trong trăm năm này.

Thiếu gia có người độ kiếp...”

Giọng Tam Nương vang lên sau lưng, nàng cũng là cường giả Nguyên Anh, hơn nữa còn là Quỷ Đế bên trong Hoàng Tuyền Quỷ giản. Thiên Vân đại lục này, địa vị cao hơn nàng chỉ sợ đếm trên đầu ngón tay. Tu sĩ tâm thường chỉ biết trong Hoàng Tuyền Quỷ giản có Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu và Hoàng Tuyền Diêm Quân, nhưng những tuyệt thế cường giả kia, cũng biết.

Bên trong Hoàng Tuyền Quỷ giản, còn có một vị Hoàng Tuyền Quỷ Đế. Hiện tại Tam Nương đã thành Hoàng Tuyền Quỷ Đế, nếu báo ra lai lịch, có lẽ còn hữu dụng hơn ba phần

so với hung danh của tên Triệu Vô Tà này. Ít nhất lúc đối mặt tuyệt thế cường giả, những cường giả kia đều nể mặt Hoàng Tuyền Quỷ Đế. Về phần Triệu Vô Tà, dù sao cũng là nhân vật mạnh mẽ khó dây dưa, nhưng dù sao cũng chỉ là một kẻ cô độc.

Đắc tội liền đắc tội, nhưng mà Hoàng Tuyền Quỷ giản thì khác. Hoàng tuyền quỷ mẫu và Hoàng Tuyền Minh tỷ đều là cường giả tuyệt thế, nếu đắc tội bọn họ, vậy thật sự là rất đau đầu. Cho dù là nhân vật như Ma La Ma Đế, chỉ sợ cũng sẽ không muốn đắc tội với Hoàng Tuyền Quỷ Giản.

“Độ Kiếp thì độ kiếp đi, chỉ cần không làm phiền Triệu gia ta, Triệu gia cũng lười đi để ý bọn họ. Nào, ngoan ngoan Tam Nương, néo bả vai bốn thiếu gia.” Triệu Vô Tà phóng đống nằm xuống đất., Đang nằm trên đùi Tam Nương. Tam Nương là tuyệt thế nữ tử, nhất là sau khi tu luyện công phu của tên khốn Hoàng Tuyền Quỷ Đế kia, khuôn mặt dù chưa đại biến nhưng đã là một trong những mỹ nữ xinh đẹp nhất mà Triệu Vô Tà từng gặp, hướng chi tính tình dịu dàng, Triệu Vô Tà cũng vui vẻ.

Trước mặt Tam Nương, Triệu Vô Tà mới thật sự là Triệu Vô Tà. Không phải là ma đầu hung sát độc ác âm hiểm độc kia, nếu Triệu Vô Tà không phải như vậy, chỉ sợ cũng không thể mang Tam Nương từ Hoàng Tuyền Quỷ Giản đi được. Vạn Độc Bát Bàn Phiến cùng Nhân Trùng Kiếm là mạnh mẽ, tên Triệu Vô Tà này thần thông cũng tăng mạnh, nhưng khẳng định hẳn ta không phải là đối thủ mà Quỷ mẫu và Minh Tẩu kia liên thủ.

Hai vị kia cũng biết Triệu Vô Tà và Tam Nương yêu thương, cho nên mới để Tam Nương đi theo Triệu Vô Tà rời đi. Lấy thần thông của Triệu Vô Tà, Tam Nương đi theo hẳn cũng không có bôi nhọ thân phận.

Thấy Triệu Vô Tà phổ ra chân tình, Tam Nương cười nhạt, đôi tay tuyệt đẹp đặt đặt lên bả vai Triệu Vô Tà. Nhẹ nhàng vuốt lên, nếu như như những tu sĩ khác ở Thiên Vân đại lục thật sự nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ sợ là kinh ngạc đến ngây người.

Đường đường là một cảnh giới Nguyên Anh, lại để cho người ta xoa bóp vai, quả thực là chê cười.

Buồn cười nhất chính là người bị nhào nặn kia cũng là cường giả Nguyên Anh. Bất quá làm cho người ta cảm thấy đáng giận chính là nữ tử tuyệt mỹ như Tam Nương vậy mà lại nhận được đãi ngộ như thế. Dung mạo của Tam Nương hoàn toàn không thua gì Hồng Trần tiên tử và thần nữ Phiêu Miểu kia. Bất quá người hấn đã gặp qua cũng chỉ là gặp qua mấy vị mà thôi, nếu không lại làm cho không biết bao nhiêu tu sĩ tuần tú điên cuồng.

Chẳng qua so sánh với Hồng Trần và Thần Nữ Phiêu Miểu, Tam Nương càng không thể theo đuổi một nữ tử. Bởi vì Tam Nương lúc này đã là cường giả Nguyên Anh, tu vi còn cao hơn cả Hồng Trần tiên tử và Phiêu Miểu Thần Nữ. Mà địa vị cũng không cách nào so sánh, Tam Nương chính là Quý Đế đại nhân của Hoàng Tuyền Quý giản, Hồng Trần tiên tử cũng chỉ là đại đệ tử của Vong Tinh Ma Đế mà thôi.

Trông thấy Tam Nương, Triệu Vô Tà cũng nhớ tới Hồng Trần tiên tử. Dung mạo tuyệt mỹ thoáng hiện trong đầu hấn, đáng tiếc Triệu Vô Tà không phải loại quý đỏi trong màu, hấn chỉ cười nhạt một cái.

Hồng Trần tiên tử bị gã nhốt trong Vạn Trượng Hồng Trần trận, trải qua muôn vạn chuyện hồng trần, nếu như không thể khám phá thì sẽ không thể ra khỏi trận được. Nếu đã ra khỏi trận, đó chính là cường giả Nguyên Anh.

Triệu Vô Tà tuy vô sỉ ngoan độc, nhưng hứa hẹn sẽ làm được. Nếu hồng trần thật sự phá trận, Tiểu Vô Tà thăng cấp lên Nguyên Anh cảnh cũng sẽ không cưỡng ép giữ lại. Do đó nàng ta phải đi, nếu thất bại, Triệu Vô Tà cũng sẽ không khách khí. Thêm một thị thiếp là được, về phần Vô Cấu Chung ban cho Tiểu Lục, Triệu Vô Tà cũng sẽ không đòi lại.

Lúc trước Hồng Trần cho Triệu Vô Tà một chuông Tiểu Lục lại không có, lấy một ma bảo trả ân tình năm đó. Triệu Vô Tà tự nhận cũng được, trong đầu chỉ có ý niệm quay cuồng một chút mà thôi. Tam Nương thấy Triệu Vô Tà bỗng nhiên thần tình khác thường nhưng Triệu Vô Tà không nói thì nàng cũng

sẽ không hỏi. Nữ tử tuyệt thế này thật sự không biết vì sao lại khẳng khái một lòng với Triệu Vô Tà như thế.

Thật đúng là si mê thị nữ bình thường.

Nhưng nàng không hỏi, Triệu Vô Tà lại nói như vậy. Sự thù hận của Triệu Vô Tà và Hồng Trần tiên tử, Vong Tình động thiên cho Tam Nương biết, cũng không hề giấu giếm đánh cuộc với Hồng Trần tiên tử. Sau khi nói xong, Triệu Vô Tà mang theo ý cười nhìn Tam nương.

Ánh mắt thẳng nhãi này nhìn đến mức Tam Nương một đoàn đỏ ửng từ cổ bay đến trán, một chút cũng không có bộ dáng của cường giả Nguyên Anh, lại để cho tu sĩ khác hoảng sợ đến ngây người. Tam Nương nghe xong cũng không tỏ vẻ gì, chỉ là nhàn nhạt một câu lại khiến cho Triệu Vô Tà này thương hại.

“Thiếu gia dám bày ra trận pháp nhu thuận, chỉ sợ vị Hồng Trần tỷ tỷ kia không trốn thoát được, tính mạng thiếu gia thì thiếp rồi.”

Trong lúc nói chuyện, Tam Nương cũng nhìn Triệu Vô Tà. Lời này nói ra, trên mặt Triệu Vô Tà lập tức xuất hiện ý cười nồng đậm. Tam Nương nói một chút cũng không sai, Triệu Vô Tà này căn bản sẽ không để Hồng Trần tiên tử trốn thoát. Hắn dám bày ra trận pháp thì chắc chắn Hồng Trần tiên tử không phá được trận.

Đương nhiên, nếu như nàng thật sự phá trận, thả nàng trở về thì như thế nào.

“Ha ha ha.” “Người hiểu ta là Tam Nương...”

Tiếng cười ngông cuồng của Triệu Vô Tà truyền ra vài dặm liền tiêu tán, nhưng trong tiếng cười kia lại đều là tùy ý Trương Cuồng Chủ.

Bên ngoài vạn dặm, dưới đám mây đen kia, dưới thiên kiếp, một thanh niên quần áo tả tơi đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, trong tay xuất hiện một cái bình ngọc, chọn lấy nút lọ. Cũng không nhìn vào trong bình, thanh niên này trực tiếp nuốt đồ vật trong bình ngọc vào bụng. Linh khí tràn ra bốn phía, mùi thơm phiêu tán, trong bình ngọc kia sợ là chuyện linh đan gì đó.

Thanh niên này mặc dù quần áo tả tơi, bất quá lại không che giấu được khí tức cường hoành trên người, bất quá khí tức này không quá ổn định. Nhất là dưới thiên kiếp áp bách, hắc nuốt đan dược, thanh niên ngồi xếp bằng tại chỗ, nhắm mắt lại, mặc kệ cái khác, vậy mà nhập định.

Mà ở ngoài mấy trăm dặm, một bóng người mơ hồ đang chăm chú nhìn thanh niên kia, nhìn thấy thanh niên nọ nhập định. Bóng người mơ hồ này vậy mà chậm rãi gật đầu, tựa như đang tán thưởng vậy. Bóng người mơ hồ vô cùng quý dị này rõ ràng là một người, nhưng bất luận là đứng ở nơi đó như thế nào, vẫn không thể thấy rõ người nọ bộ dáng thế nào, thậm chí ngay cả quần áo cũng khó thấy rõ ràng, quả thực là quý dị tới cực điểm.

“Một bữa độn ngộ tư chất Thanh Y, quả nhiên không giống như Ma La huỳnh bình thường, chúc mừng.”

Ở bên cạnh bóng người mơ hồ kia còn có hai người, một trong hai lão giả mặt mũi tràn đầy ý cười nói với bóng người mơ hồ. Khí tức trên người lão giả này vô cùng mạnh mẽ., Lại là Nguyên Anh hậu kỳ. Ở bên cạnh lão giả, là một trung niên, không ngờ cũng là cường giả cảnh giới Nguyên Anh. Tuy chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng trên người hắc giống như khí tức tương tự, cùng một chỗ với hắc cùng tức thì lục quả nhiên cũng chỉ là lão giả thua Bá Đình một chút mà thôi.

Khí tức trên thân trung niên nhân kia ngoại trừ cảnh giới Nguyên Anh mạnh mẽ, còn có một loại, đó là khí tức thô bạo cùng sát khí. Khí tức Đế Hoàng, loại khí tức này, chỉ có khí tức thiên cổ đế hoàng sát phạt quyết đoán của các đại quốc gia ở thế tục mới có.

Người trung niên này quả thực giống như là một Đế hoàng nắm trong tay vô số nhân dân sinh tử, vừa phần nộ là phạm vi đất trời ngàn dặm.

Nếu Triệu Vô Tà ở đây, chỉ sợ lập tức có thể biết hai người kia là ai. Nhưng nếu Triệu Vô Tà thật ở nơi này, có khả năng sẽ chỉ xuất hiện một trường hợp, đó chính là hai người kia xông lên. Sau đó chém giết cùng Triệu Vô Tà, hơn nữa là loại chém giết liều mạng.

Hai người này, chính là gia chủ Chu gia còn có lão tổ tông. Lúc trước gia chủ Chu gia bị Triệu Vô Tà cố ý thức tỉnh, Chu gia lão tổ tông lập tức mang theo gia chủ Chu gia bỏ chạy. Hiện tại đầu phục Ma La Ma Đế, Chu gia lão tổ tông năm đó cùng Ma La Ma Đế có chút giao tình, còn mượn hãn Phá Hải Ma Phủ.

Hai cường giả Nguyên Anh đến nương nhờ, cho dù Ma La Ma Đế là nhân vật như vậy cũng sẽ không cự tuyệt. Nói không chừng hãn còn phải cảm tạ Triệu Vô Tà, nếu không phải Triệu Vô Tà bị diệt Chu gia, cũng không tới phiên Ma La Ma Đế tới nhặt tiện nghi.

Lúc này người đang độ kiếp, chính là đại đệ tử Ma La Đế Ma La công tử. Vị tu sĩ tuần thiếu đệ nhất Ma đạo này, tên là hai chữ, áo xanh. Vốn bốn người là muốn về Ma La Động Thiên, bất quá giữa đường, Ma La Ma Đế một câu lại khiến Thanh Y đốn ngộ.

Cho nên hiện tại không thể không ở chỗ này độ kiếp. Chẳng qua có ba cường giả Nguyên Anh khác thủ hộ, hãn muốn có chuyện cũng khó khăn.” Nói tới tư chất, tiểu tử Triệu Vô Tà kia mới thật sự đáng sợ., Năm đó khi hãn xuất hiện ở Chu gia, thật sự chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ cảnh ngăn ngủ mấy chục năm, đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh, còn diệt Chu gia người. Mấy ngày trước tiểu tử này còn đi Vong Tình Động Thiên trốn đi hồng Trần, ngay cả Vụ Nô ra tay cũng không làm gì được hãn.”

Bỗng nhiên nói đến Triệu Vô Tà, thân thể gia chủ Chu gia ở bên cạnh run rẩy một chút. Trong hai mắt vốn đang chờ đợi bỗng xuất hiện màu đỏ như máu, bên trong đan điền, Ngọc Vọng màu đỏ đang chậm rãi xoay tròn. Đế hoàng tu hành này ma nguyên trong cơ thể vốn là màu vàng nhưng bây giờ đã thành màu đỏ.

Trong cơ thể hãn, đỉnh đầu Ma Anh trong đan điền, huyết hồng ngọc vọng xoay tròn. Vô tận khí phách cùng sát khí phát ra, nhất là sát khí kia, chiếm một phần lớn. Cũng không biết đã đến tình trạng như thế này, gia chủ Chu gia vậy mà vẫn có thể bảo trì linh đài thanh minh, mà không bị tẩu hỏa nhập ma.

Hai người biết được dị động trên người gia chủ Chu gia nhưng vẫn không nhúc nhích, lão tổ tông không thể làm gì được. Bản thân lão làm sao mà không phải như vậy chứ, Triệu Vô Tà đã diệt Chu gia, ngay cả lão tổ tông như lão cũng muốn chạy trốn. Chu gia chẳng những bị hủy mà còn trở thành trò cười cho toàn bộ Thiên Vân đại lục.

Hận hai người oán hận Triệu Vô Tà, dù đổ hết nước đại dương mệnh mông cũng không rửa sạch. Nhất là hận của gia chủ Chu gia, đầu tiên là lúc trước giết chết thái tử Chu gia, còn nghênh ngang rời đi. Trưởng lão phái đi truy sát cũng bị Triệu Vô Tà giết chết. Điều này đã khiến gia chủ Chu gia oán hận, về sau càng là thượng môn, tiêu diệt toàn bộ Chu gia.

Thù hận này, quả thực là giết Triệu Vô Tà cũng không thể hóa giải. Thứ khiến gia chủ Chu gia hận nhất hẳn là đến cuối cùng, lúc hắn ta tẩu hỏa nhập ma lại là Triệu Vô Tà ra tay cứu hắn ta, chuyện này quả thực khiến cho gia chủ Chu gia hận không thể giết hắn ta. Thế nhưng không được, hắn ta chết rồi thì không thể tự tay báo thù.

Ma La Ma Đế là Ma Đế thần bí nhất trong lục đại Ma Đế Ma Đạo cũng là người mạnh nhất, lúc này cảm ứng được sát khí trên người gia chủ Chu gia cùng sát khí vô tận. Hắn tự nhiên biết sát khí đó là vì ai, bất quá hắn cũng cười lạnh một cái. Nếu không phải hai người này, hắn còn không biết Thiên Khí đại lục ngăn ngùn mấy chục năm vậy mà xuất hiện một Triệu Vô Tà.

Tuyệt thế cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn.

Mấy ngày trước, sau khi Triệu Vô Tà đi tới Vong Tình động thiên, còn bắt cóc đại đệ tử Hồng Trần của Vong Tình Ma Đế, hắn ta đã biết tên Triệu Vô Tà này đã là cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn. Bởi vì chỉ một tên nô tài ra tay mà vẫn không thể tùy ý để Triệu Vô Tà mang đi hồng trần.

Ma La Ma Đế là đại ca của Vong Tình Ma Đế, cũng biết suy nghĩ trong lòng Vong Tình Ma Đế, muốn cho Hồng Trần mượn cơ hội này tấn thăng lên Nguyên Anh. Nhưng hắn cũng rõ ràng, tu vi cảnh giới của Triệu Vô Tà, ít nhất thần thông chiến lực là như vậy. Dù sao Vụ Nô ra tay, nếu không phải

Nguyên Anh Đại viên mãn cảnh giới, căn bản là không thoát thân được. Nói không chừng còn nguy hiểm đến tính mạng, tuyệt thế kiếm tu mạnh mẽ, năm đại Ma Đế khác đều rõ ràng.

Triệu Vô Tà, ba chữ này Ma La Ma Đế nhớ kỹ. Hắn chỉ sợ còn chưa biết, Triệu Vô Tà đã cứu hắn. Là muốn ngày đêm hắn ta chịu đựng thống khổ, tang tử, hận diệt tộc. Càng khiến hắn ta hận ý tri trời, cuối cùng hắn ta lại được kẻ thù của hắn cứu. Những thống khổ này đặt lên người gia chủ Chu gia, hắn ta còn điên mất, cũng dựa vào tâm trí kiên cường của cường giả Nguyên Anh.

Chẳng qua nếu nhìn thấy Triệu Vô Tà thì hắn khẳng định sẽ đánh mất tất cả lý trí, lập tức xuất thủ lấy mạng chiếm mạng. Nếu không giết Triệu Vô Tà thì hắn sẽ không bỏ qua.

“Àm âm âm âm “

Trên bầu trời, vẫn là thiên lôi cuồn cuộn. Thanh y ngời xếp bằng dưới đất, lù lù bất động, thiên kiếp vô cùng uy áp. Nó vừa mới trải qua một lần nuốt đan dược vào, lại qua một đợt. Thiên kiếp sẽ tản đi, đến lúc đó trên Thiên Vân đại lục sẽ lại có thêm một vị cường giả Nguyên Anh.

Ma La Động Thiên, thực lực bành trướng quá nhanh. Tăng thêm hai cường giả Nguyên Anh Chu gia còn chưa đủ, thế mà lại tăng thêm một thế lực “Ma đạo lục đại Ma Đế”. Cái nào cũng không phải là đối thủ của Ma La động thiên, cho dù là Vong Tình Ma Đế đã đem tuyệt tình thâm uyên kia luyện hóa vào trong cơ thể cũng giống như vậy.

Trừ phi Hồng Trần tiên tử có thể phá trận của Triệu Vô Tà. Tu luyện Vong Tình ma công, nếu như đến tu vi tâm cảnh. Tiến vào cảnh giới vong tình, tu vi tăng vọt là tiến triển cực nhanh, đến lúc đó thực lực của Vong Tình động thiên cũng sẽ tăng vọt. Có lẽ sẽ không thua Ma La động thiên.

Bất quá nếu nói thật, thực lực tăng vọt nhiều nhất, chỉ sợ là Thiên Lang điện. Hiện tại Triệu Vô Tà là khách khanh của Thiên Lang điện, Triệu Vô Tà hiện tại cũng không phải là một mình lẻ loi. Không nói đến thẳng nhãi này vụng trộm dùng

Vạn Độc Phù của cảnh giới Nguyên Anh-Vạn Độc Cốt Tiểu Khí làm ra Âm Tử, chính là thị nữ Tam Nương của hắn.

Bởi vì Triệu Vô Tà, kỳ thật Hoàng tuyền Quỷ giản và Thiên Lang điện đã đặt lại được. Chẳng qua song phương đều không biết mà thôi, chẳng qua không bao lâu nữa Thiên Vân đại lục sẽ triệt để biến mất.

Lần này hai mươi hai lần rồi rít liếc mắt xem tính mạng của hai mươi hai lần.

Loạn loạn. Đại kiếp nạn vạn năm một lần chính là trong trăm năm này.

Chương thứ ba trăm ba mươi một sụp đổ.

Cách xa nhau không lấy vạn dặm, Triệu Vô Tà cũng chỉ dùng mắt chén nhìn xuống, phát động “Bán Doanh Kiếp” rồi không tiếp tục quản nữa. Vẫn là trên lưng của Thâm Uyên Ma Kinh, thoải mái vô cùng nằm trên đùi Tam Nương, cực kỳ thích ý. Ba người Ma La Ma Đế cũng sẽ không ngờ ở ngoài vạn dặm, chính là tên Triệu Vô Tà kia.

“Ầm ầm ầm ầm “

Trên bầu trời vẫn cuộn cuộn tiếng sấm, thiên lôi mãnh liệt vang vọng, đang chuẩn bị uy lực mạnh mẽ. Thiên kiếp hung mãnh, cho dù có một số tu sĩ thiên tài có thể đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh, cũng sẽ thất bại trong gang tấc ở bước cuối cùng của thiên kiếp. Uống hận đương trường, ngay cả oán hận cũng là vô dụng.

Cường giả Nguyên Anh bị thiên kiếp đánh trở về nguyên hình, nếu vận khí tốt còn có thể đến được cảnh giới Hư Anh kia, nếu vận khí không tốt thì chỉ có một kết cục là bỏ mình ngay tại chỗ. Hóa Thân đạo quân ở đây cũng khó cứu, là lấy trừ một số tu sĩ biến thái mạnh mẽ, những tu sĩ khác đối mặt với thiên kiếp.

Sắc mặt khó tránh khỏi khản trương, không chuẩn bị hoàn toàn cũng sẽ không dễ dàng đi độ kiếp. Có điều hiện tại lại bất đồng, Thanh Y là vì sư tôn Ma La Ma Đế đột nhiên nói một câu, mà một khi đồn ngộ, đến đột nhiên. Ngay cả chính hắn cũng không ngờ tới, bất quá như thế, hắn ở dưới thiên kiếp cũng không lộ ra vẻ khản trương chút nào.

Mà hai mắt đang nhắm chặt lại nhập định, tùy ý để sấm sét nổ đùng trên bầu trời. Thời gian trôi qua, ba người đều là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh, đều trải qua cảnh tượng trước mắt. Cùng lúc đó, ba người đều ngẩng đầu nhìn mây đen trên không trung.

“Đùng đoàng đoàng “

Không có một điểm ngừng lại nào bên trong mây đen bỗng nhiên tuôn ra vô số thiên lôi, bạch mang theo vô tận uy áp từ trên không trung giáng xuống, hướng về phía thanh y đang ngồi trên mặt đất kia. Tốc độ cực nhanh, hơn nữa dưới cảm ứng của thiên kiếp, người độ kiếp căn bản không thể tránh né.

Thanh Y cũng không có ý định tránh, khi những thiên lôi kia hạ xuống, khóe miệng của hắn lại xuất hiện một tia ý cười, không chút khe hở. Rất nhiều thiên lôi đều đánh vào trên người áo xanh. Một chút kẽ hở cũng không có, một đạo nối một đạo, một cỗ lực lượng thanh lôi căn bản không kịp phản ứng, một mạch thiên lôi uy lực mạnh mẽ đánh vào cơ thể thanh y.

Bạch quang bạo phát, căn bản không thấy rõ vật gì tồn tại, tất cả tồn tại đều bị bao phủ. Bị thiên lôi bạo phát quang mang bao phủ, thân ảnh thanh y cũng biến mất. Thiên lôi phát ra quang mang cực kỳ chói mắt, hướng về nơi đó nhìn một cái liền cảm giác mắt vô cùng khó chịu.

Ba người tuy rằng là cường giả Nguyên Anh, nhưng mắt của bọn họ cũng là mắt thường, lúc này cũng không thể không nhắm mắt lại. Nhưng một đạo thần niệm mạnh mẽ vô cùng lại ở trong hào quang thiên lôi tản ra bao trùm tới, giống như thủy ngân trút xuống, không có chỗ nào để lẩn trốn. Thần niệm của Ma La Đế quá mạnh mẽ, thần niệm này đi ra, trong mắt hai vị Chu gia đều lộ ra tinh quang.

Nhất là tên gia chủ Chu gia kia, ánh mắt gã đầy khát vọng nhưng ẩn giấu rất kỹ. Vẻ khát vọng vừa xuất hiện đã biến mất. Hiện tại hai vị cường giả Nguyên Anh Chu gia vừa xuất hiện đã biến mất., Đều là thủ đoạn ăn nhờ ở đậu. Ma La Ma Đế có bao nhiêu mạnh mẽ, lão tổ tông Chu gia rất rõ ràng, hắn cũng không muốn cừ hận của tên Triệu Vô Tà kia còn chưa báo. Ngay tại đây chọc giận Ma La Ma Đế, nhưng hiện tại nhìn thấy thần thông mạnh mẽ như Ma La Đế, cũng là kinh hãi.

“Xem ra Ma La Chân đã tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh Đại viên mãn.”

Trong ánh mắt kinh ngạc của Chu gia lão tổ tông cũng là lóe lên tức thì, Ma La Ma Đế năm đó có chút giao tình với hắn,

lúc đầu tu vi hai người cũng giống nhau, nhưng hiện tại lại khác. Ma La Ma Đế đã là Nguyên Anh Đại viên mãn, mà hắn, lại vẫn là Nguyên Anh hậu kỳ.

Thần niệm mãnh liệt phát ra, trong lòng Chu gia lão tổ tông căn bản cũng không có ý niệm phản kháng trong đầu. Mặc dù chỉ là một cảnh giới, thậm chí có thể tính là một nửa, nhưng mà thực lực của cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn cùng Nguyên Anh hậu kỳ chênh lệch vô cùng lớn. Cảnh giới Nguyên Anh Đại viên mãn, tương đương với một chân cũng đã bước vào cảnh giới Hóa Thần Đạo Quân.

Mặc dù không có tấn thăng thành Thần Đạo Quân, nhưng là có được thần thông, cũng không phải tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ có thể so sánh. Trong lòng lão tổ tông Chu gia không có nổi ý niệm phản kháng, nhưng gia chủ Chu gia ở phía sau hắn lại khác, trong mắt của hắn đều là vẻ tham lam cùng khát vọng. cừu hận ngập trời với Triệu Vô Tà đã bao phủ hắn, lúc này gia chủ Chu gia, trong lòng chỉ có một ý niệm.

Đó chính là báo thù.

Lấy thực lực hắn bây giờ tự nhiên là không cách nào báo thù, cho nên gia chủ Chu gia mới muốn liều mạng tăng lên tu vi cảnh giới của mình, tăng lên chiến lực thần thông.

Ngay cả chính bản thân hắn cũng không biết, mặc dù sát khí trên người gia chủ Chu gia ngày càng nghiêm trọng, mà tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn một chút. Chỉ liếc mắt nhìn một cái cũng có thể nhìn ra trên người gia chủ Chu gia lúc này đều là khí thế vô cùng hung sát. Nhưng coi như là như vậy đi nữa., Gia chủ Chu gia lại như trước không đánh mất lý trí, bảo vệ linh đài thanh minh. Nhưng linh đài thanh minh thì đã sao chứ, ý niệm trong đầu gia chủ chỉ sợ là sát ý cuồng bạo. Bất kể như thế nào, chỉ cần có thể báo thù., Thập Tiểu hiệp của hắn đều chọn lựa thời kỳ chính là như thế. Tựa như lúc trước, hắn vì phải làm sợi dây thừng, thiếp của mình, giết chết nhiều người như vậy, hắn sau khi chạy trốn, để cho Huyết Ngọc hoàn toàn tiến giai đến cấp độ Ma bảo.

Gia chủ Chu gia không hề cố kỵ, lại tàn sát trăm vạn phạm nhân, sau đó để Huyết Ngọc Vọng thôn phệ. Hiện tại Huyết

Ngọc Vọng ở trong đan điền của gia chủ Chu gia đã là một tuyệt thế sát khí vô cùng hung sát.

Ngay từ đầu, Chu gia gia chủ gạt tất cả mọi người, luyện chế Huyết Ngọc Vọng.

Thi triển ra chuyện thiên nộ nhân oán, trực tiếp giết hơn ngàn vạn phạm nhân, dùng tinh huyết hồn phách của phạm nhân luyện chế ra Huyết Ngọc chủ. Tuy thủ đoạn tàn nhẫn, cũng là luyện ma thần thông mạnh mẽ, nhưng mà luyện chế ra Huyết Ngọc Khuê cũng không phải ma bảo hoàn chỉnh. Bên trong cũng không có linh tính, bất quá lúc này cũng đã bất đồng, Chu gia gia chủ đã đem huyết ngọc trong cơ thể mình luyện chế đến hoàn cảnh viên mãn.

Hơn nữa Huyết Ngọc Vọng được tâm thần hấn tể luyện nhiều năm, đã sớm đạt tới cảnh giới Dung Dung. Hôm nay Huyết Ngọc Tiểu Khuê đã trở thành ma bảo hoàn chỉnh. Dựa vào ngọc lũy kia, chiến lực chân chính của gia chủ này thậm chí đã vượt qua tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, cũng chỉ thua lão tổ tông Chu gia một chút mà thôi.

Bất quá hiện tại Chu gia gia chủ bộ dáng như người chết, khuôn mặt đại ra, ánh mắt cũng không có một điểm hào quang. Giống như cái xác không hồn, một chút uy thế cũng không có của cường giả Nguyên Anh. Coi như là mục đích của Triệu Vô Tà đã đạt được, hiện tại gia chủ Chu gia rất thống khổ, đắm chìm trong đó không thể tự kiềm chế.

Ngay cả hiện tại Ma La Ma Đế đại đệ tử Thanh Y độ kiếp, cũng khó có thể khiến cho hắn chú ý, liếc mắt cũng không nhìn tới. Thần niệm to lớn của Ma La Đế bao trùm khu vực đó, sau một lát, trong bóng người mơ hồ của hắn, trên mặt liền lộ ra ý cười, không biết Ma La Ma Đế tu luyện là ma công gì, mặc kệ như thế nào cũng không thể nhìn thấy Ma La Ma Đế.

Chu gia lão tổ tông tuy năm đó có chút giao tình với Ma La Ma Đế, nhưng hắn cũng chưa từng thấy qua chân diện mục Ma La Ma Đế. Đến hiện tại, đây đều là một bí mật, Thiên Vân Đại Lục này, thật ra đã gặp qua không ít chân diện mục Ma La Đế. Bất quá bọn họ đều có kết cục giống nhau, đó chính là đã chết rồi.

Cho dù là Thanh Y hiện tại đã độ kiếp thành công, đại đệ tử Ma La Ma Đế, cũng là đệ tử được Ma La Ma Đế sủng ái nhất, đều chưa từng gặp mặt sư tôn chân chính, nhưng mà lại không ngăn trở sự kính sợ của vị đại đệ tử này đối với sư tôn hần.

“Đệ tử của sư tôn thành công rồi, tiểu nhân.

Sau khi khói bụi và ánh sáng tản ra, lộ ra một bóng người bên trong, mặc dù quần áo tả tơi nhưng lại không che giấu được phong phạm tuyệt thế của áo xanh, gương mặt tuấn dật mang theo ý cười. Tuy rằng tâm trí kiên định, lòng dạ thâm sâu.

Nhưng sau khi mình thành công tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh., Bộ áo xanh này cũng không che giấu được mà tươi cười. Đã vượt qua thiên kiếp, hiện tại bộ áo xanh này đã là cường giả Nguyên Anh. Khí tức đã ổn định từng chút một, chỉ trong vài nhịp thở, bộ dáng thanh niên kia đã hoàn toàn ổn định khí tức của mình. Bộ áo xanh giờ phút này, quả thực giống như một thanh đao sắc bén muốn ra khỏi vỏ, bộc lộ hết sức sắc bén, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Ma La Ma Đế cũng chỉ là một bóng người mơ hồ, chỉ lác lác một cái, hần là khen ngợi. Nhưng nghe thấy cũng chỉ có một ít áo xanh mà thôi. Lúc này đây Kinh Ất là một mảng vô cùng thâm thẳm, bởi vì Thanh Y ở chỗ này độ kiếp. Vây thiên lôi hạ xuống cũng không phải để đối phó, Thanh Y độ qua, nhưng là phạm vi ngàn dặm này.

Tất cả đều bị uy thế của thiên lôi ảnh hưởng tới, nhìn lại toàn là cảnh thâm thẳm, ngay cả một ngọn núi nhỏ cách đó không xa cũng bị một đạo thiên lôi đánh trúng, ngay lập tức sụp đổ, bị mạnh mẽ đánh thành mảnh nhỏ. Nhìn qua quả thật là thâm thẳm vô cùng, tuy nhiên bốn người ở đây mỗi người đều là hạng lương thiện, nơi này liên quan gì đến bọn hần.

“Bá”.

Trên núi băng kia, trên lưng của Thâm Uyên ma kinh, Triệu Vô Tà chậm rãi mở hai mắt ra. Ánh mắt hần nhìn về phía ngoài vạn dặm., Động tĩnh sau khi độ kiếp thành công, chẳng phải Triệu Vô Tà cũng không phải đá tự nhiên có thể cảm ứng được. Cũng biết người độ kiếp kia đã thành công, nhưng lúc này Triệu Vô Tà vẫn không có ý định đi qua, lười biếng nằm

trên đùì Tam Nưòng hưởng diễm phúc làm cho nam tu trên toàn bộ Thiên Vân đại lục đều hâm mộ.

Bất quá diễm phúc này cũng rất nhanh đã kết thúc. Bởi vì đột nhiên, sắc mặt hắn biến đổi. Ở dưới thân hắn, hoặc là dưới tòa núi băng sâu thẳm kia. bạo phát ra.

Tuyết lở...

Không phải, là cả tòa núi băng đều bị sụp đổ, quả thực là cảnh tượng cực kỳ đáng sợ. Cả tòa núi băng bỗng nhiên bắt đầu sụp đổ, vô số băng tuyết cực lớn lăn xuống chân núi. Núi băng vạn năm không bị tan rã vào lúc này đã bắt đầu tan ra.

“UỶNH UỶNH RẦM RẦM.”

Không chỉ núi băng, mà một ngọn núi lửa ở nơi rất xa cũng bộc phát theo. Cùng lúc đó, một ngọn núi băng và một ngọn núi lửa cũng đồng thời bùng nổ, hoặc cũng có thể nói là đã sụp đổ, tất cả đều bắt đầu sụp đổ.

Chương thứ ba trăm ba mươi hai gặp mặt đám cừu nhân.

Ở chỗ khác nhau, một ngọn núi băng và một ngọn núi lửa đồng thời bùng nổ, chẳng phân biệt trước sau. Núi băng cao mấy ngàn trượng, núi lửa ngàn trượng, bắt đầu hướng về phía hủy diệt mà đi. Tất cả đều là vì một người, Triệu Vô Tà.

Đồng thời, Phệ Nhật Trùng và Vạn Niên Minh đồng thời thôn phệ hết đồ vật mà mình muốn thôn phệ. Mấy chục con Hỏa Nguyên khí tinh thuần của Hỏa Long mặc dù vô cùng nồng đậm tinh thuần, hơn nữa còn có Triệu Vô Tà tên này cô động ra Thái Dương Chân Hỏa. Nhưng cũng không chống nổi dị chủng trời sinh như Phệ Nhật Trùng, sau khi cắn nuốt Thái Dương Chân Hỏa.

Phệ Nhật Trùng đã tiến giai đến thành thực, đã là độc trùng mạnh mẽ có thể so với Kết Đan Đại viên mãn. Mà đến tình cảnh như vậy, Phệ Nhật Trùng thôn phệ hỏa long nguyên khí càng thêm nhanh. Vạn năm hàn minh kia cũng giống như vậy, linh mạch băng sơn mặc dù rất kinh người, khí tức băng hàn bên trong cũng nồng đậm vô cùng.

Nhưng lúc trước linh mạch kia đã bị hàn mẫn thôn phệ vạn năm, linh khí bên trong cũng chỉ còn lại khoảng một nửa, căn bản không được vạn năm hàn minh kia. Bởi vì Triệu Vô Tà đã động tay chân. Sau khi chúng thôn phệ hết linh mạch, vạn năm hàn minh bắt đầu thôn phệ nhau.

Do vậy mới đồng thời hoàn thành cùng Phệ Nhật Trùng, nhưng điều này cũng hợp ý Triệu Vô Tà. Cùng nhau thành công là muốn bay rất nhiều công phu, lấy vẻ mặt vui vẻ của Triệu Vô Tà đứng dậy, ánh mắt nhìn thoáng qua núi băng dưới chân. Đáng tiếc, tiếng cười đắc ý của hắn vừa xuất hiện đã lập tức chuyển hoá.

“Hừ “

Triệu Vô Tà bỗng hừ lạnh một tiếng, Tam Nương nhìn qua nhưng không phải nhìn Triệu Vô Tà. Mà là ở ngoài vạn dặm,

đột nhiên có bốn đạo hào quang bay về phía Triệu Vô Tà. Bốn người kia đều không phải là tu sĩ tầm thường, từ khí tức lộ ra từ trong độn quang của bọn họ mà xem, có đến ba người đều là cảnh giới Nguyên Anh.

Người còn lại, ngay cả Tam Nương cũng không cảm ứng được. Bất quá cũng là như vậy, Tam Nương mới xuất hiện về mặt ngưng trọng. Người này bên trong độn quang không chút tạp sắc, tựa như trong suốt chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mơ hồ. Quả thực là quý dị, càng là như thế, sắc mặt Tam Nương lại càng ngưng trọng.

“Oanh”

Một quyền hung hăng đánh lên hư không, hư không trước mặt lập tức bị phá vỡ một lỗ lớn, hư không loạn lưu vẫn còn kịp hiện ra. Bỗng nhiên nhìn thấy một đạo hỏa hồng quang mang bay tới. Lập tức liền phá vỡ hư không kia, xuất hiện ở trước mặt Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà cũng không nhìn, mà chậm rãi mở bàn tay ra.

Không một tiếng động, một con bọ cánh cứng toàn thân màu đỏ quý dị đứng ở lòng bàn tay của Triệu Vô Tà. Khí tức mạnh mẽ kia vừa triển lộ ra liền khiến người ta không thể hít thở được. Giáp trùng này chỉ lớn cỡ ngón cái nhìn qua quả thực là một con sâu đáng thương, nhưng khí tức trên thân nó lại mạnh mẽ cuồng bạo tới cực điểm.

Khí tức bạo liệt cực kỳ. Tuy rằng chỉ có một chút hỏa diễm quán quanh trên người giáp trùng, nhưng mà Tam Nương sau lưng Triệu Vô Tà nhìn thấy lại không khỏi trong lòng xuất hiện một cảm giác hoảng hốt. Thần thông Quý đạo mặc dù vô cùng quý dị cường hoành, nhưng trời sinh có chút kiêng kỵ đối với vật của dương cương.

Phệ Nhật Trùng bây giờ đã vượt qua hạn chế của huyết mạch, cắn nuốt mấy chục con hỏa long nguyên khí, điều này quả thực là cơ duyên to lớn. Nếu là trước kia, dù Phệ Nhật Trùng thành thực cũng không thể cắn nuốt mấy chục con hỏa long. Cùng lắm thì đánh ngang tay với hỏa long. Nếu như đối thủ là mấy chục con, vậy thì chỉ biết chạy trốn chết.

Nhưng bây giờ thì khác, Triệu Vô Tà ra tay, trực tiếp bắt giữ Phệ Nhật Trùng. Nếu Phệ Nhật Trùng vẫn không thành công, vậy Triệu Vô Tà chưa chắc đã đòi lại Phệ Nhật Trùng này, chẳng khác gì phế vật, còn muốn làm gì.

“Cái này”

Tam Nương kinh hô. Có thể khiến nàng cảm thấy hoảng hốt chính là con bọ cánh cứng màu đỏ kia. Khí tức trên người thật là kinh khủng, tu sĩ quỷ đạo bình thường chỉ cần hơi chạm vào ắt sẽ tan thành mây khói. Tam Nương cũng không có sai lầm gì, Phệ Nhật Trùng cắn nuốt Địa Phế Độc Hỏa cùng Thái Dương Chân Hỏa kia, hôm nay lại mượn cơ hội cắn nuốt hơn mười con hỏa long nguyên khí đột phá hạn chế huyết mạch.

Phệ Nhật Trùng hiện tại đang chém giết nhau, dù là cường giả Nguyên Anh cũng chưa chắc có thể áp chế được nó, nhất là trên người nó có một ngọn lửa quỷ dị, tu sĩ trong Quỷ Đạo chỉ sợ chịu không nổi.

Tam Nương kinh hô còn chưa chấm dứt, trong núi băng kia, bỗng nhiên một đạo quang mang óng ánh cũng xông lên, thẳng tắp về phía Triệu Vô Tà, chớp mắt đã đến, tòa núi băng kia cũng bởi vì đạo quang mang này rời đi mà triệt để sụp đổ.

Tiếng vang thật lớn chưa lắng xuống, nhưng lúc này từ trên không nhìn lại, ngọn núi băng cao mấy ngàn trượng kia hiện tại đã biến thành một cái đôn thấp mà thôi, phạm vi ngàn dặm, thì bị băng tuyết phía trên núi băng lăn xuống phủ đầy. Cảnh tượng này, ở thế tục xem ra là trời cao nổi giận, quả thực đáng sợ đến cực điểm.

Chẳng qua cường giả Nguyên Anh như Triệu Vô Tà cũng chỉ vậy mà thôi.

Hắn lại mở một tay ra, tùy ý để quang mang óng ánh rơi vào lòng bàn tay, đó là một con trùng nhỏ toàn thân trong suốt. Ngay cả nội tạng cũng có thể nhìn thấy, quả thực giống như là một khối băng, rất là kỳ dị. Một băng một hỏa, ở trong lòng bàn tay Triệu Vô Nhị Tâm, hai loại dị chủng trời sinh giống như kẻ thù gặp mặt...”

Lập tức phóng thích toàn bộ khí tức.

“Oanh oanh oanh”

Chúng hiện tại không giống như trước kia. Hai cổ khí tức kia phóng xuất ra, chính là Triệu Vô Tà. Trong nháy mắt, chúng cảm giác được một loại khí tức tâm thần lay động đánh lên. Mặc kệ là Phệ Nhật Trùng hay là vạn năm hàn minh, hiện tại đều đột phá hạn chế huyết mạch, đạt đến cấp độ không biết.

Hai cổ khí tức mạnh mẽ không hiểu nổi bạo phát, nhưng kinh ngạc không chỉ là Triệu Vô Tà, mà còn có bốn người chạy tới.

Thanh y vừa mới tấn cấp lên cảnh giới Nguyên Anh vẻ mặt kinh dị nhìn về phía ngọn núi băng đằng xa. Hiện tại bốn người đã bay xẹt qua mấy ngàn dặm trên không trung.

liền liền liền liền xem liền hai biết bao công liệt hai mươi hai.

Lấy thị lực của bọn họ, liếc mắt một cái liền thấy được bóng đen vô cùng to lớn. Vẫn là hình dáng thô thảm của ngọn núi băng kia, bộ dáng núi băng như thế nào bọn họ một chút phản ứng cũng không có, nhưng mà Thâm Uyên Ma Điện Đảo thân thể ngàn trượng, lại làm cho bốn người đều có phản ứng.

Ngay cả gia chủ Chu gia kia cũng có một chút biểu tình khác trên khuôn mặt người chết, nhưng sau một khắc vẻ mặt này liền thay đổi, bởi vì hắn nhìn thấy người đang đứng trên lưng Thâm uyên ma điện kia, chính là thanh niên kia.

Quần áo vải bố, khuôn mặt thanh tú, hai chân trần, bộ dáng vô cùng dễ dàng phân biệt, tu sĩ khác cũng có thể liếc mắt một cái liền nhận ra Triệu Vô Tà đang có hung danh vô cùng. Huống chi gia chủ Chu gia, nói không chút khách khí chính là Triệu Vô Tà hóa thành tro bụi. Gia chủ Chu gia cũng có thể nhận ra. Huyết hải thâm cừu, thật sự là độc hết nước trong đại dương mệnh mông vô tận kia cũng không rửa trôi.

“Tiểu Triệu Vô Tà...”

Bốn thanh âm đồng thời vang lên, thanh âm của bốn người đồng thời vang lên. Người đã đến trước người Triệu Vô Tà, liền phiêu phù phía trước của Thâm Uyên ma vân.

” Súc sinh, ta muốn giết ngươi, tiểu nhân...”

Không hề bất ngờ chút nào, thân hình Chu gia lão tổ tông khẽ động, lập tức chắn trước người gia chủ Chu gia, đưa tay kéo lại gia chủ. Khỏe miệng khẽ nhúc nhích, một cỗ thần niệm mãnh liệt liền truyền tới trong đầu gia chủ Chu gia. Nháy mắt, thân hình gia chủ Chu gia giống như bị hung hăng đập một cái, sau đó rung động kịch liệt.

“Uống đi!”

Từ chỗ sâu trong yết hầu của hắn, tiếng hô cực kỳ trầm thấp truyền đến, đôi mắt kia toàn là màu đỏ như máu. Bên trong ngoại trừ hận ý, không còn cảm tình nào khác. Giết con diệt tộc, thù hận trong đó thực sự đến mức hoàn toàn không thể hóa giải. Chỉ sợ ngay cả hai người đều chết hết, cừu hận vẫn sẽ còn tiếp tục.

Đáng tiếc là hiện tại chênh lệch giữa hai người đã cực lớn vô cùng. Triệu Vô Tử xưa nay chưa từng cho gia chủ Chu gia một cơ hội báo thù.

“Nha, đây không phải hai người Chu gia sao, Vô Tà hữu lễ, lâu như vậy không gặp, hai vị gần đây thật tốt a.”

Lúc này tên Triệu Vô Tà này đã tùy ý, vẻ mặt vui vẻ nhìn bốn người đối diện, ánh mắt nặng nề rơi vào trên người gia chủ Chu gia và Chu gia lão tổ tông. Sau khi hủy diệt Chu gia, oán khí trong lòng Triệu Vô Tà cũng tiêu tan đi một phần, có điều gia chủ Chu gia kia hắn sẽ không bỏ qua.

Hắn muốn gia chủ Chu gia chịu mọi tra tấn mà chết, kết cục so với vị Chu gia thái tử kia còn thảm hơn. Lúc trước bất quá là dùng khí thế bức bách Triệu Vô Tà quỳ xuống mà thôi, chỉ sợ gia chủ Chu gia nằm mơ cũng không nghĩ tới, sẽ mang đến cho Chu gia loại tai họa này. “Triệu Vô Tà “

Thanh âm mơ hồ bỗng nhiên truyền đến, vừa vặn cắt đứt lời của Triệu Vô Tà, không chút nào đột ngột. Từ từ bay đến, nhưng lại làm cho người ta không thể nào biết được người nói vừa rồi cuộc là nam hay nữ.

Hai lòng bàn tay Triệu Vô Tà vẫn như trước nâng Phệ Nhật Trùng và vạn năm Hàn Minh, nhưng lúc này sau lưng của hắn bỗng nhiên xuất hiện một lá cờ phướn to lớn, trên mặt cờ là

một hắc liên cực kỳ yêu dị. Còn lại bóng ảnh đông đảo, chớp động không ngừng, vô số khí tức hỗn loạn nhưng vô cùng mạnh mẽ truyền đến.

Hai điểm quang mang một đỏ một trắng sau khi xuất hiện liền bị hút vào, hút Phệ Nhật Trùng và Vạn Niên Minh vào trong Tiểu Phiến. Trên mặt Triệu Vô Tà vẫn còn ý cười. Bất quá lần này ánh mắt của hắn, lại chuyển qua trên thân người phát ra tiếng nói kia.

Bóng người mơ hồ, đôi mắt thường của Triệu Vô Tà nhìn qua, cũng nhìn thấy thân ảnh cực kỳ mơ hồ kia. Không thể nhìn thấy được một chút diện mục thật sự bên trong bóng người mơ hồ kia, khiến cho người ta muốn dụi dụi mắt nhìn xem có phải ánh mắt kia chui vào cát hay không. Có điều Triệu Vô Tà lại thay đổi phương thức khác.

“Tát nhãn”

Triệu Vô Tà nhắm mắt lại rồi lập tức mở ra, hai làn khói trắng đen xoay tròn trong đó mang theo lực lượng thẩm vào trong. Triệu Vô Tà nhìn về phía bóng người mơ hồ kia, không sợ vì vậy mà đắc tội với người nọ.

Ngoài ý muốn chính là bóng người mơ hồ kia lại để cho Triệu Vô Tà thi triển thần thông uống rượu mà không làm gì khác. Chỉ có điều bóng người kia vẫn mơ hồ, không nhìn rõ biểu tình của người nọ. Liếc mắt một cái là đủ rồi, sau đó Triệu Vô Tà liền tán đi âm dương nhị khí trong mắt.

Một chút kinh ngạc cũng không có, cũng không biết Triệu Vô Tà có thấy rõ bộ mặt của người kia hay không.

“Ma La Ma Đế.”

Phảng phất như đáp lại ba chữ Triệu Vô Tà trong bóng người mơ hồ kia, từ trong miệng Triệu Vô Tà cũng chậm rãi phun ra mấy chữ.

Chương thứ ba trăm ba mươi ba hồn phi phách tán.

Tất cả đều biết tên của đối phương ở trên không trung, mặc dù có không ít người chỉ có thể làm đối thủ chân chính, chỉ sợ hai người này. Từ sau khi Triệu Vô Tà cường hành từ sau khi Từ Thất Tình Động Thiên cường hành mang đi Hồn Trần tiên tử, phía trên Thiên Vân đại lục đã có lời đồn, Triệu Vô Tà đã là nhân vật tuyệt thế có thể so sánh với cường giả như Ma La Ma Đế.

Uy danh Ma La Ma Đế ở ma đạo đã vang dội gần ngàn năm. Bất cứ một ma đầu nào cũng không thể so sánh với hắn, nhưng mà hiện tại, cũng không biết là lời đồn từ đâu tới. Đem Triệu Vô Tà nâng lên cảnh giới có thể chống lại Ma La Đế, Triệu Vô Tà luyện thành trăm chén, lại luyện thành một thân Sát Cốt.

Tu vi thần thông tăng vọt đến mức đáng sợ, trên Thiên Vân đại lục này, nhân vật có thể khiến hắn kiêng kỵ. Hiện tại hắn còn chưa gặp được, có lẽ giết từng người có thể vượt qua Triệu Vô Tà. Chẳng qua hiện tại, Triệu Vô Tà cũng chỉ gặp phải một tiểu chích trong Hoàng Tuyền Quỷ Giới.

Thế nhưng Minh Tỳ chính là cường giả vạn năm trước, dùng phương pháp đặc thù đem thọ nguyên kéo dài đến bây giờ. Triệu Vô Tà trở thành khách khanh của Thiên Lang điện, cũng biết không ít bí ẩn, hắn ta mặc kệ là tiên đạo thập đại môn phái hay ma đạo lục đại Ma Đế thế lực. Trong môn phái hoặc động thiên đều cất giấu một tuyệt thế cường giả.

Tu vi ít nhất cũng đạt tới Nguyên Anh đại viên mãn, giống như lần trước tại Thần Tiêu Đạo Tông, vào thời khắc sống còn vị cường giả tuyệt thế kia mới đi ra được. Lôi Thần, Vị Ương Chân Nhân và Hận Thiên Ma Đế đều là nhân vật vô cùng mạnh mẽ, tuy rằng lần chém giết đó của bọn họ cũng chưa dốc hết toàn lực. Nhưng chỉ sợ là có thể có tu vi Nguyên Anh đại viên mãn, nhưng chính hai vị này cũng bị Lôi Thần kia một câu dọa chạy.

thần thờ lưới quan rộng lớn

Lúc Triệu Vô Tà trở thành khách khanh, hẳn đã biết, đại lục Thiên Vân này đã bắt đầu tiến vào đại kiếp nạn vạn năm một lần rồi, vô số cường giả đều đang lên kế hoạch tìm lối thoát, ngàn vạn tu sĩ. Nhưng lại giống như một đám quân cờ, mặc cho những tuyệt thế cường giả đùa bỡn, tính kế tới tính lui.

Mục tiêu cuối cùng là một cảnh giới, Hóa Thần đạo quân.

Cũng là vì Cẩm Thần Uyên kia, tiến vào trong đó mới có cơ hội tấn thăng đến Hóa Thần Đạo Quân, mới có thể có được thọ nguyên lâu dài hơn. Mới có thể có được lực lượng mạnh mẽ hơn, mà chìa khóa để tiến vào Cẩm Thần Uyên, chính là mộ thược kia. Toàn bộ Thiên Vân Đại Lục cũng chỉ có trăm cái mà thôi, chỉ có người cầm bí thược mới có thể tiến vào trong Cẩm Thần Uyên.

Mặc kệ là tu vi gì, chỉ cần trong tay có mộ thược, đều có thể ở thời điểm trăm năm sau Cẩm Thần uyên mở ra tiến vào trong đó. Bên trong có vô số thiên tài địa bảo cực kỳ trân quý, cũng có tiên khí ma bảo do vô số tiên nhân tu sĩ lưu lại hoặc là công pháp các loại. Còn có quan trọng nhất, chính là bí mật trở thành Hóa Thần đạo quân.

Tuy rằng cho đến bây giờ, người tiến vào Cẩm Thần Uyên cũng không có ai đi ra cả, nhưng theo lời đồn đại thì khi lên tới cảnh giới Hóa Thần đạo quân thì sẽ phải phi thăng đến một thế giới khác, linh khí ở đó càng nồng nặc hơn, nơi đó mới thích hợp với cường giả siêu cấp như Hóa Thần đạo quân.

Mặc kệ lời đồn đại như thế nào, nhưng mỗi vạn năm một lần, chính là đại kiếp của Thiên Vân đại lục. Vô số tu sĩ bởi vì đại kiếp lần này mà bỏ mình, lại có vô số tu sĩ bởi vì lần đại kiếp nạn này mà tu vi tăng vọt. Có rất nhiều thế lực của các môn phái bị diệt, cũng có rất nhiều thế lực của các môn phái quật khởi, ở dưới đại kiếp. Trầm trầm phù phù, không có thực lực, cơ duyên, vận khí hoặc môn phái là không thể tồn tại.

Ma La Ma Đế là bá chủ Ma La động thiên, ở trên Thiên Vân đại lục, là ma đầu mạnh mẽ nhất. Nếu đứng ở nơi đó, Triệu Vô Tà cũng có thể cảm giác được, nếu như thật sự chém giết.

Thắng giữa hai người, cũng nhất định là Ma La Ma Đế kia. Bởi vì khí tức mơ hồ trên người Ma La Đế này, vậy mà không thua vị Minh Tỳ bên trong Hoàng Tuyền Quỷ Giả kia.

Tam Nương ở sau lưng Triệu Vô Tà cũng cảm ứng được, thân thể Tam Nương khẽ động, khí tức thuộc về nàng liền phát ra. Quỷ khí mang theo uy áp như Đế Hoàng tràn ngập ra, có một loại khí tức hào nhiên cực kỳ kỳ dị. Nhưng không ai có thể bỏ qua khí tức này, ngay cả Ma La Ma Đế kia cũng không được.

Một tiếng kêu kinh ngạc từ bóng người mơ hồ kia truyền đến, ngay lập tức lại là thanh âm không biết là nam hay nữ.

“Tiểu cô nương Hoàng tuyền Quỷ giả, người chính là Hoàng Tuyền Quỷ Đế bây giờ sao?”

Thanh âm này vang lên, trên người Tam Nương liền thu lại, nhẹ giọng nói với bóng người mơ hồ kia: “Tam Nương là bát y phục truyền thừa Quỷ Đế tổ sư, cũng chính là Hoàng Tuyền Quỷ Đế hiện tại. Ma La tiên bối, quỷ mẫu để Tam Nương nhìn thấy ngài, lên tiếng hỏi cho tốt. Lão nhân gia ngài rất nhớ tiên bối Ma La, nếu tiên bối rảnh rồi mời tới Quỷ giả một chuyến.”

Những lời Tam Nương nói ra lại khiến Triệu Vô Tà kinh ngạc một phen. Có điều hắn vẫn mang theo tiểu ý trách cứ quay đầu nhìn Tam Nương một cái, thẳng thắn này biết Tam Nương vì bảo vệ hắn, nhắc nhở Ma La Ma Đế. Hiện tại Triệu Vô Tà giao hảo cùng Hoàng Tuyền Quỷ Giả, đặc tội Triệu Vô Tà, chính là đặc tội với Hoàng Tuyền Quỷ Giả.

Bất quá Tam Nương nghĩ nhiều rồi, tuy rằng chiến lực Ma La Đế có thể mạnh hơn Triệu Vô Tà, bất quá cũng phải chém giết mới biết được. Huống chi, cho dù là thật, Triệu Vô Tà cũng không sợ Ma La Đế chút nào. Bởi vì Triệu Vô Tà luyện liền một thân Sát Cốt, trên người hắn có rất nhiều thần thông thủ đoạn vô cùng mạnh mẽ, gặp qua Quỷ mẫu cùng Minh Tẩu kia.

Trong lòng tên Triệu Vô Tà này đã sớm là vô cùng liêu lĩnh, căn bản cũng không có người lọt vào mắt hắn, chính là Ma La Ma Đế trước mắt.

Đánh không lại, nhưng mà Ma La Ma Đế cũng không thể làm gì được Triệu Vô Tà. Ma La Ma Đế, Lôi Thần, còn có rất nhiều cường giả tuyệt thế nấp ở sau lưng chuẩn bị tính kế sau lưng người khác.

Triệu Vô Tà không quan tâm, bởi vì thực lực hiện tại của hắn cũng có thể khiến hắn không để ý. Nếu như hắn nguyện ý, hắn cũng có thể tính kế người khác, chính là vì mấy cái chìa khóa mộ phần kia. Bất quá Triệu Vô Tà không có, hắn chẳng qua là âm thầm bày ra mấy cái ám tử mà thôi. Cường giả Nguyên Anh, Triệu Vô Tà cũng có không ít thủ hạ.

“Ồ, không ngờ Quý mẫu còn nhớ Ma La đại ca ta đây, nếu rảnh thì tới Quý Giản gặp tiểu cô nương một chuyến, người và Triệu Vô Tà có quan hệ như thế nào.”

Không ngờ Ma La Ma Đế lại đột nhiên nói câu này. Bất quá phản ứng của Tam Nương rất nhanh, lời nói ra lại khiến thân thể Ma La Ma Đế kia run lên.

“Ma La tiên bối, Tam Nương là thị nữ của thiếu gia.”

Một câu thị nữ kia, thực sự khiến Ma La Ma Đế và ba người kia đều giật mình. Nhất là Thanh Y kia, hắn vừa mới tấn thăng tới cảnh giới Nguyên Anh mừng rỡ, trong khoảnh khắc liền tiêu tán. Trước khi Triệu Vô Tà xuất hiện, Thanh Y đại đệ tử của hắn, Ma La đại đệ tử. Trong ma đạo, tuần thiếu đệ nhất nhân trẻ tuổi.

Không biết có bao nhiêu tu sĩ đối với hắn cung kính, chính là một ít cường giả cảnh giới Nguyên Anh. Cũng khách khách khí với hắn, là thiên tài tu sĩ, trong khoảng thời gian ngắn đã có tu vi như vậy. Lỗi tại là do Triệu Vô Tà xuất hiện, sự kiêu ngạo của hắn ta đều biến mất không còn một mống. Triệu Vô Tà, trong vòng mười năm đã từ cảnh giới Trúc Cơ tấn thăng lên cảnh giới Nguyên Anh.

Cho dù là những yêu thú có dính huyết mạch Viễn Cổ yêu thú, chỉ sợ cũng không làm được điểm này, nhưng lại bị Triệu Vô Tà làm được. Hiện tại càng làm cho Thanh Y chịu không nổi, Tam Nương có thể so với nữ tu tuyệt thế của Hồng Trần tiên tử và Phiêu Miêu thần nữ, còn là Hoàng Tuyền Quý Giản.

Không ngờ lại là thị nữ của Triệu Vô Tà.

Hắn là đại đệ tử của Ma La Ma Đế, rất rõ Hoàng Tuyền Quỷ Giả là địa phương như thế nào, cũng biết bên trong có cường giả dạng gì. Càng hiểu rõ địa vị Quỷ Đế trong Hoàng Tuyền Quỷ Giả, thế nhưng không nghĩ tới, nữ tu tuyệt thế nữ tu Hoàng Tuyền Quỷ Đế trước mắt này lại là thị nữ Triệu Vô Tà.

Như nào có khả năng...

Hắn cũng không nghĩ ra, còn có gia chủ Chu gia kia, đến bây giờ vẫn không nghĩ ra. Vì sao Chu gia hắn lại lưu lạc đến tình trạng như thế này. Ban đầu dưới khí thế của hắn, một tiểu tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ bị ép quỳ xuống. Vì sao sau mấy chục năm trở về, còn hoàn toàn bị giết chết Chu gia.

Trừ hai lão nhân gia lão nhân bọn họ nhỏ cái khác, toàn bộ đều bị giết sạch. Mà hiện tại, Triệu Vô Tà này còn thu một tên Hoàng Tuyền Quỷ Đế làm thị nữ. Tuy gia chủ Chu gia không biết vì sao không ra tay với Triệu Vô Tà, nhưng sát khí từ đáy lòng hắn đã đến mức không thể tưởng tượng được.

Đứng trước người Chu gia gia lão tổ tông, mặc dù rất kinh ngạc khi Tam Nương nói ra những lời này, nhưng càng làm cho hắn kinh hãi. Nhưng lúc này ở phía sau hắn, khí tức trên người gia chủ Chu gia truyền đến, cỗ sát khí kia chính là hắn thân là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, ngay cả hắn cũng cảm thấy trong lòng rung động kịch liệt.

“Linh Tuyền Quỷ Đế nói, là thật”

Mang theo khẩu khí ngưng trọng, thanh âm từ bóng người mờ hồ kia truyền đến, đây là lần đầu tiên Ma La Ma Đế mang theo tình cảm nói chuyện. Lúc âm thanh đó truyền ra, Triệu Vô Tà cũng thiếu chút nhếch môi cười. Hắn hiện tại căn bản cũng không sợ bất luận kẻ nào, Ma La Ma Đế cũng vậy, cho dù muốn chém giết hắn cũng không sợ chút nào.

“Đương nhiên là thật. Năm đó nếu không phải lão thái bà Quỷ mẫu kia cưỡng ép bắt Tam Nương, Triệu gia ta sớm đã, hà...”

Triệu Vô Tà nói được một nửa thì đột nhiên không nói nữa, mà mang theo ý cười nhìn gia chủ Chu gia. Tình huống hiện

tại gia chủ Chu gia cũng giống như hồi trước ở gia chủ Chu gia.

Tẩu hỏa nhập ma...

Ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn về phía gia chủ Chu gia khí tức không đúng, tràng diện lập tức trở nên khẩn trương, nhất là tên Triệu Vô Tà này lại chậm rãi lấy ra một câu nói.

“Gia chủ đại nhân, có muốn gặp mặt thái tử điện hạ Chu gia đại nhân hay không?”

Nói xong, chỉ thấy hai mắt gia chủ Chu gia trợn lên, đã hiển hiện ra sát khí cuồng bạo mà mắt thường có thể thấy được. Âm về phía Triệu Vô Tà, ánh mắt bắn ra là thật sự có thể giết chết người. Chỉ tiếc không phải Triệu Vô Tà, đổi lại là những tu sĩ hoặc phạm nhân khác, đều bị sát khí trong mắt Chu gia gia chủ đã ngưng đọng như thực chất làm cho bạo thể mà chết.

Dưới ánh mắt mũi của gia chủ Chu gia, trước người Triệu Vô Tà đang chậm rãi bỗng nhiên xuất hiện từng sợi huyết khí đỏ thẫm, mùi máu tanh nồng nặc. Từng sợi huyết khí kia chậm rãi ngưng tụ thành một thanh trường kiếm, trường kiếm màu huyết hồng, toàn bộ Thiên Vân đại lục đều biết đến trường kiếm này.

“Ong ong ong ong...”

Sau khi Nhân Trùng hiện ra, Tử Kiếm liên ong ong rung động vài cái, làm bốn người đối diện phát ra khí tức kinh hãi. Khí tức Vạn Độc Bát Phiên rất mạnh, nhưng so với Nhân Trùng Chung Kiếm lại không hung sát như vậy.

Đúng là hung khí tuyệt thế!

Nhân trùng tử hữu tuyệt đối sẽ nhận được bốn chữ của ngươi, trên thân kiếm màu đỏ, từng đầu huyết trùng rõ ràng hoặc là hư vô. Ma La Đế lần đầu tiên nhìn thấy Nhân Trùng Tử Kiếm, lúc chén kiếm hiện thân, trong cơ thể hắn có hai vật rung động.

Ma bảo, khí tức trong chén kiếm của Nhân Trùng dẫn động ma bảo trong cơ thể Ma La Đế, một trong số đó chính là Phá Hải Ma Phủ kia. Đáng tiếc là Ma La Đế và hai kiện Ma bảo kia

đều tâm thần hợp nhất, từ trên Ma bảo. Hấn cảm ứng không phải là chiến ý, mà là khí tức nguy hiểm, Ma bảo đang sợ hãi.

Linh tính trong hai kiện Ma bảo, vậy mà đều sợ hãi nhân trùng chén kiếm, điều này làm Ma La Đế trong lòng rung mạnh. Nhưng thân thể hấn vẫn mơ hồ như cũ, ai cũng không biết trong lòng hấn đang nghĩ gì.

Nhưng lúc này cũng không ai muốn biết, bởi vì lúc này Triệu Vô Tà từ bên trong thân kiếm màu đỏ máu kia chậm rãi lấy ra một đoàn huyết vụ. Trước mặt gia chủ Chu gia, lão tổ tông Chu gia, bàn tay Triệu Vô Tà nhẹ nhàng đặt trên thân Chung Kiếm.

liền hai trăm ba mươi ba lần hai mươi ba liệt liên liên bội.

Phủ một cái, một đoàn huyết vụ liền tràn ra, bị Triệu Vô Tà nhẹ nhàng cầm trong tay.

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người, Triệu Vô Tà chậm rãi mở bàn tay ra, ở lòng bàn tay của hấn. đoàn huyết vụ cũng chậm rãi tản ra, một con huyết trùng xuất hiện ở trong tầm mắt gia chủ Chu gia.

“Giác Nhi.”

Lời nói mang theo ý vị điên cuồng từ trong miệng gia chủ Chu gia phát ra, hấn cũng nhìn huyết trùng trong tay Triệu Vô Tà, ngũ quan huyết trùng này chính là Chu Giác. Hồn phách bên trong huyết trùng cũng là Chu Giác kia.

“Chu Giác lưu lạc đến tình trạng này, muốn trách thì trách lúc trước con của ngươi không biết tốt xấu, âm thầm tính kế Triệu gia. Về phần Chu gia ngươi bị diệt, vậy thì trách bản thân lão thất phu nhà ngươi. Lúc trước dùng khí thế áp bách Triệu gia ta quỳ xuống, oán không được ai, đều do phụ tử Chu gia ngươi tự chuốc lấy. Đắc tội Triệu gia ta chính là kết cục này.”

Triệu Vô Tà này, lòng bàn tay nắm huyết trùng, trên mặt bỗng xuất hiện một tia sát khí. Một tia sát khí này khiến cho trong lòng lão tổ tông Chu gia và Ma La Ma La Đế giật mình, bọn hấn đều là cường giả rất sâu trong lòng thành. Tâm tư cũng là linh lung, lão hồ ly bình thường. Hiện tại vừa thấy sát khí trên

mặt Triệu Vô Tà lập tức cũng đoán được Triệu Vô Tà đang muốn làm chuyện này.

“Dừng tay...”

Lão tổ Chu gia hét lớn, đáng tiếc Triệu Vô Tà đã sớm quyết định chủ ý này, căn bản không ai thay đổi được.

“Triệu gia nhân từ, để cha con các người gặp mặt lần cuối, cái này liền tiễn người lên đường. Không phải người luôn muốn chết sao Triệu gia thành toàn cho người.”

Bỗng nhiên hai ngón tay Triệu Vô Tà nắm chặt huyết trùng, một cỗ lực lượng mạnh mẽ bỗng nhiên sinh ra rồi lập tức nhìn thấy con huyết trùng kia. Nó lặng lẽ biến mất, hóa thành từng sợi huyết khí, chậm rãi tiêu tán trong không khí. Không còn sót lại chút gì, ngay thời khắc cuối cùng tất cả mọi người đều như nghe thấy được tiếng gào thét khỏ của Chu Giác giải thoát.

Lại nói tiếp, thật đúng là Triệu Vô Tà nhân từ, Chu Giác kia bị vây trong chén người, ngày đêm chịu tra tấn. Oán khí ngập trời, lúc này Triệu Vô Tà đã phá hủy độc trùng chung của người nọ, đương nhiên Chu Giác cũng được giải thoát. Chén nhân trùng đã hỏng, Chu Giác được giải thoát, là sự giải thoát hồn phi phách tán.

Nhưng có một người lại không nghĩ như vậy, gia chủ Chu gia, hiện tại hắn đã biến thành một bộ dáng khác. Linh đài của hắn thanh minh như chiếc thuyền nhỏ trong đại dương mê mông, tùy thời như muốn lật úp. Tận mắt nhìn thấy con mình chết trong tay Triệu Vô Tà, lúc này gia chủ Chu gia còn chưa nhập ma quả thực chính là một kỳ tích.

“Độc”

Bóng người mơ hồ bỗng nhiên cuốn lên ba người, hư không vặn vẹo, trong nháy mắt đem bốn người nuốt hết. Dĩ nhiên là trong nháy mắt biến mất sạch sẽ, hết thấy phát sinh quá nhanh, ngoại trừ Triệu Vô Tà. Những người khác căn bản không biết sẽ biến thành như thế, dù là Tam Nương, cũng là ngây người ở sau lưng Triệu Vô Tà.

Phần mộ Nguyên Anh thứ ba trăm ba mươi bốn...

Tâm vô tà đang cười, đắc ý tính toán, đọc qua quần quít thành công Chu Quỷ của đại tử sáu Chu gia, trong chén kiếm bắt quá chỉ là một con Nhân Trùng bé nhỏ không đáng kể, so với hắn có tác dụng khác. Triệu Vô Tà một chút cũng không quan tâm đến tác dụng của hắn đối với uy năng của Cốc kiếm, trong chén kiếm có mấy chục con nhân trùng, thêm một con nữa cũng không sao cả.

Nhưng Chu Giác kia có tác dụng lớn, gia chủ Chu gia không biết, lúc trước ông ta cưỡng ép Triệu Vô Tà phải quỳ xuống bằng khí thế. Trong lòng Triệu Vô Tà đã cực kỳ oán hận, tra tấn tiêu diệt Chu gia vốn không thể tiêu tan oán hận của Triệu Vô Tà. Ông ta muốn gia chủ Chu gia thừa nhận thống khổ cực kỳ to lớn, muốn diệt Chu gia chỉ là bắt đầu mà thôi.

Vừa rồi lúc bốn người Ma La Ma Đế xuất hiện, trong lòng Triệu Vô Tà đã có tính toán. Để gia chủ Chu gia chính mắt nhìn thấy con mình chết trên tay Triệu Vô Tà. Hơn nữa là hồn phi phách tán, cái kích thích này thiếu chút nữa khiến gia chủ Chu gia lâm vào cảnh tẩu hỏa nhập ma, làm cho Ma La Ma Đế thi triển thần thông đem ba người mang đi.

Triệu Vô Tà cũng không đuổi theo, mà chậm rãi thu hồi chén thịt người, ánh mắt nhìn vào hư không trống không. Lệ mang lập loè, gia chủ Chu gia là kẻ thù Triệu Vô Tà nhận định, không tra tấn đến chết hắn sẽ không bỏ qua. Nếu Ma La Ma Đế dám thu lưu Chu gia gia chủ, đến lúc đó phải chuẩn bị sẵn sàng, thừa nhận lửa giận của Triệu Vô Tà.

“Ma La Ma Đế, hừ “

Triệu Vô Tà nhẹ nhàng đập lên lưng của Thâm Uyên ma đạo, khiến cho thân hình to lớn ngàn trượng của Ma Kinh chấn động, sau đó liền biết được ý tứ của Triệu Vô Tà. Thân thể to lớn của hắn ta động, hai mảnh cánh thịt quý dị kia nhẹ nhàng phe phẩy một cái, khoảng cách vạn dặm lập tức lướt qua.

Thâm Uyên Ma Kinh tấn thẳng đến cảnh giới Nguyên Anh, cho dù không thi triển thần thông thuần di, võ nhẹ một cái cơ thể cũng có thể vượt qua vạn trượng.

Nếu không phải như vậy, cái Thâm Uyên Ma Kinh này cũng không có tư cách để Triệu Vô Tà sử dụng nó làm vật đi bộ, riêng cái thân thể lớn ngàn trượng kia thì một chút cũng không đủ.

“Vù “

Tam nương nhu thuận đứng sau lưng Triệu Vô Tà, vẻ mặt tươi cười nhìn thiếu gia nhà mình., Nơi nào có một uy thế Hoàng Tuyền Quỷ giả Quỷ Đế, khí thế hoàn toàn khác với lúc đối mặt Ma La Ma Đế trước đó. Tam Nương vừa vặn đối mặt Ma La Ma Đế., Bộ dạng không kiêu không nịnh, ngay cả Triệu Vô Tà cũng phải ngạc nhiên. Hoàng tuyền Quỷ Mẫu kia tuy bá đạo hơn một chút, nhưng mấy năm nay dạy cho Tam Nương bản lĩnh thần thông cũng không ít. Hơn nữa cũng chỉ có Hoàng tuyền Quỷ Giả mới có thể làm cho Tam Nương trong thời gian ngắn như thế đã tấn thẳng đến cảnh giới Nguyên Anh. Chính là Triệu Vô Tà cũng không làm được. Nếu hắn cưỡng ép muốn làm đến, vậy nhất định phải không ngừng giết chóc, sau đó để Tam Nương cắn nuốt những tinh huyết hồn phách kia.

Nếu như vậy, Tam Nương có thể trong thời gian ngắn như vậy đã có thể tấn thẳng đến cảnh giới Nguyên Anh, nhưng tất nhiên sẽ lưu lại không biết bao nhiêu tai họa ngầm. Triệu Vô Tà cũng bất cứ lúc nào lo lắng Tam Nương sẽ tẩu hỏa nhập ma, đó chính là được không bù mất. Cho nên lấy tính tình Triệu Vô Tà, mới có thể cùng Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu kia chém giết một phen, liền bỏ qua ý niệm tàn sát bừa bãi Hoàng Tuyền Quỷ Giả.

Tính tình thẳng thắn này là có thù tất báo, một chút ân oán nhỏ cũng bị hắn hung hăng trả thù. Huống chi lúc trước, Hoàng tuyền quỷ mẫu chẳng những mạnh mẽ rút đi linh mạch trong Triệu Vô Tà Cốc, còn bắt Tam Nương đi. Những tội trạng này, đổi lại là những người khác, chỉ sợ đã sớm bị Triệu Vô Tà xé thành mảnh vụn.

Thân thể cực kỳ to lớn của Vực Ma Thần điên đảo chuyển động, nhưng không phải bay về phía Thiên Vân đại lục, mà là một địa phương khác. Đại dương vô tận, Ma Kinh vốn là yêu thú dưới vực sâu vô tận trong đại dương, đối với khí tức hải ngoại rất là quen thuộc, cho nên sau khi biết được ý niệm trong đầu Triệu mao tà liền bay tới hải ngoại này.

“Thiếu gia đến hải ngoại này làm gì.”

Thâm Uyên ma thú hiện nay là yêu thú Nguyên Anh thâm uyên vô cùng kinh khủng, thần thông mạnh mẽ, hung sát vô biên. Ở trên cao tốc độ phi hành, chúng không hề thua kém nó dưới đáy nước chỉ trong vòng nửa canh giờ. Hai người đứng trên lưng ma vân, nhưng đã rời xa Thiên Vân đại lục, tiến vào trong vô tận đại dương mênh mông.

“Thiếu gia muốn triển khai thần thông dẫn tới vực ngoại không phải tinh thần, luyện chế một thứ gì đó.”

Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện thần sắc hiếm thấy, tam nương mặc dù mới trở lại bên cạnh Triệu Vô Tà không lâu nhưng sau khi thấy được vẻ mặt của Triệu Vô Tà lúc này, trong lòng cũng đã đoán được thứ mà Triệu Vô Tà muốn luyện chế, chỉ sợ không phải là vật đơn giản.

Nếu không Triệu Vô Tà cũng không cần phí công phí sức, đặc biệt chạy ra hải ngoại này.

Biển rộng vô tận, chỉ sợ ngay cả Hóa Thần đạo quân cũng chưa chắc đã biết rõ, tóm lại lớn hơn đại lục Thiên Vân là được. Trong biển rộng vô tận, đáy biển có vô số yêu thú. Tự thành một thế giới, những yêu thú dưới đáy biển kia, hầu như mỗi một đầu đều là tồn tại vô cùng hung thần.

Giống như cá voi ma ở vực sâu dưới thân Triệu Vô Tà, chính là yêu thú đến từ vực sâu dưới đáy biển. Đừng nhìn Triệu Vô Tà thi triển thủ đoạn mạnh mẽ đem Bóng Lông đáy biển tăng lên tới cảnh giới Nguyên Anh, nhưng mà so sánh với yêu thú có chút mạnh mẽ dưới đáy biển thì vẫn chênh lệch không ít.

Thậm chí lời đồn đại, sâu bên trong đại dương vô tận, có một yêu thú còn mạnh mẽ hơn cả Hóa Thần đạo quân. Thậm chí có lời đồn rằng, Long tộc viễn cổ, chính là ẩn sâu trong Nguyên,

Tuấn, nhị lương những lời đồn đại này. Triệu Vô Tà một chút cảm hứng cũng không thấy phương Bắc này, chỉ muốn tìm một nơi an tĩnh để hắn luyện chế một món đồ vật.

“Một năm sau, Cẩm Thần Uyên của tên vút đi kia sẽ mở ra một lần, bên trong sẽ trôi lên một hòn đảo. Trên hòn đảo đó tất cả đều là phần mộ., Bia mộ mỗi mộ là một chiếc chìa khóa. Bia mộ trên đảo có bốn mươi chín chiếc, năm mươi một chiếc còn lại đều rơi mất ở trên Thiên Vân đại lục. Thiếu gia đã hứa với lão thái bà Quý mẫu kia sẽ tặng cho nàng hai chiếc chìa khóa mà tiểu thiếu gia đã hứa hẹn thì nhất định sẽ làm được. Nhưng trước khi tới đó Triệu Vô Tà muốn luyện chế một thứ gì đó.”

Triệu Vô Tà đứng trên lưng ma Diên của Thâm Uyên chậm rãi mở miệng. Tam Nương cũng biết lời nói của hắn, không chỉ nàng biết mà hầu như tất cả tu sĩ ở Thiên Vân Đại Lục đều biết. Ở trăm năm trước Cẩm Thần Uyên mới mở ra một lần, nổi lên một hòn đảo, trên hòn đảo sẽ có bốn mươi chín phần của chìa khoá mộ.

Đảo nọ không có tên gọi, nhưng đông đảo tu sĩ lại vì đảo đó lấy một cái. Đó là phần mộ Nguyên Anh kia, phàm là đảo trên đó đều là cường giả Nguyên Anh, Thiên Vân Đại Lục này. Tuy rằng cường giả Nguyên Anh rất khó đạt được nhưng cũng không phải là không có. Hơn nữa cũng không ít, Tiên Đạo thập đại môn phái, Ma Đạo lục đại Ma Đế, Yêu Thần thất điện.

Tối tăm, không biết có bao nhiêu cường giả Nguyên Anh, chắc chắn không ít hơn một trăm là được. Huống hồ còn lại cường giả Nguyên Anh, rải rác khắp nơi, các cường giả Nguyên Anh trên toàn bộ Thiên Vân Đại Lục cũng dần trở nên thưa thớt., Cộng lại cũng có hai ba trăm cái. Đáng tiếc là, mỗi lần trong Cẩm Thần Uyên, có thể đi vào cũng chỉ có vven vẹn một trăm cường giả Nguyên Anh mà thôi. Cho nên hòn đảo kia sau khi nổi lên, liền sẽ làm cho rất nhiều cường giả Nguyên Anh ra tay đánh nhau to, chỉ là vì muốn cướp đoạt mộ thực mà thôi. Hơn nữa trên hòn đảo kia có cấm địa tồn tại., Chỉ cần lên đảo, trừ khi là lúc hòn đảo rơi xuống. Nếu không cũng không thể đi ra, chỉ đi vào không ra, quả thực chính là một đội Tu La Trường.

Chẳng qua là ở Tu La trường của cường giả Nguyên Anh, cứ mỗi vạn năm một lần, không biết bao nhiêu cường giả Nguyên Anh chết ở bên trong. Triệu Vô Tà đáp ứng yêu cầu của Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, dĩ nhiên phải đi tới Cẩm Thần Uyên một lần, cướp bóc phần mộ bí thực một lần. Huống chi, cho dù hắn không có đáp ứng Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu và phần mộ Nguyên Anh gì đó, hắn cũng muốn đi một lần.

Dù sao hiện tại hắn cũng không phải chỉ có một mình, Cẩm Thần Uyên mới mở ra trăm năm sau hắn nhất định sẽ xuống, thế nhưng trong tay hắn lúc này cũng chỉ có một cái mộ thực mà thôi. Còn có Tam Nương, tóm lại, nếu như có thể.

Thậm chí Triệu Vô Tà còn muốn cướp hết tất cả bí thực trong mộ, hắn muốn xem xem rốt cuộc trong Cẩm Thần Uyên kia cất giấu thứ quý quái gì.

Nhưng trước khi đi, Triệu Vô Tà đang muốn luyện chế một thứ. Thứ này vô cùng trọng yếu đối với Triệu Vô Tà, còn quan trọng hơn gấp mấy lần so với Nhân Trùng Chung Kiếm và Vạn Độc Bát Kỳ.

Chén rượu trên bàn.

Hoặc có thể nói là hình thức ban đầu của bàn chén, muốn luyện chế cái chén hoàn chỉnh, phải tiêu phí công phu và tài liệu không biết bao nhiêu. Cho dù là lúc ở trên Thiên Khái cổ, không có ngàn năm, những thượng cổ vu sư cũng không thể luyện thành. Hơn nữa còn phải luôn lo lắng, sẽ bị Thiên Khiển Chi đã lên, cho dù luyện thành cũng sẽ bị trời phạt đập thành bã.

Thiên Vân đại lục này mặc dù rộng lớn, nhưng nếu muốn Triệu Vô Tà luyện thành bàn chén, chỉ sợ phải mất hơn vạn năm. Hơn nữa còn chưa hẳn có thể thành công, nhưng vì Tử Đài Triệu Vô Tà lại không luyện sai cũng không được. May mắn Triệu Vô Tà đã biết một nơi có thể nhanh chóng luyện thành cái chén này, đáng tiếc là chỗ này hiện tại Triệu Vô Tà vẫn chưa thể tới.

Hiện tại Triệu Vô Tà muốn luyện chế nó không phải bàn chén mà là mặt bàn của bàn trà. Phôi thai nguyên thủy nhất, phôi

thai không chút uy lực nào trên bàn. Hắn muốn thi triển đại thần thông dẫn dắt những ngôi sao ở vực ngoại tới đây, chờ khi ngôi sao rơi xuống, Triệu Vô Tà bèn lấy khối phôi thai ở vực ngoại, luyện chế một kiện phôi thai trên bàn.

“Vậy thì...”

Ánh mắt Triệu Vô Tà bỗng lóe lên tinh quang, nhìn kỹ lại thì thấy đây là một hòn đảo nhỏ. Bên trong đại dương mênh mông vô tận có một hòn đảo lơ lửng, cách Thiên Vân Đại Lục cả ngàn vạn dặm. Trừ phi là cường giả Nguyên Anh dốc sức liều mạng chạy đi, nếu không tu sĩ trên Thiên Vân Đại Lục sẽ không đi qua nơi này.

Về phần yêu thú dưới hòn đảo kia, có uy áp do Thâm Viễn Ma Tỏa trấn áp đủ để dọa những yêu thú kia chạy thoát. Trong cơ thể thâm viễn ma kinh nhiễm huyết mạch Viễn Cổ trọng sát thú, Triệu Vô Tà trong lòng vừa mới có ý niệm. Khởi đầu, nó liền biết được.

“Vù vù.”

Trong không khí vang lên tiếng thét, thân thể to ngàn trượng của Ma Kinh từ trên không lao xuống, sau đó toàn bộ hải vực liền bị thân thể của nó bao trùm. Dưới mặt biển, những sinh linh yêu thú kia đều không biết đã xảy ra chuyện gì, ngay lúc chúng đang mờ mịt, một đạo uy áp to lớn liền đè ép xuống, trong khoảnh khắc, hải vực xung quanh hòn đảo kia.

Tất cả các loại sinh vật yêu thú đều đã đi sạch sẽ, ngay cả một con hải ngư cũng không tìm được. Triệu Vô Tà và Tam Nương cũng chậm rãi bước lên hòn đảo này, ngoại hình cũng giống như bàn tay của một nhân loại, nhưng phạm vi vạn dặm lại tương đương với Triệu Vô Tà.

Chương thứ ba trăm ba mươi ba mươi lăm, Vực Ngoại Tinh Thần Thiệt.

Con trai của nó lớn hơn đại dương bao nhiêu lần so với Thiên Vân đại lục, đến nước biển bên ngoài đều là nước biển, nước biển hạ xuống vô số sinh linh, quả thực giống như cát Hằng Hà vậy, đếm mãi không xuể. Mà trên đại dương vô tận này cũng có rất nhiều hòn đảo trải rộng trên đại dương vô tận.

Triệu Vô Tà và Tam Nương bước lên chính là một hòn đảo vô danh trôi lơ lửng trên đại dương vô tận. Trong phạm vi trăm vạn dặm chỉ có một hòn đảo này, rộng khoảng vạn dặm. Cũng không biết làm thế nào nó lại xuất hiện trên đại dương vô tận này, có thể là yêu thú cực lớn nào đó dưới đáy biển chết đi, thân thể đang trôi nổi liền có thể tạo thành một hòn đảo.

Cái kia Thâm Uyên Ma Kinh thân thể to lớn ngàn trượng, nếu như thật sự chết đi, nghĩ đến cũng đủ hình thành một tòa đảo nhỏ. Có lẽ so với bây giờ chỗ hòn đảo này còn lớn hơn không biết chừng. Bất quá lúc này Triệu Vô Tà tới nơi này, cũng chỉ có một việc mà thôi. Những thứ khác hẳn cũng không quan, sau khi để cho thâm uyên Ma Kinh phóng thích khí tức uy áp, hẳn liền mang theo Tam Nương đến đảo này.

“Oanh “

Chân trần vừa mới đặt chân lên đảo nhỏ, bên trong Nê Hoàn cung của Triệu Vô Tà đã tràn ra thần niệm vô cùng to lớn bao trùm cả hòn đảo. Mỗi một tấc đất đều không tránh được thần niệm dò xét của Triệu Vô Tà, cái gì cũng không thể che giấu, Triệu Vô Tà lúc này không tiếc rẻ thần niệm của mình.

“Oành oành oành oành oành”

Trong lúc nhất thời, ở trên đảo, bỗng nhiên vang lên rất nhiều tiếng động. Sau khi Triệu Vô Tà dùng thần niệm đảo đảo qua, trên đảo còn sót lại sinh linh yêu thú, một chút phản kháng cũng không có. Tất cả đều bị thần niệm mạnh mẽ của tên Triệu Vô Tà này đánh chết, dùng thần niệm giết chết, đối với tu vi

thần thông của Triệu Vô Tà lúc này mà nói cũng không có gì ngạc nhiên.

Thần niệm xâm nhập vào đầu óc những sinh linh kia, trực tiếp đem tinh thần hồn phách của chúng nó đập nát, những sinh linh kia ngay cả phản kháng hay giãy dụa đều không có, một chút tiếng động cũng không có. Nửa nén hương trôi qua, Triệu Vô Tà giết sạch sẽ sinh linh trên đảo. Những sinh linh này cũng là do không may mới phóng xuất ra khí tức của Thâm Uyên ma lân, chúng nó cũng kinh hoàng muốn trốn đi.

Đáng tiếc là Triệu Vô Tà đã rơi xuống đảo, bọn chúng muốn chạy cũng không kịp. Chỉ có thể nói là không may, rất nhiều sinh linh, mặc kệ là dã thú hay yêu thú, tất cả đều đã chết hết dưới thần niệm của Triệu Vô Tà. Một người cũng không còn, nhưng Triệu Vô Tà vẫn chưa thỏa mãn.

“Phù,

Không khí gào thét, mái tóc dài đen kịt sau lưng Triệu Vô Tà tung bay, thần niệm Triệu Vô Tà đã phóng thích hoàn toàn. Khí tức của hắn ta cũng phóng thích theo, Thâm Uyên ma rườm rà dừng lại trên mặt biển cảm nhận được khí tức Triệu Vô Tà, thân thể không khống chế được bắt đầu run rẩy.

Một thân Sát Cốt Hám của Triệu Vô Tà là được rồi. Trên người hắn ta còn có khí tức của Nhân Tử Kiếm và Vạn Độc Bát Phiến, đều là tồn tại vô cùng kinh khủng. Lúc này được phóng thích ra ngoài quả thực giống như một ma đầu tuyệt thế, vô cùng mạnh mẽ. Ở xung quanh hòn đảo này, nước biển trên mặt biển bắt đầu sôi trào lên.

Thần niệm mạnh mẽ từng chút một thấm thấu vào lòng đất dưới hòn đảo.

Lần này hai mươi sáu lần bị nghiền nát nghiền cứu tàn số hai, sáu mươi ba.

Thằng nhãi này chuẩn bị đuổi tận giết tuyệt, một sinh linh cũng không định buông tha. Hắn muốn giết sạch toàn bộ. Thần niệm hạ xuống, những yêu thú dã thú nấp dưới đất, đến cuối cùng đều không trốn thoát, toàn bộ bị thần niệm của Triệu Vô Tà giết chết.

“Oanh “

Ý định của thằng nhãi này thật sự là không buông tha, sau khi giết sạch sẽ toàn bộ sinh linh trên đảo, hắn lại đi về phía mặt biển. Thần niệm to lớn kia bao trùm tới, tất cả vực sâu đều giống như không chịu nổi, chậm rãi chìm vào trong nước biển. Thời gian dần trôi qua, một tầng huyết hồng nhàn nhạt xuất hiện trên mặt biển.

Tử vực...

Cường giả tuyệt thế mạnh mẽ đến mức nào, hiện tại cũng có thể nhìn ra. Chỉ là thần niệm mà thôi, chỉ thời gian nửa nén hương thôi, hòn đảo trong vòng ngàn dặm này đã trở thành cấm địa của sinh linh, trở thành tử vực bình thường. Tất cả sinh linh, mặc kệ là yêu thú, hay là những sinh vật khác trong biển đều bị thần niệm Triệu Vô Tà oanh sát sạch sẽ.

Không còn một người sống sót, toàn bộ đều đã chết. Thần niệm của Triệu Vô Tà quả thực là liều mạng, cho dù giấu ở nơi nào cũng không thoát nổi. Tất cả đều chết, người duy nhất còn sống sót chỉ sợ là con Thâm Uyên ma điên rồi.

Tam Nương trên mặt cũng không có biểu tình gì khác, chẳng qua vô cùng nhu thuận đứng sau lưng Triệu Vô Tà. Không nói một lời, nhưng trong đôi mắt vẫn là mê luyến, mặc kệ thiếu gia nhà mình như thế nào. Chỉ sợ nữ tử tuyệt thế này đều đi theo. Cho dù lúc này Triệu Vô Tà giết chóc như vậy, Tam Nương cũng không có xuất hiện chút dị sắc nào.

Sau nửa nén hương giết chóc, tất cả sinh linh đều chết hết, nơi này đã bị Triệu Vô Tà biến thành tử vong, vực. Nhưng trên mặt hắn lại không hề có chút tươi cười nào, mái tóc dài sau lưng chậm rãi buông xuống, đầu ngẩng lên, chậm rãi nhìn chăm chú vào hư không. Lúc này là ban ngày, ngoại trừ vân khí cuộn cuộn không ngớt, còn lại cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhìn một hồi, Triệu Vô Tà liền nhắm hai mắt lại, thần niệm cũng không thu hồi. Mà ngưng tụ cực độ, ngưng tụ thần niệm của Triệu Vô Tà đến mức không thể tưởng tượng nổi. Nó đâm về phía bầu trời kia, kéo dài vô hạn, dưới sự quan sát của Triệu

Vô Tà, thần niệm của bản thân như vô hạn, phóng lên không trung.

Tầng cương phong, tầng cát mệnh môn “Vực Ngoại Tinh Hải” cuối cùng thần niệm ngưng tụ cực độ, rốt cuộc đã phá vỡ một thứ gì đó, thoáng cái tiếp xúc đến một thế giới hoàn toàn bất đồng. Vô số tinh tú treo ở trong vũ trụ biển vô biên vô hạn, lực lượng kia căn bản là không thể tưởng tượng, tùy tiện một viên tinh thần lực lượng bộc phát ra cũng đủ để Triệu Vô Tà chết đến hơn ngàn vạn lần.

Vô số tinh tú, khí tức đều không giống nhau, nhưng mà trong mỗi một ngôi sao đều ẩn chứa lực lượng không thể tưởng tượng. Căn bản không cách nào tưởng tượng. Lực lượng trong những ngôi sao đó quá mạnh mẽ. Thần niệm vô cùng mệnh môn, Triệu Vô Tà đắm chìm trong đó, vực Ngoại Tinh Thần Hải này, quả thực là mệnh môn vô cùng. Căn bản không có điểm cuối, bên trong ẩn chứa tất cả chân lý của vũ lồi.

“Thiên Ma chí đạo” bỗng nhiên Triệu Vô Tà nhớ tới Thiên Ma chí đạo, Ngoại Tinh Hải này bao dung tất cả, tất cả chí lý đều ở trong đó. Thiên Ma chí đạo chắc cũng ở trong đó, trong lòng Triệu Vô Tà mới vừa có ý nghĩ này. Thần niệm liên động một chút, ý đồ tìm kiếm Thiên Ma chí đạo ở Ngoại Tinh Hải vô biên vô hạn, nếu như có thể dùng thần niệm cảm ngộ Thiên Ma chí đạo, thần thông của Triệu Vô Tà chỉ sợ cũng không phải đơn giản như vậy.

Nhưng đáng tiếc chính là, thần niệm của hắn vừa động, một phen cố gắng của hắn lập tức liền rơi vào nước chảy.

“Oanh “

Tựa như một thanh Thiên Đạo Chi Chùy hung hăng nện vào thần niệm của Triệu Vô Tà, hoặc là một ngôi sao bùng nổ trong suy nghĩ của Triệu Vô Tà. Lực lượng mạnh mẽ vô cùng xuất hiện bên trong thần niệm cảm ứng của Triệu Vô Tà, chỉ trong nháy mắt mà thôi nhưng đủ để Triệu Vô Tà chịu đủ đau khổ.

“Xung một tiếng không có bất cứ dấu hiệu gì, thân hình Triệu Vô Tà bên trên hòn đảo đã lùi lại mấy bước, trong miệng lập

tức phun ra một khẩu huyết dịch đỏ đậm. Một nụ cười khổ tự xuất hiện ở khóe miệng hắn, báo ứng khó chịu. Hắn vừa mới dùng thần niệm giết chết rất nhiều sinh linh đang đứng trên hòn đảo này.

Không nghĩ tới báo ứng nhanh như vậy đã tới, hơn nữa cũng không khách khí chút nào. Triệu Vô Tà đã bị thương, hơn nữa còn trọng thương. Cũng đều do chính hắn ta. Lòng tham không đủ, thần niệm dò xét Ngoại Tinh Thần Hải kia còn chưa đủ. Trong cốc kinh có thần thông này thì không sao, nhưng tên này quá tham lam.

Muốn dùng thần niệm từ trong Ngoại Tinh Thần Hải tìm Thiên Ma chí đạo, không chỉ Thiên Ma chí đạo không có ở Ngoại Tinh Thần Hải, mà ngay cả thần niệm mỏng manh của Triệu Vô Tà cũng mang theo không được, hắn ta có thể dùng thần niệm dò xét Ngoại Tinh Thần Hải của vực, hay bởi vì bên trong Bàn Kinh có thần thông này.

Kết cục tham lam chính là như thế, ý niệm trong lòng quấy rầy thần niệm, bị uy áp thiên đạo trong tinh thần hải kia hung hăng trừng phạt một lần. Nếu không phải hắn kịp thời thu hồi thần niệm, có lẽ cũng không bị trọng thương như vậy. Không thể thiếu cái mạng nhỏ của Triệu Vô Tà, hiện tại như vậy, vẫn là tên này may mắn.

“Ta không sao...”

Triệu Vô Tà khoát khoát tay, ngăn động tác dìu Tam Nương lại, thân hình chậm rãi đứng lên. Nhưng thần niệm đi tới đã nhanh chóng rút về trong Nê Hoàn cung, không dám thò đầu ra nữa. Triệu Vô Tà này mặc dù là một kẻ không chịu thua, nhưng lần này đã đủ sặc mùi. Hơn nữa chính hắn cũng rất rõ ràng.

Với tu vi thần thông của hắn bây giờ, ngay cả cảnh giới Hóa Thần đạo quân cũng chưa tới, làm sao có thể đấu với uy áp thiên đạo kia. Hắn hiện tại trong thân thể là một thân sát cốt, chính mình đem chính mình nhét vào thế giới này, cũng bị hạn chế bởi quy tắc thiên đạo của thế giới này, nếu Triệu Vô Tà tái dùng thần niệm đi dò xét Ngoại Tinh Thần Hải, khẳng định chỉ có một kết cục.

Đó chính là bị uy áp thiên đạo đem thần niệm của hắn triệt để lưu lại. Vậy không phải bị thương nặng mà là thân tử. Thần niệm liên quan đến hồn phách tâm thần. Mất thần niệm chính là mất đi hồn phách tâm thần. Không khác thân chết, cho nên Triệu Vô Tà mặc dù lớn mật, nhưng lúc này cũng không dám có động tác gì khác.

Ngoan ngoãn ngồi xếp bằng xuống, nhắm hai mắt lại tiến vào trong nhập định. Thần niệm thụ thương, linh khí sinh trời sinh trong nhân chung kiếm lúc này cũng không có tác dụng, Triệu Vô Tà chỉ có thể tự mình chữa thương đang hoảng.

Hồi tỉnh nửa tháng trôi qua, trong ánh mắt lo lắng của Tam Nương, Triệu Vô Tà chậm rãi mở mắt. Sắc mặt tái nhợt đều biến mất, khí tức trên người cũng khôi phục như trước, nghĩ đến thương thế đã hồi phục như cũ.

“Tam Nương, yên tâm đi, thiếu gia không sao. Hiện tại luyện chế vật kia, thuận tiện cho Tam Nương luyện chế một kiện hộ thân chi vật.”

Triệu Vô Tà nở một nụ cười với Tam Nương, lúc này mới khiến lo lắng trong lòng Tam Nương buông lỏng một chút. Thương thế của Triệu Vô Tà đã khỏi hẳn, cũng không còn gì khác, làm trẻ nãi nửa tháng. Hắn chẳng muốn lãng phí thời gian chuẩn bị gì nữa, trực tiếp động thủ.

Trong cốc kinh, có một thần thông, chính là lợi dụng lực lượng đại địa của mình dẫn động tinh tú thiên ngoại. Sử dụng nó ngã xuống, thần thông này muốn tu luyện không khó, bất quá nếu muốn thi triển, phải trả giá không thấp, nhất định phải chịu lực lượng của tinh tú kia rơi xuống, tăng thêm bản thân. Nếu không chịu nổi, sẽ bị lực lượng tinh thần sinh sôi đè chết.

Vực Ngoại Thần kia ẩn chứa lực lượng không biết bao nhiêu, mặc dù bị lực lượng mặt đất triệt tiêu chẳng những thêm vào những người thi triển thần thông trên người cũng đủ để người nọ nhận. Thiên Vân Đại Lục này có cường giả tuyệt thế Nguyên Anh đại viên mãn, như Ma La Ma Đế kia., Nhưng nếu làm cho loại cường giả kia thừa nhận sức mạnh của sao trời, thì cũng chỉ có một kết cục. Đó chính là bị đè chết, ngay cả

hồn phách cũng trốn không thoát, một chút hy vọng cũng không có.

Lực lượng tinh thần kinh khủng căn bản không phải một cường giả Nguyên Anh có thể chịu được, Hóa Thần đạo quân trong truyền thuyết cũng chưa chắc có thể chịu nổi. Cho nên bình thường ở Thiên Vân đại lục, một khối Ngoại Tinh Thần thiết thuộc về Ngoại Tinh Vực quả thực là vô cùng trân quý, bởi vì chỉ cần là loại thiết bị Ngoại Tinh Vực thì đều có thể luyện chế ra tiên khí ma bảo.

Trên thực tế, Huyết Ngọc Vọng trong tay gia chủ Chu gia chính là một khối tinh thần thiết Ngoại Vực nho nhỏ. Chỉ là Thiên vật Bạo Nguyên của gia chủ Chu gia, dùng tinh huyết hồn phách phạm nhân làm ô uế tinh thần của Ngoại Tinh Thành, cho nên dù có luyện thành ma bảo cũng chỉ là ma bảo tầm thường, căn bản không thể lên mặt bàn.

Tu vi thần thông của Triệu Vô Tà rất mạnh mẽ, nhưng cũng không thể chịu đựng được tinh thần chi lực, nhưng Triệu Vô Tà có chỗ dựa khác nên hắn cũng không dám tùy tiện xuất hiện ở nơi này, chuẩn bị thi triển thần thông đến ngoại tinh hải.

Người khác muốn có được Tinh Thần Thiết, đều phải dựa vào vận may, đợi ngày nào đó có ngày các ngôi sao Ngoại Tinh Vực sẽ rơi xuống Thiên Vân Đại Lục.

Người may mắn có thể được một phần nhỏ. Đáng tiếc là cơ duyên này không phải ai cũng có.

Triệu Vô Tà luyện chế không phải tiên khí ma bảo gì mà so với ma khí tiên khí ma khí trân quý hơn không biết bao nhiêu lần. Trùng cốc chính thức có thể cướp đoạt thiên địa tinh hoa nghịch thiên tồn tại, không phải tiên khí ma bảo gì có thể so sánh. Mặc dù chỉ là phôi thai mà thôi, cho dù có luyện thành uy lực một chút cũng không có, nhưng yêu cầu của nó cũng không phải là một khối Thiên Tinh Thụ Thiết.

Lúc trước thời điểm thượng cổ cốc vu sư luyện chế ra bàn chén, ngay cả Hoàng Vu Ma Tôn cũng tự mình động thủ. Cũng là Thiên Địa Đại Ma Đầu như Huỳnh Vu Ma Tôn mới có thể tiếp nhận được rất nhiều tinh thần lực, luyện thành bàn

chén. Tuy vẫn là bị thiên đạo tính toán, nhưng khi ở trên bàn chén luyện thành, tiên thần khắp trời đều là nghe tin mà sợ vỡ mật, sợ hãi đến cực điểm.

Triệu Vô Tà không có bản lĩnh như Đồng Vưu Ma Tôn, lần này hắn chỉ cần luyện chế phôi thai trên bàn, nhưng cũng bởi vì như vậy mà Triệu Vô Tà luyện hóa thi hài Viễn Cổ Trọng Sát Thú vào trong cơ thể mới dám làm như thế, một thân Sát Cốt đó chính là chỗ dựa của hắn, cũng chỉ cần một thân Sát Cốt này mới có thể chịu đựng được lực lượng tinh thần kia.

“Luyện chế phôi thai. Ba ngôi sao đủ dùng.”

Lúc này vừa lúc là buổi tối, bầu trời đầy sao, giống như hằng hà sa số. Một đôi mắt thường căn bản không thấy rõ có bao nhiêu, kỳ thật chính là thần niệm quét qua, cũng đếm không xuể. Nhưng lúc này cái tên Triệu Vô Tà này muốn làm chính là thi triển thần thông, muốn mấy ngôi sao đầy trời rớt xuống.

“Vù vù.”

Vạn Độc Bát Phiến mở ra lá cờ cực lớn. Cũng không phải bảo hộ Triệu Vô Tà mà là bao phủ Tam Nương lại. Dường như đầu Thâm Uyên Ma Hải kia cũng biết lúc này có đại sự phát sinh, súc sinh này đã sớm chui xuống đáy biển kia, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Triệu Vô Tà chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, lấy ra một loại vật đã sớm chuẩn bị từ trước.

Chương ba mươi sáu, sao rơi xuống.

Lúc này trong tay Triệu Vô Tà xuất hiện một khối đá toàn thân đều là màu trắng bạc, cực kỳ bình thường. Khối đá này không thua kém gì khối sắt từ Ngoại Tinh kia. Bởi vì khối đá trong tay Triệu Vô Tà chính là linh thạch do sức mạnh của đại địa nguyên tử ngưng kết ra. Giống như một khối Tinh Thần Thiết trong ngôi sao ngoài hành tinh ngày hôm đó, không phải do cơ duyên mà có, cũng không chiếm được.

Trong tay Triệu Vô Tà có một tảng đá, lần trước hắn ta dùng máu dơ bẩn của máu huyết dơ bẩn của Địa Nguyên Tử chi lực trong huyết trì để lấy được, lực lượng nguyên tử khổng lồ như vậy đến cuối cùng mới chỉ ngưng kết được một khối đá nhỏ như vậy, có thể thấy Nguyên Tử thạch khó như thế nào. So sánh với khối Tinh Thần Thiết kia không kém bao nhiêu.

Nhưng đáng tiếc, Triệu Vô Tà có khối Nguyên Tử thạch này tác dụng duy nhất là vào lúc này. Tuy rằng trong cơ thể hắn có một thân Sát Cốt, có thể miễn cưỡng chịu được lực lượng do lúc các ngôi sao trên trời rơi xuống, nhưng muốn dẫn động các ngôi sao ở vực ngoại, dựa vào một thân Sát Cốt của hắn thì không được, không thể không hấp dẫn sức mạnh của đại địa.

Nhưng lực lượng mặt đất này ngàn vạn loại, mạnh nhất đương nhiên là lực lượng Địa Tâm, là lực lượng mạnh nhất. Đáng tiếc lực lượng đó dung hợp với quy tắc thiên đạo., Nếu Triệu Vô Tà động, chỉ sợ lập tức sẽ bị thiên đạo pháp quy của thế giới này đánh chết thành bã. Năm đó Thượng Cổ Bát Văn vu sư vì dẫn động tinh tú, vận dụng lực lượng giống như Triệu Vô Tà., Cũng là nguyên tử chi lực, đại địa nguyên tử chi lực ngoại trừ địa tâm lực ra thì mạnh nhất là lực lượng, dùng để dẫn động Ngoại Tinh Thần là không thể thích hợp hơn. Triệu Vô Tà tuy làm việc phô trương, nhưng luận bản sức tính toán chỉ sợ cũng đối với hắn kiện trước của hắn sống hơn hai trăm năm. Tuy rằng bộ dáng thanh niên vẫn xứng đáng với ba chữ lão hồ.

Hắn có thể ở cảnh giới này trong vòng mười năm tới, cũng là kinh doanh được tầng tầng tính toán ra sao. Bắt đầu từ khi hắn

đánh chủ ý vào hai dòng suối dơ bẩn kia, hấn liền nghĩ tới hôm nay, khối Nguyên Từ thạch kia cũng là hấn có thể ngưng kết ra được. Hiện tại vừa lúc phát huy công dụng, thì triển thần thông, cũng tiết kiệm rất nhiều khí lực.

“Boong boong boong “

Nhân Trùng đột nhiên xuất hiện trong tay Triệu Vô Tà, nắm chặt chuôi kiếm, trên mũi kiếm toát ra kiếm khí huyết hồng rét lạnh. Triệu Vô Tà cũng không chậm trễ, trực tiếp vạch về phía Nguyên Từ thạch. Tảng đá này cứng rắn vô cùng, nếu như không phải do Nhân Chung hữu “Nếu không để lại vết tích trên đó thì quả thực khó như lên trời”.

Ngay cả Nhân Trùng Kiếm cũng mất rất nhiều công sức, sau lưng Hứa Tiêm, Triệu Vô Tà mới thu hồi chén kiếm. Lúc này trên Nguyên Từ Chi Thạch đã được hấn khắc phù lục lên.

“Ầm ầm “

Tảng đá toàn thân màu trắng bạc chậm rãi nổi lên, trôi nổi đến chỗ trán Triệu Vô Khâu. Trong nháy mắt hòn đá trôi nổi đi lên, thần niệm uy nghiêm của Triệu Vô Tà trong cung Nê Hoàn tràn ra, đều tràn vào trong Nguyên Từ Chi Thạch kia.

“Ầm ầm “

Lúc thần niệm Triệu Vô Tà tràn vào trong Nguyên Từ Chi Thạch, thì khối đá này đều có màu trắng bạc, phản ứng lại ngay lập tức, phù lục phía trên bị Nhân Trùng Cốt Kiếm khắc lên đột nhiên tuôn ra quang mang vô cùng kịch liệt. Ánh sáng kia vô cùng chói mắt, trong vòng vạn dặm đều bị quang mang phù lục này bao trùm.

Giống như ban ngày, rõ ràng là buổi tối, nhưng quang mang do phù lục phát ra lại đem toàn bộ mặt biển chiếu sáng. Cùng với ban ngày cũng là chênh lệch vô tận, bất quá quang mang này cũng chỉ kéo dài một lát rồi biến mất. Bởi vì tảng đá kia biến mất, sau khi quang mang phù lục xuất hiện, Nguyên Từ thạch rung động vài cái rồi biến mất.

“Ầm ầm ầm ầm “

Ở dưới lòng đất, phía dưới hòn đảo, khối Nguyên Từ Chi Thạch kia có một cỡ lực lượng vô cùng cường đại, cùng một cỡ lực lượng to lớn ở chỗ sâu nhất dưới lòng đất cực kỳ tương ứng, không gì có thể che chắn khối đá kia, tốc độ có thể so với thuần di hướng xuống lòng đất.

Tuy rằng dưới hòn đảo kia là nước biển vô tận, nhưng cũng là có lục địa tồn tại, chẳng qua là bị nước biển bao trùm mà thôi. Tốc độ của tảng đá kia quá nhanh, thoáng cái liền xuyên qua hết thủy, đến chỗ sâu nhất dưới lòng đất. Nơi sâu nhất dưới lòng đất ngoại trừ lực lượng của lòng đất, đó chính là lực lượng Nguyên Từ.

Khối đá kia nương vào Nguyên Từ chi lực trong khối đá cùng lực lượng hô ứng của Nguyên Từ ở sâu trong lòng đất, trong nháy mắt đã đến chỗ sâu trong lòng đất. Thần niệm của Triệu Vô Tà ở bên trong tảng đá kia, liền dung hợp cùng với phù lục. Sau khi Nguyên Từ thạch chìm vào lòng đất, khóe miệng Triệu Vô Tà cũng xuất hiện ý cười, nhưng hắn cũng biết thời gian không còn nhiều lắm, Nguyên Từ chi thạch đã đến rồi.

Cũng sẽ nhanh chóng bị Nguyên Từ chi lực vô tận dung hợp với đồng hóa, cho dù có phù lục chống đỡ, cũng chỉ có thể kiên trì một canh giờ mà thôi. Trong vòng một canh giờ, Triệu Vô Tà nhất định phải dẫn động ba cái mặt trời Ngoại Vực xuống, nếu không phù lục sẽ mất đi hiệu dụng. Triệu Vô Tà cũng chỉ có thể bỏ qua, trừ phi lại tìm được một viên Nguyên Từ chi thạch mới có thể động thủ.

Một canh giờ...

Sắc mặt Triệu Vô Tà trở nên hung ác, lập tức động thủ. Tâm niệm vừa động, thần niệm bên trong phù trận kia lập tức sinh ra cảm ứng, ở dưới lòng đất. Trên phù trận vẫn tuôn ra quang mang mãnh liệt, Nguyên Từ lực cũng bị phù trận lôi ra dung hợp với Nguyên Từ chi lực vô cùng vô tận trong lòng đất.

“Động thủ.”

Một tiếng quát chói tai, Triệu Vô Tà đứng trước mặt hắn chính là nơi Nguyên độn vào đá mòn. Một lão Diêu Mạc đột nhiên đánh ra, không hề ngừng lại, trực tiếp hướng về phía Thiên

Đuẩn Tứ thuần di với tốc độ còn nhanh hơn, hoàn toàn vượt qua không gian, tia sáng trắng bạc này bay thẳng đến một viên trong những ngôi sao đầy trời kia.

Nguyên Từ chi lực chính là Nguyên Từ lực, dưới sự dẫn dắt của thần niệm của Triệu Vô Tà, một viên tinh thần cực lớn đã bị Nguyên Từ lực kia đánh trúng.

liền hai trăm năm phân chấp liệt liên liên liên hai trăm năm phân nghiền lực.

Ở bên trong Tinh Thần Hải rung rung một chút, sau đó viên tinh thần này liền bay về phía Thiên Vân đại lục. Lúc này tốc độ tinh thần rơi xuống so với bình thường nhanh hơn rất nhiều, hẳn là bởi vì nguyên từ chi lực dẫn dắt.

“Oanh”

Rất nhanh ngôi sao kia phá vỡ tầng cát mệnh mông, tiến vào trong tầng cương phong, bay về phía Thiên Vân đại lục. Ngôi sao rơi xuống, cường giả toàn bộ Thiên Vân đại lục đều cảm ứng được, nhao nhao từ trong tu luyện tỉnh lại, nhìn lên bầu trời kia.

Ngay khoảnh khắc ngôi sao rơi xuống, thân hình Triệu Vô Tà bắt đầu run rẩy, kịch liệt run rẩy. Sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy trắng, nhìn qua giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống. Hai hàng răng thép hung hăng đè ép cùng một chỗ, ngũ quan cũng vận vẹo, trên người giống như bị lực lượng vô hình đè lên. Âm thanh phát ra quái dị nhưng Triệu Vô Tà lại không di động chút nào, vẫn nghe được đôi vai của mình.

“Rầm rầm rầm nhỏ” ục ục.

Ngôi sao rơi xuống, ngôi sao khổng lồ kia cuối cùng cũng rơi xuống mặt biển, nguyên bản ngôi sao to lớn vô cùng.

Thế nhưng sau khi rơi xuống lại chỉ rộng có trăm trượng, không sai biệt lắm so với một ngọn núi nhỏ. Thật khó tưởng tượng, trước khi ngôi sao này rơi xuống, hình thể khổng lồ của nó căn bản sẽ không thua kém Thiên Vân Đại Lục bao nhiêu.

Ngôi sao rơi xuống mặt biển khiến sóng biển không biết cao bao nhiêu, nhưng còn chưa kịp rơi xuống thì nước biển đã hóa

thành hơi nước bốc hơi. Nhiệt độ của ngôi sao này không biết cao bao nhiêu, trực tiếp làm cho nước biển bốc hơi lên. Vô số hơi nước trắng xóa bốc lên, bao phủ toàn bộ vùng biển này. Mà ngôi sao kia thì đang bay xuống dưới đáy biển, chỉ có điều tiếng ục ục ục vẫn không dừng lại là được.

“Độc”

Triệu Vô Tà không dừng lại, tiếp đó động thủ, lúc này đã qua gần nửa canh giờ rồi. Tinh thần ngoan ngoãn rơi xuống cũng cần có thời gian, Triệu Vô Tà cũng không có nhiều thời gian cho dù chưa kịp nghỉ ngơi cũng lập tức động thủ. Lại một đạo quang mang màu trắng bạc từ trong động trước người Triệu Vô Tà bắn ra, thẳng tắp hướng về phía thiên ngoại.

Không đến một lát sau, có một ngôi sao bị kéo xuống, trong nháy mắt liền đập vỡ tầng cát hướng Thiên Vân Đại Lục mà đến. Ngôi sao này so với ngôi sao vừa rồi còn lớn hơn không ít, tạo thành động tĩnh cực lớn, vốn còn có rất nhiều cường giả tu luyện bên trong, nhưng sau khi ngôi sao thứ hai rơi xuống, hầu như tất cả cường giả Nguyên Anh đều cảm ứng được.

“Đây là có chuyện gì.” Lại một cây Yên Thần rơi xuống.

Nhiều cường giả mặc dù cảm ứng được, nhưng mà Triệu Vô Tà lựa chọn chính là ở bên trong đại dương mệnh mông vô tận kia. Những cường giả kia muốn tới cũng phải mất mấy canh giờ nữa. Trừ phi là yêu thú Nguyên Anh dưới đáy biển, nhưng ở đáy biển, Ma Kinh thủ hộ thì ít, chỉ cần có yêu thú đuôi mù nào đó tiến vào thì lập tức sẽ bị nó giết chết.

Đáng tiếc Triệu Vô Tà hiện tại căn bản bất chấp tất cả, bởi vì tình cảnh của hắn cũng không tốt lắm. Bởi vì lần này hắn dẫn động quá lớn tinh thần. So với toàn bộ Thiên Vân đại lục, mặc dù sau khi rơi xuống hình thể đã bị giảm bớt với tốc độ kinh khủng nhưng áp lực mà Triệu Vô Tà phải thừa nhận lại khiến hắn thiếu chút nữa không chịu nổi.

Dù vậy, chờ khi ngôi sao thứ hai bay lên mặt biển, thân thể Triệu Vô Tà cũng sinh ra biến hóa.

“Rầm rầm rầm...” “Xì xào so với động tĩnh lúc trước, nhưng Triệu Vô Tà thì khác, thân thể hắn đột nhiên run rẩy theo độ

quỷ dị. Sau đó dưới ánh sáng đen kịt quỷ dị đó, da thịt toàn thân Triệu Vô Tà chậm rãi bong ra. Máu thịt, nội tạng, lông tóc đều rụng sạch xuống.

Còn chưa đáp xuống đất đã hóa thành huyết quang biến mất, nơi vốn là Triệu Vô Tà ngồi xếp bằng chỉ còn lại một bộ khung xương đen nhánh. Khiến cho người ta sợ hãi, một màn này nếu để cho Tam Nương nhìn thấy, chỉ sợ sẽ lập tức bị Tam Nương hét ầm lên. Cho dù là ai chứng kiến một màn này, cũng sẽ không thờ ơ.

Nhất là sau khi một thân da thịt bong ra, bên trong hai hốc mắt Triệu Vô Tà, còn thừa lại một đôi tròng mắt có hai khí đen trắng quần lầy. Thật là quỷ dị tới cực điểm, bản thân Triệu Vô Tà cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện cảnh tượng như thế, nhưng hắn cũng vô pháp. Lúc ngôi sao này rơi xuống sức mạnh quá mức cường hoành, ngoại trừ sát cốt trên người hắn, những nội tạng máu thịt khác còn lại đều không chịu nổi nên mới bóc ra được.

“Rột rột rột!”

Hơi nước bốc lên, chỗ ngôi sao thứ hai rơi xuống cùng với ngôi sao thứ nhất không giống nhau, nhưng đều ở chung quanh hòn đảo này. Triệu Vô Tà chỉ còn lại mỗi một thân Sát Cốt, thời gian cũng chỉ còn lại nửa canh giờ, hắn không thể dừng lại. Tâm niệm vừa động, lại động thủ lần nữa.

Cái chương này tự ta thích, hắc hắc.

Chương thứ ba trăm ba mươi bảy bị bức hiếp.

Viên thiên ngoại tinh tú liên tiếp rơi xuống, hơn nữa đều là ở tại địa phương, tạo thành giáo huấn “Vứt bỏ” vốn là đều là cường giả Nguyên Anh, Thiên Vân đại lục có không ít cường giả Nguyên Anh, uy thế của ngôi sao kia rơi xuống bọn họ đều có thể cảm ứng được, trong nhất thời tất cả ánh mắt của tất cả cường giả Nguyên Anh đều hướng về phía đại dương mênh mông bên kia mà nhìn.

Nhưng cũng chỉ khiến cho bọn họ chú ý mà thôi, nhưng thật sự người khởi hành lại không nhiều. Cường giả Nguyên Anh của tông môn đang ở trên Tụ Tiên đảo hải ngoại đã ra tay. Chẳng qua cách xa ngàn vạn dặm, cho dù là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh cũng phải đi mất một canh giờ mới có thể tới được đây.

“Oanh “

Triệu Vô Tà lại không quản được cái khác, thời gian của hắn không còn nhiều, trong vòng nửa canh giờ này, hắn sẽ dẫn dắt một ngôi sao cuối cùng xuống, chính hắn cũng không nghĩ tới, bất quá chỉ là phơi thai luyện chế bàn chén mà thôi. Không ngờ lại khó khăn đến như thế, hiện tại mặc dù đã dẫn dắt được hai viên, nhưng da thịt toàn thân Triệu Vô Tà lại hoàn toàn cởi bỏ.

Bên trên hòn đảo, lúc này đang ngồi ngay ngắn chính là khung xương đen kịt của Triệu Vô Tà. Một thân Sát Cốt, di hài của trọng sát thú, nhưng hiện tại lại là hình người. Trong hốc mắt Triệu Vô Tà, hai con ngươi quán lấy hai khối hắc bạch nhị khí đang chuyển động, quang mang bắt đầu khởi động. Bộ xương toàn thân cũng tản mát ra quang mang đen kịt, thoát nhìn càng thêm quỷ dị.

Toàn thân ngân bạch quang mang từ trong động bắn ra, hướng về phía tinh thần Triệu Vô Tà dung hợp với nguyên từ chi thạch trong lòng đất. Đạo phù quang mang kia hắn có thể

không chế, tâm niệm vừa động, quang mang do Nguyên Từ chi lực ngưng kết ra bay về phía một ngôi sao cực lớn.

“Thiếp” Triệu Vô Tà thật hung ác, hấn rất sợ tinh thần nơi vực này không đủ, lấy lần này dứt khoát dẫn dẫn một ngôi sao cực lớn xuống. So với hai ngôi sao lúc trước cũng lớn hơn, sau khi phá tan tầng cát này, ngôi sao kia cũng đã hóa thành một viên thiên thạch thật lớn, mang theo hỏa diễm cuộn cuộn lao về phía tiểu đảo nơi Triệu Vô Tà.

“Tạch tạch tạch tạch “

Một thân Sát Cốt cho dù có lợi hại đến đâu đi nữa cũng phải chịu đựng thời điểm một ngôi sao rơi xuống mà sinh ra lực lượng có chút khó khăn, chỉ cần nhìn vào Triệu Vô Tà cũng có thể thấy được. Mặc dù hấn ta vẫn ngồi ngay ngắn trên hòn đảo, nhưng trên khung xương của Triệu Vô Tà lại bắt đầu phát ra âm thanh như lúc nào cũng có thể vỡ tan, thật là khủng bố.

Máu thịt toàn thân đã biến mất, nếu không Triệu Vô Tà chắc chắn lại học máu, một ngôi sao lớn như vậy sẽ rơi xuống. Triệu Vô Tà lúc này phải chịu lực lớn đến mức nào thì có thể tưởng tượng ra được, đây là ngôi sao cuối cùng được hấn dẫn xuống., So với hai viên trước thì lớn hơn rất nhiều. Cũng lớn hơn so với toàn bộ Thiên Vân đại lục, thời gian rơi xuống so với hai viên trước cũng dài hơn nhiều, là từ trước mặt Triệu Vô Tà. Nửa canh giờ kia cũng sắp trôi qua, trên bộ xương đen nhánh phát ra thanh âm ê răng.

“Các vị...

Tiếng rống không giống tiếng người phát ra từ khung xương đen kịt vang vọng bầu trời, mắt thường cũng có thể thấy được sóng âm tản ra. Nhưng lại không thể ngăn cản ngôi sao kia rơi xuống, cũng không giúp gì Triệu Vô Tà một chút nào, ngôi sao kia cuối cùng vẫn rơi xuống. Ở trước mặt Triệu Vô Tà, gần như là nửa hòn đảo, đều bị ngôi sao kia bao trùm.

“Ầm ầm ầm “

So với hai động tĩnh lớn hơn không biết bao nhiêu lần lúc trước, đảo nhỏ bị ngôi sao kia đập trúng, biến mất trên mặt biển. Mà ở trong nước biển, lại có thêm một chỗ bắt đầu toát

ra vô số hơi nước trắng xoá, thanh âm xì xào cũng không ngừng truyền đến.

Lúc này trên dưới toàn thân Triệu Vô Tà đều có các loại quang mang quần lấy nhau. Có thể nói lần này hắn đã xuất ra toàn lực hắc bạch, xám xịt, huyết hồng “Các loại quang mang hoàn toàn quần chặt lấy nhau. Ba ngôi sao Ngoại Tinh Vực làm cho Triệu Vô Tà dùng toàn lực, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy hư thoát.

“Vẫn chưa đủ a.”

Ý niệm trong đầu lại xuất hiện là như thế, cuối cùng lực lượng vẫn hơi yếu một chút. Trong chung kinh ghi lại, Hoàng Vưu Ma Tôn năm đó, đứng ở phía trên đại địa kia. Sinh sinh tiếp nhận lực lượng thời điểm ngàn vạn ngôi sao rơi xuống, thậm chí thiếu chút nữa đem ba ngôi sao hung sát tinh trong tinh thần hải dẫn dắt xuống, ba ngôi sao kia chính là Phá Quân, Tham Lang, Thất Sát.

Ngàn vạn ngôi sao đều có thể chịu đựng được, Triệu Vô Tà đã không thể tưởng tượng được sức mạnh của Hoàng Vưu Ma Tôn rốt cuộc ở tầng nào rồi, có lẽ đã tiếp cận vô hạn Thiên Ma Chí Đạo. Nghĩ đến đây, trong lòng Triệu Vô Tà đối với Thiên Ma Kinh nguyên vẹn liền vô cùng chờ mong, trong hốc mắt cũng nổi lên vẻ tham lam cùng chiếm hữu.

“Vù vù vù”.

Nhân trùng xuất hiện ở trước mặt Triệu Vô Tà, chỉ còn lại cánh tay xương trắng đang nắm giữ. Thân kiếm đỏ như máu rung động, từng sợi huyết khí từ trong thân kiếm chậm rãi tràn ra, sau đó đỡ Triệu Vô Tà chỉ còn lại xương cốt.

Tiên thiên sinh linh khí huyết khí...

Có người là trời sinh linh huyết khí trong chén kiếm tương trợ, toàn thân Triệu Vô Tà từ trên xuống dưới bắt đầu sinh ra huyết nhục, từng chút một xuất hiện. Bằng mắt thường có thể thấy được đầu tiên là mạch máu kia, tiếp theo là huyết nhục đỏ thắm, nội tạng, lông tóc. Chỉ trong thời gian ngắn ngủn mấy hơi thở, toàn thân Triệu Vô Tà đã phục hồi như cũ.

Vẫn là bộ dáng như thế, quần áo vải, chân trần Bạch Triết, khuôn mặt thanh tú. Cầm trong tay Nhân Trùng Kiếm, đây chính là bộ dáng của ma đầu mà cả Thiên Vân Đại Lục đều biết.

“Hô” “Thiếu gia”

Vạn Độc Sa Phiên bay lên, đón gió bành trướng, một lát liền thành lá cờ phướn dài hơn ngàn trượng. Mặt cờ xám xịt tung bay giữa không trung, trong đó hoa sen đen yêu dị vô cùng kia, từng sợi hương thơm kỳ dị phát ra. Giữa thiên địa, độc trùng yêu thú có thể chống lại dị hương nghi hoặc kia cũng không có bao nhiêu. Từng đoàn từng đoàn âm ảnh ở chung quanh hắc liên, lay động bỏ tu, khí tức hỗn loạn. Nhưng mà đều vô cùng mạnh mẽ, mỗi một đạo đều không phải tồn tại tầm thường.

Lúc Tiểu Cổ Phiên bay lên, một tiếng thét kinh hãi vang lên bên tai Triệu Vô Tà, Tam Nương lo lắng nhìn Triệu Vô Tà. Mới vừa rồi Triệu Vô Tà thi triển thần thông dẫn dắt người ngoài hành tinh của vực ngoại, dùng Vạn Độc Cốt Phiên bảo vệ Tam Nương, tuy Tam Nương cảm ứng được động tĩnh cực lớn bên ngoài nhưng cũng biết ba ngôi sao Ngoại Tinh rơi xuống dưới hòn đảo này, nhưng lại không biết thiếu gia nhà mình như thế nào.

Hiện tại mới từ trong Tiểu Phiên đi ra, về mặt quan tâm nhìn về phía Triệu Vô Tà, sợ Triệu Vô Tà bị thương. Triệu Vô Tà chỉ cười mỉm, biểu thị mình không sao, nhưng nụ cười vừa xuất hiện trên mặt hắn ta đã lập tức thu liễm lại.

“Hừ”

Ánh mắt hắn bỗng nhiên trở nên sắc bén, nhìn về phía Thiên Vân đại lục bên kia, bên trong đôi mắt đều là sát khí. Hắn vừa mới dùng một thân sát cốt của mình tiếp nhận ba khóa tinh thần Ngoại Tinh Vực, sát khí trong cơ thể còn chưa tán đi, lúc này sắc mặt có biến, trên người liền xuất hiện sát khí, trong ánh mắt lóe lên vẻ tàn khốc.

Từ Thiên Vân Đại Lục bên kia, bỗng nhiên bắn tới rất nhiều quang mang, nhưng làm cho Triệu Vô Tà sắc mặt biến hóa.

Hư không trên đảo bỗng nhiên vặn vẹo, sau đó liền thấy rất nhiều tu sĩ hiện thân, từ trong các khe hở hư không bước ra.

Những người này có thể làm cho sắc mặt Triệu Vô Tà biến hóa, khẳng định không phải tôm tép, mà bởi vì bọn họ đều là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh. Từ trong khe hở hư không đi ra, đều là thi triển thần thông của tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh, thuận di. Bất quá chỉ trong nháy mắt đã ở trên đảo.

Những tu sĩ này ra khỏi khe hở hư không, ánh mắt đều không ngoại lệ, toàn bộ đều nhìn lên trên mặt biển. Ba khu vực rất rõ ràng, hơi nước trắng xóa bốc lên vùn vụt, rất rõ ràng nhìn thấy. Trên mặt biển giống như có ba cái lỗ màu trắng, cũng là kỳ dị. Rất hiển nhiên, những cường giả Nguyên Anh này toàn bộ đều hướng về phía ba ngôi sao rơi xuống.

Vực Ngoại Thần Thiết trần quý thể nào, không chỉ Triệu Vô Tà biết, toàn bộ tu sĩ của Thiên Vân Đại Lục đều biết rõ. Ba ngôi sao liên tiếp rơi rụng, nói cách khác, ở dưới đáy biển kia có ba khối Ngoại Tinh Thần cực lớn, ngay cả những tu sĩ này cũng đều là cảnh giới Nguyên Anh, ánh mắt cũng nóng rực.

Khe hở không gian không ngừng xuất hiện, ngay khi ánh mắt bọn họ nhìn về phía mặt biển liền có mấy vị cường giả Nguyên Anh xuất hiện. Có thể chạy tới trong vòng một canh giờ đều là những cường giả Nguyên Anh ở gần đại dương vô tận, cũng không thiếu người quen biết sau khi xuất hiện., Vậy mà ngay lập tức liền chia làm rất nhiều đoàn thể nhỏ, đối với những người khác đều rất kiêng kỵ, nhưng không có ngoại lệ. Trong mắt tu sĩ này đều là vẻ tham lam, tu sĩ Nguyên Anh cũng là người, bọn họ cũng có lòng tham. Nhất là ba khối Thần Thiết Ngoại Vực cũng đủ để cho bọn họ động tâm.

Nhưng trong mắt bọn họ còn có một điểm kinh hãi, đó là không ngờ lại có ba khối Ngoại Tinh Thần Vực cùng rơi xuống, hơn nữa đều rơi ở cùng một chỗ.

“Triệu Vô Khuyết.”

Có người mở miệng, lúc này tu sĩ Nguyên Anh mới chú ý tới Triệu Vô Tà, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Triệu Vô Tà. Trong đám tu sĩ này có không ít tu sĩ biết đến sự tồn tại của

Triệu Vô Tà, cũng đã nghe qua hung danh của Triệu Vô Tà. Nhưng cũng có người chưa từng nghe qua, cường giả Nguyên Anh rất gian nan muốn thăng cấp.

Cho nên không ít tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh đều lựa chọn bế quan, nếu như không phải lần này ba khóa Ngoại Tinh Thần ở đây đồng thời rơi rụng thì cũng không thể làm bọn họ thức tỉnh, cho nên mặc dù bọn họ nhìn thấy Triệu Nguyên, Tà nhưng lại không nhận ra. Có vài Nguyên Anh tu sĩ thậm chí cho rằng Triệu Vô Tà có thể là cường giả Nguyên Anh trước tiên tới đây.

Nhưng tại thời điểm bọn họ nhìn tới, đều nhìn thấy sắc mặt khó coi của Triệu Vô Tà, sát khí nhàn nhạt tràn ngập tràn ra.

“Rầm rầm rầm.”

Đáy biển bỗng nhiên tuôn ra một cột nước khổng lồ, tiếp đó liền thấy một cái bóng mờ to lớn vô cùng từ đáy biển bay lên, sau đó lộ ra mặt nước.

“Vực ngoại Yến Thần...”

Thân hình to lớn của Thâm Uyên Ma Kinh dừng lại trên mặt biển, trên lưng công ba khối thiên thạch cực lớn, cung kính xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà. Không có chút do dự nào, một cái khe hư không vô cùng to lớn xuất hiện ở không trung, trong chốc lát đã đem ba khóa Ngoại Tinh Thần Vực nuốt vào.

“Dừng tay đại gan lớn đừng tay chú pháp.

Hiện tại trên không trung của hòn đảo đã có hơn mười vị tu sĩ Nguyên Anh, nhìn thấy Triệu Vô Tà không nói một tiếng liền thu lại ba khóa thiên thạch hình thành sau khi nhập xuống. Tất cả đều giận dữ, bọn họ không thấy được Triệu Vô Tà thi triển thần thông dẫn trời, đều tưởng rằng ba khóa tinh vật đó sẽ rơi xuống.

Lòng nóng như lửa đốt chạy tới cũng là vì Ngoại Tinh Thần Thiết trong ba khối thiên thạch, hiện tại nhìn thấy Triệu Vô Tà một mình thu ba khối thiên thạch, tự nhiên là nổi giận. Bọn họ đều là tu sĩ Nguyên Anh, đều có thể nhìn ra, cái khe hư không đột nhiên xuất hiện kia là không gian trữ vật tư nhân của Triệu Vô Tà.

Đáng tiếc tu vi bọn họ cao nhất cũng không quá giống với Triệu Vô Tà, bọn họ căn bản là không ngăn được. Cũng do tên Triệu Vô Tà ra tay quá nhanh, hắn giỏi tính toán, rất rõ đám người này đến đây làm gì. Dùng Thần Uyên Ma Luân nâng ba khối thiên thạch lên, vừa xuất hiện hắn lập tức ra tay là ra tay.

Những tu sĩ kia chỉ có thể trơ mắt nhìn ba khối thiên thạch tiến vào trong không gian Triệu Vô Tà.

“Vi đạo hữu này có quá mức tham lam hay không, đạo hữu trước tiên cứ thu mua một viên đã, vì sao ba viên Ngoại Tinh Thần đều thu hết.

Nơi này có rất nhiều đạo hữu, chẳng lẽ lại muốn mọi người trở về tay không.”

“Tiểu tử, gọi ra cho bọn tọạ. Tiểu tặc từ đâu tới, quả thực lớn mật.”

Ngay từ đầu người nói chuyện coi như khách khí, nhưng những người phía sau lại không chút khách khí, đối với Triệu Vô Kiệt vậy mà lại không khách khí.

liền hai mươi sáu liệt liên liên liên xếp xuống.

Tà ác chửi ầm lên, thậm chí xem Triệu Vô Tà là kẻ trộm, kêu gào muốn hắn giao ra ba ngôi sao Ngoại Tinh Vực.

Vốn trên mặt Triệu Vô Tà vẫn mang theo ý cười, nhưng càng về sau sắc mặt hắn càng ngày càng lạnh. Sát khí trên biển càng ngày càng đậm, đây đều là cường giả Nguyên Anh, bình thường đều là bá chủ một phương. Đến nơi đó rồi, cũng không thể dễ dàng trêu chọc vào. Cho nên dù Triệu Vô Tà không che giấu tu vi cảnh giới Nguyên Anh của mình, cũng không có một ai sợ hãi hắn.

Không ít tu sĩ Nguyên Anh biết rõ hung sát của tên Triệu Vô Tà này, nhưng không biết tại sao lại không mở miệng.

“Các ngươi vô sỉ, ba khối Ngoại Tinh Thần Vực kia là do thiếu gia tự mình dẫn dắt xuống Tinh Thần Hải, vốn chính là Thiếu gia. Các ngươi bằng vô cớ tới đây, dựa vào cái gì muốn thiếu gia giao ra đây.”

Triệu Vô Tà không nói lời nào, Tam Nương lại nhin không được, trên dung nhan tuyệt mỹ tràn đầy tức giận. Khí tức toàn thân bốc lên, lúc này các tu sĩ này mới phát hiện thị nữ bộ dáng tuyệt mỹ đứng phía sau Triệu Vô Tà kia dĩ nhiên cũng là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh. Làm cho những tu sĩ này cảm thấy kinh hãi chính là khí tức trên người nữ tu này không ngờ lại xuất phát từ địa phương ‘Địa phương’.

Hơn mười vị tu sĩ Nguyên Anh, hơn phân nửa đều là tu sĩ của một vài đại môn phái, cũng có không ít tán tu. Nhưng có Triệu Vô Tà nhận ra, ba vị của Tụ Tiên đảo, đều ở trong nhóm hơn mười người kia. Nhưng bọn họ đều không mở miệng, chỉ lẳng lẳng nhìn Triệu Vô Tà, nhất là vị đảo chủ của Tụ Tiên đảo.

Trong ánh mắt hận ý vô biên, sát khí ầm ầm đang nổi lên. Triệu Vô Tà mang đến sỉ nhục cho Tụ Tiên đảo, làm cho cả Tụ Tiên đảo trở thành trò cười, tuy rằng hắn đã giết hơn phân nửa mấy ngàn tu sĩ, nhưng vẫn còn một số tu sĩ bỏ chạy, hiện tại đã bắt đầu đồn đãi bốn phía.

“Vị đạo hữu này chắc là đến từ Hoàng Tuyền Quỷ giản, quả nhiên là chuyện ma quỷ liên miên. Dẫn dắt tinh thần, người cho rằng tiểu tặc kia là đạo quân Hóa Thần à ha ha ha.”

Không phải tất cả tu sĩ đều sợ hãi Hoàng Tuyền Quỷ Giản, người nói lời này không sợ. Lời giễu cợt của hắn, nhất thời làm cho hơn mười vị tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh trên mặt lộ ra nụ cười trào phúng, cũng khó trách, dẫn dắt điểm ngoài trời. Trừ phi là Hóa Thần đạo quân, bằng không thật đúng là không có khả năng.

“Tiểu tử, nơi này có vài chục đạo hữu, ba khóa Ngoại Tinh Thần Vực kia, người muốn một mình độc chiếm là chuyện không thể nào, nếu người thức thời giao ra thì tốt hơn. Nếu không thì...”

“Cạc cạc cạc” không sai, lại nói tiếp, Thiên Vân Đại Lục này cũng có chút ít năm không có Nguyên Anh tu luyện.

“Tê, “Tê”

Trong hơn mười người kia, có vài tiếng nói bí ẩn vang lên, bọn họ đều biết hung danh của Triệu Vô Tà. Cố ý không mở miệng

cũng là muốn lợi dụng mấy chục nguyên anh tu sĩ bức bách
Triệu Vô Tà giao ra ba khóa Ngoại Tinh Thần, nhưng lúc này
có hai người nói ra lời này. Hai chữ ngã xuống kia đã là uy
hiếp một cách trần trụi rồi.

Ngôi sao thứ ba trăm ba mươi tám chương thứ tư.

Hai chữ này vừa nói ra, bầu không khí trên biển lập tức biến đổi. Bởi vì hai chữ này cũng không phải là tùy tiện nói ra, nhất là đại kiếp đang buông xuống. Tu sĩ bình thường sau khi tấn thăng tới cảnh giới Nguyên Anh liền rất khó quay lại chết đi, bởi vì không cần thiết. Không có người hay môn phái nào nguyện ý đắc tội với một cường giả Nguyên Anh. Nếu như cường giả Nguyên Anh kia không chết, đó chính là phiền toái ngày sau vô tận.

Trong đám người có không ít người đều biết lai lịch của Triệu Vô Tà, cũng biết hung danh của Triệu Vô Tà. Lúc này cũng biết chỉ sợ sự tình sẽ không đơn giản như vậy, nhưng trong ánh mắt bọn họ đều lộ ra vẻ hưng phấn, cũng chỉ có lúc này. Có vài chục tu sĩ Nguyên Anh đều ở đây, có lẽ chính là Ma La Ma Đế cũng chỉ có thể khuất phục.

Quả nhiên là người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

Đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ này cũng vậy, vì ba ngôi sao ở Ngoại Tinh Vực mà có người dám nói cho Triệu Vô Tà hai chữ chết, trên mặt Triệu Vô Tà chỉ lạnh lùng, không hề có ý cười, ánh mắt chậm rãi chuyển qua hai người vừa mới nói chuyện. “Nếu như ta không giao, ngươi phải để cho ta vẫn lạc.”

Lời nói của Triệu Vô Tà ngắn gọn quá mức. Là nói với người vừa nói chuyện lúc nãy. Ngữ khí của Triệu Vô Tà quả thực cứng rắn tới cực điểm, ánh mắt nhìn về phía người vừa nói không chút cảm tình, lạnh như băng. Người nói chuyện là một trung niên mở rộng, khuôn mặt dữ tợn, khí tức trên người vô cùng lạnh lạnh.

Tu sĩ ma đạo này vừa nhìn khí cụ trên người trung niên liền biết là một tu sĩ ma đạo, một thân tu vi là Nguyên Anh Trung Kỳ cũng khó trách dám khoa trương như thế bởi vì tu vi lúc này của Triệu Vô Tà cũng là Nguyên Anh Sơ Kỳ. Mặc dù

đứng sau lưng Triệu Vô Tà là Tam Nương nhưng sau lưng hắn có mấy chục cường giả cảnh giới Nguyên Anh, căn bản hắn cũng không sợ.

Huống chi vừa rồi đã có người nói với hắn. Triệu Vô Tà này căn bản chính là tán tu, không môn không phái. Về phần hắn, tuy rằng cũng là tán tu, nhưng có không ít ma đầu giao hảo với nhau trong ma đạo. Thậm chí hai tên trong ma đạo lục đại Ma Đế cũng có giao tình, hoàn toàn không sợ Triệu Vô Tà.

Nghe được lời của Triệu Vô Tà, ma đầu kia khẽ nở nụ cười khinh bỉ, cười nhạo nói: “Không sai” bất quá dù sao cũng là ma đầu có thể tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh. Nhìn qua thì giống như một tên đồ vật, nhưng không có một chút ngu ngốc. Lập tức kéo theo mấy chục tu sĩ Nguyên Anh phía sau hắn xuống nước.

“Tiểu tử ngươi không biết trời cao đất rộng. Bất quá chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi, lại muốn nuốt chửng ba khóa Ngoại Tinh Thần. Cho dù có Hoàng Tuyền Quỷ Giải chống lưng, đạo lý này, cũng không nói được. Thức thời giao ra, nếu không.”

Lời đã nói rất rõ ràng, đám người này căn bản cũng không tin ba khóa Ngoại Tinh Thần Vực kia là do Triệu Vô Tà dẫn tới. Việc này nếu không phải tận mắt chứng kiến cũng là khó mà tin được. Hơn mười tu sĩ Nguyên Anh kỳ, đã là một nửa Nguyên Anh cường giả trên toàn bộ Thiên Vân Đại Lục, lúc này bức bách Triệu Vô Tà giao ra ba khóa Ngoại Tinh Thần độc chiếm, nghĩ đến cũng không có vấn đề gì lớn.

Huống chi, nếu ba khóa Ngoại Tinh Thần kia không phải do Triệu Vô Tà dẫn dắt xuống thì lần này là một chút sai cũng không có.

Đáng tiếc chính là bọn họ căn bản không biết, cho dù ba khóa Ngoại Tinh Thần Vực kia thật sự không phải do Triệu Vô Tà dẫn xuống. Lấy tính tình Triệu Vô Tà, bị hắn thu vào túi, kêu hắn đi ra, quả thực là nằm mơ.

“Nếu các ngươi đã muốn triển khai Ngoại Tinh Thần ở đây, vậy thì cho các ngươi vậy. Triệu gia chỉ sợ các ngươi chịu

không nổi thôi.”

Sắc mặt Triệu Vô Tà đột nhiên trở nên lạnh lẽo, tâm niệm vừa động, mặt đất trước người hắn ta. Trong cái hang sâu dưới lòng đất kia, viên Nguyên Tử Chi Thạch còn sót lại bỗng nhiên rung rung. Lực lượng Nguyên Bá vô cùng mạnh mẽ đang khắc phù lục trên tảng đá của Triệu Vô Tà bị quấy lên, nó phun trào ra, cuối cùng ngưng tụ thành một cột sáng trắng bạc vô cùng mạnh mẽ hung hăng đánh ra.

“Tiêu thiếp”.

Cột sáng bạc trắng ra khỏi lòng đất với tốc độ vô cùng khủng bố, bay lên không trung. Tầng cương phong, cầu cát không thể ngăn cản được cột sáng này. Vực Vực Thần trong biển sao, có vô số ngôi sao. Lớn nhỏ bất đồng, Triệu Vô Tà tâm thần quan tưởng biển sao, cũng không đi chọn, trực tiếp đánh cột sáng trắng bạc về phía một ngôi sao thật lớn.

So với ba ngôi sao lúc trước hắn dẫn xuống thì lớn hơn không ít. Bị lực lượng đại địa nguyên tử đánh lên trên, ngôi sao vốn vẫn lù lù bất động lập tức bị dất xuống. Trên mặt Triệu Vô Tà nhe răng cười, ánh mắt buồn cười nhìn về phía tu sĩ ma đạo vừa rồi.

“Nếu ngươi đã muốn như vậy, thì một viên cho ngươi là được.

Tu sĩ ma đạo kia còn chưa hiểu ý tứ trong lời nói của Triệu Vô Tà, chợt phát hiện ra hư không chung quanh toàn bộ bị giam cầm. Một thanh trường kiếm màu đỏ chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trước người hắn.

“Ông ông”

Nhưng là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, Triệu Vô Tà dùng Tâm Linh cốc giam cầm hư không xung quanh hắn. Lúc này hắn ta căn bản không thể động đậy, trên mặt lộ vẻ kinh hoảng. Lúc này hắn ta mới phát hiện, trông qua chỉ là Triệu Vô Tà, tuy chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ nhưng lực lượng tùy ý thể hiện lại mạnh mẽ hơn nhiều so với cường giả Nguyên Anh hậu kỳ.

Nơi này có hơn mười tu sĩ Nguyên Anh, nhưng có thể chống lại Triệu Vô Tà, không có một ai.

Triệu Vô Tà vẫn cười gằn, viên đá chạm nguyên dưới nền đất kia bỗng thoát ra khỏi chỗ sâu dưới nền đất, ném thủ mặt đất, chỉ có điều vốn dĩ tảng đá to bằng cái đầu lại chỉ to bằng hạt đậu phộng.

Rút nước không biết bao nhiêu, nhưng đối với Triệu Vô Tà mà nói, hẵn đã đủ rồi.

Vừa sải bước ra, Triệu Vô Tà đã xuất hiện trước mặt tu sĩ ma đạo kia. Khóe miệng hẵn nhếch lên cười dữ tợn, sát khí trong mắt nồng đậm đến vô cùng. Không chỉ nhằm vào tu sĩ ma đạo mà là tùy ý tràn ra khắp nơi. Đáy lòng đám cường giả Nguyên Anh này cảm thấy khiếp đảm.” Ngồi sao này lớn hơn ba viên trước kia, Triệu gia ta đặc biệt tặng cho ngươi.

Lời của Triệu Vô Tà vừa thốt ra, viên Nguyên Từ Chi Thạch chỉ lớn bằng hạt đậu đã được Triệu Vô Tà cưỡng ép ở lại bên cạnh tu sĩ ma đạo kia. Thằng nhãi này nắm chặt nhân trùng trong chén kiếm, hung hăng đánh lên hư không một quyền. Sau đó thân hình của hẵn liền bay trở về phía trên hòn đảo.

Trong vũng bùn hư không...

Bị một quyền của Triệu Vô Tà đánh, không gian trước người hẵn ta hoàn toàn bị nghiền nát, vô số hư không loạn lưu cuồng bạo tuôn ra, giam cầm tu sĩ ma đạo vào bên trong, với tu vi của hẵn ta muốn thoát ra ít nhất cũng phải nửa canh giờ. Đối với hẵn ta mà nói, nửa canh giờ này là một mạng.

“UỲNH UỲNH RẦM RẦM ù ù

Không làm cho đám đông tu sĩ chờ đợi thật lâu. Sau một lúc, ở trên bầu trời của phiên hải vực này. Phía trên tầng cương phong bỗng nhiên truyền đến tiếng vang vô cùng to lớn, tựa như có vật gì đó vô cùng to lớn vượt qua tầng cương sa của cương phong.

“Chẳng lẽ tất cả mọi người đều biến sắc, thần niệm to lớn đột nhiên hướng về phía tầng cương phong kia mà quét tới. Ngay khi thần niệm bọn họ vừa động, vật nọ cuối cùng cũng hiện ra, thông qua Ly Sa tầng cát thoát ra, rốt cục đã xuất hiện bên trong thần niệm bao phủ của mọi người. Mười mấy người nơi

này, đều là cường giả Nguyên Anh, mặc dù không có ai là tuyệt thế cường giả.

Nhưng dù sao đều là bá chủ một phương, nếu như liên hợp lại, chém giết cùng Triệu Vô Tà, chỉ sợ hôm nay tên Triệu Vô Tà này phải đem mạng mình giao cho nơi này rồi. Nhưng lúc này, mười mấy người này lại đều là sắc mặt một người, tái nhợt như tờ giấy, trong đôi mắt đều là vẻ kinh hãi, không dám tin tưởng nhìn Triệu Vô Tà.

Ba người của Tự Tiên đảo, sắc mặt vị đảo chủ tuần dật lúc này chỉ còn lại vẻ chán nản. Hắn cũng không tin ba ngôi sao Ngoại Tinh Vực là do Triệu Vô Tà dẫn dắt xuống. Thế nhưng hiện tại, ý nghĩ tính toán trong đầu của hắn không thể nào bắt đầu nổi.

Lúc này đập xuống là một ngôi sao Ngoại Tinh Vực, hơn nữa là một ngôi sao Ngoại Tinh Vực cực kỳ khổng lồ. Mặc dù đã vượt qua tầng Sa Hải, nhưng ngôi sao Ngoại Vực gần ngàn trượng, ngay cả tầng Sa Sa cũng không thể lưu lại ngôi sao này. Tầng Cương Phong càng không ổn, dưới sự che chở của mọi người, ngôi sao Ngoại Vực đập xuống.

“Chạy mau ” Nhỏ”

Không trung lộn xộn một phen, hơn mười vị cường giả Nguyên Anh kia đều thi triển thuật di thần thông. Rời khỏi khu vực đó, rời khỏi khu vực thiên thạch bao trùm, ra xa ngoài ngàn dặm. Dùng ánh mắt vô cùng kinh hãi nhìn thiên thạch cực lớn rơi xuống, liền đánh về phía ba cái địa phương nguyên lai vực ngoại tinh thần rơi xuống, đó là mặt biển.

“Phốc phốc a...”

Mọi người chỉ là kinh hãi cùng sợ hãi, nhưng có một người lại không phải. Tu sĩ ma đạo bị Triệu Vô Tà dùng Hư Không Nê Đàm giam cầm, tất cả cái này phát sinh quá nhanh, quả thực là điện quang hỏa thạch. Triệu Vô Tà nói hai ba câu, liền hoàn thành toàn bộ động tác. Vừa đem tu sĩ ma đạo giam cầm ở trong đó, ngôi sao ngoài hành tinh kia cũng đã đến.

Cũng chỉ có vẻ mặt tu sĩ ma đạo lúc này là đáng thương nhất, khuôn mặt dữ tợn tràn đầy da thịt đã không còn một chút nào,

mà là vô cùng sợ hãi. Trong tay hắn có một thanh ma đao, nhìn khí tức kia hình như là ma bảo, nhưng lúc này bệnh ma đao này một chút cũng không thể giúp hắn. Bởi vì hắn phát hiện, rõ ràng ngôi sao kia còn chưa rơi xuống, thế nhưng trên người hắn đã bắt đầu chịu đựng lực lượng cực lớn.

Rất khó tưởng tượng, một cường giả Nguyên Anh, cũng sẽ phát ra tiếng kêu thảm thiết như thế, bất quá ngay tại trước mắt, hơn nữa tất cả quá trình, mọi người đều đã thấy. Vô cùng rõ ràng, tu sĩ ma đao kia, trên người không biết chịu đựng bao nhiêu lực lượng. Trong miệng không ngừng phun ra máu tươi đỏ thẫm, xương cốt toàn thân hắn đều đang rên rỉ, ngôi sao kia cũng giống như nhận định hắn.

Rất bình thường, từng tiếng vang, ngôi sao kia nện xuống, liên đập ở trên người ma đao tu sĩ kia. Tiếng vang cùng thiên thạch ma sát hư không đem ra so sánh, một chút cũng không thu hút, nhưng lại làm cho trái tim mọi người cũng hung hăng chống cự một chút.

Hồn Phi Phách Tán Phấn Toái Cốt ngay cả Nguyên Anh cũng không chạy thoát, ngay dưới mắt mọi người, tu sĩ ma đao hoàn toàn vẫn lạc. Một chút khả năng còn sống cũng không có, hơn mười tu sĩ Nguyên Anh, đáy lòng không thể áp chế đều bốc lên một cỗ hàn khí thấu xương.

Chương thứ ba trăm ba mươi chín một năm...

Lúc này hải vực xung quanh vang lên tiếng mũi to lớn do thiên thạch tạo ra, nhưng phần đông tu sĩ đều yên lặng.

Lúc này không có tu sĩ nào dám nói ra một câu, đều không dám tin tưởng nhìn Triệu Vô Tà. Mặc dù nhìn qua, nhưng ánh mắt của bọn họ lại trốn tránh lấp lánh, trong lòng đều bởi vì Triệu Vô Tà mà bốc lên hàn khí không thể ức chế.

Hiện tại bọn họ đã tin tưởng, tin tưởng ba hành tinh kia là Triệu Vô Tà dẫn xuống. Lúc này bọn họ mới phát hiện một số nguyên bản bỏ qua, thị nữ sau lưng Triệu Vô Tà kia là nữ tu tới từ Hoàng Tuyền Quỷ Giới. Mà yêu thú ở dưới chân Triệu Vô Tà lại là một đầu Thần Uyên yêu thú cảnh giới Nguyên Anh.

Tất cả những điều này cho thấy, Triệu Vô Tà căn bản không phải kẻ mà bọn hắn có thể trêu chọc, cũng có thể hắn là “

Hóa Thần Đạo Quân - Đạo Quân.

Cái ý niệm này ở trong đầu mọi người bay lên, bọn họ hoàn toàn áp chế không nổi. Cho dù là lưu truyền vạn năm đồn đãi, lúc này cũng không thể tin được. Bọn họ không biết, cho dù là Hóa Thần đạo quân, cũng không có thần thông dẫn dắt người ngoài hành tinh. Triệu Vô Tà lúc này đã hoàn toàn phô trương, mặc dù chỉ nhìn thấy có hơn mười người, nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

Tin rằng những người này sau khi trở về tông môn nhất định sẽ nói cho những người bên dưới rằng bất kể là trêu chọc ai cũng không thể đi trêu chọc Triệu Vô Tà. Lúc này trong đầu mười mấy cường giả Nguyên Anh này đều nhớ tới cảnh tượng thâm trầm của tu sĩ ma đạo kia.

“Bá, bá: “

Khóe miệng Triệu Vô Tà xuất hiện nụ cười trào phúng cùng không thêm để ý, ngay vừa rồi, tu sĩ ma đạo kia trước khi chết.

Trong lúc kêu thảm thiết, nói ra oán khí trùng thiên, đơn giản là thành quỷ cũng sẽ không tha cho Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà trào phúng là bởi vì, bất luận tên tu sĩ ma đạo kia có làm quỷ hay không, đều không làm gì được Triệu Vô Tà.

Hơn nữa, tu sĩ ma đạo kia ngay cả tư cách làm quỷ cũng không có. Ngoại tinh thần ở vực ngoại rơi xuống, hỏa diễm thiêu đốt ở phía trên là không thua gì uy lực Thái Dương Chân Hỏa, tu sĩ ma đạo kia đừng nói là Nguyên Anh. Ngay cả hồn phách cũng không giữ được, là thật sự hồn phi phách tán, triệt để vẫn lạc.

Nước biển sôi trào, phạm vi vụn dậm, nước biển trên mặt biển đều bị đun sôi. Vô số hơi nước bốc lên, đem vùng biển này biến giống như tiên cảnh. Ngay trong hơi nước trắng xóa, một khe hở hư không trống rỗng xuất hiện, hút viên thiên thạch cực lớn kia vào.

Nơi này đều là cường giả Nguyên Anh, đều thấy được động tác của Triệu Vô Tà, nhưng lại không có một tu sĩ nào dám nói gì. Mặc cho Triệu Vô Tà hút thiên thạch kia vào trong, trong lòng bọn họ bây giờ chỉ còn lại có kinh sợ. Dẫn dắt sao trời ngoài vực ngoại, loại thần thông này bọn họ căn bản là chưa từng thấy qua.

Nhưng lúc này lại gặp được trên người Triệu Vô Tà, nhất là thằng nhãi Triệu Vô Tà kia, chỉ phát tay đã giết chết một tu sĩ ma đạo. Hơn nữa hắn còn chưa ra tay, cường giả Nguyên Anh cũng là người, hơn nữa có đôi khi so với phạm nhân thế tục còn phải quý trọng tính mạng của mình. Hiện tại thấy được hung sát kinh khủng của Triệu Vô Tà, làm sao dám đắc tội hắn ta.

Cục diện yên lặng đến đáng sợ, ai cũng không muốn trêu chọc Triệu.

rời rắm, hai mươi sáu lần tấn công lần lần hai mươi bảy.

Vô tà, nhưng có một số người đáy lòng vẫn không cam tâm. Ngoại tinh thần thiết a, chỉ cần một khối nhỏ là có thể luyện chế thành tiên khí ma bảo, cũng không phải tu sĩ Nguyên Anh nào cũng có tiên khí ma bảo. Nếu không cũng sẽ không có

nguyên nhân vực ngoại tinh thần rơi rụng, những người này liền đến đây.

Ai lại biết nơi này có Ngoại Tinh Thần, nhưng vẫn còn một tên sát thần. Tinh Thần Thiết có dụ hoặc rất lớn, nhưng cũng không thể để cho những Nguyên Anh tu sĩ này từ bỏ cái mạng nhỏ của mình. Cái tên tu sĩ Ma đạo kia chết thê thảm như vậy, tu vi Nguyên Anh Trung Kỳ, ngay cả phản kháng một chút cũng không làm được.

“Ha ha ha...”

Đang lúc những người này do dự không yên thì Triệu Vô Tà đã dẫn Tam Nương đứng phía trên Thâm uyên ma rườm rà, tiếng cười vô cùng ngông cuồng vang vọng vạn dặm. Trong tiếng cười trào phúng cùng với mấy chục tên Trương Cuồng kia đều nổi giận trong lòng, nhưng nhớ tới thủ đoạn lời đing của Triệu Vô Tà và thần thông vô cùng kinh khủng.

Lửa giận trong lòng những người này vừa giống như bị một chậu nước lạnh dội xuống đầu, quả thực làm bọn họ lạnh từ đầu đến chân, cũng liền liền có ý nghĩ muốn ngăn cản Triệu Vô Tà điên cuồng. Dưới ánh mắt mọi người trợn to nhìn kỹ, Thâm Uyên Ma Cận thuần di mấy lần, liền mang theo Triệu Vô Tà biến mất trên hải vực kia.

Chỉ để lại tiếng cười vô cùng ngông cuồng, tuy rằng có mấy tu sĩ nhìn bóng lưng Triệu Vô Tà rời đi, trong lòng luôn cảm thấy có chỗ không đúng lắm. Nhưng lúc này nghĩ thế nào cũng không ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn Triệu Vô Tà rời đi. Lần này tới đây cũng là uống nhạt, tuy đã gặp được bốn viên thiên thạch., Cũng biết trong đó nhất định có Tinh Thần Thiết, nhưng là còn gặp được Triệu Vô Tà sát tinh, còn để hấn dùng thần thông không thể tin được giết một tu sĩ ma đạo lập uy, cuối cùng còn để cho Triệu Vô Tà vô cùng cuồng khởi rời đi. Vừa nghĩ tới điều này, những tu sĩ Nguyên Anh này trong lòng nổi lên, thế nhưng lại không thể áp chế tuôn ra hàn khí.

Triệu Vô Tà lại không biết, bởi vì hấn đã làm cho đám tu sĩ này phải chịu chút dày vò.

“Hi hi “

Ở phía trên ma kinh vực sâu, Triệu Vô Tà đang cười to bỗng nhiên há mồm phun ra một ngụm máu lớn màu đỏ thẫm, màu đỏ lập tức dính lên vạt áo của hắn. Sắc mặt gã này cũng trở nên tái nhợt, nếu như không có Tam Nương đỡ thì chỉ sợ thân hình của gã đã xụi lơ trên lưng của Ma Hàn rồi.

Miệng cười và phần nộ hận lan đồng thời xuất hiện ở trên mặt hắn Bạc. Vừa rồi Ngô Ngô cũng biết được sau khi ba khối tinh vực kia hạ xuống, trong cơ thể Triệu Vô Tà đã dầu hết đèn tắt. Thế nhưng không nghĩ tới lại dẫn tới một đám tu sĩ Nguyên Anh, tên này tinh ranh tính toán, tại thời điểm cuối cùng mạo hiểm dẫn đến khóa tinh thần thứ tư của vực ngoại tinh vực.

Dùng thủ đoạn lôi đình diệt sát tên tu sĩ ma đạo kia, giết gà bắt khi, hoàn toàn chấn nhiếp được tên tu sĩ Nguyên Anh còn lại. Cũng là như vậy, Triệu Vô Tà mới có thể mang theo Tam Nương rời khỏi nơi đó. Nếu không, mười mấy tu sĩ Nguyên Anh kia, mỗi người đều là đèn đã cạn dầu. Một khi đã huýt sáo thì Triệu Vô Tà có ba đầu sáu tay, chết cũng rất khó coi.

“Thương thế của thiếu gia...”

Tam nương vẫn luôn ở phía sau Triệu Vô Tà, hiểu rất rõ tình huống của Triệu Vô Tà. Hiện tại thoát hiểm, vừa thấy Triệu Vô Tà học máu, nàng lập tức đi tới đỡ Triệu Vô Tà dậy. Trên dung nhan tuyệt mỹ lộ vẻ lo lắng, hành vi của Triệu Vô Tà vừa rồi tuy đã nằm trong kế hoạch của nàng, nhưng theo Tam Nương nhận định.

Quả thực là mạo hiểm vô cùng, chỉ cần hơi xuất hiện chút sai lầm thì kết cục chắc chắn phải chết.

“Khụ khụ” không sao, đại lục Thiên Vân này cũng không có kẻ nào có bản lĩnh muốn mạng thiếu gia nhà ngươi. Những người đó, ngay xách giày cho thiếu gia cũng không xứng. Một đám phế vật mà thôi.”

Đám phế vật Triệu Vô Tà lúc này cũng rất phù hợp với dáng vẻ phế vật, không nói một lời trở về tông môn của mình. Cũng như tính toán trong lòng Triệu Vô Tà, sinh ra cảm giác sợ hãi đối với Triệu Vô Tà. Sau khi về sơn môn, cũng đều truyền lời, để đồ tử đồ tôn của mình không nên trêu chọc Triệu Vô Tà.

Hung danh của tên này đã rất thịnh, cũng không quan tâm đến điều này. Tuy nhiên không biết vì lý do gì mà đám tu sĩ Nguyên Anh Kỳ kia lại giống như đã hẹn trước, không có đem thần thông Ngoại Tinh Thần của Triệu Vô Tà nói ra. Hiện tại ở Thiên Vân Đại Lục, có không ít người đều hận Triệu Vô Tà thấu xương, nhưng lại trở ngại thẳng nhãi này mạnh mẽ và âm hiểm không làm gì được hắn.

Thâm Uyên Ma Kinh ở trên không bay một lúc lâu, Triệu Vô Tà liền ngồi xếp bằng trên lưng của ma kinh, tùy ý cho cuồng phong quét trên không trung. Thân thể của hắn giống như một tòa núi cao, lù lù bất động, ở trước người hắn nhân trùng chung kiếm không ngừng tràn ra huyết hồng khí tức. Hướng vào trong cơ thể Triệu Vô Tà chui vào, lần này Triệu Vô Tà liên tục trọng thương, cho đến bây giờ đã chữa thương trọn vẹn ba ngày.

“Lông Sa.”

Ba chữ rất đột ngột bỗng nhiên vang lên, một lá cờ lớn ngàn trượng bỗng nhiên xuất hiện, bao trùm toàn bộ thân thể của Thâm Uyên ma kinh. Thâm Uyên ma đập hai cái cánh thịt vô mạnh, thân thể vô cùng to lớn liền mang theo hai người bỗng nhiên hướng về không trung cao nhất kia mà đi.

Sau khi tiến vào tầng cương phong, những cương phong mãnh liệt kia thổi tới, nhưng lại không thể tạo thành chút ảnh hưởng nào đối với thâm uyên ma kinh kia. Đừng nói hiện tại có Vạn Độc Cốt Phiến bao trùm ở trên thân thể hắn, ngay cả là không có, cương phong tầng cương phong này cũng không thể làm gì một con yêu thú thâm uyên cảnh giới Nguyên Anh.

Đã qua tầng cương phong, Thâm Uyên ma kinh một chút cũng không chần chờ, vọt vào nơi ngay cả Nguyên Anh tu sĩ cũng không dám dễ dàng đặt chân. Tầng cát mênh mông, nơi này so với tầng cương phong khủng bố hơn rất nhiều, khắp nơi nơi đều là cát mênh mông bắt đầu chuyển động điên cuồng, uy lực mạnh hơn nhiều so với cương phong.

Thân thể cường giả Nguyên Anh mạnh mẽ, nhưng cũng không thể ở lại dưới sự ma sát của ngô sa, nếu không hủy thân thể

bao lâu. Nguyên Anh ở trong tầng cát kia căn bản không thể kiên trì được một hơi thở, lập tức sẽ bị xoắn nát.

Nhưng lúc này, sâu ma kinh lại không chút do dự xông vào cấm địa giống như vậy.

,”

Thời gian một năm trôi qua, trong một năm này, Thiên Vân đại lục ngược lại vô cùng yên bình. Cơ hồ chuyện gì cũng không phát sinh, ngoại trừ một ma đầu thần bí. Vì tu luyện ma công, vậy mà phát rồ, giết sạch hơn trăm quốc gia phàm nhân ở thế tục.

Tuy rằng trên trăm quốc gia đều là tiểu quốc, nhưng những phàm nhân cộng lại cũng năm nghìn vạn người, cho dù đứng bất động để cho người ta giết, chỉ sợ tinh huyết dơ bẩn nhiễm trong đó cũng đủ để huyền khí mất đi linh tính. Thế nhưng ma đầu kia không biết dùng biện pháp gì, chỉ trong vòng nửa tháng đã giết phương bắc, ước chừng năm nghìn vạn người.

Hành vi của ma đầu này ngược lại đã kinh động tới Phạm Thiên Tiên Tông thuộc thập đại môn phái trong Tiên Đạo, nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả gì. Tên ma đầu kia sau khi giết phàm nhân thì biến mất, không xuất hiện nữa, cuối cùng vẫn không giải quyết được gì.

Bất quá gần đây nhất, Thiên Vân Đại Lục, những mạch nước ngầm phun trào tựa như ở phía ngoài. Vô số thế lực của môn phái đều động, hơn nữa cũng không phải là tồn tại bình thường, thậm chí một ít lão quái vật Nguyên Anh đang bế quan cũng bị kinh động. Những tu sĩ Nguyên Anh bình thường căn bản không thấy được, gần đây lại có chút chết lặng.

Tất cả tu sĩ đều biết đại kiếp sắp xảy ra. Bởi vì Cấm Thần Uyên sắp mở ra, chờ đảo kia lên tới. Đó là lúc đại kiếp bắt đầu, không biết bao nhiêu tu sĩ môn phái vì vậy mà bị diệt vong, lại không biết bao nhiêu tu sĩ môn phái sẽ là cơ duyên đi tới. Hiện tượng hỗn loạn đã bắt đầu xuất hiện.

Thật xin lỗi, hôm nay trạng thái không tốt.

Chương thứ ba trăm bốn mươi luyện thể ngô sa...

Ở vạn trượng trên trời cao, có vô tận cương phong, cuồng bạo vô cùng. Thoáng thời qua, cho dù vật cứng rắn đến đâu, cũng chịu không được bao lâu liền bị hủy diệt. Bất quá cương phong này chính là thiên địa tự nhiên ngưng kết. Ở một chỗ mới có, đó là cương phong trên không trung vạn trượng.

Bất quá cương phong kia mặc dù mãnh liệt cuồng bạo, nhưng không thể tránh được những cường giả Nguyên Anh kia. Thế nhưng ở phía trên tầng cương phong lại có một địa vực làm cho những cường giả Nguyên Anh kia cũng phải kiêng kị, chính là tầng cát Phù Sa kia. So với cương phong kia vĩnh viễn cuồng bạo ma sát cùng một chỗ, Cương Sa mới là tồn tại đáng sợ thật sự.

Cương sa chính là cương phong di động đến cực hạn. Mới có thể ngưng kết, lực lượng so với cương phong lớn hơn rất nhiều. Nhất là ở trong tầng cát mênh mông đó, vô số cát mênh mông chen chúc, ngưng tụ cùng một chỗ., Trong vô tận năm tháng ma sát không ngừng, ngô cát có rất nhiều khả năng ma sát, sản sinh ra một chút hỏa hoa cũng đủ làm cho tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh phải chịu đau khổ, đồn đãi chính là Hóa Thần đạo quân, ở trong ngô cát cũng chỉ có thể ngóc nghếch mấy canh giờ.

Lời đồn dù sao cũng chỉ là tin đồn, nếu như là Hóa Thần đạo quân, có lẽ phải nán lại bên trong tầng cát đó vài ngày. Nhưng trên đại lục Thiên Vân này đã không còn cường giả cấp bậc Hóa Thần Quân nữa, cho nên trong tầng cát này cũng không có một bóng quỷ nào cả. Tầng cát này tuy rằng đối với tất cả tu sĩ mà nói đều là vô cùng hung hiểm, nhưng lại có rất nhiều bảo vật Át.

Đều do thiên địa ngưng luyện thành, vô cùng trân quý.

Chính là ở trong tầng cát mênh mông đó khắp nơi đều là bảo vật hi hữu như sa mạc, chỉ cần phân lượng đầy đủ, ngô sa cũng

có thể luyện chế thành bảo vật cấp bậc tiên khí ma bảo. Trên Thiên Vân đại lục, rất nhiều tiên khí ma bảo cũng là dùng cát mịn cô đọng luyện chế ra.

Trong hư không đen kịt vô tận, có rất nhiều đốm lửa kỳ dị phát ra, một dòng nước đen kịt, âm âm tràn ra ngoài. Cỗ nước này làm cho bộ vị mỗi người đều tuôn ra đốm lửa, sau đó lập tức hợp lại cùng một chỗ, bốc cháy. Từng hạt cát đen kịt lớn nhỏ không đồng nhất nhét chung một chỗ, phun trào không ngớt, tàn phá bừa bãi trong không gian đen kịt này.

Từng luồng từng luồng dòng nước không trở ngại tàn phá bừa bãi, không gian nơi này cho dù qua vạn năm cũng giống như không chịu đựng được bao lâu. Ở những dòng nước kia phun trào tàn sát bừa bãi một hồi, hư không liền nổ tung, những dòng chảy hư không kia liền bắt đầu tuôn ra.

Không gian này quả thực vô cùng hung hiểm, thân thể mạnh mẽ cũng không thể ở chỗ này lâu. Nếu không bị cuốn vào trong những dòng nước kia còn tốt, nhưng nếu bị cuốn vào trong đó, vậy chỉ có một kết quả. Bị cát mịn hoàn toàn đè ép bạo thể mà chết, mặc kệ là kim đan hay là nguyên anh đều bảo toàn không được.

Tóm lại, đối với tu sĩ đại lục Thiên Vân mà nói, tầng cát mờ mịt này là một địa vực vô cùng hung hiểm. Bình thường căn bản không có tu sĩ chen chân vào, dù là cường giả Nguyên Anh cũng vậy. Nhưng lúc này, ở trong tầng cát này lại có một chút khác thường, căn bản tìm không thấy thứ gì khác, nhưng trong một tầng cát, trong những giọt nước đen kịt kia lại xuất hiện một số thứ khác.

Vẫn thạch cực lớn vô cùng, bốn viên thiên thạch cực lớn vô cùng rõ ràng vắt ngang ở trong những dòng nước đen kịt đó. Bốn tảng đá, xù xì, giống như hòn đá tảng thường. Nhưng lại cực lớn quá mức, một viên lớn nhất thậm chí khó khăn lắm mới vượt qua ngàn trượng, nhìn qua thật là hoảng sợ.

Trong một trong bốn khối thiên thạch lớn nhất có một thanh niên đang ngồi xếp bằng. Quần áo vải bố, Bạch Triết chân trần, khuôn mặt thanh tú, là tên Triệu Vô Tà. Hắn nhắm chặt hai mắt, ngồi xếp bằng trên một viên thiên thạch lớn nhất.

Xung quanh bốn khối thiên thạch, không biết xảy ra chuyện gì, những dòng nước đen kịt đang phun trào không ngừng cũng vậy tới.

Đem bốn khóa Võ Ngoại Tinh Thần xúm lại ở giữa, ở bên ngoài khu vực. Thâm Uyên Ma Kinh lơ lửng ở trên hư không. Tam nương ngồi xếp bằng trên lưng Ma Hàn, cũng nhắm hai mắt lại, trên người truyền đến dao động quỷ khí nhàn nhạt. Thân thể Ma Kinh bị Vạn Độc Bát Phiên bao vây, cũng không úy kỵ uy thế của những cát mịn nơi này.

Huống chi lúc này, những hạt cát này đều bị Triệu Vô Tà dùng bí pháp hấp dẫn, đều vây quanh bốn khối thiên thạch kia. Thần vực ngoại bị Triệu Vô Tà dẫn dắt xuống, đến mặt đất sẽ biến thành thiên thạch to lớn vô cùng. Bốn khối thiên thạch này bên trong đều là tinh thần thiết sắt của vực ngoại, chẳng qua là Triệu Vô Tà muốn luyện chế những Tinh Thần Thiết này thành phôi thai của bàn uống rượu, lại không muốn ở trong tầng cát này.

“Luyện”

Khi Triệu Vô Tà vừa dứt lời, vô số dòng nước đen kịt cũng bắt đầu chuyển động, cuốn tới bốn khối thiên thạch dưới trướng Triệu Vô Tà Tử.

Bốn khối thiên thạch này mặc dù to lớn, nhưng sau khi bị dòng nước đen kịt kia đụng phải, thiên thạch vô cùng cứng rắn liền bắt đầu giải thể. Phân liệt sụp đổ, trăm trượng, thiên thạch ngàn trượng bắt đầu tách ra, những hòn đá từ trên trời tới tiếp xúc với cát Toan Nghê phun trào không ngớt kia, sau khi hơi chạm vào liền tiêu tán, triệt để bị lực lượng ly sa ma sát sinh ra phá hủy.

Trước khi ngôi sao Ngoại Vực rơi xuống, có một số còn lớn hơn so với toàn bộ Thiên Vân Đại Lục, chỉ là sau khi vào trong tầng cát mờ mịt kia, mới có thể trong vòng ngắn ngủn nửa canh giờ không đến “Chi” hồi, thu nhỏ lại chỉ có trăm trượng ngàn trượng, nếu như dừng lại thì gọi, đồ vật bên ngoài xưởng đều được ghi lại, chỉ còn Tinh Thần Thiết còn có thể tồn tại.

Cho nên trong tầng cát này, có rất nhiều thứ có thể từ trên trời rơi xuống, có thể tồn tại dưới sự cọ sát của cát mênh mông. Tất nhiên là cứng rắn đến kinh khủng. Ngoại tinh thần thiết ở vực này chính là một trong số đó. Nhưng tầng cát của nó quá rộng lớn, trên không trung đem Thiên Vân đại lục cùng đại dương mênh mông vô tận bao trùm vào trong.

Muốn tìm kiếm một ít bảo vật trong đó, cũng chỉ có thể suy nghĩ mà thôi. Nếu như tầng cát này không phải hung hiểm thì không sao, nhưng bên trong cát mịn quá mức hung hiểm, cường giả Nguyên Anh chưa chắc có thể giữ được tính mạng. Những tu sĩ khác càng không cần nghĩ đến, Triệu Vô Tà tuy rằng một năm trước đã tiến nhập tầng cát này rồi.

Nhưng hắn đều ỷ vào Vạn Độc Bát Phiên bảo hộ, bên trong Vạn Độc Bát Phiên có trăm chén, uy năng so với Nhân Huyết Kiếm còn lớn hơn ba phần. Cũng không sợ những Cương Sa đáng sợ kia phun trào, mặc cho vô số Cương Sa đen nhánh ở trên lá cờ xoay phun trào mà sát, lại không thể làm gì được Thâm Uyên Ma Kinh và Tam Nương một tơ một hào.

Lúc này Triệu Vô Tà đang ngồi ngay ngắn trên thiên thạch lớn nhất, cũng không nhìn dưới thân mình đã xảy ra chuyện gì, vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ.

“Ầm ầm ầm “

Động tĩnh cực lớn, vạn năm qua chưa từng xuất hiện cảnh tượng như thế này, ít nhất tại phiên khu vực này. Xuất hiện loại cảnh tượng này, lại là lần đầu tiên trong vạn năm qua. Những hạt cát đen đáng sợ trong khu vực này, ngưng tụ thành từng luồng “Nước” đen sì. Đem bốn khối thiên thạch cùng Triệu Vô Tà vây lại, Triệu Vô Tà sau khi lời nói rơi xuống, những thứ kia giống như gió xoáy toàn bộ là nước đen nhánh của cát Côn Bằng hoàn toàn không biết khách khí.

Thoáng cái đã xông qua, hoàn toàn bao phủ bốn khối thiên thạch cùng Triệu Vô Tà, một chút khe hở cũng không có. Giống như vòng xoáy trên mặt nước, nuốt hết thủy trung tâm, lực đè ép vô cùng vô tận sinh ra.

Vô thanh vô tức, bốn khối thiên thạch kia sau một lát da bên ngoài đều biến mất, chỉ còn lại có bốn đoàn chất lỏng mang theo hào quang tồn tại. Bốn đoàn chất lỏng này vừa xuất hiện, trong nháy mắt liền ngưng kết, nhỏ nhất chỉ có đầu nắm tay mang theo hào quang vô cùng quý dị, rõ ràng là màu đen kịt, nhưng lại hoàn toàn không giống với sa mạc xung quanh.

Tinh thần sắt thép...

Cái này chính là kia vực ngoại tinh thần thiết, chính là viên kia trăm triệu đại thiên thạch, sau khi bị cưỡng ép thu thập ra ngoài da. Còn Ngoại Vực Thần Thiết còn lại, lại cũng chỉ có đầu lớn nhất khối thiên thạch kia, thì bị lấy ra một khối tinh thần thiết, bốn khối tinh thần thiết, toàn thân đều là màu đen.

Có quang mang quý dị, Tinh Thần Thiết này vừa xuất hiện, liền thể hiện ra sự cứng rắn vô cùng. Mặc cho cát mịn kinh khủng kia phun trào ma sát như thế nào, ngay cả một chút vết tích trên bốn khối Tinh Thần Thiết kia cũng không làm được. Bốn khối Tinh Thần Thiết, lúc bị Lục Ly thu lại có hình dạng gì, ước chừng nửa canh giờ vẫn như trước, không chút thay đổi.

Ở bốn khối Tinh Thần Thiết phía trên, là Triệu Vô Tà, lúc trước tên này chữa thương quả thực là uổng công. Toàn bộ huyết nhục nội tạng trên dưới toàn thân hắn biến mất, lại tựa như trở về một năm trước, ngành sinh chống đỡ ba khối Ngoại Tinh Thần.

Chỉ còn lại một khung xương đen kịt tựa như sắt ngôi sao.

Toàn thân Triệu Vô Tà chứa đầy sát cốt, không ngờ bên trong Ly Sa cũng có ánh sáng. Vô cùng quý dị, nhưng điểm khác biệt là Triệu Vô Tà lại phát ra ánh sáng từ Sát Cốt, so với bốn khối Tinh Thần Thiết còn chói mắt hơn nhiều. Như thể một vầng mặt trời nhỏ đen kịt, trong không gian vô cùng đen kịt này thoát nhìn có chút kỳ dị.

“Rầm rầm”

Không có dấu hiệu báo trước, Nhân Trùng chén kiếm...

Hai trăm sáu ngàn tần nhỏ lần lượt đọc anh vũ hai mươi sáu.

Xuất hiện trước người Triệu Vô Tà, trên thân kiếm màu huyết hồng, từng sợi khí tức huyết hồng tràn ra, hoàn toàn không có dừng lại. Toàn bộ quán lên thân thể Triệu Vô Tà, trong khoảnh khắc, huyết nhục toàn thân hắn đã khôi phục. Đáng tiếc đây là tầng cương sa, ngay khi huyết nhục toàn thân hắn khôi phục hoàn toàn. Đát cát tuôn ra. Một lát sau, Triệu Vô Tà lại biến thành một bộ xương.

Nhân sâm kiếm tựa như dùng hết tất cả vốn liếng. Căn bản không quan tâm những cát mịn kia. Chỉ cần máu thịt toàn thân Triệu Vô Tà biến mất, lập tức huyết khí tiên thiên sẽ tuôn ra, ngay sau đó khôi phục lại huyết nhục như cũ. Huyết nhục toàn thân Triệu Vô Tà kiên trì càng ngày càng lâu, vốn chỉ cần một hơi thở là huyết nhục hoàn toàn bị phá hủy, về sau cũng phải mất nửa canh giờ mới xong.

Thằng nhãi này vậy mà có thể nương theo Cương Sa mạnh mẽ rèn luyện thân thể. Cương Sa hung mãnh vô cùng, không làm gì được Vạn Độc Bát Phiên, Nhân Chung Kiếm và Triệu Vô Tà một thân sát cốt. Nhưng máu thịt toàn thân Triệu Vô Tà không thể không sợ Ô Sa.

Thời gian từng ngày trôi qua, một ngày hai ngày ba ngày, mí mắt Triệu Vô Tà chưa từng mở ra lần nào. Cũng chỉ có thằng nhãi này mới có thể nhìn được, mặc dù có người uống rượu, nhưng lần lượt bị phá hủy huyết nhục toàn thân. Loại thống khổ này chỉ sợ cũng chỉ có Triệu Vô Tà có thể làm được mà không chút quan tâm, thậm chí ngay cả lông mày cũng không nhíu lại.

Chương thứ ba mươi bốn mươi mốt, Bách Cổ tinh huyết.

Nhận sát cốt trong cơ thể tâm vô tà chính là thực sự có thể có được cảnh giới Hóa Thần Sa quân chân chính. Việc chịu khổ rút xương luyện hóa di hài của Viễn Cổ Sát Thú vào trong cơ thể mình, Triệu Vô Tà này cũng thực sự làm. Ma đầu, đối với người khác tâm ngoan thủ lạt, đối với chính mình lại càng không biết lưu tình. Lúc này cũng giống như vậy.

Huyết nhục toàn thân bị mấy cái sa mạc ma sát một chút, liền hóa thành tro bụi biến mất. Bốn khối Ngoại Tinh Thành và Triệu Vô Tà bị cát Toan Nghê bao phủ hoàn toàn, không lưu tình chút nào, ma sát va chạm. Những cát mịn này cũng chỉ có những thủ đoạn này, nhưng chỉ cần thủ đoạn này, uy lực của cát Đào Ngột căn bản không thể so sánh được.

Thân thể Triệu Vô Tà là tu sĩ Nguyên Anh, nhưng vẫn không chịu nổi cái cát mịn này mà tùy tiện ma sát, có thể thấy nếu quả thật là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đến nơi này. Bị cát vàng này vây quanh, một chút cơ hội sống sót cũng không có, trong khoảng thời gian ngắn sẽ chết mất Cửu Tuyền. Tên này ỷ vào nhân trùng chung kiếm, dứt khoát lợi dụng Kính Sa của mình rèn luyện thân thể của mình.

Ba ngày trôi qua, thời gian của Triệu Vô Tà cũng không còn nhiều, hắc mắt tròn vẹn thời gian một năm mới gom được số cát này lại. Vẹn vẹn chỉ có thể duy trì năm ngày mà thôi, năm ngày qua đi, nơi này sẽ khôi phục nguyên dạng.

Ba ngày qua, mí mắt Triệu Vô Tà cuối cùng cũng chậm rãi mở ra, lộ ra một đôi con ngươi quỷ dị. Hai khí đen trắng quần quýt lấy nhau, hai mắt trong chén mở ra. Hắc nhìn bốn ngôi sao Ngoại Tinh Vực dưới thân mình. Cánh cửa lớn nhất lớn cỡ cánh cửa, cái nhỏ nhất chỉ có cái đầu của Đại Triệu Vô Tà hiện lên vẻ thất vọng.

Mặc dù có bốn khối sắt của Ngoại Tinh Vực nhưng muốn luyện chế bàn rượu thì vẫn không được. Tên này cũng rất tham

lam, nếu như những tu sĩ khác biết Triệu Vô Tà tham lam như vậy, có bốn khối sắt của Ngoại Tinh Vực vậy mà còn ngại không đủ. Khẳng định sẽ mắng chết Triệu Vô Tà, quả thực là không biết trời cao đất rộng.

Vực Ngoại Tinh Thần Thiết trân quý vô cùng, một năm trước có vài tu sĩ Nguyên Anh trong mười mấy người biết được hung danh của Triệu Vô Tà, nhưng lại ra vẻ không biết, còn không phải là vì một chút mảnh khảnh của Ngoại Tinh Thành, nếu không phải Triệu Vô Tà thi triển thủ đoạn lôi đình, lại triệu hồi ra một ngôi sao Ngoại Tinh Vực tiêu diệt tên tu sĩ Ma Đạo kia.

Chỉ sợ Triệu Vô Tà căn bản là không thể sống rời khỏi nơi đó, hẳn không biết sự hấp dẫn của một khối tinh thần kiên chiến đối với tu sĩ Nguyên Anh. Nếu như trên tay tu sĩ có tiên khí ma bảo còn dễ nói, nếu là không có, vì một khối Ngoại Tinh Thành. Còn những Nguyên Anh tu sĩ kia, mạo hiểm một lần thì vẫn dám.

Chẳng qua không nghĩ tới tên Triệu Vô Tà này lại xuống tay tàn nhẫn đến như vậy. Không ngờ hẳn ta lại có thể dẫn dắt một ngôi sao, cuối cùng còn diệt sát cái kia làm sao, tu sĩ ma đạo. Thủ đoạn tàn nhẫn hơn nữa không lưu tình chút nào, lúc này mới chấn nhiếp được những tu sĩ Nguyên Anh đang rục rịch kia. Cũng bởi vì sự thần bí của Triệu Vô Tà đã lan truyền rộng khắp Thiên Vân đại lục, chỉ sợ chờ hẳn ta trở về Thiên Vân đại lục, người dám chọc giận hẳn ta thật sự không nhiều.

Hiện tại hẳn ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, vẻ hi vọng trong mắt hẳn sau khi hiện lên liền biến mất. Mặc dù không thể dùng để luyện chế chén, nhưng dùng để luyện chế phôi thai thì có thể. Vốn dĩ Triệu Vô Tà cũng không cần sót ruột, nhưng hẳn đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ cần Thiên Vân đại lục là được rồi.

Hắn liền dẫn Tam Nương đi tới đại lục cuối cùng của đại dương vô tận kia, đại lục Viễn Cổ tách ra khỏi đại lục, Thiên phụng đại lục. Không có tu sĩ nhân loại, chỉ có độc trùng yêu thú, hơn nữa còn là yêu thú độc trùng lưu lại từ thời viễn cổ.

Mặc dù không có yêu thú cường hoành đến nghịch thiên như Trọng Sát Thú.

Nhưng so với Thiên Vân đại lục, lại hoàn toàn giống với Man Hoang. Triệu Vô Tà luyện chế phôi thai trên bàn, muốn luyện chế bàn uống rượu thật sự, Triệu Vô Tà muốn luyện chế trên Thiên Chiêm đại lục. Đợi sau khi luyện chế xong bình cốc, Triệu Vô Tà liền lợi dụng bàn bát triệu hoán Thiên Ma kinh hoàn chỉnh thất lạc ở trong vô tận Tinh Thần Hải.

Thiên Ma Kinh ra đời trong thiên địa vốn là thiên địa chí lý biến thành, sau khi đom đóm Vưu Ma Tôn bỏ mình, Thiên Ma Kinh liền trở về bản nguyên. Thất lạc ở trong vô tận tinh thần hải, ngoại trừ đặt chung bình đài bên ngoài. Muốn tìm Thiên Ma Kinh, chỉ còn lại có một biện pháp, đó chính là thân du tinh thần hải. Lấy tâm thần cảm ngộ Thiên Ma Chí Đạo., Có lẽ sau mấy vạn năm, đom đóm liền có thể tấn thăng đến Thiên Ma chí đạo. Đây cũng là biện pháp ôn hòa nhất, điều kiện tiên quyết là Triệu Vô Tà muốn rèn luyện tâm thần của mình, không đến nỗi tâm thần đến Tinh Thần Hải sẽ bị quy tắc Thiên Đạo đồng hóa. Đáng tiếc là, Triệu Vô Tà cho tới bây giờ đều là người mưu lợi, nếu đã có thể triệu hoán Thiên Ma Kinh.

Nào nguyên ý tổn nhiều thời gian như vậy để cảm ngộ Thiên Ma chí đạo, huống chi, lần trước hắn chỉ tùy tiện thử một cái đã bị quy tắc Thiên Đạo hung hăng trừng phạt một lần. Mặc dù không sợ Thiên Đạo, nhưng hắn đã đem Thiên Đạo pháp tắc của mình vào thế giới này, trước khi thực lực đầy đủ tốt nhất vẫn là an phận một chút.

Về phần muốn luyện chế bàn chén, chuyện dùng vạn chén hiến tế, Triệu Vô Tà căn bản không để ý. Hắn là ma đầu, trừ phi có liên quan đến hắn, nếu không những người khác hoặc sinh tử của sinh linh. Hắn căn bản không quan tâm, vì đạt được mục đích, dù có giết bao nhiêu sinh linh không liên quan đến hắn cũng không đau lòng chút nào. Nếu hắn muốn giết thì cứ giết.

Trong lòng bốc lên một ít ý niệm. Triệu, tiếp theo, nhị phẩm cảm ứng được thân thể từ nay vật thể tự tồn tại, thế nhưng dưới da thịt, vậy mà phát ra một ít hắc quang quỷ dị, tựa hồ

cùng đầu với mấy hạt cát này có ánh sáng giống nhau, nhưng thời điểm nhìn lại, thân thể Triệu Vô Tà lại khôi phục giống như lúc trước một chút khác thường cũng không có.

Khóe miệng xuất hiện một vòng ý cười, chính Triệu Vô Tà tự nhiên là vô cùng rõ ràng, ba ngày luyện thể. Mặc dù giày vò Nhân Trùng Kiếm đủ sắc sỡ, nhưng là thân thể hắn lúc này đã đến mức kinh khủng. Cát bóc tới đây chỉ đau đớn một chút, nhưng còn chưa đến mức trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi biến mất.

Luyện thể...

Cũng chỉ có Triệu Vô Tà cái này thì điên rồi, mới có thể dùng ngô sa luyện thể.

Đắc ý cười vài cái, ánh mắt Triệu Vô Tà lại rơi xuống mấy khối Ngoại Tinh Thần Thiết dưới thân mình, hòn đá đen kịt một chút cũng không có quy tắc. Nếu như đặt ở thế tục, khẳng định sẽ bị xem như tảng đá không có gì thu hút mà ném đi. Ai lại nghĩ mấy tảng đá này sẽ là bảo vật trong các ngôi sao Ngoại Tinh Vực.

“Nếu là phôi thai, liền không cần dùng vạn chén hiến tế, có chút tinh huyết liền đủ rồi.

Triệu Vô Tà lâm bẫm. Tiếp tay khẽ vẫy, Hắc Liên trên Vạn Độc Tinh Phiến bao lấy Thâm Uyên Ma Lân lập tức bắt đầu chuyển động. Sau vài cái chuyển động, những bóng ảnh xung quanh hắc liên cũng chuyển động theo, một sợi tơ máu xuất hiện ở trên mặt phiến, chính là từ trong những cái bóng kia đi ra.

“Bụp ông, ong ong.

Rõ ràng không có gì thay đổi so với lúc trước, nhưng chẳng biết tại sao, trong không gian này bỗng nhiên xuất hiện một chút khí tức hỗn loạn. Khí tức này vô cùng quý dị, nhưng lại vô cùng mạnh mẽ. Bất quá, hỗn loạn cũng chỉ diễn ra trong chốc lát mà thôi, cuối cùng vẫn là biến mất.

Đóa hắc liên yêu dị, vị trí khẩn, liên tâm của Hắc Liên. Một đoàn huyết dịch đỏ thẫm vô cùng chậm rãi bay ra, mặc dù là huyết dịch, nhưng chẳng biết tại sao, bên trong lại như có ít

nhất trăm cổ khí tức quán quanh, mỗi một đạo khí tức đều không giống nhau, nhưng lại giống như đồng nguyên sinh ra.

Đoàn huyết dịch này bay ra, chậm rãi trôi lơ lửng về phía Triệu Vô Tà, tuy rằng trải qua việc cát Côn Bằng vẫn phun trào không ngừng. Nhưng Sa Bì có thể khiến Nguyên Anh tộc hậu kỳ sa hoàn toàn không làm gì được đoàn huyết dịch đỏ thẫm kia, chỉ có thể để cho đoàn huyết dịch đỏ sẫm chậm rãi trôi tới phía Triệu Vô Tà.

Trên thế giới này, thượng cổ cốc vu sư kia, không biết có bao nhiêu tửu thuật pháp. Nhưng là lưu lạc đến trong tay Triệu Vô Tà, thăng nhĩ này ngoại trừ phương pháp huyết luyện, liền rất ít có pháp môn khác. Bất quá cũng không thể trách Triệu Vô Tà, tại khuê cốc này thi triển những pháp thuật rửa chén kia đều cần một ít đồ vật.

Những vật đó tại Thiên Vân đại lục căn bản tìm không thấy, Triệu Vô Tà cũng mất đi rất nhiều chỗ dựa. Mỗi khi luyện chế đồ vật đều dùng phương pháp huyết luyện, mặc dù có chút thống khổ. Bất quá cũng hữu hiệu vô cùng, ít nhất làm cho hắn luyện chế ra Vạn Độc Bát Phiến cùng Nhân Trùng Kiếm loại hung khí tuyệt thế này.

Phải biết rằng hai thứ này, chính là ở thời thượng cổ, những bát vu sư kia vì tránh né thiên khiển cũng chưa chắc đều dám luyện chế ra. Vậy thì sao, thiên phạt của thế giới so với nơi này nghiêm khắc hơn nhiều, luyện chế một lần bàn chén, đã khiến thượng cổ cốc am vu sư nhất mạch diệt sạch sẽ. Thậm chí ngay cả Đồng Vưu Ma Tôn cũng bị liên lụy vào, không giống nơi này, Triệu Vô Tà lẩn lộn lâu như vậy vẫn không có gì.

Chính là cái này, gia chủ Chu gia, vì luyện chế huyết ngọc hàng, không phải cũng giết trọn vẹn ngàn vạn người. Cũng không thấy thiên khiển rơi xuống, có thể thấy thiên đạo quy tắc nơi này thật sự rộng mở quá đáng. Hoặc là nói, thiên địa bất nhân, coi vạn vật như cỏ rác.

Điều Triệu Vô Tà không biết là, vị gia chủ Chu gia kia vì báo thù. Người hiện tại giết không chỉ có một ngàn vạn người, mà là năm nghìn vạn người. Nhưng hắn có Ma La Ma Đế che chở, ngay cả người của Phạm Thiên Tiên Tông cũng không thể bắt

được hấn. Giết chóc như vậy, việc tu luyện tự nhiên là ma công khó lường. Tất cả những chuyện Triệu Vô Tà trốn ở Kỳ Sa tăng một năm đương nhiên không biết.

Có điều nghĩ lại, với tính tình của tên này, cho dù có biết được cũng sẽ không quan tâm. Chỉ sợ hiện tại tên này càng ngày càng kiêu ngạo, chờ hấn trở về từ đại lục phụng dưỡng ngày hôm đó. Thiên Vân đại lục này đúng là không có thứ hấn để vào mắt. Chờ khi hấn cảm ngộ Thiên Ma chí đạo, trở thành Vô Thiên Ma, thần thông kia không sợ Thiên Đạo.

Có lẽ, vẫn còn có thể quay trở lại thế giới trước kia cũng chưa chắc.

“Ông ông”

Khí tức của dao găm ở phía trên đoàn huyết dịch kia, trong hư không có một cỗ lực lượng trong suốt đang dẫn dắt, trực tiếp đem đoàn huyết dịch này đưa đến trước mặt Triệu Vô Tà. Chỉ có năm đấm lớn thế nhưng bên trong chỉ cần tùy tiện một giọt máu, có thể độc chết ít nhất một trăm vạn sinh linh. Cho dù là tu sĩ, cũng chưa chắc có thể gánh được kịch độc trong huyết dịch này.

Trăm chén máu huyết...

Đoàn huyết dịch này ngưng tụ tinh hoa kịch độc của vạn độc trong Vạn Đồng Phiến, tu sĩ Nguyên Anh có lẽ có thể miễn cưỡng kháng được kịch độc trong đó, nhưng sinh linh tu sĩ khác thì chỉ cần thoáng nuốt vào một chút. Cho dù là một chút, cũng chỉ có phần chết. Được rồi, ta thừa nhận, trạng thái vẫn không tốt.

Chương thứ ba trăm bốn mươi hai, thượng cổ yêu văn

“Trăm công sức của Độc Hoặc phiên là do Triệu Xích Tà sử dụng trong đầm lầy Vạn Lý Dục huấn luyện thành, mỗi một chén đều là độc trùng độc thú vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa đều là độc trùng độc vô cùng, sau khi luyện chế thành bình, độc tính trong cơ thể càng kịch liệt hơn rất nhiều. Triệu Vô Tà thâm nghĩ trong lòng, trăm chén kia đều xuất ra tinh huyết, ngưng tụ ra chính là đoàn huyết dịch hỗn loạn mà khí tức cũng hỗn loạn.

Đoàn huyết dịch đỏ thẫm này, nắm tay lớn chừng trăm đạo khí tức. Khắp nơi nổi loạn, nhưng mà mỗi một đạo khí tức đều không phải đèn cạn dầu. Hoàn toàn sẽ không bị khí tức khác đè xuống, trăm chung này, dưới Vạn Độc Hồi Phiên uy lực không khác nhiều lắm, nhưng nếu Triệu Vô Tà dùng Cốc Phiên làm trận nhãn, bày ra đại trận.

Ngay cả loại cường giả cấp độ như Ma La Ma Đế, Triệu Vô Tà nếu ỷ vào đánh lén cũng có thể liều mạng mà bị thương nặng tiêu diệt. Đây là tuyệt đối tự tin, trăm chén kia cũng không phải đồ trang trí. Hiện tại Vạn Độc Bát Phiên, uy năng tuyệt đối trên Nhân Trùng Kiếm. Dù sao tên Triệu Vô Tà này đã hủy ba cái chén nhân trùng, tuy rằng cũng không phải Nhân Trùng trọng yếu gì.

Nhưng đối với chung kiếm vẫn có ảnh hưởng, mặc dù như thế, thì cốc kiếm vẫn là hung khí tuyệt thế. Chỉ riêng huyết linh trong cốc kiếm cùng lão tổ tông Quy Long tông, hai cái cảnh giới Nguyên Anh, hơn nữa còn là thân thể huyết trùng. Tụ tán vô hình, tu sĩ Nguyên Anh bình thường căn bản không phải là đối thủ của Huyết Linh và lão tổ tông Quy Long tông.

Lúc trước ở Vong Tình Động Thiên, Huyết Linh và lão tổ tông Quy Long tông cuốn lấy Vụ Nô tuyệt thế của vị Kiếm Tu, mới khiến cho tên Triệu Vô Tà này thành công cướp đi hồng trần. Vạn Độc Bát Bàn và Nhân Trùng Kiếm chính là vốn liếng để

Triệu Vô Tà hung hăng càn quấy. Nhưng hiện tại, Triệu Vô Tà dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn đoàn huyết dịch kia.

Nếu thành công thì Triệu Vô Tà hẳn ta không sợ ai cả, thậm chí Thiên Đạo cao cao tại thượng kia cũng như vậy.

“Vù vù vù vù vù lục....

Cát Toan Nghê vẫn gào thét như trước, bởi vì bị Triệu Vô Tà dùng bí pháp tụ lại, khu vực này không biết bao nhiêu cát mịn tụ lại một chỗ. Rắn cọ xát chen chúc nhau, sinh ra sức mạnh quá lớn., Hư không nơi này căn bản không chịu nổi. Đã bị phá toái không biết bao nhiêu lần, đáng tiếc Triệu Vô Tà này lại dùng bản thân trấn trụ hư không, vẫn như cũ ngồi xếp bằng ở nơi nào. Bàn tay nhẹ nhàng nắm một cái, đoàn máu tươi kia liền bị hấn nắm trong lòng bàn tay. Triệu Vô Tà là chủ quán., Huyết Linh trước mặt Triệu Vô Tà đều nhận phục, hướng chỉ hiện tại chỉ là một đoàn tinh huyết mà thôi. Cho dù bên trong tinh huyết này kịch độc vô cùng, đủ để hạ độc từng ức vạn nhân loại ở thế tục. Nhưng sau khi bị tay Triệu Vô Tà nắm chặt, khí tức đang hỗn loạn vô cùng bên trong đoàn tinh huyết liền an tĩnh lại.

Trên mặt ý cười liên tục, Triệu Vô Tà bỗng nhiên chấn động cổ tay.

“Vù vù vù “

Không có chút dấu hiệu nào báo trước, lòng bàn tay đang mở ra của Triệu Vô Tà trong đoàn huyết dịch đỏ thẫm bỗng nhiên toát ra hỏa diễm đỏ thẫm, hỏa diễm từ trong huyết dịch kia cũng là màu đỏ thẫm. Ngay khi lòng bàn tay Triệu Vô Tà thiêu đốt, nhìn có thêm một tia quỷ dị. Trong hai mắt Triệu Vô Tà tỏa ra tinh quang, thời gian không nhiều lắm, ngọn lửa này cũng không kiên trì được bao lâu.

“Đi “

Thân thể Triệu Vô Tà cùng với dụng cụ Ngoại Tinh Thiết ở vực ngoại hoàn toàn dán cùng một chỗ với những cát quýt kia, kết quả như vậy cũng là Triệu Vô Tà tự dùng bí pháp tạo ra. Nhưng cũng chỉ có như vậy mới có thể khiến Triệu Vô Tà hoàn thành những chuyện cần làm. Sau khi lòng bàn tay của

hắn bốc lên ngọn lửa màu máu, thân thể tên này bỗng nhiên phát ra những tiếng lộp bộp như đang rang đậu.

Kéo một sợi tóc động toàn thân.

Thân thể khê động, đừng nhìn chỉ là âm thanh, thế nhưng lúc này thân thể hắn lại đang phát ra một sự run rẩy rất nhỏ. Mỗi một khi rung động một cái, sinh ra lực lượng không thua gì những cát nhỏ tràn đến, cũng là cỗ lực lượng này. Vừa hợp liền hợp lực lượng của cát mệnh môn vô cùng mạnh mẽ, dòng nước đen kịt trong nháy mắt hoàn toàn bùng nổ.

“Rầm khách khách, âm âm”

Đây mới thật sự là tầng cát mệnh môn, những hạt cát hoàn toàn dính cùng một chỗ kia dưới sự dẫn dắt của Triệu Vô Tà hoàn toàn bộc phát. Điên cuồng đè ép, cát Qua vốn vô cùng cứng rắn tựa hồ cũng không còn cứng rắn như trước nữa, một ít cát Toàn Nghê sau khi ma sát nghiền ép sản sinh ra lực lượng cường đại hóa thành tro bụi.

Bất quá điều khiến Triệu Vô Tà thật sự để ý không phải là những thứ này, mà là sau khi những cát mịn này được hắn dẫn đạo, vậy mà lại bùng nổ vô số ngọn lửa. Những ngọn lửa này là màu đen kịt, nhưng uy lực lại lớn thái quá, rất nhiều cát mịn chính là hòa tan ở dưới ngọn lửa đen nhánh kia. Liên Sa là loại đông như vậy.

Hai trăm chín lần tấn công lần hai mươi chín lần lần.

Tây đều có thể hòa tan, nhìn thấy cảnh tượng này, khoe miệng Triệu Vô Tà nở nụ cười vui vẻ.

Đoàn huyết hồng tiêm điểm ở lòng bàn tay cũng “Đùng” một cái bay lên, sau đó hướng về phía Nghiêu Sa cuồng bạo mà đi, lúc này những Sa Sa này tụ lại một chỗ, tựa như một cỗ lốc xoáy màu đen vô cùng lớn. Mặc dù tại nơi hư không này uy thế không hiển lộ, nhưng mà lực lượng trong đó chỉ sợ là ai cũng không chịu nổi.

Triệu Vô Tà này cũng tương tự vậy.

Hắn cũng là tự mình chuốc lấy cực khổ, hắn vẫn đánh giá thấp uy lực những ngọn lửa màu đen cùng ngọn lửa đỏ thẫm trong

tay mình, cổ tay hấn chấn động đem ngọn lửa đỏ thẫm ném vào trong cát. Quả thực chính là ở trên chảo dầu hỏa hồng lại dội thêm một bồn dầu nóng, thoáng cái nổ tung.

Quả thực chính là thế lửa đỏ thẫm sau khi xâm nhập vào Sa Sa, giống như phong hỏa thiêu khô nguyên, nhanh chóng lan tràn ra, những ngọn lửa màu đen và ngọn lửa đỏ thẫm kia đụng vào nhau. Phản ứng quá kịch cũng không có, chỉ trong nháy mắt đã dung hợp lại, đen kịt và đỏ thẫm giao nhau cùng một chỗ.

Quý dị là thế...

Tràng diện này thật là quý dị vô cùng, trong tầng cát mênh mông phía trên cương phong, một vòi rồng vô cùng to lớn lập tức tỏa ra hỏa diễm. Ngọn lửa này còn là màu đỏ thẫm, hư không bởi vì những ngọn lửa này, lại lần nữa bị phá toái. Những dòng chảy loạn trong hư không kia tuôn ra, nhưng còn chưa kịp phát uy, đã lập tức va chạm với ngọn lửa đỏ thẫm kia.

“Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...”

Hư không loạn lưu cuồng bạo có lẽ là lần đầu tiên yếu ớt vô cùng, trong nháy mắt bị những ngọn lửa đỏ thẫm kia đốt sạch. Hư không này nguyên bản là Triệu Vô Tà hấn ta lấy thân mình trấn áp, lấy thân thể hấn ta rèn luyện, trấn áp hư không kia cũng không khó chút nào. Nhưng hiện tại, hấn ta đều là Bò Tát bần khó bảo toàn, tại thời điểm những ngọn lửa đỏ thẫm bộc phát kia, trong lòng hấn ta đã cảm giác không ổn rồi.

Ngọn lửa trên người, vốn dĩ ngô cát cùng với cương thiết của vực ngoại kia quấn chặt lấy nhau. Hỏa diễm đỏ thẫm lan tràn, đương nhiên cũng không buông tha kẻ cầm đầu như hấn, thoáng cái đã quấn lấy. Ban đầu còn không có gì, chỉ là cảm giác hơi nóng lên mà thôi, nhưng sau một thời gian trôi qua.

Triệu Vô Tà cảm thấy trên người mát lạnh, sau đó là nhiệt độ nóng rực vô biên vô hạn, nếu thật sự có mười tám tầng địa ngục.

Đây chính là cảm giác phải đổ thêm dầu vào nôi, không cần nhìn cũng biết Triệu Vô Tà cũng biết lớp da bị ngọn lửa đỏ thẫm thiêu rụi.

Triệu Vô Tà nhướng mày, lúc này cũng cảm thấy có chút hối hận, nếu như không phải hắn dùng ba ngày để dẫn nhị cương sa và nhân trùng hoặc kiếm chùy luyện thân thể, ngay cả nội tạng cũng chỉ có thể rèn luyện mà thành hình. So với tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn cũng không kém bao nhiêu, thậm chí còn có thể hơn.

Hiện tại chính là đau đầu đến rồi, thân thể quá mức mạnh mẽ, hắc hồng hỏa diễm kia mặc dù lợi hại, nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn không thể làm gì được thân thể Triệu Vô Tà, chỉ đốt đi một tầng da trên người hắn ta mà thôi. Tên Triệu Vô Tà này, lần này lại tự vác đá nện chân mình.

Lông mày hắn càng nhíu chặt, hắn tuy nhắm mắt nhưng cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Lúc này lớp da trên người hắn đã không còn, máu thịt đỏ sẫm lộ ra, tùy ý để ngọn lửa đỏ thẫm kia cháy. Da cũng không còn, lông mi hoặc tóc trên đầu tự nhiên cũng biến mất sạch sẽ.

“Uống đi!”

Mặc dù tâm trí kiên định nhưng Triệu Vô Tà cũng không phải là tảng đá, bị hỏa diễm đỏ thẫm thiêu cháy không có khả năng không có chút cảm giác nào. Lông mày hắn đã nhíu lại, nhưng lúc trước hắn đã phải rút toàn bộ xương cốt trong cơ thể mình ra, lúc này cũng không phải không thể chịu đựng được.

“Hừ “

Triệu Vô Tà cắn chặt hàm răng của mình, tiếng kêu rên đầu tiên cũng không rên lên một tiếng. Mặc kệ ngọn lửa đỏ thẫm thiêu đốt thân thể hắn ta, lớp da trên người cũng bị đốt sạch sẽ, máu thịt cũng bị thiêu cháy. Chỉ chốc lát sau, máu thịt hắn ta đã truyền ra một mùi thơm kỳ dị. Lại nói tiếp, trong máu thịt Triệu Vô Tà ẩn chứa vô tận linh khí, so với Thiếu đảo chủ của Tụ Tiên đảo thì dư thừa hơn không biết bao nhiêu lần.

Lúc này lại biến thành thịt nướng, nhưng Triệu Vô Tà cũng chẳng quan tâm những thứ đó, tâm thần run rẩy từng đợt. Thống khổ đó không phải thứ con người có thể chịu đựng được. Triệu Vô Tà đối với mình còn nhẫn tâm như vậy, những người khác tự nhiên không cần phải nói. Máu thịt từ từ biến

mắt trong cơ thể Triệu Vô Tà, ngọn lửa đỏ thẫm kia nhanh chóng chui vào trong cơ thể Triệu Vô Tà, bắt đầu thiêu cháy nội tạng của hắn.

Toàn thân không có chỗ nào không co giật, lúc này phải chịu đau đớn so với đau đớn rút xương còn nhiều hơn ba phần.

Nhưng cũng không phải là không có an ủi, dưới thân Triệu Vô Tà bốn khối Ngoại Tinh Thiết kia, được cương sa phun trào mạnh mẽ tụ lại cùng một chỗ, hắc hồng hỏa diễm xem ra uy lực mạnh mẽ không hiểu, bốn khối thiết sắt Ngoại Vực vẫn luôn không động tĩnh kia, vậy mà lúc này lại bắt đầu hòa tan, mặc dù chỉ là một chút, nhưng xác thực đã bắt đầu hòa tan.

Máu thịt Triệu Vô Tà tựa như dầu thấp, khiến ngọn lửa đỏ đen kia càng thêm hung mãnh, tốc độ hòa tan của bốn khối thiết sắt ở Ngoại Tinh Vực cũng càng lúc càng nhanh.

Một ngày trôi qua, bốn khối Ngoại Tinh Thần Thiết đã hòa tan một nửa. Hai ngày trôi qua, bốn khối Ngoại Tinh Thần của vực hoàn toàn bị hòa tan.

Ba ngày, đã không còn thấy bốn khối Ngoại Tinh Thần Thiết, chỉ có thể nhìn thấy được một cục u đã trở thành chất lỏng như xưa mà thôi.

Thời gian ba ngày trôi qua, Triệu Vô Tà đã dùng máu thịt toàn thân của mình làm cái giá phải trả, cứng rắn hòa tan bốn khối tinh thiết Ngoại Tinh Thành thành một khối dịch thể to lớn. Lúc này bên trong đỉnh Bạo Sa Phong đã không còn thấy mặt Triệu Vô Tà thanh tú nữa, lại chỉ còn lại một bộ xương đen sì.

Bộ xương đen kịt, mặc cho ngọn lửa đỏ thẫm thiêu đốt, cho dù chỉ mất ba ngày cũng không nhúc nhích mấy may.

“Ngay cả ngọn lửa này cũng không làm gì được, quả nhiên là hài cốt của trọng sát thú thời viễn cổ.”

Bộ xương đen nhánh bỗng mở miệng nói chuyện, chính là thanh âm của Triệu Vô Tà, lúc này hắn cũng cảm thán. Thân thể mà hắn vất vả rèn luyện qua, sau khi bị ngọn lửa và ngọn lửa màu máu thiêu đốt dung hợp với Diễm Diễm Tiêu Diễm không cứu được liền biến mất. Mà một thân cốt thú có nguồn

gốc từ Viêm Cổ Sát Thú kia lại không hư hao chút nào, bất luận ngọn lửa đỏ thẫm kia cháy như thế nào cũng vô dụng.

Ngay cả Yên Thần Thiết bên ngoài dưới người hắn cũng không đỡ nổi ngọn lửa kia, nhưng xương cốt toàn thân đen nhánh này lại là “

Cốt đề ý niệm trong đầu xuống, Triệu Vô Lương hiểu rõ, nếu như hắn đã đến cảnh giới Thiên Ma chí đạo, cho dù một thân Sát Cốt trên người cũng có thể bỏ qua, vô thượng Thiên Ma. Hắn căn bản là tồn tại không thể tưởng tượng, không phải Sát thú Viêm Cổ trọng cổ tại Thiên Vân đại lục này có thể so sánh được. Chẳng qua hiện tại, một thân Sát Cốt này vẫn là một trong những chỗ dựa mạnh mẽ của Triệu Vô Tà.

Đè nén tâm thần, Triệu Vô Tà liền lấy bộ xương của mình nhập định. Tâm thần trầm xuống, dung hợp với Ngoại Tinh Thần Thiết bên dưới, Triệu Vô Tà tiến vào một cảnh giới không cách nào hình dung.

Tựa như lần đầu tiên thế giới này tới, dùng phép hồi hồn, tìm ra cốt kinh cùng Hoàng Vưu Quyết giấu ở chỗ sâu trong hồn phách của mình. Như thể quay về mẫu thể, lại như đắm chìm ở trong vô tận Tinh Thần Hải, rộng lớn vô cùng. Khắp nơi không bờ, tâm thần Triệu Vô Tà trước nay chưa từng an bình, bất quá trong an bình này lại lộ ra một ý niệm hủy diệt.

Ma tính, Triệu Vô Tà này chung quy vẫn là một ma đầu. Cho dù là cảnh giới vô pháp vô niệm, hắn cũng không thể áp chế ma tính của chính mình, nhưng cũng là như thế. Tu luyện Thiên Ma chí đạo, nếu trong lòng không có ma tính thì đúng là một trò cười lớn.

“Ong ong ong ong...”

Hư không chấn động, bản thân Triệu Vô Tà cũng không biết, một chút quang mang từ Nê Hoàn cung của hắn đi ra. Những quang mang này giống như là từng chữ, kỳ dị vô cùng, không phải chữ trên thiên văn. Cũng không phải chữ của địa cầu, càng giống phù lục các loại.

Thượng cổ yêu văn, lúc truyền thuyết trên đời này, Bàn Cổ đại thần mở thiên địa. Từ trong hỗn độn kia liền sinh ra chín ngàn

thượng cổ yêu văn, chữ đều là thiên địa chí lý, chỉ cần sinh linh tùy tiện lĩnh ngộ một chữ trong đó liền có lợi ích vô cùng. Khi đó là thiên địa sơ khai, không biết bao nhiêu đại thần đại ma, truyền xuống đạo thống đều dùng thượng cổ yêu văn viết.

Thiên Ma kinh cũng là thiên địa sinh ra, bên trong viết cũng là thượng cổ yêu văn, bất quá khác với lúc đầu sinh ra chín ngàn yêu văn là. Trong Thiên Ma kinh, chính là chín ngàn lẻ một chữ. Nhiều ra một cái thượng cổ yêu văn, chính là Thiên Ma chí đạo diễn sinh, lĩnh ngộ được chữ kia. Chính là đặc đạo, Thiên Ma chí đạo, Vô Thiên Ma.

Hiện tại từ trong nê hoàn cung của Triệu Vô Tà tràn ra nhiều điểm quang mang, chính là một đám thượng cổ yêu văn, giống như đầy sao vậy. Ra khỏi Nê Hoàn cung của Triệu Vô Tà, liền hướng tới Ngoại Tinh Thần Thiết dưới thân Triệu Vô Tà mà đi. Mỗi một điểm quang mang đều mang theo vô tận chí lý, mỗi khi xuất hiện một cái thượng cổ yêu văn Triệu Vô Tà thân thể liền rung động một chút, giống như có điều hiểu ra.

Cơ duyên cho dù đắm chìm bên trong cảnh giới Vô Niệm, Triệu Vô Tà cũng biết đây là cơ duyên. Tâm thần hoàn toàn yên lặng, tham lam cực kỳ, lĩnh ngộ hết thấy đều có thể lĩnh ngộ.

Mà lúc này ở dưới thân Triệu Vô Tà, bốn khối Ngoại Tinh Thần Thiết kia lại hoàn toàn dung hợp thành một cục chất lỏng phun trào, chậm rãi biến hóa hình dạng. Phương chính chính, nhưng trên mặt lại giống như có khắc rất nhiều phù lục, những cái phù lục kia lại cực giống một đám chữ quái dị. Vật kỳ dị này dường như sắp thành hình, cung Nê Hoàn chỗ mi tâm Triệu Vô Tà như ngân hà, phồn tinh một mảnh.

Trạng thái hồi phục một ít...

Tới thu hoạch thứ ba trăm bốn mươi ba thì tính số.

Từ nê hoàn cung giữa mi tâm của Triệu Vô Tà, một phiến tinh cầu phức tạp hóa thành ba ngàn phù lục yêu văn, đang dần dần có hình dạng tứ phương trong đó. Chất lỏng biến mất, toàn thân đen sì, nhưng phía trên lại chạm khắc một đám phù lục hình thù kỳ quái. Trên mỗi phù văn đều có ánh sáng phát ra, phát ra, nổi thành một mảnh.

Lúc trước Triệu Vô Tà có được tàn quyền Thiên Ma Kinh, chính là ba ngàn yêu văn dùng để viết Hoàng Vưu Quyết. Sách trong chung kinh cũng giống nhau. Bây giờ ba ngàn yêu văn lấy được từ trong Nê Hoàn cung của Triệu Vô Tà, chính là ba ngàn yêu văn mà Triệu Vô Tà có được hôm nay tiến vào trong phôi thai trên bàn, trợ thai thành hình.

Bên trên phôi thai, cái giá xương đen nhánh của Triệu Vô Tà đang chậm rãi xoay tròn, mặc cho hỏa diễm đỏ thẫm và cát mịn mạnh mẽ thiêu đốt ma sát. Trên xương cốt đen nhánh, nhưng ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại. Sự mạnh mẽ của hung thú Viễn Cổ nhờ vậy mà có thể thấy được chút ít. Đây căn bản không phải hỏa diễm do ngô cát ma sát mà Triệu Vô Tà tạo thành.

Khí tức không hiện, mặc dù có quang mang kèm theo. Lại có ba ngàn phù lục yêu văn chìm chìm nổi kia. Nhưng phôi thai dần dần thành hình trên bàn rượu lại không lộ ra chút khí tức nào, giống như một cục sắt đen thui cực kỳ bình thường. Bàn chén chính là tồn tại mạnh mẽ nhất trong cốc kinh, dù là Thiên Trùng Kiếm, cũng kém một chút.

Nhưng hôm nay Triệu Vô Tà luyện chế cũng không phải bàn chén thật sự, chỉ là một phôi thai mà thôi. Sử dụng chỉ là hơn trăm chén tinh huyết cùng bốn khối tinh thiết Ngoại Tinh vực mà thôi. Không phải là tồn tại ghê gớm gì, lúc trước Thượng Cổ Bát Văn vu sư vì luyện chế Bàn mà đã mời Lưu Ma Tôn tới.

Hấp dẫn hàng ngàn, ngàn vạn hành tinh tới, đông đảo vu sư cùng nhau động thủ, thi triển rất nhiều thủ đoạn mạnh mẽ. Độc trùng độc thú thu liễm giữa thiên địa, cuối cùng mới luyện thành bàn uống, tuy cuối cùng vẫn bị thiên đạo tính kế, nhưng cũng có thể biết đến cùng là tồn tại như thế nào. Ngày thành hình, chủ nhân của bàn chén chỉ cần nguyện ý.

Chỉ trong chốc lát, lão lấy tính mạng của ngàn vạn sinh linh trong thiên địa cũng là chuyện bình thường. Mặc kệ cường giả mạnh mẽ đến mức nào, chỉ cần bước được vào trong bàn, chủ nhân quán liền giết chóc. Không hề có lực phản kháng, đáng tiếc hiện tại Triệu Vô Tà chẳng qua chỉ là một tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh, làm sao có thể dùng sức một mình luyện chế ra cái chén vang dội thời cổ kim kia.

Phôi thai có thể luyện chế ra chiếc chén cũng không tệ rồi, muốn luyện chế Bàn cốc chân chính, Triệu Vô Tà chỉ có thể đặt hy vọng ở trên đại lục phụng nguyện ngày đó. Nơi nào có ngàn vạn độc trùng yêu thú do Viễn Cổ bảo lưu lại, cơ duyên và hung hiểm vô số, nhưng đối với Triệu Vô Tà mà nói, đó là nơi vạn chung tụ tập, nếu muốn luyện chế thành công thì chỉ có thể đến đại lục kia thôi.

Phôi thai cuối cùng của ba ngàn phù triệu yêu văn chìm vào trong cốc, lúc này Triệu Vô Tà đã tỉnh lại. Tâm thần hần thoát ra ngoài, hắc bạch nhị khí trong đồng tử tiêu tán, nhưng sau khi hắc bạch nhị khí tiêu tán, hai con ngươi Triệu Vô Tà lại có một loại ánh sáng khác, tựa như xuyên thấu hết thảy, so với lực lượng trong chén hoàn toàn bị xuyên thấu còn muốn triệt để hơn.

Tất cả giữa thiên địa đều có quy tắc nhỏ này trói buộc muôn dân vạn vật. Lúc này đôi mắt của Triệu Vô Tà giống như đang nhìn thấu quy tắc giữa thiên địa này. Cái gì cũng không thể giấu diếm được đôi mắt của hắn, loại ánh sáng kỳ dị này phát ra, cả người Triệu Vô Tà đều hóa thân thành thần linh vô thượng, khổng chế tất cả.

Cảm giác này chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi biến mất không thấy đâu nữa, ngay sau đó Triệu Vô Tà liền khôi phục nguyên dạng. Cái chén phôi thai dưới chân hắn đã thành hình cùng

một cái tế đàn khác, chỉ là hơi quá nhỏ. Bốn khối kim chúc Ngoại Tinh Vực sau khi luyện chế ra cũng chỉ có cửa lớn bằng ván, bốn phía ngoại trừ những phù lục yêu văn kia thì cũng không nhìn ra cái gì đặc biệt.

“Vù vù vù “

Phôi thai thành hình, phun động ở trên ngòi mịt mờ, toàn bộ hắc hồng hỏa diễm bị hút vào bên trong phôi thai, toàn bộ đều biến mất trong phôi thai. Ba ngàn phù lục yêu văn trải rộng trên phôi thai bắt đầu chuyển động, hóa thành một tiểu chấn động bên ngoài phôi thai đen kịt.

Hắc hồng hỏa diễm chỉ cần vừa chạm vào phù lục yêu văn, liền lập tức bị hút vào, đợi hắc hồng hỏa diễm biến mất, trong cốc thai bỗng nhiên co lại hóa thành một cổ quái vật vuông vức đến trước mặt Triệu Vô Tà đang quay tròn, phiêu phù loạn chuyển.

“Khanh oanh oanh...!”

Bộ xương đen nhánh bỗng nhiên khẽ động, không ngờ lại mạnh mẽ gạt phăng đám cát mịn đang chuyển động không ngừng quanh thân thể, trở lại trong hư không. Sau khi Triệu Vô Tà phóng ra một cơn lốc xoáy đen kịt, trong thân kiếm mang theo tiếng ong ong của Nhân Trùng, vô cùng đỏ máu xuất hiện ở trước người Triệu Vô Tà, từng luồng khí tức màu đỏ máu như muốn tản ra.

“Đi “

Hừ nhẹ một tiếng, bàn tay Triệu Vô Tà nâng phôi thai chén trà thu nhỏ lại chỉ còn lớn khoảng một đài cao. Thân hình hắc hướng tới tầng cương phong phía dưới mà đi tới. Thâm uyên phía xa xa lập tức hiểu ý, thân thể vừa động liền đi về phía cương phong. Tuy nó là yêu thú của Thâm Uyên nhưng cảnh giới Nguyên Anh còn có Vạn Độc Cửu Phiên che chở.

Nhưng mà sinh ra ở địa phương quỷ quái này một năm, chính nó cũng chịu không nổi. Ý niệm trong đầu Triệu Vô Tà vừa động, con súc sinh này cũng đã hành động, bay nhanh đến tầng Cương Phong. Mặc dù Cương Sa không làm gì được nó, nhưng nó vẫn có thể chịu được một chút đau khổ.

Tam nương ngồi ngay ngắn ở trên lưng ma kinh. Triệu Vô Tà luyện chế tê phôi thai uống rượu cũng mất một năm, Tam Nương cũng không còn cách nào khác đành phải nhập định tu luyện, có Tiểu Phiên che chở, nàng cũng không cần lo lắng cái gì. Thố sa này hung mãnh hung mãnh, không gian bên trong khắp nơi đều là hung hiểm, nhưng đối với việc nhập định tu luyện lại có rất nhiều chỗ tốt.

“Ầm ầm ầm”

Triệu Vô Tà vỗ vỗ mộng rời đi, mất đi cảm chế bí pháp, lốc xoáy cát đen kịt kia không kiên trì được chút nào liền tán ra. Sau đó là hoàn toàn nổ tung, vẫn như cũ trở về thời điểm Triệu Vô Tà mới tới một năm trước. Đáng tiếc đã thay đổi ước chừng một năm, muốn trở về đâu đơn giản như vậy. Chỗ hư không này lập tức liền lâm vào trong sự hỗn loạn cuồng bạo.

Bên trong tầng cương phong, Triệu Vô Tà cầm trong tay Nhân Trùng chén kiếm, tay kia nâng phôi thai của chén rượu, trôi nổi trong hư không, từ trên Nhân Trùng xương kiếm kia., Không ngừng có từng tia khí tức đỏ thẫm vô cùng chụp lên người Triệu Vô Tà. Xương cốt toàn thân đen kịt đã không còn thấy gì nữa, một thân huyết nhục nội tạng lấy tốc độ mất thường có thể thấy được đang khôi phục. Chỉ chốc lát sau, Triệu Vô Tà hoàn chỉnh liền xuất hiện ở tầng cương phong, trên mặt lộ ra nụ cười âm hiểm. Ánh mắt nhìn đám người trong tay mình cùng một lúc., Thời gian một năm, phôi thai luyện chế bàn chén. Giày vò xuống, chén kiếm này đã gặp khó khăn, linh khí sinh linh Tiên Thiên bên trong cơ hồ bị Triệu Vô Tà dùng hết.

Vốn là Nhân Trùng xương kiếm cũng sắp đại thành, bây giờ e rằng chỉ có Huyết Linh và cái kia ở bên trong.

Cuối cùng hai trăm bảy mươi nghịt được đánh dấu.

Thuộc hạ là lão tổ tông của Long tông có thể xuất thủ, lúc này ý nghĩ trong đầu của thằng nhãi này là muốn đến Tiên Đạo hoặc Ma Đạo. Tùy tiện tìm một cái cơ giết chóc khắp nơi một phen, sau đó đều cho người dùng Tế Cốt Kiếm bồi bổ, bù lại tổn thất.

Ý niệm này cũng bốc lên vài cái, ánh mắt Triệu Vô Tà lại một lần nữa chuyển sang phôi thai của chén phôi thai trong tay một tay khác của mình. Cùng với luyện chế châu: điểm xấu là điểm cùng với khí tức cũng không bằng, giống như một tiểu tướng mạo kỳ quái thiết thiết khoa mao xích lấy tà cũng biết. Đây chỉ là một cái phôi thai mà thôi, so sánh với bàn chén chân chính.

Uy lực chỉ sợ là kém vạn dặm, hoàn toàn không thể so sánh. Triệu Vô Tà cũng không trông cậy hẳn tùy tiện lẫn qua lẫn lại một năm là có thể luyện chế ra bàn uống rượu, mặc dù một năm trước hẳn vì mấy khối Thần Nhật Không gian kia mà mạo hiểm một lần, còn bị trọng thương, nhưng vẫn còn kém rất nhiều.

Bất kể như thế nào, khuôn mặt đã luyện thành, chỉ cần có phôi thai. Muốn luyện thành bàn chén chính thức, cũng không phải là hy vọng xa vời gì, nói không chừng Thiên Chiêm đại lục kia có thể mang đến cho hắn bất ngờ gì. Có lẽ cuối cùng không chỉ là bàn chén, mà ngay cả Thiên Trùng Tử Kiếm, Địa Trùng Kiếm cũng có thể luyện thành. Đến lúc đó Triệu Vô Tà muốn diệt thế cũng dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên, những ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu mấy cái cũng không nói làm gì. Hiện tại hắn chỉ có tu vi cảnh giới Nguyên Anh. Đổi lại thời kỳ cổ đại trên đời kia thì tương đương với một Tiên Nhân tầm thường đến cực điểm. So sánh với những Đại Ma Đại Thần kia thì chẳng bằng hạt gạo.

Huống chi cảnh giới mà Triệu Vô Tà muốn đạt tới, ngay cả Vô Thiên Ma Tôn đom đóm cũng chưa đạt tới.

“Ngang “

Thân hình Triệu Vô Tà vừa mới đập lên lưng thú ma nơi vực sâu, ma kinh lập tức phát ra một tiếng rên rỉ, thân hình to cả ngàn trượng lập tức run rẩy kịch liệt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống. Bộ dáng thê thảm.

Thần sắc sững sờ, Triệu Vô Tà lập tức biết chuyện gì xảy ra, vội vàng nhìn về phía phôi thai mà lòng bàn tay mình đang cầm trong tay. Trên mặt nó xuất hiện ý cười, cũng không thấy những động tác khác, hư không tự động nứt ra một khe hở. Nó

hút lấy phôi thai trong tay Triệu Vô Tà, phôi thai vừa biến mất, thì Ma Kinh dưới đáy vực sâu dưới chân Triệu Vô Tà lập tức thoát khỏi gánh nặng vô cùng nặng nề.

Không hề có chuyện gì, còn có bộ dạng chật vật lúc trước đâu. Phôi thai ở trên bàn rượu mặc dù uy năng còn xa mới có thể so sánh với bàn uống rượu chân chính, nhưng tốt xấu gì cũng là bốn khối thiết sắt của Ngoại Tinh Vực luyện chế thành. Sự nặng nề hơn ngàn vạn cân, vốn do bốn vàng mặt trời ở Ngoại Tinh Vực biến thành, so với bất kỳ ngọn núi nào trên Thiên Vân Đại Lục đều nặng hơn.

Nếu Triệu Vô Tà không phải một thân Sát Cốt, hẳn muốn nâng phôi thai của chén nước kia cũng khó như lên trời. Vừa mới nghĩ thông được đoạn này, yêu thú Thâm Uyên là loại Thần Uyên yêu thú Thâm Uyên đều không chịu nổi trọng lượng của phôi thai, nếu như đổi lại là những tu sĩ hoặc yêu thú khác, chỉ sợ phôi thai trên cốc đài tùy tiện ném đi là có thể bắt chết.

Lúc phôi thai chén nhỏ tiến vào vết nứt hư không kia, đầu ngón tay Triệu Vô Tà tràn ra một giọt huyết dịch đỏ thẫm, ngay lập tức bị phôi thai hấp thu. Ba ngàn phù lục yêu văn sáng ngời, sau một lát mới ảm đạm xuống. Cuối cùng tiến nhập bên trong vết nứt.

“Khà khà khà “

Triệu Vô Tà nhẹ nhàng đạp chân lên lưng của Thâm Uyên ma thú. Thân hình to lớn của con cá voi ma liền chuyển động, động một cái là vạn dặm. Hai cái cánh bằng thịt tùy tiện vỗ một cái, cũng đã ở ngoài vạn dặm. Nếu so sánh với tốc độ thuần di của các tu sĩ khác thì cũng không kém là bao. Vực sâu Ma Lâm đến từ vực sâu, bị Triệu Vô Tà lấy ra làm tọa kỵ, giống như đại dương mệnh mông vô tận, đều bay lượn ở trên không này.

Tâm tình của thằng nhãi này không tệ, chén rượu mặc dù còn chưa luyện chế thành bàn chén nhưng Triệu Vô Tà đã nghĩ đến. Phôi thai trên bàn rượu này nặng ngàn vạn cân, được hắn tế luyện tùy tâm, có thể lớn bằng sử dụng pháp bảo. Nếu như dùng phôi thai của vò rượu để đập người thì thật đúng là...”

Phôi thai do Triệu Vô Tà luyện chế ra hoàn toàn luyện hóa toàn bộ bốn khối Ngoại Tinh Không vực, sức nặng ngàn vạn cân không có gì kỳ lạ, về phần ba nghìn phù lục yêu văn trên đó, nếu như Triệu Vô Tà không muốn luyện chế thành thì không chỉ lấy ra nện người đơn giản như vậy thôi đâu.

Hiện tại phôi thai trong chén đã xem như một kiện pháp bảo vô cùng mạnh mẽ nghịch thiên. Không thua bất cứ một kiện ma bảo tiên khí nào, chỉ có thể lớn hơn một chút thần thông uy năng này, cũng không phải tiên khí ma bảo nào cũng có thể có được. Huống chi phía trên tuyên khắc ba ngàn yêu văn thượng cổ, trong đó có rất nhiều diệu dụng vô cùng, thậm chí so với nhân trùng thì còn mạnh mẽ hơn so với Vạn Độc tửu phiến.

Nhưng đáng tiếc, trước khi chén nhỏ được luyện chế thành phôi thai chính thức, lại không thể nhiễm được một giọt tinh huyết. Trừ phi là tên Triệu Vô Tà kia, nếu như dính một giọt máu của sinh linh khác thì không cần nghĩ đến chuyện này nữa., Ngày sau Triệu Vô Tà chính là muốn dùng bàn rượu để đập người, trước tiên cũng phải dùng Vạn Độc cốc phiến để lột, nếu không sẽ nhiễm phải một giọt tinh huyết. Một phen tâm huyết của Triệu Vô Tà liền uổng phí, muốn lại đi luyện chế một phôi thai nho nhỏ không khó, Triệu Vô Tà khó mà tìm lại ba ngàn thượng cổ yêu văn.

Mặc dù vậy, tâm tình Triệu Vô Tà lúc này vô cùng tốt, ôm Tam Nương trên lưng của Thâm Uyên mà thú. Ánh mắt tùy ý cuồng dã, nhìn mọi thứ trước mắt, tất cả đều không để vào mắt. Hắn cũng có tư cách nhỏ này, trong vòng một năm, hắn đã cảm ngộ được ba nghìn yêu văn tu vi đã tấn thăng tới Nguyên Anh hậu kỳ.

Ngay cả Tam Nương cũng được lợi không ít, đã là Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ. Triệu Vô Tà ỷ vào quá nhiều, hơn nữa lại không có một cái nào. Là một thứ tuyệt thể cường giả bình thường chân chính.

Ở trên mu bàn tay Tam Nương có hai cái đồ án không bắt mắt lắm, đó là hai con sâu nhỏ. Một con giáp trùng lửa đỏ, một con băng hàn tiểu trùng. Xuất hiện ở trên mu bàn tay của Tam Nương, trông rất sống động, tựa như lúc nào cũng có thể sống

lại. Khí tức mơ hồ, hai con sâu nhỏ này chính là vật hộ thể Triệu Vô Tà cấp cho Tam Nương. Phệ Nhật Trùng, Hàn Minh vạn năm.

Hai con thiên sinh dị chủng này đã đột phá hạn chế huyết mạch, đều đạt đến cảnh giới không biết. Được Triệu Vô Tà ném vào trong Vạn Độc Huyết Bàn Phiên, đã nhiễm vạn độc tử khí, xem như sinh linh đồng nguyên. Chỉ là nửa chén nửa trùng, mạnh mẽ không thua tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Băng Hỏa Đồng Nguyên, chiến lực hai trùng, dù là Nguyên Anh hậu kỳ cũng thua mấy may.

Dùng để hộ thể, cường giả tuyệt thế như Ma La Ma Đế, muốn gây bất lợi đối với Tam Nương cũng phải đánh cho thật lâu.

“Thiếu gia. Người muốn hủy diệt quan gia tộc trên Tiên Đạo thật.

Thanh âm mềm mại của Tam Nương nghe được trong tai Triệu Vô Tà, dù là thằng nhãi này tâm địa sắt đá, cũng đã giảm đi phân nửa. Trong lòng dâng lên ý niệm xấu xa, nhưng trên mặt lại hiện lên một tia sát ý.

“Hừ cường giả có tư cách tham lam, kẻ yếu tham lam, chính là muốn chết.”

Lời Triệu Vô Tà nói dĩ nhiên chính là một năm trước. Ngoại tinh vực, thiết thiết dẫn tới rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh Khải hy vọng. Triệu Vô Tà thi triển thủ đoạn, sau khi tính toán mới rời đi. Còn giết một tu sĩ ma đạo, bây giờ mới được tính sổ như vậy, kêu gào nhất chính là tu sĩ ma đạo cùng tu sĩ tiên đạo.

Trong Nhân Trùng Tửu có rất nhiều tu sĩ Tiên Đạo, Triệu Vô Tà cũng biết tu sĩ Nguyên Anh Tiên Đạo là ai. Ngay cả Tam Nương cũng biết, gia tộc Tiên Đạo không giống gia tộc Ma Đạo, có Ngũ đại gia tộc. Gia tộc Tiên Đạo mạnh nhất chỉ có một “Chính là Thượng Quan Gia”. Tu sĩ Nguyên Anh kia chính là tu sĩ Thượng Quan gia.

Ma đầu hành vi thứ ba trăm bốn mươi bốn....

Hai trực tiếp có rất nhiều ma đầu. Rất nhiều kẻ thích giết chóc nhưng Triệu Vô Tà lại tùy tiện ngang ngược, nhất là sau khi thần thông tăng vọt ở Thiên Vân đại lục, không có mấy người có thể làm gì hắn. Cho nên hành sự cực kỳ liều lĩnh, nhưng mà tính kẻ tinh thông hung sát ma đầu thì dễ dàng có được vô cùng.

Thế nhưng nói sơ qua, tên này chính là kẻ có thù tất báo. Tham lam vốn là chuyện thường tình của con người. Huống chi loại bảo vật như Ngoại Tinh Thần Thiết ở vực, chính là Ma La Ma Đế. Nhìn thấy Thần Thiết Ngoại Vực, cũng sẽ không tiếc chém giết với Triệu Vô Tà, cũng phải cướp được thiết sắt Ngoại Tinh Vực. Về phần sau lưng Triệu Vô Tà có đứng ở Thiên Lang điện hoặc Hoàng Tuyền Quỷ Giản hay không, Tuyệt Thế Ma Đế kia cũng chưa chắc sẽ quan tâm.

Một năm trước, tin tức Triệu Vô Tà đạt được tức tứ khối Ngoại Tinh Thần Thuật hung hăng làm cho Thiên Vân đại lục rung động một trận, chẳng qua khi đó Triệu Vô Tà đều mất tích. Thiên Lang điện và Hoàng Tuyền Quỷ Giản cũng tìm không ra, đừng nói những thế lực khác. Bất quá chuyện Triệu Vô Tà có thần thông dần dần dắt Ngoại tinh hải vừa rồi, nhưng không có một tu sĩ nào trong lòng muốn nói ra.

Triệu Vô Tà không biết hung danh của hắn bây giờ, có thể miễn cưỡng lẩn át Ma La Ma Đế. Quả thật là hung danh chấn thế, cả Thiên Vân Đại Lục, lần này không phải là không biết Triệu Vô Tà.

“Thượng Quan gia Triệu gia, cũng muốn xem xem, có phải cũng giống như Chu gia hay không.

Trong miệng Triệu Vô Tà có lý do để trả thù, nhưng nhìn tên Triệu Vô Tà kia, trong lúc nói chuyện bàn tay đang vuốt ve trên thân huyết hồng kiếm trong chén của Nhân Trùng. Chỉ sợ

mục đích thực sự của hắn là để khôi phục một chút nguyên khí của Nhân chung kiếm, chỉ là thuận tiện trả thù mà thôi.

Cũng là Thượng Quan gia xui xẻo, Thượng Quan gia Nguyên Anh tu sĩ, lúc ấy bị ngôi sao rơi xuống hấp dẫn tới. Nhất thời kích động lắm miệng vài câu, về sau chính hắn cũng là hối hận không kịp, bất quá một năm trôi qua. Tu sĩ kia chính mình cũng quên không còn nhiều lắm, ai lại nghĩ đến Triệu Vô Tà tiểu nhân này sẽ nhớ rõ ràng như vậy, hay là sau một năm mới tới báo thù.

“Oanh oanh oanh oanh oanh oanh.

Triệu Vô Tà rút cuộc vẫn lộ ra bản sắc kiêu ngạo của mình. Thân hình đứng ở phía trên vực sâu Ma Kinh, cũng không để cho Ma Cống thu liễm khí tức, một đường ngông cuồng vô cùng đi về phía Thượng Quan gia. Thâm Uyên ma xui xẻo tốc độ quá nhanh, những tu sĩ hoặc yêu thú phía dưới kia chỉ kịp nhìn thấy một bóng dáng đen sì ngàn trượng.

Nơi này là địa giới của mười vạn đại sơn, vô số yêu thú đều cảm ứng được khí tức ma điên của Thâm Uyên. Khí tức điên cuồng đến từ Thâm Uyên, là yêu thú trong đại dương mênh mông vô tận. Mười vạn đại sơn yêu thú này là yêu thú trên lục địa, cùng yêu thú trong đại dương vô tận không hề có đường đi, cảm ứng được khí tức của ma kinh trong vực sâu.

Mười vạn đại sơn yêu thú mạnh mẽ đều rất giận dữ, nhưng mà thần niệm của những yêu thú mạnh mẽ kia quét lên hư không, liền “nhìn” một cái. Đến Triệu Vô Tà lửa giận trong lòng tắt ngúm, hung danh Thái thịnh của Triệu Vô Tà quá lớn, bất quá mười vạn đại sơn yêu thú mạnh mẽ quá nhiều, cũng chưa chắc đều sợ Triệu Vô Tà, bất quá cũng cho Thiên Lang điện mặt mũi, để cho kiêu ngạo đi qua.

Suốt thời gian trôi qua, ma vực lạnh đi mười vạn đại sơn nhưng không có yêu thú nào ra tay.

Để cho Triệu Vô Tà đứng trên ma điên thất vọng không thôi. Tên này vốn là không có việc gì gây sự, hắn muốn bổ sung nguyên khí cho trùng chung kiếm. Máu huyết của yêu thú còn sung túc hơn so với nhân loại. Nếu như có thể giết được một

con yêu thú cảnh giới Nguyên Anh, chắc chắn tinh huyết sẽ sung túc hơn giết một tu sĩ Nguyên Anh nhiều.

Đáng tiếc, dù ở ngoài mười vạn đại sơn, Triệu Vô Tà vẫn chưa tìm được nơi để xuất thủ, cũng không thể trực tiếp xuống bắt được một tên là giết chết. Hắn không phải người khát máu, còn chưa tới mức phát rồ.

“Hắc hắc “

Mặc dù không có thu hoạch, nhưng Triệu Vô Tà lại không nhìn thấy một điểm dị sắc trên mặt, ngược lại còn cười lạnh hắc hắc. Trong đôi mắt tràn đầy sát ý lạnh lẽo, một chút tâm tình cũng không có. Hiển nhiên, ở mười vạn ngọn núi lớn không có thu hoạch gì, hắn vẫn quyết định đánh tới Thượng Quan gia.

Dù sao hắn cũng đã tiêu diệt tiểu gia Ma đạo, Chu gia đã như vậy, cũng không kém Thượng Quan gia. Bất kể là Tiên Ma lưỡng đạo, hay là mười vạn đại sơn yêu thú, phạm là thế lực cường hoành, đều là căn cơ đan xen, rút dây mà động toàn thân, cho nên thế lực mạnh như Thần Lang Điện, Tiêu Đạo Tông, cũng sẽ không tùy tiện toàn lực ra tay.

Đó là một chiếc cũ...

Không ít môn phái trong mộ thực đều có, Thiên Lang điện chỉ là chọn Hoàng Vân môn ra tay.

Thượng Quan gia chính là đệ nhất gia tộc Tiên đạo, nếu nghiêm túc nói, thực lực có lẽ đã có thể so sánh với thập đại môn phái Tiên đạo. Hơn nữa Thượng Quan gia cùng trong thập đại môn phái Tiên đạo có không ít môn phái giao hảo, ai động vào Thượng Quan gia, tất nhiên sẽ đưa tới không ít kẻ địch. Tựa như Chu gia lúc trước, nếu không phải Triệu Vô Tà xuống tay quá nhanh, có lẽ Ma La Ma Đế kia cũng đã tới.

Tập diệt một Chu gia còn chưa đủ. Tên Triệu Vô Tà vô pháp vô thiên, không để ai vào mắt. Một Thượng Quan gia, đày lòng hắn nhất định phải hủy diệt.

Tam Nương mềm mại đặt tay lên bả vai Triệu Vô Tà, nhẹ nhàng xoa bóp, nghiễm nhiên trở thành một thị nữ cực kỳ trách nhiệm. Nếu để cho Hoàng tuyền Quỷ Mẫu nhìn thấy,

nhất định sẽ nổi trận lôi đình. Đường đường Quý Đế đại nhân của Hoàng tuyền Quý giản, lại giúp hấn bóp vai, nếu chuyện này mà truyền ra, quả thực là đang cười dai.

Triệu Vô Tà cái tên Triệu Vô Tà này trong lòng lại an tâm thoải mái; Hai việc, một bên trong ý niệm xấu xa nổi lên. Tay cũng ôm eo Đỗ Nhị, một chút cũng không biết quy củ viết hai chữ thế nào. Đối với sát ý nhàn nhạt trên người Triệu Vô Tà, Tam Nương một câu cũng không nói, nàng đối với Thượng Quan gia một chút hảo cảm cũng không có.

Nàng tận mắt nhìn thấy Triệu Vô Tà dẫn dụ đến khu vực Ngoại Tinh Thần kia, những tu sĩ Nguyên Anh kia muốn kiếm lợi, còn là thiếu gia nhà nàng. Nàng tự nhiên tức giận vô cùng, không ra tay giết người ngay tại chỗ đều do Triệu Vô Tà ngăn lại, nếu không nàng sẽ lấy tu sĩ Nguyên Anh kia ra kiến thức một chút thần thông Quý đạo của Hoàng Tuyền Quý Giản.

Cho nên bây giờ Triệu Vô Tà muốn diệt Thượng Quan gia, một chút ý thương hại của nàng ta cũng không có.

Đi ngang qua chín vạn dặm đêm đen, Triệu Vô Tà chỉ lặng lẽ vận tâm cảm ứng một chút. Hồng Trần tiên tử còn bị hấn vây ở trong Vạn Trượng Hồng Trần Trận. Muốn trải qua muôn đời há là có thể thành trong một chốc một lát, bây giờ bắt quá mới trải qua trăm kiếp luân hồi mà thôi. Cách vạn thế kia còn xa vời vô cùng.

Nếu như Hồng Trần tiên tử thật sự có thể trải qua muôn đời hồng trần, cuối cùng lại quên mất hồng trần, phá trận mà ra. Chỉ sợ lúc đó tu vi sẽ lập tức tăng vọt đến mức không thể tưởng tượng nổi. Quên mất cảnh giới hồng trần này, lão bà nương vong tình cũng không đạt tới, lão bà nương kia chẳng qua chỉ là cưỡng ép áp chế tình cảm của mình mà thôi, nếu không phải đã luyện hóa tuyệt tình thâm uyên ở trong cơ thể.

Triệu Vô Tà thâm nghĩ lúc trước hấn đã nhẫn tâm đánh chết lão bà nương Vong Tình kia, nhưng trăm đời trôi qua, bản tâm của Hồng Trần tiên tử vẫn thờ ơ như cũ. Cũng không trầm luân trong hồng trần, không trực tiếp quên đi hồng trần. Lúc trước Vong Tình Ma Đế cố ý để Triệu Vô Tà bắt cóc hồng

trần, là để Hồng Trần tiên tử đi qua ma chướng trong lòng, để tiến vào cảnh giới vong tình.

Nhưng tên Triệu Vô Tà này lại càng hung ác hơn, trực tiếp bày Vạn Trượng Hồng Trần Trận, làm cho Hồng Trần tiên tử phải vào trận. Nếu không có đường lui và sự lựa chọn thì có thể tu vi thần thông tăng vọt, Triệu Vô Tà cũng không cản được nàng ta rời đi. Thua, thì chỉ có thể làm thị thiếp của Triệu Vô Tà thôi.

“Nếu để cho người phá trận, Triệu gia ta có cần không. Vong tình lão bà nương, chờ khi người ném mùi vị trộm gà không được còn mất năm gạo. Xem người còn có thể bày ra khuôn mặt người chết kia được hay không.”

Trong đầu Triệu Vô Tà không ngừng suy nghĩ, thân thể của Thâm Uyên Ma Lân không ngừng, đi về phía quan gia của đệ nhất gia tộc Tiên Đạo. Một đường đi tới, vẫn là bá đạo kiêu ngạo, đáng tiếc chính là, rời khỏi địa vực mười vạn đại sơn, hung danh của Triệu Vô Tà cũng không phải dễ dùng như vậy. Mới chưa được nửa canh giờ, đã có một tu sĩ tiềm tu Nguyên Anh Kỳ bị hấn làm ra động tĩnh to lớn quấy nhiễu, dưới sự nổi giận liên ngăn Triệu Vô Tà lại.

Đã sớm chờ đợi xuất hiện một màn này Triệu Vô Tà đương nhiên sẽ không ý tốt ” Phụ lòng vị tu sĩ Nguyên Anh tiềm tu kia, lập tức xuất thủ diệt sát vị tu sĩ kia. Không lưu tình chút nào, đây là lần đầu tiên Vạn Độc Ti Phiến phát huy ra uy năng.

“Bách chung hàng thế”

Bốn chữ lạnh lùng nhô ra, một lá cờ lớn nghìn trượng xuất hiện giữa không trung, hoa sen đen yêu dị ở giữa mặt cờ chớp động hắc quang. Một đợt triều trùng chậm rãi trào ra, lần đầu tiên khung bố của trăm chén là ở trước mặt toàn bộ sinh linh ở Thiên Vân đại lục. Từ trong Vạn Độc cốc phiến tuôn ra vô số độc trùng độc thú, phô thiên cái địa lao đến, lúc ấy toàn bộ bầu trời đều bị che phủ.

Vô số tiếng kêu hỗn loạn vang vọng, mỗi một tiếng kêu đều đủ để toàn thân Kết Đan Tông Sư rung động. Mỗi một loại chén

bộ rửa chén đều hung hãn đến cực điểm, trăm chung đi qua, trùng triều lướt qua chỗ đó.

Phảng phất như châu châu đi qua nơi thế tục, tất cả đều biến mất. Thậm chí các loại mây trắng trên không trung cũng bị thôn phệ.

Triệu Vô Tà đang lên cao, trong nháy mắt đã diệt sát hần ta.

Dứt khoát lần này độc sức nghiền ép tất cả mọi người.

Sau khi tu sĩ Nguyên Anh kia cùng môn nhân của hắn, vậy mà không thu tay lại. Tùy ý để trăm chung ngang qua một quốc gia nhân loại, bất quá là thời gian mười mấy hơi thở, quốc gia nhân loại kia đã biến mất ở Thiên Vân đại lục.

Không có kêu thảm thiết, một tiếng kêu cũng không có, ở trong vô thanh vô tức. Chỉ dùng thời gian mười hơi thở, toàn bộ phạm nhân quốc gia nhân loại kia liền biến mất không còn một mảnh. Ngay cả gà vịt súc vật các loại, cũng là biến mất sạch sẽ.

Đại lục Thiên Vân yên tĩnh chỉ một năm lại hỗn loạn thêm một lần nữa, bởi vì tên Triệu Vô Tà này. Hiện giờ hắn đã là đệ nhất ma đầu hoàn toàn xứng đáng, tiện tay đã tiêu diệt một tu sĩ Nguyên Anh. Một trăm chén rượu từ trong Vạn Độc Bát Phiến bay ra, phô thiên cái địa, ngay cả bầu trời cũng bị che phủ. Hung danh càng lớn., Hơn nữa giết chóc không chút lưu tình, giết đến khi hung khởi đến mức phạm nhân cũng không buông tha. Địa bàn hắn đi qua là phạm vi thế lực của Phi Tinh môn một trong thập đại môn phái của Tiên đạo. Nhưng là toàn bộ Phi Tinh môn trên dưới đều đối với Triệu Vô Tà nhẫn nại, không ra mặt cho tu sĩ Nguyên Anh kia. Tin tức này vừa ra, lại càng làm cho tất cả các thế lực của Thiên Vân đại lục rung lên hung hăng.

Cũng có người bất mãn với sự kiêu ngạo của Triệu Vô Tà, nhưng người sáng suốt đều biết. Với thần thông của Triệu Vô Tà, người có thể cùng hắn chém giết cũng chỉ có cường giả tuyệt thế sau lưng từng đại môn phái. Nhưng mà thời điểm này lại không có một cường giả tuyệt thế nào nguyện ý đi ra. Đến

ngay cả vị kia của Thần Tiêu Đạo Tông vốn có thù với Triệu Vô Tà cũng chẳng quan tâm chuyện này.

Chương thứ ba trăm bốn mươi lăm được điền...

Nhị nương, chúng hồn phách này đều có thể đi vào trong Hoàng Tập Quỷ Giản, thân thể to lớn ngàn trượng của cá voi ma vực sâu dừng lại giữa không trung, bàn tay Triệu Vô Tà nhẹ nhàng vuốt ve chén kiếm nhân trùng đang run rẩy không ngớt. Lúc này ở phía dưới, quả thực là thê thảm vô cùng, hoặc có thể nói là sạch sẽ vô cùng. Phía dưới từng tòa thành trì, vừa nhìn đã biết là một quốc gia nhân loại, nhưng đáng tiếc.

Quốc gia nhân loại này đã trải qua một lần bách chung vượt cảnh, không có lưu lại cái gì, hết thảy sinh linh có sinh mệnh đều đã bị nuốt sạch. Trăm chung trước khi luyện chế thành độc trùng độc thú khát máu, trở thành độc trùng tham lam, càng thêm quyết tâm. Triệu Vô Tà này giết một cường giả Nguyên Anh, Bách chung cũng là lần đầu khai hoang, tính tình cùng nhau liền giết chóc sạch sẽ cả quốc gia nhân loại này.

Người cắn nuốt ăn sạch sẽ, Triệu Vô Tà khó khi được từ bi một thời gian, mở miệng hỏi nơi vô số quỷ hồn phía dưới một chút. Hai người đều là tu sĩ Nguyên Anh, tự nhiên có thể rõ ràng nhìn thấy sự tồn tại của quỷ hồn, chỉ cần là sinh linh, chết rồi cũng sẽ có Quỷ Hồn tồn tại. Bất quá những Quỷ hồn này cũng không phải vĩnh viễn tồn tại, nếu như không có cơ duyên mà nói, những Quỷ hồn này chỉ có một kết cục, đó chính là hoàn toàn tiêu tán trong thiên địa.

“Thiếu gia, những quỷ hồn này phần lớn đều không có oán khí, cũng không có cách nào duy trì quỷ thể. Sau một lát triệt để tiêu tán, có một ít hồn phách có thể kiên trì đến Hoàng Tuyền Quỷ Giản, bất quá mặc dù tiến vào Quỷ Giản cũng chỉ là một quỷ dân bình thường. Ngay cả thành chủ một thành cũng không làm được...”

Trong lời nói của Tam Nương một chút tức động cũng không có, lãnh khốc cực kỳ. Có lẽ đối với nàng, quỷ hồn này cũng giống hệt yêu thú loài người, chẳng qua là một loại sinh linh

khác mà thôi. Trước mặt Triệu Vô Tà, Tam Nương mới chính là Tam Nương y.

Tùy tiện hỏi một chút. Sau khi Tam Nương nói xong, Triệu Vô Tà liền cười khẽ, buông Nhân Trùng Tửu hữu trong tay ra. Nhân Tế Ti kiếm là hung khí tuyệt thế có linh trí, khi trăm chén xuất thế nó đã bắt đầu rung động, sau đó bị Bách Chung Tướng vớt sạch sành sanh chỗ tốt. Nó liền đem chủ ý đánh lên trên người những quý hồn kia, trăm chén trong cũng không có nguyện ý thôn phệ quý hồn, Nhân Trùng Kiếm thì thật là búống bình không đáng kể.

“Đi “

Triệu Vô Tà đạp mạnh chân vào lưng của Ma Kinh, thân thể to cả ngàn trượng lại tiếp tục hành động. Trong nháy mắt ngàn dặm lao về phía đệ nhất gia tộc Tiên đạo. Gã đã hạ quyết tâm phải diệt Lục gia, tất cả mọi chuyện đều trong báo tên này rồi, quả thực là một ma đầu hung tàn.

“Vút”

Nhân trùng xương cốt kiếm xuyên qua không gian, trực tiếp xuất hiện ở phía trước Triệu Vô Tà. Lúc này trên thân kiếm màu huyết hồng bao phủ một tầng sương mù tối tăm mờ mịt, không cần phải nói cũng biết là vì cắn nuốt quá nhiều hồn phách.

Nhân loại quốc gia kia chỉ ít có mấy trăm vạn người, cũng không ít, bị Triệu Vô Tà giết sạch sành sanh.

Lần này thật sạch sẽ, ngay cả hồn phách cũng không còn.

Triệu Vô Tà vừa rời đi, lập tức đã có tu sĩ đến. Sau khi nhìn một hồi sắc mặt cả hai đều trở nên tái xanh kinh ngạc. Bản thân Triệu Vô Tà cũng không biết chuyện ma đầu vô danh phạm phải. Chuyện này đã bị đổ lên người Triệu Vô Tà, trọn vẹn năm ngàn vạn người nợ máu, đều đặt trên người Triệu Vô Tà.

Thanh danh của hung tàn ma đầu Triệu Vô Tà bất luận thế nào đều trốn không thoát, tuy rằng hiện tại không có thế lực nào dám động vào Triệu Vô Tà, bất quá rất nhiều tu sĩ đều cho rằng. Đại kiếp nạn đã đến, Triệu Vô Tà là ma đầu, chết cũng là

nhANH NHẤT. Bất quá cũng là, mỗi lần đại kiếp tiến đến, người chết trước tiên đều là tu sĩ ma đạo.

Hiện tại tu sĩ ma đạo đều có đầu hành sự, nơi nào có người giống Triệu Vô Tà kiều ngạo.

Thượng Quan gia, so với ngũ đại gia tộc Ma đạo thì tại bên trong Tiên Đạo gia. Chỉ có Thượng Quan gia một nhà độc đại, trong Thượng Quan gia cũng không chỉ có một tu sĩ Nguyên Anh, truyền ngôn thực lực cũng sẽ không kém hơn so với thập đại môn phái Tiên Đạo. Thượng Quan gia chiếm động phủ linh khí tràn đầy, trọn vẹn mười vạn dặm, bày xuống Bàn Nhiên cự đại tụ linh trận.

Chính là không cần linh thạch, tại địa giới của Thượng Quan gia, linh khí cũng tràn đầy quá mức. Địa vực phạm vi mười vạn dặm, khắp nơi đều là động phủ, linh thảo linh vật các loại đều có thể tùy ý nhìn thấy.

Còn có cấm chế trận pháp đan xen vào nhau, không có một địa phương nào không có bị trận pháp cấm chế bao trùm bảo hộ. Nhất là hậu viện của thượng quan gia, được điền phạm vi vạn dặm. Nơi nào mới là căn cơ để sinh tồn của thượng quan gia, toàn bộ tiểu Thượng Quan gia, chỗ quý giá nhất không phải là nơi cất dấu điển tịch công pháp. Mà là được điền kia., Trong phạm vi ngàn dặm của dược viên, tất cả đều là linh thảo, linh vật cực kỳ trân quý. Dược khí kia tụ tập cùng nhau xông lên, ngưng kết thành mây ở trên không, nghe đồn có chim bay ngang qua. Sau khi đi dược vạn dặm, không ngờ lại do một con dã thú mở ra linh trí, trở thành yêu thú.

Thượng Quan gia có thể độc bá Tiên đạo, hơn phân nửa công lao đều ở trên dược điền này. Chính là đệ tử của thập đại môn phái Tiên đạo, ở phương diện đan dược, cũng không phải đều có thể so được với đệ tử Thượng Quan gia. Lại nói dược điền kia tồn tại cũng là bởi vì đại kiếp lần trước, trước thời đại thật, Thượng Quan gia cũng bất quá chỉ là tiểu gia tộc tầm thường mà thôi.

Nhưng ở thời điểm đại kiếp nạn, Thượng Quan gia nhân cơ hội cấu kết với các môn phái khác, hủy diệt một đại phái Tiên đạo. Chính là Bách Thảo Môn kia, những môn phái khác đều

là trên Quan gia cầm đầu, Thượng Quan gia được chỗ tốt cũng nhiều nhất. Trong đó có căn cơ Bách Thảo Môn, Bách Thảo Dược Điền, cũng chính là Dược Điền phạm vi vạn dặm sâu sau Thượng Quan gia hiện tại.

Đối với dược điền, Thượng Quan gia là dốc hết vốn liếng. Cấm chế trận pháp vô số còn lại, người trông coi dược điền, cũng đều là trưởng lão Thượng Quan gia dính bó buộc thị anh cảnh giới, cũng đều đến trông coi vạn dặm dược điền có không ít người dòm ngó Thượng Quan gia kia, cũng không phải là không có tu sĩ nào có ý đồ đi vào trộm một ít, đáng tiếc đều là có đi không trở lại.

Thượng Quan gia cũng là một gia tộc vô cùng bá đạo, nhất là đối với kẻ trộm tiến vào vườn thuốc, không hề khách khí chút nào. Chỉ cần sau khi đi vào bị bắt, ngay cả da cũng không còn một chút, chết ngay cả cặn cũng không còn. Đến hôm nay, kẻ dám đến vườn thuốc quan gia trộm đồ đã là sừng phượng rồi.

Thượng Quan gia chiếm địa giới mười vạn dặm, toàn bộ nhân khẩu quan gia đã là ngàn vạn, rất nhiều trận pháp cấm chế. Cũng có không ít trận pháp không gian dược xếp vào, Thượng Quan gia là đem người nuôi dưỡng ở trong sơn môn của mình. Bất quá đều là con cháu Thượng Quan gia, cho dù không có tư chất tu luyện, trở thành người phàm trong nhà cũng là ở Thượng Quan.

Bên trong mười vạn dặm cùng bên ngoài quả thực là hai thế giới, trong Thượng Quan gia, chính là một phạm nhân không thể tu luyện. Ngày ngày được linh khí dược khí kia tắm bổ, thân thể cũng mạnh mẽ như dã thú. Đến khi trưởng thành, càng có lực lượng như yêu thú. Bất quá chung quy cũng là phạm nhân, con kiến vẫn là con sâu cái kiến, cường tráng một chút cũng vẫn là con sâu cái kiến.

Trong ngàn vạn người, chân chính tu luyện có khoảng mấy chục vạn người. Tu luyện có thành tựu, cũng chỉ khoảng mười vạn người. Những người khác, ngay cả cảnh giới Trúc Cơ cũng không đạt tới. Sau khi đến thọ nguyên, cũng là một nắm đất vàng. Mười vạn người còn lại, chín thành đều là tu sĩ cảnh

giới Trúc Cơ. Cả đời không thể thăng cấp lên Kết Đan tông sư, chỉ là gia tăng một ít thọ nguyên mà thôi.

Toàn bộ Thượng Quan gia, cường giả cảnh giới Kết Đan tông sư, cũng chỉ mười mấy người mà thôi. Cái này đã có thể so với thập đại môn phái Tiên đạo. Bất quá bình thường, trong phạm vi mười vạn dặm quanh Thượng Quan gia, mấy chục vạn người cùng nhau tu luyện, phun ra nuốt vào linh khí, toàn bộ thiên địa giống như bị bọn họ nuốt vào.

Khí thể hoành tráng vô cùng. Nham khí phun ra ở trên không trung ngưng tụ đủ để cho vô số phi cầm đầu nhập vào trong. Cơ duyên đi tới quả thực có một số phi cầm có thể mượn thứ này mở ra linh trí. Nhưng cho dù như vậy, gia tộc bá đạo như Thượng Quan gia, một khi có phi cầm thành yêu thú.

Thượng Quan gia sẽ bắt giữ, sau đó cưỡng ép làm cho đám phi cầm kia trở thành linh thú của Thượng Quan gia, hoặc dứt khoát giết xong sau đó làm thành phân bón cho vườn thuốc.

“Đây chính là nơi thượng quan gia đến là tiên cảnh, linh khí so với Thiên Lang điện cũng không thua chút nào. Cái nơi rách nát Chu gia, so sánh với nơi này, thật đúng là vùng quê mùa.

Ở dưới tầng cương phong, một bóng đen thật lớn phiêu phù, thanh âm Triệu Vô Tà chậm rãi truyền đến. Lúc này thân thể thật lớn của ma kinh đã dừng ở trên không thượng quan, Triệu Vô Tà lẳng lặng nhìn chăm chú phía dưới. Một đôi mắt của hắn, rõ ràng vẫn là bộ dáng bình thường, nhưng lại tựa như nhìn thấu hết thảy phía dưới.

Dưới vô số mây gió, cảnh tượng của Thượng Quan gia hoàn toàn rơi vào ánh mắt của Triệu Vô Tà. Trong lòng hắn thầm so sánh một chút, Chu gia bị Triệu Vô Tà tiêu diệt so với nơi này cũng không đáng kể gì. Hoàng Kim thành so với dược điền kia quả thực là chuyện cười.

Vạn dặm đường dược điền, ngay cả Triệu Vô Tà mới nhìn thấy đều là chấn động trong lòng, hắn tu luyện Hoàng Vưu Quyết. Ngàn vạn linh khí đều có thể hấp thu vào trong cơ thể, cũng không quan tâm linh thạch đan dược gì gì đó, nhưng lúc này vẫn bị rung động như cũ. Nếu cứ theo tình hình này,

Thượng Quan gia trông coi được đền, có lẽ đại kiếp lần này cũng có thể bình yên đi qua. Thậm chí còn có khả năng thực lực đại trưởng, chen thân vào trong thập đại môn phái của Tiên Đạo.

Đáng tiếc rất đáng tiếc...

Thượng Quan gia chết thật không chết, đắc tội với Triệu Vô Tà. Tự chặt đứt đường sống, Tam Nương ở phía sau Triệu Vô Tà, trong mắt cũng hiện lên một tia đáng tiếc. Nhất là lúc này, trên người Triệu Vô Tà bắt đầu tràn ra sát khí.

“Đắc tội Triệu gia còn muốn tiêu dao. Nằm mơ...”

Tên Triệu Vô Tà này, lúc trước khả nghi Ngoại Tinh Thần Thiết của hắn, chính hắn cũng biết giết mỗi một lần là không có khả năng. Nhưng giết gà vì hầu vẫn có thể, thật không may, cái kia Ma đạo tu sĩ đã chết kia chỉ là con gà đầu tiên mà thôi, còn có một con gà mà hắn không tự biết chính là Thượng Quan gia này.

“Vù vù vù “

Đứng dưới tầng cương phong, Triệu Vô Tà chậm rãi buông lỏng chuôi Nhân Trùng trong tay ra. Đầu Quỷ Kiếm và Triệu Vô Tà tâm thần tương thông, Huyết Linh trong đầu Quỷ Huyết Kiếm trong lòng Triệu Vô Tà biết rất rõ ràng, cho nên lúc này thân kiếm đỏ như máu của Cốc kiếm mới rung lên kịch liệt. Như một cơn gió, mùi máu tươi cũng bắt đầu lan ra.

“Vút”

Cuối cùng Triệu Vô Tà cũng buông bàn tay ra, trong không trung, chén kiếm vẽ ra một đạo huyết hồng, rơi xuống được đền của Thượng Quan gia phía dưới. Cho dù là nhìn từ nơi nào cũng đều có vết máu đỏ tươi rất là giật mình.

Chương thứ ba trăm bốn mươi sáu, Thượng Quan Dịch...

Thân kiếm màu đỏ như máu của Nhân trùng không khổng chế được rung động như đang xảy ra, từng tia khí tức huyết hồng giống như mạng nhện lan tràn ra. Chúng mạnh mẽ bao phủ cả nửa bầu trời, không có Triệu Vô Tà khổng chế, Thanh Ti kiếm rất tự nhiên rơi xuống phía dưới. Những con sâu màu đỏ như máu trên thân kiếm, lúc này đều sáng lên.

Đông Tuyết gặp mặt trời phía dưới mặt trời ban trưa có vô số cấm chế của Thượng Quan gia, thế nhưng những cấm chế này sau khi tiếp xúc với mũi của chén kiếm thì ngay cả trở ngại một chút cũng không làm được. Trên chén đắng, huyết quang bạo phát. Phàm là tiếp xúc được với huyết quang cấm chế kia, thoáng cái liền tan rã sạch sẽ.

Trận pháp cấm chế, dưới hung khí tuyệt thế như Nhân Trùng căn bản không kiên trì nổi, linh khí trong chén kiếm sinh ra tiên thiên tuy rằng không nhiều. Nhưng những cấm chế trận pháp dơ bẩn kia cực kỳ đơn giản, trừ phi là cấm chế trận pháp mạnh mẽ quá nhiều, nếu không thật đúng là không ngăn nổi Nhân Trùng Kiếm đã vô chủ như vậy.

Thượng cổ bàn vu sư, có thể luyện chế nhân trùng chén kiếm cũng không ít, lúc trước tiên ma đại chiến. Hoàng Vưu Ma Tôn nhận lấy rất nhiều thượng cổ lượng vu sư., Mặc kệ thần tiên đầy trời kia bố trí trận pháp gì, đều bị tiên thiên sinh linh khí ô uế sạch sẽ. Hiện tại thượng quan gia này, những trận pháp cấm chế kia tuy rằng rất nhiều., Vì bảo vệ Dược Điền Thượng Quan gia cũng bỏ ra vốn lớn. Dù sao cũng không thể ngăn cản được Nhân Trùng Kiếm tuyệt thế hung khí đến từ những thế giới khác, bất quá lúc cấm chế bị phá vỡ, những tu sĩ Thượng Quan gia phía dưới cũng đã biết. Nhất là một vị cường giả Nguyên Anh phản ứng nhanh nhất, thi triển Thuần Di liên xuất hiện ở không trung, thoáng cái đã nhìn thấy Nhân Trùng Điệp Kiếm.

“Ồ “

Thần niệm to lớn tràn ra bao trùm lấy xung quanh, đồng thời bàn tay cũng nắm nhẹ chuôi kiếm màu huyết hồng của Nhân Qua Kiếm. Ở giữa không trung, khóe miệng Triệu Vô Tà cười lạnh, không khỏi lên tiếng.

“Hừ, kiếm của ta mà cũng dám cầm, cẩn thận tự làm mình bị thương.”

Triệu Vô Tà vừa dứt lời, từ trong cốc kiếm bỗng nhiên tuôn ra một đoàn sương mù đỏ như máu, sương mù kia trong nháy mắt liền ngưng kết thành hình. Huyết Linh, cũng giống như Triệu Vô Tà, Huyết Linh chính là Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà chính là Huyết Linh, nhìn thấy bàn tay của tu sĩ Nguyên Anh kia thò ra, trên khuôn mặt huyết hồng tràn đầy lệ khí.

“Bành”

Một nắm đấm màu đỏ như máu vươn ra, cùng cái kia Thượng Quan gia Nguyên Anh tu sĩ đánh vào nhau. Huyết Linh lực lượng mạnh bao nhiêu lúc này sẽ biết, cùng Huyết Linh đánh một quyền. Trên dưới toàn thân tu sĩ Nguyên Anh kia giống như bị từng tòa núi lớn hung hăng đập nát một lần, nội tạng dòi vị cũng thôi. Thậm chí ngay cả Nguyên Anh trong đan điền cũng bị liên lụy, run rẩy vài cái, ngay cả Chân Nguyên vận hành cũng xuất hiện một tia ngưng trệ.

Một người không chịu nổi, ngực bụng bốc lên vài cái, liền từ trong miệng phun ra một ngụm máu đỏ thẫm. Tu sĩ này là vội vàng ra tay, mặc dù là nguyên anh trung kỳ tu vi, nhưng cùng huyết linh cứng đối cứng cũng không chiếm được thượng phong. Huống chi, huyết linh am hiểu cũng không phải là lấy cứng đối cứng.

Tu sĩ Nguyên Anh kia cũng chỉ ngăn cản một chút, Nhân Nguyên cốc kiếm vẫn đi xuống được丹田 phía dưới. Trận pháp cấm chế ven đường không thể ngăn cản tốc độ của thanh kiếm này. Cho dù là một chút xíu cũng không thể.

“Lăng Trãi”

Không trung vạn trượng rơi xuống, nhưng khi đáp xuống mặt đất, không biết là vì những trận pháp cấm chế kia trở ngại. Nhân Trùng xương kiếm chỉ nhẹ nhàng cắm vào trong bùn đất,

nơi mà chén kiếm rơi xuống lại là nơi bảo hộ nghiêm ngặt nhất trong gia tộc của Thượng Quan.

Bách Thảo được điền, nơi này chính là một khối bùn đất, cũng ẩn chứa linh khí nồng đậm. Thậm chí không thua gì Linh Thạch, bùn đất ở khu vực trung tâm, linh khí ở đâu nồng nặc hơn so với linh thạch thượng phẩm.

Toàn bộ Dược Điền cũng bị Tụ Linh Trận kia bao trùm. Bất cứ lúc nào cũng không có linh khí khổng lồ quán chú vào tâm bồ cho linh thảo linh vật.

Sau khi phá vỡ trận pháp cấm chế thứ nhất, cốc kiếm cũng đã cảnh báo Thượng Quan gia, Huyết Linh xuất hiện làm cho toàn bộ Thượng Quan gia đều đại kinh thất sắc. Chỉ cần là người có đầu óc, cũng biết toàn thân tu sĩ đều là huyết hồng không dễ chọc.

Lúc này sắc mặt tu sĩ Nguyên Anh Thượng Quan gia kia không hề dễ coi chút nào, ánh mắt âm hàn nhìn về phía Huyết Linh, vừa rồi Huyết Linh trước mặt toàn bộ Thượng Quan gia cho hắn một quyền. Mặc dù hắn chỉ bị thương nhẹ, nhưng dù sao cũng là mất mặt, nhất là mất mặt trước mặt đệ tử nhà mình.

“Vị đạo hữu này, không biết là từ chỗ nào...”

Lần này hai mươi hai kết cục nghiền nát nhau.

Trong đó, vì sao lại phạm thượng quan gia ta...”

Tiên Đạo gia tộc chính là Tiên Đạo gia tộc, trong lòng rõ ràng biết rõ người đến không có ý tốt, ngược lại còn muốn giả bộ một phen. Nếu là ở trong Ma đạo gia tộc, nếu là có người dám như vậy, chỉ sợ sớm đã động thủ chém giết. Làm sao còn nhiều lời thừa như vậy, thượng quan gia Nguyên Anh tu sĩ nhất định phải thất vọng, Huyết linh cũng không phải là cái gì đạo hữu của hắn.

Nhìn cũng không nhìn tới tu sĩ Nguyên Anh của Thượng Quan gia, thân thể Huyết Linh bỗng nhiên từ từ nhạt dần sau đó chậm rãi biến mất ở không trung. Trong nháy mắt hắn biến mất, Nhân Trùng trên mặt đất rốt cục phát uy. Bên trong thân

kiếm màu đỏ là rất nhiều huyết trùng bay ra, còn kèm theo sương mù huyết hồng làm người ta sợ hãi.

Tiên thiên sinh linh huyết khí lan tràn ra, phía dưới đại loạn. Vô số tu sĩ muốn bay lên bị huyết hồng cùng khí tức quần quanh, hư không kịp phản ứng, nghiên cứu. Tinh huyết toàn thân đều biến mất, mấy trăm tu sĩ, không hề phản kháng mà chết. Ở dưới mí mắt một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ Thượng Quan gia nào đó, chỉ cần chạm phải sương mù đỏ kia, đều phải chết.

“Chạy mau”

Lúc này, tu sĩ Nguyên Anh của Thượng Quan gia cũng không phải đùa ngốc, biết rõ đã đụng phải tồn tại mạnh mẽ. Khí tức Nhân Trùng và Tử Kiếm khiến hắn ta cảm thấy kinh hãi. Những tu sĩ khác của Thượng Quan gia căn bản không lọt vào mắt Triệu Vô Tà.

“Thượng Quan Dịch, đặc tội ngươi cũng là Triệu gia. Chỉ cần hiện tại tự bạo binh giải. Triệu gia ta sẽ không gây sự với Thượng Quan gia ngươi, thế nào?”

Triệu Vô Tà cuối cùng cũng lộ diện, đứng trên lưng ma chi của vực sâu, trong tay cầm Vạn Độc cốc. Ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú xuống dưới, khóe miệng còn cười lạnh, trong lòng hắn ta căn bản không có ý định buông tha cho Thượng Quan gia. Sở dĩ hắn ta nói như vậy, chẳng qua là vì nhảm chán và buồn chán nhìn Thượng Quan Dịch mà thôi.

Tại đại dương vô tận hòn đảo kia, ngay cả Đại trưởng lão Thượng Quan gia Thượng Quan Dịch, còn có một Ma đạo tu sĩ lắm miệng nhất, tên Triệu Vô Tà này sau này tính sổ sẽ không bỏ qua chính là tên này. Hơn nữa lão gia hỏa này còn có Thượng Quan gia, Triệu Vô Tà trong lòng là cả Thượng Quan gia cũng cùng thu lấy, đây coi như là tội liên tục.

“Có người muốn Đại trưởng lão tự bạo ngu ngốc từ đâu tới, muốn chết.”

Sau khi Triệu Vô Tà thanh âm vang vọng, phía dưới chỉ là ngưng trệ một chút liền sôi trào, Thượng Quan gia tộc ở trong thế lực Tiên Đạo. Thực lực gần với mười đại môn phái Tiên

Đạo kia, bình thường cũng là bá đạo quen rồi, có thể nói là mắt cao hơn đỉnh. Từ trước tới nay chỉ có bọn họ tới Thượng Quan gia khi dễ người khác, nào đến lượt người khác khi dễ.

“Hưu hưu hưu hưu hưu”.

Một mảng lớn kiếm quang độn quang bỗng nhiên từ phía dưới bay tới, phân phát một cái toàn bộ đứng ở phía trước Triệu Vô Tà, tuy rằng nơi này vẫn là khoảng ngàn trượng. Nhưng mà những tu sĩ này hơn phân nửa đều là cảnh giới Trúc Cơ, mỗi người đều lộ ra ánh mắt hung ác nhìn Triệu Vô Tà. Nhưng sau khi nhìn thấy Thâm Uyên Ma Kinh dưới chân Triệu Vô Tà.

Những tu sĩ này trong lòng đều là lạnh lẽo. Ngay cả tọa kỵ cũng đều là cảnh giới Nguyên Anh, lại muốn nghe lời đồn trước đó một chút. Thượng Quan gia có không ít tu sĩ lập tức đoán được thân phận của Triệu Vô Tà, nhưng cái kia Thượng Quan gia tộc trưởng bồi bề quan thật lâu cũng không biết, theo hần thấy, Triệu Vô Tà chẳng qua chỉ là một tu sĩ lỗ mãng không biết sống chết mà thôi.

Tổng cộng Thượng Quan gia có ba tu sĩ Nguyên Anh kỳ, người mạnh nhất tự nhiên là Thượng Quan Dịch, thiên tư cũng rất trác tuyệt. Nguyên Anh hậu kỳ, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, về phần là Thượng Quan gia gia chủ kia, mặc dù cũng có tu vi cảnh giới Nguyên Anh, nhưng so với một Đại trưởng lão và trưởng lão trông coi được điền thì kém hơn một chút. Lúc trước hần bị ma quỷ ám ảnh, lẩm miêng đắc tội với Triệu Vô Tà, chính là Thượng Quan Dịch. Tu sĩ có địa vị tối cao tại Thượng Quan gia.

Tu sĩ Nguyên Anh bị một quyền của Huyết Linh đánh lui kia chính là trưởng lão trông coi Dục điền của Thượng Quan gia. Sắc mặt vị tu sĩ này lúc này xanh mét, thân hình chớp mắt đã tới trước mặt Triệu Vô Tà, nhưng sau khi nhìn thoáng qua thì lửa giận trong lòng lão như bị dội một chậu nước lạnh, biến mất sạch sẽ, sắc mặt cũng trở nên càng thêm khó coi.

“Thượng Quan Dịch, tại Triệu gia là vạn dặm xa xôi chạy đến Thượng Quan gia người. Không phải người muốn đến Ngoại Tinh Thành hay sao, không cần Triệu gia dẫn dắt thêm một viên từ trời tới, cho Thượng Quan gia người, cũng đã nghiên.

Triệu Vô Tà cầm trong tay Vạn Độc Côn Phiên, một đôi mắt sắc bén đến cực điểm, phảng phất xuyên thấu hết thấy thấy được phía dưới là Đại trưởng lão Thượng Quan gia sắc mặt xanh mét. Cường giả Nguyên Anh Hậu Kỳ, thần niệm của tu sĩ Nguyên Anh đủ để bao trùm toàn bộ Thượng Quan gia, lúc Triệu Vô Tà hiện thân hẳn cũng đã biết.

Nhưng hẳn cũng không dám lộ diện, kết cục của tu sĩ ma đạo kia lúc này còn thoáng hiện trong đầu hẳn. Nhưng lúc này nghe được Triệu Vô Tà nói ra, hẳn lập tức chính là ba hồn bảy vía đều mất một nửa. Cái chết của tu sĩ ma đạo kia, hẳn tận mắt thấy, cũng biết Triệu Vô Tà này, nói ra là làm được.

“Hừ Triệu Vô Tà, ngươi không nên khinh người quá đáng, tiểu nhân.

Hừ không nhận nhạo một chút, vị Đại trưởng lão Thượng Quan gia này xuất hiện ở trên không trung ngàn trượng, cùng Triệu Vô Tà liếc nhau. Ánh mắt lại nhìn xuống Nhân Trùng trong chén kiếm, lúc này Nhân Trùng xương kiếm quả thực là đại khai sát giới, Thượng Quan gia có một ngàn vạn người không sai, nhưng thời gian ngắn ngủn mấy chục hơi thở, vậy mà đã có mấy vạn người mất mạng.

Khiến sắc mặt của hẳn khó coi nhất chính là những người này đều là con cháu của Thượng Quan gia. Cũng chính là người tu luyện, đáng tiếc là, tu vi không cao.

Đụng phải kia huyết hồng sương mù, chính là chết, ngay cả cơ hội Hừ một tiếng cũng không có. Triệu Vô Tà đem Nhân Trùng xương kiếm coi như viên gạch đập, một chút liền đem vị thượng quan Dịch này bức ra.

“Khinh người quá đáng ha ha...”

Triệu Vô Tà nghe thấy Quan Dịch nói, lập tức liền điên cuồng cười to ngay cả nước mắt.

Yêu nhân thứ ba trăm bốn mươi bảy.

Tiếng gió nổi lên, trước người Triệu Vô Tà lại có thêm một lão giả, khí tức trên người cường hoành vô cùng, so ra.

Trong đôi đồng tử, quả thực là muốn phun ra lửa, nhất là Triệu Vô Tà lúc này đang cuồng tiếu. Trong tiếng cười đều là vẻ cười nhạo. Ngón tay càn càn rõ chỉ vào Thượng Quan Dịch, mặt đầy trào phúng.

“Đây là lần đầu tiên Triệu gia nghe người khác nói ta khinh người quá đáng, quả thực quá buồn cười. Ha ha ha” Thượng Quan Dịch, một năm trước ngươi và ma nhỏ kia cùng nhau chiến đấu Ngoại Tinh Thần Thiết của Triệu gia ta. Buồn cười là lúc đó có nhiều người như vậy, chỉ ngươi và con ma nhãi kia đi ra đã bị người ta cảm làm thương, còn chưa biết. Con ma nhỏ kia đã lên đường, kế tiếp chính là ngươi. Triệu gia nếu không phát uy, đều coi ta là mèo bệnh.

Triệu Vô Tà nói đến đoạn sau sắc mặt cũng xanh mét, sát ý bùng lên. Hắn ta quyết tâm muốn giết con gà này cho con khi nhìn, ngược lại hắn ta muốn xem xem hắn ta có hủy diệt Thượng Quan gia hay không. Tại Thiên Vân Đại Lục này còn có tên đui mù nào dám tới gây sự với Triệu Vô Tà hắn ta. Nếu như có cơ hội, chỉ sợ ngay cả mười mấy tên kia, người cũng sẽ không bỏ qua, cùng nhau giết chết.

“Triệu Vô Tà, súc sinh chính là súc sinh. Cho dù tu luyện thành nhân thân, cũng là súc sinh, sớm cút về mười vạn đại sơn môn của ngươi đi.

Kinh ngạc, vẻ mặt Triệu Vô Tà lúc này vô cùng kinh ngạc. Không chỉ lão, ngay cả các tu sĩ Thượng Quan gia khác cũng bị lời nói của Thượng Quan Dịch hù dọa. Nhất là vị gia chủ Thượng Quan gia kia, sắc mặt đã từ xanh mét chuyển thành tái nhợt, ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Đại trưởng lão nhà mình.

Kỳ thật nói ra lời này, trong lòng vị đại trưởng lão kia cũng hối hận, nhưng vừa nghĩ tới người kia sẽ đến, trong lòng lão lại nổi lên vô hạn hi vọng. Ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà

cũng không có chút kính sợ nào. Một năm trước, Triệu Vô Tà thi triển ra thần thông vượt quá sức tưởng tượng, nhưng mười mấy tu sĩ Nguyên Anh kia cũng đều không phải kẻ ngốc.

Quay về rồi nghĩ lại sẽ biết Triệu Vô Tà lúc ấy chỉ là ngoài mạnh trong yếu mà thôi, nếu không lấy thần thông triệu hoán Ngoại Tinh Thần của hắn, chỉ cần tùy tiện triệu hồi vài viên là có thể giết chết hơn mười người bọn họ, mà là sau khi giết tu sĩ Ma đạo, liền nhân cơ hội này mà rời đi. Nghĩ thông suốt được đoạn này, sự kính sợ của những người kia đối với Triệu Vô Tà liền tiêu tán đi rất nhiều.

Đều là cường giả hùng bá một phương, muốn bọn hắn kính sợ một cường giả khác cũng không phải chuyện dễ dàng. Nhất là Triệu Vô Tà, mặc dù hung uy rất thịnh, thế nhưng dù sao thời gian đến Thiên Vân đại lục cũng chỉ là mấy chục năm mà thôi. Thẳng tới cảnh giới Nguyên Anh cũng quá nhanh rồi, nếu không phải liên tiếp làm ra vài chuyện hung tàn ma đầu mới làm, thì Thiên Vân đại lục này biết hắn là Triệu Vô Tà có thể đếm chứ.

Thượng Quan Dịch là tu sĩ Nguyên Anh mạnh nhất của Thượng Quan gia. Nếu không phải bóng ma Triệu Vô Tà để lại cho hắn ta có chút nặng nề thì với hành động của Triệu Vô Tà lúc này làm Thượng Quan Dịch đã sớm không nhịn được mà xông lên chém giết.

“A, chỉ là một tên Thượng Quan gia, vậy mà dám nói chuyện với ta như vậy. Xem ra lão thất phu nhà ngươi tìm được chỗ dựa gì rồi, vậy thì để Triệu gia nhìn xem, vị chỗ dựa này của ngươi có tư cách quản chuyện nhân sự của Triệu gia hay không.

Trong mắt Triệu Vô Tà thật sự lộ ra vẻ hứng thú, hắn ta cũng là người của Thượng Quan gia, ngoại trừ báo một chút thù oán ra thì chính là bị trùng chung kiếm của người ta bổ sung. Hiện tại nhìn thấy bộ dạng không sợ hãi của Thượng Quan Dịch cũng biết mời người trợ giúp đến là ai, sát khí trên mặt Triệu Vô Tà ẩn giấu xuống.

Nhưng nụ cười trên mặt lại càng thêm vui mừng. Vạn Độc Tinh Phiến trong tay đột nhiên lỏng ra, giống như Nhân Trùng,

chén kiếm. Triệu Vô Tà cũng buông tay nắm Vạn Độc Quán Phiên ra, tùy ý mặt ngoài của Tiểu Phiên lay động trong không trung. Kỳ thật với tính tình của Triệu Vô Tà, lời nói vừa rồi của hắn coi như khách khí rồi.

Cũng chính là như vậy. Lúc này ba Nguyên Anh tu sĩ trước mặt Triệu Vô Tà đều cảm giác trong lòng run lên. Khi vị Thượng Quan Dịch kia trông thấy Triệu Vô Tà mở ra Vạn Độc Ti Phiên, hắn lập tức nghĩ ngay tới vì sao.

“Triệu Vô Tà, ngươi dám...” Tiếng nói của hắn còn chưa dứt thì Vạn Độc cốc phiên đã thoát khỏi bàn tay Triệu Vô Tà, đón gió lớn lên. Trong nháy mắt, Vạn Độc cốc phiên đã cao tới ngàn trượng, cán phiên đã cắm xuống đất. Lúc này trên mặt đất mây đen cũng ảm đạm, Nhân Trùng cốc kiếm chính là hung khí tuyệt thế, mạnh mẽ hơn bất kỳ tiên khí hay Ma bảo gì.

Không cần nói Huyết Linh và lão tổ tông Quy Long tông, từ trong thân chén kiếm tràn ra sương mù huyết hồng. Thượng Quan gia có thể chống đỡ cũng chỉ có ba tu sĩ mà thôi. Còn lại cho dù là tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn cũng chỉ có thể kiên trì nửa canh giờ mà thôi. Qua nửa canh giờ, Tiên Thiên Huyết Sát Khí nhập thể, tinh huyết toàn thân cũng sẽ bị mang đi không dư thừa một chút nào.

Lúc này Vạn Độc Quỷ Phiên được triển khai, Thượng Quan Dịch là người biết được Thượng Quan gia Triệu Vô Tà kinh khủng đến mức nào. Mặc dù lòng kính sợ hơi nhỏ một chút, nhưng đối với thủ đoạn ác độc hung sát của Triệu Vô Tà thì hắn biết rất rõ ràng. Vừa nhìn thấy Triệu Vô Tà buông Vạn Độc Quán Phiên ra, gân xanh trên đầu hắn như muốn nổ tung ra, nhưng hết lần này tới lần khác, thanh âm của Triệu Vô Tà lại vang lên.

“Lão thất phu, chúng ta nhìn xem, trước khi vị trợ giúp kia của ngươi đến, Triệu gia có thể giết sạch người Thượng Quan gia nhà ngươi hay không.”

Có điều râu mép Thượng Quan Dịch tức giận đã không còn hơi nhếch lên được nữa rồi. Dù sao cũng không có ngoại hiệu

sử dụng khiếu, ai bảo gã chạm phải Vệ là người tích súc sống sót dưới đất thì gã đã sớm chết hết từ lâu rồi.

Thượng Quan Dịch chắc chắn phải chết. Thượng Quan gia chỉ là chôn cùng cho y mà thôi.

“Bách chung hàng thế”

Mặt cò yêu dị Vạn Độc Bát Phiên bắt đầu chuyển động, tựa như sóng lớn tối tăm mờ mịt, nhìn qua thật là kỳ dị. Nhưng đồ vật từ trong mặt cò tuôn ra lại không có chút kỳ dị nào, đó là kinh khủng. Trùng triều, trong lá cò có trăm chén, có một ít độc trùng luyện chế thành chung một chỗ là trùng triều.

Vừa xuất hiện, liền phô thiên cái địa, đánh về phía Thượng Quan gia đại loạn phía dưới.

“Grào.”

Một tiếng rống hoàn toàn không giống tiếng người xuất hiện, cuối cùng từ trong mặt cò đi ra, không ngờ lại là một đầu thi âm địa long. Bằng Nhiên thân hình to đến mấy trăm trượng, trôi nổi cùng một chỗ. Chỉ là mắt thú kia chuyển động vài cái, đã làm cho ba vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Thượng Quan gia kinh hãi thất sắc, khí tức của vài đầu yêu thú dung hợp lại không thua gì một cường giả Nguyên Anh.

“Triệu Vô Tà, ngươi thật sự không sợ chết sao.”

Người nói chính là vị Đại trưởng lão của Thượng Quan gia, Thượng Quan Dịch, cường giả trong Tiên Đạo Thập Đại Môn môn chủ. Nhưng lúc này vị bá chủ hai mắt đỏ như máu nhìn Triệu Vô Tà. Thượng Quan gia quả thực đã gặp tai bay vạ gió, vốn đang yên đang lành cũng không đi trêu chọc ai.

Ai lại nghĩ tới thẳng nhãi Triệu Vô Tà này lại có thù tăt báo như vậy, vì một chút thù oán nhỏ mà tới tận nhà, muốn diệt cả nhà người ta chứ. Nếu không phải thanh danh Triệu Vô Tà quá kém thì..., Thượng Quan Dịch cũng sẽ không ngay từ đầu đã bày ra tư thế liều mạng cùng Triệu Vô Tà. Bản thân Triệu Vô Tà cũng không biết, thanh danh của hắn bây giờ thật đúng là không có mấy người, ma đầu có qua. Động một chút là diệt cả nhà người ta, hơn nữa dùng thủ đoạn cũng không chút nào quang minh, hơn phân nửa đều là tính kế.

Thượng Quan gia là gia tộc Tiên Đạo, hiểu rất rõ lúc trước Triệu Vô Tà ở trong phạm vi thế lực của Thần Tiêu Đạo Tông, làm thế nào lại diệt sạch môn phái Tiên Đạo kia. Vừa rồi Triệu Vô Tà vừa tới đã ném Nhân Trùng Tử Phủ xuống, giết chóc bừa bãi. Người của Thượng Quan gia đều biết Triệu Vô Tà quá độc ác.

Ngay cả Thượng Quan Dịch cũng cố gắng bỏ qua sự sợ hãi trong lòng, cứng rắn đối kháng với Triệu Vô Tà. Chẳng qua sau khi Triệu Vô Tà thả ra Vạn Độc Quán Phiến, trong lòng y cũng cảm thấy hoảng sợ. Hiện giờ tu sĩ ở Thiên Vân Đại Lục đều biết trên người tên này có hai loại hung khí tuyệt thế. Hung sát vô biên, trong khoảnh khắc đã giết một ngàn vạn người, căn bản là không nói chơi được.

Nào biết rằng lời uy hiếp của Thượng Quan Dịch vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Triệu Vô Tà càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị, ma tính của hắn lại nổi lên. Hôm nay mặc kệ là ai ngăn lại, hắn đều phải diệt Thượng Quan gia.

Phía dưới hoàn toàn rối loạn, chỉ là hai thanh hung khí tuyệt thế, toàn bộ Thượng Quan gia liền mất đi lực lượng phản kháng. Thấy cảnh tượng phía dưới, ba vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Thượng Quan gia run rẩy trong lòng. Thượng Quan Dịch càng mặt xám như tro tàn, phía dưới Nhân Chung Kiếm cùng Vạn Độc Bát Phiến tựa như đang tranh đoạt thức ăn vậy.

Tràng tai lướt qua chỗ nào, không còn lại chút gì.

Huyết sát lướt qua, bộ xương khô biến thành từng mảnh.

Về phần bách thảo dược điền kia, đã sớm bị những con thần lân tham ăn sạch sẽ. Tuy rằng còn chưa luyện chế thành đan dược, bất quá những linh thảo kia cũng có chỗ tốt đối với thần lân. Mục tiêu của nhân sâm kiếm là toàn bộ ở trên thân những tu sĩ đó, sương mù màu đỏ máu nhanh chóng lan tràn, thậm chí tại chung quanh của cốc kiếm.

Một vòng xoáy đỏ thẫm vô cùng đang thành hình, toàn bộ tinh huyết hồn phách bị cưỡng ép đoạt được đều bị cuốn vào trong đó, quán chú vào trong Nhân Qua Kiếm. Huyết hồng, con mắt ba người đều biến thành màu đỏ như máu. Nhưng bọn hắn

cũng không dám động đậy, bởi vì lúc này ánh mắt Triệu Vô Tà lạnh lùng vô cùng nhìn ba người, chỉ cần ba người khẽ động hẳn sẽ lập tức ra tay.

Mặc dù Triệu Vô Tà vẫn ở cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng một thân Sát Cốt không nói chỉ riêng khí thế kia cũng đủ để ba người không dám nhúc nhích một chút nào. Hai người còn lại tuy cực kỳ hận Triệu Vô Tà, nhưng sinh ra cảm giác bất mãn với Đại trưởng lão. Nhất là sau khi ăn sạch chỗ linh thảo này, vị trưởng lão phụ trách trông coi vườn thuốc hận không thể nuốt sống Đại trưởng lão được.

Người chọc ai không chọc, hết lần này tới lần khác chọc phải tên sát tinh này trở về.

Khí huyết tinh ngút trời lan tràn ra, cộng thêm dị chủng tinh mạch hoang lương, nguyên bản Thượng Quan gia khí tượng muôn hình vạn trạng. Trong vòng nửa canh giờ, liền biến thành bộ dáng như thế, ngay cả bản thân Triệu Vô Tà cũng không thể tin được nhìn Nhân Trùng xương kiếm cùng Vạn Độc tửu phiến. Chỉ cần qua thêm nửa canh giờ nữa, bản thân y cũng không thể tin được., Thượng Quan gia sắp hoàn toàn biến mất, một ngàn vạn người, hiện tại đã chết mất một nửa. Ba người kia, toàn thân run rẩy, hai mắt đỏ như máu muốn phun ra lửa. Cũng vào lúc này, bọn người Thượng Quan Dịch rốt cục đã tới.

“Thủ đoạn thật hay...”

Thanh âm để cho Triệu Vô Tà hé mắt, không ai có thể nhận thấy được, thế nhưng trên không trung bỗng nhiên xuất hiện thêm một người. Người thiếu niên, tuổi nhìn qua so với Triệu Vô Tà còn nhỏ hơn. Vừa xuất hiện, một đôi mắt hiện ra lam quang của yêu nhãn hướng về phía Triệu Vô Tà.

Thần niệm thứ ba trăm bốn mươi tám hiển hóa.

Năm cũ...

Người xuất hiện trên không trung chính là một thiếu niên, hết như một đứa trẻ.

Cuối cùng hai người chia ra nghiên nát nhau, lần lượt đọc bí mật bảy mươi ba lần.

Một bộ áo lam, làn da trắng nõn, cao như trẻ con, thân hình chẳng qua chỉ bằng một nửa Triệu Vô Tà. Mặc dù bộ dạng rất tuấn tú nhưng hình dáng đúng là một đứa trẻ. Cùng lắm chỉ được tính là một thiếu niên có ngọc trác, đáng yêu một chút.

Nhưng thiếu niên này lại có một đôi mắt như thế nào mà không hề bị quên đi, không có tròng trắng mắt, con ngươi lóe lên ánh sáng màu lam chiếm cứ toàn bộ hốc mắt. Khi nhìn lại, dường như tất cả đều bị xuyên thấu, không thể che giấu được. Càng đáng sợ hơn chính là, đôi mắt này, có thể mang người đi trong hoàn cảnh vô biên.

Một khi hãm vào trong thì cho dù tu sĩ Nguyên Anh là nhỏ cũng không bò ra được. Đôi mắt như vậy hoàn toàn xứng được với cái xưng hô “Yêu nhân”.

“Lam Đồng, người chính là Phạm Thiên Tiên Quân...”

Triệu Vô Tà ngữ khí bình tĩnh, nhìn chăm chú vào thiếu niên trước mắt. Trong hốc mắt cũng không khởi sinh ra biến hóa, âm dương nhị khí hiện ra, hai xoáy nước quần lấy nhau. Triệu Vô Tà còn đang không đủ tư cách, thế mà lại từ trong miệng chậm rãi phun ra mấy chữ.

“Tiền nhân thông suốt ba canh giờ tương lai “

Lời vừa ra khỏi miệng, khung cảnh trên không trung lập tức xảy ra biến hóa, bao gốc cả thiếu niên kia ở bên trong. Tất cả đều sững sờ, sau đó cảm giác trên người phát lạnh, giống như toàn bộ đều bị rút ra trong nháy mắt. Đứng ở trước mặt Triệu

Vô Tà, tất cả bí mật ở đáy lòng đều biến mất, đều bị Triệu Vô Tà biến mất.

Nhất là thiếu niên kia, trong đôi mắt lam quang hiện lên một tia hoảng sợ, nhưng lập tức sắc mặt lạnh lẽo, khí thế trên người hoàn toàn bộc phát.

“Hừ “

Một tiếng hừ lạnh vang lên bên tai Triệu Vô Tà như tiếng sấm, nhất thời kéo tinh thần đang chìm trong đầu Triệu Vô Tà trở về. Chỉ trong thời gian vài nhịp hô hấp, thần thông của Triệu Vô Tà thì triển trọn vẹn ba canh giờ đã bị cắt đứt. Sắc mặt lập tức tái nhợt một mảnh, nhưng lập tức khôi phục lại.

thần thờ lười quan rộng lớn

Triệu Vô Tà ngẩng đầu lên, vẫn lẳng lặng nhìn thiếu niên trước mắt. Lai lịch của vị thiếu niên này thật sự lớn kinh người, tông chủ Phạm Thiên Tiên Quân Tiểu Phạm Thiên Tiên Tông đại nhân.

“Phạm Thiên Tiên Quân lão thất phu, đây chính là trợ thủ người mời tới.”

Triệu Vô Tà nhìn một hồi, bỗng nhiên quay đầu lại nói với Đại trưởng lão Thượng Quan gia rằng Đại Dịch Đạo. Trong lúc ông ta nói chuyện, thì Nhân Chung Kiếm và Vạn Độc Cốt Phiến bỗng nhiên ngừng giết chóc, mà lẳng lặng dừng lại tại chỗ. Chỉ cần Triệu Vô Tà vừa động tâm niệm, giết chóc sẽ tiếp tục diễn ra ở Thượng Quan gia.

Không bị đánh gãy thần thông mà còn không trực tiếp động thủ chém giết, mà là kỳ quái hỏi một câu về Thượng Quan Dịch. Ba vị của Thượng Quan gia đã sớm đỏ mắt, nào quan tâm Triệu Vô Tà giả thần giả quỷ thế nào. Ba ánh mắt mang theo hận ý nặng nề nhìn về phía Triệu Vô Tà, trong đó thù hận nồng đậm đến mức không còn gì để nói, chỉ hận không thể lập tức giết Triệu Vô Tà.

“Ma đầu tiên quân này tàn sát đệ tử Thượng Quan Gia ta, kính xin Tiên Quân ra tay. Đồ Ma.”

Hai chữ cuối cùng cơ hồ đều nghiêng răng nghiêng lợi, từ trong miệng Thượng Quan Dịch thốt ra. Có thể thấy được vị Đại trưởng lão này đối với Triệu Vô Tà hận ý sâu sắc đến cỡ nào. Trong thời gian không đến nửa canh giờ, vị tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ này đã từ sợ hãi chuyển thành hận ý nồng đậm.

Cũng chỉ có Triệu Vô Tà là có thể làm được, nếu không phải tu vi thần thông không bằng người, ba người đã sớm đi lên chém giết cùng Triệu Vô Tà. Cho dù rút gân lột da, cũng không thể đè nén hận ý trong lòng ba người Thượng Quan gia này. Lúc này Thượng Quan gia xem như đã xong hơn phân nửa. Những đệ tử hạch tâm kia cơ hồ chết hết.

Nhưng thật ra Nhân Sa Kiếm cùng Vạn Độc Thức Phiên, bởi vì giết chóc bừa bãi này đã có uy năng tăng mạnh. Lúc trước Triệu Vô Tà tận lực hạn chế Nhân Trùng Kiếm, sợ rằng không cẩn thận sẽ luyện thành đại thành. Bất quá phôi thai trên Bàn đã luyện thành, chỉ cần đến Thiên Hộc Đại Lục, luyện thành Bàn cũng chỉ không xa nữa.

Cũng không cần đi hạn chế nhân trùng chén kiếm, giết chóc một phen uy năng của nhân trùng cũng tăng vọt. Chỉ là khổ cho thượng quan gia, vô duyên vô cớ chết nhiều người như vậy. tai bay vạ gió, những tu sĩ quan gia đã chết kia, cho dù chết cũng sẽ không hiểu. Vì cái gì ba Nguyên Anh tiền bối nhà mình lại tro mắt nhìn bọn họ bỏ mình.

“Lão thất phu, người cho rằng một cái mộ thực là có thể cứu được người lên làm quan. Từ lúc người đắc tội Triệu gia, nhà quan của người đã chắc chắn bị diệt. Không ai thay đổi được. Phạm Thiên Tiên Quân, dù là Ma La Ma Đế cũng không thay đổi được.”

Lúc Triệu Vô Tà nói chuyện, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào thiếu niên kia. Ngoại trừ câu chuyện ngay từ đầu, cuối cùng không ai nói gì nữa.

“Huống chi, vị trước mắt này chẳng qua chỉ là một phân thân mà thôi. Người nói đúng không Phạm Thiên Tiên Quân...”

Tiếng nói vừa chuyển, từ trong miệng Triệu Vô Tà, bỗng nhiên phun ra một câu nói cực kỳ rung động. Ba người của

Thượng Quan gia đều sững sốt tại chỗ, không dám tin nhìn thiếu niên kia. Ánh mắt bọn họ nhìn sang, trên mặt thiếu niên có đôi lam đồng kia rốt cục xuất hiện nụ cười.

“Xem ra đồn đãi quả nhiên không sai, người thật sự có thể cướp được tiểu cô nương hồng trần từ trong tay lão bà nương Vong Tình. Nếu như ta đoán không sai, người đã gặp qua lão già Ma La kia rồi đúng không?”

Thiếu niên này vừa mở miệng nói chuyện, liền làm cho vẻ mặt người ta khác thường, mở miệng ra là một lão gia hỏa. Vong Tình Ma Đế và Ma La Đế đều không để vào mắt, nhưng lấy thân phận của hắn, nói như vậy có thể nói là không ai dám nói gì. Phạm Thiên Tiên Quân, trong thế lực Tiên Đạo, ít nhất là trong lời đồn đãi. Cường giả mạnh nhất, tu vi cũng giống Ma La Ma Đế vậy.

“Lấy tu vi của người, xác thực có tư cách kiêu ngạo như vậy. Đáng tiếc tiên quân lấy đồ của người ta, chính là không nhúng tay cũng không được. Như vậy đi, chúng ta đánh cược một phen. Lấy thần niệm hiện hóa chém giết hư không, nếu bản quân thắng, người liền buông tha Thượng Quan gia. Thế nào?”

Thiếu niên lam đồng bỗng nhiên nói ra một câu như vậy, sau khi nói xong liền vẻ mặt bình tĩnh nhìn Triệu Vô Tà, tựa hồ lo lắng Triệu Vô Tà sẽ không đáp ứng. Bên trong đôi mắt màu lam kia lộ ra vẻ yêu dị.

“Nếu như người thua rồi...” Triệu Vô Tà vẫn không tức giận mà chậm rãi nói ra một câu, trong giọng nói mang theo vẻ không thể nghi ngờ. Còn có một chút quang mang quỷ độc trong đó lập loè, cũng không biết lúc này trong lòng Triệu Vô Tà đang suy nghĩ cái gì nữa. Ở dưới chân hắn, thân thể Ma Kinh thẳng tắp giống như tảng đá, không nhúc nhích một chút nào.

Nhưng lá cờ lớn nghìn trượng kia vẫn tung bay, hoa sen đen yêu dị bên trên tỏa ra uy áp vô cùng đậm đặc, dù trăm chén cơm đã ngừng giết chóc. Thế nhưng vẫn không ngừng gào thét, âm thanh hỗn loạn kia truyền tới, ba người Thượng Quan gia đầu tiên là hận ý dâng lên.

Sau đó là trong lòng kinh hãi, ngay cả đầu Phạm Thiên Tiên Quân ở hư không bên kia, chỉ sợ cũng cảm ứng được uy thế của trăm chung.

“Vật này, chính là của ngươi: “

Lời nói của thiếu niên lam đồng tử vừa dứt, ở phía sau hắn bỗng nhiên bị phá vỡ một cái khe hư không, thiếu niên lam đồng lui về phía sau một bước đã bước vào trong đó. Đồng thời cũng có một thứ giống như vậy được một đoàn quang mang bao vây từ trong khe hở hư không đi ra, chậm rãi phiêu phù ở trước mặt Triệu Vô Tà. Thiếu niên lam đồng kia trước khi tiến vào khe hở hư không thì con mắt tràn đầy vẻ hỗn độn đã dừng lại trước Nhân Trùng kiếm cùng Vạn Độc cốc phiến.

Cũng không đi lấy, với thị lực của Triệu Vô Tà, liếc mắt một cái đã biết thứ kia là gì. Nếu như không phải thứ này, lão thất phu Thượng Quan gia này chưa chắc đã có thể mời Phạm Thiên Tiên Quân tới, đại kiếp nạn lấy chìa khóa của hắn còn trân quý hơn bất cứ thứ gì.

Nhất là đối với tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh, phần mộ thực là chìa khóa tiến vào cảnh giới Hóa Thần đạo quân.

“Sao ngươi biết Triệu gia ta nhất định sẽ đáp ứng ngươi, nếu là ta nhất định phải huỷ diệt Thượng Quan gia thì sao?”

Lúc Triệu Vô Tà nói chuyện, ánh mắt trôi đến trên người ba người Thượng Quan gia. Ba người tu vi cao nhất là Thượng Quan Dịch, Nguyên Anh hậu kỳ, vốn cũng là siêu cấp cường giả. Thế nhưng là thiếu một cảnh giới, mặc kệ là so sánh với Triệu Vô Tà hay là Phạm Thiên Tiên Quân, đều kém nhau một cảnh giới.

Nguyên Anh hậu kỳ và Nguyên Anh Đại viên mãn, hai cảnh giới, thực lực chênh lệch lại giống như trời với đất. Mặc dù Triệu Vô Tà không phải Nguyên Anh Đại viên mãn, nhưng mà tên này ỷ vào một thân Sát Cốt, còn có Nhân Trùng Tử Kiếm và Chân Độc Quán Phiến. Thần thông thậm chí so với Nguyên Anh Đại viên mãn bình thường còn đáng sợ hơn, đã là cường giả cỡ như Ma La Đế, Phạm Thiên Tiên Quân.

Nếu không Phạm Thiên Tiên Quân cũng sẽ không nhìn thấy Triệu Vô Tà, liền lập tức thay đổi chủ ý, không phải chính thức chém giết. Mà là thần niệm hiển hóa chém giết trong hư không, tuy cũng là chém giết, nhưng hung hiểm lại bất đồng. Đến loại cảnh giới này của bọn họ, nếu như mặt đối mặt chém giết, bất kể là Triệu Vô Tà hay Phạm Thiên Tiên Quân.

Nếu như sát khí nổi lên, không phân được thắng bại cũng sẽ không dừng tay. Đáng tiếc nếu như phân ra thắng bại, khi đó chỉ sợ hai người cũng sẽ là nỏ mạnh hết đà. Hiện tại mặc dù không phải là đại kiếp trăm năm sau, nhưng qua mười ngày, Cẩm Thần Uyên kia vẫn sẽ mở ra như cũ. Đến lúc đó hầu như tất cả tu sĩ Nguyên Anh trên Thiên Vân Đại Lục đều sẽ xuất hiện, tranh đoạt bốn mươi chín tòa mộ bia trên phần mộ Nguyên Anh kia.

Phạm Thiên Tiên Quân, cũng không nguyện ý lúc này liều mạng chém giết cùng Triệu Vô Tà, nếu như lưỡng bại câu thương vậy thì không tốt. Thiếu niên có cặp mắt màu lam nghe Triệu Vô Tà nói vậy, thân hình ngừng lại, chợt cười một tiếng.

“Ngươi sẽ đồng ý...”

Vừa nói xong, thân hình liền hoàn toàn tiến nhập vào trong khe hở hư không, nhưng vào cuối cùng, ánh mắt mới dừng lại trên người tam nương sau lưng Triệu Vô Tà một chút. Một thâm ý khác, trên mặt Triệu Vô Tà hiện lên một nụ cười.

Phạm Thiên Tiên Quân nói không sai, Triệu Vô Tà sẽ đồng ý, bởi vì hắn không có lý do gì mà không đáp ứng. Phạm Thiên Tiên Quân cho rằng Triệu Vô Tà sẽ đồng ý, bởi vì hắn không thể không đáp ứng. Bởi vì Triệu Vô Tà đắc tội Ma La Đế, còn có hai người Chu gia trong thời khắc khắc đều theo dõi, nếu hắn chém giết cùng Phạm Thiên Tiên Quân bị thương.

Ngày ấy đối với hai người Ma La Ma Đế cùng Chu gia thì lành ít dữ nhiều. Trừ phi Triệu Vô Tà trốn đi, nhưng như vậy sẽ không còn là tên Triệu Vô Tà kiêu ngạo bản tính. Còn nữa Phạm Thiên Tiên Quân tin tưởng, Cẩm Thần Uyên mười mấy ngày sau nhất định sẽ có bóng dáng Triệu Vô Tà hắn.

Nếu là trước đó, Phạm Thiên Tiên Quân nghĩ như vậy ngược lại là hợp tình hợp lý, cũng đoán trúng rất nhiều bản khoản của Triệu Vô Tà. Đáng tiếc hiện tại, Triệu Vô Tà đáp ứng, lại không phải bởi vì những điều này.

“Thượng Quan lão thất phu, coi như người may mắn. Phá Tài miễn tai, nghĩ cũng không tệ.”

Thân hình Triệu Vô Tà không nhúc nhích, thân thể rườm rà của Thâm uyên ma đã động, dĩ nhiên là đi theo Phạm Thiên Tiên Quân. Nó hướng về phía hư không mà đi, thi đấu với Phạm Thiên Tiên Quân là thần niệm hiển hóa hư không mà giết, Triệu Vô Tà tất nhiên sẽ không ở chỗ này mà chém giết với Phạm Thiên Tiên Quân, mặc dù nắm chắc đám phé vật của Thượng Quan gia tộc cũng không làm gì được hắn.

Nhưng mà cẩn thận chèo thuyền vạn năm, Triệu Vô Tà cũng không muốn một đời anh minh của mình, cuối cùng lật thuyền trong mương. Thần niệm hiển hóa, tự nhiên thân thể không thể động đây, lấy tâm thần tiến vào hư không chém giết.

Khi Thâm Uyên ma kinh đến phía trước hư không, phía trên thân thể nổi lên hắc quang, thân thể to cả ngàn trượng cũng mạnh mẽ chen vào trong hư không. Khi xuất hiện trở lại, đã là bên ngoài mây vạn dặm, trên một ngọn núi tuyết. Ngọn Tuyết Phong này cực kỳ bình thường, thân hình Triệu Vô Tà vẫn như trước ở trên lưng của Thâm Uyên ma kinh.

Bóng đen thật lớn bao phủ xuống, chính là cái chìa khóa đã bao phủ cả ngọn Tuyết Phong vào trong bóng tối. Triệu Vô Tà dứt khoát cũng không đi tìm nơi, khoanh chân ngồi xuống, trước mặt hắn có một quang sáng bồng bênh. Trong quang sáng kia chính là chìa khóa tiến vào Cẩm Thần Uyên. Bảo vật, chìa khóa mà toàn bộ tu sĩ Thiên Vân Đại Lục đều khao khát.

Triệu Vô Tà cười lạnh, hai mắt chậm rãi nhắm lại, nhẹ nhàng phun ra một câu.

“Bắt đầu đi.” Lời còn chưa dứt, đoàn hào quang nổi lơ lửng trước mặt Triệu Vô Tà bỗng nhiên rung động. Sau đó nhìn thấy hư không lại nứt ra một khe hở nữa. Nhưng lần này

không giống, không có hư không loạn lưu cuồng bạo tuôn ra, giống như bị lực lượng mạnh mẽ nào đó trấn áp.

“Triệu gia ta cũng muốn kiến thức một chút, thủ lĩnh Tiên đạo có phải thật sự có ba đầu sáu tay hay không.”

Khóe miệng xinh đẹp cực điểm mang theo một chút ý cười, tuy là đứng ở phía sau Triệu Vô Tà, nhưng mà Tam Nương đối với Triệu Vô Tà vô cùng hiểu biết. Biết thiếu gia nhà mình cho tới bây giờ chưa bao giờ chịu thiệt, cho tới bây giờ đều là chủ của có thù tất báo. Vị đại trưởng lão của Thượng Quan gia đặc tội với hắn một chút, hắn liền làm cho nguyên khí của Thượng Quan gia đại thương.

Trải qua lần này, Thượng Quan gia mặc dù còn có ba vị tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh, nhưng Bách Thảo dược điền kia còn có năm trăm vạn đệ tử, đều đã cho Triệu Vô Tà uống Nhân Chung kiếm cùng Vạn Độc Quỷ Bàn phiên. Cái giá này nếu như lại cho vị Thượng Quan gia kia một cơ hội, hắn có đánh chết cũng sẽ không đi tới Triệu Vô Tà.

Thằng nhãi này ngay cả một chút thiệt thòi cũng không chịu, Phạm Thiên Tiên Quân tuy là thủ lĩnh Tiên Đạo, nhưng thủ đoạn cũng chưa chắc đã mạnh hơn Ma La Đế. Chỉ sợ lần này là “

Trong hư không, một luồng thần niệm trấn áp những hư không loạn lưu cuồng bạo kia. Thần niệm hiển hóa hình thể, vẫn là thiếu niên lam đồng kia. Đây là thần niệm Phạm Thiên Tiên Quân hiển hóa, chỗ hư không này chính là nơi hắn và Triệu Vô Tà chém giết. Ở chỗ này chém giết, chỉ cần thua, chặt đứt liên hệ thần niệm là được rồi, cũng sẽ không đả thương tới bản thể.

Sau nửa canh giờ, thiếu niên mắt lam không dám tin nhìn cự thú trước mắt. Mà lúc này miệng cự thú phát ra tiếng người, sát khí dày đặc dâng trào ra, chỗ hư không này thiếu chút nữa đã bị sát khí kia làm cho sụp đổ.

“Phạm Thiên tiên quân, Mộ thục kia, Triệu gia ta vui mừng nhận.

Lúc này Triệu Vô Tà cũng rất muốn cười lớn thành tiếng. Lúc trước hắn đáp ứng việc thần niệm hiển hóa hư không, không

phải vì những thứ Phạm Thiên tiên quân nghĩ đến. Mà là bởi vì lúc hắn mới thi triển phá vỡ tam thời thần thông, cũng đã nhìn thấy kết quả, chìa khóa mộ mộ phần trắng tới tay. Triệu Vô Tà hắn cũng không phải kẻ ngốc, vì sao lại không dùng.

Thị thiếp thứ ba mươi bốn mươi chín hồng trần thị thiếp.

“Niệm hiền hóa. Nếu là trước kia, lấy tâm thần Triệu Xích Tà định ra người là “Gần Thiên Tiên Quân” đối thủ, nhưng hôm nay lại khác. Triệu Vô Tà dựa vào một thân Sát Cốt của hắn ta, thần niệm hiền hóa ra, thì cái Viễn Cổ Trọng Sát Thủ Tiểu lấy tu vi Phạm Thiên Tiên Quân làm gì có khả năng là đối thủ của trọng sát thủ.

“Hắc hắc “

Trên mặt nở nụ cười, cầm trong tay đoàn quang mang kia, thần niệm lực dễ như trở bàn tay tràn vào. Phạm Thiên Tiên Quân nói vậy là có giữ lời, một chút trở ngại cũng không có, dấu ấn cấm chế bên trong cũng bị phá hủy sạch sẽ. Một cái mộ thược đã tới tay Triệu Vô Tà, cười hắc hắc vài cái rồi tiện tay ném cho Tam Nương phía sau.

“Đi “

Cũng không trì hoãn thêm, Triệu Vô Tà quát khẽ một tiếng ma kinh dưới đáy vực sâu dưới chân. Đôi cánh vỗ nhẹ, không khí trên không trung bị cắt đứt, thân thể cực lớn của ma hàn va chạm vào nhau. Những không khí kia lập tức tan thành tro bụi, chớp mắt là vụn dậm. Triệu Vô Tà mang theo Tam Nương dùng tốc độ khủng khiếp bay về một hướng.

Hơn mười ngày, Cẩm Thần Uyên đã mở ra, đến lúc đó sẽ từ bên trong nổi lên một hòn đảo. Phía trên có bốn mươi chín tòa bia mộ, cũng chính là bốn mươi chín chiếc chìa khóa của mộ. Hòn đảo này được gọi là phần mộ của Nguyên Anh, bởi vì mỗi lần hòn đảo này xuất hiện, thì có nghĩa là có thêm bốn mươi chín vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ phải chết.

Muốn lấy được bia mộ thì nhất định phải có Nguyên Anh của một vị tu sĩ Nguyên Anh để phá vỡ cấm chế. Cấm chế trên hòn đảo mà Cẩm Thần Uyên đặt lên tất nhiên không thể đơn giản hơn. Ngoại trừ dùng nguyên anh hiền tế, thật đúng là không còn biện pháp nào khác để phá vỡ cấm chế. Mỗi lần mộ

Nguyên Anh này xuất hiện, ít nhất cũng có bốn mươi chín vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ phải vắng mặt.

Đừng nhìn những tu sĩ Tiên Đạo kia bình thường ra vẻ đạo mạo, bình thường bộ dáng lương thiện, thế nhưng mỗi lần đến lúc này, âm hiểm độc ác nhất chính là những tu sĩ Tiên Đạo kia, nghĩ đến lần này, cũng không ngoại lệ.

Nhưng Triệu Vô Tà lại nhàn nhã nhàn nhã, với thực lực hiện tại của hắn, nếu thật sự có kẻ đui mù tới tìm hắn thì cũng đáng đời, Triệu Vô Tà đưa đồ đại bổ tới cửa cũng sẽ không khách khí.

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ nhẹ nhân trùng cốt kiếm, cơ hồ diệt tộc Thượng Quan gia tộc,

Cuối cùng hai người đã nghiền nát nhau, xem lần tấn công thứ bảy trăm bốn.

Anh Nhiên cuối cùng vẫn buông tha Thượng Quan Dịch. Bất quá Triệu Vô Tà có một loại cảm giác, Thượng Quan Dịch kia cũng không rõ được bao lâu. Nhân sâm kiếm ăn tinh huyết hồn phách mấy trăm vạn người, tiến vào đại bổ một lần, khí tức bây giờ đã khôi phục thậm chí Hoàn phong thậm chí càng sâu hơn.

“Thiên Chiêm đại lục, hy vọng sẽ không để cho Triệu gia thất vọng.”

Không biết vì sao, Triệu Vô Tà đang đứng trên lưng Ma Diên ở vực sâu, đột nhiên nhớ tới một đại lục khác bên kia đại dương vô tận. So với Thiên Vân Đại Lục, địa vị của Thiên Sế Đại Lục trong đáy lòng hắn rất trọng yếu. Hiện tại Triệu Vô Tà muốn chính là đạt tới Thiên Ma chí đạo, thành tựu Thiên Ma vô thượng.

Đến lúc đó, cho dù là quy tắc thiên đạo cao cao tại thượng, cũng sẽ bị Triệu Vô Tà hung hăng dẫm dưới chân. Nghĩ đến điều này, trên mặt Triệu Vô Tà đã hiện ra vẻ chờ mong, còn có vẻ vô cùng kiên quyết. Hắn ta cũng không phải là người lương thiện gì, ai ngăn cản hắn ta thành tựu thiên ma chí đạo, hắn ta sẽ giết người đó.

Chưa nói đến đám gián điệp do Triệu Vô Tà âm thầm tạo ra, với thực lực của Triệu Vô Tà, toàn bộ Thiên Vân Đại Lục này chưa chắc đã có người mà hắn ta sợ. Cường giả sau lưng các đại môn phái tu vi cũng chỉ ngang với Triệu Vô Tà mà thôi. Chưa hẳn đã khiến Triệu Vô Tà sợ hãi, chân chính chém giết lẫn nhau, với thủ đoạn của Triệu Vô Tà, kẻ thắng chắc chắn là Triệu Vô Tà hắn ta.

“Đi Tam Nương, về đầm lầy đen. Nhìn xem vị Hồng Trần tiên tử kia, đã trải qua mấy đời rồi, hồng trần vạn tượng cuộn cuộn như nước. Giữa thiên địa này, ai có thể nhìn thấu. Ha ha ha.”

Triệu Vô Tà không nói đến ba câu, lại lộ ra bản tính kiêu ngạo, cười lớn vang vọng bầu trời. Tam Nương nở một nụ cười nhu thuận, đứng bên cạnh thiếu gia nhà mình, không nói một lời. Nhưng vẻ si mê trên khuôn mặt lại không làm được gì. Nữ tử tuyệt thế này quả thật đã hết hy vọng với Triệu Vô Tà.

Nghe Triệu Vô Tà nói vậy, đáy lòng nàng ta cũng thầm cầu nguyện cho vị Hồng Trần tiên tử kia vài câu. Nếu Triệu Vô Tà đã nói ra, vậy tất nhiên là thật, chỉ sợ vị Hồng Trần tiên tử kia còn không biết, lúc nàng ta bị Triệu Vô Tà bắt cóc đã định trước vận mệnh rồi. Triệu Vô Tà muốn thế nào thì làm thế ấy.

Nửa canh giờ sau, đã trôi qua nửa canh giờ, thân hình cực lớn của Thâm Uyên Ma Hàn đã dừng ở trên không trung của đầm lầy đen ngòm cách đó chín vạn dặm. Hư không dường như sinh ra cầu thang, Triệu Vô Tà ôm Tam Nương chậm rãi bước xuống, không khí một chút nhộn nhạo cũng không có. Trên chín vạn dặm vẫn yên tĩnh không một tiếng động.

Đã làm bá chủ đầm đen chín vạn dặm này, sinh linh nơi này chính là gặp đại vận, độc trùng độc thú trời sinh dị chủng hoặc là tu vi mạnh mẽ, đều không có kết cục tốt đẹp gì. Hoặc là trở thành chén rượu Triệu Vô Tà, hoặc là thành công Huyết trì. Mấy lần giết chóc trắng trợn, cho tới bây giờ, sinh linh trong đầm lầy màu đen chín vạn dặm đã chết không sai biệt lắm.

Tình mịch yên tĩnh đến mức có thể nói là đúng, đúng phải bá chủ tâm địa sắt đá, còn là người tu luyện kinh chén. Những độc trùng độc thú này dù không nhận cũng không có biện pháp.

Sương mù cuộn cuộn vài cái, Triệu Vô Tà mang theo Tam Nương đi thẳng xuống phía dưới, mặc dù đã hoang phế từ ngàn dặm trong cốc, Triệu Vô Tà có Vạn Độc Quán Phiến cũng không cần những hồ chén này. Chỉ có ở chính giữa là một cái ao máu vẫn đang sôi trào trào trào như nước. Triệu Vô Tà cười nhạt một tiếng mang theo Tam Nương đi về phía Huyết Trì.

Không gian trong Huyết Hồng Huyết Trì là do Triệu Vô Tà thi triển đại thần thông mở ra, trừ phi Triệu Vô Tà đồng ý. Nếu không ai cũng không thể vào được, đương nhiên cũng không vào được. Tam Nương đến đây, ánh mắt lập tức sáng lên, nàng cũng là Nguyên Anh tu sĩ. Hơn nữa còn đường đường là Hoàng Tuyền Quỷ Đế của Hoàng Tuyền Quỷ Giới, vừa nhìn Triệu Vô Tà mở ra không gian liền biết thần thông của thiếu gia nhà mình đã đến bãi đất kinh khủng rồi.

“Thiếu gia, nơi này cùng phù đồ quỷ Hoành...”

Lần đầu tiên Tam Nương nhìn thấy không gian đỏ như máu này là biết nó không khác gì so với không gian ở Phù Đồ Quỷ giới ở Hoàng Tuyền Quỷ Thành. Không gian này không được tinh tế tỉ mỉ như Phù Đồ Quỷ Thành là được., Cũng có lẽ, lúc trước khi Triệu Vô Tà mở không gian huyết trì này, tu vi khẳng định không thể so sánh với Đại tu sĩ vạn năm trước, Hoàng Tuyền Quỷ Đế. Nhưng Tam Nương nói nửa lời cũng không nói thêm gì nữa. Bởi vì nàng nhìn thấy trong không gian huyết hồng có một đám Thái Vân tước cô đơn. Dám đem một trong hai đại nữ tu nổi danh nhất Thiên Vân Đại Lục ném ở nơi này, chỉ sợ cả Thiên Vân, cũng chỉ có Triệu Vô Tà.

Hồng Trần tiên tử cùng thần nữ Phiêu Miêu của Thần Cung, được tôn là hai nữ tu tuyệt mỹ nhất ở Thiên Vân đại lục, hơn nữa một tiên một ma, trong hai đại đạo Tiên Ma không biết bao nhiêu tuần ngàn trẻ tuổi muốn trở thành bạn lữ song tu của hai người. Thế nhưng hai người đều không phải là tu sĩ môn phái tầm thường, mặc kệ là Vong Tình Ma Đế hay là Thần Miêu Cung, cũng sẽ không để cho Hồng Trần tiên tử và Phiêu Thần Nữ có cái gì song tu.

Ai mà ngờ được, đại lục Thiên Vân này lại đột nhiên xuất hiện một người lạnh lặn như Triệu Vô Tà, chẳng những cưỡng ép từ trong Vong Tình Động Thiên mấy phần, Hồng Trần Tiên muốn Hồng Trần Tiên Hội làm thị thiếp của hắn, quả thật là gan lớn hướng về ảo tưởng. Tên Triệu Vô Tà này, lúc này thật sự có thực lực này đây.

Nhân Trùng Tử Kiếm cùng Vạn Độc Bát Bát Phiên cầm trong tay, cộng thêm thân gần như bất tử thân một thân trọng sát cốt hải, lúc này chính là vụ nô và Vong Tình Ma Đế đồng thời lên. Triệu Vô Tà cũng tự nghĩ sẽ không thua hai người bọn hắn trừ phi Ma La Ma Đế và Phạm Thiên Tiên Quân đồng thời ra tay, có lẽ còn có thể đánh bại Triệu Vô Tà hắn.

Nhưng cho dù như vậy, Triệu Vô Tà vẫn có thể giữ được tính mạng, một thân Sát Cốt lạnh lẽ là hai vị kia cũng không có biện pháp gì.

“Triệu,” Tiền bối. “

Triệu Vô Tà đột nhiên xuất hiện khiến Tiểu Lục đứng chờ ở bên lập tức bừng tỉnh, vội vàng cung kính đứng một bên. Lúc trước khi ở Vong Tình Động Thiên, Triệu Vô Tà nợ thị nữ duy nhất này. Đối với Triệu Vô Tà cũng rất tốt, Triệu Vô Tà vì trả nhân tình đã đem chuông dơ bản đưa ra ngoài.

Mang theo ý cười gật gật đầu, Triệu Vô Tà mặt lạnh cũng không phải lúc nào cũng có, đối với Tiểu Lục hắn không thể làm được. Thời gian một năm, Tiểu Lục này bảo vệ tiểu thư nhà nàng một năm, lúc Triệu Vô Tà rời khỏi cũng đã nói qua. Trận nhạn vạn trượng hồng trần kia chính là Vô Cầu Chung trong tay nàng, chỉ cần nàng muốn.

Bất quá một năm qua đi, bất cứ lúc nào cũng có thể thả tiểu thư nhà mình ra, nhưng nàng thủy chung không có hủy diệt đại trận thả ra tiểu thư nhà mình. Nghĩ đến chuyện này đáy lòng nàng cũng có ý niệm riêng, Triệu Vô Tà mặc dù rất rõ ràng, bất quá vẫn không nói ra.

Chỉ là thân hình đứng trước thái vân tước giá, một đôi mắt vô cùng lạnh lẽ ác liệt nhìn về phía Hồng Trần tiên tử trong xe. Dung nhan tuyệt mỹ kia dù Triệu Vô Tà định lực kinh người

cũng có chút sững sốt, ngay lập tức mới khôi phục bình thường, mang theo ý cười muốn bỏ đi. Nhưng vào lúc này “Tiểu Lục bỗng nhiên ôm chuông Vô Cấu trong ngực quỳ xuống.

“Triệu tiên bối Tiểu Lục cả gan, thỉnh tiên bối nể tình năm đó. Xin tiểu thư bỏ qua cho” Tỷ hôm nay vừa mới trải qua một ngàn chín trăm đời. Nếu cứ tiếp tục như thế, chân nguyên trong cơ thể tiểu thư chỉ sợ sẽ tiêu tán hầu như không còn. Cho dù tiểu thư tỉnh lại, tu vi cũng mất đi.

Triệu Vô Tà vốn còn bị Tiểu Lục làm cho quỳ xuống, nhưng sau khi nghe Tiểu Lục nói vậy, không khỏi bật cười, mặc dù Tiểu Lục là người của Vong Tình Động Thiên, nhưng cuối cùng vẫn không tu luyện Vong Tình ma công, không biết nguyên do trong đó.

“Phành Lục tỷ, tiểu khúc nhà tỷ tu luyện là Vong Tình ma công, chỉ cần khám phá được hồng trần. Tiến vào cảnh giới vong tình, tu vi một ngày là có thể tăng vọt đến cảnh giới Nguyên Anh. Thần thông không thua lão bà vong tình kia, đại trận này là đại lễ vô tà ta tặng. Nếu tiểu thư nhà tỷ thật sự nhìn thấu hồng trần, vong tình lão bà nương đều phải dựa vào bên cạnh.”

Triệu Vô Tà ngữ khí ngông cuồng, nhưng điều hắn ta nói cũng là sự thật. Vong Tình Ma Đế tuy tu luyện Vong Tình ma công đã ngàn năm nhưng chưa từng tiến vào Vong Tình chi cảnh. Triệu Vô Tà là người tinh thông tính toán, tới Vong Tình động thiên một chuyến là biết nguyên nhân Vong Tình Ma Đế không thể tới cảnh giới vong tình chính là vị nô kia.

Tâm chương, phiền phức nhất.

Vạn trọng hồng trần trận Triệu Vô Tà nói là mình tặng đại lễ cũng không sai, nếu Hồng Trần tiên tử thật sự có bản lĩnh đi qua, đến lúc đó dù là Triệu Vô Tà cũng không ngăn được nàng ta rời đi. Đáng tiếc là Triệu Vô Tà không có khả năng để nàng ta bình yên phá trận mà ra.

“Như vậy đi Tiểu Lục tỷ, bây giờ bắt đầu đi. Huynh gõ chuông một lần, hồng trần sẽ qua một đời, cho đến thời khắc cuối cùng

mới thôi.”

Triệu Vô Tà đột nhiên ù ù cạc cạc quay đầu, hướng về phía Tiểu Lục chậm rãi nói. Nghe Triệu Vô Tà nói vậy, Tiểu Lục sửng sốt, lúc này đáy lòng nàng cũng rất là hối hận. Không nên đơn giản đi cầu Triệu Vô Tà, một chương của tiểu thư năm đó, chắc chắn đã khiến Triệu Vô Tà chết hận. Hôm nay tiểu thư nhà mình rơi vào trong tay Triệu Vô Tà, làm sao có thể dễ dàng buông tha nàng. Không tra tấn đến chết cũng không tệ, làm sao có thể có chuyện tiện nghi như vậy.

Trong lòng Tiểu Lục suy nghĩ, Triệu Vô Tà liếc mắt một cái liền nhìn thấu. Trong lòng hắn cũng cười khỏ, nhưng hắn tuy rằng tâm địa ác độc, về phần đối với Tiểu Lục. Chính hắn cũng rõ ràng Tiểu Lục nghĩ như vậy là không có gì đáng trách, ai bảo Triệu Vô Tà hắn ở Thiên Vân đại lục đã là động danh tàn phá. Có thể nói về hung tàn, tất cả tu sĩ đều nhớ tới Triệu Vô Tà.

Trong khoảng thời gian dị thường ngắn ngủi đó, Triệu Vô Tà đã bị hủy diệt không ít môn phái, tuy rằng Triệu Vô Tà đã chết, nhưng tu sĩ bị hắn diệt chỉ sợ cũng đã có mấy chục vạn rồi, Nhân Trùng Kiếm có thể có uy năng như ngày hôm nay, mặt trên đều đã nhiễm vô số tinh huyết hồn phách. Cho dù là hiện tại, trong thân huyết hồng kiếm cũng là lúc nào cũng có oán khí quần quanh.

“Tiểu Lục tử, ta cam đoan sẽ không hại tiểu thư nhà tử đâu. Nhưng thế gian cuối kia, có thể đi qua được hay không phải xem vận mệnh của chính mình.”

Sau khi Triệu Vô Tà nói xong liền dẫn Tam Nương rời đi. Tam nương nhu thuận, vẫn ở một bên không nói gì, chỉ im lặng nhìn. Nàng chưa bao giờ đến bạn lữ song tu của Triệu Vô Tà, trong lòng nàng nàng chỉ là thị nữ của Triệu Vô Tà mà thôi. Cũng chính là bởi vì như vậy, Triệu Vô Tà cũng rất hiếm thấy ái sát Tam Nương.

Trong lòng thâm hạ quyết tâm, bất kể lúc nào, cũng không thể để Tam Nương rời khỏi hắn.

Tiểu Lục quỳ gối tại chỗ, một lúc lâu sau mới chậm rãi đứng dậy. Khi đến phía trước Thái Vân Tước, nó vuốt ve bàn tay nhỏ bé ở trên cái chuông đồng phong cách cực kỳ cổ xưa, mặt ngoài của chuông đồng được nàng vuốt ve. Một gợn sóng như gợn nước nhộn nhạo lan ra, lúc này liền xuất hiện một bộ hình ảnh, chủ nhân bên trong công chính là Hồng Trần tiên tử.

Đời này, thân phận Hồng Trần tiên tử là một vị hoàng hậu. Nhưng mà, vận mệnh vẫn không tốt lắm, là mất nước. Cuộc đời ngắn ngủi quả thực là chịu hết mọi dày vò. Cao quý hưởng thụ cũng chỉ có một ngày, vận mệnh thê thảm vô cùng, thân hình Tiểu Lục rung động. Bất quá sau một lát nàng vẫn bình tĩnh trở lại, một ngàn chín trăm đời, mỗi một thế Tiểu Lục đều thấy rõ ràng.

Hôm nay xem ra, cũng là mất hết cảm giác.

“Thùng thùng thùng thùng thùng.”

Trong không gian Huyết Trì, trong một góc bí ẩn, Triệu Vô Tà và Tam Nương ngồi xếp bằng. Đây là không gian Huyết Trì bốn nguyên, Triệu Vô Tà muốn Tam Nương ở đây tu luyện, đề thăng tu vi. Với tu vi hiện tại của Triệu Vô Tà., Làm sư tôn của Tam Nương cũng dư dả. Cũng đúng lúc này, tiếng chuông của Vô Cầu Chung vang lên, nghe thấy tiếng chuông. Khóe miệng Triệu Vô Tà lộ ra ý cười, sau đó không còn động tĩnh gì khác, nhắm mắt lại cùng tâm thần của Tam Nương dây dưa trong không gian tĩnh lặng.

Chung Vô Cầu là ma vật nhưng tiếng chuông này còn quý dị, nghe còn thoải mái hơn cả bảo vật tiên gia. An thần ngưng tâm, nếu không phải trong Vô Cầu có ẩn giấu sát khí lạnh lẽo. Đây đúng là tiên khí.

Nhưng lúc này tiếng chuông lại gấp gáp, vang lên, bên trong hồng trần trận vạn tượng chớp mắt đã tăng tốc không biết bao nhiêu lần. Một tiếng chuông đi qua, chính là một thế hệ của Hồng trần tiên tử.

Tiểu Lục vội vàng bảo vệ, căn bản bất chấp tất cả, tiếng chuông vang lên vô cùng gấp gáp.

Cuối cùng tiếng cũng ngừng, thế nhưng Hồng Thân Tiên Ngộ không có đòi hỏi đến “hắc hắc, một đời khinh người. Chỉ cần thế này qua đi, Hồng Trần tiên tử liền có thể phá trận mà ra, thành tựu vong tình chi cảnh.

Đánh xong Chung Tiểu Lục cuối cùng cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, nàng cũng không phải kẻ ngốc. Biết rõ khả năng Triệu Vô Tà sẽ dễ dàng buông tha tiểu thư nhà mình như vậy, thời đại cuối cùng chắc chắn sẽ không tốt như vậy. Ý niệm trong đáy lòng nàng vẫn đang quay cuồng, bàn tay vỗ lên Vô Cầu Chung, sau một lúc sắc mặt khó coi mới rút tay ra.

Đời sau cùng, nàng không thể nhìn lần nữa.

Hồng Trần tiên tử muốn qua đời cuối cùng này rồi, đây là thủ đoạn cuối cùng mà Triệu Vô Tà định ra, không cần phải nói cũng biết. Đời này chắc chắn sẽ không dễ chịu, có thể thành hay không vẫn phải xem vận mệnh của Hồng Trần tiên tử. Mặc dù Tiểu Lục lo lắng trong lòng., Nhưng cũng biết lúc này cũng không thể làm gì khác hơn là lui về một bên, ép buộc bản thân dè xuống sự nôn nóng trong lòng. Chờ kết quả cuối cùng xuất hiện, thật ra trong lòng Tiểu Lục còn có một chút suy nghĩ khác. Bất quá nàng cũng là đồng loạt trấn áp, không để cho những ý niệm kia toát ra là được.

“Triệu, tiền bối...”

Tại thời điểm tiếng chuông dừng lại, Triệu Vô Tà liền xuất hiện bên cạnh Tiểu Lục, nhưng cũng không lên tiếng. Mà trên mặt mang theo ý cười kỳ dị, nhìn Thái Vân tước giá nọ. Hồng Trần tiên tử đời cuối, Triệu Vô Tà không định không xuất hiện. Tam Nương hôm nay đã đắm chìm trong tu luyện, Triệu Vô Tà lần này thoải mái tinh thần, lại cùng Tam Nương tâm thần hợp thể song tu.

Hiện giờ Tam Nương đang nhập định, sau khi xuất quan chắc chắn tu vi sẽ không như vậy.

Tiểu Lục trông thấy Triệu Vô Tà, không khỏi bị dọa cho nhảy dựng, nhưng vẫn trấn định kêu lên một tiếng. Triệu Vô Tà hiện hòa với nàng, đến bây giờ Tiểu Lục cũng không còn quá sợ hãi nữa. Trong lòng nó không khỏi nghĩ đến thiếu niên miệng lưỡi

trơn tru lúc trước, nhưng ý nghĩ này vừa nảy ra đã bị nàng đè xuống.

Thâm nhân nhìn trộm qua Triệu Vô Tà một chút, thấy hắn ta không phát giác gì, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Thế gian cuối cùng, xem xem tiểu thư nhà ngươi có phúc phận đó hay không. Bất quá nếu nàng thành công, tiến vào cảnh giới vong tình, đến lúc đó sẽ quên đi tất cả. Đừng nói là Tiểu Lục tử, cho dù là lão bà nương Vong Tình nàng cũng sẽ quên sạch sẽ. Nếu là như vậy, ta cũng không làm khó nàng, thả nàng rời đi cũng được. Nếu như thất bại, nàng chính là thiếp của ta. Bất luận như thế nào, Triệu gia ta đều không can thiệp, cửa ải cuối cùng này. Hắc hắc.”

Triệu Vô Tà nói như vậy, hắn cũng định không nhúng tay vào, Vạn Trọng Hồng Trần trận. Triệu Vô Tà nếu đã dám tự tay bày ra, hắn ta có thể nắm chắc phần thắng về Hồng Trần tiên tử. Nhất là trong cuộc đời này, Hồng Trần tiên tử, phải đối mặt với tâm chướng của nàng ta. Có thể quên tình hay không Triệu Vô Tà cũng không đoán được, nhưng hắn ta đánh cuộc.

Đánh cuộc hồng trần không làm được vong tình, đạt được kinh chén cùng Hoàng Vưu Quyết, Triệu Vô Tà hiểu rất rõ. Chỉ cần là sinh linh, sẽ không thể không có tâm chướng, có tâm chướng. Không thể vong tình, thời viễn cổ hỗn độn, có tiên thiên thần thấp vô số, nhưng có thể làm đến cảnh giới vong tình cũng chỉ có một.

Hồng Quân Đạo Tổ dùng thân hợp đạo, nhưng vị sư phụ Thánh Nhân này sau khi vong tình cũng bị ép lấy thân hợp thành thiên đạo. Tuy rằng truyền xuống Huyền môn, nhưng cuối cùng vẫn tiêu tán trong thiên địa. Cái gọi là vong tình, cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi. Bản thân Vong Tình lão bà nương cũng không làm được, còn phải trông cậy vào Hồng Trần tiên tử có thể làm được.

Quả thực chỉ là chuyện cười, Triệu Vô Tà đã sớm nhạo báng Vong Tình Ma Đế nhiều lần. Nhưng một đời cuối cùng này, hắn vẫn muốn nhìn xem, hắn cũng không thể không tới. Bởi vì muốn thấy Hồng Trần tiên tử có thể đi qua hay không, nhưng

không chỉ có mình hắn, đã có hai vị cường giả tuyệt thế đang chạy tới.

“Hừ “

Mặc dù không có thần niệm quét qua, nhưng Triệu Vô Tà cũng là cường giả tuyệt thế. Vong Tình Ma Đế và Vụ Nô tới gần, hắn chỉ cảm ứng một chút là biết. Nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng, không nói gì. Hồng Trần tiên tử là đệ tử đặc ý của Vong Tình lão bà nương, nếu không phải vì để Hồng Trần tiên tử phá tâm chương của mình, Vong Tình lão nương sao có thể để Triệu Vô Tà bắt Hồng Trần tiên tử từ Vong Tình động thiên đi.

Triệu Vô Tà đang đánh cược, Vong Tình Ma Đế cũng đang đánh cược.

Đời sau cùng, trong hồng trần trận vạn trượng. Cảnh tượng xuất hiện, cho dù là Triệu Vô Tà cũng không ngờ tới. Lúc này ánh mắt hắn nhìn vào thái vận tước giá giá trên trời, hai mắt hơi híp lại. Cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, chỉ là khóe miệng thẳng nhóc này thủy chung vẫn nở một nụ cười vui vẻ.

Lúc này trong Hồng Trần trận cao vạn trượng, cảnh tượng xuất hiện không ngờ lại là lúc trước.

Hai mươi bảy lần tấn công lần lượt, lần lượt đọc bí mật hai mươi bảy...

Chuyện Triệu Vô Tà làm ra khi ở Vong Tình Động Thiên.

Lá cờ đen nhánh cuốn tới, nhanh chóng bao vây Hồng Trần tiên tử cùng Tiểu Lục và tên Triệu Vô Tà vào trong, sau đó hóa thành một đạo hắc quang bỏ chạy về phía xa. Ngay khi hắc quang xuất hiện, một đoàn huyết quang cũng vọt lên theo, thoáng chốc đã bao vây Hắc Giao Bằng lại.

“Đại na di Nhiên Huyết độn pháp...”

Thanh âm Triệu Vô Tà truyền đến, tốc độ độn quang do Hắc Hống hóa thành lập tức nhanh hơn gấp mấy lần, thoáng cái đã biến thành tàn ảnh như muốn biến mất.

Cảnh tượng giống như năm đó. Triệu Vô Tà nhìn thấy cảnh này, đáy lòng cũng có chút cảm thán. Hắn rất rõ ràng, năm đó

dù không có một chương của Hồng Trần tiên tử, Triệu Vô Tà hẳn cũng không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của Vong Tinh Ma Đế. Hồng Trần tiên tử chỉ muốn cứu Tiểu Lục mà thôi, nhưng Triệu Vô Tà chính là tên này, mặc dù hẳn biết đây không phải lỗi của Hồng Trần tiên tử.

Oán khí nơi đáy lòng không cách nào tiêu tán được như Tiểu Hồng Trần tiên tử cũng phải trả giá lớn vì một chương kia, vốn dĩ Triệu Vô Tà đã chết rất tốt. Mọi chuyện xong xuôi, tên Triệu Vô Tà này cũng không thể trở thành tâm chương của Hồng Trần tiên tử được, dù sao Hồng Trần tiên tử cũng là người trong Ma đạo. Nhưng từ sau khi Triệu Vô Tà bị diệt Chu gia, còn bảo đại đệ tử Ma La Thanh Y đưa lời, tin tức hẳn chưa chết bỗng nhiên xuất hiện.

Hồng Trần tiên tử muốn tấn thăng tới cảnh giới Nguyên Anh là rất khó, Triệu Vô Tà lại trở thành tâm chương của Hồng Trần tiên tử, mặc dù có chút khó hiểu. Nhưng sự thật đúng là như thế, Triệu Vô Tà này, quả thật là tâm chương của Hồng Trần tiên tử. Hiện tại lại tái diễn một màn như thế này, muốn xem Hồng Trần tiên tử lựa chọn như thế nào.

Đáp án lập tức được công bố.

“Bành”

Rất rõ ràng, thanh âm giống như năm đó, hắc quang tan hết đi huyết mang. Hắc Giao lùi về trong cơ thể, Triệu Vô Tà lộ ra thân hình, vẻ mặt kinh dị nhìn Hồng Trần tiên tử. Trên mặt toàn là cười khổ, Triệu Vô Tà năm đó cũng không hung tàn như bây giờ. Nói ra cũng là lúc trước, mới khiến ma tính trong cơ thể Triệu Vô Tà dần dần thức tỉnh, Triệu Vô Tà còn muốn cảm tạ Hồng Trần tiên tử.

Chẳng qua không biết vì sao, nhìn một chút, nụ cười trên mặt Triệu Vô Tà càng thêm đậm đặc. Bởi vì cảnh tượng phía sau, lại không giống năm đó, Triệu Vô Tà không bị ném vào trong tuyệt tình thâm uyên.

“Tìm tên nghiệt đồ này đi... Nghiệt đồ... tìm đi..

Một bàn tay tạm thời vỗ vào, một thân ảnh tuyệt đẹp chậm rãi hạ xuống.

Đời này kết thúc, cảnh tượng hóa thành một khối “Phá vỡ”, ngày đó đạo nhân ở thể tục cũng chậm rãi tiêu tán nóng rực biến mất, vạn tượng hồng trần vạn thể gút mắc, tại thời khắc này đều tiêu tán.

“Ha ha ha ha...”

Tên Triệu Vô Tà này đúng là nghiện rồi, vô duyên vô cớ lại cười như điên. Trong ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Lục, Hồng Trần tiên tử chậm rãi mở mắt, ngay khoảnh khắc nàng mở mắt ra thì không gian Huyết Trì lập tức có biến hóa.

“Thiếp...”

Trong không gian huyết trì, đột nhiên linh khí vô cùng to lớn tràn vào từ bên ngoài, từ sau thiên địa mà đến. Sau khi tiến vào không gian này, không ngừng một khắc nào có thể đi đến một người. Giống như thủy triều tràn vào trong cơ thể Hồng Trần tiên tử, một giọt cũng không có lãng phí. Toàn bộ đều biến mất trong cơ thể Hồng Trần tiên tử, tu vi của nàng giống với lời nói của Triệu Vô Tà, lấy tốc độ khủng bố tăng vọt.

Khí tức càng ngày càng mạnh mẽ, đã hoàn toàn thoát ly cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, lao về phía rãnh trời từng không thể vượt qua kia.

“Rầm”

rãnh trời qua, vách ngăn Nguyên Anh khiến vô số tu sĩ thiên tài bỏ mạng đã trôi qua. Một chút trở ngại cũng không có, tu vi Hồng Trần tiên tử trong nháy mắt đã tới cảnh giới Nguyên Anh, thế nhưng lại không dừng lại. Sau khi tấn thăng tới cảnh giới Nguyên Anh, không chút ý dừng lại, tu vi Hồng Trần tiên tử tiếp tục tăng vọt.

“Ầm ầm ầm ầm”

Ở trên không trung ngàn dặm chung trì, bỗng nhiên xuất hiện một đám mây đen, cũng là rất lớn. Vậy mà bao trùm nửa cái chén lớn ngàn dặm, ở trong đám mây đen kia, vô số cuồng lôi bùng lên. Uy áp to lớn không gì sánh được đè xuống, huyết thủy trong huyết trì cũng chịu ảnh hưởng, ục ục ục bốc lên mãnh liệt.

Thiên kiếp không cần nói cũng biết đây là thiên kiếp xuất hiện sau khi Hồng Trần tiên tử thăng cấp lên cảnh giới Nguyên Anh. Thế nhưng sự tình kỳ dị phát sinh lại có uy áp vô cùng lớn của thiên kiếp mới vừa xuất hiện. Thế nhưng kiếp lôi bên trong còn chưa kịp rơi xuống thì đã quỷ dị biến mất không thấy đâu nữa, những thiên lôi lóe lên trong kiếp vân cũng tiêu tán đi mất.

Một đám mây đen cực lớn vang vọng một hồi rồi tiêu tán, như thể căn bản không có người độ kiếp.

Triệu Vô Tà cũng nhìn Hồng Trần Tiên Tử một cách kỳ dị. Động tĩnh bên ngoài hẳn vô cùng thâm thúy, ngay cả tên Triệu Vô Tà cũng không thể hiểu nổi trong khoảng thời gian ngắn. Tại sao Thiên kiếp lại tiêu tán. Mặc dù không gian Huyết Trì này là do hắn mở ra, nhưng với thần thông của hắn lại không có bản lĩnh che chắn thiên kiếp cảm ứng. Thiên kiếp vì sao lại tiêu tán, hắn hiện tại cũng chỉ là một đầu sơ thủy.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, nữ tu tuyệt thế trước mắt này, đã không còn là tu sĩ Kết Đan cảnh giới kia, mà là Nguyên Anh cường giả, tu vi Nguyên Anh trung kỳ hàng thật giá thật. Triệu Vô Tà chỉ là thoáng ngậy người một chút liền nở nụ cười, ý cười thành công, đoạn đời sau của Hồng Trần tiên tử hẳn hiểu rất rõ ràng.

“Tiểu thư, người còn nhớ Tiểu Lục...”

Tiểu Lục mặt lộ vẻ lo lắng, nhìn về phía tiểu thư nhà mình hy vọng từ trên mặt Hồng Trần tiên tử nhìn ra điều gì. Nhưng còn chưa kịp nhìn nhiều, Triệu Vô Tà đã không chút khách khí đi tới. Đôi tay bản thủ nắm lấy eo của tiểu thư, tiếng cười cuồng ngạo lại vang lên.

“Đi thôi, Triệu gia, ta nóng lòng muốn nhìn cái gương mặt thôi hoắc của lão bà nương Vong Tình kia một chút, ha ha ha ha.”

Một màn làm cho Tiểu Lục ngậy người hẳn là xuất hiện ngay trước mắt Tiểu Lục. Nàng trơ mắt nhìn Triệu Vô Tà ôm lấy eo hồng trần, sau đó biến mất trong không gian huyết trì. Còn chuyện khiến Tiểu Lục ngậy ngốc là tiểu thư nhà mình lúc cuối cùng mới nở ra một nụ cười.

Từ sau khi Hồng Trần tiên tử tu luyện Vong Tình ma công, đây là lần đầu tiên trong mấy chục năm qua Tiểu Lục nhìn thấy nụ cười trên mặt tiểu thư nhà mình, khó trách nàng lại ngây ngẩn cả người.

“Vù vù.”

Không khí vận vẹo nhộn nhạo, Triệu Vô Tà ôm lấy Hồng Trần tiên tử xuất hiện giữa không trung, trên mặt đầy ý cười khi đạt được mục đích. Kì dị là Hồng Trần tiên tử vậy mà cũng nhu thuận đứng bên cạnh Triệu Vô Tà, mặc cho bàn tay bản của Triệu Vô Tà đặt lên eo nàng ta. Trên mặt không có chút biểu lộ không vui nào, trái lại còn mang theo nụ cười.

Nếu để cho tu sĩ khác nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ sợ cũng sẽ giống như Tiểu Lục, sợ đến ngây người. Thiên Vân đại lục ai cũng biết, Vong Tình Ma Đế cả đời cũng chưa từng nở nụ cười, đệ tử thân truyền của nàng là Hồng Trần tiên tử vốn cũng phải như thế. Thế nhưng lúc này, Hồng Trần tiên tử lại để mặc cho Triệu Vô Tà ôm chặt, hơn nữa còn vô cùng nhu thuận nở nụ cười.

“Vợ chồng Vong Tình, nếu đã tới đây thì còn trốn ở một bên làm gì. Triệu gia chờ ngươi đã lâu rồi, ra đi.”

Triệu Vô Tà vẻ mặt giả tạo nhìn hư không phía trước, ngay khi tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, hư không nơi đó liền vận vẹo nhộn nhạo. Một vết nứt hư không xuất hiện, một thanh phi kiếm vô cùng lạnh lẽo từ bên trong bay ra.

“Oanh “

Ở giữa thiên địa hết thảy đều bị khí tức của thanh phi kiếm này cuốn lấy, hết thảy đều vận vẹo, kiếm khí vô cùng lạnh lẽo lại giống như đem toàn bộ thiên địa ngưng kết lại. Hết thảy đều bị đóng băng, không thể nhúc nhích một chút nào. Thế nhưng chuôi phi kiếm lại không ngưng trệ hướng về phía Triệu Vô Tà mà đi. Mũi kiếm kia quả thực là như bị xẻ phá ngăn cản hết thảy.

“Hừ, kết kết.”

Một tiếng hừ lạnh không hề báo trước vang lên, hư không bị ngưng kết, sau một tiếng hừ lạnh liền bị nghiền nát. Vô số

mảnh vỡ xuất hiện lại lập tức biến mất, giữa thiên địa lại khôi phục bộ dáng trước đó. Thanh phi kiếm kia lại xuất hiện ở giữa hai ngón tay Triệu Vô Tà.

“Ong ong vụ nô, Triệu gia hôm nay tâm tình tốt, tốt nhất người đừng tới chọc ta. Nếu không...”

Hai ngón tay Triệu Vô Tà kẹp lấy chuôi phi kiếm, hàn quang trên mặt Triệu Vô Tà chợt lóe, hai ngón tay nhẹ nhàng búng lên thân phi kiếm. Lập tức từ sâu trong hư không truyền đến một tiếng kêu đau đớn, chuôi phi kiếm bay ngược trở về rồi chui vào trong vết nứt trong hư không.

Sau khi phi kiếm biến mất, không trung khôi phục tĩnh mịch. Hai vị kia cũng không lộ diện trước mặt Triệu Vô Tà, chỉ là lúc này không giống ngày xưa. Thân thể Triệu Vô Tà, cho dù ở tầng cát Kỳ cũng phải thật lâu mới có thể bị phá hủy. Một kiếm của Vụ nô tuy mạnh mẽ vô cùng, tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng chưa chắc chống đỡ được, thế nhưng Triệu Vô Tà lại dùng hai ngón tay cản lại.

Cuối cùng vẫn thuận tay dạy cho Vụ Nô một bài học, tuy giáo này không tính là gì nhưng cũng phải để cho Vụ Nô biết. Cho dù lúc này không sử dụng Nhân Trùng thì Triệu Vô Tà cũng vẫn có thể chém giết với Vụ Nô, hơn nữa người chiếm thượng phong nhất định là Triệu Vô Tà hẳn ta.

“Sư tôn, hồng trần đã là hồng trần, thì sao phải quên đi hồng trần, quên đi tất cả. Cái gọi là vong tình chẳng qua là sư tôn lừa mình dối người mà thôi. Đánh cược Hồng Trần thua là thị thiếp vô tà. Sư tôn, mời trở về đi.”

Âm thanh phun ra từ trong miệng hồng trần, quả thực khiến tên Triệu Vô Tà này muốn cười to ba tiếng. Oán tích lũy mấy năm và phát tiết ra sự yên bình, hai mắt Triệu Vô Tà sáng quắc như gạo giữa hư không. Gương mặt Vong Tình Ma Đế cũng tuyệt mỹ, một cảm giác thoải mái ập tới.

Thiếu chút nữa làm cho cái âm thanh rên rỉ này phát ra, hẳn lúc này vô cùng đắc ý. Hồng Trần tiên tử cuối cùng vẫn thua, trở thành thị thiếp của Triệu mỗ, nữ tử tuyệt mỹ của Thiên Vân

đại lục cũng chỉ có mấy người. Triệu Vô Tà hẳn đã thu được hai người, hẳn lúc này đặc ý, cũng là chuyện bình thường.

Tam Nương cũng là nữ tu tuyệt thế, Tam Nương thanh âm mờ mịt vô ngân, khiến Triệu Vô Tà bất giác đắm chìm trong đó. Lúc này nghe giọng nói của Hồng Trần lại như nhìn thấy hồng trần cuộn cuộn vạn trượng, không cần người ta phải đẩy. Tên Triệu Vô Tà này tự mình nhảy vào, Hồng Trần tiên tử lần này là thua, cũng là thắng.

Cô không nhìn ra hồng trần, cũng không quên mọi thứ. Còn thân hóa hồng trần chân chính, khiến hồng trần vạn trượng phun ra nuốt vào. Có thể nói, lúc này Hồng Trần tiên tử liếc mắt một cái là hồng trần.

Hồng Trần tiên tử vừa dứt lời, sâu trong hư không kia bỗng nhiên không có động tĩnh gì, không cần nói cũng biết hai vị kia đã đi rồi. Tên Triệu Vô Tà này đã có thể khẳng định, mấy câu nói của Hồng Trần tiên tử đã khiến Vong Tình Ma Đế trùng kích sẽ lớn đến mức nào. May mà Triệu Vô Tà không cưỡng ép để lại Vụ Nô.

Vụ nô là tâm chương của Vong Tình Ma Đế, tựa như Triệu Vô Tà là tâm ma của Hồng Trần tiên tử. Thế nhưng vào lúc này Hồng Trần tiên tử lại phá tâm chương của mình, thế nhưng nàng cũng không quên tình. Đã tiến vào cảnh giới Nguyên Anh mà chỉ trong chốc lát Hồng Trần tiên tử đã tiến vào Nguyên Anh trung kỳ.

Ngay cả Triệu Vô Tà cũng không biết sâu cạn của Hồng Trần tiên tử lúc này, cũng bởi vì thiên kiếp vừa rồi xuất hiện mà tiêu tán, loại thần thông này Triệu Vô Tà hiện tại cũng không có. Chẳng qua Triệu Vô Tà có một điểm vô cùng rõ ràng, đó chính là tu sĩ tuyệt mỹ trước mắt này, đã là thị thiếp của Triệu Vô Tà.

“Vù “

Từ trong miệng Triệu Vô Tà, một ngum trọc khí chậm rãi phun ra, Triệu Vô Tà cảm giác tâm tu trong cơ thể đã tiếp cận đại viên mãn. Chỉ cần đi thêm vài khuyết điểm nữa, thực hiện tâm cảnh của tên Triệu Vô Tà này sẽ tiến vào cảnh giới Đại

viên mãn chân chính. Khi đó Triệu Vô Tà sẽ đến Thiên Chiêm đại lục luyện chế từ Tiểu Đài.

Thiên Ma vô thượng tiêu dao giữa thiên địa.

“Hong Trần, tới bóp vai cho Triệu gia.”

Trong không gian huyết trì, Triệu Vô Tà dùng thần thông hiển hóa một tòa động phủ thanh thủy tú. Nhưng thanh âm của hắn vừa vang ra đã phá hủy đi cảnh trí Tiểu Lục lúc này cũng không thể tin được hết thảy trước mắt, tiểu thư nhà mình sau khi nghe thấy Triệu Vô Tà phân phó.

Vậy mà lại cười nhạt một tiếng, trên mặt dâng lên một đoàn ửng đỏ, sau đó chậm rãi đứng dậy đi đến sau lưng Triệu Vô Tà, xoa bóp bả vai cho tên kia, trong mắt một chút không vui cũng không có. Nhưng vô cùng quý dị lại có một chút tình ý nhàn nhạt, trông mắt xanh lét như muốn rót ra ngoài.

“Tiểu thư, người...”

Thanh âm Tiểu Lục suy nhược nhưng cuối cùng vẫn không nói ra. Nàng ta chỉ trừng to mắt nhìn một màn trước mắt, giống như Hồng Trần tiên tử bất cứ lúc nào cũng có thể hạ sát thủ với Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà thì ngược lại hưởng thụ, nhắm mắt hưởng thụ diễm phúc mà không ai có thể hưởng thụ ở Thiên Vân đại lục này, trong lòng lại đang đợi Tam Nương xuất quan.

Hồng Trần tiên tử nhìn không ra Phá Hồng Trần, dứt khoát thân hóa thành hồng trần, Triệu Vô Tà là tâm chương của nàng. Tự nhiên cũng muốn đem tâm chương này hóa vào trong cơ thể, cho nên hiện tại mới có một màn này, bởi vì nam tử có dây dưa với Hồng Trần tiên tử. Cũng chỉ có Triệu Vô Tà là, tình ý của Hồng Trần bây giờ đối với Triệu Vô Tà cũng có chút kỳ dị.

Nhưng bất luận nói thế nào thì Triệu Vô Tà đã thực hiện được rồi. Hồng Trần tiên tử là nữ tu tuyệt thế nào nhưng lại có một thân phận khác là thị thiếp của Triệu Vô Tà.

Chín vạn dặm trong Hắc trạch đã xảy ra chuyện gì, các tu sĩ khác của Thiên Vân đại lục còn không biết. Hiện tại có rất nhiều tu sĩ đang chạy đến Cẩm Thần Uyên, Cẩm Thần Uyên

kia chính là trung tâm của Thiên Vân đại lục. Tại Thiên Vân đại lục này, ngoài Cẩm Thần Uyên ra không còn nơi nào khác.

Lúc bình thường, Cẩm Thần Uyên sẽ không xuất hiện, chỉ có ngày đặc biệt. Cẩm Thần Uyên mới có thể mở ra, đến lúc đó Cẩm Thần Uyên sẽ phân cách Thiên Vân Đại Lục thành hai nửa. Ngày đó, trong Cẩm Thần Uyên sẽ nổi lên một hòn đảo, chính là phần mộ Nguyên Anh. Chỉ cần một ngày, sau một ngày, mặc kệ bia mộ trên đảo có bị lấy đi hay không.

Phần mộ Nguyên Anh cũng sẽ chìm xuống, đến lúc đó Cẩm Thần Uyên sẽ hợp lại lần nữa, tiếp theo mở ra chính là trăm năm sau. Nguyên Anh phần mộ chính là khởi đầu của đại kiếp nạn, tất cả tu sĩ vì cướp đoạt chìa khóa mộ phần, đều sẽ liều mạng chém giết. Bởi vì chỉ cần có mộ thực tu sĩ, đều có tư cách tiến vào trong Cẩm Thần Uyên, chính là một phạm nhân.

Chỉ cần trong tay có mộ thực, cũng có thể tiến vào trong đó.

Mà sau khi nguyên anh chìm xuống, mộ thực sẽ có được uy năng ẩn nấp khí tức, chỉ cần cầm trong tay mộ thực, liền có thể che dấu khí tức mười năm, mặc kệ là người cầm mộ thực hay là khí tức của phần mộ thực, đều có thể che dấu mười năm. Nói cách khác, chỉ cần lấy được mộ thực, giấu ở một chỗ, có thể trốn lên ba mươi năm không bị bắt luận kẻ nào phát hiện.

Một chiếc mộ thực có công dụng ba lần, nói cách khác, sau chín mươi năm, không thể che giấu bất kỳ khí tức gì của nó nữa, cho nên, khi phần mộ Nguyên Anh nổi lên, chính là thời khắc đại kiếp nạn bắt đầu, nhất là mười năm cuối cùng và lúc ban đầu, Thiên Vân Đại Lục chắc chắn sẽ là gió tanh mưa máu. Còn có mười ngày nữa, Cẩm Thần Uyên sẽ mở ra phần mộ Nguyên Anh, đến lúc đó, đại kiếp nạn cũng chính thức đến.

Bất quá vào lúc này, có một người bởi vì Triệu Vô Tà mà lâm vào tình trạng vô cùng thống khổ.

“Triệu Vô Tà...”

“Liên kết giết người...” Từ hôm nay trở đi, liên hệ là Huyết Ma, Huyết Ma ha ha ha...”

Một quốc gia thế tục, quốc gia lớn nhất thế tục giới, số lượng nhân loại ước chừng tám ngàn vạn. Nhưng quốc gia này đã không còn, toàn bộ thần dân đều đã bị giết sạch. Người của toàn bộ quốc gia, toàn bộ đều đã chết. Quả thực là Huyết Hải Thi Sơn, bầu trời đã mất đi màu sắc khác, chỉ còn lại vô tận huyết hồng.

Ở dưới bầu trời màu đỏ máu, một tu sĩ mặc long bào đỏ như máu đang điên cuồng rống to, theo thân hình hấn rung động. Bầu trời đỏ như máu cũng bị xé rách, một vòng xoáy khổng lồ đỏ tươi xuất hiện ở trung tâm vòng xoáy. Một ngọc vọng màu máu vô cùng chậm rãi xoay tròn, huyết quang hiện ra gương mặt người nọ, trừ màu máu ra, ngay cả ngũ quan cũng không thấy rõ mặt, đáng sợ vô cùng.

Người này, thật sự giống như là huyết ma trong thiên địa.

Chương thứ ba trăm năm mươi, Thiết Vũ Cự Bằng

Hai ngày sau, trong đầm đen chín vạn dặm, một cái đầm sâu đen kịt cực lớn dần xuất hiện. Nó dài ước chừng ngàn trượng, giờ chỉ cần chớp động đôi cánh đã vượt qua vạn dặm, trong đầm đen chín vạn dặm.

Lần này độc sức xem lần tấn công thứ bảy mươi sáu thế nào.

Cũng chỉ là đêm hoài mà thôi, trong chốc lát, vực sâu ma tỏa liên xuất hiện đầm lầy cửu vạn dặm.

Cơ hồ cùng lúc đó, từ bên trong mười vạn đại sơn, vô số độn quang bốc lên. Từ các địa phương đều xuất hiện từng cỗ yêu thú như nước lũ, mười vạn ngọn núi lớn lúc này tựa như sống lại, thế lực yêu thú yên lặng một năm toàn bộ tỉnh lại. Từng cỗ yêu thú nước lũ, mỗi một cỗ trong đó yêu thú đều hơn vạn đầu.

Trong đó có bảy thế lực, uy thế kinh người nhất là thời điểm bay lên. Thiên địa đều vì vậy biến sắc, chỉ có khí tức tràn ngập mười vạn ngọn núi lớn, bảy luồng khí tức này. Không cần nói cũng biết là thế lực gì, yêu thần Thất điện, Triệu Vô Tà đứng ở phía sau hắn ta là Tam nương và hồng trần, Tiểu Lục ôm chuông Vô Cầu đứng sau lưng Hồng Trần.

Lúc này Tam Nương đã cùng Cửu Thiên trước đó không giống nhau nữa, khí tức càng thêm mờ mịt, rõ ràng thân hình tuyệt mỹ kia ở ngay tại nơi nào. Nhưng nhìn kỹ lại tựa như biến mất, vô cùng quỷ dị. Nguyên Anh trung kỳ, Tam Nương được Triệu Vô Tà truyền đầu, cũng tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ, giống như đứng ở một bên cảnh giới hồng trần.

“Rắn độc oanh oanh oanh oanh “

Mười vạn ngọn núi lớn động tĩnh kinh người, bầu trời khắp nơi đều bị những luồng nước lũ của yêu thú kia làm cho lắc lư không ngớt. Chỉ còn một ngày, những yêu thú có thế lực không lớn kia đã sớm chạy đến chỗ đó trong cửu thiên rồi, hiện tại mới xuất phát, đều là một phương bá chủ Át có thể

trong vòng một ngày đã chạy tới thể lực mạnh mẽ của Cẩm Thần Uyên.

Tùng cổ Yêu thú nước lũ dừng mãnh lao tới phía trung tâm Thiên Vân đại lục, khắp nơi tràn ngập khí tức cực kỳ hung hãn, mười vạn Yêu thú đại sơn. Từ ngày sinh ra đến nay, cũng không có ngày an bình. Cả đời đều ở trong chém giết. Lúc này bảy Yêu thú hung hãn tụ lại một chỗ, phát ra khí tức cực kỳ hung hãn, cực kỳ kinh người.

Lần này không phải là đại quân yêu thú mà năm đó Thiên Lang điện một thể lực tìm Thần Tiêu đạo tông trả thù, vận dụng mà là toàn bộ mười vạn đại sơn, yêu thần Thất điện dốc toàn bộ lực lượng mà ra, mỗi một luồng nước lũ yêu thú đều đại biểu cho thể lực hùng bá một phương mạnh mẽ. Tùy tiện làm ra một đầu yêu thú, đều hung hãn dị thường, ngay cả Triệu Vô Tà lúc này thấy cảnh tượng trước mắt cũng biến sắc.

“Đi “

Triệu Vô Tà nhìn thấy một dòng nước lũ màu xanh to lớn đổ về phía Thâm Uyên ma kinh, khóe miệng xuất hiện một nụ cười, khế quát. Tốc độ ma điên của Thâm Uyên đột nhiên tăng vọt, hóa thành một đạo hào quang đen kịt chen vào hư không, biến mất không thấy gì nữa.

“Oanh “

Dòng lũ yêu thú màu xanh kia trong chốc lát đã đến trên không đầm lầy chín vạn dặm, tất cả cự lang trầm lặng nổi lên trong đó, sát khí hung hãn màu xanh đậm phun trào không ngớt. Mười vạn Thiên Lang, Thiên Lang điện lần này không sai biệt lắm là dốc toàn tổ mà ra, có mười vạn Thiên Lang kia. Thiên Vân đại lục này, dám chống lại dòng lũ yêu thú này cũng không nhiều.

Phía trước dòng lũ, một con cự lang thân cao mấy trăm trượng nhìn xuống đầm lầy chín vạn dặm phía dưới, bỗng nhiên mở miệng nói tiếng người.

“Đại ca, tu vi của tên khách khanh vô tà này. Nghe giọng nói này, con cự lang này hẳn là vị Thanh Kỳ trưởng lão kia. Quanh người cự lang có một ít sương mù lưu ly, mơ hồ có thể thấy

được con cự lang này toàn thân màu xanh, không phải là Thiên Lang nhất tộc bình thường mà chỉ đứng sau nó là một con yêu thú Tiêm Nguyệt Thiên Lang cao quý nhất trong bộ tộc của Thiên Lang, Thanh Thận Thiên Lang.

Dưới tiếng nói của hắn, phía trước dòng lũ yêu thú, sát khí thiên lang bỗng nhiên tản ra một ít. Một bóng người hiện ra, mặc một bộ áo xanh, khuôn mặt lại không thấy rõ. Nhưng ở trước mặt người này, lá cờ xanh luôn luôn trương ngạo đều vô cùng cung kính, nghĩ đến địa vị người này tại Thiên Lang điện chắc chắn không tầm thường.

“Ta không nhìn thấu.”

Một câu rất đơn giản, lạnh lùng từ trong miệng Thanh y nhân kia đi ra. Bản thể cự lang trên lá cờ xanh chấn động, chợt lựa chọn im miệng, mười vạn thiên lang Điện mang theo khí thể âm âm hướng về nơi xa đi. Đồng thời, mười vạn đại sơn còn có sáu cổ yêu thú hồng lưu, khí thể không thua gì Thiên Lang Điện.

Giống như mười vạn ngọn núi lớn, toàn bộ Thiên Vân đại lục đều ở thời khắc này, vô số độn quang xuất hiện trên bầu trời bình thường không chút động tĩnh. Tất cả đều hướng về một chỗ, không có một ngoại lệ, tất cả tu sĩ đều muốn có được một phần mộ thực. Các địa phương khác ở Thiên Vân đại lục mặc dù cũng có mộ thực, bất quá đều bị những thế lực mạnh mẽ kia lấy đi.

Hy vọng duy nhất của những tu sĩ khác chính là mộ bia, hòn đảo đó được xưng là mộ phần của Nguyên Anh. Chỉ cần ở trên hòn đảo đó, cường giả Nguyên Anh mới không đáng sợ như vậy, một ít tu sĩ Kết Đan cũng có thể thừa dịp loạn xoáy nước đục thả câu. Nếu như may mắn, có được một tòa bia mộ, là có thể lập tức ẩn giấu khí tức rời đi, tìm một địa phương ẩn nấp.

Nếu cẩn thận một chút, có lẽ thật sự có thể sau trăm năm nữa tiến vào trong Cẩm Thần Uyên. Thành tựu Hóa Thần Đạo Quân, trong lời đồn đại, mặc kệ là ai đi vào Cẩm Thần Uyên, thì sẽ có cơ hội thăng cấp lên Hóa Thần Đạo Quân. Cho dù là phạm nhân thế tục cũng vậy.

Cũng vì lời đồn này mới khiến cho Thiên Vân Đại Lục, tiểu nhân có tu thập đô phong quân là yêu thú, tu luyện mấy trăm bói mười, chính là cầu lực lượng và trường sinh. Hóa thân đạo quân, không yêu thú nào không muốn tấn thăng cảnh giới này.

Mười vạn ngọn núi lớn cách trung tâm Thiên Vân đại lục chừng hơn một trăm triệu dặm. Chính giữa vẫn còn cách một thể lực Tiên đạo, bất quá lúc này mười vạn đại sơn yêu thú dốc toàn bộ lực lượng mà ra, đều là vì cấm thân uyên và chìa khóa mộ phần kia. Chỉ cần những tu sĩ Tiên đạo kia không có đầu óc hư hỏng thì lúc này cũng sẽ không ra tay với thể lực yêu thú.

Triệu Vô Tà ý vào một thân thần thông kinh khủng của mình làm cho Thâm Uyên ma kinh mạnh mẽ chen tới chen lui trong hư không, không có gì có thể cản trở thân hình to lớn của ma kinh. Chỉ cần ra khỏi hư không, Triệu Vô Tà liền có thể thấy khắp nơi trên bầu trời đều là độn quang, những tu sĩ trong độn quang kia nhìn thấy thân thể cao lớn vô cùng của ma tảo, đều tự giác tránh đi.

Nhất là sau khi nhìn thấy Triệu Vô Tà trên lưng ma kinh, các tu sĩ ngoan ngoãn trong độn quang càng không dám lại đây trêu chọc Triệu Vô Tà. Có thể đem thâm uyên ma điên này làm tọa kỵ, khẳng định là không tầm thường cường giả, trừ phi là Nguyên Anh tu sĩ. Các yêu thú khác thật đúng là dũng khí ngay cả liếc mắt, sợ chọc giận Triệu Vô Tà trên lưng ma kinh.

Ở trung tâm Thiên Vân đại lục, có một ngọn núi cao nhất, chính là ngọn núi cao nhất của toàn bộ Thiên Vân đại lục. Ngay ở trong mười vạn đại sơn, cũng tìm không ra một ngọn núi cao, có thể so sánh với ngọn núi cao kia. Thiên Vân Sơn, ngọn núi này ngay tại tầng cát phía trên. Không biết chịu bao nhiêu năm ma sát cát ma sát. Thế nhưng vẫn sừng sững bất động như trước, tại Thiên Vân đại lục này tồn tại đã ức vạn năm.

Thiên Vân Sơn kéo dài vạn dặm, tuy rằng không lớn nhưng chỉ cần đứng ở chân núi. Ngược nhìn lên núi, cho dù là cường giả Nguyên Anh cũng sẽ cảm thấy tim đập nhanh. Núi than kia chính là ở trong cát cạn, trừ phi là những tuyệt thế cường giả,

nếu không những tu sĩ Nguyên Anh khác cũng không thể tới Át.

Từ mấy tháng trước bắt đầu, xung quanh Thiên Vân Sơn này đã đứng đầy người, mặt đất trên bầu trời. Khắp nơi đều là tu sĩ, còn có yêu thú, quả thực giống như đàn kiến. Đem phương viên mười vạn dặm dưới chân Thiên Vân Sơn đứng chật ních. Nhưng có một vòng tròn mà không có một tu sĩ hay yêu thú nào. Đó chính là phương viên vạn dặm dưới chân Thiên Vân Sơn, còn có Thiên Vân Sơn.

Mấy tháng nay, phía dưới Thiên Vân Sơn, đã tới một nửa tu sĩ của Thiên Vân Đại Lục. Có tán tu, cũng có đông đảo tu sĩ của các môn phái, còn có yêu thú đến từ các nơi, đều chiếm cứ địa phương. Nơi này không có nhân loại thế tục tồn tại, chỉ cần tu sĩ cùng yêu thú.

Tiên Ma lưỡng đạo, còn có mười vạn đại sơn, tự nhiên là thế lực lớn nhất. Bất quá cũng còn có một số người đến từ địa vực khác, còn có rất nhiều tán tu. Từ trên không xem ra, thật sự là vô số kiến, đem Thiên Vân Sơn cao lớn vô cùng bao vây. Về phần phương viên vạn dặm dưới Thiên Vân Sơn, không phải là những tu sĩ yêu thú kia không muốn chiếm, mà là không thể chiếm.

Tiên Đạo mười đại môn phái, Ma Đạo lục đại Ma Đế, Yêu Thần thất điện. Vậy phạm vi vạn dặm kia đã được định trước từ thời viễn cổ, là để lại cho những thế lực siêu cấp này. Nếu như có bản lĩnh thay thế, tự nhiên cũng có thể chiếm địa phương đó. Hôm nay là ngày cuối cùng, vào giờ Tý tối nay, Cẩm Thần Uyên sẽ mở ra.

Dưới vực sâu, sẽ trôi lên phần mộ của Nguyên Anh, có bốn mươi chín tòa bia mộ. Muốn lấy bia mộ, trước tiên phải có một Nguyên Anh của tu sĩ Nguyên Anh hiển tế, mới có thể phá cấm chế trên bia mộ. Có một ngày, lúc sáng, mặc kệ trên hòn đảo còn có mộ bia hay không, mộ phần Nguyên Anh cũng sẽ trầm xuống.

Sau vạn năm kế tiếp thì mới có thể xuất hiện lần nữa. Mỗi lần vạn năm thì sẽ có không ít tu sĩ Nguyên Anh mất đi tính mạng, bị người mạnh hơn giết rồi giúp mình đoạt lấy mộ bia. Đây

chính là quy tắc, mạnh được yếu thua, ngoài ra không còn quy tắc nào khác nữa, ai có thể có được mộ bia, ai mới là người chiến thắng.

“Ha ha ha ha” Không nghĩ tới Ngự Thú Tông ta đã đến trước”

Ầm ầm tiếng nổ lớn, từ xa xa trên bầu trời bỗng nhiên có vô số yêu thú dũng mãnh đi ra. Nhưng cơ hồ trên lưng mỗi một đầu yêu thú đều có một tu sĩ giẫm lên. Phía trước một đầu yêu thú uy thế khủng bố nhất, vậy mà có chừng gần nghìn trượng trên mặt có ít nhất hơn một ngàn tu sĩ đang đứng.

“Thiết Vũ Cự Bằng”

Có người thất thanh kêu lên tên của con yêu thú kia, vậy mà cũng là trời sinh dị chủng, Thiết Vũ Cự Bằng. Sau khi tiến vào thời kỳ trưởng thành, thân hình có thể lên tới nghìn trượng, con Thiết Vũ Cự Bằng trước mắt này hiển nhiên chính là yêu thú đã trưởng thành. Ven đường mười vạn dặm phía dưới liên tiếp vang lên thanh âm hít vào hơi lạnh, ai cũng biết Thiết Vũ Cự Bằng tiến vào giai đoạn thành thực ý nghĩa có thể tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh.

Yêu thú cảnh giới Nguyên Anh dĩ nhiên lấy làm tọa kỵ. Thủ bút này cũng quá “

“Cái mũi không hổ là Ngự Thú Tông, Yêu thú cảnh giới Nguyên Anh cũng lấy ra làm tọa kỵ.”

Đông đảo tu sĩ đều lộ vẻ cảm thán. Bất quá những yêu thú kia cũng không phải như vậy, dọc đường đi mười vạn dặm, một đôi mắt băng lãnh nhìn về phía đông đảo tu sĩ Ngự Thú Tông, Ngự Thú Tông tu luyện yêu thú, yêu thú ngoan một chút làm sao có thể khách khí với những người này.

Chương thứ ba trăm năm mươi một của cường giả tập hợp.

Đứng ở phía trên Thiết Vũ Cự Bằng chính là một đại hán cường tráng, nửa người trên lộ ra, phía trên có khắc vô số đồ án yêu thú. Bất quá không có một đầu Yêu thú nào là tầm thường, dĩ nhiên đều là Yêu thú từ viễn cổ, che kín nửa thân trên của đại hán này. Hơn nữa còn một mực kéo dài đến nửa thân dưới, chỉ sợ toàn thân đại hán này đều là đồ án này.

Đại hán này hừ lạnh một tiếng, những con mắt lạnh lẽo của yêu thú bên dưới không khỏi run lên, nhất là trên cánh tay đại hán này bỗng nhiên xuất hiện một cái kim quang lập lòe phía sau, phía dưới phần đông yêu thú đều cúi đầu, không dám nhìn lại dám người Ngự Thú Tông, hiển nhiên là bị uy thế đại hán này chấn nhiếp.

Phía dưới có vô số tu sĩ, cũng có không ít tu sĩ biết đại hán này ai.

Tông chủ đời trước của Ngự Thú Tông là cường giả tuyệt thế, cảnh giới Nguyên Anh Đại viên mãn. Ở ngàn năm trước, đại hán này danh chấn khắp nơi. Cường giả của đại lục Thiên Vân được mọi người gọi là Thú Vương. Người này cả đời đi ra ngoài đã vẽ vô số hung thú, sau khi tiến vào Ngự Thú Tông tu vi càng là tiến triển cực nhanh. Ngắn ngủn mấy trăm năm đã là cường giả của đại lục danh chấn Thiên Vân rồi.

Trên cánh tay đại hán này chính là Tiên khí chấn thiên hạ lúc trước của Thú Vương, cũng là một cái. Ngự Thú Quyền, bất quá lại là Ngự Thú Quyền cấp bậc Tiên Khí. Nghe đồn Yêu thú cảnh giới Nguyên Anh, chỉ cần được thu vào trong Ngự Thú Quyền của vị Thú Vương này, cũng phải phục tùng. Hiện tại xem ra, lời đồn đại kia tựa hồ là sự thật.

“Thú Vương uy phong thật là lớn a, không biết cái Ngự Thú Quyền kia của ngươi có thể thu cả bốn tọa vào được không đây.”

Vào lúc này một âm thanh vô cùng vang dội xen vào. Một dòng nước lũ màu đen từ xa cuộn cuộn chảy tới, ngay lập tức đã xuất hiện trên không trung. Vô số khí đen cuộn cuộn, bên trong có cái gì, hoàn toàn bị che lấp. Nhưng âm thanh đó truyền ra lại là sinh linh trong phạm vi mười vạn dặm đều nghe được rõ ràng.

“Ta đường đường là điện chủ đời trước của Vân Ma điện, ngay cả mặt lão tử cũng không dám lộ ra sao?”

Tráng hán đứng trên đầu Thiết Vũ Cự Bàng, bàn tay vuốt ve vòng kim quang lập lòe trên cánh tay, ánh mắt lạnh lẽo. Nhìn dòng lũ hắc khí cuộn cuộn, kéo dài ngàn dặm, đều bị hắc khí bao phủ. Cũng không biết rốt cuộc trong đó là thể lực phương nào, nhưng lời đại hán kia nói ra, liền minh bạch.

Vân Ma điện, một trong Thất điện của yêu thần. Vân Ma Ứng tộc. Trong yêu thần Thất điện cũng đúng là tộc Vân Ma Ứng có tốc độ nhanh nhất, nhanh nhất cũng phải được.

Sau khi thanh âm đại hán rơi xuống, hắc khí bao phủ hết thảy kia cuộn cuộn một cái, một đầu quái vật khổng lồ liền bay ra.

“Boong boong boong “

Hắc ung cực lớn mấy trăm trượng, mỗi một cái lông vũ đều giống như lưỡi dao sắc bén tuyệt thế, phát ra khí tức lạnh lẽo kinh người. Tùy tiện vỗ cánh một cái, hư không liền bị những cái lông vũ kia cắt đứt, hư không loạn lưu cuồng bạo còn chưa kịp trào ra đã bị cự ung này đập trở về, trong lúc nhất thời, không trung bị binh ung này cuộn lên vô số gió lốc.

“Suru suru suru suru suru

Hắc khí bạo tán, hắc khí kéo dài ngàn dặm tản ra toàn bộ. Ước chừng một vạn con Vân Ma Ứng xuất hiện giữa không trung, chẳng qua chỉ vỗ cánh một cái, sau lưng một vạn Vân Ma Ứng, vô số phong bạo nổi lên. Mây mù trên bầu trời đều bị cuốn vào trong đó, uy thế kinh người đến cực điểm.

Những tu sĩ yêu thú kia nguyên bản vẫn còn đứng ở không trung, toàn bộ bị uy thế to lớn vô cùng này bức trở về mặt đất, Vân Ma Điện. Ngay khi xuất hiện, cũng đã khiến cho tu sĩ yêu thú sinh ra thoái ý. Bất quá người Ngự Thú Tông một chút

cũng không sợ Vân Ma Điện, mặc dù thực sự chém giết nhau, không hề nghi ngờ Vân Ma Điện khẳng định là chiếm thượng phong.

“Vân Ma điện chủ, yêu thần người bảy điện đồng khí liên chi, mười đại môn phái Tiên đạo ta cũng không phải là một đồng cát rời rạc. Lang huynh, người nói có đúng hay không?”

Lại một thanh âm nữa, chẳng qua âm thanh này nghe cũng không phải làm cho người ta chán ghét, trong trẻo vô cùng. Một đạo nhân trung niên chậm rãi từ hư không đi ra, ở phía sau hắn, mấy vạn tu sĩ từ từ dùng độn quang xuất hiện. Mặc dù có mấy vạn tu sĩ nhưng dường như không có uy thế gì, vô cùng an tĩnh.

Nhưng vô số yêu thú tu sĩ phía dưới lại không một kẻ nào dám nhìn thế lực vừa xuất hiện này, chỉ có kẻ kính sợ.

“Hạo Nhiên tông chủ, ngàn năm không gặp, phong thái vẫn như trước a.”

Thiên Lang sát khí tràn ngập, một dòng lửa màu xanh âm âm xuất hiện ở không trung, một lão giả áo xanh xuất hiện ở phía trước mười vạn con Thiên Lang. Khuôn mặt hiền lành, còn mang theo ý cười, nhưng đôi mày kiếm chỉ xéo hướng trời, khí phách dày đặc vờn quanh trong đó, chỉ là tạm thời không hiện mà thôi.

“Ầm ầm ầm ầm “

Trong lúc nói chuyện, phía chân trời vang lên rất nhiều tiếng nổ ầm ầm, rất nhiều tu sĩ yêu thú xuất hiện ở không trung. Bảy nhóm yêu thú, mười đạo thủy triều tu sĩ, trong lúc nhất thời không trung chen chúc một ít. Tu sĩ yêu thú phía dưới đều tròn mắt, sững sờ không dám nhúc nhích. Cũng không dám dễ dàng lên tiếng, ai lúc này lắm miệng mà quấy rầy hung thần ở không trung kia, phía dưới dù có nhiều yêu thú nữa cũng không đủ nhìn.

Yêu thần thất điện, tiên đạo thập đại môn phái, dĩ nhiên một hơi tề tựu. Nếu lúc này chém giết, vậy những tu sĩ yêu thú phía dưới, đều sẽ bị lan đến.

“Ha ha ha...” Các vị tới sớm như vậy, nếu các vị đều nhường cho bản tọa thì bản tọa chiếm được vị trí tốt trước vậy.”

Cũng là một đại hán, bất quá đại hán này mặc trang phục đen kịt, sau khi trông thấy không trung, không ngờ cười ha ha mang theo mấy vạn thu về phía chân của Thiên Vân Sơn, đại hán này tuy rằng đang cười, nhưng ma khí mãnh liệt trên người vậy mà ngưng tụ trên không trung thành một đạo cột khí, bay thẳng lên trời.

“Oanh “

Hư không vỡ vụn, một thanh niên mặt lạnh xuất hiện trên không trung, sau lưng hắn lập tức xuất hiện mấy vạn tu sĩ. Bất quá đều là ma khí lạnh lạnh, nhất là thanh niên kia, khí tức cường thịnh không thua gì đại hán khỏe mạnh. Bằng hàn ma khí bạo xuất, ngưng tụ thành một luồng thanh bạch khí.

Lần này hai mươi bảy lần bị nghiền nát.

Cây cột đánh về phía tầng cương phong.

Hận Thiên Ma Đế Hàn Minh Ma Đế.

Thân phận của hai người kia ai cũng biết. Chẳng qua bây giờ đám tu sĩ và yêu thú phía dưới đều đã quen, cũng thờ ơ với sự xuất hiện của những tuyệt thế cường giả này.

Tiên đạo thập đại môn phái, yêu thần thất điện, ma đạo lục đại Ma Đế.

Tam đại thế lực siêu cấp này tất nhiên là muốn chiếm cứ địa vực phạm vi vạn dặm kia rồi, những yêu thú tu sĩ dưới chân núi Thiên Vân Sơn kia sớm đã biết kết quả. Mặc dù bị uy thế của những siêu cấp cường giả này chấn nhiếp., Nhưng lúc này bọn họ đều là quyết định trong lòng. Những cường giả này nhìn qua cũng không hài hòa, đục nước béo cò mà nói, vẫn còn có chút cơ hội. Đại kiếp vạn năm trước kia, cũng không phải không có một ít cá nhỏ tôm thành công cầm bí thực trộn lẫn vào trong Cẩm Thần Uyên.

Hai đại Ma Đế Ma đạo xuất hiện, đám cường giả Tiên Yêu trên không trung cũng lựa chọn nhượng bộ, chậm rãi đáp xuống mặt đất, mỗi người tự chiếm cứ địa bàn, phạm vi vạn

dậm. Cũng vừa vặn có thể dung nạp, chế biến hai thể lực lớn, không chiếm cứ hai bên phía mình. Lại vặn nhất nơi này trống không xuất hiện.

Cũng vào lúc này, một thanh âm nhàn nhạt vang lên giữa không trung, thanh âm này xuất hiện. Mọi người đều tâm thần chấn động, người tới lai lịch quá lớn, không có tu sĩ yêu thú có thể thờ ơ đối với thanh âm này. Cho dù là đám cường giả Tiên Ma Yêu đã chiếm cứ địa bàn cũng không ngoại lệ, toàn bộ ánh mắt đều nhìn về phía người trên không trung kia.

Thiếu niên, người xuất hiện trên không trung không ngờ lại là một thiếu niên. Một bộ áo lam, bao bọc thiếu niên kia vào trong, một đôi mắt hiện ra lam quang quỷ dị khiến tất cả ánh mắt đều rung động. Thiếu niên mắt lam, Phạm Thiên Tiên Quân,

“Ma La huynh, nếu như đã tới thì xin mời hiện thân đi.”

Từ trong miệng thiếu niên có một âm thanh tựa như không tồn tại thối ra, nơi mà đôi mắt màu xanh nhìn thấy. Bất quá ngay hư không trước người hắn, khi nghe được lời của hắn, tất cả mọi người đều biết Ma La huynh trong miệng hắn là ai.

Ma La Ma Đế Đế

Thiên Vân đại lục này, thanh danh thịnh nhất chỉ có hai người. Không phải Hồng Trần tiên tử và Phiêu Miểu thần nữ, mà là hai cường giả mạnh nhất trong hai đạo Tiên Ma. Ma La Ma Đế và Phạm Thiên Tiên Quân, trong thập đại môn phái Tiên đạo đều có cường giả lánh đời. Đều là cảnh giới Nguyên Anh đại viên mãn Ma Đạo lục đại động thiên, đều có trưởng lão trấn thủ cấm địa.

Tu vi sáu đại trưởng lão kia đều là Nguyên Anh Đại viên mãn.

Nhưng Ma La Ma Đế và Phạm Thiên Tiên Quân đều không phải cường giả ẩn sĩ động thiên của môn phái mình, nhưng tu vi của bọn họ một chút cũng không thua. Nguyên Anh đại viên mãn, hai người đều là Nguyên Anh đại viên mãn. Một người là đệ nhất cường giả Tiên Đạo, một người là đệ nhất cường giả Ma Đạo, quan hệ của hai người cũng là quỷ dị, giống như là bằng hữu.

“Phạm huynh, mời.”

Một bóng người mơ hồ sau khi Phạm Thiên Tiên Quân nói xong xuất hiện ở bên cạnh Phạm Thiên Tiên Quân, ai cũng không thấy rõ diện mạo thật của bóng người mơ hồ này. Nhưng nghe giọng nói của hắn, tất cả mọi người giống như nhìn thấy một người đang cười, nhưng khuôn mặt người này vẫn như cũ, không thấy rõ lắm.

Trong lúc giật mình, một tiếng đàn bỗng nhiên vang lên, một đám mây trắng từ xa xa bay tới. Trên đám mây trắng kia có mấy trăm tu sĩ, lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả tu sĩ. Có thể cướp đi danh tiếng hai đại cường giả Tiên Ma, mấy trăm tu sĩ kia, không cần nói cũng biết là tuyệt sắc nữ tu của Thần Miếu Cung.

Cầm đầu là một cung trang nữ tử, tuy chỉ có một đôi mắt lộ ra, nhưng nhìn thấy tu sĩ có đôi mắt kia đáy lòng cũng không có ý niệm đối nghịch với nàng này. Nhưng chân chính làm cho phần đông tu sĩ muốn cũng không được, chính là bên cạnh cung trang nữ tử, một nữ tử đang ôm Tố Cầm chậm rãi gây đàn.

Nhân gian tuyệt sắc.

Nữ tử này mới thật sự là tuyệt sắc nhân gian, phảng phất như cả ngàn vạn thiên địa linh khí tụ tập trong thân thể, khuôn mặt của nữ tử này quả thực không nên xuất hiện ở nhân gian. Phía dưới ngàn vạn tu sĩ, ven đường mười vạn dặm, đều đã quên hết thảy. Ngay cả mộ thực cũng quên mất, chỉ lo đứng thẳng nhìn tuyệt mỹ nữ tu kia, mãi tới nhập thần.”

Thanh âm kiếm minh, đột ngột dị thường, phi kiếm trong cơ thể đông đảo tu sĩ trong vòng mười vạn dặm cũng không khỏi run rẩy. Ngay cả phi kiếm bản mạng tế luyện mấy trăm năm của tâm thần, sau khi một tiếng kiếm minh vang lên, đều run rẩy. Có một số tu sĩ không áp chế nổi phi kiếm trong cơ thể, phi kiếm kia tự động bay ra, mũi kiếm hướng về cùng một phương hướng, chậm rãi run rẩy.

“Vạn Kiếm Quy Tông”.

Đông đảo tu sĩ kinh hô một tiếng, một thanh cự kiếm ngàn trượng cũng từ trong hư không chậm rãi đi ra, khi mũi kiếm xuất hiện, vô số phi kiếm đều phát ra tiếng kiếm minh, ngay cả phi kiếm trong cơ thể của những tu sĩ kia cũng giống như vậy. Mấy vạn phi kiếm, đều phát ra tiếng kiếm minh, phát ra tiếng kiếm minh với cự kiếm.

Tựa như những thần dân kia đang cung kính dâng hiến cho vị Đế Hoàng cao cao tại thượng kia, cảnh tượng dọa người không thôi.

“Vụ Nô hừ, nên gọi là Kiếm Nô rồi.”

Người nói chính là đại hán Ngự Thú Tông, hấn nhẹ nhàng búng cái vòng trên cánh tay mình, một âm thanh trong trẻo vang lên. Âm thanh này sẽ khiến cho những thanh phi kiếm phát ra tiếng kiếm minh ở xung quanh hắn bị đánh rơi xuống. Thân phận Vụ Nô tuy đối với tu sĩ khác cực kỳ thần bí, nhưng đối với những tuyệt thế cường giả mà nói đều không phải là bí mật.

“Hừ hừ “

Liên tục mấy tiếng hừ lạnh vang lên, mỗi tiếng hừ lạnh đều kèm theo mấy trăm phi kiếm rơi xuống đất, bất quá mặc dù như thế, vẫn như cũ có mấy vạn phi kiếm phát ra tiếng kiếm minh, đối với chuỗi cự kiếm khó khăn ngàn trượng này tỏ vẻ thần phục.

Cự kiếm chậm rãi xuất ra khỏi hư không, ở trên không trung dưới ánh mắt chăm chú của tất cả tu sĩ, hóa thành một đoàn sương mù cuộn cuộn. Trông thấy đoàn sương mù này, vô số tu sĩ yêu thú phía dưới thoáng cái đều biết người đến là ai.

Ánh mắt mọi người lại lộ ra vẻ nóng bỏng nhìn về phía hư không nơi nào, vậy mà tất cả Vụ nô đều xuất hiện, vậy có nghĩa là sau một khắc sẽ đi ra là nữ tu Vong Tình Động Thiên kia. Cũng giống như Thần Miểu Cung, Vong Tình Động Thiên đều là tuyệt sắc nữ tu, mỗi một nữ tu đều có dung mạo tuyệt sắc nhân gian.

Hồng Trần tiên tử,

“Nha đầu Di Hồng Trần kia...”

Một loạt âm thanh kinh ngạc từ giữa đám đông tu sĩ phía dưới vang lên, ánh mắt bọn họ chăm chú nhìn vào những nữ tu xuất hiện trên không trung, Vong Tình Động Thiên. Nhưng bọn họ lại không phát hiện ra một nữ tu vốn nên xuất hiện, sau một lát, những tu sĩ này đều nhớ tới lời đồn đãi năm trước.

Hung Ma Triệu Vô Tà mạnh mẽ bắt cóc Hồng Trần tiên tử, muốn bắt Hồng Trần tiên tử làm thị thiếp của hắn.

Vốn lời đồn đại lục Thiên Vân không có nhiều tu sĩ tin tưởng, nhưng lúc này, bọn họ không thể không tin. Đều mở to hai mắt, nhìn đoàn người Vong Tình Động Thiên kia, cũng là mấy trăm nữ tu. Đứng ở phía trước nhất, tự nhiên là tuyệt thế nữ tu, Vong Tình Ma Đế giống như núi băng.

“A kỳ quái, Vong Tình lão thái bà, đệ tử đặc ý của người đâu phải vì lời đồn đại kia là thật. Đường đường là Vong Tình Động Thiên, lại bị một tên hậu bối lui tới tự nhiên. Còn bắt cóc tiểu nha đầu hồng trần, ha ha ha buồn cười.

Tiếng cười khó nghe vang lên, là từ miệng đại hán Ngự Thú Tông phát ra, người khác không dám cười nhạo. Ngự Thú Tông hắn một chút cũng không sợ Vong Tình Động Thiên, vốn là tiên ma bất lương lập. Huống chi, Ngự Thú Tông cùng Vong Tình Động Thiên còn có cừu oán tại đây. Thiếu chủ Ngự Thú Tông lúc trước đạt được một cái mộ thục, không ngờ lại bị vụ nô kia ỷ lớn hiếp nạt cướp về.

Ngự Thú Tông của hắn nếu nuốt xuống cục tức này, ngày sau làm sao có thể dừng chân tại Thiên Vân Đại Lục, lúc này mới mở miệng mỉa mai. Trong miệng nói một câu khách khí cũng không có, trước mặt tu sĩ hầu hết các môn phái ở Thiên Vân Đại Lục, nhục nhã Vong Tình Động Thiên một phen.

Chương thứ ba trăm năm mươi hai, Trương Cuồng

Kiểm khí lăng tiêu, một đạo tuyệt thế kiếm khí bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, xé rách hết thủy ngân cản, ngay lập tức đã đến trên đỉnh đầu của Thú Vương. Căn bản không kịp phản ứng., Đạo kiếm khí kia đánh mạnh vào trên người Thú Vương. Tuyệt thế kiếm khí, người xuất thủ đương nhiên là Vụ nô. Ai ở Thiên Vân đại lục cũng biết. Mặc kệ là ai, chỉ cần nói một câu Vong Tinh Ma Đế không phải thì người đầu tiên động thủ nhất định là Vụ Nô. Vừa rồi vị cường giả Thú Vương tuyệt thế của Ngự Thú Tông này., Thế nhưng vừa mở miệng đã hung hăng nhục nhã Vong Tinh Động Thiên. Tuy nói đuôi lý kỳ thật vẫn là Vụ Nô, nếu không phải lúc trước hấn ý lớn hiếp nhỏ đoạt đi phần mộ thược của thiếu chủ Ngự Thú Tông, Thú Vương lúc này cũng sẽ không mở miệng tìm không thoải mái.

“Rống rống rống rống..”

Một tiếng rống phảng phất như đèn từ viễn cổ vang lên, ngay sau đó là như vạn thú bồn đặng, vô số cự thú đến từ viễn cổ đại lục gào thét. Thoáng một phát từ mặt đất bộc phát ra sóng âm, dĩ nhiên đem tất cả vân khí trên không trung rung động, hơn nữa một chút ngừng một chút cũng không có. Hướng về phía Vụ Nô mà đi, uy lực của âm ba kia quá kinh khủng, chỉ ít đã có mười vạn tu sĩ cấp thấp bị thanh âm này chấn động làm bị thương nặng.

Nguyên Anh đại viên mãn, vị này không phải là loại dễ bắt nạt gì cả, ngàn năm trước đã có tên gọi của Thú Vương rồi. Một tiếng gào thét, trên Thiên Vân đại lục, vạn thú thần phục. Ngự Thú tông tuy rằng ngự sử yêu thú, nhưng có thể tồn tại lâu như vậy, tiếng diên cuồng này chính là minh chứng.

Bởi vì nghe được tiếng rống này, so với nhân loại thì thân thể của yêu thú lại càng mạnh mẽ hơn nhiều so với tu sĩ nhân loại. Nhưng khi yêu thú thấp giai nghe được tiếng rống này thì đã bị đánh tan tủy trực tiếp. Chỉ trong chốc lát, trên mặt đất xuất hiện vài vạn thi thể yêu thú.

Bảy ánh mắt mang theo ý cảnh cáo bén nhọn nhìn qua, bảy vị cường giả Yêu Thần Thất Điện, bảy vị Nguyên Anh Đại viên mãn tuyệt thế. Chúng ánh mắt khiến Thú Vương Ngự Thú Tông ngừng động tác lại, vụ nô kia cũng đồng dạng bị chín ánh mắt sắc bén ngưng lại, hấn mặc dù giữ gìn Vong Tình Ma Đế.

Nhưng mà cũng biết, vào lúc này không thể động thủ nữa, nếu không hai người đối mặt sẽ không phải là một đấu một. Sương mù cuộn cuộn, bóng sương nô biến mất rồi xuất hiện trở lại, đã ở bên cạnh Vong Tình Ma Đế rồi.

Vẫn như cũ giống như núi băng, Vong Tình Ma Đế hình như thật sự đã vong tình, nghe xong lời nói nhục nhã của Thú Vương Ngự Thú Tông, thậm chí ngay cả nhìn Thú Vương kia một chút cũng không có, trực tiếp rơi xuống hư không, xuất hiện ở trong trận doanh Ma Đạo. Mấy trăm nữ tu sau lưng nàng cũng như thế, không nói một lời, chiếm cứ một địa phương.

Ma La Ma Đế và Phạm Thiên Tiên Tông liếc nhau, hai người đều chậm rãi hạ xuống hư không, đến trong trận doanh của mình. Đám tu sĩ yêu thú phía dưới tuy trong lòng đã là sóng to gió lớn, nhưng cũng biết lúc này tốt nhất vẫn là không nên nói chuyện, chẳng qua ánh mắt của rất nhiều tu sĩ đều nhìn chăm chăm vào Phiêu Miểu Thần Nữ kia.

Tuyệt thế nữ tu

Bốn chữ này cho thần nữ Phiêu Miểu một điểm cũng không quá đáng, một chút khói bụi cũng không có, quả thực giống như thần nữ hạ phàm trên chín tầng trời. Hoàn mỹ đến cực hạn, rất nhiều tu sĩ nhìn thần nữ Phiêu Miểu kia, không ngờ không phát hiện mình đã si mê, hồng nhan họa thủy. Những lời này cho dù ở tu chân giới, cũng có thể nói thông được.

Lúc này mới chỉ là giữa trưa, còn cách thẳng bé kia không ít thời gian, nhưng ở dưới Thiên Vân Sơn. Phương viên mười vạn dặm, đều hiện đầy tu sĩ, hơn nữa đều là yêu thú tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ trở lên. Mặc dù là cướp đoạt mộ thực, thì một phạm nhân thế tục cũng được, nhưng mà những yêu thú ngay cả cảnh giới Trúc Cơ cũng không có.

Tự nhiên cũng sẽ không ngự không phi hành, ngay cả phần mộ Nguyên Anh kia cũng không lên được, cũng không được nói đến cướp đoạt mộ thược. Kỳ thật trăm vạn tu sĩ này đều là đến xem náo nhiệt, chín phần mười đều là người tự biết mình. Cho dù muốn đục nước béo cò, không có tu sĩ cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, đi cũng là tìm chết.

Cho nên tuy rằng hơn phân nửa tu sĩ Thiên Vân Đại Lục đều tới xem náo nhiệt, nhưng chỉ dám ra tay là mấy trăm người. Tiên Đạo thập đại môn phái. Trong mỗi môn phái đều có ba tu sĩ Nguyên Anh kỳ, một người trong đó là Nguyên Anh đại viên mãn. Ma đạo lục đại ma đế động thiên cũng là như thế, yêu thần thất điện cũng giống vậy.

Thực lực tam đại siêu cấp cộng lại, tu sĩ Nguyên Anh đã có gần trăm, còn có một số tán tu và một ít tu sĩ Nguyên Anh kỳ trong các môn phái ẩn thế. Mấy trăm tu sĩ Nguyên Anh kỳ hầu như là chín thành tu sĩ Nguyên Anh kỳ của cả đại lục Thiên Vân. Hầu như tất cả cường giả lúc này đều đứng dưới chân núi Thiên Vân Sơn.

Yêu Thần Thất Điện: Thiên Lang Điện, Ma Ứng Điện, Hung Thạch Điện, Âm Xà Điện, Âm Điện, Hỏa Linh Điện, Vạn Mộc Điện.

Thập đại môn phái Tiên đạo: Phạm Thiên Tiên tông, Thần Tiêu đạo tông, Ngự Thú tông, Phi Linh tông, Tụ Tiên đảo, Hạo Nhiên tông, Chân Ương môn, Thần Miếu cung, Ngũ Hành tông, Khí tông.

Ma Đạo Lục Đại Ma Đế: Ma La Ma Đế, hận Thiên Ma Đế, Hàn Minh Ma Đế, Vong Tình Ma Đế, Phệ Tâm Ma Đế, Thiên Huyền Ma Đế.

Tam đại thế lực siêu cấp đều đã đến đông đủ, mỗi thế lực chiếm cứ một địa bàn. Quả nhiên là cường giả tụ tập, nếu quả thật là chém giết, tất cả cường giả đều gia nhập vào. Chỉ sợ trăm vạn tu sĩ coi nóng run kia cũng đi không được mấy người, đều bị dư âm chém giết tác động đến.

Bất quá vạn năm qua, tam đại thế lực đều chưa từng trải qua chém giết như vậy. Tam đại thế lực của Tiên Ma Yêu tại Thiên

Vân Đại Lục luôn duy trì một thế cân bằng vi diệu, ai cũng không muốn phá vỡ thế cân bằng này. Cho nên mặc dù thực lực của Ma Đạo không bằng Tiên Đạo, nhưng hai đại sơn Yêu Thần Thất Điện, Ma Đạo vẫn luôn tồn tại bởi Tiên Ngự Ty.

Chứng kiến những cường giả tuyệt thế bình an vô sự, những tu sĩ bàng quan đều thở phào một hơi nhẹ nhõm. Chuyển hướng bầu trời phía xa. Bọn họ cũng biết còn có người không tới, hơn nữa đều là cường giả tuyệt thế. Quả nhiên ánh mắt bọn họ nhìn sang, một bóng đen vô cùng lớn chậm rãi xuất hiện, dùng tốc độ tầm thường bay về phía Thiên Vân Sơn.

“Gào xuyên qua.”

Tiếng kêu dài từ trong bóng tối phát ra, khi âm thanh bị trăm vạn tu sĩ nghe được, bóng mờ thật lớn kia cũng hiện ra hình thể. Nó đứng ở không trung, che phủ một mảng lớn ánh sáng mặt trời.

“Hí hí” lặng lẽ “

Phía dưới âm thanh hít vào một ngụm khí lạnh, trong trăm vạn tu sĩ, kiến thức của bọn họ rất là uyên bác. Trăm vạn tu sĩ kia mặc dù không thể so sánh cùng tam đại thế lực siêu cấp kia nhưng cũng có không ít tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Chỉ là Nguyên Anh Đại viên mãn tu sĩ không nhiều lắm mà thôi. Lúc này đông đảo tu sĩ nhìn thấy thân thể của thâm uyên ma kinh, nghìn trượng cũng bị dọa cho hoảng sợ.

Có thể làm tọa kỵ cho loại yêu thú này, ở đây cũng chỉ có Thú Vương của Ngự Thú Tông mà thôi, hơn nữa khí tức của ma kinh ở vực sâu mạnh mẽ hơn rất nhiều so với khí tức của Thiết Vũ Cự Bằng kia. Thú Vương chính là cường giả danh chấn Thiên Vân đại lục từ ngàn năm trước, người đến là ai mà so với đẳng cấp của Thú Vương còn lớn hơn. Đáng tiếc lại bị thân thể ma điên của vực sâu chặn lại. Không ai nhìn thấy Triệu Vô Tà ngồi trên lưng Ma Kinh, không rõ người vừa tới là ai.

Những tu sĩ kia cũng không dám vận dụng thần niệm. Lỡ như chọc giận cường giả tuyệt thế kia quả thực là muốn chết. Những tu sĩ kia đều không ngu ngốc, đương nhiên sẽ không

vận dụng thần niệm đi tra xét. Chẳng qua bọn họ không dám, tự nhiên có người dám.

“Đạo hữu Thâm Uyên Ma Hàn từ đâu tới mà dám dùng Thâm Uyên Ma Giao làm thú cưỡi.”

Cuối cùng vẫn là Thú Vương, đại hán này nửa người trên cô động vài cái, viển cổ cự thú trên người giống như sống lại, phát ra khí tức hung sát, áp bách tu sĩ chung quanh đều không thở nổi. Nhưng sau một khắc, Thâm Uyên Ma Diên Đảo chậm rãi hạ xuống, những người kia lại càng thở không nổi.

Kinh ngạc đến ngây người, tuy rằng cách xa nhau mấy chục vạn dặm, nhưng tu sĩ tới đây xem náo nhiệt cũng có biện pháp để nhìn thấy cảnh tượng bên dưới Thiên Vân Sơn. Lúc này người trên lưng Thâm Uyên Ma Tỏa xuất hiện, tất cả tu sĩ đều ngây ngẩn cả người, không dám tin nhìn bốn người kia.

“Hong Trần tiên tử.”

Đông đảo tu sĩ hoảng sợ không phải bởi Triệu Vô Tà. Mà là vì Hong Trần tiên tử ở sau lưng Triệu Vô Tà, cả Thiên Vân đại lục. Nếu muốn tìm tu sĩ không biết Hong Trần tiên tử, có thể thật sự không tìm được. Thế nhưng làm cho tất cả tu sĩ đều không thể tin được chính là nhân gian tuyệt sắc không nên có, Hong Trần tiên tử. Không ngờ lại giống như thị nữ, đứng ở phía sau thanh niên chân trần kia.

“Đúng là hung ma Triệu Vô Tà. Quả nhiên lời đồn đại của ma đầu kia là sự thật. Lúc Hong Trần tiên tử bị Triệu Vô Tà ma đầu thu làm thị thiếp.

Dưới chân núi Thiên Vân, sau khi ngưng trệ một chút thì sôi trào. Đông đảo tu sĩ đều nhận ra.

Dứt khoát lần hai mươi hai lần nghiền nát nhau.

Người đứng trên lưng Thâm Uyên ma kinh là ai, chính là hung danh truyền khắp Thiên Vân đại lục Triệu Vô Tà. Tên này chính là kẻ không biết, bởi vì hắn hành xử tàn nhẫn không lưu tình, có tu sĩ âm thầm gọi Triệu Vô Tà là hung ma.

Hai chữ đơn giản, lại đủ để dọa sợ rất nhiều tu sĩ không dám trêu chọc. Lúc này tên này đang đứng ở trên lưng của Thâm

Uyên Ma Kinh, ánh mắt đảo xuống một khu vực bị hắc quét qua. Tất cả tu sĩ đều ngậm miệng, không dám nói gì nữa.

“Tiểu tử ngươi chính là Triệu Vô Tà...”

Thú Vương toàn thân xăm hình cự thú viễn cổ chớp mắt xuất hiện trước người Triệu Vô Tà, ánh mắt đầu tiên là dừng lại trên thân thể Thâm Uyên Ma Công, sau một khắc ánh mắt đặt ở trên người Triệu Vô Tà.

Nhưng không đợi Triệu Vô Tà nói cái gì, con Thú Vương này liền nở nụ cười.

“Hảo hảo hảo lão tử rất ít phục người, hôm nay lão tử phục tiểu tử ngươi, lại dám từ Vong Tình Động Thiên lược người, ha ha ha khen, thật tốt.”

Tráng hán này quay người lại cười ha hả rồi trở lại trận doanh phe mình. Triệu Vô Tà mặt không biểu tình nhìn thoáng qua đại hán kia, đang muốn thu hồi ánh mắt bỗng nhiên cảm ứng được mấy ánh mắt tràn ngập sát khí nồng đậm đang nhìn qua.

Khóe miệng hắc xuất hiện một tia mỉm cười, trước khi đến hắc đã biết, nơi này chắc chắn có không ít người muốn giết hắc. Chỉ sợ trước kia Triệu Vô Tà chưa chắc đã dám quang minh chính đại xuất hiện. Đáng tiếc hiện tại thân thể của thằng nhãi này tăng vọt, đã đến mức không còn ai trong mắt. Không nên nói những kẻ thù này. Thiên Vân đại lục, hắc chẳng thèm để vào mắt.

“Hô” “Khanh” “

Nhân trùng xương kiếm, Vạn Độc cốc phiến, đồng thời xuất hiện, bị Triệu Vô Tà nắm trong tay. Bàn Nhiên khí thể vô biên lập tức từ phía trên đè xuống, ai cũng không buông tha, tất cả mọi người. Trăm vạn tu sĩ kia, còn có rất nhiều yêu thú kia, toàn bộ đều bị hắc bao phủ trong khí thể.

“Grào.”

Trong mơ hồ, một cây cự phiến nghìn trượng, một thanh huyết hồng trường kiếm, một hư ảnh cự thú viễn cổ có thân thể vô cùng to lớn xuất hiện ở phía sau Triệu Vô Tà, ba cỗ khí thể to

lớn vô cùng hợp lại cùng một chỗ, ép xuống phía dưới. Trương Cuồng không ai bì nổi, trong mắt không có thứ gì.

Sinh linh lần thứ ba trăm năm mươi ba bắt đầu giết chóc khắp nơi.

Phiên kiếm, thế tự hùng dũng, hung sát vô biên vô hạn có hư ảnh cự thú cổ xưa của Triệu Kháng tà, tuy không phải thực thể, chỉ là hư ảnh nhàn nhạt. Nhưng phối hợp với khí thể của một thanh kiếm, lúc này trên người Triệu Vô Tà phát ra uy thế, so với bất cứ người nào dưới Thiên Vân sơn đều có khí thể mạnh mẽ hơn.

Tên này đem trăm vạn tu sĩ phía dưới đều bao phủ trong khí thể của mình, ngay cả tam đại thế lực Tiên Ma yêu cũng không buông tha, toàn bộ đều bao phủ dưới khí thể của mình. Lấy một địch một thiên hạ, Trương Cuồng đến trình độ như thế, Thiên Vân đại lục này cũng chỉ có Triệu Vô Tà.

Khí thể ép xuống, phía dưới có trăm vạn tu sĩ. Tuy đều kiêng kỵ hung danh và thần thông mạnh mẽ của tên Triệu Vô Tà này nhưng lúc này thấy Triệu Vô Tà lại bừa bãi như vậy, hoàn toàn không để trăm vạn tu sĩ này vào trong mắt., Đều nhao nhao hét lớn. nê Bồ Tát còn ba phần tức giận, hướng chi tu vi những tu sĩ này đều không thấp, hơn phân nửa đều là nhân vật cấp bậc bá chủ một phương. Làm sao chịu nổi thẳng nhãi Triệu Vô Tà này lấy thế đè người., Không có chút bất ngờ nào xảy ra, trăm vạn tu sĩ phía dưới đều không thu lại được. Ngay khi cảm nhận được khí thể to lớn của Triệu Vô Tà, bọn họ đã phóng xuất ra khí tức của bản thân. Hơn trăm vạn tu sĩ đồng loạt tức giận, khí thể phát ra khủng bố đến mức nào.

Thiên biến không có chút lo lắng nào, bởi vì khí tức của trăm vạn tu sĩ kia đã hợp lại với nhau.

Trên bầu trời lập tức có phản ứng, ngay cả tầng cương phong cũng bị kinh động, không ngờ vô số cương phong đã phá vỡ được tầng cương phong giam cầm, cuốn ngược lại, khuấy cho cả phiến thiên không loạn lên.

Lần này thiên biến động tĩnh quá lớn, cương phong đảo ngược. Vốn đã không còn nhiều mây, nay đã hoàn toàn bị trống rỗng.

Cương phong mãnh liệt cùng hư không ma sát phát ra tiếng thét, vang vọng ở bên tai trăm vạn tu sĩ, nhưng vào lúc này, đã có vài luồng khí thể đột nhiên bộc phát ra, trực tiếp hướng về phía Triệu Vô Tà mà đi.

Sát khí lạnh lẽo, kẻ thù của Triệu Vô Tà cũng không ít. Thần Tiêu Đạo Tông, Tụ Tiên đảo chính là cường giả Nguyên Anh của hai đại tông môn này, Triệu Vô Tà cũng không phải chỉ có hai đại tông môn này. Còn có Vong Tình Động Thiên kia nữa, gần như đồng thời ba cỗ khí thể mang theo ba đạo sát khí vô cùng lạnh lẽo đánh về phía Triệu Vô Tà.

“Ha ha ha...” Triệu gia ở ngay đây, nếu ai có thù với Triệu gia thì tới tìm Triệu gia ta đi.”

Vẫn là tiếng cười ngông cuồng của tên này, nhưng trong ánh mắt khó hiểu của trăm vạn tu sĩ kia, khí thể trên người Triệu Vô Tà bỗng nhiên thu lại. Chớp mắt biến mất vô ảnh vô tung, tên này còn mang theo vẻ mặt ý cười ngời xuống, ánh mắt khiêu chiến nhìn xuống dưới. Trăm vạn tu sĩ đồng loạt phát ra khí thể, còn có khí thể ba cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn kia, hấn căn bản không có để ý tới.

Trên mặt mịn mờ xẹt qua một tia thất vọng, hấn vừa rồi vô duyên vô cớ phóng thích khí thể của mình, không phải vì đối địch với trăm vạn tu sĩ kia. Mà là vì tìm ra người ẩn núp trong bóng tối. Khi hấn vừa xuất hiện, tên này đã mơ hồ cảm ứng được một tia sát khí.

Tuy nhiên hấn lại không biết sát khí từ nơi nào, tồn tại mà hấn không biết, cũng đủ để thăng nhĩ này cảnh giác. Đáng tiếc đùa nghịch một phen, vẫn là không tìm ra người kia.

Trong trận doanh của Thần Tiêu Đạo Tông, một thanh niên tuấn dật lạnh lùng nhìn chăm chú vào Triệu Vô Tà. Trong ánh mắt hấn ta tràn ngập sát khí rét lạnh. Người này lúc trước thiếu chút nữa chết trên tay Triệu Vô Tà, sắp trở thành thất trưởng lão Thần Tiêu Đạo Tông thứ hai trong lão tổ tông Long tông, Lôi Vân.

Lúc trước Lôi Vân hiển lộ tu vi cảnh giới Hư Anh, nhưng vẫn không thể tránh được độc thủ của Triệu Vô Tà. Nếu không

phải cuối cùng vị trưởng lão Nguyên Anh của Thần Tiêu Đạo Tông đã mở miệng nhận thua. Chỉ sợ hiện tại, bên trong Nhân chung kiếm của Triệu Vô Tà cũng không chỉ có một Nhân Trùng cảnh giới Nguyên Anh.

Cực hạn Triệu Vô Tà không ít, trong đó còn có Lôi Vân gã. Về phần Tụ Tiên đảo và Vong Tình Động Thiên, cũng giống vậy, đều hạn cực kỳ Triệu Vô Tà. Nhưng lúc này lại không làm gì được thằng nhãi này, chỉ riêng khí thế vừa mới tận lực phát ra, cũng đã khiến đông đảo tu sĩ phía dưới biết Triệu Vô Tà đã có thể so sánh với Ma La Đế và Phạm Thiên Tiên Quân.

Tuy rằng Nguyên Anh Đại viên mãn cảnh giới tuyệt thế cường giả, tại Thiên Vân Đại Lục cũng có hơn mười mấy vị, thế nhưng bọn họ không thể không đặt tư thái đi vây công một tán tu như Triệu Vô Tà. Giống như trước đó, Triệu Vô Tà lấy thế áp người, nhưng là mấy vị tuyệt thế cường giả kia, hơn phân nửa đều thờ ơ.

Tràng diện lúc này có chút quỷ dị, Thâm Uyên ma điên đình trên không trung, Triệu Vô Tà lão thần ngồi ngay ngắn ở phía trên. Phía dưới trăm vạn tu sĩ khiến cho dưới chân Thiên Vân Sơn náo nhiệt giống như chợ phiên thế tục, thế lực ba phe Tiên Ma yêu chiếm cứ phạm vi mười vạn dặm. Bình thường ba phương thế lực này, bất luận là khi nào đụng phải, đều sẽ phát sinh chém giết.

Nhưng vào lúc này, ngay cả những người có thù oán bình thường cũng chỉ để một bên không động thủ. Bắt đầu từ khi Cẩm Thần Uyên tồn tại, vào thời điểm Cẩm Thần Uyên mở ra, có cừu oán to lớn cũng không thể động thủ chém giết. Nếu không sẽ bị rất nhiều tu sĩ ở đây oanh sát. Mặc dù quy củ này thật ra không có tác dụng đối với cường giả tuyệt thế, nhưng lúc này đã như đêm, vẫn không có tu sĩ nào động thủ chém giết.

“Tam Nương, vào đêm, quỷ mầu đến rồi a.”

Triệu Vô Tà nằm trên hai chân của Hồng Trần, vẻ mặt nhàn nhã nói với Tam Nương bên cạnh, một phiến một kiếm trong tay hắn đã được hắn thu vào trong tay Tiểu Lục ôm lấy Vô Cầu Chung, chuông đồng xanh nhỏ mang phong cách cổ xưa

được nàng ôm trong ngực có chút quái dị. Nhìn Triệu Vô Tà nằm trên đùi tiểu thư nhà mình, mặt hấn đỏ bừng, sóng nước trong đôi mắt lưu chuyển.

“Sư tôn đã phân phó, nàng không tới chỗ tiểu thiếu gia nữa mà lấy chìa khoá mộ phần phái người đưa đi Hoàng Tuyền Quỷ Giản là được.”

Tam Nương chớp chớp đôi mắt tuyệt mỹ. Trong con người có chút vui vẻ, Triệu Vô Tà vừa lúc nhìn qua đã khiến tên đọc sách cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, quay đầu lại nhìn Hồng Sơn Tiên sau lưng mình; lộ ra nụ cười đắc ý. Nữ tu tuyệt sắc trên Thiên Vân đại lục, Triệu Vô Tà hấn hôm nay đã gặp ba người, trong đó hai người đã là người của Triệu Vô Tà.

Cứ như vậy, thằng nhãi này tự đắc cũng là bình thường. Nghe Tam Nương nói xong, lại nhìn vẻ dí dỏm trong mắt nàng, sắc mặt lúc này nghiêm lại, mạnh mẽ kéo Tam Nương qua, tiện tay liền thi triển một cấm chế, ngăn cản tất cả ánh mắt dò xét. Liền phát ra tiếng cười lạnh hắc hắc, tùy ý nhìn Tam Nương trong ngực.

Tiên Đạo thập đại môn phái, là môn phái được đông đảo tu sĩ ưa thích nhất, không phải Phạm Thiên Tiên Tông mạnh mẽ nhất mà là Thần Miếu Cung. Trong cung tất cả đều là nữ tu, hơn nữa đều là tuyệt sắc. Quy củ thu nhận đệ tử của Thần Miếu rất nghiêm ngặt., Không phải người có tư chất không cao thì không thu. Cho nên tại Thiên Vân Đại Lục này, tu sĩ muốn cùng nữ tu trong Thần Miếu Cung kết thành bạn lữ song tu, không biết có bao nhiêu. Nhưng người thành công lại rất ít, ngay cả đệ nhất cường giả Tiên Đạo hiện tại, vị Phạm Thiên Tiên Quân kia cũng là một trong những người thất bại. Mặc kệ như thế, vẫn có rất nhiều tu sĩ đi lại.

Lúc này tại trận doanh của Thần Miếu Cung, một nữ tử tuyệt sắc đang ôm đàn non chậm rãi ngẩng đầu lên., Nhìn thoáng qua cự đại âm ảnh trên không, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu, lúc này đã gần đến giờ. Cách Triệu Vô Tà mới đến đã qua mấy canh giờ. Mặc dù phần đông tu sĩ vẫn không thể tin được Hồng Trần tiên tử đã thành thị thiếp của Triệu Vô Tà.

Nhưng sau khi Triệu Vô Tà lộ ra tu vi tuyệt thế của mình, trăm vạn tu sĩ phía dưới đều thức thờ ngậm miệng lại.

Huống chi, đối với bọn họ Hồng Trần tiên tử vốn là xa xa không thể chạm tới, cần gì phải vì một câu chuyện phiếm. Đồng thời đắc tội hung thần như Triệu Vô Tà, còn có loại địa phương như Vong Tinh Động Thiên này. Nhưng có một người lại trong lòng có chút gợn sóng, phiêu miểu thần nữ. Bất kể khi nào, Vong Tinh Động Thiên cùng Thần Miểu Cung đều là đối đầu sinh tử.

Nguyên nhân chính là vì mỗi một đời Vong Tinh Ma Đế và Thần Miểu Cung chủ đều là cừu nhân đối địch, thế hệ trước vốn nên là như vậy, nhưng mà lúc này lại không phải, Hồng Trần tiên tử là nhân vật thủ lĩnh trẻ tuổi trong thế hệ Vong Tinh Động Thiên, thế nhưng lúc này lại trở thành thị thiếp của Triệu Vô Tà - ma đầu này.

Công pháp mà thần nữ Phiêu Miểu tu luyện chính là công pháp tuyệt thế của Thần Miểu Cung. Hiện tại nàng cũng là một tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh nhưng vừa thấy Hồng Trần tiên tử.

Chỉ biết nàng căn bản không phải đối thủ của Hồng Trần tiên tử, trong đầu nảy lên một ít ý niệm, trong đầu Phiêu Miểu thần nữ cùng những tu sĩ kia. Cũng không dám tin rằng Hồng Trần tiên tử lại trở thành thị thiếp cho Triệu Vô Tà, mà lúc này Phiêu Mi thần nữ cũng không phát giác ra, đáy lòng nàng lại sinh ra một tia tò mò đối với Triệu Vô Tà.

“Giờ tỵ sắp tới rồi”.

Một tu sĩ Nguyên Anh ở trên không trung bỗng nhiên mở mắt. Trong đôi mắt đục ngầu của lão đột nhiên bắn ra hai đạo tinh mang sắc bén đến cực điểm. Lão giả này ngồi xếp bằng trên một thanh cự kiếm. Tu vi là Nguyên Anh hậu kỳ, không môn không phái, dĩ nhiên là một tán tu.

Tại không trung, ngoại trừ lão giả này còn có không ít tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh. Đều là tán tu không môn không phái, một cái. Tán tu có thể tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh đã có thể thấy được bọn họ có bao nhiêu phần mạnh mẽ. Tại một

địa phương rất gần Thiên Vân Sơn, bất luận là không trung hay là mặt đất, chín phần đều là cường giả Nguyên Anh.

Chừng gần hai trăm tu sĩ Nguyên Anh đứng chờ ở đây. Đơn giản chính là vì lúc giờ Tý xuất hiện bốn mươi chín tòa mộ bia. Bây giờ còn có nửa nén hương, nhưng là phảng phất trong nháy mắt. Tất cả tu sĩ Nguyên Anh đều tỉnh lại. Gần hai trăm cỗ khí thể thoáng cái xông lên, đâm thẳng vào tầng cương phong. Hơn nữa lỗ thủng lớn này còn đang không ngừng mở rộng.

Trên lưng của Thâm Uyên Ma Kinh, Triệu Vô Tà phát tay thu hồi cấm chế, buông Tam Nương sắc mặt đỏ bừng ra. Hồng trần và Tiểu Lục ở bên cạnh cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhưng lúc này bốn người đều không quản được gì khác, tất cả đều hướng ánh mắt về phía Thiên Vân Sơn.

Núi Thiên Vân Sơn nằm trong tầng cát mênh mông, nơi này có thể đi vào tầng cát mênh mông, trừ Triệu Vô Tà hẳn ra cũng chỉ còn có mấy người mà thôi, nhưng cũng không có ai ngu ngốc đi vào chịu tội, lúc này ánh mắt của tất cả mọi người đều ngưng tụ ở trên thân núi đang sụp đổ của Thiên Vân Sơn.

Ngọn núi khổng lồ bắt đầu nứt ra, trong ánh mắt nóng bỏng của tất cả các tu sĩ, ngọn núi kia bắt đầu từ giữa, chậm rãi nứt thành hai nửa, như một lưỡi dao hư không xuất hiện, sau đó chém Thiên Vân Sơn thành hai nửa. Sau nửa nén hương, một đường cảnh báo sâu không thấy đáy xuất hiện trên mặt đất.

Đứng trên lưng Ma Diên, Triệu Vô Tà nhìn vực sâu, bỗng cảm thấy mình như trở thành cái kia, khe rãnh trên mặt đất hóa thành miệng cự thú, giống như muốn nuốt chửng Triệu Vô Tà vào bụng. Khí lạnh trong lòng hắn bỗng chốc tuôn ra, ngay cả Triệu Vô Tà còn như thế, những tu sĩ khác lại càng không chịu nổi.

Cái khe ở Thiên Vân đại lục thoáng cái đã chia làm hai nửa, nhất là cái thân núi bị tách ra kia, không ngờ lại giống như hai khối bia mộ. Dải đất chia Thiên Vân đại lục thành hai nửa khe rãnh rộng chừng ngàn dặm, cũng vừa vặn đem trăm vạn tu sĩ bao gồm cả tam đại thế lực chia làm hai bộ phận.

Sắc mặt hai trăm tu sĩ Nguyên Anh kia đều ngưng trọng, nhìn về phía vực sâu không đáy kia. Cẩm Thần Uyên rốt cuộc sâu bao nhiêu, trên Thiên Vân đại lục khẳng định không một ai biết. Cũng không có ai nguyện ý đi xuống vào lúc này thử xem, chỉ cần sau trăm năm, Cẩm Thần Uyên chính thức mở ra, mới có thể có người cầm trong tay bí thực tiến vào trong đó.

Nếu ở những thời điểm khác, hoặc là trong tay không có một thực, vậy thì chỉ có một kết cục. Chính là chết, hơn nữa là chết vô cùng thâm.

Hiện tại, ánh mắt của hai trăm tu sĩ Nguyên Anh nhìn cái khe rãnh kia với ánh mắt phức tạp, ở đây chỉ có một số ít là cẩm thần “có thể tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần đạo quân, nhưng khi đạo uyên bắt đầu chém giết, chỉ cần là thứ có liên quan tới cẩm thần uyên, không quan tâm tới nhân vật, đều sẽ đưa tới họa sát thân.

Những tu sĩ này mặc dù thần thông kinh người, nhưng khi đối mặt với Cẩm Thần Uyên cũng đều cẩn thận. Nếu không cẩn thận liền biến thành người hy sinh, những tu sĩ khổ cực mới tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh này, muốn khóc cũng không có chỗ. Cho nên hiện tại tuy rằng Cẩm Thần Uyên đã xuất hiện nhưng không có một tu sĩ nào dám tới gần mép vực sâu. “Ngươi, đi xuống thử xem”

Bên cạnh vực sâu truyền đến một tiếng quát chói tai, một trung niên thân cao tám thước xách một tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ, tiện tay cầm cổ tu vi, ném về phía Cẩm Thần Uyên.

” ”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên một lát rồi biến mất, trước mắt bao người, ngay cả Triệu Vô Tà đều mang theo một chút thương cảm. Vị lão huynh bị văng ra kia đã lên tới phía trên Cẩm Thần Uyên. Muốn ngự sử độn quang rời khỏi, nhưng tu vi toàn thân đều bị cầm cố, căn bản không thể bỏ chạy, chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp nhận vận mệnh rơi xuống phía Cẩm Thần Uyên kia.

Thế nhưng sau khi tiếng cười ngừng lại, trong lòng phần đông tu sĩ tận mắt thấy tất cả đều vô cùng kinh hãi và rung động. Tu

sĩ Trúc Cơ cảnh giới kia vừa chạm đến bầu trời Cẩm Thần Uyên, liền lập tức mất đi toàn thân huyết nhục, sau đó là xương cốt. Chỉ còn hai hơi thở, một tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ vô thanh vô tức bỏ mình.

Tiếng kêu thảm thiết vẫn còn quanh quẩn, thế nhưng thân thể của tu sĩ kia cũng đã biến mất, ngay dưới ánh nhìn chăm chú của đông đảo tu sĩ biến mất.

Hai mắt thanh tú của Triệu Vô Tà chậm rãi híp lại, một luồng hàn quang lóe lên ở trong đó. Quá trình bỏ mình của tu sĩ kia ngay cả Triệu Vô Tà cũng không nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì.

Tất cả tu sĩ nơi này đều là lần đầu tiên xuất hiện ở bên cạnh Cẩm Thần Uyên, không ai biết người tu sĩ vừa rồi rốt cuộc chết như thế nào. Tuy rằng tất cả các tu sĩ đều biết phía trên Cẩm Thần Uyên có lực lượng mạnh mẽ căn bản không cách nào chống lại. Cho dù là cường giả tuyệt thế Nguyên Anh Đại viên mãn cũng không thể tiến vào Cẩm Thần Uyên vào lúc này.

“Mau nhìn, là phần mộ Nguyên Anh...”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, ánh mắt mọi người lại bị thu hút, rung động vì cái chết của tu sĩ Tiêu Tiêu kia lập tức bị quên lãng. Dưới sự chăm chú của mọi người, một hòn đảo chỉ có phạm vi tám trăm dặm chậm rãi từ trong vực sâu không đáy bay tới, vô thanh vô tức. Thật sự một chút âm thanh cũng không phát ra, hòn đảo phát ra dường như có một bàn tay to nâng lên, một đường thẳng đến phía trên khe rãnh.

Cuối cùng hai trăm bảy mươi hai lần nghiền nát nhau, rồi cùng nhau nghiền nát nhau.

Trên không trung, lơ lửng ở nơi nào, vòng bảo hộ phía trên hòn đảo đang dần dần biến mất.

“Vù vù.”

Tiếng gió gào thét, trong lúc nhất thời Triệu Vô Tà đều có thể cảm giác được. Phần đông tu sĩ phía dưới hô hấp đều trở nên dồn dập, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng giống như vậy. Thậm chí có vài tu sĩ hai mắt đã đỏ như máu, ai cũng biết, sau khi phần mộ Nguyên Anh xuất hiện, lực lượng thần bí bên trên

Cầm Thần Uyên sẽ biến mất chỉ trong một canh giờ, một giờ sau, lực lượng cực kỳ thần bí kia sẽ lại xuất hiện lần nữa.

Thẳng đến giờ Tý ngày mai, nguồn lực lượng này sẽ lại biến mất thêm một canh giờ nữa, đến lúc đó trận chiến bên trong phần mộ của Nguyên Anh sẽ có kết quả. Người trên đảo liên có thể rời đảo, nếu không ly khai cũng có thể, chỉ là hòn đảo có trở lại trong Cầm Thần Uyên hay không. Người trên đảo ngoại trừ chết ra, cũng sẽ không có kết cục gì khác.

Hiện tại ánh mắt tất cả tu sĩ đều nhìn vào vòng bảo hộ kia, chỉ cần vòng bảo hộ vừa biến mất, trong khoảnh khắc sẽ có rất nhiều tu sĩ tràn lên đảo. Hiện tại, ai cũng quên tên tu sĩ xui xẻo bị trưởng bối nhà mình ném vào cầm thần uyên trên không kia.

Ngay lúc từ giờ Tý tới, vòng bảo hộ trên hòn đảo kia rốt cục trong vô thanh vô tức biến mất. Ánh mắt toàn bộ tu sĩ đều sáng ngời, tinh mang trước nay chưa từng có xuyên suốt ra. Trong nháy mắt, ít nhất có mấy trăm đạo độn quang hướng về hòn đảo kia mà đi.

Người dám lên đảo lúc này đều là ít nhất tu sĩ cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, bất quá hơn phân nửa vẫn là Nguyên Anh tu sĩ. Sát khí lạnh thấu xương không hề che giấu bùng phát, ngay sau đó liền có người nhịn không được ra tay.

“Phốc phốc “

Trong lúc hỗn loạn, một cường giả Nguyên Anh Hậu Kỳ đột nhiên xuất hiện trước mặt một tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ, trên mặt vẻ tàn khốc chột lóe.

Trong tay xuất hiện một thanh đoản kiếm, khí tức trên đoản kiếm mạnh mẽ khó hiểu, vừa nhìn đã biết là binh khí cấp bậc tiên khí. Tuy nhiên, tu sĩ nguyên anh sơ kỳ đã có phòng bị, thế nhưng là kém hai cảnh giới, căn bản không thể phản kháng.

Đoản kiếm đâm vào tim người nọ, chân nguyên trên thân kiếm bộc phát ra, nháy mắt hủy thân thể Nguyên Anh Sơ Kỳ tu sĩ.

“Ha ha ha” đưa Nguyên Anh cho ta đi “

Một bàn tay lớn vươn ra, đột nhiên nắm lấy một đứa trẻ trong suốt đang muốn bỏ chạy, tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ kia. Ở địa phương như thế này mất đi thân thể, một thân tu vì không có chín thành, chính là tu sĩ giết hắc không lấy được Nguyên Anh của hắc. Hắc cũng giống vậy không thể chạy thoát. Tên cường giả sát khí âm trầm kia vừa nhìn đã biết là tu sĩ ma đạo.

Sau khi lấy được Nguyên Anh, lúc này liền cười ha hả hướng tới một khối bia mộ thật lớn bỏ chạy, bia mộ kia toàn thân đen kịt, nhưng ở chính giữa tấm bia có bốn khe tròn, bên trong là một màu đỏ như máu.

Tên tu sĩ ma đạo giết người lấy Anh kia xuất hiện ở phía trước mộ bia, đem nguyên anh nhét vào trong bốn khe, nhất thời hào quang huyết hồng liền phát sáng lên.

Bởi vì tu sĩ ma đạo nhỏ kia, tràng diện lập tức lâm vào hỗn loạn, giết chóc điên cuồng cuối cùng cũng sắp bắt đầu.

Chương thứ ba trăm năm mươi tư, bách cổ...

Ánh mắt tà dị lúc đầu đã bị ma đạo tu sĩ tâm ngoan thủ lạt nộ hấp dẫn” Bốn dáng vẻ là một tán tu ma đạo, nhưng ra tay giết người lại hành vân lưu thủy. Quả thực nhanh vô cùng, mặc dù có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ mạnh mẽ, nhưng tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ kia cũng không phải một chút năng lực phản kháng đều không có.

Cho dù có phòng bị, hay là bị tu sĩ ma đạo kia giết chết, chuỗi đoản kiếm này cũng thật là kỳ dị, một kiếm liền có thể phá hủy thân thể một tu sĩ nguyên anh, không chỉ là Triệu Vô Tà. Rất nhiều cường giả đều nhìn tu sĩ ma đạo kia, nhìn hấn đem Nguyên Anh kia nhét vào trong bốn khe trong mộ bia, không có một chút ngưng trệ.

Tựa như người này đã sớm biết sẽ làm như vậy, Nguyên Anh kia bị nhét vào trong bốn khe khác nhau, ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cũng không có. Huyết hồng quang mang sáng lên, nguyên anh kia vừa tiếp xúc với quang mang huyết hồng, liền phát ra tiếng kêu thê thảm vô cùng, chính là từ trong cái miệng nhỏ Nguyên Anh phát ra tiếng kêu. Tuy thê thảm, nhưng nhỏ đến đáng thương, người có thể nghe thấy có hạn,

Tựa như khối băng hóa thành nước, Nguyên Anh trong suốt kia ở trong huyết hồng quang mang hóa thành từng cỗ chân nguyên tinh thuần đến cực điểm biến mất tại bốn cạnh kia. “

Một tiếng vang nhỏ, khối mộ bia to lớn kia tại nguyên anh biến mất nháy mắt kịch liệt co rút thành một cái mộ thược chỉ lớn bằng bàn tay. Tu sĩ ma đạo kia một tay đem mộ thược nắm trong tay, sau đó quay đầu lại, khinh miệt nhìn thoáng qua hơn mười vị cường giả Nguyên Anh đại viên mãn chỗ biên giới cấm thần uyên.

“Nguyên Anh huyết độn “

Con người Triệu Vô Tà hơi co lại, đồng tử của tất cả các cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn đều hơi co lại, bởi vì tu

sĩ Ma đạo kia, vậy mà ở trước mặt tất cả các Yêu thú, trong miệng lạnh lùng phun ra bốn chữ, tiếp theo liền hóa thành một đạo huyết quang biến mất trên hòn đảo kia.

Nguyên Anh huyết động, lấy tu vi Nguyên Anh thi triển Huyết Động Thuật, nhất là tu sĩ ma đạo kia lại là Nguyên Anh Hậu Kỳ. Tu sĩ ma đạo kia lúc này đã cách xa mười vạn dặm, cho dù Triệu Vô Tà muốn đuổi theo, cũng không có khả năng tìm được người này.

ngây ngẩn cả người, bao gồm cả Triệu Vô Tà, trên mặt tất cả tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn đều hiện lên một tia cười khổ. Tu sĩ Ma Đạo kia trong thời gian ngắn ngắn hơn mười hơi thở đã giết người lấy mạng, còn cầm đi một cái chìa khoá mộ. Bốn mươi chín cái chìa khoá mộ, thoáng cái biến thành bốn mươi tám cái, hơn nữa những cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn này còn không có biện pháp nào.

Lần này thật sự là mất mặt, động tác của tu sĩ ma đạo kia quá nhanh, cộng thêm mộ phần Nguyên Anh mới vừa nổi lên. Ai cũng không nghĩ tới, tu sĩ ma đạo này trong thời khắc khắc khắc đều đề phòng siêu cấp cường giả sau lưng các thế lực lớn kia, lấy tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của hắn, cũng chỉ có hơn mười vị tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn có thể giết hắn, cho nên người này sau khi đạt được mục đích lập tức trốn đi thật xa.

Lòng dạ độc ác, lòng dạ thâm trầm. Triệu Vô Tà thâm bình luận với người nọ, nhưng trong mắt gã này rõ ràng là một tia hàn mang và tán thưởng xen lẫn cùng một chỗ.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Cẩm Thần Uyên, với thị lực của Triệu Vô Tà cũng không nhìn rõ được khe rãnh này dài bao nhiêu. Cũng càng không có khả năng thấy được bên dưới Cẩm Thần Uyên rốt cuộc là cái gì, cao ngất vào tầng Thiên Vân Sơn ở Qua Sa, vậy mà sau khi chia làm hai nửa lại lộ ra Cẩm Thần Uyên.

Bên dưới Cẩm Thần Uyên cực kỳ u ám, Triệu Vô Tà cũng biết lúc này lực lượng thần bí phía trên Cẩm Thần Uyên đã biến mất. Nếu như lúc này hạ Cẩm Thần Uyên, có lẽ sẽ không bị lực lượng thần bí kia làm sao, thế nhưng Triệu Vô Tà nhìn vào sâu

trong Cẩm Thần Uyên, đáy lòng vẫn truyền đến một cảm giác tim đập nhanh, làm cho Triệu Vô Tà không thể không động đậy thân hình.

“Kỹ thuật cũ tái thi lại, muốn chết.”

Đột nhiên từ phần mộ của Nguyên Anh truyền đến một tiếng quát chói tai, thanh âm đè nén sự hỗn loạn phía dưới, Triệu Vô Tà nhìn lại. Đó chính là vị Thù Vương của Ngự Thú Tông, nửa người trên để trần, trên đó có hình một trăm đầu thú đồ hình như phát ra vô số tiếng gào thét. Thù Vương xuất hiện trước mặt một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, một đôi nhục chưởng hung hăng đánh về phía tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Tu sĩ này cũng là một tu sĩ ma đạo đang nắm một cái mộ thược trong tay, trên người cũng là huyết quang lập loè. Vừa nhìn đã biết là muốn thi triển Huyết Độn Thuật, đáng tiếc người này không có tâm trí như tu sĩ ma đạo kia., Bị Thù Vương quấy rầy độn thuật, bị cản trở, nhìn thấy Thù Vương một đôi nhục chưởng cực đại vô cùng đánh tới, trên mặt vị tu sĩ ma đạo này cũng hiện lên vẻ tàn khốc, một thanh chuỷ thủ đen nhánh xuất hiện ở trong tay của hắn.

“Cút ngay cho ta.”

Thời điểm mạng người đã đến, người nọ vậy mà bất chấp trước mắt hắn chính là tông chủ đời trước Ngự Thú Tông, cường giả Thù Vương ngàn năm trước.

Trên dao găm lưu chuyển hắc quang, không ngờ cũng là một món tiên khí. Cũng đúng, lúc này tu sĩ Nguyên Anh nơi đây và tiên khí ma bảo các loại, đã hoàn toàn không hiếm, có thể nói là đâu đâu cũng có.

“Bành”

Máu thịt bay tứ tung, vô số mảnh vụn nổ tung dưới đôi tay của Thù Vương, khuôn mặt Thù Vương tràn đầy vẻ dữ tợn lại nở ra nụ cười. Trong tay của nó cũng nhiều ra một cái mộ thược, về phần tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ kia, thân thể hoàn toàn biến mất. Một thanh chuỷ thủ đã mất đi ánh sáng, chậm rãi rơi trên mặt đất, một Nguyên Anh trong suốt kinh hoàng sắp sửa bỏ chạy về phía xa.

“Muốn đi à, nằm mơ”

Lại là bàn tay bằng thịt kia, lại làm cho nguyên anh hồn phi phách tán kia xuất hiện lần nữa, đem nguyên anh kia bóp ở lòng bàn tay. Bước chân đạp mạnh, Thú Vương liền xuất hiện ở phía trước một khối bia mộ, dựa theo động tác của tu sĩ ma đạo phía trước, mạnh mẽ nhét Nguyên Anh kia vào trong bốn khe hở trên thân mộ bia, sau khi huyết quang tan hết, lại một cái chìa khoá mộ xuất hiện ở trong tay Thú Vương.

“Dật tay”

Người nói chính là Ma La Ma Đế, thanh âm mơ hồ từ trong bóng người mơ hồ kia truyền ra, nhưng ngũ đại Ma Đế khác đều nghe rõ ràng. Sáu người biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện trở lại, trên đảo kia đã có sáu tu sĩ Nguyên Anh đánh mất trong tay Đại Ma Đế cũng nhiều hơn sáu Diệt Anh nhất nhất.

“Oành oành oành oành oành oành

Giết chóc, giết chóc đầy huyết tinh, màn sân bãi trên đảo. So với việc biến thành đồ tể, có điều quý dị là, tu sĩ Nguyên Anh chết ở đây đều là do giết người., Cũng là Nguyên Anh tu sĩ, chỉ cần vang lên một tiếng nổ, liền có nghĩa là một Nguyên Anh tu sĩ bỏ mình. Nguyên Anh được lấy ra, sau đó nhét vào trong bốn rãnh bia mộ kia, đổi lại chính là một cái mộ thực. Toàn bộ đều lên đảo, nửa canh giờ trôi qua., Ở trên cái đảo kia, đã chật ních hơn một ngàn người, mấy trăm tu sĩ Nguyên Anh, còn lại đều là tu sĩ cảnh giới Kết Đan. Đến bây giờ, đã có hơn hai mươi người chết, đều là tu sĩ Nguyên Anh. Kết Đan Tông Sư mặc dù cũng chết hơn trăm người, nhưng đều là bởi vì chiến đấu của những Nguyên Anh kia tác động đến.

Muốn lấy được chìa khoá mộ chỉ có thể dùng Nguyên Anh tu sĩ Nguyên Anh đi mở cấm chế, cho nên không có Nguyên Anh tu sĩ nào đi giết tu sĩ cảnh giới Kết Đan. Những Kết Đan Tông Sư trên đảo kia, cũng là thử nhìn xem có cơ hội phân chó tìm được hay không, nhặt được một cái Nguyên Anh sau đó lấy bí thực.

Nửa canh giờ trôi qua, Triệu Vô Tà vẫn còn trên lưng ma kinh ở vực sâu, một chút ý tứ cũng không có. Trên đảo mặc dù có

ngàn người, nhưng đảo kia lại có phạm vi tám trăm dặm. Vốn bốn mươi chín tòa bia mộ chỉ còn lại hơn hai mươi tòa, bia mộ cao mấy trượng, phía trên cái gì cũng không có.

Toàn thân đen nhánh, ngoại trừ bốn rãnh ra thì không còn bất cứ thứ gì khác. Phân bố khắp bốn phía trên đảo, xung quanh mỗi một bia mộ đều có không ít tu sĩ đang chém giết. Nguyên anh tu sĩ tuy rằng không ít, nhưng không phải mỗi một nguyên anh tu sĩ đều có thể dễ dàng giết chết đối thủ của mình, đạt được nguyên anh.

Có vài tu sĩ Nguyên Anh Kỳ không cẩn thận chọn sai đối thủ, chẳng những không giết đối thủ của mình, ngược lại bồi thường cái mạng nhỏ của mình.

“Huynh đệ Hàn Minh Ma Đế chúng ta vô tình đắc tội người, vì sao phải đuổi tận giết tuyệt tuyệt đối với huynh đệ chúng ta.

Ở phía đông đảo, trên không một bia mộ, bốn người đang chém giết. Chẳng qua trong đó có ba người vây công một trong số đó, người bị vây công chính là Hàn Minh Ma Đế, một trong sáu đại Ma Đế. Ba người khác, nhìn khí tức trên người bọn họ, không ngờ cũng là tu sĩ Ma đạo.

Tu vi của Hàn Minh Ma Đế tuy kém Ma La Ma Đế nhưng thần thông kinh người, có thể nói cũng có chiến lực Nguyên Anh Đại viên mãn. Ba người vây công hẳn đều có tu vi Nguyên Anh trung kỳ.

Nhân trùng trong chén của Triệu Vô Tà hấp thu ký ức của rất nhiều tu sĩ, cho nên hẳn cũng biết ba người kia, trong tán tu ma đạo cũng có không ít cường giả. Trong đó có ba người này Phó gia huynh đệ. Phó Gia lão đại trời sinh không có mắt, lão Nhị trời sinh không có tai, lão tam sinh không có miệng. Vừa mới sinh ra đã bị cha mẹ của bọn họ ném đi, ba huynh đệ này từ nhỏ được sói hoang trong núi nuôi dưỡng lớn lên, dưới cơ duyên xảo hợp tam huynh đệ ngẫu nhiên phát hiện một quyền ma công.

Ba người lớn lên vô cùng xấu xí, tuy rằng sau này tu luyện ma công, tư chất đều là thượng thừa. Nhưng ba người lại không bái nhập bất cứ môn phái nào, vẫn luôn là tán tu, bởi vì tu

luyện ma công. Tính cách ba người đều vắn vẹo, là lấy việc ba người bình thường cũng là gạt bỏ cả nhà người ta làm không ít, trong tán tu ma đạo hung danh thịnh nhất.

Nhưng chẳng biết tại sao, ba người này lại có thù oán với Hàn Minh Ma Đế, động thiên của Hàn Minh Ma Đế ở cực bắc, cũng là hàng xóm của Chân Ương môn.

Lúc này Hàn Minh Ma Đế và Phó Gia ba huynh đệ đánh nhau, chiếm thượng phong dĩ nhiên cũng không phải Hàn Minh Ma Đế, mà là ba huynh đệ Phó Gia. Tuy rằng tu vi ba người đều chỉ là Nguyên Anh trung kỳ, nhưng ba người từ nhỏ đã ở cùng một chỗ, lại tu luyện cùng một loại ma công. Tâm ý tương thông phối hợp vô cùng ăn ý, chiến lực ba người chồng chất lên cũng không sai biệt lắm với Nguyên Anh đại viên mãn.

“Hàn Minh Ma Đế, nếu còn bức ép, ba huynh đệ ta cũng không khách khí nữa.

Người nói là Phó Gia lão đại, trên mặt vốn là có hai mắt, nhưng lại không có vật gì. Như mọc ra một tầng màng thịt, che đôi mắt kia lại. Nhìn qua vô cùng khủng bố, hai huynh đệ còn lại cũng như vậy, thực sự là xấu xí vô cùng.

Triệu Vô Tà nhìn tới đây, ánh mắt lập tức dời đi, cũng ngay lúc này. Một ánh mắt tràn ngập sát ý nhìn lại, tại trung ương hòn đảo kia, một đoàn sương mù cuộn cuộn. Từ trong đoàn sương mù đó, một đôi mắt bắn ra bốn phía lộ ra, ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà lạnh lùng vô cùng, sát khí ngút trời.

Là vụ nô, ở trước người vụ nô, hai cái mộ thực trôi nổi. Cứ như vậy trôi nổi trước mặt hắn, nhưng những cường giả kia đều tránh né hắn, không đi đoạt mộ thực trước người vụ nô. Vụ nô cũng là một trong những tuyệt thế cường giả, tuy chưa chắc đã có Ma La Ma Đế và Phạm Thiên Tiên Quân mạnh mẽ như vậy, nhưng người sáng suốt vừa nhìn đã biết ngay lúc này Vụ Nô rất đáng sợ.

Hai người mạnh nhất trên đảo kia hẳn là Ma La Ma Đế cùng Phạm Thiên Tiên Quân, trừ hai người ra, còn có hơn hai mươi vị cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn. Đều là siêu cấp cường giả sau lưng các thế lực lớn, giống như cường giả Thú

Thú Thú Thú Thú Thú Thú Thú Vương vậy. Hầu như trong tay mỗi một vị cường giả đều cầm một chiếc mộ thực, nhưng mà sau nửa canh giờ trôi qua, hơn hai mươi bia mộ còn lại muốn lấy đi đã không dễ dàng.

Không ít cường giả Nguyên Anh Đại viên mẫn dụng vào nhau, muốn tranh đoạt cùng một tấm bia mộ, thậm chí là tranh đoạt một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Những Kết Đan Tông Sư kia dường như cũng biết muốn kiếm lợi thì phải, thực sự quá khó khăn, trên mặt lại xuất hiện vẻ giãy giụa, có muốn nhân lúc còn có thời gian trở về hay không.

Nếu không đợi vòng bảo hộ kia xuất hiện lần nữa, chính là muốn đi cũng không được. Một canh giờ sau, phần mộ Nguyên Anh này sẽ trở thành mộ phần đơn độc, đợi đến ngày mai mới có thể rời đi. Nhưng nếu như thời gian trên đảo tràn đầy cường giả Nguyên Anh ở lại một ngày, chỉ sợ mấy trăm Kết Đan tông sư kia sẽ phải chết sạch.

Chém giết giữa các tu sĩ Nguyên Anh, tùy tiện bắn ra một đạo kiếm khí cũng đủ cho những tu sĩ Kết Đan Tông đứng ngoài quan sát cái mạng nhỏ của họ không lớn, đợi lát nữa sẽ không già đi được.

Tiểu thư, Vụ nô tiền bối hân “

Tiểu Lục ôm Vô Cấu cẩn thận hỏi một tiếng, ánh mắt nàng nhìn về phía chỉ một nô lệ. Ánh mắt và sát khí của Vụ Nô rõ ràng chính là Tiểu Lục cũng cảm giác được. Phần đông tu sĩ nhìn chìa khóa mộ của Vụ Nô, ánh mắt lộ vẻ tham lam.

Đáng tiếc, không người nào dám động đến gây sự với Vụ Nô.

Hồng trần nhẹ nhàng lắc lắc cái đầu tuyệt mỹ, bàn tay chậm rãi đặt trên bả vai Triệu Vô Tà, nhẹ nhàng vuốt ve. Nơi nào có một nữ tu tuyệt thế, quả thực chính là bộ dáng nhu thuận như tam nương. Ngay cả tam nương bên cạnh nhìn thấy hồng trần cũng phải bội phục.

Đối với ánh mắt của Vụ nô, hồng trần tựa như hoàn toàn không hề nhìn thấy, hoàn toàn đắm chìm trong việc hầu hạ Triệu Vô Tà. Bàn tay nhỏ bé của ả khế véo làm cho tên kia đều

phát ra tiếng hừ khoan khoái, ánh mắt của gã này đối với Độc Nô cũng như không nhìn thấy.

“Xuy xuy “

Sương mù bỗng nhiên quay cuồng vài cái, vô số kiếm khí thật nhỏ xuất hiện, rơi xuống phía dưới. Hư không đập dòn, bị ngàn vạn kiếm khí kia quấy lên. Những kiếm khí này, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ cũng phải cẩn thận tránh né, những tu sĩ Kết Đan tông kia đều cảm giác đại nạn lâm đầu.

Sau cơn mưa kiếm, trên đảo lập tức xuất hiện hơn trăm thi thể, tất cả đều là Kết Đan tông sư.

Lần này hai mươi hai lần rồi rầm bỏ hết vào lòng.

Tu sĩ cảnh giới. Vụ Nô bởi vì Triệu Vô Tà mà nổi giận, kẻ xui xẻo chính là những tu sĩ Kết Đan tông kia.

Bởi vì đây là một màn mưa kiếm, những tên Kết Đan Tông Sư kia rút cuộc không dám tiếp tục ở lại nữa, muốn chiếm tiện nghi cũng không phải là việc dễ dàng, tất cả đều muốn rời đi, đáng tiếc hình như là đã muộn.

“Bách chung hàng thể nhân huyết luyện “

Tựa hồ như đã phát sinh từ sớm, hai thứ này hiện ra ở hư không, ở trên không trung của đảo. Một chiêu kiếm, cảnh tượng trên đảo lập tức thay đổi, hai luồng gió lốc trong hư không trào ra.

Một cây cự phiến cao ngàn trượng xuất hiện trên đảo. Mặt phiến quay cuồng. Hắc liên yêu dị tản mát ra từng đợt hắc quang. Một đoàn hắc quang lớn trào ra, bên trong hắc quang, vô số thanh âm cực kỳ hỗn loạn phát ra.

“Vù vù vù”, thanh âm hỗn loạn vô cùng truyền ra, từ trong mặt phiến kia truyền ra, nghe được thanh âm hỗn loạn của tu sĩ yêu thú toàn bộ cảm giác tâm thần phù động. Những yêu thú hiện ra bản thể kia cũng giống như vậy, trong cơ thể truyền đến từng đợt cảm giác tim đập nhanh, kinh hãi nhìn cự phiến ngàn trượng kia.

“Ong ong ong ong...”

Mũi kiếm rung động, một thanh trường kiếm màu huyết hồng cũng theo lá cờ khổng lồ ngàn trượng xuất hiện ở trên đảo. Thân kiếm màu huyết hồng rung động không ngớt, giữa huyết quang lưu chuyển, từng con huyết trùng vô cùng quý dị đang bơi lội. Từng đoàn từng đoàn huyết vụ từ bên trong thân kiếm tràn ra, tốc độ vô cùng nhanh, huyết vụ lan tràn trên đảo.

Chỉ sau một lát, huyết vụ tràn ra từ bên trong huyết hồng trường kiếm cùng cự phiến cao ngàn trượng đã bao phủ toàn bộ hòn đảo, tại thời điểm thanh âm của Triệu Vô Tà rơi xuống, hai loại tuyệt thế hung khí lộ ra vẻ mặt vô cùng dữ tợn.

Bách chung nhân trùng

Triều thú khủng bố vô cùng từ trong Vạn Độc Sa Phiến lao ra, thanh âm hỗn loạn một chút liên khuếch đại ra mấy chục lần, không chỉ là tu sĩ trên đảo. Những tu sĩ đứng ngoài quan chiến cũng đều cảm giác tâm thần sắp hỏng mất, vội vàng bảo vệ linh đài thanh minh, không dám tin nhìn cự phiến ngàn trượng kia.

Uy thế Vạn Độc Tử Phiến vừa mới hiện ra, trong huyết vụ tràn ngập trên đảo đột nhiên xuất hiện rất nhiều huyết trùng, thân thể trùng đáng sợ vặn vẹo trong hư không. Chúng không ngừng bơi lội trong huyết vụ, xuyên qua hư không, một luồng mùi huyết tinh làm người ta buồn nôn theo đó phát ra một mùi hương kỳ dị.

Loại khí tức này, phàm là người ngửi được đều cảm giác được khí huyết trong cơ thể tựa như sôi trào lên, khí huyết sôi trào, không tự chủ được.

Triệu Vô Tà thẳng nhãi này bỗng nhiên biến mất trên lưng của Thâm Uyên ma sào, sau một khắc xuất hiện, đã là lúc xuất hiện trước người vụ nô. Trên khuôn mặt thanh tú, nụ cười của Triệu Vô Tà vẫn như trước, nhưng một tia ý lạnh và sát khí lại không che giấu được hiện ra.

“A, Chương môn cứu ta hơi nhỏ, sư tôn...”

Tiếng kêu thê thảm kia bắt nguồn từ mấy trăm tông sư Kết Đan, mặc dù có cảnh giới Kết Đan Tông Sư, nhưng khi gặp phải uy hiếp thì cũng phải cầu cứu. Những tông sư Kết Đan

này hơn phân nửa đều không phải tán tu, đều là trưởng lão của các thế lực lớn. Nguyên tưởng rằng ở trên đảo có chương môn hoặc sư môn trưởng bối che chở, mặc dù không thể nhặt tiện nghi, nhưng bảo trụ tính mạng cũng có thể không có vấn đề gì.

Dù sao những cường giả kia muốn chiếm mộ bia, muốn giết cũng là Nguyên Anh tu sĩ, sẽ không hạ sát thủ với Kết Đan tu sĩ. Nhưng lúc này người hạ sát bọn họ không phải là những người khác, mà là tên Triệu Vô Tà kia, hắn không phải chỉ vì mộ bia kia.

Hiện tại hơn hai mươi tòa mộ bia đều bị các thế lực lớn chia cắt, nhưng cũng chỉ là chiếm cứ mà thôi. Cũng không có phá giải cấm chế, ngay từ đầu đã giết hai mươi mấy tu sĩ Nguyên Anh, thế nhưng về sau muốn giết, cũng là khó khăn. Ai cũng không nghĩ tới, tại thời điểm này, Triệu Vô Tà này tâm ngoan thủ lạt, lại xuống tay với mấy trăm Kết Đan Tông sư kia.

“Triệu Vô Tà, ngươi muốn chết thì dừng tay cho ta!”

Sau khi Triệu Vô Tà ra tay, lập tức đã có không ít cường giả kịp phản ứng, nhưng vẫn còn tương tự. Triệu Vô Tà đã ra tay, uy lực của Vạn Độc Huyết Ti Phiến đối phó với tu sĩ Nguyên Anh cũng không có vấn đề gì, còn có Nhân Trùng Kiếm cũng như vậy. Hai loại hung khí tuyệt thế đồng loạt. Mấy trăm Kết Đan Tông Sư kia chỉ đào tẩu có mấy người mà thôi, còn lại toàn bộ đã chết hết.

Mùi máu tanh truyền đến, thoáng chốc quanh người Vụ Nô đã ngưng trệ.

Chương thứ ba trăm năm mươi năm mười ba kiếm diệt thiên địa

Kết Đan Tông Sư, đều là trưởng lão của các thế lực lớn, quản lý chương môn, nhưng Na Tra lại bị tên Triệu Vô Tà giết sạch sẽ, thằng nhãi này không động thủ thì thôi, vừa động thủ đã đắc tội với hầu hết các thế lực ở Thiên Vân Đại Lục. Tiên Ma yêu, đều bị thằng nhãi này đắc tội hết lần này tới lần khác.

Vạn Độc Bát Huyết Phiến nhân trùng chén kiếm,

Ma uy của hai đại hung khí tuyệt thế làm cho hơn trăm tu sĩ Nguyên Anh kia ngây ngẩn cả người, sau đó đều là nổi giận, ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà lộ ra sát khí ngút trời. Còn có Vụ Nô, gã cũng bị Triệu Vô Tà liên lụy, lại thêm lúc trước trong cơn giận dữ gã cũng đã hạ sát thủ với những tu sĩ Kết Đan tông sư.

“Không có cảnh giới Nguyên Anh mà còn dám lên đảo. Không phải là muốn tìm chết có hảo tâm sao, đành tiễn các ngươi một đoạn đường vậy.”

Trên mặt Triệu Vô Tà mang theo nụ cười âm hiểm, trong mắt mang theo vẻ nóng bỏng nhìn về phía một phiến một kiếm kia. Vốn dĩ Vạn Độc Cốt Phiến cùng Nhân Trùng Kiếm đã không phải Tiên khí ma bảo bình thường có thể so sánh, hôm nay dưới sự cố ý của Triệu Vô Tà đã làm thịt mấy trăm tu sĩ Kết Đan. Nhân Trùng Gia Kiếm cùng Vạn Độc Bát Phiến chẳng khác nào là một lần đại bổ, uy năng chỉ sợ sẽ tăng vọt không thể tưởng tượng nổi.

“Triệu Vô Tà, hôm nay bốn tọa tất giết ngươi...”

Một tiếng quát chói tai vang lên bên tai Triệu Vô Tà, một đại hán giống như người khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt của Triệu Vô Tà, ngũ quan mặt mũi giống như đao gọt. Trong con mắt bắn ra tia điện lạnh lẽo, chính là kẻ Triệu Vô Tà vừa rồi. Triệu Vô Tà hạ độc thủ giết người như vậy., Trong đó có không ít người là tu sĩ Thần Tiêu Đạo Tông, bị Triệu Vô Tà ngay lập tức làm thịt. Ngay cả đại hán này muốn viện thủ còn

không kịp, thù mới hận cũ, đại hán này đối với Triệu Vô Tà cũng cực kỳ căm hận.

Lôi Thần Lôi Thiên.

Đại hán này vừa xuất hiện Triệu Vô Tà đã nhận ra người này, lúc trước Triệu Vô Tà cũng đã gặp qua một lần. Nhưng khi đó Triệu Vô Tà gặp đại hán này ngay cả cảnh giới Nguyên Anh cũng không có, hắn ta ỷ vào một thân thần thông quý dị phá hỏng chuyện tốt của Thần Tiêu Đạo Tông. Hắn ta ép vị tuyệt thế cường giả này ra, nếu không phải ở trong Thiên Lang điện thì Triệu Vô Tà đã sớm bị hắn ta bóp chết trong tay hắn ta rồi.

Nhất thời, hai mắt Triệu Vô Tà híp lại, tinh mang nổ tan. Thời điểm ở Thần Tiêu Đạo Tông, Triệu Vô Tà so sánh với những cường giả tuyệt thế này thì đúng là tôm tép cá nhỏ, nhưng lúc này, Triệu Vô Tà đưa tay triệu hồi Nhân Chung Kiếm và Vạn Độc Quán Phiến, bàn tay vuốt ve trên thân kiếm có máu đỏ của Nhân Trùng, không có chút nào để vị tuyệt thế cường giả thanh danh tương đương với Thú Vương của Ngự Thú Tông này trong mắt.

“Triệu Vô Tà, ngươi chắc chắn phải chết.”

Lại một giọng nói nữa, nhưng người dám nói chuyện vào lúc này đều không phải nhân vật tầm thường. Triệu Vô Tà nhướng đôi mày kiếm lên, con mắt liếc xéo qua, lại là một lão giả khí thế kinh người. Một thân đạo bào xanh biển. Phía trên dày đặc sao lớn, tản ra khí tức khủng bố. Thế nhưng kẻ kinh khủng hơn lại là một thanh xiên thép trong tay lão giả này, bên trên quần quanh Thủy Nguyên chi lực vô cùng nồng đậm.

Đảo chủ đời trước của Tụ Tiên đảo, Thủy Nguyên Thần Quân là cường giả tuyệt thế. Lão giả này chính là cường giả tuyệt thế đứng sau lưng Tụ Tiên đảo, có tu vi Nguyên Anh đại viên mãn, còn có rất nhiều thần thông kinh khủng.

Hai đại cường giả tuyệt thế đều lên tiếng, sát khí lạnh thấu xương vô cùng dũng mãnh lao về phía Triệu Vô Tà như muốn giết chết Triệu Vô Tà cho hả giận. Mặc kệ là Thần Tiêu Đạo Tông hay là Tụ Tiên đảo, đều có cừu oán với Triệu Vô Tà, hơn

nữa thù hận kia còn không ít. Nhất là vị thiếp của Tụ Tiên đảo kia, vô cùng thâm trầm chết trong tay Triệu Vô Tà.

Thứ này thực sự khiến vị Thủy Nguyên Thần Quân ở Tụ Tiên đảo không thể chịu đựng nổi, chính là tên Triệu Vô Tà đã khiến cả tòa Tụ Tiên đảo biến thành trò cười trên đại lục Thiên Vân.

Triệu Vô Tà mỉm cười nhận lấy cơn tức giận của hai vị cường giả tuyệt thế này, ngược lại đưa ánh mắt của mình nhìn về phía Vong Tình Ma Đế, hắn rất muốn biết. Vong Tình Ma Đế và Triệu Vô Tà Cừ oán hận sâu nhất của hắn lúc này là phản ứng như thế nào.

“Chiến”

Không phải là Vong Tình Ma Đế, mà là Vụ Nô, ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn qua. Thế nhưng khuôn mặt lạnh lùng của Vong Tình Ma Đế lại vẫn không chút biểu tình, khuôn mặt y hệt như núi băng vạn năm. Thế nhưng sương mù quanh người Vụ Nô lại kịch liệt quay cuồng vài cái, lộ ra thân hình thật sự.

Tiêu Dao Kiếm Quân - Tiêu Dao Kiếm Tướng

Dưới vẻ kinh ngạc không gì sánh được của đông đảo tu sĩ, sương mù trắng xóa tan hết, lộ ra bên trong khuôn mặt đủ để cho tất cả nữ tử đều điên cuồng. Thân hình thon dài vô cùng, một đầu tóc dài đen như thác nước, choàng thẳng tới thắt lưng. Một đôi mắt sáng cùng vực sâu không đáy, chỉ cần nhìn qua, sẽ trầm luân ở trong đó.

Triệu Vô Tà đã nhìn khuôn mặt tuyệt thế này hai lần. Nhưng lúc này gặp lại, trong lòng hắn ta lại nổi lên nộ khí như cũ, người này không nhìn ra được chính là một khuôn mặt trắng trẻo. Nhưng lúc này lại là sương mù., Có thể nói đây là khuôn mặt trắng bệch đầu tiên của đại lục Thiên Vân, mặc dù thực lực của cái mặt trắng nho nhỏ này cũng cực kỳ mạnh mẽ. Nhưng tất cả cũng không ngăn được Triệu Vô Tà chán ghét vị Tiêu Dao Kiếm Quân này, hướng chỉ lúc trước Triệu Vô Tà ném hắn ta vào trong tuyệt tình thâm uyên, chính là vị Vụ Nô này, Tiêu Dao Kiếm Quân.

“Muốn đánh thì chiến ngay hôm nay Triệu gia, tên mặt trắng như người ngáy cả cha mẹ mà cũng không nhận ra.”

Mặt Triệu Vô Tà nổi lên cơn giận dữ, nhưng vị Tiêu Dao Kiếm Quân kia lại không thèm nhìn Triệu Vô Tà một cái. Ánh mắt hắn ta chậm rãi chuyển đến trên người Vong Tinh Ma Đế, một nụ cười buồn bã xuất hiện trên khóe miệng hắn ta. Không biết nụ cười trên khóe miệng của đạo nô kia là gì, mà trong lòng Triệu Vô Tà lại có cảm giác vui vẻ.

Ánh mắt Vụ nô lại nhìn về phía hai người Thần Tiêu Đạo Tông và Tụ Tiên Ô, ý tứ trong ánh mắt kia rất rõ ràng, Triệu Vô Tà là của ta. Không ai được động thủ, kiếm ý vô cùng cuồng bạo phóng lên tận trời, một đôi mắt sáng mang theo vô tận sát khí nhìn về phía Triệu Vô Tà.

Lúc này phần mộ Nguyên Anh đã trở thành mộ phần đơn độc, trở thành đảo hoang. Những hòn đảo đơn độc phiêu phù phía trên Cẩm Thần Uyên, một tầng hộ trảo nhàn nhạt xuất hiện ở trên đảo, một lực lượng mạnh mẽ thần bí lại xuất hiện. Đã có vết xe đổ, không có tu sĩ yêu thú nào nguyện ý dẫn thân vào nguy hiểm. Các thế lực lớn đều chiếm cứ vài bia mộ nhỏ không thể coi thường tu sĩ khác., Những tán tu Nguyên Anh kia cũng không phải ngu ngốc. Mỗi người kết thành mấy thế lực, đoạt mấy tòa bia mộ, nhưng không còn tu sĩ Nguyên Anh. Không có hiện tế Nguyên Anh, cấm chế trên bia mộ cũng chưa mở ra. Bia mộ hay bia mộ còn chưa biến thành chìa khoá mộ.

Lúc này thấy Triệu Vô Tà và Vụ Nô sắp bắt đầu chém giết, phần đông tu sĩ cũng đều yên tâm kinh ngạc, rồi rít nhìn về phía Triệu Vô Tà và Chỉ Nô. Những cường giả tuyệt thế kia đều biết thân phận chân thật của Vụ Nô nên cũng không quá kinh ngạc, chỉ là tu sĩ yêu thú hai bên của Cẩm Thần Uyên mà thôi. Lúc này nhìn thấy bộ mặt của vị cường giả thần bí nhất trên Thiên Vân Đại Lục, không ngờ lại là như vậy.

Ai nấy kinh hãi, đương nhiên còn có nhiều nữ tu, chứng kiến vẻ mặt chấn động hẳn lên. Nữ tu cũng là nữ tử, đương nhiên đối với tuyệt sắc mặt “giao quốc hại dân” bức này không thể chống cự.

“Vù vù vù”.

Triệu Vô Tà một tay cầm chặt chén kiếm, sương mù đỏ thẫm xung quanh thân kiếm đỏ thẫm lập tức thu lại, chui vào trong thân kiếm kia. Thế nhưng khí tức kinh khủng đang vờn quanh chén kiếm của con người lại không giảm chút nào, ngược lại là bão táp dữ dội. Trên khuôn mặt thanh tú của Triệu Vô Tà hiện ra một tia dữ tợn.

Phối hợp với khí tức khủng bố của ma đầu trên Nhân Tử Kiếm, một chút cũng không oan uổng.

Vạn Độc Sa Phiên ở phía sau Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà lại không có ý định sử dụng mà chỉ nhẹ răng cười hướng tới vụ nô mà đi. Trên khuôn mặt tuấn mỹ của vụ nô hiện lên một tia tàn khốc, sát ý trong lòng hằn đối với Triệu Vô Tà đã hoàn toàn áp chế không nổi. Lúc trước lời thề, ai dám nói vong tình một câu không phải, chắc chắn phải chết.

“Chiến đấu “

Hai người gần như đồng thời phun ra một chữ, chiến ý và sát khí trên người đều quán lấy nhau, âm âm bộc phát. Triệu Vô Tà hóa thành một đạo huyết quang, nồng đậm vô cùng, lúc này mùi máu tanh phát ra. Vụ nô dùng thân hóa kiếm, một thanh cự kiếm hư không xuất hiện, kiếm ý lạnh thấu xương ngưng tụ trên cự kiếm.

Tiêu Dao Kiếm Quân - Tiêu Dao Kiếm Tướng

Kiếm ý cuộn cuộn như thủy triều dâng lên, chính là phi kiếm trong cơ thể một số tu sĩ Nguyên Anh, lúc này cũng rực rạch. Bị kiếm ý trên người Vụ Nô dẫn động, muốn bay đi. Thần phục dưới chân Vụ Nô, kế thừa tất cả của một đại tông phái, nếu không phải Vong Tình Ma Đế dùng tình cảm trói buộc vị Tiêu Dao Kiếm Quân này.

Chỉ sợ hiện tại, thực lực vị trước mắt Triệu Vô Tà tuyệt đối sẽ không chỉ như thế. Triệu Vô Tà cũng sẽ không vô lễ, chỉ là động đến Nhân Đan Trùng và Tử Kiếm mà thôi.

Kiếm ý vô cùng cuồng bạo không ngăn cản được Triệu Vô Tà, thẳng nhãi này hóa thành một đạo huyết quang, sát ý cuồng phong. Nhân Tế Ti kiếm không phải là phi kiếm tầm thường, đương nhiên sẽ không bị kiếm ý của vụ nô ảnh hưởng. Phong

mang của tuyệt thế hung khí bỗng dung hiện ra trong hư không, không ngờ lại ở phía trước mũi cự kiếm hư không.

Sắc mặt đa số tu sĩ đang xem cuộc chiến nhất thời đều có chút quái dị, ai cũng biết, vụ nô là kiếm tu thuần túy.

Mặc dù chỉ có tu vi Nguyên Anh Hậu Kỳ nhưng dựa vào kiếm ý thì cho dù là cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn cũng không dám nói có thể thắng được vị kiếm tu tuyệt thế này. Thế nhưng tên Triệu Vô Tà này lại dùng kiếm đôi kiếm.

Cuồng vọng...

Phần đông tu sĩ đều đánh giá lại Triệu Vô Tà, nhưng lại không thể thay đổi chén kiếm của Triệu Vô Tà. Mũi kiếm đỏ như máu hung hăng đâm vào thanh Hư Không Cự Kiếm, một thanh cự kiếm và một thanh trường kiếm dài độ bình thường.

“Boong boong boong “

Không có bất cứ cảnh tượng tượng tượng nào xuất hiện, hai thanh kiếm đụng vào nhau, vền vền chỉ là ma sát tạo thành một tia lửa mà thôi. Kiếm khí vô cùng lạnh lạnh cùng sương mù huyết hồng giao hòa cùng nhau, nhưng đều cùng biến mất.

“Vạn Kiếm Quyết Kiếm Diệt Thiên Địa.”

Phong bạo chuẩn bị đã lâu rốt cuộc cũng động, trong Hư Không Cự Kiếm vẫn luôn lù lù bất động bỗng nhiên truyền ra ba chữ. Thân hình Triệu Vô Tà hiện ra, trên mặt lộ vẻ kinh dị, còn có một tia kinh hoảng, tựa hồ gặp chuyện gì đó không thể tin được.

Khi mọi người còn đang ngạc nhiên, thanh Cự Kiếm trong hư không bỗng vỡ vụn, Cự Kiếm trong hư không do Vụ Nô hóa thành vụn mà chậm rãi vỡ vụn, hóa thành vô số thanh tiểu kiếm, sau đó biến mất trong hư không. Thế nhưng trong nháy mắt cự kiếm biến mất, trong hư không lại có thêm vô số Kiếm Ý, kiếm ý tinh thuần đến cực điểm.

Một chút tạp chất cũng không có, cái thứ nhỏ bé vô biên kia căn bản không thể phản kháng. Kiếm ý ngưng tụ, trung tâm chính là Triệu Vô Tà, biểu tình không thể tưởng tượng nổi trên

mặt Triệu Vô Tà thoáng cái đã biến mất, kiếm khí vừa động đã hiện ra, ngay lập tức đánh nát thân thể Triệu Vô Tà.

Ngày thứ một trăm năm mươi sáu người đã giết hắn rồi đi.

Cùng phẩm chất lúc trước ở tầng nam sa, toàn thân máu thịt của Triệu Mâu Tà ở đó. Dưới kiếm ý của Mâu Thuần, trong nháy mắt đã biến mất sạch sẽ. Dù sao đây cũng là thân thể huyết nhục, xem ra Vụ Nô quả thật cực hận Triệu Vô Tà, đã hạ độc thủ. Kiếm ý mãnh liệt tuôn ra, những tuyệt thế cường giả khác cũng bị dọa cho giật mình hoảng sợ.

Kiếm ý quá mạnh mẽ, tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn tôi luyện không kịp đề phòng, cũng không thể ngăn cản. Hơn nữa quá nhanh. Kiếm tu ra tay căn bản không dung né tránh. Lấy thần thông của Triệu Vô Tà cũng không thể tránh né kiếm ý vô biên vô hạn kia, chỉ có thể mặc cho thân thể mình bị quấy nát.

“Uống,

Thân thể Vụ Nô sau cơn lốc kiếm khí kia xuất hiện ở trong hư không, trên khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ tái nhợt. Hiển nhiên thần thông vừa mới thi triển phải trả một cái giá lớn cũng không thể làm cho tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn không thể tránh né thần thông, Vụ Nô cũng không có khả năng tùy ý thi triển ra.

Mặc dù biết thực lực thiếu gia nhà mình vô cùng kinh khủng song cơn lốc kiếm khí kia khuấy động khiến hư không hoàn toàn vỡ vụn. Còn có máu thịt toàn thân Triệu Vô Tà trông thấy cảnh tượng đó, Tam nương và Hồng Trần đều biến sắc, vẻ lo lắng tràn ngập trên dung nhan tuyệt mỹ của hắn.

Thế nhưng lúc này Vụ Nô lại nhướng mày, một tia nghi hoặc hiện lên. Kiếm ý tán đi. Mọi người nhìn lại hư không kia, vậy mà không có gì cả, ngay cả thi thể cũng không có.

Cuối cùng hai trăm hai mươi hai lần nghiền nát nhau.

Mặc dù vừa rồi Vụ Nô thi triển ra thần thông kiếm tu quá mức kinh người, uy lực cũng không gì sánh được, không thể chống cự.

Nhưng lấy thực lực mạnh mẽ của tên Triệu Vô Tà này, cũng không có khả năng thoát cái đã bị đánh đến ngay cả bã cũng không còn, lúc này nhúu mày cũng không phải chỉ có một mình Vụ Nô rồi. Mấy đạo thần niệm cường hoành quét về phía hư không, mấy người này đều là cường giả tuyệt thế giới Nguyên Anh đại viên mãn, thần niệm mênh mông giống như đại dương mênh mông.

Mọi vật trong hư không đều không thể thoát khỏi thần niệm của mấy người này, thế nhưng lúc này bất luận là mấy đạo thần niệm kia dò xét như thế nào vẫn không thể tìm được tung tích của tên Triệu Vô Tà kia. Quả thực giống như đã mất tích. Ngay cả Tam nương cùng Hồng Trần hai người đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Sâu trong hư không, một bóng người trên dưới toàn thân đều bị bao phủ trong huyết quang, chung quanh đều là hư không loạn lưu cuồng bạo không gì sánh được, giống như tùy thời đều có thể kéo đạo huyết ảnh kia vào trong loạn lưu. Sau đó xoắn nát. Bất quá kết quả cuối cùng lại là vô luận hư không loạn lưu cuồng bạo như thế nào., Cũng không thể tránh được huyết ảnh kia một tơ một hào. Huyết quang lưu động, nhưng người này lại không phải Triệu Vô Tà., Bởi vì huyết khí trên thân người này quá nồng đậm, khác hoàn toàn khí tức huyết khí của Tiên Thiên linh trùng trong chén kiếm, Tiên Thiên sinh huyết khí có thể so với thiên địa linh vật, mặc dù cực kỳ dơ bẩn, nhưng đồng thời cũng cực kỳ tinh thuần. Không giống mùi huyết tinh trên người Huyết Ảnh kia, quả thực là ô uế đến cực điểm.

Thuần túy dơ bẩn, nhưng cũng không phải tinh thuần, có vô số khí tức hỗn tạp. Hình như là vì giết quá nhiều sinh linh, hòa tinh huyết của tất cả sinh linh vào người, cưỡng ép tạo ra. So sánh với khí tức trong Nhân Chung kiếm, căn bản chính là một ngày một trời.

“Triệu Vô Tà...”

Từ trong huyết ảnh kia bỗng nhiên truyền đến ba chữ, trong giọng nói căm hận cùng sát khí như sóng lớn ngập trời. Trong hư không loạn lưu không ngớt, một luồng huyết khí nhàn nhạt

tràn ra. Khi tới bên trong hư không loạn lưu, trong nháy mắt đã đem hư không loạn lưu kia nhuộm thành màu đỏ như máu, mùi huyết tinh nồng đậm làm cho người ta cảm thấy muốn phun ra.

Không ai ngờ, sâu trong hư không lại ẩn nấp một người đáng sợ như vậy. Đây là nơi sâu trong tầng tầng không gian, xung quanh Cẩm Thần Uyên không có thần niệm của vị cường giả nào mạnh mẽ như vậy, có thể xuyên toa không gian tới đây.

Trên phần mộ của Nguyên Anh, tất cả chém giết tạm thời đều dừng lại, mỗi thế lực lớn đều chiếm vài tấm bia mộ. Nhưng lúc này những tu sĩ Nguyên Anh cấp thấp đều đã học thành tinh, nhất là tán tu, hợp thành một đoàn. Chống lại những cường giả kia, muốn giết người đoạt Anh, hiện tại rất là gian nan.

“Vạn Kiếm quyết.”

Trên mặt Vụ Nô vẫn tràn đầy nộ khí, từng tia sát khí cũng quán quanh trong đó, đáy lòng của hắn đối với Triệu Vô Tà cực kỳ hận. Không giết Triệu Vô Tà hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nhìn thấy Triệu Vô Tà trốn tránh không thoát.

Vụ nô lại động thủ lần nữa, một thanh trường kiếm giản dị tự nhiên xuất hiện trong tay của vụ nô.

Hàn quang trên mũi kiếm bỗng nhiên ngưng tụ thành một đường, nhất thời làm cho toàn bộ hư không sáng như ban ngày, kiếm khí rét lạnh vô cùng đánh thẳng về phía hư không. Kiếm khí cực độ ngưng tụ, uy lực mạnh mẽ vô cùng, hư không kia căn bản không chịu nổi một con Vụ Nô chuyên này. Lập tức sụp đổ, hư không loạn lưu trào ra đã bị một đường kiếm khí đánh nát.

Ngay cả một kiếm của Hư Không Loạn Lưu cuồng bạo vô cùng cũng không thể ngăn cản được vụ nô, tuyệt thế cường giả cũng chỉ như vậy. Mặc dù thủ đoạn thần thông của kiếm tu cũng chỉ có một thanh kiếm, nhưng kiếm tu ra tay, uy lực tuyệt đối là mạnh nhất trong số các tu sĩ. Nếu như vụ nô cũng có tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn, phía trên phần mộ Nguyên Anh này, tu vi cao nhất chỉ sợ chính là Vụ Nô rồi.

Đáng tiếc chính là, vụ nô là tâm chướng của Vong Tình Ma Đế, vong tình Ma Đế cũng là tâm chướng của vụ nô. Chỉ cần hai người không thể giải khai tâm chướng, tu vi hai người cũng không thể tiến thêm một bước, nếu không như thế, Vong Tình Ma Đế cũng không cần hao tổn tâm cơ luyện hóa tuyệt tình thâm uyên kia vào trong cơ thể mình.

Mặc dù trong tuyệt tình thâm uyên có thiên địa hình thành cấm chế trận pháp, nhưng muốn luyện hóa vào trong cơ thể mình, chỉ sợ phải trả cái giá thật lớn vô cùng.

Vụ nô vô cùng căm hận Triệu Vô Tà, y ra tay không hề lưu tình. Sau khi đập tan hư không thì vẫn không thấy Triệu Vô Tà, y như trước đang muốn ra tay lần nữa nhưng đúng vào lúc này. Vụ Nô biến sắc, trong lòng xuất hiện cảm giác nguy hiểm, thân hình lập tức hóa thành một thanh cự kiếm đánh về phía sau.

Nhưng ngay lúc này, phía sau hần bỗng xuất hiện một bóng đen.

Vô thanh vô tức, một bộ hài cốt hình người toàn thân đen sì bỗng nhiên xuất hiện ở trong hư không. Trong tay Cốt Hài cầm một thanh huyết hồng khắc dài. Hài cốt này vừa xuất hiện, vẫn luôn nhìn Ma La Ma Đế và Phạm Thiên Tiên Quân chém giết trong trận chiến này đều sững sờ, đặc biệt là Phạm Thiên Tiên Quân. Sắc mặt càng trở nên khó coi, khí tức phía trên bộ xương đen nhánh kia, Phạm Thiên Tiên Quân đã gặp.

Trước đó tên Triệu Vô Tà này khó xử gã tiểu phiến Nhất Phiến Thượng Quan gia. Trong vòng nửa canh giờ đã tiêu diệt nửa Thượng Quan gia. Nếu như không phải cuối cùng Phạm Thiên Tiên Quân xuất thủ, Thượng Quan gia tộc đã biến mất tại Thiên Vân Đại Lục. Thế nhưng cũng là lần đó nhúng tay khiến Phạm Thiên Tiên Quân hối hận không thôi, không nên đánh cuộc với Triệu Vô Tà. Kết quả thua mất một cái mộ thực.

Lúc trước Phạm Thiên Tiên Quân sở dĩ nhúng tay cứu Thượng Quan gia kia là bởi vì năm đó Phạm Thiên Tiên Quân thiếu thượng quan gia một lần nhân tình, đáp ứng vị đại trưởng lão Thượng Quan gia kia. Chỉ cần Thượng Quan gia gặp nạn,

Phạm Thiên Tiên Quân hẳn sẽ ra tay cứu giúp một lần, không ngờ lại gặp phải tên Triệu Vô Tà này.

Vì bảo toàn Thượng Quan gia, Phạm Thiên Tiên Quân đã đánh đổi một cái chìa khoá mộ. Cái giá này đến bây giờ, Phạm Thiên Tiên Quân đau lòng không thôi. Toàn bộ Mộ thược ở Thiên Vân Đại Lục tổng cộng chỉ có một trăm cái, bị các thế lực lớn chia cho Triệu Vô Tà một cái không công. Phạm Thiên Tiên Quân muốn không đau lòng cũng không được. Là sau khi Vụ Nô và Triệu Vô Tà động thủ, Phạm Thiên Tiên Quân vẫn nhìn hai người.

Trong lòng hắn ta cũng kỳ vọng Vụ Nô có thể khiến hắn ta xả được cơn giận, nhưng đáng tiếc chính bản thân hắn ta cũng biết điều này không có khả năng lắm. Với thực lực của Triệu Vô Tà, Phạm Thiên Tiên Quân đến bây giờ đều cảm thấy đáng sợ.

Sau khi hài cốt đen nhánh cầm nhân chung kiếm xuất hiện, Phạm Thiên Tiên Quân lập tức nhớ tới trận đánh cực khi đó. Thần niệm hiển hóa. Con viên cổ cự thú đó. Lúc đó hắn nằm mơ cũng không ngờ, thần niệm Triệu Vô Tà hiển hóa ra sẽ là một con viên cổ cự thú. Không cần động thủ cũng biết thua, Phạm Thiên Tiên Quân lúc ấy cũng là quang côn, trực tiếp ném chìa khoá mộ rồi rời đi.

Phản ứng của Phạm Thiên Tiên Quân bị Ma La Ma Đế nhìn thấy, trong bóng người mơ hồ, cũng không biết vị ma đầu đệ nhất này trong đầu là ý niệm gì.

Mũi kiếm huyết hồng mang theo vô tận huyết quang xẹt qua hư không, hung hăng bổ về phía đầu vụ nô. Thằng nhãi này không phải kiếm tu, đương nhiên sẽ không thi triển kiếm quyết tuyệt thế tinh diệu tuyệt luân như vụ nô. Kiếm quyết duy nhất mà Triệu Vô Tà biết chính là kiếm quyết đoạt được từ Cửu Kiếm Tiên Tông lúc trước.

Lúc này Triệu Vô Tà khẳng định sẽ không thi triển ra loại kiếm quyết này, chém giết hắn ta chính là một kiếm tu tuyệt thế. Kiếm quyết vung về Triệu Vô Tà cũng ngại thi triển ra, huống chi ngay từ đầu Vụ Nô đã thi triển một lần kiếm quyết tuyệt thế cho Triệu Vô Tà xem.

Thoáng chốc đập nát thân thể Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà dứt khoát dùng lực phá xảo, dùng Trích Huyết kiếm của người nọ làm trường đao. Mũi kiếm bổ xuống phía đầu của Vụ Nô. Lưỡi kiếm của Nhân Chung kiếm đỏ như máu như máu bổ vào đầu của Vụ Nô. Triệu Vô Tà dám khẳng định, Vụ Nô có chín mạng cũng không đủ chết.

Đáng tiếc chính là, Triệu Vô Tà khẳng định là không có bản lĩnh đem mũi kiếm trong chén của người nọ đưa đến trên đầu Vụ Nô. Tất cả đều là khuôn mặt lạnh lùng của Vụ Nô quay lại. Hấn lạnh lùng liếc nhìn Triệu Vô Tà một cái, một luồng kiếm khí đã đến trước trái tim của Triệu Vô Tà, không hề dừng lại chút nào mà âm âm lao vào.

“Xuy xuy “

Lúc một luồng kiếm khí xâm nhập vào cơ thể chính là kiếm triều, vô số kiếm ý thoáng cái đã đánh lên người Triệu Vô Tà. Nhưng không biết vì sao, cảm giác uy hiếp trong lòng vụ nô lại càng thêm nồng đậm.

Thanh Cự Kiếm hư không bỗng nhiên thu nhỏ lại đến tình trạng ngưng tụ cực độ, quả thực giống như một thanh tiểu kiếm mất trần không thể thấy được.

“Bành”

Rất khó tưởng tượng nổi một thanh huyết hồng trường kiếm đánh lên hư không lại phát ra âm thanh như thế, ngay cả Triệu Vô Tà cũng rất bất ngờ, nhưng sau một khắc, mọi chuyện ngoài ý muốn trong lòng hắn ta liền biến mất. Bởi vì một lực lượng không thể địch nổi bất oanh kích trở về, khung xương đen kịt của Triệu Vô Tà không kịp phản kháng đã bị đánh bay đi. Hơn nữa còn bay ngược trở về., Nếu không phải lúc này máu thịt toàn thân Triệu Vô Tà đã tiêu thất, chắc chắn Triệu Vô Tà đã phải học máu rồi. Cho dù như thế, xương cốt Triệu Vô Tà vẫn đang run rần thật mạnh. Lực lượng thần bí kia rất mạnh mẽ, đến cũng nhanh mà thôi, sau khi đánh Triệu Vô Tà trở về lại rồi biến mất.

Triệu Vô Tà cũng không cần nhìn, không cần nghĩ cũng biết Triệu Vô Tà bị lực lượng gì đánh ngược trở lại. Trên mặt hắn

ta không có chút ngạc nhiên nào. Vừa rồi khi hắn ta bị bóp nát toàn thân trên dưới máu thịt, cũng đã biết lực lượng thần bí này mạnh mẽ đến mức nào. Vốn hắn ta định dựa vào một thân Sát Cốt của mình mà mạnh mẽ xuyên qua cấm chế trên đảo, nhưng đáng tiếc lại thất bại.

“Triệu Vô Tà...”

Thanh âm nghiền răng nghiền lợi vang lên bên tai Triệu Vô Tà, kiếm ý mãnh liệt nương theo kiếm khí không chút khe hở đánh tới, tránh cũng không thể tránh. Kiếm tu ra tay nếu có thể tránh né, vậy thì đã không gọi là kiếm tu. Huống chi người ra tay còn là kiếm tu tuyệt thế Tiêu Dao Kiếm Quân, hư không kia căn bản không chịu nổi mấy nhát kiếm của vụ nô.

Triệu Vô Tà dường như cũng nhẫn nại đến, nụ cười trên mặt chợt tắt, bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo. Trên thanh kiếm trong tay hắn ta, sương mù huyết hồng nhàn nhạt bắt đầu lan tràn ra, lan tràn về phía hư không.

“Hạt giống si tình. Triệu gia sẽ tiễn ngươi lên đường.”

Giống như thật sự là đã mất đi tính nhẫn nại, bàn tay tên Triệu Vô Tà này đang vỗ lên thân chén kiếm của Nhân Trùng. Sương mù tràn ra, linh khí sinh linh cực kỳ tinh thuần dần dần tràn ra, bên trong huyết khí kia, rất nhiều khuôn mặt thống khổ dữ tợn, có huyết trùng đáng sợ đang chậm rãi di chuyển.

“Tê tê” “Tê tê”

Thanh âm hít vào một ngụm khí lạnh là do hai bên Triệu Vô Tà và Cấm Thần Uyên đông đảo có rất nhiều tu sĩ. Có thể nhìn thấy chém giết trên đảo, tu sĩ mà Triệu Vô Tà và Vụ Nô xem chém giết nhiều nhất, sau khi nhìn thấy Triệu Vô Tà một thân Sát Cốt, đám tu sĩ yêu thú đều hít một hơi lạnh.

Nhất là trước đó Triệu Vô Tà hạ độc thủ, chỉ dùng một phiên một kiếm đã diệt sát mấy trăm tu sĩ cảnh giới Kết Đan tông sư. Tâm ngoan thủ lạt tạm không nói đến. Chính là thần thông này, cũng không phải ai cũng có. Lúc này những tu sĩ này đều tin đồn, Triệu Vô Tà ma đầu này, thật sự có thể cùng cường giả như Ma La Ma Đế chém giết.

Ngắn ngủn mấy chục năm đã từ một tu sĩ Trúc Cơ cảnh giới, đến hôm nay là tuyệt thế cường giả, Triệu Vô Tà đã không thể dùng thiên tài để hình dung. Chỉ có thể nói là yêu nghiệt., Ra khỏi yêu nghiệt, không ai tưởng được còn có sinh linh nào có thể tăng thực lực nhanh như vậy. Quả thực là tăng vọt, bình thường những tu sĩ kia chỉ thoáng nhập định có hơn trăm năm, nhưng Triệu Vô Tà thực lực lại có thể đạt tới trình độ chỉ trong thời gian ngắn như vậy.

Lúc này sau khi chứng kiến máu thịt toàn thân Triệu Vô Tà biến mất, không ngờ lại lộ ra một bộ hài cốt đen kịt. Mọi người ở đây đều là tu sĩ có tu vi mạnh mẽ, thị lực kinh người, không ít tu sĩ liếc mắt liền thấy phía trên hài cốt của Triệu Vô Tà có khắc rất nhiều phù lục. Hơn nữa còn tản ra quang mang nhàn nhạt, cảnh tượng quỷ dị này làm cho những tu sĩ kia hít một hơi lạnh cũng là hợp lý.

“Nhân trùng huyết lao “

Khóe miệng hiện lên độ cong khát máu, bàn tay Triệu Vô Tà hung hăng vỗ về phía mũi kiếm trong chén của Nhân Trùng. Lập tức bàn tay Triệu Vô Tà bị mũi kiếm vô cùng sắc bén cắt phá. Một dòng máu đỏ thẫm bị bôi lên thân kiếm. Toàn bộ tu sĩ nhìn như sinh ra ảo giác, nhưng khi nhìn lại thì kinh hãi phát hiện ra, căn bản không phải là ảo giác.

Trên thân Nhân Trùng chén kiếm bỗng nhiên xuất hiện từng đoàn huyết trùng, mỗi một con trùng máu đều vô cùng chân thực, căn bản không phải hư ảnh trước kia, mà là chân thực. Trọn vẹn chín mươi con huyết trùng, mỗi một đầu ngũ quan đều rõ ràng vô cùng, quả thực giống như một người sống sờ sờ.

Tiếng gió gào thét, tự dừng dừng lại xuất hiện âm thanh quỷ dị ở trên đảo. Như thể luyện ngục đang ở trước mắt, âm thanh quỷ dị kia chính là tiếng kêu thê thảm của đám oan quỷ trong địa ngục, vô cùng kinh khủng. Chúng vốn là tu sĩ, dù cho thật sự là luyện ngục cũng không thể làm cho những tu sĩ Nguyên Anh sống hơn một ngàn năm này biến sắc.

Thế nhưng lúc này, sắc mặt không ít tu sĩ Nguyên Anh trở nên vô cùng khó coi, đáy lòng nảy sinh ý nghĩ thôi lui ra ngoài.

Thậm chí có vài tu sĩ Nguyên Anh bước chân cũng bắt đầu di chuyển, tiếng kêu kia quá quý dị, trực tiếp vang lên từ đáy lòng. Từng cảm giác khiếp đảm cũng dâng lên, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng không thể chống lại loại cảm giác sợ hãi này.

Khóe miệng Triệu Vô Tà vẫn là độ cong khát máu vô cùng đó, từng con huyết trùng bò ra, thân thể huyết hồng đáng sợ vằn vẹo uốn lượn trong hư không. Cảnh tượng này, ngay cả tu sĩ nhìn cũng tê dại da đầu.

Nhất là trong lời đồn đại, bản thể ma đầu Triệu Vô Tà chính là hung thú có huyết trùng này. Lúc này có rất nhiều huyết trùng bò ra, hơn nữa khí tức của chúng đều là sự thật. Hơn hai mươi cường giả tuyệt thế Nguyên Anh Đại viên mãn vẫn còn tỉnh táo, chỉ là trong mắt mang theo một chút kinh ngạc, nhìn về năm con huyết trùng dẫn đầu.

Khí tức Nguyên Anh trong Nguyên Anh

Khí tức có thể so với tu sĩ Nguyên Anh, làm cho hơn hai mươi tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn kinh ngạc chính là, rất nhiều huyết trùng. Khí tức khủng bố, đều có khí tức tương đương với tu sĩ Kết Đan Tông. Nhưng năm con huyết trùng đi đầu kia, khí tức lại giống như Nguyên Anh tu sĩ.

Vụ Nô thân hình muốn động nhưng đột nhiên phát hiện hư không chung quanh đã bị giam cầm. Lão hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trên tay vô cùng giản dị hung hăng bổ về phía hư không, kiếm khí tràn trề vô cùng tùy ý bạo tán, đánh lên trên hư không.

“Oành oành oành”

“Vụ nô, chờ Triệu gia xử lý người xong. Tiếp tục chinh đồn lão bà nương Vong Tình kia để báo thù năm đó. Nếu như muốn giết Triệu gia, kiếp sau đi.”

Triệu Vô Tà cầm theo Nhân Trùng Chung Kiếm chậm rãi đi về phía Vụ Nô, lúc này đông đảo tu sĩ mới phát hiện ra điều bất thường. Vụ Nô không ngờ lại bị giam cầm trong Hư Không lao tù nho nhỏ. Đây chính là thần thông mà tu sĩ Nguyên Anh có thể thi triển. Dùng để giam cầm những tu vi dưới cảnh giới

Nguyên Anh. Cái lồng giam này ngược lại có thể dùng để giam cầm tu sĩ Nguyên Anh, vậy thì thật yếu đuối hơn một ít.

Nhưng quý dị chính là, vụ Nô bổ Hư Không Lao kia ra không biết từ khi nào, hư không chung quanh chín mươi con huyết trùng phạm kinh vụ nô không có bất cứ thứ gì che giấu. Ngay cả sương mù huyết hồng cũng bị trùng chung kiểm thu về, nhưng chính chín mươi con huyết trùng kia lại khiến vụ nô không thể động đậy.

Triệu Vô Tà cầm chặt chén kiếm, đi về phía Vụ Nô, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía Vong Tình Ma Đế. Biểu cảm trên mặt đều là những kẻ hí kịch, trong lòng mọi người đều có cảm giác phát lạnh, ngay cả Ma La Ma Đế và Phạm Thiên Tiên Quân cũng vậy. Hiện tại xem ra, người mạnh nhất trên phần mộ Nguyên Anh này không phải cường giả tuyệt thế sau lưng các thế lực lớn.

Mà là Triệu Vô Tà.

Tình cảnh biến hóa quá nhanh, vụ Nô lúc trước còn uy thế vô biên vậy mà chỉ trong nháy mắt đã biến thành tù nhân của Triệu Vô Tà. Nơi này có rất nhiều cường giả nhưng lúc này không dám tin nhìn Triệu Vô Tà. Nhất là hai đại tông môn vốn có thù oán với Triệu Vô Tà.

Sắc mặt hai người Thần Tiêu Đạo Tông và Tụ Tiên đảo vô cùng khó coi, hai người không phải kẻ ngu ngốc đương nhiên sẽ nhìn ra vụ nô không phải là đối thủ của Triệu Vô Tà. Mặc dù hai người tự tin nếu như thật sự chém giết nhau, hai người đều có thể đánh bại vụ nô, nhưng tuyệt đối không thể như Triệu Vô Tà. Thật quá dễ dàng, hơn nữa kinh khủng nhất là tất cả mọi người đều cảm thấy Triệu Vô Tà dường như căn bản là không dùng hết toàn lực.

Không ít ánh mắt nhìn về phía cự phiến cao ngàn trượng sau lưng Triệu Vô Tà, chỉ cần có tu sĩ có mắt đều thấy. Uy năng của Nhân Chung Kiếm và Vạn Độc Cốt Phiến. Vạn Độc Bát Phiến thậm chí còn trên cả Nhân Trùng Kiếm, từ trong Vạn Độc Bát Phiến tuôn ra cả trăm chén, rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn cũng chỉ có thể tránh né.

Uy thế này quá mức khủng bố, trăm chung đi qua, thập bát...

Cuối cùng hai trăm hai mươi hai lần nghiền nát nhau.

Liệu sao cũng sẽ không lưu lại. Nhất thời, tất cả tu sĩ đều nhìn chăm chăm vào Triệu Vô Tà, thứ mà Triệu Vô Tà bày ra đã không phải là Nguyên Anh đại viên mãn. Nhưng không có tu sĩ nào nguyện ý tin tưởng, tên Triệu Vô Tà này đã là cường giả Hóa Thần đạo quân.

Nếu như là Triệu Vô Tà thì hẳn cũng sẽ không ở nguyên anh phần mộ này. Rất nhiều tu sĩ liễu chết liễu sống, mục đích chỉ có một cái chính là Mộ Thước. Nguyên Anh tu sĩ cũng là thọ nguyên đại nạn, chỉ cần đại nạn tiến đến, vậy ý nghĩa sẽ hóa thành hoàng thổ, biến mất trong thiên địa. Có rất nhiều rằng, tu sĩ Anh Đại viên mãn đều sau khi đại hạn tiến đến tọa hóa.

Hiện tại những cường giả này đều là từ trong tử quan đi ra, vì tranh đoạt một cái chìa khoá mộ. Tiến vào trong Cẩm Thần Uyên, trở thành Hóa Thần đạo quân, bảo trụ tính mạng của mình. Cầu trường sinh đại đạo, cũng là bởi vì đại nạn kia, cho nên những Kết Đan tông sư mới có thể điên cuồng như vậy. Dám ở chỗ tu sĩ Nguyên Anh đại chiến chém giết nhật tiện nghi. Bởi vì đây là cơ hội vạn năm một lần. Nếu như không thể có được chìa khoá mộ trong lúc này.

Sau đó trăm năm sau tiến vào trong Cẩm Thần Uyên, cầu được trường sinh đại đạo. Vậy có nghĩa là vạn năm sau mới có cơ hội. Nhưng mà ra khỏi Hóa Thần đạo quân, phải sống vạn năm, tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn cũng không làm được. Tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh, đại nạn thọ nguyên là ba ngàn năm, qua ba ngàn năm sẽ hóa thành đất vàng tọa hóa giữa thiên địa.

Hoàng Tuyền Quỷ Nhuận mặc dù bên trong cất giấu Hoàng Tuyền Minh Lão, quái vật sống vạn năm, nhưng Minh Lão có thể sống vạn năm cũng là dùng bí pháp. Hơn nữa bí pháp kia cũng chỉ có thể dùng một lần, cho nên lần này Quỷ Mẫu lại yêu cầu Triệu Vô Tà cho hai chiếc hộp phần mộ. Chính là để Minh Lão cũng tiến vào trong Cẩm Thần Uyên. Nếu không không quá mấy trăm năm, Minh Lão thủ hộ Quỷ Giản vạn năm cũng phải tọa hóa mà chết.

Vì trường sinh, cái gì cũng đều có thể hiểu được.

“Phu nhân Vong Tình, Triệu gia thương lượng với người một việc, người giao ra bí thực mộ trong tay người. Triệu gia, liền thả cho hạt giống si tình này đi.”

Triệu Vô Tà đột nhiên dừng bước trên không trung, sau đó trong ánh mắt mang theo một loại ý vị chưa nổi danh. Hắn ta nhìn thẳng vào Vong Tình Ma Đế. Lời hắn ta nói ra từ miệng khiến tất cả tu sĩ đều ngây ngẩn cả người, ngay cả Vụ Nô trong lòng cũng sững sốt nhìn lại.

Lúc này Vụ Nô thật sự bị giam cầm, mặc dù chiến lực có thể so với tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn, nhưng tên Triệu Vô Tà này ngay từ đầu đã hạ độc thủ giết chết mấy trăm tu sĩ Kết Đan tông. Mặc dù khiến các thế lực lớn ghi hận, nhưng Triệu Vô Tà lại khiến cho uy năng của đám Trùng Cốt Kiếm và Vạn Độc Bát Phiên tăng vọt đến mức vô cùng kinh khủng.

Hai món hung khí này mạnh mẽ, lúc ở thế giới tây bắc, chính là một tiểu hải tử nhân loại bình thường, cầm lấy cũng có thể chém giết yêu thú, thu tinh huyết vào trong đó. Rơi vào trong tay người tu luyện chung kinh, lại càng mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng. Chín mươi chén người, trong đó năm con đã là cảnh giới Nguyên Anh. Muốn vây khốn một vụ nô thực sự không phải là việc khó.

Đương nhiên, nếu như vụ Nô không tiếc đại giới, thi triển kiếm tu đại thần thông. Vậy có thể thoát khốn, bất quá xem tình huống hiện tại, Vụ Nô tạm thời chưa có ý định này.

Đông đảo tu sĩ nhìn trận chém giết khó hiểu này, lúc này càng không thể tin được Triệu Vô Tà vậy mà lại lấy sương nô áp chế Vong Tình Ma Đế. Thiên Vân đại lục ai cũng biết. Vong Tình lão bà nương chính là người tuyệt tình tuyệt nghĩa, nếu không cũng sẽ không là Vong Tình Ma Đế. Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của vụ nô gần như yêu dị, phần đông tu sĩ đều biết là một khoản nợ tình cảm.

Bây giờ thấy Triệu Vô Tà làm như thế, trong mắt các tu sĩ cũng đều xuất hiện tia mỉm cười, toàn bộ ánh mắt đều nhìn về phía Vong Tình Ma Đế.

“Tiểu tử này, chú thực sự là...”

Trận doanh bên Thiên Lang điện. Một người áo xanh khỏe miệng mang theo ý cười nhìn thoáng qua Triệu Vô Tà. Trong miệng lầm bầm một câu, nhưng ngay lập tức ánh mắt của hắn cũng nhìn về phía Vong Tình Ma Đế. Lúc trước hắn nói nhìn không thấu Triệu Vô Tà cũng không phải là nói giỡn. Vốn tưởng rằng Triệu Vô Tà cũng là Nguyên Anh Đại viên mãn cảnh giới. Hiện tại xem ra, hiển nhiên không phải đơn giản như vậy.

Vị chí cường giả của Thiên Lang điện này bỗng nhiên có hứng thú nồng đậm đối với Triệu Vô Tà, nhưng trên mặt lại có ý cười. Dù sao thì Triệu Vô Tà cũng là khách khanh của Thiên Lang điện.

Đáng tiếc chính là, ngoại trừ Thiên Lang điện, những thế lực nhỏ khác đối với Triệu Vô Tà không có chút hảo cảm nào. Tuy rằng những tuyệt thế cường giả này đều tính là ích kỷ, tranh đoạt Mộ Thuộc mới là chính sự, đồ tử đồ tôn của mình lại không quan trọng. Thế nhưng cái tên Triệu Vô Tà này, tâm quá ác, vừa lên đã giết mấy trăm tông sư Kết Đan.

Sư cấp Kết Đan tông này đều là người hoặc yêu thú của các thế lực lớn, Triệu Vô Tà lập tức giống như là đặc tội với sáu đại môn phái Tiên Đạo, Ma Đạo, còn có sáu đại Ma Đế của yêu thần thất điện. Còn có một số thế lực khác, dù sao tiên ma yêu tam đại siêu cấp thế lực, Triệu Vô Tà chỉ sợ cũng chỉ có Thiên Lang điện.

Nếu như lúc này không phải vẫn còn chiếm được bia mộ kia thì e rằng Triệu Vô Tà không thể bình yên mà chém giết với Vụ Nô. Hiện tại hắn còn chưa quên được tình ma đế. Đã sớm bị cường giả tranh đoạt tranh đoạt, đánh cho thành từng mảnh vụn. Hơn nữa vào lúc này, Triệu Vô Tà mới lộ ra chiến lực vô cùng khủng bố. Điều này cũng làm cho trong mắt các cường giả lộ ra sát khí.

“Rốt cuộc Vong Tình lão bà nương người chọn bạn tốt của người hay chỉ là một cái mộ thuộc đây?”

Tại trong ánh mắt không dám tin tưởng của đông đảo tu sĩ, Triệu Vô Tà thân nhiên nói mấy câu, đủ để cho toàn bộ sáu đại Ma Đế đều nổi giận., Ngũ Đại Ma Đế trước giờ đều coi Vong Tình Ma Đế như muối muối, hiện tại Triệu Vô Tà giày xéo Vong Tình Ma Đế như vậy, khiến Ma Đế lập tức không nhịn được, nhưng một cỗ khí tức lạnh lẽo đến cực điểm bỗng nhiên bốc lên, lập tức khiến cho Ma Đế đang muốn động thủ dừng lại.

“Người giết hắn đi.” Một câu rất đơn giản, chậm rãi từ trong miệng Vong Tình Ma Đế phun ra, nhưng lại làm cho Triệu Vô Tà cùng toàn bộ Vụ Nô ở trong lòng giam ngăn cả người. Còn có những tu sĩ khác, đều bị những lời nói này làm cho ngăn cả người. So với Triệu Vô Tà sau khi triển lộ thực lực khủng bố, còn làm cho người ta không thể tin được.

Hồng Trần trên lưng Thâm Uyên Ma Lân lúc này lại thân sắc âm đạm, nhẹ nhàng phát ra một tiếng thở dài.

Hôm nay trạng thái không tốt lắm, cảm tạ nguyệt phiêu của người chết của thư hữu duy trì, cảm tạ thư hữu giết thiếu gia đã khen thưởng.

Sinh thứ ba trăm năm mươi bảy, huyết ma

Vong Tình không hổ là vong tình Triệu gia ta phục. Soạt soạt, Triệu Vô Tà nghe xong lời của vong tình Ma Đế liền ngậy ngấn cả người một lát, ngay lập tức mở miệng lần nữa. Trong miệng cười lớn thành tiếng, không hề liếc mắt nhìn Vong Tình Ma Đế một cái, thân hình liền trực diện với Vụ Nô. Trong ánh mắt mang theo một tia thương hại và vui vẻ. Triệu Vô Tà cũng thật đáng thương cho tuyệt thế kiếm tu này.

Tu luyện ngàn năm, thủ hộ Vong Tình Động Thiên Vong Tình Ma Đế kia mấy trăm năm, cuối cùng lại rơi vào kết cục như thế. Nhưng cũng là đáng đời, Vong Tình Ma Đế tuy còn chưa tới cảnh giới thật sự vong tình, nhưng nàng có thể luyện hóa tuyệt tình Thâm Uyên vào trong cơ thể. Tự nhiên phải làm đến cảnh giới tuyệt tình cũng không khó, một câu vừa rồi quả thực còn khó chịu hơn cả giết linh nô.

Nhân trùng găm gù trong hư không run rẩy, uy năng tăng mạnh, cường giả tuyệt thế muốn vây khốn vụ nô cũng hơi khó khăn. Thân thể chín mươi con huyết trùng toàn thân đỏ như máu khê rung động, nhưng Vụ Nô vẫn bị vây cứng. Kiếm ý tùy ý quay cuồng, nhưng vẫn không thể thoát khỏi lồng giam.

“Tê”

Người sáng suốt đều có thể nhìn thấy lúc này vụ nô tiểu đối đầu với Triệu Vô Tà căn bản là không có sức hoàn thủ, giống như cá nằm trên thớt gỗ. Mặc cho Triệu Vô Tà chém giết, ngay cả các nữ tu Vong Tình Động Thiên cũng có ý nghĩ này. Nhưng sắc mặt các nàng đều không chút thay đổi. Giống như sắp bị giết chết, không phải Vụ Nô thủ hộ động thiên của các nàng vậy.

Bạc tình bạc nghĩa thì cùng lắm cũng chỉ như vậy, Hồng Trần tiên tử chung quy cũng rất có tình cảm, không cách nào làm được như Vong Tình Ma Đế. Thậm chí ngay cả các trường lão sư muội khác nàng cũng tuyệt tình không làm được, cho dù tu

luyện Vong Tình ma công, cuối cùng thân nhập hồng trần thành thị thiếp của Triệu Vô Tà.

Toàn bộ ánh mắt đều tập trung trên người Triệu Vô Tà, nhìn Triệu Vô Tà. Nhìn xem Triệu Vô Tà có dám một kiếm chém Vụ nô hay không, dù sao tuy Vong Tình Ma Đế chỉ thuận miệng bảo Triệu Vô Tà giết Vụ Nô. Nhưng nếu Triệu Vô Tà thật sự ra tay với Vong Tình Động Thiên là không chết không thôi, cộng thêm Vong Tình Động Thiên mà nói, Triệu Vô Tà một lần đắc tội với hai trong mười đại môn phái Tiên Đạo và Ma Đế.

Sự gan mật và thực lực này cũng đủ để cho tu sĩ hai bên Cẩm Thân Uyên kinh hãi, hung danh Triệu Vô Tà quả thật không dễ dàng đến đây, cứ thế mà giẫm bả vai động thiên của những môn phái siêu cấp kia leo lên.

Ý cười trên mặt càng lúc càng rõ ràng, thanh kiếm trong chén của Triệu Vô Tà đâm vào lồng giam trong hư không, xuyên qua không gian giam cầm của chín mươi con Nhân Trùng. Y duỗi thẳng tới ngực Vụ Nô, kiếm khí trên mũi kiếm màu đỏ rét lạnh, kiếm khí phát ra xuy xuy. Không gian vốn bị giam cầm cũng có chút vặn vẹo, chỉ cần Triệu Vô Tà đâm thêm một chút nữa thôi. Trái tim và thân thể của Vụ Nô cũng bị chén kiếm của con người xay nát sạch sẽ.

Ngay cả Nguyên Anh cũng trốn không thoát, sẽ không rơi vào trong tay Triệu Vô Tà. Hiện tại hai người đang đứng trên hư không đã hút ánh mắt của tất cả mọi người. Tất cả tu sĩ đều nhìn về phía hai người, muốn biết Triệu Vô Tà có hạ độc thủ như vậy hay không. “Ai da, mằm mống si tình chính là hạt giống si tình, Triệu gia ta một kiếm này mà rơi xuống, Vụ nô tiền bối, có phải là người muốn tự bạo hay không, cũng muốn kéo Triệu gia ta đệm lưng, thật sự là đủ si tình. Đáng tiếc a.”

Triệu Vô Tà nói tới đây bỗng nhiên dừng lại, trên mặt vẫn mỉm cười dạt dào.

“Vụ nô tiền bối là tâm chương của lão bà nương vong tình, nếu Triệu gia lấy tính mạng của ngươi, chẳng phải là vô duyên vô cớ tiện nghi cho lão bà nương Vong Tình Ma Đế sao. Các ngươi đều muốn ta giết, Triệu gia lại thiên về không giết.

Tất cả mọi người lại ngạc nhiên, không ai đoán được phong cách hành sự của sát tinh này. Rõ ràng là đã đem tánh mạng vụ nô nắm trong tay. Thế nhưng đến cuối cùng lại buông tha, chẳng lẽ hẳn lại lấy sương mù thả ra hay sao. Vong Tình Động Thiên sẽ hòa giải cùng hắn. Tên Triệu Vô Tà kia đã cưỡng ép bắt cóc Hồng Trần tiên tử.

Chỉ sợ hẳn cùng Vong Tình Động Thiên không có khả năng hòa giải. Mọi người kinh ngạc không có chút quan hệ nào với Triệu Vô Tà. Lúc này trên mặt tên này nở rộ nụ cười quỷ dị, trên thân nhân trùng chén kiếm bỗng nhiên đại phóng huyết quang. Chín mươi chén nhân trùng phân bố ở trong hư không nhao nhao được thu trở về. Tiền kiếm cũng khôi phục bộ dáng trường kiếm đỏ như máu lúc trước.

“Triệu Vô Tà, nạp mạng đi. Nạp mạng đi!”

Kiểm ý âm âm bùng nổ, một thanh cự kiếm hư không lại một lần nữa xuất hiện ở trong an, kiếm ý cực độ ngưng tụ dâng lên. Khệt xệt khí tức vô biên vô hạn. Phía trên phần mộ Nguyên Anh, toàn bộ bầu trời đều là kiếm khí. Khuôn mặt tuần mỹ của Vụ Nô bắt đầu vặn vẹo, nhưng quỷ dị chính là mọi người dường như lại nhìn thấy khỏe miệng của Vụ Nô cười cười.

Vẻ mặt kiên quyết, Hồng Trần tiên tử trong lòng nhảy dựng, nàng cũng là người thông minh băng tuyết. Liếc mắt một cái là biết ngay vụ nô lần này là vì cái gì, chỉ sợ là đã có tử chí rồi. Cảm tình của vị kiếm tu tuyệt thế này đối với Vong Tình Ma Đế đã rất sâu sắc đến mức đáng sợ. Cho dù bỏ qua một thân tu vi của mình mà vẫn còn tính mạng, cũng không quan tâm chút nào.

Chỉ là trước kia, vụ nô thân ở trong đó, không biết mình chính là vong tình Ma Đế tâm chương. Được Triệu Vô Tà nhắc nhở, sau khi biết mình chính là vong tình ma đế tu vi không cách nào tiến vào, Vụ Nô lập tức muốn bỏ mạng.

Vừa lúc cũng có tên Triệu Vô Tà này, nếu thuận tiện có thể kéo theo Triệu Vô Tà cùng chết, trách không được trên mặt Vụ Nô lại xuất hiện ý cười.

Nhưng mà không biết tại sao, Hồng Trần tiên tử lại không lo lắng về tên Triệu Vô Tà này, nàng nhìn qua, vừa lúc trông thấy sâu trong ánh mắt Triệu Vô Tà cũng hiện lên một tia quý dị, còn có một chút thành công. Mặc dù mới chỉ có Triệu Vô Tà thị thiếp không lâu, nhưng Hồng Trần đối với Triệu Vô Tà đã xem như hiểu rất rõ.

Thằng nhãi này giỏi tính toán, hơn nữa bất tri bất giác đã tính kế đối phương, liên hoàn đan xen. Kẻ bị tính kế cho đến khi chết vẫn chưa biết là do Triệu Vô Tà tính kế.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.”

Triệu Vô Tà lập tức nổi giận, tay cầm theo Nhân Trùng chén kiếm, đang muốn một kiếm chấm dứt vụ nọ. Nhưng thân hình Triệu Vô Tà lập tức trì trệ. Lần này thân hình Triệu Vô Tà không thể động đậy, bởi vì lúc này hắn ta đã rơi vào trong kiếm khí thủy triều, giống như một viên thuốc nhỏ, ở trong đại dương mệnh môn vô tận.

Khuôn mặt Vụ nô vặn vẹo, thỉnh thoảng hiện ra trên thân thanh Hư Không Cự Kiếm kia, kiếm khí vô biên vô hạn bao phủ Triệu Vô Tà vào trong. Căn bản là không thoát được, hoàn toàn bị kiếm khí bao phủ. Kiếm hải, đại dương vô tận, bất quá đều là kiếm khí đang phun trào. Lúc này hư không đã không thể dùng từ tượng tảo để hình dung.

Trong nháy mắt đã thay đổi hình dáng. Vô số kiếm khí đánh tới. Hư không kia thoáng chốc bị phá nát. Từ phía sau khe nứt tuôn ra loạn lưu phong bạo, cũng không ngừng bị kiếm khí cắn nát. Tựa hồ không có gì có thể ngăn cản những kiếm khí này, so với bất cứ lúc nào trước đều sắc bén, tuyệt thế kiếm tu lúc này mới lộ ra răng nanh chân chính.

Kiếm khí quấy: trong thanh âm của nhị hung, bỗng nhiên xen lẫn âm thanh khác, bốn uy thế “Miệng Vô Biên Vô Hội” quá mức kinh người. Nhưng tất cả mọi người đều không phải người mù, có thể nhìn thấy tình cảnh lúc này không tốt, không chỉ có Triệu Vô Tà mà còn có Vụ Nô. Khóe miệng Vụ Nô không ngừng tràn ra huyết dịch đỏ thẫm, về sau, thậm chí trong thất khiếu đều tràn ra huyết dịch.

Máu tươi tuôn như suối, dưới sự chăm chú của rất nhiều ánh mắt. Khóe miệng Vụ Nô không ngừng tràn ra máu đỏ thẫm. Triệu Vô Tà cũng thê thảm như vậy, ít nhất nhìn qua cũng thê thảm như thế này. Hải cốt đen kịt hoàn toàn bị bao phủ trong kiếm khí trong biển, những kiếm khí kia mỗi một đạo đều mang theo sự sắc bén vô cùng, đánh vào phía trên hải cốt Triệu Vô Tà.

Một chút vết rách xuất hiện trên hải cốt đen kịt, hai con mắt không tổn hao gì bỗng nhiên lộn xộn, tựa hồ cũng bị kiếm khí cơ hồ vô tận làm bị thương. Dù sao vụ nô cũng là một vị kiếm tu tuyệt thế, nếu thật sự hạ quyết tâm, trả giá nặng nề cũng làm cho Triệu Vô Tà bị thương.

Ở trong kiếm khí hải, Triệu Vô Tà đứng vững thân thể, nhân chung kiếm ong ong rung động ở trước người Triệu Vô Tà. Rất nhiều kiếm khí đều bị trùng chung ngăn trở, nhưng những kiếm khí khác vẫn là Triệu Vô Tà dũng mãnh lao tới. Toàn thân huyết nhục đã sớm biến mất sạch sẽ, khung xương đen nhánh làm cho đông đảo yêu thú đều kinh hãi bị vô số kiếm khí đánh ở phía trên.

Hải cốt hình người đen kịt kia không biết đến cùng là vật gì, nếu đổi lại là tu sĩ khác, cho dù là hải cốt Yêu thú, cũng không thể nào chịu nổi những kiếm khí kia oanh tạc lên, thậm chí có kiên trì mấy hơi thở cũng không được. Thế nhưng lúc này bộ xương Triệu Vô Tà lại kiên trì được dưới kiếm khí vô tận gần nửa canh giờ.

Một ngày ở phần mộ Nguyên Anh này, rất nhiều cường giả đã sớm có tính toán trong lòng. Cũng không cần phải gấp gáp ở đây. Là vì lúc này đây đều nhìn thấy Triệu Vô Tà và Vụ Nô chém giết lẫn nhau, sau khi nhìn thấy chiến lực khủng bố của tên Triệu Vô Tà này, lòng mày đều nhả lại. Ra khỏi Thiên Lang điện, những cường giả khác đều cảm giác được sự uy hiếp của Triệu Vô Tà tựa hồ còn kinh khủng hơn ba phần so với Ma La Ma Đế và Phạm Thiên Tiên Quân.

Đối với thanh niên hoành không xuất thế chỉ mấy chục năm kia, đông đảo cường giả đều là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng đều cảm thấy uy hiếp. Vậy mà trong đầu lại sinh ra một ý

nghĩ. Đó chính là tốt nhất vụ nô để cho tên kia trọng thương, tránh cho tới lúc tranh đoạt phần mộ thược còn lại. Tên này nhúng tay vào, đến lúc đó sẽ không tốt.

“Tạch tạch tạch “

thần thờ lưới quan rộng lớn

Không biết có phải do bị lời nguyên rửa của đông đảo cường giả hay không mà bộ hài cốt hình người của Triệu Vô Tà bỗng nhiên chấn động trong kiếm khí hải một cái. Nhưng cả nơi này đều là cường giả, liếc mắt liền thấy được ngay mi tâm của Triệu Vô Tà bỗng nhiên nứt ra một khe hở, tuy rằng vết nứt kia cũng là màu đen kịt.

Nhưng vẫn khiến tất cả cường giả đều nhìn thấy.

Nhanh chóng lần lượt kiểm tra cuộc chiến lần cuối.

Rõ ràng không có ai đáp lại. Hai vị tuyệt thế cường giả của Thần Tiêu Đạo Tông và Tụ Tiên đảo, sắc mặt khó coi rất cực cũng biến mất, mà dùng ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn Triệu Vô Tà. Đến cấp độ như bọn họ sẽ không dễ dàng động thủ. Nhưng một khi động thủ sẽ khiến đối thủ chết không có chỗ chôn.

Kể tiếp nếu Triệu Vô Tà bị trọng thương cũng chỉ có một kết quả là bị hai người liên thủ giết chết.

Người áo xanh Thiên Lang điện kia cũng nhìn thấy khe nứt của Triệu Vô Tà. Mặc dù Triệu Vô Tà này luôn cực kỳ thần bí, nhưng lúc này kẻ ngu cũng biết hắn đã bị thương. Triệu Vô Tà ngay từ đầu đã ra tay hạ độc ác giết chết mấy trăm tông sư Kết Đan, đắc tội rất nhiều thế lực mạnh mẽ, nhưng dù sao Triệu Vô Tà cũng là khách khanh của Thiên Lang điện của hắn.

Nếu Triệu Vô Tà không chịu nổi nữa, hắn ta nhất định sẽ ra tay tương trợ. Tuy nhiên trực giác trong lòng vẫn làm cho thân ảnh của hắn ta không nhúc nhích, chỉ bình tĩnh nhìn Triệu Vô Tà trong Kiếm Khí Hải kia.

Vụ nô là truyền nhân của Vạn Kiếm Tông, kiếm tu tuyệt thế, lúc này hắn thi triển ra thần thông. Mỗi một luồng kiếm khí đều ngưng tụ cực độ, có thể so với binh khí huyền khí cấp bậc

huyền khí, tụ tập thành kiếm khí hải quả thực mạnh mẽ đến cực điểm. Chẳng qua hẳn phải trả một cái giá lớn cũng không phải kiếm nguyên trong cơ thể đã khô cạn từ lâu.

Ở tại nguyên anh mộ này, không có cách nào thu nạp linh khí, đây cũng là nguyên nhân vì sao các cường giả kia động thủ cẩn thận. Kiếm nguyên trong cơ thể Vụ Nô tiêu hao sạch sẽ, hiện tại còn có thể ngưng tụ ra kiếm khí vô biên vô hạn. Chính là vụ nô thể tiêu hao khí huyết còn có tinh khí. Rõ ràng là tu sĩ có thể so với Nguyên Anh Đại viên mãn, nhưng lúc này sắc mặt Vụ Nô lại tái nhợt như tờ giấy vàng.

Trên khuôn mặt tuần mỹ yêu di vẫn treo vẻ buồn bã, còn có điên cuồng vằn vẹo, xem ra vụ nô đã hạ quyết tâm liều mạng. Nhất định phải giết chết Triệu Vô Tà ở trong nguyên công mộ này, chỉ cần Triệu Vô Tà chết, Vụ Nô chết rồi. Vong Tình Ma Đế sẽ không còn tâm chướng có lẽ có thể tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh đại viên mãn.

Đến lúc đó, lấy tu vi của Vong Tình Ma Đế, còn có vực sâu tuyệt tình trong cơ thể nàng, trên mộ Nghiêu Anh này, không có ai là đối thủ của nàng. Ma La Ma Đế và Phạm Thiên Tiên Quân còn có cường giả tuyệt thế khác đều không được.

Thầm nghĩ trong đầu Vụ Nô, Vong Tình Ma Đế rõ vô cùng. Lúc này trong ánh mắt nàng nhìn về phía Vụ Nô rốt cục mang theo một tia thần sắc khác, vẻ mặt như núi băng vạn năm cũng giống như thay đổi một chút. Đáng tiếc không bảo trì được bao lâu, thần sắc lại khôi phục như trước kia.

Sau khi Vong Tình Ma Đế luyện hóa Tuyệt Tình Thâm Uyên vào trong cơ thể, sắc mặt muốn biến hóa, liền khó như lên trời. Triệu Vô Tà bắt Hồng Trần tiên tử đi, cũng không khiến vẻ mặt của Vong Tình Ma Đế thay đổi một chút, bây giờ có thể làm được những chuyện này đã là cực kỳ khó.

“Vụ Nô. Hôm nay ngươi không giết được Triệu gia đâu. Triệu gia cho dù liều cái mạng nhỏ này, cũng phải khiến nhân tình của ngươi rơi vào tay lão bà nương vong tình, sống không bằng chết.”

Trong thanh âm Triệu Vô Tà tràn ngập oán độc, Hồng Trần tiên tử và Tam Nương ở bên ngoài tấn công Nguyên Anh nghe thấy âm thanh này, trong lòng cũng giật thót. Mang theo một tia nghi hoặc nhìn Triệu Vô Tà, Tiểu Lục thì ôm Vô Cầu trong lòng, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Bên trong kiếm khí hải, bộ hài cốt hình người của Triệu Vô Tà đứng ở ngoài vết nứt nơi mi tâm, những chỗ khác đều không tổn hao gì. Từ khi bức tượng bị nứt kia xuất hiện, tựa hồ kiếm khí sắc bén vô hạn cũng không thể làm gì được Triệu Vô Tà, ngay cả một chút dấu vết lưu lại trên hài cốt của hắn cũng không làm được.

Tuy nhiên cũng đúng, một thân Sát Cốt của Triệu Vô Tà ở trong tầng cát này cũng có thể không tổn hao gì. Mặc dù mỗi một luồng kiếm khí của Vụ Nô đều sắc bén như huyền khí nhưng vẫn không thể làm gì được bộ xương của người nọ.

“Tiêu Dao kiếp này đã không còn một tia tiếc nuối, Triệu Vô Tà cùng một kẻ đồng quy vu tận với ngươi. Càng không uổng danh tiêu dao Kiếm Quân ta, ha ha ha.”

Vụ nô bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, mặt mũi tràn đầy vết máu thoát nhìn rất đáng sợ, nhưng làm cho phần đông tu sĩ kinh hãi chính là những lời mà Vụ Nô từng nói khi trước Tiêu Dao Kiếm Quân.

Ý tứ trong lời nói của hắn ta chính là muốn Triệu Vô Tà đồng quy vu tận. Không đợi mọi người kịp phản ứng, thân hình của Vụ Nô đã xuất hiện ở phía Triệu Vô Tà.”

“Ngươi tên điên này, chết sao phải khổ sở kéo Triệu gia ta vào...”

Sương nô đang đứng trước mặt Triệu Vô Tà. Sau khi thân hình của hắn xuất hiện, kiếm khí hải kia bắt đầu khởi động càng thêm kịch liệt, tụ tập thành một luồng kiếm triều, kiếm triều vô cùng mạnh mẽ, đẩy Triệu Vô Tà và Vụ nô vào trong hư không loạn lưu kia.

“Oanh “

Chỉ có một âm thanh, hư không loạn lưu cùng kiếm triều hợp lại một chỗ, cuối cùng một tiếng rên khẽ từ phía sau hư không

vang lên. Khe hở hư không vốn muốn dần dần khôi phục lập tức mở rộng ra mấy chục lần, vô số cuồng bạo còn kèm theo vô số khí tức hỗn loạn sắc bén trào ra, hướng về các cường giả phía dưới phần mộ Nguyên Anh.

“Hô hô, hô,

Chỉ có mấy vị cường giả động thủ, mấy cỗ lực lượng không thể địch nổi xuất hiện, đem loạn lưu trào xuống phong bế trở lại. Mọi người lại nhìn khe hở kia, lúc này ai cũng biết vừa mới xảy ra cái gì. Vị kiếm tu tuyệt thế Sương Nô này tự bạo trước mặt Triệu Vô Tà, sau khi tự bạo ở hư không còn có thể làm cho vết nứt mở rộng ra mấy chục lần.

Ngoại trừ cường giả có thể so với tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn như Vụ Nô thì những tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ bình thường không làm được. Vụ Nô chết sống, người thật sự quan tâm ít đến đáng thương, những cường giả này chân chính quan tâm đến sống chết của Triệu Vô Tà.

Một cây cờ một kiếm, cả một thân Sát Cốt. Thần thông của Triệu Vô Tà quá đáng sợ, trong lòng rất nhiều cường giả tự nghĩ, nếu như chém giết cùng Triệu Vô Tà là bọn hắn. Chỉ sợ không phải là đối thủ của Triệu Vô Tà, điều kiện tiên quyết là Triệu Vô Tà phải toàn lực ra tay. Vụ Nô này có thể tự bạo trước mặt Triệu Vô Tà, đơn giản chính là chiếm một chút tiện nghi, đầu tiên chính là Triệu Vô Tà chưa từng vận dụng tới Vạn Độc Bát Bát Phù uy năng càng lớn hơn nữa.

Những cường giả này nghĩ như vậy, cho nên đều muốn biết rõ tên Triệu Vô Tà này rốt cuộc là sống hay chết. Hơn hai mươi đạo thần niệm vô cùng mạnh mẽ quét tới, thậm chí đã tiến vào sâu trong hư không, thế nhưng lại không phát hiện một chút động tĩnh nào. Căn bản là không biết rõ sống chết của Triệu Vô Tà, mọi người không khỏi nhắm mắt lại, nhìn về phía Tam Nương ở bên ngoài phần mộ Nguyên Anh.

Đáng tiếc lại khiến cho bọn họ thất vọng, sắc mặt ba người Tam nương Hồng Trần cũng đều lo lắng, thậm chí thâm uyên ma điền cũng phát ra từng tiếng rên rỉ. “Chẳng lẽ...”

Trong lúc đa số các cường giả đều cho rằng Triệu Vô Tà chết rồi thì đột nhiên trong cái khe hư không xuất hiện một bóng đen, giống như là hình người. Khi bọn họ còn chưa kịp thu hồi thần niệm thì Triệu Vô Tà đã từ trong khe nứt hư không chui ra ngoài.

“Thình thịch “

Chân đen kịt dẫm lên hư không lại phát ra tiếng vang quái dị, thân hình Triệu Vô Tà chật vật chưa từng có, gần như ngã ra từ trong hư không liệt đồ. Nhìn qua vô cùng thê thảm.

“Trọng gia.”

Hai tiếng nói tràn ngập lo lắng vang lên. Hai người Tam Nương và Hồng Trần đều mang vẻ mặt lo lắng, nhất là khi nhìn thấy bộ hài cốt của Triệu Vô Tà, hận không thể lập tức xông vào trong phần mộ Nguyên Anh mang Triệu Vô Tà đi.

“Tê Diêu,

Hai bên Cẩm Thần Uyên lại vang lên tiếng hít một hơi lạnh, trăm vạn tu sĩ kia nhìn thấy thảm trạng của Triệu Vô Tà phát ra. Triệu Vô Tà lúc này nhìn qua quả thực là gần chết, bộ xương đen kịt toàn thân nằm rải rác trên khung xương, một tay một cước cũng gãy mất, dường như bị treo ngay tại chỗ thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Còn con mắt kia, vốn là một đôi mắt, nhưng là một con đã không còn. Một người khác cũng huyết nhục mơ hồ, bộ dáng lúc này của Triệu Vô Tà, quả thực giống như hài cốt mới đào ra từ phần mộ người chết chết đã chết trăm năm, thực sự là quá thê thảm.

Lập tức, ở trên đảo phía dưới, hai vị tuyệt thế cường giả Thần Tiêu Đạo Tông và Tụ Tiên Đảo trong mắt hung quang tăng vọt. Sau khi liếc nhau một cái, bước chân liền đạp về phía trước một bước. Triệu Vô Tà này đã đắc tội hai đại tông môn, căn bản cũng không có đường quay vòng. Nhất là trong mấy trăm tu sĩ của Triệu Vô Tà Sát, có hai vị trưởng lão của hai đại tông môn.

Thù mới hận cũ, cộng thêm Triệu Vô Tà gặp rủi ro, nếu không thừa dịp này bỏ đá xuống giếng thì đó chính là ngu xuẩn. Mặc

dù hai người đều là tuyệt thế cường giả của thập đại môn phái Tiên đạo, thế nhưng trên thế giới này thật sự có cái gọi là Hạo Nhiên Chính Khí. Căn bản không có bao nhiêu, cái gọi là thị phi cũng chỉ là ngoài miệng nói ra mà thôi.

Nếu như có thể giết chết, bất kể là người ở đây, cũng đồng ý giết sạch đối thủ khác. Hai người này có thù hận với Triệu Vô Tà chính là môn phái của mình. Đây vốn là tử thù, thực lực của Triệu Vô Tà quá mạnh mẽ. Nếu không thừa dịp này giết chết, sau này chỉ sợ sẽ là hậu hoạn vô cùng.

Bất quá hai người không có chú ý, khi thân hình hai người vừa động, ở trên đảo, đồng thời trong mắt một ít Yêu thú cũng hiện lên hung quang, bất quá hung quang này che lấp rất tốt, không có một ai phát hiện, càng không có người phát hiện. Cái đầu Triệu Vô Tà rũ xuống, trong con ngươi huyết nhục mơ hồ kia cũng hiện lên hung quang. Trong hung quang tràn ngập sát khí, làm cho người ta không rét mà run.

Đang lúc hai người kia chuẩn bị ra tay thì dị biến phát sinh.

“Ông ông”

Vô thanh vô tức, một đạo huyết ảnh từ trong khe hở không gian đang khép lại lao ra, thoáng cái đã đến sau lưng Triệu Vô Tà. Huyết ảnh kia không dừng lại chút nào, trực tiếp nhắm phía đầu Triệu Vô Tà lao tới. Huyết ảnh biến hóa trên không trung, hóa thành một huyết trảo, không chút tiếng động chụp vào gáy Triệu Vô Tà.

Nếu Triệu Vô Tà còn máu thịt, nhất định lúc này da đầu sẽ tê dại. Khoảnh khắc đó, cảm giác vô cùng nguy hiểm dâng lên, thiếu chút nữa làm cho toàn thân Triệu Vô Tà run lên, nhưng mà run rẩy này không phải vì sợ hãi. Mà là hưng phấn, sâu trong con mắt còn sót lại lộ ra vẻ hưng phấn.

“Hừ “

Một thanh trường kiếm đỏ như máu chặn phía trước huyết trảo, mà huyết trảo kia tựa hồ đã sớm biến mất như thế này, thế nhưng sau một khắc lại xuất hiện ở bụng Triệu Vô Tà, nào phải vị trí đan điền, sau khi Triệu Vô Tà hóa sát cốt đối địch.

Đan điền liền biến mất, Nguyên Anh tự nhiên cũng biến mất theo.

Thế nhưng khí tức phát ra từ trên móng vuốt lại sắc bén vô cùng kinh khủng, tựa hồ có thể xé rách sự bảo vệ của Sát Cốt, kéo Nguyên Anh Triệu Vô Tà ra ngoài.

Ngoài dự đoán của mọi người là lần này Triệu Vô Tà không hề né tránh hoặc bởi vì bị trọng thương nên không thể tránh né được. Huyết trao kia đã không còn trở ngại mà chộp vào bụng Triệu Vô Tà, trên vết thương chồng chất của Sát Cốt đen kịt.

“Bành”

Âm thanh này xuất hiện lại càng ngoài ý muốn, vốn dĩ cường giả phía dưới còn có tu sĩ hai bên Cẩm Thần Uyên đều cho rằng Triệu Vô Tà lúc này đã trọng thương. Nhất là một thân Sát Cốt đầy rẫy vết thương. Khí tức Huyết Ảnh quý dị kia ẩn nấp, thế nhưng các cường giả ở đây đều cảm nhận được một cỗ triệt để.

Có thể khiến bọn họ như vậy, có thể thấy được thực lực huyết ảnh kia cũng rất khủng bố, vốn tưởng rằng chủ nhân của huyết ảnh quý dị này có thể khiến Triệu Vô Tà phải trả giá nặng nề. Thậm chí là giết chết Triệu Vô Tà ngay tại chỗ, nhưng vào lúc này, dường như không đơn giản như vậy. Huyết ảnh không thực hiện được ý nghĩa., Tựa hồ cũng rất là kinh ngạc, tại hư không chuyển một cái liền muốn biến mất. Huyết ảnh vừa biến thành chộp lấy bụng Triệu Vô Tà, chỉ là phát ra từng tiếng vang mà thôi, đối với Triệu Vô Tà một chút ảnh hưởng cũng không có. Nếu lúc này để cho huyết ảnh bỏ chạy, chính Triệu Vô Tà cũng cảm thấy xấu hổ.

“Đi ra rồi còn muốn trở về, quả thực là nằm mơ...”

Triệu Vô Tà đột nhiên đứng dậy, cũng không thấy có động tác gì, chín mươi con Nhân Trùng đột nhiên xuất hiện trong hư không. Vốn dĩ hẳn ta còn để mặc cho cường giả xuyên thẳng qua, thoáng cái đã bị giam cầm. Ngay cả cường giả như Vụ Nô cũng không tránh khỏi cái lồng giam nhỏ huyết ảnh kia dường như cũng không làm được.

“Oành oành oành oành oành oành

Sau khi đụng vào vách tường chung quanh, rớt cuộc đạo huyết ảnh kia cũng bỏ qua ý định bỏ chạy, mà ở bên trong lao tù hư không xoay quanh. Huyết quang bắt đầu khởi động, một cái bóng người nhàn nhạt dần dần xuất hiện, giống như huyết dịch đỏ thắm đang lưu động. Sau huyết quang, rớt cuộc người này hiện ra dung mạo.

“Là người...”

Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện một tia kinh ngạc, cũng khó trách, mặc dù trong lòng đã đoán được có thể là vị này nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy vẫn có chút kinh ngạc. Chủ nhân của huyết ảnh kia chính là Chu gia chủ. Toàn thân đều là màu đỏ, tóc đỏ mắt máu, mặc trường bào đỏ như máu.

Nếu không phải diện mạo hay khuôn mặt của Chu gia trước kia, Triệu Vô Tà thiếu chút nữa đã tưởng rằng người của mình chính là huyết linh bên trong Cốc thức kiếm. Gia chủ Chu gia hiện ra dung mạo cơ thể, hai tay trốn ở trong trường bào màu huyết hồng, một đôi đồng tử đỏ như máu trực đứng nhìn chăm chăm vào Triệu Vô Tà.

Phảng phất như muốn khắc hoàn toàn bộ dáng vẻ của Triệu Vô Tà vào trong đầu, hận ý cùng sát khí của giọt thiên kia, mọi người bên ngoài đều là kinh ngạc và ngạc nhiên. Người này là ai mà lại hận Triệu Vô Tà đến mức như vậy, thân hình hai vị Thần Tiêu Đạo Tông và Tụ Tiên đảo hơi dừng lại một chút, trên mặt cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Nghi hoặc trong lòng bọn họ vừa xuất hiện, sau một khắc liền có người giải đáp giúp bọn họ.

“Triệu Vô Kiệt người diệt Chu gia ta. Hôm nay người chắc chắn phải chết...”

Một thanh âm già nua xuất hiện, cũng không phải là huyết ảnh. Mà là một lão giả từ bên trong vết nứt hư không chậm rãi đi ra. Lão cũng giống như chủ nhân của huyết ảnh kia, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào Triệu Vô Tà. Minh không thể xông tới ăn sống Triệu Vô Tà. Hận ý sát khí kia, cũng chỉ kém hơn một chút so với chủ nhân huyết ảnh kia mà thôi.

Bất quá lời nói của hắn rơi xuống, đông đảo cường giả còn có tu sĩ phía dưới liền đều biết đã xảy ra chuyện gì. Hóa ra là trả thù. Việc Triệu Vô Tà đã từng hủy diệt Chu gia, toàn bộ tu sĩ trên Thiên Vân đại lục đều biết. Lúc này nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt đều xuất hiện vẻ hiểu, nhưng sau khi nhìn thấy gia chủ Chu gia biến thành bộ dáng đó, phần đông tu sĩ đều biến sắc, không biết nghĩ tới điều gì.

“Huyết Ma quyết tu luyện Huyết Ma quyết.”

Trong số rất nhiều tu sĩ bỗng nhiên có một tu sĩ nhớ ra việc gì đó, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, không dám tin nhìn gia chủ Chu gia. Nghe hắn nói, cơ hồ toàn bộ tu sĩ đều nghĩ tới, trên mặt ngoại trừ kinh hãi chính là sợ hãi. Bởi vì tất cả mọi người ở Thiên Vân đại lục đều biết rõ ý nghĩa của Huyết Ma Quyết trong việc tu luyện.

Năm ngàn năm trước, trên Thiên Vân Đại Lục bỗng nhiên nổi lên một thế lực, Huyết Ma Cung. Môn phái này vừa xuất hiện liền lập tức dồn ép Ma đạo Lục Đại Ma Đế Động Thiên. Huyết Ma Cung lai lịch thần bí. Tu sĩ trên Thiên Vân Đại Lục chỉ biết là tu sĩ Huyết Ma Cung tâm ngoan thủ lạt làm việc không chút cố kỵ.

Mỗi một tu sĩ trong cung đều là nhân vật ma đầu thập ác bát xá. Nhưng sau đó, theo thế lực Huyết Ma Cung bành trướng, ba phương Tiên Ma yêu đều bắt đầu nhằm vào Huyết Ma Cung. Bởi vì Huyết Ma Cung uy hiếp quá lớn, tu sĩ trong cung tu luyện công pháp gọi là Huyết Ma Quyết. Ma công này, dĩ nhiên chỉ cần thôn phệ máu huyết sinh linh là có thể làm tu vi tăng vọt.

Đã từng có trăm vị tu sĩ Tiên đạo đuổi giết một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ Huyết Ma Cung, thế nhưng tu sĩ này vừa chiến đấu vừa chạy trốn, thỉnh thoảng xông vào thế tục giết phạm nhân uống máu. Về sau, thậm chí còn giết chết rất nhiều tu sĩ đuổi giết hắn, cuối cùng tình cảnh đảo ngược, biến thành tu sĩ này truy sát những người kia. Lúc này vị tu sĩ Huyết Ma Cung này đã là Kết Đan Tông sư.

Huyết Ma Cung cuối cùng bị ba phương Tiên Ma Yêu hợp lực tiêu diệt, có thể làm cho thế lực ba bên buông xuống ân oán

ngày xưa cùng nhau tiêu diệt Huyết Ma Cung, nguyên nhân gây ra chính là vị Cung chủ nào đó của Huyết Ma Cung.

Quả nhiên là đệ nhất ma đầu, vị cung chủ của Huyết Ma Cung vốn đã có tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn. Thế nhưng vì muốn thăng cấp lên cảnh giới Hóa Thần Đạo Quân mà tên cung chủ này lại phát rồ tàn sát một đám phạm nhân ở thế tục. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, Huyết Ma Cung dốc toàn bộ lực lượng, giết sạch mấy trăm triệu phạm nhân.

Lấy tinh huyết, cho Huyết Ma Cung chủ cắn nuốt tu luyện. Nhưng vẫn không thể làm cho hắn tấn thăng đến cảnh giới Hóa Thần đạo quân, phạm nhân giết đã đủ rồi, Huyết Ma Cung chủ này liền đem chủ ý đánh vào tam phương thế lực Tiên Ma Yêu. Mặc kệ là tu sĩ hay là Yêu thú, chỉ cần gần Huyết Ma Cung, đều bị đồ sát hết.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thiên Vân

Cuối cùng hai trăm bốn phần trăm li ti bị nghiền nát, phân chia thành hai trăm bốn phần mười.

Đại lục, đều bị đông đảo tu sĩ của Huyết Ma Cung và vị cung chủ Ma Đầu kia làm cho lòng người bàng hoàng. Các đại môn phái đều lo lắng Huyết Ma Cung Thượng Môn, khi đó, Ma Đạo Lục Đại Ma Đế đối với tu sĩ Tiên Đạo mà nói đều là tồn tại vô cùng thiện lương. Bởi vì phạm là gặp phải tu sĩ Huyết Ma Cung, bất kể là bên nào trong ba phe Tiên Ma Yêu, cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Hơn nữa Huyết Ma Cung còn vô cùng bao che khuyết điểm, chỉ cần đắc tội với tu sĩ Huyết Ma Cung thì bất kể là ai, môn phái nào cũng đều phải chết cả. Năm đó Phạm Thiên Tiên Tông đã từng đắc tội với Huyết Ma Cung, vốn tưởng rằng với thế lực của Phạm Thiên Tiên Tông thì người của Huyết Ma Cung hẳn là không dám lỗ mãng. Thế nhưng ai biết được, ngày đó cung chủ Huyết Ma Cung dẫn theo mười hai vị Huyết Thần Quân tới cửa.

Huyết Ma Cung đại chiến Phạm Thiên Tiên Tông, ngay từ đầu Phạm Thiên Tiên Tông căn bản không biết người Huyết Ma Cung dám to gan như thế, trở tay không kịp chính là bị Huyết

Ma Cung đánh cho trở tay. Huyết Ma Cung vền vền chỉ có ba ngàn tu sĩ, nhưng mà bày ra đại trận, ngưng tụ Huyết Hải, suýt chút nữa dìm Phạm Thiên Tiên Tông. Bất quá Huyết Ma Cung cũng bởi vì trận chiến này mà bị Phạm Thiên Tiên Tông ngăn chặn mấy ngày.

Cuối cùng tiên ma tam phương liên thủ tiêu diệt toàn bộ tu sĩ Huyết ma cung, mặc dù như thế nhưng ba thế lực môn phái tham chiến vẫn tử thương thảm trọng, nguyên khí đại thương.

Huyết Ma Cung cực thịnh một thời, ở Thiên Vân đại lục hung uy không có tu sĩ nào mà không sợ hãi. Lúc này tại nơi này vậy mà xuất hiện một tu sĩ tu luyện Huyết Ma Quyết. Không chỉ là trăm vạn tu sĩ kia, ngay cả đông đảo cường giả trên phần mộ Nguyên Anh, sắc mặt đều rất khó coi. Nhất là Phạm Thiên Tiên Quân, năm đó, năm đó.

Lúc này nhìn thấy một tu sĩ tu luyện Huyết Ma quyết, Phạm Thiên Tiên Quân lập tức nổi giận.

“Nghịch súc, phạm nhân của Thiên Hải quốc, có phải đều do ngươi giết không?”

Phạm Thiên Tiên Quân xem ra cực kỳ tức giận, bên trong lam đồng tử sát khí bùng lên như muốn phun ra lửa. Lúc này phần đông tu sĩ đều nhớ tới, trong một năm ở thế tục tựa hồ bị một ma đầu thần bí giết mấy ngàn vạn phạm nhân. Hiện tại xem ra, đều là do vị gia chủ Chu gia này làm.

Cũng khó trách Phạm Thiên Quân phản ứng như thế, lúc trước sau khi tiêu diệt Huyết Ma Cung ba phương tham chiến đã ước định. Ngày sau nếu phát hiện tu sĩ tu luyện Huyết Ma Quyết, bất luận là ai, liền giết. Không nghĩ tới năm ngàn năm qua vậy mà lại xuất hiện một người.

“Úm” không sai, là liên giết chết. Có thể chết trong tay liên, chính là vinh hạnh của những phạm nhân đê tiện kia.”

Triệu Vô Tà bỗng nhiên cả người run lên, nhìn về phía Chu gia chủ toàn thân đều là màu đỏ máu, không biết có phải vì tu luyện Huyết Ma Quyết hay không. Thanh âm của gia chủ Chu gia trở nên vô cùng sắc bén, đầu còn khí phách ngày xưa, quả thực giống như Huyết Ma từ trong vực sâu bò lên vậy.

Toàn bộ thân hình từng giây từng phút đều phun trào huyết dịch đỏ thẫm, cả người giống như là vớt từ trong biển máu lên vậy, bọt máu trên người bao phủ xuống. Làm cho người ta không nhìn thấy biểu tình của gia chủ Chu gia này, thế nhưng tiếng cười của hắn lại làm cho những người nghe thấy đều không rét mà run. Vị gia chủ Chu gia này, có lẽ đã phát điên rồi.

“Ma La huynh, ngươi có phải nên giải thích cho bốn quân một lời giải thích.”

Phạm Thiên Tiên Quân bỗng xoay người lại, oán hận nhìn Ma La Ma Đế. Trong lam đồng kia đều là ngọn lửa phần nộ, như muốn thiêu đốt sạch sẽ Ma La Ma Đế. Giao tình giữa Chu gia và Ma La Ma Đế đại lục Thiên Vân tuy biết ít, nhưng cũng không ít. Phạm Thiên Tiên Quân chính là một trong số đó, sắc mặt rất khó coi, nhìn Ma La Ma Đế.

Đáng tiếc là Ma La Ma Đế cũng không phải người khác, có lẽ tu sĩ khác sẽ sợ Phạm Thiên Tiên Quân. Nhưng Ma La Ma Đế nhất định sẽ không, bóng người mơ hồ một chút phản ứng cũng không có, chỉ là qua thật lâu mới bay ra một câu.

“Ta chỉ cho gia chủ một cơ hội báo thù mà thôi, Triệu Vô Tà diệt cả nhà có thì hôm nay cũng đáng đời.

Lời nói ra, lại làm cho người ta không có bất kỳ biện pháp nào. Trong con ngươi màu lam của Phạm Thiên Tiên Quân sát khí bùng lên, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, chỉ là khi cái đầu xoay qua, ánh mắt rơi vào trên người Chu gia gia chủ, sát khí càng thêm nồng đậm dâng trào. Nếu không phải bận tâm Ma La Ma Đế ở bên, vị tiên quân đại nhân này chỉ sợ đã ra tay.

Đáng tiếc hết cách, ước định năm ngàn năm trước, hiện tại nhất định là vô dụng. Hơn nữa, trăm năm sau chính là vạn năm đại kiếp nạn, mặc kệ Tiên Ma yêu trong ba phương thế lực nào, đều đang liều mạng tranh đoạt mộ thực, nơi nào quản một Chu gia gia chủ tu luyện Huyết Ma quyết. Chỉ cần lấy được mộ thực, sau đó tiến vào Cấm Thần Uyên, vậy ý nghĩa phải rời khỏi Thiên Vân đại lục.

Đã như vậy, những chuyện khác ở Thiên Vân đại lục, nói vậy người quản lý căn bản không có mấy người. Các môn phái khác không giống Phạm Thiên Tiên Tông, cùng với Huyết Ma Cung năm đó có thâm cừu đại hận, nhìn thấy tu sĩ tu luyện Huyết Ma Quyết phải giết đến cực nhanh. “Thương Vô Tà” còn nhớ được liên lạc với Chu gia trên dưới còn có giác nhi., Đều sẽ để liên lạc vẫn an người. Yên tâm, liên hôn sẽ không để người đi xuống cùng bọn họ, liên hệ mỗi ngày hành hạ người. Liên quan là tôn sư cửu ngũ, trường sinh bất tử, thọ cùng trời đất. Liên tục một ngày, sẽ dẫn vật người một ngày, cảm giác nhi phải chịu thống khổ ngàn vạn lần.

Gia chủ Chu gia tuy lời nói không lớn nhưng lại có lực xuyên thấu không gì sánh kịp, nhất là tiếng cười không rét mà run. Phần đông tu sĩ nghe thấy đều lộ vẻ quái dị, nhìn gia chủ Chu gia không biết nên nói cái gì, ngay cả lão tổ tông Chu gia sau khi từ trong khe hở không gian đi ra.

Lúc này trên mặt hắn cũng lộ vẻ quái dị, nhưng phần nhiều là hận ý, Chu gia sẽ luân lạc đến tình trạng này. Tất cả đều muốn trách ở trên đầu một người, Triệu Vô Tà, tên này quả thực là một sát tinh. Chu gia lưu lạc đã như vậy, đều do một tay Triệu Vô Tà tạo thành. Gia chủ Chu gia hôm nay sẽ như thế, là vì tu luyện Huyết Ma Quyết, nhưng lại tẩu hỏa nhập ma.

Nếu như không phải hận ý của hắn đối với Triệu Vô Tà chống đỡ cho gia chủ Chu gia thì vị Cửu Ngũ tôn này của hắn đã sớm điên rồi. Vì không muốn gia chủ Chu gia điên mất, Chu gia lão tổ tông còn phải nghĩ đủ mọi cách bảo vệ tính mạng của Triệu Vô Tà. Lúc này hắn xuất hiện ở đây không phải là vì cùng gia chủ Chu gia vây giết Triệu Vô Tà, mà là vì bảo vệ Triệu Vô Tà.

Không để cho gia chủ Chu gia mất lý trí, ít nhất cũng đã giết chết Triệu Vô Tà. Nếu Triệu Vô Tà chết, Chu gia gia chủ thoáng cái không còn mục tiêu, vậy thì chỉ có một kết cục. Đó chính là một tia thanh minh cuối cùng của Linh Đài bị mất đi linh trí, trở thành một bộ huyết ma chân chính. Ngoại trừ giết chóc, sẽ không có ý niệm khác trong đầu.

Lại nói tiếp cũng là chằm chọc, ban đầu ở Chu gia, cũng là dựa vào Triệu Vô Tà mới có thể khiến gia chủ không bị tẩu hỏa nhập ma. Hôm nay, vì không để cho gia chủ tẩu hỏa nhập ma, còn phải dựa vào Triệu Vô Tà. Trong lòng lão tổ tông của Trất gia bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác bạo ngược, hận không thể lập tức đi qua ăn sống tên Triệu Vô Tà này.

“Triệu Vô Tà, sao ngươi không quỳ xuống mà liên tục cầu xin tha thứ. Yên tâm, chỉ cần ngươi cầu xin tha thứ, liên lạc sẽ không động thủ ngay lập tức. Cho ngươi sống thêm một lát, ngươi cầu xin tha thứ, nhanh lên. Nguyễn Cung ” trù”

Về mặt Triệu Vô Tà rất quái dị, hắn ta vừa tới Cẩm Thần Uyên đã phát hiện có người âm thầm theo dõi hắn ta. Chỉ có điều ánh mắt kia quá mức mật mờ, thậm chí còn không biết hắn ta đang ở nơi nào. Cảm giác uy hiếp mà ánh mắt kia mang tới cho Triệu Vô Tà, tên này ghét nhất chính là chuyện không bị hắn ta khống chế.

Vì vậy sau này vì muốn dẫn người kia đi ra, Triệu Vô Tà thậm chí không tiếc để vụ nô làm mình bị thương nặng, nếu không với một thân sát cốt của hắn thì không có chuyện gì xảy ra trong tầng cương phong, làm sao lại bị vụ nô gây thương tích chứ. Càng không để cho vụ nô có cơ hội tự bạo trước mặt mình, chỉ là không nghĩ tới cuối cùng lại dẫn dụ được vị gia chủ Chu gia này là người quen cũ.

Nghe thấy gia chủ Chu gia nói lời điên khùng khùng, sắc mặt Triệu Vô Tà rất u ám, bỗng nhiên ngẩng đầu, nở rộ một nụ cười sáng lạn với gia chủ Chu gia, sau đó chậm rãi nói ra một câu đủ để gia chủ điên cuồng.

“Con của ngươi, thái tử Chu gia Chu Giác. Hắn đã hồn phi phách tán, đều là ngươi hại hắn. Ngươi hại nhi tử của ngươi, nếu không phải lúc trước ngươi đắc tội ta. Ta cũng sẽ không để hắn chịu hết thống khổ, hồn phi phách tán...”

Bốn chữ cuối cùng, giống như một đạo sấm sét giữa trời quang, hung hăng đánh vào sâu trong hồn phách của gia chủ Chu gia.

Thứ ba trăm năm mươi tám, năm mươi chín con nhân trùng cổ trùng.

Có chú có mắt nhìn Triệu Kháng Tà cùng Chu gia gia gia chủ. Mọi người sững sờ nghe tà nói ra mấy câu kia, chỉ cần là người có đầu óc đều có thể nhìn ra gia chủ Chu gia đã liên tiếp gặp phải biên giới điên cuồng, hơn nữa mấy câu nói lúc này từ trong miệng Triệu Vô Tà, đủ để cho gia chủ Chu gia hoàn toàn lâm vào điên cuồng.

“Boong boong boong “

Không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi gia chủ Chu gia nghe Triệu Vô Tà nói, ngũ quan trên mặt hoàn toàn vặn vẹo cùng một chỗ. Trong đôi mắt đỏ như máu kia, ánh sáng bắn ra cũng màu đỏ như màu máu, hận ý của hắn đối với Triệu Vô Tà đã đến mức không thể vãn hồi.

“Giác Nhi, là cha có lỗi với con. Yên tâm, sắp ngay thôi, câu đối sẽ nhanh chóng để cừu nhân của con xuống nói chuyện với con. Con yên tâm, sẽ nhanh chóng trở lại.”

Gia chủ Chu gia miệng không ngừng phát ra tiếng cười âm hiểm, tựa hồ lời nói của Triệu Vô Tà đối với hắn không có chút ảnh hưởng nào, nhưng mà Triệu Vô Tà lại rất rõ ràng nhìn thấy vẻ thống khổ sâu trong ánh mắt gia chủ Chu gia. Chẳng qua vẫn không được, một tia thanh minh cuối cùng của linh đài gia chủ Chu gia dường như vẫn một mực tồn tại bởi vì một ít chấp niệm.

Không cần phải nói, chấp niệm này chính là muốn giết Triệu Vô Tà, báo thù cho Chu gia thái tử Chu Giác.

“Liên tục muốn ngươi chết...”

Từ trong kẽ răng chui ra bốn chữ, trong lúc phun ra, Chu gia chủ động. Một cái huyết thủ từ dưới trường bào huyết hồng che dấu vươn ra, hung hăng hướng hư không đánh tới.

“Oành oành oành”

Một quyền đánh ra, kế tiếp sẽ không hề ngừng lại, trường bào huyết hồng của gia chủ Chu gia xóc lên. Hai nắm đấm huyết hồng hung hăng đánh về phía hư không lao lung kia, một quyền tiếp một quyền, không có một chút ngừng lại. Chín mươi con huyết trùng đem hư không giam cầm rung động không ngớt, tầng tầng huyết quang nhộn nhạo ra, muốn giam cầm một tuyệt thế cường giả sắp điên cuồng tiếp cận, độ khó quả thật không hề dừng lại.

Tu luyện Huyết Ma Quyết đã có khoảng vài ngàn vạn người, gia chủ Chu gia đã sớm không còn là Chu gia gia chủ trước kia. Ít nhất lúc này đối với chiến lực của Chu gia huyết ma này đã hoàn toàn không thua gì tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn. Ngay cả Vụ Nô cũng không thể giãy thoát khỏi Hư Không lao tù, tuy nhiên lại để cho hắn dùng hai bàn tay đập bể bồ hạt, tựa hồ sẽ bị phá nát.

Chín mươi cái lồng giam hư không do nhân trùng bố trí tự nhiên không thể nào có ý niệm bất kinh như thế, nhưng Triệu Vô Tà lại có suy nghĩ khác, cũng không có ý định giam cầm gia chủ Chu gia.

Chỉ là lạnh lùng nhìn thoáng qua gia chủ Chu gia trong phòng giam hư không đang điên cuồng cực điểm, tùy ý để hắn ở bên trong làm cho lồng giam lắc lư.

Nhân trùng xuất hiện trước người Triệu Vô Tà, thân kiếm màu đỏ rung động mấy lần, phát ra âm thanh khác thường. Lúc này trên thân kiếm một chút vết tích cũng không có, hơn phân nửa chén của nhân trùng đã ra khỏi thân kiếm, nhưng phía trên vẫn còn có sương mù đỏ máu quấn quanh.

Cầm trong tay là người cầm chén kiếm, Triệu Vô Tà giờ chân lên chậm rãi đi về phía gia chủ Chu gia. Một màn này vừa xuất hiện lập tức khiến cho phần đông yêu thú đang xem cuộc chiến kinh ngạc, bởi vì cảnh tượng này vô cùng quen thuộc. Lúc trước khi Vụ Nô bỏ mình chính là một màn này, Triệu Vô Tà dùng lồng giam hư không giam cầm Vụ Nô, sau đó lại lôi kéo Nhân Trùng ra.

Chỉ có điều đối tượng trong nhà giam đã đổi thành gia chủ Chu gia, lúc này gia chủ Chu gia triển lộ ra chiến lực đường

như mạnh hơn sương mù, dùng kiếm ý tuyệt thế của Vụ Nô cũng không thể phá vỡ lồng giam này. Thế nhưng mùi máu tanh trên người gia chủ Chu gia lại khiến cho rất nhiều cường giả tuyệt thế phía dưới cảm thấy nguy hiểm, Huyết Ma Quyết không hổ là ma công cực kỳ mạnh mẽ.

Chẳng qua là tu luyện một năm thời gian, gia chủ Chu gia đã đến tình trạng như thế. Gia chủ Chu gia và lão tổ tông đều đầu nhập Ma La Ma Đế. Vì báo thù, gia chủ Chu gia cũng bất chấp mọi giá, không tiếc mạo hiểm thiên hạ to lớn, đi tu luyện Huyết Ma Quyết, ngăn ngừa một năm thời gian, cắn nuốt tinh huyết mấy ngàn vạn người.

“Leng keng, “Cho liên phá”.

Trông thấy Triệu Vô Tà kéo theo con người chén kiếm chậm rãi đi tới, Gia chủ Chu gia trên mặt đều đỏ đậm, không ngờ lại xuất hiện một nụ cười quỷ dị. Trên song quyền bỗng nhiên tuôn ra một đoàn huyết quang nồng nặc đến cực điểm, hung hăng đánh vào phía trên Hư Không lao tù. Huyết quang kia quá nồng đậm, ngưng đọng như một thực chậm, giống như một đoàn huyết dịch chân thật.

Mấy ngàn vạn người tinh huyết, cho dù đều là phạm nhân, cũng có thể tạo ra một cường giả vô cùng mạnh mẽ. Huống chi gia chủ Chu gia tu luyện đã từng khiến cho Thiên Vân đại lục lâm vào khủng hoảng vô tận Huyết Ma quyết, đoàn huyết quang kia cho dù Triệu Vô Tà trông thấy cũng phải kinh ngạc.

“Rắc” oanh “

Trên lao tù hư không, huyết quang lưu chuyển, vết nứt nhè nhẹ sau khi xuất hiện lập tức mở rộng ra. Chớp mắt liền nổ tung, chín mươi con người chén vạn vẹo thân thể trùng liên biến mất trong hư không. Thế nhưng năm con trong đó lại đang chậm rãi trưởng thành, cuối cùng trưởng thành thành năm hình người huyết hồng.

Trên Nhân Trùng chén kiếm không hề có dấu hiệu báo trước sáng lên huyết quang, ở trong huyết quang, hư không phía trước cốc kiếm bị phá vỡ, hơn tám mươi chén Nhân Trùng đi ra, sau đó tiến nhập vào trong thân kiếm của Chung Kiếm.

Phía dưới lại là đại kinh thất sắc, ở trên đảo hơn hai mươi vị cường giả tuyệt thế kia ngược lại không có thần sắc gì ngoài ý muốn, chỉ là trông thấy năm cái chén nhân trùng hóa thành hình người có chút kinh ngạc mà thôi. Huyết quang tan hết, trước mặt Triệu Vô Tà có năm người đang đứng, mỗi một người một chỗ.

Khác với gia chủ Chu gia, năm người này mặc dù khí tức không mạnh mẽ bằng gia chủ Chu gia nhưng quỷ dị hơn không biết bao nhiêu lần. Rất nhiều cường giả phía dưới đều có một loại cảm giác, tình nguyện chém giết với gia chủ Chu gia cũng không nguyện ý bị năm người kia vây lên. Mặc dù trên khí tức năm người này cảnh giới tựa hồ chỉ có Nguyên Anh sơ kỳ cùng Nguyên Anh trung kỳ mà thôi.

Thế nhưng đạt đến cấp độ như bọn họ, chỉ là thần niệm cùng con mắt chứng kiến, đã không đủ để bọn họ tin tưởng. Những tuyệt thế cường giả này, càng tin tưởng lực cảm ứng của chính mình hơn. Nếu thật sự phải lựa chọn, bọn họ có lẽ thật sự sẽ đối địch với gia chủ Chu gia.

“Người muốn giết ta, trước tiên vượt qua cửa ải của bọn hãn đi.”

Triệu Vô Tà bỗng dừng bước, không hiểu sao nói ra những lời này, thân hình không động nữa, mà chuyển ánh mắt nhìn về phía hòn đảo kia. Còn dư lại hơn hai mươi bia mộ. Vốn dĩ có bốn mươi chín bia mộ. Ngoại trừ lúc đầu bị tu sĩ ma đạo kia ám toán lấy đi một tấm, còn lại bốn mươi tám tấm.

Nhưng mà Tiên Đạo thập đại môn phái, Yêu Thần thất điện, Ma Đạo lục đại Ma Đế những thế lực này, lại cướp đoạt hơn hai mươi tòa, cơ hồ mỗi một thế lực lớn đều chương ngại một chiếc mộ thục. Còn lại hơn hai mươi tòa, trong đó hai mươi ba tòa bị các thế lực lớn chiếm cứ, còn có ba tòa đã rơi vào tay thế lực khác.

Đều là tán tu, theo thứ tự là tán tu Tiên đạo, tu sĩ Ma đạo, còn có thế lực yêu thú mười vạn đại sơn.

Mỗi một bên Nguyên Anh tu sĩ đều không ít, nhưng lúc này đối lập đều không dám ra tay trong thời gian ngắn. Bởi vì vừa

ra tay thì đại biểu không có để chạy trốn, ngoại trừ liều mạng chém giết thì không còn lựa chọn nào khác.

Chỉ cần tu sĩ Nguyên Anh chết thêm lần nữa, phá vỡ cái cân bằng kia thì có nghĩa là hơn hai mươi bia mộ còn lại cũng không giữ được. Đến cuối cùng cũng sẽ bị lấy đi, khẳng định số lượng chết không chỉ bằng số lượng bia kia.

Trông thấy tên Triệu Vô Tà này trong lúc chiến đấu liên quay đầu nhìn chăm chăm mọi người, trong lòng mọi người đều rất không thoải mái, giống như bị một con ma thú vô cùng mạnh mẽ theo dõi. Ngay cả những tuyệt thế cường giả chưa từng gút mắc với Triệu Vô Tà lúc này cả người đều không thoải mái chút nào.

Nhưng vì mộ thực, không cần nói là chỉ một Triệu Vô Tà, còn có ánh mắt tràn ngập uy hiếp của tên này nữa. Cho dù Triệu Vô Tà giết xuống, tất cả tu sĩ vì bảo vệ mộ thực đều ra tay với Triệu Vô Tà. Hiện tại tất cả các môn phái đều đoàn kết chưa từng có, đợi sau khi Nguyên Anh này chìm xuống, những người chiếm được mộ thực hoặc môn phái sẽ mãi mãi không có ngày yên bình. Như là tu sĩ Nguyên Anh trong mười đại môn phái nhỏ của Tiên Đạo, bình thường đều có ba người, nếu chỉ lấy được một quả. Đến lúc tranh đoạt viên kia, chỉ sợ ngay cả sư huynh đệ cũng sẽ trở mặt. Cơ hội vạn năm có một lần không tốt lắm. Ai có thể đi vào được.

Hai trăm hai mươi hai lần tấn công lần lượt đọc từng lần hai trăm hai mươi hai....

Trong đó, sẽ có cơ hội thăng cấp lên Hóa Thần Đạo Quân, nếu như bỏ lỡ lần này thì sau vạn năm. Nhưng ai cũng biết, thọ nguyên của tu sĩ chung quy vẫn là đóng băng yêu thú, vạn năm trôi qua đủ để một cường giả dừng biến thành một đóng phế vật.

“Á...” Liên đi chết ngay, chú.

Triệu Vô Tà lấy lưng của mình đưa cho gia chủ Chu gia, nhưng gia chủ Chu gia lại không thể làm được gì Triệu Vô Tà, bởi vì năm bóng người màu đỏ kia quần quanh. Gia chủ Chu gia ngay cả tiến một bước cũng không làm được, trong đó có

năm người biến thành huyết linh, năm người hóa thành năm đạo huyết ảnh quần lấy gia chủ Chu gia, chính là năm đó ở Vong Tình Động Thiên.

Vụ nô bình thường bị quần lấy, căn bản là không thể tránh thoát. Năm người hóa thân bằng chén, tụ tán vô hình, trừ phi là Nhân Trùng bị hủy. Nếu không thì không có khả năng năm hóa thân bị hủy diệt, gia chủ Chu gia không thể tránh thoát năm đạo huyết ảnh, rõ ràng Triệu Vô Tà đang ở trước mắt. Thế nhưng lại không thể làm gì được, quả thực phải tra tấn gia chủ điên rồi.

Khí tức trên người càng ngày càng bất ổn, bạo ngược và khát máu. Âm mưu không được, Triệu Vô Tà trực tiếp đổi sang dùng dương mưu. Tâm thần gia chủ Chu gia vốn đã gần như sụp đổ, hiện tại Triệu Vô Tà quả thực là như vậy, càng thêm vô sỉ chính là, khuôn mặt của năm đạo huyết ảnh kia, không ngờ lại là Chu Giác.

Vui giận ai Nhạc Xuyên...

Năm đạo huyết ảnh quần quanh gia chủ Chu gia. Năm người máu gương mặt đều giống nhau như đúc. Nhưng vẻ mặt lại không giống. Vui buồn vui vui, không ngừng biến hóa, mỗi năm người rung động tựa hồ đang nói cái gì. Lấy khuôn mặt Chu Giác nói cái gì, quay quanh gia chủ Chu gia, không chỗ nào không có.

Trong mắt Triệu Vô Tà không ngừng hiện lên vẻ quỷ dị, hàn quang ẩn chứa trong đó, sát khí bốn phía. Triệu Vô Tà đang đợi, chờ gia chủ Chu gia bộc phát ra thực lực chân chính. Dám ám toán Triệu Vô Tà hấn, không có khả năng chỉ có một chút chiến lực này. Hiện tại gia chủ Chu gia đang chém giết ngay cả Vụ Nô cũng không bằng.

“Đồ điên”

Hừ, trong mắt hấn hàn quang lập lòe, gia chủ Chu gia là tên điên, nhưng tâm thần còn không điên, mà đã trở nên càng thêm đáng sợ và thâm trầm, lấy tâm kế Triệu Vô Tà cũng thiếu chút nữa bị mắc mưu, nếu Triệu Vô Tà đi qua chém giết gia

chủ Chu gia nhất định sẽ bị ám toán. Cho nên Triệu Vô Tà mới như thế, chờ chiến lược và át chủ bài của Chu gia lộ ra.

Chương thứ ba trăm năm mươi chín, hung uy tuyệt thế.

Cuồng tâm không đáng sợ, đáng sợ là một kẻ điên tâm kẻ thâm trầm nuốt lòng thai phàm nhân. Tu luyện Huyết Ma Quyết, không hề nghi ngờ gia chủ Chu gia đã bị Triệu Vô Tà bức đến phát điên. Nhưng tên điên này tâm kế lại vô cùng thâm trầm, từ sau khi gia chủ Chu gia xuất hiện luôn có một loại cảm giác nguy cơ vờn quanh trong lòng Triệu Vô Tà.

Kẻ này cẩn thận, vẫn luôn dò xét. Đáng tiếc gia chủ Chu gia dường như cũng vô cùng cẩn thận. Nếu không phải Triệu Vô Tà đang tính toán, cố ý để cho vụ nô trọng thương hắn ta, dẫn dụ gia chủ Chu gia ra thì e rằng không đến cuối cùng, gia chủ Chu gia vẫn sẽ nhẫn nhịn không đi ra. Hiện tại, kẻ chiếm thượng phong lại là Triệu Vô Tà.

“Cút khỏi Triệu Vô Tà, liên kết với nhau để giết người.

Nụ cười trên khuôn mặt thanh tú của Triệu Vô Tà dần dần biến mất, tính nhẫn nại trong lòng hắn đang chậm rãi biến mất. Ánh sáng lạnh trong mắt cũng càng ngày càng đậm, vị gia chủ Chu gia đang quần chiến với năm người. Năm con Nhân trùng hóa thân thành hình dáng dĩ nhiên đối với gia chủ Chu gia một chút ảnh hưởng cũng không có.

Sáu người quần chiến với nhau, huyết quang bắt đầu dần dần mãnh, gần như dính chặt vào cùng một chỗ. Mùi máu tanh nồng nặc tràn ra, tràn ngập ra, ngay cả hai sườn của Cẩm Thần Uyên cũng đều có thể nghe thấy. Không ít tu sĩ sắc mặt khó coi cố nén mùi máu tanh này, ở chỗ này Kết Đan Tông sư chỉ có thể coi là một tiểu nhân vật.

Những mùi máu tanh này làm cho cường giả cấp bậc Kết Đan Tông Sư chịu không nổi, chỉ muốn phun ra, sắc mặt khó coi cũng là bình thường. Bất quá ở trong mùi huyết tinh cực kỳ khó ngửi này còn mang theo một mùi thơm kỳ dị. Cổ hương thơm kỳ lạ này tiến vào chóp mũi, tu sĩ Nguyên Anh phía dưới

đảo đều biến sắc, gia chủ Chu gia ngừng thân mùi máu tanh cũng không thể làm cho bọn họ biến sắc.

Nhưng mà mùi hương kỳ lạ này lại làm sắc mặt bọn họ có chút khác thường, mùi hương này truyền tới hai bên người Cẩm Thần Uyên. Người thấy được khí huyết di động trong cơ thể tu sĩ Nguyên Anh kỳ, khí huyết trong cơ thể tu sĩ cũng đều nổi lên, chỉ riêng nó cũng đủ làm cho tuyệt thể cường giả biến sắc.

Triệu Vô Tà tới nơi này, mục đích ban đầu chính là chìa khóa mộ phần, hiện tại trong tay hắn có hai chiếc. Một cái là lúc trước Triệu Vô Tà lấy được từ trong tay vị hộ pháp Sói hôi trong Thiên Lang điện, một cái khác là chìa khóa mộ phần mà hắn thắng cùng Phạm Thiên Tiên Quân đánh cuộc giành được. Nhưng lúc trước hắn đã đáp ứng với Hoàng Tuyên Quỷ Mẫu muốn cho nàng hai chiếc bí thược. Cộng thêm trăm năm sau khi Cẩm Thần Uyên mở ra, Tam Nương và Hồng Trần cũng cần bí thược.

Vốn dĩ Triệu Vô Tà tính toán động thủ ngay từ đầu, nhưng bây giờ tựa hồ ra tay hơi chậm. Đã có hơn hai mươi cái bí thược không còn, số còn lại cũng đã bị chiếm cứ. Coi như Triệu Vô Tà đã có chuẩn bị trước, nhưng vẫn cần có thời gian. Triệu Vô Tà có cuồng vọng hơn nữa cũng sẽ không cho rằng mình có thể chống lại hơn hai mươi vị tuyệt thể cường giả phía dưới.

Hiện giờ hắn ta đang chém giết với gia chủ Chu gia và Vụ Nô, làm trễ nãi hai canh giờ, tính nhẫn nại của Triệu Vô Tà cũng không sai biệt lắm. Nếu lúc không đủ thực lực, Triệu Vô Tà sẽ nhẫn nhịn, nhưng bây giờ thì...”

“Ta thành toàn cho ngươi...”

Trên mặt Triệu Vô Tà tràn đầy vẻ tàn nhẫn, ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn chăm chăm vào gia chủ Chu gia. Năm cái chén hóa thân kia bỗng nhiên dừng lại, hóa thành một đoàn sương mù huyết hồng nổ tung, trở về trong Nhân Tử Kiếm. Trên thân kiếm đỏ như máu lại khôi phục bộ dáng lúc trước, thân thể hư ảnh trùng đầy huyết trùng.

Bàn tay hung hăng cầm chặt nhân trùng chén kiếm, trong con mắt còn sót lại của Triệu Vô Tà hiện lên vẻ tàn khốc. Thân

hình khê động, hắc quang phá toái hư không, lao về phía gia chủ Chu gia.

“Triệu gia lập tức đưa người đi đoàn kết với con trai người.”

Trên bộ xương đen nhánh lưu chuyển hắc quang, cùng với thân kiếm màu đỏ máu của Nhân Phệ Kiếm, càng khiến người ta cảm thấy chói mắt. Cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn động thủ, toàn bộ hư không đều bị xúc động.

Triệu Vô Tà khê động, trong ánh mắt mọi người chỉ xuất hiện một đạo hắc quang, hơn nữa sau một khắc liền biến mất.

“Bành”

Chu gia lão tổ tông sắc mặt biến đổi, ngay vừa rồi, Triệu Vô Tà xuất hiện ở trước mặt gia chủ Chu gia. Hắn không hề sử dụng Nhân Trùng tử kiếm, mà là năm ngón tay đen kịt nắm thành quyền, hung hăng đánh vào trên người gia chủ Chu gia. Gia chủ Chu gia có thể so với tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn, căn bản ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, đã bị một quyền của Triệu Vô Tà đâm trúng vòng bảo hộ trên phần mộ Nguyên Anh.

“Grào.

Huyết quang bắt đầu khởi động, thân hình Triệu Vô Tà vừa hiện ra, gia chủ Chu gia đã thoát khỏi vòng bảo hộ. Năm nắm màu máu đã được Triệu Vô Tà phóng đại trong mắt, tiếng gào không giống tiếng người từ trong miệng gã vụn vụn phun ra.

“Hừ “

Khóe miệng dâng lên vẻ khinh thường, khung xương đen nhánh đánh ra năm nắm như trước, cùng năm nắm huyết hồng sinh sôi đối đầu cùng một chỗ. Huyết quang hắc quang dây dưa cùng một chỗ, sát khí cùng huyết tinh chi khí âm âm va chạm ở trong hư không. Một cơn lốc xuất hiện, bão táp phá nát tất cả, hư không ở giữa hai người quả thực là chịu tội.

Một đạo hắc quang cùng huyết quang không ngừng va chạm vào nhau ở trong hư không, không có chút ý tứ tách ra, coi như quên hết thấy. Phía dưới rất nhiều cường giả cùng tu sĩ hai bên Cẩm Thần Uyên nhìn hai đạo quang mang kia, đã chết

lặng, cừu nhân gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, đánh thành như vậy coi như khách khí. Cũng bởi vì nơi này là Cẩm Thần Uyên.

Ở đây có quá nhiều cường giả, nếu như lúc này hai người bị chém giết ở một địa phương khác thì sự phá hoại sẽ không tạo thành như vậy. Quả thực quá yên tĩnh. Nếu đổi lại là một địa phương khác, có hai cường giả tuyệt thế đang chém giết. Trong phạm vi vạn dặm, tuyệt đối sẽ không có một khắc yên bình nào. Có người nào tồn tại, đều sẽ bị hủy diệt sạch sẽ.

“Xuy xuy xuy “

Cuối cùng hắc cũng sử dụng vũ khí, chính là Triệu Vô Tà. Trên mặt hắc ngoại trừ bộ xương màu đen ra thì cũng chỉ còn lại con mắt huyết nhục mơ hồ mà thôi, nếu như lúc này khuôn mặt của hắc vẫn còn tồn tại thì nhất định rất khó coi. Bởi vì vừa rồi Chu gia gia chủ dùng một đôi huyết trảo hung hăng chộp vào mi tâm của hắc, cái khe ở mi tâm thoáng cái đã mở rộng ra rất nhiều, thậm chí có thể nhìn thấy sương mù đen kịt ở phía trên đầu.

Lúc này mọi người mới nhớ tới tên Triệu Vô Tà này đang kéo thân thể trọng thương chém giết với gia chủ Chu gia. Vừa rồi hắc ta mới chém giết với Vụ Nô, hơn nữa cuối cùng Sương Nô “Vứt bỏ hai đoạn thời gian tự bạo, cưỡng ép Triệu Vô Tà đi vào sâu trong hư không, còn uy lực của đao sau lưng Điều Lục có thể thoáng cái mở rộng cái khe gấp mấy chục lần, có thể thấy được uy lực tự bạo của vị cường giả Vụ Nô này lớn bao nhiêu.

Tại thời điểm vụ nô tự bạo, Triệu Vô Tà chính là ngay trước người vụ nô. Mà mục tiêu tự bạo của vụ nô chính là Triệu Vô Tà, cho nên Triệu Vô Tà có thể từ trong hư không đi ra đã khiến cho đông đảo cường giả kinh ngạc. Cũng là như vậy, Triệu Vô Tà mới có thể dẫn gia chủ Chu gia từ chỗ sâu trong hư không đi ra.

Tuy rằng lúc này gia chủ Chu gia triển lộ chiến lực so với Vụ Nô cũng không sai biệt lắm, thế nhưng tên Triệu Vô Tà này đã trọng thương, có thể nghĩ kết quả chém giết của hai người như thế nào rồi.

“Suu suu suu suu suu

Trên thân dạ trùng bọc phát ra kiếm khí màu đỏ vô cùng lạnh lẽo, trên mặt không có huyết nhục. Không nhìn thấy biểu tình của Triệu Vô Tà, tiếng cười của gia chủ Chu gia làm cho người ta không thoải mái lại truyền khắp hư không. Thân thể thon dài kịch liệt thu nhỏ lại hóa thành một đạo huyết ảnh, bỗng nhiên vượt qua hư không, xuất hiện trước người Triệu Vô Tà, thân nhân chung kiếm rung lên ong ong.

“Huyết phệ”.

Kiếm nhỏ màu đỏ rét lạnh phun ra khí lạnh, nhưng từ trong đạo huyết quang kia, nhẹ nhàng vang lên thanh âm của gia chủ Chu gia. Kiếm khí màu đỏ trong chén máu của Nhân Trùng lại bị đạo huyết quang kia cắn nuốt, mùi máu tanh nồng nặc tản ra. Đạo huyết quang kia huyền hóa ra khuôn mặt điên cuồng cười của gia chủ Chu gia.

“Huyết Khuê “

Lại hai chữ nhỏ nữa. Nhưng lúc này đây lại có chút bất đồng. Khi gia chủ Chu gia vừa dứt lời, hư không bỗng nhiên vỡ ra, một cái huyết hồng ngọc vọng quay tròn xuất hiện. Ngay trên đỉnh đầu của Triệu Vô Tà, trên cái đầu đen kịt, cái ngọc màu đỏ chính là đang bay về phía Triệu Vô Tà.

Huyết hồng ngọc vọng vừa xuất hiện, huyết tinh chi khí không thể dùng để hình dung. Mọi người giống như thấy mấy ngàn vạn người chết trong tay gia chủ Chu gia, ngàn vạn tiếng quỷ khóc vang lên, gào thét trong hư không. Con lóc vốn còn đang tàn sát bừa bãi, nhưng sau khi huyết hồng ngọc vọng xuất hiện, cũng thoáng cái ngưng trệ.

Quỷ khóc, huyết tinh, bạo ngược. Khí tức trong hư không khiến đông đảo cường giả phía dưới sắc mặt đại biến. Bằng ánh mắt của bọn họ, đều có thể nhìn ra phương ngọc vọng kia không phải là thứ tốt. Ít nhất đối với yêu thú ngoại trừ chủ nhân mà nói, phương ngọc bài này quả thực quá kinh khủng.

Trước đó trong chén của Triệu Vô Tà tỏa ra mùi thơm tinh huyết lạ lùng, chỉ khiến khí huyết của những cường giả này xao động mà thôi. Thế nhưng khối ngọc lữ này khiến cho rất

nhiều cường giả từ đáy lòng đều cảm thấy rung động, trong lòng đều dâng lên một ý niệm nhỏ, nếu như trên đầu của mình xuất hiện một rãnh ngọc huyết hồng như vậy.

Bọn họ có thể ngăn cản hàng ngọc này sao?

Ma bảo Tiên Khí...

Suy nghĩ trong lòng mọi người quay cuồng, trong cơ thể của bọn họ đều có tiên khí ma bảo tồn tại, nhưng khí tức pháp bảo của bọn họ cũng không kinh khủng bằng phương huyết hồng ngọc lũy kia. Bọn họ không điên cuồng như gia chủ Chu gia. Không điên cuồng đến mức đi tu luyện Huyết ma quyết, không điên cuồng đến mức giết mấy ngàn vạn người.

Thanh danh Huyết Ma quyết ngồn ngang như vậy, ngoại trừ người tu luyện nhất định là ma đầu vô tình. Còn nữa, người tu luyện Huyết Ma quyết nhất định phải thôn phệ tinh huyết của sinh linh mỗi ngày. Mặc kệ là tu sĩ hay yêu thú, hoặc là phạm nhân, tóm lại nhất định phải cắn nuốt tinh huyết. Gia chủ Chu gia tuy rằng huyết tinh khí rất nồng đậm, nhưng chỉ sợ mấy ngàn vạn người kia tinh huyết đều bị hấn dùng để tế luyện phương huyết hồng ngọc vọng kia.

Vì ngọc vọng này, mỗi ngày gia chủ Chu gia đều phải thừa nhận huyết sát khí xâm nhập tâm thần thống khổ. Bất quá cũng làm cho uy lực của ngọc Khuê này đạt tới mức vô cùng kinh khủng. Ít nhất bây giờ, trong lòng Triệu Vô Tà cảm thấy nguy cơ đại thịnh.

Bộ hài cốt của Triệu Vô Tà nhìn qua đã rất thê thảm, uy thế của khối huyết hồng ngọc lũy thật đáng sợ. Mới vừa xuất hiện thì trên bầu trời đã xuất hiện một vòng xoáy vô cùng to lớn, một vòng xoáy huyết hồng. Uy áp khổng lồ rơi xuống, với thần thông của Triệu Vô Tà cũng bị áp chế không thể nhúc nhích, chỉ cần ngọc Khuê kia nện xuống.

Triệu Vô Tà chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Trong lòng tất cả tu sĩ, yêu thú đều có suy nghĩ này, bao gồm cả gia chủ Chu gia, hẳn đã chuẩn bị lâu như vậy. Vì hôm nay, chính là vì ngày hôm nay. Trong một năm, mỗi ngày hẳn đều

phải chịu nổi thống khổ do tu luyện Huyết Ma Quyết. Sát tử chi hận. Thù diệt tộc, mỗi ngày đều tra tấn gia chủ Chu gia.

Nếu như không phải vì báo thù, gia chủ Chu gia đã sớm điên rồi. Ma La Ma Đế tuy cho hấn Huyết Ma Quyết, nhưng lại không thể giúp hấn báo thù, cho nên hấn chỉ có thể dựa vào chính mình. Hiện tại lúc báo thù sắp tới rồi. Gia chủ Chu gia hiện ra hình thể, ngũ quan trên mặt hung hăng xoắn xuýt cùng một chỗ.

“Khanh” Triệu Vô Tà chết ở dưới huyết lũy. Hồn phách của người sẽ giống như những phạm nhân đê tiện kia. Biến thành vật chơi đùa, đã từng liên kết nói. Mỗi ngày sẽ tra tấn người. Liên trường sinh bất tử, liên hợp cũng sẽ đưa người cùng hưởng thịnh hội trường sinh.”

Gia chủ Chu gia thật sự điên rồi, nghe giọng điệu của hấn, hấn muốn trở thành Hóa Thần Đạo Quân, còn muốn vĩnh viễn dẫn vật Triệu Vô Tà. Thù hận này thật đúng là sâu hơn biển nhiều. Ngược lại, cừu hận giữa Thần Tiêu Đạo Tông và Tụ Tiên Đảo cũng không đáng nói. Hai vị tuyệt thế cường giả kia liếc mắt nhìn nhau, thân hình lui về, Triệu Vô Tà bây giờ đã là tình thế chắc chắn phải chết.

Cũng không cần vì cái tên Triệu Vô Tà kia mà đắc tội với gia chủ Chu gia điên này.

“Chết đi oanh “

Huyết hồng ngọc rút cục từ trung tâm vòng xoáy đập xuống, tốc độ cũng không nhanh nhưng Triệu Vô Tà lại không thể động. Thân hình bị uy áp khổng lồ của địa phương ngăn chặn, ngay cả Triệu Vô Tà cũng không thể giãy ra được. Chỉ có thể trơ mắt nhìn huyết hồng ngọc chậm rãi rơi xuống. Tam nương cùng Hồng Trần đứng bên ngoài phân mộ Nguyên Anh sắc mặt đều đại biến.

“Thiếu gia...”

Kinh hô lên, hai người lúc này lại đang tin tưởng thực lực Triệu Vô Tà, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô tận lo lắng. Hận không thể lập tức xông vào, Tiểu Lục vội vàng giữ chặt hai người.

Kỳ thật cho dù hai người có xông vào thì cũng không kịp. Đó là phương Huyết hồng ngọc Khuê vẫn hung hăng nện lên đầu Triệu Vô Tà. Một chút cũng không lưu tình, trước Ngọc Di điểm là một kiện thân môn cấp thấp căn bản không có tác dụng với Triệu Vô Tà., Bị gia chủ Chu gia dùng thủ đoạn của Huyết Ma Cung năm đó tế luyện huyết vọng, uy năng đã đạt đến mức độ cực kỳ kinh khủng, nếu chỉ luận uy lực có lẽ sẽ không thua hai kiện tuyệt thế hung khí trong tay Triệu Vô Tà.

Huyết hồng ngọc vọng cuối cùng vẫn là đập vào đầu Triệu Vô Tà, nhưng mọi người còn có tình cảnh trong dự liệu của vị Chu gia gia gia gia chủ kia lại không xuất hiện.

“Trường sinh bất tử cực kỳ buồn cười. Cái gọi là Đế hoàng, cũng chỉ có một cái vận mệnh. Đó chính là đoản mệnh, Triệu gia có thể diệt Chu gia, cũng có thể dễ dàng giết người. Phương Ngọc Vọng này thật ra không tệ, Triệu gia ta thu. Về phần người, Triệu gia đã nói, ai muốn Triệu gia chết. Triệu gia cứ để cho ai chết trước, chết trước cho ta.”

Gia chủ Chu gia và đông đảo tu sĩ đều chưa từng nghĩ sẽ xuất hiện tình cảnh như thế này, không thể tin được, Huyết Hồng Ngọc Vọng kia không thể lấy mạng Triệu Vô Tà. Ngọc Tích dừng lại trên đầu Triệu Vô Tà., Không tiến thêm một tấc không gian nữa, từ bên trong hải cốt đen thui quỷ dị của Triệu Vô Tà đột nhiên hiện lên rất nhiều phù văn, màu sắc đỏ như máu. Phù văn này huyết hồng mang theo một loại lực lượng chưa ai từng nhìn thấy, còn có sát khí cực kỳ nồng nặng, vậy mà đem Phương Ngọc nâng lên.

Sau khi thanh âm tràn ngập ý giễu cợt của Triệu Vô Tà vang lên, những phù văn kia lập tức chuyển động, vốn đang di động bên ngoài hải cốt của Triệu Vô Tà, đẩy hết thủy lực lượng đánh úp lại. Cho dù là huyết hồng ngọc lũy có uy lực kinh người kia cũng vậy, lúc này vòng xoáy huyết hồng trên bầu trời nhìn qua quả thực chỉ là trò cười mà thôi.

“Ông ông”

Phù văn huyết hồng mang theo sức mạnh quỷ dị hiển hiện, giống như từng hạt giống như hạt sương nhỏ, lượn lờ phía trên hải cốt. Cuối cùng lại rời rạc ra.

Cuối cùng hai trăm năm nghiền nát nhau, lần lượt đọc bí thuật hai trăm năm lần.

Đi vào trong hư không, thoảng cái đã đem phương Ngọc Đồng quán chặt lấy. Khẽ run rẩy đem ngọc thụ nọ quán quanh lại, sau đó chậm rãi dung nhập vào bên trong huyết quang nhẹ nhẹ.

“Không, không, hú lên...”

Sắc mặt Chu gia gia cực kỳ khó coi, hần nhìn thấy rõ sau khi phù văn dung nhập vào Ngọc Vọng, sự khống chế của hần đối với Ngọc Đồng đã bắt đầu ngưng trệ. Càng ngày càng nhiều phù văn dung nhập vào trong đó, phương huyết hồng ngọc vọng kia vậy mà bắt đầu thoát ly sự khống chế của hần. Ngọc Vọng hần tế luyện mấy trăm năm, sớm đã thông với tâm thần của hần.

Pháp bảo bình thường, trừ phi giết chủ nhân, nếu không không muốn chiếm pháp bảo làm của riêng. Huống chi chủ nhân giết pháp bảo cũng phải hao phí rất nhiều sức lực mới có thể đem tâm thần ấn kí bên trong pháp bảo tiêu trừ. Nhưng lúc này, không ngờ lại phát sinh chuyện quỷ dị như vậy.

Gia chủ Chu gia sớm đã biết lai lịch kẻ Triệu Vô Tà này thần bí, chỉ dùng thực lực mấy chục năm đã có thể tấn thăng đến trình độ đáng sợ, cũng biết thủ đoạn thần thông của Triệu Vô Tà quá mức quỷ dị. Cho nên để giết Triệu Vô Tà báo thù, gia chủ Chu gia đã nhẫn nhịn một thời gian dài, cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Nhưng không nghĩ tới, thời điểm thành công sẽ gặp phải loại chuyện này. Triệu Vô Tà này căn bản không cho hần ta cơ hội báo thù. Từ đầu đến cuối, Triệu Vô Tà cũng chỉ là đang tra tấn hần ta mà thôi. Sát tử chi hận, diệt tộc chi thù, những cừ hận này không lúc nào không hành hạ gia chủ Chu gia.

Hiện tại nếu muốn báo thù thì chỗ dựa lớn nhất của hần chính là phương huyết hồng ngọc vọng kia, nhưng chính là như thế. Triệu Vô Tà cũng chịu bỏ qua cho hần ta. Ngay cả phương ngọc kia cũng đã lấy đi, coi như hôm nay gia chủ Chu gia có thoát được thì ngày sau bất luận thế nào cũng không báo được

thù. Mắt thấy ngọc này sẽ bị lấy đi, thần sắc trên mặt Chu gia chủ đã trở nên vô cùng bạo ngược.

Ngũ quan kia cơ hồ không thấy rõ, hoàn toàn bối rối cùng một chỗ, trong đôi mắt màu đỏ là hận thù. Nếu có thể, hẳn thật sự muốn ăn sống Triệu Vô Tà. Dần dần, một tia thanh minh cuối cùng của linh đài kia bắt đầu chậm rãi trôi đi. Vô tận vẻ điên cuồng bạo xuất hiện, làm cho huyết sắc trong đôi mắt huyết hồng kia nồng đậm đến cực điểm, cơ hồ sẽ nhỏ ra huyết dịch đỏ thẫm.

“Không.Dừng tay độc...”

Chu gia lão tổ tông đối với gia chủ nhà mình rất hiểu rõ, lúc Chu gia chưa bị hủy diệt, gia chủ đối đãi với lão tổ tông này cực kỳ cung kính. Nhưng sau khi Chu gia bị diệt vào tay Triệu Vô Tà, gia chủ Chu gia liền lâm vào trong hoàn cảnh thanh minh cùng điên cuồng dây dưa, vì để có được lực lượng cường đại hơn có thể nói gì cũng không để ý.

Gia chủ Chu gia điên cuồng như thế, nhưng là hẳn quả thực đã nhận được lực lượng rất cường đại, ít nhất hiện tại Chu gia chủ muốn giết vị lão tổ tông này. Bất quá là chuyện một ngón tay, Nguyên Anh Đại viên mãn cùng Nguyên Anh hậu kỳ mặc dù chỉ kém một cảnh giới, nhưng thực lực lại kém rất lớn.

Nhưng Chu gia lão tổ tông đối với gia chủ lại vô cùng hiểu rõ, lúc này nhìn thấy trong mắt Chu gia gia chủ điên cuồng, đột nhiên nghĩ tới cái gì, lúc này liền kinh hô thành tiếng. Đáng tiếc, vẫn là.

Yêu thú đang quan chiến lúc này đều đã ngây ngẩn cả người, động tác hai tuyệt thế cường giả đang chém giết quá nhanh. Ngoại trừ hơn 20 người trên phân mộ của Nguyên Anh kia, những người khác đều không thấy rõ. Nhưng hiện tại bọn họ đều thấy rõ, khối huyết hồng ngọc vọng uy thế kinh người kia, hung khí tuyệt thế. Vậy mà hoàn toàn không làm gì được tên Triệu Vô Tà này, cuối cùng ép cho Chu gia chủ muốn tự bạo.

“Tiểu tử này thật đúng là xui xẻo, lại đụng phải một người tự bạo...”

Thực lực của Triệu Vô Tà đã làm cho hơn hai mươi tuyệt thế cường giả trên đảo tán thành, nếu như bọn họ và Vụ Nô và gia chủ Chu gia chém giết, kết cục so với Triệu Vô Tà còn thê thảm hơn. Ít nhất trải qua một lần vụ nô tự bạo, bọn họ chưa chắc có thể giữ được tính mạng, lại càng không thể nói ra còn phải chém giết điên cuồng với gia chủ Chu gia.

Nghe thấy những lời Ngự Thú Tông Thú Vương nói, các tuyệt thế cường giả còn lại dường như gật đầu tán thành, tên Triệu Vô Tà này quả thật rất xui xẻo, nhưng có một người sắc mặt ngưng trọng, Phạm Thiên Tiên Quân, nếu như nói trong những người này ai hiểu rõ Triệu Vô Tà đáng sợ nhất. Vậy chỉ có mỗi Phạm Thiên Tiên Quân, lúc trước hắn ta đánh cược với Triệu Vô Tà, còn thua một cái chìa khoá mộ.

Lúc này ở trong lòng Phạm Thiên Tiên Quân liên nhớ tới thời điểm đánh cược ngày đó, cái kia thở dài, thân niệm hiển hóa ra Viễn Cổ Cự Khởi Đầu, đồ Thiên Tiên Chú hướng Triệu Vô Tà, sợ bỏ sót cái gì đó.

“Côn gia chủ đại nhân, mạng của ngươi là của Triệu gia ta, không có ta cho phép ngươi chết sao. Lời này vừa nói ra, ngươi đã chết., Toàn bộ trăm vạn tu sĩ đều xôn xao biến sắc, ngay cả Ma La Ma Đế hơn hai mươi vị tuyệt thế cường giả cũng vậy. Bọn họ đều nhìn ra Chu gia chủ muốn tự bạo, mà gia chủ Chu gia tu luyện chính là Huyết Ma Quyết, khác với công pháp khác. Chỉ cần tu luyện Huyết Ma Quyết, nếu thật sự muốn tự bạo, chỉ cần tâm niệm khẽ động dẫn động một chút tinh huyết trong cơ thể là được.

Chỉ cần một sợi tinh huyết tự bạo, toàn bộ thân thể sẽ tự bạo theo, hơn nữa uy lực mạnh hơn nhiều so với tu sĩ cùng giai khác. Thế nhưng Triệu Vô Tà lại nói, hắn muốn ngăn cản gia chủ Chu gia tự bạo.

Trong đầu mọi người đều cho rằng Triệu Vô Tà quá cuồng vọng, trừ phi Triệu Vô Tà hắn ta là Hóa Thần đạo quân, nếu không dựa vào cái gì mà hắn ta phải ngăn cản gia chủ Chu gia tự bạo. Tất cả mọi người đều quên, uy thế kinh người của huyết hồng ngọc tiểu bảo kia như vậy, Triệu Vô Tà cũng lạng lế thu lại.

“Ong ong ong ong...”

Thanh âm rung động phát ra là do con côn trùng trong tay Triệu Vô Tà phát ra. Lúc này trên người Triệu Vô Tà phù văn đỏ như máu không ngừng hiện ra. Ngọc bội màu đỏ như máu kia đã biến mất. Thế nhưng những phù văn kia vẫn không ngừng xuất hiện, di chuyển theo những phù văn nhẹ nhàng như dự liệu này khiến Triệu Vô Tà biến mất một cách thâm.

Xương cốt trên dưới che kín khe hở biến mất, gãy tay đứt chân cũng lập tức nổi lại. Càng thêm khủng bố ở phía sau, theo phù văn màu máu chạy loạn, nhân trùng chén kiếm trên tay Triệu Vô Tà tựa hồ cũng bị ảnh hưởng. Tiên thiên sinh linh huyết khí tràn ra, giống như có một cái chum thật lớn, không ngừng nổi ra sợi tơ. Nhưng mà sợi tơ này lại là màu đỏ quý dị, đặt lên thân thể Triệu Vô Tà.

Tơ tằm đỏ như máu đua nhau lên, từ trên xuống dưới toàn thân Triệu Vô Tà bắt đầu sinh ra huyết nhục, sinh trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, vô số huyết nhục sinh sôi. Còn có nội tạng. Chỉ trong thời gian ba nhịp thở ngắn ngủi, Triệu Vô Tà đầy đủ đã xuất hiện trên hư không.

Mái tóc dài đen nhánh xõa dài ở bên hông, trên khuôn mặt thanh tú mang theo nét cười ngông cuồng. Chỉ có đôi mắt kia vẫn là trắng như nhộng, nhìn qua vẫn là Bạch Triết như nữ tử.

“Người ta nói tâm thuật của Đế Hoàng hẳn là tinh thông tính toán, tâm cơ thâm trầm. Đáng tiếc, phen tính toán này của Triệu gia, người vậy mà hoàn toàn bị lừa rồi. Người thật sự cho rằng lão gia hỏa mê trai Vụ Nô kia có thể đả thương Triệu gia ta. Người đã muốn chết như vậy, Triệu gia liền thành toàn cho người.

Triệu Vô Tà một chút nguy cơ cũng không có. Nhân nhả đi tới trước mặt gia chủ Chu gia. Lúc này gia chủ Chu gia đã không nói nên lời, các nơi trên người hắn đều hiện lên huyết châu, bên trong thất khiếu đều chảy ra huyết dịch đỏ thẫm. Đôi mắt gần như muốn lồi ra. Mặc dù như thế, vị gia chủ Chu gia này nhìn về phía Triệu Vô Tà.

Ngoại trừ hận ý, còn là hận ý. Huyết hải thâm cừ, sợ là luân hồi cũng khó có thể quên. Nếu như có thể hồi hận, gia chủ Chu gia năm đó nhất định sẽ không để Triệu Vô Tà rời khỏi Chu gia. Khẳng định sẽ gặp Triệu Vô Tà sáu khắc liền giết chết ngay tại chỗ. Đáng tiếc là, gia chủ Chu gia không có cơ hội này.

Năm đó hấn dùng khí thế bức Triệu Vô Tà quỳ xuống, là nguyên nhân. Đến bây giờ, mỗi hận giết con, kẻ thù diệt tộc, là quả. Triệu Vô Tà là ma đầu, nhận thù là tất nhiên, trả thù là tất nhiên. Chu gia lưu lạc nhiều tình trạng như vậy, cũng là đáng đời, không trách ai được ai.

“Con của người Chu Giác bị Triệu gia nắm chặt. Hồn phi phách tán, trong cốc kiếm cũng mất đi một cái nhân trùng. Vậy tùy người chọn, lão tử thay thế đi, coi như Triệu gia từ bi. Để người thay thế nhi tử của người chịu khổ.

Lúc này mọi người đều cảm thấy trong lòng lạnh toát, vốn tưởng rằng bản thân đã lâm vào điên cuồng, gia chủ Chu gia tu luyện Huyết Ma Quyết đã rất đáng sợ rồi. Nhưng giờ xem ra, thanh niên thanh tú với khuôn mặt tươi cười kia mới là ma đầu đáng sợ nhất. Ma đạo lục đại Ma Đế so với hấn quả thực cực kỳ từ bi.

Hung uy tuyệt thế.

Lúc này tất cả mọi người đều cảm thấy sống lưng lạnh lẽo và thậm trọng không ngừng bốc lên từng đợt khí lạnh. Thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn về phía Triệu Vô Tà, ân oán của Chu gia và Triệu Vô Tà lúc này bọn họ đều nghe rõ. Nhưng cũng bởi vì như vậy, trong lòng tất cả các yêu thú mới cảm thấy lạnh lẽo, tên Triệu Vô Tà này chẳng lẽ đáy lòng không có chút thiện tính nào. Hai chữ hung ma này tặng cho Triệu Vô Tà thật đúng là vô cùng thích hợp.

Thần Tiêu Đạo Tông và hai người Tụ Tiên đảo liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ hoảng sợ trong mắt đối phương. Bọn họ là cường giả tuyệt thế, cả đời cũng không biết đã giết bao nhiêu người, chuyện ác độc gì hai người cũng đã làm không ít. Thế nhưng hai người tự hỏi đều không làm được như Triệu Vô Tà, Chu gia gặp phải Triệu Vô Tà quả thực là xui xẻo tám đời.

Ngược lại, Tụ Tiên đảo và Thần Tiêu Đạo Tông là may mắn hơn nhiều. Ai cũng không chú ý tới đôi mắt không đổi của Vong Tình Ma Đế ngàn năm qua lại có thêm chút hàn ý.

Cũng ngay lúc này, Triệu Vô Tà động thủ. Bàn tay hắn ta buông ra, chén kiếm của Nhân Trùng nổi lên, trên thân kiếm màu đỏ máu hiện đầy huyết trùng vằn vẹo. Lúc này mọi người nhìn sang, đều cảm thấy hàn khí bức người từ đáy lòng. Sự sợ hãi của Triệu Vô Tà không thể ức chế bay lên, người sáng suốt đều nhìn ra hiện tại gia chủ Chu gia đã thân bất do kỷ.

Đừng nói là tự nỗ, ngay nói một câu cũng không làm được.

“Phốc phốc”

Một tiếng nổ vang lên, làm rung động trong lòng mọi người, cũng nói cho những người đang xem cuộc chiến vì sao gia chủ Chu gia lại không tự bạo được. Trái tim của hắn bỗng nhiên nổ tung thành một lỗ máu, một con huyết trùng đỏ thẫm đang há miệng gào thét dữ tợn, chậm rãi giãy dụa trong huyết nhục mơ hồ.

Bỗng nhiên, tất cả những người trông thấy huyết trùng, hàn khí nơi đáy lòng đã sắp lan tràn thành bão táp.

Nhờ có đạo hữu cớ, quan viên trong phòng ủng hộ mà cảm tạ sự ủng hộ của đạo quán.

Chương thứ ba trăm sáu mươi, cường giả vì tôn...

Thật ra tất cả các tu thập cũng không quá xa lạ, bởi vì có không ít người đến đòi hỏi. Tứ hung cũng không ít. Tiên Ma tam phương, mặc dù phe yêu thú chưa từng nhìn thấy một màn này nhưng họ cũng đã nghe qua. Hung danh của Triệu Vô Tà., Tất cả đều do công lao của tên kia làm theo hành vi hung tàn, làm cho người ta trở thành Nhân Trùng trong chén kiếm là một trong những hành vi hung tàn. Không một tu sĩ nào nguyện ý để cho huyết trùng quý dị kia chạm vào người, nó còn kinh khủng hơn so với bất kỳ vật gì.

“A, liên ” Chú” muốn giết người...”

Gia chủ Chu gia thật sự đã lâm vào trong trạng thái điên cuồng vô hạn, miệng không ngừng gào thét, nhưng thân hình của hắn ngoại trừ run rẩy thì không làm được gì. Hắn bị giam cầm, chỗ dựa lớn nhất của gia chủ Chu gia chính là phương huyết ngọc vọng kia. Vốn phương ngọc chủ kia đã cắn nuốt tinh huyết mấy ngàn vạn người, uy lực đã tăng vọt đến tình trạng không thể tưởng tượng.

Ít nhất tiên khí ma bảo bình thường căn bản không cách nào so sánh được, nhưng gia chủ Chu gia bị thảm nhất chính là đối địch cùng Triệu Vô Tà, luận âm mưu tính kế. Gia chủ Chu gia như thế nào cũng không sánh được với tên Triệu Vô Tà kia. Ngay từ đầu, Triệu Vô Tà bắt đầu ra tay giết mấy trăm Kết Đan Tông Sư kia, cũng đã chuẩn bị kỹ càng cho kế sách của hắn, mặc dù khi đó Triệu Vô Tà còn không biết tránh ở chỗ tối rình coi là gia chủ Chu gia.

Nếu đổi lại là người khác, đầu bị ngọc chủ kia nện trúng, căn bản không cách nào giữ được tính mạng. Càng không cách nào giống Triệu Vô Tà, làm cho gia chủ Chu gia lâm vào tình trạng điên cuồng như thế, chỗ trái tim huyết nhục mơ hồ kia, thân thể còn trùng vụn vụn vụn không ngừng. Một cái miệng đầy máu dữ tợn đáng sợ không ngừng gặm ăn huyết nhục chỗ trái tim, chậm rãi đi về phía trái tim của gia chủ Chu gia.

Thống khổ do huyết trùng phệ thể, mỗi một năm Chu gia gia chủ đều chịu đựng được huyết sát khí xâm nhập cơ thể đau đớn. Thế nhưng những đau đớn kia so với hiện tại, quả thực chẳng là cái gì cả. Đau đớn xâm nhập sâu tận trong linh hồn kéo tới, không cho Chu gia gia chủ có bất cứ phản ứng gì khác, chỉ có thể theo bản năng phát ra tiếng gào rú.

Tiếng kêu sồn cả tóc gáy, từ trong miệng gia chủ Chu gia phát ra, nguyên rủa vô cùng ác độc. Thân thể bị giam cầm, ngay tự bạo cũng không làm được, chỉ có thể chịu thống khổ. Nếu có thể, hẩn tình nguyện đồng quy vu tận với Triệu Vô Tà, chỉ cần có thể thoát khỏi thống khổ hiện tại.

Tuy tiếng gầm rú điên cuồng dị thường của hẩn, nhưng trong đôi mắt gia chủ Chu gia, một tia điên cuồng cũng không có. Chỉ có thanh minh, không phải hẩn muốn thanh minh, mà là Triệu Vô Tà cường bức cho hẩn. Triệu Vô Tà muốn hẩn “đây” hưởng thụ đau đớn, hẩn cùng Chu gia thù hận, chỉ có tại thời khắc gia chủ Chu gia trở thành nhân trùng, sẽ biến mất.

Hiện tại, vẫn như cũ là tiếng gào thét vang vọng bầu trời.

Trăm vạn tu sĩ sững sờ nhìn lên đảo, lúc này phần mộ Nguyên Anh đã sớm phong bế, ở trên đảo chỉ có hơn một trăm vị tu sĩ Nguyên Anh. Nhưng bia mộ kia cũng chỉ còn lại có hơn hai mươi tòa mà thôi, đều đã bị thế lực mạnh mẽ chiếm lấy. Tiên Đạo mười đại môn phái, Ma đạo lục đại Ma Đế, Yêu Thần thất điện. Còn có ba thế lực tán tu, nhưng bây giờ những cường giả này, ánh mắt đều rơi vào không trung trên thân hai người.

Nhất là ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà đầy kiêng kị. kiêng kị thực lực cường hoành của Triệu Vô Tà, còn có thủ đoạn hung tàn hơn cả tu sĩ ma đạo. Tất cả mọi người đều nhìn thấy tao ngộ của gia chủ Chu gia lúc này, tròng chiến đấu chém giết cũng không bỏ sót một ai, đều bị đông đảo cường giả nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng cũng chính vì thế, trong lòng rất nhiều cường giả đều cảm thấy kiêng kị đối với Triệu Vô Tà, nếu ai bị Triệu Vô Tà nhìn chăm chăm, thật sự là sống không bằng chết, cũng giống như gia chủ Chu gia hiện giờ, vô cùng thê thảm. Lão tổ tông

Chu gia cũng bị dọa đến ngây ngẩn cả người, nhưng sau một lát mới thanh tỉnh lại. “Vù vù vù”

Tiếng gió vẫn gào thét như trước, nhưng trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Chu gia lão tổ tông giật mình tỉnh lại không dám tiến lên tìm Triệu Vô Tà độc sức liều mạng.

Mà là thi triển thuần di thần thông nhỏ nhắn nhưng lại làm cho ánh mắt mọi người càng thêm kinh ngạc xuất hiện. Chạy trốn, lão tổ tông Chu gia đường đường ở thượng, vậy mà sẽ bỏ lại gia chủ của mình, lựa chọn một mình bỏ chạy.

“Du”

Không hề có dấu hiệu báo trước, thân hình Chu gia lão tổ tông ở phía trước vòng bảo hộ xung quanh phần mộ Nguyên Anh hiển hiện ra, nhưng hiển nhiên tình cảnh của hắn không tốt lắm. Bị Triệu Vô Tà dọa vỡ mật, vậy mà lại quên lúc này phần mộ Nguyên Anh đã là một ngôi mộ đơn độc, đối với lão tổ tông Dật gia mà nói, có lẽ chính là phần mộ của hắn.

Trong lúc nhất thời, tất cả ánh mắt đều hướng về phía Triệu Vô Tà, muốn nhìn một chút Chu gia lão tổ tông rút cuộc một mình bỏ chạy là có kết cục gì. Bất quá ngoài ý muốn chính là, Triệu Vũ Tây này, vậy mà một chút phản ứng cũng không có. Giống như căn bản là không nhìn thấy động tác của lão tổ tông Chu gia vậy.

“Giết ta cầu xin người giết ta, nhanh giết ta, cắt ta, bá,

Lúc nhân trùng cắn nuốt máu thịt, sự thống khổ sinh ra không phải tác dụng lên thân thể nó mà là hồn phách. Cho nên bất luận thế nào, gia chủ Chu gia cũng không thể không thừa nhận loại thống khổ này. Quả thực chính là trực tiếp dùng hình đối với hồn phách, nhưng bởi vì như vậy, linh đài của gia chủ Chu gia lại tỉnh táo trước nay chưa từng có.

Hận ý trên mặt cùng cầu tử đàn xen cùng nhau, làm cho vị gia chủ Chu gia ngũ quan càng vặn vẹo cực kỳ, giống như một khối bàn ủi nung đỏ cho gia chủ Chu gia đặt ở trên mặt. Làm cho những cái kia toàn bộ đều nắm cùng một chỗ, xem đám bàng quan tu sĩ đáy lòng lạnh đại khí. Giờ khắc này, không

biết bao nhiêu tu sĩ âm thầm hạ quyết tâm, ngày sau nếu nhìn thấy Triệu Vô Tà, nhất định phải đi vòng.

Tiếng gào rú của gia chủ Chu gia vang vọng trong lòng mọi người. Có thể khiến một kẻ thù tràn ngập thù hận với mình biến thành bộ dáng như thế, còn muốn tự mình cầu chết. Chuyện này đối với tu sĩ yêu thú mà nói quả thực là không có khả năng. Ngay tự bạo cũng không làm được, với tâm cảnh Nguyên Anh Đại viên mãn vẫn chưa thể chịu đựng loại thống khổ này. Có thể nghĩ, loại thống khổ này rốt cuộc là tồn tại thế nào rồi.

“Gia chủ đại nhân, yên tâm, ta sẽ không giết Xuyên Sơ Đại Ngọc điện hạ cũng từng trải qua đau khổ như vậy. Gia hiệu muốn vì Đại Niên điện, liên lạc “Không bằng trước tiên trải qua những thống khổ này một chút. Yên tâm, chờ người. Cứ yên tâm, chờ người.

Lần này hai mươi tám lần rồi rít, lần lượt đọc bí thuật hai tám lần.

Trở thành nhân trùng trong chén kiếm, còn có gia chủ càng thống khổ chờ đợi. Thái tử điện hạ, đã hưởng thụ xong những thứ này mới hồn phi phách tán “

Lời nhẹ nhàng băng quơ từ trong miệng Triệu Vô Tà nhỏ ra, phía dưới trên đảo, hơn hai mươi vị cường giả kia toàn bộ đều hai mắt tròn tròn. Trong lòng bọn họ lúc này cũng bốc lên hàn khí, trong ánh mắt nhìn về phía Triệu Vô Tà lại ẩn chứa từng tia sợ hãi. Những cường giả này có thể tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh Đại viên mãn, đều không phải là hạng người hời hợt.

Nghĩ đến lời Triệu Vô Tà, lại nhìn tiểu cốt kiếm. Một ý niệm cực kỳ đáng sợ quay cuồng nổi lên. Mặt thật của chín mươi con Nhân Cốc cũng trốn ra khỏi mặt nước, đông đảo cường giả ngây người., Bọn họ có thể trở thành chỗ dựa của các đại thế lực, sau lưng cũng có thần thông mạnh mẽ của mình, thế nhưng lúc này thấy Triệu Vô Tà hời hợt liền thi triển ra các loại thủ đoạn, lần đầu tiên trong lòng tất cả cường giả đều nổi lên ý nghĩ không thể đứng ngang hàng trong suy nghĩ.

“Van người, giết ta đi a, chú đi...”

Thanh âm kêu thảm thiết hoàn toàn không có ý dừng lại, Triệu Vô Tà dường như có chủ tâm muốn tra tấn màng tai phần đông tu sĩ một chút. Thế nhưng hắn lại nhàn nhã vô cùng, đứng ở trên hư không, trên mặt mang theo ý cười nhìn gia chủ Chu gia, mặc cho huyết trùng chậm rãi bò tới phía trái tim gia chủ Chu gia.

“Gia chủ đại nhân, ngài muốn chết à. Rất đơn giản, tìm hãn thôi, Triệu gia ta tuyệt không ngăn cản.”

Triệu Vô Tà tuy miệng nói khẩu khí gia chủ đại nhân, nhưng trong giọng nói ngoại trừ châm chọc ra thì đó là vẻ khinh thường nồng đậm. Nghe được lời gia chủ Chu gia cầu chết. Một ngón tay của Triệu Vô Tà lập tức chỉ về phía vị lão tổ tông Chu gia kia. Hắn muốn tra tấn gia chủ Chu gia, dùng hết mọi biện pháp, hiện tại cũng chỉ là một loại mà thôi.

Phần đông tu sĩ quan chiến lại ngây ngẩn cả người, bọn hắn cũng nghe thấy lời gia chủ Chu gia muốn chết rồi, vốn tưởng rằng Triệu Vô Tà sẽ không để ý tới. Thế nhưng không nghĩ tới Triệu Vô Tà lại chỉ về phía lão tổ tông Chu gia, hơn nữa trong miệng còn nói ra những lời kia.

“Lão tổ tông, van xin ngài, giết ta đi...” Giết ta đi a...”

Ngay lập tức, gia chủ Chu gia giống như điên vậy, thân hình trong hư không vẽ ra một dấu vết rất rõ ràng. Đột nhiên xuất hiện ở trước mặt lão tổ Chu gia, trên khuôn mặt già nua lộ vẻ kinh hãi. Không thể tin được nhìn về phía Triệu Vô Tà, lão tổ tông Chu gia bỏ chạy không được, lúc này cũng biết là chạy trời không khỏi nắng.

Nhưng Triệu Vô Tà làm như thế, Chu gia hắn, ngày sau chính là hoàn toàn biến mất. Không chỉ như vậy, nếu gia chủ Chu gia chết trong tay lão tổ tông, vậy thì thật sự là cười không đấy rồi.

“Triệu Vô Tà, ngươi còn là người sao?”

Điều buồn cười chính là, sắc mặt lão tổ tông Chu gia khó coi tới cực điểm, giống như vỏ cây già trên mặt run rẩy hẳn lên. Từng nếp nhăn trên mặt cũng đều đóng đưa, ở trước mặt hắn,

gia chủ Chu gia vẻ mặt cầu xin. Hận không thể lập tức hạ độc thủ, giết chết vị gia chủ cuối cùng của lão.

“A, Âm o...”

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cả người gia chủ Chu gia đều hướng về vòng bảo hộ kia đánh tới, Triệu Vô Tà tuy đã cởi bỏ được sự giam cầm của thân thể hắn. Nhưng hai tay, hai chân vẫn bị giam cầm, cái đầu của Chu gia gia chủ liền trực tiếp hướng tới vòng bảo hộ đánh tới. Trong vòng bảo hộ của phân mộ Nguyên Anh chính là loại lực lượng khủng bố này., Ngay cả Triệu Vô Tà cũng không dám xông vào. Gia chủ Chu gia làm như vậy, đương nhiên không phải là vì bỏ chạy, mà là vì muốn chết. Loại thống khổ này căn bản không phải là thứ mà con người có thể chịu đựng được, ngay cả tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh cũng vậy. Đau đớn đến tận cùng ở sâu trong hồn phách., Cho dù là người tâm địa sắt đá cũng không chịu nổi. Gia chủ Chu gia làm như vậy cũng là bình thường. Nếu có thể tự bạo mà tin rằng hắn đã sớm tự bạo.

Đầu đã đập vào vòng bảo hộ, nhưng không xuất hiện cảnh tượng tượng tượng như vậy, gia chủ Chu gia bị hung hăng bắn ngược trở về. Thống khổ một chút cũng không biến mất, trên người cũng không bị thương. Thế nhưng trước ngực, lỗ máu lớn mơ hồ, con huyết trùng quỷ dị kia đột nhiên bắt đầu trắng trợn gặm ăn trái tim của thiếp Chu gia.

Thanh âm phát ra từ trong miệng gia chủ Chu gia đã không còn là thanh âm của con người, sóng âm trong cổ bạo phát ra cũng là tầng tầng phát ra, thanh âm dao động. Không có một tu sĩ yêu thú nào nghe được thanh âm này, còn có thể không động dung. Những tu sĩ yêu thú này không có bao nhiêu là ngu ngốc, cũng biết Triệu Vô Tà làm như vậy, ngoại trừ báo thù cho bọn họ thấy.

Kỳ thật Triệu Vô Tà cũng không cần phải như vậy, với hung danh hiện tại của hắn, dù cho hắn có tung hoành đại lục Thiên Vân cũng không ai dám có ý kiến.

Trăm vạn tu sĩ cộng thêm hơn hai mươi vị tuyệt thế cường giả, nhưng không có một tu sĩ nào dám xen mồm vào lúc này, đều chỉ là sững sờ nhìn Triệu Vô Tà tra tấn gia chủ Chu gia. Loại

thủ đoạn này, khiến cho mỗi một yêu thú trong tu sĩ đều âm thầm mặc niệm cho Chu gia, cũng nhắc nhở chính mình không nên trêu chọc sát tinh Triệu Vô Tà.

“Triệu Vô Tà, Chu gia đã bị hủy trên tay ngươi, rốt cuộc ngươi còn muốn như thế nào đây. Muốn giết cứ giết, muốn róc thịt muốn róc thịt, nếu hôm nay bốn tọa không chết, ngày khác Triệu Vô Tà ngươi phải trả giá nặng nề cho Chu gia ta!”

Lúc Chu gia lão tổ tông nói chuyện, ánh mắt không hề che giấu nhìn về phía vực sâu Ma Kinh ở ngoài nguyên anh phần mộ, lúc này trên lưng Ma Kinh đang có tam nữ. Bị ánh mắt tràn ngập hận ý của Chu gia lão tổ tông nhìn, ba nữ không thềm để ý, chỉ lo lắng nhìn về phía Triệu Vô Tà. Nhưng chính lão tổ tông Chu gia cũng không chú ý, khi ánh mắt hẩn nhìn qua, trong ánh mắt Triệu Vô Tà tràn đầy hàn mang.

“Lão gia hỏa, ngươi nói với Triệu gia ta, hôm nay bất luận thế nào cũng phải giết ngươi sao.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Chu gia lão tổ tông đã biết sẽ gặp phải. Quả nhiên lời của hắn, tên Triệu Khai Tà kia liền lộ ra hung mẽ, sát khí dày đặc và lộ ra từ trong lỗ thủng của Bỏ Điện Tu.

“Chu gia các ngươi, hôm nay hoàn toàn bị diệt vong rồi.”

Giống như xét xử vậy, Triệu Vô Tà một câu đã quyết định vận mệnh của hai người cuối cùng của Chu gia. Cũng quyết định toàn bộ vận mệnh của Chu gia. Triệu Vô Tà cũng mất đi hứng thú tra tấn gia chủ Chu gia, cầm Nhân Tiên kiếm chậm rãi đi về phía Chu gia gia gia và lão tổ tông. Thấy Triệu Vô Tà đi tới, lại nhìn Triệu Vô Tà sát khí và hung quang. Trên mặt gia chủ Chu gia ngoại trừ thống khổ còn có một tia giải thoát.

Có thể khiến một cường giả tuyệt thế có huyết hải thâm cừ có thể so với Nguyên Anh đại viên mãn biến thành bộ dáng như vậy thì Triệu Vô Tà khùng bố thế nào có thể tưởng tượng được chứ. Yêu thú tu sĩ đứng xem gần như chết lặng. Đại kiếp nạn tiến đến tất xuất yêu nghiệt, Triệu Vô Tà chính là yêu nghiệt này.

“Ma La huynh, nhanh cứu ta. Ta cho ngươi phần mộ thực, đây là phần mộ thực cuối cùng của Chu gia ta, Ma La huynh ta cho ngươi.

Mau cứu “Mau cứu ta”

Thời điểm Triệu Vô Tà chậm rãi đi về phía Chu gia lão tổ tông, trong tay lão già kia bỗng nhiên xuất hiện một cái mộ thực, nhất thời khiến cho trong mắt của đông đảo cường giả sáng lên. Nhưng sau khi nhìn thấy tên Triệu Vô Tà cầm kiếm chậm rãi đi tới, tất cả yêu thú tu sĩ đều ngậm miệng lại, tự giác dời ánh mắt đi.

Người có thể chịu đựng được vụ nô tặc bạo, cuối cùng còn cứng rắn hành hạ Chu gia gia chủ so với vụ nô càng thêm khủng bố. Ở đây, không phải người mù ai cũng biết, bây giờ người mạnh nhất ở Thiên Vân đại lục không phải là tuyệt thế cường giả sau lưng các thế lực lớn, cũng không phải hai vị Ma La cùng Phạm Thiên.

Mà là Triệu Vô Tà, ma đầu cực kỳ hung tàn này mới là mạnh nhất. Cũng là ma đầu tuyệt thế hung tàn nhất như Ma La Ma Đế, cũng không thể so sánh với Triệu Vô Tà.

Mặc dù lúc này Chu gia lão tổ tông đã xuất ra loại đồ vật cực kỳ hấp dẫn của chìa khóa mộ, cũng là thứ mà những tu sĩ yêu thú này liều chết tranh đoạt cướp đoạt. Thế nhưng hiện tại lại không ai dám đi tới trong tay Chu gia lão tổ tông cầm một cái chìa khóa mộ phần. Ai cũng biết, hiện tại ai nắm được chìa khóa mộ phần kia, chính là cùng Triệu Vô Tà đối nghịch.

Kết cục của việc cùng Triệu Vô Tà đối đầu, hiện tại hẳn đã rất rõ ràng. Thế lực siêu cấp mạnh như Vong Tình động thiên, Tự Tiên đảo cũng không làm gì được Triệu Vô Tà, ngược lại tổn thất nặng nề. Hồng Trần tiên tử của Vong Tình động thiên bị cưỡng ép bắt đi, trở thành thị thiếp của Triệu Vô Tà, còn Thiếu đảo chủ của Tự Tiên đảo thì bị Triệu Vô Tà ngược đãi giết chết.

Những thù hận này đều không tầm thường, nhưng hai đại thế lực siêu cấp căn bản không có báo thù, Vong Tình Động Thiên ngược lại còn tạo ra một vụ nô. Có thể nói, hiện tại không có

ai dám đi đón chìa khóa mộ trong tay Chu gia lão tổ tông. Cho dù là Ma Đế Ma La cũng vậy.

Nhưng mà sau khi nghe được lời của Chu gia lão tổ tông, Triệu Vô Tà vẫn xoay người, ánh mắt rơi vào phía trên bóng người mơ hồ kia. Ma La Ma Đế, khuôn mặt và khuôn mặt giống với Vụ Nô lúc trước, cũng là một bí mật. Triệu Vô Tà cũng không phải lần đầu tiên gặp Ma La Ma Đế., Lúc trước Triệu Vô Tà đã biết, ở sau lưng ủng hộ Chu gia chính là Ma La Ma Đế. Lúc hắn diệt Chu gia, vị Ma La công tử kia đã tự mình xuất thủ còn mượn được Tiên khí như Phá Hải Ma Phủ.

Thân hình dừng lại, trên mặt treo ý cười, Triệu Vô Tà ở ngay trước mắt bao người nhìn Ma La Ma Đế. Ở phụ cận Ma La Đế, thiếu niên con mắt màu lam Phạm Thiên Tiên Quân đang nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa. Hắn biết rõ Triệu Vô Tà khủng bố, cũng biết Ma La Ma Đế đáng sợ, trong lòng vô cùng chờ mong Ma La Ma Đế cùng Triệu Vô Tà đụng phải.

Sau một lát, nụ cười trên mặt Triệu Vô Tà vẫn như trước, chậm rãi quay đầu lại.

“Lão gia hỏa, xem ra bây giờ không ai có thể bảo vệ được ngươi. Mộ thực trong tay ngươi, vẫn là cho Triệu gia ta đi, có lẽ Triệu gia một khi vui vẻ, cho ngươi một cái toàn thân đó.”

Ngữ khí Triệu Vô Tà vô cùng tệ hại, khiến sắc mặt lão tổ Chu gia đại biến. Rất nhiều cường giả phía dưới cùng yêu thú tu sĩ đứng xem cũng cẩn thận nổi lên sóng to gió lớn như vậy, ngay cả Ma La Ma Đế cũng không thể làm gì được Triệu Hữu Tà. Thiên Vân Đại Lục này, ai còn dám đối địch với Triệu Vô Tà.

Trong trận doanh Thiên Lang điện, người áo xanh cầm đầu lúc này ý cười dạt dào. Thiên Vân đại lục, tiên ma yêu ba phương, rất nhiều thế lực. Quan hệ với Triệu Vô Tà cũng chỉ có Thiên Lang điện của hắn mà thôi. Không thể không đặc ý trong lòng, ai cũng có thể nhìn ra sự kinh khủng của Triệu Vô Tà hầu như đã là cường giả cấp bậc Hóa Thần đạo quân mới làm được.

Mặc dù chỉ là một chức vụ Khách khanh thôi nhưng như vậy cũng đủ rồi, ít nhất trăm năm sau hắn sẽ tới Cẩm Thần Uyên. Nếu gặp phải nguy nan, Triệu Vô Tà có lẽ sẽ ra tay tương trợ.

Trong lòng mọi người bên dưới Triệu Vô Tà quay cuồng một chút cũng không để ý, hắn chậm rãi đi về phía hai người Chu gia, tiếng gào rú thảm thiết của gia chủ Chu gia vẫn còn tiếp tục. Nhưng không có ai để ý, ngay cả lòng thương hại cũng thiếu tôn trọng. Chu gia có kết cục như vậy cũng là lẽ tất nhiên, ai bảo Chu gia hắn đắc tội với cường giả như Triệu Vô Tà chứ.

Mạnh được yếu thua, cường giả vì tôn chỉ cần thực lực mạnh mẽ là có thể làm được chuyện Triệu Vô Tà làm được, để cho trăm vạn tu sĩ và các cường giả tuyệt thế. Sự hung ác của hắn ta đối với hắn ta làm như không thấy, không dám nhúng tay vào. Thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám thở mạnh một cái, sợ làm Triệu Vô Tà tức giận.

Không chỉ là mười vạn đại sơn yêu thú, toàn bộ Thiên Vân đại lục đều là pháp tắc như vậy, chỉ cần ngươi là cường giả, có thể chúa tể tất cả, bao gồm sinh tử của người khác. Chu gia bị diệt, thật ra mấy chục năm trước, gia chủ Chu gia dùng khí thế bức bách Triệu Vô Tà quỳ xuống đã là đã định trước.

Chương thứ ba trăm sáu mươi một

Trương Cuồng tuyệt thế

Lúc trước Triệu gia rời khỏi Chu gia đã nói là đòi hỏi, nếu ta không chết, Chu gia và nữ nhân tám, tám, sáu ngày nay chính là lúc Chu gia bị diệt hoàn toàn.”

Triệu Vô Tà từng bước một đi về phía hai người, tiếng kêu thảm thiết của gia chủ Chu gia cùng tiếng chân trần của Triệu Vô Tà đập trong hư không, thiếu chút nữa làm cho lão tổ Chu gia lâm vào điên cuồng. Đến lúc chết, dã thú vẫn còn giãy dụa. Cái gọi là khôn thú còn đầu, huống chi là người, còn là một cường giả Nguyên Anh hậu kỳ.

“Cùng chết” “Phốc phốc “

Thời điểm Chu gia lão tổ tông quyết tâm muốn tự bạo, một thanh trường kiếm huyết hồng bỗng xuất hiện ở sau lưng lão, vô thanh vô tức liền xuyên thủng hậu tâm của lão. Từ trái tim đâm vào, mũi kiếm huyết hồng từ trước ngực đi ra, trên thân kiếm vẫn là một mảnh huyết hồng. Thế nhưng vô cùng bóng loáng, một giọt máu đỏ sậm cũng không nhiễm được, sạch sẽ quá mức.

Không phải là không nhiễm được mà là bị thôn phệ. Vốn xuyên thủng trái tim, đối với một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ mà nói, không là chuyện gì to tát cả. Thế nhưng lúc này xuyên thủng trái tim lão tổ tông Chu gia, lại không phải là kẻ xấu, mà là độc trùng của Triệu Vô Tà. Trong nháy mắt, lão tổ tông Chu gia đã mất đi tư cách tự bạo.

“Vù vù” “Xèo”

Mũi kiếm rung động, bên trong thân kiếm màu huyết hồng chậm rãi dâng lên một đoàn huyết vụ. Bên trong huyết vụ, một con huyết trùng không có diện mục giãy dụa trong đó, vặn vẹo một cái đều có thể làm cho không gian chung quanh vặn vẹo theo. Yêu thú tu sĩ phía dưới đã sớm chết lặng, bọn họ đều có thể đoán được vận mệnh của vị Chu gia lão tổ tông kia.

Huyết trùng đi ra, trực tiếp bò đến hướng trái tim của Chu gia lão tổ tông. Trên khuôn mặt già nua, hai con mắt kia mở càng lớn, thiếu chút nữa muốn nổ tung. Trong đồng tử đục ngầu, tơ máu dày đặc, hần muốn kêu lên. Nhưng lúc này lực lượng toàn thân hần đều bị giam cầm, muốn kêu cũng kêu không nổi.

Cảnh tượng quỷ dị, thống khổ mà gia chủ Chu gia phải thừa nhận mọi người đều biết, tiếng kêu thảm thiết đó quả thực cực kỳ mãnh liệt. Ai nghe được đều là đáy lòng bốc lên hàn khí, ngay cả hơn hai mươi vị tuyệt thế cường giả cũng vậy. Tiếng kêu kia cũng có thể truyền tới chỗ sâu trong hồn phách của bọn họ, tuy rằng không thể làm cho bọn họ cũng phải chịu đựng thống khổ theo, nhưng nói cho bọn họ rút cuộc thống khổ như thế nào là được.

Gia chủ Chu gia kêu thảm thiết như thế mọi người đều rõ ràng, nhưng lúc này, vị Chu gia lão tổ tông, lại là yết hầu dần dần trướng lớn, hai con mắt giống như muốn nổ tung ra, tơ máu dày đặc trong đó. Trên khuôn mặt già nua cũng là một mảnh huyết hồng, có thể thấy rõ từng giọt huyết châu chậm rãi từ dưới da toát ra.

Ngũ quan vặn vẹo cùng một chỗ, miệng mở lớn, nhưng quỷ dị vô cùng chính là, Chu gia lão tổ tông một câu cũng không nói ra được, một chữ cũng không phát ra được. Một người khàn cả giọng kêu thảm thiết, người còn lại cái gì cũng không phát ra được. Cảnh tượng này quả thực quỷ dị tới cực điểm, kẻ vốn sinh ra Triệu Vô Tà này, còn chậm rãi từ trong tay lão tổ tông tiếp nhận mộ thược.

Ở trên không trung, mọi người coi như đang ngấm ngấm, trên mặt vẫn lộ ra vẻ thản nhiên. Bên cạnh hần, là hai người đang chịu đựng thống khổ vô biên.

tra tấn gia chủ Chu gia không chỉ là đối với Chu gia gia gia lão tổ tông, đối với đông đảo yêu thú tu sĩ mà nói, cũng là một loại tra tấn, bọn họ không muốn xem, nhưng lại không thể không xem. Bởi vì ngay từ đầu nhìn, có trời mới biết lúc này có cố ý không nhìn những việc khác, có thể trêu chọc đến cái tên hung tàn sát thần trên không trung kia hay không.

Mặc dù lúc này Triệu Vô Tà đang ở trong phần mộ Nguyên Anh, nhưng sau một ngày lại đi ra ngoài. Nếu như bị tên kia ghi nhớ trong lòng, đến lúc đó không còn là sinh tử của mình nữa mà là cả một môn phái trên dưới đều phải chịu đựng thống khổ vô cùng lớn. Tiền xa của Chu gia hiện ra trước mắt, không có một tu sĩ nào dám đi trêu chọc Triệu Vô Tà.

Hung uy quá mạnh mẽ, quả thực không có một điểm cố kỵ nào. Nhân Trùng Tử Kiếm, Vạn Độc Bát Phiên, một thân Sát Cốt. Còn có Triệu Vô Tà tu luyện được Bát Bát Kinh Hoàng Vưu Quyết, bây giờ thần thông đã tăng vọt, muốn tìm một đối thủ ở Thiên Vân đại lục thật đúng là khó khăn. Hắn bừa bãi như vậy, cũng là đương nhiên.

“Bành bành ông tiên cử”

Lại nửa canh giờ nữa, tiếng kêu thảm thiết im bật, trong ánh mắt mọi người xuất hiện hai âm thanh lạ lùng, vô cùng phức tạp. Gia chủ Chu gia và thi hài lão tổ tông Chu gia tự bạo, sau đó hóa thành hai luồng huyết vụ bị một con côn trùng hút vào trong thân kiếm đỏ máu, đồng thời tiến vào thân kiếm., Còn có hai con huyết trùng. Nhân trùng xương cốt kiếm không ngừng run rẩy, mùi máu tươi không kiêng nể gì tràn ra, tràn ngập khắp nơi. Ngay cả vòng bảo hộ của phần mộ Nguyên Anh cũng không thể ngăn cản mùi máu tanh này, theo mùi thơm lạ, bay tới hai sườn Cẩm Thần Uyên. Tất cả tu sĩ yêu thú đều nghe thấy, mùi thơm nồng nặc, còn có mùi máu tanh.

Thu hai con chén nhân trùng cảnh giới Nguyên Anh, uy năng của chén kiếm lập tức tăng vọt, tuy rằng bị Triệu Vô Tà cố ý áp chế. Lúc này nó không dẫn phát thiên biến, nhưng mùi thơm kỳ lạ phát ra từ thân kiếm lại nồng đậm hơn ngày xưa nhiều. Lúc này nhân trùng chung kiếm, uy năng đã không thua gì Vạn Độc Châm Phiên.

Dứt khoát hai tám lần nghiền nát nhau, rồi lần lượt đọc bí thuật hai tám lần.

.

Hai đại tuyệt thế hung khí, đối với Triệu Vô Tà mà nói, nơi này không có một tu sĩ hoặc yêu thú nào là đối thủ của hắn. Có

lẽ Ma La Ma Đế và Phạm Thiên Tiên Quân liên hợp lại, có thể đem Triệu Vô Tà đặt tại hạ phong, nhưng cũng không thể làm gì Triệu Vô Tà. Nếu Triệu Vô Tà có ý tử chiến, đến cuối cùng, người sống sót cũng chỉ có Triệu Vô Tà.

Trên mặt lộ vẻ cười khở, Triệu Vô Tà sau khi đi tới thế giới này thì liều mạng tăng lên thực lực. Không ngừng lấy mưu, thậm chí luyện chế ra Nhân Trùng chén kiếm cùng Vạn Độc Bát Bát Phiến là loại hung khí nghịch thiên. Còn mạnh mẽ luyện chế bộ hài cốt của Sát thú Viễn Cổ vào trong cơ thể mình, tuy Triệu Vô Tà làm những việc này nhưng cũng là dựa vào nghị lực rất lớn.

Chỉ nói xương cốt Trọng Sát Thú Viễn Cổ đau thấu xương, căn bản không phải thân thể Phệ Cốt của Huyết Trùng, Triệu Vô Tà nhẫn nhịn, mạnh mẽ luyện chế bộ hài cốt kia vào trong cơ thể mình. Cho dù là nghị lực của Đại Nghị cũng không phải ai cũng có thể làm được. Có thần thông hôm nay cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Triệu Vô Tà biết, tuy hiện tại hắn có thần thông mạnh mẽ, có thể làm đối thủ của hắn ở Thiên Vân đại lục. Quả thật không có mấy người “Nhưng Triệu Vô Tà biết căn cơ của mình bất ổn. Mặc dù tu luyện căn cơ Thiên Ma đạo không quan trọng, quan trọng là ma tính trong lòng. Nhưng nếu Triệu Vô Tà muốn luyện chế tử lâu, căn cơ không vững thì cuối cùng chỉ có thể rơi vào kết cục. Bị vô số ngôi sao Ngoại Tinh Vực đập chết tươi.

Muốn luyện chế bàn chén, ba ngôi sao cũng không đủ, đó chỉ là phôi thai của bàn chén mà thôi. Cho dù luyện chế phôi thai, cũng thiếu chút nữa lấy mạng của Triệu Vô Tà, ngày sau phải luyện chế ra bàn chén chính thức. Hàng vạn ngôi sao rơi xuống, Triệu Vô Tà căn bản không chịu nổi, chỉ có thể là chết mà thôi.

Ý niệm trong đầu hắn ta cuộn cuộn vài lần, cuối cùng cũng nguôi ngoai. Chẳng qua trong lòng Triệu Vô Tà đã có quyết định.

Thời gian trăm năm, trước khi Cẩm Thần Uyên mở ra, còn có trăm năm. Dựa theo thời gian trăm năm này bế quan tu luyện.

Ngày khai quan chính là lúc luyện chế bình cốc.

Về phần Cẩm Thần Uyên, Triệu Vô Tà cũng không nhất định phải đi, nhưng trong lòng vẫn có một ý niệm. Đó là hẳn nhất định phải đi Cẩm Thần Uyên một chuyến, giống như ở trong vực sâu u ám kia, có thứ gì đó đang triệu hoán Triệu Vô Tà. Mặc dù không tin tà, nhưng hẳn luôn tin tưởng cảm giác trong lòng mình, cho nên quyết định phải đi tới Cẩm Thần Uyên một chuyến.

Cái gọi là cảnh giới Hóa Thần Đạo Quân hẳn cũng không dễ vào mắt, nếu như có thể tu luyện thành bàn chén, không cần nói đến Hóa Thần Đạo Quân. Kể cả lúc ở thế giới tây bắc, những Thần Nhân Thượng Cổ, ở dưới bàn chén cũng chỉ có thể trở thành tài liệu Triệu Vô Tà luyện chén, giã vụn phản kháng đều phí công.

Hơn nữa nếu chén thành, Triệu Vô Tà có thể triệu hoán được Thiên Ma Kinh hoàn chỉnh từ trong vô tận Tinh Thần Hải. Lĩnh ngộ Thiên Ma Chí Đạo trong đó, thành tựu Thiên Ma Vô Thượng.

thở ra rất nhiều ý niệm trong đầu, Triệu Vô Tà xoay người hướng tới mọi người ở trên đảo. Hắn chậm rãi mở miệng nói: “Còn thiếu ba cái...”

Trong tay hắn đang nắm nghía mấy cái chìa khóa mà hắn lấy được từ trong tay lão tổ tông Chu gia, lúc này ánh mắt Triệu Vô Tà lại đang tập trung vào một địa phương khác. Nơi nào là trung tâm phần mộ Nguyên Anh, có hai khối bia mộ lẻ loi trơ trọi ở trong đó. Nhưng hai bên của hai tấm bia mộ, phân biệt đứng ở giữa một trong mười đại môn phái Thần Miếu Cung và Phệ Tâm Ma Đế trong Ma Đạo.

Hai thế lực lớn đều chiếm cứ một khối mộ bia, nhưng đều muốn nhúng tay vào hai khối trung tâm mộ bia này, bất quá chỉ để ý thực lực đối phương nhất thời không động thủ mà thôi. Vốn hai khối bia mộ này là do tán tu tiên đạo cùng Ma đạo tán tu chiếm cứ. Bất quá tán tu chung quy là tán tu, như thế nào cũng không tranh nổi hai đại thế lực siêu cấp.

Trừ ngay từ đầu trên chóc mọi người Ma đạo tán tu, tán tu Tiên đạo cùng Ma đạo tán tu đều bị đuổi khỏi nơi này, nhưng vì không bị giết hay là đoàn kết cùng một chỗ. Cảnh giác nhìn hai thế lực siêu cấp, dẫn đầu tiên đạo tán tu là một lão đầu tóc trắng xoá, tu vi lại tiếp cận Nguyên Anh đại viên mãn, nghĩ đến cũng là lão quái vật sống thật lâu.

Về phần phe tán tu ma đạo, dẫn đầu chính là ba huynh đệ Phó Gia mà Triệu Vô Tà đã từng chú ý, nhưng tán tu ma đạo có chút chật vật. Cùng lúc được ba huynh đệ này che chở, cũng phải ứng phó với kẻ thù của ba huynh đệ, vị Hàn Minh Ma Đế kia.

Nhưng lúc này ánh mắt Triệu Vô Tà lại đặt lên hai bìa mộ, cộng thêm lời từ trong miệng Triệu Vô Tà nói ra, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều biết Triệu Vô Tà đang nói cái gì. Cũng biết lúc này ý nghĩ trong lòng Triệu Vô Tà là gì. Hai bên tiên ma nhìn nhau một lúc lâu, trong ánh mắt đều là giãy dụa cùng do dự.

Bên Thần Miếu Cung có ba nữ tu Nguyên Anh Kỳ, Nguyên Anh Đại viên mãn, Nguyên Anh Hậu Kỳ cùng một Nguyên Anh trung kỳ. Nữ tu Nguyên Anh Trung Kỳ chính là một trong những nữ tu xinh đẹp nhất ở Trung Thiên Vân Đại Lục, Phiêu Miếu Thần Nữ. Hoài Cầm, dung nhan tuyệt mỹ trên mặt có tia sáng khác thường, ánh mắt cũng rơi vào trên người Triệu Vô Tà.

Ánh mắt Phệ Tâm Ma Đế kia cũng dừng lại trên người Triệu Vô Tà, có điều trong ánh mắt hắn ta lại mang theo một tia ý vị khác. Là chiến ý, trong ánh mắt vị Ma Đế này vậy mà mang theo từng tia chiến ý. Phệ Tâm Ma Đế ở trong sáu đại Ma Đế Ma Đạo, có thể nói là không hiện sơn bất lộ thủy, cũng không kiêu ngạo.

Thậm chí ăn mặc giống như nho sinh ở phạm nhân giới thể tục chỉ có trung niên diện mục, khuôn mặt trái lại trắng nõn. Nếu chỉ nhìn người này mà nói, tuyệt đối không thể tưởng được hắn lại là Phệ Tâm Ma Đế, một trong sáu đại Ma Đế của Ma Đạo. Bên cạnh hắn, còn có một lão nhân cúi đầu, không nhìn rõ mặt, chỉ nhìn qua đã biết lão nhân kia rất già nua.

Trong Ma Đạo Lục Đại Ma Đế Động Thiên đều có một cấm địa, mỗi cấm địa đều có trưởng lão thủ hộ. Cũng như Vong Tình Động Thiên, đó là vực sâu tuyệt tình, nhưng trưởng lão bảo vệ lại không phải Vụ Nô, mà là một phe khác, nhưng trưởng lão bảo vệ đã chết, sẽ không bao giờ hiện thân nữa.

Vong Tình Ma Đế vì luyện hóa Tuyệt Tình thâm uyên vào trong cơ thể mình, đương nhiên sẽ không buông tha trưởng lão thủ hộ cấm địa, đã bị nàng cưỡng ép luyện hóa. Lúc trước Triệu Vô Tà cưỡng ép đi Vong Tình động thiên bắt đi hồng trần, tuy Vong Tình Ma Đế đã vận dụng Tuyệt Tình thâm uyên một lần, khiến Triệu Vô Tà biết được không ít thứ.

Chẳng qua còn có một số thứ Triệu Vô Tà không biết, tuyệt tình thâm uyên là thứ tự nhiên sinh ra trong thiên địa, trong đó không biết đã chết bao nhiêu cường giả. Lực lượng ẩn chứa trong thâm uyên cũng không biết mạnh bao nhiêu, bản thân Triệu Vô Tà cũng không biết, thần thông của vong tình Ma Đế. Tuyệt đối sẽ không thua Ma La Đế, chỉ là không biết vì sao Vong Tình Ma Đế lại không hề có ý bộc lộ chút thần thông nào.

Cho dù là vụ nô tự bạo muốn đồng quy vu tận với Triệu Vô Tà, Vong Tình Ma Đế cũng vẫn là nhi nguyệt, đáy lòng, hệ thống dao động biểu tình ngay cả kết quả cũng không có, không phải biết là muốn khoác lác thì không có khả năng, Triệu Vô Tà khẳng định lầm tưởng là Vong Tình Ma Đế đã thật sự tiến vào cảnh giới vong tình.

Bất quá Triệu Vô Tà cũng không nghĩ nhiều, hẩn nhìn quanh một chút, ánh mắt lại rơi vào trên hai khối bia mộ kia.

“Hai chiếc bí thược mộ này, Triệu gia ta muốn mua.”

Trương Cuồng nghe Triệu Vô Tà nói như vậy, tất cả các tu sĩ đều sững sốt, vốn dĩ chém giết như vậy mà giờ lại ngưng lại một cách quỷ dị. Triệu Vô Tà khiến tất cả ánh mắt đều dừng lại trên người hẩn ta, kể cả các cường giả. Nếu phần đông tu sĩ không nhìn lầm, trong miệng Triệu Vô Tà lại đồng thời nói cho cả Thần Miếu Cung và Phệ Tâm Ma Đế.

Mặc dù sớm biết Triệu Vô Tà muốn nhúng tay vào hai cái mộ thực kia, nhưng không ngờ hẳn ta lại dám nói trắng trợn như vậy. Cầm trong tay một thanh nhân trùng chung kiếm, một luồng máu đỏ vẫn không ngừng lan tràn như trước, ở phía sau Triệu Vô Tà một cây cự phiên ngàn trượng đang sừng sững đứng đó. Trong mặt phiên lơ mờ chớp động, tựa hồ mang theo toàn bộ trời đất đang lắc lư.

Lúc này mọi người mới nhớ ra, người nói chuyện chính là Triệu Vô Tà có ý nói nhỏ vô cùng tùy tiện. Thế nhưng Triệu Vô Tà lại có tiền vốn Trương Cuồng, có thể chứng minh hai vị Chu gia vô cùng thâm dã đã chết trong tay Triệu Vô Tà. Thanh niên thanh tú trước mắt này cũng không phải là thiện nam tín nữ gì.

“Như thế vẫn không nhường.”

Cánh tay Triệu Vô Tà hạ xuống, mũi kiếm đỏ như máu của Nhân Trùng bắn thẳng xuống mặt đất, chậm rãi rút ra tiếng động quái dị. Trên thân kiếm đỏ như máu có bảy đạo huyết quang đồng thời sáng lên, bảy đạo khí tức vô cùng mạnh mẽ xuất hiện. Bảy chén Nhân Trùng cảnh giới Nguyên Anh, một trong số đó mạnh nhất, thậm chí còn vượt qua cả Huyết Linh.

“Vù vù “

Tiếng gió ngưng lại bỗng nhiên phun trào, vòng đi vòng lại, giống như toàn bộ thiên địa đều đang xoay tròn theo. Cảnh tượng quái dị này chính là cờ lớn ngàn trượng. Nó vẫn luôn phát uy là Nhân Trùng Tử kiếm, thế nhưng Vạn Độc Bát Bát Phiên lại đang nhắc nhở tất cả tu sĩ đối nghịch với Triệu Vô Tà.

Tuyệt thế hung khí, cũng không chỉ là Nhân Trùng Kiếm mà thôi.

Ba người Thần Miếu Cung, ba cặp mắt tuyệt mỹ nhìn qua, Triệu Vô Tà lại dùng gương mặt mang theo ý cười ngả ngón nhìn về phía ba người. Ánh mắt hẳn bắn ra từ trong con ngươi, quả thực muốn lột sạch ba người. Ba tức giận bốc lên, Thần Miếu Cung ở phía trên Thiên Vân đại lục có địa vị cực kỳ cao

thượng, cho dù là tu sĩ Ma đạo cũng không dám dùng loại ánh mắt này nhìn ba người.

Nhưng ba người lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, các nàng cũng không phải là tu sĩ tầm thường, trong lòng cảm ứng tuy rằng ánh mắt Triệu Vô Tà rất ngả ngớn. Nhưng mà ba người lại cảm giác được một luồng sát khí rét lạnh đang dâng trào, Triệu Vô Tà cũng không phải là một tay mơ mới tiến vào Thiên Vân đại lục năm đó, cho dù là một cô gái xinh đẹp đến đâu cũng không thể có chút dao động như vậy được.

Nếu cần, hẳn ta cũng sẽ không để ý, ra tay độc ác như vậy.

Bốn người nhìn nhau một hồi, ba vị tuyệt mỹ nữ của Thần Miếu Cung chậm rãi lui xuống, tình thế mạnh hơn người. Triệu Vô Tà cầm theo Nhân Trùng Kiếm, nếu ba người không muốn đi, tất nhiên phải đối mặt với ma đầu hung tàn vô cùng của Triệu Vô Tà.

“Tới các ngươi.”

Trên mặt lộ ra nụ cười không biết có ý tứ gì, ánh mắt chậm rãi chuyển tới trên người đám người Phệ Tâm Ma Đế kia, bất quá hơn phân nửa ánh mắt đều dừng lại ở trên người lão đầu vô cùng già nua kia. Lấy cảnh giới thần thông của Triệu Vô Tà bây giờ, liếc mắt một cái liền nhìn ra lão nhân kia có cảnh giới Nguyên Anh đại viên mãn. Mà vị Phệ Tâm Ma Đế kia, tuy rằng cảnh giới không phải biểu hiện bên ngoài là Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng mà đứng thẳng lại không thể so sánh với lão nhân kia.”

Căn bản thẳng nhãi này chính là uy hiếp, ngón tay cô ý búng nhẹ lên trên thân chén kiếm huyết hồng, tiếng tranh minh liền xuất hiện ở trong không khí. Làm cho mọi người đồng loạt biến sắc, ánh mắt đều đặt trên người Triệu Vô Tà và Phệ Tâm Ma Đế, xem có chịu khuất phục dưới uy âm của Triệu Vô Tà hay không.

Thật lâu sau, một tiếng than nhẹ vang lên trong không khí. Nghe được tiếng thở dài này, trên mặt phần đông tu sĩ không che dấu được sự kinh hãi. Triệu Vô Tà này, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười đắc chí của tiểu nhân. Bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt

ve thân kiếm của tu sĩ rút kiếm, từng tia sương mù màu đỏ máu quần quanh, vòng quanh ngón tay Triệu Vô Tà kéo dài lên phía trên.

Thân hình Triệu Vô Tà khẽ động, hai chân trần nâng lên, đi về phía hai khối bia mộ gần nhau. Trên mặt luôn mang theo ý cười, bởi vì trưởng lão thủ hộ cấm địa lui về phía Phệ Tâm Ma Đế sắc mặt cũng không thềm nhìn, nhất là sau khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Triệu Vô Tà lại càng như vậy.

Nhưng bất kể thế nào, cường giả chính là cường giả, thực lực của Triệu Vô Tà quá mạnh. Cho dù có hồng hách, người khác cũng không làm gì được hắn. Hắn chính là vênh váo đắc ý, nghênh ngang đi qua thì đã sao chứ.

Có thể ở trước mặt trăm vạn tu sĩ, hai câu nói đã làm cho một trong thập đại môn phái Thần Miêu Cung và một trong sáu đại Ma Đế của Tiên Đạo - Phệ Tâm Ma Đế phun ra thối huyết nữa vào trong miệng. Có thể không thềm để ý chút nào đến hơn hai mươi vị tuyệt thế cường giả, nghênh ngang đi ngang trên phần mộ Nguyên Anh, cả vạn năm đến nay.

Chỉ sợ, cũng chỉ có tên Triệu Vô Tà này. Dựa vào Nhân Chung Kiếm, Vạn Độc Quỷ Phiên, Công Thân Sát Cốt, còn có rất nhiều thần thông vô cùng quý dị, có lẽ Triệu Vô Tà thật sự đã đạt đến cấp bậc Hóa Thần Đạo Quân với chiến lực thần thông. Ít nhất, đơn độc đấu, Thiên Vân Đại Lục tựa hồ thật sự không có đối thủ.

Trương Cuồng tuyệt thế cũng chỉ như vậy, cứ như ba câu đã khiến hai chiếc chìa khóa mộ phần rơi vào tay hắn.

Thi hải thứ ba trăm sáu mươi hai...

Nắm lấy nhân trùng ưu tứ, hướng về phía hai cái mộ thực bước chân dị thường chậm rãi đi tới, trong lòng gã chết đi là đang chờ mong có người nhảy ra phản đối. Như vậy hẳn mới có thể ra tay giết người đoạt anh, nếu không hẳn vẫn không thể lấy được hai cái mộ thực kia. Đáng tiếc chính là, bầu không khí hung sát thẳng nhai này tạo ra lúc trước quá nghiêm trọng.

Mãi đến khi hẳn đứng dưới bia mộ, không một tu sĩ hay yêu thú nào nhảy ra phản đối. Hung ma Triệu Vô Tà. Ở Thiên Vân đại lục này, người dám trêu chọc có lẽ chỉ lác đác vài người. Nhưng mấy vị cường giả tuyệt thế kia cũng không vì hai chiếc chìa khóa mộ này mà đắc tội với Triệu Vô Tà. Dù sao Thiên Vân đại lục này, có tới hơn trăm chiếc chìa khóa mộ.

Chỉ là nếu là hai cái mộ thực, cho dù là ai cũng sẽ không đi đắc tội với dạng hung ma như Triệu Vô Tà, huống chi trước đó không lâu Triệu Vô Tà đã thể hiện ra thần thông vô cùng khủng bố. Vào lúc này mà tới Triệu Vô Tà, ngoại trừ tìm chết thật đúng là không nghĩ ra được khả năng nào khác.

Trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, hẳn kéo theo Nhân Tử Kiếm đi tới phía trước mộ bia, ánh mắt vô cùng cuồng dã nhìn thoáng qua bốn phía. Nhưng dù là như vậy cũng không thể chọc giận những yêu thú tu sĩ kia. Thần Miếu Cung và Phệ Tâm Ma Đế đều không động thủ, những tu sĩ yêu thú khác càng không động thủ.

Tuy rằng trong lòng thất vọng nhưng tên này tâm kế thâm trầm, không nói một lời mang theo ý cười đi đến dưới bia mộ. Sau đó ngồi xếp bằng xuống, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhập định. Trước mặt rất nhiều cường giả Nguyên Anh này, hơn một trăm yêu thú Nguyên Anh, trên đầu gối Triệu Vô Tà đặt nhân trùng vào trong.

Phía sau Triệu Vô Tà, ngoại trừ hai tấm bia mộ thì còn có một cây cờ lớn nghìn trượng đang nhấp nhô không ngớt. Trên lá cờ có màu xám xịt, Hắc Liên yêu dị màu đen hiện ra từng điểm hắc quang. Hơn trăm đạo khí tức mạnh mẽ vô cùng đang mơ

hồ phát ra so với Nhân Trùng Kiếm thì uy lực của Vạn Độc Bát Phiên càng thêm mạnh mẽ.

“Cạc cạc phốc phốc xuy”, chung quy vẫn là có lớn mật, có lẽ là ý niệm cướp đoạt mộ thực quá cấp bách, sau khi Triệu Vô Tà ngồi xếp bằng nhập định, lập tức có người động thủ. Là điện chủ Hung Thạch điện trong yêu thần thất điện, nắm tay cực lớn hiện ra hào quang màu vàng đất, nhưng bên trong tia sáng kia lại vô cùng nồng đậm sát khí.

Yêu Thần Thất Điện, mỗi một điện đều có truyền thừa đặc biệt. Cho nên mới có thể đứng sừng sững ở mười vạn đại sơn. Nếu như là lịch sử, mặc kệ là Ma Đạo Lục Đại Ma Đế Động Thiên hay là thập đại môn phái tiên đạo, đều hoàn toàn không thể so sánh với yêu thần Thất Điện trong mười vạn đại sơn.

Yêu tộc trong Hung Thạch Điện đều do hung thạch thú biến thành, thân thể mạnh mẽ. Trong bảy điện là mạnh nhất. Yêu tộc của Hung Thạch Điện chiến đấu chém giết, căn bản là không cần vũ khí, đều là dùng thân thể của chính mình chiến đấu. Chính là như vậy. Hung danh của Hung Thạch Điện vẫn như trước là chấn nhiếp mỗi một góc trong mười vạn ngọn núi lớn.

Tu sĩ bị Hung Thạch điện chủ một quyền đánh nát đan điền kia, là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Nhìn khí tức trên người hắn, lại là một vị tán tu tiên đạo đáng thương, chẳng những mất đi tư cách tranh đoạt mộ thực, còn liên tục mất đi tính mạng. Sau khi điện chủ Hung Thạch đánh nát đan điền của hắn, không chút do dự, nắm đấm cực kỳ to lớn kia đột nhiên rút trở về.

“Thế”

Máu thịt nổ tung, thân hình điện chủ Hung Thạch lộ ra ngoài. Toàn thân trên dưới đều được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu vàng, giống như là đang mặc một bộ trường bào màu vàng. Thế nhưng thật ra trên người vị điện chủ này lại không hề có một sợi tơ nào.

Chẳng qua với tư cách điện chủ Hung Thạch, tu vi Nguyên Anh đại viên mãn, chính là do trời sinh một khối hung thạch

biến thành.

Khu vực Hung Thạch điện, quanh năm đều có hung sát khí vờn quanh, hung sát chính là do địa sát khí ngưng kết ra. Cũng chỉ có Hung Thạch điện mới có thể nhìn thấy, bất kỳ yêu thú tu sĩ nào tiến vào phạm vi Hung Thạch điện, chiến lực lập tức hạ xuống. Bởi vì đến từ đâu, ngay cả là tu sĩ Nguyên Anh cũng khó có thể thu nạp thiên địa linh khí tinh thuần để luyện hóa.

Hung Thạch điện chủ thân cao năm trượng, nhìn qua quả thật giống như người khổng lồ, Triệu Vô Tà nếu đứng ở trước mặt nó nhất định là vô cùng mờ mịt hưởng chi thực lực của vị điện chủ này quá mức mạnh mẽ. Tên tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ kia ngay cả phản ứng thời gian còn chưa kịp làm vỡ nát đan điền thì Nguyên Anh trong đan điền tự nhiên cũng bị lấy đi.

Thân hình to lớn xuất hiện.

Cuối cùng hai trăm năm nghiền nát nhau, rồi cùng nhau nghiền nát tất cả mọi âm mưu của hai bên.

Phía trước một khối bia mộ, mạnh mẽ nhân Nguyên Anh kia vào giữa lỗ khảm của mộ bia, huyết quang bắt đầu chuyển động. Trong tay Cự nhân kia đã có thêm một cái mộ thực. Đến lúc này, trên mặt gã điện chủ Hung Thạch này mới hiện ra vẻ vui mừng. Nhưng nó do hung thạch biến thành, cười cũng khó tránh khỏi có chút cứng nhắc, thậm chí còn có sát khí phát ra.

Hung Thạch điện nâng lên cái đầu to lớn vô cùng thì trên phần mộ Nguyên Anh đã hoàn toàn rối loạn. Chỉ còn một ngày là đủ cho những tu sĩ này có kiên kị thể nào đi nữa thì cũng không thể để mặc cho Triệu Vô Tà bày bia mộ ở đó mà không đi. Tuy rằng trước đó đã chia hơn hai mươi miếng nhưng hầu như mỗi môn phái đều có ba Nguyên Anh tu sĩ.

Muốn tiến vào Cẩm Thần Uyên sau trăm năm, nhất định phải có mộ thực trong tay, hiện tại là thời cơ tốt nhất. Không ở thời điểm này cướp đoạt mộ thực, đợi mộ phần Nguyên Anh chìm xuống, muốn lấy được mộ thực sẽ khó so với lên trời.

“Động thủ âm âm âm, tiểu nhân “Xuy xuy”

Trong nháy mắt, trên phần mộ Nguyên Anh. Bên trong vòng bảo hộ, hơn một trăm Nguyên Anh tu sĩ lâm vào trong tử chiến. Vì tranh đoạt hai mươi phần mộ thược còn lại, mặc kệ là tu sĩ hay yêu thú, đều hoàn toàn điên cuồng, thậm chí là lấy mạng chém giết. Lúc này mới xuất hiện thương vong thật sự ngay cả những tuyệt thế cường giả cũng bị thương.

“Hừ, ta không chiếm được người, các người cũng đừng nghĩ tới chuyện cùng chết chung đi.”

Phía trước một tòa bia mộ, một thanh niên mặt đầy âm u mang theo ánh mắt đầy hận ý nhìn thoáng qua đám tu sĩ Tiên Đạo chung quanh, sắc mặt cực kỳ khó coi. Hắn đã mất đi một cánh tay, còn có hai cái chân. Có thể nói một thân chiến lực đã giảm đi một nửa. Tu vi vốn là Nguyên Anh hậu kỳ hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng so sánh với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng, huyết quang trên người bắt đầu khởi động, tự bạo Nguyên Anh của chính mình. Bất quá ba gã tu sĩ Nguyên Anh Kỳ của Phi Linh Tông dường như đã sớm biết sẽ như vậy, trước khi tu sĩ kia tự bạo đã tránh đi.

Thanh niên này là một tu sĩ ma đạo, chỉ là tu vi Nguyên Anh Hậu Kỳ mà muốn ăn từ trong miệng một trong mười đại môn phái của Tiên Đạo Phi Linh Tông. Cũng khó trách kết cục như thế. Lúc này bia mộ kia đang phát ra huyết quang., Hiển nhiên đã bị nhét một nguyên anh vào. Đang muốn biến thành mộ thược, bất quá tu sĩ ma đạo kia chính mình cũng rất rõ. Lấy trạng thái hiện tại của hắn, căn bản không có khả năng cướp lấy mộ thược trước mắt hắn. Cho dù cướp được, cũng không ra được.

Thật ra những tán tu kia muốn muốn có được chìa khóa của mộ, chỉ có một biện pháp, đó chính là kết thành một nhóm đoạt một cái bí thược. Sau đó kiên trì một ngày, cuối cùng chờ ra khỏi phần mộ Nguyên Anh, cùng nhau tìm một ngôi mộ, đất.

Cái chìa khóa cuối cùng của cuộc tranh đoạt mới, cũng chỉ có thể lưu lạc tới Thập Tiêu Tiên Đạo, trong tay Yêu Thần Thất Điện và Lục Đại Ma Đế.

Sau khi lấy được mộ thực có thể nhận chủ, nhưng mà ở chỗ này nhận chủ cũng không có tác dụng gì. Bởi vì chỉ cần chủ nhân chết, mộ thực kia cũng sẽ biến thành vật vô chủ.

“Không biết tự lượng sức mình...”

Cường giả tuyệt thế của Phi Linh Tông là một vị trung niên mặc vũ y, trông có vẻ tuấn dật hơn một chút, chẳng qua lúc này khuôn mặt hắn đã trở nên lạnh lùng. Trong bụi mù, bàn tay hắn nắm lấy một đạo hồng quang. Hồng quang trong lòng bàn tay hắn chậm rãi biến mất, cuối cùng hóa thành một cái chìa khoá mộ phần. Được cái chìa khoá này, ba người của Phi Linh Tông đưa mắt nhìn về phía những nơi khác.

Tán tu tiên ma tam phương trở thành đối tượng săn giết tuyệt thế cường giả, lấy mộ thực cần Nguyên Anh, thế lực môn phái khác không tiện đắc tội. Tự nhiên đem mục tiêu đều đặt ở tán tu, tán tu không có thế lực. Giết người lấy anh tự nhiên đơn giản hơn nhiều. Tán tu vốn ba phe Tiên Ma yêu tạm thời liên hợp chiếm ba cái mộ thực. Đáng tiếc là hai bên đều thất bại.

Chỉ cần tán tu Yêu tộc tạm thời còn có thể bảo vệ được phần mộ thực kia. Bất quá cũng bị các cường giả chiếm lấy. Hiện tại than than có thể gặp nguy, trong vạn năm Thiên Vân đại lục sẽ có trăm phần mộ thực. 99% đều ở trong tay mười đại môn phái Tiên đạo, Yêu Thần Thất Điện cùng Lục Đại Ma Đế. Bất quá cũng không phải tán tu không có cơ hội đoạt được phần thực, trước đó vị tu sĩ Ma đạo kia đã cướp được một phần mộ thực trong miệng đồng hồ.

Hơn nữa còn là ở trước mắt bao người mà đoạt mất chìa khoá mộ rồi. Hiện tại đã là giữa trưa ngày hôm sau, đến buổi tối thì cấm chế trên phần mộ Nguyên Anh sẽ biến mất. Đến lúc đó tu sĩ Nguyên Anh bên trong đều có thể đi ra, chẳng qua đi ra cũng không có nghĩa là chém giết kết thúc, ngược lại còn bắt đầu đại kiếp nạn.

Thật sự đã bắt đầu rồi...

Lúc này ở phía trên phần mộ Nguyên Anh, chém giết hỗn loạn vô cùng. Nếu như là ở nơi khác.

Là không có khả năng nhìn thấy cảnh tượng như thế, đông đảo tu sĩ Nguyên Anh chém giết cùng một chỗ. Chỉ vì những bìa mộ kia, bắt đầu từ thời viễn cổ. Mộ thực chính là chìa khóa đi thông trường sinh đại đạo. Chỉ có lấy được mộ thực mới có tư cách tiến vào cấm thần uyên.

“Phốc phốc “

Không hề có dấu hiệu báo trước, một thanh phi kiếm hàn quang bùng nổ xuyên qua một đàn điền tán tu Tiên đạo, không đợi tán tu Tiên đạo xoay người lại. Vị tuyệt thế cường giả của Hạo Nhiên Tông kia liền xuất hiện trước mặt hắn. Trên mặt mang theo nụ cười làm cho người ta thoải mái, nhưng bàn tay lại không chút khách khí. Trong lúc hỗn loạn cắm vào trong đàn điền của tán tu kia.

Phần mộ Nguyên Anh, chôn ở đây, hơn phân nửa đều là di hài của tu sĩ Nguyên Anh. Cái này, tán tu Tiên Đạo, nằm mơ cũng không nghĩ tới. Ra tay với hắn sẽ là một trong thập đại môn phái của Tiên Đạo, Hạo Nhiên tông là thiện lương nhất. Tu sĩ Hạo Nhiên tông, mỗi một người đều mang theo Hạo Nhiên Chính Khí, không hợp với tu sĩ Ma đạo.

Thế nhưng ai sẽ nghĩ đến, vị cường giả tuyệt thế Hạo Nhiên tông này, ra tay giết người đoạt Anh động tác, thế nhưng một chút cũng không thua tu sĩ ma đạo, thậm chí còn có thể chiến thắng. Chỉ ít lúc giết người, trên mặt vẫn còn mang theo nụ cười thoải mái.

“Oành oành oành oành”

Một tán tu ở vào bước đường cùng, giống như vị tu sĩ ma đạo kia, lựa chọn tự bạo. Lập tức giống như rơi vào trong dầu nổ, nguyên anh trên phần mộ hoàn toàn sôi trào. Trong nháy mắt, dĩ nhiên có mấy vị nguyên anh tu sĩ lựa chọn tự bạo.

Phản ứng dây chuyền, một tu sĩ tự bạo còn chưa kịp phản ứng lại thì đã có yêu thú tự bạo, may mắn là trên phần mộ nguyên anh có một cấm chế vô cùng mạnh mẽ. Bất cứ lực lượng tự bạo nào đánh lên vòng bảo hộ cũng không thể khiến vòng bảo hộ có chút gợn sóng thậm chí không thể chớp lên được.

Vô số bụi mù tràn ngập, trong vòng bảo hộ không thể nhìn thấy gì cả. Bụi đất trên đảo này tựa hồ cũng không phải vật phạm, bên trong dường như cũng ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ quỷ dị. Sau khi đẩy lên vô số bụi mù, không chỉ ngăn cản tầm mắt, ngay cả thần niệm cũng mất đi tác dụng.

Cứ như vậy, sẽ càng thêm tai nạn. Đối với tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ trung kỳ mà nói, ngay cả thần niệm cũng đã mất đi tác dụng. Lập tức liền biến thành mất mù. Nguyên Anh Hậu Kỳ cùng Đại viên mãn tu sĩ, cho dù không có thần niệm, cũng có thể dùng cảm ứng lực hành động. Trong lúc nhất thời, động tác động của những cường giả động thủ giết người càng ngày càng nhanh, càng thêm tàn nhẫn, không lưu tình.

Thậm chí, đã không phải vì mộ thực kia nữa. Mà là vì nó.

“Ha ha ha, cứ chết đi...”

Bộ mặt vô cùng lạnh lùng của Phệ Tâm Ma Đế xuất hiện phía sau một vị tán tu Tiên Đạo. Không nói một tiếng, cho đến khi nắm tay phát ra hàn quang vô cùng dày đặc đánh lên người tu sĩ kia. Ma đầu mới cười lớn, tiếng cười vang, nắm tay đã đánh tới. Vị tán tu Tiên Đạo kia thân hình lập tức bị đánh thành mảnh vụn. Nguyên Anh kinh hoàng vô cùng từ trong thịt nát kêu loạn lao ra, hoảng hốt chạy trốn.

Đáng tiếc, căn bản là không có đường trốn. Thân hình Phệ Tâm Ma Đế vừa động, lập tức xuất hiện ở phía trước Nguyên Anh đã mất đi thân thể kia., Bàn tay hung hăng nắm chặt nguyên anh. Lòng bàn tay quang mang một mảnh, trên mặt xuất hiện vẻ hưng phấn. Dĩ nhiên nắm lấy nguyên anh kia liền hướng trong miệng mình nhét vào. Không phải lỗ khảm trên mộ bia mà là miệng rộng của chính mình. “Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên ngừng lại, nguyên anh phiếm ra quang mang tiêu tán linh khí tinh thuần đã bị hấp nhét vào trong miệng., Miệng rộng há ra tựa hồ đang nhắm nuốt Nguyên Anh kia, còn phát ra thanh âm răng rắc khiến người ta da đầu tê dại, tựa hồ Nguyên Anh kia có xương cốt. Một ít linh khí từ khước miệng tràn ra, tuy rằng không có huyết sắc, nhưng lúc này Phệ Tâm Ma Đế nhìn qua giống như một dã thú đang ăn tươi nuốt sống.

“Ha ha ha...”

Phệ Tâm Ma Đế cười ha hả, phóng về phía tán tu còn lại, khí tức giết chóc lập tức trở nên nồng nặc. Không chỉ Ma Đế, còn có cường giả khác, cũng đang sẵn giết tu sĩ Nguyên Anh cấp thấp, hiện tại đã không phải vì chìa khoá mộ phần, mà là vì cần nuốt những Nguyên Anh kia, tăng cường tu vi.

Ma đạo cũng vậy. Yêu thú cũng vậy, tiên đạo cũng vậy.

Lúc này phần mộ Nguyên Anh giống như một cái trường săn bắn. Không có cái gọi là Tiên Ma yêu. Chỉ có cường giả và kẻ yếu, săn giết và bị săn giết. Kẻ yếu chết. Cường giả lại không ngừng biến cường. Cũng có yêu thú vốn là tu sĩ yếu, nhân cơ hội này, lợi hại biến thành cường giả.

“Muốn giết ta. Chết cùng ta!”

Lại thêm một con tự bạo. Chẳng qua lần này là một con yêu thú chứ không phải tu sĩ. Trong mười vạn đại sơn mạch yêu thú nhiều như cát sông Hằng Hà. Yêu thú cảnh giới Nguyên Anh cũng đặc biệt nhiều, cũng bởi vì như vậy cho nên đám tán tu Yêu tộc mới có thể bảo vệ được những mộ bia còn lại. Chỉ có điều không phải mỗi một con yêu thú đều có thể sống sót.

Một đầu Yêu thú Nguyên Anh trung kỳ tựa hồ bị hai vị cường giả đồng thời nhìn chăm chăm, trong bụi mù đầy trời âm âm âm qua đi.

Một khắc liền hạ đồng thời sáu con yêu thú này tuy rằng chỉ có một ít thiên phú của Phương Anh trung kỳ, nhưng lực cảm ứng cũng không thấp. Lúc này cảm ứng được hai gã cường giả đồng thời đi tới, nó biết rõ lúc này khó có thể may mắn thoát khỏi, không giữ được tính mạng, tự nhiên cũng muốn kéo lên vài cái đệm lưng.

Ở giữa một đám yêu thú, cộng thêm hai tên cường giả đang xông tới, một cỗ lực lượng mạnh mẽ vô cùng bạo phát. Không có một tên yêu thú nào trốn được, lực lượng cường hoành cũng bị đánh bay. Kể cả hai tên cường giả xung quanh con yêu thú kia, toàn bộ đám cường giả đều bị đánh bay.

Nguyên Anh trung kỳ yêu thú tự bạo đủ đánh một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ trọng thương. Lập tức liền mất đi thân thể., Chân nguyên trong cơ thể hai cường giả kia cũng vì

chống đỡ uy lực tự bạo mà hao hết hơn phân nửa. Mất đi thân thể, yêu anh của mấy con yêu thú kia nhao nhao chạy ra, hóa thành lưu quang chạy trốn. Đáng tiếc nơi này căn bản không có chỗ để trốn, ngay cả chỗ ẩn thân cũng không có. Càng tệ chính là mấy con yêu thú này không chết, hết lần này tới lần khác lại đâm đầu vào phía Triệu Vô Tà.

Bên trong bụi mù, ba đóa, Yêu Anh Yêu thú chạy về một hướng, tốc độ ánh sáng quá nhanh. Khói bụi tản ra một ít, vừa lúc cũng khiến mấy Yêu Anh Yêu thú này nhìn thấy người đang ngồi xếp bằng sau bụi mù.

Mất đi thân thể nhưng thần trí vẫn còn, chỉ là sau khi ba con yêu thú yêu anh nhìn thấy người nọ.

Ba hồn bảy vía nhất thời đã đi được một nửa. Trong suốt thân thể Yêu Anh kịch liệt run rẩy, nếu như có thể, bọn họ tình nguyện tự bạo, cũng đừng rơi vào trong tay Triệu Vô Tà. Quả thực so với chết còn khó chịu hơn, kết cục của gia chủ Chu gia chính là ví dụ tốt nhất.

“Nếu như đã đến đây, còn muốn tẩu thoát ư?”

Đáng tiếc chính là, càng sợ phát sinh cái gì, lại càng phát sinh cái gì. Trong ánh mắt kinh hãi không hiểu của ba yêu anh, Triệu Vô Tà chậm rãi mở mắt, hung quang cùng sát khí đồng thời bộc phát. Trong hư không đột nhiên xuất hiện một bàn tay to. Ngay khi ba yêu anh chưa kịp phản ứng, bàn tay kia đã chụp lấy chúng.

Bàn tay Nhân trùng đặt ngang trên gối giống như cảm ứng được cái gì đó, thân kiếm huyết hồng vậy mà bắt đầu rung động. Từng sợi tơ huyết hồng liên lụy lên, liên hướng về ba Yêu Anh trong hư không đại thủ kia mà đi, trong huyết tuyến ẩn chứa khí tức, làm cho bản năng của ba Yêu Anh kia bắt đầu run rẩy.

Yêu anh không thể nói chuyện, nhưng lại có thể cầu xin tha thứ, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt của ba Yêu anh đều lộ ra vẻ cầu khẩn, đáng thương nhìn Triệu Vô Tà. Chỉ cần Triệu Vô Tà chịu tha cho chúng nó một lần, chính là để chúng nó coi Triệu Vô Tà như cha nuôi. Chỉ sợ chúng nó đều nguyện ý,

nhưng Triệu Vô Tà không muốn có một chút nào với ba nhi tử. Mặc dù nhi tử này có thể rất hiếu thuận.

“Cho dù Triệu gia buông tha các người, các người cũng có thể chết được.”

Ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn vào đông đảo cường giả lúc này đang chém giết nhau, lúc này phần mộ Nguyên Anh là một ngôi mộ đơn độc, ba canh này cho dù Yêu Anh không rơi vào tay Triệu Vô Tà cũng sẽ rơi vào tay cường giả khác. Tóm lại tất cả đều không tránh khỏi một chữ chết.

“Cho nên, các người vẫn nên chết trong tay Triệu gia đi thì hơn.”

Ngữ khí nhàn nhạt, thậm chí giống như là đang thương lượng với chúng vậy, nhưng cũng đủ làm cho ba Yêu Anh kia bị hù hồn phi phách tán. Bất quá cũng có kẻ tâm ngoan, trong đó có một yêu anh muốn cầu xin tha thứ cũng vô dụng. Yêu thú hoặc tu sĩ có đôi mắt ti hí hấn.

Mà là Triệu Vô Tà, thẳng ôn này, nói là hung ma còn nâng hấn ta lên.

“Muốn chết như vậy, Triệu gia sẽ như người mong muốn.”

Trong con người của Triệu Vô Tà lấp lóe ánh sáng hung ác vô cùng. Một đôi tay trần duỗi ra, nắm chặt lấy Yêu Anh đang muốn tự bạo kia. Sau đó nhẹ nhàng đặt lên thân của Nhân Tế Ti Kiếm, quá trình đó vô cùng ôn nhu, nhưng ngay sau đó những sợi tơ đỏ như máu từ trong thân kiếm tuôn ra.

Làm cho cảnh tượng không hề dịu dàng chút nào, một mùi máu tanh nồng nặc phát ra. Những sợi tơ đỏ như máu từ trong thân chén kiếm bò ra, sau đó quấn quanh lên, chét bao vây yêu anh kia. Hơn nữa còn không ngừng, không ngừng có sợi tơ đỏ như máu đi ra quấn quanh.

Chẳng qua chỉ trong chốc lát, thân hình vốn là Yêu Anh trong suốt, vậy mà lại biến thành màu huyết hồng. Huyết quang lóe lên, những sợi tơ bắt đầu nhúc nhích, mỗi một lần nhúc nhích Yêu Anh liền gãy đi một phần. Trước mặt hai Yêu Anh khác, trong ánh mắt hoảng sợ của chúng nó, Yêu Anh kia muốn tự bạo.

Sau mấy nhịp thở, sợi tơ huyết hồng đã biến mất. Tất cả sợi tơ chậm rãi chui vào trong cốc kiếm, một con huyết trùng vụn vẹo đáng sợ chậm rãi bò ra. Khuôn mặt con huyết trùng này chính là bộ dáng của Yêu Anh. Chỉ là biểu lộ vô cùng thống khổ. Hai Yêu Anh còn lại đã kinh hãi quá độ, chúng chỉ có thể tro mắt nhìn một người trong chén ra đời.

Mặc dù không có cách nào phát ra âm thanh nhưng hai Yêu Anh vẫn mở miệng ra. Nếu như có thể, chúng nó thật sự rất muốn ngất đi. Ít nhất như vậy sẽ không cần đối mặt với Triệu Vô Tà hung tàn đến cực điểm ma đầu. Tu sĩ ma đạo tu luyện ma công, hơn phân nửa đều là giết chóc phạm nhân, nhưng Triệu Vô Tà.

Nhưng đều đem mục tiêu đặt trên người tu sĩ. Tu sĩ càng cường đại lại càng bị Triệu Vô Tà theo dõi. Tựa như lúc này, yêu anh chết trên tay Triệu Vô Tà chính là một yêu thú Nguyên Anh hậu kỳ. Một yêu thú Nguyên Anh trung kỳ vốn đã tự bạo, không có khả năng đem con yêu thú này biến thành mảnh ruộng này. Nếu xui xẻo chính là bị thương trước đó.

Không nghĩ tới bi thảm nhất chính là rơi vào tay Triệu Vô Tà, cuối cùng biến thành một nhân trùng trên cốc kiếm. Hai yêu anh còn lại mặc dù biết giãy dụa vô dụng nhưng vẫn phải liều mạng. Hy vọng lại có cường giả khác tới giải cứu chúng. Cho dù không phải giải cứu cũng tốt, chỉ cần có thể rời khỏi hung ma là được.

“Yên tâm, tử pháp của các người một chút cũng không thống khổ...”

Trên mặt Triệu Vô Tà vẫn giữ ý cười như cũ. Tựa hồ vừa rồi có thủ đoạn tàn nhẫn giết chết một Yêu Anh không giống như hấn. Bàn tay dùng Ma Nguyên ngưng tụ ra đang nắm chặt hai Yêu Anh kia, sau một khắc, bàn tay kia liền tách ra làm hai, hung hăng nhét hai Yêu Anh vào trong hai khe hở giữa hai bia mộ sau lưng Triệu Vô Tà.

Huyết quang tan hết, trong tay Triệu Vô Tà đã có thêm hai chìa khoá mộ.

Lúc này bụi mù cũng không sai biệt lắm đã tan hết nhưng cảnh tượng đã lộ ra lại làm cho tất cả tu sĩ và yêu thú trong lòng chấn động. Khắp nơi đều là thi hài, còn có mùi máu tanh nồng đậm. Nếu như người chết là phạm nhân thế tục hoặc là tu sĩ tầm thường thì cũng không có ai kinh ngạc. Nhưng lúc này chủ nhân của những thi hài đó khi còn sống đều là tu sĩ Nguyên Anh.

Bốn chữ Nguyên Anh phân mộ, quả thực là “

Số ba trăm sáu mươi sáu mươi.

Lần này hai mươi chín lần tấn công lần lượt.

Ba con dị chủng hung thú.

Hai bên Nhị Lạn Thần Uyên, ở không trung. Thần niệm Mâu số đảo qua vạn dặm đều gây ngăn cản người, bị cảnh tượng trên hòn đảo kia hù dọa. Những tu sĩ yêu thú này đều không có khả năng sống hơn vạn năm, cũng chưa từng thấy loại cảnh tượng này, mặc dù mỗi lần vạn năm đại kiếp đều như thế.

Bất quá đó cũng chỉ là xem qua trên điển tịch truyền thừa mà thôi, xem điển tịch ghi lại, tự nhiên không có cảm giác chấn động khi xem cảnh tượng chân thật. Lúc này trên không trung, khí tức hỗn loạn vô cùng, đều là thần niệm tu sĩ hai bên cấm thần uyên.

Lúc này ở trên hòn đảo đó, khắp nơi trên phân mộ Nguyên Anh đều là thi hài. Trong phạm vi tám trăm dặm, nhưng ở địa phương có mộ bia, đều là thi hài. Trên bụng mỗi một bộ thi hài đều có một cái động lớn, bằng không vô số thịt vụn đỏ như máu còn sót lại linh khí dao động kịch liệt vô cùng.

“Tê, “Tê tê

Lần này tu sĩ hai bên Cấm Thần Uyên xem cuộc chiến hận không thể đem tất cả không khí hít vào trong bụng, vô số ánh mắt bên trong, trừ kinh hãi còn là kinh hãi. Ở trên đảo, vốn có hơn hai trăm vị tu sĩ Nguyên Anh, còn có nhiều tu sĩ cảnh giới Kết Đan Tông Sư. Hơn một ngàn tu sĩ, vốn ở trên đảo kia còn chen chúc không chịu nổi.

Ngay từ đầu, Triệu Vô Tà đã bồi bổ cho Trùng Tửu và Vạn Độc Huyết Cốc Phiến cho người ta, dưới tay ngoan lạt làm thịt mấy trăm Kết Đan Tông Sư. Mặc dù đã đắc tội gần như toàn bộ thế lực ở Thiên Vân Đại Lục, đáng tiếc uy năng của Nhân Chung Kiếm cùng Vạn Độc Bát Phiến đều tăng vọt, nhất là gã Trùng Tửu Kiếm kia, ngoại trừ mấy đầu Nhân Trùng Tửu bị Triệu Vô Tà phá huỷ kia.

Ấn ký xương người còn lại đã đầy, chỉ cần Triệu Vô Tà triệu hồi hoàn chỉnh Thiên Ma kinh từ vô tận Tinh Thần Hải tới. Nhân Trùng có thể lập tức đại thành. Còn có Vạn Độc Bát Quỷ Phiến, uy năng cũng tăng vọt, tinh huyết nguyên khí trong cơ thể mấy trăm vị cường giả Nguyên Anh đại viên mãn, toàn bộ uy lực đều tăng lên một bậc.

Triệu Vô Tà giết mấy trăm tu sĩ Kết Đan Tông. Trên đảo chỉ còn lại hơn hai trăm tu sĩ Nguyên Anh. Nhưng hiện tại chỉ còn lại có một nửa. Nói cách khác, lúc này có hơn một trăm tu sĩ Nguyên Anh đã chết, bất luận là thi hài hay là không có thi hài đều đã chết. Trong đó một nửa là bị những cường giả Nguyên Anh cùng đường cùng tự bạo liên lụy, một nửa còn lại bị cường giả tuyệt thế trên đó săn giết.

Hơn hai mươi vị cường giả tuyệt thế Nguyên Anh Đại viên mãn không ai bị thương, còn những tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ thì bị trọng thương cũng không ít, ngay cả vị Lôi Thần trưởng lão kia của Thần Tiêu Đạo Tông cũng bị trọng thương. vồng vừa mới giết chết một trong hai cường giả tự bạo yêu thú kia chính là lão.

Đã đến cảnh giới Nguyên Anh, nếu như đã vào bước đường cùng, sinh tử chỉ tự bạo mà nói. Cho dù là cảnh giới cao hơn một cấp bậc, muốn thừa nhận uy lực tự bạo kia cũng là vô cùng gian nan. Trừ phi là trước đó đã đoán được. Hoàn toàn có khả năng tránh né. Bất quá nếu như cường giả Nguyên Anh hậu kỳ tự bạo, muốn đánh trọng thương tuyệt thế cường giả Nguyên Anh đại viên mãn cũng khó khăn hơn một chút.

Bao gồm cả Triệu Vô Tà, hơn hai mươi vị cường giả tuyệt thế chẳng những không bị thương mà ngược lại trong tay còn có cả chìa khoá mộ. Mười đại môn phái Tiên đạo, Yêu Thần Thất

Điện, Lục Đại Ma Đế Động Thiên. Những thế lực này đều có cường giả tuyệt thế tọa trấn, hơn phân nửa chìa khóa đã rơi vào tay bọn họ.

Ngoại trừ ngay từ đầu sự thâm trầm của tòa thành phủ, ma đạo tán tu ra tay thật nhanh, các tán tu còn lại cũng chỉ có một vị lấy được mộ thực, cũng là một vị tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn. Là một vị lão giả, trên mặt hồng quang đầy mặt. Mặc dù râu tóc bạc phơ, nhưng trong đôi đồng tử kia lại một chút đục ngầu cũng không có.

Có thực lực như vậy, cũng khó trách dám một mình đi đoạt mộ thực.

Thê thảm nhất chính là tán tu của Tiên, Ma lưỡng đạo, vốn là chiếm cứ hai tấm bia mộ đã không còn, về sau lại trở thành đối tượng bị cường giả săn giết. Kết cục thê thảm vô cùng, trong trăm vị cường giả Nguyên Anh chết kia, hơn phân nửa đều là tu sĩ Tiên, Ma lưỡng đạo. Bất quá làm cho Triệu Vô Tà ngoài ý muốn chính là, trong những cường giả Nguyên Anh chết đi, cũng không thiếu những tu sĩ thế lực siêu cấp.

Lúc này tông chủ Thần Tiêu Đạo Tông chính là người đã chết. Còn có tu sĩ Nguyên Anh kỳ của thập đại môn phái khác, cũng có thi hài trên mặt đất. Ngay cả Phạm Thiên Tiên Tông cũng có một tu sĩ Nguyên Anh bỏ mình.

Trăm vạn tu sĩ bên cạnh thấy cảnh tượng thê thảm trên đảo như vậy cũng là bởi vì lần này đã chết hơn trăm vị tu sĩ Nguyên Anh. Trên diển tịch có ghi chép, vạn năm đại kiếp nạn mỗi lần đều có thể bỏ mình rất nhiều Nguyên Anh tu sĩ. Đảo này trong phạm vi tám trăm dặm mới được gọi là phần mộ của Nguyên Anh.

Thế nhưng là ai cũng không nghĩ tới, lần này một lần lại chết đi trăm vị tu sĩ Nguyên Anh. Ngày thường không biết gặp phải một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ rất khó khăn, nhưng hiện tại một lúc đã thấy cả trăm. Hơn nữa đều là thi hài, kinh hãi cũng là bình thường. Hơn nữa, chết mất trăm vị cường giả Nguyên Anh kia cũng là chuyện bình thường., Không ít yêu thú trong trăm vạn tu sĩ đều có liên hệ với nhau. Hơn nữa đều là sư tôn

sư tổ các loại, có lẽ là một môn phái lớn nhưng tất cả đều dựa vào vị sư tổ kia tọa trấn.

Hôm nay đã chết, đại kiếp mở ra chính là như vậy, tu sĩ Nguyên Anh bỏ mình. Những môn phái kia cũng mất đi cường giả tọa trấn, đợi đến khi phần mộ Nguyên Anh chìm xuống, chân chính huyết tinh chém giết mới bắt đầu. Toàn bộ Thiên Vân Đại Lục, không có thế lực nào may mắn thoát khỏi, toàn bộ sẽ bị cuốn vào trong đó.

Nhưng lúc này trên đảo đã có kết luận cuối cùng, bởi vì phần mộ thực của đảo gần như đã bị lấy hết, ngoại trừ một tòa đề nguyên rửa.

Ở một bên đảo, còn có một tòa bia mộ đứng vững, nhất thời hấp thu ba lượt ánh mắt của tất cả tu sĩ yêu thú. Trải qua chém giết vô cùng thảm liệt, chết hơn trăm vị tu sĩ Nguyên Anh, vậy mà vẫn có thể còn lại một tòa bia mộ. Lập tức, hơn một trăm vị cường giả Nguyên Anh còn lại đều hướng ánh mắt về phía tòa bia mộ kia.

Bảo vệ bia mộ này là một đám yêu thú tiểu tán tu. Hơn mười đầu yêu thú, mặc dù đều hóa thành hình người nhưng khí tức yêu thú trên thân chúng như thế nào cũng không thể che đậy. Yêu thú đầu lĩnh tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, còn lại hơn phân nửa là Nguyên Anh trung kỳ. Một đầu là Nguyên Anh sơ kỳ.

Lẽ ra đối với một yêu thú Nguyên Anh hậu kỳ mang theo một đám yêu thú Nguyên Anh trung kỳ đúng là không thể bảo vệ được một tòa bia mộ dưới sự rình mò của nhiều cường giả như vậy. chứ đừng nói đến việc có thể tránh được sự săn giết của các cường giả tuyệt thế kia. Nhưng sự thật ngay trước mắt, không thể không tin được “Hung thú dị chủng”

Thú Vương đại nhân của Ngự Thú Tông bỗng nhiên sắc mặt ngưng trọng mở miệng nói. Ánh mắt của hắn rơi thẳng vào trên yêu thú Nguyên Anh hậu kỳ. Lúc này mọi người mới phát hiện, yêu thú đầu lĩnh lại có hình dáng của một đứa bé. Bất quá bộ mặt đứa bé này làm cho người ta không dám lấy lòng.

Trên mặt đầy những lốm đốm màu đen, hai con mắt cũng một cái lớn một cái mũi, thiếu chút nữa đã sập tới mặt rồi, đôi môi

lại rất lớn, nếu như hấn mở miệng ra, tạp chí sẽ đem đầu lâu của mình nhét vào, tóc tai bù xù như cỏ Diêu vừa kêu, hơn nữa còn là màu xanh lá cây.

Nha đồng xấu xí như vậy cũng là lần đầu tiên Triệu Vô Tà nhìn thấy. Yêu thú tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh, không cần nói đến biến hóa, chính là biến hóa ngàn vạn dung mạo cũng là tùy ý mà thôi. Nhưng mà con yêu thú này, cũng không biết bản thể là cái gì, không ngờ sau khi hóa hình lại là một hài đồng khó coi như vậy.

Không chỉ Triệu Vô Tà, toàn bộ tu sĩ nhìn thấy đều cảm thấy khuôn mặt của đứa bé này hơi khó coi một chút, nhưng lại không một tiếng cười ra tiếng. Cường giả tuyệt thế của Ngự Thú Tông, theo như lời Thú Vương nói thì bản thể của đứa bé kia là một dị chủng.

Rất nhiều cường giả sau khi liếc nhìn đứa bé kia, vậy mà có không ít cường giả đều quay người lại, nhìn về phía Triệu Vô Tà. Ý niệm trong đầu bọn họ Triệu Vô Tà cho dù không cần đoán cũng biết. Bọn họ cũng hoài nghi Triệu Vô Tà là dị chủng yêu thú, hài cốt đen như mực, còn có thần thông vô cùng quỷ dị.

Không phải yêu thú dị chủng, lại là vật gì. Bởi vì Triệu Vô Tà vẫn là khách khanh của Thiên Lang Điện, không có một cường giả nào tin tưởng Triệu Vô Tà là nhân loại. Khí tức Triệu Vô Tà cũng không giống nhân loại, tu luyện chung kinh và Hoàng Vưu Quyết, khí tức trên người Triệu Vô Tà chính là khí tức của Thiên Ma chí đạo. Chỉ là còn chưa trưởng thành mà thôi, về sau còn dung hợp khí tức của Sát thú Viễn Cổ.

Không để ý đến ánh mắt đang nhìn mình. Ánh mắt Triệu Vô Tà cũng rơi xuống người đứa bé kia, con người biến hóa mở ra hai mắt chén.

Theo thần thông của Triệu Vô Tà tăng vọt, uy lực trong chén cũng tăng vọt. Nhìn thấu bản thể một yêu thú, căn bản không phải việc khó. Triệu Vô Tà nếu ngưng tụ thị lực, thậm chí có thể nhìn thấu diện mục thật sự của vị Ma Đế Ma La kia.

“Tiểu di”.

Một tiếng kinh hô vang lên, mí mắt Triệu Vô Tà mở ra, cũng không phải là mắt chén. Trên mặt Triệu Vô Tà vẫn còn vẻ kinh ngạc, hắn vừa mới thi triển mắt chén đã ngưng tụ thị lực. Nhưng vẫn không thể nhìn thấu bản thể đứa bé kia là cái gì, hiếm thấy. Ngay cả trên mặt Triệu Vô Tà cũng hiện ra vẻ ngưng trọng.

“Rầm”

Một đạo hào quang bỗng nhiên xuất hiện, lúc này ở trên đảo đều là cường giả vô cùng mạnh mẽ, không cần nhìn cũng biết bên trong đạo hào quang kia là một tu sĩ. Hay là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, trong tay còn cầm một thanh phi kiếm cấp bậc Tiên khí. Chính là tông chủ Hạo Nhiên tông., Hạo Nhiên tông cũng có một cường giả tuyệt thế, là một lão giả Nguyên Anh đại viên mãn. Chẳng qua ngoại trừ chém giết lúc nãy, lão giả này vẫn luôn trầm mặc không nói, đứng ở nơi đó như một gốc cây. Ngay cả tông chủ nhà mình ra tay hắn cũng không can lại.

“Ngu xuẩn”

Lời nói không ai khác, mà chính là vị Thú Vương Ngự Thú Tông kia, đều là tu sĩ Tiên Đạo. Nhưng Thú Vương lại không chút nể mặt tông chủ Hạo Nhiên Tông kia, Thú Vương hắn chính là cường giả ngàn năm trước. Bối phận của hắn và lão giả Hạo Nhiên Tông kia hắn là giống nhau. Một câu ngu xuẩn này của hắn, lại có tư cách nói.

Hơn nữa, lời nói rất đúng. Vị tông chủ Hạo Nhiên tông kia, quả thật là một tên ngu xuẩn.

“Tìm nhỏ, chết”.

Thanh âm rất chất, từ trong miệng của đứa bé vô cùng xấu xí kia phun ra, vậy mà lại vô cùng chất chất. Giống như đứa bé này nói chuyện thời gian không lâu, hoặc là thời gian rất lâu không nói gì, thế cho nên quên cách nói. Mặc dù như thế, nhưng mà đứa bé kia mở miệng ra, tất cả tuyệt thế cường giả đều sắc mặt biến đổi.

Nhất là vị tuyệt thế cường giả Hạo Nhiên tông kia, trên khuôn mặt già nua tràn đầy vẻ kinh hãi, thân hình cũng lập tức động, nhưng tựa hồ “đã trễ.

“Tiểu Oanh.”

Tông chủ Hạo Nhiên tông hành động trước lão già kia, sau khi đưa trẻ kia nói xong, tông chủ Hạo Nhiên tông đã đến trước đứa bé kia. Phi kiếm cấp bậc tiên khí hóa thành một luồng sáng trắng, bay về phía bụng đứa bé. Mục đích của vị tông chủ này là muốn lấy tính mạng đứa bé kia.

Giết người lấy Anh, xem trình độ thuần thục của vị tông chủ này, sợ là trong trăm vị tu sĩ Nguyên Anh vừa mới bỏ mình, có không ít người đều là kiệt tác của vị tông chủ Hạo Nhiên Tông này. Lần này, bất quá cũng chỉ là kế tiếp mà thôi. Nhưng người tiếp theo, người chết không phải là đứa trẻ kia, mà là tông chủ Hạo Nhiên Tông đại nhân.

Đứa bé vô cùng xấu xí kia duỗi bàn tay ra, một màn quỷ dị đã xảy ra, cánh tay đứa trẻ xấu xí bỗng nhiên vươn dài, trước một bước đến bụng Hạo Nhiên tông chủ, sau đó móng tay đứa bé kia cũng lộ ra, dĩ nhiên cũng là màu xanh lá cây, mà lại dài vô cùng, phía trên hiện ra hào quang màu xanh lá cây kỳ dị.

“Phốc”

Đứa bé kia bỗng nhiên mở to miệng, một đoàn chất lỏng màu xanh lục tỏa ra tanh hôi bị đứa bé này phun ra, ngay sau đó liền ra miệng rộng đứa bé kia. Tốc độ đoàn chất lỏng này cũng sắp cực hạn, tông chủ Hạo Nhiên tông căn bản phản ứng không kịp, một cái liền bị phun trúng.

“Xùy xùy”.

Đây chính là phản ứng, đoàn chất lỏng kia bị phun lên đầu tông chủ Hạo Nhiên tông, ngay lập tức đã ăn mòn sạch sẽ chân nguyên hộ thể của tông chủ đại nhân, ngay cả ngăn cản một chút cũng không làm được, đoàn chất lỏng màu xanh sẫm kia nổ tung ngay trên đầu Hạo Nhiên tông chủ, vô số chất lỏng bung ra, toàn bộ rơi lên trên mặt vị tông chủ này.

Tiếng kêu thê thảm lập tức từ trong miệng vị tông chủ này đi ra, thanh phi kiếm cấp bậc tiên khí lúc đầu chuẩn bị đâm về phía hải đồng xấu xí kia bởi vì tâm thần của chủ nhân dao động mà nửa đường dừng lại, lơ lửng trên không trung hung hăng run rẩy.

“Xuy xuy “

Độc tính trong chất lỏng màu xanh sẫm vô cùng kịch liệt, một tông chủ Hạo Nhiên tông đầy mặt, hoàn toàn mất đi Hạo Nhiên Chính Khí trên người, quả thực biến thành một con chó điên bị hung hăng dẫn vật., Chất lỏng kia ăn mòn sạch sẽ huyết nhục trên đầu của hắn. Giống như chân nguyên hộ thể của hắn vậy, ngay cả xương cốt cũng không buông tha, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, toàn bộ đầu lâu của Hạo Nhiên tông chủ đều biến mất.

Khiến cho người ta càng thêm kinh hãi vẫn còn ở phía sau, cánh tay xấu xí kia bỗng nhiên duỗi dài đến bụng Hạo Nhiên tông chủ, một chút trở ngại cũng không có.

“Phốc phốc”

Sau một tiếng vang nhỏ, cánh tay vô cùng thẳng tắp kia đã xuyên thấu qua bụng hắn, sau khi thanh âm huyết nhục bị vỡ vang lên. Cánh tay kia duỗi ra khỏi bàn tay của đứa nhỏ xấu xí kia, đã có thêm một Nguyên Anh không hiểu sao kinh hãi. Cảnh tượng giống như lúc trước trong đám bụi mù, đứa bé xấu xí kia vậy mà có thể đem Nguyên Anh của tông chủ Hạo Nhiên Tông ném vào trong cái miệng rộng của mình.

Miệng rộng khép lại, linh khí nhè nhẹ tràn ra, cũng tuyên cáo Hạo Nhiên tông chủ đã chết. Một cái đầu lưỡi vô cùng đỏ tươi bỗng nhiên vươn tới, vẫy vẫy một cái, đem những linh khí tràn ra kia cuốn trở về. Trên mặt xấu xí vô cùng, lúc này rõ rệt xuất hiện một nụ cười khó coi.

Con thú xấu xí thứ ba trăm sáu mươi bốn, thứ ba trăm sáu mươi bốn.

Tất cả hạt gạo trong tam pháp đều ngưng tụ ở chỗ vô cùng xấu xí mà trẻ con đếm không hết, trong cung nguyệt chú, lấy thủ đoạn khủng bố giết hại nhiên tông chủ. Ngay cả xú hài nhi kia, vốn còn có chút khinh thị cùng ánh mắt chán ghét đều biến mất toàn bộ. Hạo Nhiên tông tông chủ tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, chính là tu sĩ cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng dưới sự ra tay đầu tiên, còn nháy mắt đã chết trong tay thằng nhóc xấu xí kia. Thực lực của thằng bé xấu xí kia khiến cho tất cả cường giả đều kinh hãi khó hiểu. Hơn hai mươi vị cường giả tuyệt thế, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi, nhìn đứa bé xấu tới cực điểm. Cũng vào lúc này, mọi người mới chú ý tới, hơn mười con yêu thú sau lưng đứa trẻ. Khí tức đều giống như con nít xấu xí kia, cũng không giống yêu thú bình thường.

Ánh mắt vô cùng lạnh lẽo của Thú Vương của Ngự Thú Tông đảo qua, trên nửa người trần trụi của hắn nổi lên từng cục thịt cuộn cuộn, Bách Thú Đồ cũng chuyển động theo, bách thú trên mặt dường như sắp sống lại, khí tức trên người của Thú Vương cũng trở nên vô cùng mạnh mẽ. Mang theo một loại uy áp thời viễn cổ, đột nhiên bao trùm về phía hơn mười con Yêu thú, bao gồm cả con xấu xí kia nữa.

“Uy thế bách thú “

Bản đồ bách thú thời Viễn Cổ là khi Thú Vương sinh ra đã có đồ văn viễn cổ trên người, một nửa huyết mạch Thú Vương không phải nhân loại. Cũng bởi vì như vậy, Thú Vương mới có thần thông thiên phú khó có thể với tới, giống như lúc này trên người phát ra uy áp, quả thực so với sơn nhạc còn trầm trọng hơn.

Hơn nữa còn mang theo hung sát chi khí vô cùng dày đặc, mặc dù mỗi một con bách thú trên người Thú Vương cũng không bằng Viễn Cổ Trọng Sát Thú. Nhưng khí tức phóng ra từ trên

đồ án bách thú này, chính là mấy vị cường giả của Yêu Thần Thất Điện kia. Lúc này trong lòng cũng cảm giác không khỏe, có thể triệt để đắc tội với thế lực Yêu thú như Ngự Thú Tông, hơn nữa càng ngày càng tốt.

Điều này cũng đủ để hiển thị sự mạnh mẽ của vị Thú Vương này rồi, đáng tiếc vào lúc này, khí tức của hắn tuôn ra.

Dĩ nhiên không có chút tác dụng nào, hơn mười đầu yêu thú phía dưới mộ bia đối diện căn bản là thờ ơ. Tựa hồ căn bản không thèm quan tâm uy áp khí thế kia, bất quá ở đây đều là cường giả, liền nhìn ra khí tức Thú Vương đều bị hải đồng xấu xí vô cùng kia ngăn lại.

Không đem Thú Vương để vào mắt. Ánh mắt của thằng bé xấu xí kia nhìn chằm chằm vào lão giả kia, tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn. Lão giả này mặt mũi xấu xí.

Cuối cùng hai mươi hai lần nghiền nát nhau, lần lượt đọc từng lần từng lần từng lần một.

Sắc mặt cực kỳ khó coi, thân thể già nua giống như đang run rẩy, trong đôi mắt đều là sát cơ. Sát cơ kia lúc gay gắt nhất, là sau khi xấu xí giết Hạo Nhiên tông chủ.

Chẳng qua lão giả này tựa hồ có chút cố kỵ nhìn thấy tông chủ Hạo Nhiên tông không cứu được, liền thân hình đứng nguyên tại chỗ. Chỉ là dùng ánh mắt oán hận nhìn hải đồng xấu xí kia, cũng không động thủ. Lấy nhãn lực của lão giả kia, còn có động tác vừa rồi của đứa trẻ xấu xí giết tông chủ nhà mình. Lão giả này liếc mắt một cái liền phán định, thực lực của thằng bé kia căn bản là không dưới hắn. Thậm chí, “

Trong phần mộ Nguyên Anh có hơn hai mươi vị cường giả tuyệt thế, nhưng lúc này đều tự nghĩ, nếu là bọn họ, muốn dứt khoát giết cường giả Nguyên Anh hậu kỳ như Hạo Nhiên tông chủ như vậy, có thể làm được mặc dù không ít. Nhưng chưa chắc đã có đứa trẻ xấu xí kia thoải mái thoải mái, càng không lập tức giết người lấy mạng., Sau đó trực tiếp nuốt vào trong bụng. Tuy Hạo Nhiên Tông ở trong thập đại môn phái của tiên đạo cũng không tính là môn phái mạnh nhất, nhưng giao du rộng lớn, chọc tới Hạo Nhiên Tông là vô số phiền toái sẽ tìm

tới cửa. Thế lực của Hạo Nhiên Tông cũng vô cùng lớn, các thế lực siêu cấp còn lại nếu muốn đắc tội Hạo Nhiên Tông đều phải âm thầm ước lượng.

Nhưng hài đồng xấu xí kia lại hoàn toàn không quan tâm, trực tiếp ra tay giết Hạo Nhiên tông chủ. Còn đem Nguyên Anh của Hạo Nhiên tông chủ nuốt vào bụng trước mặt trăm vạn tu sĩ. Vốn mọi người còn tưởng rằng Triệu Vô Tà đã là một ma đầu vô cùng liêu lĩnh rồi, không nghĩ tới lúc này lại đột nhiên xuất hiện một người khác, so với Triệu Vô Tà càng thêm hống hách.

Địa vị của Chu gia từ đầu đến cuối không bằng Hạo Nhiên tông của thập đại môn phái Tiên đạo, ngày thường đều cao cao tại thượng. Thế nhưng bây giờ lại bị một đứa trẻ xấu xí vô cùng thu thập.

“Người “Ăn”

Nói chuyện vẫn vô cùng trúc trắc, nhưng ngón tay nhắc lên lại khiến tất cả mọi người biết đối tượng hẳn nói chuyện. Chính là lão giả Hạo Nhiên tông trước người hẳn, trong đôi mắt to nhỏ đầy hung quang, tuy nói chuyện rất là ngượng ngịu. Đứa bé như mới vừa học được cách nói chuyện, nhưng khí tức trên người lại vô cùng khủng bố và hung thần.

Mọi người lại ngạc nhiên, ý tứ của đứa trẻ xấu xí kia là nhớ lại cảnh tượng Hạo Nhiên tông chủ bỏ mình lúc trước. Ai cũng có thể hiểu được vài phần, nghĩ đến hẳn ném phải ngon ngọt, ăn Nguyên Anh của tông chủ dĩ nhiên, bây giờ lại chuyển sang trên người vị tuyệt thế cường giả còn lại của Hạo Nhiên tông.

Về phần sau lưng hài đồng xấu xí này, hơn mười con yêu thú khí tức cùng với trẻ con xấu xí kia là cùng một đường. Nghĩ đến cũng đều là yêu thú đến từ một chỗ, khí tức đồng nguyên, nhưng nói về mạnh mẽ khủng bố. Vẫn là đứa trẻ xấu xí vô cùng kia hai ba lần liền giết một cường giả Nguyên Anh hậu kỳ.

Cho dù là tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn cũng chưa chắc có thể làm được, không phải ai cũng có thể tu luyện được cốc

kinh, cho dù có thể tu thành, Triệu Vô Tà cũng tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra bên trong chén kinh.

“Muốn chết “

Cho dù tính tình có tốt đến mấy, trong lòng vẫn kiêng kị, lão giả Hạo Nhiên Tông kia cũng không thể không rên một tiếng. Bằng không Hạo Nhiên Tông hẳn, lại bị người ta giễu cợt. Lão giả kia cũng nhẫn nại một chút, bị đứa trẻ xấu xí kia ăn một câu là được.

Hạo Nhiên Chính Khí bay lên không trung, một cột sáng to như cánh cửa mạnh mẽ đánh xuống thẳng nhóc xấu xí kia. Bên trong cột sáng, một thanh phi kiếm đang tản ra khí tức mạnh mẽ, cũng là một món tiên khí. Chẳng qua phẩm chất tốt hơn thanh phi kiếm của Hạo Nhiên tông chủ nhiều lắm. Hạo Nhiên tông tu luyện chính là Hạo Nhiên Chính Khí, cột sáng kia vừa xuất hiện, mùi máu tanh cùng khí tức hung sát trên không trung lập tức ảm đạm tiêu tán.

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, thằng nhóc xấu xí và lão giả còn lại của Hạo Nhiên tông bắt đầu chém giết. Một kẻ thực lực không rõ, lai lịch thần bí. Một kẻ là cường giả ngàn năm trước, vừa ra tay đã là Hạo Nhiên Chính Khí vô cùng vô tận. Tựa hồ coi thằng nhóc xấu xí kia là yêu ma, hận không thể lập loại liền trăm yêu trừ ma.

“Bành”

Phi kiếm rơi xuống, khói bụi mịt mù còn chưa bốc lên đã lập tức bị một cỗ uy áp ép trở về. Đôi tay yếu ớt chống đỡ phi kiếm của Hạo Nhiên tông chủ rơi xuống, trên cánh tay kia vốn yếu ớt da bọc xương.

Thế nhưng lúc ngăn trở phi kiếm kia, từ dưới làn da cánh tay vậy mà sinh ra rất nhiều lân phiến màu xanh lá cây. Còn có các tia huyết quang xen lẫn trong đó, mùi máu tanh phát ra, nồng đậm vô cùng. Lão giả Hạo Nhiên tông thi triển phi kiếm cũng không làm gì được đứa bé xấu xí kia, còn bị cánh tay kia chấn bay ngược trở về.

Vẻ ngưng trọng hiem thấy hiện rõ trên mặt, là Triệu Vô Tà, hẳn dường như cũng không dám tin. Nhìn thằng bé xấu xí vô

cùng kia, ngay cả mắt chén cũng không có. Cho tới bây giờ, Triệu Vô Tà vẫn không biết đứa trẻ kia tên gọi là gì, còn có lai lịch. Ngoại trừ thần thông mạnh mẽ quý dị, đứa bé xấu xí kia không nói một lời, quả thực giống như người câm, thế nhưng chỉ tùy tiện nói ra một câu cũng đủ khiến cho toàn bộ tu sĩ kinh hãi.

Dùng cánh tay chân văng một thanh phi kiếm. Những phiến vảy màu xanh lục phía trên tản ra u quang, nhưng hào quang kia vẫn khiến người nhìn thấy trong lòng kinh hãi. Vừa rồi Hạo Nhiên tông chủ bỏ mình, chính là bị một đoàn chất lỏng màu xanh lục phun lên trên mặt. Chất độc kia ăn mòn sạch sẽ thân thể của Hạo Nhiên tông chủ, lão giả Hạo Nhiên tông sau khi trông thấy u quang kia, sắc mặt cũng biến đổi.

Hiển nhiên là nhớ ra điều gì, nhưng lúc này hắn lại chìm vào cơn giận dữ, cơn tức giận đó khiến hắn hận không thể giết người. Huống chi thằng nhóc xấu xí kia vốn là kẻ thù của hắn, động thủ chém giết cũng là chuyện bình thường. Về phần những cường giả tuyệt thế đứng ngoài quan sát, không cần nói cũng biết được ý niệm trong lòng của đám cường giả này.

Đơn giản là chết đi một chút tâm lý, chỉ cần vị lão giả Hạo Nhiên tông này chết. Tức là, không ít đồ tốt có thể chia cắt, mấu chốt nhất là, sau khi tiến vào Cẩm Thần Uyên, mọi người có thể bớt một người tranh đoạt cơ hội thăng cấp lên cảnh giới Hóa Thần đạo quân. Cho nên lúc này, đều là những tu sĩ khác trong thập đại môn phái Tiên đạo.

Chỉ cần lão giả kia không mở miệng, bọn họ tuyệt không hỗ trợ.

“Ngu xu xu xu xu...”

Kiểm khí phá không, tuy rằng bên trong kiếm khí này có Hạo Nhiên Chính Khí nồng đậm, nhưng là kiếm khí phát ra từ phi kiếm trong tay một tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn. Nó há lại bình thường, trên mặt đất lập tức xuất hiện một cái động lớn, đáng tiếc là, chém giết một lát, hài đồng xấu xí kia chẳng những không bị thương, ngược lại là hung uy tăng vọt.

Đến lúc này, không ngờ lại khiến lão giả Hạo Nhiên tông kia rơi vào thế hạ phong. nọc độc màu xanh lục điên cuồng phun ra, phương thức công kích cùng góc độ quỷ dị vô cùng, khí thế âm âm không thể ngang hàng.

Chiến lực của đứa trẻ xấu xí kia, mạnh mẽ đến quá đáng.

“Rốt cuộc ngươi là cái gì...”

Lão giả kia sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng vẻ tức giận trên mặt đã rút lui, lớn tiếng hỏi thẳng nhóc xấu xí kia. Đứa nhỏ xấu xí kia lại không có ý định dừng tay trả lời vấn đề của hấn chút nào, mà thân hình bỗng nhiên biến mất, chớp mắt đã đến trước mặt lão giả kia.

“Ăn thử phì phò.”

Đầu lưỡi màu đỏ tươi bỗng nhiên từ trong miệng của hải đồng xấu xí kia phóng ra, vạch phá trời cao, hướng về phía lão giả kia mà đi. Không cho lão giả kia có thời gian thở dốc, lúc này rất nhiều cường giả đã rõ ràng, tâm trí của hải đồng kia tựa hồ thật sự giống như hải đồng. Nhưng chiến lực thần thông, khủng bố quỷ dị, tựa hồ so với Triệu Vô Tà chỉ thấp hơn một chút mà thôi.

“Mặc Sứ Thú.”

Sâu trong hư không, một giọng nói mờ mịt vô tung vang lên. Sau khi Hư không loạn lưu, một lão nhân lưng còng hiện ra thân hình, bên cạnh lão nhân là một nữ tu mang lụa đen. Nhưng thanh âm truyền ra, nữ tu này hình như cũng là một ông lão.

“Cái thứ quỷ quái này sao lại xuất hiện ở Thiên Vân đại lục.”

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu là hai lão nhân ở sâu trong hư không. Ngay cả Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu và Minh Đồ, ánh mắt hai người tựa hồ xuyên qua hư không, thấy được cảnh tượng phía trên phần Mộ Nguyên Anh.

Chương thứ ba trăm sáu mươi lăm, cụt tay...

Tu vi thứ mười, mạnh mẽ. Bất kể thế nào, đều là nhân vật tuyệt thế, Khổng Nhĩ dùng nội thể cường giả khổng lồ hùng hậu như biển để đối địch, cũng là vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa mỗi một tu sĩ có thể tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh Đại viên mãn đều dựa dẫm vào sau lưng các thế lực lớn. Muốn pháp bảo có pháp bảo, muốn công pháp có pháp.

Chém giết, trừ phi có thần thông đặc thù, nếu không hai đại nguyên anh đại viên mãn chém giết. Xác suất bình cục chiếm đa số, bất quá bây giờ đang chém giết một người một thú, tựa hồ cũng không phải như vậy.

Trên phần mộ Nguyên Anh, hơn hai mươi vị cường giả tuyệt thế Nguyên Anh Đại viên mãn đều ngưng trọng nhìn cảnh một người một thú đang chém giết trên không trung. Bọn họ cũng đều là cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn, tu vi cũng giống như lão giả Hạo Nhiên Tông kia. Ở đây cũng chỉ có hơn hai mươi vị cường giả tuyệt thế này mới có thể thấy rõ cảnh chém giết trên không trung.

Vẻ mặt ngưng trọng song trong mắt lại chứa vẻ kinh ngạc, đứa bé xấu xí kia chỉ dựa vào thân thể của mình mà chiến đấu với lão giả Hạo Nhiên tông. Hơn nữa còn áp chế lão giả kia ở thế hạ phong, căn bản không chịu nổi thăng bé xấu xí vô cùng kia.

“Sưu sưu sưu sưu sưu

Một cái lưỡi dài màu đỏ tươi phun ra, dịch nhờn chảy xuống, không khí đều bị ăn mòn phát ra tiếng xèo xèo. Trong miệng phát ra tiếng cười chói tai, tác động bắt thịt trên mặt, phía trên rậm rạp chẳng chịt đốm đen mấp máy. hung thú bộ dáng trẻ con này, nói là xấu xí vô cùng cũng không oan uổng nó chút nào.

Kiểm khí hạo nhiên, vị kia của Hạo Nhiên tông, trên phi kiếm cấp bậc tiên khí trong tay phát ra ngàn vạn kiếm khí. Mặc dù kiếm ý không bằng Vụ Nô đã chết trên tay Triệu Vô Tà, nhưng

uy thế lại hơn không ít, bởi vì vị lão giả này cảnh giới Nguyên Anh đại viên mãn. Cùng một thời đại với Thú Vương của Ngự Thú Tông, cường giả ngàn năm trước, chân nguyên trong cơ thể nhiều đến mức khiến hắn tận tình tiêu xài.

Chân nguyên không lồ được quán chú, phi kiếm trong tay hắn bộc phát ra uy lực mạnh mẽ vô cùng, bàn hữu xé rách hư không. Ầm ầm ầm ầm đánh về phía đứa trẻ xấu xí kia, tất cả ven đường đều bị hủy hoại. Nhưng chờ kiếm khí tới trước mặt hung thú lại bị nó vô cùng dễ dàng tránh thoát.

Hài đồng xấu xí bộ dáng hắn là nhân loại hình thể sau khi con hung thú kia hóa hình, sau khi hóa hình đều khó coi như thế, có thể nghĩ hung thú nếu như hóa ra bản thể, sẽ khó nhìn ra như thế nào. Chẳng qua hiện tại, Triệu Vô Tà lại rất muốn nhìn thấy bản thể con hung thú này. Con hung thú này rõ ràng tu vi so Nguyên Anh Đại viên mãn không thua kém chút nào, thể nhưng linh trí lại tựa như không cao.

Hơn nữa nguyên anh phần mộ này, yêu thú tranh đoạt chìa khóa, đều đến từ mười vạn đại sơn cùng các nơi yêu thú. Nhưng con hung thú này lại không giống như yêu thú của đại lục Thiên Vân, mà giống như chú.

Ánh mắt Triệu Vô Tà bỗng nhìn về phía bên ngoài phần mộ Nguyên Anh, tọa kỵ, Thâm Uyên Ma Kinh của mình. Ánh mắt Triệu Vô Tà bắn tới, Ma Kinh thâm uyên cũng cảm ứng được, hai con mắt như hắc bảo thạch xoay chuyển một chút, nổi lên quang mang quỷ dị. Đầu Triệu Vô Tà xoay qua, vẻ nghi hoặc trên mặt đã biến mất.

Thâm uyên ma rườm rà đến từ sâu trong đại dương vô tận, đáy biển có rất nhiều vực sâu, ma kinh tuy rằng cũng là yêu thú hung hãn, nhưng trở thành bộ tộc Quỷ Ngư, cũng là chủng tộc mạnh mẽ ở dưới đáy biển. Thế nhưng ở trong đại dương vô tận, nhất là ở sâu dưới đáy biển, còn có vô số yêu thú.

Trong đó còn có hung thú, hung thú cũng là một loại yêu thú, nhưng không giống như yêu thú. Linh trí của hung thú không bằng yêu thú, hơn phân nửa đều là yêu thú sinh sống ở nơi hung sát.

Kỳ thật trong mười vạn đại sơn cũng có hung thú tồn tại, phạm là hung sát chi địa, sơn cùng ác thủy, cực kỳ ác liệt.

Dã thú sinh sống ở nơi nào, hầu như trời sinh đã có thân thể vô cùng mạnh mẽ hoặc là thiên phú thần thông, quanh năm sống trong thảm thiết chém giết. Ở nơi hung sát dã thú đều có hung tính vô cùng, thêm sát máu tanh. Càng là địa phương hung sát, dã thú sinh tồn bên trong lại càng hung hãn, cũng càng mạnh mẽ.

Ở trong mười vạn ngọn núi lớn, chín vạn dặm hắc vũ cũng coi như là nơi hung thần, tự nhiên cũng có tồn tại hung thú. Ví dụ như kẻ khát máu chết trên tay Triệu Vô Tà kia, cũng là một loại hung thú. Bất quá cũng không phải là mạnh nhất, hiện tại khí tức hung sát trên người lão giả Hạo Nhiên tông chém giết so với giáp xác Thị Âm Địa Long càng nồng đậm hơn.

“Nghịch súc khinh người quá đáng, Hạo Nhiên kiếm...”

Lão giả Hạo Nhiên tông bị áp chế quá lâu, khuôn mặt nổi giận đùng đùng, ánh mắt phần hận phóng ra. Lão giả này lại quên mất, bất luận là trước hay hiện tại, người ra tay trước đều là người của Hạo Nhiên tông hấn, chỉ là thực lực không bằng người, tông chủ đều bỏ mạng trong tay thẳng nhóc xấu xí kia.

Hiện tại tự mình ra tay, còn bị áp chế ở thế hạ phong, bị đông đảo cường giả xem náo nhiệt. Lão giả này sống hơn một ngàn năm, trên mặt cũng không nhịn được nữa. Dưới sự nổi giận, trường kiếm phong cách cổ xưa trong tay, trên thân kiếm dày đặc vô cùng bỗng bộc phát ra từng vòng bạch quang. Kiếm khí tung hoành ngang dọc ở trong bạch quang trào ra, hư không vỡ vụn, chiếu rọi khuôn mặt xấu xí vô cùng của đứa nhỏ kia.

“Khà khà, “Ăn, chú.”

Quả nhiên linh trí không bằng yêu thú, trên mặt chỉ vẫn đen, nhìn không rõ thần sắc, có điều trong đôi mắt đỏ như máu kia, trừ ánh mắt khát máu ra, thì chỉ có một mình vẫn bối: bạo ngược, nhìn lão giả Hạo Nhiên Tông khóe miệng tựa hồ cũng muốn chảy ra kiếm khí lạnh lẽo, hư không phía trước căn bản ngay cả ngăn cản một chút cũng không làm được, toàn bộ đều tràn đến trước người hài đồng xấu xí.

Những kiếm khí được chân nguyên quán chú, uy lực đã tăng vọt, ngàn vạn kiếm khí hội tụ lại. Uy thế to lớn, từng vòng xoáy ở ven đường hình thành, lại rất nhanh bị kiếm khí xé rách. Trên mặt đất cứng rắn, không có kiếm khí đi qua, nhưng lại đột nhiên xuất hiện từng khe rãnh cực sâu.

Uy lực kiếm khí, ngay cả Triệu Vô Tà cũng cảm nhận được cơn giận trong lòng vị lão giả Hạo Nhiên tông kia, ra tay không hề giữ lại. Nhất là phi kiếm trong tay hắn còn là một thanh binh khí cấp bậc tiên khí, nằm trong tay một vị Nguyên Anh Đại viên mãn. Uy lực của thanh phi kiếm này càng được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Đáng tiếc chính là, xú hài đồng đối với phong bạo kiếm khí uy thế vô cùng to lớn này, lại coi như không thấy, cái khe rãnh trên mặt đất cùng vòng xoáy hư không bị xé rách trên không trung kia. Đứa trẻ này lại ngay cả nhìn cũng lười liếc mắt một cái, tựa hồ cái gì cũng không thấy, còn nhếch cái miệng cực kỳ khó coi đối với mọi người phát ra tiếng cười khó nghe.

Triệu Vô Tà đưa mắt nhìn qua. Sau khi nhìn thấy được vẻ mặt của đứa trẻ xấu xí kia, đồng tử lập tức co rút lại.

Trong lòng cũng có một chút dự cảm hình ảnh xuất hiện, lực cảm ứng đến cảnh giới nhất định, tựa hồ cũng có thể đoán được tình cảnh trong tương lai. Cũng bởi vì loại thần thông nghịch thiên này, Triệu Vô Tà có nhiều thần thông như nhân mắt chén, những tu sĩ Nguyên Anh khác đều không thể làm được như vậy.

Mặc dù biết xảy ra chuyện khác thường tất có chỗ khác thường, lão giả Hạo Nhiên Tông kia chỉ sợ có đại nạn tiến đến, nhưng Triệu Vô Tà lại không định nhắc nhở. Không thân chẳng thích, hơn nữa Triệu Vô Tà cũng không phải người thiện lương gì, chuyện không có lợi lại để lão làm. Điều đó không có khả năng, trên mặt Triệu Vô Tà vẫn còn hiện ra một tia vui vẻ, ánh mắt nhìn về phía lão giả xấu xí kia.

“Nghịch súc, bốn tọa muốn mạng của ngươi.”

Thân thể lão giả Hạo Nhiên tông đứng trong hư không, trên người tản mát ra khí tức hạo nhiên vô cùng khổng lồ, nếu

không phải Triệu Vô Tà biết cái gọi là tu sĩ Tiên đạo đều là hạng vô sỉ, sợ cũng sẽ bị hạo nhiên khí tức trên người lão giả này lừa gạt, tưởng lầm lão giả này sẽ là một tu sĩ chính trực.

Triệu Vô Tà đến bây giờ, đã gặp tu sĩ chính trực. Cũng chỉ có một cái, đó là cái trọng lâu bị Triệu Vô Tà giết chết kia, cũng chỉ có tu sĩ ngậy ngốc mới xem như là tu sĩ chính trực. Mặc dù bây giờ khí tức Hạo Nhiên Nhiên Nhiên trên người lão giả Hạo Nhiên tông nồng đậm hơn so với bất luận kẻ nào khác, nhưng nhìn thấy hành vi trộm độc của hắn tài trí của hắn ta.

Là hạng vô sỉ, có thể biết lão giả này cùng với những tu sĩ Tiên đạo khác.

Khí tức cuộn cuộn oanh kích hư không, trong hư không hiện ra một thanh cự kiếm, khí tức cuộn cuộn và kiếm khí vô cùng lạnh lẽo hỗn hợp lại cùng một chỗ. Uy thế phát ra vô cùng mạnh mẽ, vô cùng to lớn. Kiếm tu chân chính thuần túy, người thừa kế Vạn Kiếm tông Vụ Nô đã chết trong tay Triệu Vạn Kiếm tông.

Lần này hai lần rối rắm chia sẻ, rồi hai lần lượt đánh cược hết lần hai mươi hai lần.

Trong tay vô tà.

Trên Thiên Vân đại lục này, không có bao nhiêu kiếm tu thuần túy. Nhưng lúc trước thời điểm Vạn Kiếm tông bị diệt, kiếm tu công pháp lưu truyền ra không ít. Rất nhiều tu sĩ được công pháp kia, cùng với những công pháp khác tu luyện, tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn có thể đạt được thực lực cường đại. Hơn nữa uy thế cũng vô cùng cường đại, bất quá dù sao cũng không phải là kiếm tu thuần túy, không có khí thể như kiếm tu, một đi không trở lại.

Rốt cuộc cũng chẳng khác gì nhau mà thôi, giống như vị lão giả hiện tại này mặc dù trên người có Hạo Nhiên Khí cùng Sâm Hàn Kiếm Khí. Nhưng theo Triệu Vô Tà thấy, chiến lực thậm chí cùng với Vụ Nô cũng không khác nhau là mấy mà thôi. Vẫn nên chiếm lấy tu vi cảnh giới Nguyên Anh Đại viên mãn, tích lũy chân nguyên quá mức khổng lồ, nếu không, thậm chí ngay cả Vụ Nô cũng không đánh lại được.

“Không tốt, là U Hải sửu thú. Kiếm Tôn đi mau...”

Trên người lão giả Hạo Nhiên tông bộc phát ra khí thế vô cùng to lớn, Thú Vương Ngự Thú Tông như chợt nhớ ra cái gì đó, trong ánh mắt nhìn về phía hải đồng xấu xí kia trở nên vô cùng kinh hãi. Đại kinh thất sắc hướng về lão giả Hạo Nhiên tông quát. Tiên đạo thập đại môn phái, giống với yêu thần thất điện ngày thường., Vị lão giả Hạo Nhiên tông kia được gọi là Hạo Nhiên Kiếm Tôn ngàn năm trước, lúc này trên mặt Thú Vương tràn đầy vẻ hoảng sợ. Sau khi hắn mở miệng ra, đông đảo cường giả bên cạnh hắn đều biến đổi sắc mặt.

Ngay cả lão giả Hạo Nhiên tông kia cũng như vậy, muốn bỏ chạy, ngay lúc này. Trong miệng thằng bé xấu xí kia phát ra tiếng cười khiến người ta run sợ, thịt trên mặt Hạo Nhiên Kiếm Tôn cũng bắt đầu rung động.

“Xuy xuy phốc xuy “

Quang mang đen sẫm trong chớp mắt vượt qua khoảng cách giữa, trong quang mang hiện ra thân hình sửu hải đồng cùng khuôn mặt. Một đôi móng vuốt đen nhánh, lục sắc lóe ra, chộp vào cánh tay Hạo Nhiên Kiếm Tôn kia. Thân thể cường giả Nguyên Anh đại viên mãn, so với Huyền thiết còn cứng rắn hơn, thế nhưng ở dưới hai móng vuốt kia, lại giống như tờ giấy bị xé xuống.

thần thờ lưới quan rộng lớn

Huyết tuyến đỏ sẫm trào ra, sắc mặt Hạo Nhiên Kiếm Tôn lập tức trở nên trắng bệch như tờ giấy vàng, vẻ kinh hãi còn chưa kịp tan đi trên gương mặt.

Các vị đại tiên lâu chúc các vị lầy lầy lội.

Chương thứ ba trăm sáu mươi sáu tham lam

Mười người đứng vững với cảnh giới Đại viên mãn, trừ một sự tồn tại giống như yêu nghiệt ra thì cộng thêm lời Na Tra là lão quái vật hơn ngàn năm tuổi, thân thể sớm đã được thiên địa linh khí tinh thuần rèn luyện có thể so sánh với huyền thiết ngàn năm, thậm chí còn cứng rắn hơn, hơn nữa trong đó cũng ẩn chứa vô tận linh khí. Tu sĩ hơn phân nửa là thân thể Nguyên Anh Đại viên mãn, cùng thiên địa linh được đứng đầu không khác nhau là bao.

Vị lão giả Hạo Nhiên tông kia, là cường giả tuyệt thế đứng sau Hạo Nhiên tông, giống với Thú Vương của Ngự Thú Tông là lão quái vật ngàn năm trước, thân thể cứng rắn không thua gì ngàn năm, huyền thiết vạn năm. Lại cứng rắn vô cùng, cho dù trúng một đòn của binh khí cấp bậc Tiên khí cũng chưa chắc sẽ bị đánh nát.

Thế nhưng không nghĩ tới thằng nhóc xấu xí kia chỉ nhẹ nhàng trao một cái đã xé rách cánh tay của Hạo Nhiên Kiếm Tôn ngàn năm trước. Cánh tay nó bị đứt tận gốc, tiếng gào thét thống khổ lập tức vang lên từ trong miệng Hạo Nhiên Kiếm Tôn. Tiếng vang vọng hư không, tất cả cường giả đang xem cuộc chiến đều rung mình, hàn khí nhè nhẹ bốc lên.

” “

Trong miệng Hạo Nhiên kiếm tôn tràn ra sóng âm mắt thường có thể thấy được, trên khuôn mặt già nua, nếp gấp càng hung hăng chồng chất cùng một chỗ. Ngay cả ngũ quan cũng giống như vậy, xoắn xuýt cùng một chỗ, vừa nhìn đã biết đang chịu đựng đau đớn cực lớn.

Hài đồng xấu xí kia trước người hắn, miệng vẫn phát ra tiếng cười cực kỳ khó nghe.

Thân hình hóa thành bạch quang, bạo lui ra ngoài mười dặm, vẻ mặt thống khổ như trước. Hơn hai mươi vị cường giả, kể cả Triệu Vô Tà, tất cả đều nhìn về phía chỗ cụt tay của Hạo

Nhiên Kiếm Tôn, vào lúc này, từng sợi tơ màu xanh lá cây tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt chọt lóe lên rồi biến mất.

“Kịch độc”.

Cũng không phải là tu sĩ thì không trúng độc, chỉ là kịch độc của thể tục đối với tu sĩ vô dụng mà thôi. Nhưng ở Tu Chân giới cũng có một số kịch độc trong cơ thể độc trùng của độc thú mà ngay cả yêu thú cũng không chịu nổi. Trăm chén rượu mà Triệu Vô Tà luyện chế, trong cơ thể mỗi một loại chén trùng đều có thể bài tiết ra kịch độc, cũng không phải là thứ mà tu sĩ bình thường có thể chịu đựng được.

Thế nhưng ngay cả tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn cũng trúng chiêu, coi như Triệu Vô Tà lúc này cũng biến sắc. Còn có những cường giả Nguyên Anh khác cũng như thế. Hạo Nhiên Kiếm Tôn không phải đối thủ trẻ con xấu xí kia, còn trúng phải kịch độc của đối thủ, nếu không chẳng qua chỉ mất đi một cánh tay mà thôi.

Cũng không đến nỗi khiến một vị tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn không chịu nổi tiếng kêu thảm thiết đau đớn kia. Biểu cảm thống khổ trên mặt Hạo Nhiên Kiếm Tôn phát ra, hẳn là kịch độc kia rồi.

“Nghệt súc nguoi, muốn chết.”

Sắc mặt Hạo Nhiên Kiếm Tôn rất khó coi, ngay chỗ cụt tay của hắn, hai loại hào quang lúc này đang kịch liệt quần lấy nhau. Bạch quang cuộn cuộn và lục sắc quang mang quỷ dị, ở chỗ cụt tay, không ai nhường ai. Bạch quang đương nhiên là chân nguyên trong cơ thể Hạo Nhiên Kiếm Tôn, quang mang màu xanh lục chính là từ trên ngón tay của thằng bé xấu xí truyền qua khí tức của khí độc.

“Tiền Tập Tri: “

Tiếng cười khó nghe vang lên, ngay sau đó xuất hiện chính là tiếng cánh tay cụt của thằng nhóc xấu xí ném vào trong miệng của Hạo Nhiên Kiếm Tôn. Cánh tay lòi từ trên người Kiếm Tôn bị đứa trẻ xấu xí nhai nuốt rất có mùi vị, máu tươi chảy ra từ khoe miệng nó, nhưng còn chưa kịp ngã xuống thì đã bị một

cái lưỡi màu đỏ tươi cuộn về, bị thẳng nhóc xấu xí kia nuốt vào bụng.

Một loạt thanh âm như hít một hơi lạnh, từ cánh tay Hạo Nhiên Kiếm Tôn bị kéo xuống, tại hai bên cấm thần uyên trăm vạn tu sĩ. Trên mặt đều là thanh âm khó mà tin nổi, trên mặt kinh hãi cực kỳ. Nhất là tu sĩ Hạo Nhiên tông, thật ra ngày thường tiên đạo thập đại môn phái đều là đức hạnh, nhưng có tuyệt thế cường giả làm chỗ dựa.

Bọn họ không kiêng nể gì cả mà cũng không dám chọc vào, nhưng bây giờ không biết vì sao, trong lòng đông đảo tu sĩ Hạo Nhiên tông đều dậy lên một cảm giác cực kỳ không tốt, tựa hồ sắp có đại nạn ập đến. Bọn họ rất muốn mở miệng khuyên Hạo Nhiên Kiếm Tôn sư tổ không nên đối đầu với thẳng nhóc xấu xí kia, không muốn chiến nữa.

Bảo trụ được tính mạng mới là trọng yếu, nhưng rất đáng tiếc, bọn họ đều không có lá gan đó. Hơn nữa cũng biết làm không được như vậy, lúc này quan chiến không chỉ có bọn họ mà còn có những môn phái khác dựa vào những cường giả, còn có trăm vạn tu sĩ ở xung quanh Thiên Vân Sơn. Nếu như bọn họ thực sự làm như vậy, mặt của Hạo Nhiên Tông sẽ bị rơi vào trong đại dương mệnh mông vô tận.

Có đôi khi chính là như vậy, tên tuổi còn quan trọng hơn cả mạng, ít nhất lúc này cũng là như vậy.

Trong lòng đám đông tu sĩ Hạo Nhiên tông có bao nhiêu ý niệm, vị Hạo Nhiên kiếm tôn kia không biết, lúc này hắn đã bị nộ khí choáng váng đầu óc. Vốn tâm cảnh của hắn không đến mức vì đoạn tí mà mất đi lý trí, chỉ là không chết, đứa bé xấu xí kia vậy mà đem tay cụt của hắn bỏ vào miệng nhai nuốt. Vẫn là trước mặt các cường giả, còn có trăm vạn tu sĩ ở hai đầu Cấm Thần Uyên.

Nếu Hạo Nhiên Kiếm Tôn này còn có thể nén giận. Tâm Cơ thành phủ của hắn thật đáng sợ. Hạo Nhiên Kiếm Tôn tuy không phải người tốt, nhưng lòng dạ cũng không sâu, công phu ẩn nhẫn cũng không lợi hại như vậy.”

Rốt cục khí tức hạo nhiên cũng đẩy những sợi tơ màu xanh lá cây ra ngoài, trước khi tiêu tán trong không khí còn đem không khí ăn mòn rồi tinh rồi mù. Thanh âm phát ra làm cho người ta cảm thụ được rõ ràng uy lực kịch độc này, kịch độc có thể thương tổn Nguyên Anh Đại viên mãn tu sĩ, các tu sĩ khác căn bản ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, chỉ cần trúng kịch độc này, ngoại trừ chết ngoài chết không có kết cục gì khác.

“Nghịch súc, người không ở trong vô tận hai thạch, đến Thiên Vân đại lục để làm gì thì phải. Người cho rằng có thể lấy được phần mộ đối tâm sao”.

Thú Vương nói chuyện, ở đây cũng chỉ có mình hắn có thể nhận ra được lai lịch của hài tử xấu xí. Vừa rồi hắn mới mở miệng nói, còn những người khác mới biết được hài tử này cuối cùng là thứ gì.

Đại dương mênh mêng vô tận hung thú bên trong U Minh hải, vô tận đại dương so với đại lục Thiên Vân còn rộng lớn hơn, ở đây nước kia. Yêu thú đâu chỉ ngàn vạn, quả thực như cát sông hằng, so với mười vạn đại sơn còn nhiều hơn. Chỉ là những yêu thú này đều là sinh linh trong nước, nếu rời khỏi nước, chiến lực liền giảm đi.

Thâm Uyên Ma Kinh cũng là yêu thú trong đại dương mênh mêng vô tận, nếu ở trong vực sâu, tu sĩ Nguyên Anh cũng rất khó bắt được một đầu Thâm Uyên ma cương thành thực. Hơn nữa nếu như khinh thường mà nói, khả năng sẽ bị giết.

Bản thể của hài đồng xấu xí kia chính là một đầu Mặc Sứ Thú, chính là chỗ sâu trong đại dương mênh mêng vô tận, một chỗ gọi là U Minh Hải có hung thú đặc biệt. Giống như trong mười vạn ngọn núi lớn có rất nhiều hiểm địa, hung sát chi địa, vô tận trong đại dương mênh mêng cũng có hung sát chi địa. Nơi nào đi ra yêu thú cũng đều là hung thú, trời sinh tính khát máu hung tàn, linh trí lại giống như tiểu hài tử.

Thế nhưng những hung thú này lại có thực lực mạnh mẽ.

Cả ngày trôi qua trong chém giết, nơi nào trong U Minh Hải, sinh linh đều giống như U Minh. Xuất quỷ nhập thần, ở trong

hải vực đó, có khả năng chết cũng không biết là chết như thế nào. giỏi về ẩn nấp, giỏi về giết chóc thủ đoạn vô cùng khát máu. Mỗi một đầu hung thú đều như thế, hiện tại đầu Mặc Sứ Thú này cũng giống như vậy.

Mặc Sứ thú cùng yêu thú khác giống nhau, cũng có thời kỳ trưởng thành cùng ấu niên kỳ, hiện tại đứa trẻ xấu xí này. Sau khi hóa hình dĩ nhiên là một hải đồng xấu xí vô cùng., Đây là một đầu Mặc Sứ Thú còn nhỏ tuổi. Đây cũng là nguyên nhân làm cho các cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn kinh hãi, cũng là nguyên nhân làm cho Triệu Vô Tà kinh hãi. Lúc trước Triệu Vô Tà cho rằng, cường giả trên Thiên Vân Đại Lục từ viễn cổ cũng đã tàn lụi hầu như không còn., Những tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn kia, trong mắt Triệu Vô Tà, chỉ cần hấn kiên nhẫn giết từng người một thì hơn hai mươi vị cường giả tuyệt thế ở đây sẽ cùng một kết cục là chết trong tay Triệu Vô Tà.

Nhưng bây giờ, trong lòng Triệu Vô Tà cũng có ý niệm khác, không nghĩ tới đứa trẻ xấu xí vô cùng kia lại là một con hung thú kinh khủng. Lúc còn nhỏ còn có sức chiến đấu kinh khủng như thế. Nếu là thời kỳ trưởng thành, chẳng phải sẽ có thần thông như Hóa Thần đạo quân trong truyền thuyết hay sao.

Bên trong đôi mắt sáng lên quang mang khó hiểu, Triệu Vô Tà nhìn về phía Mặc Sứ Thú, dần dần có thêm một ý tứ khác, đó chính là “Có được”.

Hải đồng xấu xí kia không biết có một tiểu nhân âm hiểm nỏ lòng tham đối với hắn, hiện tại đứa bé này chỉ hướng về phía Hạo Nhiên Kiếm Tôn cùng Thú Vương nhếch môi cười, trong miệng hắn còn nhấm nuốt cáo mao cánh tay cụt của Kiếm Tôn.

Có lẽ nghe được Thú Vương nói, Sứ Đồng ngẩng đầu lên, có kinh khủng ngón tay chỉ vào phần mộ thực phía sau.

“Chìa khoá của ta, là của ta.”

Trong miệng đứa bé xấu xí còn nhai nuốt huyết nhục đỏ thẫm, nói chuyện có chút hàm hồ không rõ, nhưng vẫn khiến cho tất cả mọi người nghe rõ lời nó nói. Hạo Nhiên Kiếm Tôn nhìn

cánh tay của mình bị đũa bé xấu xí ăn ngon lành, khuôn mặt già nua vằn vẹo, trong đôi mắt phun ra hận ý khiến Thú Vương ở bên đều cảm thấy cả người phát lạnh.

Tu sĩ đến cảnh giới Nguyên Anh, cho dù ra tay chém giết, cũng đều lưu thủ không đem hết toàn lực. Trừ phi là đấu sinh tử, nhưng lúc này, Hạo Nhiên Kiếm Tôn trong lòng đã là hối hận cùng phần hận vô cùng, bởi vì không có dốc hết toàn lực. Kết quả lại lưu lạc như vậy, Hạo Nhiên Kiếm Tôn quả thực ngay cả tâm tư muốn khóc cũng có rồi.

Còn nữa là hận ý, đối với hận ý đối với hải đồng xấu xí kia, trong con người chậm rãi bò lên màu đỏ như máu. Hạo Nhiên Kiếm Tôn nhìn về phía hải đồng xấu xí là hận ý, nhưng mà Triệu Vô Tà này, lại là nồng đậm chiếm hữu cùng tham lam. Hắn tu luyện Tử Kinh, luyện chế trăm chung, bất quá mặc kệ là kinh nghiệm lịch duyệt hay là ký ức kiếp này, đều không có tin tức liên quan tới con Mặc Sứ Thú này.

Tuy rằng hiện tại nghe được lời nói của Thú Vương, nhưng tên này vẫn không áp chế nổi ý niệm tham lam trong đầu dâng lên. Hiện tại tên này đang muốn dùng biện pháp gì trong lòng, có thể lấy được đầu Mặc Sứ Thú còn nhỏ tuổi này tới tay. Còn có U Minh Hải mà Thú Vương nói, mặc dù trong cốc kiếm có rất nhiều ký ức, nhưng lại không có ba chữ này của U Minh Hải.

Có lẽ chỉ có Thú Vương hoặc những cường giả kia mới biết rõ ràng, chẳng qua bây giờ Triệu Vô Tà cũng biết, trong đại dương mệnh mông vô tận hung sát chi địa. Hung thú bên trong mỗi một đầu đều vô cùng khủng bố, giống như đầu hung thú Mặc Sứ khi còn nhỏ, đều ở trong U Minh Hải. Con thú này chưa chắc đã là mạnh nhất, cái ý niệm tham lam trong đầu của Triệu Vô Tà bởi vì mấy lời nói của Thú Vương mà nảy sinh ra vô hạn.

Con mồi thứ nhất chính là Mặc Sứ Thú xui xẻo. Nó còn chưa biết. Chính mình bị một tiểu nhân âm hiểm theo dõi, cự phiến ngàn trượng sau lưng Triệu Vô Tà cảm ứng được ý niệm trong đầu Triệu Vô Tà. Hắc Liên yêu dị giữa mặt cờ bắt đầu lưu

chuyển hắc quang yêu dị đến cực điểm, khí tức của nó càng lúc càng nồng đậm.

Chương thứ ba trăm sáu mươi bảy lấy mạng đổi mạng.

Hôm nay nếu không giết được người, chòm râu trên cằm Hạo Nhiên Kiếm Tôn không khỏi run rẩy, trong đôi mắt già nua đầy vẻ phẫn hận, sát khí thoáng hiện. Thanh phi kiếm tản ra khí tức mênh mông vô tận trong tay rung động, tiên khí có linh, thanh phi kiếm theo Hạo Nhiên Kiếm Tôn đã mười năm. Tâm thần nó đã sớm giống Hạo Nhiên Kiếm Tôn, cảm ứng được sát ý trong cơ thể Kiếm Tôn, thanh phi kiếm này cũng bắt đầu bất an.

“Sưu sưu sưu sưu sưu”

Trả lời thanh âm nổi giận của Hạo Nhiên Kiếm Tôn là một tràng cười khó nghe, gương mặt xấu xí. Những đốm đen quỷ dị kia lay động, tựa hồ có thứ gì muốn phá vỡ mũi nhọn mặt, từng mùi hôi bốc lên từ trên người hắn. Hơn hai mươi vị cường giả tuyệt thế cùng tu sĩ Nguyên Anh khác đều nghe thấy mùi tanh tươi này, lập tức cảm giác giữa ngực bụng không ngừng mở miệng muốn ói ra.

Ấu niên kỳ Mặc Sứ Thú này đến từ U Minh Hải bên trong đại dương vô tận, là hung thú, hướng chi lại là ở thời kỳ ấu niên. Linh trí của hải đồng xấu xí kia, cùng hải đồng chính thức không sai biệt lắm, chỉ là trong đầu đều là ý niệm khát máu cùng giết chóc.

“Bành”

Hư không không hề có dấu hiệu báo trước sụp đổ, một đầu lưỡi màu đỏ tươi vô cùng từ trong cái miệng rộng của đứa bé xấu xí bắn ra, đánh vào không gian trước mặt hắn. Nó có thể so với lực lượng của tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn bộc phát, không gian kia căn bản không chịu nổi, trong nháy mắt liền nứt vỡ. Khoảng cách mười dặm, ngay tại chỗ cú đập của thằng bé xấu xí.

Thời điểm loạn lưu cuốn tới, thân hình xấu xí của hải đồng tiến vào bên trong thuần di thần thông. Ngay sau đó xuất hiện

trước người Hạo Nhiên Kiếm Tôn đang muốn ra tay, con kiếm tôn kia uốn lượn vô cùng màu đỏ tươi, hào quang màu xanh lục của nó cũng xuất hiện. Là hai tay của hài đồng xấu xí, phía trên móng tay dài có màu xanh sẫm quý dị, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Ngay lập tức ra tay, thế tới như sấm chớp, không cho Hạo Nhiên Kiếm Tôn chút thời gian phản ứng. Chém giết giữa các cường giả tuyệt thế, tiên cơ rất quan trọng, bây giờ đưa trẻ xấu xí ra tay quá nhanh. Hạo Nhiên Kiếm Tôn mất tiên cơ, lại thiếu mất một tay, xuất hiện trước mặt đứa trẻ xấu xí. Hạo Nhiên Kiếm Tôn cũng đã rơi xuống hạ phong, cho dù không cam lòng gào thét cũng vô dụng.

“Hạo nhiên chính khí tồn tại thiên địa...”

Phía trên phi kiếm phát ra ánh sáng chói mắt, bầu trời sáng sủa bốc lên một cỗ Hạo Nhiên Chính Khí tinh thuần, nguyên bản ở trên không trung du chuyển một ít mùi hôi thối. Bị cỗ khí tức hạo nhiên này cuốn một cái, vậy mà liền tiêu tán vô tung. Từng vòng khí tức hạo nhiên lan ra, làm cho hài đồng xấu xí bỗng nhiên phủ xuống một cỗ cự lực, trên khuôn mặt xấu xí vô cùng hiện ra vẻ ngạc nhiên.

“Nghịch súc, làm bị thương một tay của bản tôn, đáng chết.”

Hạo Nhiên Kiếm Tôn giận tím mặt, khí tức cuồn cuộn tuôn trào khắp nơi hóa thành một thanh cự kiếm trắng xóa, mũi kiếm quay về phía thân thể đứa trẻ xấu xí. Kiếm khí lạnh lẽo phát ra tiếng xèo xèo hòa cùng khí tức cuồn cuộn mênh mông hỗn hợp với nhau, khí thế mạnh mẽ trước nay chưa từng có, ngay cả đứa trẻ xấu xí kia cũng bị.

rồi rầm chia sẻ, lần lượt đọc ba lần tấn công công công lần hai mươi ba lần.

Vài thanh kiếm lớn đánh lên người, kéo dài thành trăm dặm.

Ngoài trăm dặm, khuôn mặt xấu xí của đứa trẻ xấu xí vẫn phập phồng như cũ. Tiếng cười khó nghe kia cũng chưa từng ngừng lại, nhưng mọi người lại cảm thấy một khí tức ngưng trọng chậm rãi lan tràn ra, ngay cả hư không cũng bị đông cứng.

“Chiu chiu, nguyên rửa ba ba”

Tiếng cười khó nghe vang lên, tai tai quỷ dị chính là, trong đó còn kèm theo những tiếng vang khác. Tuy rất nhỏ nhưng cũng không có khả năng giấu diếm được cường giả Nguyên Anh, ánh mắt tất cả đều nhìn về phía xấu xí của hải đồng.

Một màn quỷ dị, nơi phát ra những thanh âm đó chính là lỗm đốm đen trên khuôn mặt xấu xí của hải đồng, lúc này đã vỡ tan. Chất lỏng màu xanh lục nồng đậm chậm rãi chảy ra, ban đầu những đốm đen kia đã phủ kín khuôn mặt xấu xí của đứa bé này, sau khi vỡ tan. Chất lỏng màu xanh lục của nó đã chảy đầy cả khuôn mặt. Khuôn mặt vốn đã xấu xí nay lại càng thêm kinh khủng hơn so với lúc trước ba phần.

Hơn nữa tiếng cười trong miệng hải đồng này so với lệ quỷ còn muốn khó coi hơn rất nhiều, một tia ý niệm không ổn định nén đáy lòng nảy sinh ra.

Sinh căn nảy mầm, căn bản áp chế không nổi, chớp mắt đã chiếm lĩnh tâm phòng Hạo Nhiên Kiếm Tôn.

“Dung Nhữ Hạo Nhiên Kiếm Tôn trong lòng mới dâng lên ý niệm không ổn. Trên người chỉ kịp bật kín một tầng khí tức hạo nhiên nồng đậm, những khí tức này giống như sương khói nước. Lưu chuyển trên thân kiếm tôn, cường giả ngàn năm trước..., Đều có thần thông mạnh mẽ. Lúc này những khí tức trên người Kiếm Tôn chính là một môn pháp quyết hộ thể thần thông, cũng chỉ có vị Hạo Nhiên Kiếm Tôn này mới có thể thi triển được. Cho dù là cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn cũng chỉ có thể dùng một kích toàn lực., Cũng không thể phá vỡ thần thông hộ thể mà Hạo Nhiên Kiếm Tôn thi triển ra. Thế nhưng không biết vì sao, cho dù là như vậy nhưng dự cảm không tốt trong lòng Hạo Nhiên Kiếm Tôn lại không hề tan đi. Ngược lại càng thêm nồng đậm, tiếng cười trẻ con khó nghe vang lên bên cạnh hắn, gương mặt già nua lập tức lấp lóe hung quang.

“Oanh “

Phi kiếm rung động, một thanh Tiên khí dưới chân nguyên quán chú của cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn bộc phát ra

uy thế tất nhiên khủng bố dị thường. Bị mũi kiếm đánh vào, không gian kia liền giống như một viên kèn ” Chú dễ yếu ớt vô cùng”, bị đánh nát loạn lưu giống như trứng vàng âm vương vãi khắp nơi, làm ra vô cùng mãnh liệt.

“Kiếm tôn cần thận phía sau...”

Trong đám người có người kinh hô lên, đáng tiếc không cần hắn nói, Hạo Nhiên Kiếm Tôn cũng biết sau lưng mình có gì đó khác thường. Bởi vì một cảm giác vô cùng nguy hiểm đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, có thể trở thành cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn, thực lực của Hạo Nhiên Kiếm Tôn đương nhiên không cần phải nói. Đáng tiếc, hắn đôi mắt, không phải là yêu thú bình thường.

”””””

Âm thanh phát ra từ trong miệng đứa trẻ xấu xí, rốt cuộc không còn là tiếng cười khó nghe kia nữa, mà là tiếng thú rống cương mãnh khủng bố. Thân thể nhỏ gầy khủng bố bỗng xuất hiện sau lưng Hạo Nhiên Kiếm Tôn, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, hai tay xấu xí hung hăng hướng tới ngực và sau ót Hạo Nhiên Kiếm Tôn mà đi.

Trên mặt không còn là đốm đen dữ tợn đáng sợ nữa, mà là chất lỏng màu xanh lục, nhìn qua càng thêm dọa người, trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Hạo Nhiên Kiếm Tôn. Từ hai tay đã đánh ra, từ khuôn mặt xấu xí của đứa bé, trong đốm đen vỡ tan kia một chút dấu hiệu cũng không có, mấy chục cột nước màu xanh lục từ trên mặt xấu xí phun ra, cũng theo đó một cánh tay hướng về ót Hạo Nhiên Kiếm Tôn mà đi.

Căn bản không cho phép né tránh, một chút đường sống cũng không có. Tuy rằng con Mặc Sứ Thú này linh trí không cao, nhưng chính là từ trong đại dương mệnh mạng vô tận của U Minh Hải, từ nhỏ đã trải qua chém giết vô cùng thảm liệt. Bàn về chiến đấu chém giết, đều đã khắc sâu trong huyết mạch của Mặc Sứ Thú, chém giết tàn nhẫn căn bản sẽ không bại Hạo Nhiên Kiếm Tôn.

Ngược lại khí thế hung sát áp chế hoàn toàn Hạo Nhiên Kiếm Tôn, ra tay tàn nhẫn vô cùng. Hạo Nhiên Kiếm Tôn ra tay tuy

uy thế kinh người nhưng chẳng tác dụng gì đối với đứa trẻ xấu xí kia. Nhưng đứa trẻ xấu xí vừa ra tay, Hạo Nhiên Kiếm Tôn không trả giá một chút thì không cách nào toàn thân trở ra.

Giống như hiện tại, ba thủ đoạn công kích của hải đồng xấu xí, đều không phải có thể dễ dàng tránh được. Hư không ở lúc hải đồng xấu xí dần dần bị giam cầm, trừ phi hải đồng xấu xí rời khỏi bên người hắn, nếu không Hạo Nhiên Kiếm Tôn căn bản là không thể thi triển thuận di. Cho dù miễn cưỡng thi triển, cũng sẽ bị thằng bé xấu xí kia thừa cơ làm bị thương nặng.

Con giận dữ đã hoàn toàn chuyển hóa thành hận ý vô tận, từ trong mắt dâng trào lên, y vào thần thông hộ thể trên người. Hạo Nhiên Kiếm Tôn bỏ qua cánh tay và nọc độc của đứa trẻ xấu xí, phi kiếm chuyển qua, xẹt qua hư không chém vào đầu đứa trẻ xấu xí. Trên lưỡi kiếm hàn mang quá mức sắc bén, phi kiếm cấp bậc tiên khí, lại là Hạo Nhiên Kiếm Tôn nổi giận xuất thủ.

Nếu đổi lại là một tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn khác, một kiếm này nếu rơi vào thực thể thì cái đầu kia căn bản là không giữ nổi, chỉ có thể bị phong mang khí tức của phi kiếm phá hủy, trừ phi trên người người nọ có Tiên khí hộ thể. Tất cả ánh mắt đều ngưng tụ ở trên thân hai người này, ngay cả Triệu Vô Tà cũng vậy.

“Oành oành đùng”

ngây ngẩn cả người, so với trước đó, cảnh tượng xuất hiện khiến sắc mặt mọi người khó coi. Kinh hãi không hiểu, đặc biệt là Hạo Nhiên Kiếm Tôn, trên mặt hắn chỉ có vẻ kinh hãi, đã không còn biểu lộ gì khác. Hắn cúi đầu xuống, con mắt nhìn chăm chăm vào ngực mình.

Cổ tay chấn động, Hạo Nhiên Kiếm Tôn nắm phi kiếm mạnh mẽ rung rung cổ tay, lúc này thanh phi kiếm tản ra khí tức cuộn cuộn vô tận đang khảm lên cổ đứa trẻ xấu xí. Cái đầu dữ tợn vô cùng đã gãy mất một nửa, những cái đầu còn lại treo ngược trên cổ, nhìn qua kinh khủng hơn bất cứ lúc nào.

“Sóng ánh mờ ảo...”

Nửa cái đầu muốn chặt xuống, nhưng miệng của đứa bé xấu xí này lại phát ra tiếng cười khó nghe. Bây giờ nghe lại, bầu không khí càng thêm dữ tợn đáng sợ. Lúc này một bàn tay của hài đồng xấu xí, liền từ ngực Hạo Nhiên Kiếm Tôn vươn tới, ở lòng bàn tay hắn. Một trái tim đỏ thắm đang chậm rãi nhảy lên, còn có từng tia hơi nóng bốc lên.

Màu xám tro dần xuất hiện trên mặt, Hạo Nhiên Kiếm Tôn cúi đầu nhìn trái tim mình bị một cánh tay nắm lấy, trong đầu cảm giác lạnh lẽo không thể áp chế tùy ý lan tràn ra. Ở phía sau hắn, thân thể hài đồng xấu xí càng thêm thâm trầm, một cánh tay đã biến mất.

Cánh tay vừa rời bỏ, không chỉ làm Hạo Nhiên Kiếm Tôn bị thương, ngay cả bản thân hắn cũng bị đánh nát nửa người.

Mặc dù như thế, nhưng trong miệng hài đồng vẫn phát ra tiếng cười cực kỳ khó nghe.

Năm ngón tay hung hăng nắm chặt, trái tim yếu ớt kia vỡ nát thành thịt vụn tứ tán, màu xám tro trên mặt Hạo Nhiên Kiếm Tôn lan tràn đến cả khuôn mặt. Sinh cơ trong cơ thể Hạo Nhiên Kiếm Tôn nhanh chóng mất đi, trong ánh mắt kinh hãi vô cùng của mọi người, thân thể Hạo Nhiên Kiếm Tôn biến thành một cỗ thi thể.

“Bành”

Vẫn là một tiếng nổ vang, đan điền Hạo Nhiên Kiếm Tôn bị phá ra một cái lỗ lớn, Nguyên Anh trong suốt cầm một thanh phi kiếm trong tay. Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ kinh hoàng, hóa thành lưu quang, nháy mắt biến mất.

Con số thứ ba trăm sáu mươi tám, bản thể hung thú.

“Thứ ăn tạp nham...”

Đầu lâu đặt nghiêng trên cổ, đã bị chém đứt cơ hồ một nửa, lộ ra huyết nhục đỏ thẫm vô cùng. Thế nhưng trong miệng vẫn không ngừng phát ra tiếng cười chói tai, trong đôi mắt huyết hồng, hung quang chớp động đã bị nổ nát nửa bên người. Thế nhưng khí thể hung hãn không giảm mà còn tăng lên.

“Không tiện ra tay cứu Kiếm Tôn.”

Mười đại môn phái Tiên đạo dù sao cũng là đồng khí liên chi, Hạo Nhiên Kiếm Tôn chỉ trong chớp mắt đã lưu lạc tới bước này. Mấy người giao hảo với hắn lập tức ra tay cứu giúp. Cường giả tuyệt thế sống hơn một ngàn năm, luôn có mấy hảo hữu chí giao. Sau khi Nguyên Anh Hạo Nhiên Kiếm Tôn rời khỏi thân thể, lập tức có mấy luồng sáng lướt qua đuổi theo.

Trên mặt Triệu Vô Tà hiện ra vẻ tàn khốc, hung quang hiện lên, thân hình thiếu chút nữa đã muốn lao theo ra ngoài. Nhưng với tính tình của tên này, ra tay tự nhiên không thể nào là cứu Hạo Nhiên Kiếm Tôn mà là cướp đoạt Nguyên Anh. Cùng hắn đánh chủ ý không nhỏ, thậm chí còn đánh chủ ý lên người thằng nhóc xấu xí kia.

Hai mắt nhắm lại, thân hình Triệu Vô Tà ngừng lại, cũng không ra tay ngay mà mang theo một tia ý cười quỷ dị nhìn chăm chú vào tràng diện của tân thất tiểu khiến cho người ta cảm thấy bất an. Tên này tính kế người khác đã thành thói quen.

Bên trong phần mộ Nguyên Anh bỗng nhiên lại phát sinh biến hóa, có gần mười vị tu sĩ Nguyên Anh, trong đó có mấy vị cường giả tuyệt thế đại viên mãn.

Một nửa đuổi theo Hạo Nhiên Kiếm Tôn, một nửa lại lao về phía hải đồng xấu xí kia.

“Nghịch súc. Bồn tọa hôm nay thu nhận ngươi.”

Một tiếng quát chói tai vang vọng không trung, nhất thời hút không ít ánh mắt của tu sĩ, trong đó có cả Triệu Vô Tà. Chẳng qua trên mặt Triệu Vô Tà lại thủy chung xuất hiện một nụ cười quỷ dị, thoáng nhìn qua người hét lớn kia., Trong lòng cũng đã phán tử hình cho người này. Nhưng mà một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, tưởng rằng đứa bé xấu xí kia bị thương nặng có thể kiếm lời. Đi mất, tu vi chỉ có Nguyên Anh hậu kỳ, cũng khó trách sẽ nhìn lầm. Nội tình của hài đồng xấu xí kia hiện tại hai mươi vị cường giả tuyệt thế cũng đã biết., Cho nên mấy tên tu sĩ lúc này nhằm về phía hài đồng xấu xí kia đều là Nguyên Anh hậu kỳ hoặc trung kỳ. Quả nhiên là muốn chết. Bản thể xấu xí của hài đồng chính là Mặc Sứ Thú của U Minh Hải, bây giờ nhìn như đã bị trọng thương. Kỳ thật căn bản không có, một tên tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ ngoại trừ chết đi thì thật đúng là không có gì khác.

“Phốc phốc “

Ra tay chính là cam chịu số phận. Bàn tay màu xanh lá từ trong bụng Nguyên Anh hậu kỳ ra tay, năm ngón tay kẹp chặt một Nguyên Anh.

“Gào gừ, “

Tiếng kêu chói tai của quái dị chính là tiếng kêu của hài đồng xấu xí, trong lòng bàn tay đã nắm giữ nguyên anh của tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ. Mất đi Nguyên Anh ở trong cơ thể, sinh cơ trong cơ thể tu sĩ kia lấy tốc độ khủng bố tiêu hao. Một màn này làm cho tu sĩ Nguyên Anh sau đó sợ tới mức thiếu chút nữa hồn phi phách tán, nhìn về phía hài đồng xấu xí trong ánh mắt đều là vẻ hoảng sợ cùng sợ.

“Phốc phốc phốc phốc phốc phốc phốc xuy...

Sương mù kịch độc màu xanh sẫm nồng đậm kịch độc bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung, lan tràn ra, một quái vật khổng lồ xuất hiện trong sương mù kịch độc, tiếng kêu bén nhọn cực kỳ từ chỗ quái vật kia truyền đến, thân thể tròn vẹn trăm trượng bị sương mù nâng lên từ không trung chậm rãi hiện ra hình thể.

“Mặc Sứ hung thú...”

Hài đồng xấu xí hiện ra bản thể, thân thể vô cùng to lớn, toàn thân đều được lân giáp màu xanh lá bao trùm. Cái đầu dữ tợn vô cùng vươn ra những khối độc màu xanh biếc. Một cái đầu lè ra, vờn quanh một vòng quay về trong miệng. Làm cho mọi người hoảng sợ vô cùng chính là..., Hơn trăm sợi nhục tu tráng kiện đang nhúc nhích trên không trung vung vẩy, trong đó có vài sợi râu đỏ tươi. Thân thể của mấy tu sĩ Nguyên Anh bị râu quai thịt xuyên qua bụng, trong miệng không ngừng phát ra những tiếng kêu thảm thiết, máu đỏ thẩm chảy như suối, nhưng còn chưa kịp rơi xuống đã bị râu thịt hấp thu.

Trên cái đầu vô cùng xấu xí, một đốm đen lớn cỡ đồng tiền, xấu xí tới cực điểm. Cũng khó trách thân thể con người sau khi Mặc Sứ Thú hóa hình lại xấu xí vô cùng. Bản thể còn xấu xí hơn nhiều so với trẻ con sau khi hóa hình. Hơn trăm cái râu thịt tráng kiện không ngừng ở trên hư không bắn ra lực lượng quá mức mạnh mẽ, hư không không ngừng vỡ ra từng vết nứt u ám.

Những khối độc màu xanh lục kia thủy chung vẫn chưa từng tản ra, đem bản thể Mặc Sứ Thú nâng ở không trung, một đôi mắt hồng hồng đã quét tới quét lui.

“Tê...”

Tiếng kêu bén nhọn bỗng nhiên vang lên, nhưng lần này lại khác. Mắt thường có thể thấy được sóng âm đánh về phía mọi người, đông đảo tu sĩ Nguyên Anh, màng nhĩ tại lúc này toàn bộ đau nhức. Tiếng kêu thảm thiết lần lượt nhớ lại. Mấy tên Nguyên Anh tu sĩ bị râu qua bụng, một người tiếp một người bị quăng lên, sau đó rơi vào trong cái miệng rộng của đầu sư tử xấu xí.

Thanh âm xoạt xoạt truyền đến, tiếng xương cốt bị cắn nuốt rõ ràng truyền đến trong mắt rất nhiều tu sĩ. Mặc kệ là Yêu thú hay là tu sĩ, đều sẽ nhìn Mặc Sứ Thú động thủ. Kết cục thảm của những tu sĩ kia, trong khoảng khắc, đã có sáu Nguyên Anh tu sĩ chết, căn cũng không còn. Đều bị cái miệng rộng của Mặc Sứ Thú nhai nuốt hai cái.

Đem sáu Nguyên Anh tu sĩ sau khi nuốt chừng hai con thú nhỏ màu đỏ giống như đèn lồng nhỏ kia nuốt chừng.

Nó bắn ra được gạo đỏ bắn về phía gần biên giới Mộ Anh đang oán thăm, cái lưỡi đỏ thẫm đầy khùng bố bên phải thò ra lần nữa. Nó đem máu tươi ở mép ngoài cuốn vào trong miệng. Nếu như chỉ nuốt chừng nhân loại, không cần Yêu thú, chỉ một ít dã thú hung mãnh vẫn có thể làm được.

Nhưng hiện tại nhân loại bị nuốt cũng không phải là nhân loại bình thường, nguyên anh tu sĩ. Bình thường tu sĩ tầm thường muốn gặp một nguyên anh tu sĩ còn vô cùng gian nan, nhưng hiện tại lại chết rất nhiều. Ở hai bên cấm thần uyên, trăm vạn tu sĩ. Hôm nay xem như kiến thức cái gì là đại kiếp khai đầu.

Sau hôm nay, Thiên Vân đại lục không có ngày yên tĩnh nữa. Vì thăng cấp thành Thần Đạo Quân, mười đại môn phái Tiên đạo, yêu thần bảy điện, Ma đạo lục đại Ma Đế. Chưa chắc đã ngăn được những tu sĩ điên cuồng kia, để cướp đoạt phần mộ thực, sợ là thủ đoạn gì cũng có thể dùng. Chẳng qua bây giờ cường giả mới có tư cách ra tay.

“Suru suru suru suru”

Bản thể to lớn của Mặc Sưu Thú chuyển động, sương mù màu xanh lá nhanh chóng lan tràn ra, thân hình to lớn của cự thú theo đó mà chuyển động, khí thế mãnh liệt cuộn cuộn như thủy triều, hung hăng nghiền ép Nguyên Anh của Hạo Nhiên Kiếm Tôn ở chỗ biên giới cùng mây tên cường giả tuyệt thế kia mà đi. Mặc dù là phạm vi tám trăm vạn dặm, nhưng ở trước mặt một con hung thú trong đại dương mệnh mông vô tận, điểm này khoảng cách cũng không giống như không có. “Nghịch súc khinh người quá đáng”

Ở bên cạnh Hạo Nhiên Kiếm Tôn, mấy cường giả tuyệt thế lúc này đã nổi giận. Ra tay lớn tiếng, là cường giả tuyệt thế của Ngũ Hành tông. Ngàn năm trước gọi là lão quái Ngũ Hành, tính tình quái dị, lại là một trong những hảo hữu của Hạo Nhiên Kiếm Tôn. Một vòng tròn gồm năm loại màu sắc, khí thế to lớn dâng lên. Linh khí trong phần mộ Nguyên Anh đột nhiên biến hóa.

Sự sôi trào hoàn toàn sôi trào, ngũ sắc viên luân kia dâng lên. Ngũ hành linh khí vô cùng nồng đậm phát ra, đem nguyên anh phần mộ bởi vì những tu sĩ kia chết mà xuất hiện linh khí mà

bạo loạn lên. Bên trong phần mộ Nguyên Anh không có một điểm linh khí. Nhưng là những tu sĩ kia bỏ mình, linh khí ẩn chứa trong thi thể liền tiêu tán ở không trung.

Hiện tại lão quái Ngũ Hành lấy ra binh khí của mình, viên luân ngũ sắc kia chính là trấn tông chi bảo của Ngũ Hành tông. Ngũ Hành Linh Luân, thượng phẩm tiên khí. Uy lực của nó mạnh hơn gấp nhiều so với việc Triệu Vô Tà đã từng gặp qua. Ngay sau khi xuất hiện, ngũ hành linh khí bạo loạn trong không trung hình thành năm vòng xoáy ngũ sắc bao vây Hạo Nhiên Kiếm Tôn và mấy người ở trong đó.

Ngũ Hành lại tới...

Trận pháp rất đơn giản, tu sĩ Ngũ Hành tông cũng có thể bày ra loại trận pháp này, bất quá lúc này bày ra trận pháp chính là cường giả của Ngũ Hành lão quái ngàn năm trước. Trận nhãn vẫn là trấn tông chi bảo của Ngũ Hành tông. Ngũ hành linh luân uy lực không thể tưởng tượng nổi, không gian bị xoắn vặn vẹo lại, sau khi những khe hở kia xuất hiện, hư không loạn lưu liền bị phong ấn trở lại.

Ngũ Hành Tông mặc dù trong thập đại môn phái của Tiên đạo, thực lực cũng chỉ mạnh mẽ hơn Khí Tông yếu nhất một chút. Nhưng vị lão quái Ngũ Hành này tính tình quái dị, thực lực lại mạnh mẽ hơn rất nhiều. Ít nhất cũng không yếu hơn vị Thú Vương của Ngự Thú Tông kia, Ngũ Hành Trận đơn giản vừa bố trí xong, uy thế khổng lồ khiến tất cả mọi người đều phải ghé mắt nhìn.

Triệu Vô Tà nhìn chăm chú vào Ngũ Hành Lão Quái đang bố trí Ngũ Hành Trận trên không trung, năm vòng xoáy năm màu kia. Trong mắt Triệu Vô Tà liên tục lóe lên ánh sáng kỳ lạ. Tuy Ngũ Hành Trận rất đơn giản nhưng Ngũ Hành Trận lúc này trên không trung, Triệu Vô Tà lại dám khẳng định. Uy lực mạnh mẽ hơn trận pháp mà hắn dùng để thủ hộ Thiên Lý Huyết Trì. Trong đôi mắt đỏ tươi của Mặc Sứ Thú lóe lên ánh sáng, linh trí tuy rằng không cao.

Nhưng lực cảm ứng sẽ không thua những tuyệt thế cường giả Đại viên mãn kia, cảm ứng được uy hiếp. Mặc Sứ thú vậy mà gào thét ngưng trệ trên không trung.

Nhục tu càn quét, trong hư không phía trước vòng xoáy ngũ sắc, một khe hở cực lớn xuất hiện. Lực hút không gì sánh được sản sinh, dĩ nhiên là hướng tới năm vòng xoáy kia. Linh trí không cao, bản năng chém giết chiến đấu đã bị khắc ở huyết mạch.

Dứt khoát hai mươi hai lần nghiền nát nhau.

Thủ đoạn thi triển khiến mọi người đều ngớ ngàng.

“Tay hôm nay bốn tọa chém nghiệt súc này. Đang ở đại dương mệnh mông vô tận, ta muốn chạy đến Thiên Vân đại lục kiếm một chén canh. Tự tìm đường chết...”

Ngũ Hành lão quái nhìn thấy khe hở hư không, hồn nhiên không thèm để ý. Thân hình Phù Huê lập tức thẳng tắp. Âm thanh xương cốt kêu lách cách. Tóc tai rối bời như tổ chim, thoát nhìn vô cùng buồn cười. Nhưng hiện tại, không ai dám xem thường lão nhân này. Khác với khí thể vạn thú âm vang của Thú Vương, lão nhân này đứng ở nơi nào. Nhưng thân thể lại dung hợp cùng một chỗ với thiên địa.

Hắn ta động chính là thiên địa động.

Thiên địa linh khí vốn đã loãng liên tục tập vào bên trong vòng xoáy ngũ sắc kia, tay cầm ngũ sắc viên luân, tức giận bùng bùng.

Khí thể kinh người, đã vượt qua khí tức hung hãn của đầu hung thú Mặc Sứ này, đã thấy qua thực lực khủng bố của Mặc Sứ Thú, lão đầu này còn dám xuất thủ.

Cái tên Ngũ Hành lão quái cũng đúng là danh xứng với thực, quái vật tính tình quả nhiên không bình thường.

Để tỏ ý xin lỗi, chương này tặng miễn phí hơn chín trăm chữ.

Đại dương mệnh môg huyền bí thứ ba trăm sáu mươi chín.

Cánh Tì Sứu hiện ra bản thể bị hủy hoại trăm trọng, sợi dây độc nấu màu xanh lục nâng lên giống như một con bạch tuộc lớn, râu quai thịt trắng kiện như đang vung vẩy trong không trung. Mỗi một sợi đều giống như một cây roi uy lực vô cùng. Hung hăng quất lên hư không, sau khi những vết nứt đó xuất hiện.

Ở ngàn năm trước, lão quái Ngũ Hành đã thành danh, là hảo hữu chí giao của Hạo Nhiên Kiếm Tôn mà hiện tại nhìn thấy bạn tốt của mình bị rơi vào kết cục như vậy. Trong lòng đương nhiên là nổi giận. Trừ hấn ra, còn có mấy người của Hạo Nhiên tông và Ngũ Hành tông đang canh giữ bên cạnh Nguyên Anh của Hạo Nhiên Kiếm Tôn.

“Giết...”

Triệu Vô Tà nhìn Ngũ Hành Luân trên không trung. Còn có Ngũ Hành lão quái đang nổi giận bên trong, khóe miệng xuất hiện một tia khinh thường. Với nhãn lực độc ác của hắn, liếc mắt liền nhìn ra bản thể của bạch tuộc Mặc Sứu thú, thực lực tăng vọt. Lão quái Ngũ Hành mặc dù cũng là cường giả nhưng cũng còn chưa tới mức có thể dễ dàng chém giết được đầu Mặc Sứu Thú kia.

Yêu thú giống Triệu Vô Tà cũng không ít. Trên phần mộ Nguyên Anh còn có không ít cường giả Nguyên Anh, lúc này hơn trăm đạo ánh mắt đều ngưng tụ ở trên người một người một thú. Chẳng qua trong ánh mắt một người lại tràn đầy vẻ nghi hoặc, cho dù là Thú Vương kia, cũng là lai lịch hắn gọi biết được.

Sự nghi hoặc trong lòng Thú Vương lại xuất phát từ một bí mật, Ngự Thú Tông quật khởi trong vạn năm đại kiếp nạn trước đó. Vạn năm trước, cường giả tiền bối Ngự Thú Tông trong lúc vô tình biết được một bí mật. Bí mật này là liên quan đến đại dương mệnh môg vô tận. Công pháp của Ngự Thú

Tông chính là liên quan đến việc giữ thú. Lúc ấy vị tiên bối kia muốn tìm một đầu yêu thú nô bộc mạnh mẽ.

Nhưng mà trong mười vạn ngọn núi lớn có bảy điện của Yêu Thần. Yêu thú mạnh mẽ bên trong đó hơn phân nửa đã gia nhập vào trong đó, hơn nữa linh trí của mười vạn đại sơn yêu thú rất cao, muốn thuần phục Ngự Sử rất khó, vì thế vị cường giả này một mình xâm nhập đại dương mệnh môn vô tận, muốn tìm được một con hung thú mạnh mẽ trong đó, dùng bí pháp thuần phục. Theo như điều này nói thì bên trong đại dương bao la vô tận kia, mức độ nguy hiểm so với mười vạn ngọn núi lớn càng lớn hơn. Nhưng vị cường giả này khí vận kinh người.

Vậy mà hắn thật sự tìm được một đầu hung thú mạnh mẽ thuần hóa, còn phát hiện ra một bí ẩn, đó là ở trong đại dương mệnh môn. Có một cái cửa vào. Cửa vào chính là Cẩm Thần Uyên, yêu thú bên trong đại dương vô tận chỉ cần thông qua khảo nghiệm là có thể tiến vào trong. Sự tồn tại của cửa vào này giống như Thiên Vân Sơn trên Thiên Vân Đại Lục, chỉ là phiên toái cho Thiên Vân Đại Lục càng thêm lớn.

Việc bí mật này được Ngự Thú Tông đời đời truyền lại, đến bây giờ cũng chỉ có một mình Thú Vương biết mà thôi. Đại dương vô tận có vô số yêu thú, hung thú, đại dương mệnh môn., Ở dưới đáy biển kia khắp nơi đều là hiểm địa. Tu sĩ Thiên Vân đại lục, cho dù là cường giả Nguyên Anh đại viên mãn, cũng không dám tùy tiện tiến vào sâu trong đại dương vô tận. Thế nhưng cái này, thế giới tựa hồ cũng bị quy tắc Thiên Đạo hạn chế. Mặc kệ thực lực như thế nào, nhưng cảnh giới chính là không thể tấn thăng đến cấp bậc Hóa Thần đạo quân, lồi vào trong vô tận đại dương, đại kiếp vạn năm tiến đến sẽ có vô số yêu thú tiến vào trong đó.

Mặc Sử Thú vốn là hung thú trong đại dương mệnh môn vô tận, tự nhiên cũng có thể tiến vào lồi vào, nhưng không biết vì sao lại xuất hiện ở đây. Cùng tranh đoạt một phần mộ thực với đông đảo yêu thú Nguyên Anh, sự nghi hoặc của Thú Vương vẫn còn vờn quanh, chém giết trên không trung đã bắt đầu rồi.

“Ầm ầm “

Tiếng va chạm kịch liệt nổ vang, năm vòng xoáy trên không trung đã mở rộng đến trăm trượng, mỗi một vòng đều như thế. Bản thể của Mặc Sứ Thú bị Ngũ Hành Trận vây quanh ở giữa, từng luồng linh khí năm màu ngưng tụ lại, lần lượt cọ rửa trên người Mặc Sứ Thú. Mỗi một lần cọ rửa đều có thể làm cho thân thể Mặc Sứ Thú rung động một lần. Linh Triều, mặc dù ngũ hành linh khí đối với tu sĩ rất có bổ sung.

Tai bị ngũ hành lão quái không chế, từng cỗ ngũ hành linh khí như thủy triều, mang theo uy năng mạnh mẽ cọ rửa tới. Mặc Sứ thú giống như đá ngầm bờ biển, bị động thừa nhận từng luồng man lực.

Ngũ sắc quang mang trên ngũ hành luân chớp động không ngừng trên thân ngũ hành luân, trần tông chi bảo của Ngũ Hành tông, chỉ riêng uy áp đã đạt đến trình độ Nguyên Anh đại viên mãn, hướng chi còn có lão quái Ngũ Hành đang điều khiển Ngũ Hành luân về vị cường giả ngàn năm trước. Không ngờ Mặc Sứ thú lại bị áp chế dưới hạ phong, hơn trăm cái nhục tu không ngừng co rút năm cái vòng xoáy kia. Thế nhưng lực lượng do nhục tu sinh ra lại hoàn toàn bị xoáy nước làm cho tan vỡ.

“Gộp cộp...”

Trong lòng mỗi vị yêu thú đều vang lên tiếng gầm rú phẫn nộ, khí tức hung hãn hóa thành hư không thủy triều, muốn thoát khỏi Ngũ Hành đại trận. Nhưng lão quái Ngũ Hành cảm hận nó đã thương hảo hữu chí giao của mình, xuống tay căn bản không lưu tình dễ dàng bỏ chạy như vậy.

“Nghiệt súc đáng chết vù vù”

Khí tức biến đổi, trên mặt Ngũ Hành lão quái hiện lên khí tức to lớn của Ngũ Hành Luân biến đổi, mang theo một tia khí tức hung thần, hiển nhiên là cảm ứng được sát khí trong lòng của Ngũ Hành lão quái, mang theo khí thế vô cùng to lớn bỗng nhiên trầm xuống.

Trong không khí truyền đến tiếng thét kịch liệt, trên Ngũ Hành Luân khắc rậm rạp chằng chịt phù văn, mỗi một phù văn đều

sáng lên quang mang.

Ngũ Hành Luân xoay tròn đến cực hạn, ánh sáng trên những phù văn kia cũng nổi thành một mảnh, cuối cùng lại trở nên mơ hồ.

“Độc”

Hư không sụp đổ, bởi vì năm thứ nhỏ nhỏ kia.

Sự trầm trọng mơ hồ sụp đổ xuống dưới bánh xe cũng bởi vì bảy đỉnh vây quanh đầu của Mặc Sứ Thú. Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt tới cực điểm dâng lên, cảm ứng lực lượng hung thú càng thêm linh mãnh, sau khi Ngũ Hành Luân đè xuống thì hơn trăm sợi râu thịt trắng kiện vô cùng liền co rút lại đem đầu của Mặc Sứ thú bao vây ở trong đó.

Cứng rắn tiếc nuối...

Mặc Sứ Thú vậy mà lấy thân thể của mình, đi hồi tiếc tuyệt thể tiên khí của Ngũ Hành Luân. Bất quá cũng bình thường vô cùng. Hung thú và yêu thú không giống nhau, yêu thú còn có thể điều khiển binh khí. Nhưng hung thú trời sinh thân thể mạnh mẽ quá mức, hung thú chiến đấu đều dựa vào thân thông hung sát quỷ dị, có thể so với thân thể của tiên khí.

Tiếng gào thét ở nửa đường im bật dừng lại, bởi vì Ngũ Hành Luân tỏa ra ánh sáng mơ hồ đã hung hăng nện tới. Tiếng nổ ầm ầm vang lên không hề khe hở, giống như râu thịt nham thạch. Thế nhưng sau khi bị Ngũ Hành Luân nện xuống, râu thịt ở bên ngoài lập tức bị đánh nát. Máu màu xanh lục văng tung tóe, thân thể trầm trọng, máu thịt sau khi bị nghiền nát rơi xuống như mưa.

“Xùy xùy”

Huyết dịch màu xanh lục của mực kịch liệt, độc tính rơi xuống đất. Từng cái hố to xuất hiện, mấy chục cái nhục tu ngạnh tiếc Ngũ Hành Luân. Không hề nghi ngờ là Ngũ Hành Luân thắng, thể như chẻ tre, ngăn cản ngũ hành luân nham thạch trắng kiện, ẩn chứa độc tính mặc lục sắc, đã làm cho trên phần mộ Nguyên Anh xuất hiện từng cái hố to.

“Ngang “

Tiếng gào thét thống khổ vang lên, Ngũ Hành Luân đang điên cuồng xoay tròn bỗng gặp phải một lực cản thật lớn, mà râu thịt còn may mắn sống sót điên cuồng vung lên.

Một mảnh hung hăng quật lên trên Ngũ Hành Luân, mỗi một đường rút qua, là có thể giảm bớt một phần lực đạo trên Ngũ Hành Luân. Ngũ Hành Luân bị Ngũ Hành lão quái điều khiển.

Lực đạo ẩn chứa đâu chỉ mấy chục vạn cân, tăng thêm uy năng vốn có của Ngũ Hành Luân, dễ dàng đập nát mấy chục cái râu thịt của Mặc Sứ Thú. Một lát đã bị thương. Mặc Sứ thú bậc này, cho dù ở trong hung địa U Minh Hải cũng không có bao nhiêu hung thú có thể làm được đến mức này. Bị một cái bánh xe nhỏ bé như vậy mà đã đập bị thương. Mặc Sứ không phát cuồng cũng không được.

“Sinh sôi không ngừng ngũ hành hợp nhất...”

Lực đạo to lớn khủng bố phía trên Ngũ Hành Luân sau khi điên cuồng tát vào thịt của Mặc Sứ Thú vô số lần, đã yếu đi đến trình độ không thể thương tổn Mặc Sứ Thú. Trên mặt Ngũ Hành lão quái hiện lên một tia khinh thường, thân hình bay lên trên không trung năm vòng xoáy. Ấn quyết kết động. Nhất thời Ngũ Hành linh khí trong không trung nổi lại với nhau, chậm rãi dung hợp lại với nhau.

“Ồ “

Thanh âm kinh ngạc phát ra từ trong miệng Triệu Vô Tà, mang theo một tia kinh ngạc, Triệu Vô Tà nhìn về phía năm vòng xoáy đang dần khép lại trên không trung. Trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, năm vòng xoáy phân biệt theo ngũ hành linh khí ngưng tụ mà thành, hiện tại dần dần hợp lại. Dần dần sinh ra lực lượng quả thực khổng lồ đến cực hạn. Không chỉ Triệu Vô Tà, những tuyệt thế cường giả khác cũng đều như thế.

Trong đôi mắt nhỏ của Hạo Nhiên Kiếm Tôn chỉ còn lại Nguyên Anh hiện lên vẻ cừu hận, cảm ứng được lực lượng bàng nhiên bên trong năm vòng xoáy linh khí, trên mặt bắt đầu xuất hiện khoái ý.

Nguy hiểm.

Không ai biết, chiến lược của lão Ngũ Hành Bất Hiển Sơn Bất Lộ Thủy lại khủng bố như thế. Năm vòng xoáy cùng với Ngũ Hành Luân kia không ngờ lại khủng bố đến mức ngay cả Triệu Vô Tà cũng phải biến sắc.

“Nghịch súc tử kỳ đã đến”

Nét mặt già nua của lão quái Ngũ Hành bốc lên lệ khí, tóc tai rối bời nhìn qua cũng không buồn cười chút nào, tuyệt thế cường giả. Nếu để Ngũ Hành lão quái bày ra Ngũ Hành đại trận, có lẽ Ma La Ma Đế và Phạm Thiên Tiên Quân cũng chưa chắc có thể thắng được vị cường giả tính tình quái dị này.

Cường giả chém giết. Nếu như là chém giết sinh tử, có lẽ chỉ trong khoảnh khắc có thể phân ra kết quả. Cũng giống như hiện tại. Ngũ Hành đại trận hẳn là thủ đoạn mạnh nhất của lão quái Ngũ Hành, Mặc Sứ Thú tự nhiên cũng phải xuất ra thần thông mạnh nhất để chém giết, nếu không làm sao bảo toàn tính mạng được.

Thắng bại ngay lúc đại trận hoàn toàn phát huy uy năng là có thể phân ra.

“Grao soạt”

Trên người Mặc Sứ Thú còn thừa lại mấy chục cái nhục tu tráng kiện điên cuồng quát lên hư không, nó cũng cảm thấy một loại cảm giác đại nạn lâm đầu. Ngũ Hành đại trận, bất động thì thôi, nhưng mà động lại có uy lực kinh khủng như thế, hoàn toàn giam cầm, phiền hư không kia đã hoàn toàn bị giam cầm, không thể thoát ra được chút nào.

Sức mạnh của Ngũ Hành dần dần dung hợp lại với nhau. Đại trận vận chuyển triệt để, hào quang trên Ngũ Hành Luân đã chói mắt như kiêu dương. Lúc này đã là buổi tối. Qua một canh giờ nữa là xong. Phần mộ Nguyên Anh sẽ chìm xuống, trên một bia mộ còn lại, trong nháy mắt đã có thể ngưng tụ vô số ánh mắt.

Ngũ Hành lão quái tinh lực, chiến lực, đều ở trên Ngũ Hành Luân và Ngũ Hành Đại Trận, uy lực như vậy cũng là bình thường. Động tĩnh không lớn, nhưng cũng đủ khiến tất cả tuyệt thế cường giả chú mục. Mặc Sứ thú gặp đại nạn trước

mắt, liều mạng giã dũa, nhưng năm vòng xoáy linh khí vẫn không ngừng hợp lại, như thế nào cũng không ngăn được, thính thiên tùy mệnh.

Thắng bại, nhưng ngay vào lúc này.

Đêm nay...

Chương thứ ba trăm bảy mươi, muốn đoạt chìa khóa tự bạo.

“Ngang “

Sống chết trước mắt, hung tính của Mặc Sứ Thú hoàn toàn bị kích phát ra, trong đôi mắt thú tràn đầy hào quang hung sát. Nội đan ẩn sau lưng những nhục tu trắng kiện kia, một viên nội đan tản ra hào quang màu xanh lục nồng đậm chậm rãi phun ra, nhưng mà hơn mười sợi nhục tu trắng kiện màu sắc nham thạch chồng chất lên nhau.

Ngăn cản hư không, ai cũng không nhìn thấy viên nội đan kia bị Mặc Sứ Thú nhỏ ra. Chỉ là lúc nội đan bị nhỏ ra, ngũ hành lão quái cùng Mặc Sứ Thú chém giết trong lòng hình như có cảm giác, bất quá lúc này ngũ hành đại trận đã được thôi phát đến cực hạn. Tên trên cung không thể không bắn, cho dù lúc này hấn thu hồi ngũ hành luân cũng không kịp rồi.

Tiên khí tuyệt thế làm mất trận, uy lực của đại trận Ngũ Hành được thôi phát tới cực hạn, lão quái Ngũ Hành có nắm chắc. Cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn hãm trong trận cũng chỉ có một con đường chết.

“Nghịch súc hôm nay chắc chắn phải chết, giấy dựa làm gì.”

Tiếng cười điên cuồng hóa thành sóng âm tứ tán, Ngũ Hành lão quái đứng ở trên không đại trận, trên người cũng lập loè ngũ sắc quang mang theo. Khống chế Ngũ Hành linh khí, Thiên Vân Đại Lục này, cũng chỉ có tu sĩ Ngũ Hành Tông mới có thể xuất thần nhập hóa. Ngũ Hành lão quái là cường giả Ngũ Hành Tông, tự nhiên như thế, cả người hấn cùng Ngũ Hành linh khí đầy trời phun trào hòa thành một thể.

“Ầm ầm ầm “

Cuối cùng cũng tới, năm vòng xoáy linh khí, cực hạn của đại trận Ngũ Hành. Cuối cùng cũng đã tới, năm vòng xoáy đã tiếp xúc được với thân thể của Mặc Sứ Thú. Chỉ cần qua một hơi thở nữa là có thể hoàn toàn vây lấy thân thể Mặc Sứ Thú.

Đến lúc đó Ngũ Hành hợp nhất, Mặc Sứ Thú dù có bản lãnh lớn bằng trời, nhưng kết cục cũng chỉ có một.

Đó chính là bị Ngũ hành linh khí quấy nát, hoàn toàn bị xoắn nát, hóa thành muôn vụn mảnh vụn. Thậm chí ngay cả mảnh vỡ cũng không còn sót lại, trở thành hư vô.

Trước đó Mặc Sứ Thú đại phát hung uy dùng thủ đoạn hung sát làm Hạo Nhiên Kiếm Tôn ăn phải thiệt thòi lớn, không nghĩ tới lại vì lão quái Ngũ Hành mà lâm vào cảnh sinh tử, làm cho Mặc Sứ Thú phải phun ra độc đan tổn mạng của mình. Mặc Sứ thú là hung thú không sai, nhưng vẫn là một đầu độc thú, trong cơ thể ngoại trừ nội đan còn có một viên độc đan.

Độc đan cùng nội đan một cái là tinh hoa kịch độc trong cơ thể Mặc Sứ Thú ngưng tụ, nội đan là do một thân yêu nguyên của Mặc Sứ Thú ngưng tụ. So sánh ra, đều là trọng yếu hơn. Nhưng lúc này, Mặc Sứ Thú lại phun độc đan của mình ra, trong mắt thú hiện ra vẻ không nở cùng độc ác, còn có một tia quyết tuyệt.

Hơn mười cái nhục tu ngừng đánh vào hư không, âm thanh âm âm ngừng lại, toàn bộ nhục tu ngay lập tức tản ra. Ở bên trong là đầu lâu dữ tợn của Mặc Sứ thú, còn có độc đan cực lớn trôi nổi trên đầu lâu. Độc đan màu xanh lục này lớn cỡ đầu người, khí độc vô cùng khủng bố phát ra, một mảng không gian bị bao phủ thành màu xanh lá cây.

“Mặc Sứ Thú liều mạng “Không tốt”

Lão quái Ngũ Hành rốt cuộc cũng biết cảm giác không ổn phát ra từ đâu, độc đan của Mặc Sứ Thú, hiện tại độc đan này xuất hiện. Không cần phải nói cũng biết rõ ý đồ của Mặc Sứ Thú, lão quái Ngũ Hành sắc mặt đại biến, thân hình muốn nhanh chóng lui lại.

Đột nhiên biến đổi lớn.

Hơn hai mươi vị tuyệt thế cường giả sắc mặt đại biến, ánh mắt toàn bộ nhìn chăm chú vào một chỗ. Trong năm cái khe hở còn sót lại, một viên nội đan màu xanh sẫm to bằng đầu người.

“Ken kết “

Âm thanh của thứ gì đó bị phá toái truyền đến, mắt thường có thể thấy được vết rạn bắt đầu lan tràn ra từ nội đan màu xanh lá cây, rạn nứt giống như mạng nhện. Chất lỏng màu xanh sẫm vô cùng nồng đậm tràn ra, vô cùng nồng đậm, nhanh chóng biến thành màu đen kịt.

“Bạo”

Đây là thanh âm của Mặc Sứ Thú, mặc dù không rõ ràng, nhưng lại vang lên trong tai Ngũ Hành lão quái. Lại vô cùng rõ ràng, sấm sét giữa trời quang, thân hình đang muốn bạo lui liền đình chỉ. Lúc âm thanh của nội đan kia xuất hiện, bạo khai.

Ngũ Hành đại trận, sở dĩ có lực lượng kinh khủng như vậy là bởi vòng xoáy ngũ hành linh khí hình thành cân bằng. Sinh sôi không ngừng, mấy cân lực lượng vô cùng vô tận. Nếu như không phải ở phần mộ Nguyên Anh này, không có thiên địa linh khí khác, lực lượng của Ngũ Hành đại trận còn cường hoành hơn.

Thế nhưng lúc này, Ngũ Hành đại trận sắp sụp đổ. Viên nội đan của Mặc Sứ Thú kia đã bị nghiền nát, một cỗ lực lượng dị chủng mang theo độc tính phá hoại khí tức tràn vào trong Ngũ Hành đại trận. cân bằng của năm vòng xoáy linh khí lập tức bị đánh vỡ, lực lượng màu xanh lục của mực cuộn lên phong bạo, quét qua năm vòng xoáy, thân thể vốn đã bị phá nát lúc này tránh được một kiếp.

Đại trận Ngũ Hành hoàn toàn sụp đổ.

Ngũ hành linh khí bạo loạn tứ tán ra khắp nơi, cũng không thể ngưng tụ thành vòng xoáy nữa, hào quang chói mắt trên Ngũ Hành Luân lập tức trở nên ảm đạm. Một khắc sau, một cỗ lực lượng mạnh mẽ còn bạo phát hơn bất kỳ lực lượng nào trước đó, Ngũ Hành Luân Hóa.

Lấp bà chia nhau, đọc nhồm nhoàm hai mươi hai mươi hai cùng một lần.

Một đạo quang mang xuất hiện trước mặt ngũ hành lão quái.

Giống như lúc gió lốc bị xoắn nát, sẽ có lực lượng cường đại bộc phát, lúc này chính là như thế. Ngũ Hành đại trận sụp đổ

sản sinh lực lượng, một người một thú trực tiếp chịu đựng. Ngũ Hành lão quái cùng Mặc Sứ Thú, đều không chiếm được lợi thế, một người một thú cùng nhau chịu đựng nguồn lực lượng này.

“Phốc” “Phốc” “Bành”

Sức mạnh khổng lồ oanh tạc ở trên người, lão quái Ngũ Hành mặc dù là cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn, nhưng mà thoảng cái cũng chịu không nổi. Há mồm phun ra một ngụm máu đỏ thẫm, vẫn chưa xong, xương cốt toàn thân hấn tại đây đã vỡ vụn bảy tám phần, lục phủ ngũ tạng toàn bộ dờn đi, đan điền bị rung động kịch liệt, Nguyên Anh thiếu chút nữa cũng bị chấn động ra.

Trọng thương...

Ngũ Hành lão quái xem như tự ăn quả của mình, Ngũ Hành Luân bị hao tổn không nói, chính mình còn bị thương nặng. Bất quá Mặc Sứ Thú cũng không có được độc đan tu luyện mấy trăm năm, sau khi tự bạo độc đan. Nó nếu muốn ngưng tụ lại một chút, cũng không phải là chuyện đơn giản. Hơn nữa sau khi cỗ lực lượng kia bộc phát, nó cũng thừa nhận tương tự, còn lại mấy chục sợi râu thịt bị nổ nát không sai biệt lắm.

Toàn thân trên dưới đều là huyết dịch màu xanh sẫm, chỉ còn lại ba sợi nhục tu trắng kiện nhất may mắn còn sống sót, con hung thú này hiện tại cũng đang trọng thương. Cái đầu dữ tợn kia lúc này cũng uể oải không phân chấn.

Một người một thú, trong khoảnh khắc đều bị trọng thương. Liều mạng chiến đấu chính là như vậy, đây là phần mộ của Nguyên Anh. Nếu một người một thú này động thủ ở thế giới bên ngoài, chỉ sợ dư âm bộc phát ra đủ để phá hủy mọi thứ trong vòng ngàn dặm chung quanh. Thế nhưng nơi này cũng chỉ làm cho mặt đất tổn hại một ít mà thôi, vòng bảo hộ xung quanh phần mộ Nguyên Anh thậm chí ngay cả một chút chấn động cũng không có.

Sau khi dư âm của lực lượng kia tản đi, ngay lập tức, tất cả cường giả Nguyên Anh ở phía trên phần mộ Nguyên Anh ánh mắt đều sáng lên. Kể cả tên Triệu Vô Tà kia bởi vì lúc này

Mặc Sữu Thú và Ngũ Hành lão quái đều đã trọng thương. Chiến lực sợ rằng đã rơi xuống Nguyên Anh trung kỳ, thậm chí còn thấp hơn, lúc này không bỏ đá xuống giếng còn đợi khi nào.

“Động thủ.”

Có người không kiềm chế được, là một tán tu ma đạo, lần này tranh đoạt mộ thực. Thu hoạch của tán tu là ảm đạm nhất, bây giờ thấy Mặc Sữu Thú và lão quái ngũ hành đều trọng thương, tham lam trong lòng rốt cuộc không áp chế nổi. Một thanh chiến đao mang theo sát khí vắt ngang hư không, cầm đao là một tu sĩ ma đạo mặt mũi tràn đầy sát khí, tham lam không chút che giấu.

“Vù” “Vù” “Vù”

Có người dẫn đầu, chuyện giết người đoạt bảo rất đơn giản. Mấy chục tu sĩ, trong đó tiên ma yêu đều có, cũng bắt chấp hơn hai mươi tuyệt thế cường giả. Lúc này nếu không động thủ, ngay cả canh cũng không được uống. Chẳng qua hơn phân nửa tu sĩ đều đi về phía Mặc Sữu Thú, mặc dù lão quái cũng bị thương nặng, nhưng dù sao hắn cũng là tuyệt thế cường giả của thập đại môn phái tiên đạo.

Nói không chừng các tuyệt thế cường giả khác cũng sẽ viện thủ, còn có một vài tu sĩ gan to bằng trời, không sợ chết. Nhưng không ai chú ý tới, một đạo huyết ảnh xen lẫn trong đó, bay về phía lão quái Ngũ Hành.

“Dừng tay...”

Quả nhiên vẫn là viện thủ, tuyệt thế cường giả của thập đại môn phái Tiên đạo nhao nhao xuất hiện trước mặt Ngũ Hành lão quái, lạnh lùng nhìn chăm chú những tu sĩ có ý đồ gây rối kia. Về phần yêu thần thất điện cùng Ma đạo lục đại Ma Đế, lần này tranh đoạt bí thực bọn họ đều có thu hoạch. Cũng không muốn kết oán kết oán với thập đại môn phái Tiên Đạo., Đối với những tuyệt thế cường giả này mà nói, tranh đấu chân chính không phải lúc này. Mà là trăm năm sau, ở trong Cẩm Thần Uyên, đến lúc đó mới thật sự là chém giết sinh tử. Đối

đầu là không chết không thôi, ai sống sẽ có cơ hội trở thành Trường Sinh Đại Đạo, Hóa Thần Đạo Quân.

“To gan...”

Phích lịch nổ vang, lôi quang màu vàng kim xuất hiện trong hư không, thoáng như vô số kim xà. Hướng về phía một đạo huyết ảnh mà đi, những tu sĩ có ý đồ xấu xa kia sau khi nhìn thấy các cường giả tuyệt thế viện thủ, đều từ bỏ ý đồ đối với ngũ hành lão quái, ngược lại hướng về phía Mặc Sứ Thú. Nhưng lúc này một đạo huyết ảnh vẫn như cũ xông tới, thoáng cái nhập vào trong lôi võng của Lôi Thần.

Đùng đùng một hồi, nổ vang trong màng nhĩ mọi người, đau nhức không thôi. Thế nhưng đạo huyết ảnh kia lại một đầu đâm vào, sau đó trong ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của tất cả mọi người xuyên qua lôi võng, tiếp theo vòng qua lão quái Ngũ Hành đi về phía sau.

“Không ổn, nó muốn giết Kiếm Tôn “

Lão quái Ngũ Hành sắc mặt bỗng nhiên trở nên cực kỳ khó coi, thân hình còn chưa kịp xoay đi, đã nghe thấy một tiếng kêu cực kỳ kinh hoàng. Còn có tiếng cười đắc ý của Triệu Vô Tà, trên khuôn mặt thanh tú hiện ra vẻ tươi cười nhưng không thuần thực, bộ dáng tiểu nhân.

Huyết ảnh sau khi vòng qua lão quái Ngũ Hành, không dừng lại chút nào, trực tiếp lóe lên quang mang xuất hiện phía trước Nguyên Anh của Hạo Nhiên Kiếm Tôn. Mặc kệ là tu sĩ Nguyên Anh của Ngũ Hành Tông hay Hạo Nhiên Tông, tu vi cao nhất cũng chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ, căn bản là không ngăn cản được đạo huyết ảnh kia. Nguyên Anh Hạo Nhiên Kiếm Tôn kinh hoàng kêu lên một tiếng sau đó không còn phản kháng được chút nào bị huyết ảnh quán lấy, sau đó ngênh ngang rời đi.

Cố kỵ Nguyên Anh của Hạo Nhiên Kiếm Tôn, tốc độ huyết ảnh lại quá nhanh, căn bản mấy tu sĩ Nguyên Anh kia không ngăn cản được. Đến khi tiếng kêu thảm thiết vang lên, huyết ảnh đã đến trước người tên Triệu Vô Tà này.

“Ha ha ha, cái chìa khóa mộ phần cuối cùng này, Triệu gia ta đây vui lòng nhận.”

Tên Triệu Vô Tà này lại khôi phục bản sắc điên cuồng lúc trước, bàn tay nắm chặt Nguyên Anh bị huyết ảnh quán lấy. Bước chân đạp một cái. Thần thông Súc địa thành thốn thi triển ra, sau một khắc hần liền xuất hiện phía trước một tấm bia mộ cuối cùng. Một chút thương hại cũng không có, Triệu Vô Tà ở trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả các tu sĩ, đem Nguyên Anh của Hạo Nhiên Kiếm Tôn nhét vào trong lỗ khảm giữa mộ bia.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, ai cũng không thể tin được cảnh tượng trước mắt. Triệu Vô Tà điên thật rồi!

Tuy rằng đến bây giờ để tranh đoạt chìa khóa mộ phần, tu sĩ Nguyên Anh chết cũng không ít, nhưng vẫn không có một cường giả tuyệt thế cảnh giới Đại viên mãn nào bỏ mình. Nhưng hiện tại, ngay trước mắt bao người như vậy, Triệu Vô Tà đã tự tay nhét Nguyên Anh của một cường giả tuyệt thế đại viên mãn vào lỗ khảm giữa mộ bia.

Giống như lúc trước, không có chút khác thường nào, khác biệt duy nhất chính là lúc này Cẩm Thần Uyên quá yên tĩnh. Có vẻ tiếng kêu thảm thiết của Nguyên Anh Hạo Nhiên Kiếm Tôn càng thêm chói tai, bên trong lỗ khảm chớp động huyết quang, sau mấy nhịp hô hấp. Cẩm chế trên bia mộ đã bị phá, biến mất theo, còn có Hạo Nhiên Kiếm Tôn là cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn đã sống hơn một nghìn năm.

“Hô hô” “Phì” “Hô” “Hô”

Không khí lập tức ngưng trệ, thập đại môn phái Tiên đạo, mười vị tuyệt thế cường giả kia. Tuyệt thế cường giả cảnh giới Đại viên mãn, ánh mắt đều lập tức trở nên lạnh lẽo, cho dù là vị Thú Vương nhìn Triệu Vô Tà rất thuận mắt kia cũng vậy. Nhìn về phía Triệu Vô Tà ánh mắt không chút nào che dấu sát ý dần dần tản ra.

“Triệu Vô Tà: “

Người nói chính là Thần Tiêu Đạo Tông Lô Thần, ngoại trừ Phạm Thiên Tiên Tông ra, các môn phái khác trong thập đại

môn phái khác của Tiên Đạo chỉ có một vị cường giả tuyệt thế. Người có địa vị cao nhất đương nhiên là Phạm Thiên Tiên Quân kia, mười vị còn lại đều có địa vị giống nhau. Hiện tại Hạo Nhiên Kiếm Tôn chết trong tay Triệu Vô Tà, mười một vị cường giả tuyệt thế lập tức biến thành mười vị.

Tiên đạo thập đại môn phái, đồng khí liên chi, tuy rằng cũng là tranh đấu không ngừng, nhưng ở thời khắc mấu chốt, đều là đoàn kết cực kỳ đoàn kết, Triệu Vô Tà ở trước mặt mười người này trực tiếp động thủ giết Hạo Nhiên Kiếm Tôn. Tuy mười người này rất kiêng kỵ thực lực khủng bố của Triệu Vô Tà, nhưng bây giờ sắc mặt đều rất khó coi, sát ý dày đặc đè về phía Triệu Vô Tà.

“Ông ông”

Trừ cầm chế trên bia mộ, bia mộ kia nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một cái mộ thực rơi vào trong tay Triệu Vô Tà. Trên mặt mang theo ý cười, ném một chiếc mộ thực cuối cùng vào không gian trừ vật chính mình mở ra, Triệu Vô Tà mới chậm rãi đem ánh mắt thả lại vào mười người trên không trung kia, trên người mười vị tuyệt thế cường giả.

“Gọi Triệu gia có chuyện gì...”

Trên mặt nở một nụ cười vô cùng sáng lạn, nếu như chỉ nhìn bộ dáng này, ai cũng sẽ không ngờ thằng nhãi này ra tay căn bản không hề lưu tình. Cường giả tuyệt thế sống hơn một nghìn năm, thằng nhãi này nói giết là giết. Không hề kiêng kỵ sau lưng vị cường giả Hạo Nhiên tông kia là cả thập đại môn phái Tiên Đạo.

Sau khi ánh mắt dò xét một vòng trên mười người, cuối cùng ánh mắt Triệu Vô Tà dừng lại trên người Thần Tiêu Đạo Tông Lôi Thần. Vị tuyệt thế cường giả này, lúc trước đối với Triệu Vô Tà mà nói là có tồn tại đáng ngưỡng mộ. Lúc trước ở Thần Tiêu Đạo Tông, Triệu Vô Tà đã ra tay khuấy rối chuyện tốt của Thần Tiêu Đạo Tông.

Nếu như không phải vị Lôi Thần này xuất mã cuối cùng, Thần Tiêu Đạo Tông chỉ sợ là đang chạy trời không khỏi nắng, khi đó Triệu Vô Tà vì không muốn bị giết chết, còn tận lực che

giấu khí tức của chính mình, không để cho người khác chú ý tới hắn. Vị Vị Vị Đẳng chân nhân này hận cường giả như Thiên Ma Đế, ở trước mặt Lôi Thần này, ngay cả rắm hắn cũng không dám thả, hắn nói muốn bộn hắn cút thì cút ngay.

Đáng tiếc hiện tại Triệu Vô Tà cũng không phải Triệu Vô Tà lúc trước, thực lực của người này tăng vọt quá nhanh, hiện tại Lôi Thần đã không thể làm gì được Triệu Vô Tà.

“Triệu Vô Tà, ngươi tìm cái chết đi!”

Thật sự là từng chữ một từ trong kẽ răng nhả ra, tốc độ vô cùng chậm chạp, một đôi mắt thoáng như bùng nổ lôi quang. Sát ý bắt đầu khởi động, Lôi Thần đã sớm không vừa mắt Triệu Vô Tà, hiện tại đang ở trước mặt bọn họ. Triệu Vô Tà trực tiếp giết Hạo Nhiên Kiếm Tôn., Hơn nữa lúc này lại vô cùng kiêu ngạo, tính khí Lôi Thần xưa nay luôn nóng nảy. Sao có thể nhịn được nữa, trong mắt sắp phun ra lửa rồi, nếu như không phải Phạm Thiên Tiên Quân đứng trước mặt hắn, chỉ sợ hắn đã ra tay.

“A, ngươi muốn giết ta...”

Lôi Thần không thể động thủ, nhưng Triệu Vô Tà lại không chút giác ngộ, sau khi nghe được lời Lôi Thần nghiêng rằng nghiêng lợi, mày kiếm cau lại, sắc mặt bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, ngược lại lạnh lùng nhìn Lôi Thần. Trong miệng hắn hỏi ra một câu khiến đám cường giả đều ngạc nhiên nhú mày. Tên Triệu Vô Tà này coi như quá kiêu ngạo rồi.

Chẳng lẽ hắn vì nhiều tuyệt thế cường giả của mười đại môn phái tiên đạo sau khi giết Hạo Nhiên Kiếm Tôn, lại còn dám ra trước mặt mọi người đối mặt lôi thần xuất thủ. Trong mười người, phần lớn nhất không phải là Lôi Thần – cũng không phải vị Tụ Tiên Đảo kia, mà là Ngũ Hành lão quái. Hắn vất vả mới cứu ra bạn tối nhất của Mặc Sứ Thú, nhưng còn chưa kịp hàn huyên vài câu, trong khoảnh khắc đã bị Triệu Vô Tà làm thịt.

Quả thực làm cho hàm răng của Ngũ Hành lão quái muốn cắn nát, bàn tay đang nắm chặt Ngũ Hành Luân nổi gân xanh, toàn

thân đều đang run rẩy. Hận ý ngập trời, hận không thể một hơi nuốt trọn Triệu Vô Tà.

“Ngang” “Bành” “Bành”

Âm thanh lạ vang lên, Triệu Vô Tà chợt nhớ tới lúc Mặc Sữu Thú kia còn chưa chết. Vì cướp đoạt Mộ Thước cuối cùng, Triệu Vô Tà vừa trực tiếp hạ độc thủ. Nhân Trùng Cổ Kiếm và Vạn Độc Cổ Phiên đồng thời phát uy, giết sạch mấy con hung thú hộ mộ bia. Tất cả đều bị thu vào trong cổ phiên cùng Cổ Kiếm, lúc này mới nhớ tới còn có một đầu hung thú Mặc Sữu còn chưa chết.

Bất quá đầu hung thú kia cũng không sai biệt lắm, bị hơn mười vị tu sĩ Nguyên Anh vây công, hoàn toàn không có không gian để chạy trốn. Huống chi lúc này còn có vòng bảo hộ nửa canh giờ ở phần mộ Nguyên Anh mới có thể mở ra, tu sĩ yêu thú bên trong mới có thể rời đi. Hiện tại, ngoại trừ chém giết ra, không còn cách nào khác.

Phương viên tám trăm dặm của phần mộ Nguyên Anh, căn bản là không thể trốn thoát. Mặc Sữu thú lâm vào trong vòng vây của mấy chục tu sĩ Nguyên Anh, còn có thể sống sót đã là may mắn rồi. Tràn ngập nguy cơ, nghe tiếng kêu thảm thiết của con hung thú này liền biết chỉ cần mấy hơi thở nữa, nó sẽ bị phân thây.

Bất quá mọi người đều đã quên, Mặc Sữu Thú cũng không phải là Yêu thú bình thường, mà là một đầu hung thú đến từ sâu trong đại dương mênh mông vô tận, U Minh Hải. Trên người hung tính vô cùng bạo liệt, trước kia vì bảo mệnh mà tự bạo độc đan cũng có thể làm, hiện tại bị hơn mười tu sĩ vây công, càng là triệt để kích phát hung tính ở chỗ sâu trong huyết mạch, trên người bỗng nhiên tuôn ra khí tức bạo ngược vô cùng.

“Ngang” “Nhân loại, cùng chết đi...”

Ba sợi râu thịt cuối cùng đã biến mất, chỉ còn sót lại một cái đầu lâu không lồ dữ tợn đầy ghê tởm đang há miệng nói tiếng người. Thế nhưng lời nó nói ra, toàn bộ cường giả đều không muốn nghe.

“Một lũ ngu xuẩn, nó muốn tự bạo rồi.” “Xong rồi, còn có nửa canh giờ” mau giết nó.”

Hoàn toàn không để ý tới hấn, nghe được lời Mặc Sứ Thú nhỏ ra trong miệng, hơn hai mươi vị cường giả tuyệt thế biến sắc. Thực lực của bọn họ không chênh lệch nhiều so với Mặc Sứ Thú, thậm chí còn kém hơn một chút. Cho nên bọn họ biết rõ một đầu hung thú có thể so với tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn sẽ tự bạo hậu quả thế nào, lúc trước tự bạo một viên độc đan cũng có thể làm cho Mặc Sứ Thú ngăn trở Ngũ Hành lão quái đại trận.

Nhưng hiện tại, Mặc Sứ Thú muốn tự bạo chính là toàn bộ thân thể thú. Nếu như thật sự bị nó tự bạo thành công, Nguyên Anh phân mộ trong phạm vi tám trăm dặm, chỉ sợ sẽ bị san thành bình địa. Hơn hai mươi vị tuyệt thế cường giả có thể bảo trụ được tính mạng, nhưng mà cũng không thể không tổn thương chút nào. Về phần những tu sĩ khác, chỉ sợ là không sao.

“Mau ngăn hấn lại” nghiêm túc, dừng tay!”

Hơn hai mươi vị cường giả tuyệt thế chỉ trong nháy mắt đã xông lên không trung khiến bọn họ đau đầu nhức óc. Bọn họ có thể giữ được tính mạng nhưng tu sĩ Nguyên Anh khác thì khó. Trong đó còn có tu sĩ trong thế lực của bọn họ nếu như bọn họ mà chết thì sao., Mà hơn hai mươi vị cường giả tuyệt thế này sau một trăm năm nữa sẽ tiến vào trong Cẩm Thần Uyên. Tiên Đạo mười đại môn phái, Yêu Thần Thất Điện, Ma Đạo Lục Đại Ma Đế, đều phải phân chia lại, có lẽ hơn phân nửa sẽ vì mất đi tu sĩ Nguyên Anh mà sa sút.

Không, tuyệt đối sẽ không để cho chuyện như vậy phát sinh. Hơn hai mươi vị cường giả tuyệt thế kia, trong lòng đều cùng một ý niệm như vậy. Sau khi bọn họ động thủ, hơn hai mươi cỗ khí thế vô cùng mạnh mẽ, không thể ngăn cản hung hăng đánh về phía đầu lâu còn lại của Mặc Sứ Thú.

Chữ số này không ít, xem như hợp nhất hai chữ. Hôm nay chỉ có vậy thôi, ngày mai đến lượt hấn đi.

Chương thứ ba trăm bảy mươi mốt, điện chủ Vạn Mộc Điện.

Kêu dừng tay nghiệt súc muốn chết “

Tiếng nổ mạnh vang lên không trung, hơn hai mươi vị cường giả tuyệt thế sắc mặt đều rất khó coi. Khí thế trên người cực kỳ không lồ hung hăng áp sát về phía con hung thú trên không trung.

Con thú này từ trong biển sâu mênh mông đại dương mênh mông đi ra, lâm vào hoàn cảnh cùng đường, đang bị vây khốn liền muốn tự bạo.

Nhưng ở nơi này tự bạo, sẽ tạo thành thương vong lớn, tu sĩ các đại môn phái chỉ sợ sẽ tổn thất hơn phân nửa. Hơn hai mươi tuyệt thế cường giả cảnh giới Đại viên mãn kia, tuyệt đối sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh. Ra tay nhanh nhất là Ma La Ma Đế cùng Phạm Thiên Tiên Quân, sau đó là bảy vị cường giả yêu thú tuyệt thế của yêu thần thất điện.

Bị khí tức của hơn hai mươi vị tuyệt thế cường giả áp bách, nếu là Triệu Vô Tà, cũng không thể bảo trì trấn định. Chỉ sợ là hít thở không thông, nhưng Mặc Sứ Thú đã sắp chết, đầu lâu dữ tợn đến mức buồn nôn hoàn toàn bị máu xanh của Mặc Lục bao vây, đã đến cực hạn. Thú Nguyên bành trướng tàn phá bừa bãi không ngừng.

Cho dù là tuyệt thế cường giả, lúc này cũng không thể ngăn cản con Mặc Sứ Thú tự bạo này. Ma La Ma Đế và Phạm Thiên Tiên Quân tựa hồ cũng biết chuyện không thể làm, sắc mặt biến hóa không ngớt, thân hình muốn lui. Các tuyệt thế cường giả khác cũng đều thấy được Mặc Sứ Thú đã đến cực hạn. Đến cuối cùng, căn bản là không có cách nào ngăn nó lại.

Ánh mắt Triệu Vô Tà lóe lên vẻ do dự, ý niệm trong đầu quay cuồng vài cái. Hắn ta ra tay, ma nguyên đen kịt từ lòng bàn tay trào ra, rót vào trong Nhân Tử Kiếm.

“Nhân trùng hóa huyết...”

Thân hình không động, chén kiếm con trùng trong tay lại hóa thành một đạo huyết quang biến mất ở không trung. Có thể so sánh tốc độ thuận di, sau một khắc một thanh trường kiếm màu huyết hồng xuất hiện ở trên đầu con thú cực lớn buồn nôn. Mũi kiếm tranh minh, hàn quang bùng lên, vẫn như cũ hóa thành một đạo huyết quang hung hăng cắm xuống.

“Phốc phốc “

Chỉ trong nháy mắt, nửa thân Nhân Trùng một thanh kiếm đã cắm vào trong đầu Mặc Sứ. Mũi kiếm vô hạn trong nháy mắt tiến vào đầu Mặc Sứ buồn nôn, huyết quang chói mắt trào ra, sau đó bao phủ toàn bộ đầu lâu vào trong.

“Tiểu Ngang.”

Tiếng kêu kéo dài mang theo thống khổ từ trong huyết quang phát ra.

Hai quả cân bị chia ra đọc bí mật hai trăm cân.

Trên không trung, Mặc Sứ thú giống như chịu đựng thống khổ thật lớn, cái đầu bị bao phủ trong huyết quang kịch liệt giãy dụa, không một tiếng động, hóa thành sóng âm tản ra bốn phía, cũng không biết huyết quang kia làm cho Mặc Sứ Thú phải chịu bao nhiêu thống khổ có thể làm cho một đầu hung thú như thế.

Mọi người đã chết lặng, hiện tại người sáng suốt đều có thể nhìn ra thần thông hung ma của Triệu Vô Tà chỉ sợ ngay cả Ma La Ma Đế và Phạm Thiên Tiên Quân cũng đều không thể tàn nhẫn quyết tuyệt bằng ra tay nhỏ. Tu sĩ các thế lực lớn ánh mắt đều có chút phức tạp, Triệu Vô Tà ngay từ đầu đã tàn nhẫn hạ sát mấy trăm tu sĩ Kết Đan, cùng các thế lực lớn đều kết thù như cũ.

Thế nhưng hôm nay, Triệu Vô Tà ra tay hóa giải vụ tự bạo của Mặc Sứ Thú, lại là có ân với các thế lực lớn. Nhưng khiến cho tu sĩ Nguyên Anh này cảm niệm ân đức của Triệu Vô Tà, đó là nằm mơ. Nhất là Thần Tiêu Đạo Tông, Tụ Tiên đảo, Hạo Nhiên Tông, Ngũ Hành Tông, còn có tu sĩ Vong Tình Động Thiên đều hận lão đầu xương.

Tên này ngay cả liếc mắt nhìn những tu sĩ yêu thú khác cũng không có hứng thú, trực tiếp bước tới một bước. Thuần di, thân hình Triệu Vô Tà đứng trên đầu của Mặc Sứ Thú, trên khuôn mặt thanh tú có một tia sát khí bạo ngược. Bàn tay Bạch Triết nắm lấy chuôi Nhân Tế Kiếm huyết hồng, chân nguyên vẫn rót vào, chậm rãi rút kiếm ra.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết im bật, trong nháy mắt Triệu Vô Tà rút kiếm ra, đầu của thú Mặc Sứ dữ tợn vô cùng kịch liệt co lại, cuối cùng chỉ có một đạo hào quang huyết hồng yếu ớt chậm rãi thấm vào trong thân kiếm đầy máu của nó.

“Tất” xong.

Một ngón tay thon dài vươn tới, nhẹ nhàng búng vào mặt huyết hồng kiếm, từng vòng từng vòng gợn sóng màu đỏ nhộn nhạo ra. Bàn tay vượt lên thân kiếm. Một tia linh khí tiên thiên sinh quán quanh ngón tay Triệu Vô Tà, dựa vào khí tức truyền đến. Huyết linh trong chén kiếm đối với chủ Triệu Vô Tà là vô cùng y lại.

Cổ tay Cổ tay nóng lên, ấn ký trên mặt đất giống như thực sự xuất hiện quang mang khác thường, tựa hồ không phải là quang mang xám xịt lúc trước. Mà là hắc mang quỷ dị, yêu dị sền sệt. Như muốn nhỏ xuống một cách khác thường. Ấn ký hình hình ly kỳ sau khi xuất hiện dị động, hư ảnh cự phiên ngàn trượng sau lưng Triệu Vô Tà bỗng nhiên chấn động.

Phiên linh “

Triệu Vô Tà nhắm hai mắt lại, Triệu Vô Tà cảm ứng động tĩnh trong cự phiên dài ngàn trượng sau lưng, một lát sau khóe miệng chậm rãi nhếch lên. Một luồng sắc mặt vui mừng trào lên đuôi lông mày, cũng là một tin tức tốt. Vạn Độc Quán Phiên ở bên trong phần mộ Nguyên Anh đại bộ một phen. Triệu Vô Tà không còn áp chế nữa, cuối cùng vẫn sinh ra phiên linh ở đó.

Quay đầu lại, ánh mắt trực tiếp dừng ở chính giữa lá cờ. Đóa hoa sen yêu dị kia không phải địa cầu, Triệu Vô Tà luyện chế Vạn Độc Bát phan cũng tìm được một ít lối đi riêng, có chút khác biệt với luyện pháp luyện cờ trong chén kinh. Cho nên

Triệu Vô Tà vẫn một mực áp chế linh tính trong Vạn Độc cốc phiên, không cho nó sinh ra khí linh giống như Nhân Trùng.

Sau khi luyện chế trăm chén thành công, Triệu Vô Tà mới từ từ buông ra áp chế, để lá cờ trăm chén đi tranh đoạt lá cờ linh. Nhưng không ngờ cuối cùng lại là lá cờ màu đen kỳ quái, đóa hoa sen màu đen, khóc đóa sen đen chính là Độc Mạch Linh ăn ở trên núi, có diệu dụng vô cùng.

Có thể thành tựu Phiên Linh cũng là cơ duyên. Chẳng qua hiện tại trước mắt bao người, Triệu Vô Tà mặc dù không quan tâm nhưng cũng không cần thiết phải để trăm vạn tu sĩ nhìn thấy khí linh của Vạn Độc Quỷ Bàn Phiên của mình.

“Triệu Vô Tà. Kiếm tôn khi nào đắc tội với người, tại sao phải hạ độc thủ này.”

Thú dữ Mặc Sứ bị Triệu Vô Tà thu thập, vốn tưởng rằng việc này cũng chỉ có thể. Nhưng hiển nhiên là có người không muốn buông tha cho Triệu Vô Tà, lão quái Ngũ Hành, hai mắt già mày rậm hung hăng trừng Triệu Vô Tà, lửa giận dâng lên. Cũng khó trách Ngũ Hành lão quái như thế, hấn vát và mới bảo vệ được tính mạng Hạo Nhiên Kiếm Tôn trong tay Mặc Sứ, nhưng không nghĩ tới trong nháy mắt lại bị Triệu Vô Tà nhặt được tiện nghi.

Sát ý trên người lão Ngũ Hành lão quái như bão táp. Nhưng lúc này lão đã bị trọng thương, cố kỵ Triệu Vô Tà thực lực vô cùng mạnh mẽ không dám tiến lên chém giết. Chỉ là ánh mắt phẫn hận, căm tức nhìn Triệu Vô Tà., Những cường giả tuyệt thế khác đang đứng ở thập đại môn phái tiên đạo. Tính tình tên Triệu Vô Tà này vô pháp vô thiên, tất cả mọi người đều đã kiến thức qua. Tự nhiên Ngũ Hành lão quái sẽ không để cho vết xe đổ của Hạo Nhiên Kiếm Tôn cùng mấy người Triệu Vô Tà, trong ánh mắt hận ý một chút cũng sẽ không thua gì lão quái Ngũ Hành.

“Vô tà là khách khanh của Thiên Lang điện ta, Hạo Nhiên Kiếm Tôn chết thì chết, làm gì có nhiều lời phí lời như vậy.”

Triệu Vô Tà đang muốn nói chuyện, bỗng bên cạnh xuất hiện thêm một người, là một đại hán mặc áo xanh. Hấn ta mang

theo thần sắc khinh miệt đứng bên cạnh Triệu Vô Tà, nói với lão quái Ngũ Hành. Sau khi đại hán áo xanh này nói xong, lại có sáu người xuất hiện bên cạnh Triệu Vô Tà.

Tiên Đạo mười đại môn phái đồng khí liên chi, Yêu Thần Thất Điện càng như thế. Triệu Vô Tà là khách khanh Thiên Lang Điện, kỳ thật chính là vị đại hán áo xanh của Yêu Thần Thất Điện Tiểu Thiên Lang Điện kia khế động. Còn lại sáu vị cường giả yêu thú tuyệt thế cũng đã động theo.

Thần sắc trên mặt có chút khác thường, ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn vào bảy người đang đứng trên kia, ý cười quét tới. Yêu Thần Thất Điện, tuyệt thế đại hán của Thiên Lang Điện là vị đại hán áo xanh nào. Sáu cường giả tuyệt thế của Yêu Thần Điện còn lại cũng dễ dàng nhìn ra, khí tức đều vô cùng mạnh mẽ nhưng lại khác.”, Triệu Vô Tà không cần kỳ quái. Nói cho cùng cũng không chỉ có Thiên Lang điện có quan hệ sâu xa với ngươi, điện chủ của Vạn Mộc điện ta bây giờ cũng có một đoạn quan hệ sâu xa với ngươi. Cho dù ngươi không phải là khách khanh của Thiên Lang điện, tất nhiên lão đầu tử cũng không tránh khỏi phải đứng lại đây.”

Ánh mắt Triệu Vô Tà đảo qua một lão đầu vẫn luôn hiền lành tươi cười, lão nhân này bỗng nhiên mở miệng. Các tuyệt thế cường giả khác của Yêu Thần Thất Điện cũng không nghĩ tới Vạn Mộc Điện sau lưng lại nói ra lời này, đều hướng ánh mắt về phía phần mộ Nguyên Anh, một đại hán mày máu.

Điện chủ Vạn Mộc Điện

Vạn Mộc Điện mặc dù không phải nơi mạnh nhất trong yêu thần Thất Điện, nhưng cũng là nơi khó ứng phó nhất, bởi vì yêu thú trong Vạn Mộc Điện đều là cỏ cây biến thành, lực phòng ngự kinh người. Tu sĩ yêu thú bình thường mà đụng phải Yêu tộc trong Vạn Mộc Điện đều vạn phần đau đầu.

“Vô Tà Khách khanh, còn nhớ năm đó lúc Chu gia thí luyện, ngươi đã bỏ qua Thị Huyết Yêu Mục Vương không?”

Sắc mặt ngạc nhiên, nửa ngày mới nhớ tới năm đó quả thật hán đã từng buông tha cho Yêu Mục Đằng Vương, bất quá khi

đó hẳn cũng không có hảo tâm. Chỉ là không còn sức để đối phó với Yêu Mục Đăng Vương nên mới cố ý để hắn chạy.

Bất quá không nghĩ tới chỉ là một đoạn Yêu Mục Đăng Vương, vậy mà có thể trở thành Điện chủ Vạn Mộc Điện.

Ngưng tụ thị lực nhìn qua, đối với tu vi của đại hán mày máu hành lễ của hắn dĩ nhiên là Yêu Anh hậu kỳ, phần tu vi này cũng mới chỉ mấy chục năm mà thôi, nghĩ đến sau khi Yêu Mục đăng vương được thả đi, có kỳ ngộ khác. Nếu không cũng không thể có tu vi như vậy, còn có thể trở thành điện chủ của Vạn Mộc Điện.

Trên mặt nở nụ cười, không thèm để ý gật đầu, Triệu Vô Tà cũng không nhìn đám người lão quái Ngũ Hành, mà chậm rãi xoay người, nhìn về phía trận doanh của sáu đại Ma Đế Ma đạo.

Ánh mắt sáng quắc trực tiếp chăm chú nhìn vào một thân ảnh uyển chuyển vô bực bên trên, Vong Tình Ma Đế. Mặc dù khăn che mặt đã bị che khuất. Nhưng khuôn mặt Vong Tình Ma Đế, không thể nghi ngờ cũng là tuyệt thế. Chỉ sợ sẽ không thua hồng trần và tam nương ở ngoài phần mộ Nguyên Anh, nhưng điểm khác biệt là Vong Tình Ma Đế so với Hồng Trần Tam Nương còn đáng sợ hơn nhiều.

Thâm Uyên Tuyệt Tình bị nữ nhân này luyện hóa vào trong cơ thể, mắt thấy vụ nô bảo vệ mình ngàn năm chết trong tay Triệu Vô Tà không nhúc nhích chút nào. Quả nhiên là tuyệt tình tuyệt nghĩa. Trong lòng năm vị Ma Đế còn lại cũng cảm thấy vị Vong Tình Ma Đế này là muội muội của bọn họ, dường như không chỉ đơn giản như vậy.

Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, Triệu Vô Tà lại không nhúc nhích nhìn Vong Tình Ma Đế. Trong ánh mắt ẩn chứa vẻ giễu cợt, tên này thủy chung không thể quên Vong Tình Ma Đế năm đó thiếu chút nữa đoạt mạng nhỏ của hắn. Tính tình Nguyễn Cung tất báo hắn cũng không dễ dàng quên được. Ngay thời điểm tất cả mọi người bị hắn làm cho mờ mịt, Triệu Vô Tà mới chậm rãi mở miệng.

Chương thứ ba trăm bảy mươi hai, tuyệt tình tuyệt nghĩa trầm.

“Ông ông”

Không nhìn những ánh mắt phần hận kia, Triệu Vô Tà vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Vong Tình Ma Đế, không che dấu vẻ chán ghét trên mặt, còn có hận ý. Năm đó thiếu chút nữa khiến Triệu Vô Tà mất mạng, Triệu Vô Tà tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha Vong Tình Ma Đế. Thân kiếm màu đỏ máu của Nhân cổ trùng run rẩy, sương mù máu nồng đậm chậm rãi tràn ra.

Thanh âm “Xèo xèo” đau nhức màng nhĩ từ trong huyết vụ truyền đến, cực kỳ khó nghe. Nhưng thanh âm này đối với mọi người mà nói lại không lạ lẫm chút nào. Mấy cường giả tuyệt thế đã được chứng kiến qua sắc mặt đều thay đổi, nhìn Nhân Trùng cổ dần dần từ trong huyết vụ đi ra. Nhưng khi mọi người nhìn thấy đầu lâu trùng cổ kia, từng tiếng kinh hô liên phát ra.

“Sương Nô”, “Là vụ nô”

Ma La Ma Đế nhướng mày, ánh mắt của hắn cũng nhìn chăm chú vào con nhân trùng cổ quái kia, sau khi nhìn thấy khuôn mặt của nhân trùng cổ, sắc mặt hắn trở nên quái dị, tựa như nhớ ra cái gì đó. Bất quá hắn tựa hồ thi triển thần thông gì đó, thân hình mờ hồ, người khác cũng khó nhìn rõ ngũ quan diện mục của hắn, càng không nói đến biểu tình.

” Vong Tình lão bà nương, Triệu gia đã đáp ứng hạt giống si tình vụ nô này. Hắn không tự bạo, tự nguyện nhập vào cổ kiếm ta trở thành nhân trùng cổ, Triệu gia liền tạm thời buông tha ngươi. Nhưng, trăm năm sau, thù năm đó Triệu gia vẫn phải báo. Hừ.”

Sắc mặt Triệu Vô Tà bỗng nhiên biến hóa, trong lòng bàn tay nâng một đoàn huyết vụ, trong huyết vụ một cái cổ trùng chậm rãi du động. Mùi huyết tinh nồng đậm từ trên thân huyết trùng truyền đến, khí tức của con người này so với huyết linh còn

mạnh mẽ hơn ba phần, ngũ quan trên đầu không ngờ mọi người lại cho rằng nó đã tự bạo vụ nô.

Nghे ý tứ trong lời nói của Triệu Vô Tà, vụ nô này vì muốn Triệu Vô Tà buông tha Vong Tình Ma Đế mà lại hy sinh bản thân. Chẳng qua cũng không biết tên Triệu Vô Tà này rốt cuộc đang có chủ ý gì, chuyện hần quyết định, sẽ không bởi vì một vụ nô mà thay đổi. Chỉ sợ thằng nhãi kia, lần này vốn không có ý định lấy mạng Vong Tình Ma Đế.

Sau khi mọi người thấy rõ bộ mặt Nhân Trùng cổ, trên mặt đều hiện lên vẻ kinh hãi, trên lưng Hồng Trần của Thâm Uyên ma sai. Trên dung nhan tuyệt mỹ của hần có một tia lo lắng, không phải vì Vong Tình Ma Đế mà là vì Vụ Nô nhập vào Vong Tình động thiên. Hồng trần chưa bao giờ cảm thụ cái gì gọi là âm áp, Vong Tình động thiên, chỉ sợ là nơi vô tình nhất ở Thiên Vân đại lục.

Tu sĩ bên trong giống như cái xác không hồn, bất quá vụ nô này bình thường đối với hồng trần cũng chiếu cố một chút, hồng trần cuối cùng tâm địa thiện lương một chút.

Một nữ tu tuyệt thế cũng biến sắc như Hồng Trần, nhưng không phải Vong Tình Ma Đế mà là vị cung chủ Thần Miếu Cung kia. Dưới lớp lụa mỏng, khuôn mặt nàng đại biến, trong đôi mắt đẹp lộ vẻ lo âu. Chỉ sau một lát, vị nữ tu tuyệt thế năm xưa được liệt kê ngang hàng với Vong Tình Ma Đế đã trở nên ảm đạm, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng quay đầu đi.

Chúng sinh bách tướng Triệu Vô Tà triệu cổ trùng do vụ nô hóa thành ra, nhìn thấy yêu thú tu sĩ. Kinh ngạc, bội phục, hèn mọn, thờ dài, lo lắng, đủ loại biểu cảm cũng đáng để nhìn một cái. Chẳng qua Triệu Vô Tà không có hứng thú đối với bọn họ, ánh mắt thằng nhãi này vẫn nhìn chằm chằm Vong Tình Ma Đế.

Triệu gia ta không tin, lão bà nương này chẳng lẽ thật sự quên tình, dầu muối không vào. Mặc kệ Triệu Vô Tà nhìn thế nào, sắc mặt Vong Tình Ma Đế thủy chung không thay đổi. Thậm chí sau khi thấy được ngũ quan huyết trùng, cũng chỉ dừng lại ở phía trên liếc mắt một cái liền dời đi ánh mắt, một chút khác thường cũng không có.

Thị lực như đao, ánh mắt Triệu Vô Tà quét qua như một lưỡi đao sắc bén tuyệt thế. Hắc hung hăng lảng trí dung nhan Vong Tình Ma Đế, hận không thể trực tiếp cắt mấy miếng thịt. Đáng tiếc là cho dù Triệu Vô Tà thế nào, Vong Tình Ma Đế vẫn không có biểu cảm gì.

Vong Tình Tuyệt Tình quyết nghị không ăn khói lửa nhân gian.

Lúc này có không ít yêu thú tu sĩ giống như Triệu Vô Tà, nhìn Vong Tình Ma Đế. Vụ nô thủ hộ Vong Tình Ma Đế gần ngàn năm, hầu như tu sĩ trên cả đại lục Thiên Vân đều biết. Hiện tại Vụ Nô vì Vong Tình Ma Đế mà rơi vào kết cục như thế, nhưng Vong Tình Ma Đế lại chẳng có chút biểu cảm gì.

Chẳng lẽ vị Ma Đế này thật sự đã đến tình trạng hoàn toàn vong tình. Không ít tu sĩ tu vi dưới đáy, tâm cảnh không viên mãn kiên định, sau khi thấy được kết cục và vong tình Ma Đế biểu hiện của vụ nô, trong lòng đều là ý niệm quay cuồng, tâm tình bất ổn, một số tu sĩ có tinh thần trọng nghĩa hận không thể lập tức xông lên cho Vong Tình Ma Đế một cái tát.

Bất quá cho dù bọn họ thật sự có thể lên được, cũng không có gan dám đánh Vong Tình Ma Đế, hung danh của sáu đại Ma Đế Ma Đạo đã sớm lan truyền ở Thiên Vân đại lục mấy trăm năm.

Phần lớn tu sĩ Nguyên Anh kỳ trên mộ Nguyên Anh đều nhìn chằm chằm vào Triệu Vô Tà và Vong Tình Ma Đế. Kể cả hai mươi vị cường giả tuyệt thế kia cũng vậy. Họ cũng chỉ lảng lảng đứng nhìn chứ không nói một câu nào. Nhưng sắc mặt đều rất quái dị, cường giả tuyệt thế cũng là người, nếu đổi lại là chính bọn họ.

Đôi mắt với loại tình huống như Vong Tình Ma Đế, cũng không có khả năng mặt không đổi sắc, ngay cả vẻ mặt cũng không thay đổi một chút nào. Ma La Ma Đế cùng bốn vị Ma Đế khác đều không thể tin được nhìn Vong Tình Ma Đế.

“Ông ông”

Cổ kiếm của Nhân Trùng lần nữa rung động, từng làn sương mù tản ra, tiên thiên sinh linh khí đỏ thắm giống như diên từ

trong thân cổ kiếm huyết hồng tuôn ra. Lấy tốc độ khủng bố lan tràn trong hư không, rất nhanh chiếm lấy không gian phạm vi trăm trượng, Triệu Vô Tà cùng Vong Tình Ma Đế đều ở phía dưới sương mù huyết hồng.

“Nhân trùng cổ vực”

Khí tức âm lãnh quỷ dị từ huyết vụ trăm trượng bên trong phát ra, càng quỷ dị hơn chính là sau một khắc biến hóa của huyết vụ. Tiên thiên linh khí tràn ngập phạm vi trăm trượng nồng đậm đỏ sẫm sinh ra biến hóa trong bất tri bất giác, huyết vụ vốn vô cùng nồng đậm dần dần trở nên trong suốt.

Một không gian quỷ dị tựa hồ xuất hiện trong huyết vụ, khí tức bạo ngược lạnh lẽo như thủy triều tuôn ra, nguyên anh mộ bất quá chỉ phạm vi tám trăm dặm, ngay lập tức đã bị những khí tức bạo ngược kia lấp đầy, nhưng mà tất cả cường giả trong mộ phần Nguyên Anh tựa hồ cảm giác không giống nhau, ánh mắt toàn bộ đều nhìn vào không gian quỷ dị bên trong huyết vụ.

thần thờ lưới quan rộng lớn

“A” “Giết ta đi” cầu xin người: “Mau giết ta đi...”

Luyện ngục nhân gian, lúc này lại xuất hiện trong màn sương máu, cũng là một nơi luyện ngục một người. Gần trăm hồn phách của tu sĩ đều phải chịu đựng thống khổ không thể nào sánh được, hồn phách là không thể hồn mê được. Những hồn phách của những tu sĩ này, thời thời khắc khắc khắc, đời đời kiếp kiếp đều phải chịu đựng thống khổ cực kỳ to lớn.

Tên Triệu Vô Tà này không ngờ lại đem thế giới trong thân cổ kiếm bày ra trước mắt trăm vạn tu sĩ. Hơn nữa còn là trăm vị yêu thú Nguyên Anh kỳ trong phần mộ Nguyên Anh, sâu trong linh hồn đều hung hăng run rẩy.

Sợ hãi...

Đây là sợ hãi, sợ hãi tới từ hồn phách. Khoảnh khắc đó, bọn họ như cảm nhận được nỗi thống khổ mà hồn phách thừa nhận, căn bản là không thể thừa nhận nổi. Cho dù là người tâm trí kiên định đến đâu, trước nỗi thống khổ đến tận linh hồn cũng chỉ có thể cúi đầu.

Nhân trùng Phệ Hồn

Bàn tay vung lên, toàn bộ những hồn phách khác đều biến mất, chỉ còn lại một người xuất hiện trong không gian sương mù máu kia. Là Vụ Nô, là kiếm tu tuyệt thế có thể so với tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn, nhưng lúc này, so với một con chó còn không bằng, hồn phách của hắn so với những hồn phách chịu khổ khác cường đại hơn không ít.

Nhưng nếu như có thể lựa chọn, chỉ sợ Vụ Nô nguyện ý hồn phách của mình sẽ yếu ớt vô cùng, nhỏ yếu đến mức một tra tấn mà tán loạn. Lúc này lão cũng đã rú thảm, sau khi Tiêu Dao Kiếm Quân trở thành Vụ Nô thì lời nói cũng không nhiều. Hiện tại vẫn không nhiều lắm, chỉ còn lại tiếng rú thảm.

Ngay trước mặt Vong Tình Ma Đế, vụ nô bảo vệ bà cả ngàn năm nay, thừa nhận căn bản không cách nào thừa nhận nổi.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát nhau, rồi lần lượt xem tấn công hai mươi chín lần.

Đau đớn. Tất cả mọi người đều cảm nhận được loại thống khổ, giày vò linh hồn này, đây có thể là hình phạt tàn khốc nhất trong thiên địa. Căn bản là không có một tu sĩ nào chịu đựng nổi thống khổ này, cho dù Triệu Vô Tà là cổ chủ cũng không muốn.

Nhưng vụ Nô lại vì Vong Tình Ma Đế mà bắt đầu chịu đựng loại thống khổ này.

Bao gồm cả Triệu Vô Tà, ánh mắt mọi người đều đặt lên người Vong Tình Ma Đế. Tuy rằng kinh hãi và đáng sợ của thằng nhãi Triệu Vô Tà này, nhưng mọi người vẫn muốn biết cảnh tượng Vong Tình Ma Đế đối mặt như vậy, rốt cuộc sẽ như thế nào. Triệu Vô Tà cũng vậy, hắn ta bận rộn lâu như vậy, không phải là muốn nhìn sắc mặt Vong Tình Ma Đế thay đổi một chút sao.

Nhưng đáng tiếc là tất cả mọi người đều thất vọng rồi, Vong Tình Ma Đế hình như hóa thành một bức tượng. Hoàn toàn bất động, sắc mặt không thay đổi chút nào, không bị ảnh hưởng bởi cảnh tượng trước mắt.

“Ha ha ha, tốt lắm, rất tốt. Triệu gia ta bội phục, tuyệt tình tuyệt nghĩa chỉ có thể như vậy, vong tình lão nương. Triệu gia đã đáp ứng chuyện chưa bao giờ nuốt lời, hôm nay sẽ bỏ qua cho người. Sau trăm năm, lại báo mối thù năm đó.”

Thân hình Triệu Vô Tà đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang, cực lớn nhanh chóng vượt qua, sau một khắc thân hình không ngờ lại xuất hiện trên lưng của Thâm Uyên ma cương bên ngoài phần mộ của Nguyên Anh. Một khuôn mặt lạnh lùng, từ trong miệng nhẹ nhàng phun ra một chữ, Thâm Uyên ma cương gào thét một tiếng. Thân hình to lớn ngàn trượng bỗng nhiên bị hắc quang bao trùm, mang theo khí thế vô cùng cường đại chen chúc vào trong hư không.

“Oanh long long” “Oanh” “Oanh” “

Hư không nổ vang, trên phần mộ Nguyên Anh trôi nổi trên không của Cẩm Thần Uyên thoáng chốc đã có động tĩnh cực lớn. Vòng bảo hộ bao quanh toàn bộ đảo đã sớm biến mất không dấu vết, lúc này mọi người mới tỉnh ngộ lại, nửa canh giờ đã qua. Phần mộ Nguyên Anh sắp chìm xuống, trăm đạo lưu quang xuất hiện giữa không trung, phần mộ Nguyên Anh kia lập tức phía trên trống không.

Sau khi những cường giả kia rời đi, phần mộ Nguyên Anh chậm rãi trầm xuống phía Cẩm Thần Uyên u ám, vô cùng chậm chạp. Nhưng loại uy nghiêm này như thiên đạo, vô cùng mạnh mẽ, căn bản không cách nào phản kháng được khí tức lại tràn ngập ra. Làm cho tất cả Yêu thú ngay cả thở mạnh cũng không dám thở mạnh một cái, không dám vượt qua nửa bước.

Trăm vạn tu sĩ yêu thú trơ mắt nhìn hòn đảo Nguyên Anh chậm rãi chìm vào Cẩm Thần Uyên. Không gian u ám, thôn phệ toàn bộ hòn đảo tám trăm dặm, không còn sót lại chút gì. Sau khi phần mộ Nguyên Anh biến mất, vô số đạo độn quang dựng lên, che lấp bầu trời, tản ra toàn bộ Thiên Vân Đại Lục.

Mái, xin lỗi một chút, số lượng chữ ít một chút. Khôn rồi, quyết định đi ngủ, đừng trách.

Hải thú thứ ba trăm bảy mươi ba ngàn ba ngàn con hải thú...

Trong tiếng nổ ầm ầm, Thiên Vân Sơn chậm rãi khép lại, hồi phục như cột chống thiên trụ trước đó. Phần mộ Nguyên Anh biến mất, Cẩm Thần Uyên biến mất. Bốn mươi chín phần mộ bí thực, sau một ngày, toàn bộ đã có chủ nhân. Trăm vạn tu sĩ, sau khi chứng kiến phần mộ Cẩm Thần Uyên cùng Nguyên Anh, đều tự tán đi.

Gió tanh mưa máu chính thức bắt đầu, bốn mươi chín cái mộ thực trên phần mộ Nguyên Anh Đại Lục Đài, chín thành đều rơi vào trong thập đại môn phái Tiên Đạo, Yêu Thần Thất Điện, Ma Đạo Lục Đại Ma Đế. Các thế lực còn lại, như là tán tu Bàng Nhiên cùng một số môn phái lớn nhỏ, ngoại trừ may mắn ra, quả thực là không thu hoạch được gì, nhưng mà còn có trăm năm thời gian, nhất định cả Thiên Vân Đại Lục cũng sẽ không bình yên.

Nhất là Hạo Nhiên Tông, đầu tiên là tông chủ Hạo Nhiên Tông chết dưới miệng Mặc Sữu Thú, tiếp theo chính là tên Triệu Vô Tà tàn nhẫn tay giết chết một tuyệt thế cường giả Hạo Nhiên Kiếm Tôn này. Nhất thời làm cho rất nhiều thế lực chú ý, mặc dù lần này là chiến dịch Nguyên Anh phần mộ đã chết không ít tu sĩ Nguyên Anh. Nhưng vì nhiệm vụ của bí thực, những tu sĩ kia cái gì cũng làm được.

Ngày đầu tiên khép lại ở Thiên Vân Sơn, có một đại gia tộc Ma đạo bởi bất ngờ chiếm được một cái mộ thực, kết quả trong một đêm liền bị diệt tộc. Phần mộ Nguyên Anh có bốn mươi chín cái mộ thực, còn lại năm mươi cái thì rải rác khắp nơi bí ẩn ở Thiên Vân đại lục.

Mưa máu gió tanh nổi lên, vì những mộ thực kia mà bắt đầu giết chóc vô tận.

Bất quá sự tình Thiên Vân Đại Lục cũng không có quan hệ gì với Triệu Vô Tà, lúc này tên này đã không còn ở Thiên Vân Đại Lục nữa, mà ở bên bờ đại lục, một đạo hắc quang từ trong

không gian mạnh mẽ thoát ra, còn chưa bay được bao lâu, lập tức trên thân thể con thú lớn ngàn trượng bắt đầu khởi động hắc quang, mạnh mẽ tiến vào trong hư không phía trước, thân thể con thú vô cùng to lớn liền biến mất sạch sẽ.

Thâm Uyên ma đầu, trên lưng con yêu thú thâm uyên này đang có mấy người đang đứng. Tên Triệu Vô Tà này trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, phía sau hắn, Tam Nương và hồng trần mỗi người một chỗ. Si mê nhìn bóng lưng tên Triệu Vô Tà này, Tiểu Lục ôm lấy Vô Cấu Chung, lát sau lại nhìn nhìn tiểu thư nhà mình một chút rồi lại nhìn Triệu Vô Tà đã biến thành thiếu gia thiếu gia, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

“Oanh “

Hư không vỡ ra, Thâm Uyên ma đầu có thân thể to lớn ngàn trượng bị đẩy ra ngoài, xuất hiện trên không trung. Nơi đây đã cách Thiên Vân đại lục ngàn vạn dặm, tu sĩ Nguyên Anh cũng phải chạy nửa ngày mới đến được nơi đây. Vẫn là vô số lần thi triển thuật di.

“Thiên phụng đại lục, hy vọng sẽ không để cho Triệu gia ta thất vọng...”

Ngắm thì thảo, tâm thần yên lặng ở trong Nê Hoàn cung, lúc này trong đầu hắn lại hiện ra hải cốt Trọng Sát Viễn Cổ. Từ trong huyết mạch Trọng Sát thú bị Triệu Vô Tà dung hợp ký ức viễn cổ, trong đó có liên quan tới đại lục, Thiên phụng đại lục, Viễn Cổ Man Hoang đại lục kia.

Ngàn vạn độc trùng độc thú, nơi khí độc khói độc tụ tập, đại lục cực kỳ ô uế, thứ ác độc nảy sinh, ngăn cách vô tận tuế nguyệt với Thiên Vân đại lục, phía trên không có tu sĩ nhân loại tồn tại, chỉ cần những viễn cổ yêu thú kia so với hung thú còn muôn bạo ngược hơn.

Ba ngày sau.

“Đông”

Tiếng chuông yên lặng xa xăm vang lên, bầu trời nhộn nhạo một vòng gợn sóng làm lòng người an tĩnh, tiếng chuông này chỉ cần vừa nghe liền làm cho trong lòng người ta an tĩnh lại. Lại là vô thượng Thần âm giống nhau, mặc kệ đáy lòng bạo

ngược như thế nào, cũng khó có thể khơi lên ý niệm khát máu xúc động trong đầu.

Tiếng chuông này là từ trên không trung mấy ngàn trượng truyền tới, nơi đó đang có một bóng ma khổng lồ, nếu nhìn từ trên cao xuống thì bóng ma đó đã tới ngàn trượng, cực kỳ khổng lồ. Nhưng nếu là trên mặt biển thì chỉ thấy một điểm đen mờ ảo mà thôi. Thế nhưng tiếng chuông của Vô Cầu Chung Ninh ở phía xa lại xuyên qua khoảng cách, rót vào đáy biển.

Là Tiểu Lục và Vô Cầu ôm một chiếc chuông đồng xanh phong cách cổ xưa, trong tay cầm một đốt ngọc trúc. Khuôn mặt khiến người ta động tâm xin sự yên tĩnh. Ngón tay như ngọc chụp lấy ngọc trúc, nhẹ nhàng chạm vào chiếc chuông nhỏ màu đồng xanh cổ xưa, tiếng chuông cực kỳ an bình vang lên.

Chung tên Vô Cầu, người nghe tâm an, Vô Cầu vô uế. Nếu Vô Cầu Chung này không động vào sát khí, không khác gì tiên khí. Cứ như vậy, cảnh tượng trong lòng Tiểu Lục là Vô Cầu, không ai ngờ Tiểu Lục lại là đệ tử Vong Tình động thiên, là một tu sĩ ma đạo. Không ngờ, cái chuông đồng xanh kia lại là một tuyệt thế ma bảo.

Thời gian ba ngày, Thâm Uyên Ma Vực phi hành được mấy trăm triệu dặm, đã hoàn toàn rời khỏi Thiên Vân Đại Lục. Tiến vào chỗ sâu đại dương mêh mông vô tận, bắt quả Thiên Mục Đại Lục cũng khó tìm, ba ngày này, thần niệm Triệu Vô Tà thời khắc đều bao trùm mấy vạn dặm, nhưng lại không thu hoạch được gì, ngay cả một chút bóng dáng cũng không tìm được.

Trên trời cao mấy ngàn trượng, gió mạnh mãnh liệt, mặc dù không bằng cương phong tầng cương phong mêh mông. Bất quá cũng đủ để cho tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ chết, bốn người Triệu Vô Tà đứng trên lưng Thâm uyên ma thú, nhìn phong cảnh phía dưới. Còn lại cái gì cũng không cần quản, sự tồn tại của con yêu thú thâm uyên ma đầu này khiến cho yêu thú phi cầm trên biển tránh không kịp, nào dám tới quấy rầy.

Tiếng chuông Vô Cấu vẫn vang lên mãi, Triệu Vô Tà vô cùng nhàn nhã nằm trên đùi Tam Nương, hồng trần đã hoàn toàn tiến vào trong thân phận thị thiếp của Triệu Vô Tà, nhu thuận xoa bóp bả vai cho Triệu Vô Tà. Thằng nhãi này toàn thân đầy sát cốt, gần như không chết, ở đâu có bệnh thế tục gì đó, Tiểu Lục giận mà không dám nói gì, chỉ đành buồn bực gõ chuông.

“Ồ “

Triệu Vô Tà bỗng nhiên kêu lên một tiếng, lập tức làm cho trên mặt Tiểu Lục phía sau ba người lộ ra vẻ kinh hoàng. Nàng vừa mới trong lòng không cam lòng với hành động của tên Triệu Vô Tà này, lúc gõ chuông liền có một tia tức giận, tiếng chuông lại bị nàng ta gõ ra. Vậy mà nàng ta lại mang theo một tia sát khí, một đám yêu thú phi cầm ở ngoài mấy ngàn dặm vì những tiếng chuông này dính chút sát khí. Yêu nguyên trong cơ thể lập tức hỗn loạn, ùn ùn rơi xuống biển.

Nhưng không đợi Tiểu Lục làm sao, toàn thân Thâm Uyên Ma Vực phun trào hắc quang, lại cưỡng ép chen vào trong hư không. Sau một khắc, ở ngoài vạn dặm, nơi này hư không vỡ ra một khe hở. Một quái vật khổng lồ từ bên trong chậm rãi đi ra, hắc quang lan tràn, miệng rộng của Thâm Uyên Ma Vực phát ra tiếng gào rú thật lớn.

Tiểu Lục vội vàng im miệng, ngọc trúc trong tay quên mất gõ xuống, bây giờ nó cũng biết không phải tên Triệu Vô Tà kia phát hiện ra mình không chuyên tâm. Mà là vì lúc này bên dưới mặt đất đang diễn ra một trận đại chiến có một không hai.

“Bành” “Bành bốp”

Mặt biển phía dưới mấy ngàn trượng, trong nước biển xanh thẳm, ba đầu Hải thú cực lớn đang chém giết nhau. Mỗi một đầu Cự thú thân thú đều có Thâm Uyên Ma Vực cực lớn, mặt biển không hề có một khắc yên tĩnh, vô số cột nước cực lớn không hề gián đoạn tuôn ra. Oanh lên bầu trời, mỗi một cột nước đều đủ để đánh nát xương cốt toàn thân một tên Kết Đan Tông sư.

Chiến trường lan tràn trong phạm vi vạn dặm, bởi vì ba con hải thú dưới đáy biển xuất hiện vô số mạch nước ngầm, tùy ý

vặn vẹo liền xoắn nát tất cả. Dòng nước ngầm xuất hiện lập tức bị xoắn nát, sau khi quấy nát lại lập tức xuất hiện. Vốn là có vô số sinh linh dưới đáy biển., Lúc này không còn chút hơi thở của sinh linh nào, trên mặt biển tràn ngập màu đỏ máu. Khắp nơi đều là xác chết trôi, có lẽ do trận chiến đấu chém giết giữa ba con Hải thú quá đột ngột, sinh linh bên trong nước biển đều bị vạ lây.

Cái miệng nhỏ mê người của Tiểu Lục mở ra kinh ngạc, lập tức trong mắt xuất hiện vẻ đáng thương. Nàng đang ở phía dưới đáng thương một con hải thú, mỗi một con đều rất lớn, khí tức giống như Thâm Uyên Ma Vực, không thua chút nào so với Thâm Uyên Ma Vực. Khẳng định là yêu thú tu luyện nhiều năm trong đại dương mệnh mệnh vô tận này, nhưng mà hôm nay bị Triệu Vô Tà hung thần đụng phải, sợ là gặp phải lành ít dữ nhiều.

Đi theo Triệu Vô Tà trong thời gian ba ngày này, dọc đường không biết bao nhiêu yêu thú xui xẻo chết dưới hai kiện hung khí tuyệt thế trong tay hung thần của Triệu Vô Tà. Nhất là Vạn Độc Cổ Phiến kia, tàn sát sinh linh hoàn toàn không phụ thuộc vào thanh danh hung khí tuyệt thế. Trăm cổ vừa ra, không còn sót lại thứ gì.

Ba con hải thú này, một con giống như cá mập, nhưng thân thể thì khó khăn lắm mới đạt tới ngàn trượng. Răng nhọn vừa ra khỏi miệng quả thực làm người ta sợ hãi cực kỳ, mỗi một cái răng đều dài vài trượng. Bên trên hàn quang lấp lóe, thậm chí còn có một tia huyết quang tùy ý cắn một cái. Ngay cả nước biển cũng không tránh được, bị hung hăng cắn thành hai đầu, khí tức bạo ngược trên người con yêu thú cá mập này tránh được kinh người, ở ngoài vạn dặm có thể nghe thấy.

Còn có một con yêu thú kì lạ, giống như vô số rong biển quấn quýt lấy nhau, một đoàn lớn phiêu phù trên mặt biển. Thế nhưng con yêu thú này hung uy mãnh liệt, căn bản sẽ không thua con yêu thú cá mập kia., Thậm chí còn không thể sánh bằng. Những thứ quái dị như rong biển kia toàn thân đen nhánh, trong nước biển đột ngột xuất hiện một mảng lớn nước đen, bên trong làn nước đen. Từng miếng rong biển dài vô cùng lan tràn, những giọt nước đen này sau khi xuất hiện, yêu

thú cá mập và một con yêu thú khác căn bản không dám đi qua.

Cuối cùng là một con hải thú càng thêm quái dị, rõ ràng là một con hải ngư. Thế nhưng toàn thân nó trắng như tuyết, to đến ngàn trượng, toàn thân phủ đầy xương trắng hếu, ánh sáng trắng toát, từng gai xương dựng đứng lên che kín toàn thân con hải thú này. Du động một chút, nước biển xung quanh nó toàn bộ bị cắt nát. Sương mù trở lại như cũ, uy lực cường đại, hai con hải thú khác cũng không dám tùy tiện trêu chọc.

“Huyết Xi sa...”

Ánh mắt Triệu Vô Tà rơi xuống con cá mập cực lớn kia, hai hải thú còn lại thì Triệu Vô Tà hoàn toàn không biết. Ba con yêu thú, Triệu Vô Tà cũng chỉ biết lai lịch con cá mập khát máu bạo ngược kia mà thôi. Nhưng Triệu Vô Tà cũng không kinh ngạc, trong ba ngày này, ở trong đại dương mệnh mệnh vô tận này.

Thằng nhãi này đã gặp qua vô số yêu thú dưới đáy biển, có rất nhiều hải thú mà Triệu Vô Tà hẳn không nhận ra, dưới biển rộng vô tận. Số lượng yêu thú quá mức khổng lồ, cho dù đổi thành cường giả Hoàng Tuyền Minh Khuyết vạn năm trước cũng không dám nói là gặp toàn bộ.

Ba con yêu thú này đều là yêu thú hung sát vô cùng, khí tức bạo ngược khát máu, nhưng so với chúng thì con Huyết Xi sa duy nhất mà Triệu Vô Tà quen biết chính là bên nhỏ yếu nhất. Trên thân thể con yêu thú cực lớn vậy mà đầy những vết thương, hiển nhiên là bị hai con hải thú khác gây thương tích.

Nhìn qua ba con hải thú này, ánh mắt Triệu Vô Tà lập tức bị hấp dẫn bởi một hòn đảo nhỏ. Trong đại dương vô tận, khắp nơi đều là đảo nhỏ, vốn không có gì ngạc nhiên, nhưng hòn đảo này lại bị ba con hải thú vây quanh ở giữa, cho dù ba con chém giết bạo ngược kịch liệt như thế nào thì hòn đảo kia vẫn được bảo vệ không tổn thương chút nào.

Không chỉ có Triệu Vô Tà, trên mặt ba người Hồng Trần Tam Nương cũng xuất hiện vẻ nghi hoặc.

Linh Tuyền đảo thứ ba trăm bảy mươi bốn...

Ánh mắt hắn dừng lại trên hòn đảo quái dị ở trung tâm hải vực phía dưới kia, dưới sự bạo ngược của ba đầu Hải thú vậy mà không hề tổn hao gì. Ba đầu Hải thú Triệu Vô Tà chỉ biết Huyết Xi sa trong đó, chính là yêu thú bạo ngược vô tận trong đại dương mênh mông, sau khi trưởng thành thân thể có thể đạt đến ngàn trượng. Quả thực là binh vô chủng trong đại dương mênh mông, thể nhưng lúc này hai hải thú đang chém giết với Huyết Xi sa tựa hồ còn đáng sợ hơn không ít.

“Đồng”

Ngọc Trúc nặng nề rơi lên trên Vô Cấu Chung, tiếng chuông vang vọng khắp vạn dặm, lập tức khiến ba con hải thú bên dưới đang liều mạng chém giết dừng lại. Chẳng qua không phải vì uy lực của Vô Cấu Chung mà là vì tiếng chuông này nhắc nhở ba con hải thú hung bạo xuất hiện.

Sau một khắc, ba ánh mắt tràn ngập khí tức khát máu lạnh lẽo bắn tới, ngưng tụ trên thân bốn người. Nhất là Tiểu Lục., Vô Cấu Chung là do cô bé gõ vang, ánh mắt ba con Hải thú lúc đầu đều tập trung trên người Tiểu Lục. Chiến lược của Huyết Xi Sa không hề thua kém tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, hai con còn lại thậm chí có thể đạt tới uy năng Nguyên Anh hậu kỳ., Huống chi khí tức ba con hải thú này bạo ngược vô cùng. Thân hình Tiểu Lục lui lại phía sau tiểu thư nhà mình. Nàng mặc dù luyện hóa Vô Cấu Chung nhưng tu vi lại là Kết Đan Tông Sư. Làm sao chịu nổi ba con hải thú khát máu bạo ngược, ngược lại hồng trần bị ba con hải thú kia nhìn chằm chằm một chút cũng không có gì khác thường. Hồng trần vạn trượng cũng không thể làm khó được nàng, huống chi là ba con hải thú.

“Nhân loại...”

Ba tiếng không một chút tỳ vết vang lên trong đầu Triệu Vô Tà, hiển nhiên là ba con hải thú phía dưới kia. Ánh mắt chúng

đều dờn đến trên người Triệu Vô Tà, ba con hải thú có sức chiến đấu ngang với cảnh giới Nguyên Anh, cũng không phải hung thú. Linh trí đã khai mở từ lâu, sau khi thần niệm truyền âm, liền đều nhìn chăm chăm vào Triệu Vô Tà.

Địch ý, trong mắt ba con hải thú có địch ý vô cùng rõ ràng. Những yêu thú trong biển này, lực cảm ứng linh mẫn vô cùng, đối với nguy hiểm cảm ứng chính xác nhất. Mặc dù khí tức của Triệu Vô Tà mơ hồ không phát ra nhưng lại làm cho ba con hải thú có chút khiếp đảm, nếu như không phải bởi vì chúng nó tranh đoạt đồ vật quá lớn, gặp phải Triệu Vô Tà chúng nó đã sớm bỏ chạy.

Người chết vì tiền chết chim chết vì thức ăn, lời này xưa nay sẽ không sai.

“Vù vù vù “

Chân trần Bạch Triết chậm rãi bước ra một bước, giẫm lên hư không, ra khỏi lưng đen của Thâm Uyên Ma Phủ. Gió mạnh mẽ thổi tới, thế nhưng ngay cả góc áo Triệu Vô Tà cũng chưa từng động dậy, không trung giống như có cầu thang vậy. Bước chân Triệu Vô Tà chậm rãi chuyển động, bước xuống, trong khoảnh khắc đã đến trên mặt biển phía dưới.

Không quan tâm ba con hải thú bạo ngược vô cùng, chân trần thẳng nhãi này giẫm lên mặt nước biển, từng vòng từng vòng gợn sóng thủy văn nhộn nhạo ra. Dưới sự chăm chú của ba con hải thú cực lớn, Triệu Vô Tà vậy mà chậm rãi đi về phía hòn đảo kia.

Khóe miệng cong lên, nở một nụ cười quỷ dị, tên này hai tay không có vật gì. Ba đầu Hải thú hoàn bạo ngược nhìn khắp nơi, đi tới phía trước hòn đảo, điều quỷ dị là ba đầu Hải thú kia thật sự không ra tay với Triệu Vô Tà, ngay cả nhúc nhích một chút cũng không có, bất quá ba ánh mắt thủy chung vẫn không rời khỏi Triệu Vô Tà.

Lần này hai mươi chín lần tấn công lần lượt.

.

“Trận pháp.”

Đi tới hòn đảo phía trước, lông mày Triệu Vô Tà chậm rãi nhả lại, nhìn chăm chú vào vòng bảo hộ trước mắt, tản ra hào quang ngũ sắc nhàn nhạt. Không cần đi thử, Triệu Vô Tà có thể cảm ứng được trận pháp cấm chế mạnh mẽ này. Bởi vì hắn đã được chứng kiến một lần rồi, thiên địa tự nhiên sinh ra trận pháp cấm chế, vòng bảo hộ phát ra hào quang ngũ sắc trước mắt này cũng giống như cảnh tượng ở Vong Tình Động Thiên lúc trước.

Nụ cười trên mặt nhộn nhạo, yêu thú trong đại dương vô tận này còn thông minh hơn cả Triệu Vô Tà tưởng tượng, trách không được tùy ý để Triệu Vô Tà đi tới cũng không động thủ. Hóa ra là vì trận pháp cấm chế này, có lẽ trong đảo này cất giấu vật có sức hấp dẫn cực lớn với ba con hải thú bạo ngược này, bất quá đối với trận pháp cấm chế chúng cũng không cách nào.

“Tu sĩ nhân loại nếu như người có thể bài trừ trận pháp cấm chế trên Linh Tuyền đảo thì chúng ta có thể cùng người chia đều với rất nhiều linh tuyền trên đảo. Nếu không thể thì đi nhanh đi “

Triệu Vô Tà quay đầu lại nhìn Bạch Cốt Hải Ngư. Đạo thần niệm truyền âm này là từ trên người Bạch Cốt Hải Ngư truyền tới. Âm thanh khàn khàn, thế nhưng giọng điệu cũng coi như khách khí. Không có chỗ nào bất kính với Triệu Vô Tà.

“Tiền, không sai, nếu như không bài trừ được trận pháp cấm chế, tốt nhất vẫn nên đi nhanh đi.”

Thanh âm lúc này vang lên trong đầu Triệu Vô Tà là của Huyết Xỉ sa, kiên kị khí tức kinh khủng của Triệu Vô Tà và con ma kinh trên không trung. Đối với Triệu Vô Tà lại khách khí như vậy. Nếu đổi lại là tu sĩ nhân loại khác, thực lực không bằng Triệu Vô Tà, ba con hải thú bạo ngược này khẳng định không nói một lời đã giết chết.

” Súc sinh ồn ào.”

Thân hình đảo qua, bàn tay chậm rãi đặt ở trên vòng bảo hộ tản ra hào quang kia, Triệu Vô Tà chậm rãi phun ra một ngụm khí tức khiến ba con hải thú đang bạo ngược điên cuồng. Thì

ra thẳng nhãi này căn bản là không hề quan tâm đến ba con hải thú này, vẫn đặt hết lực chú ý lên hòn đảo này, bây giờ còn chê rằng ba con hải thú này ồn ào.

“Vù vù vù “

Ba tiếng nổ vang, ba con hải thú này vẫn luôn ở đại dương chém giết phát triển, đều là yêu thú bá chủ một phương. Tuy rằng khai mở linh trí, nhưng dù sao cả năm đều ở trong chém giết thảm thiết, trời sinh tính liên bạo ngược vô cùng. Mực làm khó dễ Nguyệt “, Chỉ cần nói chuyện. Phạm kinh là thừa sức để ba con hải thú điên cuồng nổi giận đồng thời phát cuồng, mặc dù kẻ nói chuyện với Triệu Vô Tà chỉ là Huyết Xi sa và Bạch Cốt Hải Ngư, thế nhưng một con hải thú khác cũng đồng dạng ra tay. Một câu súc sinh kia, chính là hoàn toàn chọc giận bọn chúng.

“Nhân loại, ngươi muốn chết...”

Trong tiếng nổ ầm ầm, thân thể bạch cốt hải ngư vô cùng khủng bố bỗng nhiên bay lên mười trượng. Gai nhọn lạnh lạnh đem nước biển xung quanh cắt đứt toàn bộ. Biển gầm vốn cao trăm trượng sau khi bị quấy động liền mọc ra, nhưng lập tức bị gai xương trên thân Bạch Cốt Hải Ngư phá thành từng mảnh nhỏ, hóa thành từng khối từng khối nước, rơi xuống biển.

Nhưng Bạch Cốt Hải Ngư này vừa động thì uy thế lại càng thêm đáng sợ so với cơn sóng biển trăm trượng, tất cả ven đường tất cả đều bị cắt nát, thẳng hướng về phía Triệu Vô Tà. Phong mang tuyệt thế, xương gai trên người Bạch Cốt Hải Ngư quá khủng khiếp, quả thực không thể ngăn cản được. Còn chưa tới trước mặt Triệu Vô Tà, thế nhưng khí tức sắc phong mang đã làm cho làn da Triệu Vô Tà có chút cảm giác đau đớn.

Không gian “Ken két” xuất hiện từng khe hở nhẹ nhẹ, tuy rằng rất nhỏ nhưng phải tới hơn trăm cái răng nhọn cực lớn mang theo huyết quang từ trên cao rơi xuống, ngay cả không gian cũng không thể ngăn cản.

Hàm răng Huyết Xi sa ngoài miệng, hàn mang bám vào mặt trên càng thêm lạnh lẽo, so với cốt gai toàn thân Bạch Cốt Hải

Ngư càng thêm đáng sợ.

Vô thanh vô tức, dưới chân trần Triệu Vô Tà, nước biển vốn dĩ xanh thẳm chẳng biết từ lúc nào đã trở nên đen như mực. Sóng biển cuộn cuộn, không thấy rõ trong nước biển đã trở nên đen kịt kia rốt cuộc cất giấu thứ gì, chẳng qua Triệu Vô Tà đã nhìn thấy.

Lúc trước trong lúc ba con hải thú chém giết, yêu thú giống như một viên rong biển kia chính là thủ đoạn như vậy. Mỗi con rong biển đều đen kịt vô cùng, ẩn nấp trong nước biển đen kịt. Chỉ cần đôi thủ có chút lơ lửng, những viên rong biển kia sẽ bạo phát, từng mảnh nhỏ hẹp đánh tới. Khi chúng quần quanh, chỉ cần không chết cũng bị trọng thương.

Huyết Xỉ sa đã vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng sau khi chém giết với con Hải thú Hải tảo kia, ngoại trừ gây ra không ít vết thương trên thân thể thì ba con Hải thú này chẳng kiếm được lợi ích gì cả.

Ba con hải thú bạo ngược đồng thời ra tay, làm loạn thân thể, đáy biển lặn không sinh ra vô số mạch nước ngầm. Trên mặt biển cũng bị nhắc lên rất nhiều cột nước cùng sóng thần, không động thì thôi, vừa động đã là tràng diện bạo ngược hung mãnh không gì sánh được.

Giữa ba con Hải thú lớn đến ngàn trọng, thân thể Triệu Vô Tà nhỏ bé vô cùng nhưng mục tiêu công kích của ba con Hải thú đều là hắn. Cảnh tượng này quả thực có chút quái dị. Thân thể hắn nhỏ bé như con nhện lay cây.

“Súc sinh chính là súc sinh, dù lớn hơn một chút, cũng là súc sinh. Không thông nhân lý, bất quá là muốn chết mà thôi.”

Tên Triệu Vô Tà này nói chuyện chậm rãi, nhưng động tác trên tay lại không chậm chút nào, cánh tay nâng lên. Mở lòng bàn tay ra, một lá cờ nhỏ quái dị màu xám liền lơ lửng trên đó, trên lá cờ rõ ràng có thể thấy được một đóa Hắc Liên yêu dị. Nhưng không giống với Vạn Độc Quán Phiến trước kia chính là, hắc liên trên mặt nghiên mực nhỏ này, dường như có thêm một vài thứ.

“Bách chung xuất “

Lạnh từ trong miệng phát ra ba chữ, tiểu phiến chậm rãi trôi nổi ra, đón gió lớn lên. Trong nháy mắt, tại trước người Triệu Vô Tà một cây cự phiến cao ngàn trượng xuất hiện. Hắc liên yêu dị ở trung tâm lá cờ, hắc quang phun trào, từng đoàn từng đoàn bóng đen rậm rạp che kín toàn bộ mặt cờ.

Một màn khiến người ta kinh hãi vạn phần xuất hiện tại mặt biển, từ bên trong cự phiến cao ngàn trượng đã phạm vào vô số bàn máu, trăm chén quý hiếm đáng sợ lại xuất hiện tại thế giới này. Trùng triều, thú triều, bách chung hiện thế. Yêu dị hắc liên chín cánh hoa sen nở rộ, một hạt sen đen đến cực hạn không hề có dấu hiệu báo trước đã xuất hiện.

“Ong ong ong ong...”

Rất nhiều âm thanh hỗn loạn, tiếng trùng thú rống lên, từng đợt trùng triều từ trong cốc phiến tuôn ra, cuốn về phía ba con hải thú cực lớn, uy áp vô cùng to lớn hàng lâm, khiến cho ba con hải thú muốn chạy trốn thân thể lập tức ngưng trệ lại. Chính là lần này đã làm cho ba con hải thú này tung hoành vô tận mấy trăm năm, đánh mất tính mạng.

Trăm chén lướt qua, sinh linh nào cũng chỉ có một cái kết cục, đó chính là chết. Ngay cả hồn phách cũng không thể tồn tại, đều sẽ bị thôn phệ sạch sẽ. Ở trên lưng Thâm Uyên Ma Cống, Hồng Trần Tam Nương và Tiểu Lục ba người trơ mắt nhìn cảnh tượng đáng sợ phía dưới phát sinh. Sắc mặt không có chút khác thường nào, ba ngày nay, giống như một màn hôm nay đã xảy ra rất nhiều lần.

Ba người không chết lặng, cũng đã quen. Ánh mắt ba người đều đặt trên người Triệu Vô Tà, bàn tay Triệu Vô Tà chạm vào vòng bảo hộ tỏa ra ngũ thải quang mang kia.

Linh tuyền đảo, theo như lời ba con hải thú đã chết kia, trên hòn đảo quỷ dị này có rất nhiều linh tuyền, đáng tiếc tên Triệu Vô Tà này ra tay quá nhanh, không đợi ba con hải thú nói rõ hắn đã hạ sát thủ. Ba con hải thú bạo ngược, chân chính chém giết nhau, tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Nhưng ngay sau khi Triệu Vô Tà phóng ra cả trăm chén, ngay cả giấy dựa cũng không có, liền chui vào bụng những con Sa Trùng kia.

Linh mạch thứ ba trăm bảy mươi lăm, dưới đáy biển...

Không kiêng kỵ sát phạt, ma tính của Triệu Vô Tà càng thêm nghiêm trọng, so sánh với những ma đầu tội nghiệt nặng nề cũng không kém bao nhiêu. Nhưng khác nhau là, thằng nhãi này hiện tại hung uy quá thịnh, ra tay không có người sống, không có đối thủ nào có thể để hấn xuất toàn lực. Lúc trước mặc sừ thú trên phần mộ Nguyên Anh cũng có thể miễn cưỡng được, đáng tiếc, cuối cùng vẫn bị thằng nhãi này chiếm được tiện nghi.

“Ông ông”

Thanh âm hỗn loạn biến mất trong tai, Triệu Vô Tà vẫy tay một cái, lá cờ lớn ngàn trượng kia liền hóa thành một lá cờ nhỏ màu xám xịt rơi vào trong tay Triệu Vô Tà. Tâm thần chìm vào trong đó, cảm ứng tinh huyết nguyên khí trong đó, bách cô bên trong vừa mới cắn nuốt ba đầu Hải thú bạo ngược.

Mỗi một con hải thú đều lớn ngàn trượng, trong thân thể ẩn chứa tinh huyết nguyên khí sung túc vô cùng. Cắn nuốt chúng nó, Vạn Độc Cổ phiên trong tay Triệu Vô Tà thậm chí còn khê rung lên., Hưng phấn mơ hồ truyền đến. Hôm nay Vạn Độc Cổ Phiên cùng Nhân Trùng Cổ Kiếm hầu như mỗi ngày đều cắn nuốt đại lượng tinh huyết nguyên khí, uy năng tăng vọt, hiện tại Triệu Vô Tà có thể không cần động thủ. Chỉ cần đem cổ phiên cùng cổ kiếm phóng ra, cũng đủ làm cho tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn không chết cũng trọng thương.

Một tia hắc quang yêu dị ở trên lá cờ chớp động một chút, tinh huyết nguyên khí và hưng phấn của Nguyễn Cung kia liền biến mất, Vạn Độc Cổ Phiên lần nữa khôi phục bình tĩnh như trước. Năm ngón tay nắm chặt, cổ phiên biến mất trong lòng bàn tay, ấn ký cổ phiên trên cổ tay hơi sáng lên một chút rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Triệu Vô Tà nhả mảy lại, một tay khác của Triệu Vô Tà đang đứng trên vòng bảo hộ tỏa ra ánh sáng ngũ sắc vuốt nhẹ, tâm

thần phân ra một luồng, tìm kiếm phía cấm chế. Nhưng ngay khi lực lượng tinh thần của Triệu Vô Tà tràn vào vòng bảo hộ, một cỗ lực lượng thật lớn bỗng nhiên từ trên vòng bảo hộ bắn ngược lại, hung hăng đem lực lượng tinh thần của Triệu Vô Tà phong ấn lại.

Nét mặt “thú vị” của Triệu Vô Tà chính là hai chữ này, vừa mới tiếp xúc một chút, Triệu Vô Tà chợt cảm ứng được sức mạnh cường hoành dường như đã vượt qua rất nhiều cường giả cảnh giới Đại viên mãn.

“Oanh “

Nê Hoàn cung ở giữa mi tâm hung hăng nhảy lên, mắt thường có thể thấy được, lực lượng tâm thần giống như thủy triều ra khỏi Nê Hoàn cung. Nhất thời liền hóa thành đại dương mênh mông, mang theo khí thể vô cùng to lớn hung hăng đụng tới vòng bảo hộ năm màu kia. Khí thể như nước thủy triều, Triệu Vô Tà Nê Hoàn cung chín thành lực lượng tâm thần đều bộc phát ra.

Trên mặt biển trong lúc nhất thời hoàn toàn bất động, ngay cả thời gian cũng biến mất, thanh âm sóng biển quấy nhiễu rõ ràng không tồn tại. Vô thanh vô tức, trong không khí không tồn tại âm thanh nào cả, hai cỗ lực lượng to lớn vô cùng đụng vào nhau, đem không gian phạm vi vạn dặm giam cầm, thậm chí thời gian đều bị tạm thời đóng băng.

“Rầm”

Đột nhiên, trong Nê Hoàn cung của Triệu Vô Tà lại tỏa ra một luồng thần niệm thật nhỏ. Mặt nước phẳng lặng đột nhiên bị ném vào một hòn đá, lập tức yên tĩnh như bị phá vỡ.

“Phốc “

Thân hình đột nhiên dừng lại, sắc mặt trở nên tái nhợt, trong miệng không tiếc chút nào phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm, nhuộm hồng quần áo Vạn Độc Cổ Phiến trên người tên này. Chẳng qua những vết máu kia liền biến mất, chỉ còn lại khóe miệng Triệu Vô Tà vẫn còn có một dòng máu chậm rãi chảy xuống.

“Thiếu gia...”

Tiểu Lục đi theo Hồng Trần và Tam Nương đều xuất hiện vẻ lo lắng, đã lâu lắm rồi nó chưa thấy Triệu Vô Tà chật vật như vậy, bây giờ trong lòng khó tránh khỏi lo lắng một phen. Nếu như không phải Triệu Vô Tà truyền âm, ba người chắc chắn sẽ đi xuống xem rõ ngọn ngành.

“Trách không được ba con súc sinh kia không làm gì được hòn đảo này, cấm chế thiên địa quả nhiên không bình thường, Triệu gia ta lĩnh giáo.”

Lời Triệu Vô Tà là nói như vậy, nhưng thân thể lại giống như bị đóng ở đó, hoàn toàn không có ý tứ biết khó mà lui ra. Lúc nói chuyện, trên mặt vẫn mang theo ý cười, vươn bàn tay lau vết máu nơi khóe miệng. Thu hồi sức mạnh tâm thần đã bị đánh tan hoàn toàn, trên mặt bắt đầu hiện lên vẻ tàn khốc.

“Hây” “Bùng” “Bành”

Trong nước biển đột nhiên xuất hiện một vài dị vật, chúng rơi xuống từ trên người Triệu Vô Tà, từng khối từng khối huyết nhục đỏ thẫm nối liền với nội tạng. Chúng nhanh chóng rời khỏi người Triệu Vô Tà sau đó rơi xuống mặt nước. Trong ánh mắt kinh ngạc của ba người trên không, trong thời gian vài nhịp thở, Triệu Vô Tà đã biến mất trên mặt biển.

Một người xuất hiện là một bộ khô lâu đen kịt, có điều trên bộ xương tựa hồ có khắc vô số phù văn màu đỏ máu, chậm rãi chuyển động bên trong bộ xương. Một đôi mắt sâu hun hút không hề biến mất, vẫn như trước, trong hốc mắt đen kịt kia.

Trong cổ kinh có rất nhiều cổ thuật bài trừ cấm chế của Thiên Địa pháp, có điều Triệu Vô Tà được là tàn quyền, loại cổ thuật phá cấm chế của trận pháp hẳn cũng không có bao nhiêu. Đối với việc quá mức phiền toái, Triệu Vô Tà cũng không rảnh tay như vậy, người này muốn dùng sát cốt của Trần Thú Viễn Cốc cưỡng ép phá cấm chế này.

“Hừ, đồ mà Triệu gia muốn đạt được, xưa nay không có lấy. Lần này, cũng giống vậy.”

Một đôi cánh tay xương vươn ra, thẳng tắp hướng vòng bảo hộ kia mà đi, mắt thường cũng có thể nhìn thấy phù văn màu máu ở phía trên lập lờ. Chân cũng chuyển động, toàn bộ bộ hài cốt

đều bay về phía vòng bảo hộ. Lúc trước hung hăng đẩy lực lượng tinh thần của Triệu Vô Tà trở lại, nhưng khi đánh lên người Triệu Vô Tà thì những phù văn màu đỏ như máu kia hoàn toàn tuôn ra.

Giác lực, hai cổ lực lượng va chạm với nhau, hài cốt Triệu Vô Tà chính là do Viễn Cổ trọng sát thú để lại. Trong đó ẩn chứa uy năng vô cùng mạnh mẽ, thêm vào phù văn lúc trước Triệu Vô Tà khắc ở phía trên chính là phù lực do thượng cổ yêu văn viết. Mỗi một phù văn đều mang theo lực lượng của Thiên Ma chí đạo, huyết mang diễn hóa ra diễn hóa ra nổi thành một mảng, lực lượng uy năng mệnh mông như vô tận tinh thần hải.

Trận pháp cấm chế tự nhiên sinh ra giữa trời đất mặc dù lợi hại, nhưng dù sao cũng là trận pháp vô chủ. Đối với trận pháp cấm chế kia, Triệu Vô Tà quả thực chính là một khối xương vô cùng khó gặm, nuốt không trôi còn vỡ nát răng.

“Khách Khách Khách”, “Bành”

Tám gương vỡ nát, Triệu Vô Tà là tên vô lại đã cưỡng ép dùng Sát Cốt chen nửa người vào trong cấm chế, trận pháp cấm chế bảo vệ hòn đảo rốt cuộc cũng hoàn toàn sụp đổ.

Thế nhưng sau khi cấm chế này sụp đổ, trên mặt Triệu Vô Tà lại hiện lên nụ cười khổ, bởi vì hắn chợt nhớ ra. Hắn căn bản không cần phải khổ cực như vậy, hắn đã quên chính mình đã luyện chế ngọc trùng cổ vào trong cơ thể, hôm nay trên người hắn không chỉ có một thân sát cốt và huyết mạch ngọc trùng.

Chỉ cần thi triển thần thông của ngọc trùng cổ, trong thiên địa, trừ phi là nơi hỗn độn. Nếu không, không có một nơi nào ngăn được tên Triệu Vô Tà này. Chẳng qua hiện tại nếu đã dùng man lực phá trận pháp này, Triệu Vô Tà cũng không còn gì để nói, chỉ có thể lắc đầu bước lên hòn đảo quái dị này.

“Oa tiểu thư, nơi này đẹp thật a...”

Là tiếng của Tiểu Lục, ma cương của vực sâu đã hạ xuống mặt biển, ba người Hồng Trần cũng theo Triệu Vô Tà bước lên hòn đảo này. Cảnh tượng lúc này lại xuất hiện trước mặt ba người, thậm chí khiến ba người quên mất Triệu Vô Tà đang ở bên cạnh khôi phục thân thể.

Tiên cảnh không, đẹp hơn tiên cảnh ba phần. Trên hòn đảo này, bị tầng vòng bảo hộ ngăn cách, bây giờ vòng bảo hộ bị Triệu Vô Tà phá nát. Thế nhưng vẫn là hai thế giới bên ngoài, như cũ là đẹp đẽ, núi cao, nước chảy, biển hoa. Sương mù lan tràn khắp nơi trên đảo, khắp nơi đều có thể thấy biển hoa.

“Vù vù “

Thần niệm ba người rời khỏi thân thể, bao trùm cả tòa đảo. Về kinh ngạc trên mặt càng đậm, hòn đảo này đúng là đẹp hơn tiên cảnh. Vô số biển hoa, khắp nơi đều có thể thấy được kỳ thụ tuyết thạch, nước suối nhỏ leng keng ở khắp nơi. Làm cho ba người kinh hãi chính là, trên đảo này mỗi cách một dặm lại có một con suối xuất hiện.

Trong vòng ngàn dặm, hòn đảo này so với phần mộ của Nguyên Anh còn lớn hơn một chút, chu vi ước chừng có hơn ngàn dặm. Nói cách khác, trên đảo này có ít nhất một ngàn con suối. Không có một con suối nào là khô cạn, trong mỗi một con suối đều đang bốc lên nước suối. Những sương mù bốc lên kia đều là từ trong những con suối đó toát ra.

“Linh tuyến “

Triệu Vô Tà nhớ tới lời ba con hải thú lúc trước nói, chắc đảo này tuy có vòng bảo hộ, nhưng có lẽ có thời gian sẽ mở ra. Mà ba con hải thú kia chắc là vì tranh đoạt danh ngạch tiến vào đảo này. Đáng tiếc là vẫn rơi vào tay Triệu Vô Tà.

Ánh mắt bỗng ngưng tụ ở trên một con suối khác so với những con suối khác không có gì khác. Triệu Vô Tà kinh ngạc như vậy là bởi hắn đột nhiên phát hiện nước suối từ trong con suối này chảy ra. Bên trong ẩn chứa linh khí nồng đậm có thể so với trung phẩm linh thạch. Nước suối này đâu phải, căn bản chính là ngưng tụ thành linh khí thực chất.

Linh tuyến, mỗi một tuyến nhãn nơi này đều xứng với tên của linh tuyến. Nếu như chỉ là một con suối, không chỉ mỗi Triệu Vô Tà, chỉ sợ ba con hải thú kia đều chúng mắt. Thế nhưng trên đảo này, vậy mà có ít nhất một ngàn con tuyến nhãn. Không giờ khắc nào, những con suối kia không một khắc nào ngừng toát ra thủy tuyến linh khí.

Lần này hai mươi chín lần rồi rít, lần lượt đọc bí thuật hai mươi chín lần.

Ba người Hồng Trần Tam Nương Tiểu Lục cũng đều cảm thấy trong nước suối chảy ra linh khí, trong ba đôi đồng tử mỹ lệ cũng tràn đầy vẻ hoảng sợ. Ngay sau đó chính là hưng phấn, lấy tu vi cảnh giới Hồng Trần Nguyên Anh của Tam Nương bây giờ. Nhìn thấy hơn một ngàn linh tuyến này, trong lòng không nhìn được rung động, trách không được ba con hải thú bạo ngược trước đó lại chém giết đến hoàn cảnh đó.

Bất quá kỳ quái chính là, Triệu Vô Tà thần niệm bao trùm cả hòn đảo, thậm chí ngay cả một đầu yêu thú cũng không có phát hiện. Trên tòa đảo này, có vô số linh thảo quý giá, đều do nước suối trong dòng suối tắm rửa mà ra. Nhưng mà ngay cả một đầu yêu thú cũng không có nhìn thấy, lẽ ra linh khí nồng đậm như vậy, chính là một đầu heo cũng nên tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh.

Kiểm mi nhướng lên, thần niệm Triệu Vô Tà như thủy triều hung hăng rót vào dưới mặt đất. Mười trượng, trăm trượng, trăm trượng, ngàn trượng, một lát sau, Triệu Vô Tà mở mắt. Trên mặt rốt cục hiện lên một tia hiểu ra, bất quá càng nhiều là vẻ hưng phấn, tên này cũng kích động.

“Linh mạch”.

Triệu Vô Tà không phải thánh nhân, nhưng tâm cảnh cũng vô cùng kiên định, linh mạch có thể khiến hắn cũng hưng phấn hẳn lên. Khẳng định là linh mạch không bình thường, đáp án ngay tại đáy biển, nơi nào có một linh mạch lan tràn ước chừng vạn dặm. Linh khí bên trong thật sự đã đến tình trạng mệnh mông như biển. Nếu như phóng xuất toàn bộ ra, cho dù sinh sản có hơn trăm tu sĩ nguyên anh cũng không phải là việc khó.

Cũng khó trách trên mặt Triệu Vô Tà đều phóng ra hồng quang, từng tia từng tia hưng phấn cuồng nhiệt thoáng hiện ở trong con ngươi của hắn.

Ba thập, trán, khoái hoạt....

Vòng tay thứ ba trăm bảy mươi sáu

Chương Thiên Ma Thai đoạt được.

“Tiểu thư, nơi này rất đẹp.”

Là tiếng của Tiểu Lục, trong đôi mắt đẹp tràn ngập sự kinh hãi và không dám tin tưởng, cũng không thể trách nàng. Ngay cả hai vị Hồng Trần Tam Nương này cũng đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh, thế nhưng lúc này nhìn thấy cảnh tượng trên đảo vẫn không nhận được hoảng sợ cùng kinh ngạc. Ánh mắt hai nàng nhìn về phía tuyến nhãn Linh khí cứ mỗi một dặm lại xuất hiện, còn có linh thảo Linh vật trải rộng trên đảo.

Thần niệm Triệu Vô Tà thật giống như một cây dùi thật lớn, hung hăng hướng xuống đáy biển, dọc theo linh mạch kia. Tựa hồ là muốn hoàn toàn bao trùm linh mạch kia. Đáng tiếc Triệu Vô Tà mặc dù hôm nay thần thông tăng vọt, nhưng lực lượng thần niệm lại không tăng lên bao nhiêu. Sau một lát, mang theo hồng quang đầy mắt thu hồi thần niệm. Thần niệm truyền trở về một hình ảnh cuối cùng, chính là linh mạch dưới đáy biển kia, cơ hồ đã hoàn toàn cố kết lại linh mạch.

Linh khí quá mức dồi dào, hoàn toàn không có khe hở, chỉ có đến lúc đến dưới đảo này mới chảy ra rất nhiều dòng suối.

“Lại là trận pháp...”

Trong hốc mắt hai mắt sáng ngời, ý niệm xoay chuyển trong đầu, thần niệm lộ ra. Lệnh cho ba người Hồng Trần một câu, thân hình không còn trở ngại nữa mà bắt đầu chậm rãi chìm xuống, hòa làm một thể với bùn đất, bỏ chạy xuống phía dưới. Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến nơi có linh mạch dưới đáy biển. Nước biển căn bản không cản được Triệu Vô Tà chút nào, mang theo một ít gợn nước đập dòn xuất hiện tại địa phương có chút quái dị kia.

“Chính là ở đây” Ánh mắt rơi vào chỗ kết giới cách đó không xa, tựa hồ trong suốt, có thể thấy được ở đáy biển có một mạch khoáng to lớn. Bên trong đều là màu trong suốt, tựa hồ là cả khối ngọc thạch vô cùng to lớn. Nhưng tại chỗ sâu trong ngọc

thạch, mơ hồ có thể thấy ngũ thải quang mang cùng cương chi khí, đây chính là linh mạch. chôn sâu dưới đáy biển, nếu không phải Triệu Vô Tà Cổ ánh mắt thông lên, nơi đó có thể thấy rõ ràng linh mạch này như vậy.

Chẳng qua quái dị chính là, linh mạch cực lớn như vậy, theo lý thuyết bên trong có vô số linh khí, tất nhiên sẽ thu hút vô số sinh linh đều tụ tập ở đây. Đáng tiếc linh mạch này ở dưới đáy biển kéo dài ít nhất vạn dặm. Vậy mà không có bao nhiêu sinh linh bám vào trên đó, giống như linh mạch ở đây chẳng qua cũng chỉ là một chỗ bình thường, một chút kỳ lạ cũng không có.

Trong con người quán chặt của hắc bạch hiện lên vẻ hiểu rõ, tuy linh mạch nhìn qua không có gì kỳ lạ nhưng lại có thể nhìn thấy một trận pháp cấm chế vô cùng to lớn, cũng là thiên địa tự nhiên sinh ra. Linh mạch kéo dài vạn dặm, so với bất kỳ thiên tài địa bảo nào đều quý hiếm hơn rất nhiều, ngay cả yêu thú cấp bậc Nguyên Anh bảo vệ cũng vô dụng.

Nếu như khí tức của linh mạch tiết ra ngoài, tất nhiên sẽ hấp dẫn vô số hung thú, không bao lâu. Linh mạch ở hải vực này, tất cả nước biển nhất định sẽ bị nhuộm thành màu đỏ, có thể tranh đoạt đến linh mạch sinh linh. Cho dù chỉ một chút, cũng đủ hưởng thụ vô cùng. Cho nên dưới ảnh hưởng của thiên địa quy tắc, không sinh ra hung thú để thủ hộ linh mạch này, lại sinh ra trận pháp ảo diệu vô cùng.

Thiên địa tự nhiên sinh ra cấm chế trận pháp, đều là vô danh, nhưng là vô cùng lợi hại. Có thể cam đoan khí tức linh mạch không ngoại trừ chút nào, cho nên ba con hải thú bạo ngược trước đó, mới liều mạng tranh đoạt hòn đảo kia. Nhưng không nghĩ tới, Triệu Vô Tà hung ma này lại ngoài ý muốn đến đây, còn bị thằng này nhìn thấu trận pháp cấm chế.

Linh mạch tồn tại không biết qua bao nhiêu năm tháng, chỉ sợ đến hôm nay, là giữ không được rồi.

“Ha ha, khách tới từ bên ngoài Triệu gia còn có loại cơ duyên này. Vận may may mắn, ha ha ha.”

Thằng nhãi này tiếng cười có chút lớn, khiến những loài cá bơi qua bên cạnh hắn đều sợ hãi. Đắc ý quên hình, nhìn bộ dáng lúc này của hắn, cùng đắc ý vênh váo cũng không sai biệt lắm. Từng tia từng tí một, thân hình tiếp theo chìm vào đáy biển, hướng về phía linh mạch kéo dài vạn dặm kia mà đi.

“Phanh” “Phanh”

Sau một lát, sâu trong nước bùn dưới đáy biển, bên ngoài linh mạch vang lên tiếng phịch phịch, nắm tay trắng nõn hung hăng đâm vào cấm chế hoàn toàn bao trùm linh mạch nói dối.

Thằng nhãi này giống như điên rồi, không ngừng dùng lực lượng nhục thể oanh kích trận pháp cấm chế ở bên ngoài linh mạch nửa ngày, thằng nhãi này mới dừng lại.

Cấm chế xuất hiện, mặc dù trong suốt nhưng mơ hồ có thể thấy được một tia Côn Bằng chi khí. Bị Triệu Vô Tà điên cuồng oanh kích nửa ngày, cấm chế này vẫn bình yên vô sự, không có một chút khác thường nào. Nhưng trên mặt Triệu Vô Tà lại xuất hiện một nụ cười quỷ dị, giống như một màn này hắn đã sớm nghĩ.

“Hắc hắc, quả nhiên đủ cứng, vừa vặn thuận tiện cho Triệu gia ta làm việc.”

Bàn tay hắn duỗi ra, đụng đến cấm chế trận pháp, đáng tiếc sâu dưới đáy biển không có ai. Cũng không có bao nhiêu sinh linh, nếu không nhất định cũng sẽ bị cảnh tượng lúc này hù dọa đến. Bàn tay Triệu Vô Tà vậy mà hoàn toàn dung nhập vào cấm chế lúc trước bị hắn oanh kích nửa ngày cũng không chút dao động. Lực lượng cơ thể Triệu Vô Tà dưới sức mạnh của hắn gia trì đã đến tình trạng vô cùng khủng bố.

Nếu đổi lại là một tu sĩ hoặc yêu thú khác, cho dù không né tránh thì cảnh giới Nguyên Anh cũng chịu không nổi một quyền của thằng nhãi này. Thế nhưng trận pháp cấm chế bao trùm linh mạch bị hắn oanh kích nửa ngày mà vẫn thờ ơ, hiện tại lại dễ dàng bị Triệu Vô Tà thò tay vào.

Thần thông của ngọc trùng...

Nghịch thiên, Triệu Vô Tà, trong thân thể thằng nhãi Triệu Vô Tà này, những đồ vật giấu kín kia đều vô cùng nghịch thiên.

Cổ Nhãn, Sát Cốt, còn có thần thông ngọc trùng này. Sau khi gợn sóng gợn lên, thân hình Triệu Vô Tà hoàn toàn tiến nhập vào trong đó.

“Vù “

Thân thể vừa mới tiến vào trong đó, linh khí tinh thuần vô biên vô hạn liền từ trong thân thể hàng ngàn hàng vạn lỗ chân lông chui vào chiếm lấy cơ thể Triệu Vô Tà. Dù là trong thân thể Triệu Vô Tà đã ẩn chứa vô tận linh khí, lúc này còn bị linh khí chui vào lỗ mũi làm cho kinh hãi một chút., Thân thể và miệng đồng thời phát ra tiếng rên rỉ thoải mái đến cực điểm. Ngay cả xương cốt cũng nhẹ hơn không ít, mở mắt nhìn lại, cương khí ngũ sắc vây lại, một mạch chui vào trong cơ thể Triệu Vô Tà.

Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng đến bên trong mới phát hiện, còn là giá trị thấp của linh mạch này. Hồng quang chói mắt vừa bò lên mặt, còn trong mắt, hoàn toàn tham lam cùng tham lam. Ý niệm quay cuồng trong đầu gã này chỉ có một, đó là hoàn toàn có được linh mạch này, bất kể là ai, cũng không thể nhúng chàm.

Ngọc trùng thần thông thi triển ra, Triệu Vô Tà hướng sâu trong linh mạch mà đi, linh mạch cực lớn như vậy. Nếu không ngưng luyện ra vật quý giá, cũng là chuyện không thể nào. Gần nửa canh giờ trôi qua, linh khí xuất hiện trước mặt càng lúc càng nồng đậm. Triệu Vô Tà sắc mặt vui vẻ, thân hình như một con cá bơi lội tơi.

Cảnh tượng trước mắt không còn nữa, không còn là linh khí vô biên vô hạn. Mà là một không gian không nhỏ, trông như một gian phòng, nhưng ở giữa có vài thứ, còn lại đều trống rỗng.

Trên mặt hồ hiện lên vẻ nghi hoặc, Triệu Vô Tà nhìn về phía giữa gian phòng, nơi đó đang có một cái hồ nhỏ. Bất quá nhìn thoáng qua giống như là đầm nước, cũng không lớn, phạm vi mười trượng mà thôi. Nhưng sau khi xuất hiện trước mắt Triệu Vô Tà, ánh mắt khiến Triệu Vô Tà không thể tiếp tục di chuyển. Bởi vì ở giữa đầm nước, một đóa hoa sen kiều diễm đang nở nụ cười.

“Ngọc Liên Hoa “

Rung động, trong cơ thể Triệu Vô Tà như được bỏ vào một khối bàn ủi màu lửa đỏ, cảm giác khác thường bắt đầu rục rịch. Không chỉ có trong cơ thể Triệu Vô Tà mà trong Vạn Độc Cổ Phiên, Nhân Trùng cổ kiếm trong đan điền cũng rục rịch, hai kiện hung khí tuyệt thể cũng bắt đầu rục rịch. Bảo vật có linh, Vạn Độc Cổ phiên và Nhân cổ kiếm đều đã sinh ra khí linh, đã là có linh trí rồi.

Đóa hoa sen kiều diễm xuất hiện giữa hồ nước, Triệu Vô Tà thiếu chút nữa đứng không vững, không khỏi chân động. Đầm nước không lớn, chu vi mười trượng, bên trong đầm nước ẩn chứa linh khí ít nhất cũng nồng đậm gấp trăm lần so với linh khí trong suối mắt suối trên đảo. Quá đáng sợ, một giọt linh khí trong đầm nước cùng với cực phẩm linh thạch đều không sai biệt lắm. Nếu như ngưng kết lại thì linh thạch tiên phẩm sinh ra ở trong đầm nước này cũng là chuyện bình thường.

Chính thứ đó là bảo vật chính thức, cũng không phải là nước trong thủy đầm, cũng là đóa hoa sen ở trung tâm thủy đầm. Nhưng kiều diễm dị thường, nhưng không phải là hoa chân chính, mà là một đóa ngọc, hoàn toàn có ngọc ngưng kết thành., Sự rung động trong cơ thể Triệu Vô Tà chắc là vì Triệu Vô Tà đã luyện hóa cổ trùng ngọc vào trong cơ thể. Đóa hoa sen ngọc này là do linh mạch trải qua vô số năm tháng mới ngưng tụ ra được, tuy chỉ là một nụ hoa nhưng cũng đủ làm cho hai kiện hung khí linh thú tuyệt thể và huyết mạch Ngọc trùng rung động.

Linh mạch này tồn tại vô số năm tháng, trong vô tận năm tháng mới ngưng kết ra một đóa hoa sen ngọc. Hơn nữa nó chỉ là nụ hoa mà thôi, nếu muốn đóa hoa sen ngọc kia nở hoa có lẽ sẽ còn dài hơn nữa. Nếu như chờ đóa hoa sen kia nở hoa rồi nuốt vào trong cơ thể, hấp thu linh khí quán thể. Triệu Vô Tà dám khẳng định, cái gọi là bất luận thể nào cũng không thể đạt tới cảnh giới Hóa Thần, nhất định có thể ngay lập tức tiến vào.

“Đủ rồi, vậy là đủ rồi.”

Lúc này Triệu Vô Tà bỗng nhiên trở nên thần thoại cần nhẫn, trong miệng không ngừng lẩm bẩm cái gì đó. Về hưng phấn

cuồng nhiệt hoàn toàn không thể ngăn cản, xuất hiện trên khuôn mặt thanh tú của hắn ta.

“Hóa Linh, có một đóa Ngọc Liên Hoa này, đủ cho Cổ Đài Hóa Linh. Triệu gia ta quả nhiên là khí vận kinh người, ha ha ha.”

Nhìn qua tên này thật sự cao hứng điên cuồng, ánh mắt ngưng tụ trên đóa Ngọc Liên Hoa kia, xuất hiện vẻ cuồng nhiệt kinh người. Lúc này, trong linh mạch đồ vật khác, linh thạch linh khí gì đó đã hoàn toàn không thể lọt vào trong mắt hắn, con ngươi đập ra, cũng chỉ có đóa Ngọc Liên Hoa kia mà thôi.

Sau một lát, sắc mặt Triệu Vô Tà hoàn toàn nghiêm túc, lực lượng tinh thần cường đại đè xuống, đè nén mọi rung động trong cơ thể xuống hoàn toàn. Mặt khôi phục vẻ bình tĩnh lúc trước, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ. Sau một khắc, đột nhiên xuất hiện trên không đóa Ngọc Liên Hoa, Nê Hoàn Cung điên cuồng nhảy lên, từng phù văn giống như nòng nọc nhỏ từ bên trong nhảy ra.

Tại thời khắc này, Triệu Vô Tà dường như đã lĩnh ngộ hoàn toàn các thượng cổ yêu văn kia, phù văn lấp lánh hào quang không ngừng nhảy ra ngoài. Tại bầu trời phía trên đóa hoa sen ngọc ngưng tụ lại, một mặt trận bàn xuất hiện. Mỗi một thượng cổ yêu văn hóa thành nòng nọc nhỏ nhảy ra, liền rút đi một chút tinh khí của Triệu Vô Tà, đến phía sau Triệu Vô Tà khuôn mặt trắng nõn thanh tú đã trở nên vô cùng khô vàng.

Mặc dù vậy, trên mặt Triệu Vô Tà vẫn nhộn nhạo vui vẻ, ngay khoảnh khắc cuối cùng của trận bàn đã thành hình.

“Thiên Ma Thai Bàn Đoạt “

Miệng phun đến đạo chi ngôn, trận bàn kia trong nháy mắt phát ra vạn trượng quang mang. Giữa thiên địa hết thảy đều ngưng trệ, chỉ trong nháy mắt, sau một khắc trong thiên địa lại không khôi phục bình thường, mà bạo loạn, vô số linh khí từ bốn phương tám hướng mà đến. Linh khí trong ngàn dặm dưới đáy biển cơ hồ là bị hoàn toàn rút sạch. Vô số sinh linh căn bản không kịp phát hiện cái gì, liền mất mạng.

Tiếp theo là phạm vi vạn dặm, mười vạn dặm, hai mươi vạn dặm trăm vạn dặm, thẳng đến trăm vạn dặm, tốc độ trận bàn hấp thu linh khí mới chậm lại. Nhưng một phen này, sinh linh mất đi không biết bao nhiêu. Linh khí bị hấp dẫn điên cuồng quán chú đến một nơi, một phiến một kiếm đã sớm thủ hộ ở đáy biển, vô số linh khí rót vào nơi đó.

Thông qua trận bàn, tiến vào trong đóa Ngọc Liên Hoa phía dưới, sau khi đi được trăm vạn dặm, tốc độ linh khí vọt tới sẽ chậm lại. Nhưng linh khí tràn vào trong ngọc liên hoa lại chưa từng suy yếu chút nào, bởi vì trận bàn kia, nơi chân chính hấp thu linh khí. Chính là nơi linh mạch kia, kéo dài ít nhất vạn dặm linh mạch, lấy tốc độ khủng bố khô kiệt. Toàn bộ linh khí đều rót vào trong trận bàn, cuối cùng tiến vào trong đóa hoa ngọc liên kia.

Hai ngày không có thay đổi, thật có lỗi, khởi xướng trò chuyện. Trừ ra còn có một ít công văn, đưa tới mấy trăm chữ. Ngày mai dâng lên cao trào cảm tạ thư hữu tôm tôm sắc lang tán thưởng ủng hộ, còn là vị đà chủ thứ nhất của quyền sách, tiêu lâu bái tạ.

Chương thứ ba trăm bảy mươi bảy, kinh thể.

Sắc mặt Triệu Vô Tà tái nhợt giống như người mắc bệnh nhiều năm, không hề có một điểm máu, ngay cả đôi mắt như vực sâu lúc này cũng đã mất đi sắc thái, sức sống và sức sống trong cơ thể hắn đã biến mất với tốc độ kinh khủng. Những phù văn không ngừng nhảy vào trận bàn kia mới là lực lượng duy trì Thiên Ma Thai Bàn vận chuyển.

Cổ kinh ghi lại, thời điểm thiên địa Viễn Cổ thiên địa Viễn Cổ sơ khai, thiên ma đối lập với thiên đạo sinh ra ở trong cuống rốn. Chính là Thiên Ma Thai bàn kia, vừa sinh ra, liền thu nạp tất cả trong thiên địa. cuống rốn kia vì thai nghén thiên ma, trực tiếp khiến thiên địa một lần nữa diễn hóa mấy lần.

Vì thi triển thần thông này, Triệu Vô Tà hạ quyết tâm liều mạng, không chút quan tâm sinh cơ sinh cơ đang không ngừng trôi đi trong cơ thể. Tuy rằng không thể đánh đồng với Thiên Ma Thai bàn chân chính. Nhưng muốn đạt tới trình độ mà Triệu Vô Tà muốn, cũng đã đủ rồi. Thu nạp rất nhiều linh khí trong phạm vi gần trăm vạn dặm dưới đáy biển, đóa Ngọc Liên Hoa ở dưới trận bàn rốt cuộc xuất hiện biến hóa.

nụ hoa của hoa sen ngọc cần thời gian vô tận, cho dù nụ hoa mấy vạn năm đóa hoa sen kia cũng chưa từng thay đổi một chút nào, càng đừng nói là nở hoa. Kéo dài ít nhất ngàn dặm linh mạch đã là cực kỳ dọa người rồi, vị trí tạo hóa của trời đất, ngọc liên hoa còn quý giá hơn bất cứ thứ gì.

Một trăm món tiên khí ma bảo, cũng chưa chắc có thể đánh đồng cùng đóa ngọc liên hoa này, ít nhất Triệu Vô Tà vì muốn đoạt được đóa ngọc liên hoa này, đã làm cho sinh cơ trong cơ thể mình mất đi, vốn là Nguyên Anh hậu kỳ, hôm nay đã rớt xuống cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ. Đối với các yêu thú khác mà nói, quả thực chính là sự tình không thể tưởng tượng, nhưng sự tình càng không thể tưởng tượng nổi vẫn còn ở phía sau.

“Còn thiếu một chút, chỉ còn thiếu một điểm cuối cùng, nở hoa a. Thứ Triệu gia ta muốn, xưa nay chưa từng thất bại. Nguyên anh này, Triệu gia ta không cần nữa.”

Khuôn mặt không có một điểm huyết sắc hiện lên vẻ tàn nhẫn, tâm niệm vừa động, trong đan điền của hắn lập tức xảy ra biến hóa lớn. Ma Anh vốn uể oải không còn sức lực bỗng nhiên run rẩy, thân hình trong suốt lúc nào cũng có thể tán loạn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ thống khổ.

Triệu Vô Tà là tên Triệu Vô Tà này, ma tính hiện giờ cực kỳ nặng, xứng đáng với cái tên ma đầu chân chính. Quả thực là đối với người khác vô cùng âm hiểm tàn nhẫn, đối với chính mình cũng không chút nhân từ nương tay. Kề tiếp những lời nói phun ra từ trong miệng của hắn ta, cùng với chuyện cần làm sau một khắc, quả thực là cực kỳ điên cuồng.

“Tán Anh”

Hư không, trong nháy mắt từ miệng hắn phun ra hai chữ kia, Ma Anh đen kịt toàn thân tại đan điền của Triệu Vô Tà liền hoàn toàn tán loạn, hóa thành vô số thủy triều linh khí tinh thuần, mãnh liệt bành trướng.

rối rắm chia sẻ ba trăm lần đánh cuộc.

Từ đan điền bay ra, tràn về tứ chi Triệu Vô Tà. Sau đó hóa thành một phù văn dài hẹp như nòng nọc nhảy ra khỏi Nê Hoàn cung, tiến vào trong Thiên Ma Thai Bàn.

Thằng nhãi này điên rồi, vậy mà dám tán đi Ma Anh của mình, so với việc phế bỏ tu vi của mình chẳng khác gì nhau cả.

Cho dù Triệu Vô Tà có thần thông hơn nữa mà tán đi Nguyên Anh của mình thì chiến lực cũng sẽ yếu đến mức không thể tưởng tượng nổi. Có lẽ chỉ cần một con Yêu thú cảnh giới Nguyên Anh hung thú cũng có thể lấy mạng của hắn ta rồi.

Bất quá lúc này trong lòng hắn cũng không có ý niệm gì, ánh mắt hoàn toàn rơi vào Ngọc Liên Hoa phía dưới Thiên Ma Thai Bàn. Vì đóa Ngọc Liên Hoa này, hắn trả giá quá lớn. Thiên Ma Thai Bàn là thần thông kinh khủng, nhưng đối người thi triển gây thương tổn rất lớn, giống như Triệu Vô Tà hiện tại.

Nhưng tác dụng của thần thông cuồng rồn cũng không thể sánh bằng. Linh khí trong phạm vi trăm vạn dặm bỗng chốc bị hấp thu, khiến vô số sinh linh chết đi, nhưng sau khi linh khí đó rót vào hoa sen ngọc phía dưới trận bàn, nụ hoa vốn khép chặt chậm rãi xuất hiện biến hóa, màu sắc óng ánh ngọc lưu chuyển.

Chậm chạp nhưng lại có thể dùng mắt thường bắt lấy, năm cánh hoa trong suốt, dưới vô cùng vô tận linh khí tinh thuần quán chú, vậy mà bắt đầu mở ra, đóng chặt năm cánh hoa không biết bao nhiêu vạn năm, bị vô số linh khí vô cùng cuồng bạo quán chú, rốt cục xảy ra biến hóa, từng chút từng chút, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được chậm chạp mở ra.

“Tê”

Một tiếng ngâm dài phát ra từ trong miệng Triệu Vô Tà, cái mũi cao hít mạnh một cái, trên mặt hiện ra vẻ say mê. Khuôn mặt vốn tái nhợt không chút huyết sắc, lúc này xuất hiện vẻ hồng nhuận phơn phớt. Sinh cơ gần như khô kiệt trong cơ thể vậy mà bắt đầu khôi phục, hương thơm, dị hương lan tràn.

Từ trên Ngọc Liên Hoa, mùi thơm nồng nặc cực điểm lan tràn ra, gian phòng này vốn cũng không lớn. Chỉ trong hai hô hấp, cả “Phòng” cũng đã hoàn toàn tràn ngập loại hương khí này. Triệu Vô Tà chỉ ngậy ra một chút, sắc mặt liền vui vẻ, sau đó bắt đầu điên cuồng thu nạp hương khí kia.

Ngọc Liên Hoa mấy vạn năm đều không có động tĩnh, vừa xuất hiện biến hóa chính là thiên địa tạo hóa. Đóa Ngọc Liên Hoa này ngưng kết không biết bao nhiêu thiên địa tinh hoa, cánh hoa nở rộ, phát ra mùi thơm có thể làm cho sinh cơ trong cơ thể Triệu Vô Tà bắt đầu khôi phục. Bản thân Triệu Vô Tà cũng không nghĩ tới có thu hoạch này, cũng bất chấp thứ khác, điên cuồng hút hương khí kia vào trong mũi.

Bởi vì thi triển loại thần thông nghịch thiên này của Thiên Ma Thai Bàn, Triệu Vô Tà toàn thân đều bị hút khô, ngay cả Nguyên Anh cũng không thể may mắn thoát khỏi. Trả giá quá lớn, thế nhưng nếu như thành công, thu hoạch đủ khiến Triệu Vô Tà dục tử.

thần thờ lưới quan rộng lớn

“Ha ha Triệu gia ta biết ngay mà, bản thiếu gia hồng phúc tề thiên. Có chỗ nào dễ xảy ra chuyện như vậy, lúc nở hoa, chính là khoảnh khắc cổ đài hóa linh.”

Trên mặt Triệu Vô Tà nhộn nhạo vẻ mừng như điên, tâm cơ của tên này đều vô cùng thâm trầm, thất thố như lúc này cũng là lần hiếm thấy. Chẳng qua loại bảo vật như thiên địa tạo hóa như Ngọc Liên Hoa, Thiên Vân Đại Lục là bảo vật Thiên Vân Đại Lục., Chỉ sợ, không một sinh linh nào có thể giữ được tinh tảo. Cũng may thủ hộ ngàn dặm linh mạch này không phải là yêu thú hung thú mạnh mẽ gì, mà là trận pháp cấm chế tự nhiên sinh ra giữa thiên địa, phía trên còn có một tòa linh tuyền đảo nhỏ che lấp. Nếu không, nhiều năm như vậy, cũng không tới lượt tên Triệu Vô Tà này chiếm tiện nghi.

Hoa sen ngọc còn chưa nở hoa, linh khí ngưng kết đã vô cùng khủng bố, hôm nay đã sắp nở hoa. Linh khí bên trong khổng lồ, Triệu Vô Tà nếu như nuốt vào, cũng sẽ bị ăn đến no căng. Một chút trì hoãn cũng không có, linh khí mệnh mệnh vô biên bên trong sẽ bị căng cứng mà chết.

Tâm thần cường đại đè xuống, đè xuống suy nghĩ muốn một ngụm nuốt Ngọc Liên Hoa trong đầu. Trách chỉ là hương khí kia thật sự quá mê người, chỉ hấp nạp mấy ngụm đã có thể làm cho sinh cơ trong cơ thể Triệu Vô Tà trỗi dậy lên, sức hấp dẫn quả thực rất lớn. Nhất là dưới sự hấp thu của Thiên Ma Thai Bàn, linh mạch kéo dài vạn dặm đã gần như khô kiệt.

“Vù vù” “Rầm rầm”

Linh khí trong linh mạch càng ngày càng ít, từng luồng thủy triều rót vào trong Ngọc Liên Hoa, phía trên đóa Ngọc Liên Hoa đoạt được thiên địa tạo hóa kia tán phát ra hương khí đã nồng đậm đến cực hạn. Thậm chí ngay cả trận pháp cấm chế kia cũng sắp ngăn cản không nổi, dần dần tràn ra một chút xú.

Trên mặt biển, trên Linh Tuyền đảo, ba người Hồng Trần đang nghi ngờ động tĩnh của tên Triệu Vô Tà này thì một mùi thơm bay ra, ba người đồng thời đều ngây ngẩn cả người.

“Đông”

Vô Cấu Chung tự kêu lên một tiếng, dọa Tiểu Lục nhảy dựng. Nhưng còn chưa kịp làm gì, cái mũi đã hít vào một hương thơm kỳ lạ, ma nguyên trong đan điền lập tức tuôn ra. Kinh mạch toàn thân, sau khi hút vào mùi thơm đó, linh khí cuộn cuộn tuôn ra như thủy triều. Dọc đường, linh khí thủy triều càng lúc càng lớn, khoảnh khắc tụ tập tới đan điền.

“Oanh “

Hắn sửng sốt, không dám tin nhìn đan điền của mình, sau đó hắn nhắm mắt lại, tập trung tinh thần cảm ứng mọi thứ trong cơ thể. Một lúc lâu sau hắn mới mở mắt ra, vẻ kinh hãi lộ ra.

“Đột phá, Kết Đan Đại viên mãn...”

Không chỉ có Tiểu Lục lúc này vô cùng hoảng sợ, ngay cả Hồng Trần Tam Nương cũng vậy, tuy tu vi của các nàng không bằng cấp trực tiếp như Tiểu Lục, nhưng cũng thâm hậu hơn rất nhiều, chỉ là một mùi thơm mà thôi.

Nhưng ngay sau đó chính là một màn quý dị, vốn là linh tuyến đảo so với tiên cảnh còn đẹp hơn ba phần, đột nhiên hơn một ngàn linh tuyến kia sẽ lập tức khô kiệt. Một giọt nước cũng không thấy, trên đảo vô số kỳ hoa dị thảo, thiên địa linh vật, đều chớp mắt héo rũ.

“Ầm ầm ầm “

Linh vật đoạt được tinh hoa thiên địa xuất thế thành hình căn bản không thể giấu giếm được. Ngay khi Ngọc Liên Hoa sắp nở hoa, trong bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một đám mây kiếp phạm vi ngàn dặm, đủ cho hết thủy uy áp phủ xuống, ba người Hồng Trần Tam Nương lập tức bị uy áp này bao phủ.

“Đi “

Hai người đồng thời quát khê một tiếng, nhện xuống máu đã vọt tới yết hầu, hai người kéo Tiểu Lục thuần di đến trên lưng Tỳ Hưu. Chạy trốn, Thâm Uyên Ma Vực cũng giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, thất kinh bỏ chạy về phía xa.

“Oanh”, “Phành phành phành “

Một tiếng nổ lớn vang lên, đảo Linh Tuyền trên mặt biển biến mất, vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ, sau đó rơi xuống nước

biển, biển mất không thấy tăm hơi. Còn chưa hết, uy áp từ bên trong kiếp vân màu đỏ như máu trên không trung không ngừng tuôn ra, hung hăng đè xuống mặt biển. Nước biển cuộn cuộn bị ép xuống mấy chục trượng, một khu vực chân không thật lớn xuất hiện.

Cũng không chịu nổi nữa, trận pháp cấm chế bảo hộ linh mạch cùng ngọc liên hoa rút cuộc kiên trì không nổi nữa, dưới uy áp kiếp vân bị phá toái. Khí tức ngọc liên hoa áp chế không nổi, lập tức phóng lên cao, ngoài trăm vạn dặm cũng có thể cảm ứng được rõ ràng. Mùi thơm nồng đậm như thủy triều lan tràn ra bốn phía, một đạo khí trụ ngọc bích trắng kiệu màu ngọc trong suốt phá tan kiếp vân uy áp rót vào trong tầng cương phong trên vạn trượng.

Kinh thể tại trên biển mây kiếp, toàn thân đều là màu đỏ như máu. Phạm vi ngàn dặm, uy áp như ngàn tòa núi cao, khủng bố đến cực điểm. Ngoài trăm vạn dặm đều có thể cảm giác được động tĩnh nơi này, thậm chí ở Thiên Vân đại lục bên trên rất nhiều cường giả cũng cảm giác được động tĩnh đáng sợ ở đây.

Bất luận là khí tức kiếp vân, hay là khí tức hoa sen ngọc đều vô cùng đáng sợ. Bảo vật kinh thể kinh thể thiên kiếp.

“Thiên Ma Thai bàn, thai linh “

Triệu Vô Tà vẻ mặt cuồng nhiệt trôi lơ lửng ở phía trước Ngọc Liên Hoa, hai tay bung lấy cổ đài, cổ đài chậm rãi bay vào bên trong Thiên Ma Thai Bàn. Trong Nê Hoàn cung nhảy ra phù văn cuối cùng của nòng nọc, thượng cổ yêu văn., Phù văn ẩn chứa Thiên Ma chí đạo pháp tắc, hồn nhiên vong ngã, lúc này Triệu Vô Tà đã quên hết mọi chuyện, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì hắn cũng không biết. Ngay cả lúc này, bởi vì uy áp kiếp vân, Vạn Độc Cổ Phiến cùng Nhân Trùng Cổ Kiếm bị cứng rắn đè ép về bên cạnh Triệu Vô Tà hắn cũng không biết.

Ánh mắt cực kỳ cuồng nhiệt, một khắc không rời cổ đài và Thiên Địa Ngọc Liên.

Sinh linh thứ ba trăm bảy mươi tám, không thành thì ta diệt thể ngay lập tức.

Thiên kiếp diễn ra.

Tu sĩ nhân loại cùng yêu thú, khi tu vi cảnh giới đạt tới một cảnh giới nào đó đều phải đối mặt khảo nghiệm của thiên kiếp. Quá tu vi thì tiến nhanh, bại thì thân tử hồn tiêu. Sinh linh trong thiên địa thật ra đều như vậy, thậm chí ngay cả binh khí cũng vậy. Khi tiên khí mới dựng dục, ma bảo cũng sẽ trải qua thiên kiếp.

Lúc này, trên bầu trời xuất hiện thiên kiếp màu đỏ như máu, phạm vi ước chừng ngàn dặm, uy áp kinh khủng đến mức ngay cả tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh như Tam Nương cũng chỉ có thể bỏ chạy. Đây đã không phải là thiên kiếp bình thường có thể so sánh, tu sĩ Nguyên Anh độ kiếp hoặc là tiên khí ma bảo độ kiếp cũng không thể xuất hiện thiên kiếp mạnh mẽ như vậy.

Thật là đáng sợ, uy áp thiên kiếp màu máu, ở ngoài trăm vạn dặm cũng có thể cảm giác được. Cộng thêm một đóa thiên địa ngọc liên khí tức hấp nạp vô cùng vô tận linh khí tinh thuần, chỗ hải vực này đã hấp dẫn vô số ánh mắt của cường giả, đã chạy đến gần, từng luồng từng luồng khí tức mạnh mẽ bốc lên ở xa xa.

Náo loạn rồi, hoàn toàn rối loạn, chỗ hải vực này xem như đã tử vực. Thế nhưng từ xa xa không ngừng có cường giả chạy tới, tuy rằng cách xa nhau trăm vạn dặm, ngàn vạn dặm, vẫn không thể khiến cho những cường giả kia chần chờ. Khí tức Thiên Địa Ngọc Liên quá mê người, so với tuyệt thế Thần Vực trước kia Triệu Vô Tà thi triển thủ đoạn dẫn dắt tới còn trân quý hơn rất nhiều.

Mặc dù là cường giả mạnh mẽ cỡ nào, cũng không thể chống lại mê hoặc này, Hóa Thần đạo quân cũng không được. Vô số cường giả chạy tới, cách nơi này gần mấy chục vạn dặm.

“Đại ca, đây là khí tức gì. Quá khủng bố, bảo vật tuyệt thế, tuyệt đối là bảo vật tuyệt thế.”

Một hán tử gầy gò sắc mặt đỏ lên, trong đôi mắt bùng nổ tinh quang, kinh ngạc cùng tham lam. Tu vi hán tử này lại là Nguyên Anh Sơ Kỳ cảnh giới, phía sau hắn còn có ba người, dĩ nhiên đều là Nguyên Anh cảnh giới. Khí tức trên thân bốn người này cùng tu sĩ Thiên Vân Đại Lục kém rất nhiều, lại là bá chủ của một hải đảo trong vô tận đại dương mênh mông này.

Đại dương vô tận, ngoại trừ yêu thú ra còn có tu sĩ mạnh mẽ khác. Vạn năm đại kiếp nạn, những tu sĩ này đều đã xuất hiện.

“Chạy mau “

Ba người khác đứng phía sau hán tử gầy gò, vẻ mặt cũng giống như vậy, đều cực kỳ tham lam. Một người hừ lạnh nói, bốn người đồng thời thân hình như bão táp, thuần di biến mất tại chỗ.

Cũng giống như bốn người này, từ bốn phương tám hướng chạy đến, vô số cường giả trong lòng đều chỉ có một ý niệm. Đó chính là ngấp nghé Thiên Địa Ngọc Liên, đáng tiếc lúc này, Triệu Vô Tà vẫn như trước không cảm giác được gì.

Ánh mắt cuồng nhiệt vô cùng, tràn đầy vẻ hưng phấn, ánh mắt nhìn chăm chăm ba thứ đang chậm rãi dung hợp lại. Thiên Địa Ngọc Liên đã hoàn toàn nở rộ, Yêu Văn Phù Lục hiện lên Thiên Ma Thai Bàn, giống như một cái mê đài hấp dẫn. Trong ánh mắt nóng bỏng vô cùng của Triệu Vô Tà chậm rãi dung hợp cùng nhau.

Trên không hải vực, theo ba món đồ chậm rãi dung hợp, khí tức thuộc về Thiên Địa Ngọc Liên đang nhanh chóng biến mất. Điều này làm cho thiên kiếp vốn còn đang chuẩn bị lập tức phát uy, huyết sắc thiên kiếp sở dĩ xuất hiện cũng là vì Thiên Địa Ngọc Liên xuất thế, bây giờ khí tức Ngọc Liên yếu bớt. Huyết sắc thiên kiếp chưa kịp hoàn toàn áp ủ, liền bạo phát.

“Oanh “

Tia chớp lóe đình đỏ như máu, to như cổ tay, mang theo uy áp mãnh liệt tới cực điểm đánh thẳng xuống. Chớp mắt, bầu trời vốn u ám bị ánh sáng đỏ như máu chiếu sáng, khắp nơi trên đường đều bị tia chớp đỏ như máu này bỏ thành hư vô.

“Cái này...”

Kinh hãi, ở ngoài vạn dặm, thân thể to ngàn trượng của Thâm Uyên ma đầu run rẩy không cách nào khống chế được. Đó là sợ hãi, sợ hãi đến từ sâu trong tâm linh huyết. Sợ hãi đối với thiên kiếp màu máu kia, vẻ mặt Hồng Trần Tam Nương lo lắng ở trên lưng Thâm Uyên ma, trước đó các nàng đã tận mắt nhìn thấy Triệu Vô Tà tiến vào lòng đất. Lúc này uy áp của huyết sắc thiên kiếp quá mức kinh người, ba người không thể không lo lắng.

“Đại ca, đây là “Thiên kiếp” gì vậy?” Quá mạnh mẽ, so với năm đó lúc ta độ kiếp còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Lúc này, ở bên ngoài hơn mười vạn dặm cũng đã tụ tập không ít cường giả rồi. Không chỉ là tu sĩ nhân loại mà còn có yêu thú. Nơi này cách Thiên Vân đại lục rất xa, tuy rằng Thiên Kiếp và khí tức của Thiên Địa Ngọc Liên đã kinh động đến những cường giả Nguyên Anh trên Thiên Vân đại lục, nhưng bọn họ phải chạy tới đây tốn rất nhiều thời gian.

Hiện tại xuất hiện những nhân loại tu sĩ cùng yêu thú cường giả, đều là đại dương mệnh mông này, chín thành đều là yêu thú. Ngắn ngủi, hải vực phía ngoài mấy chục vạn dặm, liền xuất hiện ít nhất một trăm vị cường giả Nguyên Anh cảnh. Bất quá lúc này chúng cũng đều dừng lại, dọa chúng nó, chính là huyết sắc thiên kiếp bỗng nhiên hạ xuống một đạo kiếp lóe.

Huyết sắc thiên kiếp to lớn tới ngàn dặm, uy áp tuyệt thế là do thiên địa ngọc liên tuyệt thế bảo vật sinh ra. Uy lực tất nhiên là khủng bố quá đáng, đối lại là một Nguyên Anh tu sĩ hoặc yêu thú, căn bản là không thể sống sót. Cho dù hiện tại thiên kiếp cũng không có bồi phục hoàn toàn, nhưng uy lực cũng đủ làm cho những yêu thú và tu sĩ nhân loại này dừng bước.

“Grào” “Gao”

bỗng nhiên ở chỗ sâu dưới đáy biển truyền đến mấy tiếng thú rống rung động bầu trời, bên trong tiếng hô tràn đầy khí tức hung sát.

Hải vực phụ cận hung thú đều là cường giả, liếc mắt liền nhìn thấu nơi sâu trong đáy biển truyền đến những tiếng kêu kia. Lại là một đám hung thú, hình thể khổng lồ, ở chỗ sâu trong đáy biển hình thành một mảng bóng đen kịt. Không thấy rõ hình thể những hung thú này, nhưng lại có thể cảm giác được khí tức của chúng nó, chúng vậy mà trực tiếp lướt qua cấm khu mấy chục vạn dặm, đi vào chỗ sâu hơn, hoàn toàn không nhìn thấy uy áp do đạo huyết sắc kiếp lôi phát ra.

Về do dự cùng do dự lập tức hiện ra trên mặt đông đảo cường giả, uy áp của lôi kiếp có thể dọa được những tu sĩ nhân loại cùng yêu thú này, nhưng lại không thể dọa được những hung thú có linh trí cao này. Lúc này bọn chúng mới dừng lại không dám tiến lên, nhưng những hung thú này lại đi vào, nếu như tuyệt thế bị những hung thú này lấy được.

“Đại ca, sợ cái gì, vào thôi. Cùng lắm thì thi triển thuần di bỏ chạy, ai có thể lưu lại huynh đệ chúng ta. Hừ” “Đi” “Ngay cả bọn súc sinh U Minh Hải này cũng bị hấp dẫn ra, khẳng định là tuyệt thế bảo vật.” “Không sai, không thể bỏ lỡ, đi!”

Đám hung thú vừa biến mất dưới đáy biển kia, chính là từ trong nơi hung sát U Minh Hải này đi ra. Nhưng thật ra chúng nó không phải bị Thiên Địa Ngọc Liên hấp dẫn mà là bị Thiên Ma Thai Bàn hấp dẫn đến. Thiên Địa Ngọc Liên ẩn chứa vô số linh khí tinh thuần, mặc dù đối với hung thú cũng có tác dụng trọng đại., Nhưng mà so sánh với Thiên Ma Thai Bàn, lại kém một chút, Thiên Địa Ngọc Liên đối với yêu thú cùng nhân loại tu sĩ có tác dụng lớn nhất, chỉ cần chiếm được Ngọc Liên, đừng nói là đạo quân Hóa Thần. Cho dù là cảnh giới càng cao, cũng chưa chắc không thể tấn thăng.

Tiến vào, bên trong mấy chục vạn dặm không còn là cấm khu nữa, mà toàn bộ những cường giả kia đều đã tiến vào. Không ngừng có cường giả chạy đến, bọn họ cũng chỉ chân chờ trong chốc lát rồi tiến vào. Bọn họ đi về phía khu vực Triệu Vô Tà,

những kẻ Triệu Vô Tà này đều không biết, hiện tại hắn đang rất phần nộ.

Bởi vì vừa rồi.

“Oanh “

Nhanh, nhanh quá, tốc độ kiếp lôi từ trong huyết sắc thiên kiếp đánh ra quá nhanh. Trực tiếp xuyên qua hải vực, đến chỗ linh mạch kia, sau đó không chút khách khí bổ vào phía trên ba thứ đang dung hợp. Vốn chỉ kém một bước là có thể dung hợp cùng một chỗ, thế nhưng bị một đạo kiếp lôi này quấy rầy một chút, lập tức liền trì hoãn lại.

Quá trình dung hợp lần này không thể bị quấy rầy nữa, nếu không thất bại cũng nhẹ nhàng hơn. Nếu như hủy đi phôi thai cổ thai, Triệu Vô Tà ngay cả tâm trạng chết cũng có, tức giận bùng bùng tuôn ra. Thằng nhãi này ném Vạn Độc Cổ Phiên và Nhân Trùng Cổ Kiếm xuống, trực tiếp hiện ra thân thể Sát Cốt, đổ máu trên bầu trời hải vực.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt thuật lại lần lượt.

Sắc trời sắp kiếp nạn mà đến.

“Hừ, vùng thiên địa này, sớm muộn gì cũng bị Triệu gia ta dẫm dưới chân. Chỉ là thiên kiếp, có thể làm gì được ta.”

Vẫn là Trương Cuồng, lời nói ra từ trong miệng thằng nhãi này, không có câu nào là rất bình thường, quả thực vô cùng kiêu ngạo, ngay cả thiên địa cũng không để vào mắt, thế gian này còn có cái gì là kiêng kỵ của thằng nhãi này. Tuy nhiên, mặc dù như thế, nhưng nó lại có chỗ dựa cường đại.

Sát khí vô biên vô hạn bùng phát, luyện hóa hài cốt trọng sát từ thời viễn cổ không kiếm được lợi ích gì khác. Thế nhưng một thân sát khí gần như vô tận này cũng đủ cho Triệu Vô Tà thi triển rất nhiều thủ đoạn kinh khủng.

“Vù” “Ầm ầm”

Lưu quang chớp mắt rồi biến mất. Một cái bóng đen kịt không gì sánh được từ chỗ sâu trong đáy biển xông lên, trực tiếp chui vào bên trong thiên kiếp màu máu ngàn dặm ở trên không hải vực. Hiện ra Sát Cốt, đã không còn mặt mũi, cũng đã không

còn cảm xúc. Thế nhưng cảm ứng được tên này là Trương Cuồng Sát Khí, ở ngoài vạn dặm, trong lòng ba người Hồng Trần Tam Nương lại an tâm không ít.

“Bất kể là ai, quấy rầy cổ đài Triệu gia hóa linh, Triệu gia tuyệt đối sẽ không buông tha. Thiên đạo cũng giết chết.”

Câu nói cuối cùng kia kỳ thật không phải do Triệu Vô Tà nói, mà là Triệu Vô Tà vừa mới cảm ngộ được một tia chân lý của Thiên Ma, chính là câu nói này. Thiên Ma và Thiên Đạo vốn là như nước với lửa, dưới Thiên Ma chí đạo, Thiên Đạo cũng giết chết. Triệu Vô Tà chẳng qua chỉ đem cảm ngộ trong lòng nói ra, nhưng đối với những sinh linh khác, lại không khác gì sấm sét giữa trời quang.

Yêu thú, hung thú, tu sĩ nhân loại vốn đang đi về phía Triệu Vô Tà, rất nhiều sinh linh cường đại đều dừng lại sau câu nói của Triệu Vô Tà. Ngay cả đám hung thú đi ra từ U Minh Hải cũng giống vậy, dừng lại không dám tiến lên. Chúng tuy rằng vô cùng cường đại nhưng cũng là sinh linh của vùng thiên địa này, chính là người đi trước lúc này.

Lại không phải sinh linh của vùng trời đất này, tuy rằng cũng thi triển một ít thủ đoạn cưỡng ép nhét mình vào chỗ thiên địa này, nhưng dù sao linh hồn cũng không phải. Triệu Vô Tà cảm ngộ Thiên Ma chí đạo, lần này là cơ duyên lớn, cũng là đại nguy hiểm. Nếu Cổ Đài Hóa Linh thành công, Triệu Vô Tà muốn luyện chế chính thức cổ đài, liền nắm chắc đại thắng.

Thiên Ma chí đạo, chỉ cần cảm ngộ Thiên Ma chí đạo, Triệu Vô Tà liền có thể kéo dài cả một phương thiên địa này. Thành tựu vô thượng Thiên Ma, liên quan đến cơ duyên của mình, Triệu Vô Tà căn bản không khách khí. Câu nói kia cũng không phải đang chơi đùa, nếu lúc này ai dám quấy rầy Cổ Đài Hóa Linh, Triệu Vô Tà liều mạng cũng sẽ không bỏ qua. Ngay cả Thiên Đạo cũng vậy.

Hồn phách của thằng nhãi này chịu ảnh hưởng của Thiên Ma chí đạo, lúc này đáy lòng hắn chỉ có một ý niệm, hóa linh không thành được, ta sẽ diệt thế.

Chương thứ ba trăm bảy mươi chín không biết sinh tử.

Thai thứ hai là phôi thai, bầu trời nghiêng về một bên, Liên, Thiên Liêm Thai bàn; Hoành Thế Đồng Sùng., Quá trình được bốn họ rống giận dung hợp nhưng vẫn cứ như cũ là Trúc Cơ dung hợp, tiền tức ẩn chứa chí đạo phát tán ra, phát ra ở sâu trong lời đồn đãi hóa ra một tiểu thế giới. Cách ly thiên địa, hoàn toàn không có quy tắc của nàng, bất quá tiểu thế giới này quá hay là tùy thời đều có thể bị tiêu tán, thế giới nhỏ trịnh sát này là mấu chốt mấu chốt của cổ đài hóa linh, Triệu Vô Tà không cho phép huyết sắc thiên kiếp ở trên vùng biển này phá hư.

Chiết hóa linh thú không hợp, ngô thám thính diệt thế...”

Àm âm âm “

Kiếp lôi màu đỏ như máu không hề báo trước bổ xuống nhưng mục tiêu lúc này không phải phụ liên ở sâu trong đáy biển, mà chính là Triệu Vô Tà đi vệ sinh. Tu vi Triệu Vô Tà cảm đầu quá thấp, căn bản là không khiến thế giới này cảm ứng được thiên đạo quy tắc, nhưng hôm nay, uống rượu đã có thể hóa linh, Thiên Ma chí đạo khí tức khiến quy tắc thiên đạo nơi đây bị mâu thuẫn, đã trực tiếp trêu chọc hạ sát ý nghĩa của Triệu Vô Tà.

Ý niệm sát khí ngập trời, sát khí trên người cái nhà xí này nồng nặc vô biên. Viên thuốc tận trời, lẫn cả nước biển vài vạn dặm đều đầy sát khí, Sát khát đồng trên người Triệu Vô Tà chính là ngọn đèn trong đêm tối, hấp dẫn thiên kiếp lôi trên bầu trời.

Không chút khách khí, ba đạo cánh tay mang kiếp lôi màu máu như thủy cương đánh xuống, lôi kiếp chưa đến. Trọng Thương mười ngọn núi cao nặng căn bản hung hăng đè ở trên người Triệu Nguyên Tà, nhưng lúc này Triệu Vô Tà không phải là Tiểu Thể tầm thường, mà là Sát Cốt Thể. Trọng Sát thú Viễn Cổ chính là hung thú do Tổ thừa hung sát vong khí mà

sinh ra., Đừng nói là mười tòa núi cao, trình sát là trăm tòa miệng núi cũng không làm gì được hắn, sau khi cười một tiếng, ký hắc Ảnh Ty nhẹ nhàng xuyên qua không gian thật lớn đến dưới kiếp vân.

Chỉ là thiên kiếp mà Ty, Triệu gia ta ăn sống người...”

Khuôn mặt của Thỉnh Tú Ty theo con người Huyết Nhục hạ xuống, xương sọ đen kịt di động vài cái, miệng vô cùng dữ tợn từ trong miệng hắn phun ra, thậm chí còn làm cho nhân khẩu sợ hãi so với trước đó.

Thiên kiếp, bất kể là yêu thú hay là tu sĩ đều cực kỳ sợ hãi. Bởi vì tám bình chương như rãnh trời hai ngày trước, không biết bao nhiêu tu sĩ thiên tài đã tấn thăng tới cảnh giới Nguyên anh kỳ, bị cánh tay thiên anh thiên kiếp vô tình đánh trở về nguyên hình, thậm chí kẹp lấy tính mạng, thân tử hồn đánh vào, ngay cả tư cách luân hồi cũng không có.

Thế nhưng lúc này, Triệu Vô Tà lại nói đây chính là thiên kiếp mà hắn ta đã từng ăn tươi nuốt sống thiên kiếp, chuyên nhằm vào thiên kiếp huyết sắc của Thiên Địa Nghiệp Liên mà sinh ra.

Cuồng vọng không ai bì nổi!

Người này đúng là kiêu ngạo vô ích, lại còn nói đã ăn Thiên Kiếp Kiếp Kiếp Vân rồi mà uống công vô ích.

Cách đó hơn mười vạn dặm, những người khỏe mạnh Nguyên Anh đều nghe thấy Triệu Vô Tà đánh giá. Ngoài việc phí công, trong lòng đều vô cùng hoảng sợ, tra xét rõ ràng là vẻ khinh thường trên mặt. Ở đây đều là cường giả Nguyên Anh, phần lớn là yêu thú bên trong đại dương mệnh mông vô tận này còn mới có một đám hung thú từ bên trong biển thảo nguyên hung địa xông ra.

Những thế lực này nếu như liên hợp xâm lấn cả Thiên Vân đại lục cũng đủ rồi. Nhưng mà lấy sự hung hãn của những yêu thú này, đối mặt với thiên kiếp, có thể bình tĩnh như thường hay không vẫn là nói tây còn hơn là cái gọi là ăn tươi nuốt sống thiên kiếp kiếp vân, lời nói của Triệu Vô Tà quả thật là kinh thế hãi tục.

Duy nhất không tài nào cười nhạo và khinh thường chính là đám hung thú từ sâu xa đi ra từ miệng đám kia, một mảnh âm ảnh mạ đen vô cùng to lớn, du động đến chỗ nào, nước ở đó sẽ trở thành một mảnh đen kịt. Hơn nữa sẽ lập tức tản mát ra sát khí vô biên., Ô nhiễm một mảng lớn vực. Đám hung thú này chưa từng thấy Triệu Vô Tà, nhưng trên người Triệu Vô Tà phát ra vô cùng vô tận sát khí dày đặc, đối với những hung thú này mà nói lực hấp dẫn vô cùng lớn.

Hung thú mới có hơn mười con, mỗi một con đều là cảnh giới Nguyên Anh, tuy rằng hình thể không ra hình dạng nhưng mới giống nhau, trình sát là do hình thể của những hung thú này đều rất to lớn, hơn nữa hai mắt đều là màu đỏ.

Đám súc sinh không đầu óc đại ca làm sao vậy, không ngờ lại hưng phấn như thế. Chẳng lẽ bảo vật xuất thế phía trước là một kiện ma đạo chí bảo, nhưng mà khí tức lại không đúng a.”

Vẫn là nam tử gầy gò kia, trong lúc nói chuyện ánh mắt như giáo viên, khí tức cường hãn như yêu thú. Bá Tuyệt Vong nghe hần nói xong, ánh mắt ba người còn lại đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Một vài tu sĩ biết rõ nội tình của đám hung thú, thấy bọn hung thú này hưng phấn như vậy, lông mày bọn chúng đều nhíu lại, trong lòng lại đang suy tính một chút, sau đó bỏ xuống đám Thiên Kiếp phía dưới.

Phú quý trong nguy hiểm cầu người vì tiền chết chim chết vì ăn mà vong, từ xưa đến nay đều là như thế, muốn có trọng bảo, không mạo hiểm và không trả giá đắt, sao có thể được.

Trong mấy cái hô hấp, hơn một trăm vị cường giả cảnh giới Nguyên Anh đồng thời thuận di, thiếu chút nữa dẫn phát không gian bạo loạn miệng không tới Thiên Kiếp vân mười vạn dặm, sau đó những cường giả này liền ngừng thuận di, không dám thi triển thuận di nữa. Uy áp của Huyết Sắc Thiên Kiếp quá kinh người, Tị Kinh phong bế không gian mười vạn dặm. Nếu như bọn chúng cưỡng ép thuận di tới đây, không dám tiếp tục nữa.

Kết quả chính là bị gao nhập vào hư không loạn lưu, lưu vong vô tận tuổi tác, có chết cũng chưa chắc có thể trở về Thiên

Vân đại lục.

Dụ dối cũng sẽ không ngốc đến mức mạo hiểm, cho nên Đồ Thành thân hình cũng đã hạ xuống giá cả.

“Hừ không biết sống chết”

Nguyên Anh cường giả đều dựa vào đây là do khí tức Thiên Bắc ném Liên hấp dẫn tới. Mặc kệ là Yêu thú hay là tu sĩ, đều chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là đoạt bảo. Triệu Vô Tà đường quen với hình ảnh này, Tị Khinh không phải lần đầu tiên kể từ khi hắn thi triển thần thông tuyệt thế, dẫn dắt đến Ngoại Tinh Vực Vực, cũng đã được chứng kiến một lần rồi.

Lúc này không giống ngày xưa, thần thông của Triệu Vô Tà tăng vọt quá nhanh cho dù là một trăm tu sĩ Nguyên Anh cảnh, hắn cũng chỉ nhìn thoáng qua một chút đã hoàn toàn chui thân hình của mình vào trong miệng kiếp vân màu máu.

Phủ vừa đi vào, một cảm giác khoan tâm nóng rực lên, Triệu Vô Tà thiếu chút nữa rên rỉ lên tiếng. Ngao ngược, không kịp phản ứng, đập vào mắt đều là màu đỏ máu. Triệu Vô Tà mở một đôi mắt trong veo, trừ huyết hồng cái gì cũng không nhìn thấy, sau đó bị Lệ Bồ nhặt nhéo không còn gì nữa.

Nếu như lúc này Triệu Vô Tà vẫn còn giữ nét mặt, mà hắn ta mới là ngũ quan điếm, khẳng định là Canh Canh kết thành một nghìn cây. Thần xá hùng hậu như Tương Thủy kịch liệt rút kiếm lôi kiếp huyết hồng trong phạm vi ngàn dặm, bên trong ẩn chứa kiếp lôi huyết sắc tuyệt đối là một quả hồng. Đối với cường giả cảnh giới Nguyên Anh cũng đều giống như vậy, thân hình Triệu Vô Tà chui vào kiếp vân, những lôi kiếp kia như thức tỉnh trong nháy mắt vậy.

“Xùy”

Động rồi, đều cử động, ngàn dặm kề sát giới sát cốt không có thuốc nấu máu lôi vây quanh Triệu Vô Tà, bao vây cực kỳ nghiêm mật, không ngừng chui vào các kẽ xương. Lúc đầu chỉ là thống khổ, nhưng vẫn có thể chịu đựng được, thế nhưng sau quá trình xé rách. Triệu Vô Tà bỗng cảm thấy yêu văn phù sách ở trong xương cốt bị lực lượng nhỏ bé của Vô Yển oanh

kích, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể bị một thân Sát Cốt này xuyên ra.

Hung sát khí trở nên càng thêm đậm đặc, nhiều yêu văn phù lục vậy mà tự động hiện lên ở bề mặt của sát cốt, miệng Triệu Vô Tà lúc nào cũng muốn nhảy ra, có thể đem hài cốt của viên cổ trọng sát thú luyện chế vào trong cơ thể chính là dựa vào những phù lục yêu nghĩa này, nếu như mất đi, mặc dù sẽ không mất đi một thân ngao cốt này, nhưng uy lực nhất định sẽ giảm xuống không biết bao nhiêu lần, huống chi vào lúc này lại mất đi sự bình tĩnh.

Không có gì để nói, mất đi một thân sắc xương, tính mạng của Triệu Vô Tà sẽ được ném lại ở đây, không có chút bất ngờ nào.

Trong lòng âm thầm kêu khổ, thâm than chủ quan, thiên kiếp do Thiên Địa Nghiệp Báo sinh ra đối với thiên địa nghiệp liên quả nhiên không phải dễ đối phó. Ngay cả Sát Cốt vốn luôn luôn thuận lợi lúc này cũng xuất hiện nguy cơ, bất quá mặc dù xuất hiện nguy cơ nhưng cái nhà xí này luôn luôn mạnh miệng mà đi vệ sinh.

Căn bản là không nghĩ tới sẽ rời khỏi kiếp vận, tránh đi những lời khẩu màu máu này.

Bất ngờ xuất hiện, mi tâm Triệu Vô Tà bỗng nhiên bị kiếp lôi màu máu đánh ra một khe hở. Dưới mi tâm chính là Nê Hoàn cung. Nê Hoàn cung vừa xuất hiện khe nứt, kiếp lôi huyết hồng không ngờ đều chui vào đâu., Huyết hồng kiếp lôi như nước chảy, đều chảy về phía cung Nê Hoàn của Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà căn bản không kịp ngăn cản, bởi vì một cỗ uy áp bỗng nhiên tới gần, hoàn toàn áp chế hắn ta, trong nháy mắt những lôi kiếp kia liền mất đi tác dụng, áp lực toàn thân xiết chặt.

Thân thể giải phóng ra ngoài, một tia kiếp lôi trong kiếp vận cũng không còn, cũng không biết vừa mới đàn rớt cuộc vì sao xuất hiện cảnh tượng kia. Sở dĩ kiếp lôi lại giống như rút phượng, từng bộ tràn vào trong Nê Hoàn cung của hắn.

Kiếp lôi đã thất lạc, kiếp vận bắt đầu tạo nên tầng mây đỏ thẫm được lưu giữ bên trong tầng tầng lớp lớp bên ngoài.

Trong nháy mắt sau khi tan tác, đã biến mất vô tung vô ảnh, hiện ra thân hình mập mạp của Triệu Vô Tà trên không trung.

Lúc này hơn một trăm vị cường giả Nguyên Anh Tị Thù đến đầu tiên tất nhiên là những hung thú xuất hiện dưới đáy biển kia. Nhưng lúc này Cổ Thai Thiên Liêm Thai Thiên của ả đã kích liên ngay lập tức dung hợp lại với nhau, bị Vạn Độc Cổ Phiến cùng Nhân Trùng Tịch Thủ Hộ biến mất khí tức không biết tiêu dao đi nơi nào.

Thế nhưng nhà xí Triệu Vô Tà lại có khí tức quá mức khổng lồ, cho dù không khiến người ta chú ý cũng khó, hầu như thờ hay nhiều sinh linh cường đại đến vậy. Ánh mắt hắn ta lập tức đều nhìn vào Bạch Vô Tà, trong mắt mang theo nghi ngờ, kinh hãi và không dám tin.

Một đầu yêu thú, toàn thân đều là khí thể hung hãn. Nhưng hiện tại, cái lưỡi màu bạc trong lồng mắt lại nhìn Triệu Vô Tà, ánh mắt hắn ta trên không trung suy nghĩ nửa ngày sau đó mới xác định được mới vừa rồi còn tản ra uy áp vô cùng, đã khiến chúng không dám tới gần. Kiếp vận này, mộ kinh đến đây tìm chỗ tắt.

“Là chết hay là sống...”

Ngoại trừ những hung thú này, tu sĩ ở đây đều có linh trí không khác nhau bao nhiêu, tận mắt nhìn thấy Triệu Vô Tà tiến vào kiếp vận. Sau đó toàn bộ Kiếp Vận quán mất đi sắc mặt rất khó chịu. Hiển nhiên là bị dọa không nhẹ, ánh mắt rơi vào trên người Triệu Vô Tà, hơn một trăm đạo thần niệm cùng dò xét khí tức Triệu Vô Tà, xác định bãi sinh tử.

Khí tức mơ hồ, mờ mịt vô ngần mới chỉ một khung xương đen kịt lơ lửng. Nếu không phải còn đang lơ lửng giữa không trung, còn dám nói dối, Triệu Vô Tà điên cuồng đến mức đã là người chết, nhưng hiện tại, nghi hoặc kinh hãi khiến cho những sinh linh cường đại này không dám tiến lên.

Chương thứ ba trăm tám mươi, trọng sát từ viễn cổ.

Kiếp vân màu máu là do Thiên Địa Ngọc Liên xuất thế, dẫn phát ra thiên kiếp tuyệt thế. Lực lượng bên trong mỗi một đạo lôi kiếp đều không phải sinh linh bình thường có thể chống cự. Hiện tại hơn một trăm cường giả Nguyên Anh xuất hiện ở vùng biển này., Còn không ngừng chạy đến những cường giả khác. Lúc trước sau khi cảm ứng được lực lượng của huyết sắc thiên kiếp kia, trong lòng đều là hoảng sợ, nếu như không phải Thiên Địa Ngọc Liên khí tức quá mức kinh người, bọn họ cũng sẽ không mạo hiểm chạy đến như thế. Hôm nay, vùng biển này đã hấp dẫn sinh linh cường đại phạm vi ức vạn dặm.

Hung thú, yêu thú, tu sĩ nhân loại. Sinh linh cường đại trong phạm vi ngàn tỉ dặm gần như đều ở chỗ này, các cường giả còn lại của đại lục Thiên Vân mặc dù cũng cảm ứng được khí tức của Thiên kiếp và Ngọc Liên. Nhưng muốn đến đây, cũng không phải cứ ba khắc là có thể xuất hiện.

Ba thế lực chia làm ba thế lực, hung thú ở đáy biển, tu sĩ nhân loại trôi nổi trên không trung. Còn có rất nhiều yêu thú Nguyên Anh, đều nhìn chăm chú vào bộ xương đen kịt lơ lửng trên không trung. Tất cả đều không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hơn một trăm đạo thần niệm tập nham mạnh mẽ quét khắp vùng biển phụ cận mười vạn dặm, nhưng cái gì cũng không phát hiện ra. Cho nên, mọi ánh mắt đều ngưng tụ trên bộ xương.

Mà lúc này, tâm thần Triệu Vô Tà hoàn toàn đắm chìm trong Nê Hoàn cung, điên cuồng áp chế một cỗ thủy triều đỏ như máu.

Nê Hoàn cung, thế giới vốn nên là trắng xoá, lúc này lại bị phân cách thành hai thế giới. Sương mù trắng xoá thuộc về Triệu Vô Tà thần niệm, bị một luồng lực lượng khổng lồ vô cùng hoàn toàn áp chế đến trong một góc nhỏ. Một luồng tiếp một luồng, huyết sắc mệnh mang, bạo ngược khôn cùng.

Kiếp lôi trong kiếp vân màu máu chính là thiên địa sát khí ngưng kết, so với sát khí Viễn Cổ trọng thú trong cơ thể Triệu Vô Tà còn nồng đậm tinh thuần hơn, Triệu Vô Tà không biết sống chết đem kiếp lôi thu nạp vào trong Nê Hoàn cung, lấy lực lượng thần niệm của hắn căn bản là áp chế không nổi., Ngược lại ngay cả Nê Hoàn cung cũng sắp thất thủ, một viên thần đan trắng xoá hung hăng rung động, tựa hồ tùy thời đều muốn vỡ ra, chung quanh quay quanh một ít sương mù trắng xoá, từng luồng từng luồng huyết triều kia không ngừng đánh vào viên thần đan này.

“Vạn Độc Cổ Phiên và Nhân Cổ Kiếm đều không thể dùng, Cổ Đài Hóa Linh sắp tới, càng không thể quấy rầy.”

Triệu Vô Tà trong đầu vạn ngàn ý niệm quay cuồng, không ngừng suy tư biện pháp giải quyết. Hắn đem những kiếp lôi này thu nạp vào trong Nê Hoàn cung của mình, tuy lỗ mãng, cũng là lâm thời nảy ý. Nhưng hắn lại nhất định phải làm, bởi vì nếu như tùy ý kiếp lôi bỏ xuống, Thiên Địa Ngọc Liên có thể chống lại hay không nói hai lời, nhưng nếu như quấy rầy Cổ Đài Hóa Linh. Triệu Vô Tà đánh chết cũng không nguyên ý, vô luận như thế nào, Triệu Vô Tà cũng sẽ không để chuyện như vậy phát sinh.

Lúc Cổ Thai phôi thai được luyện thành, Triệu Vô Tà liền muốn luyện chế cổ đài chân chính. Phương pháp luyện chế trong cổ kinh đã có, nhưng phương pháp kia đối với Triệu Vô Tà mà nói, quả thực gian nan đến cực điểm. Đặc biệt khi cổ đài thành hình, cần rất nhiều tinh tú vực ngoại, chỉ ba, bốn viên cũng chỉ có thể luyện chế phôi thai mà thôi.

Nhưng dẫn dắt ba bốn khóa đã là cực hạn của Triệu Vô Tà, hắn ta cũng không phải cường giả nghịch thiên như Xi Vưu Đại Tôn, có thể lấy sức một người chống đỡ ngàn vạn hành tinh khác nhau dẫn dắt phản phệ chi lực.

Nếu như chờ Triệu Vô Tà tu luyện đến loại tình trạng này, Triệu Vô Tà cũng không cần luyện chế cổ đài gì nữa, thế giới này cũng không có cường giả nghịch thiên như Xi Vưu Đại Tôn chống lại tồn tại. Nhưng mà muốn đạt đến loại tình trạng này, Triệu Vô Tà chỉ sợ là phải tu luyện vô số năm tháng.

Lần này hai lần rồi rầm nghiền nát Lương Nghi rồi rầm.

Hắn ta không đợi được nữa rồi.

Gặp gỡ Thiên Địa Ngọc Liên, chính là cơ duyên lớn nhất từ khi Triệu Vô Tà đến nay. Thiên Địa Ngọc Liên bên trong ẩn chứa vô tận linh khí, đủ để cho Cổ Đài hóa ra linh trí, một khi thành công, Cổ Đài liền có thể tự dẫn dắt tinh cầu vực ngoại, mà đem lực cản trả tái giá đến đại địa, cũng không cần Triệu Vô Tà phải đi cực khổ.

Ngàn vạn suy nghĩ quay cuồng lướt qua, thời gian hơn mười nhịp thở cũng trôi qua, đang lúc Triệu Vô Tà không còn cách nào khác. Thần đan của mình đã bị ép sắp nổ tung, phía dưới lại đột nhiên tuôn ra mấy cột nước thật lớn.

“Phành phành” “Oanh “

Hơn mười sợi nhục tu to lớn màu tím sậm bỗng nhiên bùng nổ trên mặt biển, mang theo tiếng rít xé gió mãnh liệt, vượt qua Triệu Vô Tà. Sau đó chúng xúm lại như muốn bao trùm hải cốt Triệu Vô Tà lại, rồi kéo xuống dưới.

Ra tay, những yêu thú khác cùng tu sĩ nhân loại ánh mắt đều sáng lên, trong lòng đều thâm nghĩ: Bọn hung thú này quả nhiên đều là súc sinh không có đầu óc, hoàn toàn không cố kỵ gì cả, liền ra tay với Triệu Vô Tà. Những tu sĩ nhân loại này trà trộn ở hải ngoại, tâm trí thâm trầm vô cùng, Triệu Vô Tà lại quý dị như vậy. Cho nên mới kiềm chế được đến bây giờ vẫn không ra tay, nhưng ở sâu dưới đáy biển này những hung thú này, ra tay liền không có một chút cố kỵ nào.

“Rầm”

Một âm thanh kinh dị vang lên, tinh thần Triệu Vô Tà chợt sinh ra một tia sinh ra. Một cái râu da màu tím sậm đánh lên bộ hài cốt của Triệu Vô Tà, cái râu thịt kia quá mức trắng kiện, lúc co rút lại ẩn chứa lực đạo không chỉ vạn cân. Thế nhưng Triệu Vô Tà sau khi bị hung hăng quất một cái thì ngay cả lắc lư một cái cũng không có, nhưng bên trong hốc mắt u ám không hiểu sao lại hiện ra huyết quang.

Từ trong Nê Hoàn cung tràn ra tâm thần nhìn lướt chung quanh, trong lòng lập tức sinh ra lãnh ý. Những cường giả này

xuất hiện ở nơi này, trừ mơ ước Triệu Vô Tà hấn, căn bản sẽ không có mục đích gì khác. Tính tình thằng này một chút cũng không ôn hòa, hấn không đi cướp người khác coi là đại từ đại bi, nào có thể để người khác gấp ghé hấn.

“Không biết sống chết, lòng tham lại đến trên đầu Triệu gia, vậy đừng trách Triệu gia ta độc ác.”

Thời điểm tên Triệu Vô Tà này đang sát tâm bùng bùng, bỗng nhiên trong đầu lóe lên linh quang. Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, thần đan trong Nê Hoàn cung lập tức hung hăng chấn động vài cái, phóng xuất ra một mảng lớn sương mù trắng xoá, chống cự lại cơn thủy triều máu không hề dừng lại.

“Ha ha ha ha không tuyệt đường, nếu đã tự động dâng tới cửa, Triệu gia ta cũng không khách khí.”

Đáy lòng hấn phát ra tiếng cười điên cuồng, thần niệm kịch liệt chấn động, thằng nhãi này động thủ. Sát Cốt Chi Thể ngay lập tức được giải phóng, sát khí Viễn Cổ ẩn chứa bên trong Sát Cốt không biết bao nhiêu năm tháng thoáng cái toàn bộ bộc phát. Triệu Vô Tà đã tán đi Nguyên Anh của mình, trên người hấn ngoại trừ Sát Cốt thì không còn thủ đoạn nào khác có thể lợi dụng.

Lúc trước, khi đem Sát Cốt từ Viễn Cổ luyện hóa vào trong cơ thể mình, hấn đã luyện hóa ấn ký của Trọng Sát Thủ bên trong, tuy bên trong hài cốt còn ẩn chứa vô tận sát khí. Thế nhưng Triệu Vô Tà lại không thể đem những sát khí kia luyện hóa thành của riêng mình, nhưng hiện giờ vô cùng vô tận sát khí Viễn Cổ từ bên trong bộ xương tuôn ra, khu vực đó hoàn toàn biến thành màu đen.

Giống như một cái hắc động, thôn phệ tất cả, bao gồm cả ánh sáng.

“Phong ấn Thiên Ma Vực”.

Trong Nê Hoàn cung như có mạch đập, kịch liệt nhảy lên. Thần đan bên trong đột nhiên bộc phát, sương mù trắng xoá điên cuồng tràn ra, tràn ngập ra. Chỉ trong chớp mắt đã đem những thủy triều màu máu kia đẩy ngược trở về, sau đó bao bọc lại, một loại ba động huyền ảo không hiểu xuất hiện.

Sau một khắc, ở trong Nê Hoàn cung của Triệu Vô Tà, thời gian phẳng phất như dừng lại. Một chút động tĩnh cũng không có. Hoàn toàn không còn cảnh tượng bạo động trước đó, huyết sắc kiếp lôi ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ hoàn toàn biến mất, một viên thần đan so với trước đã rút nhỏ còn một nửa chậm rãi phiêu phù ở phía trên một cái kén màu trắng thật lớn rung động ong ong.

Tán đi nguyên anh của mình, lại hi sinh lực lượng thần niệm của mình phong bế kiếp lôi màu máu, tình cảnh của Triệu Vô Tà lúc này quả thực vô cùng thê thảm. Lúc này trừ một thân Sát Cốt ra, thật sự là không có thủ đoạn gì khác. Trước khi thi triển thủ đoạn phong ấn, tên Triệu Vô Tà này đã cởi bỏ ấn ký phù văn bên trên Sát Cốt.

Uy áp của viên cổ trọng sát thú, trải qua vô tận tuế nguyệt, lần nữa xuất hiện ở thế giới này.

“Oanh “

Bạo hoạn, trên hải vực mười vạn dặm, vô số đám mây đen tối đen không hiểu tại sao xuất hiện. Mây mù đè xuống, một cổ uy áp làm người ta sợ hãi từ trên hải cốt đen kịt kia tản ra. Khắp nơi tràn ngập, hoàn toàn không giống như biên giới, trong nháy mắt. Phạm vi mười vạn dặm của sách, đã bị cổ uy áp này hoàn toàn áp chế.

Không gian bị giam cầm, trong phương viên mười vạn dặm này, bất cứ sinh linh nào cũng không thể thi triển thần thông Thuấn Di. Trừ phi lực lượng có thể mạnh hơn trọng sát thú căn bản là không thể nào. Cho dù là ở thời viên cổ, trọng sát thú cũng là yêu thú tuyệt cường, chỉ cần khẽ động là đại địa nứt vỡ, thiên địa biến sắc.

Tuy rằng hiện tại chỉ là bộc phát, chính là viên cổ trọng sát thú trải qua vô tận năm tháng ăn mòn xương cốt mà thôi. Nhưng Triệu Vô Tà này sau khi nhìn thấy hơn một trăm vị cường giả mơ ước bảo vật chung quanh, trong lòng hẳn đã hạ sát tâm. Với sức mạnh của huyết sắc kiếp lôi bây giờ, một ý niệm cuối cùng còn sót lại trong đầu hẳn chính là giết chết hẳn.

Sát khí bên trong bộ hài cốt bùng phát, tràn vào bên trong tâm thần Triệu Vô Tà. Ấn ký huyết mạch mà Trọng Sát Thú lưu lại trên hài cốt đã bị Triệu Vô Tà luyện hóa. Hiện tại những sát khí này giải phóng ra cũng là vật vô chủ, một tia thần niệm Triệu Vô Tà còn sót lại mang theo sát ý đã khống chế những sát khí này.

Chỉ có một suy nghĩ đó chính là giết, lúc này bộ hài cốt đen kịt này ẩn chứa sát khí vô tận. Sức mạnh vô tận thế nhưng lại không có bao nhiêu linh trí, chỉ còn sót lại một ý niệm là giết. Không khác gì hung thú, thậm chí còn không bằng hung thú cấp thấp.

Bên trong U Minh Hải có vô số hung thú, những hung thú vừa ra tay một chút linh trí cũng không có, chỉ biết giết chóc thôn phệ. Thậm chí ngay cả cha mẹ mình cũng muốn nuốt vào bụng, chỉ khi nào đến cảnh giới Kết Đan, những hung thú này mới có thể sinh ra một ít linh trí. Sau khi sinh ra ấu thú, chúng sẽ nhanh chóng rời đi. Về phần hung thú cảnh giới Nguyên Anh, linh trí cũng không thấp, chỉ là rất khó áp chế được khí tức giết chóc trong cơ thể dung nạp huyết mạch mà thôi.

Nhưng hiện tại, bộ hài cốt đen kịt kia đã bắt đầu chậm rãi lộ xác về phía hung thú Viễn Cổ. Khác biệt chính là, có thể so với sức mạnh của hung thú Viễn Cổ, nhưng linh trí lại không bằng so với tiểu hài tử. Trong đầu óc chỉ có một ý niệm, đó chính là giết.

Từng cái gai xương đen kịt nối tiếp nhau nhảy ra, vốn chỉ là bộ hài cốt cao bằng đầu người, nhưng trong thời gian mấy hơi thở, cái gai xương cực lớn tăng vọt liên tục, lạnh lạnh kinh người xuất hiện, bạo ngược, âm lãnh, khí tức giết chóc điên cuồng tràn ra.

Chương thứ ba trăm tám mươi một điên cuồng giết chóc chiếm hạng nhất.

“Ầm ầm” “Ầm ầm” tiếng ken két “

Mây đen vô biên vô hạn, từ hư không hiện lên, rất nhanh liền phủ kín không gian trong phạm vi mười vạn dặm. Vùng hải vực xung quanh hòn đảo linh tuyến kia, không gian mười vạn dặm này đã hoàn toàn bị giam cầm. Đừng nói là thuận di, ngay cả một con ruồi muốn bay ra cũng phải trải qua sự đồng ý của hung thú trên không trung lúc này.

Triệu Vô Tà, hiện tại thăng nhĩ này đã không còn nữa, bộ hài cốt đen kịt trên không trung kia chẳng qua chỉ là một cái xác mà thôi. Bên trong thân xác chỉ cất giấu một ý niệm, Triệu Vô Tà đang thu liễm lực lượng tinh thần để lại một tia thần niệm cuối cùng sau khi trấn áp lực lượng thiên kiếp màu máu. Nhưng đây cũng là một tia thần niệm, sẽ dẫn phát một hồi giết chóc điên cuồng.

“Đại ca, này...”

Hán tử gầy gò sắc mặt do dự, không thể tin được Nguyên Anh trong đan điền truyền đến cảm giác chấn động sợ hãi. Cường giả Nguyên Anh, mỗi một vị đều phải trải qua ít nhất mấy trăm năm mới có thể tu luyện thành. Đều là sinh linh cường đại tâm trí kiên định, nhưng hiện tại, ở trước mặt bộ xương kia, không chỉ có hán tử gầy gò đang rung động sợ hãi, mà trong đáy lòng đám hung thú dưới đáy biển kia cũng dâng lên ý niệm sợ hãi.

“Gao” “Gao”

mạch nước ngầm không lộ bắt đầu khởi động, dưới đáy biển bày hung thú dưới ánh mắt kinh ngạc của yêu thú cùng tu sĩ nhân loại, bắt đầu điên cuồng tiến ra ngoài mười vạn dặm. Những hung thú này mỗi một đầu đều mang khí tức vô cùng hung sát, bất động thì thôi, vừa động lập tức khiến cho đáy biển trở nên hỗn loạn.

Chạy thực mạng...

Đông đảo yêu thú cùng tu sĩ nhân loại không dám tin nhìn cảnh tượng xuất hiện dưới đáy biển, những hung thú không sợ trời không sợ đất kia vậy mà bắt đầu chạy trốn. Tốc độ vô cùng nhanh, so với lúc tới nhanh hơn mấy lần, xem ra đáy lòng thật sự vô cùng sợ hãi. Trong nháy mắt, đã đến ngoài mấy vạn dặm.

Thế nhưng, cuối cùng vẫn là đã muộn.

“Grào.”

Sát khí viển cổ đen thui hoàn toàn bộc phát, tựa như thủy triều, một bộ hải cốt đen nhánh khổng lồ xuất hiện giữa không trung. Những sát khí viển cổ dày đặc tinh thuần kia là từ bộ hải cốt này bộc phát ra, vô cùng vô tận, vô biên vô hạn. Không gian mười vạn dặm, ngoại trừ nước biển u lam, tất cả đều là màu sắc đen nhánh.

“Giết “

Từ trong cái miệng khổng lồ của hải cốt trùng sát thú phun ra ngôn ngữ tối nghĩa, Triệu Vô Tà phóng thích sát khí thời viển cổ bên trong bộ hải cốt, bộ hải cốt của trọng sát thú vốn đã bị Triệu Vô Tà luyện hóa thành bộ dáng của hải cốt nhân loại nay đã hóa thành bộ mặt thật sự. Viển Cổ trọng sát thú, ngoại trừ không có huyết nhục, bộ dạng giống bộ hải cốt lúc trước mai táng ở sâu trong nước bùn.

Tuyệt thế yêu thú thời viển cổ, sau vô số năm tháng trôi qua, lại một lần nữa xuất hiện ở thế giới này. Mặc dù lực lượng không cường đại như lúc man hoang thời viển cổ, nhưng so với hơn một trăm vị sinh linh Nguyên Anh bây giờ đang kinh hãi sợ hãi mà nói, đã cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

“Không tốt, đại ca, đi mau.” “Đi” “Grào” khí tức thật kinh khủng, lập tức rời khỏi nơi này.” Là khí tức của hung thú thời viển cổ, đi mau...”

Sau khi bộ hải cốt của Trọng Sát Thú được hiện ra hoàn toàn, toàn bộ tu sĩ yêu thú bên trong hoặc trên không trung đều ý thức được lý do tại sao lúc trước hung thú lại bỏ chạy. Nhưng những hung thú kia đi trước chưa chắc có thể đào thoát được. Huống hồ những yêu thú và tu sĩ nhân loại sau khi biết đến.

“Phốc phốc “

Một tiếng giòn vang, một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, trên trường bào màu thủy lam bỗng nhiên dính một ít máu đỏ thẫm, gai xương đen kịt mang theo khí tức lạnh lẽo vô cùng từ trong đan điền vị tu sĩ này vuren ra, máu tươi vô cùng chói mắt từ phía trên gai xương chậm rãi chảy xuống.

Ánh mắt hắn nhìn xuống, không thể tưởng tượng và sợ hãi đánh vào trong lòng, đáng tiếc cuối cùng vẫn không kịp. Gai xương đâm xuyên qua đan điền của hắn, xuyên qua Nguyên Anh, sát khí phía trên gai xương tiến vào trong cơ thể hắn rồi bạo phát. Sinh cơ nhanh chóng biến mất, chỉ trong một hơi thở, vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ này liền biến thành một cỗ thi thể, Nguyên Anh bị gai xương đâm thủng hóa thành dòng nước tinh thuần linh khí tan vào trong xương gai.

“A...”

Một tiếng hét thảm thiết vang lên như thế nào, một trận giết chóc điên cuồng đã bắt đầu.

“Ngang “

Tiếng thú tuyệt thế từ thời viễn cổ vang lên, từ trong sát khí đen thui kia, một con quái vật khổng lồ hiện ra thân thể. Trên dưới toàn thân đều là màu đen kịt, gai xương dữ tợn trải rộng quanh thân, khí tức lạnh lẽo lưu chuyển. Trong hốc mắt u ám không có gì, nhưng chỉ cần nhìn qua, đều bị hấp dẫn vào bên trong.

Vực sâu viễn cổ hấp dẫn sự thôn phệ, cái gì cũng không thể chạy thoát. Suy nghĩ giết chóc dâng trào, con quái vật khổng lồ này đã động, rút gai xương trong cơ thể của vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ kia rồi chuyển sang thân thể., Tựa như có ánh mắt vậy.” “Nhìn” chỗ biên giới cách đó mười vạn dặm, đám hung thú kia đã đến nơi nào. Chỉ cần mấy hơi thở là có thể rời khỏi phạm vi bao phủ của sát khí. Những hung thú này có thể thuần di, có lẽ có thể tránh thoát được vận mệnh bị cắn nuốt.

Mặc Sừ Thú, loài hung thú này là loài rất thường gặp ở U Minh Hải, cũng là hung thú vô cùng kinh khủng. Nếu Triệu Vô Tà ở đây, nhất định có thể nhận ra hai con hung thú cường

đại nhất trong đám hung thú này, một trong số đó chính là một con Mặc Sứ thú. Khí tức kinh khủng đến cực điểm từ trên thân thể của con Mặc Sứ thú này phát ra, cho dù là cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn cũng không dám đi trêu chọc con hung thú này. Không sợ hãi, không nghĩa là dám trêu chọc.

“Ngang “

Đây là tiếng rống của Mặc Sứ Thú, tựa hồ cùng với tiếng kêu của trọng sát thú tương tự nhau, nhưng khí thế lại cách xa vạn dặm. Lúc này đầu Mặc Sứ Thú vô cùng khủng bố này lại giống như phát điên, thân thể có rất nhiều nhục tu điên cuồng vặn vẹo, không cách nào thuấn di. Nhưng tốc độ của nó lại làm cho các hung thú khác theo không kịp, nó cùng một hung thú tướng mạo quái dị khác đã đến biên giới. Chỉ cần đi thêm một chút nữa là có thể chạy thoát.

Trên thân thể truyền đến dao động kịch liệt, rất là hung phấn, hiện tại đáy lòng nó chỉ có một ý niệm duy nhất. Đó chính là chạy trốn, xa xa rời đi nơi khởi nguồn khí tức làm cho nó vô cùng sợ hãi kia. Nhưng vào lúc này, hơn phân nửa thân thể của nó đã ở trong phạm vi mười vạn dặm, một cây gai xương đen nhánh đột nhiên đâm rách hư không.

“Ken két” “Phốc xuy “

Ban đầu lúc ở phần mộ Nguyên Anh, lão tổ tông Hạo Nhiên Tông đã dùng tính mạng của mình chứng minh thân thể cứng rắn của Mặc Sứ Thú. Cho dù tiên khí oanh kích thân thể cũng không thể oanh tạc một chút, nhưng dưới gai xương kia thì quả thực so với đậu hũ còn yếu ớt hơn. Không giống với tu sĩ nhân loại, hơn phân nửa lực lượng trong cơ thể hung thú đều ở trong máu thịt, xương gai đâm xuyên qua thân thể của nó.

Lúc thu hồi, thân thể khổng lồ của Mặc Sứ Thú đã biến mất, như nước chảy dung nhập vào bên trong gai xương. Cũng giống như vận mệnh của nó, một con hung thú không biết tên lại có thực lực mạnh mẽ, thân thể cũng biến mất ở phía trên gai xương kia.

Sự sợ hãi tràn lên, yêu thú hung thú và tu sĩ nhân loại đang sống sót hoàn toàn không quan tâm đến phong phạm của

cường giả, dưới uy hiếp của tính mạng, cái gì cũng không quan trọng nữa. Chạy trốn, hơn một trăm sinh linh cường đại điên cuồng chạy trốn. Bọn họ cũng đều biết, trong phạm vi mười vạn dặm này đối với bọn họ mà nói, chẳng khác gì tử vực. Chỉ cần dành nhiều thời gian một chút, ngay sau đó sẽ mất mạng.

Không có tu sĩ yêu thú muốn phản kháng, mặc dù bộ hài cốt không bằng Viễn Cổ Sát Thú chính thức. Nhưng có bộ hài cốt kia cũng đủ rồi, bên trong ẩn chứa vô tận sát khí bộc phát ra. Mặc kệ là Thiên Vân Đại Lục hay là vô tận đại dương mệnh mông, đều không có sinh linh nào có thể ngăn cản, trừ chết không có kết cục khác.

Dưới sự uy hiếp của sinh mệnh, những yêu thú kia cùng tu sĩ nhân loại trong lòng tham lam thoáng cái toàn bộ biến mất sạch sẽ. Hiện tại bọn họ chỉ muốn chạy trốn, hoàn toàn bất chấp chuyện khác.

Giết chóc, bắt đầu rồi.

“Phốc phốc” “Ngang”

Trong không gian mười vạn dặm, chớp mắt hơn trăm đạo độn quang sáng lên, chia làm các phương hướng khác nhau bỏ chạy ra mười vạn dặm. Bốn phương tám hướng, thậm chí là tầng cương phong trên không trung, đều có cường giả lựa chọn chạy trốn. Nhưng ở phía sau bọn họ, đều là một cây gai xương đen kịt, đây chẳng qua chỉ là xương cốt trùng sát thú.

Ngoại trừ sát khí Viễn Cổ nồng đậm vô biên vô hạn ra, Cốt Hải Cốt của Trọng Sát Thú cũng không có thần thông gì, dưới sự điều khiển theo bản năng, cũng chỉ có gai xương kia có thể dùng để giết chóc, nhưng vậy là đủ rồi.

Chỉ cần cường giả bị gai xương đuổi theo, không có một ngoại lệ, cái gì cũng không ngăn được. Bị gai xương đâm thủng thân thể, sau đó bị hút khô, lực lượng tinh hoa toàn thân đều dung nhập vào trong gai xương. U ám, không gian mười vạn dặm, tất cả đều là u ám. Khí tức bên trong quá kinh người, bất luận lực lượng tinh thần của sinh linh nào cũng không thể tiến vào.

Không ai biết rằng, bên trong khu vực này, lúc này đang tiến hành một cuộc giết chóc điên cuồng và huyết tinh. Đối tượng giết chóc, là hơn một trăm sinh linh cường đại cảnh giới Nguyên Anh. Ở địa phương khác có thể đi ngang Nguyên Anh cường giả, nhưng ở chỗ này lại giống như chó nhà có tang. Ngoại trừ điên cuồng chạy trốn, không thể làm bất cứ chuyện gì khác.

“Chạy “

Bốn huynh đệ Thôi gia...

Lần này hai bên chia sẻ thiệt hại với nhau đến mức dốc sức liều mạng với Thường Tam.

Lúc này trong đầu hắn cũng có cùng một ý niệm, đó chính là chạy trốn. Chỉ cần chạy ra khỏi phiên khu vực này là có thể rời xa con quái vật kia, bảo trụ tính mạng của mình. Bốn người trên mặt đều tràn đầy mồ hôi. Sau khi bốn người cùng nhau tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh, chưa bao giờ nghĩ tới còn có một ngày đổ mồ hôi. Bây giờ thì cũng đành bất chấp tất cả, trước mặt u ám trở nên nhàn nhạt, tựa hồ đã nhìn thấy ánh mặt trời ôn thuận.

“Oanh”, “Oanh” “

Vẻ hung phấn xuất hiện trên mặt, hận không thể lập tức gào thét. Đi ra, bọn họ vậy mà trốn ra được, chưa bao giờ nghĩ tới. Ánh mặt trời bình thường, vào lúc này cũng có thể chói mắt đáng yêu như thế.

“Phốc phốc” “Đại ca cứu ta a...”

Ba người quay đầu lại, thân hình đã xuất hiện hơn một nửa, nhưng vĩnh viễn không thể động dậy. Một cái gai xương đen kịt không biết từ khi nào đã đâm thủng đan điền huynh đệ nhỏ nhất của Thôi gia, vẻ thống khổ vô cùng xuất hiện ở trên mặt hắn. Sinh cơ trong cơ thể theo tốc độ khủng bố biến mất, hắn rõ ràng cảm giác được Nguyên Anh mình vắt vả dưỡng dục ra đã biến mất hầu như không còn.

“Tiểu đệ...”

Thôi gia lão đại sắc mặt dữ tợn, trong tay lập tức xuất hiện một cây Hồn Thiết Trường Côn, mang theo khí thế cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn hung hăng đánh xuống. Đánh vào trên cây xương đen nhánh kia, mang theo vô tận hận ý ra tay, Thôi gia lão đại lần này chỉ sợ cùng là Nguyên Anh Đại viên mãn đối thủ cũng không dám đón đỡ.

“Bành” “Hô” “

Nhưng khác với dự đoán cảnh tượng, trường côn cấp bậc tiên khí đánh vào trên cốt thứ kia, chẳng những không làm gì được cốt thứ kia một chút. Phía trên cốt thứ kia ngược lại bộc phát ra một cỗ sát khí nồng đậm, giống như dây thừng, uốn lượn hướng Thôi gia lão đại mà đi. Sát khí phát ra, tốc độ so sánh với cốt thứ kia cũng không chậm chút nào, Thôi gia lão đại còn chưa kịp phản ứng đã bị trói thật chặt.

“Đại ca” “Đại ca”

Hai người khác trợn mắt muốn nứt ra, sắc mặt đỏ lên, trong tay cũng đều xuất hiện binh khí. Vậy mà đều là cấp bậc Tiên khí, bốn người Thôi gia, tại đại dương vô tận này cũng thuộc về tồn tại cấp bá chủ một phương. Nói đến thì đại dương vô tận so sánh với Thiên Vân đại lục, chẳng những không yếu, ngược lại càng thêm cường đại.

Chính là bốn người Thôi gia này, nếu là ở Thiên Vân đại lục, cũng đủ để chống lại bất kỳ một môn phái nào trong thập đại môn phái tiên đạo. Nhưng hiện tại, bốn người Thôi gia lại đối mặt với tai ương ngập đầu.

“Nhị đệ Tam đệ đừng để ý tới ta, “Đi mau” “Đi mau” “Không cần báo thù cho chúng ta, chạy mau. Cút mau a.”

Tu vi của Thôi gia lão đại là Nguyên Anh Đại viên mãn, cao hơn ba người khác rất nhiều. Lúc này Thôi gia lão Tứ đã bỏ mạng, trên cơ thể một chút sinh cơ cũng không có, hoàn toàn biến mất. Thôi gia lão đại đến bây giờ vẫn có thể kiên trì một chút, nhưng mà cũng không sai biệt lắm, sinh cơ trong cơ thể nhanh chóng biến mất.

Trên mặt tràn đầy vẻ thống khổ, ai cũng không nghĩ tới, nguyên bản chỉ là bị khí tức của tuyệt thế bảo vật hấp dẫn tới.

Nhưng cho tới bây giờ, bóng dáng của bảo vật cũng không thấy, chỉ thấy một con viễn cổ yêu thú khủng bố tới cực điểm. Chẳng những không đoạt được bảo vật, mà còn mất cả tính mạng huynh đệ nhà mình.

Thôi gia lão đại điên cuồng rống to, làm cho Thôi gia hai người còn sống chạy nhanh. Bất quá sau khi hô lên vài câu, khí tức hấp hối, cuối cùng vẫn không thể kiên trì được nữa, đầu cúi xuống, sinh cơ mất hết. Nguyên Anh Đại viên mãn tu vi, tại lúc này, thế mà giống như con kiến, nói chết thì chết, ngay cả phản kháng một chút cũng không làm được.

“Đại ca.”

“Nhị ca, đi mau. Không nên phụ tâm nguyện của đại ca sắp chết, đi mau a.”

thuần di, trên mặt đầu lâu lão đại Thôi gia buông xuống, một tia ý cười nhàn nhạt xuất hiện. Bốn người Thôi gia, tuy rằng thân tử hai người, hai người còn lại vẫn bỏ chạy. Đáng tiếc Thôi gia lão đại không thấy được, lúc hai huynh đệ Thôi gia còn lại thi triển thuần di thần thông, hai cây xương gai đột nhiên xuất hiện, phá vỡ hư không, theo dấu vết hai người rời đi.

“Phập”, “Phập” “Phập”, “Ta không cam lòng, ta không muốn chết.”

Trong phạm vi mười vạn dặm quả thực giống như một trận chiến tranh. Trong khoảnh khắc, cường giả Nguyên Anh ngã xuống đã có hơn mười vị, đối mặt với những gai xương đen kịt kia, bọn họ lại không thể thi triển thuần di thần thông. Bất kỳ công kích nào đối với gai xương kia đều vô dụng, chỉ cần bị gai xương đâm đến gần thân, sẽ bị gai xương đâm nát thân thể. Vậy thì không có khả năng còn sống, lực lượng tinh hoa toàn thân bị gai xương hút đi, mất mạng tại Hoàng Tuyền.

Sát khí tràn ngập, huyết tinh chi khí hỗn tạp bên trong, qua mỗi một nhịp thở liền có một vị cường giả Nguyên Anh chết. Một màn này nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ không ai tin. Mặc kệ đây biến hay là không trung, không có nơi nào có thể chạy

thoát những xương gai đen kịt kia, từng cường giả Nguyên Anh vẫn lạc.

Ngày thứ ba trăm tám mươi hai chương tái tạo Ma Anh.

“Không” cho ta “bụp” “Phập” “

Những kẻ bị đuổi giết đều là cường giả cảnh giới Nguyên Anh, bất kể là yêu thú hay là tu sĩ nhân loại, có tu vi như vậy ngày thường đều là bá chủ một phương. Năm giữ không biết bao nhiêu sinh linh, nhưng hôm nay, cả đám giống như chó nhà có tang. Không hề có chút tôn nghiêm, bị từng cây gai xương đen kịt đuổi theo chạy tán loạn khắp nơi, làm cho sắc mặt những cường giả này đều khó nhìn thấy cực điểm.

Cũng có cường giả không cam lòng, nhìn gai xương đuổi theo liền bắt đầu phản kích. Tu vi cảnh giới Nguyên Anh Đại viên mãn của vị đại lão đại Thôi gia kia cũng được coi là cường giả tuyệt thế. Nhưng khi đối mặt với một cái gai xương., Chẳng những không có một tia rung động, ngược lại còn mất mạng. Ngay cả khi cốt hài do Triệu Vô Tà phóng ra không thể thi triển rất nhiều thần thông của Trần Cổ Thần Thú, nhưng có vô biên vô hạn sát khí Viễn Cổ, cũng đủ giết chết những tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh này.

“Hừ, muốn giữ bốn tọa lại, để xem thử có bản lĩnh này hay không.”

Cũng không phải tất cả các tu sĩ yêu thú đều kinh hoàng như vậy, một tu sĩ nhỏ gầy mặt lấm la lấm lét, tuy nhiên sắc mặt vẫn như cũ rất khó coi. Chẳng qua cũng không sợ hãi như các tu sĩ yêu thú khác, chỉ là nhìn thấy rất nhiều cường giả đều bị những gai xương khủng bố kia giết chết ở trên tay mới nhanh hơn một chút.

Trong cốt hài Trọng Sát Thú dâng trào ra vô cùng vô tận sát khí Viễn Cổ, làm cho không gian phạm vi mười vạn dặm đều phải giam cầm lại. Ngay cả một con ruồi cũng không bay ra được, hơn nữa dưới ảnh hưởng của sát khí này, tất cả tu sĩ yêu thú, bao gồm cả hung thú, chiến lực đều bị suy yếu rất nhiều.

Cho nên một khi bọn họ bị gai xương kia đuổi theo, chỉ có một con đường chết, nếu bọn họ có thể thuận di rời đi, có lẽ có thể chạy thoát, sẽ không chết dưới gai xương. Nhưng không gian bị giam cầm, căn bản không thể thuận di. Tốc độ độn quang thi triển ra lại không bằng gai xương trên bộ xương của Trọng Sát thú.

Nhưng tu sĩ nhỏ gầy lấm la lấm lét này bộ dạng giống cây gậy trúc, hai con ngươi quay tròn loạn chuyển, tuy bộ mặt không được tốt lắm, nhưng tu sĩ này cũng là tồn tại cấp bá chủ một phương. Chiến lực có lẽ không bằng Thôi gia lão đại là cảnh giới Đại viên mãn, nhưng mà nói tới bản lãnh chạy trốn, hẳn chỉ sợ sẽ không thua bất cứ sinh linh nào.

Thật ra hẳn không phải tu sĩ mà là một con yêu thú, hơn nữa còn là một con yêu thú dị chủng. Thần thông trời sinh là trốn mạng, dựa vào thần thông trời sinh của nó sẽ gặp nguy hiểm, nếu có người không gặp nguy hiểm nó liền trốn xa. Chẳng qua sau khi nó đạt tới cảnh giới Nguyên Anh thì mấy trăm năm rồi vẫn chưa thi triển thần thông trốn chết của nó, hiện giờ lại bị tên Triệu Vô Tà này làm cho không thể không thi triển.

“Bỏn tọa không tiếp khách nữa, ha ha ha...”

Một cỗ khí tức quỷ dị chấn động bỗng nhiên xuất hiện trên người tu sĩ nhỏ gầy này, trong đôi mắt kia tinh quang bùng lên, bước ra. Một màn quái dị xuất hiện, không gian vốn bị giam cầm bỗng nhiên nhộn nhạo rung động, xuất hiện khe hở. Thân thể của nó hóa thành một đạo hắc quang chui vào trong đó, sau một khắc liền biến mất.

Xuyên qua không gian, không giống thuận di. Con yêu thú dị chủng này trời sinh đã có thần thông xuyên qua không gian, không phải thuận di thần thông, nếu không gian bị giam cầm, thần thông thuận di cũng vô dụng, thế nhưng thần thông nó xuyên qua không gian, ngay cả không gian bị giam cầm cũng xuyên qua như vậy. Cho nên, ngay cả một số hiểm địa cũng không giữ được nó.

Dựa vào thần thông này nó tiến vào một hung địa hiểm địa, lấy được thiên tài địa bảo rồi sau đó thi triển thần thông rời đi. Nó có tu vi cảnh giới Nguyên Anh, hơn phân nửa là vì thần

thông này mới có thể có được. Hiện tại đối mặt với nguy cơ như vậy, nếu như không có thần thông này, nó chỉ sợ so với những yêu thú khác càng không chịu nổi.

“Ngang “

Sau khi nó bước vào không gian, bộ hài cốt của Trọng Sát thú không có chút phản ứng nào, thế nhưng một cái gai xương cũng đi theo gã tu sĩ nhỏ gầy tiến vào không gian. Mỗi một vị tu sĩ yêu thú hung thú, đều bị một cây gai xương nhắm vào, bất luận đến nơi đâu cũng không thể thoát được. Trừ phi dùng lực lượng đem cây gai xương kia đánh nát, nhưng đáng tiếc là vô cùng đáng tiếc, trải qua vô tận năm tháng.

Có thể nổ nát xương sát thú Viễn Cổ, hiện tại đã không còn. Bất kể là tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn hay là yêu thú các loại đều không thể, chỉ có thể trơ mắt nhìn gai xương đòi mạng xâm nhập vào trong cơ thể mình. Sau đó dị thường cảm ứng được toàn bộ lực lượng trên dưới toàn thân mình đều bị hút vào bên trong gai xương.

Giết mỗi một tồn tại cường đại cảnh giới Nguyên Anh, cốt thứ sẽ hấp thu lực lượng càng thêm cường đại, dần dần. Tu sĩ hung thú nguyện ý hậu kỳ trở xuống, đều đã bị giết sạch. Chỉ còn lại có hơn mười vị tu sĩ cảnh giới Đại viên mãn dốc sức liều mạng chạy trốn, lên trời xuống đất, không cần dùng bất cứ thủ đoạn tòi tệ nào. Thật sự là hận không thể có trời sinh thần thông, có thể trong nháy mắt rời khỏi địa phương quỷ quái này, rời khỏi xương cốt trùng sát thú.

Nhưng không có, càng hấp thu nhiều cường giả Nguyên Anh thì lực lượng của gai xương lại càng lớn. Tốc độ càng nhanh, đánh không lại cũng không chạy được, còn phải ứng phó với cảm giác sợ hãi sinh ra bởi uy áp của Sát thú. Mùi máu tanh tràn ngập không kiêng kị chút nào, tuy rằng tử thương không đủ gần trăm mà thôi, thua xa loại phạm nhân thế tục chém giết chiến tranh, tử thương mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn.

“Ông ông”

Bên trong vô số sát khí vờn quanh, trên hài cốt trọng sát thú to lớn vô cùng, bỗng nhiên tuôn ra hồng quang. Những gai

xương giết cường giả Nguyên Anh trở về trên thân thể xương cốt, sau đó liền thấy từng đạo huyết quang thông qua xương thứ lưu chuyển đi ra, chảy về phía cái đầu to lớn, Nê Hoàn cung của bộ xương.

Trong Nê Hoàn cung, đây không phải Nê Hoàn cung của Trọng Sát thú, mà là Triệu Vô Tà. Tất cả lực lượng tinh thần đều thu liễm ở trong đó, không gian vô biên vô hạn, khắp nơi đều trống rỗng. Không có gì hết, chỉ có ở chính giữa, một cái kén màu trắng vô cùng lớn đang lơ lửng.

Ở phía trên không kén trắng, một viên thần đan chìm nổi, không ngừng phóng xuất ra khí tức trắng xóa. Sau khi dung nhập vào bên trong kén, giống như đang trấn áp cái gì đó. Ngẫu nhiên có thể thấy từng tia huyết quang lộ ra, bên trong kén, một luồng kiếp lôi huyết sắc hóa thành thủy triều, không ngừng chuyển động, bất cứ lúc nào cũng có thể thoát ra.

Triệu Vô Tà vì cổ đài hóa linh, không tiếc tán đi Nguyên Anh do mình vất vả ngưng kết, tương đương với phế bỏ tu vi toàn thân. Vì trấn áp lực lượng kiếp lôi màu máu, lại buông ra không chế bộ xương sát thú Viễn Cổ, đem lực lượng tinh thần toàn bộ thu vào trong Nê Hoàn cung. Trả giá không biết bao nhiêu, nhưng thắng nhãi này lại một chút hối hận, đối với hắn mà nói không có gì trọng yếu hơn so với Cổ Đài Hóa Linh.

Chưa cần nói đến việc tán đi Nguyên Anh của mình, cho dù thần đan có tán đi, hắn cũng sẽ không nhúu mày. Chỉ cần cổ thai luyện chế thành công, Triệu Vô Tà sẽ triệu hoán Thiên Ma Kinh chân chính đến đây lĩnh ngộ Thiên Ma chí đạo trong đó. Thành tựu Thiên Ma thì không có bất kỳ sinh linh nào trên thế giới này có thể làm gì được Triệu Vô Tà.

Bộ hài cốt của trọng sát thú bị Triệu Vô Tà luyện hóa vào trong cơ thể mình, nhưng lần này hắn phóng xuất ra toàn bộ sát khí Viễn cổ bên trong bộ xương, tuy có thể giết được hơn một trăm vị cường giả Nguyên Anh kia. Nhưng cũng có nghĩa là Triệu Vô Tà đã mất đi bộ xương của trọng sát thú, sát khí Viễn cổ bên trong cũng tiêu tán không còn, lực lượng của bộ hài cốt sẽ giảm đi rất nhiều.

Ngày sau Triệu Vô Tà lại hiện ra thân thể là xương cốt, cũng không thể như lúc trước, không có gì bất lợi cả.

“Oanh”, “Oanh “

Tâm thần từ trong yên lặng tỉnh lại, lập tức cảm giác cửa cung Nê Hoàn mở rộng, vô số lực lượng hùng hậu tới cực điểm tràn vào. Cũng tại lúc này, thần đan của thằng nhãi này hung hăng chấn động, lực hút khổng lồ sinh ra. Gió xoáy thổi qua, trong cung Nê Hoàn này thể mà gió nổi mây phun lên.

Những lực lượng tràn vào kia tựa hồ cũng huyền ảo, không phải linh khí loại lực lượng bình thường. Mà là tương tự lực lượng thần niệm tâm thần, thần đan rung động một chút, những lực lượng kia liền tràn vào trong thần đan. Thần đan điên cuồng bắt đầu thu nạp những lực lượng này, như là tên ăn mày vừa đói vừa khát, nhìn thấy đồ ăn là cái gì cũng không quản được.

Quả thực chính là ăn như hổ đói, người đến không cự tuyệt, chỉ cần tràn vào Nê Hoàn cung sẽ bị thần đan hấp thu sạch sẽ. Trầm tích khí tức sớm bị quét sạch sành sanh, trong Nê Hoàn cung, khí tức hỗn loạn phun trào không ngớt.

Lực lượng từ gai xương chảy ra, sau khi đến bên trong khung xương, một phân thành hai. Một luồng lực lượng huyền ảo chảy về phía Nê Hoàn cung, một luồng lực lượng linh khí tinh thuần, sau khi lưu chuyển một vòng liền đi về phía đan điền. Ngay lúc đó, hơn mười đạo gai xương vừa thô vừa to nhất kéo dài vô hạn. Truy hướng khác nhau, hiện tại ở trong vòng mười vạn dặm Tu La Luyện Ngục này, cũng chỉ còn lại mười mấy người may mắn sống sót.

Những người khác, toàn bộ đều bỏ mạng.

Thần đan rung động nhảy nhót, biến thành trái tim, có quy luật nhảy lên. Mỗi lần nhảy lên một cái, ngoại trừ hấp thu lực lượng tiến vào nê hoàn cung, cũng làm kén lớn màu trắng phía dưới thu nhỏ một ít. Hơn nữa thần đan còn mở rộng ra một chút, trong nháy mắt, thần đan trong Nê Hoàn cung đã đến to bằng nắm tay.

chói mắt vô cùng, kim quang nhàn nhạt xuất hiện ở mặt ngoài thần đan, phẳng phất như dòng nước kim sắc chuyển động. Chỉ một thoáng đẹp mắt, kén lớn màu trắng dưới đáy thần đan đã rút nhỏ một nửa, bên trong cũng bị thần đan trấn áp hoàn toàn.

Đan điền, tái tạo nguyên anh, những linh khí tinh thuần từ trong gai xương chảy ra tràn vào đan điền. Vậy mà ngay lập tức liền ngưng kết thành một viên kim đan, bất quá viên kim đan này lại chịu ảnh hưởng của Viễn Cổ sát khí bên trong bộ xương sát khí. Vừa mới xuất hiện đã lập tức chuyển hóa thành ma đan, ma khí dày đặc.

Cũng giống như thần đan, linh khí tinh thuần dừng mãi tràn vào quả thực là vĩnh viễn không có điểm dừng, ma đan vừa mới ngưng kết ra mới trong nháy mắt căng phồng đến mức không thể tưởng tượng nổi. Hơn nữa tốc độ bành trướng so với thần đan trong Nê Hoàn cung nhanh hơn gấp đôi, thời gian mấy hơi thở, viên ma đan này thể mà làm cho đan điền Triệu Vô Tà cũng sinh ra cảm giác căng đau.

“Tạch tạch tạch “

Đã có dư lực tràn ra tâm thần thần không chế hài cốt, Triệu Vô Tà lập tức đem tâm thần yên lặng tại đan điền, mặt ngoài đan điền của khóa Ma Đan phình to kia xuất hiện từng vết rạn giống như mạng nhện. Hắc quang u ám từ trong khe bắn ra, làm cho đan điền Triệu Vô Tà nhìn quỷ dị vô cùng.

Phá đan thành anh, đây đã là lần thứ hai rồi, Triệu Vô Tà không cần nghĩ cũng biết sau khi ma đan kia nứt ra sẽ phát sinh cái gì. Bất quá khiến hắn không nghĩ tới chính là, đến bây giờ, linh khí tinh thuần vẫn còn tràn vào. Cứ tiếp tục như vậy, có lẽ sau khi Nguyên Anh hóa ra, tu vi của người này sẽ trực tiếp tăng vọt đến cảnh giới Nguyên Anh Đại viên mãn.

Số thứ ba trăm tám mươi ba mươi ba, Hóa Linh thành...

“Ken kết “

Từng khe nứt lan tràn ra, ma đan điền Triệu Vô Tà tựa như không ngừng bị từng bàn tay lớn đâm nát, bề mặt ma đan hiện đầy vết rạn chằng chịt. Từng tia hắc quang không thể che đậy, từ trong khe hở lộ ra, khí tức Triệu Vô Tà xen lẫn trong đó.

Càng lúc càng mãnh liệt, khí tức từ xương cốt Trọng Sát thú truyền tới không còn là của Trọng Sát thú nữa. Mà là Triệu Vô Tà, bộ hài cốt trong đan điền biến đổi rất lớn. Từng loại phù lục màu đỏ như nòng nọc từ trong xương cốt lạnh lẽo hiện ra, chân động huyền ảo khó giải thích, mỗi một cái nòng nọc nhỏ biến thành tên Triệu Vô Tà này, hoàn toàn dung hợp với bộ hài cốt của Sát thú Viễn Cổ, dung hợp hoàn toàn với nhau.

Phá Đan thành anh anh.

Ma đan đen kịt cuối cùng vẫn bị phá vỡ, từng khe nứt kéo dài đến tận cùng, một hắc động đen kịt đến cực hạn xuất hiện ở đan điền Triệu Vô Tà. Trung tâm hắc động ma của Triệu Vô Tà.

Lần này hai là rồi rầm chia sẻ đùa giỡn với Khương Vọng.

Anh nhắm chặt hai mắt, hai tay bắt ấn pháp quỷ dị. Vô tận thâm uyên đồng dạng hấp lực tựa hồ muốn hút hết thảy vào bên trong.

Ma đạo mới thật sự là ma anh. Phá rồi lập, Triệu Vô Tà lợi dụng nó để phóng thích ra sát khí viễn cổ bên trong bộ xương của trọng sát thú thời viễn cổ. Giết chết hơn một trăm hung thú cảnh giới Nguyên Anh, Triệu Vô Tà cũng không biết. Lấy tòa Linh Tuyền đảo làm trung tâm, phạm vi trăm ngàn dặm, từ nay về sau ngay cả một yêu thú Nguyên Anh cảnh cũng không tìm được.

Tất cả những sinh linh cường đại bị Triệu Vô Tà giết hết, Triệu Vô Tà lấy được tinh huyết nguyên khí của bọn chúng.

Chẳng những khiến cho lực lượng tinh thần tăng vọt, trấn áp lực lượng của huyết sắc thiên kiếp. Hơn nữa còn ngưng kết lại một lượng lớn chân nguyên, lại càng khiến cho Triệu Vô Tà hài lòng, đó chính là cốt hài cốt của sát thú Viễn Cối, hoàn toàn xua tán đi ẩn tồn huyết mạch bên trong, dung nhập vào trong bản thân mình, Viễn Cối Sát Thú, lúc này mới thực sự bị huỷ diệt sạch.

Đại thu hoạch cơ duyên lớn.

Ma Anh bỗng nhiên mở hai mắt, u quang âm u, minh minh sáng lên. Không cách nào ví dụ lực hút sinh ra, lỗ đen sau lưng Ma Anh bắt đầu chuyển động, lẳng lẳng xoay tròn. Linh khí từ trong gai xương dũng mãnh tiến vào đan điền tốc độ nhanh hơn, sau đó biến mất ở trong đan điền. Nguyên Anh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ.

Đại viên mãn, đợi tu vi cảnh giới tấn thăng tới Nguyên Anh đại viên mãn, linh khí tràn vào lại chưa từng khô kiệt. Thế nhưng vô luận như thế nào, qua hơn mười hơi thở, tu vi cảnh giới của Triệu Vô Tà vẫn dừng lại ở trên Nguyên Anh đại viên mãn. Một chút tiến triển cũng không có, mỗi khi trùng kích cảnh giới cao hơn, sẽ có một cỗ lực lượng huyền ảo không biết từ đâu sinh ra ngăn cản Triệu Vô Tà đột phá.

“Vù “

Giết chóc đã chấm dứt, đến cuối cùng, mười mấy Nguyên Anh Đại viên mãn kia cường đại, chỉ có lác đác vài Yêu thú có thần thông mạnh mẽ đào tẩu. Tất cả tu sĩ Nhân tộc cùng hung thú U Minh Hải đều đã chết hết. Linh khí cũng không phải là vô hạn, cùng nhau giết chóc chấm dứt.

Nguyên Anh Đại viên mãn, tu vi cảnh giới của Triệu Vô Tà dừng lại tại đây, rốt cuộc cũng không có động tĩnh gì. Sát khí từ thời viễn cổ vô cùng to lớn lập tức thu vào bên trong xương cốt, nhưng đã qua lâu như vậy, những sát khí chống đỡ hài cốt kia thì triển thần thông mạnh mẽ quý dị tiêu tán chín thành. Số còn lại cũng có hơn phân nửa tiêu tán, một ít cuối cùng mới bị Triệu Vô Tà hấp thu vào bên trong xương cốt.

Cái đỉnh là Ô Vân tán đi, khí tức hỗn loạn cũng theo đó biến mất, thiên địa khôi phục lại vẻ thanh minh vốn có. Hải vực phía dưới từ từ trở nên bình tĩnh, bất quá có chút đã trôi qua, một chút sinh cơ cũng không còn. Huyết sắc thiên kiếp, trăm vị cường giả bỏ mình, viễn cổ sát khí.

Những tồn tại không nên tồn tại ở nơi này qua đi thì phạm vi trăm vạn dặm đã sớm nghiêng trời rồi, hướng chỉ là ở khu vực trung tâm. Không có bất kỳ sinh linh nào có thể sống sót, một chút dư âm cũng chịu không nổi. Bên dưới mặt biển bình tĩnh là một vùng chết, bất cứ sinh linh nào cũng không còn.

Trên không trung mặt biển trống rỗng, Triệu Vô Tà toàn thân không có một mảnh mảy, bông bênh bất động. Hai mắt chậm rãi mở ra, hai điểm sáng sáng lên, chợt biến mất. Khí tức âm hiểm cùng Ma Đạo trên người thẳng nhãi này vậy mà không thấy nữa, tuy rằng thân thể trần trụi, nhưng nhìn qua quả thực cực kỳ linh hoạt kỳ ảo. Một chút tà khí cũng không có, Hạo Nhiên Chính Khí lẫn nhiên không thể xâm phạm.

Qua một lát sau, hơi thở lại thay đổi, cả người dung nhập vào hư không. Không linh không một vật, rõ ràng thân hình ở chỗ đó, nhưng không cần dùng mắt thường cũng không cảm ứng được gì. Một lát sau, Triệu Vô Tà chân chính mới xuất hiện, một luồng tà tiểu cong khéo miệng. Thẳng nhãi này được lợi lớn rồi, không thể cố nén nụ cười lại.

“Thứ Triệu gia muốn lấy, xưa nay sẽ không thất thủ.”

Sự tự tin mạnh mẽ đến mức không để trong mắt, coi thường tất cả, cái gì cũng không thể bị thẳng nhãi này để vào mắt. Chúng sinh thiên địa vạn vật, hoặc là thiên đạo. Điều chỉ là quân cờ, đá kê chân mà thôi, giúp thẳng nhãi này leo lên chí đạo, thành tựu vô thượng thiên ma.

Thời điểm nói lời này, ánh mắt Triệu Vô Tà nhìn vào tinh không kia. Lúc này là đêm khuya, bầu trời đầy sao như cát, trong con mắt của hắn cùng thâm uyên đồng thời cũng tràn ngập hấp dẫn. Mỗi một ngôi sao lấp lánh chính là một ngôi sao ở ngoại tinh vực, điều này khiến hắn mơ ước chính là những ngôi sao Ngoại tinh vực này.

Sau một lát thu hồi ánh mắt, tâm thần đắm chìm trong cơ thể một phen điên cuồng giết chóc. Bản thân Triệu Vô Tà cũng không biết trong cơ thể mình rốt cuộc như thế nào, chẳng qua là cảm ứng được lực lượng mạnh mẽ vô cùng ẩn chứa ở trong cơ thể của mình. mệnh mông như thủy triều, từng luồng từng luồng lực lượng tinh thần ập tới, nếu như không phải lực lượng tinh thần cũng tăng vọt. Lúc này Triệu Vô Tà khẳng định sẽ không áp chế được lực lượng trong cơ thể như thủy triều bộc phát, đến lúc đó chỉ sợ vùng hải vực này lại gặp nạn.

Tâm thần đè nén rung động, chìm vào đan điền. Một màu đen kịt u ám, giống như một ngôi sao không có ngoại vũ trụ, chỉ có ở khu vực trung tâm. Có một hắc động chậm rãi xoay tròn, trong hắc động ngồi ngay ngắn một đứa trẻ sơ sinh. Tay kết ấn quyết, hai mắt nhắm nghiền, một chút khí tức huyền ảo chấn động mơ hồ.

Trong nháy mắt khi tâm thần tiến vào đan điền, Triệu Vô Tà thiếu chút nữa rên rỉ thành tiếng. Quá thoải mái, như cá gặp nước, từng luồng từng luồng khoái cảm dâng lên tâm thần. Nguyên Anh đại viên mãn, tuy rằng chưa đạt tới cảnh giới của Hóa Thần đạo quân, thế nhưng đan điền Triệu Vô Tà ẩn chứa ma nguyên to lớn như biển.

Giết chóc hơn một trăm vị cường giả cảnh giới Nguyên Anh lấy được chân nguyên tinh thuần. Những lão quái vật bế quan nhiều năm kia có tinh thuần hơn rất nhiều so với Chân nguyên cũng không thể so được với Triệu Vô Tà.

Thế giới này dường như có quy tắc thiên đạo ảnh hưởng đến cảnh giới tu hành của sinh linh, cho dù như thế nào đi nữa cũng không thể trở thành cường giả cấp bậc Hóa Thần Đạo Quân. Ngay cả Triệu Vô Tà cũng bởi vì muốn luyện hóa hài cốt của Sát thủ Viễn Cổ thành của riêng mình, cũng chịu ảnh hưởng của quy tắc thiên đạo không thể tấn thăng.

Chẳng qua hiện tại đã đủ rồi, còn có trăm năm thời gian, Triệu Vô Tà có thể nắm chắc trong vòng trăm năm luyện chế thành cổ đài. Đến lúc đó Triệu Vô Tà sẽ cách Thiên Ma chí đạo không xa, kẻ này cực kỳ tự tin là đến từ cổ đài. Đến từ cổ kinh, Thiên Ma kinh hoàn chỉnh.

Nửa canh giờ trôi qua, Triệu Vô Tà mới mở mắt, ánh mắt có thể nhìn tới. Thân hình ngàn trượng của Thâm Uyên Ma Vực xuất hiện trước mắt, Tam Nương và Hồng Trần đều lộ vẻ quan tâm, nhìn Triệu Vô Tà. Ngay cả Tiểu Lục cũng vậy, ôm lấy Tiểu Chung, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn chăm chăm vào mặt Triệu Vô Tà.

Tiểu tử này tỉnh ra, tà khí càng đậm hơn vài phần, một đôi mắt tràn đầy tà tiểu nhìn thấu hết thấy hướng tam nữ. Hồng Trần Tam Nương thì ngược lại, dù sao cũng là người Triệu Vô Tà. Bất quá Tiểu Lục bị Triệu Vô Tà nhãn quét qua., Lúc này nàng ta mới phát hiện Triệu Vô Tà vẫn trần truồng. Sắc mặt lập tức đỏ bừng, thẳng tới tận cổ. Bèn vội cầm lấy chùy ngọc, nhẹ nhàng nện lên chuông Vô Cấu, tiếng chuông ngưng thần từ xa vang lên vạn dặm.

“Ha ha ha...”

Đắc ý kiêu ngạo, thân hình nhảy lên, cũng không nhảy lên lưng Thâm Uyên ma đầu, hóa thành một đạo u quang, xuất hiện trong nháy mắt liền biến mất, mờ mịt vô tung. Sau một khắc, đã ở ngoài vạn dặm, nước chảy mây trôi. Thần thông này so với thuận di còn thần diệu hơn, một tia ma nguyên cũng chưa từng hao phí.

Chẳng qua bước chân của hắn đạp ở khe hở không gian, thời điểm hư không tự động vận chuyển ra ngoài vạn dặm mà thôi. Hai hơi thở, ngoài mười vạn dặm, trên một hòn đảo nhỏ. Tên Triệu Vô Tà này thân thể không tác sát, chân trần bước lên hòn đảo nhỏ này. Đi về phía đảo, thân hình vừa bước lên, đã xuất hiện một vách ngăn ánh sáng bảy màu lóng lánh ngăn cản.

Bất quá bình chương này tựa hồ cũng không bài xích Triệu Vô Tà, tùy ý để thân thể của hắn chậm rãi dung nhập vào trong đó, dị thường dễ dàng thông qua đại trận này. Khi Triệu Vô Tà đi vào, cái gì cũng không xuất hiện. Ngàn vạn ảo tưởng chuyển qua biến mất, sát khí vô cùng tan biến, ba thứ trôi nổi xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà.

Vạn Độc cổ phiến, Nhân trùng cổ kiếm, hai kiện hung khí tuyệt thế này cảm ứng được Triệu Vô Tà xuất hiện, cũng bắt đầu ong ong run rẩy. Phóng xuất ra khí tức của bản thân, hai

kiện hung khí đã mở ra linh trí, tự nhiên có thể phóng ra khí tức thân mật với chủ nhân của mình. Bất quá lúc này lực chú ý của Triệu Vô Tà lại hoàn toàn không đặt trên hai kiện tuyệt thế hung khí này, mà là nhìn về phía trung tâm, một thứ vô cùng quái dị.

Bốn phương bốn góc tối đen âm u, cho dù như thế nào thì cũng chỉ là một cục sắt mà thôi. Một chút xuất sắc cũng không có, chỗ đặc biệt cũng không có.

Cổ Đài, vẫn giống như trước, mặc dù là hình dạng tế đàn. Bất quá cũng nhìn không ra cái gì khác biệt, Triệu Vô Tà chậm rãi đến gần, trên mặt không có thần sắc gì. Bàn tay duỗi ra, mò về phía cổ thai. Tay duỗi ra nửa đường, cổ đài vẫn không có động tĩnh gì.

Đã thất bại.

Hóa Linh, muốn cho cổ thai này hóa ra linh trí, so với Vạn Độc Cổ Kiếm cùng Nhân Trùng thì khó khăn hơn nhiều. Nếu không phải gặp phải bảo vật tuyệt thế như Thiên Địa Ngọc Liên, Triệu Vô Tà cũng sẽ không đi thử. Tên này tự phụ, nếu như thất bại, khẳng định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Một khắc ngón tay chạm vào cổ đài, cổ đài vốn không có gì kỳ lạ đột nhiên toả ra quang mang vạn trượng, thế nhưng quang mang này lại u ám. Rõ ràng là quang mang vạn trượng, nhưng ánh sáng chung quanh đều bị hấp dẫn tới, sau đó thôn phệ hầu như không còn. Một khu vực hắc ám to lớn bỗng nhiên xuất hiện ở trên hải vực, hắc ám còn đang không ngừng lan tràn, thôn phệ hết thảy.

Trái lại, Triệu Vô Tà khó có thể che giấu vẻ vui mừng như điên xuất hiện trên mặt của hắn ta, hai tay rung bần bật như bị đùa bỡn.

Được cái thứ ba trăm tám mươi tư, chỗ tốt...

Khu vực u ám mở rộng với tốc độ khủng bố, thôn phệ dọc đường đi qua, nước biển mây trắng các loại đều biến mất sạch sẽ. May mắn là sinh linh ở đây gần như đã chết hết, cường giả càng tử thương thảm trọng, cho dù tìm một đầu Hải thú cảnh giới Kết Đan cũng phải ngoài trăm vạn dặm mới có.

“Oanh “

Tinh hà chảy ngược, một chút dấu hiệu cũng không có. Tại khu vực hắc ám lan tràn, đột nhiên có bầu trời đầy sao đột nhiên run rẩy một cái, vô số tinh quang tụ tập. Hóa thành một cột sáng to mấy trượng, từ trên trời đánh thẳng tới trung tâm của khu vực hắc ám. Trên đài đang tản ra u quang vạn trượng, lực lượng tinh tú đến cực điểm, rót vào bên trong đài cổ.

Lúc này Triệu Vô Tà đã an tĩnh lại, hắn ta ngồi ngay ngắn bên cạnh cổ đài, cột sáng vừa vận bao hắn ta và cổ đài vào. Tinh quang dung nhập vào cổ đài, đồng thời cũng có không ít tinh quang tiến vào trong cơ thể Triệu Vô Tà, trong huyết nhục kinh mạch xương cốt. Thế nhưng so sánh với cổ đài, tốc độ hấp thu lực lượng tinh thần của Triệu Vô Tà đã chậm đi rất nhiều, chỉ là nhật được bỏ sót bên cạnh mà thôi.

Nhưng vậy là đủ rồi, cổ đài không phải là sản vật của thế giới này, tuy chủ nhân là Triệu Vô Tà, nhưng trong đó ẩn chứa Thiên Ma chí đạo, vậy mà giấu diếm được quy tắc thiên đạo nơi này, lại đồng thời hóa ra linh trí dẫn tới lực lượng của tinh thần vực ngoại. Lúc cổ đài hấp thu cũng khiến cho Triệu Vô Tà nhật được tiện nghi, những lực lượng tinh tú kia là tồn tại quý giá chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Lực lượng tinh thần tôi thể, bởi vì phóng thích ra sát khí viễn cổ mà mất đi hơn phân nửa uy năng xương cốt trọng thú, vậy mà trong khoảng thời gian ngắn liền khôi phục.

Sau nửa ngày, cột sáng nhạt dần, cho đến khi hóa thành điểm điểm tinh quang nổ tan biến mất. Triệu Vô Tà cũng không mở

mắt, mà nhắm mắt lại thu vào tay của cổ đài, ngón tay vuốt ve hai lần liền dung nhập vào cơ thể của mình. Hấp thu lực lượng của Thiên Địa Ngọc Liên cùng Vực Ngoại Tinh Thần, phương cổ đài vẫn đen kịt như vậy, không khác gì cục sắt.

Chỉ có Triệu Vô Tà biết hiện tại cổ đài rốt cuộc đã thay đổi thể nào, bảo vật mạnh nhất trong cơ thể Triệu Vô Tà không phải Vạn Độc Cổ Phiến và Nhân Trùng Cổ Kiếm nữa. Mà là cổ đài, cho dù sau này không thể luyện chế thành cổ đài chân chính, chỉ có thể dựa vào linh trí hóa ra cổ đài. Triệu Vô Tà cũng có thể tung hoành thiên vân, không ai dám trêu chọc.

“Ngang “

Tiếng hồng thâm uyên vang lên bên tai Triệu Vô Tà, con mắt nhắm lại, thần niệm lại có thể sử dụng. Thầm Thầm Ma Côn liền trôi nổi ở trước người Triệu Vô Tà cách đó không xa, tuy rằng đã nhận Triệu Vô Tà làm chủ nhưng Thâm Uyên Ma Cốc tựa như cảm nhận được cái gì đó, không dám tiến lên khiến cho Hồng Trần Tam Nương trên lưng Ma Côn Bằng đều có chút kinh ngạc.

“Thiếu gia...”

Trông thấy thân hình của Triệu Vô Tà, Hồng Trần và Tam Nương đều vui vẻ há miệng kêu lên. Hai mỹ nữ tử tuyệt mỹ nữ này đối với Triệu Vô Tà là thật sự ái nôi.

“Vù vù” “Oanh “

Bàn tay trắng nõn vung ra, một cột sáng to như chiếc đu từ lòng bàn tay Triệu Vô Tà bắn ra, sét đánh không kịp bưng tai đã đến trước mắt Thâm Uyên Ma Vực. Cột sáng bỗng nổ tung, dày đặc như mưa, từng điểm tinh quang nháy mắt bao lấy ba người Ma Khuyết và Ma Cương. Đồng thời trong đầu ba người một thú vang lên thanh âm Triệu Vô Tà.

“Ngưng thần thu nạp, luyện hóa để bản thân sử dụng.”

Tinh quang vừa tiếp xúc thân thể, tâm thần ba người một thú đều rung lên, cổ đài giấu điếm được quy tắc thiên đạo nơi này. Lực lượng tinh thần từ vực ngoại hấp dẫn đến, không phải thiên địa linh khí bình thường có thể so sánh, mặc dù chỉ có

cột sáng cỡ bằng chiếc đũa. Nhưng linh khí ẩn chứa trong đó cũng đủ tạo thành hai tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh.

Hồng Trần Tam Nương và Thâm Uyên Ma Toan Nghê còn đỡ, đều là cảnh giới Nguyên Anh, sau khi hấp thu lực lượng tinh thần này thì lực lượng thể nội càng thêm tinh thuần và mạnh mẽ. Từng người tăng lên một cảnh giới mà thôi, nhưng sau lưng Hồng Trần có rất nhiều tinh quang nhập thể, từng luồng từng luồng linh triều sinh ra tứ chi trong cơ thể nàng, đồng loạt xông về đan điền của nàng, thiếu chút nữa muốn làm cho nàng nổ tung ra.

Hồng trần là chủ nhân của Tiểu Lục, nhìn thấy sắc mặt Tiểu Lục đỏ lên, khí tức hỗn loạn. Sắc mặt khấn trương, muốn ra tay nhưng hình như không kịp. Ngay khoảnh khắc sau Tiểu Lục như bị thủy triều khổng lồ phá hủy, đôi mắt đẹp của nó hiện lên vẻ tuyệt vọng.

“Đông” “Đông đông”

Tiếng chuông xa xưa, tâm thần hỗn loạn bất định lập tức an tĩnh lại, chuông đồng nhỏ phong cách cổ xưa bỗng nhiên phóng ra ánh sáng nhạt. Không ai đánh vào ngọc chùy, tự mình liên vang lên, một cỗ lực lượng kỳ dị tiến vào thân thể Tiểu Lục. Dung nhập vào trong tâm thần Tiểu Lục, lực lượng tâm thần lập tức xuất hiện, như mưa phùn lẳng lặng thấm thấu tứ chi bách hài của Tiểu Lục.

Đan điền, những linh triều kia, trong nháy mắt theo tiếng chuông vang lên, yên tĩnh trở lại. lẳng lặng tràn vào bên trong ma đan Tiểu Lục, ma đan xanh biếc dần dần phình to ra, từng vết rạn bắt đầu lan tràn.

“Ken két” “Âm âm âm”

Phá Đan thành Anh vừa mới khôi phục bình tĩnh, bầu trời bỗng nhiên vang lên tiếng sấm âm âm, vang vọng vạn dặm. Một đám mây kiếp đen nhánh lớn nhỏ, toàn thân đều xuất hiện trên đỉnh đầu Thâm Uyên Ma Vực. Lực lượng kiếp lôi trong phạm vi phụ cận tụ tập tới, tiến nhập trong kiếp vân, uy áp không ngừng tăng cường.

Nguyên anh thiên kiếp, tu vi Tiểu Lục trong vòng mấy hơi thở liền tiến nhập Nguyên anh kỳ. Chẳng qua thiếu chút nữa cũng chết, thiếu chút nữa không được phúc lợi cho tên Triệu Vô Tà kia. Chẳng qua hiện tại trên mặt Triệu Vô Tà vẫn còn mang một tia cười tà, hiển nhiên kết quả đều rõ ràng, thậm chí chính là hắc cố ý.

Bất quá sau khi nhìn thấy kiếp vân trên không trung của Thâm Uyên ma đầu, sắc mặt hắc cũng không dễ nhìn, vươn tay mở lòng bàn tay ra. Một cục sắt vuông vức lơ lửng giữa không trung, u quang nhàn nhạt phát ra, cái cổ đài linh trí đã xuất hiện, căn bản không cần Triệu Vô Tà mở miệng phân phó.

Trực tiếp rung động một cái, hư không trước đài nhện nhào ra thủy văn, u quang hiện lên. Cổ đài biến mất trong hư không, sau một khắc xuất hiện ở dưới kiếp vân, cũng không đối với kiếp vân như thế nào. Chỉ có từng vòng hắc quang xoay tròn, một đạo động huyền ảo kỳ dị đột nhiên xuất hiện.

Một màn kỳ dị xuất hiện, cổ đài bất quá chỉ tản mát ra từng vòng từng vòng u quang nhàn nhạt. Thế nhưng kiếp vân trên cổ đài lại giống như bị vô số roi hung hăng quất, trong ánh mắt kinh ngạc của Hồng Trần Tam Nương hóa thành từng sợi linh khí tiêu tán trong không trung. Lúc này Tiểu Lục trên lưng Thâm Uyên Ma Vực, sắc mặt đã khôi phục bình thường, khí tức trên người trở nên hoàn toàn khác với lúc trước.

Dung nhan vẫn như trước, khí tức không còn là cảnh giới Kết Đan mà là Nguyên Anh kỳ. Trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ kinh hi, tâm thần cảm ứng tu vi cảnh giới Nguyên Anh trong cơ thể. Nàng mặc dù là thị nữ của hồng trần, địa vị tại Thiên Vân đại lục cũng không thấp, cho dù một ít đệ tử của gia tộc Ma đạo đối với nàng cũng rất cung kính.

Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới,

Lần này hai bên chia sẻ nhau nghiền nát Thường Ngũ Hành mà thôi.

Nàng cũng có ngày tiến tới cảnh giới Nguyên Anh. Cường giả Nguyên Anh a, vạn năm tích lũy của đại lục Thiên Vân có thể có được cường giả Nguyên Anh sinh ra cũng chỉ đếm trên đầu

ngón tay. Nhưng Tiểu Lục nàng chỉ trong thời gian vài nhịp thở đã trở thành một cảnh giới tu vi mà không biết bao nhiêu tu sĩ và yêu thú nằm mơ cũng muốn có được.

Nghĩ tới đây, Tiểu Lục lại nhớ tới đồng hồ Vô Cầu trong lòng mình, ma bảo bọc này. Ngay cả cự phách Ma đạo như Vong Tình Ma Đế cũng có một tia tham lam chiếm hữu. Thế nhưng hôm nay, nó lại ôm mình vào lòng. Lần đầu tiên trong đời, Tiểu Lục có cảm giác như đang nằm mơ, dường như nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu lên nhìn về một hướng.

Bất quá nàng nhìn thấy chỉ là một bóng lưng, quần áo vải bố, như thác nước tóc dài, chân trần. Triệu Vô Tà, thiếu niên năm đó được nàng và tiểu thư cứu về nay đã trở thành chí cường giả của Thiên Vân đại lục. Ngay cả những lão quái vật đang bề quan kia cũng không phải là đối thủ của hắn, nàng vừa nhìn thấy liền ngây ngốc, hồng trần nhìn Tiểu Lục như thế, chỉ nhìn nhau cười cười.

“Ngang “

Triệu Vô Tà vẫn nhắm chặt hai mắt, chân trần bước đi trên không trung. Bước chân bước lên không gian, mỗi dấu chân đều tạo ra từng vòng gợn sóng. Ăn chứa lý lẽ, mỗi một bước đều giẫm lên khớp nối của vết nứt không gian, không tốn chút sức lực nào. Vận chuyển không gian đã đưa Triệu Vô Tà đến một ngàn dặm, thần thông di chuyển nhanh hơn Thuấn di gấp trăm lần.

Này đã thoát ly cảnh giới Nguyên Anh có thể thi triển thần thông, Triệu Vô Tà bước ra một bước, một chút ma nguyên cũng không tiêu hao. Nếu như hắn nguyện ý, không chỉ là vạn dặm, mà là mười vạn dặm trăm vạn dặm. Cũng chỉ cách một bước ngắn, có lẽ cái thế giới gọi là cảnh giới Hóa Thần đạo quân của thế giới này cũng chỉ như vậy mà thôi.

Thế nhưng Triệu Vô Tà không phải người của thế giới này, hắn còn muốn thăng cấp, thế nhưng cảnh giới tiếp theo lại không phải Hóa Thần đạo quân. Mà là cảnh giới Ma đạo, hắn muốn triệu hoán Thiên Ma kinh hoàn chỉnh, lợi dụng cổ đài, lĩnh ngộ Thiên Ma chí đạo, một bước lên trời, trực tiếp tấn thăng tới cảnh giới Vô Thiên Ma.

Hiện tại Xi Vưu Quyết cùng Cổ Kinh mà Triệu Vô Tà lấy được đều là Thiên Ma Kinh không hoàn chỉnh, cảnh giới Thiên Ma bên trong phân chia quá mơ hồ. Nghĩ đến phương pháp tu luyện hoàn chỉnh, chỉ có có đạt được Thiên Ma Kinh hoàn chỉnh mới có thể có được. Bất quá Triệu Vô Tà người này to gan, có thần thông hôm nay, hơn phân nửa cũng đều dựa vào đường tắt mà đến.

Cũng không quan tâm đi con đường tắt cuối cùng, chỉ cần có thể thành tựu thiên địa ma, con đường tắt gì hắn đều phải thử một chút.

Qua trăm vạn dặm, dần dần ở trên mặt biển có thể nhìn thấy sinh linh tồn tại, đáy biển cũng có thể cảm ứng được khí tức rất nhiều sinh linh. Trước đó một phen dẫn vật, sinh linh trong phạm vi trăm vạn dặm của Linh Tuyền đảo, hầu như đều chết hết.

Nhưng bây giờ ở trong biển, những tôm cá hải thú, Triệu Vô Tà căn bản là chúm mắt, sinh linh phạm vi trăm triệu dặm. Hiện tại hắn chúm mắt, hắn muốn giết chóc, cũng phải tìm lấy một ít sinh linh cường đại giết chóc. Trước đó vì cải tạo sức mạnh cho mình và trấn áp huyết sắc thiên kiếp, hắn đã điên cuồng giết chóc hơn một trăm tu sĩ cùng hung thú cảnh giới Nguyên Anh.

Hiện tại ở trong Nê Hoàn cung của hắn, bởi vì sức mạnh thiên kiếp màu máu của Thiên Địa Ngọc Liên xuất thế còn bị trấn áp, Triệu Vô Tà cũng không quản. Cũng không cần quản, thêm mấy tháng nữa, những lực lượng kia sẽ bị tên này cắn nuốt sạch sẽ, hóa thành lực lượng của chính hắn, lực lượng thiên kiếp không linh trí thao túng, cũng không thể phản kháng được Triệu Vô Tà.

Nhớ trăm tám mươi lăm năm thứ ba mười lăm...

Đại dương mênh mông vô tận, gần như vô biên vô hạn, từ thời viễn cổ không có một ai có thể nói ra đại dương mênh mông vô tận rộng cuộc rộng lớn như thế nào. Dù sao so với đại lục Thiên Vân thì đại lục mênh mông hơn rất nhiều, trong vô tận đại dương mênh mông có vô số hòn đảo nhỏ. Không biết có hải thú, tôm cá, tôm cá, cũng có sự tồn tại của tu sĩ nhân loại.

Trên Thiên Vân đại lục, có tiên ma yêu tam phương, mười vạn đại sơn có rất nhiều nơi hung hiểm. Cũng có ức vạn phạm nhân, nhưng so sánh với đại dương mênh mông vô tận, lại là Tiểu Vu kiến đại vu. Nơi hung hiểm nhất không phải trên Thiên Vân đại lục, nhất định là ở trong đại dương vô tận.

Một chỗ hải vực, nước biển nơi này không biết bắt đầu biến thành màu đỏ như thế nào. Vô số thi thể cá tôm hải thú trôi nổi trên mặt biển, mười vạn dặm mặt biển đều là như thế. Sâu trong đáy biển, một cái bóng thật lớn lẳng lẳng trôi nổi, không nhúc nhích. Thân thể màu đen nhánh, quả nhiên có nghìn trượng.

Hai bên thân thể sinh ra cánh thịt, một cái đuôi dài thần kỳ, chỗ hải vực này trước đó sinh cơ bùng bùng. Vô số cá tôm hải thú, còn có rất nhiều yêu thú mở ra linh trí, thậm chí còn có vài đầu Hải thú Kết Đan Đại viên mãn. Thế nhưng hiện tại, toàn bộ đều chết, cơ hồ là trong nháy mắt. Toàn bộ chết sạch sẽ, đầu sỏ gây họa lại không phải cái gì khác, chỉ là một lá cờ nhỏ mà thôi.

Nước biển bạo động, tựa hồ có một bàn tay to lớn bỗng nhiên xuất hiện khuấy động nước biển, một vòng xoáy thật lớn ở giữa mặt biển đã thành hình. Một lá cờ nhỏ màu xám tro từ đáy biển chậm rãi bay lên, trôi nổi ở phía trên vòng xoáy. Trên mặt cờ, đóa hắc liên quý dị kia tựa hồ càng thêm yêu dị.

Theo vòng xoáy không ngừng xoay tròn, toàn bộ thi thể những ngư tôm hải thú trôi nổi ở mặt biển đều bị cuốn vào, cuốn về

phía tiểu phiên kia. Sau một lát, vòng xoáy biến mất, mặt biển một lần nữa khôi phục lại yên tĩnh. Bất quá cùng lúc trước là, thi thể những ngư tôm hải thú kia đều biến mất. Nguyên bản là nước biển màu huyết hồng, đã khôi phục màu xanh thẳm.

“Rầm” “Rầm rầm “

Một con quái vật khổng lồ xông lên mặt biển. Con quái vật khổng lồ này chính là một con cự thú ở dưới đáy biển lúc trước. Thân thể lớn ngàn trượng đủ để cho cả vùng biển này an bình không được. Nhưng điều khiến người ta kinh hãi lại là trên lưng của con thú này có bốn bóng người, trong đó người thanh niên đứng đầu, khuôn mặt thanh tú hiện lên nụ cười tà dị.

Nhẹ nhàng nhìn thoáng qua mặt biển phía dưới, một đạo ánh sáng xám từ đáy biển phóng tới, vô thanh vô tức xuất hiện ở trước mặt Triệu Vô Tà. Đó là lá cờ nhỏ yêu dị trước đó, hoa sen đen ở giữa mặt lá cờ dường như còn đang run lên, phóng xuất ra một cỗ khí tức âm lãnh bạo ngược. Vạn Độc Cổ phiên, đây đã là lần giết chóc thứ mười của Vạn Độc cổ phiên trong năm qua, mười vạn sinh linh trong hải vực vừa mới chết tuyệt diệt chính là tay của Vạn Độc Cổ Phiên.

Thời gian một năm, Triệu Vô Tà dường như không nóng lòng đi đến một đại lục khác mà bắt đầu du lịch trong đại dương vô tận này. Nhưng nói là du lịch, thật ra thì hoàn toàn là cướp đoạt giết chóc khắp nơi. Mỗi khi đến một địa phương, Triệu Vô Tà sẽ giết sạch tất cả sinh linh nơi đó, cướp đoạt sạch sẽ tất cả lĩnh ngộ.

Vạn Độc Cổ Phiên hấp thu tinh huyết nguyên khí của toàn bộ sinh linh, linh vật cũng bị hấn cho ăn trong Vạn Độc Cổ Phiên, bất quá thời gian một năm. Thế nhưng uy năng hung khí tuyệt thế này của Vạn Độc Cổ Phiên đã đến mức vô cùng khủng bố. Đứng trước người Triệu Vô Tà, phát ra uy áp nhàn nhạt, khiến cho thân thể ma cương Thâm Uyên không nhịn được run rẩy lên.

Tại phía sau Triệu Vô Tà, Tam Nương Hồng Trần và Tiểu Lục có tu vi không giống như lúc trước. Hồng Trần Tam Nương đều là Nguyên Anh Đại viên mãn, ngay cả Tiểu Lục cũng là

Nguyên Anh hậu kỳ. Thần thông của Triệu Vô Tà hiện tại không thể tưởng tượng được, sinh sinh tăng lên tu vi cảnh giới tam nữ, chẳng qua chiến lực lại không phải tùy ý tăng lên.

Triệu Vô Tà cũng đang nghĩ biện pháp, sớm muộn gì gã cũng sẽ bước vào Thiên Vân đại lục. Phía trên đó không thể so sánh với Thiên Vân đại lục, sinh linh sống sót từ thời viễn cổ. Mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với Thiên Vân đại lục, hung hiểm khó lường, có lẽ ngay cả Triệu Vô Tà cũng chưa chắc có thể tự bảo vệ mình. Nếu đặt chân lên Thiên Sủng đại lục thật, Triệu Vô Tà cũng phải giúp tu vi của Tam Nương Hồng Trần tăng lên đến cực hạn.

Hắn muốn luyện chế cổ đài, Vạn Độc Cổ Phiên và Nhân Trùng Cổ Kiếm, đến lúc đó Triệu Vô Tà sẽ hộ thể cho Hồng Trần và Tam Nương. Uy năng của Nhân Trùng cổ kiếm trong một năm này cũng tăng lên tới trình độ khủng bố, trong đại dương vô tận này Triệu Vô Tà cũng không gặp nhiều nhân loại tu sĩ. Chẳng qua hắn dùng tinh huyết của mình chuẩn bị nuôi dưỡng một năm, uy lực của Nhân Cổ Kiếm tuyệt đối không thua kém Vạn Độc Cổ Phiên đã một năm.

Có thể, số lượng lại vượt quá một số.

Thu hồi Vạn Độc Cổ Phiên, Triệu Vô Tà nhú mày, một năm mười lần giết chóc. Mỗi một lần đều là giết sạch sinh linh trong phạm vi mấy vạn dặm thậm chí là hơn mười vạn dặm, nhưng lần cuối cùng giết chết những Ngư tôm hải thú này, tựa hồ nhỏ yếu hơn một ít.

“Vù “

Lực lượng thần niệm to lớn như biển thủy triều tuôn ra khỏi Nê Hoàn cung của Triệu Vô Tà, thủy ngân chảy xuống đất, bắn ra bốn phương tám hướng. Mỗi một góc đều không buông tha, không có thần niệm gì có thể thoát khỏi dò xét của Triệu Vô Tà. Bởi vì trong Nê Hoàn cung của Triệu Vô Tà vẫn là một thế giới trắng xoá, ở khu vực trung tâm.

Phiêu phù không phải là viên thần đan lúc trước, mà là một thằng nhóc toàn thân đều là trẻ sơ sinh màu trắng, sắc mặt an tường. Hai mắt nhắm nghiền, bộ dáng điềm nhiên ngủ an giấc.

Thần anh, thằng nhãi này tiêu phí một năm thời gian triệt để luyện hóa lực lượng của huyết sắc thiên kiếp. Thành tựu tâm thần ma anh, lực lượng thần niệm khổng lồ quá mức.

Vạn dặm, mười vạn dặm, trăm vạn dặm, thần niệm một mực kéo dài. Kinh ngạc xuất hiện trên mặt hắn, lấy vị trí trung tâm của Thâm Uyên Ma Vực làm trung tâm, đến ngoài trăm vạn dặm. Sinh linh càng ngày càng ít, ngư tôm hải thú nơi đáy biển trăm dặm khó gặp một đầu, hải điều phi cầm trên biển càng hiếm thấy.

Thậm chí ở hải vực ngoài trăm vạn dặm, nơi đó như tựa như tử vực. Không có một chút khí tức của sinh linh, bất quá cũng tới đây, tuy rằng thành tựu tâm thần Ma Anh. Nhưng phạm vi thần niệm dò xét cũng chỉ có trăm vạn dặm mà thôi. Triệu Vô Tà sắc mặt kinh ngạc thu hồi thần niệm, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một ý niệm, bất quá vẫn không thể xác định.

“Đi “

Dứt nhạt phun ra một chữ, thân hình dẫn đầu bước ra, hai chân trần đạp ở một địa phương trong hư không trước mắt. Sau một khắc thân hình hắn tự động biến mất, lúc xuất hiện đã là ở ngoài mười vạn dặm. Triệu Vô Tà động, Thâm Uyên Ma Cỗ cũng chuyển động. Cả người ở dưới núi đột nhiên tuôn ra hắc quang, bao bọc lại thân thể lớn ngàn trượng của nó.

Tiếng rít vang lên, không ngờ lại bị nó chen vào trong hư không, hắc quang tan hết thân thể của Thâm Uyên ma đầu cũng biến mất. Xuyên qua không gian, hiện tại không cần Triệu Vô Tà thi triển thần thông, Thâm Uyên ma cương cũng có thể mang theo không gian Hồng Trần Tam Nương xuyên qua. Cho dù Triệu Vô Tà hoàn toàn không lo bọn họ sẽ không theo kịp, sau khi xuất hiện ở ngoài mười vạn dặm lại tiếp theo bước ra một bước.

Thời gian mười mấy hơi thở, trăm vạn dặm ngoài, giống như nước chết trên mặt biển. Hư không bỗng nhiên nhộn nhạo, một bóng người trống rỗng xuất hiện. Nhưng quái dị là, bóng người kia xuất hiện cũng không phải rất đột ngột, tựa như vốn đã theo hư không kia xuất hiện ở nơi đó, hờn nhiên một thể, hoàn toàn dung nhập vào.

“Oanh “

Mi tâm nhảy một cái, Triệu Vô Tà vừa hiện thân, lực lượng thần niệm trong Nê Hoàn cung liền bạo phát. Bất quá lần này không cần đến trăm vạn dặm, thần niệm vừa kéo dài vài dặm, một bức tường trong suốt liền chặn lại thần niệm của hắn tiếp tục kéo dài.

“Vù “

Cũng không thấy động tác của Triệu Vô Tà như thế nào, thân hình tự động biến mất tại địa phương ban đầu, sau một khắc, thân hình hiện ra cách đó vài dặm. Ở trước mặt hắn, không có gì cả, tựa hồ chỉ là ảo giác, căn bản không có một bức tường chặn được thần niệm của hắn lan tràn, trước mặt ngoại trừ không khí ra.

Đôi mắt hắn ta chậm rãi nhắm lại, bàn tay mở ra, lòng bàn tay hướng về phía mặt biển. Một luồng hấp lực sinh ra trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà, trên mặt biển vốn bình tĩnh bỗng xuất hiện dị tượng. Mặt biển vô thanh vô tức bay lên một cụm nước biển lớn, dần dần biến hóa. Cả mảng lớn nước biển này chậm rãi biến thành một con rồng nước khổng lồ.

Đầu rồng, thân rồng, đuôi rồng, có thể thấy rõ ràng, dường như Triệu Vô Tà đã ban cho con rồng này sinh mệnh. Thậm chí còn có cả âm thanh, tiếng rồng ngâm vang lên, con rồng nước này hung hăng lao về phía trước.

“Bành”

Bọt nước văng khắp nơi, Thủy Long bị Triệu Vô Tà không chế bỗng nhiên đụng phải một bức tường trong suốt, Thủy Long ẩn chứa sức mạnh to lớn không chút giãy dụa đã hóa thành vô số bọt nước rơi xuống mặt biển. Trong nháy mắt Thủy Long nổ tung, đồng tử Triệu Vô Tà bỗng nhiên sáng ngời, ánh mắt bắn ra như hai cây kim dài hàn quang lập lòe.

Đâm về phía hư không cách đó không xa, gợn sóng dập dờn, hai cái lỗ to bằng kim nhẫn bỗng nhiên xuất hiện trên bức tường hư vô trong suốt kia. Nhưng không đợi Triệu Vô Tà nhìn thấy cái gì, một lực lượng mạnh mẽ bỗng nhiên xuất hiện. Đánh úp tâm thần Triệu Vô Tà, đến quá đột ngột, tâm thần

Triệu Vô Tà giống như bị một cái cự chùy hung hăng đập một cái.

“Hãy”

Buồn bực hừ một tiếng, Triệu Vô Tà lập tức lui về phía sau một bước, sắc mặt hoảng sợ. Khóe miệng hần chậm rãi tràn ra một tia máu, bất quá lập tức trên mặt hần xuất hiện ý cười. Làm cho người ta nhìn tâm tóc lạnh, cũng không lau đi vết máu khóe miệng. Mà là chậm rãi nhắm mắt lại, mí mắt áp vào trong nháy mắt, mi tâm Triệu Vô Tà bỗng nhiên nhanh chóng nhảy lên.

Bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy, giống như có một thứ gì đó đang nhanh chóng nhúc nhích nơi mi tâm.

“Phá cho ta...”

Hai mắt đồng thời mở ra, đồng tử trong hốc mắt biến mất. Một đen một trắng tràn ngập hai hốc mắt, khí tức kinh khủng bộc phát. Hư không trước mặt Triệu Vô Tà lập tức sụp đổ, giống như tấm gương bị nghiền nát, từng mảnh vụn rơi xuống hóa thành hư không loạn lưu. Đúng lúc này, hai tia chớp uốn lượn bỗng nhiên từ trong mắt Triệu Vô Tà bắn ra, trong thời khắc này thiên địa bất động, hoàn toàn yên lặng.

Hai đạo thiểm điện, một đen một trắng, hội tụ tại hư không. Biến thành một đạo thiểm điện đen trắng giao nhau, hướng hư không bức tường kia đánh tới. sụp đổ không gian khiến cho những hư không loạn lưu kia đảo ngược lại., Nhưng lại không thể ảnh hưởng chút nào tới tia chớp kia. Tựa hồ cảm ứng được tia chớp trắng đen tồn tại, trên bức tường kia xuất hiện vô số vòng xoáy nhỏ dày đặc, che kín toàn bộ hư không, khí tức phát ra từ bức tường kia vậy mà không thua kém tia chớp trắng đen kia chút nào.

Giờ viết nốt chữ, thử xem hơn ba lần.

Chương thứ ba trăm tám mươi sáu lại thi cổ nhãn.

Một đôi mắt sau khi bắn ra hai đạo thiểm điện khôi phục bình thường, nhưng khi nhìn thấy trên bức tường trong suốt kia xuất hiện vô số vòng xoáy xoay tròn, Triệu Vô Tà lại lần nữa híп mắt lại. Tinh quang bùng lên, nhìn chăm chăm bức tường kia, mi tâm lần nữa nhảy lên.

Sắp đụng vào rồi, tia chớp trắng đen đan xen xuyên qua không gian sụp đổ ven đường, cuốn ngược lại hư không loạn lưu cuốn tới không chút nào ảnh hưởng tia chớp kia. Ngược lại bị nó phá hủy sạch sẽ, luyện hóa lực lượng thiên kiếp màu máu, thành tựu tâm thần ma anh. Hai mắt Triệu Vô Tà có thể thi triển ra thần thông kinh khủng vô cùng, ngoại trừ cổ nhãn thông động triệt tiêu ba canh giờ, còn có thủ đoạn công kích thần thông vô cùng mạnh mẽ.

Tia chớp trắng đen kia là được rồi, phá hủy hết thảy. Nếu như Tiểu Lục ở đây, nhất định sẽ một lần nữa dùng bàn tay nhỏ bé che cái miệng nhỏ nhắn của mình lại. Trên mặt nó cũng lộ vẻ không dám tin tưởng, bởi vì một năm trước Triệu Vô Tà đã thi triển qua loại thần thông này. Lúc trước Triệu Vô Tà nhắm chặt hai mắt, lần đầu tiên mở ra đã đánh tóa hải đảo to lớn này thành vô số mảnh vỡ.

Thế nhưng hiện tại, dưới ánh mắt chăm chú của Triệu Vô Tà, tia chớp trắng đen kia chậm rãi đánh lên bức tường trong suốt kia.

“Rầm”

Âm thanh quái dị vô cùng, tia chớp trắng đen kia uy lực khủng bố đến cực điểm đánh vào bức tường trong suốt, nhưng không xuất hiện loại nổ vang như trong tưởng tượng. Cũng không phải tia chớp trắng đen tùy tiện phá hủy bức tường trong suốt kia, mà là sau khi tia chớp đánh lên bức tường trong suốt, chậm rãi dung nhập vào trong đó rồi biến mất không thấy gì nữa.

Bình tĩnh, tia chớp trắng đen ẩn chứa sức mạnh tâm thần của Triệu Vô Tà cứ như vậy mà biến mất. Bức tường trong suốt kia chỉ lay động vài cái rồi không còn động tĩnh gì nữa. Những vòng xoáy nhỏ xoay tròn kia theo hắc bạch thiểm điện chậm rãi biến mất. Mặt biển tĩnh lặng, không gian sụp đổ khôi phục bình thường, ngay cả tiếng gió cũng không có.

Từ sau khi Triệu Vô Tà thần thông tiến bộ, không còn tồn tại gì có thể khiến Triệu Vô Tà nhú mày. Thậm chí là hơn một trăm vị cường giả cảnh giới Nguyên Anh, Triệu Vô Tà cũng nói làm thịt liền làm thịt, không có ý nương tay chút nào. Thế nhưng hiện tại, một bức tường trong suốt đã ngăn Triệu Vô Tà lại.

“Có ý tứ “

Đôi mắt híp lại, Triệu Vô Tà bỗng nhiên bước lên trước một bước, hắc tay vươn ra chạm vào bức tường trong suốt kia. Ngón tay trắng nõn vừa chạm vào bức tường trong suốt bỗng nhiên tuôn ra hắc quang đậm đặc đến cực điểm. Ngay lúc đó, trong đan điền của Triệu Vô Tà nổ vang.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền nát sưu tầm sư cân sáu lần.

Ngồi trên Ma Anh thể nội chảy ra một cỗ ma nguyên.

“Xuy xuy “

Ngón tay như kiếm, ma nguyên từ đan điền Triệu Vô Tà tràn ra từ đầu ngón tay, mang theo mũi nhọn vô cùng đâm vào bức tường trong suốt kia. Không khí bị ma nguyên quấy một cái, nhất thời tạo ra một không gian trong suốt xung quanh đầu ngón tay của Triệu Vô Tà. Hai ngón tay không chút trở ngại đâm vào bức tường trong suốt kia.

“Uống” “Cộc cộc”

Không gian bị Triệu Vô Tà đập mạnh vào chân trần một cái, hai dấu chân rõ ràng xuất hiện ở trên hư không, mắt thường có thể thấy được nửa ngày mới tiêu tán. Sắc mặt Triệu Vô Tà kinh ngạc, nhìn đầu ngón tay mình, nơi đó đã hoàn toàn biến thành màu đen kịt. Máu bầm, hai đầu ngón tay ứ máu mới nhìn qua sẽ là màu đen nhánh.

Ngay vừa rồi, ngón tay Triệu Vô Tà đâm vào bức tường trong suốt kia, ma nguyên từ đầu ngón tay hấn ta tràn ra đâm vào bức tường trong suốt. Bỗng nhiên từ trên tường truyền đến lực hút to lớn không thể ngăn cản, trong nháy mắt đã thu nạp sạch sẽ ma nguyên từ đan điền Triệu Vô Tà chảy ra, sau đó không đợi Triệu Vô Tà làm gì được nữa.

Một cỗ ma nguyên cường đại hơn bỗng nhiên từ trong tường nổ ra, hoàn toàn đánh vào phía trên hai ngón tay của Triệu Vô Tà. Hiện tại thân thể của Triệu Vô Tà mạnh mẽ hơn nhiều so với hung thú cùng cảnh giới, thế nhưng sau khi bị cỗ ma nguyên mạnh mẽ kia đánh đến, ngón tay Triệu Vô Tà lập tức bị thương.

Mặc dù chỉ là tụ huyết mà thôi, nhưng cũng đủ cho Triệu Vô Tà kinh ngạc. Tường kia quả thực là thủy hỏa bất xâm, tựa hồ thủ đoạn gì cũng vô dụng. Lực lượng tinh thần và ma nguyên đều không được, phía sau bức tường này không biết là cái gì, vậy mà dùng thủ đoạn này để bảo vệ, tuy rằng còn chưa thử qua Nhân Cổ Kiếm và các thủ đoạn khác, bất quá Triệu Vô Tà cũng không muốn thử.

“Trong thế giới này không có nơi nào Triệu Vô Tà không thể tới. Hừ.”

Chân mày kẻ này nhăn lại giãn ra, trên mặt hiện lên một tia cười gằn, không có bất kỳ động tác nào khác. Hai chân trần đột nhiên bước ra, không ngờ lại đánh về phía bức tường trong suốt vô cùng quý dị kia. Một màn kỳ dị xuất hiện, thân hình Triệu Vô Tà vậy mà không chút trở ngại nào, hoàn toàn tiến nhập vào trong đó.

Bỗng dưng, thân hình Triệu Vô Tà biến mất trong không khí. Bức tường trong suốt kia vậy mà không thể ngăn cản được Triệu Vô Tà chút nào, ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Thần thông của ngọc trùng, Triệu Vô Tà luyện hóa ngọc trùng vào trong cơ thể mình, thế gian bất kỳ trận pháp cấm chế nào cũng không ngăn cản được thăng nhĩ này. Trừ phi là Hỗn Độn chi địa, nếu không bất kỳ nơi nào, Triệu Vô Tà đều đến từ tự nhiên. Bức tường trong suốt kia tuy rằng quái dị, hơn nữa

lực lượng ẩn chứa bên trong dường như cũng quá mức to lớn, ngay cả lực lượng tinh thần của Triệu Vô Tà cũng có thể hấp thu và thôn phệ.

Còn có thể đem sức mạnh do Triệu Vô Tà mang lên để trả lại cho Triệu Vô Tà, loại cấm chế này Triệu Vô Tà chưa từng nghe qua. Sau hai lần thăm dò, Triệu Vô Tà đã mất kiên nhẫn, trực tiếp sử dụng thần thông của côn trùng, xuyên qua bức tường trong suốt kia tiến vào bên trong.

Trước mắt hoa lên, không gian di chuyển, thân hình Triệu Vô Tà xuyên qua bức tường trong suốt. Tiến vào một không gian khác, ngay khi vừa tiến vào trong đó, Triệu Vô Tà liền mở cổ nhìn ra. Hai khí đen trắng quấn lấy hai người hắn, thẩm nhuận tất cả.

Không có gì.

Tiến vào không gian xa lạ, Triệu Vô Tà nói ra chữ đầu tiên trong đầu chính là không. Không có gì, trống rỗng, đập vào mắt là được. Cái gì cũng không thấy, một tia linh khí cũng không có, thậm chí ngay cả không khí cũng không có. Mặc dù bây giờ cảnh giới của Triệu Vô Tà căn bản là không cần hô hấp, nhưng không gian này vẫn làm cho Triệu Vô Tà kinh ngạc.

Nê hoàn cung nơi mi tâm nhảy lên một cái, một luồng thần niệm tràn ra, hướng bốn phương tám hướng kéo dài lan tràn. Nhưng sau một lát hắn đã thu hồi thần niệm, không gian này quả thực vô biên vô hạn. Thần niệm dò xét hồi lâu, vẫn không có gì. Không ngờ sau bức tường trong suốt kia, lại là một không gian như vậy.

Trong mắt hắn hiện lên một tia nghi hoặc, theo hắn thấy, lực phòng ngự của bức tường trong suốt kia còn mạnh mẽ hơn so với Lôi Trì mà lúc trước Triệu Vô Tà chứng kiến trong Thần Tiêu Đạo Tông. Tuy Lôi Trì không thể vượt qua, nhưng cường giả cấp bậc Nguyên Anh nếu quả thật muốn đi qua. Chịu đựng một chút thống khổ do Thiên Lôi luyện thể, vẫn có thể cưỡng ép thông qua Lôi Trì.

Nhưng mà bức tường trong suốt này, lấy thần thông của Triệu Vô Tà bây giờ đã vượt xa cường giả Nguyên Anh, nếu như không thi triển thần thông sâu ngọc, thì vẫn không làm gì được, nhưng mà không nghĩ tới, phòng ngự kinh khủng bức này, lại chỉ là vì một cái vô dụng, trống rỗng, không có bất cứ không gian nào.

Nghi hoặc trong mắt càng lúc càng sâu, cổ lỗ mở mắt, nhưng lại không nhìn thấy gì. Hai chân trần không ngừng bước ra ngoài, mỗi một bước đều vượt qua khoảng cách rất dài. Nhưng không biết qua bao lâu, cảnh tượng xuất hiện trước mắt hắn, vẫn trống rỗng, không có gì cả.

Sắc mặt hung ác, ma nguyên trong đan điền đột nhiên trào ra, trút xuống chân trần của mình, hóa thành một luồng sáng đen, Triệu Vô Tà cả người biến mất, tốc độ tăng lên tới cực hạn, xuyên qua không gian quái dị này.

Nửa canh giờ, một canh giờ.

Mấy canh giờ trôi qua, Triệu Vô Tà vẫn đứng trong không gian trống rỗng, sắc mặt khá là khó coi. Lông mày nhíu chặt, hắn không tìm được cái gì. Chỉ cần hắn thi triển thần thông ngọc trùng, hắn lập tức rời khỏi không gian này nhưng hắn sẽ không lựa chọn rời đi. Hắn có thể khẳng định trong không gian này chắc chắn cất giấu thứ gì đó.

Phòng ngự tường trong suốt kia quá mạnh mẽ, không có khả năng là vì thủ hộ một không gian vô dụng. Ngón tay chậm rãi ấn lên mi tâm của mình, chậm rãi vuốt ve, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó.

“Hừ thì nhìn xem là thứ quý quái gì, dám trêu chọc Triệu gia ta.”

“Cổ thần thông thấu triệt ba giờ đi qua.”

Cổ Nhân thần thông, Triệu Vô Tà vậy mà thi triển ra Cổ Nhân thần thông, xem ra Triệu Vô Tà thật sự nhẫn tâm. Nếu thi triển thần thông ngọc trùng, Triệu Vô Tà khẳng định có thể rời khỏi không gian này. Thế nhưng bây giờ hắn ta lại thi triển được Cổ Nhân Thông.

Âm Dương nhị khí hung hăng dây dưa cùng một chỗ, viền mắt Triệu Vô Tà hoàn toàn biến thành thế giới hai màu đen trắng, những cái khác không có gì. Huyền lực huyền ảo đến cực điểm dao động xuất hiện trong hai mắt hắn, phát ra, trên trán Triệu Vô Tà lập tức hiện ra mồ hôi hột to như hạt đậu lăn xuống, mặc dù hôm nay tu vi thần thông đều tăng vọt đến mức vô cùng khủng bố.

Lực lượng tinh thần càng khủng bố, thậm chí đã đạt đến tâm thần Ma Anh, vẫn không cách nào khiến Triệu Vô Tà thi triển thần thông cổ xưa một cách tự nhiên. Lúc này Triệu Vô Tà hoàn toàn đắm chìm trong thế giới cổ nhân, sắc mặt tái nhợt vô cùng, thậm chí còn bắt đầu run rẩy.

Nửa canh giờ, ước chừng nửa canh giờ. Trước kia Triệu Vô Tà thi triển Cổ Nhân thần thông, chỉ cần thời gian vài nhịp thở là được. Nhưng lần này, Triệu Vô Tà không biết phát điên cái gì, lại thi triển nửa canh giờ. Sắc mặt đã trắng bệch như giấy vàng, từng tia vết máu theo khóe miệng Triệu Vô Tà chảy xuống.

Bị thương nặng, cho dù là tại vùng trời tối cổ này, những cổ vũ sư mạnh mẽ vô cùng kia cũng không dám dễ dàng thi triển thần thức cổ trùng dài đến nửa canh giờ, lồng ngực Triệu Vô Tà kịch liệt phập phồng.

Con số thứ ba trăm tám mươi bảy, di hài viễn cổ huyền quy kiếp nạn viễn cổ...

“Grào.”

Man hoang mênh mông, một con cự thú khổng lồ có thể so với núi cao vạn trượng chậm rãi bò, hướng về phía xa xa mênh mông đại dương mênh mông. Con cự thú này hình dáng như con rùa đen, nhưng lại to lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với con rùa. Tùy ý một bước, chính là đất rung núi chuyển. Khí tức mênh mông cổ xưa từ trên người nó truyền đến, cái đầu to lớn như ngọn núi nhỏ từ bên trong xác giáp vươn ra, khiến cho cả bầu trời đều vì đó mà vang lên tiếng thú rống rung động.

“Rống” “Rống” “Ngao”

Bởi vì một tiếng rống to lớn từ các nơi truyền đến những tiếng thú rống, mỗi âm thanh đều vang vọng trong vòng mấy vạn dặm. Điều này khiến cho địa rung núi chuyển, trời đất hoang dã hung hăng rung động, bụi đất đầy trời. Phong vân biến ảo, mười mấy con yêu thú thật lớn hiện thân. Trên trời đất, mỗi con cự thú đều mang theo khí thế vô cùng mạnh mẽ.

“Bành”

Động thủ, cự thú kia tựa hồ cũng không thích đầu cự quy đang chậm rãi hành động. Lúc đầu có một cự thú giương cự trảo lên, hung hăng vỗ vào mai rùa cự quy, thú trảo mang theo khí thế xé rách không gian. Từng cái khe đen kịt xuất hiện trên không gian, giống như từng đạo tia chớp màu đen che kín toàn bộ hư không.

Hư không loạn lưu tuôn ra cuốn ở trên thân thể con khỉ lớn kia giống như cự thú, nhưng lại làm cho cự thú Viên Hầu kia rơi một sợi lông khi cũng không làm được, phản phát chỉ là đang gãi ngứa giúp nó. Toàn thân đều là lông dài màu vàng, mỗi một sợi lông đều giống như cương châm màu vàng, chỉ đứng yên bất động ở đó đã phát ra khí tức kinh người đến cực điểm.

Hung thú thời viễn cổ, Kim Cương Bạo Viên. Kẻ đầu tiên động thủ chính là con Kim Cương Bạo Viên này. Cũng không biết nó cùng con Cự Quy kia có thâm cừu đại hận gì, đủ để đập nát một tòa núi cao cự trảo không hề ngừng nghỉ mà đập lên phía trên mai của nó. Cự thú khác tựa hồ cũng sợ hãi khí thế của con Kim Cương Bạo Viên này, không dám tiến lên. Chỉ ở một bên nhìn, không dám tiến lên.

“Xung keng”

Kim Cương Bạo Viên khí thế kinh người, súc sinh này có được hứng khởi, vậy mà lại đứng thẳng dậy. Nó điên cuồng gầm rú, bầu trời bởi vì tiếng kêu của nó, từng luồng từng luồng gió lốc bỗng dựng sinh ra. Rất nhiều vật vật trên mặt đất bị cuốn vào trong vòng xoáy gió lốc kia, vờn quanh con Kim Cương Bạo Viên này.

Bất quá mặc cho Kim Cương Bạo Viên cuồng bạo như thế nào, cự quy nằm trên mặt đất chính là bất động mảy may, phía trên mai rùa phong cách cổ xưa mênh mông rải đầy đường vân quái dị. Bất động như núi, tựa như hòa làm một thể với mặt đất, mặc kệ Kim Cương Bạo Viên. Chính là không thể làm gì được con cự quy này, lúc trước Kim Cương Bạo Viên một chút cử động cũng không có tác dụng.

Kim Cương Bạo Viên là hung danh nổi tiếng nhất trong đám đông hung thú thời viễn cổ, nếu không cũng không có khả năng uy hiếp hơn mười đầu hung thú bị cự quy rống lên hấp dẫn tới. Nhưng đầu Kim Cương Bạo Viên này tựa hồ còn chưa tiến vào thời kỳ thành thực, không có thực lực đỉnh phong, nhưng đầu Cự Quy kia lại là một đầu viễn cổ Huyền Quy đã sống vô tận năm tháng.

“Xì xì” “Leng keng”

Cự trảo màu vàng của Kim Cương Bạo Viên không ngừng vỗ vào phía trên mai rùa Huyền Quy, lực đạo mỗi một trảo đều đủ để phá hủy một tòa núi cao ngàn trượng, thế nhưng vỗ vào trên mai rùa Huyền Quy này một chút tác dụng cũng không có, hoàn toàn không làm gì được nó mảy may. Mỗi một lần đánh ra, phía trên cự trảo của Kim Cương Bạo Viên sẽ phát ra từng

vòng kim quang, thế nhưng sau khi vỗ vào trên mai Huyền Quy Quy lại đột nhiên biến mất không rõ ràng.

Tiếng rống bất đắc dĩ vang vọng mấy vạn dặm, mây đen trên bầu trời bởi vì tiếng rống mà kịch liệt cuốn lên, những vòng xoáy gió lốc cũng trở nên cuồng bạo. Còn lại mười mấy con cự thú tán loạn, mặc dù là hung thú thời viễn cổ, đều là hạng người bạo ngược. Nhưng bây giờ thấy Kim Cương Bạo Viên bắt đầu trở nên cuồng bạo, cũng không dám đứng ở đó, tránh cho tai ương đến cá trong chậu.

Đôi mắt với Kim Cương Bạo Viên cuồng bạo, đầu Huyền Quy trên mặt đất kia chỉ thò cái đầu to như ngọn núi nhỏ ra, liếc Kim Cương Bạo Viên một cái, giơ tứ chi lên, bắt đầu bò về phía đại dương vô tận phía xa. Bất quá động tác so với trước đó nhanh hơn không ít, tựa như có chút không kiên nhẫn.

Đầu Kim Cương Bạo Viên kia đang muốn động thủ, đột nhiên cũng giống như cảm ứng được cái gì, dừng lại phát cuồng. Hai chân nó mở ra chạy như điên vào sâu trong đại lục, trong khoảnh khắc liền biến mất. Lúc này đầu Huyền Quy kia cũng lấy tốc độ khủng bố tiến vào bên trong đại dương vô tận, chính vào lúc này, toàn bộ đại lục run rẩy.

“Oanh”, “Oanh “

Kiếp nạn, toàn bộ đại lục đều hung hăng rung động, vô số vết nứt xuất hiện trên mặt đất. Từng ngọn núi cao vạn trượng sụp xuống, vô số nham thạch nóng chảy từ lòng đất bộc phát ra. Mang theo khói đặc kịch độc cùng một chỗ nham thạch nóng chảy bộc phát, linh khí trên đại lục không biết bắt đầu từ khi nào, lấy tốc độ khủng bố tiêu tán đi.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại lục xuất hiện vô số lỗ thủng, vô số nham thạch nóng chảy tràn lên. Địa Ngục Hỏa Hải, tất cả sinh linh lâm vào trong trường kiếp nạn này, linh khí trong vòng một đêm tiêu tán đến gần như không còn, mặc kệ là hung thú hay là Yêu thú, Linh khí trong cơ thể cuối cùng cũng hao hết.

Những nham thạch nóng chảy và khí độc từ lòng đất vọt lên kia cũng không phải ngày sau có thể so sánh, thương tổn đối

với những hung thú yêu thú kia rất lớn, thêm nữa còn bạo động tăng cường phong cùng cát còn có trên chín tầng trời thiên lôi hạ xuống, toàn bộ viễn cổ đại lục đều lâm vào kiếp nạn.

“Xung keng”

Mấy ngày sau rốt cuộc con Kim Cương Bạo Viên kia đã bị biển lửa khôn cùng vây khốn, nham thạch nóng chảy trong lòng đất bao phủ thân thể nó, lông vàng vốn uy phong lẫm liệt đã biến mất hơn phân nửa. Nhếch nhác đến cực điểm, bởi vì thân thể cực lớn cùng khí thể cuồng bạo của nó, từ thiên lôi trên chín tầng trời cùng cát Côn Bằng toàn bộ tuôn đến quanh người nó.

Kim quang bảo vệ toàn thân nó càng thêm loãng, linh khí trong cơ thể càng ngày càng ít, bên ngoài căn bản không có linh khí để nó hấp thu. Có lẽ chỉ cần một chút thời gian nữa, đầu tuyệt thế hung thú này sẽ triệt để bỏ mình. Không chỉ có Kim Cương Bạo Viên, mà các hung thú khác trên đại lục viễn cổ cũng giống vậy, đều lâm vào vô biên vô hạn kiếp nạn.

Đại lục như vậy, đại dương vô tận cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Rầm rầm” “rầm rầm” “rầm rầm”

Dưới đại dương vô tận, vô số núi lửa bộc phát, địa hỏa độc diễm chảy ra từ lòng đất nửa canh giờ đã đem nước biển đun sôi. Âm thanh ừng ực vang vọng toàn bộ đại dương vô tận, vô số ngư tôm hải thú trôi nổi lên. Một bầy hung thú cùng những yêu thú khai mở linh trí từ đáy biển bò lên, giãy dụa trong nước biển, lúc này nước biển đã sớm nóng như dung nham.

Sương mù màu trắng “Xuy xuy” bốc lên từng tầng, xen lẫn mùi lưu huỳnh, không biết nước biển bị bốc hơi. Vô số tiếng kêu thảm thiết của hải thú vang vọng chân trời, vô số hung thú hung thú trong đại dương chỉ nhiều hơn không ít so với trên đại lục, nước biển bị đun sôi so với nham thạch nóng chảy không kém bao nhiêu.

Sâu trong đáy biển, một cái bóng mờ thật lớn yên lặng tại đó, vẫn không nhúc nhích. Mai rùa cực lớn giống như một tòa núi

cao vạn trượng, tứ chi cùng đầu lâu đều đã hoàn toàn rút vào bên trong mai rùa. Vô số nước biển hỗn hợp với khí độc hỏa tương đở rục cuốn tới, hoàn toàn đem đầu Huyền Quy này bao bọc lại.

Hiện tại là viễn cổ, cự quy này chính là huyền quy phòng ngự thần thông có một không hai, ngay cả Kim Cương Bạo Viên hung thú tuyệt thế cũng không làm gì được nó, nhưng lúc này, huyền quy đã sống không biết bao lâu lại gặp phải tai ương ngập đầu. Nước biển và nham thạch nóng chảy kia có lẽ không tính là gì, linh khí bên ngoài đã khô kiệt tạm thời cũng không lấy mạng Huyền Quy này.

Độc khí, từng luồng từng luồng khí độc xám xịt chảy ở chỗ sâu đáy biển, bởi vì nước biển và nham thạch nóng chảy cuốn tới. Một cỗ khí độc trong đó bị cuốn tới, đánh về phía Huyền Quy. Thoáng cái chui vào trong nham thạch nóng chảy của Huyền Quy, vốn Huyền Quy phòng ngự kinh người, tuy rằng bị nước biển và nham thạch nóng chảy bao trùm thân thể.

Thế nhưng những nham thạch nóng chảy kinh người cùng nước biển sôi trào kia không thể làm gì con Huyền Quy phòng ngự kinh người này, một chút vết thương cũng không có. Nhưng sau khi khí độc tràn vào, Huyền Quy một mực không có động tĩnh bắt đầu rút thẳm. Ở trong mai rùa, tiếng kêu thảm thiết của Huyền Quy vang lên.

Độc khí xám xịt từ chỗ cổ Huyền Quy chui vào, nơi đó có lực lượng quý dị mạnh mẽ, có thể đem tất cả nham thạch nóng chảy nước biển cuốn tới đều từ bên ngoài ngăn cản. Nhưng lúc này lại ngăn không được cỗ khí độc xám xịt trào tới này, một trận thanh âm xùy xùy xùy qua đi, độc khí đi vào.

“Ngang” “Tê”

Huyền Quy thừa nhận thống khổ thật lớn, thân thể thật lớn quay cuồng ở đáy biển, từng quả cầu nước to bằng ngọn núi nhỏ bị nó quấy thành. Sau đó trôi nổi đi lên, vỡ ra. Ở trong cơ thể Huyền Quy, khí độc xám xịt chui vào ăn mòn huyết nhục nó, mai rùa của nó có thể không sợ cỗ độc khí này.

Thế nhưng huyết nhục của nó lại không chịu nổi, sau một hồi lâu, tiếng rú thảm cũng ngừng lại. Thân thể khổng lồ của Huyền Quy thật sự đã chìm xuống, bất quá lúc này huyết nhục toàn thân nó đều đã bị ăn mòn sạch sẽ, chỉ còn lại một cái mai rùa vô cùng to lớn đã chìm xuống đáy biển.

Vô cùng vô tận ý niệm không cam lòng từ trong phó thiên kia bay ra.

Lần này hai là rồi rầm chia sẻ soạt soạt với nhau.

Phía trên mai rùa truyền đến, không giờ khắc, trong đại dương mệnh mông vô tận, vô số cổ cảm xúc không cam lòng cùng oán hận bốc lên, thẳng tắp xông lên trên chín tầng trời. Kiếp nạn, lần đầu tiên thiên địa đại kiếp, bắt đầu từ viễn cổ. Diệt sát vô số sinh linh cường đại, bất luận sinh linh cường đại cỡ nào, đều không thể chạy thoát khỏi quy tắc thiên đạo diệt sát.

“Phốc “

Hắc bạch nhị khí trong mắt tiêu tán, khôi phục lại vẻ thanh minh lúc trước, Triệu Vô Tà vẻ mặt hoảng sợ lau đi vết máu trên khóe miệng. Nửa canh giờ sau, Triệu Vô Tà thi triển cổ nhãn thông nhìn thấy cảnh tượng. Để cho Triệu Vô Tà liêu mạng trọng thương duy trì thần thông nửa canh giờ, cảnh tượng này chỉ là Huyền Quy nhìn thấy, kỳ thác cảnh tượng mai rùa sau khi Huyền Quy chết lưu lại. Vô tận năm tháng trôi qua vẫn chưa từng biến mất.

Huyền Quy chính là hung thú thời viễn cổ, uy danh không kém gì trọng sát thú, thậm chí còn không bằng. Sau khi chết thảm nó không cam lòng chấp niệm mới có thể tồn tại đến bây giờ, bị Triệu Vô Tà thi triển thần thông chứng kiến cảnh tượng thời viễn cổ.

Hiện tại chỗ Triệu Vô Tà đứng trong huyền quy di hài là phía dưới mai rùa.

Chương thứ ba trăm tám mươi tám đánh lén, Huyết kích sa...

Cổ thần thông, thẩm nhuần thời gian ba giờ. Thần thông nghịch thiên, muốn tùy ý thi triển một chút đại giới cũng không có khả năng. Trừ phi Triệu Vô Tà tấn thẳng đến cảnh giới Vô Thiên Ma, vậy có thể tùy thời thi triển thần thông cổ xưa, thẩm nhuần hết thủy bao gồm thời gian. Nhưng hắn còn chưa đạt tới cảnh giới đó, cưỡng ép thi triển cổ nhãn thông hơn nửa canh giờ, nếu không phải vì thân ở trong mai rùa huyền quy.

Dưới sự dẫn dắt của khí tức, Triệu Vô Tà chứng kiến một cảnh tượng mà hắn ta muốn thấy chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủi. Trong sự oán niệm của Huyền Quy, những hình ảnh đó là cảnh tượng cuối cùng diệt vong của Thiên Vân đại lục. Đại lục sụp đổ, biến cả vô tận bị nấu chín, vô số sinh linh tử.

Nhưng Triệu Vô Tà lại nhìn thấy một ít thứ khác, chính là con Huyền Quy này dường như có biết chút gì đó, lúc đầu nó ngay cả Kim Cương Bảo Viên cũng không thèm quan tâm. Cứ muốn tiến vào trong đại dương mệnh môn vô tận, dường như trên đại lục có nguy hiểm cực lớn đang chờ nó, nhất định phải rời khỏi đây.

Đáng tiếc chính là, khi nó vừa tiến vào trong biển, Địa Hỏa Độc Diễm trong lòng đất liền bạo phát. Mạnh như Huyền Quy cũng rơi vào kết cục thảm như vậy. Tuy rằng không biết cuối cùng Huyền Quy muốn đi nơi nào, nhưng Triệu Vô Tà đã đoán được. Trước đó gã chém giết hơn trăm vị cường giả cảnh giới Nguyên Anh này, trí nhớ của chúng đều bị Triệu Vô Tà lật xem qua.

Giống như Thiên Vân đại lục, trong đại dương vô tận tựa hồ cũng có một nơi, giống với Thiên Vân Sơn. Nhưng điểm bất đồng chính là nơi nào mà không cần tới mộ thực là có thể thông qua. Chỉ cần sinh linh tiến vào trong thì sẽ không có bất kỳ hạn chế nào. Ít nhất ngay từ đầu đã như vậy, nhưng sau đó

thì không rõ ràng, bởi vì sau khi tiến vào thì những cường giả kia cũng không có ai trở lại.

“Trăm năm, là đủ rồi, bất kể là ai. Muốn phản kháng Triệu gia ta, ta giết sạch tất cả.”

Sắc mặt hắn kiên quyết, không biết từ trong trí nhớ của Huyền Quy thẳng nhai này còn nhìn thấy gì nữa. Trong mắt hắn ánh lên vẻ hung lệ, trên người phun trào khí tức hung sát.

“Vù “

Thân hình thuần di, chỗ không gian trống rỗng kia chính là độc khí do viễn cổ Huyền Quy sau khi chết lưu lại. Lúc trước Huyền Quy chết ở trên Địa Tâm Khí, thời điểm kiếp nạn viễn cổ, những khí thể xám xịt từ địa tâm vọt lên kia, là trong lòng đất sản xuất khí độc vô tận năm tháng, tụ tập độc khí trong thiên địa.

Mặc dù Huyền Quy phòng ngự thần thông kinh người, ngay cả Kim Cương Bạo Viên bọc này lâm vào cuồng bạo cũng không làm gì được nó, nhưng đôi mắt với địa tâm độc khí. Huyết nhục nó ở dưới mai rùa vẫn không chống cự được, bị ăn mòn sạch sẽ. Chỉ để lại mỗi một cái mai rùa đã bắt đầu mục nát, trải qua viễn cổ kiếp nạn, mai rùa của nó còn có thể lưu lại đến bây giờ.

Đáy biển vẫn đục không chịu nổi, nhưng đôi mắt cổ xưa của Triệu Vô Tà lại không hề cản trở Triệu Vô Tà đang nằm dưới lớp bùn. Một cái mai rùa to lớn vô cùng nằm yên lặng, tràn ngập khí tức mệnh mông cổ xưa. Có điều đã qua nhiều năm như vậy rồi, cái mai rùa kia đã bắt đầu mục nát rồi.

Bức tường mà lúc trước Triệu Vô Tà ăn phải quả đắng chẳng qua cũng chỉ là lực lượng cuối cùng khi mai rùa mục nát tiết lộ ra mà thôi. Sau khi biết được hết thấy mọi chuyện, Triệu Vô Tà đối với nơi này đã không có hứng thú. Khẽ liếc mắt nhìn một cái, liền thi triển thuần di thần thông rời khỏi đáy biển sâu.

Trên không trung, trên ma liên vực sâu, thân hình Triệu Vô Tà bỗng xuất hiện. Tam Nương và Hồng Trần mỗi người ngồi hai bên, hai mắt nhắm nghiền, khí tức trên người rất ít ỏi. Trong

lúc tu luyện, chỉ có Tiểu Lục chán nản muôn vàn, ôm lấy Vô Cầu Chung, cầm trong tay chùy ngọc, nhẹ nhàng không ngừng nện lên trên Vô Cầu Chung.

“Đông” “Đông” “

Tiếng chuông ngưng thần từ xa xưa truyền khắp vạn dặm, bây giờ tu vi của Tiểu Lục là Nguyên Anh, Triệu Vô Tà lại có ý truyền thụ. Nó đã có thể phát huy được toàn bộ uy lực của Vô Cầu Chung, tuy rằng vẫn chưa thể so sánh với thập đại môn phái, nhưng nếu so sánh với việc chém giết cường giả Nguyên Anh hậu kỳ thì Tiểu Lục chưa chắc đã rơi vào thế hạ phong.

Cũng không nhìn Tiểu Lục phản ứng, Triệu Vô Tà trực tiếp ngồi xuống. Từ trong trái tim của hắn, hào quang chợt hiện, một tòa tế đàn nhỏ vuông vức từ bên trong xoay tròn ra. Không có chỗ nào kỳ lạ, toàn thân đều đen kịt, không khác gì cục sắt. Nhưng tâm thần Triệu Vô Tà lại yên lặng ở phía trên, hoàn toàn hòa hợp một thể với khối “Thiết cục” này.

Trước đó thi triển Cổ Nhãn Thần Thông, Triệu Vô Tà bị trọng thương, vẫn luôn áp chế. Lấy tu vi thần thông của hắn bây giờ, linh khí tiên thiên trong Nhân Cổ Kiếm đối với thương thế của hắn ta đã không có bao nhiêu tác dụng. Nếu như không sử dụng cổ đài, Triệu Vô Tà tự chữa thương, phiền toái hơn rất nhiều.

Lần này ba người đều im lặng trong tu luyện, chỉ còn lại một mình Tiểu Lục, chỉ có thể nện lên Vô Cầu Chung trong ngực nàng. Còn có Thâm Uyên Ma Hải bên dưới nàng, loại này buồn tẻ, Tiểu Lục cũng không kiên trì được bao lâu nữa cũng theo đó mà tiến vào tu luyện.

Đại dương vô tận gần như vô biên vô hạn, tuy rằng chỉ là hải dương, không có núi cao hay địa hình phức tạp gì. Nhưng bên trong đại dương vô tận lại rất có phương hướng không phân biệt được. Giống như hiện tại, mấy năm trôi qua, Triệu Vô Tà vẫn không tìm được một đại lục khác, Thiên phụng đại lục.

Mấy năm trôi qua, nếu như là từ vực sâu ma đầu tốc độ, thì Thiên Vân Đại Lục cũng đã đủ để đi vòng vài vòng rồi. Thế

nhưng lúc này trước mặt bốn người Triệu Vô Tà vẫn chỉ xuất hiện một màu trắng xóa như biển rộng mà thôi.

Một mảnh hải vực xanh biếc, bọt nước tung tóe, dòng nước dập dờn. Vô số sinh linh du động dưới đáy biển, bầu trời tụ tập rất nhiều loài chim biển. Hòn đảo nhỏ nhiều tinh la kỳ ảo, nếu như Thâm Uyên Ma Vực không xuất hiện mà nói, cũng có thể xem là một cảnh tượng mỹ lệ. Đáng tiếc là, tên Triệu Vô Tà này chính là Sát phong cảnh.

“Ngang “

Thâm uyên ma kêu lên, sinh tồn ở trong vùng biển này đều rất rõ ràng, nghe được tiếng kêu của đầu yêu thú đến từ vực sâu này, không có bất cứ sự chần chờ nào. Mặc kệ là trong biển hay là không trung, tất cả sinh linh đều bắt đầu kinh hoảng chạy trốn. Đi theo Triệu Vô Tà mấy năm, thực lực của đầu Thâm Uyên Ma Vực này sớm đã không phải yêu thú vực sâu bình thường có thể so sánh, cho dù là cảnh giới Nguyên Anh cũng vậy.

Uy áp quá mạnh mẽ, một cảnh đẹp đang bị tên Triệu Vô Tà phá hỏng sạch sẽ. Nhưng vào lúc này, trên lưng Ma Bằng, kể cả Triệu Vô Tà. Bốn người còn đang tu luyện thì ma cương xuyên qua vùng biển này, trên người lập tức toát ra hắc quang. Chậm rãi đem toàn bộ thân thể của Uyên Ma Vực bao vây lại, sau đó ép vào sâu trong hư không.

Xuyên qua hư không, đây đã là lần thứ mấy đi xuyên qua hư không vực sâu ma vực, mỗi một lần đều có thể xuyên qua mười vạn dặm. Thế nhưng cho đến bây giờ, Thiên phụng đại lục vẫn không thấy tăm hơi. Triệu Vô Tà cũng không sốt ruột chút nào, mặc cho thâm uyên ma cương du đãng trong vô tận đại dương.

Nhưng ngay lúc thân hình của Thâm Uyên Ma Vực muốn xâm nhập vào hư không thì ở chỗ sâu dưới đáy biển, một cái bóng mờ thật lớn bỗng nhiên xuất hiện. Lấy khí thế sét đánh nhắm phía Thâm Uyên Ma Cương mà đến, tiếng sấm cuộn cuộn từ chỗ sâu trong đáy biển vang lên.

“Grào.”

Con quái vật khổng lồ, thật sự là quái vật khổng lồ, nước biển xanh thẳm xen lẫn bọt sóng trắng xóa cuốn tới. Răng lớn trắng hếu xuất hiện trong nước biển, mỗi cái răng đều như một lưỡi dao sắc bén, hàn quang lóng lánh đem không khí và nước biển toàn bộ tách ra. Khí tức con quái vật khổng lồ như hung thú viễn cổ vừa rời khỏi trong nháy mắt bộc phát như núi lửa.

“Ngang” “Bành” “Bành”

Quá nhanh, từ chỗ sâu trong đáy biển bỗng nhiên xuất hiện một quái vật khổng lồ tốc độ thật sự quá nhanh, Thâm Uyên Ma Vực căn bản không kịp né tránh. Thêm nữa nó vừa lúc muốn xuyên qua hư không, căn bản không thể tránh né. Đối mặt với cự thú cái miệng khổng lồ mở ra, Thâm Uyên Ma Vực chỉ kịp vắn vẹo thân hình một cái mà thôi.

Miễn cưỡng né được chỗ yếu hại, răng nhọn lóng lánh hàn quang cùng khí tức hung sát mang theo mùi hôi thối vô cùng tanh hôi cắn vào phía trên thân thể đen sì của Thâm Uyên Ma Vực. Hắc quang trên thân thể ma vực sâu của ma thú còn chưa tan hết, nhưng quỷ dị chính là những hắc quang này không thể ngăn cản được những răng nhọn trắng hếu kia.

“Xuy xuy”

Huyết nhục xé rách, huyết dịch đỏ thẫm đầy trời rơi xuống mặt biển. Nước biển vốn xanh thẳm trong nháy mắt liền bị nhuộm thành màu đỏ, huyết nhục nơi bụng của Ma vực sâu bị những răng nhọn kinh khủng kia cắn xuống một mảng lớn.

“Xung keng”

Tiếng Ma Vực rú thẳm vang vọng dậm, bầu trời cũng bị tiếng rống thống khổ của nó chấn động xuống. Mắt thường có thể thấy được sóng âm tứ tán, nước biển bị sóng âm này làm cho run rẩy không ngớt. Cho dù là Thâm Uyên Ma Vực, bị xé rách một mảng lớn huyết nhục, cũng không có khả năng không rên một tiếng.

Bóng roi đen kịt “Xuy xuy” xuất hiện giữa không trung, từng vết nứt không gian đuối theo, bởi vì động tĩnh vừa rồi còn chưa lắng, mặt biển bỗng nhiên giống như bị một thanh cự kiếm chém xuống. Một khe rãnh đột nhiên xuất hiện ở mặt

biển, nước biển lồm xuống thật sâu, trong hư không chỉ còn lại cái bóng đen kịt kia.

“Bành”

Vô Tòng né tránh, ma cương ôm hận ra tay, ngay cả sinh linh Nguyên Anh Đại viên mãn cường đại cũng không tránh né được. Cái đuôi Thâm Uyên Ma Vực hung hăng quất vào trên thân hung thú đánh lên nó, cũng là vào lúc này., Con hung thú này hiện ra hình thể, còn to lớn hơn nhiều so với núi cao ngàn trượng, ba gai thịt màu đỏ như thịt tam xoa kích đâm chéo lên bầu trời. Huyết kích sa, Thâm Uyên ma tướng cũng có linh trí, sau khi nhìn thấy bộ dáng hung thú đánh lên mình, trong đầu nó liền hiện ra một ý niệm.

Mặc dù nhận ra lai lịch của hung thú này, thế nhưng Thâm Uyên Ma Côn Bằng lại một chút ý tứ thu tay lại cũng không có. Bóng roi đen kịt hung hăng vụt ở trên lưng hung thú mặt biển này, quả thật là hàm hận ra tay., Từ khi ra khỏi vực sâu, đầu Thâm Uyên ma đầu này căn bản không thể bị thương nặng như vậy, đi theo Triệu Vô Tà càng như thế, hiện tại bị cắn đứt một miếng thịt lớn. Thâm Uyên ma sai đã ở bên bờ vực rồi, yêu thú đến từ vực sâu cũng sẽ không tốt hơn so với những hung thú khác bao nhiêu.

Bất quá ngoài ý muốn chính là, con Huyết Kích Sa này tựa hồ căn bản không có ý định chém giết với Thâm Uyên Ma Vực, sau khi đánh lên cắn nuốt một khối huyết nhục ở bụng của Thâm Uyên Ma Vực, thân hình vừa mới hiện ra trên mặt biển thì lập tức chìm xuống dưới. Tựa hồ là vì chạy trốn, thậm chí bị cái đuôi của Thâm Uyên Ma Thiềm quất một cái cũng không quay đầu lại, trực tiếp chìm xuống đáy biển, bóng râm khổng lồ nhanh chóng biến mất.

“Ngang “

Thâm Uyên Ma Côn triệt đề nổi giận, cái gì cũng không để ý tới, trên thân thể lan tràn hắc quang, hình thành một cái vòng bảo hộ, sau khi đem bốn người Triệu Vô Tà bao vây trong đó, cũng theo đó chìm vào đáy biển. Ở đáy biển, tốc độ của Thâm Uyên Ma Vực so với ở không trung nhanh hơn nhiều, sau

nháy mắt biến mất theo đầu Huyết Kích Sa kia không thấy tăm
hơi.

U Minh Hải, tầng thứ ba trăm tám mươi chín: U Minh Hải...

Huyết kích sa, giống như Mặc Sữu Thú, cho dù là đại dương mênh mông vô tận cũng chỉ có một nơi mới có, đó chính là U Minh Hải, nơi ngàn vạn hung thú tụ tập. Trong đại dương vô tận hung hiểm, ngay cả sinh linh ở Thiên Vân đại lục, phần lớn cũng biết rõ hung danh của U Minh hải. Huyết kích sa là hung thú đặc thù ở U Minh hải, thanh danh hung sát không chút nào thua kém Mặc Sữu Thú.

Sâu dưới đáy biển, một cái bóng thật lớn vận động với tốc độ khủng bố, ở phía sau cái bóng này, một cái âm dương cũng không nhỏ theo sát, thậm chí tốc độ so với bóng mờ phía trước còn nhanh hơn một chút. Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng thu nhỏ lại, đáy biển bởi vì có hai cái bóng, vô số mạch nước ngầm mãnh liệt bị chúng khuấy động mà sinh ra.

“Ngang “

Cho dù là ở dưới đáy biển, Thâm Uyên ma thú ẩn chứa tiếng rống tức giận cũng đã truyền đi cả ngàn dặm, khuấy nhiễu vô số ngư tôm hải thú dưới đáy biển. Những ngư tôm hải thú này ngay cả phản ứng cũng không kịp, trong nháy mắt khi nghe thấy tiếng ma kêu của ma thú liền bị hai quái vật khổng lồ đụng vào. Ngư tôm hải thú bị đụng phải đều biến thành bột phấn.

Nơi hai con thú khổng lồ đi qua, huyết hồng không ngừng lan tràn ra, trong cơn giận dữ, Thâm Uyên Ma Vực hung hãn hoàn toàn sẽ không thua Huyết kích sa. Hai con người khổng lồ giống như hắc bảo thạch kia dần dần tràn ra màu đỏ như máu, tự dung bị đánh lén cắn mất một khối huyết nhục lớn. Đừng nói là Thâm Uyên Ma Vực này, ngay cả một đầu dã thú cũng sẽ lâm vào cuồng bạo.

Kỳ dị chính là, động tĩnh lớn như vậy, đám người Triệu Vô Tà và Tam Nương ngồi trên lưng Thâm Uyên Ma Côn vậy mà không có chút dấu hiệu nào muốn thức tỉnh. Tam nương cùng

Hồng Trần Tam Nữ là như thế cũng không nói làm gì, kỳ quái là Triệu Vô Tà cũng như thế.

Bất quá lúc này Thâm Uyên Ma Côn Bằng đã hoàn toàn lâm vào nổi giận, hiện tại đáy lòng nó chỉ có một ý niệm, đó chính là bắt lấy đầu Huyết Kích Sa kia. Sau đó xé thành mảnh nhỏ, đi theo Triệu Vô Tà, Thâm Uyên Ma Côn kiến thức qua sự tồn tại mạnh mẽ cùng khó tin trong không biết bao nhiêu thiên địa.

Trước kia sự sợ hãi đối với U Minh Hải ẩn sâu trong huyết mạch đã sớm biến mất rất nhiều, cộng thêm chiến lực khủng bố của nó, hiện tại lại bị một con Huyết Kích Sa ừ ừ trêu đùa một phen. Nếu không nổi giận mới là lạ, tốc độ Thâm Uyên Ma Vực càng lúc càng nhanh, trong con người màu đen đã có thể chiếu thân thể to lớn của Huyết Kích Sa rồi.

“Phốc “

Không kiềm chế được, Vực Ma vừa nhìn thấy thân thể Huyết kích sa lập tức động thủ, há miệng khổng lồ phun ra một cột nước màu đen. Rõ ràng là ở dưới đáy biển., Thủy áp kinh người, tôm cá hải thú bình thường nếu như từ đáy biển phun ra cột nước, khẳng định sau khi đi ra toàn bộ sẽ biến thành bọt nước bốc lên. Nhưng cột nước này là do Thâm Uyên Ma Vực phun ra, thủy áp đáy biển căn bản không thể khiến cột nước đen kịt này có một chút biến hóa.

Thứ kịch độc phun ra từ dòng cột nước đen kịt từ trong bụng Thâm Uyên ma, hiển nhiên là thứ kịch độc, con Huyết Kích Sa khổng lồ phía trước kia hiển nhiên cũng biết, cái đuôi cực lớn kia bỗng nhiên rung mạnh, thoáng cái đã phát ra một tiếng rung hung hãn., Ở trong nước biển quấy phá một phen, mang theo mạch nước ngầm khổng lồ lập tức sinh ra, quét hướng cột nước kịch độc đen kịt đánh tới. Trông thấy động tác của Huyết Kích sa, trong mắt Thâm Uyên Ma Vực phía sau lập tức xuất hiện vẻ vui mừng và thực hiện được ý nghĩ đó.

Nhưng hỉ sắc này còn chưa duy trì được bao lâu, lập tức đã bị nổi giận chiếm cứ. Bởi vì lúc này, ngay ở phía trước, đầu Huyết kích sa bỗng nhiên xuất hiện một cái vòng xoáy, vô cùng to lớn, đem thân thể Huyết kích sa hấp thu toàn bộ vào bên trong. Cột nước đen kịt do Thâm uyên ma phun ra kia một

chút tác dụng cũng không có, bị vòng xoáy cuốn vào liền nổi thành nhiều điểm nhỏ biến mất trong vòng xoáy.

“Ngang “

Không chút do dự, thân hình của Thâm Uyên Ma Vực không lơ cao ngàn trượng theo Huyết Kích Sa tiến vào bên trong vòng xoáy kia. Mặc kệ là Huyết Kích Sa hay là Thâm Uyên Ma Vực, đều to cỡ ngàn trượng. Thậm chí thân hình Huyết Kích Sa còn không chỉ ngàn trượng, có thể so với thân thể của Thâm Uyên Ma Vực còn lớn hơn một chút.

Thế nhưng vòng xoáy kia lại không tốn chút sức lực nào liền đem hai đầu cự thú thôn phệ vào, một màn quỷ dị vạn phần, nuốt hai đầu cự thú. Thế nhưng nước biển sâu dưới đáy biển kia, một giọt cũng không hút vào trong vòng xoáy. Sau khi đem Thâm Uyên Ma Vực nuốt vào, vòng xoáy quỷ dị này kịch liệt nhỏ đi, cuối cùng biến mất tại đáy biển.

Mặt biển và đáy biển phương viên mấy vạn dặm đã khôi phục bình tĩnh như trước, gió nhẹ mây nhạt. Ai cũng sẽ không ngờ, nơi này trước kia còn có hai con Hải thú cực lớn truy đuổi ở chỗ này, còn có vòng xoáy quỷ dị kia nữa. Vậy mà có thể không tốn chút sức nào cắn nuốt hai con cự thú Nguyên Anh cảnh, hơn nữa sau khi thôn phệ rồi biến mất tựa như chúng biến mất.

Lần này hai là rồi rắc chia sẻ thiệt nhỏ với Thường Bát Anh.

Vòng xoáy chính là chờ ở nơi nào của hai con thú.

U Minh Hải là nơi hung hiểm nhất trong đại dương mê mông vô tận. Nếu như không phải hung thú. Chỉ cần tiến vào U Minh Hải, mặc kệ là Yêu thú hay tu sĩ nhân loại, đều chỉ có một kết cục. Đó chính là chết, bị vô số hung thú xé nát sau đó thôn phệ sạch sẽ. Cho dù là Nguyên Anh cảnh giới cường đại sinh linh, tiến vào U Minh Hải, cũng đồng dạng là cử tử nhất sinh.

Bởi vì ở bên trong U Minh Hải, vô số hung thú thì không nói làm gì, nhưng có một số hung thú trời sinh có huyết mạch mạnh mẽ. Chém giết nhau căn bản sẽ không thua sinh linh cảnh giới Nguyên Anh. Hơn nữa, ở U Minh Hải có không ít

hung thú kế thừa huyết mạch hung thú Viễn Cổ. Thực lực khủng bố của chúng đã vượt xa cảnh giới Nguyên Anh, Triệu Vô Tà cũng đã giết không ít hung thú của U Minh Hải.

Từ trí nhớ còn sót lại trong đầu những hung thú đó, Triệu Vô Tà biết rõ, ở U Minh Hải đã từng xuất hiện một đầu hung thú. Thân thể khổng lồ thậm chí đạt đến trình độ vạn trượng, lơ lửng trên mặt biển, quả thực giống như một hòn đảo khổng lồ. Đầu hung thú này mặc dù mới hiện thân trong thời gian rất ngắn, cũng chỉ há miệng mấy lần, nhưng cũng chính là lần đó.

U Minh Hải sinh ra hàng vạn hung thú, mấy ngày sau hung thú này mới chìm sâu vào đáy biển. Bởi vì hung thú này giết chóc, khu vực U Minh Hải thậm chí có mấy tháng là yên tĩnh vô cùng. Bình thường điên cuồng giết chóc cũng không thấy được, điều này thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Sinh linh bên trong U Minh Hải chỉ có hung thú, trời sinh ra là vì giết chóc, dựa vào giết chóc mà sinh. Mạnh được yếu thua, kẻ thích hợp sinh tồn. Nơi tàn khốc chân chính, nếu như không thể thôn tính kẻ địch, thì chính mình sẽ bị cắn nuốt. Cho nên đám hung thú từ U Minh Hải đi ra. Mỗi một đầu đều là bạo ngược vô cùng, ý niệm trong đầu ngoại trừ giết chóc chính là cắn nuốt.

Căn bản sẽ không tồn tại cái gì khác, truyền thuyết đại lục Thiên Vân, mặc dù U Minh Hải ở trong đại dương mênh mông vô tận. Bất quá ngày thường đều là phong bế, có cấm chế thiên địa sinh ra đem những hung thú đại dương vô tận khác phân cách ra. Thế nhưng chúng lại ở một vài địa phương bí ẩn., Ngẫu nhiên có hung thú có thể từ trong U Minh Hải đi ra, mỗi lần chỉ cần hung thú U Minh Hải hiện thế, tất nhiên sẽ dẫn phát một phen tinh phong huyết vũ, cũng giống như ngày ấy trên phần mộ Nguyên Anh, đầu hải đồng Mặc Sứ Thú kia.

Triệu Vô Tà đã gặp không ít hung thú U Minh Hải, hẳn căn bản không tin hung thú bên trong U Minh Hải lại gian nan mới có thể đi ra từ U Minh Hải. Lúc trước hắn phát hiện Thiên Địa Ngọc Liên, ngoài ý muốn để cho Thiên Địa Ngọc Liên nở hoa xong., Dẫn tới hơn mười hung thú U Minh Hải, thực lực mỗi một đầu đều không kém Nguyên Anh tu sĩ, nào có trùng hợp

như vậy, chính là ngẫu nhiên từ một địa phương bí ẩn nào đó thông ra U Minh Hải.

Sự thần bí của U Minh Hải so với Yêu Thần Thất Điện trong mười vạn ngọn núi lớn càng lớn hơn, cho nên lúc này Triệu Vô Tà mới chưa từng tỉnh lại, hai mắt vẫn nhắm chặt như trước. Tuy nhiên tâm thần tên này đã sớm tỉnh dậy, động tĩnh lớn như vậy không thể nói hấn là Triệu Vô Tà. Ngay cả Tiểu Lục cũng bị quấy nhiễu nên đã tỉnh lại từ trong tu luyện.

Bất quá bây giờ ba người đều nghe thấy được thần niệm Triệu Vô Tà truyền âm, vẫn làm bộ như đang tu luyện. Thâm Uyên Ma Vực Ma Côn không biết những chuyện này, hiện tại nó chỉ muốn bắt lấy đầu Huyết kích sa phía trước, sau đó xé nát để báo thù.

“Oanh”, “Oanh “

Thông qua, không gian trước mắt hoa lên một cái, Triệu Vô Tà không cần nghĩ cũng biết mình đã vượt qua vòng xoáy quái dị kia rồi.

“Ngang” “Sột xoạt”

Thâm Uyên Ma Côn Bằng tràn ngập tiếng rống tức giận vang vọng bên tai, thông qua vòng xoáy, nhưng mà Thâm Uyên Ma Vực cảm ứng lại bỗng nhiên mất đi tung tích của đầu Huyết kích sa kia. Theo cừu nhân đã hơn nửa ngày không còn thấy đâu, không phải do Thâm Uyên Ma Vực không nổi giận. Nhưng mà nội khí của nó tác dụng một chút, ngược lại đưa tới phiền toái thật lớn.

Vô thanh vô tức, từ đáy biển các nơi, bỗng nhiên xuất hiện vô số bóng ma. Thâm uyên ma tiếng rống dừng lại, lúc này cho dù có đàn cũng biết chuyện gì đang xảy ra. Nơi này không phải hải vực bình thường, cũng không phải là địa phương khác. Ít nhất nước biển tầm thường không phải là màu đỏ sẫm.

U Minh Hải...

Toàn thân trên dưới Thâm Uyên Ma Vực bỗng nhiên rung động một chút, bất quá lập tức khôi phục lại bình thường. Khí tức trên thân thể vẫn cuồn cuộn bạo hung hãn như trước, mặc dù đối với U Minh Hải sự sợ hãi đã thật sâu đậm ẩn sâu trong

huyết mạch rất nhiều Yêu thú đại dương vô tận. Cho dù đến từ Yêu thú vực sâu cũng không ngoại lệ, nhưng Thâm Uyên Ma Vực Ma cũng không phải Thâm Uyên Ma Vực trước kia, chỉ run rẩy một chút cũng không có phản ứng gì khác.

Một chút thanh âm cũng không có, vô số bóng ma từ các nơi bay đến, tựa hồ là bị tiếng rống của Thâm Uyên ma thú hấp dẫn tới. Phóng tầm mắt nhìn lại, phạm vi mấy ngàn dặm đều là các loại bóng ma. Mơ hồ có thể thấy được, mỗi một bóng ma đều là một con hung thú cường hãn.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở mà thôi, một chút khe hở cũng không tồn tại, Thâm Uyên Ma Vực hoàn toàn bị bao vây. Ngay cả bầu trời cũng bỗng nhiên xuất hiện lít nha lít nhít phi cầm hung thú. Trời không đường, xuống đất không cửa.

Tiểu Lục sắc mặt trắng bệch, mặc dù tu vi có cảnh giới Nguyên Anh, tâm tính cũng không tính là ấu trĩ. Thế nhưng bỗng nhiên rơi vào U Minh Hải, lại bỗng nhiên xuất hiện nhiều hung thú như vậy, cho dù nàng lớn mật cũng khó có thể trấn tĩnh như thường. Tam nương cùng Hồng Trần thì sắc mặt không thay đổi, vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, tuy nhiên Triệu Vô Tà lại cảm thấy ánh mắt của ba người đều rơi vào trên người của mình.

Khóe miệng chậm rãi cong lên, không biết là dạng gì tồn tại, dám tính kế Triệu Vô Tà hử. Bất quá cũng coi trọng hử, ước chừng mấy ngàn đầu hung thú. Mỗi một đầu tu vi đều không thấp hơn Kết Đan cảnh giới, có trên trăm đầu đều khó khăn lắm đạt đến Nguyên Anh cảnh. Thậm chí có hơn mười đầu chiến lực tương đương với Nguyên Anh Đại viên mãn.

Chương thứ ba trăm chín mươi, toàn bộ chém giết.

Tam nương hồng trần tam nữ đều chưa từng mở hai mắt ra, bất quá thần niệm cảm ứng lực vẫn có, đều có thể “nhìn xem hiện tại bên ngoài là tình huống gì, Thâm Uyên Ma Cương bị Huyết kích sa ngộ nhập U Minh Hải hung danh hiển hách này. Vừa mới xuất hiện ở trong U Minh Hải, không nghĩ tới lập tức liền lâm vào trong vòng vây hơn một ngàn đầu hung thú.

U Minh Hải cái gì cũng thiếu chính là không thiếu hung thú. Có thể sinh tồn ở nơi này chỉ có hung thú. Cả ngày đều là giết chóc, thôn phệ, căn bản không có tồn tại gì khác. Nước biển nơi đây đều mang theo một tia đỏ thẫm, hoàn toàn không giống nước biển xanh thẫm ở hải vực bên ngoài.

Hơn một ngàn đầu hung thú, mỗi một đầu đều sống sót trong chém giết điên cuồng, lúc này toàn bộ đều nhìn chăm chăm vào bốn người trên lưng Thâm Uyên Ma Vực và Ma Khuyết. Con người của tất cả hung thú đều là màu đỏ máu, bên trong tràn ngập khí tức bạo ngược, âm lãnh và giết chóc.

Sắc mặt Tiểu Lục ngày càng trắng bệch, dường như sắp không chịu nổi nữa, cũng khó trách được. Nếu là người khác, bị nhiều hung thú vây quanh như vậy, cũng không có khả năng mặt không đổi sắc. Hồng Trần cùng Tam Nương có thể làm được là bởi đều có chỗ dựa, hơn nữa tâm trí hai nàng đã đến cảnh giới rất cao, hiện tại tình cảnh này còn không thể làm cho hai nàng biến sắc.

Huống chi, lòng tin của hai nàng đối với Triệu Vô Tà đã đến mức mù quáng, tin tưởng Triệu Vô Tà nhất định có thể giải quyết được.

“Đồng”

Cuối cùng vẫn không nhịn được, Tiểu Lục động thủ, trong tay nàng xuất hiện một cái chùy ngọc. gõ nhẹ vào cái chuông Vô Cầu trong lòng nàng. Tiếng chuông du dương hóa thành từng vòng sóng âm, lấy sống lưng của Thâm Uyên Ma Vực làm

trung tâm, tản ra. Tiếng chuông của Vô Cầu Chung giúp Tiểu Lục thoát khỏi sợ hãi và hoảng loạn trong lòng, nhưng cũng khiến mấy ngàn con hung thú bạo động.

Mặc dù Vô Cầu là ma bảo, nhưng nếu không động sát khí thì vẫn tương tự như Tiên Khí. Tiếng chuông gõ ra thậm chí có thể ngưng thần an tâm, nhưng đối với hung thú, tiếng chuông này không hề êm tai chút nào.

“Grào” “Grao” “Grao”

Gần như đồng thời, mấy ngàn đầu hung thú vô thanh vô tức chỉ là hành động vây quanh Thâm Uyên Ma Vực, nhao nhao mở ra miệng to như chậu máu, cắn về phía thân thể cực lớn của Thâm Uyên Ma Vực, thân thể to lớn ngàn trượng không thể dọa được hung thú này. Thậm chí khí tức chiến lực nhìn qua chỉ có hung thú cảnh giới Kết Đan, cũng theo động.

Mấy ngàn hung thú đồng thời chuyển động, khí thể kia quả thực quá mức kinh người, nước biển đen kịt lập tức bị cuốn phăng trên không trung tạo thành một cơn sóng biển cực lớn. Đáy biển càng sinh ra vô số mạch nước ngầm, xen lẫn trong mạch nước ngầm, là rất nhiều hung thú hung sát. Uy thế quá kinh người, trời đất cũng vì thế mà biến sắc.

Vốn là U Minh Hải âm u, bởi vì trong nháy mắt này mà mấy ngàn con hung thú hành động càng thêm khùng bố, khí tức hung sát so với sóng biển càng thêm mãnh liệt, nồng đậm mùi máu tanh, từng luồng từng luồng ý niệm âm lãnh bạo ngược truyền đến trong đầu bốn người ở trên lưng Thâm Uyên Ma Vực.

“Ngang “

Đôi đồng tử của Thâm Uyên Ma Côn cũng biến thành màu đỏ như máu, những hung thú này khê động đã dẫn phát khí tức hung sát cũng ảnh hưởng tới nó, vốn đang ấp ủ một bụng nộ khí liền bùng phát. Miệng máu mở ra, kể cả một mảng lớn nước biển màu đỏ đen, Thâm Uyên Ma Côn nuốt sống vài đầu hung thú vào trong bụng.

“Xẹt xẹt” “Bành” “Bành”

Không chút dừng lại, miệng máu vừa nuốt xuống mấy đầu hung thú, cái đuôi đen kịt của Thâm Uyên ma đầu kia hung hăng quất mạnh ra ngoài. Dọc đường chỉ cần gặp phải hung thú, không chết cũng bị thương. Ngay cả một đầu hung thú cảnh giới Nguyên Anh hung hãn cũng chỉ thoáng lau cái đuôi của Ma Sát mà thôi, nửa người thiếu chút nữa đã bị cắt đứt.

Hung hãn không thua một con hung thú tập thể chút nào. Ma Vực Ma Vực hấp thu sát khí thời viễn cổ của trọng sát thú, lúc này bộc phát ra khí tức khủng bố thậm chí còn đè ép hơn mười đầu hung thú Nguyên Anh Đại viên mãn ẩn núp trong nước biển.

Bất quá cũng vào lúc này, mười mấy đoàn bóng ma chuyên động, từ đáy biển chui ra tới. Vô thanh vô tức, nhưng mà những hung thú che ở trước bọn chúng, lại giống như điên hướng nơi khác chạy trốn. Vẫn có hung thú trốn chậm hơn, sau khi bóng tối kia qua đi, hung thú trốn được chậm lại rú thảm một tiếng hóa thành máu chảy vào trong nước biển.

Hơn mười bóng đen kia chính là mười mấy đầu hung thú mạnh mẽ nhất trong mấy ngàn con này, khí tức đều sẽ không thua tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn hung thú, U Minh Hải khủng bố chỉ một đầu hung thú này là có thể thấy được.

“Ngang “

Sát khí bộc phát, hắc quang lan tràn, đem thân thể Thâm Uyên ma đầu bao vây lại. Thâm Uyên ma sóc cũng cảm ứng được mười mấy con hung thú đang tới gần, mấy ngàn con hung thú, hơn mười con hung thú này mới là kinh khủng nhất. Trong đó có một cái bóng khiến cho Thâm Uyên ma đầu rất là quen thuộc, nhất là ba gai thịt màu đỏ tươi đâm phá mặt biển, huyết kích sa.

Huyết kích sa cũng là một trong mười mấy con hung thú kia, khí tức uy thế hầu như giống nhau, nói cách khác, mười mấy con hung thú kia, mỗi một con đều có chiến lực giống Huyết kích sa. Thâm uyên ma vực trước đó bị Huyết kích sa cắn mất một mảng lớn máu thịt, tuy là đánh lén, nhưng cũng có thể nói thực lực Huyết kích sa sẽ không kém quá nhiều so với Thâm Uyên ma sa.

Hiện tại mười mấy con hung thú như vậy đồng loạt hành động, Thâm Uyên ma còn cường đại hơn nữa, cũng chỉ có một kết quả. Đó chính là chết.

“Một đám súc sinh không có đầu óc, dám tới trêu chọc Triệu gia. Hừ.”

Vào lúc này lại lên tiếng, lại có kẻ kiêu ngạo như Triệu Vô Tà. Chẳng biết lúc nào hắn ta đã mở mắt, đứng trên sống lưng của Thâm Uyên Ma Công, lạnh lùng nhìn chăm chú vào hơn chục con hung thú tuyệt thế dưới đáy biển đang tiến tới. Bất quá sâu trong mắt thẳng nhóc này, lại lộ ra vẻ nghi hoặc, thần niệm của hắn vừa mới dò xét mấy vạn dặm.

Nhưng mà hắn không phát hiện được gì cả, giống như đã đem Thâm Uyên ma thú đến đây, chính là do con Huyết kích sa vô tình tạo thành vậy. Bất quá càng như vậy, càng khiến cho Triệu Vô Tà đây là một cái âm mưu. Vốn còn muốn tiếp tục giả vờ, nhưng xem tình cảnh hiện tại, không thể để cho hắn tiếp tục giả bộ ở đây, có lẽ giết hơn mười hung thú, sau đó có thể nhìn thấy mấy con đang ở trong bóng tối giả thần giả quỷ rốt cuộc là tồn tại như thế nào rồi.

Nghĩ tới đây, trên mặt Triệu Vô Tà phủ một tầng sương lạnh, trên người chậm rãi tỏa ra sát khí lạnh lẽo đến cực điểm. Hắn cũng lười phí lời với đám hung thú này, những hung thú này tuy thực lực khủng bố, nhưng mỗi một đầu đều là súc sinh không có não mà thôi. Trong đầu ngoại trừ giết chóc chính là thôn phệ, cùng bọn chúng cho dù có chết cũng vô dụng.

“Ông ông” “Hô”

Một mặt tiểu phiến cùng một thanh tiểu kiếm đồng thời xuất hiện trước người Triệu Vô Tà, Vạn Độc Cổ phiến, Nhân Trùng cổ kiếm, hai kiện hung khí tuyệt thế. Hung danh của Triệu Vô Tà tại Thiên Vân đại lục, hơn phân nửa đều là do hai kiện hung khí tuyệt thế này tạo thành. Bây giờ ở U Minh hải, lại phải triển lộ ra hai kiện hung khí tuyệt thế này một lần nữa.

“Hừ, nếu là đi tìm đường chết, Triệu gia cũng không khách khí.”

Tay nắm giữ thượng nhân cổ kiếm, một mảng huyết quang lập tức từ thân kiếm lan tràn đến mũi kiếm, khát máu chỉ khi cuồng bạo cùng hung sát khí hỗn hợp cùng một chỗ. Đồng loạt bộc phát, huyết quang từ trong thân kiếm bay thẳng ra, một dải kiếm quang đỏ tươi như máu từ trên lưỡi kiếm cổ trùng bắn ra, đâm rách hư không, không thể ngăn cản.

Vạn Độc Cổ Phiến đón gió lớn lên, trong nháy mắt đã hóa thành một lá cờ lớn nghìn trượng dựng ở phía trước thân thể của Thâm Uyên Ma Vực. Bảo vệ cả tam nữ Hồng Trần cùng Ma Côn Bằng, Triệu Vô Tà cầm huyết kiếm chậm rãi hạ xuống sống lưng của Thâm Uyên Ma Vực, hai chân để trần đạp trên mặt biển.

“Oanh” sát khí đầy trời biến mất, trên người Triệu Vô Tà lạnh thấu xương như muốn cuộn lên phong bạo sát khí toàn bộ biến mất. Tựa hồ trong khoảnh khắc đó, Triệu Vô Tà biến thành một con hổ bị nhốt rãnh. Nhưng ngay khoảnh khắc này, tất cả hung thú đều hung hăng rung động một cái, trong đầu hiện lên một ý niệm muốn bỏ chạy. Bất quá, không kịp nữa rồi.

“Phốc phốc “

Sâu dưới đáy biển, một đạo huyết quang bỗng nhiên hiện lên, thân thể một con hung thú mang theo sát khí vô tận bỗng chia làm hai. Mùi máu tanh nồng nặc từ trong cơ thể đứt gãy điên cuồng phun ra. Đầu hung thú có chiến lực tương đương tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn này, vậy mà chỉ trong một hơi thở không đến đã mất mạng.

Ngay cả một cái xác cũng không có lưu lại, còn chưa xong. Đạo huyết quang khùng bố kia sau khi giết con hung thú bộ dáng như thủy mẫu này, dưới đáy biển vẩn vèo một chút, sau một khắc liền xuất hiện ở không trung. Trên mặt biển, chỉ có một đầu hung thú có cảnh giới Nguyên Anh Đại viên mãn, là một đầu Hải Ma Nha toàn thân đen kịt.

Con Hải Ma Nha này là một vương giả của bộ tộc, cũng là hung thú của U Minh Hải. Khác với hung thú dưới đáy biển, Hải Ma Nha là bá chủ trên mặt biển. Lúc này trên mặt biển đông nghìn nghịt, toàn bộ đều là Hải Ma Nha, nhưng ở giữa lại có một con Hải Ma Nha có thân thể khổng lồ.

Thân thể mấy trăm trọng, quá mức dễ làm người khác chú ý, đạo huyết quang kia vãn vẹo một cái rồi xuất hiện ở dưới thân con Hải Ma Nha. Không hề tránh né Hải Ma Nha đang vươn miệng sắc bén, trực tiếp nghênh đón.

“Phù phù “

Nước biển màu đỏ thẫm lập tức biến thành màu đỏ sẫm, thân thể cực lớn của Hải Ma Nha bị phá vỡ rơi xuống mặt biển. Ngay cả giấy dựa một cái cũng không có, trực tiếp không một tiếng động, lập tức bỏ mình. Miệng Hải Ma Nha cứng rắn đến mức vô cùng khủng bố, thậm chí có thể so sánh với Tiên Khí Ma Bảo. Thế nhưng đối mặt với đạo huyết quang quỷ dị kia, thậm chí ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có, trong khoảnh khắc liền mất mạng.

Chỉ trong thời gian một hơi thở, hai đầu hung thú Nguyên Anh Đại viên mãn đã chết. Một chút năng lực phản kháng cũng không có, thậm chí kéo dài một chút cũng không có. Cho tới bây giờ, thân ảnh Triệu Vô Tà chân trần ở trên mặt biển trước đó mới bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

Hư ảnh là hư ảnh Triệu Vô Tà để lại. Đồ sát bắt đầu. Không có một con hung thú nào có thể kiên trì cho thủ hạ của Triệu Vô Tà trong thời gian một hơi thở, cơ hồ đều là vừa đối mặt đã chết. Triệu Vô Tà xem bộ dáng cũng không có kiên nhẫn, tên này cầm trong tay cổ trùng, quả thực chính là một Sát Thần.

Nếu cảnh tượng này truyền tới Thiên Vân đại lục, chỉ sợ sẽ dẫn phát một phản ứng như trời long đất lở, mặc kệ đều đủ để dẫn phát một trận hạo kiếp tuyệt thế mãnh thú. Vào lúc này, thủ hạ của Triệu Vô Tà lại không hề có năng lực phản kháng. Một mặt tàn sát nghiêng sang một bên, cũng chính là thời gian mười mấy hơi thời gian, mười mấy con tuyệt thế hung thú kia.

Tất cả đều đã chết, thật là đáng sợ. Dù cho đáy lòng Tam nương hồng trần vô hạn tin tưởng Triệu Vô Tà, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy, vẫn là hoảng sợ đến đôi mắt đẹp tròn tròn. Lúc nào, Triệu Vô Tà mới mở ra.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt thuật lại sự dao động của Bàn Cửu Khiếu.

Tên quý này đã đạt đến trình độ Thần chặn giết Thần Ma.
Chuẩn bị sách mới đi điều.

Chương thứ ba trăm chín mươi mốt, U Xà Viễn Cổ Thâm Uyên Viễn Cổ.

Một đôi chân trần trắng nõn như nữ tử, đạp trên mặt biển. Nước biển xanh thẳm đã sớm biến mất, hiện tại trên mặt biển đều là một mảnh đỏ thẫm. Một thân áo vải, cầm trong tay trường kiếm đỏ như máu, Triệu Vô Tà vốn thanh tú trở nên yêu dị.

“Ông ông”

Phía sau Triệu Vô Tà, lá cờ cao nghìn trượng của Vạn Độc Cổ Phiên bắt đầu phiêu động, tiếng gió gào thét quấy nhiễu nước biển đỏ thẫm phía dưới. Từng đoàn từng đoàn máu loãng bỗng nhiên quay cuồng từ trong biển bốc lên, rời khỏi nước biển, chậm rãi bay về phía lá cờ của Vạn Độc Cổ Phiên. Ở trung tâm lá cờ xám xịt, Hắc Liên yêu dị lóng lánh hào quang màu đen, một cổ dao động hưng phấn khát máu truyền đến.

Vô số cổ trùng trên lá cờ hiện ra hình thể, tiếng gào vô hình vang lên trong hư không, tựa hồ rất là hưng phấn. Những huyết đoàn kia là Triệu Vô Tà chém giết hơn mười hung thú kia xong, tinh huyết nguyên khí trong thi thể biến thành, đều bị Vạn Độc Cổ Phiên thu nạp.

Trong thời gian mấy năm, uy lực của Nhân cổ kiếm và Vạn Độc Cổ phiên đã đạt đến một mức độ không thể tưởng tượng được, cho dù trong tay Triệu Vô Tà cũng chỉ có Nhân Trùng cổ kiếm. Nhưng mà uy lực khởi xướng lại tăng lên, hơn mười hung thú cũng nói chém giết là giết. Cho dù là mười mấy đầu hung thú này, chiến lực khủng bố có thể so với tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh Đại viên mãn, kết cục cũng vậy.

Triệu Vô Tà hóa thân thành sát thần, không chỉ dọa sợ Tam Nương và Hồng Trần tam nữ, mà còn dọa cho mấy ngàn con hung thú kia sợ hãi. Mặc dù là hung thú, linh trí không cao, trong đầu cũng có ý nghĩ giết chóc thôn phệ linh hồn. Thế nhưng cũng không đại biểu cho những hung thú này không

biết cảm giác nguy hiểm, chẳng phân tốt xấu gì mà lại đi tìm đường chết.

Mấy ngàn hung thú đều sợ hãi lui lại một chút khoảng cách, bắt đầu bạo động, tựa hồ muốn rời đi. Bất quá tựa hồ có tồn tại nào đó hạn chế hành động của chúng, trong đồng tử huyết hồng của những hung thú này vậy mà xuất hiện vẻ giãy giụa.

Nhìn thấy một màn trước mắt, Triệu Vô Tà đột nhiên nhoẻn miệng cười, ánh mắt chậm rãi quét qua. Cánh tay chậm rãi nâng lên, trong miệng truyền ra âm thanh cực kỳ tàn nhẫn: “Đồ chó không thấy quan tài chưa đồ lệ, điếc không sợ súng. Triệu gia ta sẽ thành toàn cho các ngươi.”

Kiểm phong của Nhân cổ trùng vẫn còn màu đỏ như máu, bắt quá phía trên lại chưa từng nhiễm một giọt máu tươi, khí tức bạo ngược sâm bạo dâng trào ra. Triệu Vô Tà lại động, dường như tên này trước lúc nhàn rồi giết không đã nghiền, vậy mà cầm trong tay Nhân Cổ Kiếm. Thân hóa thành một đạo huyết quang đỏ thẫm, phá vỡ mặt biển, trực tiếp chui vào trong nước biển.

Cuộc tàn sát, giống như cảnh tượng lúc trước, chẳng qua lần này càng thêm to lớn. Mùi máu tanh nồng nặc xộc thẳng lên trời, những con hung thú kia cũng không cần phải giãy giụa nữa, bởi vì hiện tại chúng nó bắt đầu điên cuồng chạy trốn. Từ sâu trong đáy lòng chúng nó xuất hiện nỗi sợ hãi chiếm cứ thực hải của mình, luồng huyết quang xuyên thẳng xuống đáy biển giống như là một cơn ác mộng, khiến cho những con hung thú này bất chấp tất cả chỉ muốn rời đi, rời khỏi con sát thần này.

Bên trong huyết quang, khóe miệng Triệu Vô Tà cong lên một nụ cười tàn nhẫn. Huyết quang lướt qua, chỉ có thi thể, mặc kệ có bao nhiêu hung thú cường đại. Chỉ cần bị đạo huyết quang kia quét trúng, lập tức sẽ bỏ mình, sau đó thi thể sẽ hóa thành một đoàn tinh huyết bị hấp thu vào trong Vạn Độc Cổ Phiên. Tính cả hồn phách lẫn nhau, đều bị bách cổ trùng bên trong cổ phiên cắn nuốt sạch sẽ.

Trong nháy mắt, mấy ngàn đầu hung thú đã bị Triệu Vô Tà chém giết trọn vẹn một nửa. Bên trong nước biển đã không

nhìn thấy màu sắc khác, chỉ có một loại, đó chính là màu máu. Máu tươi đậm đặc làm cho vùng biển này nhìn qua kính khủng như là địa ngục Tu La, mùi tanh hôi xộc thẳng vào trong tầng cương phong.

Mặc dù mỗi ngày U Minh Hải đều chém giết không ngừng, mỗi thời mỗi khắc đều có vô số hung thú chết đi, nhưng cảnh tượng thảm thiết kinh khủng như bây giờ. Có lẽ ngàn năm cũng sẽ không xuất hiện một lần, mùi máu tanh trong không khí đã nồng đậm đến mức đủ hun chết một đầu yêu thú.

“Bành” “Bành bô”

Bỗng nhiên, một tiếng đột ngột vang lên, một đạo thủy trụ thô to không gì sánh được từ đáy biển bùng nổ ra. Thăng động trên mặt biển ước chừng mấy trăm trượng, chưa chờ tiếng nổ này kết thúc, ngay sau đó lại tiếp tục một tiếng.

Tự bạo tam nương hồng Trần trong mắt mọi người đều tràn đầy vẻ kinh ngạc, thân thể yêu nữ ngồi ngay ngắn trên lưng Thâm Uyên Ma Cồng lập tức đứng dậy, hai cột thần niệm xuyên qua vòng bảo hộ hướng về phía đáy biển tìm kiếm. Nhưng không đợi thần niệm tiếp tục đánh ra một cỡ lực lượng to lớn vô cùng, thần niệm hai nàng lập tức liền bị đẩy trở lại.

Sắc mặt hai nàng tái nhợt, trên mặt xuất hiện vẻ lo lắng. Mặc dù thần niệm không dò xét tiếp, nhưng chỉ nhìn cũng biết đáy biển rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tự bạo, những hung thú còn lại đều tự bạo. Từng tiếng nổ liên miên không dứt tại đáy biển vang lên, uy lực kinh khủng đến cực điểm sắp bộc phát ra.

“Ngang”

Thân thể khổng lồ của Thâm Uyên Ma Vực bay lên trời, hắc quang lóng lánh, mạnh mẽ chen vào hư không phía trước biển mất không thấy gì nữa. Sau một khắc, đã ở trong tầng Cương Phong. Ngay sau khi Thâm Uyên Ma Cương rời đi, từng tiếng nổ mạnh kia đã đình chỉ.

Mặt biển quỷ dị dừng lại một chút, tựa hồ không gian và thời gian đều bị đông kết. Nhưng sau một khắc, nước biển dinh dính bỗng nhiên như bị rút gió, kịch liệt đung đưa. Tiếng âm

âm vang vọng dưới đáy biển, một lực lượng kinh khủng đến cực điểm bị đè nén, nhưng căn bản là không áp chế nổi.

“Oanh “

Bạo phát hoàn toàn bùng nổ, lực lượng này tựa như núi lửa vạn năm chưa từng động đây bỗng nhiên phun trào. Mặt biển trong vòng ngàn dặm, nước biển bỗng nhiên bị ép thấp xuống vài trăm trượng, giống như đột nhiên sụp đổ. Ngay sau đó những nước biển kia liền biến mất, mặt biển phạm vi ngàn dặm, nước biển dày ngàn trượng.

Chớp mắt, biến mất không thấy. Một chút tiếng động cũng không có, ngoại trừ một tiếng nổ ban đầu, còn lại đều không có động tĩnh gì. Chỉ là trong vô thanh vô tức, nước biển không lồ biến mất không thấy gì nữa. Từng vòng sóng gợn tản ra, trong gợn sóng là một mảng lớn chân không.

Hóa ra không chỉ nước biển mà tại khu vực đó, tất cả đều biến mất, nước biển chỉ là một phần trong đó, đáy biển tất cả đều biến mất. Ngư tôm hải thú, rất nhiều hung thú, san hô đáy biển bùn, tất cả đều biến mất, thậm chí ngay cả hư không cũng biến mất trong nháy mắt.

“Ầm ầm” “Vù vù vù “

Là hư không loạn lưu, hư không loạn lưu cuồng bạo quét ra, vùng hải vực kia hoàn toàn biến thành một vùng hỗn độn. Khí lưu mệnh mệnh màu xám làm rối loạn khu vực kia, lúc này nơi đó đã trở thành cấm địa của sinh linh. Bất kỳ sinh linh nào tiến vào bên trong, đều sẽ bị khuấy cho nát bấy trong nháy mắt.

Quá kinh khủng, vậy mà lại xuất hiện cảnh tượng như thế này, ở khu vực Hỗn Độn cứ thế mà được sinh ra, không gian nơi này đã bị trọng thương, trở thành khu vực Hỗn Độn. Ít nhất phải cần tới mấy vạn năm, nơi đây mới có thể khôi phục lại bình thường.

Nhưng tam nương và hồng trần đều không quan tâm, trên mặt tam nữ tràn ngập lo lắng, nếu không phải đáy lòng còn có một tia lý trí thì các nàng đã sớm nhảy vào khu vực này rồi, đi tìm Triệu Vô Tà kia rồi. Thân ảnh Triệu Vô Tà không xuất hiện

trong khu vực hỗn độn kia, mà thần niệm của tam nữ cũng không tìm được hấn.

Mặc dù biết Thâm uyên ma cương và Triệu Vô Tà có một chút sức mạnh cảm ứng nhưng Thâm uyên ma vẫn không có động tĩnh gì, nói là tên Triệu Vô tà này tạm thời không hề hấn gì. Chẳng qua tam nữ vẫn rất lo lắng, các nàng tận mắt chứng kiến uy lực của hơn một ngàn hung thú cùng nhau tự bạo, vậy mà biến một vùng biển vạn dặm thành khu vực hỗn độn.

Đại lục Thiên Vân có vô số cường giả, thế nhưng trong lòng tam nữ đều có thể khẳng định. Không một cường giả nào có thể sống sót dưới tình cảnh đó, cho dù cường giả Minh Khuyết còn sót lại vạn năm trước, chỉ sợ cũng không được. Khí lưu hỗn độn, căn bản không giống với hư không loạn lưu, ngay cả tiên khí ma bảo cũng có thể tùy tiện xé nát vật ở thiên ngoại.

Khổ sở đợi một lúc, Triệu Vô Tà vẫn chưa xuất hiện, ngay lúc ba nữ tử còn không nhìn được thì một bóng đen đột nhiên xuất hiện. Thế nhưng nơi bóng đen xuất hiện lại khiến cho ba người Hồng Trần trợn tròn hai mắt. Khuôn mặt đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, Tiểu Lục thậm chí ngay cả ngọc chuỗi trong tay cũng kinh hãi rớt xuống.

Thâm Uyên Ma Côn Bằng ở trong tầng cương phong, từ trên không trung nhìn xuống, nơi bóng đen kia xuất hiện dĩ nhiên là hải vực kia, từ trong khí lưu hỗn độn chậm rãi nổi lên.

Theo khoảng cách rút ngắn chậm rãi biến lớn, ở trong khu vực này, khí lưu hỗn độn vẫn không ngừng phun trào. Đánh nát hết thủy tồn tại tiến vào trong đó, nhưng bóng đen kia lại hoàn toàn không để ý tới khí lưu hỗn độn, chậm rãi nổi lên.

Mấy hơi thở sau, bóng đen kia cuối cùng cũng hiện ra bản thể. Bốn phương tám hướng, toàn thân không có một khe hở, tối đen như mực. Quả thực là một cục sắt cục lớn, to như một ngọn núi nhỏ bình thường. Chẳng qua ở trên “nheo sắt” có một bóng người đang ngồi, lại làm cho Tam Nương và Hồng Trần Tam nữ lộ ra vẻ mừng rỡ.

Là Triệu Vô Tà, có thể ở dưới khí lưu Hỗn Độn bao bọc vẫn bình yên vô sự, trên người Triệu Vô Tà cũng chỉ có cổ dài.

Ngay cả Vạn Độc Cổ Phiên cùng Nhân Trùng Cổ Kiếm là hai kiện hung khí tuyệt thế này, hiện tại cũng không thể hoàn hảo không tổn hao gì trong khí lưu Hỗn Độn.

Hơn một ngàn hung thú tự bạo tạo thành một cảnh tượng khủng khiếp như vậy. Ngay cả Triệu Vô Tà cũng không thể tin được, song lúc này sắc mặt Triệu Vô Tà lại trở nên thư thái. Hắn mỉm cười nhìn xuống dưới cổ đài, sâu trong khu vực hỗn độn này.

“Đã lần trốn lâu như vậy, nếu không ra, Triệu gia ta sẽ không khách khí.”

Ba nữ nghe Triệu Vô Tà nói nhất thời không hiểu ra sao, Triệu Vô Tà có bảo vật nghịch thiên như cổ đài, có thể bảo toàn mình trong dòng khí hỗn độn, thế nhưng lúc này hắn ta lại nói chuyện với ai, chẳng lẽ còn có tồn tại khác có thể bảo toàn mình trong dòng khí hỗn độn.

Triệu Vô Tà vừa dứt lời, phía dưới lập tức sinh ra phản ứng, cũng là một hắc ảnh. Từ sâu trong hỗn độn khí lưu, nổi lên, giống như lúc trước Triệu Vô Tà. Nhưng khi bóng đen kia xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà, sắc mặt Triệu Vô Tà sẽ không thể tiếp tục như thường nữa, lập tức đại biến.

“U xà Thâm Uyên”

Một đôi mắt rắn màu xanh đậm đột nhiên xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà, con ngươi dựng thẳng cùng ánh mắt Triệu Vô Tà chạm vào nhau. Khí tức u ám thuần túy thoáng chốc đã che kín toàn bộ hư không, một phương thiên địa biến mất, cả người Triệu Vô Tà như lập tức chìm vào trong bóng tối. Toàn bộ sự tồn tại hoàn toàn không có chút ánh sáng, tất cả đều biến mất.

Liên linh hồn đều yên lặng, đáy lòng Triệu Vô Tà không ngờ lại dâng lên một ý thức không thể phản kháng, còn có một loại xúc động. Đó chính là vĩnh viễn yên lặng trong mảnh thiên địa hắc ám này, vĩnh viễn trầm miên.

Chương thứ ba trăm chín mươi hai, hạ phong.

Thời viễn cổ, đại lục vô cùng rộng lớn, trên đó không biết có bao nhiêu hung thú mạnh mẽ. Nhưng cũng có rất nhiều yêu thú cường đại hung thú không ở trên đại lục mà nằm trong đại dương mênh mông vô tận. Nhất là ở một nơi, trong đó có rất nhiều hung thú, hầu như mỗi một đầu đều vô cùng hung hãn.

Trọng sát thú do Triệu Vô Tà luyện hóa, ở thời viễn cổ cũng là hung thú cực kỳ hung hãn, trên đại lục cũng từng tàn sát bừa bãi một phương. Không có sinh linh nào dám đi trêu chọc, nhưng trọng sát thú cũng không dám dễ dàng tiến vào đại dương vô tận, sâu trong đại dương vô tận, có một địa vực, trở thành thâm uyên, từ bên trong đi ra hung thú.

Khí tức hung sát không hề thua trọng sát thú, thậm chí hung thú ở sâu trong thâm uyên còn cường đại hơn cả trọng sát thú. Ngay cả lúc đó hung thú bá chủ đại lục, Kim Cương Báo Viên, những hung thú ở sâu trong thâm uyên cũng không sợ hãi.

“U xà Thâm Uyên”

Lúc này con quái vật khổng lồ xuất hiện trước mắt Triệu Vô Tà chính là hung thú khổng lồ trong vô tận thâm uyên của đại dương mênh mông năm xưa. Mặc dù chỉ là hung thú tầm thường nhưng cũng đủ để khiến Triệu Vô Tà sắc mặt đại biến. Bởi vì con U Xà dưới thâm uyên này là hàng thật giá thật, chứ không phải chỉ kế thừa một chút huyết mạch hung thú.

Hung thú thời viễn cổ, kiếp nạn viễn cổ cần quét tất cả sinh linh trong thiên địa, đã sớm đem tất cả hung thú viễn cổ diệt sạch rồi. Thêm nữa vô tận năm tháng trôi qua, cho dù có hung thú may mắn còn sống thì cũng đã biến mất trong dòng sông thời gian vô tận. Tại sao vào lúc này lại xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà.

Vận khởi lực lượng tinh thần cường đại đem sự rung động mạnh mẽ trong ngực bụng đè xuống, miễn cưỡng bình tĩnh hô hấp của mình, ánh mắt Triệu Vô Tà chậm rãi đặt ở trên thân

con Viễn Cổ khổng lồ trước mắt. Giống với trong trí nhớ, cơ thể cuộn lại như núi, ướt át vô cùng, từng mảnh từng mảnh lân phiến đều đen tối. Như có thể thôn phệ ánh sáng, chiếm cứ ở trong hư không, giống như một cái lỗ đen cắn nuốt tất cả hào quang.

Cái đầu khổng lồ như ngọn núi nhỏ ngẩng lên trước mắt Triệu Vô Tà, một đôi khí tức âm hàn bạo ngược vô tận lại là hai cái mào đen kịt, hơi rung động, con người màu xanh lục dựng thẳng lên mới là chỗ bắt mắt nhất trên thân con hung thú Viễn Cổ này.

Không nói một lời, Triệu Vô Tà nắm chặt Nhân Cổ Kiếm trong tay.

“Ông ông”

Dường như có thể cảm giác được sự khủng bố của U Xà trong vực sâu, ngay cả Nhân cổ trùng trong tay Triệu Vô Tà cũng bắt đầu rung động, từng vòng huyết quang từ trong thân kiếm tràn ra. Nhân trùng cổ kiếm chính là hung khí tuyệt thế, sẽ không sợ hãi uy áp viễn cổ của U Xà, ngược lại chiến ý lăm liết.

Nhưng mà Triệu Vô Tà hiện tại lại không muốn động thủ, lúc này đáy lòng hắn ta đang nghi hoặc, nghi hoặc khôn cùng. Hung thú viễn cổ như Thâm Uyên U Xà tại sao lại xuất hiện ở đây, hơn nữa khiến hắn ta không nghĩ tới là vì sao lại tính kế chính mình. Hiện tại Triệu Vô Tà cũng đã đoán được, điều khiến đám hung thú U Minh Hải tính kế mình chính là con Thâm U Xà trước mắt này.

“Người là nhân loại...”

Nghe thấy thanh âm này, dù Triệu Vô Tà bây giờ tu vi thông thiên, cũng nhìn không được rùng mình một cái. Hàn khí từ đáy lòng dâng lên, gã này không sợ trời không sợ đất, nhưng bây giờ đối mặt cũng không phải là tôm tép cá nhỏ trước kia. Mà là một đầu hung thú Viễn Cổ chân chính, không phải di hài, mà là hung thú chân chính đến từ viễn cổ thâm uyên.

Trước kia Triệu Vô Tà vô cùng ngông cuồng, muốn giết thì giết, ỷ vào tu vi thần thông tăng vọt, căn bản là để ý tới những

người được gọi là thập đại môn phái tiên đạo, ma đạo lục đại Ma Đế, một số gia tộc ma đạo muốn diệt hết cả người trong tộc. Tại đại dương vô số năm thời gian cũng vô cùng khát máu, trên tay dính không biết bao nhiêu máu tươi của sinh linh.

E là hôm nay sẽ đụng phải tám sắt.

“Giao món trọng bảo trên người ra, tha cho người khỏi chết.”

Vốn dĩ Triệu Vô Tà còn có chút kiêng kỵ con quái vật khổng lồ này, hung thú thời viễn cổ, thâm uyên u xà. Nhưng sau khi những lời này truyền tới trong đầu Triệu Vô Tà, sắc mặt Triệu Vô Tà lập tức thay đổi, một đường cong điên cuồng chậm rãi cong lên. Lúc này đôi mắt rắn của U Xà đang nhìn xuống dưới người Triệu Vô Tà, nổi lên cục sắt đen sì.

Không ngờ U Xà ở vực sâu lại coi trọng cổ đài của Triệu Vô Tà, lúc trước còn tính kế Triệu Vô Tà, có lẽ cũng chỉ vì cổ đài này. Tuy Triệu Vô Tà không biết vì sao Thâm Uyên U Xà lại để mắt tới hắn ta, nhưng không biết vì sao U Xà ở đây rõ ràng đã bị diệt sạch lại xuất hiện ở đây. Thế nhưng bây giờ, U Xà ở vực sâu ngấp nghé cổ đài của hắn ta., Đáy lòng Triệu Vô Tà lập tức sinh ra lửa giận vô biên, cổ đài là mệnh căn của hắn. Nó còn quan trọng hơn bất kỳ bảo vật nào, vì cổ đài, Triệu Vô Tà đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết.

Ai dám ngấp nghé cổ thai của thằng nhãi này, chắc chắn tên này sẽ không để nó dễ chịu, kể cả là hung thú thời viễn cổ cũng vậy. Không cần Triệu Vô Tà phân phó, Ma vực sâu Ma vực tâm thần tương thông với Triệu Vô Tà, lúc đáy lòng Triệu Vô Tà dâng lên ý niệm trong đầu thì thân hình Ma Vực cũng đã mạnh mẽ ép vào trong hư không thuần di đi rồi.

Nhìn thấy Tam Nương và Hồng Trần rời đi, Triệu Vô Tà nở một nụ cười, ánh mắt nhìn nhau cùng U Xà trong vực sâu.

“Nhân loại, giao món trọng bảo đó ra, bốn tọa sẽ tha cho người một mạng. Nếu không.”

Thanh âm trực tiếp xuyên thấu qua hư không xuất hiện ở sâu trong hồn phách Triệu Vô Tà, khí tức âm hàn bạo ngược nồng đậm đến cực điểm, phảng phất bây giờ trước mặt Triệu Vô Tà.

Không phải cái gì khác, mà là thời viễn cổ thôn phệ hết thầy Vô Tận Thâm Uyên. Nghe thanh âm này, Nê Hoàn cung của Triệu Vô Tà nổi lên sóng gió, viên tâm thần đan kia kịch liệt sóng gió.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền nát ba mươi âm cuối cùng.

Thụ động, từng luồng từng luồng sương mù trắng xoá dâng trào ra, Nê Hoàn cung điên cuồng nhảy lên, chống đỡ công kích quỷ dị vô cùng bá đạo này.

Tâm thần nhanh chóng vận chuyển, Triệu Vô Tà mặc dù chưa tới mức trí gần như yêu. Nhưng hắn ta cũng không phải kẻ ngu, trong đầu không ngừng có suy nghĩ cuồn cuộn, một số khuôn mặt dần trở nên rõ ràng. Chẳng qua sự nghi hoặc trong mắt lại không hề suy giảm, ngược lại càng sâu sắc hơn, ánh mắt nhìn về phía U Xà trong vực sâu càng thêm khó hiểu.

Nhưng tên Triệu Vô Tà này đã quen trương ngạo, sao có thể chấp nhận được, người khác ở trước mặt hắn ta kiêu ngạo. Hiện tại vực sâu có U Xà ngấp nghé cổ đài của hắn ta, hắn ta tuyệt đối không thể giao ra, cho dù muốn uy hiếp hắn ta cũng phải xem có bản lĩnh này hay không.

“Tha cho ta một mạng, con súc sinh nhà ngươi, có bản lĩnh này sao, nếu Triệu gia không nghĩ sai, hiện tại ngươi chẳng những không có thực lực Thâm Uyên U Xà chân chính, hơn nữa còn đang suy yếu. Có lẽ lực lượng ngay cả một thành bình thường cũng không có, nên cầu xin tha mạng, chỉ sợ cái loại súc sinh không đầu không não như ngươi.”

Thạch Phá Thiên kinh, Triệu Vô Tà đột nhiên vung cánh tay lên, mũi kiếm huyết hồng của Nhân cổ kiếm chỉ thẳng vào đầu rắn to lớn của U Xà vực sâu. Chiến ý trên người bão táp, khí thế âm âm bộc phát, vậy mà tên này lại có thể động thủ trước.

Hiện tại hắn đối mặt không phải là tiểu ngư tiểu tôm, không phải là cường giả Nguyên Anh cảnh giới tùy ý cho Triệu Vô Tà giết giết, mà là Viễn Cổ hung thú chân chính. Nhưng mà tên này cũng không phải là người lỗ mãng, nhiều chuyện âm hiểm tính toán làm cũng không ít, nếu hắn thực sự động thủ.

Như vậy thì nói rõ, có lẽ con Viễn Cổ hung thú này thực sự đang suy yếu ợt.

“Triệu gia mặc kệ súc sinh người từ đâu xuất hiện, bất quá dám đánh chủ ý bảo vật Triệu gia, trước tiên nên ước lượng phân lượng bản thân một chút đã. Còn đang suy yếu liền dám lấn tới tận cửa, quả thực là muốn chết. Người đã tự động đưa tới cửa, Triệu gia ta sẽ không khách khí.”

“Oanh” “Vù” “

Động thủ rồi, không ngờ lại thật sự động thủ, Triệu Vô Tà vậy mà thật sự ra tay với U Xà vực sâu. Mũi của Nhân Cổ Kiếm trong tay gã tuôn ra một dải lụa huyết hồng, tung hoành trong hư không, vượt qua khoảng cách một người một thú. Hung hăng chém lên người của U Xà vực sâu, gần như đồng thời, thân hình tên này vậy mà chậm rãi chìm xuống. Tựa như một bãi bùn nhão, hòa tan ở trong cổ đài, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Bành”

Thanh âm chói tai vang lên, kiếm khí huyết hồng vô cùng sắc bén bổ vào trên thân U Xà của vực sâu, thế nhưng một tiếng quỷ dị vang lên. Trên thân thể U Xà của vực sâu ngay cả một vết hằn màu trắng cũng không có, nhìn qua lân phiến tối tăm ẩm ướt, cũng không hề bị tổn thương, bất quá lần này đã thành công chọc giận U Xà vực sâu.

Nó xuất hiện bên trong đại dương mênh mông vô tận kỳ thật cũng là do cơ duyên xảo hợp, nó đến từ một địa phương thần bí. Ngay tại mấy năm trước, dưới cơ duyên xảo hợp nó mới xuất hiện chỗ đó. Nhưng trong quá trình đi ra, nó tiêu hao gần như toàn bộ lực lượng trong cơ thể. Lúc đầu nó suy yếu đến cực điểm, cũng là lúc đó nó nhìn chăm chăm Triệu Vô Tà, hoặc nói là Cổ Đài trong tay Triệu Vô Tà.

Lúc đó Triệu Vô Tà cưỡng ép thúc dục Thiên Địa Ngọc Liên, dùng Thiên Ma Thai Bàn dung hợp với Ngọc Liên để cho Cổ Đài hóa linh. Chỉ cần Thiên Địa Ngọc Liên tồn tại thôi cũng đã khiến cho nó ngấp nghé rồi, huống chi với kiến thức thời viễn cổ của nó, trực giác cho ra được cổ đài là một kiện bảo

vật nghịch thiên. Trong đầu của nó còn cất giấu một bí mật tuyệt thế, liên quan đến thiên địa kiếp nạn trăm năm sau, lần này thiên địa kiếp nạn hoàn toàn khác với đại kiếp nạn trước đây.

Thậm chí đại kiếp nạn thời viễn cổ còn khủng bố hơn lúc trước, đến ngay cả địa phương lúc trước thần bí đến cực điểm kia, cũng giống vậy sẽ bị cuốn vào. Không cách nào tránh khỏi, tất cả sinh linh trong thiên địa đều bị cuốn vào, nó cũng giống như vậy. Nếu như có thể lấy được bảo vật nghịch thiên trong tay Triệu Vô Tà, có lẽ nó có thể may mắn thoát khỏi tai nạn, tránh được kiếp nạn lần này. Cũng giống như kiếp nạn viễn cổ năm đó.

Mấy năm trước nó mới vừa xuất hiện ở đại dương mệnh môn vô tận, suy yếu đến cực điểm, không dám động thủ. mấy năm sau khôi phục một chút nguyên khí, mới nhìn chằm chằm vào Triệu Vô Tà. Triệu Vô Tà cũng đoán không sai, con U Xà vực này không có thực lực lúc toàn thịnh, nhưng cũng có phân nửa so với lúc bình thường.

Cho dù chỉ có một thành rưỡi, cũng không phải quả hồng mềm để Triệu Vô Tà nhào nặn. Kiếm khí do ngự sử Nhân Cổ Kiếm toàn lực bỏ ra, thậm chí ngay cả vảy trên người nó cũng không làm bị thương, ngay cả một vết sẹo màu trắng cũng không lưu lại.

“Tê”

Dùng mắt thường cũng có thể thấy gợn sóng màu đen từ miệng U Xà trong vực sâu đi ra, Triệu Vô Tà kêu lên một tiếng đau đớn, đầu óc lập tức nổ vang. Như vô số thanh đại chùy đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn, sau đó hung hăng đập vào trên đầu hắn. Một dòng máu đỏ thẫm theo khóe miệng chậm rãi rơi xuống, sắc mặt tên kia lập tức trở nên tái nhợt.

Chỉ một tiếng gào thét đã khiến cho Triệu Vô Tà rơi vào thế hạ phong.

Chương thứ ba trăm chín mươi ba, bí giới thâm.

Khóe miệng đầy vết máu nói cho Triệu Vô Tà biết, cho dù là hung thú viễn cổ u xà trong suy yếu cũng không phải là đối tượng có thể tùy tiện nhào nặn được. Đại lục viễn cổ chính là nơi bị những hung thú viễn cổ này giầy giụa đánh vỡ trong kiếp nạn. Mặc dù không biết con U Xà này từ nơi nào đi nữa nhưng cũng đủ để Triệu Vô Tà dùng tinh thần để ứng phó.

Đưa tay lau đi vết máu nơi khóe miệng, ánh mắt tàn nhẫn không gì sánh được, thân hình giấu ở bên trong cổ đài. Nhân cổ trùng quay về, xoay quanh cổ đài. Từng tầng u quang từ phía trên cổ đài phát ra, chống lại những dòng khí hỗn độn đang cuốn tới kia. Về phần Thâm Uyên U Xà, nó tựa hồ cũng không quá quan tâm đến những dòng khí hỗn độn này, dòng khí xám xịt thổi qua thân thể nó cũng không có chút phản ứng nào.

Hung thú thời viễn cổ, thân thể mạnh mẽ đến quá đáng, tùy ý cử động liền giống như long trời lở đất. Đối với những động tĩnh này, Triệu Vô Tà vô cùng rõ ràng, cho nên hắn cũng không hy vọng là có thể lợi dụng khí lưu hỗn độn nơi này thương tổn đến con U Xà dưới vực sâu này.

“Muốn cướp cổ đài của Triệu gia, trừ phi đánh Triệu gia ta còn không có sức lật tay. Bằng không, đừng mơ tưởng...”

Cũng không biết là nói với mình hay là nói với U xà vực sâu, thanh âm Triệu Vô Tà từ trong cổ đài truyền ra, vang vọng trên không trung. Khi thanh âm của hắn vang lên, trên thân kiếm của cổ trùng bỗng nhiên phát ra động tĩnh cực lớn. Huyết quang cực kỳ chói mắt nhện nhạo ra, quả thực là một mặt trời nhỏ màu huyết hồng, từng luồng linh tính dao động cũng bắt đầu nổi lên.

Bạo ngược, lạnh lẽo, cổ kiếm có linh tính, cảm ứng được chiến ý trong lòng Triệu Vô Tà. Cũng giống như thỉnh chiến vậy, uy

áp của cổ kiếm nồng đậm không gì sánh được, từng vòng từng vòng linh tính dao động truyền đến trong đầu U Xà ở vực sâu.

Mặc dù con U xà này không nói lời nào, nhưng đôi mắt rắn chưa bao giờ rời khỏi Triệu Vô Tà và Cổ Thai. Khí tức cuồng bạo và lạnh lẽo âm trầm xuyên thẳng vào trong lòng Triệu Vô Tà, còn có tham lam, vẻ tham lam cũng chưa bao giờ tản đi.

Thân rắn khổng lồ chiếm cứ trong dòng chảy hỗn độn, khó khăn lắm mới đạt tới ngàn trượng. Nhưng lúc chiến ý trên Nhân Trùng Cổ Kiếm, thân rắn cực lớn của U Xà vực sâu bỗng nhiên chuyển động, lân phiến đen kịt to lớn ma sát với nhau. Sắp bắt đầu khai triển rồi, Vực U Xà chân chính sẽ xuất hiện, thân rắn khổng lồ đã hoàn toàn giãn ra.

“Nhân loại, thực lực của ngươi so với cường giả nhân loại thời viễn cổ trong bí giới cũng không bằng, bốn tọa suy yếu đến mức ngươi cũng không thể chống cự. Giao món trọng bảo đó ra, bốn tọa sẽ tha cho ngươi một mạng.”

Thân rắn hoàn toàn mở ra, phía trên từng mảng lân phiến đen kịt ở trong hỗn độn loạn lưu lóng lánh hào quang quỷ dị, thanh âm trực tiếp xuyên thấu qua không gian vang vọng ở chỗ sâu trong hồn phách Triệu Vô Tà.

“Bí giới “

Trong lòng Triệu Vô Tà chấn động mạnh, bỗng nhớ tới di hài viễn cổ huyền quy đã từng được lưu lại trên di hải. Huyền quy trước khi chết đã từng muốn đi vào một nơi. Tựa hồ là vì tránh né trận thiên địa kiếp nạn kia, thế nhưng kiếp nạn sau khi nó tiến vào đại dương vô tận cũng đã bộc phát, hơn nữa nó cực kỳ xui xẻo khi bị độc khí địa tâm.

Địa phương Huyền Quy muốn đi vào lúc trước, chỉ sợ chính là bí giới trong miệng con U Xà này. Ngắn giải một câu, lộ ra nhiều tin tức. Không nghĩ tới viễn cổ thiên địa kiếp nạn, cũng không khiến cho tất cả sinh linh cường đại đều diệt sạch, lại còn tồn tại một cái bí giới.

Nếu như con U Xà này tồn tại từ thời viễn cổ, vậy có nghĩa là ở trong bí giới còn có rất nhiều sinh linh viễn cổ khác. Hơn nữa khẳng định còn khủng bố hơn so với con U Xà này, nghe

khẩu khí của nó, dường như trong bí giới kia còn có cường giả nhân loại khác.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, ngàn vạn suy nghĩ lên xuống nhấp nhô, Triệu Vô Tà nấp trong cổ đài. Trong đôi mắt thanh tịnh của hắn ta lúc này đã hỗn loạn, lóng lánh hào quang khác thường, thậm chí nhất thời quên đi phòng bị con U Xà Thâm Uyên kia.

“Tê” “Phanh” “Phốc” “

Một chút ngưng trệ cũng không có, trong nháy mắt ngực Triệu Vô Tà bị một cỗ lực lượng cực điểm mạnh mẽ đập mạnh, cho dù Triệu Vô Tà không muốn nhưng vẫn chật vật phun ra một ngụm máu đỏ thẫm. Về mặt vô cùng khiếp sợ xuất hiện trong mắt, gã cũng không dám nghĩ lung tung nữa mà vút đi toàn bộ suy nghĩ lung tung trong đầu.

“Vù vù “

Cổ đài xoay tròn, bị Triệu Vô Tà thao túng tiến sâu vào trong Hỗn Độn khí lưu. Thân rắn thật lớn của U Xà chỉ khẽ động, trong nháy mắt cũng theo đó mà tiến vào. Đầu rắn như ngọn núi nhỏ vậy mà trực tiếp phá vỡ hỗn độn lưu của ngàn vạn sinh linh, thân rắn của nó gắt gao theo Triệu Vô Tà tiến nhập vào sâu trong khu vực hỗn độn này.

Ngay vừa rồi, đầu rắn to lớn của U Xà đâm vào trên cổ đài, lực lượng khổng lồ làm cho Triệu Vô Tà đang ẩn thân trong cổ đài lại bị thương lần nữa. Cho nên Triệu Vô Tà mới có chút kinh hoảng tiến vào sâu trong khu vực hỗn độn. Thăng nhĩ này quen thói hoành hành ngang ngược, hôm nay cũng là đụng phải tồn tại cường đại hơn hắn ta.

Nếu như là mấy năm trước Triệu Vô Tà gặp con U Xà này chắc chắn sẽ không chật vật như hôm nay, giao thủ đến bây giờ vậy mà vẫn liên tiếp thụ thương. Không thể không tạm lánh phong mang, quá kinh khủng, Triệu Vô Tà khựng bố của hung thú viễn cổ xem như đã lĩnh hội sâu sắc. Trong lòng vì tu vi thần thông tăng vọt mà kiêu ngạo trong lòng cũng lập tức biến mất vô ảnh vô tung, cảm giác nguy cơ nồng đậm tràn lên trong lòng Triệu Vô Tà.

Cổ đài xoay tròn, từng vòng ánh sáng âm u lan ra, đẩy những hỗn độn loạn lưu tới gần ra. Càng đến chỗ sâu, hỗn độn loạn lưu càng thêm cuồng bạo và khủng bố, nhưng cổ đài đã hóa linh. Uy năng không phải phôi thai trước khi hóa linh có thể so sánh, ở khu vực hỗn độn này, có cổ đài có thể bảo vệ Triệu Vô Tà không việc gì.

Điều kiện tiên quyết là, con U xà kinh khủng kia sẽ không nổi ý xấu với Triệu Vô Tà, nhưng chắc hẳn là không thể. Triệu Vô Tà cũng không cần nhìn, trong cảm ứng, đầu rắn cực lớn của U Xà đang theo sát phía sau cổ đài. Trong đôi mắt rắn chỉ toàn là vẻ tham lam trêu tức, quả thực giống như đem Triệu Vô Tà trở thành chuột, tùy ý đùa bỡn.

“Hừ “

Hiện tại thăng nhải này đã thu hồi kiêu ngạo trong lòng, vẻ kinh hoảng trên mặt cũng không còn, không hề vì bị một đầu hung thú viễn cổ nhìn chằm chằm mà mất đi chừng mực. Tâm niệm chuyển động, nhanh chóng suy nghĩ kế thoát thân. Lúc trước hẳn suy đoán cũng đúng, con U Xà này quả thật vẫn còn vô cùng suy yếu, không có thực lực như lúc toàn thịnh.

Nhưng cho dù như thế, Triệu Vô Tà muốn bình yên rời đi cũng không phải chuyện đơn giản. Đôi mào kiếm hung hăng nhú lại với nhau, cũng không biết hẳn ta đang suy nghĩ điều gì.

“Phanh “

Lại là một tiếng vang thật lớn, thân hình ngòi ngay ngắn bên trong cổ đài, rõ ràng đã chuẩn bị kỹ càng. Nhưng sắc mặt Triệu Vô Tà vẫn trắng bệch, phải mất rất nhiều công sức mới có thể đè ép được dòng máu đang trào đến yết hầu. Thực lực chênh lệch quá lớn, lấy tu vi thần thông của Triệu Vô Tà hiện giờ, cộng thêm một thân bảo vật hung khí tuyệt thế.

Nếu như là ở Thiên Vân đại lục, nhất định ba đại thế lực của tiên ma yêu đều không làm gì được hắn. Vô tận đại dương mệnh mông cũng không sai biệt lắm, nhưng hiện tại, hắn đối mặt với một đầu hung thú từ viễn cổ lưu lại. Cho dù là hung thú suy yếu, nhưng Triệu Vô Tà cũng đang lâm vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Chỉ dùng một cái đầu như một ngọn núi nhỏ đựng phải cổ đài mà thôi, Triệu Vô Tà ẩn thân trong cổ đài đã không chịu nổi, lực lượng quá cường đại. Đổi lại là một ngọn núi cao khác cũng không thể nào chịu nổi cú đựng nhẹ nhàng của đầu của U xà vực sâu, hướng chỉ trong đó còn ẩn chứa hàn khí vô cùng kinh khủng như Thâm Uyên U Xà.

Nếu như không phải cố kỵ Triệu Vô Tà là chủ nhân chân chính của cổ thai, U xà trong thâm uyên lo lắng Triệu Vô Tà cảm giác mình chắc chắn phải chết nên cắt hết ngọc thạch trong lòng. Dứt khoát vỡ hai cái, làm cổ đài tự bạo. Tuy rằng U xà chưa từng nhìn thấy cổ đài, nhưng mấy năm trước tận mắt nhìn thấy Cổ Đài Hóa Linh, với kiến thức của U Xà này, lập tức nhìn ra cổ đài quý giá, cho dù ở viễn cổ cũng không có bảo vật nghịch thiên như cổ đài.

Nghĩ tới cảnh tượng mấy năm trước, đầu Thâm Uyên U Xà này, trong đôi mắt rầu màu xanh lá cây đầy vẻ cuồng nhiệt tham lam, không đè nén được.

“Ầm ầm “

Sắc mặt Triệu Vô Tà hoàn toàn thay đổi, mỗi một tiếng va chạm vang lên, trên khuôn mặt thanh tú của Triệu Vô Tà lại càng thêm tái nhợt. Hiện giờ hẳn ta đã không có chỗ để chạy trốn, sâu trong khu vực hỗn độn, thân thể cực lớn của U Xà trong vực sâu như hóa thân Ma Thần từ thời viễn cổ. Triệu Vô Tà chính là con Tỳ Hưu nhỏ bé vô cùng, mặc cho U Xà ở vực sâu đùa bỡn.

Quần áo trước ngực đã hoàn toàn bị máu Triệu Vô Tà phun ra nhuộm thành màu đỏ như máu, từng ngụm máu đỏ thẫm, không cần tiền cũng chảy ra từ khố miệng Triệu Vô Tà. Trên cổ đài vẫn còn u quang nhộn nhạo, tựa hồ không bị công kích của U Xà trong vực sâu ảnh hưởng chút nào. Chỉ cần nhìn ra bên ngoài, tuyệt đối không thể tưởng tượng được cảnh tượng thâm hiểm của Triệu Vô Tà ở trong cổ thai.

Thật ra chuyện Cổ Đài có thể làm đến như vậy cũng là hiếm có, mỗi lần U Xà Thâm Uyên công kích, Cổ Đài đều có thể hóa giải chín phần mười. Thế nhưng một phần còn lại đánh lên người Triệu Vô Tà cũng đủ để Triệu Vô Tà uống một bình rồi.

Nhưng mà quý dị chính là, mặc dù trong miệng không ngừng phun ra huyết dịch, nhưng trên mặt Triệu Vô Tà lại không có lấy một chút thống khổ. Ngược lại trở nên vô cùng trầm tĩnh, giống như bây giờ huyết dịch đang điên cuồng phun ra không phải là chính hắn mà là như người khác vậy.

“Ông ông”

Thanh âm quý dị trống rỗng bỗng nhiên vang lên bên tai Triệu Vô Tà, là phát ra từ một thanh tiểu kiếm đỏ như máu trước người Triệu Vô Tà. Hơn phân nửa máu Triệu Vô Tà phun ra phun lên thanh tiểu kiếm này. Nhân cổ kiếm, bất quá chỉ là cổ kiếm phiên bản thu nhỏ, những hư ảnh đám người kia đã biến mất.

Hoàn toàn là máu đỏ, một chút vật khác cũng không có, chuôi tiểu kiếm đỏ như máu này thật sự là màu đỏ như máu. Hư ảnh những cổ trùng kia không biết tại sao biến mất không thấy, trên mặt Triệu Vô Tà chậm rãi lộ ra vẻ tàn nhẫn. Từng ngụm máu phun lên thân tiểu kiếm, thân của Nhân trùng đã đỏ thẫm đến đỏ thẫm, giống như vật không rõ từ trong biển máu chui ra vậy.

Một chút huyết quang theo huyết dịch dung nhập vào trong thân cổ kiếm, ánh mắt Triệu Vô Tà cũng càng thêm tàn nhẫn và bạo ngược, còn có một tia điên cuồng.

“Nhanh thôi, sắp rồi, không nghĩ tới có một ngày Triệu gia lại bị bức đến mức này. Rất tốt, rất tốt...”

Triệu Vô Tà thì thảo tự nói, cũng không biết đang nói cái gì, phối hợp với thanh huyết kiếm trước mặt hắn ta. Lúc này trông hắn ta giống như một con ác quỷ Tu La, dữ tợn đến đáng sợ.

Chương thứ ba trăm chín mươi tư tự bạo nhân trùng điên cuồng.

Quần áo vải đay trên người hoàn toàn biến thành huyết y, cùng cổ kiếm trôi nổi trước mắt hắt một màu sắc, tựa như vật bất tường từ trong biển máu vừa mới vớt ra. Khí tức quỷ dị giấu ở trên cổ kiếm, tùy thời đều sẽ bộc phát, bao phủ hết thảy.

Sắc mặt gã này vẫn lạnh như băng trầm tĩnh, thế nhưng trong mắt gã này lại hoàn toàn khác với sắc mặt của gã, sát khí bạo ngược điên cuồng. Nếu như Hồng Trần Tam Nương ở đây, nhất định sẽ chấn động, lúc Triệu Vô Tà còn ở Thiên Vân Đại Lục, đã trải qua rất nhiều nguy cơ, thậm chí có rất nhiều lần đều là lúc phải mất đi tính mạng, thế nhưng cũng chưa từng gặp qua loại thần sắc này của Triệu Vô Tà.

Bộ dáng như thế, quả thực giống như những hung thú sắp tử vong kia, liều lĩnh muốn bộc phát đến biên giới. Nhân cổ trùng bên trong Cổ Kiếm đang liều lĩnh bộc phát.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát, lần lượt đọc ba mươi hai lần.

Phát sinh một ít biến hoá quỷ dị không gì sánh được, thân kiếm rung động ong ong, từng vòng từng vòng hồng quang tản mát ra. Bất quá từ đầu đến cuối, hư ảnh nhân trùng trên thân cổ kiếm vốn nên xuất hiện, nhưng không xuất hiện.

Thời gian từng chút trôi qua, sự cuồng bạo trong đôi mắt Triệu Vô Tà càng lúc càng nồng đậm. Lúc nào cũng có thể hóa thành một con hung thú muốn cắn người ta, bạo ngược.

“Phanh “

Rốt cục, tiếng động từ trong lòng Triệu Vô Tà phát ra chính là tiếng kèn bộc phát. Thâm Uyên U Xà vẫn bộ dáng như mèo vờn chuột, trêu chọc sâu kiến. Đầu lâu như ngọn núi nhỏ đâm mạnh vào cổ đài, thế nhưng lúc này lại khác, cái cổ đài này không chỉ lóe lên vài cái rồi kết thúc như trước, mà hoàn toàn bộc phát.

“Âm” “Âm âm âm “

Bên trong khu vực hỗn độn, vô duyên vô cớ lại xuất hiện tiếng sấm nổ vang, cổ đài vuông vức và một khúc sắt lớn bắt đầu xoay tròn kịch liệt, đẩy toàn bộ khí hỗn độn đang tới gần ra ngoài, thậm chí là xoắn nát. Một thanh tiểu kiếm đỏ như máu chậm rãi hiện lên từ trong cổ đài, theo sát huyết kiếm xuất hiện là Triệu Vô Tà đang trợn đôi mắt đỏ như máu.

“Ta muốn ngươi chết...”

Triệu Vô Tà hoàn toàn buông lỏng tâm thần cường đại của mình ra, tâm thần của hắn quá cường đại, nếu như chính hắn ta không muốn lâm vào cảnh giới điên cuồng như thế, thì cho dù tâm ma phát tác cũng không làm gì được hắn ta. Chẳng qua nếu hắn ta tự buông lỏng tâm thần phòng ngự, biến thành bộ dáng hiện tại cũng không khó.

Bộ dáng bây giờ, nhìn qua giống như Triệu Vô Tà bị vũ khí của mình ảnh hưởng đến tâm trí, đã hoàn toàn điên rồi. Ngay cả U Xà trong vực sâu cũng cho là như vậy, nhìn thấy bộ dáng Triệu Vô Tà biến thành như vậy, trong mắt rắn của nó lập tức hiện lên vẻ khinh miệt. thầm nghĩ: con kiến chính là con kiến, chỉ là một thanh ma binh, ma khí cũng không chịu nổi.

Lúc này nhân trùng cổ kiếm, nhìn qua so với Triệu Vô Tà càng thêm chói mắt, những ánh sáng đỏ sền sệt như máu dập dờn trong dòng khí hỗn độn. Vậy mà không tiêu tan chút nào, có thể xoắn nát tất cả khí lưu hỗn độn, vậy mà không làm gì được huyết quang do nhân trùng cổ kiếm phát ra lúc này.

“Chết”

Triệu Vô Tà nhìn qua có vẻ vô cùng thê thảm, nhưng hắn ta động thủ lại không hề chậm chút nào, chẳng qua hắn ta không nắm chặt cổ trùng kiếm của người nọ. Hắn ta ngồi xuống, ngồi ngay ngắn trên cổ đài, chẳng qua hai mắt không nhắm lại, vẫn nhìn về phía U xà dưới vực, trong ánh mắt nồng đậm sát khí đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Bị súc sinh coi như con sâu cái kiến, đùa nghịch cả buổi, ép hắn ta trốn trong cổ đài. Không khác gì một con chuột, lửa giận và sát khí tích lũy nơi đáy lòng Triệu Vô Tà đã kinh

khủng đến một mức độ nào đó, không phải do tâm trí Triệu Vô Tà không kiên định mà do tên này quá bừa bãi rồi. Đột nhiên bị một đầu hung thú Viễn Cổ giầy vò thê thảm như vậy, không thể không tức giận.

Hiện tại bộ dáng này, cũng không phải bởi vì không chịu được lửa giận cùng sát khí kia, mà là có ẩn tình khác. Triệu Vô Tà cũng không phải người không đầu óc, độ âm hiểm của thằng nhãi này sẽ không thua kém mấy lão hồ ly kia.

“Vù” “Vù” “Vù” “Xì xì”

Huyết kiếm xoay tròn bạo động, ở xung quanh khí Hỗn Độn mạnh mẽ phát ra âm thanh chói tai, mạnh mẽ chém ra một lối ra trong khí Hỗn Độn. Thân thể U Xà quá khổng lồ, căn bản là không thể tránh né huyết kiếm tới gần người, nhưng cho dù có tránh né được, chỉ sợ vực sâu U Xà cũng sẽ không tránh né, hung thú tồn tại từ viễn cổ, căn bản sẽ không e sợ bất cứ sinh linh nào ở đại lục và trong đại dương mệnh mông vô tận.

Huống chi là Triệu Vô Tà, con kiến này trước đây nó vẫn luôn bị đùa bỡn.

Huyết kiếm đánh vào thân thể U Xà của vực sâu, giống như trước kia, một chút biến hóa cũng không có. Mũi kiếm cắm trên lân phiến đen kịt vô cùng cứng rắn, ngay cả một đạo phòng ngự này cũng không thể phá vỡ, càng không nói đến việc tiến vào bên trong tổn thương đầu U Xà này.

Thế nhưng lúc này, Triệu Vô Tà đang ngồi ngay ngắn trên cổ đài dường như đã sớm biết sẽ như thế. Trong đôi mắt đỏ ngầu của hắn ta vẫn vô cùng điên cuồng, nhưng khóe miệng lại lộ ra một tia cười lạnh. Nháy mắt khi ý cười của hắn ta xuất hiện, thanh âm lạnh lùng của hắn ta cũng vang lên trong khu vực hỗn độn này.

“Nhân trùng hóa huyết bạo nổ cho ta...”

Tu La ác quỷ gào thét từ trong miệng Triệu Vô Tà phát ra, từng vòng sóng âm xuyên thấu Hỗn Độn Chi Khí đang phun trào kia, huyết kiếm trên thân thể rắn U Xà đột nhiên bộc phát ra từng vòng hồng quang càng thêm chói mắt, khí tức càng

thêm bạo ngược, theo bản năng từ đáy lòng dâng lên một cổ lãnh ý, Thâm Uyên U Xà còn chưa kịp phản ứng lại.

Một cảm giác đau đớn kịch liệt ập tới, U Xà không kiềm chế nổi gào thét lên, miệng rắn to lớn đỏ như máu mở ra. Tiếng kêu chói tai đến cực điểm phát ra từ miệng của U Xà hướng bốn phương tám hướng, Triệu Vô Tà ngồi ngay ngắn trên cổ đài chịu sào. Lập tức bị cổ sóng âm này đánh thẳng vào, sắc mặt tái nhợt, một luồng màu đỏ tươi chậm rãi lưu lại.

Nhìn thấy U Xà bị thương, thân sắc Triệu Vô Tà càng thêm điên cuồng, không để ý thương thế trên người chút nào. Trong miệng lại quát: “Ha ha ha muốn đoạt bảo vật của Triệu gia, đến đây nha. Ha ha ha, cho ta nổ...”

“Oanh “

Lần này vô cùng rõ ràng, huyết kiếm vẫn còn dính trên thân thể U Xà của vực sâu, lúc này chỗ nào đã xuất hiện một cái động lớn. Huyết nhục đỏ thẫm đã không còn lân phiên bảo hộ, lộ ra trong không khí. Triệu Vô Tà nhìn huyết nhục đỏ thẫm trong thân thể U Xà ở vực sâu. Ánh mắt tàn nhẫn khát máu, hắn ta mặc kệ thương thế trên người, lại lần nữa ra tay.

Huyết khí sền sệt trên thân huyết kiếm quay cuồng lên, giống như bị đun sôi sôi, một con cổ trùng đã ngưng tụ thành thực thể từ trong huyết khí quay cuồng chậm rãi trườn ra. Xuất hiện ở trên không huyết kiếm, sau khi thanh âm Triệu Vô Tà rơi xuống, lập tức con cổ trùng này hóa thành một đạo huyết quang vọt vào trong máu thịt u xà đỏ thẫm của vực sâu.

Một màn trước đó lại xuất hiện, bất quá lần này tiếng U Xà vực sâu càng thê thảm hơn, bởi vì động lớn kia vậy mà bị khuếch trương đến trọn vẹn mấy lần. Hơn nữa sau khi Nhân Cổ bạo tạc ra., Những khí tức huyết hồng mãnh liệt kia không tiêu tán, mà biến thành từng mảnh huyết hồng tiểu trùng. Điên cuồng chui vào trong huyết nhục U Xà trong vực sâu, mặc dù huyết nhục U Xà vô cùng cứng cỏi, tiên khí ma bảo cũng không tồn thương mấy may.

Thế nhưng vậy mà ngăn không được những khí tức huyết hồng hóa thành tiểu trùng này, thống khổ do những tiểu trùng

này mang đến cũng không thua gì nhân trùng tự bạo sinh ra thống khổ. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng cười của Triệu Vô Tà cùng tiếng U Xà kêu thảm thiết của vực sâu đan vào cùng một chỗ.

Không thể tưởng tượng được, trước đó còn là con kiến bị đùa bỡn, nhưng hôm nay U Xà lại bị Triệu Vô Tà đả thương. Mặc dù diện tích lỗ máu kia so với thân thể của U Xà vượt qua ngàn trọng so với Thâm Uyên U Xà thật sự là nhỏ hơn chút, thể nhưng thống khổ mang lại khiến cho con hung thú Viễn Cổ này không chịu nổi kêu la thảm thiết.

“Khanh rống” “Phanh” “

Dòng chảy Hỗn Độn loạn lưu bị cái đuôi đen nhánh quấy lên gào thét lên, một cỗ khí tức âm hàn đến cực điểm đánh ở trên tâm thần Triệu Vô Tà, tựa hồ muốn lập tức đông cứng tâm thần Triệu Vô Tà. Là rắn U, hung thú thời viễn cổ nổi giận, không thể nào ứng phó dễ dàng như lúc trước chơi đùa được nữa.

Chỉ nghe tiếng thét này, đã biết rằng cái đuôi này nếu quấy ở trên cổ thai của Triệu Vô Tà, ngay cả không cần cái mạng nhỏ của Triệu Vô Tà. Nhưng cũng đủ để cho tên Triệu Vô Tà này bị thương nặng, có lẽ sau một khắc hẳn sẽ không lại đi thao túng Nhân Trùng Cổ Kiếm, sau đó bị U Xà nổi giận xé thành mảnh nhỏ.

Ngay cả dòng khí hỗn độn cũng có thể bị cái đuôi U Xà của vực sâu co rúm mà vỡ vụn, có thể thấy được cái đuôi này rất cuộc đi mạnh mẽ đến mức nào. Cổ đài là do mặt trời ở vực ngoại hành tinh luyện chế thành, hơn nữa Triệu Vô Tà dùng ngọc liên thiên địa cùng Thiên Ma Thai Bàn để cho cổ bàn hóa linh, muốn ngăn trở cái đuôi này mà không tổn hao một chút nào.

Thế nhưng bên trong đuôi U Xà vực sâu ẩn chứa lực lượng, cổ đài bây giờ còn chưa phải là cổ đài chân chính, muốn tiêu tán tất cả lực lượng ẩn chứa bên trong lại là điều không thể. Chỉ có thể ngăn cản chín thành, một phần còn lại, nhất định sẽ làm Triệu Vô Tà trọng thương.

Biết rõ kết quả sẽ như thế, nhưng Triệu Vô Tà lại không hề có ý tránh né, trái lại trong mắt càng thêm điên cuồng, bộ dáng tàn nhẫn lưỡng bại câu thương, trên thực tế hẳn ta cũng làm như vậy.

” Súc sinh, thủ đoạn Triệu gia còn chưa xong đâu. Phát nổ tiếp cho ta, bùng nổ...”

Lời nói của Triệu Vô Tà vừa rơi xuống, huyết kiếm vẫn dính trên thân thể U Xà phía dưới vực sâu lần nữa tuôn ra huyết quang, ước chừng hai mươi đầu Nhân Trùng cổ từ trong huyết khí cuộn cuộn đi ra. Mỗi một con Nhân cổ đều đã ngưng tụ thành thực thể, khí tức và cảnh giới Nguyên Anh của nhân loại tu sĩ không kém chút nào, thậm chí càng thêm mạnh mẽ.

Đây cũng là thành quả của Triệu Vô Tà trong thời gian mấy năm, uy năng của Nhân Cổ Kiếm tăng vọt, hơn chín mươi Nhân Trùng Cổ bên trong. Mỗi một đầu đều ngưng tụ thành thực thể, mỗi một đầu đều tương đương với cảnh giới Nguyên Anh. Nhất là huyết linh trong đó, đã không phải sinh linh Nguyên Anh cảnh có thể so sánh.

Thế nhưng hiện tại Triệu Vô Tà lại muốn tự bạo hơn hai mươi con Nhân cổ trùng trong cổ kiếm. Điên rồi, hoàn toàn điên rồi. Triệu Vô Tà xem ra đã điên rồi, Nhân cổ tự bạo., Đó chính là hủy đi căn cơ, trừ phi Triệu Vô Tà triệu hoán Thiên Ma Kinh nguyên vẹn đến, nếu không vĩnh viễn cũng không thể luyện hóa cổ kiếm đến cảnh giới viên mãn. Huống hồ lúc này, Triệu Vô Tà muốn tự bạo cổ trùng. Vậy mà có đến hơn hai mươi con, quả thực là điên cuồng đến cực điểm.

Chương thứ ba trăm chín mươi lăm, trọng thương vào bụng.

Hơn hai mươi con Nhân Trùng cổ trùng xuất hiện ở phía trước thân thể U Xà, cảm giác nguy cơ nồng đậm lập tức dâng lên, trong đôi mắt U Xà dưới vực sâu tràn đầy vẻ không dám tin cùng kinh hoàng. Lúc mắt rắn nhìn thấy mình đang muốn hóa thành huyết quang chui vào trong thân thể mình hơn hai mươi con Huyết Trùng, Xà Nhãn của U Xà ở vực sâu trùng to lớn vô cùng.

Cảm giác hoảng sợ khi tính mạng xuất hiện uy hiếp lúc này đã xuất hiện trong đầu U Xà. Thân rắn đen kịt vậy mà không không chế nổi sợ hãi mà run rẩy cả lên.

“Tê”

Rốt cuộc cũng không thể quan tâm đến Triệu Vô Tà nữa, vực sâu U Xà hoảng sợ cùng sợ nguy cơ trong lòng mình, phía trên thân thể bỗng nhiên tuôn ra u quang nồng đậm, toàn bộ tuôn tới cái lỗ máu nhìn như nhỏ bé kia, nhìn như không có chút uy hiếp nào với nó., Chính là thanh huyết kiếm này, vậy mà mang đến cho nó cảm giác sợ hãi, nó đã quên mất, đã bao lâu rồi không có cảm nhận được sự sợ hãi này, cũng chỉ khi đối mặt với hung thú thời viễn cổ mạnh mẽ hơn mình quá nhiều, cảm giác sợ hãi này mới xuất hiện.

Thế nhưng một thanh huyết kiếm bình thường trước đó nó chẳng thèm liếc mắt một cái lại khiến cho nó sinh ra sợ hãi đến không thể ức chế.

Xà Nhãn nhìn qua, từ trong thân thể nó tuôn ra u quang va chạm cùng hơn hai mươi con nhân trùng cổ kia, u quang tràn đầy một cái đem hơn hai mươi con nhân trùng cổ hoàn toàn bao vây lại. Khí tức vô cùng âm hàn từ trên những u quang kia tản ra, những hàn khí sông băng tồn tại vạn năm so sánh với phía trên u quang này phát ra hàn khí, quả thực chính là tiểu vu kiến đại vu.

Vực sâu trong đại dương vô tận thời viễn cổ có vô số hung thú, U xà thâm uyên trời sinh đã có thần thông. đóng băng vạn vật muôn vạn, khí tức âm hàn vô cùng ác độc, người nhập thể đều chết. Trong khoảnh khắc sẽ bị đóng băng nguyên thân, ngay cả hồn phách cũng không thể đào tẩu. Thế nhưng trong vực sâu, hàn khí đông cứng lại không phải là sinh linh chân chính mà là Nhân trùng cổ.

“Không còn kịp rồi...”

Triệu Vô Tà cười gằn một tiếng, như hạ mệnh lệnh, hoặc như là nói với U xà ở vực sâu. Sau khi hắn vừa dứt lời, hơn hai mươi con Nhân trùng cổ trùng vốn bị đông cứng bỗng gãy giữa kịch liệt. Chúng đã ngưng tụ thành thực thể, mỗi một con Nhân cổ đều là tồn tại vô cùng kinh khủng.

Ít nhất không phải những hàn khí này muốn đóng băng là có thể đóng băng, hư hư thật thật, mỗi một Nhân Cổ cơ hồ chỉ gãy dựa mấy lần liền hoàn toàn thoát khỏi hàn khí kia. Thân hóa thành huyết quang, hơn hai mươi đạo huyết quang hàn khí cuộn cuộn toả ra u quang hàn khí, toàn bộ đều tiến vào thể nội U Xà trong Thâm Uyên.

“Bạo”

Một chữ nhẹ nhàng nhỏ ra, sắc mặt Triệu Vô Tà thoải mái trước nay chưa từng có. Giống như hoàn toàn không thêm đề ý, chữ kia vừa mới nói ra, uy năng của Nhân Cổ Kiếm ngày sau sẽ giảm xuống hơn phân nửa. Hơn nữa cách cảnh giới Đại viên mãn càng ngày càng xa, hiện tại đã phá hủy căn cơ của đám trùng cổ này, ngày sau muốn khôi phục không phải là tùy tiện là được.

Cho dù Triệu Vô Tà có thể luyện chế thành cổ đài chính thức, sau đó triệu hoán Thiên Ma Kinh hoàn chỉnh từ trong vô tận Tinh Thần Hải đến cũng như vậy. Có điều Triệu Vô Tà không thêm đề ý chút nào, hiện tại trong đầu thẳng nhai này chỉ có một ý niệm, đó chính là cho con U Xà ở vực sâu hung thú viễn cổ này một bài học.

Một bài học cả đời khó quên, sâu kiến chưa chắc đã là giun dế.

Huyết nhục tan rã, dưới ánh mắt tràn ngập khát máu của Triệu Vô Tà và mắt nhìn chăm chú, hơn hai mươi con Nhân trùng cổ trùng tự bạo. Ánh sáng đỏ chói mắt từ trong cơ thể U Xà vực phát ra, giống như huyết dịch đỏ thẫm tràn ra ngoài.

“Oanh”, “Oanh” “Vù vù” tiếng gào thét “

Bạo hoạn, thân rắn cực lớn của U Xà trong khu vực hỗn độn này không ngừng quay cuồng, tiếng gầm rú thê thảm không gì sánh được vang vọng toàn bộ hư không. Nó lúc này thật sự vô cùng thống khổ, trước đó Triệu Vô Tà tự bạo hai con Nhân Trùng cổ đã khiến nó đau đến nổi điên. Thế nhưng bây giờ, quả thực đau như búa bổ.

Tuy rằng nó ở bí giới không phải là cường đại nhất sinh linh cường đại, thế nhưng cũng là một phương bá chủ, thế nhưng không nghĩ tới trở về đại dương vô tận này. Vốn cho rằng không có sinh linh nào có thể thương tổn đến thân thể của nó một chút, thế nhưng không nghĩ tới lại đụng phải Triệu Vô Tà, chính là lần này cũng làm nó bị thương nặng.

Thật lâu về sau, thanh âm rú thảm của U Xà vực sâu mới bình ổn lại, nhưng lúc này khu vực hỗn độn đã bị nó đảo loạn không ra hình thù gì nữa. Nó càng thêm bạo phát, vốn còn có dấu hiệu muốn khép lại, hiện tại đã hoàn toàn không còn nữa. Khí hỗn độn mờ ảo lập tức tăng lên, khiến khu vực này trở nên càng thêm kinh khủng.

Thế nhưng hiện tại mặc kệ là U xà hay Triệu Vô Tà đều không để ý những chuyện này. Vực U xà lúc này quá thê thảm, tuy rằng khí tức của nó vẫn là hung thú thời viễn cổ, vô cùng hung hãn. Nhìn xuống tất cả sinh linh của đại dương mệnh mông thế nhưng bộ dạng của nó thật sự thê thảm. Thân rắn dài hơn ngàn trượng bị trọng thương, trước đó Triệu Vô Tà tự bạo hai con Nhân Trùng cổ làm nổ tung tiên khí, ma bảo và lân phiến đen kịt cứng rắn hơn.

Thế nhưng vừa rồi, tên kia điên cuồng liều mạng tự bạo hơn hai mươi Nhân Trùng cổ, vậy mà lại phát nổ một đoạn thân thể U Xà của vực sâu kia. Máu tươi lẫn lộn thì cũng thôi đi, nhìn qua càng kinh khủng chính là thân thể của U Xà ở vực sâu thiếu chút nữa đã bị đứt thành hai đoạn. Thậm chí hơn phân

nửa bộ xương của con rắn bên trong cũng bị nổ tung, tùy thời đều có thể gãy lìa.

Trách không được lúc trước U Xà sẽ kêu thê thảm như vậy, loại thương thế này, đôi là ai cũng sẽ vô cùng thống khổ. Huống chi còn là Nhân Trùng cổ tự nổ tạo thành, loại thống khổ này, chỉ sợ còn đáng sợ hơn Nhân Trùng Phệ Thể một chút. U Xà dưới vực sâu rú thảm như vậy cũng là bình thường.

“Grao lên cho nhân loại!”

Chỉ có hai từ đơn giản, từ miệng của U Xà trong vực sâu phun ra, mắt rắn màu xanh vàng tràn đầy tơ máu, gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Vô Tà, hận ý trong đó quả thực muốn ngập trời. Dù là Triệu Vô Tà lúc này đã lâm vào điên cuồng, nhưng mà tiếp xúc với ánh mắt này, tâm thần vẫn là chấn động kịch liệt đau nhức.

Con hung thú Viễn Cổ, cho dù là một ánh mắt cũng có thể giết chóc sinh linh như vậy. Có điều sẽ không phải là người ở cảnh giới Triệu Vô Tà, nhưng khiến Triệu Vô Tà cảm thấy tâm thần đau đớn kịch liệt, ánh mắt này vẫn có thể làm được. Cái gì cũng không nói, chỉ có ánh mắt đã đủ để đem hận ý của U Xà trong đầu Triệu Vô Tà truyền vào trong đầu.

Trong khoảnh khắc đó Triệu Vô Tà cảm thấy hận ý của U Xà trong vực sâu, không hề nghi ngờ. Nếu Triệu Vô Tà rơi vào tay U Xà, kết cục tuyệt đối thê thảm đến cực điểm, tuyệt đối là sống không bằng chết. Đáng tiếc là Triệu Vô Tà này không thể không làm vậy.

Lần này dốc sức nghiền ép ba mươi hai lần dốc sức liều mạng.

Có thể khiến bản thân rơi vào trong tay của U Xà vực sâu.

U quang lan tràn, trên người U Xà bỗng nhiên lần nữa hiện ra quang mang u ám bao trùm toàn bộ thân rắn đã bị đứt gãy. Miệng vết thương bị Triệu Vô Tà dùng Nhân Cổ sinh nổ ra bằng máu, vậy mà khép lại với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, trong khoảnh khắc liền khôi phục như lúc ban đầu.

Không nhìn ra chỗ nào có một thanh huyết kiếm cắm vào, cũng nhìn không ra thân thể U Xà dưới vực sâu lúc trước thiếu chút nữa đã vỡ thành hai đoạn. Thế nhưng đến khi những u

quang kia tan hết, khí tức trên thân U Xà ở vực sâu rõ ràng ảm đạm đi một chút, ngay cả Triệu Vô Tà đang trong trạng thái điên cuồng cũng có cảm giác rõ ràng.

Nhưng không đợi thăng nhĩ này cao hứng, một cỗ uy áp khủng bố đến cực điểm căn bản không cách nào phản kháng. Khí tức thật sự của U Xà uy áp, tuy do chữa thương mà làm cho khí tức của bản thân ảm đạm đi không ít nhưng con Thâm Uyên U Xà này vẫn là hung thú Viễn Cổ từ thời viễn cổ tồn tại.

Năm tháng vô tận trôi qua, tuy rằng ẩn thân trong bí giới, lực lượng không có tiến bộ nhiều. Thế nhưng không phải Triệu Vô Tà có thể chống lại, trước đó Triệu Vô Tà có thể đánh trọng thương nó, chẳng qua chỉ là chiếm được tiện nghi bất ngờ mà thôi. Bây giờ, chỉ sợ không dễ dàng rồi.

Không cách nào nhúc nhích, tu vi thần thông của Triệu Vô Tà tăng vọt, sau đó cũng không thể dùng khí tức của mình áp chế người khác nhiều. Hôm nay phong thủy luân chuyển, đến phiên bản thân Triệu Vô Tà rồi. Uy áp của hung thú Viễn Cổ, Triệu Vô Tà căn bản là không ngăn cản nổi. Nhớ ngày trước Triệu Vô Tà luyện hóa di hài của trọng sát thú Viễn Cổ thành xương cốt của mình, đã khiến cho hắn hoành hành Thiên Vân đại lục một chút cổ kị cũng không có.

Mặc dù U Xà là hung thú trong đại dương mệnh mệnh vô tận, nhưng ở thời kỳ viễn cổ mạnh mẽ thì không thua quá nhiều trọng sát thú. Bây giờ thứ Triệu Vô Tà xuất hiện không phải là hài cốt của U Xà, mà là U Xà chân chính của vực sâu, hung thú Viễn Cổ chân chính. Tuy bị trọng thương một chút, nhưng bây giờ phát uy, Triệu Vô Tà vẫn không ngăn được.

Thân thể tựa như không phải của mình, hoàn toàn cảm ứng không thể nhúc nhích. Ngay cả một đôi mắt tràn đầy vẻ điên cuồng lúc này cũng không thể chuyển động, chỉ là khí tức trên người cuồng bạo. kịch liệt giãy dụa, muốn tránh thoát cỗ uy áp khủng bố này. Nhưng vô luận hắn giãy dụa thế nào, vẫn không thể thoát khỏi cỗ khí tức uy áp này.

“Sâu kiến”.

Xà nhãn màu vàng tràn ngập vẻ miệt thị và khí tức âm hàn đột nhiên chậm rãi đi tới, đối mặt với Triệu Vô Tà. Cảnh tượng có chút quái dị, thân ảnh Triệu Vô Tà thật sự quá mức nhỏ bé, cho dù ở trên cổ đài cũng quá nhỏ so với U Xà nơi vực sâu mà thôi. Quả thực chỉ khác một con kiến so với voi mà thôi.

Miệng rắn màu đỏ ngòm mở ra, nó đã đạt đến cực hạn, quả thật có thể nuốt trọn một ngọn núi nhỏ hoàn chỉnh. Thế nhưng lúc này U xà dưới vực sâu nuốt vào lại không phải là một ngọn núi nhỏ mà là nổi một cục sắt đen kịt ngay ngắn, còn có một bóng người ngồi ngay ngắn phía trên “Đài sắt”, bóng người không thể nhúc nhích.

Động tác của U xà ở vực thăm quá chậm chạp, khiến cho Triệu Vô Tà nhìn thấy rõ ràng mạch máu cùng răng nọc trong miệng U xà, còn có khí tức âm hàn vô tận. Miệng rắn của nó quả thực giống như một cái hàm băng ngàn vạn năm, từ bên trong tràn ra khí tức có thể đông cứng hồn phách.

Trơ mắt lại, Triệu Vô Tà trừng đôi mắt đỏ như máu nhìn mình và cả cổ đài cùng bị U Xà nuốt vào bụng.

“Oc” một tiếng, một thứ gì đó vuông vức biến mất trong miệng rắn U Xà ở vực sâu, rơi vào trong bụng nó. Triệu Vô Tà, còn có cổ đài, dĩ nhiên là bị U Xà vực sâu nuốt vào trong bụng.

Quý dị vô cùng quý dị, lúc trước còn chém giết vô cùng thảm liệt. Thế nhưng hôm nay Triệu Vô Tà không hề có sức phản kháng nào đã bị U Xà nuốt vào bụng, một chút động tĩnh cũng không có, dường như thật sự mất đi năng lực phản kháng, sau đó bị U Xà nuốt mất.

Hoàn thành hứa hẹn, tiểu lâu chơi trò chơi đi chơi...

Biến cố lần thứ ba trăm chín mươi sáu...

“Xung keng”

Vực sâu U Xà há rộng miệng, thân thể vượt qua ngàn trượng trong hỗn độn loạn lưu vùng vẫy một cái, dẫn phát liên tiếp bạo động động. Trong miệng rắn một mảnh đen kịt, u ám không có ánh sáng, cái gì cũng không nhìn thấy. Lúc trước cổ đài bị nó nuốt vào, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh. Ngay cả Triệu Vô Tà trên cổ đài cũng bị nuốt vào theo.

Sóng âm mắt thường có thể thấy được xông thẳng tới chân trời, tiếng gào vang vọng vạn dặm, viễn cổ hung thú cho dù suy yếu cộng thêm trọng thương cũng không phải là thứ sinh linh này có thể đối kháng. Nơi này là U Minh Hải, nhưng mà cảm ứng được khí tức uy áp của thâm uyên u xà, cho dù hung thú có điên cuồng đến đâu đi nữa, lúc này cũng không dám tiếp cận nơi này, Thâm Uyên ma cương mang theo tam nương hồng trần tam nữ đã lùi đến ngoài mười vạn dặm.

Cũng xuất phát từ vực sâu, nhưng khác biệt lại giống như trời với đất. Thâm Uyên Ma Vực thậm chí ngay cả một mảnh lân phiến của U Xà ở thời kỳ toàn thịnh cũng không bằng. Càng không nói đến chiến đấu chém giết, Triệu Vô Tà đã dùng hết tất cả vốn liếng để chữa trị toàn thân, thể nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi số phận bị U Xà nuốt vào trong bụng.

Sau khi nuốt cổ đài, dường như U Xà của vực sâu này đã yên tĩnh trở lại, nó gào thét một tiếng rồi chậm rãi chìm sâu xuống đáy biển. Thân thể nó rời khỏi khu vực hỗn độn kia, tuy rằng thân thể cũng không e ngại khí Hỗn Độn. Dù sao nó cũng là hung thú viễn cổ, lực lượng vô tận năm tháng không để nó tăng vọt, thể nhưng cũng không ăn mòn thân thể của nó.

Yên tĩnh lại, ngoại trừ khu vực hỗn độn bạo phát kia, các khu vực còn lại đã khôi phục yên tĩnh. Nước biển đỏ thẫm lắng lặng dập dờn, nhìn không ra vùng biển này đã từng có một đầu hung thú Viễn Cổ từng chém giết với Sát Thần.

Sâu trong đáy biển, thân thể U Xà gần như dung hợp cùng một chỗ với biển đỏ thẫm, U Minh Hải cũng không biết sâu bao nhiêu. Thâm Uyên U Xà đã chìm xuống trọn vẹn hai ngày, thế nhưng vẫn không có chìm xuống đáy biển. Chỉ có điều hiện tại nó đang ở một địa phương kỳ lạ, hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ sinh linh nào, ngay cả dấu vết nào cũng không có.

Thâm Hải, nơi này hẳn là biển sâu, không phải là sự uy áp của U Xà trong vực sâu. Mà là bình thường nơi này cũng không có sinh linh bước chân vào, trừ phi là một ít sinh linh có thần thông đặc thù. Nếu không, biển sâu cỡ này bình thường đều không có sinh linh.

Thủy áp nơi này quá khủng bố, cho dù là sinh linh cảnh giới Nguyên Anh, nếu như xuất hiện ở đây, không kiên trì được nhất thời nửa khắc sẽ bị hơi nước ép thành bánh thịt, một chút giấy dựa cũng không có. Bất quá đối với U Xà ở vực sâu mà nói, không có tác dụng, thậm chí không có nửa điểm phản ứng.

Hai ngày trước chém giết với Triệu Vô Tà, tuy rằng thời khắc sống còn U Xà đã nuốt Triệu Vô Tà vào trong bụng, nhưng bản thân hẳn cũng đã trọng thương. Bây giờ đến đây sợ là phải chữa thương.

“Oanh “

Quả nhiên, U Xà vừa mới xuất hiện ở đây, một viên thủy lôi cực lớn đã được hình thành giữa không trung. Sau đó nổ ầm ầm, vẫn không có chút ánh sáng nào. Thế nhưng uy lực phát sinh của viên thủy lôi này lại cực lớn tới cực điểm. Thân thể U Xà cách khá xa, nhưng sau khi luồng xung kích đó tới, vẫn cứng rắn đẩy thân thể nó ra xa vài dặm.

Bỗng nhiên, sâu trong đáy biển toát ra linh khí cực kỳ nồng đậm, nồng đậm dị thường. Thậm chí đều ngưng tụ thành trạng thái lỏng, từng viên bong bóng từ sâu trong đáy biển tối tăm bốc lên, đi về phía mặt biển. Những bong bóng kia trong suốt vô cùng, bên trong ẩn chứa linh khí nồng đậm kinh người, mỗi một bọt nước đều tương đương với trăm khối linh thạch cực phẩm.

“Ngang “

Vực sâu U Xà bày đuôi rắn đen kịt của mình, trong nháy mắt thân rắn đã vượt qua vài dặm, xuất hiện ở khu vực linh khí nồng đậm kinh người. Cũng không làm cái khác, mở ra miệng rắn cực lớn, một cổ hấp lực từ trong miệng nó sinh ra. Một bong bóng từ chỗ sâu dưới đáy biển nhao nhao hướng về phía miệng rắn chui vào.

Con súc sinh này quả nhiên là hung thú viễn cổ còn sống, đã bị trọng thương, phương pháp chữa thương lại là như vậy. Tùy ý một viên thủy lôi nổ tung linh mạch đáy biển, sau đó thôn phệ linh khí trong đó. Chỉ sợ chờ nó trị thương xong, rất nhiều linh mạch dưới đáy biển sẽ gặp tai ương ngập đầu. Trong nháy mắt, linh khí trong linh mạch này liền biến mất hơn phân nửa.

Khí tức U Xà ở vực sâu cũng bắt đầu trở nên càng thêm tức giận âm hàn, thương thế vẫn chưa lành, thực lực của nó vẫn đang ở thời kỳ toàn thịnh. Lúc kiếp nạn Viễn Cổ xảy ra, đầu U Xà này đã trốn vào địa phương thần bí, may mắn tránh thoát được kiếp nạn Viễn Cổ. Thế nhưng ở chỗ đó một tia linh khí cũng không còn.

Năm tháng vô tận trôi qua, thực lực của U Xà ở vực sâu này không hề tiến bộ, vèn vèn chỉ bảo vệ tính mạng của chính mình. Thần thông rơi xuống còn một phần mười so với thời kỳ toàn thịnh., Lúc trước cùng nó tránh né yêu thú hung thú tại địa phương thần bí kia cũng không ít, nhưng trong năm tháng vô tận. Những hung thú yêu thú cùng đại thần thông giả viễn cổ, hơn phân nửa đều lâm vào ngủ say hoặc là đã bị biến thành rộng rãi, chỉ có số ít yêu thú hung thú vô cùng mạnh mẽ mới bảo trì thần trí như cũ.

U Xà ở địa phương thần bí này, thực lực không phải mạnh nhất, nhưng cũng là hung thú cường đại bá chủ một phương. Nếu không phải cơ duyên xảo hợp trở lại đại dương vô tận, chỉ sợ qua thêm trăm năm, cũng giống vậy sẽ lâm vào ngủ say.

Khi trở lại đại dương vô tận, gặp được Triệu Vô Tà Cổ Đài hóa linh, liếc mắt đã nhìn trúng cổ đài. Mặc dù suy yếu đến cực điểm, nhưng sau khi che dấu mấy năm, nhịn không được đã thò đầu ra cướp đoạt cổ đài. Mặc dù chiến lực của Triệu Vô

Tà vượt qua cảm ứng của nó, nhưng nó đã phải trả giá lớn mới đoạt được cổ đài.

Hôm nay vì chữa thương, nó liền đánh chủ ý vào rất nhiều linh mạch sâu dưới đáy biển. Thân rắn to lớn chiếm cứ ở phía trên linh mạch, miệng rắn hướng linh mạch một lỗ thủng, chính là lỗ thủng bị thủy lôi do đầu viển cổ súc sinh triệu ra nổ tung. Linh mạch này mặc dù không lớn, uyển chuyển ngàn dặm, chèo chống vền vẹn một canh giờ đã bị U Xà hút sạch sẽ.

“Tê”

Miệng rắn mở ra, một tiếng hí dài vang vọng đáy biển. Ăn uống no say đang muốn đi về chỗ của nó, tìm kiếm chỗ linh mạch khác hút vào. Nhưng vào lúc này, bụng của nó bỗng nhiên truyền đến từng đợt đau đớn kịch liệt. Từng luồng linh khí hỗn độn chuyển loạn ở bụng nó, bạo động, tựa như là vì thôn phệ linh khí linh mạch xảy ra sự cố.

Nhưng không đợi nó kịp phản ứng, bỗng nhiên một cảm giác đau đớn thấu tận linh hồn truyền đến, thiếu chút nữa làm cho toàn bộ thân thể của con U Xà này đảo qua. Nhưng cũng không sai biệt lắm, cơn đau này ập tới, U Xà lập tức rú thẳm lên. Thân rắn cực lớn lẫn lộn kịch liệt dưới đáy biển, khuấy động nước biển hình thành một dòng loạn lưu đủ để phá hủy núi cao.

Ở dưới bụng của nó bỗng nhiên bốc lên một chút ánh sáng, u ám vô cùng. Hòa làm một thể với vẻ u ám dưới đáy biển, tuy nhiên trong vẻ u ám đó còn mang theo từng tia huyết hồng, hình như là huyết dịch đỏ thẫm. Từng giọt từng giọt, từng tia, chậm rãi dung nhập vào trong nước biển sâu.

“Xuy xuy” “Xuy xuy”

Từng luồng khí tức âm hàn bỗng phát ra từ phần bụng của U xà ở vực sâu, phần bụng đã nứt ra, xuất hiện vô số vết nứt nhỏ ở bụng của U xà. Chỗ này dường như có lân phiến màu đen bao trùm tương đối ít, khó khăn lắm mới có thể thấy được da rắn màu trắng, nhưng lúc này lại xuất hiện vô số khe hở mang theo màu đỏ.

Thời gian dần trôi qua, từng tia từng tia huyết sắc lan tràn ra, còn có mùi máu tươi chậm rãi trở nên nồng đậm. Là kiếm khí, những cái kia lộ ra khí tức rét lạnh, dĩ nhiên là từng đạo kiếm khí rét lạnh.

Lúc này ở trong bụng U Xà của vực sâu, một cục sắt vuông vức vừa vặn ở trong dạ dày của nó, chung quanh là vô số chất lỏng đen kịt. Những chất lỏng kia chính là thứ kinh khủng nhất trong bụng U Xà Thâm Uyên, dịch dạ dày, trong cơ thể tất cả đã thú đều có thứ này tồn tại. Ngay cả yêu thú hung thú cũng không ngoại lệ, thế nhưng dạ dày trong bụng U Xà cũng không phải là mặt hàng bình thường.

Chỉ cần một giọt, liền đủ để cho phạm vi mấy trăm dặm trên mặt đất phía trên, sinh cơ tận diệt. Nếu là ở dưới biển, vậy uy lực càng thêm kinh khủng. Cho nên, phạm là đồ vật lọt vào trong cơ thể U Xà vực sâu, chỉ cần chạm đến là không bao lâu nữa sẽ bị hòa tan. Trở thành thuốc bổ của U Xà vực sâu, đây cũng là nguyên nhân vì sao Thâm Uyên U Xà không có chút lo lắng nào liền đem Triệu Vô Tà nuốt vào trong bụng.

Đáng tiếc, súc sinh chung quy vẫn là súc sinh, cho dù là hung thú viễn cổ. Vô tận năm tháng trôi qua, đầu óc cũng trì độn, nếu như nó không nuốt Triệu Vô Tà vào bụng. Có lẽ còn có thể dễ dàng giết chết Triệu Vô Tà, chính là không giết được, đoạt được cổ đài cũng không phải việc khó. Nhưng nếu nó cứ muốn nuốt Triệu Vô Tà vào, quả thực chính là muốn chết.

Trước khi cổ đài luyện chế thành công, không thể chạm đến một giọt máu của những sinh linh ngoại trừ Triệu Vô Tà. Cho nên lúc này ở bên ngoài cổ đài, lá cờ của Vạn Độc Cổ phiên bao chặt lấy cổ đài. Chất lỏng đen kịt kia một giọt cũng không thể vào được cổ đài, chứ đừng nói đến việc thương tổn Triệu Vô Tà.

nọc độc trong bụng U Xà mặc dù khủng bố, thế nhưng cũng không thể làm gì được Vạn Độc Cổ Phiên, ngược lại khiến uy năng của Vạn Độc Cổ Phiên đại thịnh. Vừa lúc này U Xà không biết sống chết nỗ lực mạch, cắn nuốt đại lượng linh khí chữa thương. Những linh khí kia ngược lại đều bị Triệu Vô Tà này hấp thu.

Sau khi thương thế khỏi hẳn, Triệu Vô Tà biết thế nào là khách khí lập tức ra tay. Đầu Thâm Uyên U Xà này cũng không may, vất vả lắm mới trở về đại dương vô tận mà lại trêu chọc phải tên Triệu Vô Tà này.

“Xì xì” “Grao”

Âm thanh rú thẳm cuối cùng biến thành gào thét, U Xà ở vực sâu dù có đàn đến đâu cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Lửa giận của hung thú viên cổ âm âm bộc phát, tiếng gầm thét ở đáy biển truyền ra. Từng viên thủy lôi lừng không sinh ra, sau đó nổ tung, lập tức làm phần bụng của nó máu thịt be bét.

Tự tàn súc sinh này vậy mà tự mình nổ phần bụng của mình. Miệng rắn chuyển, cắn vào bụng mình. Nhìn miệng rắn to lớn của nó, theo nó cắn như vậy, chỉ sợ một khối lớn huyết nhục kia lập tức sẽ không bảo vệ được, sẽ bị nó miễn cưỡng cắn xuống.

“Hừ, hiện tại mới phát hiện, đã muộn. Triệu gia ta không tính đi ra, ha ha ha...”

Triệu Vô Tà ngồi ngay ngắn trên cổ đài, miệng nhe răng cười, ngàn vạn huyết hồng kiếm khí đột nhiên bộc phát. Trong nháy mắt, trong cơ thể U Xà mở ra một thông đạo huyết nhục mờ hồ, sau đó cổ đài hóa thành u quang tiến nhập vào trong đó, chuyển dời đến một địa phương khác.

Kết cục thâm thứ ba trăm chín mươi bảy...

Thân thể của U Xà trong vực thăm quá khổng lồ, dài hơn ngàn trượng, nếu như ở trên mặt đất thì chỉ cần tùy ý cử động là tạo ra động tĩnh vô cùng lớn, lúc này dưới đáy biển bốc lên tạo thành động tĩnh không nhỏ. Từng luồng sóng ngầm do nó sinh ra sau đó khuấy động nước biển, cán nát tất cả những gì đang xảy ra.

Nhưng tất cả những điều này đều không làm gì được Triệu Vô Tà, thẳng nhai này phá vỡ dạ dày của U Xà ở vực sâu, đã khiến U Xà thương thức được sự đau đớn cực lớn. Lúc trước Triệu Vô Tà tự bạo làm cho U Xà sẽ không làm cho Uyên U Xà đau đớn như vậy, dạ dày của hắn bị ngàn vạn kiếm khí xé rách thống khổ, cho dù là hung thú Viễn Cổ như loài U Xà ở vực sâu này cũng chịu không nổi.

“Xoẹt xoẹt “

Trong hoàn cảnh biển sâu đang sôi trào, tiếng kêu này vô cùng rõ ràng, nếu như có người khác ở đây, nhất định sẽ bị kinh sợ. Bởi vì U Xà trong vực thăm không ngờ lại quay đầu lại, trực tiếp cắn xuống một miếng thịt lớn trên bụng mình. Sau đó nó phịch một cái nuốt vào trong bụng. Cảnh tượng này quả thực làm cho người ta cực kỳ sợ hãi, U Xà ở vực sâu ăn hết huyết nhục của mình.

Chẳng qua một màn này nếu như bị đám hung thú ở bí giới bí ẩn kia trông thấy sẽ lý giải được. Ở bí giới một tia linh khí cũng không có. Cho nên ở trong cơ thể mình một chút linh khí cũng không thể lãng phí, mặc dù trên người mình không có giáp xác da lông gì đó, chúng cũng sẽ lựa chọn cắn nuốt trở lại.

Thói quen này là ở bí giới dưỡng thành, lúc này cho dù vô cùng thống khổ, nhưng Thâm Uyên U Xà vẫn nuốt máu thịt của mình vào trong bụng. Nhưng nuốt vào máu thịt của mình vẫn không thể giảm bớt một chút đau đớn kịch liệt truyền đến

từ trong cơ thể, Triệu Vô Tà âm độc đến cực điểm vậy mà không có chút ý tứ nào.

Thương thể của hắn đã khôi hấn, linh khí trọn vẹn trong linh mạch U Xà nuốt vào đều bị Triệu Vô Tà thu nạp. Thương thể khôi hấn, lấy thần thông của hắn rõ ràng có thể dùng thần thông.

Cuối cùng rồi rấm chia sẻ ba mươi ba lần.

Ngự Sứ Cổ Đài chạy ra khỏi cơ thể U Xà, sau đó thi triển thần thông thuần di, bỏ trốn mất dạng.

Thế nhưng thằng nhãi này ghi hận đấm súc sinh U Xà vực sâu, căn bản là không định đi ra, ý niệm đầu tiên sau khi thương thể khôi hấn là trực tiếp hành hạ U Xà Thâm Uyên đến chết. Nếu như thằng nhãi này thực sự đạt được mục đích, thì đầu U Xà vực sâu này thực sự sẽ vô cùng ngu ngốc. Vô tận năm tháng, nó sẽ trở thành hung thú thời viễn cổ bị tu sĩ nhân loại nhỏ yếu giày vò đến chết đầu tiên.

Mặc kệ U Xà gầm rú thê thảm như thế nào, Triệu Vô Tà không xuất ra, lúc này hắn đã đến nơi khác trong cơ thể U Xà ở vực sâu. Thân thể Triệu Vô Tà dài hơn ngàn trượng, hắn có thể đi tới rất nhiều nơi. U Xà căn bản không thể làm gì được hắn, trong cơ thể của nó cũng không có lân phiến đen kịt bảo vệ thân thể rắn bên ngoài, đối với Triệu Vô Tà mà nói, đơn giản là có thể tùy ý lấy, căn bản là không thể ngăn cản được.

“Hắc hắc, Triệu gia ta hồng phúc tề thiên, muốn ta chết, Triệu gia cho người súc sinh này chết trước.”

Ở trong cơ thể U Xà của vực sâu, Triệu Vô Tà đang ngồi ngay ngắn trên đài cổ cười gằn nhìn chăm chú vào nội tạng U Xà trong cơ thể, trong ánh mắt đầy vẻ khát máu và bạo ngược. Chỉ nhìn vào đôi mắt của thằng nhãi này là đã biết được suy nghĩ trong lòng thằng nhãi này, chỉ sợ là hung hăng tra tấn U Xà. Chỉ sợ là U Xà ở vực sâu không chết, tên này chắc chắn sẽ không thoát ra.

“Xùy xùy” “Xùy xùy” “Tê sục”

Tiếng U Xà rú thảm lại vang lên, Nhân cổ trùng phiêu phù trước cổ đài, ngàn vạn kiếm khí huyết hồng từ trong thân kiếm

phun ra. Tất cả đều đánh vào trên bức tường ruột của Thâm Uyên U Xà, huyết nhục bị kiếm khí vụn nát, mưa máu đầy trời rơi xuống. Bị Vạn Độc Cổ Phiên ngăn cách, một giọt cũng không rơi xuống phía trên cổ đài.

U Xà ở vực sâu quả thực muốn phát điên lên rồi, khí tức cuồng bạo trên người nồng đậm đến cực hạn, nổi giận cùng sợ hãi đồng thời xông lên trong lòng nó. Giống như năm đó thời kì viễn cổ, kiếp nạn bắt đầu, không nghĩ tới vô tận năm tháng trôi qua, nó vẫn còn muốn thưởng thức một lần loại cảm giác này.

Một đôi mắt rắn đã hoàn toàn biến thành màu đỏ máu, đáy lòng nó hận Triệu Vô Tà đến cực điểm. Thế nhưng lại không làm gì được thằng nhãi kia, ném chuột sợ vỡ bình, Triệu Vô Tà ở trong cơ thể nó. U Xà dù có muốn vụn thủ đoạn thần thông thì lúc này cũng không thi triển ra được.

Sau một hồi rú thảm, thâm uyên u xà bỗng nhiên bất động, kiếm khí của Triệu Vô Tà một lần nữa bộc phát đều bị nó nhận được. Chỉ khiến khí tức bạo ngược trên người nó càng thêm nồng đậm, sâu trong đáy biển càng thêm đáng sợ, huyết sắc trong mắt càng thêm một tầng, càng thêm kinh người.

“Nhân loại, ngươi muốn thế nào...”

Thanh âm bình tĩnh áp chế khí tức bạo ngược vô cùng vang lên bên tai Triệu Vô Tà, khiến cho động tác của Triệu Vô Tà dừng lại. Chợt khước miệng nhếch lên cười lạnh, vô cùng dữ tợn, còn có một chút ý tứ âm mưu.

“Muốn mạng của ngươi...”

Lời này vừa nói ra, nhất là mấy chữ phía sau phun ra. Khí tức U Xà ở vực sâu lập tức biến đổi, khí tức bạo ngược bị đè nén tựa hồ sau một khắc sẽ bộc phát, hóa thành thủy triều, miễn cưỡng bao phủ Triệu Vô Tà. Nhưng mà sau một khắc, những khí tức kia chỉ hơi ba động một chút, lại không thấy có động tĩnh gì.

Sắc mặt Triệu Vô Tà trở nên sừng sốt, nhưng nụ cười trên mặt vẫn nhẹ nhàng như trước. Chỉ là lẳng lặng chờ đợi câu tiếp theo của U xà. Hiện tại hắn đang chiếm thượng phong, U xà Thâm Uyên căn bản không làm gì được hắn. Thậm chí có thể nói cái

mạng nhỏ của con hung thú Viễn Cổ này đều bị Triệu Vô Tà nắm trong tay.

Trong lòng thằng nhãi này vốn không nghĩ tới buông tha cho con U Xà này, có ý đồ với cổ đai của hắn, còn suýt chút nữa khiến Triệu Vô Tà biến thành một đồng phân thối. Với tính tình chắc chắn của tên này, sao có thể bỏ qua U Xà ở vực sâu được. Nhưng hắn cũng muốn nghe xem, U Xà ở vực sâu có biện pháp gì khiến hắn rời khỏi cơ thể nó.

“Nhân loại, chỉ cần ngươi rời khỏi cơ thể bồn tọa, bồn tọa sẽ nói cho ngươi một bí mật. Bí mật của đại kiếp vạn năm lần này, còn có bí mật của ta đến từ bí giới. Bồn tọa cảm ứng được trên người ngươi cũng có khí tức của bí giới, nhưng ngươi không phải người trong bí giới, vậy khẳng định chính là bí thực. Ngươi đi ra, bồn tọa sẽ nói cho ngươi tất cả bí mật.”

Thâm Uyên U Xà ngược lại rất trực tiếp, nghe ý trong lời nó, là muốn dùng bí mật trao đổi cùng Triệu Vô Tà. Chỉ cần Triệu Vô Tà từ trong cơ thể nó đi ra, đáng tiếc là, thằng nhãi Triệu Vô Tà này cũng không phải những tên súc sinh không não kia. Mỗi một ý niệm cuộn cuộn trong đầu thằng nhãi này, đều là cực kỳ âm độc.

Nếu dễ dàng bị U Xà lừa gạt ra khỏi cơ thể như vậy, Triệu Vô Tà không phải là Triệu Vô Tà nữa. Hơn nữa ngay từ đầu tên này đã không có ý định buông tha U Xà này.

Con súc sinh này, nhất định phải chết.

Đáy lòng Triệu Vô Tà đột nhiên chỉ còn lại một ý niệm này, lời nói của U Xà ở vực sâu kia hắn căn bản cũng không để ý.

“Ha ha ha, súc sinh không đầu chính là súc sinh không não, cho dù ngươi là súc sinh từ viễn cổ cũng vậy. Triệu gia nói, phải lấy mạng ngươi. Về phần cái gọi là bí mật, sau khi làm thịt đầu súc sinh này của ngươi, ta sẽ không biết bí mật Triệu gia. Cho nên, nạp mạng cho Triệu gia đi.”

Thằng nhãi này mang theo âm độc khí cùng với sát khí khát máu vang lên, nhất thời liền khiến cho U Xà nổi giận, áp chế khí tức bạo ngược vô cùng vô tận không áp chế nổi nữa, bạo phát ra, hoàn toàn bộc phát.

“Hồng con sâu cái kiến, muốn giết bổn tọa, nằm mơ đi.”

Tiếng hô vang lên liên miên không dứt dưới đáy biển mấy vạn dặm, khí tức bạo ngược vô cùng vô tận hóa thành từng đợt sóng tối tăm mờ mịt, nước biển đỏ thẫm dưới đáy biển nhao nhao bị đẩy ra, hình thành từng khu vực chân không, lấy U Xà của vực này làm trung tâm., Trong phạm vi mấy vạn dặm quanh đây đã trở thành một cấm địa, bất kỳ sinh linh nào tiến vào đây đều sẽ bị âm hàn sát khí bạo ngược trong cơ thể u xà làm đông lại tâm thần, ngay lập tức sẽ bỏ mình, ngay cả hồn phách cũng không bảo tồn được.

Uy lực của hung thú Viễn Cổ, ở đại dương vô tận này, chỉ sợ là không có một con hung thú nào có thể giao chiến với U Xà ở vực sâu. Thiên Vân Đại Lục cũng giống như vậy, quả thực là quá kinh khủng. Đó là bởi vì Thâm Uyên U Xà mới từ trong bí giới đi ra, nguyên khí chưa khôi phục, cộng thêm lúc trước đã bị trọng thương. Nếu không, uy năng bộc phát ra khẳng định sẽ không chỉ như vậy.

Nhưng rất đáng tiếc, cho dù uy năng có mạnh mẽ đến đâu đi nữa, thì thâm uyên U xà vẫn không thể làm gì được Triệu Vô Tà trong cơ thể nó. Những thủy triều mờ mịt kia căn bản là không đến được trên người Triệu Vô Tà.

“Bạo” “Bạo nổ” cho ta.

Sắc mặt thẳng nhãi này vô cùng dữ tợn, xem ra đã quyết tâm muốn lấy mạng U Xà của vực sâu. Sau khi chọc giận hoàn toàn U Xà trong vực sâu, nó không tiếp tục thi triển Huyết Hồng kiếm khí bên trong Nhân Trùng Cổ Kiếm nữa. Mà lại bắt đầu để Nhân Trùng trong thân kiếm tự bạo, mỗi lần tự bạo một con Nhân Cổ, trong thân thể U Xà của vực sâu lại có thêm một lỗ hồng lớn vô cùng máu thịt.

Thân thể hung thú thời viễn cổ mạnh mẽ, tiên khí ma bảo đánh ở phía trên, ngay cả ấn kí màu trắng cũng không thể lưu lại. Thế nhưng lúc này, tên Triệu Vô Tà này đang ở trong cơ thể U Xà ở vực sâu, Nhân cổ kiếm tự bạo nhân trùng cổ, uy lực căn bản bên ngoài không thể so sánh. Trong nháy mắt Triệu Vô Tà đã tự bạo hơn ba mươi con Nhân Trùng cổ.

Mà lúc này, bộ dáng của U Xà đã thê thảm tới cực điểm. Thân rắn dài ngàn trượng trở nên rách nát, thậm chí thiếu chút nữa bị đứt thành vài khúc. Quá thê thảm, ai cũng không tin đây là một con hung thú Viễn Cổ của U Xà. Nó sẽ rơi vào kết cục như thế bị một con kiến mà giày vò đến mức như vậy.

“Oanh “

Cuối cùng một tiếng nổ vang lên, thân thể U Xà rớt cuộc vẫn không chịu nổi, bắt đầu từ chỗ chính giữa kia. Giải thước vỡ ra, trong nháy mắt, thân thể lớn ngàn trượng của U Xà vực thẳm vậy mà đứt gãy thành vài đoạn. Mang theo huyết dịch độc tính mãnh liệt dâng trào ra, thoáng như con suối bộc phát ra, nhuộm toàn bộ nước biển chung quanh thành màu đỏ như máu.

“Ông ông”

Một đạo hồi quang từ trong thân thể đầm sâu U Xà rách nát bắn ra, chính là cổ đài được Vạn Độc Cổ Phiên bao quanh, Triệu Vô Tà ngồi ngay ngắn trên đó. Về dữ tợn trên mặt còn chưa hết, hoàn toàn phá hư khuôn mặt thanh tú của hắn, cặp mắt kia lại bắn ra ánh mắt âm độc tàn nhẫn.

Chậm rãi mở miệng, mang theo vô tận thanh âm lạnh lùng cùng sát khí.

“Hiện tại, ai là giun dế.”

Trước người là Nhân Trùng cổ kiếm đang rung động, tự bạo hơn mười con Nhân Trùng cổ trùng. Uy năng của Nhân Trùng cổ kiếm giảm xuống đến cảnh giới rất thấp. Huyết khí nồng đậm dường như cũng thừa thốt đi không ít, nhưng lúc này trôi nổi trước người Triệu Vô Tà, thoát nhìn lại như Tu La ma binh nhiễm máu huyết của hung thú viễn cổ.

Có người mời ngẫu nhiên chơi trò chơi, càng không biết có phải có hay không.

Chương thứ ba trăm chín mươi tám, bí mật huyết thệ của bí giới.

Sâu dưới đáy biển, u ám không chút ánh sáng, ở nơi này bất kỳ tia sáng nào cũng sẽ bị thôn phệ sạch sẽ. Một bóng đen vô cùng to lớn hòa làm một thể với bóng tối chung quanh, thể nhưng tiếng rú thẳm lại hoàn toàn tiết lộ chỗ của nó, ở sâu trong đáy biển này mấy vạn dặm, lúc này đều vang vọng tiếng kêu thẳm thiết của U Xà ở vực sâu.

Thân thể hơn ngàn trượng đã gãy thành vài đoạn, đầu rắn cực lớn vẫn không ngừng uốn éo, không cam lòng rơi vào kết cục như vậy. Đường đường là một con hung thú Viễn Cổ, như thế nào lại bị tu sĩ nhân loại như con sâu một con sâu cái kiến biến thành ra thế này. Hồ Lạc Bình Dương bị chó khinh, đáng tiếc rằng cho dù rắn thâm uyên có không cam lòng.

Nó vẫn không giữ được tính mạng của mình, đắc tội với Triệu Vô Tà coi như chạy đến chân trời góc biển. Tên kia cũng sẽ bắt được cừu nhân, huống chi lúc này Thâm Uyên U Xà căn bản là không thoát được. Cũng chỉ trách hắn, không chết thì tại sao phải nuốt tên Triệu Vô Tà kia vào bụng. Quả thực chính là muốn chết. Ở bên ngoài, Triệu Vô Tà chính là tự bạo cổ trùng kiếm của mình. Cũng không thể để cho U Xà này bị thương nặng như vậy, số phận chỉ trong sớm chiều.

“Rồng rồng nhân loại, bốn tọa sẽ không bỏ qua cho ngươi. Bốn tọa phải nghiền xương ngươi thành tro, luyện hồn hóa phách, trọn đời không được siêu sinh a.”

Một con kiến thật sự nếu như bỏ mình, cũng có thể phóng xuất ra cảm xúc không cam lòng hoặc oán hận. Huống chi lúc này trước mặt Triệu Vô Tà lại là một con hung thú viễn cổ, trong giọng nói oán khí và không cam lòng hóa thành một mảng lớn sát khí mờ mịt. Trong nháy mắt nó lao ra khỏi đáy biển, sinh linh trong vòng trăm vạn dặm đều cảm nhận được U Xà không cam lòng.

Nó cũng không cam lòng, nếu như chém giết công bằng thì mười Triệu Vô Tà cộng lại cũng không phải đối thủ của U xà vực sâu. Chênh lệch giữa hai bên quá lớn, quả thực chính là khoảng cách giữa trời với đất. Nhưng trong trời đất này, có bao nhiêu công bằng. Khi U Xà trêu chọc Triệu Vô Tà, ngay khoảnh khắc nó nuốt vào Triệu Vô Tà, kết cục đã định trước rồi.

“Hung thú thời viễn cổ, Triệu gia đại nạn không chết ắt hậu phúc. Cái tên súc sinh vô tâm nhà ngươi, nếu hôm nay ngươi không đến trêu chọc Triệu gia thì có lẽ một ngày nào đó Triệu gia nhìn thấy ngươi, khẳng định sẽ lập tức trốn đi thật xa. Đáng tiếc, hôm nay ngươi nhất định phải chết trên tay ta rồi.”

Trong mắt Triệu Vô Tà thả ra hai đạo tinh mang, khiến cho chỗ sâu trong đáy biển xuất hiện một tia sáng, nhưng hai điểm sáng này lại làm cho vẻ mặt dữ tợn của Triệu Vô Tà càng thêm đáng sợ. Gã này vừa nghĩ đến sắp giết chết một con hung thú thời viễn cổ, sắc mặt liền khó tránh khỏi làm cho người ta sợ hãi, mang theo cuồng nhiệt cùng hưng phấn nồng đậm.

Có lẽ cảm nhận được sát khí trên người Triệu Vô Tà, khí tức âm hàn trên U Xà vực sâu lập tức xiết chặt. Một cỗ dao động mạnh mẽ truyền đến, là khí tức U Xà chấn động của vực sâu, không hề thua kém khí tức U Xà lúc trước chém giết với Triệu Vô Tà.

“Nhân loại, bốn tọa thê, ngày khác gặp lại ngươi. Nhất định nuốt sống ngươi sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Đầu lưỡi đỏ tanh từ trong miệng rắn to lớn uốn lượn ra, trên người bộc phát ra sát khí tối tăm mờ mịt bỗng nhiên biến đổi, bao trùm thân thể tàn phá của U Xà vực sâu, nháy mắt hóa thành lưu quang, biến mất trước mắt Triệu Vô Tà.

Chạy trốn, vậy mà đã bỏ chạy rồi, U Xà ở vực sâu hoàn toàn không để ý tới thân phận hung thú Viễn Cổ. Nó thi triển thần thông bỏ trốn vô tung vô ảnh, để lại mấy đoạn thân thể của nó bị đứt gãy ở sâu trong đáy biển.

“Trốn được sao?”

Trên mặt Triệu Vô Tà lộ ra nụ cười tà ác, không hề để ý đến chuyện U Xà bỏ chạy. Tâm niệm vừa động, lá cờ có Vạn Độc Cỏ Phiên đang bao lấy Cổ Thai bỗng nhiên mở ra, một đóa hoa sen màu đen yêu dị trên mặt cờ có vẻ vô cùng quý dị. Uy áp của Vạn Độc Cỏ Phiên hiện tại so với Nhân Trùng Kiếm còn mạnh mẽ hơn, lúc mặt lá cờ mở ra, toàn bộ mạch nước ngầm do một người chém giết một thú trong đáy biển đều bị dẹp yên.

“Vù vù “

Mặt cờ cuốn qua, từng đoàn từng đoàn huyết dịch tách ra khỏi nước biển, bị Vạn Độc Cỏ Phiên cuốn một cái liền biến mất. Đồng thời biến mất còn có thân thể đứt gãy của U Xà Thâm Uyên, đây chính là thân thể hung thú Viễn Cổ. Tinh huyết nguyên khí ẩn chứa bên trong chỉ sợ là quá mức khổng lồ. Nếu để cho Vạn Độc Cỏ Phiên thôn phệ, Bách Cổ bên trong nhất định sẽ tăng lên cảnh giới càng thêm mạnh mẽ.

Triệu Vô Tà có thể khiến U Xà rơi vào tình trạng này, hơn phân nửa nguyên nhân đều là nhờ vận khí, ngay từ đầu U Xà cũng chỉ có thực lực lúc toàn thịnh một nửa. Cộng thêm Triệu Vô Tà trả giá bằng việc tổn hại đến Nhân Trùng cổ kiếm, khiến nó bị trọng thương. Về sau không biết U Xà ở vực sâu còn có thể nuốt cả Triệu Vô Tà vào bụng, cho nên mới khiến U Xà ở vực sâu rơi vào kết cục thảm như vậy.

Sau khi thu lại thân thể tàn phá, Triệu Vô Tà cười lạnh, cả người cũng biến mất theo. Sâu trong đáy biển cũng dần khôi phục lại vẻ yên tĩnh như lúc trước.

Đuổi giết đã từng là khi nào, đầu Thâm Uyên U Xà này mặc kệ là ở thời viễn cổ hay là bí mật gì, đều là tồn tại cấp bậc bá chủ một phương, thống trị ngàn vạn sinh linh, khổng chế sinh tử của chúng nó. Ai ngờ tới hôm nay lại bị một con sâu con kiến nhỏ bé nhân loại đuổi giết.

Nếu như đây là thời kỳ toàn thịnh của viễn cổ thì cho dù U Xà có phun ra một hơi cũng có thể trực tiếp giết chết Triệu Vô Tà. Thế nhưng hiện tại, nó không thể không tránh né Triệu Vô Tà đuổi giết. Giờ có lẽ là lúc nó suy yếu nhất từ khi sinh ra đến

giờ, vô số thần thông vô cùng mạnh mẽ cũng không thể thi triển ra được.

Thậm chí ngay cả trốn chạy cũng chỉ có thể dùng đòn quang đơn giản, thân thể của nó cũng bị Triệu Vô Tà làm bị thương nặng. Mặc dù trong máu thịt ẩn chứa lực lượng cường hoành vô cùng, nhưng nó lại không thể sử dụng may mắn. Triệu Vô Tà hình như cũng biết điểm này, không nhanh không chậm theo sau nó, giống như mèo vờn chuột.

Khí tức càng ngày càng hỗn loạn, thương thế của U Xà vực sâu nặng đến không thể tưởng tượng nổi, vô tận năm tháng ăn mòn không phải chỉ cần thời gian dài gấp mấy năm là có thể tu dưỡng xong. Lúc này trên chóc Triệu Vô Tà chính là lý do cái chết của hắn ta.

Thân hình U Xà bỗng nhiên dừng lại, lúc này thân thể nó cũng chỉ còn lại có mấy trăm trượng, hơn nữa cũng là tàn phá không chịu nổi. Từ thân thể đứt gãy ở giữa, một đoạn khác đã rơi vào trong tay Triệu Vô Tà. Đầu rắn cực lớn quay ngược lại, đối mặt với Triệu Vô Tà, mặc dù đã là nỗ lực hết đà nhưng dù sao vẫn là hung thú viễn cổ, U Xà dưới vực sâu mà gãy dựa thì không đơn giản chỉ là thú bị nhốt trong đó.

Nếu Triệu Vô Tà còn không chịu buông tha cho nó, có lẽ một khắc sau con súc sinh này sẽ liễu mạng thôi.

Vẫn là ở sâu dưới đáy biển như cũ, bất quá trước mặt Triệu Vô Tà còn có một rãnh biển cực lớn u ám, chỉ cần nhìn nước biển đen như mực cũng có thể biết sâu bao nhiêu. Bên trong truyền đến rất nhiều khí tức âm hàn, mực nát. Loại rãnh biển này không thường thấy, sau khi thân hình Triệu Vô Tà hiển hiện, ánh mắt như có chút đăm chiêu nhìn thoáng qua rãnh biển sau lưng U Xà ở vực sâu.

“Nhân loại, chúng ta làm một cái giao dịch, như thế nào...”

Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Triệu Vô Tà sừng sốt, ngay lập tức lộ ra nụ cười lạnh.

“Bỏ tọa nói cho người biết bí mật của bí giới, người lập tức rời đi như thế nào...”

Cái đầu rắn khổng lồ của U Xà quay về phía Triệu Vô Tà, mắt rắn xanh vàng lóng lánh tinh quang. Có điều sâu trong mắt rắn có vô tận oán hận và âm độc, ở trong tay một tu sĩ nhân loại đã chịu thiệt thòi lớn như vậy. Nếu không phải lúc này nguy hiểm đến tính mạng thì nó tuyệt đối không có khả năng chịu thua.

Hình ảnh của nhân loại ở bên trong đều là sâu kiến, không chỉ có nó, mà tất cả sinh linh viển cổ đều cho rằng nhân loại là nhân loại nhỏ yếu không gì sánh được. Tu sĩ nhân loại tu luyện mấy ngàn năm thời gian, cũng chỉ có thực lực cấp bậc Hóa Thần đạo quân, xa và thực lực của viển nhân loại.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt nghiền nát ba bốn năm nghiền nát.

So với hưng thú thời cổ đại thì còn kém quá xa. Cho dù là hưng thú viển cổ mới sinh ra, thực lực cũng có thể chống lại tu sĩ cấp bậc Hóa Thần đạo quân.

Những hưng thú thời viển cổ đã trưởng thành kia, động một chút đều là sơn băng địa liệt. Thổ băng phong, phun nước thành mưa. Chúng căn bản không phải là thứ tu sĩ nhân loại có thể chống lại, nhưng bây giờ, U xà bá chủ một phương lại bị một nhân loại tu sĩ tra tấn thành bộ dáng thê thảm như vậy.

Hiện tại ý niệm trong đầu U Xà của vực sâu chỉ sợ chờ Triệu Vô Tà buông tha nó, nó sẽ tìm một chỗ nghỉ ngơi vài chục năm, đến lúc đó khôi phục thực lực, tìm Triệu Vô Tà báo thù. Còn không phải là để Triệu Vô Tà tùy ý cầu sinh không được muốn chết cũng không xong sao.

“À, bí giới mà ngươi nói có cần thứ này không, mới vào được...”

Bỗng nhiên Triệu Vô Tà mở bàn tay ra, một cái mộ thực liền xuất hiện trong tay hắn ta. Lúc cái mộ thực này xuất hiện, hai mắt Thâm Uyên U Xà liền sáng rực lên.

“Di mộ thực, ngươi đã có thứ này. Bản tọa có thể nói cho ngươi, bí mật của bí giới đối với ngươi mà nói nhất định rất trọng yếu. Chỉ cần ngươi đáp ứng điều kiện của bản tọa, lập huyết thệ, bản tọa sẽ lập tức nói cho ngươi biết.”

Nghe được lời của U xà, lông mày Triệu Vô Tà lập tức nhíu lại, một nụ cười quỷ dị xuất hiện trên mặt hắn. Đôi mắt dưới mày kiếm kia, bên trong vẫn còn lưu lại sát khí chưa tản đi toàn bộ, ánh mắt nhìn chăm chú vào đầu rắn dưới đáy vực U xà. Hắn chậm rãi mở miệng nói: “Huyết thệ hay lắm, Triệu gia cũng muốn nghe xem bí mật kia rốt cuộc là cái gì, hi vọng từ miệng con súc sinh viễn cổ như ngươi mà có thể khiến Triệu gia ta thất vọng.”

Triệu Vô Tà mở miệng ngậm miệng hai chữ súc sinh khiến U xà vực sâu thiếu chút nữa không áp chế nổi sát khí ra tay, nhưng vì tính mạng của mình. Nó vẫn lựa chọn ẩn nhẫn, không biết tại sao, Triệu Vô Tà cho nó cảm giác hoàn toàn không giống với những tu sĩ nhân loại khác. Như là hoàn toàn không thuộc về thế giới này, đến từ thiên ngoại, tàn nhẫn ma đầu.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện lập tức dọa cho nó nhảy dựng lên, nhưng trong đầu nó lại nổi lên nhiều ý niệm như vậy. Trong vô tận năm tháng, nó cũng đã gặp qua không ít tu sĩ nhân loại. Trong đó có không ít tu sĩ có tu vi cao hơn Triệu Vô Tà, nhưng lại không có một nhân loại tu sĩ nào, điều này làm cho đáy lòng nó sinh ra một tia sợ hãi.

Nhưng Triệu Vô Tà lại làm được, thậm chí còn biến nó thành bộ dạng thê thảm như vậy, tuy là bởi vì nó quá mức suy yếu. Thế nhưng mặc kệ như thế nào, U Xà đối với Triệu Vô Tà trong vực sâu vẫn luôn luôn đề cao cảnh giác.

Bắt đầu từ khi hắn mở miệng, một khắc cũng chưa từng thả lỏng.

“Rầm”

Bàn tay mở ra, năm ngón tay bỗng nhiên đều phá vỡ một cái động, năm giọt máu đỏ thẫm chậm rãi toát ra. Hòn đảo ở không trung, tản ra huyết quang mờ mịt.

Huyết thệ, pháp quyết được lưu truyền từ thời viễn cổ. Cho dù là tiên ma, thậm chí là toàn bộ sinh linh trong thiên địa đều có thể phát ra huyết thệ. Tuy nhiên, huyết thệ này cũng không phải tùy tiện phát ra, bởi vì một khi phát huyết thệ thì không

thể phản bội lời thề. Nếu không sẽ bị lời thề phản phệ, bị quy tắc của thiên đạo gạt bỏ.

Trông thấy Triệu Vô Tà bắt đầu phát huyết thề, trong mắt U Xà rốt cục xẹt qua một tia may mắn giữ được tính mạng. Nó không nhìn thấy trên khuôn mặt Triệu Vô Tà lúc này nở một nụ cười quỷ dị tàn nhẫn ẩn nấp, nếu như nó nhìn thấy, khẳng định nó sẽ không dễ dàng như vậy, khẳng định là lập tức trốn xa. Rời khỏi cái Sát Thần, Tu La Ác Quỷ này.

Chương thứ ba trăm chín mươi chín, Bách Cổ Phệ Hồn

Phương pháp huyết thể được truyền từ thời viễn cổ, dùng máu huyết trong cơ thể sinh linh lập lời thề. Thiên Đạo pháp tắc sẽ lập tức sinh ra cảm ứng, đến lúc đó huyết thể sẽ thành. Nếu người thề vi phạm lời thề, Thiên Đạo pháp tắc sẽ lập tức gạt bỏ hẳn. Cho nên, từ viễn cổ, phương pháp huyết thể tuy truyền lưu rất rộng, nhưng rất ít người đi phát.

Lúc này U Xà ở vực sâu nhìn thấy năm ngón tay Triệu Vô Tà tràn ra năm giọt huyết dịch đỏ thẫm, liền cho rằng Triệu Vô Tà muốn phát huyết thể, lúc này tâm thần cũng thả lỏng một chút. Cũng chính thời khắc này buông lỏng đem tính mạng của hắn đưa đi.

“Vù “

Phiên diện xám xịt mở ra, Vạn Độc Cổ Phiên trước người Triệu Vô Tà triển khai lá cờ. Phía trên Hắc Liên yêu dị cực kỳ quỷ dị lóng lánh hắc quang, một cổ ba động linh tính truyền đến. Trong cổ linh tính này còn lộ ra khí tức âm hàn vô cùng, là khí tức chỉ thuộc về Vạn Độc Cổ Phiên.

Uy năng Vạn Độc Cổ Phiên bây giờ tăng vọt, linh tính cổ phiên cũng càng lúc càng thành thực, nhưng thời điểm cổ ba động linh tính này xuất hiện. Thân thể U Xà vực sâu lập tức ngừng lại một lát, mắt rắn trợn lên, kinh hãi nhìn Triệu Vô Tà.

Bàn tay lật qua lật lại nở rộ như hoa, vô số ấn quyết được ngón tay Triệu Vô Tà chuyển hoá hoàn thành, sau đó hóa thành chấm nhỏ u mang đen kịt dung nhập vào trong cổ phiên. Trên mặt phiên, đóa hoa sen đen yêu dị không ai cự tuyệt. Nó cắn nuốt tất cả u mang. Theo ấn quyết chuyển động giữa ngón tay của Triệu Vô Tà càng lúc càng nhiều, u mang trên mặt lá cờ của Vạn Độc Cổ Phiên càng thêm chói mắt.

Thanh âm lạnh lẽo của Triệu Vô Tà vang lên ngay lúc này, trực tiếp xuyên qua hư không truyền vào sâu trong tâm thần

của U Xà. Nó khiến nó sợ hãi đến mức hồn phi phách tán, dự cảm nguy hiểm mãnh liệt như muốn bao phủ lấy nó.

“Triệu gia ta muốn biết bí mật cái gì, chỉ cần thôn phệ hồn phách súc sinh nhà ngươi, chẳng phải cái gì cũng rõ ràng. Căn bản không cần nghe ngươi nói, hiện tại nghe ngươi nói, ngươi hiểu rồi.”

“Lấy máu làm dẫn Bách Cổ Phệ Hồn.”

Nụ cười trên mặt đều là sau khi thực hiện được, ánh mắt trên tức rơi trên người U Xà Thâm Uyên. Theo ấn quyết cuối cùng rơi xuống, đóa sen đen yêu dị trên Vạn Độc Cổ Phiên cũng đột cuộc phát ra u mang đến cực hạn, hóa thành một cái lỗ đen hư vô, từng đoàn từng đoàn bóng đen lác lác sau lỗ đen kia.

Bàn tay Triệu Vô Tà buông lỏng, năm giọt huyết dịch trôi lơ lửng trên đầu ngón tay hắc, chậm rãi bay vào trong hắc động hư vô kia. Trong khoảnh khắc, khí tức của năm giọt máu tươi kia được phóng đại lên trọn vẹn vạn lần, thế nhưng sau một khắc lại có vô số khí tứ lộn xộn đảo tiến vào, vây quanh lấy năm giọt huyết dịch đỏ rực kia, chưa đến thời gian một hơi thời gian, năm giọt máu tươi kia đã biến mất sạch.

Lúc này U Xà ở vực sâu mới phát hiện ra năm giọt huyết dịch đỏ thẫm kia căn bản không phải của Triệu Vô Tà. Mà là của nó, máu rắn, năm giọt máu kia chính là máu rắn bên trong thân thể U Xà. Trong lúc U Xà ở vực sâu vẫn còn đang nghi hoặc trong sự kinh hãi ấy.

Sau một khắc, những bóng ma kia bỗng phát động toàn bộ, từ trong hắc động hư vô kia chui ra. khôn cùng vô tận, vừa xuất hiện đã hiện ra hình dáng thật. Những bóng ma này che kín cả bầu trời, trùng trùng thú triều, một đôi mắt không chút cảm tình đều rơi vào trên thân thể tàn phá của U Xà ở vực sâu.

Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng khi U Xà nhìn thấy trùng trùng thú triều vô biên vô hạn, mắt rắn lập tức trợn trừng. Gần như không có chút do dự, trên thân rắn nở rộ hào quang, gào thét một tiếng. Thân rắn vừa chuyển đã tiến vào trong rãnh biển không biết sâu bao nhiêu, nhưng vào lúc này, thanh âm của tên Triệu Vô Tà này lại nghĩ tới.

“Ngầy dựa cũng vô dụng, không bằng ngoan ngoãn để Bách Cổ nuốt chửng, tránh cho những đau khổ kia.”

Triệu Vô Tà đang nói cái gì, thâm uyên U Xà căn bản không muốn nghe, hiện tại nó chỉ muốn chạy trốn. Nơi này, khí tức bách cổ thật là đáng sợ. Nếu như trong lúc nó toàn thịnh, bách cổ đối với nó mà nói tự nhiên đều là sâu kiến. Tiện tay là có thể đập chết, nhưng bây giờ đối với nó mà nói, Bách Cổ chính là ác mộng, nó cũng không phải người ngu, dùng cái đuôi nghĩ cũng biết nếu như bị trùng triều vô biên vô hạn quần lấy. Khẳng định ngay cả cặn cũng sẽ không lưu lại.

Ánh mắt lạnh như băng, Triệu Vô Tà nhìn U Xà độc sức liều mạng bỏ chạy, bàn tay mở ra. Một mảnh vảy màu đen lớn bằng bàn tay xuất hiện trong lòng bàn tay hắc, ngón tay tự động tràn ra một giọt máu, một vết huyết quang hiện lên. Ngón tay Triệu Vô Tà ấn lên lân phiến, rất nhiều tơ máu lan tràn ra bao bọc lân phiến lại.

“Lấy máu ta làm cổ trối thể...”

Lời nói của Triệu Vô Tà vừa rơi xuống, U xà đang định trốn vào trong vực sâu dưới đáy biển kia, lập tức cảm giác được một lực lượng cực lớn áp chế thân thể của nó. Nó không thể động đậy chút nào, song luồng sức mạnh này đến nhanh mà đi cũng nhanh. Nó giãy giụa một chút liền tránh thoát cổ man lực quỷ dị kia, thời gian sử dụng chỉ vùn vùn là một hơi thở. Thế nhưng chính vào lúc này lại chôn vùi tính mạng của nó.

Trăm cổ đến, trùng triều thú triều không giới hạn vây quanh ánh mắt kinh hãi của U xà ở vực sâu. Hoàn toàn không nhìn thấy, ngay cả bản thân Triệu Vô Tà cũng không nhìn thấy gì. Trên rãnh biển kia, chỉ có vô số cổ trùng cổ thú, bao bọc thành một cái kén lớn hình tròn, trong đó có cái gì cũng không nhìn thấy.

Cổ trùng cổ thú khi còn sống đều là độc trùng độc thú mạnh mẽ, sau khi thành cổ càng thêm hung hãn. Vô số tiếng kêu hỗn loạn vang lên dưới đáy biển này, thậm chí che khuất cả một âm thanh cực lớn tràn ngập thống khổ hỗn tạp. Trải qua Triệu Vô Tà tế luyện mấy năm, trăm cổ tùy ý một cổ đều có thể dễ dàng đem tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh diệt sát.

Triệu Vô Tà ỷ vào Vạn Độc Cổ Phiên và Nhân Trùng Cổ Kiếm, chính là đối địch cùng với tất cả Yêu thú tu sĩ Thiên Vân Đại Lục, gã cũng không sợ. Trước đó Nhân Cổ Kiếm đã dính máu hung thú của Thâm Uyên U Xà, lúc này lại đến phiên Vạn Độc Cổ Phiên.

Tiếng cắn màng làm cho người ta tê dại vang lên, trùng triều triều triều đem thân thể U Xà vục sâu bao vây lại. Ngay cả tiên khí ma bảo cũng không chịu nổi bách cổ cắn nuốt, nhưng lúc này, nghe thanh âm cắn nuốt kia, mặc dù chói tai, nhưng dường như một chút tác dụng cũng không có.

“Bồn tọa nếu còn sống, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, bồn tọa phải nuốt chửng ngươi.”

Tiếng kêu thuộc về hung thú viễn cổ, hung sát chí khí vô biên vô hạn nương theo những tiếng kêu này truyền ra khắp nơi. Đáng tiếc là bây giờ U Xà ở vực sâu đã là nỗ lực hết đà. Đối với Triệu Vô Tà một chút uy hiếp cũng không có, ngay cả thực lực lúc nó toàn thịnh cũng không có. Ngay cả lực lượng cơ thể cũng bởi vì Triệu Vô Tà không tiếc cái giá phải dùng Nhân Trùng Cổ Kiếm làm trọng thương.

Bất quá bây giờ trăm cổ vây mà không làm gì được Thâm Uyên U Xà, lân phiên toàn thân nó đen kịt, tiên khí ma bảo toàn thân đánh ở phía trên. Ngay cả một cái ấn màu trắng cũng không lưu lại được. Miệng của Bách Cổ mở ra từng cái miệng sắc bén ngay cả tiên khí ma bảo cũng có thể gặm sạch sẽ, nhưng đối mặt những lân phiên đen kịt kia, lại không có biện pháp. Mặc dù trên thân rắn của nó có một ít vết thương, lộ ra máu thịt bên trong, thế nhưng những máu thịt này cũng cứng rắn vô cùng.

Triệu Vô Tà dựa vào tự bạo cổ kiếm của con người mới có thể đánh nát những huyết nhục này. Mặc dù miệng của Bách Cổ mạnh mẽ, nhưng cũng không thể làm gì được những huyết nhục này.

Lúc này U Xà ở vực sâu cũng biết có cơ hội thoát thân, liên tục gào thét, thân rắn ra sức giãy dụa đi về phía rãnh biển. Rãnh biển kia vừa nhìn đã biết là cực sâu, nếu như đến chỗ sâu nhất, nước ở đâu có lẽ ngay cả bách cổ cũng chịu không nổi. Thế

nhưng U Xà ở vực tuy rằng không thể vận dụng lực lượng thân thể, nhưng chịu đựng một ít hơi nước vẫn có thể.

“Sức sinh chính là sức sinh, nghĩ quá đơn giản. Hừ, đi chết đi.”

Triệu Vô Tà cười nhạo hai tiếng, trên người hắn ta xuất hiện một cục sắt vuông vức. Màu đen kịt, hoàn toàn không có chỗ nào kỳ lạ. Chẳng qua cục sắt to lớn này trôi nổi hẫng lên, Triệu Vô Tà tâm niệm vừa động, sau một khắc liền xuất hiện ở trên đầu rắn U Xà của vực sâu.

Cổ Đài, thẳng nhãi này vậy mà muốn dùng cổ đài nện xuống U Xà vực sâu. Phảng phất như cảm ứng được tâm niệm của Triệu Vô Tà. Bách Cổ vốn đang được u xà bao bọc dưới vực sâu bỗng nhiên tản ra toàn bộ. Mặt cờ của Vạn Độc Cổ Phiên lập tức triển khai, bao phủ trọn vẹn đám U Xà ở vực sâu đang muốn bỏ chạy. Một chút khe hở cũng không có, cái cổ đài treo trên không kia đã vô thanh vô tức chìm xuống.

“Bành”

Âm thanh cũng không tính là quá lớn, chỉ là một tiếng trầm đục mà thôi. Thế nhưng chính là sau khi cả đời này vang lên, U Xà bị cổ phiên bao vây lấy thân thể, bỗng nhiên kịch liệt run rẩy, tràn ngập vô tận tiếng kêu hung sát vậy mà biến mất, cổ đài không ngừng, bắt đầu không ngừng nện lên.

“Ầm ầm ầm “

Sâu trong đáy biển, ở phía trên rãnh biển kia, một đài tế vuông vức thật lớn, thoáng như một tòa núi nhỏ, không ngừng đập vào đầu rắn Thâm Uyên U Xà. Mỗi một cú đập chính là một tiếng trầm đục, đáy biển tĩnh mịch, cũng chỉ có thể nghe thấy từng tiếng trầm đục này.

“Vù “

Nửa canh giờ sau, lá cờ trên Vạn Độc Cổ Phiên đột nhiên mở ra, lộ ra cảnh tượng bên trong. Trong nháy mắt mặt phiên mở ra, thân thể u xà bên trong vực sâu đột nhiên co rút lại, như rút gió, từ đầu rắn bắt đầu run run. Theo tần suất run run, trên thân rắn giống như có từng đạo gợn sóng đen kịt nhộn nhạo lên.

Gợn sóng màu đen nhộn nhạo một chu thiên, bỗng nhiên nhao nhao rơi xuống, không ngờ lại là từng mảng vảy đen kịt. Trong khoảnh khắc, lân phiến toàn thân U Xà trên dưới của vực sâu liên rưng đi một mảng tinh quang, lộ ra huyết nhục đỏ thẫm bên trong, nhìn kinh khủng không gì sánh được.

Triệu Vô Tà cũng có chút kinh ngạc nhìn qua, ánh mắt rơi vào trên đầu rắn của U Xà vực sâu, mới phát hiện đầu rắn của nó đã sớm biến thành một bãi thịt nát. Ngay cả óc cũng xuất hiện, lúc này Triệu Vô Tà mới nhớ tới, cổ đài này được luyện chế từ mấy ngôi sao Ngoại Tinh Vực đây. Ngoại trừ Triệu Vô Tà, trên thế giới này không có bao nhiêu sinh linh có thể thừa nhận trọng lượng của cổ đài.

Bị cổ đài điên cuồng đập nửa canh giờ, U Xà dưới vực sâu còn mạng sẽ kỳ quái. Triệu Vô Tà nhìn thi thể U Xà dưới vực sâu, trong mắt lóe lên tinh quang, vẻ hưng phấn khó nén hiện lên trên mặt hắn. Một con hung thú viễn cổ chính là thi thể của một con hung thú viễn cổ trước mặt hắn.

“Bách Cổ Phệ Hồn.”

Trùng trùng thú triều vô biên vô hạn, trong thanh âm cực kỳ âm lãnh của Triệu Vô Tà, toàn bộ dũng mãnh lao tới.

Chương bốn trăm không đề...

U Minh Hải là địa vực nguy hiểm nhất trong đại dương mênh mông vô tận, nước biển toàn bộ đều là màu đỏ thẫm. Cho dù ở biển sâu, cũng giống như vậy, tại một chỗ sâu trong hải vực, mơ hồ có âm thanh quỷ dị truyền đến, suru suru suru, tựa như ngàn vạn con kiến đang gặm nhấm thứ gì đó.

Thanh âm này ở sâu dưới đáy biển tĩnh mịch vô cùng, hết sức chói tai, nhưng dưới đáy biển hơi nước kinh người. Những thanh âm này cũng chỉ có ở dưới biển sâu mới có thể nghe thấy. Nơi phát ra âm thanh, một cái bóng đen khổng lồ lấy tốc độ kinh người giảm bớt thể tích, vốn dài mấy trăm trượng. Bất quá mấy hơi thở lại sinh ra ít đi một nửa.

Triệu Vô Tà đang ngồi ngay ngắn trên đài, trước mặt là một thanh trường kiếm màu đỏ máu lơ lửng, khí tức âm lãnh từ trên thanh huyết kiếm phát ra. Vì đã thương U Xà trọng thương vực sâu, uy năng của Nhân Trùng cổ kiếm chợt giảm sút, nhưng cũng không phải tiên khí ma bảo bình thường có thể so sánh.

Ánh mắt lạnh như băng, mang theo một vòng ý cười đắc ý, nhìn một màn phát sinh trước mắt. Thân thể U Xà bị bách cổ bao lấy, lân phiến đen kịt cứng rắn hơn bất luận Tiên khí hay Ma bảo nào, đều đã biến mất. Toàn thân huyết nhục cũng bị Triệu Vô Tà dùng cổ nghiên cứu mà nhả ra, trăm cổ xuống miệng, U Xà Thâm Uyên ngay cả toàn thân cũng không giữ được.

Trách không được tên Triệu Vô Tà này lại đắc ý như thế. Một con hung thú viễn cổ vậy mà lại chết trong tay hắn. Hơn nữa hung thú thâm uyên mênh mông hung danh đã lan xa từ thời viễn cổ, Triệu Vô Tà không thể không hưng phấn. Nhưng điều làm cho nó hưng phấn hơn, chỉ sợ con U Xà này không chết trên tay hắn, mà là rất nhiều bí ẩn trong hồn phách U Xà ở thâm uyên này.

Từ thời viễn cổ lưu lại, trải qua vô tận tuế nguyệt, mặc dù không biết vì sao tu vi thần thông không tăng mà ngược lại

hàng đầu. Nhưng mà Triệu Vô Tà rất rõ ràng, nếu như ký ức bên trong hồn phách U Xà ở trong vực sâu này bị tiết lộ ra ngoài, khẳng định tất cả sinh linh ở trong đại dương mênh mông vô tận của Thiên Vân đại lục đều sẽ điên cuồng. Chẳng qua hiện tại, những bí mật kia chỉ có một mình Triệu Vô Tà biết được mà thôi.

U Xà đã sớm bị cô đàn đập chết, tuy bị Bách Cổ Phệ Thể nhưng vẫn im lặng. Không có động tĩnh gì, trong Nê Hoàn cung của U Xà ở vực sâu, hồn phách của nó đang giãy giụa kịch liệt. Nghĩ đến việc thoát ly thân thể của mình, sau đó đào tẩu. Đáng tiếc là Triệu Vô Tà đã sớm nghĩ tới hồn phách và thân thể của nó đã bị Triệu Vô Tà hạ cổ thuật.

Nó là vô.

Cuối cùng rồi rằm, ba mươi lăm lần đánh cược.

Không thể giải quyết được, U Xà chỉ còn lại hồn phách. Còn lại xương cốt đều bị ăn sạch sẽ, một tơ một hào cũng không còn lại. Toàn bộ đều bị ăn sạch, ăn sạch thân thể U Xà xong, tất cả cổ trùng cổ thú trong nháy mắt đều nhìn về phía hồn phách còn sót lại.

Hồn phách hung thú thời viễn cổ trân quý hơn bất cứ thiên tài địa bảo nào, nếu như có thể phản kháng khí tức hung thú trong đó. Chỉ cần tu sĩ nuốt hồn phách của hung thú xuống, khẳng định có thể từ cảnh giới Trúc Cơ nhảy đến cảnh giới Hóa Thần đạo quân. Hiện nay vạn độc bách cổ, khí tức cường đại, mỗi một cổ trùng cổ thú đều vô cùng mạnh mẽ.

Thế nhưng hồn phách U xà thâm uyên hấp dẫn to lớn, vẫn làm cho cổ trùng cổ thú này ồa lên. Tại lúc cổ trùng vừa động, hai mắt Triệu Vô Tà liền nhắm lại. Mang theo ý cười, tâm thần yên lặng ở bên trong Vạn Độc Cổ phiến, đợi sau khi Bách Cổ nuốt sạch hồn phách U xà, Triệu Vô Tà sẽ biết rõ tất cả.

“Khèn rỗng” “Nhân loại”, bốn tọa sẽ không bỏ qua cho người...”

Hư không vô thanh vô tức, hồn phách U Xà vực sâu không ngừng gào rú thảm thiết, đến phiên hồn phách của nó. Qua một lát nữa, con U Xà này sẽ hoàn toàn biến mất trên thế giới

này. Nó cũng không may tới cực điểm, không thể rời khỏi bí giới, nhưng lại đụng phải sát tinh Triệu Vô Tà này.

Thời gian từng chút trôi qua, tiếng hồn phách U Xà rú thảm càng ngày càng ít, cuối cùng chậm rãi biến mất.

“Ong ong”, “Oanh”

Đáy biển bỗng nhiên cuộn cuộn sóng ngầm, vô số nước biển đỏ thẫm bị một cỗ lực lượng điên cuồng khuấy động, vô số vòng xoáy đột nhiên hình thành. Một đường hướng lên trên, chỉ cần bị nguồn lực lượng này cuốn vào trong tích tắc, trong khoảnh khắc sẽ bị xoắn nát. Một cây cự phiên màu xám xịt bắt đầu điên cuồng trướng lên, vốn chỉ ngàn trượng, bất quá chỉ mấy hơi thở, vậy mà rời mặt biển, bay thẳng lên bầu trời.

Khí tức hỗn loạn vô cùng lại phi thường khủng bố từ bên trong lá cờ phát ra, tựa hồ trong khoảnh khắc đó, trong U Minh Hải hàng lâm trăm đầu hung thú viễn cổ khủng bố. Khí tức tàn phá bừa bãi, bầu trời bình tĩnh cùng đáy biển giống nhau, bị đảo loạn.

Uy lực tăng vọt, uy lực Vạn Độc Cỗ Phiên lúc này đã triệt để vượt qua nhân trùng cổ kiếm, bách cổ thôn phệ cả một đầu hung thú viễn cổ. Hiện tại mỗi một loại cổ trùng cổ thú, uy lực đều tiến hóa đến mức dị thường khủng bố, vậy mà trên không trung hiển hiện thực thể, trên không U Minh Hải, vô số cổ trùng cổ thú cô đọng ra thực thể.

“Rồng” “Két” “Két” “Khanh” “Rồng”

Náo loạn, U Minh Hải không trung, đã lâm vào trong trùng trùng cùng thú triều. Phía dưới những hung thú kia, đều ở trong khủng hoảng. Bách cổ khí tức quá kinh khủng, giống như ăn Kim Nghĩ kia, mỗi một con Kim Nghĩ nay đều to lớn như đầu người. Bầy kiến hiện ra trên không trung, chiếm cứ rất lớn, quả thực liền che khuất bầu trời. Còn có cổ trùng cổ thú khác, cho dù hung thú cường đại đến đâu, cũng đều không thể không thần phục dưới uy năng của bách cổ.

“Thiếu gia không có việc gì chứ?”

Ở trên một đảo nhỏ, Thâm Uyên Ma Toan Nghê dừng ở nơi nào, Hồng Trần và Tam Nương đồng thời mở mắt ra. Nhìn về

phía không trung, cảnh tượng khủng bố không gì sánh được để cho ba người lộ sợ hãi lẫn vui mừng. Mặc dù không biết tại sao bách cỏ biến thành bộ dáng như thế, bất quá tam nữ khủng bố trăm cỏ đều đã thấy qua.

Tại hải vực dày đặc của trăm cỏ, khu vực trung tâm, một vòng xoáy vô cùng to lớn sinh thành. Hung thú phụ cận hải vực đều bị vòng xoáy khổng lồ này hấp dẫn tới, sau đó bị cuốn vào trong đó, ngạnh sinh xoắn nát thân thể. Chúng hòa cùng nước biển màu đỏ thẫm, trung tâm vòng xoáy, một bóng đen đang chậm rãi xuất hiện.

Từ chỗ sâu dưới đáy biển, bóng đen kia chậm rãi nổi lên. Nhắm chặt hai mắt, trên mặt có loại thần sắc quỷ dị, tựa hồ toàn bộ thiên địa đều trong lòng bàn tay của hắn. Phía trên khuôn mặt thanh tú, lại có uy nghiêm như Thần Vương thống trị chư thiên. Vạn vật thương sinh, ở trước mặt người này, tựa hồ đều muốn thần phục.

Bất quá khí tức này chỉ xuất hiện một tia, lập tức lại biến mất, khí tức khôi phục bình thường. Hai mắt chậm rãi mở ra, hai đạo tinh quang bắn ra đến mức tận cùng, đầu của hắn ngẩng lên, hai đạo tinh quang liền hướng bầu trời mà bay đi, hóa thành hai đạo quang mang chói mắt đến cực điểm, bay thẳng lên trời.

“Oanh”, “Oanh “

Tầng cương phong dĩ nhiên bị hai đạo tinh quang này bắn xuyên qua, tiến nhập vào tầng Sa Sa, hai đạo hào quang kia mới chậm rãi biến mất. Ở trên đảo nhỏ phía xa, Tam nương hồng trần đều cảm thấy bên trong hai đạo hào quang kia ẩn chứa lực lượng đáng sợ, không có tâm niệm Triệu Vô Tà truyền âm. Các nàng vẫn ở trên đảo, không dám vọng động.

Ánh sáng biến mất, bầu trời dần dần khôi phục bình thường, vòng xoáy vô cùng to lớn chậm rãi biến mất. Không trung không bờ bến, mỗi trăm cỏ trùng cũng hóa thành hư ảnh mờ hồ biến mất. U Minh Hải lại quay về trước, tĩnh mịch vô cùng, nước biển đỏ thẫm che giấu tất cả giết chóc.

Ít nhất tại khu vực của Triệu Vô Tà, yên tĩnh trước nay chưa từng có, một chút tiếng động cũng không có. Ánh mắt Triệu Vô Tà mang theo một tia kinh hãi, nhìn Vạn Độc Cỗ phiến trên không trung, cảm thụ khí tức của Bách Cỗ bên trong. Lại nhìn Nhân Trùng Cỗ Kiếm trước mặt mình, trên mặt vẫn vui vẻ như cũ.

Mặc dù uy năng giảm xuống, nhưng so với thu hoạch, chính là hủy đi cả chuỗi Nhân Cỗ Kiếm. Triệu Vô Tà ngay cả lông mày cũng không nhíu một cái, hồn phách U Xà ở vực sâu, hẳn đã hoàn toàn luyện hóa.

“Chín mươi năm sau, bí giới sụp đổ, sinh linh viễn cổ bên trong đều trở về tới đại dương mệnh mông cùng Thiên Vân đại lục. Cái này chính là đại kiếp vạn năm còn có mộ thục không?”

Triệu Vô Tà lẩm bầm trong miệng, trên mặt không biết là thần sắc gì mà dường như đang hưng phấn và cuồng nhiệt. Luyện hóa hồn phách U Xà dưới vực sâu, Triệu Vô Tà đã biết hết mọi bí mật trong đó. Nếu như có chút bí mật nói ra, chỉ sợ sẽ khiến tất cả sinh linh ở Vô Tận đại dương cùng Thiên Vân đại lục đều không thể tin được.

Thiên Vân đại lục, mỗi vạn năm một lần, cấm thần uyên mở ra. Tiến vào trong đó có thể tấn thăng đến Hóa thần đạo quân, vô tận đại dương cũng có truyền thuyết tương tự, mỗi vạn năm một lần đều có thể từ trong U minh hải tiến vào cấm thần uyên sau đó tấn thăng đến cảnh giới Hóa Thần. Thế nhưng mặc kệ là Thiên Vân đại lục hay là vô tận đại dương, cái gọi là Cấm Thần Uyên đều chỉ là âm mưu mà thôi.

Cấm Thần Uyên, căn bản không phải là thượng giới gì, linh khí dồi dào. Mà là bí giới, thời kỳ viễn cổ xuất hiện một không gian bí mật, có thể né tránh không gian quy tắc thiên đạo. Thời viễn cổ, không ít sinh linh cường đại đều trốn vào trong đó, may mắn thoát khỏi kiếp nạn viễn cổ, nhưng bởi vì linh khí trong bí giới không có, cho nên vô tận năm tháng qua, rất nhiều yêu thú hung thú cùng đại thần thông giả đều lâm vào ngủ say hoặc là đã chết.

Một ít cường giả vẫn còn tỉnh, liền lợi dụng bí giới vạn năm mở ra một lần quy tắc, cường đại sinh linh tiến vào trong đó. Sau khi thôn phệ, miễn cưỡng có thể bảo trì chúng nó thanh tỉnh. Vạn năm tới nay, lần nào cũng như thế. Chỉ là bởi vì không gian bí giới có hạn, mỗi lần tiến vào bên trong đều có số lượng hạn chế, cho nên Thiên Vân Đại Lục mới xuất hiện trăm cái chìa khoá mộ.

Buồn cười chính là, không biết bao nhiêu vạn năm, đông đảo sinh linh ở Thiên Vân đại lục vẫn cứ đàn độn tiến vào bên trong Cẩm Thần Uyên. Đối mặt với sinh linh cường đại thời viễn cổ, đi vào bí giới chỉ có một con đường chết mà thôi. Ở bí giới, U Xà không tính là mạnh nhất, chỉ có thể nói là bá chủ một phương, thế nhưng thiếu chút nữa đã làm thịt tên Triệu Vô Tà này rồi.

Những sinh linh viễn cổ còn lại thì càng không cần phải nói, Triệu Vô Tà đi vào trong đó cũng sẽ là một chữ: Chết.

“Trước mặt thiên đạo quy tắc, ngay cả viễn cổ hung thú cũng chỉ là con kiến mà thôi. Chỉ có thành tựu vô thượng Thiên Ma, mới có thể nghịch thiên đạo này, đạp vạn vật muôn dân dưới chân.”

Trên mặt Triệu Vô Tà tràn đầy vẻ kiên nghị, trong miệng phát ra âm thanh lạnh như băng. Nhìn chăm chú Thương Thiên, ánh mắt xuyên thẳng trời cao. Bỗng nhiên mở bàn tay ra, một cái mộ thực xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Đột ngột, một đạo Ma Nguyên quét ra, trong khoảnh khắc xoắn nát cái mộ thực kia.

Cảm tạ sự ủng hộ của các con cháu Diêm Hoàng, còn có sự đánh giá cực cao, tiểu lâu bá tạ. Còn có cảm tạ các vị thư bằng hữu vẫn luôn ủng hộ tiểu lâu, là tiểu lâu các người mới có thể kiên trì. Vì các vị dâng lên kết cục hoàn mỹ, đây là thứ duy nhất mà tiểu lâu có thể làm.

Chương thứ bốn trăm lẻ một, mê trận chương độ.

Truyền thuyết viễn cổ, ngoại trừ Thiên Vân Đại Lục, còn có một khối đại lục. Đây chính là khối mà đại lục viễn cổ tách ra lúc trước, tên là Thiên phụng đại lục. Thiên Phụng Đại Lục sau khi thoát ly viễn cổ đại lục, phiêu lưu đến một chỗ khác của đại dương mênh mông vô tận. Bắt đầu từ viễn cổ, không còn cường giả nào bước lên khối đại lục thất lạc, Thiên phụng đại lục kia nữa.

Sâu bên trong đại dương vô tận, một con yêu thú vô cùng to lớn đang dùng tốc độ khủng khiếp vượt qua không gian. Vực sâu ma cương, toàn thân từ trên xuống dưới lúc nào cũng tràn đầy u mang đen kịt, mạnh mẽ chen vào không gian trước mắt. Ngay sau đó xuất hiện ở bên ngoài mấy vạn dặm, thậm chí còn cách xa mấy chục vạn dặm, một khắc cũng không dừng.

Ở trên lưng ma cương, Triệu Vô Tà và Hồng Trần tam nữ đứng đó chăm chú nhìn cảnh tượng biến hóa thành ngàn vạn cảnh tượng trước mắt. Tốc độ của Thâm Uyên ma đầu đã đến cực hạn, gần như vượt qua ngàn vạn dặm. Mặc dù Thâm Uyên ma cương có chiến lực khủng bố của cảnh giới Nguyên Anh, nhưng lúc này cũng đã mệt mỏi rất nhiều, yêu nguyên vận chuyển trong cơ thể đều xuất hiện ngưng trệ.

Triệu Vô Tà tiện tay bỏ lại một đoàn sương mù đỏ như máu, dung nhập vào trong cơ thể Thâm Uyên Ma Vực, bổ sung đầy đủ Yêu Nguyên đã tiêu hao hơn phân nửa trong cơ thể. Sau đó hắn ta tiếp tục lên đường, sau khi biết được những bí mật cổ xưa, Triệu Vô Tà sẽ không bao giờ có thể nhàn nhã như trước nữa. Đi tới đại lục Thiên Táng đã là lửa sém lông mày rồi, một ngày không thành tựu Vô Thiên Ma thì trong lòng Triệu Vô Tà sẽ có một ngày bất an.

Chín mươi năm sau, bí giới mở ra, toàn bộ sinh linh thời viễn cổ ngủ say bên trong đều đi ra. Để khôi phục thực lực lúc toàn thịnh, những sinh linh viễn cổ kia nhất định sẽ không kiêng nể gì mà thôn phệ linh khí giữa thiên địa. Thời kỳ viễn cổ, thiên

địa này cũng không dung nạp những sinh linh viễn cổ kia, thiên địa hôm nay lại càng tán loạn nghiêm trọng, căn bản là không chịu nổi sự giày vò tàn phá bừa bãi của những hung thú viễn cổ.

Đến lúc đó, e rằng lại là một lần đại kiếp nạn, có lẽ so với viễn cổ kia càng thêm đáng sợ.

“Đông” “Đông” “

Đứng ở phía sau Triệu Vô Tà, Tiểu Lục ôm lấy Vô Cầu Chung, ngọc chùy trong tay thoáng cái hạ xuống, tiếng chuông mang theo khí tức ngưng thần truyền khắp vạn dặm, tiếng chuông vẫn còn quanh quẩn, một khắc sau Tiểu Lục đã xuất hiện ở ngoài mấy vạn dặm.

Mấy ngày sau, lông mày Triệu Vô Tà chậm rãi nhú lại. Một ngày này, Ma Vực toàn lực di chuyển, thi triển thần thông vượt qua không gian, theo lý thuyết đã sớm đi sâu vào trong đại dương vô tận. Đến một chỗ khác của đại dương vô tận, hẳn là đã sớm có thể trông thấy một đại lục khác, Thiên phụng đại lục.

Thế nhưng hôm nay Triệu Vô Tà đang đứng trên lưng của Thâm Uyên Ma Vực, Triệu Vô Tà mở cổ nhãn ra, thế mà bên ngoài vạn dặm vẫn là đại dương mênh mông. Trong mắt Triệu Vô Tà, nước biển xanh thẳm lại có chút chán ghét, không ngờ lại có thể gặp được vấn đề này. Vốn dĩ hẳn cho rằng Thiên Khô Đại Lục nói thế nào cũng là một đại lục.

Chỉ cần tới được đại dương vô tận là có thể nhìn thấy Thiên phụng đại lục. Thế nhưng hôm nay ngay cả bóng dáng của Thiên phụng đại lục cũng không thấy được một chút gì. Biết được đại kiếp nạn sau chín mươi năm, trong lòng Triệu Vô Tà như đeo một thanh kiếm sắc, hẳn tuyệt đối không thể bỏ qua vận mệnh của mình.

“Oanh” “

Tán đi cổ nhãn, Nê Hoàn cung của Triệu Vô Tà bỗng nhiên nhảy lên một cái, viên thần đan trắng xóa trong Nê Hoàn cung lập tức rung động. Từng đoàn sương mù trắng xóa phát ra, chỉ sợ thần niệm khổng lồ như biển cả từ trong Nê Hoàn cung của

Triệu Vô Tà ầm ầm trào ra. Mắt thường có thể thấy được gọn sóng tản ra bốn phía, nháy mắt đã bao trùm phạm vi vạn dặm.

Còn đang lan tràn, thần niệm Triệu Vô Tà bây giờ vô cùng khổng lồ, một khi bộc phát ra quả thực như thủy triều. Một cổ kéo dài không dứt, một cổ liên tục, trong vòng mười vạn dặm. Mặc kệ cái gì, đều không có chỗ che giấu, đều sẽ xuất hiện dưới thần niệm của Triệu Vô Tà.

Nửa canh giờ qua đi, Triệu Vô Tà mở mắt, cung Nê Hoàn cũng ngừng rung động. Thần niệm khổng lồ như nước rút, tràn vào cung Nê Hoàn của Triệu Vô Tà. Thế nhưng lúc này lông mày Triệu Vô Tà vẫn nhíu lại như cũ, có lẽ trong vòng mười vạn dặm ngay cả bóng dáng của Thiên Hộ Đại Lục cũng không thấy.

“Đến cùng là ở nơi nào...”

Ánh mắt Triệu Vô Tà lộ ra vẻ nghi hoặc, vậy mà trí nhớ về U Xà trong hồn phách Vực U Đế đại lục rất thừa thớt không gì sánh được. Tựa hồ đại lục này căn bản là bị Thiên Hộ Đại Lục, ngay cả hung thú viễn cổ như Thâm Uyên U Xà cũng không nhớ được.

Thần niệm không có kết quả, Triệu Vô Tà cũng không còn cách nào khác đành phải để ma giác trong vực sâu tiếp tục di chuyển. Thi triển thần thông mạnh mẽ chen vào hư không trước mắt để vượt cự ly thật lớn.

Lại là mấy ngày nữa trôi qua, trên vùng biển này yên tĩnh đến quá mức. Một chút âm thanh cũng không có, chỉ có thân thể cực lớn của Thâm Uyên Ma Vực trôi nổi trên không trung. Lúc này sắc mặt Triệu Vô Tà rất khó coi, trên khuôn mặt thanh tú mang theo một tia sát khí lạnh như băng.

Ánh mắt đảo qua mọi nơi, trời xanh mây trắng, hải vực. Hết thấy như thường. Thế nhưng càng nhìn sắc mặt Triệu Vô Tà càng khó coi. Đến cuối cùng, sắc mặt hắc khó coi tới cực điểm. Trong con ngươi càng dâng lên sát khí lạnh như băng đến cực điểm, làm cho sắc mặt tam nữ đứng sau Triệu Vô Tà đều biến đổi.

“Hừ “

Bỗng nhiên Triệu Vô Tà hừ lạnh một tiếng, trên cổ tay hắn ta, ấn ký hình lá cờ cổ màu xám nóng lên. Một luồng ánh sáng xám xịt lóe lên, một lá cờ nhỏ xuất hiện trước mặt Triệu Vô Tà. Phiến đón gió lớn lên, lá cờ cực lớn lập tức trải rộng trên bầu trời, mấy ngàn lá cờ khổng lồ xuất hiện giữa không trung.

Phiến của Vạn Độc Cô Phiến so với thân thể của Thâm Uyên ma cương còn muốn khổng lồ hơn, trải ở trên trời, cũng đủ che khuất bầu trời. Trên mặt phiến, một đóa hoa sen đen yêu dị tản mát ra ánh sáng chói mắt, từng luồng ba động linh tính truyền đến. Bầu trời và hải vực vốn bình tĩnh lập tức biến hóa, khí tức hỗn loạn đảo loạn, trong khoảnh khắc gió nổi mây phun.

“Tiểu Tiêu mê trận, không ngờ lại vậy khốn Triệu gia được mấy ngày. Hừ...”

Lời vừa nói ra, trên mặt tam nữ đứng sau lưng Triệu Vô Tà lộ ra vẻ kinh ngạc. Nguyên lai mấy ngày nay vực sâu ma cương bị một mê trận vây khốn, mấy ngày cũng không có đi ra ngoài. Tam nữ kinh ngạc là bởi vì mê trận này vậy mà có thể vây khốn được yêu thú mạnh mẽ như Thâm uyên ma thú. Phải biết rằng Thâm uyên ma cương có thể xuyên qua hư không, thậm chí có mê trận quý dị bậc này, thì triển thần thông xuyên qua hư không cũng không thể đi ra ngoài.

Phảng phất như cảm ứng được nộ khí trong lòng Triệu Vô Tà, trong Vạn Độc Cô Phiến truyền ra rất nhiều khí tức hỗn loạn, mỗi một đạo khí tức đều khủng bố hơn Thâm Uyên Ma Vực. Những khí tức hỗn loạn kia một phát bạo ra, toàn bộ mây khói trên bầu trời đều bị tách ra, nước biển trên mặt biển càng bị đè ép thấp xuống trăm trượng.

Nếu không phải bởi vì quan hệ của Triệu Vô Tà, chỉ sợ bây giờ Thâm Uyên Ma Côn không thể nhúc nhích một chút, sẽ bị khí tức này áp chế trực tiếp làm trọng thương. Một chút năng lực phản kháng cũng không có, quá kinh khủng, uy năng của Vạn Độc Cô Phiến lúc này quả nhiên khủng bố đến cực điểm. Nếu như lúc trước Triệu Vô Tà ở tại Nguyên Anh phân, Vạn Độc Cô Phiến cũng có uy năng như thế, mạng nhỏ của mọi người đều bị Triệu Vô Tà nắm trong tay.

Nhưng bây giờ Triệu Vô Tà lại muốn dùng cổ phiên này để loại bỏ mê trận trước mắt. Tuy nhìn thấu trước mắt là một mê trận, nhưng lông mày Triệu Vô Tà vẫn không giãn ra, trực giác trong lòng mách bảo cho hắn. Chỉ sợ mê trận này không đơn giản như vậy, ít nhất không phải muốn phá là phá được.

“Ông ông” “Két” “Rốt”.

Trung tâm lá cờ, khu vực đóa hắc liên đột nhiên xuất hiện một cái hố đen u ám. Triệu Vô Tà tâm niệm vừa động, bên trong liền tuôn ra vô số trùng triều thú triều, bách cổ hiện thế. Vùng biển này, không còn thấy được ánh mặt trời nữa. Toàn bộ bầu trời đều bị che đậy, trùng triều thú triều vô biên vô hạn.

Bách Cổ xuất ra cổ phiên, chỉ riêng khí tức của bọn chúng đã làm hải vực này rối loạn như một nồi cháo, trên bầu trời hải dương cũng không an bình. Triệu Vô Tà tâm niệm tương thông với bách cổ, trong lòng vừa động, tất cả trùng triều thú triều đều dừng mãin lao tới hư không phía trước. Lấy lực phá xảo, Triệu Vô Tà rất rõ ràng, có thể vây khốn được Thâm Uyên Ma Vực và mê hoặc cổ nhân của hắn.

Cuối cùng hai tay nhau nghiền nát, ba mươi sáu lần lượt đọc ba trăm sáu vụ.

Mê trận này nhất định là thiên địa tự sinh ra mê trận, chỉ có thiên địa tự sinh ra trận pháp mới có thể không có chút khí tức nào. Cho nên Triệu Vô Tà cũng không cần hao tổn tâm cơ đi tìm các loại trận nhãn phá trận, chỉ cần để cho trận pháp này đạt tới cực hạn, mê trận này tự nhiên sẽ bị phá.

“Rầm rầm rầm”

Tiếng vang của Bách Cổ bắt đầu vang lên thật lớn, bầu trời hải vực này không còn yên tĩnh như trước, trùng triều thú triều vô biên vô hạn không ngừng tiến vào trong hư không trước mặt Triệu Vô Tà. Thế nhưng mê trận vẫn như trước không hề có phản ứng gì, một chút ý tứ tan vỡ cũng không có. Lông mày Triệu Vô Tà càng lúc càng nhăn chặt lại, hàn khí trên mặt cũng càng thêm nồng đậm.

“Thu”

Dù sao cũng không phải vô cùng vô tận, mặc dù Bách Cổ được xưng là thú triều trùng triều cũng có số lượng rất lớn. Còn lâu mới tới cực hạn của mê trận, Triệu Vô Tà phát tay thu lại Vạn Độc Cổ Phiến, nếu đã biết không có tác dụng thì cũng không cần phí sức nữa.

“Các người ở lại chỗ này, chờ ta trở về.”

Triệu Vô Tà bỗng nhiên mở miệng, sau khi nói xong, bỗng nhiên bước ra một bước. Bước chân đạp trên hư không, gọn sóng như nước nhện nhạo lan ra. Thân thể của hắn vậy mà tản mát ra hào quang trong suốt như ngọc thạch, thân thể tựa như biến thành cả một khối ngọc thạch, ngay cả lục phủ ngũ tạng của hắn cũng trở nên trong suốt.

Thân thể của ngọc trùng, Triệu Vô Tà mất kiên nhẫn, cũng không suy nghĩ biện pháp khác. Trước tiên để cho Hồng Trần Tam Nương ngây người, còn mình thì thi triển thần thông của ngọc trùng trước. Ngọc quang trên thân tỏa ra, chậm rãi dung nhập vào hư không trước mắt, cho đến khi hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Cảnh tượng biến hóa trước mắt, hư không xoay chuyển, thần thông của sâu ngọc thi triển ra. Triệu Vô Tà lập tức cảm giác được không gian trở nên bất đồng, không đợi hắn cảm giác được gì thì ma nguyên trong cơ thể đã bạo động. Trong khoảnh khắc, vô số luồng khí ngũ sắc sặc sỡ ủa tới bao phủ Triệu Vô Tà vào bên trong.

Những khí thể này vừa nhập vào cơ thể, Triệu Vô Tà lập tức cảm giác đầu óc choáng váng. Thân thể thiếu chút nữa đứng không vững, ma anh vốn ngồi ngay ngắn ở đan điền trong nháy mắt mở ra hai mắt huyết hồng. Nê Hoàn cung, sương mù trắng xóa vậy mà không ngăn được những khí thể năm màu sắc sỡ kia, viên thần đan kia giống như lâm đại địch điên cuồng run rẩy.

Chương thứ bốn trăm linh hai, Vạn Tà cổ thể.

Cổ nhãn tự động mở ra, hắc bạch nhị khí dây dưa trong dòng tử Triệu Vô Tà. Nhưng mà mở mắt ra, đập vào mắt vẫn là ngũ sắc sắc sỡ, màu sắc tươi đẹp đến cực điểm, còn lại cái gì cũng không nhìn thấy. Ma nguyên trong cơ thể đã bạo phát, những khí thể tươi đẹp mang theo kịch độc kinh khủng kia, trong khoảnh khắc trong cơ thể Triệu Vô Tà đã thất thủ.

Thế nhưng vào lúc này, trên mặt Triệu Vô Tà lại xuất hiện vẻ ửng hồng, trong mắt đầy vẻ hưng phấn và cuồng nhiệt. Tâm thần hắn ta run rẩy kịch liệt, cảm thụ được độc khí năm màu rục rở khủng bố tràn vào trong cơ thể mình.

“Không sai, là Vạn Tà cổ khí, đúng là vạn tà cổ khí. Ha ha ha ha.”

Triệu Vô Tà bỗng nhiên trở nên có chút thần thoai, trong miệng không ngừng thì thào cái gì đó. Hoàn toàn không giống bình tĩnh lúc bình thường, thế nhưng nhìn thần sắc của hắn dường như lại rất cao hứng. Ngay cả thân thể của chính mình đang nhanh chóng hoại tử cũng không biết, những thứ khí thể sắc sỡ năm màu kia quả thực chính là kịch độc kinh khủng nhất thế gian.

Huyết nhục toàn thân trong nháy mắt liền bị ô nhiễm, ngay cả xương cốt cứng rắn không gì sánh được cũng sẽ hỏng nhanh chóng. Về phần ma nguyên trong đan điền cũng không may mắn sống sót, lúc kịch độc nhập thể cũng đã hoàn toàn mất đi tác dụng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, Triệu Vô Tà chỉ sợ sau vài nhịp thở sẽ bị độc chết.

Một cường giả có thể chém giết hung thú viển vông cổ lại bị độc chết, đây quả thực là trò cười lớn. Nhưng người tốt thì không sống lâu được, tai họa thì mất ngàn năm, thăng nhĩ này không thể dễ dàng bỏ mình như vậy.

“Thiên địa vạn tà, quy về ta hết. Vạn tà cổ thể luyện...”

Thanh âm sang sảng của Kinh Thiên, bỗng nhiên từ trong miệng Triệu Vô Tà phun ra, truyền khắp toàn bộ đại lục. Vô số sinh linh kịch độc đều cảm nhận được ở trên phiến đại lục này, độc khí bao trùm toàn bộ đại lục Thiên Giáo tựa hồ xuất hiện biến hóa trước nay chưa từng có. Lúc này ở trên đại lục phụng dưỡng của trời, ở một chỗ khác của vô tận đại dương mệnh mông, phía trên đều là sinh linh kịch độc từ viễn cổ lưu lại.

Độc – Yêu Hoa của Độc Trùng, đất Thiên phụng đại lục là nơi đất trời từ xa xưa. Một tia thiên địa linh khí cũng không có, chỉ có vô số kịch độc làm ô uế chi khí, căn bản không phải hung thú yêu thú khác có thể sinh tồn. Những thứ có thể sinh tồn ở Thiên Phụng đại lục, toàn bộ đều là sinh linh kịch độc vô cùng khủng bố ô uế, chỉ có những sinh linh này mới có thể thu nạp linh khí dơ bẩn nhất trong thiên địa.

Chẳng qua tình huống này tựa hồ xuất hiện biến hóa, Triệu Vô Tà này cũng bắt đầu thu nạp những linh khí kia. Hoàn toàn không để ý trong cơ thể đã tràn ngập linh khí ô uế năm màu sắc sỡ, há mồm, hít sâu một hơi. Lỗ chân lông toàn thân nháy mắt mở ra toàn bộ, hấp lực vô cùng từ trên người Triệu Vô Tà sinh ra, vô số linh khí ô uế năm màu chung quanh toàn bộ dừng mãnh lao vào trong cơ thể Triệu Vô Tà.

Thân thể Triệu Vô Tà hoàn toàn biến thành một cái hồ đen, vô cùng vô tận, thu nạp linh khí ô uế tuôn ra. Quý dị là trong cơ thể Triệu Vô Tà cũng đã gần như sập đổ. Thế nhưng theo càng nhiều linh khí ô uế dừng mãnh tiến vào, vậy mà thủy chung đều chưa từng vượt qua một bước cuối cùng kia, một tia sinh cơ duy nhất trước sau vẫn luôn tồn tại.

Bất luận tràn vào bao nhiêu linh khí dơ bẩn, cũng không thể bao phủ một tia sinh cơ cuối cùng kia, quý dị không gì sánh được.

Trong cổ kinh, thời cổ đại thế giới trên đời này, hồng hoang có rất nhiều nơi kịch độc ô uế. Thượng cổ cổ cổ vu sự, thu thập vô số ô uế kịch độc, luyện hóa ra vạn tà cổ khí. Thu nạp cho mình dùng., Luyện thành Vạn Tà Cổ Thể, vạn pháp bất xâm, cắn nuốt tất cả thế gian, Thần Ma đều sợ. Tuy trong cổ kinh có ghi chép, nhưng mà Triệu Vô Tà rất rõ ràng, thượng

cổ luyện thành Vạn Tà Cổ Thể chỉ có một vị cổ vu sư. Đó chính là Ma Tôn Xi Vưu, cũng chính bởi vì Ma Tôn Xi Vưu như thế mới có thể lấy thân mình chống lại ngàn vạn tinh tú vực ngoại luyện chế Cổ Đài.

Theo truyền thuyết trong Thiên Ma kinh có ba pháp môn chí cao vô thượng, một là cổ đài, thủ đoạn nghịch thiên. Luyện chế thành công, cho dù là thiên đạo cũng không làm gì được. Hai là Vạn Tà cổ thể, sau khi luyện thành ngàn vạn pháp môn không thể tổn thương. Ba là Thiên Trùng cổ kiếm, dùng trời làm cổ, người cầm kiếm chính là người thiên phạt.

Thiên Trùng Cổ Kiếm Triệu Vô Tà không cách nào luyện chế, bởi vì cần phải lĩnh ngộ quy tắc thiên đạo, hoàn toàn thông hiểu thiên đạo mới có thể lấy thiên đạo làm cổ. Luyện chế làm kiếm, vốn cho rằng Vạn Tà Cổ Thể cũng không thể luyện, bởi vì luyện chế Vạn Tà Cổ Thể cần kịch độc, ô uế linh khí vô cùng to lớn vô cùng vô tận, ở Khuê Cổ còn lại chỉ có một vị Xi Vưu Ma Tôn tu luyện thành công.

Thế nhưng không nghĩ tới đại lục Thiên phụng này lại có nhiều ô uế linh khí như vậy, phát hiện ra quả thực làm Triệu Vô Tà mừng rỡ như điên, bắt chấp tất cả bắt đầu tu luyện. Trước khi tĩnh lặng, tâm thần gã phát ra một đạo tâm niệm, để cho Hồng Trần Tam Nương tu luyện bên ngoài mê trận.

Tu sĩ tu luyện không thiếu thời gian, thường một lần bế quan mình tưởng chính là mấy chục năm. Triệu Vô Tà đứng thẳng tắp trong hư không, chung quanh đầy màu sắc sặc sỡ, tươi đẹp đến cực điểm. Vô số linh khí dơ bẩn kịch độc điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Triệu Vô Tà, sau đó biến mất khỏi cơ thể hắn.

Thiên Táng đại lục, hẳn là nơi gọi là Thiên Khí, diện tích đại lục này chỉ bằng một nửa Thiên Vân đại lục. Thế nhưng sinh linh trên đó lại không hề ít hơn Thiên Vân đại lục, thậm chí còn nhiều hơn. Chẳng qua đều là sinh linh bị kịch độc làm ô uế mà thôi, đôi khi trên đại lục này, một luồng linh khí dơ bẩn cũng có thể biến thành một sinh linh hoàn toàn mới.

Năm tháng vô tận, không có sinh linh nào khác có thể đặt chân tới mảnh đại lục này, không biết nơi này có bao nhiêu sinh linh

ô uế. Mạnh đại lục này đã bị vô số linh khí dơ bẩn bao vây lấy, nếu như xóa khỏi mê trận bên ngoài, theo như lời nhìn từ bên ngoài, Thiên Táng đại lục quả thực chính là một cái kén lớn sắc sỡ năm màu, quả thực là yêu dị vô cùng.

Ở bên trong kén lớn, mỗi một tác đất đều có sinh linh ô uế kịch độc. Có sinh linh nhỏ như cá diếc, có sinh linh lại còn không lồ hơn cả hung thú đáng sợ nhất.

Trước kia, bất kể Thiên phụng đại lục lúc nào cũng an tĩnh vô cùng. Những linh khí ô uế vô cùng vô tận kia hình thành một độc chướng ngăn cách hết thảy, dù là sinh linh cường đại đến đâu, cũng khó có thể thông qua độc chướng kia tiến vào Thiên Săn đại lục này. Cho dù đi vào, cũng giống vậy mà chết, vô số độc trùng độc thú bên trong.

Thế nhưng bắt đầu từ năm ngoái, có vẻ như có một khách nhân đến từ Thiên phụng đại lục, nhưng vị khách này dường như cũng không thân thiết lắm. Vừa bước vào đã khiến nơi này trở nên không được an bình, vô số linh khí dơ bẩn bao trùm đại lục tựa hồ cũng bị một cỗ hấp lực vô cùng to lớn hút đi. Vốn khí độc chướng nồng hậu không gì sánh được, vô số sinh linh kịch độc ở nơi này cũng sẽ sinh ra linh khí ô uế dung nhập trong khí độc, thế nhưng bắt đầu từ một năm trước, độc chướng bắt đầu mỏng đi.

Từng chút từng chút, tuy chậm chạp, nhưng khí độc trong vô tận năm tháng đều chưa từng biến hóa đúng là đang biến mỏng đi. Hơn nữa thời gian trôi qua, tốc độ biến mỏng đi vậy mà nhanh hơn. Mắt thường có thể thấy được, khí độc bao trùm trên bầu trời đang cuộn cuộn về một phương hướng.

Kinh hoảng, trên đại lục vô số sinh linh kịch độc ô uế kinh hoảng, nhất là một ít sinh linh ô uế kịch độc đã mở ra linh trí. Tại phiến đại lục này, khai mở linh trí so với nơi khác khó hơn nhiều. Nhưng chỉ cần mở ra linh trí, vậy ý nghĩa là sinh linh vô cùng cường đại.

“Rồng” “Ngao” “

Một đầm lầy cực lớn, nước đầm lầy đen kịt trong giây lát cuộn cuộn bốc lên, một bóng đen thật lớn từ dưới đầm lầy lên. Bóng

đen này vừa xuất hiện, quả thực có thể hun khói khí tanh hôi của tất cả mọi người trong một quốc gia bốc lên, tràn ngập phía trên mảnh đầm lầy này, bắt quá các độc trùng độc thú ẩn nấp trong đầm lầy, hai mắt cũng đều đỏ lên hưng phấn đem mùi tanh hôi này thu nạp vào trong cơ thể.

Thứ bổ sung lớn, khí tức phát ra từ trong cơ thể một sinh linh ô uế vô cùng cường đại, đối với những sinh linh ô uế nhỏ yếu một chút mà nói, là thứ đại bổ, thậm chí một số loại độc hoa độc thảo cũng không nhìn được mà rung động hoa diệp hấp thu những mùi hôi thối này.

Trong chướng khí, thân thể không lồ của quái vật như ẩn như hiện. Hình thể giống như con đĩa, nhưng lại to lớn mấy trăm trượng, giống như núi cao. Toàn thân đều là màu đen, phần lưng có một sợi vàng kéo dài, chỉ thiếu chút nữa là đến đầu., Đầu lâu núp ở trong thân thể, dữ tợn vô cùng. Trong lúc nó gào thét, trong miệng phun ra khí thể tanh hôi tới cực điểm, giọt nước dãi nhỏ xuống trong đầm lầy ăn mòn ra một cái hố nhỏ sâu không thấy đáy. Chỉ riêng dung mạo này cũng đủ để dọa bỏ tất cả đối thủ.

Nếu lúc này Triệu Vô Tà ở đây thì nhất định có thể nhận ra lai lịch của con cự thú này.

Địa Khuê Âm Diệt là một trong mười đại độc trùng đời trước trên đời. Nơi sinh tồn chính là đầm lầy cực lớn, bá chủ duy nhất trong đầm lầy quanh năm nằm trong kịch độc địa mạch phía dưới đầm lầy, thu nạp linh khí ô uế trưởng thành. Cường đại vô cùng, suy đoán thực lực chỉ dựa vào một sợi chỉ vàng trên lưng nó mà bao trùm toàn bộ đầu sợi chỉ vàng kia thì có nghĩa là đã tiến vào giai đoạn thành thực.

Nếu như là trước kia Triệu Vô Tà gặp nó, cho dù là một nửa sợi chỉ vàng kia, Triệu Vô Tà cũng sẽ lập tức bỏ trốn mất dạng. Thượng cổ độc trùng, tùy tiện một đầu cũng có thể nuốt sát tinh tuyệt thế của tiên Phật đầy trời. Trừ phi Triệu Vô Tà có Thượng Cổ Cổ vu sư cường đại như vậy, nếu không hẳn ta cũng không dám trêu chọc hung vật bức này.

Đầm lầy này chiếm một mảng lớn lãnh thổ trung tâm Thiên Sùng đại lục, nghĩ đến Khuê Âm Diệt này cũng là bá chủ một

phương ở Thiên Sế đại lục. Tiếng gào thét của nó vang vọng toàn bộ Thiên Sế đại lục, lập tức có vài âm thanh thật lớn đáp lại. Cùng một thời gian, ở hơn mười địa phương cũng có động tĩnh cực lớn xuất hiện.

Đại lục phụng trời từ thời viễn cổ đã tồn tại, ngoại trừ gặp kiếp nạn viễn cổ, còn trải qua một lần linh khí ô uế tán loạn. Vô số sinh linh ô uế chết hết,, Toàn bộ đại lục cũng bay đến một chỗ khác của đại dương mênh mông. Vô tận tuế nguyệt trôi qua, Thiên phụng đại lục đã khôi phục nguyên khí. Có hơn mười sinh linh dơ bẩn từ trong linh khí dơ bẩn vô cùng thai nghén mà sinh ra, Địa Khuê Âm Diệt chính là một trong số đó. Hơn mười sinh linh ô uế cường đại này, mỗi một đầu đều là bá chủ một phương của Thiên Sào đại lục này.

Bình thường hơn mười bá chủ này đều ngủ say hoặc tu luyện, nhưng lúc này toàn bộ đều tỉnh lại. Bọn chúng đều là hung vật tuyệt thế khai mở linh trí, tuy rằng đều có tranh đấu riêng, nhưng đều coi Thiên Phụng Đại Lục là lãnh địa của mình. Lúc này lại có kẻ ngoại lai thu nạp ô uế linh khí nơi này, còn chưa dứt, giết mình tỉnh lại.

Chương thứ bốn trăm linh ba bỏ chạy khỏi thái dương sa trùng.

Trên Thiên phụng đại lục có vô cùng vô tận linh khí ô uế, những linh khí kia đối với yêu thú hung thú hoặc là nhân loại tu sĩ mà nói là tồn tại có thể mang đến tai ương ngập đầu, không chỉ không có tác dụng ngược lại là cực kỳ sợ hãi. Thế nhưng đối với sinh linh dơ bẩn sinh tồn trên Thiên Phụng đại lục mà nói, những khí ô uế kịch độc sắc sỡ kia là thiết yếu.

Triệu Vô Tà đã đứng trong độc chướng suốt một năm, hấp thu linh khí kịch độc suốt một năm, những khí độc năm màu sắc sắc sỡ kia tiến vào trong cơ thể Triệu Vô Tà, nhao nhao hóa thành từng luồng khí lưu màu xám, dung nhập vào trong cơ thể Triệu Vô Tà. Huyết nhục tạng phủ Triệu Vô Tà, tứ chi bách hài, hoàn toàn bị những kịch độc khí này ô nhiễm. Một chút sinh cơ cũng không, chỉ có ở chỗ sâu nhất trong cơ thể Triệu Vô Tà còn có một tia sinh cơ.

Thu nạp linh khí ô uế trọn vẹn một năm, một tia sinh cơ duy nhất kia từ đầu đến cuối vẫn chưa mai một. Thiên phụng đại lục có linh khí ô uế vô biên, tràn vào trong cơ thể Triệu Vô Tà lập tức biến thành khí lưu màu xám, chính là vạn tà cổ khí. Khí chí độc do ngàn vạn linh khí ô uế ngưng luyện thành, chỉ cần một tia, cũng đủ để cho sinh mệnh tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh.

Nhưng mà Triệu Vô Tà đã thu nạp suốt một năm, thủy chung không có vứt bỏ cái mạng nhỏ, ngược lại còn đánh thức mười vị bá chủ đang ngủ say trên Thiên phụng đại lục. Những vị bá chủ này được sinh ra sau kiếp nạn viễn cổ, từ trong ngàn vạn linh khí dơ bẩn, trải qua vô tận năm tháng. Mạnh mẽ vô cùng, đặt ở viễn cổ, cũng là một phương bá chủ.

Chỉ là bình thường những bá chủ này đều đang ngủ say, không chút hứng thú với thế giới bên ngoài, cho nên đại dương mệnh mông vô tận ở Thiên Vân đại lục mới không biết còn có chúng nó tồn tại. Thế nhưng lúc này, tên Triệu Vô Tà này lại có thể đánh thức chúng nó.

Vào lúc âm thanh gào rú vang vọng toàn bộ đại lục, bá chủ còn lại cũng nhao nhao thức tỉnh, trong nháy mắt. Hơn mười đạo thần niệm kinh khủng vô cùng quét về phía Triệu Vô Tà, thân thể điên cuồng thu nạp linh khí đã bại lộ dưới thần niệm của mười mấy bá chủ. Tiếng gào rú phản nộ từ trong miệng chúng nó phát ra, làm cho toàn bộ sinh linh kịch độc ở đại lục đều cảm như hén.

“Rầm rầm “

Ngàn vạn chương độc bao vây Thiên phụng đại lục, một khe hở cũng không có, Triệu Vô Tà thi triển thần thông ngọc trùng thông qua mê trận trực tiếp xuất hiện trong tầng khí độc. Thăng nhãi này tính nôn nóng, một năm trước bắt đầu thu nạp linh khí ô uế trong khí độc, cô đọng vạn tà cổ khí, dung nhập vào người mình. Muốn luyện thành Vạn Tà Cổ Thể, đáng tiếc một năm trôi qua, chẳng qua là Trúc Cơ thôi.

Cách Vạn Tà cổ thể đại thành, ít nhất còn có mấy trăm năm. Năm đó Xi Vưu Ma Tôn tu luyện Vạn Tà Cổ Thể, chính là tập hợp lực lượng toàn bộ thượng cổ cổ vu sư nhất mạch. Triệu Vô Tà muốn tu luyện thành công, tuy có điều kiện trời đất phụng dưỡng như vậy, nhưng cũng không phải một sớm một chiều có thể thành công.

Thời điểm Trúc Cơ vừa mới thành, Triệu Vô Tà còn chưa kịp đắm chìm trong đó, thu nạp linh khí dư bản trong khí độc. Tiếng gào thét của hơn mười bá chủ kia lọt vào tai hắn rồi, nếu như không phải hắn vừa mới Trúc Cơ hoàn thành mà bị mười mấy thanh âm này chấn động thì có thể bị đánh chết, hơn nữa không có chút may mắn nào.

Đột nhiên mở to mắt, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc, hoàn toàn không để ý tới cảnh tượng hỗn loạn trước mắt. Muốn thi triển thần thông bỏ chạy, thế nhưng thân thể của hắn còn chưa động, mười mấy cổ uy áp vô cùng to lớn đã từ trên trời giáng xuống, đè trên người của hắn.

Sắc mặt hung ác, trong miệng đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, trên người lập tức bao phủ một tầng quang mang tối tăm mờ mịt. Không chút sinh cơ, ô uế chi cực, khí tức chí tà chí độc tản mát ra khắp nơi.

“Vạn pháp bất xâm độn “

Lời nói của Triệu Vô Tà còn chưa dứt, thân thể đã thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, hóa thành một đạo lưu quang màu xám. Trong nháy mắt đã chui vào trong khí độc, chớp mắt đã biến mất không thấy đâu nữa. Sau một khắc, ánh sáng màu xám xuất hiện ở một chỗ khác trên đại lục, vượt qua khoảng cách quả thực lớn đến không thể tưởng tượng nổi.

“Grào” “Grao”

Cuối cùng lần lượt đọc ba trăm bảy biến, lần lượt đọc ba trăm bảy.

“Xi”

Sau khi lưu quang màu xám do Triệu Vô Tà hóa thành biến mất, Triệu Vô Tà ngây người cả một năm, xung quanh đột nhiên xuất hiện hơn mười đạo hư ảnh. Mỗi một đạo hư ảnh đều mang theo uy áp khủng bố đến cực điểm., Vậy mà tầng khí độc lại bị ép ra hơn mười khu vực chân không. Tiếng gầm phần nộ liên tiếp vang vọng ở Thiên Sùng đại lục, thời khắc này ngàn vạn sinh linh trên đại lục đang co đầu rút cổ vào sào huyệt của mình, run lẩy bẩy dưới uy áp của những bá chủ kia.

“Phốc “

Trong sa mạc, bụi đất mù mịt, thân thể Triệu Vô Tà đột nhiên từ trong hư không ngã ra, chật vật không chịu nổi. Vẻ tàn nhẫn trên mặt hắn ta còn chưa biến mất, nhưng trong mắt mang theo vẻ may mắn và nghĩ lại mà sợ. Vừa rồi, hắn ta đã chạy thoát khỏi tính mạng từ tay bá chủ của hơn mười đại lục Phụng Hộc kia.

Triệu Vô Tà cũng không phải người ngu, lực cảm ứng của hắn sau khi đạt đến Trúc Cơ thể Vạn tà cổ đã đạt đến mức cực kỳ khủng bố. Tiếng rống của Khuê Âm Diệt hắn cũng đã nghe ra. Tiếng gào của một trong mười đại độc trùng thời thượng cổ, trong cổ kinh ghi lại rất rõ ràng, mặc dù lúc ấy đáy lòng hắn có rất nhiều tham niệm.

Nhưng suy nghĩ giữ mạng vẫn chiếm thượng phong, trước khi đến đây đã biết Thiên Táng đại lục vẫn là nguy hiểm, nhưng hôm nay nhìn thấy rồi. Đáy lòng Triệu Vô Tà vẫn bốc lên từng

đột sợ hãi. Nếu như không phải tu luyện Vạn Tà cổ thể, chỉ sợ những thủ đoạn bảo mệnh mà hắn chuẩn bị trước kia đều không dùng được.

“Hắc hắc “

Thằng nhãi này bảo vệ được tính mạng nhưng một chút giác ngộ cũng không có. Bất quá một lát sau, sau khi hắn cảm ứng được thân thể mình biến hóa, trên mặt liền hiện ra ý cười. Mặc dù toàn thân phủ tạng huyết nhục, tứ chi toàn bộ là “chết”. Cũng chỉ còn lại một tia sinh cơ ở chỗ sâu nhất trong thân thể, những nơi khác đều tràn ngập vạn tà cổ khí, một chút sinh cơ cũng không còn.

Trúc Cơ, đây là do Vạn Tà Cổ Thể Trúc Cơ tạo thành. Đợi đến lúc Vạn Tà Cổ Thể đại thành, sinh cơ trong cơ thể sẽ sinh ra, trở về bản nguyên. Cho dù không thể thành tựu Thiên Ma, đến lúc đó Triệu Vô Tà cũng là sinh linh cường đại nhất trong thiên địa. Mặc dù còn chưa đủ để nghịch thiên mà làm, bất quá chí ít cũng có thật lớn tiền vốn.

Giống như Xi Vưu Ma Tôn năm đó, thần phạt phạt tiên yêu đều không phải đối thủ, nếu không phải cuối cùng thiên đạo ra tay tính kế, Xi Vưu Ma Tôn nhất định có thể luyện chế đài cổ thành công, thành tựu vô thượng thiên ma.

Vừa nghĩ tới cảnh giới chỉ ở trong truyền thuyết, ngay ở trước mắt, tuy lấy tâm tính cứng cỏi vô cùng của Triệu Vô Tà, nhưng vẻ hưng phấn cuồng nhiệt trên mặt cũng không che dấu được, hoàn toàn hiển lộ ở trên đó.

“Ông ông” “Phốc phốc” “xèo xèo”

Đang lúc trong lòng Triệu Vô Tà đang quay cuồng, bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng truyền đến vô số âm thanh tập chung, nghe rất đáng ghét. Quay đầu, chợt thấy vô số đồ vật từ dưới cát chui ra, chậm rãi vây quanh Triệu Vô Tà.

Con bọ cạp to bằng cái đầu, con chuột to như tấm ván cửa, cự mãng trắng kiện như cây, rất khó tưởng tượng từ phía dưới những hạt cát kia chui ra nhiều thứ như vậy. Trong khoảnh khắc đã lấp đầy tầm mắt và của Triệu Vô Tà, còn không ngừng

có độc vật từ phía dưới hạt cát đi ra, không có ngoại lệ, tất cả đều vây quanh Triệu Vô Tà.

Hải dương độc, đập vào mắt, ngoại trừ độc vật còn lại cái gì cũng không thấy, một khe hở cũng không có, thậm chí ngay cả hạt cát cũng không nhìn thấy. Nơi này nào phải sa mạc, quả thực chính là hang động độc. Trên bầu trời, không ngừng có từng tia khí ngũ sắc sặc sỡ hạ xuống, dung nhập vào trong thủy triều độc vật.

Nơi này tựa hồ ngay cả Thái Dương cũng mang theo kịch độc, một tu sĩ tầm thường nếu ở chỗ này, không cần độc vật công kích. Chỉ cần dính vào một tia khí độc sắc sỡ này, hoặc là bị Thái Dương Dương Độc chiếu rọi một hồi, cũng chỉ có kết cục là mất mạng. Huống chi lúc này, bị độc vật giống như Quá Giang chi thủy bao vây.

Đổi lại bất kỳ một tu sĩ nào khác bị những độc vật này bao vây, ngay cả hải cốt cũng không còn, toàn bộ sẽ bị những độc vật vô cùng vô tận này thôn phệ sạch sẽ.

Coi như Triệu Vô Tà, lúc này trên mặt cũng vì đối mặt với thủy triều của độc vật vô cùng vô tận mà xuất hiện vẻ kinh ngạc. Nơi này không phải trung tâm của đại lục Phụng Thân Thiên, không ngờ lại xuất hiện nhiều độc vật như vậy, không tránh khỏi Triệu Vô Tà giật mình.

Có lẽ đang có kỳ cái gì đó, những độc vật này lại chỉ vây quanh Triệu Vô Tà, không hề động thủ. Bất quá đều đều rục rịch, nếu không phải có một cỗ khí tức quý dị đè nén chúng nó, chỉ sợ hiện tại Triệu Vô Tà đã bị thủy triều độc vật bao phủ.

“Thái Dương Sa Trùng “

Bỗng nhiên Triệu Vô Tà nhìn về phía xa xa, trên sa mạc bỗng nhiên xuất hiện một ngọn núi lớn như một ngọn núi cao, tuy nhiên toàn bộ ngọn núi này đều có cát tạo thành. Những nơi nó đi qua thì toàn bộ độc vật đều bị cuốn vào trong núi cát, bị những hạt cát mang theo sức mạnh to lớn kia nghiền nát.

“Phốc phốc “

Từng đoàn huyết dịch đỏ thẫm từ trong núi cát tuôn ra, nhuộm đám cát vàng kim óng ánh thành màu đỏ như máu. Triệu Vô Tà mở to đôi mắt cổ xưa, dễ dàng thấy được dưới chân núi cát, một con quái vật khổng lồ đang hướng về chính mình.

Toàn thân màu vàng, cùng nơi này khắp nơi đều là cát, đầu bắt đầu đến đuôi. Có nếp gấp rậm rạp, không có miệng cùng răng, chỉ có một cái miệng cực lớn. Một cổ khí tức tanh hôi nóng rực từ trong miệng nó phun ra, cát ở trước mặt nó không chịu nổi cổ khí tức nóng rực kia đều hòa tan.

“Ngay cả giai đoạn trưởng thành còn không có, chẳng qua chỉ là thái dương sa trùng mới ra đời, huyết mạch thấp kém, cũng dám kiêu ngạo như thế. Cũng tốt, vừa vặn để Triệu gia ta thử uy lực Vạn Tà cổ thể.”

Đối mặt với thái dương sa trùng với uy thế vô biên này, Triệu Vô Tà không còn kinh hoảng như trước khi đối mặt với hơn mười con bá chủ nữa mà thay vào đó là vẻ kích động. Khí tức của hắn phát ra khiến vô số độc vật vì ngửi thấy khí tức lạ lẫm mà đều hưng phấn hẳn lên. Toàn bộ sa mạc càng náo nhiệt phi phàm.

Thái Dương Sa Trùng này là bá chủ sa mạc này, là độc khí dương khí nồng đậm trong sa mạc cùng độc vật do ngàn vạn độc khí thai nghén mà thành. Huyết mạch không thể so sánh với hơn mười bá chủ kia, cũng chỉ xem như một phương tiểu bá chủ. Thực lực so với tu sĩ cấp bậc Hóa Thần đạo quân thì cường đại hơn một chút, thế nhưng đến miệng Triệu Vô Tà lại biến thành huyết mạch thấp, thực lực không chịu nổi.

Tuy nhiên hiện tại Triệu Vô Tà cũng thật sự có tư cách nói lời này.

Chương thứ bốn trăm lẻ bốn kinh thiên động địa.

Lông mày nhăn lại, tiếng gào rú của hơn mười bá chủ từ một chỗ khác trên đại lục truyền đến, tuy rằng Triệu Vô Tà chạy trốn nhanh. Nhưng khoảng cách này, hơn mười bá chủ kia chạy tới cũng không mất nhiều thời gian. Chỉ cần bị chúng phát hiện tung tích của Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà tuyệt đối sẽ không chịu nổi.

Lấy thực lực hiện tại của hắn, hơn mười bá chủ kia, tùy tiện một người cũng đủ để cho thằng nhãi này chết mười lần tám lần rồi. Nghĩ đến những chuyện này, trong lòng Triệu Vô Tà liên rùng mình., Hơn mười bá chủ kia hắn còn chưa thấy qua khuôn mặt hoàn chỉnh. Chỉ là xem qua tàn ảnh của Địa Khuê Âm Diệt mà thôi, nhưng cũng đủ để hắn hoảng sợ bỏ chạy, một trong mười đại độc trùng thượng cổ trên đời này. Tên tuổi này, Triệu Vô Tà cũng không phải là cô trùng vu sư thượng cổ thần thông quảng đại, tự nhiên là liều mạng bỏ chạy.

“Xem ra phải giải quyết nhanh một chút, để đám súc sinh kia tìm được thì xong mất.”

Trong lòng vô cùng kiêng kị, nhưng ngoài mặt vẫn tĩnh táo. Lạnh lùng nhìn chăm chú vào thái dương sa trùng đang xông tới, sa mạc này không nhỏ, con thái dương sa trùng này cũng là độc thú cực kỳ mạnh mẽ. Độc trùng được thai nghén ra từ hỏa độc sa mạc, có lẽ cũng có thể điều khiển khí độc Thái Hỏa, nhưng Triệu Vô Tà cũng không quan tâm lắm.

Không ra tay thì thôi, vừa ra tay nhất định phải lấy mạng của thái dương sa trùng này. Nếu không tạo ra động tĩnh cực lớn, bị mười mấy con súc sinh kia biết chỗ Triệu Vô Tà ở. Triệu Vô Tà sẽ không còn vận khí tốt để trốn nữa, cho dù hiện giờ thái dương sa trùng khí thế hung hăng nhưng Triệu Vô Tà vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Trong đan điền, một hài tử mới quý dị đang ngồi ngay ngắn ở trong hư không, hai tay kết một ấn quyết cực kỳ quái dị, một

thanh tiểu kiếm đỏ như máu bay vòng quanh đũa trẻ mới sinh này. Nguyên anh của Triệu Vô Tà khi nào biến thành bộ dạng này. Mặc dù vẫn còn là đôi mắt đỏ như máu nhưng thân thể đen kịt đã biến thành màu xám tro mờ mịt.

Một điểm sinh cơ cũng không có, tựa như hoàn toàn chết đi, khí tức vô cùng khổng lồ ở đan điền cùng tứ chi bách hải của Triệu Vô Tà vận chuyển không ngớt, mỗi một đạo khí tức đều đủ tạo thành một tu sĩ cảnh giới Kết Đan. Thế nhưng ở trong cơ thể Triệu Vô Tà, những khí tức này lại không có chút sinh cơ nào, hoàn toàn là bộ dáng tử khí trầm trầm.

Nhưng ngay lúc thái dương sa trùng vọt tới trước mặt Triệu Vô Tà, huyết hồng tiểu kiếm đang bay vòng quanh nguyên anh màu xám đột nhiên kêu dài một tiếng, nguyên anh màu xám quỷ dị cũng há miệng phun ra một đạo khí tức màu xám, dung nhập vào bên trong nhân trùng cổ kiếm. Vốn là cổ kiếm của huyết hồng lập tức bị phủ kín một tầng u ám.

“Vù vù “

Trong không khí trở nên vẫn đục không gì sánh được, vô số hạt cát màu vàng đỏ bay múa trên không trung, thái dương sa mạc kia xuất hiện bão cát cũng bắt đầu tàn phá bừa bãi. Từng luồng từng luồng lốc xoáy sa mạc không hề có dấu hiệu báo trước xuất hiện ở trong sa mạc, trong lúc nhất thời toàn bộ thiên địa tựa hồ cũng bị cát che lấp.

Uy thế vô biên, loài thái dương sa trùng này nếu ở Thiên Vân Đại Lục, tuyệt đối không có môn phái hoặc thế lực nào có thể đối kháng. Quả thực quá kinh khủng, yêu thú của yêu thần Thất Điện, chỉ sợ cũng không có biện pháp nào làm gì được nó. Nhất là ở trong sa mạc, sức mạnh của con thái dương sa trùng này có thể đạt được nhiều nhất.

Sau một khắc, Triệu Vô Tà sẽ bị biển cát vô cùng vô tận bao phủ, hoặc bị vùi rong cát bụi cuốn vào trong đó. Kết quả cuối cùng là bị con trùng mặt trời ẩn thân dưới tôm sa mạc nuốt vào, năm tháng vô tận phụng hộ đại lục Thiên Văn đại lục cũng không có người để lộ. Máu thịt con người đầu tiên của Triệu Vô Tà còn hiếm lạ hơn bất cứ thứ gì.

Nhưng đáng tiếc chính là, con trùng cát mặt trời này trí lực không bằng hơn mười con súc sinh cấp bậc bá chủ kia, căn bản là không thể biết được sự đáng sợ của Triệu Vô Tà. Tại thời điểm đại sa sơn gần Triệu Vô Tà đó, khóe miệng nó liền nở rộ một nụ cười cực kỳ sáng lạn.

“Nhân trùng cổ kiểm sát”

Một thanh tiểu kiếm tối tăm mờ mịt mang theo huyết sắc xuất hiện trên không trung, ngay khi tiểu kiếm xuất hiện, bão cát trên không trung giống như bị một bàn tay khổng lồ bóp chặt. Lập tức nó nổ tung, hóa thành hạt cát bình thường rơi xuống, thoáng như một cơn mưa cát.

Xung quanh đông đúc vô số, độc trùng độc thú gần như vô biên vô hạn cảm ứng được thứ gì đó khủng bố, bắt đầu nhao nhao chạy trốn, kịch độc ô uế sinh linh, thực lực cao thấp đa số đều dựa vào huyết mạch. Uy áp trên người sinh linh huyết mạch cao cấp, đủ để cho sinh linh huyết mạch thấp kém không dám phản kháng mấy may.

Giống như lúc này, uy áp từ trên Nhân trùng cổ kiểm phát ra, đã vượt qua thái dương sa trùng sinh uy dưới lớp cát. Những sinh linh ô uế này cũng không để ý tới cướp đoạt đồ ăn, nhao nhao chạy trốn, sợ chậm sẽ gặp tai ương ngập đầu. Chẳng qua dù là bọn chúng không đi, Triệu Vô Tà cũng sẽ không làm gì chúng nó, vì những độc trùng độc thú này mà chậm trễ thời gian.

“Tê”

Một mảng lớn cát từ mặt đất dâng lên đến không trung, một cái bóng thật lớn theo đó nhảy ra, một chút chân chờ ngưng trệ cũng không có. Thân thể to lớn hung hăng áp chế Triệu Vô Tà, thân thể màu vàng dưới ánh mặt trời, vậy mà tản mát ra quang mang. Từng đạo khí tức nóng rực vô cùng từ trên thân thể của nó phát ra, trong không khí vốn không có một chút hơi nước, sau khi con quái vật khổng lồ này xuất hiện lại càng tràn ngập hỏa độc.

Nụ cười khinh thường nở rộ nơi khóe miệng, thanh tiểu kiếm đang chậm rãi rơi xuống bỗng nhiên gia tốc, trên không trung

hiện lên một đạo hôi quang. nhập vào trong thân thể cực lớn buồn nôn của thái dương sa trùng, một vết thương nhỏ bé đến mức không đáng kể xuất hiện ở lưng thái dương sa trùng. Một vết thương này so sánh với thân thể của thái dương sa trùng lớn vô cùng, quả thật là nhỏ bé tới cực điểm, hoàn toàn không cần để ý.

Thế nhưng chính miệng vết thương này lại khiến cho thái dương sa trùng hoàn toàn rơi vào thống khổ.

“Tê tê “

Miệng run rẩy ghê tởm, thanh âm tê tê khó nghe từ bên trong phát ra. Ở bên tai Triệu Vô Tà nổ vang, cát vàng trên mặt đất mảnh sa mạc này chấn động. Con thái dương sa trùng này là sinh linh cường đại nhất trong vùng sa mạc này, tu sĩ nhân loại, ngay cả Hóa thần đạo quân cũng sẽ không phải là đối thủ của nó.

Thế nhưng lúc này Triệu Vô Tà chỉ dựa vào Nhân trùng cổ kiếm đã có thể khiến Thái Dương sa trùng lâm vào tình trạng thống khổ như thế. Tuy rằng lúc này mỗi một đầu Nhân trùng đều có tu sĩ Nguyên Anh kỳ mạnh mẽ như vậy. Uy năng đã không phải là thứ mà ngày đó ở Thiên Vân đại lục có thể so sánh nhưng đối mặt với một con Thái Dương sa trùng cũng không có uy lực lớn đến như thế mới đúng.

“Đây là uy lực của Vạn Tà cổ khí sao?”

Triệu Vô Tà bỗng lảo lảo, nhìn về phía thái dương sa trùng đang quay cuồng trong sa mạc, lông mày giãn ra, hiển nhiên là đang nhớ tới một số chuyện vui vẻ. Nghe lời trong miệng hắn nói, hắn là hắn vừa mới luyện thành Vạn Tà Cổ Thể cơ sở, bị những bá chủ Khuê Âm Diệt này cản ngang việc thu nạp ngàn vạn độc khí chướng khí. Triệu Vô Tà không thể không dừng tu luyện Vạn Tà Cổ Thể, một năm thời gian, cũng chỉ làm cho hắn hoàn thành Trúc Cơ mà thôi.

Chính điều này đã làm cho lực lượng thân thể của Triệu Vô Tà mạnh mẽ vượt qua các thần thông khác, thậm chí ngay cả hải cốt của trọng sát thú thời viễn cổ cũng đã bị Vạn Tà cổ thể đồng hóa. Hiện tại ở trong cơ thể Triệu Vô Tà, mặc kệ là huyết

nhục tạng phủ, hay là kinh mạch xương cốt các loại đều bị vạ tà cổ khí tràn ngập.

Tất cả sinh cơ đều biến mất, chỉ có tử khí không lờ đến không bố, những lực lượng tối tăm mờ mịt kia tản ra là vạ tà cổ khí.

Cổ kiếm của Nhân trùng bị Triệu Vô Tà mang theo một tia Vạ Tà cổ khí, chính hắn ta cũng không nghĩ tới lại có uy lực như vậy. Con Thái Dương sa trùng ghê tởm trước mắt này, còn mạnh mẽ hơn cả Hóa Thần đạo quân. Thế nhưng lại bị Triệu Vô Tà tiện tay thu thập, lăn lộn thống khổ dưới chân Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà có thể tùy thời chấm dứt sinh mệnh của nó.

Không biết vì sao, Triệu Vô Tà lại nhớ ngay từ đầu tới thế giới này, Triệu Vô Tà đối mặt với những yêu thú hơi cường đại hơn một chút thì chỉ có độc sức liều mạng mới có thể chiến thắng. Hơn nữa khi đối mặt với những cự phách ma đạo như Vong Tình Ma Đế, thậm chí không thể phản kháng được chút nào, hắn ta đã bị ném vào Thâm Uyên đang gặp quỷ kia.

Thế nhưng lúc này.

Xi Vưu Quyết cổ kinh.

Trong đầu Triệu Vô Tà hiện lên một ý niệm, đối với thế giới này hắn chẳng qua chỉ là ngoại tộc, thực lực hiện tại của hắn còn chưa tính là cường đại nhất. Ít nhất đối mặt với tuyệt thế độc vật như Địa Khuê Diệt, hắn lập tức muốn bỏ chạy, không dám ứng chiến. Cũng may là như thế, thiên đạo quy tắc của thế giới này còn chưa phát hiện khách tới dị giới này, thế nhưng nếu chờ Triệu Vô Tà cường đại đến một trình độ nhất định.

Quy tắc thiên đạo của thế giới này nhất định sẽ phát hiện hắn ngoại tộc này, đến lúc đó Triệu Vô Tà nhất định sẽ chịu thiên khiển của thế giới này, bị thiên đạo quy tắc tính kế. Giống như Ma Tôn Xi Vưu lúc trước, dưới tính toán của thiên đạo quy tắc, cho dù có lực lượng cường đại hơn nữa cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Trừ phi sức mạnh của ngươi đã cường đại tới mức có thể nghịch thiên, nhưng muốn đạt tới cấp bậc đó, nói dễ vậy sao.

“Đại kiếp vạn năm lần này, sợ rằng còn đáng sợ hơn so với lần ở viễn cổ đó. Có lẽ, ngay cả đại lục phụng trời cũng không thể may mắn thoát khỏi. Tất cả cường giả đều sẽ hóa thành đồng, hóa thành linh khí quay về thiên địa. Những sinh linh viễn cổ từ bí giới trở về, chắc hẳn cũng vậy. Phải giữ được tính mạng, trừ phi trăm năm sau thành tựu vô thượng Thiên Ma. Nếu không, kết cục khó thoát hóa thành rộng lớn.”

Triệu Vô Tà tính tình thâm trầm, tuy rằng có lúc liều lĩnh, nhưng tâm cơ thành phủ của hắn ta cũng sâu đến mức đáng sợ. Trong lòng hắn ta lên xuống mấy lần suy nghĩ liên thông suốt rất nhiều chuyện, lần đại kiếp nạn vạn năm này, hết thảy sinh linh cường đại đều nằm trong tính toán của thiên đạo. Triệu Vô Tà hiện tại đối với thiên đạo mà nói, bất quá chỉ là sâu kiến, ngay cả tư cách để tính kế cũng không có.

Tuyệt thể độc vật như Khuê Âm Diệt mới có tư cách để cho Thiên Đạo tính kế, Triệu Vô Tà còn kém một bước, nhưng kết quả như vậy cũng là Triệu Vô Tà muốn nhìn thấy.

“Hừ chờ ta.”

Cuối cùng hai tay dốc sức ấn thuật lại ba mươi tám lần lượt.

Luyện thành cổ đài, thành tựu vô thượng thiên ma. Hóa vạn vật thương sinh vì mình sử dụng, thiên đạo pháp tắc, lại làm khó ta...”

Một ý niệm dâng lên trong đầu, vũng vàng chiếm cứ tâm thần Triệu Vô Tà. Một luồng khí phách kinh thiên động địa bỗng nhiên sinh ra, lại ẩn mà không phát, chiếm giữ sâu trong hồn phách Triệu Vô Tà.

“Thu” “Đi”

Đưa tay triệu ra Vạn Độc Cổ Phiên, lấy tính mệnh thái dương sa trùng thống khổ không chịu nổi bị vạn tà cổ khí tra tấn. Nhân cổ trùng bay ra, cùng Vạn Độc Cổ Phiên song song phiêu phù trước người Triệu Vô Tà. Ánh mắt rơi vào trên hai kiện tuyệt thể hung khí trước mắt, một chút lưu luyến cũng không có. Tâm niệm vừa động, há mồm phun ra một đạo khí tức xám xịt quấn quanh Vạn Độc Cổ Phiên.

Sau khi Triệu Vô Tà nói xong, một phiên một kiếm lập tức hóa thành hai đạo quang mang, bắn lên trời. Nhảy vào tầng khí độc năm màu sắc sỡ kia, biến mất không thấy gì nữa. Sau khi Nhân cổ trùng cùng Vạn Độc Cổ Phiên biến mất, thân thể Triệu Vô Tà cũng chậm rãi dung nhập vào trong cát trên mặt đất, cho đến khi không còn đỉnh cũng biến mất theo.

Chương thứ bốn trăm linh năm, chuyên tu.... Tỏa Liên...

Bên ngoài Thiên Phụng Đại Lục, trong một hải vực, có quần đảo. Trên trăm hòn đảo nhỏ vây quanh thành vòng tròn, tuy rằng nước biển trong vắt, xanh thẳm., Thế nhưng chẳng biết tại sao nơi này lại bay lên mùi máu tanh nồng đậm. Một con Hải thú to lớn đang trôi nổi trên mặt biển, bên cạnh là một hải đảo, xung quanh con hải thú này là vô số bóng mờ du đãng dưới đáy biển, muốn tiếp cận con hải thú kia nhưng lại sợ hãi uy áp nồng đậm trên người hải thú mà không dám tới gần.

Thân thú đen như mực, một cái đuôi dài thần kỳ, từ trong nước biển cuốn ra một vòng xoáy, đem một ít Yêu thú trong biển xung quanh hút vào trong rồi xoắn nát thành thịt vụn, mùi máu tanh nồng đậm chính là từ trong những vòng xoáy kia mà ra. Bất quá xem tình hình, những Yêu thú bị lốc xoáy xoắn nát kia chẳng qua cũng chỉ là vai trò của tiểu lâu la mà thôi.

Chết rồi cũng đã chết, căn bản không có tác dụng gì. Điều khiến cho đầu Hải thú kia kiêng kỵ chính là ở chỗ sâu dưới đáy biển có cất giấu hơn mười đầu Yêu thú cảnh giới Nguyên Anh. Thậm chí một đầu trong đó dường như đã thoát ly khỏi cảnh giới Nguyên Anh, đang từ trong biển sâu bay nhanh lên, mục tiêu chính là nó.

“Tê”

Thâm uyên ma, miệng thú cực lớn mở ra, lộ ra huyết nhục đỏ tươi bên trong. Trên thân thú toát ra hắc quang, Thâm Uyên ma đầu liền muốn bỏ chạy. Con yêu thú kia đang từ đáy biển lên uy áp còn đáng sợ hơn nó, đánh không lại tự nhiên là chạy trốn.

“Tiểu thư, đều tại ta, dẫn tới những súc sinh này.”

Vẻ mặt Tiểu Lục đầy sợ hãi và tự trách, ôm Vô Cầu Chung trong lòng. Vừa rồi là tiếng chuông Vô Cầu trong lòng cô, khiến đám yêu thú sinh sống trong biển xung quanh Thiên Giáo Đại Lục. Triệu Vô Tà ban Vô Cầu Chung cho cô, đơn

giản là muốn cô bé tự vệ. Mỗi ngày cô dùng chùy ngọc gõ lên Vô Cầu Chung cũng là để tu luyện công pháp trên Vô Cầu Chung, luyện hóa triệt để Ma bảo Vô Cầu Chung này thành của bản thân.

Trước kia khi Triệu Vô Tà còn ở đây, mặc kệ Tiểu Lục dẫn tới bao nhiêu yêu thú, Triệu Vô Tà chỉ cần dùng một ngón tay là có thể bóp chết toàn bộ. Lúc này Triệu Vô Tà không có ở đây, tam nữ lập tức rơi vào nguy cơ. Thâm uyên ma cương cộng thêm Hồng Trần tam nương, cho dù là tông sư Tiên đạo và cự phách Ma đạo cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Thế nhưng lúc này, các nàng tới đây chính là một bầy yêu thú. Hơn nữa ở dưới đáy biển còn có một con yêu thú mà các nàng không thể chống lại. Con yêu thú kia có lẽ cảm ứng được khí tức của Thâm uyên ma cương thú hoặc các nàng nên đang nhanh chóng từ biển sâu mà đến. Với tốc độ của nó, chỉ sợ mấy hơi thở sau đã xuất hiện ở trước mặt các nàng.

“Rống” “Rống” “Phốc phốc”

Tại thời điểm trên thân thể ma thú của Thâm Uyên lan tràn hắc quang, các nơi dưới đáy biển bỗng nhiên vang lên tiếng hô kịch liệt, mấy cái bóng mờ to lớn nháy mắt xuất hiện xung quanh Thâm Uyên Ma Vực, không thềm chào hỏi một tiếng, lập tức phát động công kích. Trên người Thâm Uyên Ma Vực lập tức bị hơn mười cái xúc tu trắng kiện không gì sánh được, còn có răng nhọn trắng hếu ẩn chứa lực lượng cường đại móng vuốt.

Mấy đoàn bóng tối này đều là cảnh giới gần với Thâm Uyên ma thú trong biển, thừa dịp Thâm Uyên ma cương thi triển đòn thuật, đồng loạt phát động công kích. Bất ngờ không kịp đề phòng, ngay cả Hồng Trần cùng Tam Nương cũng không kịp phản ứng. Khắp người của Thâm Uyên ma cương đã bị thương nặng, đặc biệt là một cái đuôi, thiếu chút nữa bị cắn đứt.

“Hừ súc sinh muốn chết”

Hồng trần mặc dù đã tiến vào cảnh giới vong tình, kỳ thật chính là cảnh vật chí tình. Vạn trượng hồng trần của thế tục cũng không thể ảnh hưởng tâm trí của nàng, nhưng lúc này,

nàng cũng có chút tức giận bưng bưng phát ra. Tam Nương không lên tiếng, bất quá nhìn sắc mặt của nàng, liền biết nàng cũng tức giận. Mặc dù Ma Vực sâu là tọa kỵ của Triệu Vô Tà, bất quá các nàng cũng ngồi lâu rồi, tự nhiên không thể để mặc cho Thâm Uyên Ma Vực bị yêu thú khác làm trọng thương.

“Hong Trần Mê Trận” Hoàng Tuyên Quỷ Đạo Tán Hồn đoạt phách “

Ra tay, hai nàng đồng thời ra tay. Một đạo khí tức sương mù cùng một đạo khí tức âm hàn đồng thời xuất hiện ở phía trên mặt biển, lấy thân thể Vực sâu ma đầu làm trung tâm, vạn dặm chung quanh đều bị bao trùm ở trong đó. Vô thanh vô tức, những yêu thú trùng trùng điệp điệp đang bao vây vực sâu không ngờ đều chết trong nháy mắt.

Thân thể vẫn còn nhưng đều không nhúc nhích, tựa như không có hồn phách. Còn có một ít yêu thú thì dứt khoát tự bạo, liên lụy các yêu thú khác dưới đáy biển cũng chết theo. Quỷ dị, Hồng Trần cùng Tam Nương vừa ra tay, thủ đoạn thần thông này quỷ dị vô cùng. Tiểu Lục đứng sau hai nữ tử, trên mặt lộ ra vẻ không dám tin.

Ánh mắt kinh hãi nhìn thẳng Tam Nương, nữ tử tuyệt mỹ ôn nhu tới cực điểm này ra tay lại tàn nhẫn đáng sợ như thế. Chẳng qua là tiện tay vung lên, liền lấy đi tính mạng của rất nhiều sinh linh, ngay cả hồn phách cũng không giữ lại được. Lấy cảnh giới lúc này của nàng, tự nhiên có thể thấy được những yêu thú thân thể vẫn đang không nhúc nhích, trong cơ thể đã không còn hồn thú, chết đi rồi.

Về phần những yêu thú tự bạo kia là do bị hồng trần mê trận khống chế tâm trí. Yêu thú tuy rằng lực lượng cường đại, nhưng tâm trí vô luận như thế nào cũng không thể so sánh với nhân loại. Lĩnh ngộ vạn tượng cuộn cuộn hồng trần, Hồng Trần tiên tử chính là tu sĩ khống chế cảnh giới Nguyên Anh cũng không phải không có khả năng.

Trong từng tiếng nổ vang, trên thân thể của Thâm Uyên ma đầu lần nữa toát ra hắc quang. Thân thể to ngàn trượng muốn mạnh mẽ chen vào trong hư không thi triển thần thông xuyên thẳng qua không gian rời khỏi nơi này. Hung hiểm của đại

đương vô tận các nàng xem như kiến thức, với thực lực của tam nữ, tại Thiên Vân đại lục khẳng định có thể chống lại một đại thế lực. Thế nhưng ở Vô Tận Đại Dương, lại là bước chân khó khăn.

Thân thể mạnh mẽ chen chúc vào, thân thể chỉ còn một nửa đã đi vào. Nhưng vào lúc này, một tiếng rống vô cùng to lớn vang lên bên tai tam nữ.

“Grào.”

Viễn Cổ Hung Thú giống như vậy, gào thét thiên địa, nước biển bỗng nhiên bay lên cao mấy trăm trượng. Một cái miệng khổng lồ xuất hiện đầu tiên, u ám không có một tia sáng, tựa hồ ngay cả ánh sáng cũng bị dẫn dắt vào, sau đó không thể giãy thoát. Thâm Uyên Ma Vực Ma Vực đã chen vào hư không bỗng nhiên chấn động, bao trùm phía trên thân thể nó hắc quang kịch liệt đung đưa.

Sắc mặt hai mẹ Tam Nương và Hồng Trần đại biến, uy áp nặng nề giáng xuống người Thâm Uyên ma súc, các nàng cũng bị uy áp đè ép. Khí tức trong cơ thể không kiềm chế được run rẩy, trong ánh mắt đầy kinh hãi. Tiểu Lục lại ôm chặt Vô Cầu Chung trong ngực, ngọc chuỗi trong tay đã rơi xuống, tiếng chuông ngưng thần xa xăm cũng không vang lên được nữa.

Không phải cảnh giới Hóa Thần, dưới thiên đạo quy tắc, mặc kệ Thiên Vân Đại Lục hay là sinh linh mệnh mông vô tận, đều không thể tiến vào cảnh giới của Hóa Thần Đạo Quân, không cách nào cảm ngộ được thiên địa chí lý. Tuy rằng từ biển sâu xuất hiện con cự thú này không có cảnh giới Hóa Thần, nhưng uy áp trên người nó so với tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh còn kinh khủng hơn nhiều. Chỉ sợ thực sự chỉ là cảnh giới Hóa Thần cũng chỉ đến thế mà thôi.

Thâm Uyên ma cảm giác được uy áp cự thú phía sau lưng, hắc quang trên thân thể càng run rẩy càng thêm lợi hại. Lấy tu vi cảnh giới Nguyên Anh Đại viên mãn của nó, lúc này suýt chút nữa ngay cả khí tức trong cơ thể mình cũng không thể khống chế. Trong miệng phát ra một tiếng gào thét, dưới uy hiếp tính mạng nó, nó cũng liều mạng.

Hắc quang bùng lên, thân thể của nó giống như bất cứ lúc nào cũng có thể thoát khỏi sự khống chế của uy áp, tiến vào trong hư không. Đến lúc đó nó sẽ như rồng vào biển rộng, cự thú kia muốn đuổi cũng không đuổi kịp. Thế nhưng mặc kệ Thâm Uyên Ma Vực giãy dụa như thế nào, thân thể nó khó có thể tiến thêm một bước. Mà lúc này, trong hư không giống như bỗng dưng xuất hiện một bàn tay vô hình to lớn, nắm lấy thân thể Thâm Uyên Ma Vực kéo ra bên ngoài.

“Tê”

Lúc trước Uyên Ma Côn Bằng đã bị thương, lúc này càng không cách nào kháng cự lại con hải thú cường đại từ dưới biển sâu kia. Sau khi Thâm Uyên Ma Toan Nghê bị cưỡng ép kéo trở về, con cự thú kia cuối cùng cũng sắp hiện ra hình dáng. Nhưng lúc này ba người Hồng Trần Tam Nương đều không muốn nhìn thấy, sắc mặt các nàng đều không phải dễ nhìn, dù sao khí tức uy áp của con cự thú này cũng không phải quá hữu hảo.

Chỉ sợ sau khi nó hiện ra hình dáng chính là cái chết của tam nữ và Thâm Uyên ma cương. Mà ngay cả thâm uyên ma đầu cũng có chí khí tự bạo ngăn chặn con cự thú này. Bảo vệ tính mạng Tam Nương và Tam công chúa hồng trần, đi theo Triệu Vô Tà lâu như vậy, nó rất rõ địa vị của tam nữ ở trong lòng Triệu Vô Tà.

Dưới đáy biển truyền đến động tĩnh vô cùng kịch liệt, sóng thần đầy trời, vô số lốc xoáy trống rỗng xuất hiện trên mặt biển. Hơn nữa cái miệng khổng lồ u ám như lỗ đen kia, bầu trời chột húng khởi lốc xoáy cùng che trời mây đen. Còn chưa xuất hiện đã có động tĩnh lớn như vậy, sự khủng bố của con cự thú này có thể thấy được rồi.

Nhưng đúng vào lúc này, sắc mặt Tam Nương và Hồng Trần đồng thời trở nên vui vẻ, đều quay đầu nhìn về phía bầu trời xa xa.

“Vù” “Vù” “Vù”

Mắt thường có thể thấy được hai đạo quang mang yếu ớt từ bầu trời phía xa xa phóng tới, tốc độ cực nhanh, vừa mới nhìn

về phía xa vô tận. Nhưng liếc mắt lần tiếp theo hai đạo quang mang kia đã xuất hiện ở trước mặt Thâm Uyên Ma Vực, quang mang tan hết, hiện ra vật bên trong.

Vạn Độc Cổ phiên nhân cổ trùng cổ kiếm

“Grào.”

Đáy biển một tiếng gào thét chấn nhiếp thiên địa, nhưng mà cái kia rít gào không phải ý tứ lúc trước. Mà là sợ hãi, có lẽ là cảm ứng được cái gì, tại đáy biển đầu cự thú vậy mà bắt đầu bỏ chạy, hướng về phía biển sâu bỏ chạy, nguyên bản động tĩnh lớn làm cho người sợ hãi cũng đã lắng xuống. Tựa hồ kết thúc như vậy.

Sắc mặt Tiểu Lục kinh ngạc nhất, nàng đương nhiên có thể nhận ra hai món đồ đang trôi nổi trước mắt là cái gì. Nhưng nàng cứ cảm giác hai món hung khí tuyệt thế này có chút bất đồng, không đợi trong lòng nàng có bao nhiêu ý niệm quay cuồng. Vạn Độc Cổ Phiên bỗng nhiên chuyển động, trên lá cờ chớp động hơi quang, một sợi xiềng xích mờ ảo từ trong lá cờ kéo dài ra.

uốn lượn trên không trung, mang theo quang mang tối tăm âm tà, khí tức phía trên xiềng xích này so với bất luận ma bảo nào tam nữ chứng kiến đều tà ác, âm hàn, khủng bố.

“Vút”

Bỗng nhiên, xiềng xích màu xám uốn lượn một chút thẳng tắp, dưới một tốc độ ngưng trệ vô cùng kinh khủng vọt xuống đáy biển. Sau một lát, một tiếng hô nhỏ mơ hồ từ biển sâu truyền đến. Nghe thanh âm, tam nữ mang theo Thâm Uyên Ma Vực đều có thể nghe ra chủ nhân của thanh âm này là thần thánh phương nào.

Mấy nhịp thở sau, sợi xích màu xám trở lại không trung trên mặt biển. Chẳng qua lúc này phía cuối sợi xích có một quang cầu màu đỏ như máu, thoạt nhìn có chút quái dị, bất quá khí tức phía trên quang cầu kia là tam nữ vô cùng quen thuộc, chính là đầu Thâm Hải Cự Thú trước đó thiếu chút nữa đã lấy tính mạng của các nàng.

Xiềng xích màu xám mang theo huyết cầu kia về tới trong
phiên, thân Nhân Trùng cổ kiếm lập tức chấn động, một thanh
âm đồng thời vang lên trong đầu ba nữ tử.

Cảm tạ sự thương thức của Hàn Thu, cảm tạ sự tham lam và
cổ vũ của Ô Nha Nha, cảm tạ vé vào tháng. Mọi người dừng
nóng vội, kết cục cuối cùng sắp đến rồi, chỉ còn mấy ngày nữa
thôi. Bốn tháng phát sách mới, hi vọng mọi người tiếp tục duy
trì.

Mặt khác, tuy rằng ngưng ngưng, bất quá lão bà của tiểu lâu
cũng gửi thư. Nàng viết như đùa, mọi người tiện tay chỉ điểm
vài cái là được. Cảm ơn, hắc hắc. Thư tên: mèo ba chân tình.

Chương thứ bốn trăm linh sáu ngòi khô héo mười năm dung hồn.

Thiên Táng đại lục tuy không rộng lớn bằng Thiên Vân đại lục bên kia, nhưng cũng chứa đựng ngàn vạn sinh linh. Những sinh linh này, yêu thú, thụ mộc, độc trùng độc thú đều là độc thú ô uế cực kỳ ô uế. Từ khi thai nghén ra linh khí bị ô uế kịch độc, thực lực thần thông do tôn ti huyết mạch quyết định. Trong đó có hơn mười vị bá chủ huyết mạch cao nhất, toàn bộ do linh khí ô uế kịch độc thai nghén ra, vừa sinh ra đã là độc thú cực kỳ mạnh mẽ.

Như Khuê Âm Diệt kia, chỉ lộ ra uy áp đã dọa cho tên Triệu Vô Tà này bỏ chạy. Nếu lúc ấy Triệu Vô Tà chần chờ một chút, chỉ sợ phải ở lại nơi nào đó rồi.

“Rồng” “Ngao” “

Đầm lầy, rừng rậm, sa mạc, Thiên phụng đại lục lúc nào cũng không có chém giết tranh đấu. Sinh linh nơi này còn điên cuồng hơn bất kỳ nơi nào khác, linh trí cũng càng thấp kém. Đúng là không bằng hung thú, rõ ràng thần thông có thể sánh với đạo quân Hóa Thần nhưng linh trí lại không bằng một đứa trẻ. Vì địa bàn tranh đấu, gặp phải những sinh linh khác là chém giết điên cuồng đến không chết không thôi.

Máu chảy thành sông, ở chỗ này hình dung có hơi nhẹ. Toàn bộ Thiên T phụng đại lục, hầu như có thể thấy khắp nơi tràn ngập hồ nước huyết thủy. Từng luồng khí tức mắt thường có thể thấy được bốc lên, bay lên không trung. Trên bầu trời là một tầng khí độc tầng kỳ hậu vô cùng. Khí độc bên trong vô cùng kịch liệt, cho dù có cường đại đến đâu cũng không kiên trì được bao lâu.

Trừ phi sinh linh từ trong dơ bẩn linh khí như Địa Khuê Âm Diệt dựng dục ra hoàn toàn, linh khí ô uế trong tầng khí độc chướng bị ngàn vạn sinh linh hấp thu vào trong cơ thể. Những sinh linh kia sau khi chết, thân thể liền trong mây hơi thở hư thối, hóa thành khí độc kịch độc trở về trong tầng chướng khí.

Vô tận tuế nguyệt, Thiên phụng đại lục chưa từng an tĩnh. Mặc kệ lúc nào, đều là tiếng rống không ngừng, không giờ khắc nào không chém giết nhau. So sánh với nơi này, các hung địa U Minh Hải cũng không coi vào đâu.

Sâu trong lòng đất, trong một không gian u ám. Một chút ánh sáng cũng không có, cái gì cũng không thấy. Cũng không có khí tức sinh linh, nơi này tựa hồ cũng không có một tia linh khí. Mặc kệ là tinh thuần hay dơ bẩn, một tia linh khí cũng không có. Quả thực so với thế tục giới còn cần cỗi hơn, ở chỗ này vốn là không có sinh linh tồn.

Thế nhưng lúc này, một bóng người ngồi ngay ngắn trong bóng tối. Nếu như không phải từ trong miệng hắn phát ra những tiếng hít thở đều đều đặn, chỉ sợ không ai nghĩ tới nơi này lại còn ngồi một người.

Quần áo vải bố, chân trần trắng nõn, khuôn mặt thanh tú. Là Triệu Vô Tà, tên này vậy mà trốn ở đây, chung quanh u ám vô cùng, một chút linh khí màu đen cũng không có. Có lẽ là do thăng nhãi này bày ra cấm chế thần thông, trách không được ngay cả Địa Khuê Âm Diệt cũng không tìm được nơi này. Lúc trước hắn nhất thời xúc động tu luyện Vạn Tà Cổ Thể, thu nạp quá nhiều linh khí ô uế, kinh động mười mấy vị bá chủ cường đại nhất đại lục Lễ ngày nay.

Vì tránh né mười mấy sinh linh ô uế kinh khủng kia, Triệu Vô Tà vậy mà trốn đến chỗ sâu trong lòng đất, còn bày cấm chế ngăn cách tất cả. Ngay cả linh khí ánh sáng cũng bị ngăn cách, một tơ một hào cũng không vào được.

Tiếng hít thở đều đều vang lên trong không gian u ám này, giống như trẻ con, khéo miệng thăng nhãi này vậy mà còn mang theo một chút ý cười nhàn nhạt. Tiếng hít thở của hắn tựa hồ mang theo một loại vận luật kỳ dị, chỉ nghe hít thở của hắn, tâm thần đã không tự chủ được mà yên tĩnh trở lại. Thậm chí lâm vào trầm miên, tất cả vết bẩn trong hồn phách cũng theo đó biến mất.

Giống như thật sự ngủ, hô hấp từ đầu đến cuối đều đều đều đều đặn, không có chút loạn. Khí tức cũng trầm tĩnh như

núi, trong không gian này, cũng chỉ có tiếng hô hấp nhàn nhạt của Triệu Vô Tà.

Từ năm tháng viễn cổ đến bây giờ đều chưa từng mang đến biến hóa gì cho Thiên Sấn đại lục. Triệu Vô Tà núp sâu trong lòng đất mười năm, đảo mắt qua. Thiên phụng vẫn như cũ, mười mấy con bá chủ mạnh nhất kia không tìm được Triệu Vô Tà mười năm trước, đều lâm vào ngủ say. Đại lục bị độc chướng ngăn cách, vẫn như cũ ngăn cách với thế gian.

Nhưng hôm nay mười năm sau, Thiên Mâu đại lục tựa hồ có chút khác biệt, một vật đen kịt to bằng cái thớt bỗng nhiên xuất hiện trên không trung. Từ trong tầng khí độc sắc sỡ năm màu kia chậm rãi hạ xuống, toàn thân đen kịt, mang theo một loại ánh sáng kỳ dị. Chẳng qua nhìn qua lại không khác gì một cục sắt, một điểm thần kỳ cũng không có.

Cổ đài,

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt đọc ba trăm năm vụ kế...

Suốt mười năm, cổ đài vậy mà đều giấu ở trong tầng khí độc. Lúc này mặc dù trầm xuống, nhưng lại nhẹ như lông hồng, có chút quá mức. Phải biết rằng, cổ đài là do mặt trời của vực ngoại luyện chế mà thành. Chỉ là phôi thai, nhưng cũng dùng đủ bốn viên tinh thần vực ngoại.

Nếu chỉ nói về trọng lượng thì ngay cả sinh linh mạnh mẽ như Khuê Âm Diệt cũng không thể chịu nổi mấy lần giày vò của cổ đài. Chẳng qua cổ đài trước khi hoàn toàn luyện chế thành công, không thể nhiễm một chút huyết dịch của sinh linh. Trước kia Triệu Vô Tà cũng từng dùng cổ đài trực tiếp đập chết U Xà trong vực sâu viễn cổ, nhưng trước khi bị đập chết lại dùng Vạn Độc Cổ Phiên bao phủ toàn thân U Xà nơi vực thẳm. Một giọt máu cũng chưa từng nhiễm phải cổ đài, nhưng Khuê Âm Diệt và U Xà ở vực sâu lại hoàn toàn không giống nhau.

Lúc U Xà xuất hiện ở trước mặt Triệu Vô Tà đã bị trọng thương, sức mạnh trong cơ thể nó đã bị giảm đi phân nửa. Nó cực kỳ yếu ớt, lại thêm bị cổ đài của Triệu Vô Tà dụ dỗ, không biết sống chết liền ra tay với Triệu Vô Tà. Đánh giá thấp sự

âm hiểm của thằng nhãi này nên mới có thể giết Triệu Vô Tà trong tay.

Cổ đài so với ngàn tòa núi cao vạn trượng còn nặng nề hơn, lúc hạ xuống lại giống như lông chim, nhẹ như không. Thế nhưng sau mấy hơi thở, cổ đài cũng đã hạ xuống trên mặt đất. Cảm giác cực kỳ quý dị xuất hiện trên cổ đài, vô cùng quý dị, rõ ràng chậm chạp vô cùng. Thế nhưng từ trên cao rơi xuống, vậy mà chỉ dùng thời gian vài nhịp thở.

Càng quý dị hơn là, lúc cổ đài rơi xuống mặt đất, bùn đất cực kỳ dơ bẩn tiếp xúc với nó chợt lóe lên u quang rồi biến mất. Nó biến mất hoàn toàn, một chút dấu vết cũng không lưu lại. Tuy Thiên phụng có ngàn vạn sinh linh, vô số độc vật, nhưng không có một cổ đài nào tồn tại.

Mà lúc này, ở sâu trong lòng đất, bóng người kia đã ngồi suốt mười năm. Trong bóng tối vô tận, chậm rãi mở hai mắt ra, xuất hiện cùng với đôi mắt không khác gì vực sâu, hết thấy đều muốn hấp dẫn tiến vào, phảng phất ngồi ngay ngắn trong bóng tối không phải một người, mà là một vực sâu hấp dẫn hết thấy.

“Rầm”

Một tiếng vang nhỏ, đỉnh đầu bóng người này bỗng nhiên vỡ ra một khe hở. u quang nhàn nhạt đột ngột xuất hiện ở không gian u ám mười năm này, tuy vẫn là bóng tối vô cùng, bất quá cuối cùng có một tia sáng. Dưới u quang., Người nọ diện mục hiển hiện ra. Thanh tú cực kỳ, vô cùng trầm tĩnh. Đúng là Triệu Vô Tà, khóe miệng cười tà dị lại không thấy, trên mặt chỉ có đôi đồng tử kia hấp dẫn hết thấy. Tựa như tinh không trường tồn từ tuyên cổ, cái gì cũng không thể lay động được.

Khe nứt mở ra, vật đen kịt từ bên trong chậm rãi rơi xuống trước người Triệu Vô Tà. Lòng bàn tay mở ra, cổ đài biến hóa nhỏ hơn bàn tay Triệu Vô Tà một chút, vừa lúc bị hấn bùng ở lòng bàn tay.

Ánh mắt trầm tĩnh rơi vào trên cổ đài, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười, trong nháy mắt vòng cung kia cong lên. Giữ vững tâm cảnh mười năm rốt cục viên mãn, từ nay về sau, một khe

hở cũng không còn. Khí tức biến hóa, không còn hóa thành vực sâu tinh không, mà là khôi phục bản tâm. Nụ cười tà dị quen thuộc nở rộ khoe miệng, Triệu Vô Tà, ngồi khô héo mười năm cuối cùng cũng trở lại.

Ngồi khô héo mười năm, Triệu Vô Tà cũng không phải là vì tránh né mười mấy sinh linh mạnh mẽ khủng bố Khuê Âm Diệt kia. Mà là vì rèn luyện hồn phách tâm cảnh của mình, muốn luyện Cổ Đài, tu luyện Vạn Tà Cổ Thể. Tâm cảnh nhất định phải viên mãn, nếu không sẽ bị ngàn vạn độc vật sinh linh oán hận khí tức ô uế uế khí tức ô nhiễm hồn phách, lưu lạc tu La Ma Đạo. Kiếp này kiếp sau cũng không cách nào thành tựu vô thượng thiên ma, trở thành nô bộc của thiên ma, càng không thể nghịch thiên mà đi.

Thời gian mười năm, Triệu Vô Tà mạo hiểm đem hồn phách rời khỏi bản thân, trầm luân ảo cảnh Thiên Ma. Cổ đài thì tiến vào tầng khí độc, thu nạp linh khí ô uế, ngày tâm cảnh Triệu Vô Tà viên mãn liền có thể dùng. Bây giờ khí tức Triệu Vô Tà trở về bản tâm, hô hấp như thai nhi ngủ say, tâm cảnh đã đạt đến tình trạng viên mãn trước nay chưa từng có.

Hắn nhìn chăm chú vào cổ đài, chậm rãi mở miệng, âm thanh vang vọng toàn bộ Thiên Táng đại lục từ trong miệng Triệu Vô Tà chậm rãi nhả ra.

“Tu hành vốn là nghịch thiên, Triệu gia muốn siêu thoát, muốn triệt để nghịch thiên. Bất cứ tồn tại nào cũng không thể ngăn cản, không phải là chặt đứt tất cả, mà là miệt thị tất cả. Mặc cho thiên đạo vô tình, ta tự thành thiên ma, cùng địa vị ngang hàng với người. Nại ta làm gì.”

Triệu Vô Tà lầm bầm lầu bầu, từng chữ từng chữ trong miệng hắn ta phun ra. Vậy mà tán phát quang mang, ngưng mà không tản, trôi nổi trước mặt Triệu Vô Tà. Từng chữ từng chữ trôi nổi nhảy ra, trong đó như ẩn chứa vô tận quy tắc, vô cùng chí lý. Từng chữ một chính là một phù văn, phát ra quang mang đem thân hình Triệu Vô Tà quay chung quanh ở chính giữa.

“Bại công ta biết làm sao”

Bốn chữ cuối cùng phun ra, tất cả phù văn đều được trao cho sinh mệnh, toàn bộ Thiên phụng đều bị chấn động. Trên phù văn đều mang theo u quang, ngay khi Triệu Vô Tà nói xong, những phù văn kia đều tràn vào trong cổ đài trong lòng bàn tay Triệu Vô Tà, trong nháy mắt, trên cổ đài đen kịt tràn đầy u quang.

Tâm của Thiên Ma, Triệu Vô Tà hoàn toàn dung hợp với cổ đài, ấn ký thuộc về Triệu Vô Tà hoàn toàn khắc trên cổ đài. Từ nay về sau, cổ đài chính là Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà chính là cổ đài. Khi những phù văn kia quán quanh cổ đài, sau đó chui vào sâu bên trong u quang lóe ra.

Trên mặt Triệu Vô Tà xuất hiện sắc mặt vui mừng trước nay chưa từng có. Thành công dung hồn, dung hồn thành công. Cái bước quan trọng nhất khi luyện chế cổ đài là dung hợp ấn ký hồn phách của mình với cổ đài. Sau khi cổ đài luyện chế thành công, cổ đài chỉ chủ có thể hóa thân cảm ngộ chí lý của Thiên Ma.

Chỉ trong chớp mắt đã có thể thành tựu Vô Thiên Ma. Năm đó Cổ Xi Vưu Ma Tôn trên đời này, ở thời khắc sống còn luyện chế cổ đài, hồn phách bị quy tắc Thiên Đạo ảnh hưởng. Không có dung hồn thành công, cuối cùng mới thất bại trong gang tấc. Thế nhưng ở đây, quy tắc Thiên Đạo không biết tồn tại của cổ đài lại bị Triệu Vô Tà đắc thủ.

Ngay khi dung hồn thành công, quy tắc thiên đạo của thế giới này cuối cùng cũng phản ứng lại. Nổi giận rồi, thiên đạo vô tình, lúc này cả thiên địa đều lâm vào trong cơn giận dữ. Một cơn sóng triều thiên địa từ sau khi khai thiên tích địa bắt đầu quét qua, cơn sóng ở trung tâm cơn sóng dữ chính là một nụ cười tà ác, cầm trong tay đài cổ Triệu Vô Tà.

Ngày thứ bốn trăm lẻ bảy Thiên Ma cấm khu Cửu Âm trùng, mở ra cấm vực Cửu Âm trùng.

Một cỗ uy áp từ bầu trời chậm rãi rơi xuống, mọi thứ trên đường đều bị cỗ uy áp này hủy diệt sạch sẽ. Ngay cả tầng chướng khí đã trải qua vô tận tuế nguyệt cũng chưa từng có biến hóa, cũng giống như uy áp hàng lâm, tiêu tán. Năm tháng vô tận không xuất hiện bầu trời xanh thẳm, lần đầu tiên xuất hiện trước mắt tất cả sinh linh Thiên Hộ đại lục.

Nhưng thời điểm này, những sinh linh này không có tâm tình thưởng thức tình cảnh hiện tại, bởi vì cỗ uy áp kia hàng lâm toàn bộ đại lục phụng trời. Trong khoảnh khắc đó, tất cả sinh linh trên đại lục không phân biệt mạnh yếu, toàn bộ đều phủ phục tại chỗ, thân thể run lẩy bẩy. Những cây cối hoa cỏ kịch độc cũng héo tàn tạ, từng đợt phong bạo cực kỳ cuồng bạo lãng không sinh thành trên đại lục.

Màu sắc giữa trời đất thoáng chốc trở nên u ám, đạo uy áp kia quá mạnh mẽ, không có sinh linh nào có thể phản kháng. Uy áp hàng lâm, chỉ có hơn mười tiếng kêu cực kỳ yếu ớt vang lên, rồi lập tức biến mất không thấy. Là mười mấy đầu bá chủ cường đại nhất kia, cực kỳ dờ hời, thế nhưng đối mặt với cỗ uy áp này cũng chỉ là nói khề vài câu giống những sinh linh khác.

Chỉ có Triệu Vô Tà, nếu nói ngoại lệ, cũng chỉ có thằng nhãi này không giống với sinh linh khác. Trên mặt mang theo ý cười sau khi thực hiện được ý, trong tay nâng cổ đài toàn thân đen kịt, ngạo nghễ nhìn bầu trời.

“Oanh “

Không có bất cứ dấu hiệu nào, một con mắt vô cùng to lớn bỗng nhiên xuất hiện trên không trung. Mười mấy sinh linh cường đại nhất kể cả Khuê Âm Diệt kia, thân thể đều không không chế được mà run rẩy, những sinh linh nhỏ bé dơ bản ngược lại không hề cảm nhận được. Dường như cái gì cũng không cảm giác được, chỉ có sinh linh cường đại nhất mới có

thể từ trên con mắt cực lớn kia cảm ứng được sự sợ hãi phát ra từ sâu trong hồn phách.

“Hừ bây giờ mới tới, đã muộn.”

Sắc mặt Triệu Vô Tà trong khoảnh khắc đó cũng không dễ nhìn, nhưng vì đáy lòng hắn ta cũng dâng lên cảm giác sợ hãi. Con mắt vô cùng to lớn trên bầu trời kia, không có con người, chỉ có vô tận thiên lôi màu tím lập lòe. Tùy ý bắn ra một tia lôi quang liền làm cho cả bầu trời vặn vẹo.

Không cần hoài nghi, nếu như tử sắc thiên lôi kia rơi vào trên người Triệu Vô Tà, chắc chắn tử tử này sẽ không có kết cục tốt đẹp gì. Thiên đạo tử lôi, đó là thiên phạt chi lôi chân chính. Chỉ có xuất hiện thiên đạo tử lôi gì đó mới xuất hiện. Hủy diệt những tồn tại bị thiên ghen ghét, phá hư cân bằng thiên đạo, thiên đạo quy tắc sẽ không dung hạ.

Lúc này Triệu Vô Tà, thằng nhãi này đã phá hủy quy tắc Thiên Đạo của thế giới này. Cổ Đài là ma vật nghịch thiên, vốn không nên tồn tại. Nhưng sai lầm lớn đã thành công, vậy mà tên Triệu Vô Tà này lại tính kế thiên đạo. Máu đầu, quy tắc thiên đạo tất nhiên biết rõ ràng, mặc dù không có ý thức. Thế nhưng thiên đạo quy tắc đều sẽ nổi giận, thiên đạo quy tắc khổng chế vận mệnh của thế giới này, nhưng cuối cùng lại bị một sinh linh trong đó tính kế.

Coi như là Thiên Đạo vô tình lúc này cũng không chứa được Triệu Vô Tà, không thể chứa được cổ đài trong tay Triệu Vô Tà. Sát khí nhàn nhạt bỗng phát ra từ hư không, trong con người to lớn kia, một tia sét màu tím chậm rãi lóe lên.

Trong nháy mắt, sắc mặt Triệu Vô Tà cứng đờ, nụ cười trên khóe miệng lập tức biến mất. Hắn ta không dám nhúc nhích, ánh mắt chăm chú nhìn vào thiên lôi trong đôi mắt cực lớn trên bầu trời. Chỉ cần một tia nhỏ cũng đủ lấy mạng già của Triệu Vô Tà. Mặc dù Triệu Vô Tà gan to bằng trời nhưng lúc này hắn ta cũng không dám lấy thân mình đối kháng với Thiên Đạo đang nổi giận.

“Ông ông”

Cổ đài trong lòng bàn tay đột ngột rung lên, u quang nhàn nhật chậm rãi lưu chuyển, rậm rạp chằng chịt phù lục Yêu Văn hiện lên theo u quang. Một cổ uy áp quỷ dị từ trên cổ đài phát ra cực điểm, theo u quang lưu chuyển mà lan tràn, bao phủ thân thể Triệu Vô Tà vào trong. Sau khi cổ uy áp lan tràn qua thân thể Triệu Vô Tà, sắc mặt gã này lập tức buông lỏng, khuôn mặt cứng ngắc cũng biến hóa một chút.

“Chậm chính là muộn, ngay cả Thiên Đạo cũng phải chấp nhận số phận.”

Cổ đài trên tay Triệu Vô Tà nhìn chăm chăm vào đồng tử cực lớn trên không trung. Lúc này thiên lôi màu tím uy áp kinh khủng kia, Thiên Phật hình cụ đã mất đi uy hiếp đối với Triệu Vô Tà. Không sợ chút nào, dựa vào cổ thai trong lòng bàn tay, Triệu Vô Tà cũng không e ngại thiên đạo. Uy áp phát ra từ cổ đài là thuộc về Thiên Ma uy áp. Vô Thiên Ma đương nhiên không sợ thiên đạo. Tựa hồ hiện tại thăng nhĩ này đã muốn nghịch thiên mà làm.

“Thiên Ma cấm vực “

Nhàn nhật nói ra bốn chữ, u quang trên cổ đài lập tức tăng vọt, chiếm lấy một không gian thật lớn. Trong không gian này, uy áp kinh khủng của thiên đạo vậy mà biến mất không thấy. Tất cả sinh linh trong không gian này đều cảm giác sợ hãi từ sâu trong hồn phách phát ra không thấy đâu nữa, thế nhưng không đợi chúng cao hứng bao lâu, một cổ uy áp càng thêm quỷ dị phủ xuống.

Không cách nào phản kháng, thuận theo, liền hồn phách đều vô cùng thuận theo. Mặc kệ là sinh linh mạnh hay là nhỏ yếu, chỉ cần tại khu vực u quang bao trùm, toàn bộ đều hướng về phía Triệu Vô Tà, phủ phục trên mặt đất thật sâu. Giống như nô bộc, biểu thị mình đã thuận theo.

Đối mặt với tất cả những điều này, Triệu Vô Tà cũng không thèm nhìn một cái. Sắc mặt lạnh nhạt, đối diện với con người không lồ đại biểu cho uy áp của thiên đạo trên không trung. Thiên Đạo quy tắc, sát khí nhằm vào Triệu Vô Tà tựa như đang thân nhiên tản đi. Không sai, là đã tán đi, thiên lôi màu tím trong con người vậy mà biến mất từng đạo.

Chẳng qua lát sau, con người khổng lồ đại biểu cho uy áp của Thiên Đạo liền biến mất. Tầng khí độc năm màu khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cũng không mất bao lâu, đã khôi phục bộ dạng lúc trước. Hắn che kín bầu trời xanh thẳm kia, giải phóng tất cả sinh linh của Thiên Phụng Đại Lục.

“Rống” “Grào” “Ầm”

Không ngờ sau khi con người khổng lồ kia biến mất, Thiên phụng chẳng những không an tĩnh lại mà còn lâm vào trong bạo loạn. Bởi vì hơn mười bá chủ bị uy áp Thiên Đạo ép phải nằm rạp trên mặt đất, nhao nhao tức giận, ầm chứa tiếng gào rú của lực lượng cường đại vang vọng khắp Đại Lục. Tiếng kêu của các sinh linh khác đều bị che lấp hết.

“Vù vù “

Hơn mười cỗ uy áp khổng lồ từ các nơi trên đại lục đến, mục đích đều là một chỗ. Chỗ mà Triệu Vô Tà đang đứng, trong khí tức tỏa ra sát ý điên cuồng. Chẳng biết vì sao Thiên Đạo lại bỏ qua cho Triệu Vô Tà mà lui bước, nhưng hơn mười sinh linh ô uế cường đại nhất này lại không có ý buông tha cho Triệu Vô Tà chút nào.

“Nhân loại” ăn vào “Ăn” hắn”

Khí tức phân loạn từ đằng xa mà đến, xuyên thấu qua khí tức hư không tiến vào trong đầu Triệu Vô Tà. Mỗi một đạo khí tức đều ầm chứa khí tức và lực lượng chủ nhân, trong đó hơn mười đạo càng làm cho Triệu Vô Tà kinh hãi. Địa Khuê Âm Diệt cũng chỉ là một trong số đó, nhưng nếu bây giờ Triệu Vô Tà và Địa Khuê Âm Diệt chém giết mà nói, chỉ cần một ngụm nọc độc, có lẽ sẽ lấy được cái mạng nhỏ của tên này.

Tuy nhiên thăng nhải này không có khả năng chém giết với những sinh linh ô uế cực kỳ mạnh mẽ. Cho dù muốn chém giết, cũng là sau khi luyện thành cổ đài, chờ sau khi hắn triệu hồi Thiên Ma Kinh hoàn chỉnh từ Ngoại Tinh Thần Hải trở về, thần thông phóng đại, tu vi nghịch thiên. Đến lúc đó chính là những sinh linh dơ bẩn này không tìm hắn, tên này cũng sẽ chủ động tìm tới cửa.

Sau khi con người không lơ biếng mắt, Triệu Vô Tà đặt mắt lên cổ đài. Nghe thấy mười mấy tiếng gào rú của bá chủ kia, ngay cả đầu lâu cũng không buồn ngẩng lên một cái. Chỉ là khoe miệng lại nở một nụ cười lạnh lùng, không có chút phản ứng nào.

“Bành”

Một tiếng vang nặng nề vang lên, sau khi Triệu Vô Tà thu hồi bàn tay trắng nõn thì vang lên trên đài cổ. Sau khi bàn tay của Triệu Vô Tà vỗ lên trên đài cổ, sau tiếng vang nặng nề, cái đài cổ kia lập tức có phản ứng khác. Cổ đài vốn mang hình dáng tế đàn, không phải là thực thể mà là trống rỗng.

Từng luồng khí lưu xám xịt chậm rãi từ trên cổ đài bay ra, như nước chảy, lưu động trong hư không. Những khí lưu xám xịt này, tựa hồ ẩn chứa lực lượng chí tà chí ác giữa thiên địa. Chỉ là lưu động, tựa hồ ngay cả thời gian cũng bị giam cầm. Lực lượng ẩn chứa trong đó quá mức kinh khủng một chút.

Vạn Tà Cổ Khí, từ trong cổ đài chảy ra, vậy mà toàn bộ đều là vạn tà cổ khí. Mười năm, cổ đài bị Triệu Vô Tà giấu kín trong tầng độc chướng khí, thu nạp vô số độc vật chướng khí độc khí. Những khí độc chướng năm màu sắc sỡ kia, là tồn tại đòi mạng đối với sinh linh khác. Nguyên nhân khí độc trong tầng độc chướng là tinh hoa ô uế trải qua vô tận năm tháng cô đọng ra ở đại lục Thiên Lăng.

Loại tuyệt thể độc vật như Khuê Âm Diệt, sinh linh ô uế này mới có thể bình yên sinh tồn trong khí độc chướng. Nhưng muốn nó thu nạp lượng lớn độc khí này, chỉ sợ cũng không chịu nổi. Nhưng tên Triệu Vô Tà này vậy mà lại để cho cổ đài thu nạp trọn vẹn mười năm. Hơn nữa đem tất cả độc chướng đều luyện hóa thành vạn tà cổ khí, mỗi một luồng khí lưu mệnh mông, có lẽ ẩn chứa độc tính cũng đủ độc chết trăm vị tu sĩ cấp bậc Hóa Thần đạo quân.

Nhưng khi trông thấy những luồng khí lưu tối tăm mờ mịt này, trên mặt Triệu Vô Tà liền xuất hiện vẻ vui mừng, thần quang lóe lên rồi không thể kìm nén được nữa. Hắn há mồm khê hút, tất cả khí lưu mờ mịt đều đi vào trong miệng thẳng nhai này. Từng sợi từng sợi biến mất trong miệng nó.

Nạp vạ tà tại bản thân, lấy bản thân làm cổ, luyện thành vô thượng Thiên Ma Thần Thông. Thần thông huyền ảo mạnh mẽ nhất trong Vạ Tà Cổ Thể, trong cổ kinh, thăng nhĩ này vậy mà tu luyện ngay trước mặt tất cả sinh linh phụng hiến trên Đại Lục.

“Xi” “Ông” “rầm”

Một con quái vật khổng lồ trống rỗng xuất hiện trước mắt Triệu Vô Tà, nhìn thấy Triệu Vô Tà lập tức há cái miệng máu ra như muốn nuốt cả thiên địa, nhét toàn bộ khu vực Triệu Vô Tà vào trong miệng nó. Thế nhưng nó còn chưa kịp cảm nhận được trong miệng nó đã có một luồng sức mạnh cường hoành đến mức nó không cách nào phản kháng bỗng nhiên truyền đến.

“Oanh “

Xa xa chính là một ngọn núi cao, một ngọn núi độc tính, trên núi toàn là những thứ kịch độc ô uế. Cao tới vô cùng, Nga Nga, sương khói lượn lờ. Thế nhưng bỗng nhiên một con quái vật khổng lồ xuất hiện ở trên không trung của núi cao, sau khi nện xuống, cả ngọn núi độc đều biến mất, cả ngọn núi lớn màu xanh lục.

Lần này dốc sức nghiền nát ba mươi cân bồi.

Máu tươi chảy xuống, từng cái hồ to xuất hiện, những sinh linh tránh thoát khỏi kiếp nạn hủy núi, chỉ cần bị một giọt máu màu xanh biếc nhiễm phải là chết không thể chết thêm lần nữa. Ngay cả hồn phách cũng chạy không thoát, bị độc tán.

“Cửu Âm trùng “

Triệu Vô Tà đang thu nạp vạ tà cổ khí ánh mắt lại đặt trên thân quái vật khổng lồ kia, lông mày nhíu lại, phun ra một cái tên.

Chương thứ bốn trăm linh tám, thân hóa thân Xi Vưu.

Thượng cổ thập đại độc trùng, đều là sinh linh dơ bẩn chí tà chí ác trong thiên địa. Chỉ cần mặc kệ vừa xuất thế, đó là sinh linh đồ thân. Thần tiên đầy trời cũng không làm gì được sinh linh dơ bẩn kia, Địa Khuê Âm Diệt như vậy. Bây giờ Cửu Âm Trùng chứng kiến cũng như vậy, độc thú độc trùng chưa đến còn lại cũng vậy.

Đáng tiếc giữa thiên địa này, vạn vật tương sinh tương khắc, có sinh linh kịch độc ô uế như vậy, liền cũng có khắc chế tồn tại, trên đời trước, mặc kệ độc trùng độc thú mạnh mẽ bao nhiêu. Gặp phải cổ trùng vu sư truyền thừa kinh, đều chỉ có một kết cục, đó là bị cổ vu sư luyện chế thành cổ. trọn đời không thể siêu sinh, lấy tà chế, lấy độc trị độc, hung danh hiển hách của thượng cổ vu sư, chính là giẫm lên tính mạng vô số độc vật tạo nên.

Thế giới này không có cổ vu sư tồn tại, mới có địa vực vực này của Thiên phụng đại lục. Nơi này trong năm tháng vô tận, là cấm địa tuyệt đối của các sinh linh khác. Kể cả lần viễn cổ kiếp nạn kia, cũng bất quá hủy diệt một ít sinh linh cường đại nhất trên đại lục này. Năm tháng vô tận trôi qua, Thiên Sộ đại lục vẫn khôi phục nguyên khí như cũ.

Cũng nghĩ đến cái gọi là bí giới đại khai, một lần nữa lại tới kiếp nạn viễn cổ. Một phương nơi hung sát này, chỉ sợ cũng có thể an toàn trong kiếp nạn. Chỉ là có lẽ hơn mười con kia tuyệt đối bá chủ, như là Địa Khuê Âm Diệt Cửu Âm Trùng, những độc trùng độc thú này sẽ chết dưới tính toán của quy tắc thiên đạo.

Mọi việc không có gì là tuyệt đối, thế giới này vốn dựa theo vận mệnh trước kia. Tám mươi năm sau, kiếp nạn thiên địa bắt đầu, bí giới được mở ra. Vô số sinh linh chết đi, những người còn lại chỉ có thể kéo dài hơi tàn. Năm tháng vô tận trôi qua, thế giới này mới có thể khôi phục nguyên khí, tiếp theo sẽ là kiếp nạn tiếp theo.

Thế nhưng cuối cùng vẫn xảy ra biến số, ngay cả quy tắc Thiên Đạo cũng không dự liệu được biến số. Triệu Vô Tà, thằng nhãi này lại gan to bằng trời. Tính toán Thiên Đạo, còn để hắn thành công. Cổ đài dung hồn thành công, so với Hóa Linh càng khủng bố hơn. Từ nay về sau, cổ đài chính là Triệu Vô Tà, tức là một thế giới mới.

Hóa thân của Thiên Ma, trên cổ đài hiện tại đang ẩn chứa ẩn ký của Vô Thiên Ma. Có nghĩa là ẩn chứa pháp tắc của Vô Thiên Ma, chính là thiên đạo, lúc này cũng không làm gì được Triệu Vô Tà. Lấy năng lực trước đó của hắn ta có thể tán đi Thiên Khiển, Thiên Phật, nhưng kế hoạch tiếp theo không phải Triệu Vô Tà có thể đoán ra được.

Như vậy là đủ rồi, Triệu Vô Tà tại thời điểm luyện cổ thai phối thai, cũng đã biết hắn nhất định sẽ nghịch thiên mà đi. Thiên đạo quy tắc, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho một cái vô thượng thiên ma tu luyện ra ở trong thế giới của nó. Dù sao vô thiên ma, cũng không phải tồn tại tầm thường, mà là hóa thân vô thượng pháp tắc có thể ngồi ngang hàng với quy tắc thiên đạo.

Thiên đạo là huyền, vô thượng thiên ma chính là ma. Ma chí cao vô thượng, tất cả tồn tại tiêu cực trên thế gian đều do vô thượng Thiên Ma diễn hóa thành. Đại Tự Tại, chí tôn vô thượng. Triệu Vô Tà muốn trở thành Vô Thiên Ma, không thể đối đầu với quy tắc của thiên đạo.

Triệu Vô Tà bây giờ đã bị vô thượng Thiên Ma pháp tắc bao trùm, thiên đạo quy tắc của thế giới này cũng không làm gì được. Đừng nói chỉ là một con Cửu Âm Trùng, mặc dù là một trong thập đại độc trùng thời thượng cổ nhưng lại rất mạnh mẽ. Có lẽ lúc trước có thể khiến cho Triệu Vô Tà cực kỳ tham lam trọng sát thú sống lại cũng chưa chắc là đối thủ của con Cửu Âm Trùng này.

Một trong những sinh linh mạnh nhất toàn bộ đại lục phụng trời, trọng sát thú, quả thật địa vị không bằng. Chỉ có sinh linh viễn cổ trong bí giới kia mới có thể chống lại không ít sinh linh có thể chống lại Cửu Âm Trùng.

“Không biết tự lượng sức mình...”

Ánh mắt hắn chỉ lướt qua một chút mà thôi, một lần nữa ánh mắt lại đặt lên trên cổ đài. Triệu Vô Tà đang đứng trong Thiên Ma cấm vực, đối với Cửu Âm Trùng mà nói, phản phát như là cách vô số trọng không gian. Căn bản không thể chạm vào được, cỗ lực lượng làm tim hắn đập nhanh liền từ đó phát ra. Trong khoảng thời gian ngắn, nó vậy mà không dám tiến lên.

Nó sợ rồi, những bá chủ còn lại lại không hề cố kỵ. Dù sao trước đó, chúng còn chưa kịp chịu thiệt. Hơn mười đạo lưu quang, từ xa xa đi đến, mang theo hơn mười đạo khí thể bá đạo vô cùng, mạnh mẽ vô song, xông về phía Triệu Vô Tà. Loại khí thể đó, chính là những ngọn núi cao đến mức ngưỡng bất động như Thiên Vân Sơn, cũng sẽ bị đụng nát, không hề nghi ngờ.

Trong thế giới này, mặc kệ là đại dương mệnh mông vô tận hay Thiên Vân Đại Lục. Không có sinh linh nào có thể chịu được một lần xung đột của hơn mười bá chủ hợp lại. Cho dù là sinh linh cường đại nhất thời viễn cổ cũng không được, nếu bị đụng chỉ có kết cục nát bấy.

Nhưng mà với khí thể như vậy, Triệu Vô Tà lại chẳng có hứng thú liếc mắt nhìn một cái. Còn về phần Cửu Âm Trùng, bình thường hơn mười bá chủ này đều nhìn nhau không vừa mắt, trong lòng nó còn sợ hãi khí tức uy áp giống như phép tắc của Thiên Đạo kia. Lúc này đương nhiên sẽ không mở miệng nhắc nhở hơn mười vị bá chủ kia, mặc dù sống sót ở Thiên Giáo Đại Lục không biết bao nhiêu năm tháng, nhưng tâm cơ thành phủ của nó cũng không ít.

“Phành phành phành” “Tê tê”

Không đụng vào tường nam không quay đầu lại, chính là nói đến cảnh này. Hơn mười đạo lưu quang đánh vào phía trên Thiên Ma cấm vực, lực lượng khổng lồ trong khoảnh khắc đó toàn bộ đánh ở phía trên. Nhưng không đợi hơn mười tên bá chủ này có phản ứng gì, hơn mười đạo u quang xám xịt lập tức từ bên trong cấm vực Thiên Ma tách ra.

Hư không uốn lượn nhúc nhích giống như mười mấy con rắn dài màu xám. Nhưng mười mấy sợi xích màu xám này so với trường xà còn kinh khủng hơn nhiều. Nguyên nhân là ở trên

đó phát ra khí tức thật sự đáng sợ. Mạnh như chúng nó vậy mà lúc này không thể động đậy được. Nhìn chăm chăm sợi xích màu xám đang trói chặt chúng nó lại, vô cùng chặt chẽ.

Thiên Ma Tỏa Liên, trong đó có cả Cửu Âm Trùng liên lụy, vậy mà tất cả bá chủ đều bị trói lại. Trên sợi xích màu xám ẩn chứa pháp tắc của Vô Thiên Ma, trừ phi giống như Triệu Vô Tà lĩnh ngộ Thiên Ma chí đạo hoặc là lĩnh ngộ được quy tắc của Thiên Đạo, nếu không vĩnh viễn không có khả năng giải được.

Đáng tiếc là, hơn mười bá chủ này, không ai lĩnh ngộ được Thiên Đạo quy tắc hoặc Thiên Ma Pháp Tắc. Tuy lực lượng thần thông của bọn họ, cũng xấp xỉ như vậy. Nhưng lực lượng thần thông của bọn họ, đều là đến từ huyết mạch, trời sinh mà ra. Từ trong linh khí ô uế vô tận thai nghén ra, cho dù cường đại, cũng có một luồng liên hệ huyết mạch với Vô Thiên Ma.

Người lĩnh ngộ Vô Thiên Ma Pháp Tắc phải thu thập chúng nó, quả thực là dễ như trở bàn tay. Nếu chúng nó sau khi Triệu Vô Tà thi triển ra cấm vực Thiên Ma lập tức thoát đi, nói không chừng còn có thể sống lâu thêm một trận. Ai biết những kịch độc súc sinh không có não này, lại dám chủ động đưa lên cửa. Chúng chỉ dựa vào lực lượng huyết mạch trời sinh, cũng không lĩnh ngộ bao nhiêu chí lý.

Không thông thiên đạo, không lĩnh ngộ được thần thông. Kiếp nạn ập tới, cuối cùng lại hóa thành rộng lớn.

Triệu Vô Tà lúc này, ngay cả quy tắc của Thiên Đạo cũng không làm gì được. Không cần nói là các sinh linh khác dưới Thiên Đạo quy tắc tính toán, đến bao nhiêu cũng không làm gì được tên Triệu Vô Tà này. Bàn tay cổ thủ, thẳng nhãi này chính là hóa thân của Vô Thiên Ma, không thể chiến thắng.

“Không sai biệt lắm, nghịch thiên thuận thiên, phải xem thủ đoạn của Triệu gia ta rồi.”

Trên mặt Triệu Vô Tà mang theo vẻ vô cùng kiên nghị, đối thủ của hắn ta biến thành thiên đạo. Không thành công đã thành nhân, không thể thành tựu thiên ma vô thượng, thẳng nhãi này cũng chỉ có thể biến thành một con đường rộng lớn mà thôi.

Cổ Đài không hề có bệnh trạng tử mệnh run rẩy hẫng lên, từng sợi khí tức ẩn chứa Vô Thiên Ma Tắc từ trong cổ đài tràn ra, không ngừng lan tràn, mở rộng không gian Thiên Ma cấm vực. Dung hồn hoàn thành, tiếp theo chính là luyện chế Cổ Đài chân chính. Dùng nguyên nhân vực ngoại luyện tập sẽ đến cổ đài., Vô thượng ma khí. Lấy trời làm cổ, lấy đất làm cổ, lấy vạn vật bách sinh làm cổ. Đây là cổ đài, dù là bên trong cổ kinh ghi lại Thiên Trùng cổ kiếm cũng không thể so sánh với cổ đài.

“Dẫn”

Triệu Vô Tà bỗng há mồm, hét to một tiếng, đất trời lập tức chấn động. Trên cổ đài, ánh sáng âm u tỏa sáng, không ngờ lại hóa thành một cột sáng, trực tiếp xuyên qua tầng chướng khí trên Thiên Phụng Đại Lục. Xuyên qua Thương Khung, thẳng tắp bắn vào Tinh Thần Hải. Sau khi cột sáng tiến vào Tinh Thần Hải, nó trực tiếp nổ tung, lực lượng pháp tắc của Vô Thiên Ma lập tức phá vỡ cân bằng Tinh Thần Hải.

Trời đã bị phá tan.

Tên Triệu Vô Tà này chung quy vẫn làm rồi. Hắn chọc phá cả thế giới này, bầu trời xuất hiện một đại động u ám trong hư không. Sâu trong thiên địa phát ra từng tiếng gào thét, thế nhưng vô dụng, quy tắc thiên đạo từ vô tận năm tháng trước đã định ra. Triệu Vô Tà là biến số, thiên đạo lúc này cũng không làm gì được hắn ta. Chỉ có thể để mặc cho hắn, tất cả mọi chuyện mặc kệ, cho dù là trời dâm phá.

Nhìn đại động phía trên hư không, cảm nhận được lửa giận của Thiên Đạo, Triệu Vô Tà trong lòng không khỏi vui sướng một hồi. Ánh mắt hắn ta xuyên qua đại động nhìn thấy biển sao vô tận, vô số ngôi sao chói mắt xuất hiện dưới ánh mắt của Triệu Vô Tà, hồn phách của thằng nhãi này cũng bắt đầu run rẩy.

“Vạn tà nhập thể Xi Vưu hóa thân...”

Động thủ, đối mặt với vô số hành tinh vực ngoại. Tên này sao nhìn được nữa, lập tức động thủ. Mi tâm ba ngàn thượng cổ yêu văn từ trong Nê Hoàn cung nhảy ra, ở trước mặt Triệu Vô

Tà lóng lánh hào quang, chậm rãi biến thành một chữ lớn, ẩn chứa khí tức vô cùng mạnh mẽ, giống như một vị ma nguyên thủy giữa trời đất.

Cùng với sự xuất hiện của chữ lớn này, hơi thở của Triệu Vô Tà bắt đầu thay đổi. Thân thể hắn biến lớn với tốc độ khủng khiếp, trăm trọng, nghìn trọng, vạn trọng. Mãng lồ mãng không biết cao bao nhiêu, dường như xuyên qua toàn bộ trời đất. Vô số hung sát, hủy diệt tất cả, miệt thị thương sinh thiên đạo. Hai cái sừng uốn lượn từ trán hắn mọc ra, đâm thủng hư không.

Xi Vưu...

“Grào.”

Thiên đạo rung động, lúc này Triệu Vô Tà đâu còn bóng dáng Triệu Vô Tà đâu. Thân hình vạn trọng, thật giống như chống lại toàn bộ thiên địa. Trên thân thể u ám, phát ra khí tức hung sát vô cùng vô tận. Một đôi đồng tử, bắn ra Ma Quang, quả thực muốn xuyên qua đại địa đến Cửu U.

Xi Vưu, Triệu Vô Tà này, vậy mà hóa thân thành Nguyên Thủy Thiên Ma Vưu Ma Tôn, trách không được gào lên một tiếng, ngay cả Thiên Đạo cũng rung động. Ma Tôn đứng giữa thiên địa, con người như có như không nhìn thoáng qua chỗ sâu trong hư không, nơi đó tựa hồ cất giấu cái gì. Bất quá sau một khắc, ánh mắt của nó liền dời đi, nhìn về phía Ngoại Tinh Thần Hải có vực trong hư không đại động.

Một màn trên thế giới này sắp tái hiện, Xi Vưu Ma Tôn là Luyện Cổ Đài, lấy thân gánh vác ngàn vạn tinh thần chi lực.

Thiên địa lâm vào kinh quỷ thần, lâm vào tình trạng rơi lệ.

Tung lên cổ vũ, sắp kết thúc rồi. Trang sách mới xong rồi, sắp dâng lên ha ha.

Công phu bốn trăm lẻ chín điều, trong nháy mắt bảy mươi năm Luyện Cổ Đài đã trải qua bảy mươi năm.

“Thùng thùng thùng”

Giữa thiên địa, như có chiến cổ lôi động, khí tức hung sát âm âm như từng cổ thủy triều tản ra. Một vị Ma Thần đứng trên Thiên Khẩn Đại Lục, có hai cái sừng uốn lượn, đậm thùng bầu trời. Toàn thân đều là màu đen nhánh, một đôi mắt đỏ như máu, ánh mắt xuyên thẳng đến Cửu U.

Nguyên Thủy Thiên Ma, Xi Vưu Ma Tôn. Cổ đại thể giới trên thế giới, thần thông trong cổ vu sư cao nhất, đó là Xi Vưu Ma Tôn đã luyện thành hóa thân của Nguyên Thủy Thiên Ma. Chỉ thiếu chút nữa là có thể thành tựu Vô Thiên Ma. Cùng ngồi ngang hàng với thiên đạo, siêu thoát tất cả, đại tự tại chân chính.

Bây giờ Triệu Vô Tà muốn luyện chế cổ đài chính thức, triệu hồi Thiên Ma Kinh từ trong Tinh Thần Hải vô tận kia, để trở thành Thiên Ma vô thượng. Vậy mà hóa thân thành Xi Vưu Ma Tôn, thân thể Nguyên Thủy Thiên Ma, xuất hiện ở phía trên Sùng Thiên Đại Lục này.

“Grào.”

Tiếng rống kinh thiên từ trong miệng Xi Vưu Ma Tôn đi ra, mắt thường có thể thấy được gợn sóng đánh phá hư không. U quang lan tràn, phạm vi Thiên Ma cấm vực không ngừng mở rộng. Ở trong Thiên Ma cấm vực, quy tắc thiên đạo không thể thâm thấu vào. Ở trong đó, Triệu Vô Tà chính là thần, chính là tồn tại chí cao.

Bất kể sinh linh nào, mặc kệ cường đại đến đâu, đang ở trong Thiên Ma cấm vực. Cần phải để Triệu Vô Tà giết mổ, một chút hốt chôn cũng không được. Ví dụ như mười bá chủ hiện tại đang bị Triệu Vô Tà giam cầm, hơn mười bá chủ cường đại nhất Thiên Táng đại lục, hiện tại lại là tù nhân của Triệu Vô

Tà. Triệu Vô Tà muốn bọn chúng chết, ngay cả bọn chúng cũng không thể sống trộm được dù chỉ một khắc.

Xi Vưu Ma Tôn cao vạm vỡ, chân đạp đại địa, giống như trụ trời. Thậm chí cánh tay kia vươn ra, tựa như có thể truy bắt nhật nguyệt. Lúc này ở một chỗ khác của đại dương mênh mông vô tận, trên Thiên Vân đại lục, trong khoảnh khắc đó vô số sinh linh đều cảm giác được một cỗ ma khí hung sát đến cực điểm. Không thể phản kháng, bất kể là con kiến, hay là cường giả. Trong lòng đều là một loại cảm giác, giống như độc vật rất nhiều độc trùng trên đại lục trời phụng, hoàn toàn không thể phản kháng.

“Oanh “

Một dải tể không lồ vô cùng trống rỗng xuất hiện trên không Thiên Sế đại lục, phương viên ngàn trượng, phiêu phù trước người Xi Vưu Ma Tôn. Cỗ đài, Triệu Vô Tà thả hoàn toàn cỗ đài ra. Khí tức ẩn chứa Thiên Ma chí đạo từ trên đài cỗ cuộn cuộn phát ra, Thiên Sế đại lục hoàn toàn cảm ứng không được khí tức khác. Chỉ có hai cỗ, đó chính là khí tức Xi Vưu Ma Tôn cùng Cỗ Đài.

“Luyện”

Thiên địa triều động, Xi Vưu Ma Tôn phun ra một chữ. Thoáng cái câu động Ngoại Tinh Hải, cỗ đài tựa hồ cảm ứng được cái gì, kịch liệt run rẩy lên. Vô số độc vật ở giờ khắc này, toàn bộ đều thần phục. Triều Thánh như thánh, trong hồn phách đều sùng bái sợ hãi, hướng về cỗ đài cùng Xi Vưu Ma Tôn trên không trung.

Không chút dấu hiệu, một quả cầu lửa to lớn vô cùng bỗng nhiên từ không trung nện xuống, ẩn chứa khí thế có thể đập chìm toàn bộ đại lục. Đánh xuống hướng cỗ đài cùng Xi Vưu Ma Tôn, hư không bị hỏa cầu đốt vụn vẹo đến cực hạn, tựa hồ lúc nào cũng có thể vỡ vụn, nặng nề, nặng nề vô cùng.

Ngoại tinh thần vực ngoại, khí tức của quả cầu lửa này vậy mà lại vô cùng nặng nề và mạnh mẽ, cảm giác nặng nề hơn bất cứ ngọn núi nào trên thế giới này. Thậm chí còn nặng nề như mặt đất dưới chân, nặng nề đến mức bất luận thế nào cũng không

thể lay động, bất cứ thứ gì ngăn cản đều bị quả cầu lửa này làm cho vỡ nát.

Rót thành bột phấn, đập thành rôm, không còn lại chút gì. Đây là ngôi sao Ngoại Tinh Vực đầu tiên, so với những ngôi sao ở Ngoại Tinh Vực trước kia do Triệu Vô Tà luyện chế cổ thai dần dần tới. Ngôi sao này càng thêm nặng nề, những chiếc sắt ở Ngoại Tinh Vực bên trong cũng càng thêm khổng lồ.

“Vạn tà thiên ma diễm “

Thanh âm thiên ma, thanh âm rung động của toàn bộ thiên địa chính là thanh âm của Thiên Ma. Triệu Vô Tà bây giờ hóa thân thành Xi Vưu Ma Tôn, tiếng ra khỏi cửa đều ẩn chứa vô thượng Thiên Ma Chí Đạo. Theo lời hắc nói của hắc rơi xuống, trên thân thể vô số độc trùng độc vật trên Thiên Hộc đại lục nhao nhao tràn ra một điểm ánh sáng, chính là hơn mười bá chủ dơ bẩn bị Triệu Vô Tà cầm giữ, cũng giống vậy.

Ánh sáng tràn ra từ trên người chúng toàn bộ tiến nhập vào trong cổ đài. Vô số độc vật, tự nhiên có vô số ánh sáng, nhao nhao tiến vào bên trong cổ đài. Cảnh tượng này nhìn qua cực kỳ quái dị, vô số kịch độc ô uế trên cổ đài và Thiên Phụng đại lục tựa như đã thành lập liên hệ với nhau. Ánh sáng âm âm quấy nhiễu kia hình như là hồn phách của vô số sinh linh, hiển tế cho cổ đài.

Ánh sáng tiến vào cổ đài, lập tức hóa thành một mảng lửa lớn dựng lên, điểm sáng bảy màu rực rỡ như ánh sao tiến vào cổ đài. Những điểm sáng này không phải là hồn phách của những sinh linh dơ bẩn kịch độc kia. Nhưng lại là tinh hoa của chúng nó, sau khi nôn ra thì tiến vào bên trong cổ đài, lập tức hóa thành vạn tà thiên ma diễm.

Trong Thiên Ma kinh, ngọn lửa uy lực tương tự hỗn độn chí hỏa, đó là vạn tà thiên ma diễm chí tà chí ác, tự vô thượng chí đạo sinh ra, thiêu đốt mọi thứ trong thiên địa. Lúc trước Xi Vưu Ma Tôn ở trong cơ thể luyện thành một tia Vạn Tà Thiên Ma Diễm., Đây trời tiên phạt đều không thể làm gì Xi Vưu Ma Tôn. Chỉ cần bị vạn tà thiên ma diễm đánh vào một chút, vậy chỉ có một kết cục, ngay cả hồn phách cũng không thể bảo

toàn. Bị thiên ma diễm đốt thành rộng rãi, uy lực to lớn, thần quỹ đều sợ.

Viên hỏa cầu vô cùng to lớn kia còn chưa rơi xuống, từ trong cổ đài, vô số ngọn lửa tối tăm mờ mịt bay lên trời. Ở bầu trời lan tràn ra, hóa thành một mảng lớn biển lửa, kết nối hư không. Không hề khe hở, nơi quả cầu lửa kia rơi xuống, chính là biển lửa kia. Cổ đài và biển lửa dung hợp cùng một chỗ, Xi Vu Ma Tôn đứng ở dưới đài cổ, hai cái sừng ma đỉnh đài.

Cầu lửa hạ xuống, biển lửa lập tức bị kích khởi một mảng lớn sóng biển, bên trong một mảng lớn sóng lửa.

Cuối cùng hai tay nhau lần lượt đọc ba mươi âm cuối cùng.

Hiện ra hình dáng, đã bị hòa tan Ngoại Tinh Thần Thiết, có vài sợi xiềng xích xám xịt xuyên qua biển lửa, quán quanh lên Ngoại Tinh Thần Thiết to lớn vô cùng kia, tiến nhập sâu trong cổ đài trong biển lửa.

“Oanh “

Lại là một quả, Ngoại Tinh Thần Hải của vực ngoại bạo phát. Vô số ngôi sao tản ra quang mang đều thay đổi quỹ tích vận hành, từng khóa từng khóa hỗn loạn vô cùng, đang di chuyển ở Tinh Thần Hải. Một cỗ lực lượng xông thẳng lên, làm cho Tinh Thần Hải bên trong càng thêm hỗn loạn vô cùng. Trong đó một ngôi sao rung động lắc lư vài cái, hóa thành lưu quang liên rơi xuống.

Biển lửa bốc hơi, thủy triều hỗn loạn.

Trong cổ đài, lực lượng Vô Thiên Ma Pháp Tắc xông thẳng lên trời, dẫn động Ngoại Tinh Hải, mỗi một ngôi sao bị dẫn động rơi xuống. Trong biển lửa do Vạn Tà Thiên Ma Diễm hóa thành một bộ phận của cổ đài. Theo từng ngôi sao Ngoại Vực bị cổ đài luyện hóa, lực lượng của cổ đài càng ngày càng cường đại. Lực lượng pháp tắc ẩn chứa cũng càng thêm viên mãn, khí tức của Vô Thiên Ma bắt đầu buông xuống thế giới này.

Thậm chí Triệu Vô Tà có thể cảm ứng được, sâu trong thế giới này, Thiên Đạo quy tắc lúc này vô cùng phần nộ. Vô Thiên Ma và Thiên Đạo quy tắc cùng ngồi ngang hàng. Thiên Đạo ở thời

viễn cổ., Đã định ra quy tắc, vạn năm luân hồi là một đại kiếp nạn. Đại kiếp lần này là đại kiếp nạn có thể so với kiếp nạn viễn cổ, những sinh linh viễn cổ và vô số sinh linh dơ bẩn kịch độc trên Phụng Thân đại lục cũng sẽ bị cuốn vào lần đại kiếp này.

Không thể chạy trốn, quy tắc thiên đạo chế định, chỉ cần là ở thế giới này, liền không thể nghịch chuyển, chính là bản thân thiên đạo, hiện tại cũng không thể làm trái quy tắc. Chỉ có thể tùy ý thời gian phát triển, đợi đại kiếp bắt đầu, thiên đạo mới có thể bắt đầu vận chuyển. Triệu Vô Tà xuất hiện, là một biến số. Ngay cả thiên đạo cũng không thể làm gì biến số, cuối cùng đại kiếp hội diễn biến ra như thế nào, đều sẽ ở trên người Triệu Vô Tà.

Thân thể nguyên thủy thiên ma trường tồn từ tuyên cổ, đứng ở phía trên Thiên phụng đại lục. Trên hai sừng có đài cổ, đài cổ và biển lửa vạn tà thiên ma điểm cô đọng dung hợp cùng một chỗ. Từng ngôi sao Ngoại Vực Vực rơi vào biển lửa, trở thành một bộ phận của đài cổ.

Thời gian trôi qua từng chút, bảy mươi năm liền có vô số ngôi sao rơi vào. Bảy mươi năm, cứ cách bảy mươi năm lại có một ngôi sao rơi vào. Mỗi một ngôi sao đều nặng nề vô cùng, bị biển lửa luyện hóa tạp chất trong đó, Ngoại Tinh Thần Thiết và Cổ Đài trong đó dung hợp cùng một chỗ. Khí tức của Vô Thiên Ma trở nên càng ngày càng hoàn chỉnh, thiên phụng phân nửa đều bị Thiên Ma Cấm Khu đồng hóa.

Từ khi tự thành một thế giới, nơi Thiên Ma cấm vực bao trùm, chính là một thế giới khác. Thiên Đạo quy tắc không cách nào thâm thấu vào, ở nơi này, chỉ có Vô Thiên Ma pháp tắc mới là thiên địa pháp tắc chân chính. Mỗi một ngôi sao rơi xuống, phạm vi Thiên Ma cấm vực sẽ mở rộng một chút.

Bảy mươi năm thời gian, khí tức Xi Vưu Ma Tôn chẳng những không còn yếu ớt, ngược lại càng thêm mạnh mẽ. Một đôi con người huyết hồng bắn ra quang mang, trên tới mây xanh, hạ vào Cửu U. Vạn Tà Thiên Ma Hỏa Hải, kéo dài mấy vạn trượng, một khu vực tối tăm mờ mịt. Giống như khu vực hỗn

độn, nhưng những ngọn lửa tối tăm bên trong, so với hỗn độn khí chân chính càng thêm khủng bố.

Ngay cả Ngoại Tinh Thần ở trong biển lửa cũng không thể tránh khỏi kết cục bị hòa tan, hướng chỉ tồn tại khác. Ngưng vụn tã tại biển lửa, chân chính cổ đại, ngày càng hoàn chỉnh.

“Chỉ thiếu một chút nữa thôi, chỉ thiếu chút nữa là làm được.”

Ở trong đôi mắt Xi Vưu Ma Tôn, lộ ra vẻ tham lam khát vọng không chút nào che giấu. Thiên Ma chí tình chí tính, căn bản là không cần che dấu suy nghĩ trong lòng. Tham lam chính là tham lam, dục vọng chính là không cần che giấu.

Lúc này Ngoại Tinh Thần Hải của vực tuy vẫn còn vô số ngôi sao, nhưng lại không còn lộn xộn như trước. Lực lượng của cổ đại có thể trực tiếp tiến nhập Ngoại Tinh Thần Hải, câu động tinh thần rơi rụng, nhưng bảy mươi năm thời gian, tinh thần tiếp cận thế giới này đã bị Triệu Vô Tà dẫn dắt hơn phân nửa, còn lại tinh tú muốn dẫn dắt xuống phải tiêu phí không nhỏ.

Tuy có lực lượng pháp tắc vô thượng của Thiên Ma tương trợ, nhưng cũng không thể dẫn dắt tinh tú vực ngoại không hạn chế được.

Cổ Đài đã đến thời khắc sống còn, chỉ kém một bước là có thể luyện thành. Đầu Xi Vưu Ma Tôn nâng lên, nhìn về phía Ngoại Tinh Thần Hải sâu trong hư không đại động, nào có ba ngôi sao kết nối một thể. Mặc dù cách khoảng cách vô tận xa xôi, Triệu Vô Tà cũng có thể cảm ứng được khí tức hung sát trên ba ngôi sao kia, mơ hồ tương ứng với khí tức trên người Xi Vưu Ma Tôn, tựa như lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Ngoại tinh thần hải vực, có ba viên sát tinh hung tợn. Có thể làm loạn thiên địa, đảo loạn thiên đạo, hung sát vô biên. Vừa xuất thế liền có ngưỡn thiên địa đại loạn, vô số sinh linh vì nó mà đồ thán.

Từ trong miệng Xi Vưu Ma Tôn phun ra: “Viễn cổ tinh thần, Tham Lang, Phá Quân, Thất Sát.”

Sắp kết thúc con chim rồi... hắc hắc...

Chương Thiên Ma kinh thứ bốn trăm mười.

Nguyên Thủy Thiên Ma Vương do Triệu Vô Tà hóa thân thành, là mượn lực lượng của cổ đài, tuy rằng không phải Xi Vương Ma Tôn chân chính. Nhưng bây giờ bảy mươi năm trôi qua, lực lượng đã không kém Xi Vương Ma Tôn chân chính bao nhiêu. Thiên Học đại lục một nửa đều bị Thiên Ma cấm vực đồng hóa, lực lượng pháp tắc của Vô Thiên Ma bên trong cổ đài càng ngày càng viên mãn.

“Đem ba ngôi sao viên cổ dẫn xuống, cổ đài liền thành.”

Ma nhãn màu đỏ máu đầy hung sát ma khí, suy nghĩ trong lòng của hắn dĩ nhiên là dẫn dắt ba sát tinh Viên Cổ sát tinh xuống, sau đó luyện hóa vào trong cổ đài. Đến lúc đó, cổ đài liền luyện thành. Ba ngôi sao Viên Cổ kia chính là Tham Lang, Phá Quân, Thất Sát. Bên trong Ngoại Tinh Thần Hải, ba ngôi sao này, chính là đại biểu cho hung sát sát tinh thần.

Trong ba ngôi sao kia, sức mạnh ẩn chứa cũng không giống với các ngôi sao khác ở ngoài hành tinh, ẩn chứa tinh lực tinh thuần, ba ngôi sao kia chủ sát phạt loạn tượng. Bản thân Triệu Vô Tà cũng biết, nếu như hắn thật sự dẫn dắt ba ngôi sao viên cổ kia xuống, có lẽ thiên địa đại kiếp nạn sẽ bắt đầu sớm. Trên thế giới này, tất cả sinh linh đều bởi vì Triệu Vô Tà cũng bị cuốn vào trong họa kiếp.

Người mở ra họa kiếp, sẽ bị tất cả sinh linh bởi vì họa kiếp mà chết mà oán hận, nghiệp lực chỉ sợ không đơn giản là phô thiên cái địa như vậy. Nếu không có thiên đạo pháp tắc che chở, bất luận kẻ nào mở ra họa kiếp., Sẽ bị nghiệp lực quán thân mà chết. Bất quá Triệu Vô Tà lại không giống, cái tên này căn bản không sợ cái gọi là nghiệp lực quán thân, hắn muốn thành tựu Thiên Ma vô thượng. Có oán khí nghiệp lực nhiều hơn nữa, đối với hắn mà nói, đều là tồn tại bổ thuốc.

“Vô thượng ma phá thiên ma trào...”

Thằng nhãi này động thủ, thiên đạo mơ hồ màng tức giận, căn bản không thể ngăn cản chút nào với hắn. Hóa thân Triệu Vô Tà, Xi Vưu Ma Tôn bỗng nhiên giờ hai sừng lên, cổ đài lập tức phồng lớn một vòng, vạn tà thiên ma hỏa hải tối tăm như khí hỗn độn phát ra tiếng ầm ầm kịch liệt. Vô cùng vô tận hỏa diễm màu xám lan tràn ra, giống như thủy triều, bao trùm toàn bộ bầu trời đại lục phụng trời.

Những tầng độc chương tồn tại vô tận năm tháng đã biến mất từ vài chục năm trước, toàn bộ đã bị cổ đài hấp thu, trở thành Vạn Tà cổ thể của Triệu Vô Tà. Cũng làm cho lực lượng của cổ đài tăng mạnh, dẫn dắt ngàn vạn ngôi sao Ngoại Tinh Vực, cô đọng cổ đài chân chính.

“Oanh”, “Oanh “

Trong nháy mắt biển lửa lan tràn ra, hai tay Xi Vưu Ma Tôn bỗng vươn ra, từ trong biển lửa vươn ra, chớp về phía bầu trời, một đôi ma trảo vô hạn kéo dài, Xi Vưu Ma Tôn. Vây mà xuyên qua lỗ thủng u ám trên hư không Phụng Thân đại lục, tiến nhập trong vực Ngoại Tinh Thần Hải.

Trong tinh thần hải, ngàn vạn tinh tú như cát sông hằng số, vĩnh viễn không nhìn thấy điểm cuối. Mệnh mông vô biên, mặc dù là một đôi ma trảo kinh thiên động địa của Xi Vưu Ma Tôn, sau khi tiến vào Tinh Thần Hải cũng trở nên nhỏ bé, nhưng ngay lúc này, trên ma trảo của Xi Vưu Ma Tôn bỗng nhiên bắn ra một cỗ lực lượng khổng lồ vô cùng.

Vô thượng thiên ma, một cái bóng trường tồn từ tuyên cổ xuất hiện ở phía sau ma trảo. Ma khí vô cùng vô tận, bắt tử bắt diệt ma khí, cộng sinh với thiên đạo, thống trị lực lượng pháp tắc của vũ trụ. Vô Thiên Ma, Triệu Vô Tà vậy mà triệu hồi ra hư ảnh của Vô Thiên Ma. Mặc dù chỉ là hư ảnh nhưng dù sao cũng là một trong những hóa thân của Vô Thiên Ma.

Bình thường Ngoại Vực Thần Hải đã bạo phát, lực lượng pháp tắc vô thượng của Thiên Ma đã đủ để đảo loạn Tinh Thần Hải trong một thời gian ngắn. Vô số ngôi sao chệch hướng quỹ tích, càng có rất nhiều ngôi sao bởi vì lực lượng cân bằng bị phá vỡ mà nổ tung, vô tận Tinh Thần chi lực tựa như một cỗ

thủy triều bạo động trùng kích các địa phương khác trong Tinh Thần Hải.

Triệu Vô Tà cũng mặc kệ Tinh Thần Hải bởi vì hắn mà lâm vào bạo liệt thể nào, mục tiêu ngay từ đầu của hắn chính là ba ngôi sao viễn cổ. Ba ngôi sao đại biểu cho hung sát sát sát phạt loạn tượng, Tham Lang phá quân Thất Sát, một đôi ma trảo kinh thiên kia chính là đi về phía tam tinh.

Ba ngôi sao viễn cổ nối liền thành một thể, ở sâu trong Tinh Thần Hải phát ra một mảnh lực lượng hung sát khiến cho xung quanh trở nên trống rỗng. Không có ngôi sao gì khác, bất kỳ ngôi sao nào cũng không thể thừa nhận được khí tức hung sát do ba ngôi sao viễn cổ này phát ra. Vì vậy, vị trí ba ngôi sao này, ngược lại bị Triệu Vô Tà dễ dàng tìm thấy.

“Đào Tinh “

Từ âm thanh gào thét trên Thiên Táng đại lục truyền thẳng tới Ngoại Tinh Hải. Đôi móng vuốt ma quỷ kinh thiên kia lập tức tăng vọt, trong khoảnh khắc xuyên qua Tinh Không Tinh Hải, tới được tinh vực của ba ngôi sao. Ma trảo mở ra, lại hung hăng nắm chặt, ba ngôi sao viễn cổ liền bị ma trảo nắm chặt trong tay.

“Rầm rầm rầm “

Ma trảo vừa bắt được ba ngôi sao, liền có ba cỗ lực lượng mạnh mẽ không hiểu, mang theo vô tận khí tức hung sát đánh tới. Một đôi ma trảo của Xi Vưu Ma Tôn, thế mà thiếu chút nữa bị đụng nát. Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, bắt đầu từ ma trảo, ba ngôi sao bắt đầu, vô cùng vô tận hung sát lực ủa tới, trong khoảnh khắc lực lượng khổng lồ Xi Vưu ma trảo bỗng xuất hiện từng vết rạn.

Xi Vưu Ma Tôn biến sắc, quá cường đại, ba ngôi sao viễn cổ này lực lượng thế mà cường đại như vậy. Lúc trước Triệu Vô Tà đem hài cốt Trọng Sát Thú luyện hóa đến trong cơ thể mình, đã thấy được sự đáng sợ của hung sát chi lực. Nhưng mà hôm nay hắn cảm thụ được ba quả sát tinh viễn cổ này, cái gọi là trọng sát thú kia, quả thực ngay cả bà cũng không tính là gì.

“Tạch tạch tạch “

Xi Vưu Ma Tôn là hóa thân Triệu Vô Tà mà thành, thanh âm trên đôi ma trảo kia truyền đến hắc có thể cảm nhận rõ ràng. Tuy Xi Vưu Ma Tôn đã có được thân thể Nguyên Thủy Thiên Ma, chỉ thiếu chút nữa là có thể thành tựu Thiên Ma vô thượng. Bất tử bất diệt, cùng trời chung tuổi. Thế nhưng một bước kia lại muôn vàn khó khăn vượt qua, chênh lệch một bước, lực lượng lại kém vô cùng vô tận.

Nếu là Vô Thiên Ma, không cần nói là dẫn dắt ba ngôi sao viễn cổ, chính là hủy chúng nó. Cũng chỉ là trong lúc lật tay, nhưng không thành thì không được, Triệu Vô Tà hôm nay chỉ có thể trơ mắt nhìn Xi Vưu Ma Trảo không chịu nổi ba ngôi sao viễn cổ hung sát chỉ lực cọ rửa, lát nữa sẽ vỡ nát, tan vào trong biển sao.

Trong Ma Nhân thoáng qua vẻ không cam lòng, ngực bụng kịch liệt phập phồng. Khí tức trên người lúc này phát ra, vọt tới phía trên Thiên Sộ Đại Lục, hóa thành từng đạo phong bạo. Không biết cuốn đi bao nhiêu tính mạng của sinh linh, nhưng hắc hoàn toàn không thèm để ý, lúc này hắc chỉ muốn dẫn dắt ba ngôi sao viễn cổ xuống, luyện hóa vào trong cổ đài.

Lại thêm mấy hơi thở thời gian, Xi Vưu ma trảo sẽ không kiên trì được nữa, bị lực lượng ba ngôi sao viễn cổ sinh đập nát. Ngay cả dẫn dắt một chút khoảng cách cũng làm không được, càng không nói đến việc đem ba ngôi sao luyện hóa vào trong cổ đài.

Ngàn vạn ý niệm quay cuồng trong đầu Triệu Vô Tà, hắc không thể để ma trảo phá hủy, không thể dẫn dắt ba ngôi sao viễn cổ kia xuống. Triệu Vô Tà không biết năm nào mới có thể luyện thành cổ đài. Với tình cảnh hiện tại của hắc, đã bị quy tắc thiên đạo của thế giới này phát hiện ra sự tồn tại của hắc.

Nếu như không thể ở lúc đại kiếp nạn bắt đầu, thành tựu thiên ma vô thượng, Triệu Vô Tà nhất định sẽ bị quy tắc thiên đạo nơi này xóa bỏ. Vô số ý niệm dâng lên, lại bị ép xuống. Không có biện pháp nào, ma trảo Xi Vưu bên kia đã đến sát biên giới phá toái. Sau một khắc sẽ vỡ vụn, Triệu Vô Tà không động tác nữa liền nhắm mắt.

“Ta sẽ không thua Triệu gia, Triệu gia ta nhất định sẽ thành Thiên Ma vô thượng. Thiên đạo ra sao, chắc chắn sẽ bị Triệu gia giẫm dưới chân.”

Như ma âm thiên ngoại, lực lượng trong đó khổng lồ vô cùng, sinh sinh đem lực lượng pháp tắc viên mãn của thế giới này đánh ra một cái động lớn. Xuyên thấu qua hư không, tiến vào trong cơ thể Xi Vu Ma Tôn. Một đạo hôi quang từ trong cơ thể Xi Vu Ma Tôn đi ra, đầu nhập vào trong cổ đài trong biển lửa.

Hôi quang sau khi vào cổ đài, một cỗ khí lưu tối tăm mờ mịt lập tức từ bên trong đi ra, vượt qua thương khung. Tiến nhập trong Ngoại Vực Thần Hải, dung hợp cùng ma thảo Xi Vu sắp bị nghiền nát. Ma thảo Xi Vu chỉ thiếu chút nữa bị nghiền nát, ở trong hôi quang trở nên hoàn chỉnh, từng luồng lực lượng Thiên Ma Pháp Viên Mãn chấn động từ trong ma thảo tản ra.

Ma thảo khẽ động, ba ngôi sao sát tinh hung tợn tồn tại từ tuyên cổ cuối cùng cũng hành động theo, chậm rãi di chuyển trong Ngoại Tinh Hải. Lực lượng pháp tắc của Vô Thiên Ma tràn ngập cả Ngoại Tinh Thần Hải, làm cho quỹ tích ngàn vạn ngôi sao lệch đi, trở nên vô tận.

“Lấy tinh làm dẫn, nạp máu của vạn tà...”

Hồn phách Triệu Vô Tà bỗng xuất hiện trên cổ đài, ngồi ngay ngắn trên tế đài, quan sát vạn vật muôn dân trăm họ. Trong mắt có rất nhiều suy nghĩ, ngàn vạn sinh linh, yêu thích, oán hận, vui vẻ, ghen tỵ. Còn có sỉ nhục, miệt thị toàn bộ thiên địa, còn có thiên đạo vô tình.

Miệng mở ra, một cái âm phù từ trong miệng của hắn phun ra, ở không trung ngưng kết thành từng đạo phù lục màu xám. Từng cái lập loè hào quang, đánh lên trên cổ đài phía dưới hồn phách Triệu Vô Tà. Cổ đài hôm nay cao mấy ngàn trượng, những cái phù lục màu xám kia lần lượt khắc ở phía trên cổ đài. Thời gian dần trôi qua, lực lượng của cổ đài càng ngày càng khổng lồ, tựa như những phù lục màu xám kia mỗi một cái đều ẩn chứa thiên pháp tắc.

Ở Thiên phụng đại lục, vô số sinh linh ô uế kịch độc ở nơi này, trong nháy mắt đó, trong cơ thể đều ép ra một giọt tinh huyết, bay lên không trung, tiến vào trong Hỏa Hải Cổ Đài.

Cũng không biết qua bao lâu, Triệu Vô Tà bỗng nhiên ngậm miệng, trong miệng cũng không phun ra nữa. Cổ kinh cùng Xi Vu Quyết, đều xuất từ Thiên Ma Kinh, cũng không hoàn chỉnh. Triệu Vô Tà niệm ra đều không trọn vẹn, không thể luyện chế hoàn chỉnh cuối cùng. Bất quá Triệu Vô Tà tựa hồ không hoảng loạn, hồn phách xám xịt lại mang theo nụ cười, nhìn về phía chỗ sâu trong hư không.

“Lấy hồn làm dẫn, giải trừ căn nguyên vạn ác”

Ma âm to lớn đột nhiên vang lên từ sâu trong hư không, thanh âm giống hệt Triệu Vô Tà, nhưng nội dung lại khác nhau. Dường như càng thêm huyền ảo, càng thêm hoàn chỉnh. Một cổ khí tức mênh mông cổ xưa xuất hiện ở sâu trong hư không, ngay sau khi trùng trùng điệp điệp khí tức kia xuất hiện sắc mặt Triệu Vô Tà lập tức mừng như điên.

“Thiên Ma kinh”

Trong ba chữ chậm rãi phun ra, dĩ nhiên là run rẩy nói ra. Trong ma nhãn màu đỏ như máu bắn ra quang mang làm cho toàn bộ thế giới đều chấn động, phía dưới huyết quang chiếu rọi, vô số rậm rạp chằng chịt phù động không ngớt, không ngừng tổ hợp tản ra, mỗi một cái đều mang theo lực lượng pháp tắc huyền ảo không gì sánh được.

Sâu trong hư không vô tận, ba phù ấn yêu văn cực lớn đang dây dưa không ngừng ở sâu trong dòng khí xám xịt. Mỗi một trọng không gian chính là một trang sách, bên trong có vô số phù văn màu xám.

Chương thứ bốn trăm mười một, bắt đầu rối loạn. Bí giới bắt đầu rối loạn.

“Thiên Ma kinh”

Triệu Vô Tà chậm rãi phun ra ba chữ này, trong mắt đầy si mê, nhìn sâu vào trong hư không. Ba phù lục yêu văn vô cùng to lớn kia được từng luồng khí lưu mờ mịt bao vây lấy. Nơi đó có không gian trùng trùng điệp điệp, mỗi một tầng không gian là một trang sách, trong đó có vô số.

Vô thượng thiên ma vĩnh sinh bất diệt, lực lượng pháp tắc dung hợp cùng toàn bộ không gian. Lúc này Triệu Vô Tà mới biết được, ngay cả thế giới này, cũng chỉ là một trang trong Thiên Ma kinh mà thôi. Địa cầu thượng cổ cũng là một trang của Thiên Ma kinh. Nhưng không giống với không gian khác chính là, địa cầu thượng cổ là một trang quan trọng nhất của Thiên Ma kinh.

Nếu không cũng sẽ không sinh ra tuyệt thế ma đầu như Xi Vưu Ma Tôn, luyện thành thân thể Nguyên Thủy Thiên Ma, chỉ kém một bước là có thể thành tựu vô thượng Thiên Ma. Triệu Vô Tà vốn là muốn sau khi luyện đến cổ đài, triệu hoán Thiên Ma Kinh, sau đó cảm ngộ vô thượng thiên ma chí đạo. Lấy thời điểm đại kiếp nạn mở ra, thành tựu vô thượng thiên Lân này dốc sức nghiền ép ba mươi hai lần dốc sức liều mạng. Ma.

Hôm nay không biết vì sao xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy mà không cần Triệu Vô Tà triệu hoán, Thiên Ma Kinh cảm ứng được lực lượng của cổ đài. Tại sâu trong hư không hiện hình, hồn phách Triệu Vô Tà rung động, thiếu chút nữa nhận không được hồn phách bay đến chỗ sâu trong hư không cảm ngộ Thiên Ma Kinh rồi. May mắn là ý chí của hắn kiên định, nếu không, nếu thật sự hồn phách bay ra ngoài, chỉ sợ còn chưa tới chỗ sâu trong hư không kia, sẽ bị vô tận hỗn độn khí lưu xoắn nát hồn phách tan thành tro bụi.

Cổ nén mê hoặc, Triệu Vô Tà chậm rãi dời ánh mắt của mình đi, không hề nhìn Thiên Ma Kinh sâu trong hư không nữa. Hắn lại vùi toàn bộ tâm thần vào trong cổ đài, hòa hợp với cổ đài làm một thể, phát huy lực lượng của Xi Vưu Ma Tôn đến mức tận cùng. Hai tuyệt thế ma trảo kia đã di chuyển ba ngôi sao viễn cổ, đi về phía Thiên Thị đại lục.

Sau khi hôn phách Triệu Vô Tà đắm chìm trong sự say mê, rất nhiều phù lục vẫn không hề bị cắt đứt từ sâu trong hư không ra. Nó không ngừng tuôn ra, sau đó hóa thành từng cái ấn ký lóng lánh ánh sáng xám, khắc lên mặt ngoài cổ đài. Vốn cổ đài đen sì như cục sắt, nhưng lúc này lại hoàn toàn bị ánh sáng màu xám bao lấy, từng cái từng cái một ấn chứa yêu văn phù lục của Vô Thiên Ma chi lực di động không ngừng.

“Rầm rầm “

Một luồng khí lưu màu xám cuộn cuộn tuôn ra từ bên trong cấm vực Thiên Ma, tùy ý lan tràn ra. Cứ theo tốc độ này, có lẽ không bao lâu nữa toàn bộ đại lục Thiên Sế sẽ bị Thiên Ma cấm vực đồng hóa, khiến thế giới trong thế giới này càng thêm không lồ.

“Muốn thành, thì phải thành “

Bởi vì Thiên Ma kinh bỗng nhiên xuất hiện, bổ khuyết lạc ấn của cổ đài, sau khi trên đài hoàn toàn chạm khắc Thiên Ma kinh, cổ đài cũng đại thành, nghịch thiên cổ khí này sẽ bị luyện thành trong tay Triệu Vô Tà. Mặc dù năm đó Xi Vưu Ma Tôn cũng không làm được chuyện này, lập tức sẽ bị Triệu Vô Tà làm được.

Ngay bản thân Triệu Vô Tà cũng không nghĩ ra, với bản lĩnh của hắn hoàn toàn không thể chống lại Xi Vưu Ma Tôn đã luyện thành Nguyên Thủy Thiên Ma Thể. Có điều cơ duyên của gia hỏa này thật kinh người, vậy mà có thể gặp được chỗ đại lục Thiên phụng này. Cũng chỉ có nơi này mới có thể để Triệu Vô Tà luyện chế ra cổ đài.

Ấn ký cuối cùng, cổ đài phương viên mấy ngàn trượng hoàn toàn bị Thiên Ma Kinh bao trùm. Chỉ còn một chỗ ở trung ương, nơi đó thủy chung trống rỗng. Nghĩ đến ấn ký cuối cùng

sắp chạm khắc chi địa, lúc này Triệu Vô Tà cũng mở mắt, một lần nữa nhìn vào chỗ sâu trong hư không.

Thiên Ma kinh vẫn như trước, chí tà chí ác, cũng là chí đạo. Có Thiên Đạo tức có Thiên Ma, chính là vũ trụ cộng sinh. Thiên đạo bất tử, Thiên Ma bất diệt. Ba người cực kỳ to lớn, Triệu Vô Tà ẩn chứa sức mạnh trong đó lúc này căn bản không cảm ứng được mảy may. Chỉ là so với lúc đối mặt Thiên Đạo tức giận, ở sâu trong hồn phách có nỗi sợ hãi càng thêm mãnh liệt.

Nhưng mà, toàn bộ cảm xúc trong lòng Triệu Vô Tà đều lập tức bị dập tắt, hắn ta không hề có cảm tình nhìn vào Thiên Ma Kinh ở sâu trong hư không. Cũng chính vào lúc này, vô số luồng khí Hỗn Độn mờ mịt xuất hiện, mỗi một tấm phù lục đều hóa thành một điểm sáng, một mảng lớn mờ mịt.

Vô số điểm sáng tụ tập lại, hợp thành một cái thật lớn, một lần thành hình này, trong nháy mắt tựa như có sinh mệnh vậy, có trái tim, có mạch lạc, có huyết nhục. Triệu Vô Tà cả người rung mạnh, hoặc có thể nói là Xi Vưu Ma Tôn chấn động toàn thân. Năm đó ở cổ hải ngoại, Xi Vưu Ma Tôn luyện chế cổ đài, đây chính là một cảnh cuối cùng.

“Cổ”

Chữ kia chính là cổ, là chữ do Thiên Ma viết ra, không phải bất kỳ văn tự nào trong thiên địa, mà là sinh sinh được giao sinh mệnh, trong đó ẩn chứa Thiên Ma Pháp Tắc vô cùng hoàn chỉnh. Chữ này, quả thực chính là thứ do Vô Thiên Ma sinh ra, thậm chí còn có trí tuệ.

Tùy ý cử động, liền có vô số thế giới chấn động. Năm đó Xi Vưu Ma Tôn cũng ở sâu trong hư không nhìn thấy một chữ này, chỉ là vào thời khắc cuối cùng, thiên đạo pháp tắc ra tay, thế mà phóng thích thiên phạt mạnh nhất trong thiên địa, mạnh mẽ đem một cổ trùng sơ sinh bóp diệt trong nôi. Toàn bộ địa cầu, toàn bộ thượng cổ, cũng bị thiên phạt đánh thành mảnh vụn linh khí phân tán hết.

Nay một màn này lại xuất hiện, tạo nên hết thảy đổi thành Triệu Vô Tà. Cho dù ý chí có kiên định, hồn phách của hắn

cũng nhìn không được hung hăng run rẩy. Thậm chí từng cố ý niệm không thể tưởng tượng trào ra, trong đó thậm chí có sợ hãi, sợ hãi rất nhiều cảm xúc tiêu cực. Hắc Triệu Vô Tà miệt thị thiên địa, ngay cả thiên đạo chí cao vô thượng cũng dám đi tính kế, hôm nay thế mà lại sinh ra ý niệm sợ hãi trong đầu.

Triệu Vô Tà sợ hãi, cảnh tượng này tái hiện, thiên phạt cũng sẽ tái hiện. Tuy trong lòng đã có tính toán, cũng có chút nắm chắc, thế nhưng đến trước mắt vẫn không nhìn được ngàn vạn suy nghĩ quay cuồng. Ánh mắt trở mắt nhìn người đang bị khí hỗn độn quấy nhiễu, đi về phía cổ đàn.

Khí lưu Hỗn Độn tối tăm mờ mịt quấy rối không ngớt, không gian trùng điệp liên bị vượt qua, sau một khắc liền xuất hiện trên Thiên Sấn Đại Lục.

“Oanh “

Không cho Triệu Vô Tà bất cứ động tác gì, cổ tự ẩn chứa Thiên Ma Tắc hung hăng khắc ở trên đài cổ. Trong nháy mắt ẩn chữ cổ trên đài, cơn sóng màu xám phía trên Thiên Phụng Đại Lục lập tức mở rộng, chẳng những bao phủ toàn bộ Thiên Túc Đại Lục vào mà còn cắn nuốt non nửa đại dương mệnh mông.

“Ầm ầm ầm “

Ba đạo lưu quang từ trên trời giáng xuống, đánh vào trong biển lửa Thiên Ma màu xám, dung hợp làm một thể với đài cổ lóng lánh hơi quang vạn trượng. Thiên Sứ đại lục không thấy nữa, chỉ có khí tức xám xịt vô tận, thiên địa mới. Thiên Ma cảm vực, một tế đàn to lớn vô cùng xuất hiện ở trung tâm phụng dưỡng ban đầu.

Một cỗ lực lượng pháp tắc khác biệt với thiên đạo xuất hiện ở trong vùng thiên địa này, thay thế thiên đạo quy tắc khổng lồ tất cả, Vận Mệnh, sinh linh, thời gian, không gian. Một bóng người nhàn nhạt ngồi ngay trung tâm tế đàn, vô số điểm sáng màu xám từ sâu trong hư không tuôn ra, tiến vào trong cơ thể bóng người kia.

Xi Vưu Ma Tôn đỉnh thiên lập địa không thấy nữa, Nguyên Thủy Thiên Ma chung quy không phải Vô Thiên Ma, sau khi

thừa nhận lực lượng ba ngôi sao viễn cổ rơi xuống, thân thể Nguyên Thủy Thiên Ma cũng sụp đổ, ngay cả thân thể Triệu Vô Tà cũng bị hủy, Vạn Tà Cổ thể vừa mới cô đọng cũng không giữ được.

Nhưng Triệu Vô Tà lại không hề có cảm giác gì, hắn ta chỉ còn lại hồn phách lẻ loi một thân. Dùng cổ đài làm gốc, dung luyện hồn linh, cảm ngộ Thiên Ma kinh. Mười năm là hạn, mười năm sau đó, đến ngày Triệu Vô Tà xuất quan. Đến lúc đó, cả trời đất đều phải đắm dưới chân hắn ta.

Lúc trước Triệu Vô Tà đi vào thế giới này, bởi vì có cổ kinh tồn tại, tồn tại của ba ngàn thượng cổ yêu văn kia. Đã che đậy thiên cơ, thiên đạo quy tắc không có phát hiện điểm dị thường của Triệu Vô Tà. Đại kiếp nạn nhất định phải đợi mười năm sau mới bộc phát., Trước đó, Thiên Đạo không thể phóng thích lực lượng pháp tắc đuổi giết Triệu Vô Tà. Nếu không Triệu Vô Tà làm ra hành động nghịch thiên mấy chục năm, còn có bước ngoặt cuối cùng để luyện chế cổ đài, Thiên Đạo đã sớm phóng thích Thiên Phật đánh Triệu Vô Tà thành bã.

Nhưng tuy không thể thả Thiên Phật ra đánh chết Triệu Vô Tà, nhưng Thiên Đạo cũng sẽ không chờ Triệu Vô Tà đạt được Thiên Ma vô thượng, thoát khỏi sự khống chế của nó. Thiên đạo vô tình, đối với truyền thừa của vô thượng Thiên Ma lại càng không chút lưu tình. Hồn Linh của Triệu Vô Tà đắm chìm trong Thiên Ma kinh, không biết lúc này đang ở bên ngoài Thiên Ma cấm vực, đại loạn đã bắt đầu rồi.

Thiên Vân đại lục, mấy chục năm tranh đoạt, trăm cái mộ thực kia đều có chủ nhân. Từng cái phát động bí pháp trên đó, che giấu khí tức, ẩn nấp đi. Chờ mười năm sau, Cẩm Thần Uyên mở ra, cầm mộ thực tiến vào trong đó tấn thăng lên Hóa Thần đạo quân. Mặc dù tất cả những thứ này chỉ là bên trong bí giới, những sinh linh viễn cổ vì mình sinh tồn cũng sắp đặt cạm bẫy, nhưng những thứ này lại chỉ có Triệu Vô Tà biết mà thôi.

Yêu thú khác của tu sĩ, vẫn còn đang ngồi mộng đẹp trở thành Hóa Thần đạo quân. Ngay cả Thiên Lang điện cùng Hoàng Tuyền Quý Giản có quan hệ với Triệu Vô Tà cũng giống như

vậy. Không biết chân tướng, các tu sĩ yêu thú còn lại càng thế. Yêu thú đoạt được mấy thực kia, trong lòng còn đang vui mừng, không biết đã là đại họa lâm đầu rồi.

Nhưng thời gian mấy chục năm này, lại có vô số tiểu kiếp nạn nổi lên, tuy không bằng đem vạn vật thương sinh cuốn hết vào như thiên địa đại kiếp nạn. Nhưng lại khiến vô số phạm nhân thể tục gặp nạn, thần tiên đánh nhau, những phạm nhân không còn lực lượng kia không chịu nổi dư chấn hóa thành rộng rãi.

Ngay từ đầu vì tranh đoạt Mộ Thục, ba phe Tiên Ma ra tay đánh nhau, nhất là lúc cường giả lấy thể tục giới làm chiến trường. Không biết bao nhiêu phạm nhân vì thế mà chết, chỉ cần bị một tia dư âm quét qua, đó là cả tòa thành trì, toàn bộ quốc gia bị chôn vùi. Giác ngộ may mắn, về sau, dứt khoát có vô số yêu thú hoặc là người trong ma đạo lấy thể tục làm thức ăn, hoặc là tu luyện công pháp ác độc ma đạo.

Vô số phạm nhân thể tục ở trước mặt những tu sĩ có được băng sơn hủy nhạc kia, đều như sâu kiến, trở tay có thể chôn vùi ngàn vạn. Toàn bộ Thiên Vân đại lục, thời gian mấy chục năm, hoàn toàn không có ngừng nghỉ.

Nhưng mà hiện tại, lúc hồn phách Triệu Vô Tà đắm chìm trong Thiên Ma kinh, loạn tượng lớn hơn xuất hiện. Tại không trung của Thiên Vân đại lục, ở trong không trung của đại dương mệnh môn, từng cái từng cái lỗ lớn u ám trống rỗng xuất hiện. Từng luồng lực lượng ba động vô cùng to lớn, mệnh môn phi phạm, mệnh môn cổ xưa truyền đến từ sâu trong đại động. Thiên Vân đại lục và đại dương mệnh môn, trong nháy mắt như trở về đại địa mệnh môn thời viễn cổ.

Sinh linh thứ bốn trăm mười hai mất đồ thán...

“Trở về rồi” Đây chính là đại lục hiện tại, Thiên Vân Đại Lục “Khanh” “Khanh” “Khanh”.

Từng âm thanh từ trên bầu trời đại lục Thiên Vân vang lên, vô số khe nứt u ám xuất hiện trên bầu trời. Phía sau những khe lớn kia, khí tức hỗn loạn vô cùng truyền đến, mỗi một đạo khí tức đều vô cùng mênh mông cổ xưa. Hơn nữa vô cùng cường đại, toàn bộ đại lục Thiên Vân cùng đại dương mênh mông, trong nháy mắt liền lâm vào bạo liệt.

“Hô” “Oanh oanh”

Giữa thiên địa đột nhiên nổi lên một cỗ linh khí phong bạo, linh khí bất luận nơi nào cũng không thể tránh thoát, toàn bộ bị cuốn vào bên trong gió lốc linh khí. Nơi gió lốc đi qua, tất cả đều thành vùng đất hoang vu, linh khí khô cạn. Những nơi bị gió lốc linh khí quét qua, thậm chí có chút sinh linh, ngay cả linh khí trong cơ thể cũng không lưu lại bị gió lốc linh khí cuốn đi, biến thành vô số bộ xương khô đáng sợ, tràng cảnh cực kỳ đáng sợ.

Tiên Đạo thập đại môn phái, ma đạo lục đại Ma Đế, yêu thần thất điện. Còn có nơi tràn đầy linh khí, gió lốc mang theo linh khí càng thêm đáng sợ. Trong gió lốc ẩn chứa linh khí nồng nặc quá mức, cơ hồ đều sắp ngưng kết thành thể rắn chắc, cực kỳ dinh dính.

“Ha ha ha, khẩu vị bốn tọa hơi lớn, nên động thủ trước.” Hừ, đừng hòng cướp được phần của lão tử.” Máy con quỷ chết đói, muốn tự mình động thủ đi.”

Trong lúc hung bạo, sau khi bị vô số linh khí phong bạo quét sạch, từ phía sau những đại động u ám kia truyền ra mấy tiếng lớn mênh mông, chủ nhân mỗi một giọng nói đều thoáng như cường giả tuyệt đối trong thiên địa này, Chúa Tể. Nghe thanh âm kia, đã có thể nghĩ đến tồn tại sau một chút khe hở u ám, là tồn tại khủng bố cỡ nào.

Yêu Thần Thất Điện, điện chủ Thiên Lang điện ngồi ngay ngắn ở trong điện tu luyện, bỗng nhiên cảm ứng được một thanh âm vang lên trong đầu của mình. Ngay sau đó là một cỗ uy áp khiến nó hoàn toàn không cách nào chống cự được hàng lâm., Một cái đầu sói màu xanh cực lớn xuất hiện ở không trung Thiên Lang điện. Nó há mồm hút vào, cơ hồ nắm trọn chín phần thiên địa linh khí của Thiên Lang điện, bao gồm cả thiên lang sát khí đều bị cái đầu sói màu xanh hút đi, toàn bộ Thiên Lang điện đều hóa thành hoang vu.

“Viễn cổ khiêu nguyệt thiên lang...”

Gặp biến cố lớn, Thiên Lang điện chủ lại mừng như điên, quỳ rạp xuống đất. Sau khi cái đầu sói to lớn kia cắn nuốt một cỗ linh khí phong bạo khổng lồ, vậy mà chậm rãi biến mất sau một cái khe hở vô cùng to lớn trên không trung. Mà vào lúc này, các Yêu Thần Điện còn lại cũng xuất hiện cảnh tượng này.

Mười vạn đại sơn giống nhau, tiên ma lưỡng đạo cũng như thế. Bất quá không giống là, trong tiên ma lưỡng đạo, môn phái từ viễn cổ truyền thừa xuống rất ít. Tiên đạo chỉ một nhà, ma đạo chẳng qua cũng chỉ là một nhà.

“Không ngờ còn sót lại Phạm Thiên nhất mạch ta, cũng tốt, một mình bản tôn đủ để bảo vệ Tiên đạo.”

Một thanh âm bi thiên thương nhân vang lên ở khu vực mười đại môn phái Tiên đạo thống ngự, cùng lúc thanh âm này vang lên, mười cỗ linh khí khổng lồ cuộn cuộn nổi lên. Phân biệt lấy nơi ở của mười đại môn phái Tiên đạo làm trung tâm, quét sạch tất cả thiên địa linh khí, nhất tề hướng về một cái khe hở cực lớn.

Tông chủ Phạm Thiên tiên tông, thần sắc kích động, quỳ rạp xuống đất giống như điện chủ Thiên Lang điện. Trong miệng run rẩy nói: “Tổ sư hàng lâm...”

Thảm cho các môn phái Tiên Đạo còn lại, như Thần Tiêu Đạo Tông kia, Lôi Trì ngăn trở thiên địa nguyên bản tồn tại. Sau khi bị gió lốc linh khí quét qua, đã biến mất không thấy. Lôi Trì tồn tại mấy vạn năm, trong một hơi thở không đến một cái

hồ hấp., Biển mất sạch sẽ. Vô số tu sĩ Tiên đạo bởi vì linh khí biển mất mà lâm vào tẩu hỏa nhập ma, nhưng mà tất cả cường giả tông chủ, sau khi nghe được thanh âm trách trời thương dân kia đều cảm như hén, không dám có chút dị động nào, sau khi hư không cùng khe hở xuất hiện, bọn họ sẽ biết đại loạn bắt đầu.

Vô số đại thần thông giả thời viễn cổ tỉnh lại, mặc dù bản thể còn chưa tiến vào Thiên Vân đại lục cùng đại dương mệnh môn vô tận, nhưng uy áp hàng lâm xuống đã khiến cho cả Thiên Vân đại lục cùng đại dương mệnh môn đều lâm vào bên trong vô cùng vô tận đại dương. Có môn phái hoặc là thế lực truyền thừa viễn cổ còn tốt hơn., Tổ sư thời viễn cổ sẽ hàng lâm, mặc dù sẽ bị hút đi toàn bộ linh khí. Bất quá tính mệnh lại bảo vệ, đáng buồn chính là những địa phương truyền thừa vô viễn cổ, còn có thể tục phạm nhân giới.

“Thật nhiều sâu kiến, vừa vặn giải thích được Bốn tọa bị nhốt trong vô tận năm tháng mà thêm ăn.”

Thế tục giới, trên bầu trời một quốc gia, bỗng nhiên xuất hiện một cái khe. Một bàn tay lông xù từ bên trong vươn ra, vô cùng to lớn, mỗi một sợi lông phía trên đều giống như một cây thiết trụ màu đen cực kỳ tráng kiện. Bàn tay khổng lồ này từ trong khe hở vươn ra., Lập tức vượt qua hư không, ở trên mặt đất hung hăng chụp một cái. Ở trong vô số tiếng la khóc thảm, mấy vạn phạm nhân mang theo vô số bùn đất thực vật bị bàn tay khổng lồ này chụp vào lòng bàn tay, không dừng lại chút nào, bàn tay khổng lồ trở lại phía sau cái khe kia. Phía sau hư không một tiếng cắn nuốt cực kỳ đơn giản, ý nghĩa mấy vạn phạm nhân đã tiến vào bụng một sinh linh viễn cổ nào đó.

Một màn này diễn ra tại toàn bộ Thiên Vân đại lục, vô số lỗ thủng lớn, vô số vết nứt. Sau lưng hư không là một không gian cực kỳ thần bí, vô số sinh linh thần thông viễn cổ đang thức tỉnh. Từng luồng uy áp hàng lâm ở Thiên Vân đại lục và vô tận đại dương, vô tận năm tháng trôi qua, sức mạnh của những sinh linh đại thần thông này vẫn khổng lồ như trước.

Bất luận là Thiên Vân đại lục hay là đại dương mệnh môn vô tận, mà những người mạnh nhất hiện tại, ở trong mắt những

sinh linh Viễn Cổ kia, chẳng qua cũng chỉ là giun đé mà thôi, một ngón tay cũng có thể dễ dàng bóp chết.

Bên trong Hoàng Tuyền Quỷ giản, Minh Khuyết và Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu không dám tin nhìn từng cảnh tượng xuất hiện tại Thiên Vân đại lục và đại dương vô tận. Từng luồng khí tức uy áp giáng xuống đại lục cùng đại dương mệnh mông, mỗi một đạo khí tức đều đủ để khiến cường giả như Minh Tỳ sợ hãi khó hiểu.

“Hắc Ma Viên, đó là viên cổ hung thú Hắc Ma Viên.” Phạm Thiên Tổ Sư, thời kì viên cổ, là chí cường giả trong số tu sĩ nhân loại, là tuyệt thế cường giả đại chiến với Thái Cổ Ma Viên cả ngàn năm cũng chưa bại.” Huyết Ma Đế, thời viên cổ sinh ra Tiên Thiên Thần Ma, cùng với Phạm Thiên Tổ Sư cùng một đẳng cấp cường giả.”

“Viên cổ Kiếm Ma, Kim Cương Ma Viên, Long Quy, Long tộc chi tổ Cửu Trảo Kim Long “

Thân thể Minh Tỳ run rẩy không ngừng, đó là sợ hãi. Có thể khiến cường giả vạn năm trước này sợ hãi như thế, chính là lúc này hỗn loạn vô cùng, vô số khí tức uy áp cổ xưa. Từ mỗi một đạo khí tức sau cái lỗ lớn nào truyền đến, Minh Tỳ nhận ra một đạo, trên mặt sợ hãi liền tăng thêm một phần.

Nhưng chân chính làm cho hắn hoàn toàn không có cách nào sợ hãi nội tâm chính là, tại Thiên Vân đại lục cùng mệnh mông đại dương ở không trung, mỗi một cái xuất hiện so với các cái đại động khác đều to lớn hơn. Hai cái hư không động tối tăm cực kỳ, phía sau là vô tận hư vô. cái gì cũng nhìn thấy cái gì cũng đều to lớn.

Lần này dốc sức xem ba lần tấn công lần ba lần ba lần tấn công lần ba lần.

Không thấy, tuy rằng viên cổ cường giả vô số, thế nhưng là đều không dám để cho uy áp của mình chạm đến hai cái hư không hắc động kia.

Minh Tỳ mặc dù là cường giả vạn năm trước, thế nhưng so với những sinh linh viên cổ đã đem uy áp giáng lâm tại Thiên Vân đại lục cùng với đại dương mệnh mông vô tận kia, cũng chỉ là

sâu kiến, trong khoảng khắc sẽ bị bóp chết. Lấy thực lực của hắn, căn bản là không cách nào cảm ứng được bên trong hai cái hư không hắc động kia rốt cuộc tồn tại cái gì.

Phong bạo linh khí thổi quét suốt một năm, một năm trôi qua. Thiên Vân Đại Lục và đại dương mệnh mông vô tận, vô số sinh linh đã chết. Toàn bộ Thiên Vân Đại Lục lúc này không còn cây cối nào tồn tại nữa. Sông lớn, núi lớn vạn núi., Tất cả đều trở thành nơi hoang vu. Toàn bộ đại lục đều trở thành hoang mạc. Yêu tộc Tiên Đạo, toàn bộ đều dùng trận pháp cấm chế phong bế sơn môn, từ linh khí trong cơ thể chậm rãi tản đi. Khổ khổ chèo chống, trong một năm này, không biết bao nhiêu cường giả Nguyên Anh đã trở lại cảnh giới Kết Đan.

Hiện tại trên Thiên Vân đại lục, một tia thiên địa linh khí cũng không có, mặc kệ là tu sĩ hay là Yêu thú, đều không thể thu nạp được một tia linh khí. Nguyên Anh trong cơ thể không ngừng khô kiệt, không thể không tán đi Nguyên Anh hạ xuống Kết Đan cảnh giới.

Thiên Vân đại lục như thế, đại dương vô tận cũng như thế. Mà trên bầu trời, vẫn là vô số khe lớn u ám, chỉ là phía sau hư không đã hoàn toàn yên lặng. Cũng không ai biết, không gian thần bí kia đến cùng là cảnh tượng như thế nào.

Vạn vật bách tính điều linh, vậy mà chỉ một năm thời gian, toàn bộ thiên địa đều biến thành trăm ngàn khe hở. Đại kiếp còn chưa bắt đầu, nhưng toàn bộ sinh linh đều đang kéo dài hơi tàn. Ngay cả những yêu thú tu sĩ bình thường nắm giữ lực lượng cường đại, có thể băng sơn hủy nhạc, cũng giống như chó chết, lúc nào cũng có thể hóa thành con diều hâu biến mất trong thiên địa.

Ở bên trong Hoàng Tuyền Quỷ giản, Minh Khuyết thân hình đã kiệt diễm đến cực điểm. Rõ ràng chỉ có một năm, hắn lại giống như già nua trọn vẹn một ngàn năm. Bất quá trong hai mắt của hắn, lại có một tia cười nhạo. Trong tay nắm một cái chìa khóa mộ phần, phía trên có khắc một ít phù văn, ý tứ chính là Cẩm Thần Uyên sẽ mở ra sau chín năm nữa. Tiến vào trong đó, là có thể thành tựu Hóa Thần đạo quân.

“Hóa Thần đạo quân Ha ha ha Hoàng Tuyền, không nghĩ tới đánh cuộc với ngươi lại để lão bất tử này sống tạm vạn năm. Chẳng qua ngươi cuối cùng cũng không nghĩ tới, thiên tư tuyệt thế thì lại như thế nào, cái gọi là Hóa Thần đạo quân chẳng qua chỉ là hoa trong nước nguyệt mà thôi. cạm bẫy, là cạm bẫy.”

Ánh mắt Minh Tỳ sáng quắc, hận ý ngập trời bắn ra, nhìn khe nứt đen thui phủ kín bầu trời. Cạm bẫy kinh thiên này của Cẩm Thần Uyên đã luân hồi không biết bao nhiêu vạn năm, hiện giờ mặc kệ là sinh linh ở Thiên Vân đại lục hay là đại dương vô tận đều đã biết hết. Tuy nhiên đã muộn, trong vô tận năm tháng, không biết có bao nhiêu cường giả Nguyên Anh tuyệt thế thiên tư tuyệt thế tiến vào trong đó trở thành món ăn trong bụng những sinh linh viễn cổ kia.

Lúc trước Hoàng Tuyền Quỷ Đế sáng lập Hoàng Tuyền Quỷ Giới, chỉ sợ cũng giống như vậy, bị các hung thú Viễn Cổ kia nuốt vào. Minh tặc bởi vì nguyên nhân đánh cược vạn năm, tự nguyện thay Hoàng Tuyền Quỷ Đế thủ hộ Hoàng Tuyền Vạn năm. Chỉ là không nghĩ tới vạn năm sau, sẽ có cảnh tượng như vậy.

” chán sống vậy chết đi.”

Đột ngột dị thường, một thanh âm thanh lãnh không chút ẩn chứa tình cảm vang lên bên tai Minh Ngân. Minh tỳ quay đầu, trong mắt đục ngầu chiếu vào một thân ảnh cực kỳ tuyệt đẹp.

Sắp đến kết thúc rồi, trong vòng hai ngày thôi.

Chương thứ bốn trăm mười ba cùng Thiên Đồng Thọ Quả.

“Vong Tình Ma Đế “

Minh Tẩu che kín nếp nhăn trên mặt già nua lộ ra một tia nghi hoặc, tựa hồ không dám xác định tuyệt mỹ nữ tử tuyệt mỹ trước mắt này có phải là Vong Tình Ma Đế trong miệng hắc hắc hay không. Minh Tỳ tuy là lão quái vật sống vạn năm, thế nhưng thực lực thần thông mạnh mẽ., Thậm chí so với Ma La Ma Đế và Phạm Thiên Tiên Quân còn cường đại hơn một chút. Tự nhiên sẽ không xuất hiện tình huống mặt già hoa, khiến hắc hắc nghi hoặc như thế, là vì lúc này Vong Tình Ma Đế không giống với dĩ vãng.

Khuôn mặt tuyệt mỹ thanh lãnh như trước kia giờ đây ở mi tâm của nàng lại có một ấn ký kỳ lạ. Nhìn không rõ ấn ký nhưng có sự tồn tại của ấn ký khiến cả người Vong Tình Ma Đế nhìn qua càng thêm lạnh lùng vô tình. Hình như không phải là một người mà là một con rối không chút cảm tình.

“Khôi lỗi”

Minh Tỳ giật mình, ánh mắt ngưng tụ, nhìn về phía mi tâm Vong Tình Ma Đế. Nhưng vào lúc này, một cỗ uy áp căn bản không cách nào phản kháng hàng lâm ở chỗ sâu trong hồn phách Minh Đồng. Cỗ uy áp này so với Minh Đồng cảm thụ bất luận cỗ uy áp nào đều cường hoành hơn, tựa như là toàn bộ thiên địa, đều ép lên.

Sắc mặt ngưng trọng, thời không phảng phất như đình trệ, hô hấp trong thân thể Minh Tẩu lập tức biến mất. Lực lượng trong cơ thể còn kinh khủng hơn cả Nguyên Anh Đại viên mãn, lúc này một chút tác dụng cũng không có, dưới uy áp kia tan rã vô hình. Từng chút một, trên mặt Minh Tỳ hiện ra vẻ sợ hãi, thân thể của hắc hắc cũng từ từ tiêu tán.

Dưới ánh mắt không chút tình cảm của Vong Tình Ma Đế nhìn chăm chú, thân thể minh tẩu hóa thành từng sợi cát mịn, biến mất giữa thiên địa. Còn có hồn phách, cũng hoàn toàn biến

mất. Chỉ là trước khi biến mất hồn phách Minh Khuyết bộc phát ra sự không cam lòng cùng oán hận vô cùng nồng đậm.

“Không có “

Không cam lòng cùng lưu luyến tràn ngập hồn phách Minh Đồng, thế nhưng là không thể ngăn cản nhục thể cùng hồn phách hắt tiêu vong, tựa như chết già tự nhiên sau đó hóa thành một nắm cát vàng. Minh Tẩu mặc dù lưu luyến không gì sánh được Hoàng Tuyền Quỷ Giả., Đối với thiên địa bất công có rất nhiều sự không cam lòng oán hận, nhưng đều vô dụng. Những thứ vắt ngang trước mặt hắn, giống như dòng sông thời gian dài, bất luận hắn có không cam lòng cùng lưu luyến bao nhiêu cũng khó mà nhắc lên một chút gợn sóng ở trên dòng sông thời gian này.

Nếu như Triệu Vô Tà ở đây, nhất định sẽ giết nãy mình, bởi vì hiện tại Vong Tình Ma Đế đã hoàn toàn không còn là Vong Tình Ma Đế trước kia nữa. Vong Tình Ma Đế trước kia, tuy rằng đã tu luyện Vong Tình Ma Công nhưng cũng đã luyện hóa Tuyệt Tình thâm uyên vào trong cơ thể, thực lực đã vượt quá tưởng tượng, có lẽ cao thủ đệ nhất ma đạo Ma La Đế không phải là Ma La Đế, mà là vị sư tôn Thái Thượng Vong Tình thanh lãnh vô cùng.

Nhưng còn chưa như bây giờ, hoàn toàn không có cảm tình. Quả thực giống như một bộ khôi lỗi, vô tình thiên đạo. Nhưng bộ khôi lỗi này lại có thể thi triển phép tắc thời gian. Vừa rồi Minh Đồng vô thanh vô tức bỏ mình là vì bị lực lượng thời gian pháp tắc ảnh hưởng, trực tiếp chết già. Hồn phách thân thể đều dưới thời gian pháp tắc, khô héo tiêu tán, hóa thành cát vàng tiêu tán trong thiên địa.

Tận mắt thấy Minh tảng lờ chết trước mặt mình, cho dù là chính mình ra tay giết đi, nhưng trên dung nhan tuyệt mỹ của Vong Tình Ma Đế lại không có chút biểu tình nào. Giống như chết không phải một siêu cấp cường giả sống hơn vạn năm, mà là một con kiến bình thường nằm rạp trên mặt đất, tùy tay cũng có thể bóp chết, cũng không để ý.

Sau lưng Minh Tẩu là Hoàng Tuyền Quỷ Giả, bên trong ngàn vạn toà quỷ thành. Thiên Vân đại lục, rất nhiều sinh linh sau

khi bỏ mình, hồn phách đều sẽ tiến vào trong các quỷ thành kia. Trở thành quỷ dân, coi như là sinh linh giữa thiên địa. Hoàng Tuyền Quỷ Giản cũng là ngoại trừ tiên ma yêu ra, một thể lực khác, thần bí khó lường.

Nhưng hiện tại, sau khi tiện tay giết Minh Tỳ, Vong Tình Ma Đế ngay cả liếc mắt nhìn cũng không có hứng thú. Chỉ đưa một ngón tay trắng nõn tinh tế ra chậm rãi điểm trên hư không. Gợn sóng không gian nhàn nhạt nhộn nhạo ra, thế nhưng sau một khắc, toàn bộ hư không lại lần nữa đọng lại.

Thời Gian Pháp Tắc.

Sau một lát, Vong Tình Ma Đế xoay người, nhìn thoáng qua vô số vết nứt trên bầu trời, thân thể tuyệt mỹ dần dần trở nên nhạt nhòa, cuối cùng biến mất ở giữa thiên địa.

Sau khi nàng rời đi, Hoàng Tuyền Quỷ giản sụp đổ, giống như lúc Minh Đồng bỏ mình, không gian khổng lồ này hóa thành từng sợi khí tức mờ mịt, dần dần tiêu tán giữa thiên địa. Một khắc trước đó, bên trong Hoàng Tuyền Quỷ Giản, ngàn vạn quỷ thành. Trong khoảnh khắc đó các quỷ dân đều cảm giác được hồn phách của mình đang già đi.

Hồn phách vốn nên bất tử, nhưng ngàn vạn quỷ dân vô cùng rõ ràng cảm giác được hồn phách chính mình đang già đi. Giống như trong thời gian mấy hơi thở, chúng liền trải qua vô tận tuế nguyệt. Bị năm tháng vô tận ăn mòn, vô cùng nhanh chóng già đi, hóa thành rộng rãi biến mất trong thiên địa.

Không chỉ là quỷ dân, những quỷ tướng quỷ soái thực lực càng mạnh mẽ kia, cũng giống thế. Ngay cả Hoàng tuyền quỷ mẫu chí cao vô thượng, cũng già đi trong nháy mắt, một thân tuyệt thế thần thông đều hóa thành hư vô. Ai cũng không nghĩ tới, hung danh truyền khắp thiên vân Hoàng tuyền Quỷ Giản, sẽ trong thời gian vài hơi thở biến mất sạch sẽ.

Đại kiếp nạn buông xuống, toàn bộ tu sĩ yêu thú đều ảm nập, các thể lực của môn phái đều phong bế sơn môn không dám đi ra ngoài. Không có thiên địa linh khí, bất luận là Thiên Vân đại lực hay là đại dương mệnh môn đều trở thành hoang vu. Thiên Vân đại lực hầu như tất cả địa vực đều biến thành sa

mạc. Vô tận đại dương cũng không sai biệt lắm, đều biến thành tử địa, không có chút khí tức sinh linh nào. Sự tĩnh mịch đáng sợ, chỉ có ở một chỗ khác của đại dương mênh mông, một thiên địa khác đang nhanh chóng thành hình.

Vô số sinh linh từng cười lấy rất nhiều sinh linh cổ đại thần thông, đều cảm thấy rõ ràng thiên địa đại kiếp lần này. Không giống với bất cứ lần nào trước kia, hoặc là đại kiếp vạn năm trước kia căn bản không phải là đại kiếp nạn. Mà là những sinh linh thời cổ bị vây ở bí giới kia và các đại thần thông giả, đều xem sinh linh của vô tận đại dương cùng Thiên Vân đại lục trở thành quân cờ, cứ mỗi vạn năm lại đùa nghịch một lần.

Nhưng đại kiếp lần này lại là toàn bộ thiên địa, xem tất cả sinh linh trong thiên địa như quân cờ. Chuẩn bị sẵn sàng trên đùa một phen, những thần thông giả thời viễn cổ mạnh đến mức có thể truy bắt nhật nguyệt cũng như vậy, ở dưới Thiên Đạo cũng là quân cờ, không thể phản kháng, chỉ có thể mặc cho Thiên Đạo đùa bỡn.

Bây giờ thiên địa như bàn cờ, thương sinh đều là quân cờ, chém giết dưới quy tắc của thiên đạo. Có lẽ sẽ có quân cờ may mắn sống sót sau đại kiếp nạn, sau đó kéo dài hơi tàn. Nhưng quân cờ vẫn là quân cờ, không thể siêu thoát, không thể thành tựu tự tại. Chung quy vẫn là một thành viên thiên địa thương sinh, không cách nào phản kháng Thiên Đạo.

Chín năm, còn chín năm, chín năm sau. Ngay tại thời điểm bắt đầu chém giết, quyết định trên bàn cờ có bao nhiêu quân cờ có thể sống sót. Sau đại kiếp, tiếp tục kéo dài hơi tàn.

Năm đó vạn vật thương sinh bỗng nhiên ở sâu trong hồn phách sinh ra một tia cảm ứng. Đều đem ánh mắt nhìn về phía đại dương vô tận khác, không có vật gì đang chậm rãi thành hình.

“Thiên Đạo từ bi, dưới đại kiếp nạn lưu lại một tia sinh cơ, ban cho vật siêu thoát thương sinh. Cùng trời sinh quả có được, siêu thoát đại kiếp nạn, đồng thọ với trời.”

Trong nháy mắt đó, một câu đồng thời vang lên ở sâu trong hồn phách của vạn vật thương sinh. Cả trời đất đều sôi trào. Thiên Vân đại lục, biến cả mênh mông vô tận. Đại lục mênh

mông vốn tĩnh mịch, trong khoảnh khắc đó vậy mà toàn bộ sống lại. Mà ở trong những khe hở không gian to lớn trên không trung, khí tức mệnh mông viễn cổ đã yên lặng rất lâu, cũng đều sống lại.

“Cùng thiên đồng thọ quả, cùng thiên đồng thọ...”

Sinh linh Viễn Cổ cũng là sinh linh, sau khi cảm ứng được ý chỉ Thiên Đạo ở bên trong hồn phách, toàn bộ đều sống lại. Gần như cùng một thời khắc, trong vô số ánh mắt lộ ra vẻ tham lam vô cùng, toàn bộ đều nhìn chăm chú vào một chỗ khác của đại dương vô tận. Rất khó tưởng tượng, tất cả sinh linh trong thiên địa đều đồng thời lộ ra vẻ tham lam.

Ngay cả những sinh linh bình thường may mắn sống sót, như dã thú nhân loại, cũng đều lộ ra vẻ tham lam vô cùng điên cuồng. Huống chi những sinh linh viễn cổ có lực lượng cường đại, bởi vì cuốn đi Thiên Vân đại lục cùng vô tận thiên địa linh khí trong đại dương, những sinh linh trong bí giới dần dần bắt đầu khôi phục thực lực, khôi phục đến viễn cổ cường đại.

Một ít hung thú cùng tu sĩ nhân loại tính tình nóng nảy đã nhận không được bắt đầu công kích bí giới, muốn mạnh mẽ thoát khỏi sự trói buộc của bí giới tiến vào đại dương mệnh mông vô tận ở Thiên Vân đại lục. Sau đó bay vút đến một chỗ khác của đại dương mệnh mông, cướp lấy trái cây đang từ từ thành hình cùng ngày cùng sinh quả.

Đáng tiếc bí giới trói buộc chúng nó vô tận năm tháng, tuy lực lượng của chúng nó khôi phục rất nhiều, nhưng nhất thời nửa khắc vẫn không làm gì được bí giới. Một số đại thần thông giả đều đem thần niệm của mình phóng vào Thiên Vân đại lục cùng đại dương vô tận, có truyền thừa tất nhiên là chỉ thị cho đạo thống truyền thừa của mình hành động. Mà không có truyền thừa, cũng vào lúc này bắt đầu tìm kiếm người thừa kế.

Không biết bao nhiêu môn phái nhỏ hay tán tu bởi vậy mà được truyền thừa thần thông viễn cổ ngày thường nằm mơ cũng không dám nghĩ đến. Dưới sự sai khiến của viễn cổ sinh linh cùng đại thần thông giả, tu sĩ yêu thú còn sống toàn bộ đều tuân về phía đại dương vô tận.

“Ầm ầm ầm “

Trên chín tầng trời, tiếng sấm cuộn cuộn, vô số thiên lôi màu vàng kim nổ vang ầm ầm trong mây. Nơi này mỗi đạo thiên lôi đều ẩn chứa lực lượng vô cùng khủng bố, chỉ có thiên lôi khi thiên phạt thiên phạt mới xuất hiện. Bởi vì thiên lôi bạo liệt, nơi này biến thành hỗn độn tương tự.

Sâu trong lòng đất, nơi lòng đất chân chính, từng luồng từng luồng dung nham đỏ đậm không gì sánh được trào lên. Đốt mòn tất cả, tầng nham thạch trong lòng đất vô cùng dày đặc, dưới sự phun trào của dung nham địa hỏa, dồn dập hóa hơi biến mất, toàn bộ lòng đất, biến thành một thế giới biển lửa dữ tợn.

Không biết từ khi nào, từ các nơi trong thiên địa, mỗi một địa phương đều xuất hiện từng tia khí tức màu vàng óng, trong mỗi một tia khí tức màu vàng óng tựa hồ đều có vô cùng vô tận sinh cơ. Khí tức hoàng kim từ các nơi trong thiên địa tuôn ra, đều hướng tới một chỗ khác của đại dương vô tận.

Dưới sự trợ mắt của vạn vật, hư ảnh một trái cây màu vàng óng to lớn vô cùng chậm rãi xuất hiện ở một chỗ khác trong đại dương mênh mông, những khí tức màu vàng óng tràn ra từ các nơi trong thiên địa đều tiến vào bên trong hư ảnh kia, dư thừa quả này, lấy thiên địa làm gốc cây, kết thành quả.

Thọ quả ngang trời cùng sinh, siêu thoát thiên địa, không cần làm quân cờ vô tình Thiên Đạo kia nữa. Cùng hư ảnh Thiên Đồng Thọ Quả xuất hiện, vạn vật hồn phách đều sinh ra cảm ứng, biết được lai lịch cùng Thiên Đồng Thọ Quả huyền ảo. Tất cả sinh linh, không có một ngoại lệ, đều điên cuồng.

điên cuồng vô tận, chỉ cần có thể đạt được Thiên Đồng Thọ Quả, dù phải trả bất cứ giá nào, những sinh linh này đều nguyện ý trả giá. Mặc kệ là sự tồn tại nào, chỉ cần ngăn cản chúng nó đạt được đồng thời thọ quả đều phải bị hủy diệt. Vì để siêu thoát thiên địa, vì đồng thọ với trời, bất kể tồn tại cường đại cỡ nào cũng sẽ điên cuồng.

Bởi vì một quả mà toàn bộ thiên địa đã trở nên như một nồi canh đang sôi, loạn không chịu nổi.

Chương thứ bốn trăm mười bốn, Thái Thượng Vong Tình, khôi lỗi Thái Thượng Vong Tình Thiên Đạo.

Mười vạn ngọn núi lớn, nơi trú đóng Thiên Lang điện. Từng luồng khí tức màu xanh nhạt mỏng manh vờn quanh một ngọn núi cao, ngọn núi cao này giống như một cái đầu sói vô cùng to lớn. Miệng sói mở rộng, giống như đang rít gào với trời, uy thế vô biên. Đáng tiếc nơi đây đã không còn khí tức bá tuyệt như trước kia, vốn nên tràn đầy vô cùng sát khí Thiên Lang hôm nay chỉ còn lại có một tia mỏng manh vô cùng bao bọc cả ngọn núi Thiên Lang.

Cùng với các thể lực khác, trên không trung xuất hiện vô số khe hở đại động, sau khi thu nạp hơn phân nửa thiên địa linh khí của đại lục Thiên Vân, Thiên Lang điện cũng bị phong bế sơn môn, không quan tâm đến ngoại giới. Bất quá lúc này lại có khác, trong vòng một đêm Thiên Lang điện liền trở nên náo nhiệt hẳn lên.

“Trưởng lão, đã chuẩn bị xong túc thể chưa?”

Điện chủ Thiên Lang điện ở trần đầy vẻ uy nghiêm hỏi một lão giả già nua bên cạnh. Khi nó mở miệng, một cự hán cao lớn ôm một con sói con còn nhỏ tiến vào đại điện, vẻ mặt vui mừng quỳ rạp trên mặt đất, dâng con sói con trong tay lên. Con sói con này tựa hồ là mới sinh ra, còn nhỏ không gì sánh được.

Trên thân sói gầy, quăng bộ lông màu xanh, nhìn qua chất lỏng dính khi sinh ra trong người mẫu thân, ướt sũng khoác lên thân sói, đôi mắt sói đang cố gắng mở ra. Cho dù còn nhỏ tuổi vô cùng, vừa mới sinh ra, nhưng trên người con sói con này lại có một luồng uy áp khổng lồ, non nớt nhưng vô cùng cao quý.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang xuất hiện, không ngờ tiểu lang này lại là vương giả của Thiên Lang tộc, Khiếu Nguyệt Thiên Lang. Nếu như tiểu lang này sinh ra ở những thời điểm khác, bằng vào huyết mạch vô cùng cao quý trên người, nhất định sẽ

trở thành cường giả cấp bá chủ một phương. Đáng tiếc là nó được sinh ra vào lúc này, khi thiên địa đại kiếp nạn sắp bắt đầu mà ra đời, nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Lần này độc sức nghiền ép ba mươi bốn lần độc sức liều mạng.

Thì ra là sân.

Điện chủ Thiên Lang ôm lấy tiểu lang, ánh mắt nhìn chăm chú một chút vào thân thể nó đang chậm rãi nhúc nhích, tản ra từng cỗ uy áp cao quý non nớt, trong ánh mắt có chút phức tạp. Bất quá thoáng cái liền hóa thành kiên định, bên cạnh hắn, toàn bộ cường giả Thiên Lang điện đang đứng. Bao gồm cả lúc ở phần mộ Nguyên Anh, vị tuyệt thế cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn kia, sắc mặt cũng giống như Thiên Lang điện chủ.

“Điện chủ.”

Đại hán đang chuẩn bị tế đàn đi tới, cẩn thận đang muốn mở miệng hỏi cái gì. Thiên Lang điện chủ thân nhiên gật gật đầu, vẻ không đành lòng trong mắt hoàn toàn biến mất, xoay người, chậm rãi đi về phía tế đàn kia.

“Bắt đầu đi.”

Tự mình cúi người, thả lang nha trong tay vào trong tế đàn. Sau đó liền ngồi xếp bằng phía dưới tế đàn, các cường giả khác của Thiên Lang điện cũng giống như vậy, đều xếp bằng ở dưới tế đàn. Hai mắt nhắm lại, không hề nói gì.

Một màn quỷ dị xảy ra chỉ sau một lát, con sói con kia được đề vào trong tế đàn. Sau một lát, một đạo thanh quang mang theo sát khí mạnh mẽ bỗng nhiên từ cái khe hở khổng lồ giữa bầu trời kia bắn ra, xuyên thấu thẳng tắp hết thảy, bắn vào trên thân con sói con kia.

Sói con vừa ra đời không ngừng nhúc nhích, lập tức bất động, thân hình trong nháy mắt dường như bị định trụ. Thế nhưng một khắc sau, một cỗ khí tức vô cùng to lớn từ sau cái khe phóng xuống, hòa cùng thanh quang kia liền thành một thể. Vào trong cơ thể con sói con còn nhỏ kia, trong khoảnh khắc đó, sói con không thể nào im lặng nữa.

“Ngao ô ngao “

Tiếng kêu yếu ớt nhưng vô cùng rõ ràng vang vọng toàn bộ Thiên Lang điện. Theo tiếng kêu của con sói non yếu ớt tựa như thê thảm, còn có một cỗ uy áp to lớn không cách nào phản kháng đang dần dần rõ ràng trên người con sói con. Cảm ứng được cỗ uy áp này, mấy đại cường giả Thiên Lang điện ngồi ngay ngắn ở dưới tể đàn, sắc mặt không đành lòng hoàn toàn biến mất. Chỉ còn lại vẻ vui mừng điên cuồng, con mắt đều trừng to, nhìn vào chính giữa tể đàn.

Mặc dù yêu thú có sức mạnh của dã thú căn bản không thể so sánh được, nhưng chung quy vẫn có tính thú tính. Đôi khi nó còn tàn nhẫn hơn cả ma đạo kiêu hùng. Con sói con nhỏ này mặc dù mới sinh ra, nhưng bởi vì huyết mạch Khiếu Nguyệt Thiên Lang vạn năm khó gặp, nên nó được chọn làm vật ôm, khiến cho tâm niệm của viễn cổ khiếu nguyệt thiên lang chi tổ ở trong bí giới bắn xuống phía dưới, đoạt xá con Khiếu Nguyệt Thiên Lang mới sinh này.

So sánh với toàn bộ Thiên Lang tộc, hy sinh một con sói con huyết mạch Tiểu Nguyệt Thiên Lang, tựa hồ cũng không tính là gì. Ít nhất, không có một con yêu thú Lang tộc nào dám đưa ra dị nghị.

Viễn Cổ khiếu nguyệt thiên lang, chính là yêu thú vô cùng mạnh mẽ ở viễn cổ thiên vân đại lục. Thực lực thần thông so với trọng sát thú còn mạnh mẽ hơn rất nhiều, khiếu nguyệt thiên lang thét dài một tiếng, thậm chí ngay cả mặt trăng cũng bị ảnh hưởng. Có thể thấy được nó đã mạnh mẽ rồi, bây giờ từng cỗ khí tức uy áp dần dần rõ ràng, đúng là lực lượng ý niệm của viễn cổ khiếu nguyệt thiên lang phóng ra.

Thời gian từng chút trôi qua, sói con mặc dù là huyết mạch của Khiếu Nguyệt Thiên Lang, nhưng mà vẫn quá yếu ớt. Cùng với viễn cổ tiên tổ của mình căn bản là không thể so sánh, cho dù chỉ là một đạo ý niệm lực lượng mà thôi. Cũng giống như hấn không thể phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể mất đi quyền không chế, sau đó hồn phách dần dần tán đi, quy về giữa thiên địa.

Toàn bộ Thiên Lang điện, đều cảm ứng được khí tức tổ tiên viễn cổ, thần phục và sùng bái đến từ sâu trong huyết mạch làm cho chúng nó quỳ rạp trên mặt đất. Yêu thú Nguyên Anh kết đan uy phong bát diện ngày xưa, lúc này cũng đều run rẩy quỳ rạp xuống, trong ánh mắt đều là sùng kính và thần phục.

Viễn Cổ Khiếu Nguyệt Thiên Lang giáng lâm, không cần phải động thủ, chỉ cần sự sợ hãi, thần phục từ sâu trong huyết mạch của nó cũng đủ khiến cho tất cả yêu thú Lang tộc không dám có chút dị động nào. Chúng lảng lạng chờ đợi ý niệm của Viễn Cổ tổ tiên giáng lâm, một màn này không chỉ đơn giản là Thiên Lang Điện, mà mỗi một đại điện của Yêu Thần Thất Điện đều đang phát sinh một màn giống nhau.

Ngay lúc tất cả yêu thú trong Thiên Lang điện đều quỳ rạp trên mặt đất, một khách nhân bỗng nhiên xuất hiện.

Áo trắng như tuyết, thanh lãnh không gì sánh được, trên dung nhan tuyệt mỹ không có bất cứ biểu cảm gì. Trong đôi mắt cũng trống rỗng vô cùng, không có một tia cảm tình thuộc về nhân loại. Là Vong Tình Ma Đế, không biết trên người vị cự phách ma đạo này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, biến thành bộ dáng như thế. So với trước đây, tựa hồ đây mới thật sự là Vong Tình Ma Đế.

Thái Thượng Vong Tình quên hết tất cả, hồn phách đều trống rỗng. Cái gì đều đã quên, hiện tại còn có thể nhúc nhích, cũng chỉ là một cái xác không hồn mà thôi. Một con rối mà thôi, hoàn toàn không có hồn linh của mình, thân thể tuyệt mỹ kia đều thành xác rỗng.

Nếu Vong Tình Ma Đế thật sự làm được Thái Thượng Vong Tình, quên đi tất cả, chỉ e thân thể này thật sự chỉ là một thể xác. Không chút tình cảm, biến thành con rối. Chỉ là có một luồng lực lượng ở sau lưng thao túng thân thể này.

Cỗ lực lượng trong minh minh này, tựa hồ nắm giữ Vô Thượng Pháp Tắc, trước đó không lâu còn thao túng Vong Tình Ma Đế hủy diệt toàn bộ Hoàng Tuyền Quỷ Giới. Bị lực lượng Thời Gian Pháp Tắc đánh thành rỗng rãi, sinh mục nát, hóa thành bụi bặm giữa thiên địa. Tựa hồ, ở sau Hoàng Tuyền Quỷ Giới, đến lượt Thiên Lang điện.

Chậm rãi bước lên Thiên Lang sơn, bước chân nhấc lên, một đường hướng Thiên Lang điện trên núi mà đi. Trên đường đi rất nhiều yêu thú Lang tộc quỳ rạp, thế nhưng lại tựa như không nhìn thấy nàng, không có một con yêu thú nào ngăn cản. Giống như Vong Tình Ma Đế đang đi lên Thiên Lang điện, căn bản là không tồn tại.

Thiên Lang sơn cao vô cùng, nhưng dưới chân Vong Tình Ma Đế chỉ là mây hơi thở mà thôi. Rõ ràng là chậm rãi đi, thế nhưng một khắc sau lại xuất hiện ở ngoài Thiên Lang điện. Không phải Thuần di, cũng không phải Triệu Vô Tà đã từng thi triển Súc địa thành thôn. Mà là Không gian pháp tắc, không chế lực lượng của Vong Tình Ma Đế, trực tiếp điều khiển không gian, đưa Vong Tình Ma Đế ra ngoài Thiên Lang điện.

“Vong Tình Ma Đế “

Cùng với Minh Đồng lúc đầu, lần đầu nhìn thấy Vong Tình Ma Đế đã lên tiếng kinh hô. Thế nhưng Thiên Lang điện còn chưa dứt lời, một dòng sông thời gian đã từ trong cơ thể Vong Tình Ma Đế đi ra, trực tiếp vắt ngang ở trên Thiên Lang sơn. Trong khoảng khắc, tất cả sinh linh Thiên Lang sơn đều bắt đầu cảm thấy mình già nua.

Không phải là bất cứ lực lượng công kích nào, mà là thời gian ăn mòn. thông thả vô cùng, có thể cảm giác rõ ràng. Chậm nhưng lại cực kỳ nhanh, so với hình phạt nào trên thế gian đều đáng sợ hơn, vô cùng rõ ràng cảm ứng được sự già yếu của mình. Những yêu thú có thực lực yếu ớt kia, kỳ thật chúng cũng coi như là may mắn.

Bởi vì thực lực nhỏ yếu, tất nhiên thọ nguyên không bằng so với Kết Đan Tông Sư cùng Nguyên Anh cường giả, cơ hồ trong nháy mắt. Thân thể chúng liền hóa thành tro bụi, tiêu tán trong thiên địa, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra. Hồn phách và thân thể vốn là nhất thể, thân thể mục nát mà chết, hồn phách cũng giống như vậy, trở thành bụi bặm giữa thiên địa.

Đáng thương thay những cường giả kia, thực lực cường đại thọ nguyên dài lâu, dưới dòng sông thời gian, không lập tức bỏ mình, nhưng vô cùng rõ ràng cảm giác được mình đang dần

dần mục nát. Cường đại dần dần mất đi sinh cơ, bên trong ẩn chứa lực lượng cường đại dần dần tiêu tán. Thiên Lang điện chủ còn có cường giả khác, đều vô cùng kinh hãi nhìn Vong Tình Ma Đế một thân bạch y.

“Người...”

Cường giả là cường giả, nhưng mà dưới lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, chung quy vẫn chỉ là con kiến. So với những yêu thú lập tức bỏ mạng kia, chẳng qua là con sâu cái kiến cường đại hơn một chút mà thôi. Về mặt kinh hãi trong nháy mắt dừng lại, cả người điện chủ Thiên Lang điện hóa thành một nắm bùn đất rơi vỡ trên mặt đất.

Hầu như không phân biệt trước sau. Mấy vị cường giả khác, cũng không thoát khỏi hóa thành tro bụi. Không biết từ nơi nào gió nhẹ thổi qua, tro bụi cũng biến mất theo. Trong nháy mắt cuối cùng của mấy vị cường giả bỏ mình, đều không hận mà cùng nhìn về phía tế đàn trong điện. Đáng tiếc, cảnh tượng muốn nhìn thấy cũng không có xuất hiện.

Thời gian vài nhịp thở, sau khi dòng sông thời gian vắt ngang Thiên Lang sơn, tất cả sinh linh trên núi Thiên Lang đều hóa thành tro bụi biến mất. Vong Tình Ma Đế mặt không biểu tình nhìn sự tình đang phát sinh trước mắt, sau khi toàn bộ sinh linh đều đã chết, nàng vẫn mặt không chút cảm xúc như trước. Tựa hồ tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt không hề liên quan gì đến nàng.

Thân thể tuyệt mỹ chuyển qua, đi ra phía ngoài điện, từ đầu đến cuối, nàng cũng không nhìn về phía tế đàn kia dù chỉ một cái. Từ hôm nay trở đi, mỗi một thế lực hoặc chủng tộc yêu thú trên Thiên Vân đại lục, đều sẽ xuất hiện một thân ảnh trong treo nhưng lạnh lùng vô cùng. Một đôi mắt không chút cảm tình, từng mảnh tro bụi tiêu tán.

Thiên Vân đại lục, đang từ từ biến thành một tử địa, không có một tia khí tức sinh linh nào. Trên bầu trời có vô số vết nứt hư không lớn, phía sau đó là bí giới, vô số sinh linh từ viễn cổ đang chăm chú nhìn sự việc phát sinh trên Thiên Vân đại lục. Nhưng không một ai dám có bất kỳ động tĩnh nào. Tựa hồ tất cả những người có thần thông giả từ thời viễn cổ cùng sinh

linh hung sát đều vô cùng sợ hãi khôỉ lổỉ tuyệt mỹ không chút
cảm tình kia.

Kết cục đại khái là bốn trăm mười lăm kết cục.

Chín năm, cách thiên địa đại kiếp còn có chín năm. Thế giới thần bí ẩn nấp trong vô tận hư không, bí giới, cũng chín năm nữa sẽ bắt đầu. Đến lúc đó, ngàn vạn thần thông giả cùng sinh linh viển cổ đều từ sâu trong hư không giáng lâm ở Thiên Vân đại lục và đại dương vô tận.

Nhưng mà đại kiếp còn chưa bắt đầu, ngoại trừ những sinh linh bị nhốt bên trong bí giới bên ngoài, ở Thiên Vân đại lục, những sinh linh khác đang dần dần chết đi, một thân ảnh tuyệt mỹ vô cùng, hành tẩu ở khắp nơi trên Thiên Vân đại lục. Những nơi đi qua, tất cả đều là bụi bặm bụi bặm, tiêu tán giữa thiên địa.

Trải qua một khoảng thời gian dài cướp sạch tất cả các sinh linh trong bí giới, Thiên Vân đại lục vốn đã biến thành một vùng đất hoang vu, chín thành thiên địa linh khí. Biển cả mênh mông cũng như thế, nhưng hiện tại lại phát sinh thêm nhiều cảnh tượng kinh khủng hơn. Một thân ảnh tuyệt mỹ khiến cho toàn bộ Thiên Vân đại lục đều biến thành vùng đất tĩnh mịch.

Tất cả sinh linh đều đã chết hết, chỉ sợ ngay cả những sinh linh cường đại bên trong bí giới kia cũng bị kinh sợ đến ngất người, lúc này mới cảm thấy sợ hãi, không dám có bất kỳ dị động nào. Chỉ có thể trơ mắt nhìn những nơi bóng dáng tuyệt mỹ kia đi qua, tất cả đều là tử địa.

“Ma tôn, rốt cuộc nàng là ai...”

Bí giới, một tiếng rống phẫn nộ vô cùng sau khi Vong Tình Ma Đế đi ra khỏi sơn môn một môn phái cổ xưa vang vọng. Tất cả sinh linh trong bí giới, đại thần thông giả viển cổ, đều thông qua khe hở hư không nhìn mỗi một bước chân của Vong Tình Ma Đế. Vong Tình Ma Đế tựa như cũng không để ý tới chư đại thần thông giả, tự mình đi tới, nơi hắn đi qua đều không ngoại lệ biến thành tử địa.

“Thái Thượng Vong Tình đại kiếp lại bắt đầu...”

Trong bí giới, một cự nhân nằm trên mặt đất mênh mông bỗng nhiên mở mắt, trong đôi mắt đen kịt như vực sâu, hiện lên vô tận bất đắc dĩ, cự nhân này chính là tổ tiên Ma Đạo từ thời viễn cổ. Bây giờ ngàn vạn ma đạo đang tồn tại., Đều bắt đầu từ vị tổ tiên ma đạo này. Thời điểm đại kiếp nạn viễn cổ, vị Ma đạo chí tôn này vậy mà có thể cứng rắn gánh chịu công kích của địa hỏa và thiên lôi. Nếu không phải cuối cùng bị thương quá nặng, địa hỏa thiên lôi lại là vô cùng vô tận, vị Ma đạo chí tôn này còn chưa chắc sẽ tiến vào bí giới ẩn giấu.

Chí tôn Ma đạo mà ngay cả đại kiếp cũng không sợ, lúc này lại sinh ra một tia sợ hãi đối với tuyệt mỹ tử đang chậm rãi hành tẩu kia. Sau khi trong miệng hắn phun ra tám chữ kia, toàn bộ sinh linh và đại thần thông giả trong bí giới đều lâm vào trầm mặc. Tiên tổ viễn cổ của môn phái cổ xưa kia cũng yên lặng.

Đại kiếp nạn thời viễn cổ, tại bí giới sắp đóng cửa, từ sâu trong hư không bỗng nhiên truyền đến một thanh âm. Chính là tám chữ này, tất cả sinh linh viễn cổ cùng đại thần thông giả đều nghe thấy. Tám chữ này đại biểu cho cái gì, hiện tại, cư dân trong bí giới tựa hồ đều cảm giác được.

Một cỗ sợ hãi không áp chế nổi ở sâu trong đáy lòng của tất cả sinh linh thời Viễn Cổ và các đại thần thông giả bốc lên, sự sợ hãi phát ra từ những thân ảnh tuyệt mỹ đang đi lại khắp nơi trên Thiên Vân đại lục. Hai mắt trống rỗng, dung nhan tuyệt mỹ của Bạch y hữu tuyết. Vong Tình Ma Đế, không ai biết rốt cuộc trên người nàng đã xảy ra chuyện gì.

“Tính thọ quả ngang trời, ta nhất định phải có được thọ quả ngang trời.”

Tiếng rống kinh thiên xuyên thấu qua một cái khe lớn đen kịt truyền đến Thiên Vân đại lục, là Ma tôn, cự nhân đang nằm trên mặt đất khẽ nhúc nhích. Toàn bộ bí giới đều chấn động, tựa hồ tùy thời sẽ hồng mất. Bất quá Ma tôn tựa hồ nhớ ra cái gì đó, không tiếp tục động đậy nữa, không ngừng phát ra tiếng rống.

Trong lúc Ma Tôn điên cuồng gào thét, khí tức của mấy tên tương xứng với Ma Tôn xuất hiện dao động, tuy rằng không

kịch liệt như Ma Tôn nhưng vẫn khiến toàn bộ bí giới chấn động.

Giống như nghe được tiếng rống từ sâu trong bí giới truyền đến, Vong Tình Ma Đế đang chậm rãi bước đi đột nhiên dừng lại. Trên dung nhan tuyệt mỹ, khóe miệng cong lên, không ngờ lại là một nụ cười. Chỉ có ý cười này đều là giễu cợt, nhưng cho dù là trào phúng, Vong Tình Ma Đế nhìn qua vẫn lạnh như băng không cảm tình.

Thân hình ngưng trệ trong chớp mắt, thân ảnh tuyệt mỹ của Vong Tình Ma Đế bước ra bước tiếp theo, sau một khắc nơi nàng xuất hiện lại không phải là Thiên Vân đại lục mà là đại dương mệnh môn vô tận. Thân ảnh của nàng mới vừa xuất hiện ở đại dương vô tận, bên trong bí giới lập tức lại có rất nhiều khí tức dao động của cường giả, nhưng cuối cùng vẫn yên lặng.

Thiên Vân đại lục đã từng náo động phen hoa, bây giờ đều là hoang mạc, đã thành tử địa. Không có một sinh linh nào tồn tại, chỉ có khí tức mục nát vô cùng vô tận. Ở trong tử địa khổng lồ này, một thân ảnh tuyệt mỹ chậm rãi đi ra, hướng tới đại dương mệnh môn yên tĩnh vô cùng.

“Gọi ta ta là Xi Vưu, Nguyên Thủy Thiên Ma. Há sợ ông trời của người, ta nhất định phải thành tựu vô thượng Thiên Ma, đem muôn dân trăm họ vạn vật, vô tình Thiên Đạo, đều đạp dưới chân.”

Giữa trời đất, một thân hình vô cùng to lớn, thiên lập địa, toàn thân đen kịt u ám, lạnh lạnh u ám, vô cùng vô tận ma khí từ trên người cự nhân này phát ra như thủy triều, từng luồng từng luồng hướng tây lan ra, bát hoang sáu giới đều bị ma khí rét lạnh tràn ngập.

Thanh âm từ trong miệng người khổng lồ này vang vọng toàn bộ thiên địa, thương khung cửu đều nghe thấy. Ở trên đỉnh đầu của người khổng lồ, một vật hình té đài đang chậm rãi thành hình, toàn bộ bầu trời đều tràn ngập hỏa diễm tối tăm mờ mịt, biến thành biển lửa, từng ngôi sao vực ngoại to lớn rơi xuống.

Tiến vào bên trong biển lửa, bị những ngọn lửa tối tăm mờ mịt kia bao trùm, sau đó bị luyện hóa thành một đoàn chất lỏng, dung hợp với tế đài đang chậm rãi thành hình, cự nhân đỉnh thiên lập địa kia vẫn như trước rổng giậm lên trên trời.

Triệu Vô Tà sững sờ nhìn một màn không thể tin nổi phát sinh trước mắt, lại nhìn nhìn thân thể trong suốt của mình, trong ánh mắt lộ vẻ không dám tin. Hắn không ngờ lại trở thành một khán giả, tận mắt thấy Xi Vưu Ma Tôn luyện chế Cổ Đài. Đang lúc hắn đắm chìm trong kinh ngạc, bỗng nhiên một ánh mắt ẩn chứa uy áp vô biên bắn tới.

Thân thể trong suốt nhận nhạo một trận, tựa như bởi vì một ánh mắt này thiếu chút nữa đã tản ra. Là Xi Vưu Ma Tôn, Triệu Vô Tà vừa giương mắt đã đụng vào ánh mắt Xi Vưu Ma Tôn đang nhìn hắn. Xi Vưu Ma Tôn là tổ ma đạo ở địa cầu, tồn tại cường đại nhất trong thượng cổ cổ cổ cổ vu sư. Thậm chí luyện thành thân thể nguyên thủy ma, tây thiên cổ, khắp bầu trời tiên phật cũng không phải đối thủ của hắn.

Tiếp xúc ánh mắt Xi Vưu Ma Tôn, Triệu Vô Tà như lâm vào một biển ma khí, toàn thân đều bị ma khí âm u bao vây. Trên tới cửu tiêu, dưới tới cửu u. Bát hoang lục hợp, vô cùng vô tận ma khí. Mỗi một luồng ma khí đều ẩn chứa khí tức Xi Vưu Ma Tôn, mệnh mệnh khôn cùng, thân thể nguyên thủy thiên ma quả nhiên cực kỳ nghịch thiên.

“Két” “Két”

Giữa thiên địa bỗng nhiên nổ vang một tiếng, một đạo thiên lôi màu vàng đột nhiên từ trên chín tầng trời uốn lượn hạ xuống, thẳng tắp hướng đỉnh đầu Xi Vưu Ma tộc hạ xuống. Triệu Vô Tà thiếu chút nữa kinh hô thành tiếng, nhưng Xi Vưu Ma Tôn dường như đã sớm biết, một bàn tay khổng lồ trắng kiêu vô cùng đột nhiên vươn ra, lại ở trong hư không bắt được đạo thiên lôi màu vàng kia.

“Hừ”

Âm thanh hừ lạnh vang lên như sấm rền, Xi Vưu Ma Tôn nắm chặt đạo thiên lôi kia, cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Lần này dốc sức xem tính mạng của ba mươi lăm năm lần một lần.

Trực tiếp nhét thẳng vào trong miệng của mình, sau đó khép miệng lại, bắt đầu cắn răng răng rắc. Đạo thiên lôi màu vàng kia sau khi Xi Vưu Ma Tôn nuốt xuống, lập tức từ dưới chín ngày, trút xuống vô số thiên lôi màu vàng, trút xuống như mưa to.

Giữa thiên địa bắt đầu cuồng phong bão táp, mỗi một cỗ phong bạo đều mang theo uy lực cực lớn, nơi đi qua đại địa đều xuất hiện vô số khe hở. Càng đáng sợ hơn chính là vô số thiên lôi, kim sắc thiên lôi kia thì thôi, ở trung tâm vô số kim sắc thiên lôi, một đám mây đen thành hình, bên trong vậy mà chậm rãi du động một ít tử sắc thiên lôi.

Thiên Phật!

Thiên lôi màu tím chính là lực lượng bản nguyên nhất của Thiên Phật trên chín tầng trời, hình cụ đáng sợ nhất trong thiên địa, ngay cả hồn phách cũng có thể trực tiếp bị chém thành hư vô. So với vĩnh viễn không siêu sinh đáng sợ hơn nữa, là trực tiếp bị chôn vùi giữa thiên địa.

Ở sau khi mây thiên Phật xuất hiện, sắc mặt Xi Vưu Ma Tôn lại vẫn trắng trợn như vậy, tuy các thượng cổ vu sư thủ hộ ở trên mặt đất đều đã chết ở dưới thiên lôi vô tận. Ma đạo từng cường thịnh vô cùng, ở dưới thiên lôi trút xuống chỉ còn lại có một mình Xi Vưu Ma Tôn. Ngay cả Triệu Vô Tà là khán giả, lúc này thân hình trong suốt cũng bắt đầu nhộn nhạo như nước, lúc nào cũng có thể tiêu tán.

“Kiên trì một chút, lại kiên trì một chút...”

Không biết có phải là người thừa kế cùng là cổ kinh hay không, Triệu Vô Tà ở lần đầu tiên sinh ra hảo cảm đối với Xi Vưu Ma Tôn, ánh mắt sáng quắc nhìn đại cổ Xi Vưu Ma Tôn đang luyện chế, hẳn biết rất rõ chỉ cần đại cổ luyện thành, Xi Vưu Ma Tôn sẽ không sợ thiên Phật. Đáng tiếc, kết quả cuối cùng sớm đã định trước, ở địa cầu, cuối cùng vẫn là vô tình thiên đạo chiếm thượng phong, vô thượng thiên ma, chỉ có thể bị trục xuất đến trong biển mặt trời vực ngoại.

Thiên Táng đại lục, đắm chìm trong thế giới u ám, Triệu Vô Tà đột nhiên mở mắt. Hai luồng ánh sáng u ám từ trong mắt hắt bắn ra, lập tức có vô số quán quanh đi lên., Triệu Vô Tà nhanh chóng bao trùm thân hình Triệu Vô Tà, ánh mắt tỉnh táo lại lập tức nhìn về phía cổ đài trên đỉnh đầu mình, một tế đàn vô cùng to lớn đang trôi nổi trong biển lửa, ba đoàn chất lỏng màu xám ẩn chứa sát khí vô tận đang muốn hòa làm một thể với tế đàn.

Sắc mặt vốn nên hiện lên vẻ mừng rỡ nhưng sắc mặt Triệu Vô Tà lại trở nên ngưng trọng, trong nháy mắt sắc mặt hắc hắc âm trầm đáng sợ. Giờ phút này ở phía trên cổ thai, một quả màu vàng thật lớn đang chậm rãi thành hình. Cảm ứng được bên trong quả ẩn chứa pháp tắc cùng sức lực, sắc mặt Triệu Vô Tà càng thêm khó coi.

Biến hóa trước mắt, Triệu Vô Tà phảng phất nhìn thấy Xi Vưu Ma Tôn dưới thiên phạt. Lúc trước Thiên Phạt thành hình, cổ đài lại chưa luyện thành, cho nên Xi Vưu Ma Tôn thua. Nay, cổ đài Triệu Vô Tà sắp luyện thành, trước khi quả màu vàng thành hình nhất định có thể luyện thành. Nhưng Triệu Vô Tà, lại không có tu vi của Xi Vưu Ma Tôn lúc trước.

Chỉ riêng lĩnh ngộ Thiên Ma kinh ở bên trong cổ đài, muốn thành tựu Thiên Ma vô thượng, chỉ sợ phải mất mấy chục năm mới xong. Thế nhưng lúc này, đáy lòng Triệu Vô Tà không biết vì sao lại dâng lên một cảm giác nguy cơ. Cổ nguy cơ này đến quá kịch liệt, quả thực cứ như là thủy triều dâng lên.

“Rốt cuộc là ai...”

Đáy lòng Triệu Vô Tà chợt xuất hiện một thân ảnh mơ hồ và một trái cây màu vàng trên đỉnh đầu dung hợp lại với nhau, biến thành một tồn tại uy hiếp cực lớn đối với hắn ta.

Nguy cơ ở đáy lòng hắn vô luận như thế nào cũng không gạt được, Triệu Vô Tà rất rõ ràng, hắn ta nghĩ đây chính là tính toán cuối cùng của quy tắc thiên đạo. Lúc trước Triệu Vô Tà tính kế thiên đạo, Triệu Vô Tà vốn chỉ là con sâu cái kiến, bây giờ đã sắp trở thành tồn tại thiên ma siêu thoát thiên đạo. Thiên đạo chắc chắn coi hắn ta là một biến số, không nên tồn tại biến số, nhất định phải bóp chết biến số.

Trái cây màu vàng trên đỉnh đầu tồn tại chính là vì bóp chết hắc ta, còn có thân ảnh mơ hồ kia nữa. Triệu Vô Tà bỗng nhìn thoáng qua trên Thiên Sùng Đại Lục, vô số sinh linh dơ bẩn quỳ rạp xuống đất, dù có cường đại hơn nữa cũng biến thành sâu kiến trung thành như con rối dưới cổ đài.

Triệu Vô Tà nhìn vô số sinh linh dơ bẩn dưới thân, lại vang lên tiếng cự nhân đỉnh thiên lập địa kia, trong đầu hiện lên vô số ý niệm hỗn loạn. Chẳng biết từ lúc nào Triệu Vô Tà đã say mê đến ngây ngốc. Hồn phách ngồi ngay ngắn trên cổ đài, chín năm ngồi xuống, ba khối chất lỏng màu xám kia đã hoàn toàn dung nhập vào trong cổ đài. Cũng vào lúc này, hồn phách Triệu Vô Tà dường như sắp thức tỉnh.

Như thế nào là ma chí tình chí tính, siêu thoát tự tại thành ma. Như thế nào là Vô Thiên Ma, chí cao vô thượng, siêu thoát tự tại, là Vô Thượng Thiên Ma.

Một thanh âm đột ngột vang lên trong hồn phách Triệu Vô Tà, Triệu Vô Tà lập tức chấn động toàn thân, thân thể hồn phách trong suốt đột nhiên phát ra quang mang u ám vô cùng chói mắt. Trong không gian trùng trùng điệp điệp, vô số đạo phù lục Yêu Văn tuôn ra, tựa hồ đều bị quang mang trên người Triệu Vô Tà hấp dẫn mà đi.

“Ha ha ha ha, ta là thiên ma vô thượng. Siêu thoát tự tại, mặc cho thiên địa lui tụt, khổ nỗi ta không làm được. Hôm nay ta sẽ thành tựu Thiên Ma vô thượng, thương sinh ra sao, thiên đạo thì sao?”

Triệu Vô Tà tựa hồ nhắc lên những phù lục yêu văn kia thời gian tuôn vào quá chậm, hồn phách đột nhiên bay lên, xuyên qua trùng trùng không gian, đi về phía chỗ sâu trong hư không kia, mặc kệ những khí lưu hỗn độn mãnh liệt kia, đi vào chỗ sâu trong hư không. Vô số phù lục yêu văn tiến vào bên trong hồn phách của hắn, chỉ lóng lánh một đạo hơi quang liền biến mất, thế nhưng khí tức trên người Triệu Vô Tà liền trở nên huyền ảo hơn một phần.

Ở sâu trong hư không, ba yêu văn cực lớn dưới sự bao bọc của vô số khí hỗn, tùy thời đều có thể thoát khỏi trói buộc bay về phía Triệu Vô Tà.

“Ầm ầm ầm “

Nơi hư không bỗng nhiên bị rất nhiều lực lượng đánh nát, ngàn vạn khí tức cổ xưa cường đại vô cùng giã dựa thoát khỏi trời buộc. Một khắc không dừng lại, vang vọng toàn bộ đất trời, ngàn vạn đại thần thông giả cùng sinh linh hung thần từ viễn cổ không ngừng lại. Toàn bộ đều đi về phía đại lục Thiên Học, nhằm về phía quả màu vàng sắp thành hình kia.

Một thân ảnh tuyệt mỹ vô cùng từ trong đại dương vô tận phá sóng mà ra. Đặt chân tại hư không, sau một khắc, không gian trước mặt nàng biến ảo như cưỡi ngựa xem hoa. Ngay lập tức thân ảnh tuyệt mỹ của nàng vượt qua tất cả sinh linh viễn cổ, xuất hiện phía trên quả màu vàng. Không có cảm tình đồng tử lại phát ra kim quang chói mắt vô cùng, chiếu xạ phía trên trái cây màu vàng, thân ảnh của nàng chậm rãi trở nên mờ nhạt như muốn dung nhập vào bên trong quả.

“Sự tôn...”

Thiên Phụng Đại Lục, Hồng Trần kinh ngạc nhìn Vong Tình Ma Đế đang từ từ dung nhập vào trái cây màu vàng kim. Nhưng tiếng kêu của nàng không khiến Vong Tình Ma Đế có chút phản ứng, giống như hai người vốn không quen biết nhau.

“Dừng tay...”

Một luồng ma khí to lớn từ hư không xa xa đánh tới, vô cùng mạnh mẽ, mệnh mệnh cổ xưa. Là khí tức của viễn cổ ma tổ, cũng chỉ có hắn mới dám ra tay với Vong Tình Ma Đế vốn không biết sâu cạn. Nhưng một màn khiến tất cả thần thông giả thời viễn cổ vô cùng kinh hãi đã xảy ra, Vong Tình Ma Đế chỉ thân nhiên nhìn thoáng qua ma khí đánh tới rồi lại không còn động tĩnh.

“Oanh “

Thế nhưng ở sâu trong hư không đột nhiên lại đánh ra một bàn tay lớn màu vàng, hung hăng đánh về phía cổ ma khí to lớn kia. Trong ánh mắt kinh hãi của tất cả đại thần thông giả thời viễn cổ, công kích mạnh mẽ của viễn cổ Ma Tổ lại bị bàn tay khổng lồ màu vàng kia đập nát dễ như trở bàn tay. Càng thêm kinh hãi còn ở phía sau, sau khi đập nát ma khí màu vàng cự

thủ kia vậy mà trong nháy mắt vượt qua hư không bắt lấy thân thể Viễn Cổ Ma Tổ.

“Không có “

Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả sinh linh thời viễn cổ, bàn tay khổng lồ màu vàng này đang bóp nát ma thể của viễn cổ ma tổ. Tiếng kêu thảm thiết của viễn cổ ma tổ giống như một cái búa lớn hung hăng đập vào trong lòng tất cả sinh linh thời viễn cổ.

“Chạy mau “Đi mau “

Hư không trở nên hỗn loạn, những đại thần thông giả viễn cổ kia lần lượt biến thành chó nhà có tang, bắt đầu bỏ chạy tứ phía. Thi triển rất nhiều thủ đoạn, chỉ có một mục đích chính là lập tức rời khỏi nơi này. Đáng tiếc hình như đã chậm, một tấm lưới hư không khổng lồ trong nháy mắt hình thành, vây tất cả sinh linh viễn cổ lại.

“Thiên địa đại kiếp nạn, bọn sâu kiến các ngươi quay về hỗn độn.”

Quả thực là tuyên án, lời tuyên án từ trong miệng Vong Tình Ma Đế nói ra khiến cho những sinh linh viễn cổ vô cùng hoảng sợ và phẫn nộ trong tấm lưới lớn trên hư không kia. Đáng tiếc cho dù không cam lòng và phẫn nộ ra sao cũng không thể thay đổi vận mệnh của bản thân. Mặc dù có mạnh mẽ hơn nữa nhưng cũng không thể đại tự tại, ở dưới Thiên Đạo, bọn chúng cũng chỉ là giun dế mặc sức giết chóc.

Nói xong những lời này, Vong Tình Ma Đế cũng không nhìn những sinh linh viễn cổ kia nữa mà xoay người, dung hợp cùng trái cây màu vàng kia.

“Thái Thượng Vong Tình, tức là Thiên Đạo, Chúa Tể...”

Minh Minh hư không, hai loại thanh âm đồng thời vang lên, ẩn chứa lực lượng cường đại tương tự, ẩn chứa quy tắc huyền ảo tương tự. Chỉ là người lựa chọn không giống nhau, người thừa kế không giống nhau. Trái cây màu vàng ngưng tụ toàn bộ sinh cơ giữa thiên địa kia, đang dung hợp cùng thân thể tuyệt mỹ của Vong Tình Ma Đế.

Vong Tình Ma Đế tu luyện Vong Tình Ma Công, lại luyện hóa Tuyệt Tình Thâm Uyên vào trong cơ thể mình. Có gút mắc phức tạp với biến số của Triệu Vô Tà, không ngờ lại bị Thiên Đạo chọn thành người mở ra đại kiếp. Cũng là người ứng kiếp, viên đồng thọ quả cùng trời vốn là chuẩn bị cho Vong Tình Ma Đế, chỉ cần hai thứ này dung hợp lại với nhau.

Vong Tình Ma Đế đã có thể thân hợp với thiên đạo, trở thành người phát ngôn của thiên đạo, hoặc có thể nói là khôi lỗi.

Sâu trong hư không, hồn phách Triệu Vô Tà chỉ thiếu chút nữa là chạm vào ba yêu văn cực lớn kia, Thiên Ma Pháp Tắc bản nguyên nhất. Nhưng vào lúc này, vô số khí lưu hỗn độn quần quanh ba yêu văn to lớn kia đều vọt tới phía Triệu Vô Tà, quấy hư không có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Ta không thành vô thượng thiên ma, cho dù thân tử hồn tiêu, cũng có gì phải sợ...”

Sắc mặt Triệu Vô Tà kiên quyết, trên người lấp lánh vô số hào quang mờ mịt, hồn phách biến mất trong vô số khí hỗn độn. Yên lặng rồi, hồn phách Triệu Vô Tà biến mất trong đó, toàn bộ Minh Hư Không đều lâm vào yên lặng.

Trên không Thiên Táng đại lục, thân thể Vong Tình Ma Đế đã biến mất hơn phân nửa, chỉ thiếu chút nữa là dung nhập vào bên trong trái cây màu vàng kia. Thân hợp thiên đạo, trở thành con rối của thiên đạo, bắt tử bắt diệt cùng thiên đồng thọ.

Hồng Trần tam nữ trơ mắt nhìn biển lửa trên bầu trời bị quả màu vàng phát ra hào quang đè ép tựa hồ tùy thời đều có thể tắt đi, thoáng như biển lửa kia chính là sinh mệnh hỏa của Triệu Vô Tà, thời điểm dập tắt chính là lúc Triệu Vô Tà mất mạng.

“Đám sâu kiến các ngươi đi ngược ý trời, thời điểm ứng kiếp đã hóa thành thời điểm hủy diệt hỗn độn.”

Lúc trước tuyên án kết cục của những sinh linh viễn cổ kia, hiện tại Vong Tình Ma Đế lại mở miệng, tuyên án là toàn bộ sinh linh may mắn còn sống sót trong thiên địa lúc này. Ý của thiên đạo là muốn toàn bộ thiên địa quy về hỗn độn.

Điên rồi, nếu như không phải vì người phát ngôn của Vong Tình Ma Đế, Thiên Đạo lúc này, thì ba cô gái của Hồng Trần nhất định sẽ cho rằng Vong Tình Ma Đế điên cuồng, thế nhưng hiện tại không thể không chấp nhận. Bởi vì toàn bộ Thiên Vân Đại Lục và đại dương mệnh mông vô tận đã không còn sinh linh tồn tại nữa. Lời tuyên án hiện tại của nàng là đang tuyên án kết cục của ba người Hồng Trần cùng Triệu Vô Tà.

Chỉ cần hít thở mấy hơi, có lẽ không bao lâu nữa, Vong Tình Ma Đế sẽ dung nhập vào cơ thể Thiên Đồng Thọ Quả. Toàn bộ thiên địa sẽ trở về hỗn độn, mọi thứ sẽ bị chôn vùi.

Dung hợp cùng Thiên Đồng Thọ Quả cuối cùng vẫn là dung hợp với Vong Tình Ma Đế, nàng trở thành Thiên đạo khôi lỗi duy nhất trong vô tận năm tháng. Bất tử bất diệt, đồng thọ với Thiên, Vong Tình Ma Đế. Hiện tại, lại là vong tình chân chính. Trở thành khôi lỗi, làm sao cần cảm tình, vứt đi sạch sẽ.

Cự đại cùng Thiên Đồng Thọ Quả biến mất, bầu trời chỉ có thân thể tuyệt mỹ Vong Tình Ma Đế. Trong đôi mắt trống rỗng, lại ẩn chứa lực lượng vô cùng vô tận, đứng ở không trung. Hồng Trần tam nữ lại giống như nhìn toàn bộ thiên địa, không thể phản kháng, ở trước mặt Vong Tình Ma Đế. Ba nữ không khác gì con sâu cái kiến, một chút khác biệt cũng không có.

Ba cô gái không làm được như vậy, chỉ có thể tuyệt vọng chờ Vong Tình Ma Đế tuyên án. Thế nhưng lúc này trong ánh mắt ba cô gái lại không có chút tuyệt vọng nào. Cũng không nhìn Vong Tình Ma Đế, mà nhìn vào sâu trong hư không, biển lửa tối tăm mờ mịt không tắt. Còn có một ngọn lửa màu xám còn sót lại, đối với ba cô gái mà nói, ngọn lửa màu xám kia mang ý nghĩa Triệu Vô Tà vẫn còn tồn tại.

Từng bước một đi tới, thân ảnh tuyệt mỹ không mang theo chút cảm tình khói lửa nào của nhân loại, chậm rãi từ hư không xuống. Con người trống rỗng nhìn ba nữ nhân, thời gian pháp tắc lặng yên lan tràn, một khoảng thời gian dài vắt ngang hư không. Ba nữ tử xuất hiện trên đỉnh đầu ba người, vốn tuyệt mỹ vô cùng. Ở dưới dòng sông thời gian, hương hoa dần dần già đi, dung nhan tuyệt mỹ trở nên khó coi.

Nữ tử đẹp đến mấy, cũng không chịu nổi thời gian ăn mòn. Vô tình thiên đạo tựa hồ muốn dùng hình phạt tàn khốc nhất, trừng phạt tam nữ cùng Triệu Vô Tà biến số này. Dung nhan lão đi, sinh cơ trong cơ thể chậm rãi tiêu tán, nhưng mà tam nữ thủy chung bất động. Ánh mắt thẳng tắp nhìn tia lửa màu xám còn chưa tắt trên hư không kia, trong nháy mắt hồn phách các nàng sắp tiêu tán.

“Oanh “

Một đạo hơi quang từ sâu trong hư không bắn ra, trực tiếp đánh ở trên dòng sông thời gian, đem dòng sông thời gian kia đánh thành mảnh vỡ. Thân ảnh Triệu Vô Tà nhàn nhạt xuất hiện ở phía sau Vong Tình Ma Đế, vồ một chương vào đỉnh đầu Vong Tình Ma Đế.

“Chỉ là con rối mà thôi, ta là vô thượng thiên ma, ngươi còn chẳng có tư cách chiến với ta. Muốn chiến cứ chiến với thiên đạo.”

Lời vừa nói ra, bỗng nhiên từ sâu trong hư không tuôn ra lực lượng vô cùng. Đại dương mệnh mông và Thiên Vân đại lực vô tận phía dưới dễ dàng bị lực lượng này xoắn nát. Trong nháy mắt, không ngờ vùng thiên địa này lại bị lực lượng tuôn ra từ trên người Triệu Vô Tà hủy diệt.

“Có dám đánh một trận không...”

Quần áo vải bố, hai chân để trần, bàn tay như cỏ nghìn năm. Triệu Vô Tà gào thét với trời, lực lượng của Vô Thiên Ma trên người hắn ta không ngừng phun trào, thiên địa bị hủy diệt từ đầu đến cuối không thể thành hình một lần nữa. Thiên đạo trong minh minh lại bị Triệu Vô Tà đặt ở thế hạ phong. Thiên đạo nổi giận, từng đạo lực lượng pháp tắc sinh ra đánh lên người Triệu Vô Tà.

Trong hư không, trong hỗn độn, thân thể Triệu Vô Tà bị từng luồng lực lượng pháp tắc kia đánh nát thành từng mảnh. Nhưng hắn ta không ngừng trùng sinh, mỗi một lần sống lại, sức mạnh của Triệu Vô Tà lại tăng thêm một phần. Đến cuối cùng, sức mạnh của Thiên Đạo cũng không thể làm gì được thân thể Triệu Vô Tà.

Sau khi khuất phục, Thiên Đạo lại khuất phục, đến cuối cùng, bên trong Hỗn Độn cũng không còn động tĩnh gì nữa. Thân thể Triệu Vô Tà còn không lồ hơn cả vô số hành tinh vực ngoại, Hư Không Cự Nhân.

“Ta là vô thượng Thiên Ma, siêu thoát tự tại. Nay gieo vào vô tận Thiên Ma chủng, truyền nhân Thiên Ma, thề phải giẫm Thiên Đạo dưới chân...”

Trong hư không vũ trụ, từng tiếng Thiên Ma ngữ vang lên, rót vào mỗi một thế giới nắm giữ thiên đạo quy tắc. Triệu Vô Tà không thấy đâu nữa, thiên địa vũ trụ này không còn có người này nữa. Chỉ là nó được sinh ra một tôn Thiên Ma vô thượng, Vô Thiên Ma duy nhất, Siêu Thoát Đại Tự Tại của Vô Thiên Ma.

Toàn bộ sách đã viết xong...

thần thờ lưới quan rộng lớn